

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان دی ہے

نہکنک ہر شبد بھنڈار

اٹھارواں بھاگ

مبتکرا

- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ بکرمی منشا سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ بکرمی ترلوک سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۲
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ بکرمی عطر سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۶
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ بکرمی ہر دیپ سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۷
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ بکرمی بختیش سنگھ دے نوت بابو پُر گرداس پُر ۸
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الٹھ پنڈی گرداس پُر ۸
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ بکرمی بیبی لاجی دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۲
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے بوہے نال بابو پُر گرداس پُر ۱۴
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ بکرمی بیبی بنتی اتے دلپ سنگھ، بابو پُر گرداس پُر ۱۵
- ۱۷ پوه ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے نوت بابو پُر گرداس پُر ۲۳
- ۱۷ پوه ۲۰۲۱ بکرمی بلاکا سنگھ، پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۵
- ۱۷ پوه ۲۰۲۱ بکرمی باجی دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۶

- ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی منشا سنگھ، میلا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۹
- ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ ۳۰
- ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی اچل (بٹالا) گرداس پُر ۳۱
- ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بابا بکالا گرداس پُر ۳۳
- ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر امرتسر ۳۳
- ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی گیانی گرنگھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۶۱
- ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی پال سنگھ دے نوٹ بھلائی پُر امرتسر ۷۵
- ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے نوٹ ٹاگراں امرتسر ۷۸
- ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۸۱
- ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۸۵
- ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۸۹
- ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۱
- ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھووال امرتسر ۹۲

- ۲۰ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۶
- ۲۱ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۷
- ۲۲ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی آتما سنگھ فوجا سنگھ، پیارا سنگھ، دربارا سنگھ ملووال امرتسر ۱۰۹
- ۲۳ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی جیون سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۱۱۷
- ۲۳ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۷
- ۲۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۱۹
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سویرے پنچ وجے ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۴
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی امرجیت سنگھ، سُر جیت سنگھ جیٹھووال امرتسر ۱۲۸
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بی بی چرنو دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۱۳۴
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سُر جیت کور دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۳۴
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی گر میت سنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۳۵
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی گربخش سنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۳۵
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بی بی پالو دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۳۶

- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی کریپال سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۳۷
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سادھو سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۳۷
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی روپ سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۳۸
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی جرنیل سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۳۸
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی آسا سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۱۳۹
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی گرنام سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۳۹
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۰
- ۲۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۹
- ۲۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار ایشان کرن سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۸۳
- ۲۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸۵
- ۲۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۱۱
- ۲۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۱۸
- ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی پیارو دے گرہ ۲۱۸

- ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بخشیش سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۲۱
- ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سنتوگھ سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۲۲
- ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ملکھا سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۲۲
- ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۲۳
- پہلی ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۲۶
- ۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھجن سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۲۳۴
- ۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۳۷
- ۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی گرچرن سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۲۴۰
- ۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پنجن سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۲۴۳
- ۱۱ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ براڈ دے گرہ موگا ۲۴۴
- ۱۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ براڈ دے گرہ موگا ۲۵۲
- ۱۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ ندھاں والی ۲۵۵
- ۱۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سپورن سنگھ، سندر سنگھ دے گرہ پھیروشہر ۲۵۶

- ۱۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بستی خلیل ۲۵۸
- ۱۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ خلیل بستی ۲۶۰
- ۱۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروز پُر چھاؤنی ۲۶۵
- ۱۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سادھو سنگھ دے گھر بستی تیگا سنگھ والی ۲۶۷
- ۱۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی مہالم ریلوے سٹیشن اتے ۲۷۲
- ۱۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سادھو سنگھ ہرچیت سنگھ دے گرہ بستی تیگا سنگھ والی ۲۷۵
- ۲۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی جگیر سنگھ دے گھر رنگیل پُر روپڑ ۲۷۸
- ۲۱ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی مہینگا سنگھ دے گرہ ہری پُر جالندھر ۲۸۸
- ۲۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی بچیاں دے بھنگڑے سمیں ہری پُر جالندھر ۲۹۵
- ۲۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پیارا سنگھ دے گھر ڈرولی کلاں جالندھر ۲۹۸
- ۲۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سنسار سنگھ دے گرہ ڈوڈا رہانا ۳۰۱
- ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ڈوڈا رہانا ۳۰۵
- ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھجن سنگھ دے گرہ ڈانڈیا ۳۰۸

- ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پچھمن سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۳۱۰
- ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پچھمن سنگھ دے کھوہ تے، سچے پاتشاہاں دا اِشان کرن ویلے ساری سنگت پاسوں
اک اکِ گلاس پانی دی سیوا کرونی اتے اپنے اُتے پوؤنا ۳۱۱
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۳۱۷
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کیہر سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۳۱۸
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی گردارور سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۳۲۰
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ جنڈیالا جالندھر ۳۲۱
- ۲۵ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ دے گھر جنڈیالا جالندھر ۳۲۵
- ۲۵ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گھر ہیر جالندھر ۳۲۸
- ۲۵ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۳۳۱
- ۲۶ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی بی بی گرچن کور دے نوٹ ہیر جالندھر ۳۳۲
- ۲۶ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی گردیو سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۳۳۹
- ۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بنس کور آریہ محلہ لدھیانہ ۳۴۹

- ۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی نرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۳۵۲
- ۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی مدن لال دے گرہ لدھیانہ ۳۵۳
- ۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی سوندر کور دے گھر منڈی احمد گڑھ ۳۵۵
- ۲۸ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی سوندر کور دے گرہ منڈی احمد گڑھ ۳۶۰
- ۲۸ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ لتالا لدھیانہ ۳۶۵
- ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سادھو سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۳۶۷
- ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ناظر سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۳۶۸
- ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی منگل سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۳۶۹
- ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۳۷۰
- ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۳۷۲
- ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۳۷۳
- ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سرون سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۳۷۴
- ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ گوڑھے لدھیانہ ۳۷۴

- ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پاکھر سنگھ دے گرہ موہی لدھیانہ ۳۷۶
- ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گھر موہی لدھیانہ ۳۸۳
- ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ناہر سنگھ دے گرہ رقبہ لدھیانہ ۳۸۶
- ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ داکھے لدھیانہ ۳۸۸
- ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی بی بی سُرچیت کور دے گرہ جھانڈے ۳۸۹
- ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی گرچرن سنگھ دے گرہ جھنگی جالندھر ۳۹۲
- پہلی پھگن ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۹۷
- ۸ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی جسبیر سنگھ دے گرہ بھولے کے گرداس پُر ۴۰۸
- ۱۰ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ ترن تارن امرتسر ۴۱۸
- ۱۱ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی سُرچیت سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۴۱۸
- ۱۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی نچھتر سنگھ دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۴۲۱
- ۱۳ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گرنام سنگھ دے گرہ ہر بنس پُر ا پٹیالہ ۴۲۸
- ۱۳ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گردوارا فتح گڑھ صاحب ۴۲۹

- ۱۴ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی رام لیلا گراؤنڈ دھرم سمیلن دتی ۴۳۰
- ۱۸ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی نہروینور سٹی دتی ۴۳۱
- ۱۸ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی سیوا سنگھ دے گھر گڑگاؤں گڑگاؤں ۴۳۲
- ۱۹ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر: روپ لال بترے نال منٹو پارک دتی ۴۳۸
- ۱۹ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی ریشم سنگھ دے گھر میرٹھ چھاؤنی ۴۴۰
- ۲۰ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی آسا سنگھ دے گرہ کلسانی کرنال ۴۴۹
- ۲۱ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ کلسانی کرنال ۴۵۳
- ۲۱ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۴۵۵
- ۲۱ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گریت سنگھ دے گرہ پھرا لا جاندھر ۴۵۶
- ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گریت سنگھ دے گرہ پھرا لا جاندھر ۴۶۴
- ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی چرن کور دے گرہ پھرا لا جاندھر ۴۶۵
- ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی منسا سنگھ دے گرہ پھرا لا جاندھر ۴۶۶
- ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گر بچن سنگھ دے گرہ ہر دو پھرا لا جاندھر ۴۶۸

- ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گرہیت سنگھ گره ہر دو پھرالا جالندھر ۴۷۲
- ۳۰ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی ہر نام سنگھ دے گره گمان پرا امرتسر ۴۸۰
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۸۶
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۰۰
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہر نام سنگھ دے گره گمان پرا امرتسر ۵۰۴
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ سورن سنگھ گره گمان پرا امرتسر ۵۰۶
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ نرین سنگھ دے گره گمان پرا امرتسر ۵۰۷
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ اجیت سنگھ دے گره گمان پرا امرتسر ۵۰۹
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ چتر سنگھ، عطر سنگھ دے گره اوگرا گرداس پرا ۵۰۹
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ راوی توں پار اٹھاسی قدم تے لکڑ دے بوٹے کول ۵۱۱
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ بمبیل اُتے سہل سکور دے وچکار، نالے دے کنڈے اُتے ۵۱۲
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ بچن سنگھ دے گره سہل سکور گرداس پرا ۵۱۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ چرن سنگھ دے گره انور گرداس پرا ۵۱۶

- ۵ چیت شہنشاہی سمت اچرن سنگھ دے گرہ انتور گرداس پُر ۵۱۸
- ۵ چیت شہنشاہی سمت اچیل سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۵۲۰
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ایپی امرودیوی دے گرہ جموں ۵۲۷
- ۶ چیت شہنشاہی سمت اراج سنگھ دے گرہ جموں ۵۳۰
- ۷ چیت شہنشاہی سمت استسنگ بھون جموں ۵۳۳
- ۷ چیت شہنشاہی سمت اچیل سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۵۳۷
- ۷ چیت شہنشاہی سمت الال چند دے گرہ جموں ۵۳۹
- ۷ چیت شہنشاہی سمت اشورام دے گرہ جیوڑیاں جموں ۵۴۰
- ۷ چیت شہنشاہی سمت اجھنڈورام دے گرہ جیوڑیاں جموں ۵۴۱
- ۷ چیت شہنشاہی سمت اتیج بھان دے گرہ شیخ سر جموں ۵۴۲
- ۸ چیت شہنشاہی سمت استسنگ بھون جموں ۵۴۸
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ارام چند، شو سنگھ، گوڑارام شیخ سر جموں ۵۵۸
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت اندو شاہ دے گرہ سرداری جموں ۵۶۴

- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ا بیلو رام دے گھر سرداری جموں ۵۷۰
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ا نانک چند دے گھر سرداری (چھمب) جموں ۵۷۱
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ا روپلا رام دے گھر سرداری جموں ۵۷۳
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ا کشن لال دے گھر سرداری (چھمب) جموں ۵۷۶
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ا فرنگی رام دے گھر توتتاں والی جموں ۵۷۷
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ا پیل دے بیٹھاں دھنگالی جموں ۵۷۹
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ا چھمن سنگھ گھر دھنگالی جموں ۵۷۹
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ا جگت سنگھ دے گھر دھنگالی جموں ۵۸۲
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ا کلونت سنگھ دے گھر دھنگالی جموں ۵۸۳
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ا سوہا سنگھ، جیون سنگھ دے گھر موئل جموں ۵۸۴
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ا پریمو دیوی دے گھر دھنگالی جموں ۵۸۷
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ا مائی گری دے گھر دھنگالی جموں ۵۸۸
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ا ہنس راج دے گھر دھنگالی جموں ۵۱۰

- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت اشو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۵۹۰
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ادیوا سنگھ دے گھر دھنگالی جموں ۵۹۱
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ادیوا سنگھ دے گھر دھنگالی جموں ۵۹۳
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ابیلا سنگھ دے گھر دھنگالی جموں ۵۹۸
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ابڈھیاں دے شبد پڑھن تے دھنگالی جموں ۶۰۰
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت اجکت سنگھ دے گھر دھنگالی جموں ۶۰۱
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت اپورن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۰۲
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت انیمہ دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۶۰۳
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ادھرم کور دے گرہ دھنگالی جموں ۶۰۴
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت اکیشن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۰۵
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت اچوڑارام دے گرہ دھنگالی جموں ۶۰۵
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت اندر رام دے گرہ دھنگالی جموں ۶۰۶
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت انس راج دے گرہ دھنگالی جموں ۶۰۸

- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت اکرم سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۰۹
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت اکرتار چند دے گرہ دھنگالی جموں ۶۱۰
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ا وکیل سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۱۲
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ادھنگالی توں چل کے پر بھاس وچ جموں ۶۱۹
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت اساجا ستسنگ اپدیش جھنڈے جموں ۶۲۰
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت افرنگی رام دے گرہ جھنڈے جموں ۶۲۶
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت اسائیں داس دے گرہ جھنڈے جموں ۶۲۷
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت اپریکی دیوی دے گرہ جھنڈے جموں ۶۳۰
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ارسال سنگھ دے گرہ مناوڑ جموں ۶۳۱
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ابھاگ سنگھ دے گرہ ملک کیمپ جموں ۶۳۳
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ابی رام کور دے گرہ چھب جموں ۶۳۵
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت اشاہنی دے گرہ چھب جموں ۶۳۶
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت اگرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۶۳۷

- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ نواں شہر پی اے پی کیمپ جموں ۶۳۸
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ پریتم سنگھ دے گرہ کلوئے جموں ۶۴۲
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ رجندر سنگھ دے گھر سیڑ جموں ۶۴۳
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ بی بی پارو دیوی دے گھر سیڑ جموں ۶۴۴
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ مایہ دیوی دے گرہ گھووالی جموں ۶۴۶
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱ وکیل سنگھ دے گرہ ہنسا جموں ۵۶۳
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱ پرکاش چند دے گرہ گھووالی جموں ۶۵۸
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۱ انگریز سنگھ دے گرہ گھووالی جموں ۶۶۲
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۱ چیلا سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۶۵
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ رام سنگھ دے گرہ گالڑیا ہشیار پُر ۶۶۶
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ کرتار سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہشیار پُر ۶۷۳
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ لال سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہشیار پُر ۶۷۹
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہزارا سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہشیار پُر ۶۸۰

- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ا دیال سنگھ دے گره ڈڈواں ہشیار پُر ۶۸۱
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ا امریک سنگھ دے گره سرائیں ہشیار پُر ۶۸۸
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ا پیارا سنگھ دے گره سرائیں ہشیار پُر ۶۹۵
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ا ار جن سنگھ دے گره سلیم پُر ہشیار پُر ۶۹۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ا خوش حال سنگھ دے گره جلال پُر ہشیار پُر ۶۹۷
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ا حکم سنگھ دے گره فیض پُر ا گرداس پُر ۶۹۹
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ا اجیت سنگھ دے گره بٹالا گرداس پُر ۷۰۰
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۰۱
- پہلی و ساکھ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۱۰
- ۲ و ساکھ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۱۴
- ۲ و ساکھ شہنشاہی سمت ا بلونت کور دے گره آتما سنگھ داکوٹ امرتسر ۷۱۸
- ۳ و ساکھ شہنشاہی سمت ا ہر بھجن سنگھ دے گره کتے گلی نن ۰ چار، امرتسر ۷۲۵
- ۳ و ساکھ شہنشاہی سمت ا سرب ہند ویدانت سمیلن جموں شہر ۷۲۸

- ۴ وِساکھ شہنشاہی سمت ا جین مندر جموں شہر ۷۲۹
- ۴ وِساکھ شہنشاہی سمت ا سوامی سرب انند جی مارفت میجر پرتاپ سنگھ ٹی۔ جی۔ سی۔ ایس۔ اے۔ جموں شہر ۷۳۱
- ۵ وِساکھ شہنشاہی سمت ا اکھل ویدانت سمیلن جموں شہر ۷۳۳
- ۵ وِساکھ شہنشاہی سمت ا سنت ہر ملاپی نال بچن جموں شہر ۷۳۶
- ۵ وِساکھ شہنشاہی سمت ا جین بھون بھل مُنی دے نال بچن جموں ۷۳۸
- ۵ وِساکھ شہنشاہی سمت ا آر ایل شرما دے گھر بیرن دے نال بچن کرن نگر جموں ۷۴۱
- ۶ وِساکھ شہنشاہی سمت ا جین بھون رمیش منشی رام کستوری داس جوشی جی نرسی بدری ناتھ کیلاش گری، جموں ۷۴۳
- ۶ وِساکھ شہنشاہی سمت ا پنچھی گری جی نال بچن جین بھون جموں ۷۴۶
- ۷ وِساکھ شہنشاہی سمت ا پھمن سنگھ چیلہ سنگھ جموں ۷۴۹
- ۷ وِساکھ شہنشاہی سمت ا رگھوناتھ لال شرما دے گرہ جموں ۷۵۲
- ۷ وِساکھ شہنشاہی سمت ا آر۔ ایل۔ شرما دے گرہ کرن نگر جموں ۷۵۷
- ۷ وِساکھ شہنشاہی سمت ا لیپھٹینینٹ بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۷۶۳
- ۸ وِساکھ شہنشاہی سمت ا سردول سنگھ دے گرہ پھان کوٹ چھاؤنی پھان کوٹ ۷۶۵

- ۹ وساکھ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۶۶
- ۹ وساکھ شہنشاہی سمت ا اجیت سنگھ بٹالے والے دی ماں دے نوٹ ۷۶۹
- ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ا بیرن ون بلمبرنگ نوں چولا بھیٹ کرن دے سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۶۹
- ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۷۱
- ۱۱ وساکھ شہنشاہی سمت ا گیانی گرگھ سنگھ جی دی سپتری دی گڑمائی دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۷۷۲
- ۲۰ وساکھ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۷۳
- ۲۲ وساکھ شہنشاہی سمت ا مہندر سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۷۷۴
- ۲۳ وساکھ شہنشاہی سمت ا ہر بھجن سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۷۷۷
- ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت ا پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۷۷۸
- ۳۱ وساکھ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۸۰
- پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۸۲
- ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ا ہزارا سنگھ دے گرہ چھینے جستر وال امرتسر ۷۹۲
- ۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ا چھینے توں ماناوالے اوڈے سمیں بھاگ سنگھ دے نوٹ امرتسر ۷۹۷

- ۳ جیٹ شہنشاہی سمت اناظر سنگھ دے گرہ ماناں والا امرتسر ۷۹۹
- ۳ جیٹ شہنشاہی سمت اچرن سنگھ دے گھر ماناں والا امرتسر ۸۰۳
- ۳ جیٹ شہنشاہی سمت اسرندر سنگھ دے گھر بھلر امرتسر ۸۰۵
- ۴ جیٹ شہنشاہی سمت ارجن سنگھ دے گرہ بھلر امرتسر ۸۱۲
- ۴ جیٹ شہنشاہی سمت امنگل سنگھ دے گھر سارنگڑا امرتسر ۸۱۳
- ۴ جیٹ شہنشاہی سمت اہرا سنگھ دے گرہ کاؤنکے امرتسر ۸۱۸
- ۵ جیٹ شہنشاہی سمت اوتار سنگھ دے گرہ کاؤنکے امرتسر ۸۲۱
- ۵ جیٹ شہنشاہی سمت ابوٹا سنگھ دے گرہ کاؤنکے امرتسر ۸۲۲
- ۵ جیٹ شہنشاہی سمت امہندر سنگھ دے گرہ کاؤنکے امرتسر ۸۲۶
- ۵ جیٹ شہنشاہی سمت اہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۲۸
- ۹ جیٹ شہنشاہی سمت اجسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۸۳۶
- ۱۰ جیٹ شہنشاہی سمت انبی تیج کور رڑکا جالندھر ۸۴۲
- ۱۱ جیٹ شہنشاہی سمت ادوبا سنگت دے نوٹ کرتار پُر جالندھر ۸۴۶

- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ا کچھن سنگھ دے کھوہ اتے رڑکا کلاں امرتسر ۸۴۹
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ا نچھتر سنگھ دے گرہ دراہا سنگت لدھیانہ ۸۵۰
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ا جسونت کور دے گرہ دراہا منڈی لدھیانہ ۸۶۱
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ا گرنام کور دے گرہ دراہا منڈی لدھیانہ ۸۶۳
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ا نچھتر سنگھ دے گرہ دراہا منڈی لدھیانہ ۸۶۵
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ا ہر بنس سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھنا کرنال ۸۶۷
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ا بلونت سنگھ دے گرہ سیوک کلونی پٹیالہ ۸۷۲
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ا سنتاں دے نال کاٹھ گڑھ پٹیالہ ۸۷۹
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ا جاگیر کور کاٹھ گڑھ پٹیالہ ۸۷۹
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ا ترلوک سنگھ دے گرہ سنام پٹیالہ ۸۸۱
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ا فروز شاہ، سڑک اتے فروز پور ۸۸۸
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ا سمپورن سنگھ دے گرہ فروز شاہ مالوا سنگت فروز پور ۸۸۸
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ا سندر سنگھ دے گرہ فروز شاہ (مالوا سنگت) فروز پور ۸۹۷

- ۱۹ جیٹ شہنشاہی سمت اسڈر سنگھ دے گرہ فروزشاہ، فروزپُر ۹۰۲
- ۱۹ جیٹ شہنشاہی سمت اجتار سنگھ دے گرہ فروزشاہ فروزپُر ۹۰۵
- ۱۹ جیٹ شہنشاہی سمت ارام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپُر ۹۰۶
- ۲۰ جیٹ شہنشاہی سمت اسرجن سنگھ دے گرہ فروزپُر ۹۱۱
- ۲۰ جیٹ شہنشاہی سمت اگریچن کور دے گھر ہیرا منڈی گیٹ فروزپُر ۹۱۳
- ۲۰ جیٹ شہنشاہی سمت اسلکھن سنگھ دے گرہ مونگلا فروزپُر ۹۱۴
- ۲۰ جیٹ شہنشاہی سمت اکرپال سنگھ دے گرہ گولے والا فروزپُر ۹۱۶
- ۲۰ جیٹ شہنشاہی سمت اسداگر سنگھ پورن سنگھ ناتھیوالا فروزپُر ۹۱۷
- ۲۱ جیٹ شہنشاہی سمت ابوڑ سنگھ دے گرہ ناتھیوالا فروزپُر ۹۱۹
- ۲۱ جیٹ شہنشاہی سمت اناظر سنگھ، بھاگ سنگھ، جکیر سنگھ ماڑی فروزپُر ۹۲۰
- ۲۱ جیٹ شہنشاہی سمت اسنت گرمیل سنگھ دے نال بچن اتے پچھ گچھ باگھا پُرانا فروزپُر ۹۲۲
- ۲۱ جیٹ شہنشاہی سمت اکیور سنگھ دے گرہ موگا فروزپُر ۹۲۵
- ۲۲ جیٹ شہنشاہی سمت اجر نیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۹۲۶

- ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ادلیپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۹۲۶
- ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ا بلاکا سنگھ، پیارا سنگھ بابو پُر گرداس پُر ۹۲۸
- ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۲۹
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ا ہر بجن سنگھ گردیاں سنگھ مہنیاں امرتسر ۹۳۰
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۳۲
- ۰۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۴۵
- ۰۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۵۰
- ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۵۵
- ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۵۶
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ا لنگر استھان جیٹھووال امرتسر ۹۶۱
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۵۳
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۸۰
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۸۳

- ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۸۷
- ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۰
- ۲۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۱۲
- ۲۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۱۰۱۴
- ۲۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ چیل سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۰۱۸
- ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ستسنگ بھون رانی تالاب جموں ۱۰۲۲
- ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ آر۔ ایل۔ شرما دے گرہ کرن نگر جموں ۱۰۲۶
- ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ودیا نند سوڈن پدمنی دیوی دے گرہ کرن نگر ۱۰۳۱
- ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ چیل سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۰۳۴
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ گرموہن سنگھ دے گرہ پٹھان کوٹ گرداس پُر ۱۰۳۹
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ سردول سنگھ دے گرہ پٹھان کوٹ گرداس پُر ۱۰۴۳
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ کرم سنگھ دے گرہ نیاشالا گرداس پُر ۱۰۴۶
- ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ مہندر سنگھ، درشن سنگھ نیاشالا گرداس پُر ۱۰۴۹

- ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ نشہرا مزہ سنگھ، سنت ہرنام سنگھ دے ڈیرے گرداس پُر ۱۰۵۱
- ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ اجیت سنگھ دے گھر طوطی والا کھوہ بٹالا گرداس پُر ۱۰۵۲
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۵۳
- ۲۴ ساون شہنشاہی سمت ۱ لال سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۱۰۶۳
- پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۶۳
- ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ بخشیش سنگھ قادراباد امرتسر ۱۰۷۶
- ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ پیارا سنگھ دے گرہ سید پُر امرتسر ۱۰۸۶
- ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ کیسر سنگھ دے گرہ میسم پُرا خورد امرتسر ۱۰۹۰
- ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ بھگوان سنگھ دے گرہ سید پُر امرتسر ۱۰۹۲
- ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ڈیرھی والا تارا سنگھ دے نوٹ امرتسر (دھرم ساللا وچ سنت لچھمن سنگھ اندروں باہر نہیں نکلیا) ۱۰۹۶
- ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ڈیرھی والا بوہڑ دے تھلے امرتسر ۱۰۹۸
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۰۱
- ۱۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ویدانت سمیلن کپورتھلا ۱۱۰۳

- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ سادھاں نال بچن کپور تھلا ۱۱۰۴
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ سوامی پرمانند کاہن پری نال بچن کپور تھلا ۱۱۰۹
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ اوتار سنگھ دے گرہ شیخ پرا کپور تھلا ۱۱۱۱
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ جاگیر سنگھ دے گرہ ٹابستی شکار پرا کپور تھلا ۱۱۱۳
- ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ سُرُپ سنگھ دے گھر منگو پرا کپور تھلا ۱۱۲۱
- ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۱
- ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۵
- ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۳۳
- پہلی آسو شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۳۸
- ۴، ۳ آسو دی رات ساڈھے باراں وجے شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۴۱
- ۴ آسو شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۵۵
- ۱۵ آسو شہنشاہی سمت ۱ سنگھاسن اپ دلی ۱۱۵۷
- ۱۶ آسو شہنشاہی سمت ۱ اوتار سنگھ نال نرنکاری کالونی دلی ۱۱۶۳

- ۱۷ اَسُو شہنشاہی سمت ایش سنکھ دے گرہ گڑگاؤں گڑگاؤں ۱۱۵۵
- ۲۱ اَسُو شہنشاہی سمت اچیل سنکھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۱۵۹
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت انشا سنکھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۱۷۳
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت اہر سنگت بابو پُر گرداس پُر ۱۱۷۵
- ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت اپارا سنکھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۱۱۷۷
- ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ابلونت کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۱۷۸
- ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ا دیدار سنکھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۱۷۹
- ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت انشا سنکھ، میلہ سنکھ بابو پُر گرداس پُر ۱۱۸۱
- ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ا دلپ سنکھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۱۸۳
- ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ا بیبی منتی دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۱۸۴
- ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ا دلپ سنکھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۱۸۵
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ا کیشن سنکھ دے گرہ الٹ پینڈی گرداس پُر ۱۱۸۵
- پہلی سنکھ شہنشاہی سمت ا (یکرمی ۲۰۲۲) (عیسوی ۱۹۶۵) (سن ہجری ۱۳۸۵) گھونڈ (بھاؤ گھنک پُری) ۱۱۸۶

- گھونڈ دے بُڈھے مُسلمان سُلکھن دے نال تے اوہ دی بھین دے نوٹ ۱۱۸۸
- پہلی سٹک شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۸۹
- ۲ سٹک شہنشاہی سمت ۱ ٹھاکر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۱۱۹۴
- ۵ سٹک شہنشاہی سمت ۱ دلی دربار دی نیہہ رکھن سمیں دھیر پُر دلی ۱۱۹۶
- ۱۰ سٹک شہنشاہی سمت ۱ دھیر پُر دلی ۱۲۰۱
- ۱۱ سٹک شہنشاہی سمت ۱ سپت رشی آشرم، ہر دوار یو ۰ پی ۰ ۱۲۰۳
- ۱۵ سٹک شہنشاہی سمت ۱ دلی ہر بھگت دوار بنون دے سمیں، دھیر پُر دلی ۱۲۰۷
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۱۲
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۳۱

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے

★ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی مٹشا سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداسپور ★

ستّ رنگ کہن جس ویلے گر ہر گوہند دھار پہنی سی میری پیری، تن خاکی دتی وڈیاںیا۔ اوس سمیں اُس دے مستک اُتے ستّ رنگ دی نظر آئی
 کیری، اپنا نور نور پرگٹاںیا۔ اُس دے گل وچ سوہے منکیاں والی ستّ رنگ دی زنجیری، جیہڑی ہیرے لال موتی پنے ناؤں دھرائیا۔ اودھروں اک سادھ
 آیا تقدیری، پنج فٹ لکڑی ہتھ اٹھایا۔ اُس دے کول سی اک نکئی جیہی گڈیری، جو کھچی آیا واہو داہیا۔ اُتے رکھی سوا فٹ دی پیرٹھی، خوشیاں نال بناںیا۔
 اگے سنگت بڑی سی بھیرٹی، راہ کھیرا نہ کوئی سمجھایا۔ اُس نے منہ وچ انگلاں لے کے ماری سیٹی، اُچی آواز لگایا۔ سارے ہسن لگ پئے ایہہ کدھر دا آیا
 ٹیٹی، اپنا حکم جناںیا۔ اوس نے کہا میں دسن آیا کہانی بیٹی، پچھلا لیکھا دیاں جناںیا۔ جس ویلے سداے دا کرشن بنیا سی نزدیکی، غریب نہانے میل ملاںیا۔
 جیہڑی اوہدی براہمنی نے تندلا والی کھر پٹھی، خوشیاں نال گنڈھ بندھایا۔ اوس ویلے اوس دے سٹ لگی سی اُپر چچی، سوارتی خون نکلیا چائیں چانیا۔ اون
 پیرٹ وچ وٹی کسپسی، متھے وٹ چڑھایا۔ اودھروں سداے دی آگئی بھتیجی، گیاراں سال دی عمر لکھایا۔ اوہدے کول سی اک نکئی جیہی شیشی، جس دے وچ
 تیل نظری آںیا۔ اون اُتے لایا نال پریتی، پیار نال سمجھایا۔ اودھروں مالن اک آگئی وچوں باغیچی، بھلاں ہار گنداںیا۔ ایدھروں سداے دی ہوئی نیٹی، چلنا

پندھ مُکائیا۔ اودھروں اودھدی سوانی دتے ٹھیکسی، اپنا ٹھا کر لینا منائیا۔ میں دست امولک اک لپیٹی، ایہہ اوس دی بھیٹ چڑھائیا۔ اوہ پٹولا جس دے ست رنگ ٹوٹے ننگے ننگے کیتی، اکٹھا کر کے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ ست رنگ کہے جس ویلے تندلاں دا ٹلیا تول، سدا مایا آگے رکھائیا۔ اوس ہولی کہا بول، کی بھابی گھلی مٹھیا ئیا۔ اوس آگے رکھی اڈول، چرناں اُتے کائیا۔ کرشن نے ستاں انگلاں نال لئی کھول، ستاں رنگاں اُتے اک اک انگلی لائیا۔ پھیر نال کہا مخول، ایہہ غریباں دا نشانہ چک کے کیتھوں لیا ئیا۔ میں ویکھیا ایس دا دو جہاناں وجنا ڈھول، ایہدے تھلے سب نے ڈھولا گاؤنا بے پرواہیا۔ اوس نے کہا میں انھول، سمجھ کوئے نہ آئیا۔ کرشن نے تن وار لیا ہتھاں نال ٹول، ویکھ خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ جس ویلے ہر گوبند آوے جو بنوتا سریر سڈول، مستک اپنے ستے رنگ دکھائیا۔ اوس ویلے سدا مے تیری اچھیا ہووے کول، تیتوں دیاں جنائیا۔ اوس نے سب دے نال مار کے رول، بھلکھے وچ پڑدا دینا پائیا۔ اندروں کر کے دھیان اڈول، پُرکھ اکال اک منائیا۔ کلج انتم ایہہ تیری دست آوے تیرے کول، ست ستوادی ستاں دیپاں دینا آپ جھلائیا۔ ست رنگ کہن جس ویلے ہر گوبند پیندھے خاں دے نال کردا سی گھول، ستاں رنگاں والا قینچ اپنے تن چھہائیا۔ نال وجدے سی ڈمکے ڈھول، سوہنا اکھاڑا ویکھے لوکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت رہیا بنائیا۔

★ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ترلوک سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداسپر ★

ست رنگ کہن جس ویلے پرہلاڈ نوں ساڑن لگی سی ہولی، ہرناکش دتی وڈیائیا۔ اوس ویلے ستاں رنگاں دی گل وچ پائی سی چولی، بہر پویا ویس وٹائیا۔ پرہلاڈ نوں چک کے اپنی ڈولیں، اپنی گودی وچ کائیا۔ بھگت نے بھگوان نوں ماری بولی، اندرے اندر آواز سنائیا۔ ہن اپنے کنڈے تولیں، سچ ترازو ہتھ اٹھائیا۔ ویکھیں خاک وچ نہ ورولیں، تن مائی بھسم کرائیا۔ تیرے اتوں آوا وار گھول گھولی، گھالنا تیری جھولی پائیا۔ سری بھگوان کہا بچہ نہ پارولی، مہر نظر دیاں رکھائیا۔ ایہہ ست رنگ پون والی سڑ جائے ہولی، ستاں دامالک سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ جنہاں رنگاں پچھے رکھیا کراں تیری اُپر دھولی، دھرتی ویس

وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ ستاں رنگاں اندر بھگت کیتی رچھیا، مہروان دیا کمائیا۔ نالے اگلی پا کے بھچھیا، سچ دتا سمجھائیا۔ نالے دکھرا لیکھ لکھیا، دُھر دی دھار سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ اندھ اندھیرا ہووے رین مسیا، مُشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ اوس ویلے سری بھگوان نرگن سرُپ آوے نسیا، نر نر نکار پھیرا پائیا۔ ستاں رنگاں دا نشان بنا کے ساڈھے تن ہتھیا، دیوے لوک مات وڈیائیا۔ جس دے پچھے پرہلا دتیتوں رکھیا، ایسے دے پچھے چار جگ دے وچھڑے بھگت ترائیا۔ مان وڈیائی دے کے حقیا، حاکم دُھر دے دیاں بنائیا۔ ستاں رکھ کے لجا، گھر گھر دیاں جھلائیا۔ کوجھیاں کملیاں بنا کے چنگیا، چنگی طرح اپنا وجود دیاں دکھائیا۔ جس طرح تیرا رنگ رنگیا، ایسے طرح ستاں رنگاں دی دھار تیرے اندروں دکھائیا۔ نالے موج دیواں نال پلنگیا، نالے بن دیوے باقی جوت کراں رُشنائیا۔ نالے پار کراں ڈونگھے وہن وہندیاں، ان تارو پار لنگھائیا۔ نالے پورب کرم دا لیکھ اگاڑی جو دیا، پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اک نشانہ لہنا جگت جہانا، سنجگ تریتا دوپر کلجگ پورب دیونہارا دانا، داتا ہو کے ساچی بھچھیا جھولی رہیا پائیا۔

سپت رکھیاں آئی دلیل، اک دوجے نوں سارے رہے جنائیا۔ درگاہوں محم آیا سارے بنو شوقین، آپو اپنا ویس وٹائیا۔ نال اک تے کرو یقین، یک طرفہ دھیان لگائیا۔ اودھروں پھر دا تُردا نارد آیا وکیل، جو جھکڑیاں دا جھکڑا بن جھکڑیوں دے بنائیا۔ اُس دے کول ساریاں کیتی اپیل، کجھ سانوں دے سمجھائیا۔ کیہڑا بستر لینے پہن، سوہنا چنگا نظری آئی۔ اُس نے کہا میں گل نہیں کرنی کوئی لوک تین، تیناں لوکاں وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ جس صاحب ست دے سارے ادھین، بیٹھے سیس نوایا۔ اوس دے ہو کے دین، دُنیا والی منگ اوسے دے اگے جھولی ڈاہیا۔ ہر دے اندر لو چین، نچ آتم راہ تکائیا۔ اوہ تہانوں اپنا آپے دے سین، پردہ دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی بنت بنائیا۔ سپت رکھی آئی اُمنگ، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ ستاں ستے نظری آئے رنگ، پُرکھ اکال دے سمجھائیا۔ ایہہ سارے پہنوں نشنگ، نشانہ اپنا دتا دکھائیا۔ لال کنچن سوہا چٹا پیلا نیلا کالا سوہنا لگے چند، چمک

چمک نال چکائی۔ وکھرو وکھری دات تھانوں دتا دھن، لوک مات دیوے وڈیائی۔ کلجگ اتم ستاں نوں اکٹھا کر کے دے بھ، مانساں والی دے وڈیائی۔ ستاں
 سچ کر کے لینا من، منسا سب دی پور کرائیا۔ اوس نوں چاڑھے اکو پرکھ اکال دا سچا چن، شبد دلارا روپ وٹائی۔ جس جگت وکار نوں دینا ڈن، ہنکار دینا
 گوائیا۔ غریب نمائیاں دا بیڑا بٹھ، جن بھگتاں ہوئے سہائی۔ اوس ویلے ساریاں مل کے کہنا دھن دھن، دھن پر بھو تیری وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی تیرا لہنا ویلے وقت نال مکائی۔

براہمن دیاں اکیاں پگیاں وچوں رنگ ست، اپنا روپ دکھائی۔ جس ویلے اوس گھڑی نوں رویداس دا لگا ہتھ، اوہ اندرے اندر نچن پٹن گدن چائیں
 چائیا۔ کرن پکار روی سانوں کجھ دس، اگلا حال سمجھائی۔ جو تیرے اندر رہیا وس، اوہ سانوں دینا ملائی۔ جس دی یاد اندر ٹٹیاں جوڑیاں ڈوری لاویں کس
 کس، کچا تند دنداں نال کھچائیا۔ تیرا صبر سنتوکھ والا ویکھ کے ہتھ، ساڈی دھیرج رہی نہ رانیا۔ کپھڑا رام کپھڑا نام رہیا رٹ، جس نے جھوٹے رٹے دتے
 مکائی۔ رویداس نے اوسے ویلے نکھی آر اُتے دتی رکھ، تھوڑی جہی دہائی۔ ایسے طرح پر بھ میرا اندروں کھول دیوے اکھ، پر تکھ نظری آئی۔ اوہ ستے پئے
 ہس، خوشیاں وچ سنائی۔ اسیں کوں کرے اوہا جس، سانوں دے سمجھائی۔ رویداس کہا اوہ میرا پرکھ سمرتھ، سب دی آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائی۔ ست رنگ کہا سانوں بدھا براہمن نے گھڑی، اپنی ونڈ ونڈائی۔ اُتے گنڈھ دے دتی تگڑی، جیہڑی چھیتی
 کھل کدے نہ جائیا۔ ساڈے اُتے چار ویراں لپیٹی آخیری پگڑی، اک دوجے اُتے دتا بندھائی۔ ساڈے اُتے اپنے ہتھ وچ پھرن والی اڑا دتی لکڑی، گنڈھ
 وچوں آر پار لنگھائی۔ تن رنگ کہن سانوں لئی جاندا سی کھتری، اپنیاں بچیاں واسطے جنہاں دی سگناں جج چڑھائی۔ ایس براہمن نے راہ وچ کھول کے پتری،
 ایویں جھوٹا پتہ دتا بنایا۔ بڈھیا تیری عمر ستر بہتری، جے دان نہ دیویں تیری خالی رہے گڑمائی۔ آہ ویکھ ایہہ گنڈلاں والی میری اکھری، جیہڑی باراں
 راشی وچوں نظری آئی۔ اونے چر نوں اک جٹ ہتھ پھڑی آونداسی بکری، رسی ہتھ وچ لٹکائی۔ براہمن کہا ایہہ نہیں اندروں تگڑی، کوئی روگ اندروں

رہیا ستائیا۔ جے تیرے گھر جا کے مر گئی، تیرا بڑا ایہہ کھپائیا۔ جے تُوں دُچھنا کر کے میرے کول چھڈ جائیں، بیڑا تیرا پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ دو رنگ کہن سانوں لیائی سی اک مائی، اکونجا سال دی عُمر جنائیا۔ اوہدے گھر آؤنے سی پہلی وار دو جوانی،
 جنہاں دے سرتے پیرے دے بُھائیا۔ ادھ وِچ پنڈت ملیا اوہنے کہا اوہ تے پچھلے شُدائی، جے تیرے گھر گئے تیرا کوڑا دین کھپائیا۔ تیریاں دھیاں نوں
 ملے نہ کوئے تھائیں، جگت جگ نہ کوئے جنائیا۔ جے تُوں ایہہ دوویں چیرے میٹوں بھیٹ دئیں چڑھائی، پھیر تیتوں تتی واؤ نہ لگے رائیا۔ اوس نے کہا مشر جی
 میٹوں اوہناں کولوں بچائیں، جو کچھ میرا میں تیرے آگے رکھائیا۔ دان لے کے پنڈت نے کہا ہُن جا مائی چائیں چائیں، اپنے گھر دا پنڈھ مُکائیا۔ پچھوں خوشی
 نال کہا واہ کرپا کری گوسائیں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اپنے چر نوں ادھروں اک جھیورتے اک آگیا نائی، جماناں گھروں پھیرا پائیا۔ اک اک پگڑی سی
 اوہناں بھیٹ چڑھائی، سوہنے رنگ رنگائیا۔ آگوں براہمن مل پیا آسن لائی، اشارے نال رہیا جنائیا۔ نیڑے آؤ میرے بھائی، میری پتری تھانوں رہی بلایا۔
 ۵ تھادی زندگی دے دن رہ گئے ڈھائی، کیوں سرتے بیٹھے بھار اٹھائیا۔ ایہہ براہمن پروہت تھادی کلیان دے کرائی، جے آپو اپنے دستار میری بھیٹ دیو
 کرائیا۔ اوسے ویلے رو کے کرن لگے ڈھائی، بھڑی ساڈا کال کدھروں آئیا۔ براہمن کہا چھیتی چھیتی کر میرے ہتھ دیو پھڑائی، ویلا گیا ہتھ کسے نہ آئیا۔
 اوہناں رو کے کہا اسیں تیری بھیٹ چڑھائی، سانوں جہاں توں دینا چھڈائیا۔ پنڈت کہا ہُن بھجو واہو داہی، پچھانہ ویکھو ایسے نال ہووے وڈیائیا۔ ستاں دی
 بٹھ کے گٹھری آپ چلیا بن کے راہی، سوہنی پنڈ بُھائیا۔ چوواں دے وِچ لیا لکائی، اکیاں جوڑ جڑائیا۔ اوہناں ستاں رنگاں نوں رویداس دتی وڈیائی، دُھر دا
 تھم اک سنائیا۔ کلجک انت میرا نرکار تھادا لیکھا دے چکائی، ست ستوادی ستاں نوں ستاں دیپاں وِچ دے جھلائی، اُپر اپنا نام لکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں
 بھگوان، ستاں رنگاں بخشنہار سرنائیا۔

☆ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی عطر سنگھ دے گرہ اوگرا ضلع گرداسپر ☆

ستّ رنگ کہن سانوں پچھلی یاد حدیث، اپنے اندر لکائی۔ جس ویلے عیسیٰ نوں دین لگے سی صلیب، خلیفے حکم سنائی۔ اوس ویلے خداوند آیا قریب،
 نوری جلوہ نور رُشنائیا۔ تک کے جلوہ ایہہ عجیب، عجب خوشی منائی۔ پروردگار تیری نصیحت، میں سب نوں آیا سنائی۔ میں کھن لگا اک وصیت، لوک مات
 جنائی۔ جس دے وچ اک اصلیت، اصل دیاں درزائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دینا دکھائی۔ عیسیٰ کہا میٹوں وچ اک چتکار، کوہ
 طور نالوں چنگا نظری آئی۔ جس وچوں نظری آیا میرا یار، محبوب بے پرواہیا۔ اوہدیاں رنگاں دا نہیں شمار، پر رنگاں وچوں رنگ ستّ سوہنے لئے لہرائیا۔
 میں کہا ایہہ کی پروردگار، میٹوں انت دے جنائی۔ اوس نے کہا جس ویلے عیسیٰ موسیٰ آون والے پیغمبر جان ہار، اپنا بل مکاریا۔ اوس ویلے اپنی دھار وچوں
 ایہہ رنگ کراں تیار، لوک مات دیاں پرگٹائی۔ سچ نشانہ اک چاڑھ، دو جہاناں ویکھ دکھائی۔ عیسیٰ اوسے ویلے ہو کے خبردار، خیرانی وچ اکھ اٹھائی۔ ویلا
 وقت دسّ سانجھے یار، بھیو اہیدا دے کھلایا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے تہاڈا باپ بن کے آواں وچ سنسار، نرگن نروریر نراکار نہکلنک روپ وٹائی۔ اوس
 ویلے ایہنوں لیاواں نال، ساچا سنگ بنایا۔ جن بھگت دوارے دیواں چاڑھ، چاروں گنٹ ودھائی۔ ویہہ سو اگی بکرمی آپ خاص لیئی وچار، سرگن توں نرگن
 ہو کے اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستاں رنگاں لیکھا رہیا دکھائی۔ عیسیٰ کہا میں ویکھی ستّ رنگ دی چمک، کوک کوک سنائی۔
 اوہنوں سمجھ نہ سکے کوئی احمق، من مت بدھ کوئی سمجھ نہ سکے پائی۔ ایوں جاپے جویں ستاں مل کے اک سوہنی بنائی تہمت، جو ساڈھے تن تن ہتھ نظری
 آئی۔ ہور تکیا بھگوان اوہناں نال سہمت، سہم چنتا رہیا گوائیا۔ ہور تکیا مہروان کرے رحمت، مہر نظر اٹھائی۔ ہور ویکھیا شبد اشارہ مارے سینت، اپنا حکم منایا
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائی۔ ستّ رنگ کہن ساڈی چمک نرالی، نرالم عالم آپ بنایا۔ سانوں پرگٹاوے آپ جوت
 اکالی، اکل کل اپنی کھیل دکھائی۔ آد شکت سانوں بیٹھی رہی سمبھالی، لال گلالا رنگ چڑھائی۔ ایسے در دے سارے بنے رہے سواں، گر اتار پیر پیغمبر
 جھولیاں ڈاہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال لیکھا جانے دو جہانی، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کمائی۔ ایسے دکھا کے اک نشانی، سرشٹ سبائی دسّ کے فانی،

طغیانی وچ جگت رُڑھائیا۔ جس ویلے کلج انت بھگتاں اُتے کراں مہروانی، محرم ہو کے اپنے نال رلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست رنگ ست پُرکھ اپنی دھار وچوں پرگٹائیآ۔

★ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر دیپ سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداسپُر ★

ست رنگ کہے میری جگ جگ منگ، بیٹھے سارے دھیان لگائیآ۔ کون ویلا پر بھ چاڑھے رنگ، رنگت اپنی دے دکھائیآ۔ وجے ودھائی وچ ورجھنڈ، برہمنڈ خوشی منائیآ۔ سیس نواون سورج چند، منڈل منڈپ اپنی سیو کمائیآ۔ کرے کھیل آپ بخشند، بخشش مہراک ورتائیآ۔ کلج کوڑی کرپا تک جائے پندھ، سبجگ ساچی دھار بندھائیآ۔ جن بھگتاں بھو گھلاوے ہنگ برہم، پاربرہم دے جنائیآ۔ چار ورن بنائے اک دھرم، ساچا ورن ست سرنائیآ۔ سنت سہیلے آوے پھرن، زرگن ہو کے ویس وٹائیآ۔ گرکھاں اندر آوے وڑن، پڑدا اوہلا آپ چکائیآ۔ ساچی سیجا آوے چڑھن، سچ سنگھاسن خوشی منائیآ۔ ساچا ڈھولا آوے پڑھن، ڈھر داراگ سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیآ۔ ست رنگ کہے میری جگ جگ دی اڈیک، گھڑیاں پل دھیان لگائیآ۔ کنیاں صدیاں دی صدیاں وچوں بدل کے ریت، تاریخ توارخ کھ لکھ لیکھا قلم شاہیا۔ دھن سو ویلا میرا جاگے بھاگ نصیب، ہر سنگر ویکھ دکھائیآ۔ سانوں جڑ کے نال ترتیب، سچ دا میلا دتا ملائیآ۔ اک پاتشاہ اک وزیر، چار جگ دین گواہیا۔ ستواں سب دا مالک اخیر، جو تھم وچ رکھائیآ۔ ستاں دی ساڈھے تن ہتھ دی سوہنی بنی تصویر، جو اگڑا رنگ رہی چکائیآ۔ نہ کوئی شرع رہی زنجیر، بندھن بندھپ نہ کوئے رکھائیآ۔ سجدے کرن پیر فقیر، فقیریاں وچ سنائیآ۔ صاحب دے ہتھ نگی شمشیر، کوڑ فرنگی رہیا دھمکائیآ۔ لہنا مکنا شاہ حقیر، شہنشاہ دیوے وڈیائیآ۔ سنت سہیلا ہوئے نہ کوئے دلگیر، دل دا دلدر دے مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درشن دیوے بے نظیر، زرگن اپنا کھیل کھلائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہاناں گھت وہیر، سوہنا مارگ رہیا دکھائیآ۔

☆ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بختیش سنگھ دے نوٲ، پنڈ بابو پُر ضلع گرداسپُر ☆

ستّ رنگ کہن سانوں کرے اکٹھا، لڑی لڑی نال بندھائیا۔ جن بھگتاں لیکھ چکا کے تت اٹھاں، چرن سرن دے وڈیائیا۔ نوٲ دوارے پار کرا کے چکے اپنے ہتھاں، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ جن بھگتاں پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی ویکھے اپنیاں اکھاں، آخر آخیری اپنا میل ملائیا۔ میٹوں مان دوائے گھر گھر کُلی کٹھاں، ڈھر دا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اک لگائیا۔ ستّ رنگ کہن ساڈا جوڑ جڑایا، جوڑی اپنے نال بنائیا۔ بھگتاں آسا منسا پوری لوڑ کرایا، ساچی رچنا نال رکھائیا۔ سسے اُپر ہوڑا اک لگایا، ہاہے ٹپی دے وڈیائیا۔ ساجن بن کے پھیرا پایا، نرگن روپ دھرائیا۔ راجن بن کے میٹوں رہیا جھلایا، دو جہاناں ہلارا اک رکھائیا۔ سنت سہیلے رہیا ترایا، گرکھ و جے ودھائیا۔ گر سکھ مل مل منگل گایا، گیت گو بند الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ ستّ رنگ کہن سانوں ناپیا نال فیتا، نوٲو انچ ساڈی ونڈ ونڈائیا۔ وڈیائی دے کے گھر اتیتا، تریلوکی دا مالک دتا بنائیا۔ ساتھ کلمہ دس حدیثا، سوہنگ ڈھولا دتا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بخشی اک سرنائیا۔ ستّ رنگ کہے میرے اُتے اک جیکارا، ہر کرتا آپ لگائیا۔ جو بھگتاں لگے پیارا، گرکھاں کھ صلاحیا۔ سکھ دے ادھارا، سنتاں مان وڈیائیا۔ کوڑی کرپا کرے خوارا، سچ سچ راہ سمجھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دا بن کے سیو ادارا، ڈھر دی سیو کمائیا۔

☆ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ الٹ پینڈی ضلع گرداسپُر ☆

ستّ رنگ کہن سانوں آئی پون ٹھنڈی، ٹھنڈک اک ورتائیا۔ اوس دے وچوں ملی سچی سنگدھی، سوگند کھا کے کہاں ایہو جہی وست نظر کوئے نہ آئیا۔ جیہڑا بالمیک دا لہنا دتا راوی پار کٹھھی، اُرار اوسے دی دھار نظری آئیا۔ جس نے اٹھاسی دن چوڑاسیاں سادھاں دی اکٹھی کر کے منڈی، منڈلی اک بنائیا۔ اوتھے وست اک ونڈی، رام نام سرب سمجھائیا۔ ویکھو میں پچھلا کڈا پکھنڈی، چور ڈاکو روپ وٹائیا۔ جس ویلے مارگ ملیا سدھی ڈنڈی، پر بھ دے

ڈنڈے سدھا لیا کرائیا۔ اوس دی مہروانی میٹوں لگی چنگی، سبناں دیاں جنائیا۔ اوہناں چوراسیاں وچ اک ویراگن سی جو ویاؤندیاں سار ہوئی رنڈی، کنت سچ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ اوس نے منگ اک منگی، جو گیشتر دتا جنائیا۔ میری قسمت کس طرح ہووے چنگی، لیکھاں دیوے بدلایا۔ اوس نے کہا توں بنے بھیلنی پھیر تیراں دندیاں والی واہیں کنگھی، اپنے سیس پھرائیا۔ ایسے کر کے ایہہ دھرتی چنگی، جس اُتے ڈیرہ لایا۔ ایہہ لڑی اے بچھوں نہیں گنڈھی، سنجگ دا لیکھا باقی تریتا حال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ چوراسیاں وچوں اک اودوت، بھولا بھاؤ نظری آئیا۔ اوس بالمیک نوں کہا میں کر کے آیا کوچ، کوچا گلی تیرا ویکھاں تھاوں تھانیا۔ میرا وی تیرے تیاں ورگا کلبوت، کیوں نہ میٹوں ملیا بے پرواہیا۔ بٹوارے کہا میں اوسے دا اک دوت، جو سیوک ہو کے ساچا تھم سٹانیا۔ اوہ صاحب سوامی بڑا مضبوط، ڈاڈھیاں دا ڈاڈھا نظری آئیا۔ جس ویلے آپ ہووے موجود، کوچھے کملے سارے پار لنگھائیا۔ اوس کہا اوہ کیہڑا وقت جس ویلے میرا کارج ہووے سوت، سٹیاں لئے اٹھائیا۔ بالمیک کہا ایہہ بھيو ڈراڈا گوچھ، ست سچ دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال آپ آوے جس وچ نظر نہ آوے کوئی دوج، دُتیا بھاؤ نہ کوئے رکھائیا۔ اوہ ویکھنہارا تیاں والا کلبوت، متاں دا مالک آپ ہو جائیا۔ ستاں دا ثالث بن کے دیوے آپ ثبوت، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا تیرا لیکھے وچ پائیا۔ اودوت کہا آہ ویکھ میری کملی الفی، تیتوں دیاں دکھائیا۔ میری نکى جی بات دوحرفی، بہتا جھگڑا نہ کوئے جنائیا۔ جے مالک اوہ دُھر دا دردی، کیوں نہ میرا درد وندائیا۔ اوس ویلے سولاں پوہ ٹھنڈی پیندی سی سردی، سرد آہ لے کے رہیا سٹانیا۔ بالمیک کہا ایہہ کھیل اوسے دے گھر دی، اوہ مالک اک اکھوائیا۔ جس ویلے لوک مات کھیل کرے نرائن زردی، زرگن زرویر ویس وٹانیا۔ اوس ویلے تیرا لیکھ چکاوے بھيو مٹاوے گرمی سردی، سردی گرمی اکو رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا رہیا سمجھائیا۔ اودوت کہا میں جاناں کی نشانی، اپنی بدھ نہ کوئے رکھائیا۔ بالمیک کہا اوہ شاہ سلطانی، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی کرے پچانی، بے پچان رہن نہ کوئے پائیا۔ جس ویلے آوے رت مہانی، بیس اکیسا خوشی منائیا۔ تیری پہلی سنا کے کہانی، آگے ناتا دُھر دا دئے بنائیا۔ جن بھگتاں نال کدے نہ کرے بے ایمانی، شیطانی وچ کدے نہ آئیا۔ پہلوں وست بخش کے نورانی، روحانی ایمانی ایمان اپنے اُتے رکھائیا۔ مہر کرن لگا قیمت لوے نہ

کوئے دوانی چوانی، ٹکلیاں والا حصّہ نہ کوئے ونڈایا۔ چرن کول بخش کے دھیانی، ہر سنگت جوڑ جڑایا۔ پہلوں چوڑاں پوہ او سے کولوں کھا مہمانی، پھر ویلا وقت
 سہانیا۔ اونے چر نوں اودوت دی آگئی نانی، سہج سبھاؤ اپنا ڈیرہ لایا۔ اٹھ کے کہا چھڈ پاگلاں والی کہانی، کیوں ایویں وقت لنگھانیا۔ بالمیک کہا، نہیں، ایہہ وڈا
 ودوانی، ایہدے اندر ودیا ہور ٹکایا۔ اس داماںک نر ہر بھگوانی، بھگوان ہوئے سہانیا۔ کلجگ انت رت سہائے دو جہانی، لوک مات وجے ودھانیا۔ سولاں پوہ یاد
 کرا کے بخشش کرے چرن دھیانی، دھیان اپنے نال رکھانیا۔ مہندر سنگھ پہلا جنم جس دی کیتی آپ پچپانی، چوڑاسیاں والا جھنڈ اٹھاسیویں دن لیکھ چکایا۔
 اودوت کہا اوہ کون دھرتی، جس بھومکا ملے وڈیایا۔ جتھے چرن پچھہائے عرشی، فرشی سو بھاپانیا۔ اوہ مٹی خاک کر لئے اپنے ورگی، اپنے ورگا رنگ رنگانیا۔
 بالمیک کہا جتھے غریباں دا ہونا دردی، ڈکھیاں دا ہونا سہانیا۔ رویداس دا قرضی، لالو دی مرضی، نانک بھيو گھلایا۔ کلجگ دی سردی، پون اگئی ٹھنڈی وگدی،
 تپدے ہردے سانت کرائیا۔ اوس ویلے اوہ آوے اوتار کلکی، اپنے نال لے کے آوے اپنے نام دی وگی، دُوبے دی آس نہ کوئے رکھانیا۔ گھمیاں دی
 آسا جس دی آس رکھدی، کہاں دا راکھا جنہاں دی آتم اکو ڈھولا پڑھدی، چمپاراں دا داسا جنہاں دے اندر جوت اکالن وڑدی، تیلی دا بھروسا جس دی
 آتم کدے نہ مردی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لہنا دے چکایا۔ اودوت کہا ایہہ کڈا سوہنا چنگا، میٹوں حال دتا سنايا۔ کی اوہ ہوو
 ساڈے ورگا بندہ، کہ جلوہ نور خدایا۔ بالمیک کہا اوہ نوراں دا نور، چنداں دا چند رشانیا۔ اوہ اوشاں دا اوشن بہراں دا بہر، بہر حال اپنا اک پرگٹانیا۔ اوہ
 اننداں دا نند، چنداں دا چند، گیتاں دا گیت اہیت بے پرواہیا۔ اوہدے کول وکھرا ڈھنگ، جیہدے چرن دوارے آوے جمنا سُرستی گنگ، امرت براہمن
 کولوں بنوایا۔ دوجا کوئی نہ پاوے ڈنڈ، ڈانگاں سوٹے ہتھوں وچ رکھانیا۔ غریباں نوں پریم دی دات جائے ونڈ، چوڑاسیاں دے پچھے چوڑاسی سب دی دے
 کٹانیا۔ جنہاں اٹھاسی ہزار تپ کیتے برس اوہناں نوں آیا نہیں اوہ انند، جیسہرا گھر بیٹھیاں جھولی پانیا۔ دین دیال ہو بخشند، بخشش اپنی دے
 ورتانیا۔ اونے چر نوں دھرتی نے منگ لئی منگ، بالمیک اگے جھولی ڈاہیا۔ میری ننگی نہ ہووے کنڈ، میری پٹھ نہ کوئے وڈیایا۔ بالمیک کہا اوہ ویکھ کھیل
 سورا سربنگ، بھگتاں دا دے سنگ، جنہاں دا بھاگ چرناں لا لا تیرے اُتے رکھانیا۔ دھول آگوں ہس کے کڈھ لئے دند، چھیانویں یوجن اکھ گھلایا۔ جے

پر بھو اوہ بھگت میرے اندر جان لنگھ، میں ننگھ نال دیواں سوانیا۔ بالمیک کہا اوہ کو جھینے کملینے اوہناں بھگوان دا ملیا انند، تیری لوڑ رہی نہ رانیا۔ توں اوہناں
 دے پیراں بیٹھاں ڈاہ کے اپنی کنڈ، چرن چھوہ نال اپنا بھاگ لینا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ دکھانیا۔ دھرتی
 وچوں بولیا جل، اپنا حال سنایا۔ جس طرح میں ایہدے وچ گیا رل، ایسے طرح دا بھگتاں وچ ایہہ ویکھیا چائیں چانیا۔ جس ویلے گرگھیاں نوں ملن لگیا
 پھل، میں وی بھجا آواں واہو داہیا۔ ایسے کر کے کل راوی تے لنگھ لنگھ کے چرن دوارا لیا مل، اپنی خوشی منانیا۔ دساں پوٹیاں نال ہوئی جی جس ویلے نکیا
 اوہدے ول، اوہ اوسے ویلے اپنا پچھلا لیکھا لے کے آگے آیا۔ رات دا سٹیاں سٹیاں تہاڈے نال گیا رل، اچ آیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ دکھانیا۔ جل کہے میں سب توں پوتر، دیواں وچوں دیو نظری آیا۔ مٹی خاک وچوں نتر، سوہنا صاف روپ وٹانیا۔ ایسے طرح
 بھگت بھگوان وچوں آون نکل، تیاں والا سریر ہنڈھانیا۔ میرے بن کے مٹر، چرن میرے وچ رکھانیا۔ ایسے کر کے میرا تیرتھاں اُتے ہندا ذکر، تٹ دین
 گواہیا۔ جل کہے جے رويداس دے تھے میرے وچ نہ پیندے چھتر، میرا امرت روپ نظر کونے نہ آیا۔ مینوں بھگتاں دے ملن دا عشق، ایسے کر کے
 سنگ رہیا بنایا۔ تہاڈے وینہدیاں وینہدیاں راوی وچوں تھوڑا آیا خنک، اپنا روپ بدلایا۔ جس ویلے رات نوں تہانوں لگنا تلک، میں وچ حصہ دینا پانیا۔
 دستاں، وینہدا رہیا کیوں کیشن ننگھ دی نکدی رہی کلک، نیز رووے مارے دھانیا۔ اچے تک پر بھو نہیں دتا جھڑک، دھکا دے نہ پرے ہٹانیا۔ میں جاج
 سکھ کے رکھیا صدق، بھروسے وچ منگی سرانیا۔ بے شک مینوں طعنے دیون نندک، مینوں چوٹ لگے نہ رانیا۔ میں بھگتاں دے آگے کراں منت، سجنو میرا
 سنگ لینا بنایا۔ تیس کوئی نہ جانیو تیرتھ کر کے اپنی ہمت، تہانوں پچھلا لیکھا یاد، گنگا گوداوری جمناسرستی تہاڈے ایہتے چرن دھوون آیا۔ تہاڈی خواری نہ
 ہووے جلت، دُشواری دیاں گوانیا۔ تہانوں خطاب ملیا دُھر دا خلعت، پُرکھ ابناشی دیوے مان وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ساچا لیکھا رہیا دکھانیا۔ سُن کے بچن بولیا استھان چوراسی، کچھ مینوں دیو جنانیا۔ بالمیک جتھے بیٹھا رہوں دن اٹھاسی، اپنا دھیان لگانیا۔ بتالیوں دن جس
 ویلے مینوں آئی سی کھانسی، ہوکا لے کے دتا جنانیا۔ اودھروں تیری گھر والی دی آئی سی ماسی، مینوں تھوڑا جہا دُشیندا دتا پانیا۔ پھیر اٹھ کے آئی تیری

چاچی، جو گرم پانی نال گئی نہایا۔ توں ہوئی جہی اوہناں اک گل آکھی، بینی نال سٹایا۔ تئیں سبجَن میرے جھوٹے ساتھی، میں سبجَن لبھنا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا رہیا اٹھایا۔ سب کچھ سُن بولی بھومی، بھومکا رہی جنایا۔ بے شک میں رسنا نال نہیں کوندی، اشاریاں نال درسایا۔ تیتوں نظر نہیں آؤندا جس ویلے اوہ مالکاں دا مالک آوے اُس دے ہتھ وچ ہونی اک کھونڈی، جس دا رُپ آد شکت نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بھومکا در ساچے آپ سہایا۔ بھومکا کہے ایہتھے چوراسیاں کیتا اک ہون، ٹو آڈھائی ہتھ پٹایا۔ گھرت دیپ سنگدھی لئی پون، اگنی تت تپایا۔ وید منتر اں گایا گون، شاستر کر پڑھایا۔ پھول وچ کیتا دمن، ٹلسی پتے بھیٹ چڑھایا۔ لال انگیاراں والا چمن، سوہنا لیا بنایا۔ پر بھ کا بھیو جانے کون، ساچی سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی جگا جگنتر جس اپنی دھار اپنے وچ رکھایا۔

☆ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بی بی لاجی دے گھر پنڈ اوگرا ضلع گرداسپر ☆

تجا سنگھ کہا تہانوں نہیں کچھ علم، چوراسیاں وچوں اک میں وی نظری آئی۔ میرا بچھلا تریتے دا نام سی چمن، دمک چمک چہرے نور رُشٹایا۔ اوس ویلے میں سوٹا مار کے کھچا ساں چلم، نشہ نمار رکھایا۔ میرا سوہنا سڈول سی جسم، ویکھنہارے ویکھ ویکھ خوشی رکھایا۔ میرا اکو سی سچا اسم، اک دھیان لگایا۔ ساریاں جنساں نالوں میٹوں تماکو دی چنگی لگی قسم، اپنی قسمت نال ازمائی۔ جس ویلے وینہداساں اپنی نال چشم، اٹھیں دھیان لگایا۔ اوس ویلے میٹوں چنگی لگدی سی بھسم، سادھوآں والا بھیس وٹایا۔ میں بالسیک نوں کہا کھا کے قسم، کچھ اگلا حال جنایا۔ بھگت بھگوان دی کیہڑی رسم، کیہڑا کھیل دینا دکھایا۔ اوہنے سٹایا گا کے اک نظم، داساں دا داس رُپ وٹایا۔ اوس ویلے میں اک ہور سوٹا کھچیا میرا کھانا ہویا ہضم، میرے اندر ہوئی رُشٹایا۔ میں نچیا اوہ کیہڑے تھاں وسن، کون دوارے سوہا پائی۔ میٹوں دس دے اوہدے سارے لچھن، جے مڑ کے ملاں بھل نہ کدے بھلایا۔ بالسیک کہا اوہ آپے آوے بھگت دی تیج رکھن، جگ ولس وٹایا۔ نام ورو لے وچوں مکھن، نام مدھانا اکو پائی۔ رویداس ورگے کلج تیتوں آپے دسن، ہوئی ہوئی سمجھایا۔ اوس جنم

تیرے پردے آوے پھیر ڈھکن، مہر نظر اٹھائیا۔ اوس نے کہا اوہ کیہڑا سناوے بھاشن، صفت کی جنائیا۔ کیہڑے بہے آسن، کون دھام ڈیرہ لائیا۔ بالمیک کہا اوہدا بھگتاں گھر سنگھاسن، دوجی تھاں نہ کوئے ہنڈھائیا۔ تیرا لہنا چکاوے انت لوک ماتن، مانس جنم اپنی جھولی پائیا۔ اوس آگوں کہا ہس کے ایہہ چنگی سنائی باطن، میٹوں پہلوں دتا جنائیا۔ میٹوں عادت تماکو کھاواں بدلے داتن، دنداں نال ہور دست نہ کوئے جھہائیا۔ جے میرا تماکو دیوے میرا ساتھن، پھیر پر بھ دا درشن پائیا۔ میری پریت چوراسی سارے نال آپے آکھن، جس نے میری لو اندرے اندر بنائیا۔ ایہہ کوئی نہیں میں کیتا پاپن، اکونال پریم لگا کے جگ جنم اپنے نال بتائیا۔ میٹوں بھگوان ورگا ایہہ دے جس نال میری پوری ہندی واسن، چنتا چکھا دئے گوائیا۔ میں ایسے کارن سرشٹی وچ ساریاں نوں آوند آکھن، جے پریم پاؤ چھڈ نہ جاؤ دوجا بھاؤ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ چمن کہے میرا سلفا ویکھو تھلیوں لیرو لیر، سواگٹھ نظری آئی۔ جس ویلے اسنوں تھلیوں اکٹھا کر کے کھچاں میٹوں نظری آوے میرا پیر، گنی گہیر بے پرواہیا۔ میں مستانہ ہو کے تگاں اوہدی تصویر، بنا تسیاں مالا بیٹھا شہنشاہیا۔ اوس میٹوں دسیا اک واری اخیر، آخر اپنا حکم جنائیا۔ کلج اتم تیرے نالوں اک ہور چنگا بناواں تیرا ویر، جس دی تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ رویداس چمارا نانک نرگن سرگن اوسے دے پیر، اوہناں پیراں دا مالک میں اک اکھوائیا۔ جنم جنم دے کٹ زنجیر، لیکھا اگلا دیاں مکائیا۔ آگوں بولیا ہو کے حقیر، ادنیٰ ہو کے دتا سنائیا۔ میری منی عرض اک اخیر، میری بوٹی سوٹیاں والی میرے نال نبھائیا۔ حکم ملیا ایسے نال دے کے دھیر، تیری دھیرج دیاں بندھائیا۔ بھگتاں نال ملا کے بخشاں اوہ جاگیر، جس دا حصہ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پورب لیکھا ویکھ ویکھ رہیا سمجھائیا۔ چمن کہے سلفے دی جگہ ملیا حقا، حکومت پر بھ نے دتی بدلایا۔ جس دے نیچے وچوں پانی اچے نہ مکا، گٹے دے تھان ٹکا دتا پھسائیا۔ ٹوپی وچ روڑا رکھے سکا، اُتے کولیاں اگٹ کائیا۔ جس ویلے میں کھچیا پہلا گھٹا، گھٹ گھٹ اندروں کوئی جپھیاں پائیا۔ میں اک دن اچانک سی سٹا، میٹوں ملیا بے پرواہیا۔ میں چچھدا رہیا پچھاں، ہوئی ہوئی سنائیا۔ ویکھیں میری گل دا کتے کر نہ لوں غصہ، اپنی اکھ بدلایا۔ میں وی وڈا ہندا ساں گبھرو تاء دیندا ساں مچھاں، اپنا بل جنائیا۔ ہن وس پے گیا پتاں، اندرے اندر تیرا راہ تکائیا۔ حقے بدلے جے لیکھے لگ جائے میرا جسا، جسم تیری بھیٹ چڑھائیا۔

میں اپنیاں چھڑاں پُٹاں، توں مینوں کہیں پُٹا، پتا بن کے گود اُٹھائیا۔ میں سب نوں کہاں جس حقے پچھے میرا پینڈا مُکا، کیوں میری پریت حقے نال دُھردی
بنی آئی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ابناشی اپُتتا، گر سنگر سنگر گر اپنی دیا کمائیا۔

★ دلپ سنگھ دے بوہے نال دروازے آگے ★

آگے لکھاری پچھے درباری، اچرج کھیل رچائیندا۔ بھگتاں دین چلیا سرداری، مان تان دو جہان ودھائیندا۔ جنم جنم دی کٹن چلیا بیماری، روگ سوگ
گوائیندا۔ دیون چلیا نام تُماری، امرت رس جام پیاؤنیدا۔ گنڈھن چلیا دُھر دی یاری، ناتے کوڑے توڑ تڑائیندا۔ قرضہ لاہن چلیا اُدھاری، پچھلا لیکھا ویکھ
وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیا آپ کمائیندا۔ جن بھگتاں دین چلیا انعام، وست امولک اک ورتائیا۔ سناؤن چلیا پیغام، دُھر دا
راگ الائیآ۔ ملاؤن چلیا رام، رام آپے نظری آئیآ۔ مٹاؤن چلیا شام، ساچا چند چمکائیآ۔ دواؤن چلیا آرام، ساچی سیج سہائیآ۔ کراؤن چلیا اشان، دُرمت میل
دھوائیا۔ اُٹھاؤن چلیا نادان، سوئی سُر ت ہلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ دیون چلیا دھوڑ، ٹکا نام لگائیآ۔ بخشن چلیا نوڑ،
جوت کرے رُشنائیا۔ وجاؤن چلیا تُوڑ، ناد دُھن شنوائیا۔ بھنڈارے کرن چلیا بھرپور، خالی آپ بھرائیا۔ پتر سنگھ بناؤن چلیا موڑھ، مہر نظر اُٹھائیآ۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ لگائیآ۔ کھلوان چلیا دروازہ، دردی ہو کے درد ونڈائیآ۔ لاؤن چلیا مستک خاکا، دھوڑی اک وکھائیآ۔ بناؤن چلیا
سجن ساکا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ وساؤن چلیا اُجڑیا ماجھا، گلشن نام مہکائیآ۔ بناؤن چلیا دُھر دے ساکا، سجن اک اکھوائیا۔ ٹلکون چلیا ساچا ماتھا، مستک جوت
کرے رُشنائیا۔ جپاؤن چلیا پٹی گاتھا، ساچا نام الائیآ۔ پیاؤن چلیا ساچا باٹا، امرت جام گھ لگائیآ۔ پورن کرن چلیا گھاٹا، نام بھنڈارا اک وکھائیآ۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ دیون چلیا دان، اپنی دیا کمائیا۔ بخشن آیا گیان، کلمہ اک پڑھائیآ۔ بناؤن آیا نظام، دُھر دا حکم سنائیآ۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں ورتائیا۔ دیون آیا جوگ، جگیشتر دیا کمائیندا۔ ملاؤن آیا سنجوگ، وچھڑے جوڑ جڑائیندا۔ کٹن آیا روگ،

ہوئے گڑھ تڑائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیںدا۔ دیون آیا سہارا، صاحب سچا گوسائیںدا۔ جس کرنا پار کنارہ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ ساچا بخشنا اک دوارا، درگاہ ساچی ملے وڈیائیا۔ گیت سناؤنا اک جیکارا، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت کہن ساڈے جاگے بھاگ، ملی مان وڈیائیا۔ جنم جنم دی ترکھا بُجھی آگ، سائتک ست ورتائیا۔ نرمل جوت ہووے پرکاش، نور نور رُشائیا۔ ہنس بنے کاگ، دُرمت میل دھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں سمجھائیا۔ مستک کہن ساڈی آسا پُنی، ملی مان وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی پُکار سنی، چل کے آیا دُھر درگاہیا۔ ناد و جاوے اپنی دُھنی، دُھر دی دھار بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں چُکائیا۔ مستک کہن اسیں ویکھ ویکھ ہسے، خوشی خوشی نال ملایا۔ پُرکھ ابناشی اندر وسے، بیٹھا ڈیرہ لایا۔ ساچی دے کے اکومتے، ساچا راہ رہیا دکھائیا۔ بھگت بھگوان سرنائی ڈھٹھے، دُوبے سیس نہ کوئے نوائیا۔ امرت رس اکو چٹے، سنگر پورا دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ویکھے تھاوں تھائیا۔ مستک کہن اسیں پایا درس، نور نورانہ نظری آئیا۔ جنم کرم دی مٹ گئی حرص، ہوس نہ کوئی ودھائیا۔ ابناشی کرتے کیتا ترس، مہر نظر اٹھائیا۔ بیڑا ہون نہیں دتا غرق، پار کنارہ آپ دکھائیا۔ ساک سجن کیتے ترک، ناتائیا جگت لوکائیا۔ جیہڑی گوہند نال شرط، سو پوری رہیا کرائیا۔ جودھا سوربیر بن کے مرد، مدد کرن آیا تھاوں تھائیا۔ غریب نمائیاں سُن کے عرض، لیکھا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا پورا کرے فرض، فرضی رُپ نہ کوئے دکھائیا۔

★ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی بنتی اتے دلپ سنگھ، پنڈ بابو پورا ضلع گرداسپر ★

ساچا نشانہ کہے واری آئی سورن، سچھنڈ دوارے ساچے لئے انگڑائیا۔ جس نوں جیون توں پہلوں مرن توں بچھوں ملی سرن، چرن کول پر بھ وڈیائیا۔ اوہ ساچی سیوا آیا کرن، نرگن دھار کھلے اندر پھیرا پائیا۔ ست رنگ نشان آیا پھرن، آکاش پاتالاں پنڈھ مکائیا۔ ساچا ڈھولا گیت گوہند آیا پڑھن، دُھر دا

راگ جنایا۔ ساچے مندر آیا چڑھن، محل اٹل وکھ وکھایا۔ میٹن آیا ورن برن، ذات پات اوچ نیچ جھگڑے دے چکایا۔ ایکا رنگ آیا رنگن، نام لاری
 رُپ وٹایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ لے کے آیا سنگن، دُھر داسگ بنایا۔ دُئی دویتی شرع شریعتی توڑ کے آیا پھندن، کریا کوڑی سنگ نہ کوئے رلایا۔ جنم کرم
 دیاں وچھڑیاں آتم پر ماتم آیا گنڈھن، دُھر دا میل میل ملایا۔ بیڑا پار کرن آیا بنا مہانے ونجھن، کھیوٹ کھیٹا ہو کے سیو کمایا۔ ناؤں نرنکار وجاون آیا
 مردنگن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دے سنایا۔ شاہ سوارا ساچے اسوکسن آیا تنگن، پاکھر زین اکو نظری آیا۔ جن بھگتاں مستک کڈا دھوڑی لاون آیا چندن، جنم
 جنم دی دُرمت میل دھوایا۔ سچ بھنڈارا ایکانام خزانہ آیا ونڈن، تھم من کے بے پرواہیا۔ کوڑ کُڑیاں اٹھگاں چوراں یاراں آیا ڈنڈن، کھڑگ کھنڈا اکو ہتھ
 اٹھایا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈج اُتہج سیتج پار آیا لنگھن، بلدھاری ویس وٹایا۔ چوڈاں طبق مُکا کے آیا پندھن، پاندھی ہو کے پھیرا پانیا۔ عیسیٰ موسیٰ بن
 درویش سنگ محمد جس دوارے کردے بدن، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ جو پروردگار سانجھیا کھیلے کھیل وچ برہمنڈن، ورہنڈن وکھ وکھایا۔ جو صوفیاں
 سنتاں چرن دھوڑی دیوے مبن، سر سرور اکو اک نہایا۔ جو آد جگادنت نوت دو جہاناں کرے عدل، عدالت اپنی اک سمجھایا۔ جو سبجگ تریتا دوپر کھجگ
 دھار دیوے بدل، لوک مات سکے نہ کوئے اٹکایا۔ جو سچ سُبھائے بھگتاں کھ لگائے سگن، نام رس اک چکھایا۔ جس دے لکھ چوڑاسی جیو جنت دپیک جگن،
 جوت نرنجن کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ست رنگ کہے ویکھیا شہنشاہ، سچکھنڈ نواسی بے پرواہیا۔ جس دی
 مدد منگ کے علی کہا خدا، پیغمبر نیوں نیوں لاگے پانیا۔ جس دا واحد رُپ جُدا، جُز وچ جگت لوکایا۔ جو نام احباب رباب رہیا وجا، نغمہ حق سنایا۔ مقامے
 حق محفل رہیا لگا، تُعارف اپنے نال جنایا۔ سچ سندیشہ رہیا گھلا، تھم اکو بے پرواہیا۔ چوڈاں طبق رہیا اٹھا، زمیں اسماناں دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈایا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں ویکھیا پروردگار، پت پریشور بے پرواہیا۔ جو آد جگادی سانجھیا، آتم پر ماتم سگلا سنگ
 نبھایا۔ وسنہارا محل اٹل اُچ منار، درگاہ ساچی سوبھا پانیا۔ تخت نواسی اینکار، سو پُرکھ نرنجن اپنے ہتھ رکھے وڈایا۔ بھگت وچھل گرور گردھار، مُرید مُرشد
 رہیا ترانیا۔ نغمیاں دا سردار، صد میاں دا نمار، نام نماري اک رکھایا۔ قداماں دا ادھار پدماں دا شنگار، سوہنا رُپ وٹایا۔ غریباں دا مددگار، ہنکاریاں کرنہارا

خاک چھار، خاکی خاک رُوپ سہایا۔ صفتاں دا اظہار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ ستّ رنگ نشانہ کہے میں ویکھیا اک ہمیش، آد پُرکھ وڈی وڈیایا۔ جس نوں سجدے کردے وشن برہما شو ہمیش، کوٹن کوٹ الکھ جگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈگے چرناں ہیٹھ، سپس سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جو سے سچ بھومکا سچھنڈ اگے دیس، سچ دوارا اک سہایا۔ بھوپت بھوپ بن کے وڈ نریش، نر نرکار اپنا حکم ورتایا۔ جگ چوکڑی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جس دا دندی گئی سندیش، لکھ چوراسی حکم جنایا۔ سو صاحب سوامی دھر کے بھیکھ، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اپنا پھیرا پانیا۔ آکے وسیا سمبل دیس، جس دا رُوپ رنگ ریکھ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جن بھگتاں لکھے دھر دے لیکھ، پورب لہنے رہیا چکایا۔ شہنشاہ بن کے آپ درویش، گرگھ دوارے الکھ جگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ ستّ رنگ نشانہ کہے میں ویکھیا دھر دا فقر، جو پیراں فقیراں رہیا ترانیا۔ نرگن دھاروں آیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن دشا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ تھوڑے بنائے پتر، پتا اپنی گود اٹھایا۔ چوڈاں لوک کرن شکر، چوڈاں طبق خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہایا۔ ستّ رنگ نشانہ کہے میں ویکھیا سچھنڈ نواسی، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دا کھیل امّ تماشی، منڈل راسی سار نہ پانیا۔ سو صاحب بھگتاں بنیا ساتھی، سگلا سنگ نبھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لکھ لکھ دے کے گئے پاتی، پتن اکو اک جنایا۔ سو سب دا لیکھا دیوے باقی، پورب پورب جھولی پانیا۔ کلج ویکھ اندھیری راتی، نرگن نور کرے رُشانیا۔ منزل چڑھکے اپنی گھاٹی، پنڈھ اگلا دے چکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ ستّ رنگ نشانہ کہے ویکھئے مُرشد، جو مُریداں دے وڈیایا۔ دھر درگاہی اپنی کرکے آیا فرصت، سماں سمیں وچوں بدلایا۔ کلج کوڑی کر یا میٹے غُربت، غرور رہن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگتاں دھووے میل دُرمات، پاکی پاک دے بنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ستّ رنگ کہے میں ویکھیا عجیب، عجب نرالا کھیل کرایا۔ شہنشاہ ہو کے بنیا آپ غریب، نمائیاں نمان رُوپ وٹایا۔ جن بھگتاں بدلن آیا نصیب، نصیحت اپنی اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل آپ کھلایا۔ ستّ رنگ کہے ویکھو بھکاری، در مانگت بے پرواہیا۔ بھگت سہیلا آیا اپنی واری، صدی دیہویں ویس وٹایا۔ جیہڑا آد جگاد جگ چوکڑی مفروز ہو کے

بنیا رہیا اشتہاری، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ گلیا رہیا سچھنڈ سچے درباری، مقامے حق کھ نقاب لگائیا۔ حکم سندیشہ دیندا رہیا وارو داری، اوتاراں پیغمبر اں گروآں سیو لگائیا۔ لیکھ لکھاؤندا رہیا بن لکھاری، کاتب ہو کے قلم چلائییا۔ حکم مناؤندا رہیا بن کے وڈ سنساری، ڈھر دی دھار آپ رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر ویس وٹائییا۔ حکمے اندر وٹیا ویس، وٹا سب نوں لئے لگائییا۔ آپے شاہ آپے زریش، درویش اپنی کھیل کرائیا۔ آپے رہنہار ہمیش، آپے کھن کھن اپنا پھیرا پائییا۔ آپے کرنہار آدیس، آپے نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائییا۔ آپے خدمتگار اپنا آپ کرنہار پیش، آپے سلطان بن کے حکم منائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائییا۔ پروردگار ہويا درویش، تن مائی خاکی چولا تت ہنڈھائییا۔ دو جہاناں پندھ مکاؤندا آیا اوسے دیس، جس دی دشا سمجھ کسے نہ آئییا۔ جس دی صفت گاؤندا دوئے سہنسر جہوا پھن شیش، شاستر سمرت دین گواہییا۔ سو صاحب سلطانا مہروانا بخشنہارا ٹیک، ٹکے مستک رہیا لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہويا سہائییا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں ویکھ موقع، اکو وار گر لائییا۔ سچھنڈ دوارے دیواں ہوکا، برہمنڈاں کھنڈاں آپ جنائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو دھیان کر کے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقات چرناں ہیٹھ دبائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دامالک پھیرا پائییا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں گر اوتار پیر پیغمبر سداں، سندیشہ نام سنائییا۔ سب دے پچھے اٹھ اٹھ بھجاں، واہو داہی پندھ مکائییا۔ آو ویکھو سارے اپنا اگا، بچھلا لیکھ مکائییا۔ جیہڑا شبدی گو بند پایا جھگا، اوہ درویش اپنے تن جھہائییا۔ سب نالوں لگا چنگا، چار گنٹ کرے رُشائییا۔ جن بھگت دوارے آ کے گرکھاں کولوں منگے منگاں، اپنی جھولی آگے ڈاہییا۔ میں پیراں توں ننگا، بھجاں تان نہ کوئے رکھائییا۔ ویکھن والا بندیاں ورگا بندہ، تیاں دا آدھاری نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ ست رنگ نشانہ کہے گر اوتار پیر پیغمبر تلو جلوہ، نور ظہور خدائییا۔ جس دے ناں دا نیازاں اندر کھاندے آئے حلوا، سو احوالا دے کے رہیا جنائییا۔ جس دا لہنا دینا سگواں، ستمگھ ہو کے رہیا مکائییا۔ جس دا دیک اکو جگنا، لوک پرلوک کرے رُشائییا۔ جس دا نگارہ اکو وجنا، برہمنڈاں کھنڈاں کرے شنوائیا۔ جس دا مندر اکو سچنا، ست سوامی نظری آئییا۔ جس دا چوڈاں طبقات اکو عدلا، انصاف وچ رکھے لوکائییا۔ جس دا سیس دھڑ کسے توں ہووے کدے نہ قتل، قاتل مقتول نظر کوئے نہ آئییا۔ جس دا سب

توں دکھرا وصلہ، وصلے یار اک رکھائیا۔ اوہ تارے اعلیٰ ادنیٰ، غریب نمانیاں گود اٹھائیا۔ کلج کولوں سنجگ لئے بدلا، اُلٹی دھارا آپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا تگُو اوہ محبوب، جو مُجّت وِچ سمائیا۔ ویکھو اپنا دیون آیا ثبوت، لوک مات پھیرا پائیا۔ درویشاں والا کلبوت، شہنشاہ اپنی سیو کمائیا۔ اپنی اُتارن آیا بھوکھ، جن بھگتاں اگے جھولی ڈاہیا۔ میں حاضر ہو یا موجود، مُفلس ہو کے رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منگے اک در، جن بھگت دیو وڈیائیا۔ جن بھگتو کرو سچ پیار، پریم پریتی منگ منگائیندا۔ تسیں شہنشاہ میرے سردار، میں خادم نظری آئیندا۔ میں تُعارف کراں وِچ سنسار، صفتاں نال صلاحِندا۔ تہاڈے نال مل کے ہوواں نہ کدے خوار، خواری سب دی اپنی جھولی پائیندا۔ پھڑیاں کسے توں نہ ہوواں گرفتار، بندیخانے سرب رکھائیندا۔ جوتاں وچوں میرا نور اُجیار، ظہوراں وچوں ظاہرا ظہور کل رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے لکھ جگائیندا۔ شاہ سلطان مہروان جگائے لکھ، نعرہ حق سنائیا۔ دُھر دربار ہو پر تکھ، اپنا ویس وٹائیا۔ ساچا مارگ اک دس، دو جہان رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ جن بھگت در تیرے آیا، دُھر دی آس رکھائیا۔ میرا دلدر دیو گویا، بھکھ رہے نہ رائیا۔ کلج انتم جھوٹھی منگے مایا، متنا نال ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیری سکھیا چنگی سکھی، سکھی وچوں سکھ نظری آئیا۔ سانوں یاد آئی گو بند والی چٹھی، جیہڑی دست گیا پھرائیا۔ جس ویلے سمت آوے ویہہ سو اگی، اکیاں لے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دے لیکھے رہیا بنائیا۔ چٹھی وِچ گرکھاں دتا اختیار، حکم اک جنائیا۔ پُرکھ اکال تہاڈا سانجھ یار، دوجا نظر کولے نہ آئیا۔ جس ویلے درتے آوے بن بھکھار، الفی تن چُھہائیا۔ منگے منگ بھرے وِچ دربار، اپنی آس ودھائیا۔ اوس ویلے بچھیا دینی ڈار، پریم پریتی جھولی پائیا۔ ویہہ سو اگی دا اگی سینکڑیاں والا ہار، ہر ہر ہر رنگ سمائیا۔ اگے توں بھگتاں دا کرے اعتبار، بے اعتبارا رہن کولے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اگی سو دا ہار نہیں ایہہ گرکھاں دے سکھ، سکھاں دے گرکھ نظری آئیا۔ جنہاں دا لیکھا گو بند گیا لکھ، لکھت کیتی قلم شاہیا۔ جنہاں نال بنیا بھوکھ، واک بھوکھت دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اکیاں دا ہار اگی سر، گرکھ آپا بھیٹ

چڑھائیا۔ جنہاں دی صاحب سلطان بنیا دھر، پُرکھ اکال ہو یا سہائیا۔ اوہناں دی کہانی اگے جانی چھڑ، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ کھجک اٹا گيڑا جانا گڑ، کھ کھ چوڑا سی لٹھ آپ بھوایا۔ شاہ سلطاناں مرناں بھڑ بھڑ، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ اک درویش نے خالی کرنا پڑ، نو کھنڈ پر تھی اکو حکم ورتایا۔ گرکھ ورا رہنا تھر، جس سر اپنا ہتھ رکھایا۔ کچے بیر جانے جھر، پت ٹہنی رہے گرلایا۔ اکو بھبک مارے شیر، دو جہان دے ہلایا۔ کھ چوڑا سی حکمے اندر گھیر، رائے دھرم ہتھ پھرائیا۔ گرکھاں دی غریبی اکیاں پچھے دے نیڑ، نام دے دھنی سارے دے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گرکھ دا ہار رہیا دس، سوہنا حال جنایا۔ اک ویراں سنجک میں آیا کپل منی دے ہتھ، اوس امانت دتا لکایا۔ پھر رام گل پھہایا دسر تھ، پتا پوت پیار وکھایا۔ رام نے اندر دتا ٹنگ، پھر ہتھ نہ کوئے پھہایا۔ تہی ویر سدا مے نے کرشن گل پایا ہس، جس ویلے تندل لے کے دوارے جایا۔ اُس نے اگوں جوڑ کے ہتھ، کر بنیتی دتا سنایا۔ ایہ ساڈا تہیوں پاؤنا حق، کی ہو یا جے غریب تیری مایا والی سیو نہ کوئے کمایا۔ ایسے طعنے اندر اوہدے مندر دتے چھت، استھل روپ وٹایا۔ کاہن نے اگوں کہا ہس، اس دی داری اہے نہ آئی۔ کھجک انتم جس ویلے آوے پُرکھ سمر تھ، نال گوہند سوت ملایا۔ اوہ گرکھاں دے کے اپنی ۲۰

مت، ساچے مارگ لئے لگایا۔ اندروں کھول کے اوہناں دی اکھ، پرکھ روپ دسایا۔ ایسے پیار دی خاطر بن صدیاں پچھیاں آئے نٹھ، بن کے پاندھی راہیا۔ چار جگ دے وچھڑیاں کر اکھ، راوی کنڈھے خوشی منایا۔ درویش بن کے اوہناں کولوں منگے جھٹ، آپ اپنا نعرہ لایا۔ چار جگ دا اُدھار جو سانجھ کے چھڈیا رکھ، انتم اپنی جھولی پائی۔ اگے دے کے بھگتاں حق، حاکم دھر دے دے بنایا۔ گرکھو پر بھ ملن دارہ نہ جائے کوئی شک، سنسا نظر کوئے نہ آئی۔ درس دکھا کے نور نورانہ جوت لٹ لٹ، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اگی سو کہے میں ویکھیا اکیسا، چار جگ اکھ نہ کوئے کھلایا۔ دربان بنیا ہر جگدیشا، شہنشاہ پھیرا پائی۔ جس دے تاج سیس سوہے سپسا، پنچم لکھ ملی وڈیایا۔ اوس دی غریباں نال پریتا، پریتم ہو کے میل ملایا۔ گرکھاں دا خالی رہے نہ کھپسا، خلّت بخشے ہر رگھرائیا۔ نالے پورب لہنے دا بنا کے آپ طریقہ، پچھلی منگ منگایا۔ نالے کڈھ کے جائے نتیجہ، وست دھر دی ہتھ پھرائیا۔ گرو آں دا گرکھ بنے نہ کوئی بھتجا، پتا پُرکھ اکال اکو اک منایا۔ جس دیاں سارے کردے رہے اڈیکا، نیتراں نال راہ

تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زوریر ہو کے پھیرا پائیا۔ ہار کہے میں ویکھیا ہردا، گرکھاں اندر دھیان لگائیا۔ جنہاں وچھوڑا پچھلا چر دا، اگلا پندھ مکائیا۔ دھام دکھاواں گھر تھر دا، جس گرہ وجے اک ودھائیا۔ میل ملاواں اگئی پر دا، پریتم جوڑ جڑائیا۔ جیہڑا مل کے پھیر کدے نہ وچھڑدا، وچھوڑے وچ رکھے لوکائیا۔ اوہدا لہنا حق نہر دا، جھکڑا آگے نہ کوئے جنائیا۔ جس دا جگ بدلدیاں کچھ نہیں وگرڈا، محکم نال محکم سنائیا۔ اوہ صاحب سوامی بھگتاں کدے نہ وسردا، سد پچھرت لئے ملائیا۔ اوہ اندھ اندھیارے وچوں جوت سرُپ ہو کے نکدا، چنداں دا چند کرے رُشنائیا۔ سنگر نام کوئی گہنا نہیں لئمے پتل دا، سورناں دا سورن نظری آئیا۔ اوہ مالک نہیں اک شکل دا، کوٹن کوٹ روپ دھرائیا۔ اوہ عادی نہیں کسے عقل دا، انجھو اپنی دھار چلائی۔ اوہ محتاج نہیں کسے یتن دا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہ ملاح ساچے پتن دا، جتھے گرکھ ڈیرہ لائیا۔ کلج انتم ویلا اوہدے رکھن دا، گر اوتار پیر پیغمبر پلو گئے چھڈائیا۔ جن بھگتو سکھ ویکھو اوہ دے گھر وسن دا، جو کنت کنتوہل سب دا اک اکھوائیا۔ ہن ویلا بنیا پیراں نال نٹھن دا، پھڑ باہوں دو جہان پار کرائیا۔

وقت سہیلا سوہنگ نام چین دا، ٹوں میرا میں تیرا دوہاں نہ ہوئے جدائیا۔ جیون وچ وقت سہنجنائین دا، خوشیاں راگ الائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے اپنے وچ رکھائیا۔ اگی کہن اسیں کاغذاں والے نوٹ، نوٹس سب نوں رہے جنائیا۔ مایادھاری چھتردھاری سب نوں لگی مایا دی چوٹ، چاروں کُٹ خواری نظری آئیا۔ ویہ سو اگی بکری آخیری لو سوچ، پھر سوچ سمجھ نہ چلنی رانیا۔ مندراں والی لبھنی نہیں کسے موج، سیجاں والی لبھنی نہ کسے لیف تلائی۔ شاہاں دے کول نہ رہنی فوج، درویش بن کے سارے درویش دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا محکم اک ورتائیا۔ اگی نوٹ کہن اسماں سانگ بنایا نوٹوں، جگت ناک رہے دکھائیا۔ مائس بدھی ہو گئی پشوآں، ڈھوراں ورگے نظری آئیا۔ شرع شریعت بدھے نال رسیاں، ذات پات پھند نہ کوئے کٹائیا۔ من واسنا ساریاں پھرن نسیاں، بھجن واہو داہیا۔ ہر کنت مل کے سچ گھر کدے نہ وسیاں، دُھر دی ہوئی جدائیا۔ کوٹن کوٹ رُل کے مر گئے پنتووں سسیاں، سوہرے پیئے نہ کوئے وڈیائیا۔ جنہاں دیاں صاحب سنگر نال لگیاں اکھیاں، اوہ آخر خوشی منائیا۔ رائے دھرم دی مول نہ بھرن چٹیاں، چینک ہو نہ کوئے لگائیا۔ اکو پریتم دے چرنیں ڈھٹھیاں، جو پھڑ کے گلے لگائیا۔ خوشیاں نال ہسڈیاں پیر کر دیاں دسن دکھیاں، جس وکھری

دھار چلائی۔ اوہ آپے شوہ نال رتیاں، جنہاں دے گل وچ رتن امولک ہیرے آپ لٹکائی۔ دوسرا انگ کدے نہ لگیاں، دُباگن رُوپ نہ کوئے وٹائی۔ سبج تریتا دواپر کلج پُرکھ اکال چلاؤندا رہیا دین مذہباں دیاں ڈنڈیاں، ونڈیاں وچ رکھی لوکائی۔ انت بھگونت حکمے اندر سب بدھیاں، پلوسکے نہ کوئے جھڈائی۔ پندھ مُکا کے آگنیاں لوک مات سدیاں، سدے دے کے رہیا سٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ نوٹ کہے گرکھاں کیتا بھیٹ، بھیٹا اکو وار چڑھائی۔ سانوں بنا کے نام بھنڈاری سیٹھ، کوڑی کرپا اپنے گل وچ پائی۔ لوڑ جوگی سانوں ضرور دیوے بھیج، تھر وچ نہ کدے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ تخت تاج چھڈیا کلغی توڑا، آپ آپا بھیٹ چڑھائی۔ شستر بستر تجیا گھوڑا، شاہ اسوار نہ رُوپ وٹائی۔ پتراں دا وچھڑیا جوڑا جوڑا، ناتا جگت تڑائی۔ سولاں دی سچ بنا کے سرانے رکھ روڑا، اکو آس رکھائی۔ وقت لنگھایا ہوئی ہوئی تھوڑا تھوڑا، ڈبیاں پار کرائی۔ سسے اُپر لا کے اکو ہوڑا، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ ہنگ برہم آپے بہڑا، پاربرہم اپنا حکم ورتائی۔ بھگت سہیلا ہو کے دوڑا، اپنا پندھ مُکائی۔ کلج وکھ اندھیر گھورا، نرگن جوت کرے رُشائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ مالک دو جہاناں شہنشاہ، درویش ولس وٹائیندا۔ رحمتاں دا رحمان خُدا، رحیم اپنی کار کمائیندا۔ جن بھگتاں اتوں اپنا آپ کر فدا، فیصلہ حق سچ سٹائیندا۔ رُوچ بُت دوویں کر جُدا، صلح کُل اپنے وچ سٹائیندا۔ شیر سنگھ دا اکو شجرہ گیا بنا، تت نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت وچ گوہند ہو کے گیا سما، سچ سٹھنجنی اپنا آسن لائیندا۔ جن بھگتاں دے ڈھولے رہیا گا، اپنا راگ نہ کوئے لائیندا۔ سیوک ہو کے بنیا ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جگ جنم دے وچھڑے رہیا ملا، جاگرت جوت اکو ڈگمگائیندا۔ نالے ساچی سکھیا رہیا سکھا، اکو اکھر پڑھائیندا۔ جے منگوتے اکو پُرکھ اکال دُعا، دُجا اِشٹ نہ کوئے رکھائیندا۔ غریباں دا غریب آپ اکھوا، دو جہاناں دا محتاج پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کار کمائیندا۔ بھگھیاں ننگیاں دا اک بھگھاری، بھجھیا منگن آئی۔ وست دیو اوہ اپاری، جیسہڑی اپر پیر تہاڈے وچ لٹکائی۔ نالے پیار نالے شبد جوت جگے نرکاری، دیا باقی اکو کرے رُشائی۔ ساچے دی سچ نال یاری، کوڑیاں نالوں ناتا دتا تڑائی۔ ویکھو نالے پریتم نالے وپاری، گھر گھر سوڈے رہیا کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حکم آپ

ورتائیا۔ بھگھیاں وچوں آیا بھگھڑا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جو بھگت سہیلا ہو کے ونڈاوے ڈکھڑا، دردیاں درد اپنی جھولی پائیا۔ اُجل دو جہاناں کر کے جائے گھڑا، دُرمت میل دھوایا۔ سنت سہیلے چک کے کچھڑا، سچھنڈ دوارے آپ لکائیا۔ جس دھاروں نرگن ہو کے آپے اُترا، اتم اوسے وچ سمائیا۔ پُرکھ اکال کسے نہ کہا پُترا، پُرکھ اکال دا پُترا اگو گوبند نظری آئی۔ جو نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دہ دشا دیکھے چارے نکرا، نو نو دو جہاناں پھول پھولایا۔ اوس توں بنا دوجا ہور نہیں کوئی دوسرا، نرگن سرگن روپ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ بھگھیاں دا آیا پہلا متر، میت اک اکھوایا۔ جس بازاں کولوں مروایا تتر، اوہ تتر اے دے ڈھانیا۔ جو چوٹی چڑھ کے گرگھیاں دیکھے سخر، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حاضر ہو کے تہاڈا کرے فکر، اکے فقرے وچ سارے فیصلے دے کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چرن کول کول چرن دھرنی دھول اک سرنایا۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے نوٹ ★

پوہ ستاراں کہے میں ستاپیا اٹھ، میتوں اگمی آواز اک سنایا۔ میں چار گنت دیکھ کے ہویا چپ، کون حکم رہیا ورتایا۔ جس ویلے دھرنی اُتے دیکھیا بھگت بھگوان اک دوجے نوں رہے پچھ، اگلا پچھلا لیکھا لیکھ سمجھایا۔ درشن کر کر ہندے دیکھے خوش، خوشیاں وچ سمائیا۔ تھوڑی سمجھ وچوں آئی مجھ، اپنی لئی انگڑایا۔ میں وی پچھاں کجھ، آسانال ملایا۔ چرناں اُتے جھک، بنیتی اک سنایا۔ اگوں بھگتاں کہا گا اک تک، جو نر ہر سانوں رہیا پڑھانیا۔ جس دے نال لوک مات ملنا سکھ، سنسے روگ چکایا۔ کوڑی کریا مٹنا دکھ، دکھڑے رہیا گوانیا۔ غریب نمائیاں مٹنی بھگھ، ترشنا ترکھا بھجھانیا۔ جگت وچھڑیاں گودی لئے چک، بودی اُچی دے کرایا۔ اٹھ دیکھ بیدی سوڈھی سارے رہے پچھ، اپنی جھولی اگے ڈھپا۔ کجھ ہور دیکھ اوہ روداس توں بنیا گرگھ، ہُن ستمگھ ہو کے سیو کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ ستاراں پوہ کہے جس ویلے میں اٹھن لگا، ساڈھے تن لئی انگڑایا۔ اوس ویلے میتوں تیر اک لگا، گھاؤ ڈونگھا دتا کرایا۔ میں انتر انتر اٹھ کے بھجا، چاروں گنت واہو داہیا۔ نو سو چرانوے جگ چوکڑی ٹھانڈا در کوئی نہ لبھا، دھام ست نہ کوئے سہانیا۔

اودھروں یاد اندر گرگھ رو پیا بچہ، برہوں وچ مارے دھانیا۔ نالے کہے پر م پُرکھ پر ماتم مل گیا سچا، صاحب سنگر بے پروا ہیا۔ میں اوسے ویلے اپنا ہر دا کیتا
 پکا، وشواس لیا بنانیا۔ میں اودھنوں ویکھاں جیہڑا بھگتاں دا بھگونت سکا، ناتا دُھر دا رہیا بنانیا۔ میں پھر پھر جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں کاہیاں بیلیاں وچ اکا،
 تھوہراں کنڈیاں پار کرائیا۔ اودھروں پون ٹھنڈی دا ٹھکا، اپنا زور دکھانیا۔ اودھروں رات اندھیری دا دھکا، منہ دے بھار سُٹانیا۔ اودھروں راہ دا نہیں پتہ،
 ڈنڈی پگڈنڈی نظر کوائے نہ پانیا۔ اودھروں چانن نہیں اکھاں، جلوہ نور نہ کوائے رُشانیا۔ پھیر میں کہا بے پروا جو تیری مرضی سو میٹوں لگے اچھا، پاگل ہو
 کے دیاں دُہانیا۔ اچانک اگئی آواز نال آیا سدا، حکم نال جنانیا۔ اٹھ ویکھ بھگوان بھگتاں دے پریم اندر بدھا، آسن سنگھاسن کُٹیا ڈیرہ لائیا۔ نالے ڈھولے
 گاوے نالے چھندا، نال دُھر دے گیت رہیا سنایا۔ پر ماتم آتم آتم پر ماتم تئاں والا بندہ، باہروں نظری آتیا۔ نالے بھیکھ نالے پکھنڈا، برہمنڈاں رہیا ترانیا۔
 نالے سنت سہیلا پیروں دے ننگا، پانہی انگ نہ کوائے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ پوہ ستاراں کہے میری آخری
 اوستھا، میں آخر دیاں جنانیا۔ میٹوں انتر لگی اٹھ ویکھ رستہ، راوی دا آر پار کنارہ دتا سمجھانیا۔ جس سنگ رام ہستی والا وسدا، اوس بستی وجی ودھانیا۔ اوہ
 مالک نام خُماری رس دا، رسوا اک اکھوانیا۔ بھگتاں نال ہسدا، گرکھاں نال مل مل اپنا جھٹ لنگھانیا۔ اگلا مارگ نالے دسدا، دہ دشا رہیا سمجھانیا۔ سیس تاج
 تاج سیس اتوں لاہ کے رکھدا، فقر درویش چاکر پاخاک گداگر ہو کے پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھانیا۔ ستاراں پوہ
 کہے میٹوں مل گیا رستہ، بہتی خوشی منانیا۔ میں لیکھاں والا بٹھ کے بستہ، پکی گنڈھ پوانیا۔ جے سری بھگوان مل جائے ہسدا ہسدا، ہستی میری وچ سماںیا۔ میں
 ڈھولا گاواں اوس دے جس دا، دُھر داراگ الاںیا۔ پرشاد کھاواں اوسے دے ہتھ دا، جو ہاتھیاں گج تند کٹانیا۔ درشن کراں اوس اکھ دا، جس اکھ وچوں
 پر تکھ نور رُشانیا۔ جو بھگتاں تیج رکھدا، جگ جگ ہوئے سہانیا۔ جو مالک دُھر دے ہٹ دا، سچ خزانہ رہیا ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 میرا میلانے ملانیا۔ ستاراں پوہ کہے رستے تریا، ہولی ہولی پندھ مکانیا۔ میٹوں اندروں فرنا پھریا، جس سچ دتا سمجھانیا۔ ویکھیں ہن نہ رہیں نگریا، گر بن پار نہ
 کوائے لنگھانیا۔ لکھ چوراسی وچ آ کے بن سنگر کرپا پچھے کوائے نہ مڑیا، جوتی جوت نہ کوائے ملانیا۔ بیڑا سب دا ویکھ جاندا رُٹھیا، آگے ہو نہ کوائے ترانیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہردان ہوئے سہانیا۔ ستاراں پوہ کہے میں سنی ایہہ آواز، بن کتاں کسے اندر دتی سنائیا۔ بھولیا، توں نہیں ویکھیا کس طرح سنگناں والی لنگھی رات، بھکت بھگوان مل مل خوشی منائیا۔ اگلا ہور دستاں راز، رمز نال سمجھائیا۔ ستاراں پوہ دا کھیل تماش، ست ستوادی دئے کرائیا۔ تن ویراں سیس توں لاہوے تاج، تن ویراں ہتھاں اُتے ٹکائیا۔ جن بھگتاں دیوے دات، تریلوکی توں باہر کڈھائیا۔ بھگتاں اپنی دس کے گاتھ، بچھلی پتی دئے سنائیا۔ ستاراں پوہ کہے رویداس نوں دے آکھ، دُھر دا حکم ورتائیا۔ ستاراں پوہ کہے پتن چڑھاوے گھاٹ، جیہڑا جنم توں پہلاں جنم توں باہر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی اپنی کھیل وکھائیا۔ ستاراں پوہ کہے ایہہ ہونا کتھے وبار، میٹوں دے جنائیا۔ ایسے ستاراں پوہ تے میں ڈھائی پل رویداس دا کیتا سی دیدار، اکھاں نال اکھاں ملایا۔ اوس نالوں ہن کلجگ ہور ہویا ہوشیار، کتے میٹوں راہ وچ نہ دئے بھلائییا۔ اندروں ہور آئی آواز نر نر نکار، حکم نال سنائیا۔ ساچیاں بھگتاں دی مستک دھوڑی لالے چھار، تیتوں ادھ وچکار نہ کوئی اٹکائیا۔ جس بھلائیر وچ جانا آپ نر نکار، سب دا بھلا لوڑے بھلیاں بھٹکیاں لیکھے لائیا۔ جنہاں نوں اچ دا مل گیا پیار، اوہناں دے کھ چم چم پر م پُر کھ اپنی چھاتی اُتے ٹکائیا۔ نالے گلشن نالے بہار، نال بلبل چچائیا۔ نالے پریتم سنگھ ہتھ کھچے کٹار، پر بھ دے سیس دئے ٹکائیا۔ اگلا پھیر دتے وبار، ایتھے لیکھا بند کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ جگ دے کیتے وعدیاں دا کردار ہیانتظار، اتم ویلا گیا آئیا۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بلاکا سنگھ، پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداسپر ★

ستاراں پوہ کہے اٹھو میرے سجن، سچا حال سنائیا۔ باقی اُتتی میٹوں مل کے پاوو کجل، سبناں دیاں سنائیا۔ میں اچ جانا ساچی منزل، بن کے پاندھی راہیا۔ ادھ وچ آؤنا کھیڑا اچل، جتھے ست سدھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ اوہناں نوں نانک دس کے گیا سی اک بچن، جگت اڈاری کم کسے نہ آئیا۔ جس نے میٹوں نام نُماری چاڑھی رنگن، اوہ داتا بے پرواہیا۔ جس ویلے بھگتاں کولوں آوے بھچھیا منگن، ایتھوں دی لنگھے چائیں چائیا۔ ستاراں پوہ سہنجنی تیس

ویکیونہ اُتے گگن، اوہ خاکی بندہ ہو کے پندھ مُکائیا۔ اوہدا چمڑے والا باہروں بدن، اندر اِکو جوت رُشنائیا۔ تہاڈے کھ نوں چرناں دی دھوڑی لا کے جاوے سگن، آسا پور کرائیا۔ ستاں نے بچھیا نانک اسیں کیہڑا کرینے بھجن، سانوں اگلا دے سمجھائیا۔ ساڈا ہنکار وکار کرے دجھن، اگنی تت رہے نہ رائیا۔ جس بدھ سانوں لائے انگن، انک سُہیلی لئی بنائیا۔ درس دکھا کے مورت گوپال مدن، مدھسودن اپنی سیوا وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے لیکھے رہیا چُکائیا۔ نانک کہا سُنو سدھو، سدھاراہ دکھائیا۔ جے سچ میتھوں بچھو، پیشتر دیاں جنائیا۔ جے اوس نوں تسیں نہ بچھو، اوہ تہاڈا لہنا آپے دے چُکائیا۔ اوس دے ناں وچ ایس طرح رُجھو، جس طرح میں سوہنگ ڈھولا رہیا گائیا۔ بھائیں داہڑی مچھاں مول نہ مُنڈو، موُنڈ مُنڈائے کیسادھاری سارے پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان وڈی وڈیائیا۔ سدھاں کہا کی اوہ نانک ہووے سادھ، سادھاں ورگا نظری آئیا۔ سدھاں کہا کی اوہ ہووے راجن راج، شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ نانک کہا نہیں اوہ بھگتاں دا محتاج، بھکھاری ہو کے اکھ جگائیا۔ سچ بچھو اوہ مالک دو جہاناں سب نوں دیونہار خراج، نام ندھانا اِک اھوائیا۔ اوس دا آپے سوال تے آپے جواب، لاجواب سب نوں دے کرائیا۔ بھگتاں ملن دی رکھ کے خواہش، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ اوس دے چرن دی دھوڑی لا لُو خاک، مستک نور کرے رُشنائیا۔ سدھاں کہا اوہدا کہو جہا مزاج، کیہڑے رنگ سمائیا۔ نانک کہا اوہ سدا سکھ شانت، وشو اپنی دھار چلائی۔ پریم نال سب نال کردا بات، وڈیاں چھوٹیاں اِکو جھی دے وڈیائیا۔ کی نانک اوہدے نال ہور وی ہونا نال ساتھ، سانوں دے درسائیا۔ نانک کہا اوہدی اکیاں دی جماعت، نرگن سرگن روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی باجی دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداسپُر ★

سال اُنٹالیویں تیغ بہادر بیٹھاسی مار کے بُلک، حکمے اندر دھیان لگائیا۔ آتم انتر پر بھ نوں لگا بچھن، اپنی آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کچھ اپنے دس لچھن، کی تیری وڈیائیا۔ دُھر آواز آئی تیرے پرگٹاؤن دا وچولا بناواں مکھن، پہلی رمز لگائیا۔ پھر گوہند ہو کے آواں تیری پت رکھن، دیواں مان وڈیائیا۔ انت پرت

کے جاواں دکھن، ندیڑ دیاں سُہانیا۔ اوتھے لا کے اپنا آسن، سچھنڈ بہہ کے خوشی منانیا۔ پھیر ہو کے پُرکھ ابناشن، نرگن اپنا ویس دھرائیا۔ جوتی نور کر پرکاشن، دو جہان کھیل کھلایا۔ بھگت سُہیلا بن کے ساتھن، جگ جنم دے وچھڑے پھیر ملائیا۔ تیغ بہادر کہا میری اک عرضوی باطن، ظاہر دیاں سنایا۔ میں ویکھاں تیرا اوہ وی آسن، جس آسن وچ ہو کے تیرا دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال کہا شاباشن، شاباش تیتوں دیاں وڈیایا۔ توں گوہند دا باپن، پتا جگت ولوں اکھوایا۔ کلجگ انت وکھاواں کھیل تماشن، دُھر دا سنگ آپ بنایا۔ مان دوا کے اُپر آکاشن، زمیں اسماناں تھم پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دتی وڈیایا۔ گر تیغ بہادر کہا میتوں اکو مستی، تیری نظری آئی۔ میں نہ سمجھاں اپنی ہستی، تیری ہستی میری سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ میں اکو منگ منگاں جے وسیں تے بھگتاں بستی، اپنی دیا کمایا۔ تیری بھگتی پر بھو نہیں کرنی سستی، کوٹاں وچوں پورا نظر کوئے نہ آئی۔ جے توں مالک سب دا عرشی، کیوں نہ فرش دین وڈیایا۔ میری گُفا اندر عرضی، جن بھگتاں دی کایا گُفا اندر اپنا آسن لایا۔ جے توں پاربرہم پت پر میثور فرضی، پھر کیوں سانوں رہیا ستایا۔ پُرکھ اکال کہا تیری تے تیرے پُت دی کلا کر کے چڑھدی، چاروں گُنٹ ویکھ وکھایا۔ دھرت مات اے تیرے پوتریاں نوں یاد کردی، جو نینہاں بیٹھاں دینے دبانیا۔ کوڑ کلبوگن ویکھ لڑدی، گوہند راہ رہی تکایا۔ اُدھروں ہیمنڈ تے پیندی سردی، دُشت دمن اکو آس رکھایا۔ میں تہاڈا دوہاں دا بن کے دردی، ناتا اکو دیاں بنایا۔ ایہہ کہانی ایس گھر دی، اگلی ریت اپنے نال ملائیا۔ کلجگ انتم کراں اپنی مرضی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہو کے تھم سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ تیغ بہادر کہا کی ایہہ پنڈ بکالا، بُل وچوں نظری آئی۔ پُرکھ اکال کہا نہیں ساڈھے تن ہتھ مندر تیرا علا، جس وچ اپنی وست لکایا۔ اک اٹھاواں کھن لُبا، جیہڑا رام دا متر سگریو نظری آئی۔ اس توں اگے پھیر ورتے بھانا، کلجگ کوڑ گڑیا را دئے گواہیا۔ بیس اکیسا کھیل کرے آپ بھگوانا، بھگون ہو کے لیکھ چکایا۔ جن بھگتاں نوں دیندا دیندا آجائے دانا، داتا دانی بے پرواہیا۔ جس ویلے لنگھنا کول بکالا، میری پچھلی بُل ویکھ وکھایا۔ اوتھے اے تک لُبا، لبا اُتے اکو نام لکایا۔ جس ویلے اتھوں لنگھے سچا رانا، میں نیوں کے سیس نوایا۔ تیغ بہادر کہا نہیں توں اوس دے نال اگے جانا، جتھے بھگتاں رہیا ترانیا۔ اوس پچھیا کیہڑا لکانا، میتوں سچ دیو جنایا۔ گرو تیغ بہادر کہا جتھے بالیک اگی سال بیٹھا رہیا وچ مسانا، نیترا کھ نہ

کوئے گھلایا۔ اوتھے کھیل کرے آپ مہروانا، مہر نظر لگایا۔ رویداس دا جنم جنم کرماں والا بھانا، بھادی چرناں ہیٹھ دہایا۔ گرگھ سنگھ گر سنگر دوہاں دا مل کے جھلے اک نشانہ، ست ستوادی آپ جھلایا۔ بھلائپر نہیں ایہہ بھلیاں دا گھرانہ، جتھے بالمیک روڈاس دوویں مل کے ڈیرہ لایا۔ سب دا مالک مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوانا، جو آؤ بھگت لئی جاوے چائیں چائیا۔

براہمن جی تئیں ویکھو اپنی نال درشت، درشت اک گھلایا۔ تریتے دھار ہویا رام وششت، گر چیلاروپ وٹایا۔ ہن بھگتاں لگنا تلک، تھادی سیو سمجھایا۔ ویکھو کتے رات دے دس وچ نہ جانا کھسک، ہتھ کھپسیاں وچ پائیا۔ پر بھ نے سب دی پچھلی کڈھ کے لسٹ، انج لیکھے دینے چکایا۔ تھادیوں چرناں بیٹھاں رات نوں سوانے سورگ بہشت، سوہنی سچ بنایا۔ عاشقاں توں وکھرا دسنا عشق، معشوقاں دا معشوق بن کے ملے بے پرواہیا۔ جنم کرم دی میٹ کے حرس، حرص ہوس دے چکایا۔ جے آگے نہیں کیتا تے ہن کر کے جائے ترس، تسلیم اپنا آپ کرایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ویکھن آؤنا کی ہویا کھیل اسپرج، اچرج لیلایا کی ورتایا۔ جلاہے کیر ورگے آؤنا ویکھاں کداں بھگتاں ونڈے درد، کویں دردیاں دُکھ ونڈایا۔ پنجاں اوتوں چل کے آؤنا ویکھئے پر بھو دی پریم والی بھٹک، کس بدھ گرکھاں اپنے انگ لگایا۔ اوہ راجا بل کہے میں راجیاں دا راجا سدھی کر دیاں سڑک، انج میری واری آئی۔ بھگت کوئی نہ جاوے ادھ وچ اٹک، سدھا نشانہ آگوں رہیا دکھایا۔ تئیں اچی بول کوکنا کھڑک، دھر فرمان سنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان مردانہ مرد، مدد واسطے اپنا پھیرا پائیا۔ مکھن لبانے کہا جے میرے اُتے کرنی مہر، اگلی گل دیاں سنایا۔ اک میرا ساتھی سی اُس ویلے سنگھ شیر، بچہ جھیراں دا نظری آئی۔ اوس تیغ بہادر دے چرناں دے نال اپنے بل لئی سی لیر، چرناں دی دھوڑی کھا کھا خوشی منایا۔ اوس ویلے تیغ بہادر کہا سی تیتوں جنم دواواں پھیر، مانس توں مانس روپ بدلایا۔ تیرا لیکھا سچ دوارے دیاں نیڑ، مالک سچ دے ہتھ پھڑھایا۔ مکھن کہے بے شک سر شئی نوں دے سے بہتی ہو گئی ڈیر، میتوں ایوں جاپے جوں گھڑی پل گئے وہایا۔ پر بھو انج تیرے نال جا کے اوہنوں ملنا پہلی ویر، ویراں وانگ اپنے گلے لگایا۔ کی ہویا جے اوہ گرگھ دا پت سنگھ اجمیر،

میرے نالوں اَجے جُدا نہ کوئے کرائیا۔ اگلی کہانی اوتھے دیوانگے چھیڑ، جیہڑے رل کے تیری یاد کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، دین دِیال وڈی وڈیایا۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ننشا سنگھ، میلا سنگھ دے گرہ بابو پُر ★

کھن دی آسا کہے پر بھو اک بچن انمول، میں سچ دینا سنایا۔ گر تیغ بہادر کول نہ ڈگانہ کوئی ڈھول، نوبت جگت نہ کوئے وجایا۔ اُس دے پریم دا اک پرندا باہروں کالاتے اوس نوں کہندے کول، اُچی کوک کوک سنایا۔ اوہ ٹھیک ساڈھے تن و جے پیندی سی بول، اپنی سیوا سچ کما یا۔ گر تیغ بہادر اٹھ پیندا سی اڈول، اپنی اٹھ گھلایا۔ اک دن کلجک نے کاں بن کے ماریا رول، اپنی آواز سنایا۔ تیغ بہادر کہا کوڑے کدے نہ تُلے گر کھیاں تول، ایہہ آواز موہے نہ بھایا۔ جو پریم وچ منے اپنا آپ چرناں اوتوں گئے گھول، اوہناں دا سرتال کسے نال کدے رل نہ پانیا۔ سچ سبھاؤ کہا، او جوٹھیا جھوٹھیا، میں نہیں میرے بھگوان دے بھگت تینوں چرناں بیٹھاں دینگے و رول، ڈاڈھی ملے سزایا۔ اوس کول نوں مان ملنا اُپر دھول، دھرنی دے گواہیا۔ کھن کہے پر بھو تیرے بنا کون پوری کرے لوڑ، لوڑیندی آسا پور کرائیا۔ میں بینتی کرنی ہتھ جوڑ، جس ویلے کول لنگھدا مینوں نظری آیا۔ اوہدی آشا دی اَجے تک تیرے نالوں ٹٹی نہیں ڈور، ڈوراں دے مالک اپنے نال بندھایا۔ تیرے نال چھیار ڈھون والا ڈھور، جو پشو آں کھل لہایا۔ توں اوہناں دے کر جا بھاگ متھور، جو متھ کے تیری سیوا کما یا۔ توں جگت جہان واسطے چور، بھگتاں واسطے ساہمنے نظری آیا۔ سری بھگوان کہا میں جاندا جاندا لہنے دینے سب دے جاواں نیڑ، لیکھا کوئے رہن نہ پانیا۔ جس نوں اک وار ملاں اوہ مڑ کے آوے نہ پھیر، پھیرے سارے دیواں مکایا۔ ایسے کر کے گر اوتار پپر پینمبر میری منگدے گئے مہر، مہر نظر نال سرب ترایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، کھلاری ہو کے شکاری ہو کے وپاری ہو کے کھیلدا پھردا اپنی کھیل، کھید اپنی آپ رچایا۔ کول کہے میں کالی کوچھی کملی، کملاپت تیری سار کوئے نہ آیا۔ پریم پیار اندر ہو گئی میلی، یادداشت رہی نہ رانیا۔ نام نمارن ہو گئی عملی، اپنیاں عملاں گئی بھلایا۔ برہوں ویراگن ہو گئی پغلی، ہوش حواس رہی نہ رانیا۔ میں پھردی رہی جوہاں جنگلی، بھجی واہو داہیا۔ میری کہانی سنی نہیں کسے

اگلی، بچھانہ یاد کرائیا۔ دھن بھاگ بے توں اِنچ اپنے دوارے سد لئی، مکھن نال ملایا۔ اِنچ توں کوجھیاں کملیاں دی ویل ودھ گئی، جو اندروں تیرے ہو کے تیرے وچ سمایا۔ دھن بھاگ بے ٹٹی پھیر گنڈھ لئی، ناتا اپنے نال جڑایا۔ میں درشن کرن آؤنا واسطے ٹھنڈ لئی، جو بھگتاں اندر اپنا امرت میگھ برسایا۔ میں پیاسی اداسی گجری دے چند لئی، جس دے پتا دتی وڈایا۔ میں بھیجی نٹھی اوسے دے سنگ لئی، جو سگلا سنگ نبھایا۔ میں نٹھی کٹھی اوسے دے اند لئی، جو اند پڑی گیا تجایا۔ جس ہر سنگت پریم اندر بٹھ لئی، میں اوس دی بندنا وچ بہہ کے خوشی منایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بے کوئی کہے بخشند نہیں، میں لعنت دیواں پایا۔ جس جنم جنم دی وچھڑی اپنے رنگ وچ رنگ لئی، جاندے راہیاں پار لنگھایا۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ ★

سدھنا کہے میں تردا ویکھیا بکرا، جس دا دتا انگ کٹایا۔ اوس دے پچھے میری پوری ہوئی سدھرا، صدقے گھول گھمایا۔ بچھلا لہنا گیا وقت سہیلا آیا اگلا، اگے میلا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے لہنے رہیا چکایا۔ لہنیدار ہر نرنکار، نرگن دیا کمائیدا۔ جگ چوکڑی جس نال کیتا اقرار، کلجگ اتم اوسے دا مول مکائیدا۔ جیٹھ مہینہ کچھ کر کے گیا اظہار، تھوڑا لیکھ درڑائیدا۔ پوہ ستاراں لیکھا لا کے سرب پروار، پریم پڑکھ پر بھ اپنا رنگ رنگائیدا۔ نیز رو کے کہے اوہ چھری کٹار، تکھی دھار جو بنائیدا۔ میں کوٹن کوٹ بکرے شاہ رگوں مار کے کیتے پار، جیوندا نظر کوائے نہ آئیدا۔ اک بکرے کہا، جے میری شاہ رگ توں اتے میٹوں دیویں درس دیدار، پھیر بن چھری حلال ذبح اپنا آپ کرائیدا۔ اودھروں آئی دھر دی آواز، شبد سندیشہ اک سنائیدا۔ جس ویلے کلجگ اتم آواں خاص، لیکھے سب دے لیکھے لائیدا۔ پریم پریتی بخش کے دیواں سچ نواس، نج سنگھاسن اک درسائیدا۔ نام جپا کے سواس سواس، آتم پر ماتم ڈھولا راگ لائیدا۔ بھگتاں نال بنا کے دھر دا ساتھ، ساچا میل ملایا۔ پچھلی بھل نہ جائے یاد، یدی اپنا تھم منائیدا۔ کرے کھیل پروردگار واحد، واگر و اپنی کار کمائیدا۔ نت نوت رکھنہارا لاج، مہر نظر نال ترائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیدا۔

سدھنا کہے میرا اک ہور سُہیلا، سُنیا نظری آئیآ۔ اوس نال کراونا میلا، مل کے خوشی منائیآ۔ اوہ بھگتاں وِچ بھگت چیلیاں وِچ چپلا، سنتاں وِچ سنت ست سرت
 سرُپ سائیآ۔ میرا بچھلا لیکھا مکے وقت دُہیلا، دُجا بھو نہ کوئے نظری آئیآ۔ پُرکھ ابناشی کہا ستاراں پوہ توں باراں دن بچھوں پھیر اک اولٹرا آئے ویلا،
 وقت اپنا دئے درڑائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، بے شک تارن آیا اک اکیلا، اک اک کر کے بہتیاں بھگتاں جوڑ جڑائیآ۔

☆ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی اچل (بٹالا) ضلع گرداسپُر ☆

سدھو کارج ہويا سدھ، سدھا ملیا بے پرواہیا۔ نانک جنائی ساچی بدھ، بدھاتا ہويا سہائیآ۔ تہاڈے کول بیٹھاسی اک گدھ، جو سُن سُن خوشی منائیآ۔
 اوہ وی سرپ بنیا رڑدا بھار ڈھڈ، اپنا زور لگائیآ۔ اوس ویلے مردانے آئی سی اک چھک، چھک دے بچھوں ستنام ڈھولا گائیآ۔ گدھ اوسے نوں گیا سکھ،
 اس دے وِچ کوئی وڈیائیآ۔ جے میں وی کراں ہت، میرا لیکھا لیکھے پائیآ۔ اودھروں نانک کہا ٹھیک، میرا ٹھا کر بے پرواہیا۔ اہے ہور جنم لینے توں تیبہ ک،
 انڈج روپ وٹائیآ۔ پھیر تیری اوس نال لگے پریت، جو سب دا سجن سائینا۔ اوہنے نیوں کے جھکایا سیس، وِشٹے والی چنچھ دھوڑی نال گھسائیآ۔ اوسے ویلے
 ہويا ٹھنڈا سیت، اگنی اگت رہی نہ رانیآ۔ میں کناں چر رکھاں اڈیک، ست سچ دے سمجھائیآ۔ نانک کہا بیس اکیس، لہنا دئے چکائیآ۔ سدھاں نال تہاڈی چلے
 ریت، بدھاں نال جوڑ جڑائیآ۔ تپسویاں نے اپنے اندالے ماری لیک، وِگن لیا بنائیآ۔ اوناں چر ساڈے کول نہ نیڑے آوے نزدیک، ستیاں لئے اٹھائیآ۔ نانک
 کہا اوہ تہانوں کراپا کر کے اسماناں توں پرے زمین توں تھلے لگیاں نوں لیاوے گھسیٹ، شبد اشارے نال رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، سد
 دیونہار وڈیائیآ۔ نانک ویکھ کے آہ سوہنی دھرتی، دتی مان وڈیائیآ۔ جس ویلے کراپا کرے میرا پریتیم عرشی، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ اوس دی سہنجنی آوے
 بیس اکیسی برسی، زرگن سرگن سرگن زرگن روپ اپنی دھار چلائیآ۔ بھگت سُہیلا ہو کے بنے دردی، گر چپلا لئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کراپا
 کر، دیونہار سچ وڈیائیآ۔ سدھاں کہا کون سرن، سرنگت کون اکھوائیآ۔ جیون پہلوں ملنا مرن، مرن بچھوں سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ لکھ چوڑاسی کیہڑی جوئے بھون،

چارے کھانی ویکھ دکھانیا۔ سمجھ نہیں وسیرا ہودے اون گون، اگلا پندھ نہ کوئے مُکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ دکھانیا۔ نانک کہا مہروان، مہر نظر اُٹھانیا۔ جگ چوکڑی سَتجگ تریتا دواپر کَلجک دیندا آیا دان، داتا دانی بے پرواہیا۔ کَلجک انت سری بھگونت کرے پچھان، بے پچھان اپنا پھیرا پانیا۔ جنہاں نے مٹی میری آن، اوہناں دا لیکھے لگا نشان، نشانہ سَتگر اپنا دئے سمجھانیا۔ انتم لے کے جائے نال، بن تیاں توں ہون نہ دئے بے حال، دُور دُراڈا اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا رہیا چُکانیا۔ سدھ اُٹھن کرن تیاری، ترے گن اتیتا دیا کمائیندا۔ چلو ویکھئے جوت نرنکاری، جو نرگن نرویر نرکار پُرکھ اکال اکھوائیندا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا ساچے سنت سجن رہیا اُبھاری، سر اپنا ہتھہ ڈکانیندا۔ سَتجگ ست ستوادی برہم برہمادی لا رہیا بھلو اڑی، گرگھ بوٹے مات پرگٹائیندا۔ اوس دا ویکھئے سچ سچا درباری، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی لوک مات وقت سہائیندا۔ اوس دی چرن سرن چرن کرئے نمسکاری، جو غریب نمانیاں اپنی گود بہائیندا۔ جو دو جہاناں ونج کرے بن وپاری، لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت انتر آتم کھوج کھوجائیندا۔ جس نے لیکھا چکاؤنا رویداس چماری، چریتا اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ دکھانیندا۔ سدھ کہن اسیں بن گئے راہی، بھجے واہو داہیا۔ ڈھولا گایے چائیں چائیں، جو نانک نرگن سرگن گیا سمجھانیا۔ جا کے ویکھئے سچا تھائیں، جس تھان بھومکا مائی خاک ملے وڈیانیا۔ درشن پائیے بے پرواہی، جس دا جلوہ نورِ الہی، ظاہر ظہورِ نظری آئیا۔ ساڈی واٹ نیڑے آئی، اگلا پندھ رہے نہ رانیا۔ دو جہاناں لیکھا آپ مُکانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتانیا۔ سدھ کہن پہلوں چرن لئیے جھک، اکتھے ہو کے سپیس نوانیا۔ پھیر رستہ لئیے پچھ، سانوں مارگ دے سمجھانیا۔ جے جگ نیتز نظر نہیں آؤندا کتھے بیٹھوں لگ، نج نیتز دے گھلائیا۔ دُھر دی آواز آئی سری بھگوان کہے جس راہ اُتے بھجڈے ساچے سَت، اوسے راہ بھجُو واہو داہیا۔ آون جاون پینڈا جائے نک، مکمل اپنے گھر وسایا۔ ویکھو جگت واسنا وچ نہ جانا گھس، او جھڑ راہ پار نہ کوئے لنگھانیا۔ تہاڈا لہنا دینا تہاڈی جھولی پا کے اُجل کراں کھ، کھڑا صفت صلاحیا۔ اگے لیکھا بہت پُکھ، اکتھیاں کر کے ساریاں دئے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد اشارے نال سارے اگے لائیا۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بابا بکالا ★

چرن چھوہ ملی شانت، دھرنی ہس ہس خوشی منایا۔ جس دی کردے رہے یاد، یاد کر کے اپنا پھیرا پائیا۔ صدیاں بچھوں سُن فریاد، بن سدیاں آیا واہو داہیا۔ ساڈا کھیڑا کر کے جائے آباد، اپنا رنگ رنگایا۔ چرن کول بخش نواس، دیوے مان وڈیایا۔ کھنن آشا کونل بھرواسا دوویں مل کے تر پئے ساتھ، خوشیاں نالوں بہتی خوشی وڈی آج سہنجنی آئی رات، پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ بھگتاں دے ہو کے رہیے داس، ساچی سیو کمایا۔ جنہاں دا میتا پُرکھ ابناش، بچھلا کیتا سب دی جھولی پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پوربلی جوڑی آوند اشخ، شناخت اپنے ہتھ رکھایا۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائپڑ ضلع امرتسر ★

سنگر شبد کرے خبردار، دو جہاناں خبر سناپا۔ سچکھنڈ دوار ویکھو لگا دربار، دُھر درباری آپ لگایا۔ جس دا سندیشہ دیندے گئے گر اوتار، پیر پیغمبر حکم جناپا۔ سیوا کردے رہے جگ چار، چوکڑی اپنا پھیرا پائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر جس نوں کردے رہے نمسکار، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا جو پچ رکھدا وچ سنسار، نت نوت اپنا ویس وٹایا۔ جس دا بھوکتاں وچ اظہار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شبد سنگر دے سندیشہ، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ اٹھو گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو نر نریشا، نرگن نر ویر پُرکھ اکال ویس وٹایا۔ بھگت اُدھارن جس دا پیشہ، سنت سہیلے لئے تراپا۔ جگ چوکڑی نت نوت بدلنہارا ویسا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سناپا۔ سُن سندیشہ اٹھیا گوہند، سچکھنڈ دوار لئے انگڑایا۔ سب دی میٹاں سگلی چند، آلس نندرا دور کرایا۔ درس دکھاواں گنی گہند، گہر گبھیر میل ملاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ گوہند کہے میری سیوا اگم دو جہان، سمجھ کسے نہ آپا۔ جگ چوکڑی کھیل بھگوان، درگاہ ساچی ویکھاں بیٹھا چائیں چانپا۔ جس دا جھلدا سچ نشان، لوک مات نظر کسے نہ آپا۔ میں حکمے اندر دے کے آیا بیان، شداں ناداں راگاں وچ سناپا۔ گرنتھاں پنتھاں

دے کے آیا دھیان، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ بھيو چکا کے آیا گوپی کاہن، سیتا رام پردہ لاہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دیکھ کے آیا کلام، کلمہ کائنات جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا اپنے ہتھ رکھایا۔ دُھر دا لیکھا ہر بھگونت، ہر کرتا اپنے ہتھ رکھائیدا۔ آد جگادی کھیلے کھیل جگا جگنت، جگ کرتا ویس وٹائیدا۔ جس دا حکم سدا سدا چلے آد انت، نت نوت اپنی دھار چلائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیدا۔ ساچی کرنی ہر نرکارا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سچھنڈ نو اسی ہو اجیارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ گوہند سوت کر پیارا، پر م پُرکھ دے وڈیایا۔ در گھر میلا میلنہارا، جگت جگدیش اپنی سیوا لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ ساچی سکھیا پُرکھ ابناش، ہر کرتا آپ جنایا۔ گوہند سوردا سدا داس، بن سیوک سیو کمائیا۔ کھیلے کھیل پر تھمی آکاش، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ دوویں جوڑ کرے ارداس، سچ بنیتی اک سناایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سچ بنیتی کرے ایک، ایک، ایک جنایا۔ پر م پُرکھ سچ دس اپنی ٹیک، لگا ہو کے سیس نوایا۔ کون سہنجنا تیرا دیس، جس گھر بیٹھا آسن لایا۔ بھوپت بھوپ بن نریش، دو جہاناں حکم چلائیا۔ سجدے کردے دیکھے گر اوتار پیر پیغمبر نیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی آپ جنایا۔ ساچی کرنی ہر کرتا، ہر کرتا آپ جنایا۔ نرگن سرگن کھیل اپار، بھید اپنے وچ چھپایا۔ وشن برہما شو سیوادار، جگ چوکڑی حکمے وچ بھوایا۔ لکھ چوڑا سدا دے بھنڈار، انڈج جیرج اُتہج سیتج رچن رچایا۔ تٹاں والا کر آکار، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش کھیل وکھایا۔ آتم جوتی دے ادھار، پاربرہم برہم اپنا ویس وٹایا۔ شبد سندیشہ وارو وار، جگ چوکڑی آپ سناایا۔ حکمے اندر کر خبردار، دو جہاناں نیترا اٹھ گھلایا۔ سنجگ تریتا دو اپر کلج بیتا وچ سنسار، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ گئے وہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر کرے نرکارا، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ کلج انتم کھیل نیارا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ وکھایا۔ آد جگاد جس دا انت نہ پاراوارا، سو بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ گھلایا۔ جس نوں جھکدے گئے گر اوتارا، پیر پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوایا۔ جس دے در تے بھگت سنت بنے رہے بھگھارا، در ٹھانڈے لکھ جگایا۔ سو دیکھن آیا میت مرارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھيو رہیا گھلایا۔ گوہند کرے آگے

عرضوئی، پُرکھ اکال جنائیا۔ سُو رِیرِ وِرا کوئی، کوٹاں وِچوں نظری آئیآ۔ جس نوں سِجھنڈ دوارے ملے ڈھوئی، درگاہ مان وڈیائیآ۔ بھگتاں آتم انتر روئی، نِج نِتر نِیرِ وہائیآ۔ چار کُنٹ دہ دِشا تیرے حکمے اندر سب نے پت کھوئی، پت پر میثور نوں کونے منائیآ۔ دُرمت میل کسے نہ دھوئی، پاپاں بھری لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیآ۔ گو بند کہے میں دیکھ کے جگت جگ دُنیا، کائنات کھوج کھوجائیآ۔ ساچا نظر نہ آوے کوئی رکھیا نیا، دُھنیاں وِچ راگ نہ کوئے سنائیآ۔ آتم پر ماتم دا ملے کوئے نہ گُنیا، جگت وِدیا ہوئی ہلکائیآ۔ تیریاں رباباں ستاراں کایا مندر اندر کسے نہ سُنیاں، باہروں سارنگے رہے وجائیآ۔ بھاگ لگا نہ کسے کایا کُلیاں، محلاں اٹلاں وِچ بہہ کے جگت خوشیاں رہے منائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیآ۔ پُرکھ اکال کہا سُن گو بند بچے، انت دیاں جنائیآ۔ کھلج جیو بھانڈے کچے، چاروں کُنٹ نظری آئیآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو چار جگ دے لکھائے پے، اتم لیکھا دیاں مُکائیآ۔ میں اِکسے رہ جان حقے بکے، حقیقت سمجھ کسے نہ آئیآ۔ چار کُنٹ دہ دِشا دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں وِچ پھر پھر تھکے، بن بن پاندھی راہیا۔ کسے نے حج کرایا مدینے مکے، کوئی کعبیاں سپس نوئیآ۔ کوئی شاستر سمرت وید پُران دسے، دہ دِشا کرے پڑھائیآ۔ کوئی کہانی بانی رسنا جہوا سبئی دند رٹے، صفتاں والے ڈھولے گائیآ۔ کوئی پھر دے تیر تھ ا کھسٹھے، گنگا گوداوری جمنائے سُرستی پھیرا پائیآ۔ کوئی سپس پوا کے گھسٹے، تن بھووت رہے رامائیآ۔ کوئی پانی نہا کے ٹھنڈے، جلدھارا رہے وہائیآ۔ کوئی لٹکے پُٹھے نال ڈنڈے، سر تلے اُپر پاؤں کرائیآ۔ کوئی پھر دے پیراں ننگے، بن کھنڈ پھیریاں پائیآ۔ کوئی واہو داہی پھر دے بچے، در در الکھ جگائیآ۔ کوئی مندر مسجد شِودوالے مٹھاں وِچ سبے، اپنا آسن لائیآ۔ کوئی کوڑ گڑیا کھا کے رتے، مایا ممتا ہوئی ہلکائیآ۔ پاربرہم پت پر میثور نوں گر گو بند سورا دسے، اِکو وار جنائیآ۔ جدھر دیکھاں اوڈھن سب دے سر توں لتھے، سپس جگدیش ہتھ نہ کوئے لکائیآ۔ کوٹن کوٹاں وِچوں بھگت سہیلے تھوڑے لہے، جنہاں اِک تیری اوٹ تکائیآ۔ اِکو درشن کرنا تیرا تیجی اگھے، دوئے لوچن بند کرائیآ۔ پُرکھ اکال تیری سرنائی ڈھٹھے، دُجا اِشٹ نہ کوئے منائیآ۔ کسے نوں پوجن لایا وٹے، پتھراں راہ دکھائیآ۔ کوئی سوریہ پانی جھٹھے، دیوت رہیا منائیآ۔ کوئی دین مذہب دے پا کے رٹے، کلمہ گیا سنائیآ۔ کوئی مُنہ دے بھار ڈھٹھے، کوہ طور وِجے ودھائیآ۔ کوئی جُجریاں وِچ سبے، کوئی جُجریاں ناچ نچائیآ۔ کوئی کُنڈراں وِچوں لہے، کوئی ساگر پھول پھلایآ۔

کوئی اگنی نال تپے، تن مائی رہیا سُکائیا۔ کوئی صفتاں والا نام چپے، چار جگ دی کرے پڑھائیا۔ گر گوبند کہا میں دیکھے نیتر سبے، صاحب توں ملیا نظر کوئے نہ
 آئیا۔ ایسے کر کے صدی ویہویں ہو یا سب توں آگے، اگلا قدم اُٹھائیا۔ میں جیو جنت دیکھے کھاندے کٹے وچھے، سوراں تائیں چبائیا۔ تیرے پریم کوئی نہ
 بچھے، گر کا نیم نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجک واسی وگے، اگنی آگ نہ کوئے بُجھائیا۔ سنت سہیلے اندروں مول نہ رہ گئے سچے، کلجک گرو چیلے دوویں بیٹھے مکھ
 بھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ گوبند کہے میرے نرنکارا، سچ دیاں درڑائیا۔ جو دیکھیا وچ سنسارا، دید چشم نین اُٹھائیا۔
 بھرے بھلیا ناری نار، نرنرائن نہ کوئے منائیا۔ کایا مندر دیا بانی ہوئے نہ کوئے اُجیارا، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ شبد ناد نہ وجے نگارہ، نوبت نام نہ کوئے
 سنائیا۔ آتم سیجا پر ماتم کرے نہ کوئے پیارا، لکھ چوڑاسی کوڑی سچ ہنڈھائیا۔ مقامے حق نہ ملیا پروردگارا، تُعارف کرے نہ کوئے لوکائیا۔ جلوہ نور نہ کوئے
 نظارہ، پروردگار میل نہ کوئے ملایا۔ چوڑاں لوک چوڑاں طبق تک کے دیکھیا تیری مجلس دا دے نہ کوئے اکھاڑا، دُھر دا ناچ نہ کوئے نچائیا۔ کلجک سادھ
 سنت چار کُنٹ پھردے کوٹن کوٹ لکھ ہزارا، حضرت تیرا میل نہ کوئے ملایا۔ میں ایسے کر کے ستاراں پوہ دوس وچارا، شبد اشتہار وچ جنائیا۔ پھڑ اٹھاواں
 تینی اوتارا، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر کے خبردارا، اگلے خواب دیاں دکھائیا۔ بھگت اٹھاراں دستاں اک اکھاڑا، سچ دربارا تیرا اک جنائیا۔ نو
 سو پُرانوے چو کڑی جگ پچھوں ایہہ آیا تیرا مات وبارا، جس دا لیکھا وید پُران شاستر سمرت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ توں ٹھاکراں دا ٹھاکر اوتاراں دا اوتارا،
 گرو آں دا گر سنگر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند اوہ چٹھی کھول، جیہڑی ماچھو واڑے دتی
 پھرائیا۔ جس دے وچ نام شبد انمول، نرگن سرگن دے گواہیا۔ جس دا تیرے بنا تو لے کوئی نہ تول، تولنہارا تیری سیو لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ وڈیائیا۔ گوبند گر چٹھی کھول اوہ، جس دا لیکھ بن اکھراں دتا لکھائیا۔ اُس دے اُتے دھاڑا لکھیا ستاراں پوہ، ویہہ سو بکرمی نال
 رلائیا۔ اکیویں سال دا جوتی جاتا جس ویلے جاوے ہو، ہوکا دے کے دے سنائیا۔ سب دے حق حقوق لوے کھوہ، خالص اپنا حکم منائیا۔ دھوکھے نال نہ
 کرے دھروہ، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ اکو نام جپاوے سو، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ ہنگ برہم کر کے لو، نرنکار دے وڈیائیا۔ امرت رس گر کھیاں انتر

دیوے چو، باہروں نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائی۔ چٹھی دا دوجا اکھر سوہنا انک، ہر کرتا آپ جنائی۔ گوہند اکو سوہے تیرا بنک، سمبل وجے سچ ودھائی۔ اوس ویلے لہنا دینا چکنا بھگت سہیلے جنک، اشاکر نال رلائی۔ بٹوارے وجنی تنک، بالمیک بھیو گھلایا۔ رودا سے چکنا شنک، پڑدا دئے اٹھائی۔ اگلا اکھر بھگتاں نوں ملنی سند، جو ہر جو آپ بنائی۔ گر اتاراں پیر پیغمبراں کوڑی کرپا نال کرنا انت، اتنم لیکھامات مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گوہند ویکھ اکھر تیجا، تریلوک رہیا سمجھائی۔ پُرکھ اکال دین دیاں جن بھگتاں آپ کرے ریجھا، نرگن ہو کے سیو کمائی۔ کایا مندر اندر لنگھے سچ دلیرا، نو دوارے پنڈھ مُکائی۔ صدی چودھویں گر اتاراں پیر پیغمبراں دا کڈھ کے جائے نتیجہ، دُھر دا مالک دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ لیکھ دئے درڑائی۔ چوتھا اکھر لکھیا ویہہ سو ائی، اینکارا دیا کمائی۔ گوہند چار ورن دی بنی ساچی سکھی، سکھیا اکو اک سمجھائی۔ وڈی سوہنی سہاونی ہونی متی، متر پیارا میل ملائی۔ رہ جانی پچھے کہانی بیتی، اگلی ریتی ہور چلائی۔ جن بھگتاں بن پر بھو آپ نزدیکی، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائی۔ چار ورن جو شرع کیتی، چار جگ وند وندائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائی۔ دوجی لائن دا پہلا اکھر، گوہند دھیان لگایا۔ اوہ اکو رنگ دی نظری آئے سطر، جس داروپ نہ کوئے بدلایا۔ نالے سندیشہ نالے پتر، محکم نال وڈیائی۔ جس ویلے نرگن ہو کے آواں اتر، نہکلنکا ناواں دھرائیا۔ چار جگ دے وچھڑے بھگت سہیلے چکاں کچھڑ، پھڑ باہوں گود اٹھائی۔ اوس سطر دی ویکھ اگلی نمکر، جس دانقہ اک لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ نلتے آگے ناں بالمیک، بالم دئے جنائی۔ اس دا لہنا کلجگ اتنم ٹھیک، ٹھا کر رہیا سمجھائی۔ پُرکھ ابناشی ویکھنا ہو اتیت، ترے گن پنڈھ مُکائی۔ لیکھے لاؤنا نیچاں دا نیچ، اڈچوں اوچ دئے بنائی۔ پُرکھ اکال کہا اس تے گوہند کر تصدیق، شہادت تیری لوواں رکھائی۔ ویہہ سو ائی بکرمی ستاراں پوہ اوس دی اخیر تارخ، طریقے نال سمجھائی۔ تریتے جس دھام تے ائی سال بہہ کے رہیا اڈیک، اتنم اوسے بھومکا دئے وڈیائی۔ گوہند کہا پر بھو میٹوں نظر آیا کچھ ہور ٹھیک، راوی کنڈھا دھیان لگایا۔ میں تھوڑی دساں تعریف، جس دھام ملی وڈیائی۔ دن اٹھاسی بیٹھا وچ رنیک، چوڑاسیاں رنگ رنگائی۔ اوٹھے رکھ کے اک اڈیک، دھیان گیا دھرائیا۔ اوہدا سجن کول نزدیک، بھیو رہیا گھلایا۔ جس صاحب دے نال سچی پریت، اوسے

نال دیاں ملانیا۔ اوہ کرنہار بخشیش، رحمت نال ترانیا۔ تیرے بنس دے ترن نال نصیب، ناتا دوہرا جوڑ جڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان بھو کھلایا۔ گو بند کہے نکتے آگے ملیا نقطہ، جو میٹوں رہیا جنایا۔ جس ویلے آوے کرتا بھگتا، بھگن اپنا ویس وٹانیا۔ اوہ بھگت سہیلے سجن پچھدا، پچھلا لہنا ویکھ وکھانیا۔ دو جہان لکایا مایا پڑدیاں وچ نہ لکدا، مندران اندراں وچ بند نہ کوئے کرانیا۔ توں مالک بن کے آویں سچ سچ دا، ست ستوادی دیا کمایا۔ گر گو بند کہا میں آگے کچھ نہیں پچھدا، پڑکھ اکال سب کچھ رہیا وکھانیا۔ جس ویلے سچھنڈ نواسی اپنی دھاروں اٹھدا، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ اوہ مالک خالق ہو کے بھگتاں اتے تھدا، بھگن اپنا رنگ رنگانیا۔ اوہناں دا منزل پینڈا لکدا، درگاہ ساچی دے بہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی ویکھ وکھانیا۔ گو بند کہے میں نیچی سطر نوں ماریا دھیان، طرح طرح جنایا۔ اُس دے وچ اک گیان، سوہنگ ڈھولا دتا سمجھانیا۔ جس نوں بھتھا کہہ کے آیا تیر کمان، چلہ بے پرواہیا۔ جس دا بھے زمیں اسمان، دو جہان نہ سیس اٹھانیا۔ وشن برہما شو منن آن، حکمے اندر بھجن واہو داہیا۔ پیر پینمبر کرن سلام، سجدہ اک رکھانیا۔ اوہ اماماں دا امام، نظاماں دا نظام، نر نرکار وڈی وڈیانیا۔ غلاماں دا غلام، خدمتگار ہو کے سیو کمایا۔ نشاناں دا نشان، دو جہاناں رہیا جھلایا۔

گو بند کہا میں سچ کری پہچان، ست رنگ نشانہ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر درسایا۔ گو بند کہے چوتھی سطر دا سوہنا لیکھ، کاتب لکھن کوئے نہ پانیا۔ جے جاتا تے اک دسمیش، دو جا پڑھن کوئے نہ پانیا۔ اُس دا انک تیرے پوت سپوتے کرنے بھیٹ، کلجک نیہہ اکھڑانیا۔ نال جنائی ارجن سیس پی تتی ریت، راوی دے گواہیا۔ شہادت ملی بہادر تیج، آپا وار وکھانیا۔ نام جنایا جو نانک نرگن سرگن دس کے گیا بھیت، بھو آپ جنایا۔ مار کے بکل ڈھائی گز دا کھیس، کھونڈی ہتھ لٹکانیا۔ جس دے چرن چھے باشک شیش، وشنوں خوشی منانیا۔ جس دا مالک خالق ایک، نر نرکار دھیانیا۔ اوہ سب نوں دے کے گیا ٹیک، شبد راگ سنانیا۔ کلجک انتم ہر ہر دھرنا بھیکھ، کوئی جنم پتا نہ مانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیانیا۔ ساچی سطر دا لیکھ آخری، اکھراں والا جنایا۔ جس دے حکمے اندر ملی پیری میری، شاہ حقیری ویکھ وکھانیا۔ اوس دا نور بے نظیری، نرگن نور جوت رُشانیا۔ دو جہان ہون دیوے نہ کدے دگیری، دلبر بنے سچا ماہیا۔ جس نے کلجک انت گرو آں دے بدلے بھگتاں دی چلاونی پیر پڑھی، پرہری آپ اکھوانیا۔

اُس دا میل ہونا تقدیری، سچ خلاصانہ کوئے سنایا۔ جس دا نام کھنڈا شمشیری، شہنشاہ بے پرواہیا۔ اُس دے ہتھ دو جہاناں تدبیری، تقدیر سب دی دے بدلائی۔ نالے لکھے حرف نالے آگے مارے لکیری، جگت ودیالان سمجھ کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوہند مٹی پریم نال لکیر، جو بن قلم شاہی لگایا۔ اوس وچ وڈا ہیر پھیر، بھیا بھید نہ کوئے جنایا۔ گوہند کہا پرہ کر اپنی مہر، پردہ دے اٹھایا۔ پُرکھ ابناشی کہا ایہدا بھاؤ نہ کوئی میر نہ کوئی تیر، تیرا میرا روپ اکو نظری آیا۔ دوہاں نے مل کے کلج لیکھا دینا نیڑ، لوک مات رہن نہ پایا۔ بھگت سہیلے چرن لیاؤنے گھیر، سچ گھرانے ویکھ وکھایا۔ شاہ سلطان راج راجان مایا متا اترو ویکھے بھیر، جگت کوڑ لڑایا۔ حکمے اندر گیرنا گیر، اُلٹی لٹھ بھوایا۔ جگت حرؤفاں کسے کم نہ آوے زبر زیر، ظاہر اپر کرے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈایا۔ لکیر دے آگے اک مل گئی سہاری، جو اپنا حال رہی جنایا۔ گوہند ویکھی تیری پُرکھ اکال نال یاری، یار سانجھا اک منایا۔ اُس دا لیکھا لیکھ اگم اپاری، بودھ اگادھ وڈی وڈایا۔ اُس دے پریم دا سدھا بنیا نہ کوئے واپاری، سودا حق وست جھولی کوئے نہ پایا۔ میں سچ دساں اوہ شاہ پاتشاہ جس دی سچی سرداری، سکردار اک اھوایا۔ اوہ جگ چوکڑی پیر پیغمبر بھیجے وارو واری، سبجگ تریتا دواپر کلج نرگن سرگن روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میل لے ملائی۔ سہاری کہے اک ہور وڈیائی، گوہند دیاں جنایا۔ اوہ بھگتاں نال کرے کڑمائی، سدھا اپنا میل ملائی۔ اندر وڑ کے سوئی سرت لے اٹھائی، سچ سوانی اٹھ کھلایا۔ نرگن نور کر رُشائی، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ اپنے نام شبد میل کے دُھر دا ہانی، امرت جام پان دے کرایا۔ سچ سنیہڑا سنا کے بانی، بان نرالا تیر لگایا۔ لیکھا چکا کے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سبج پندھ مکایا۔ مان دے کے بخشے چرن دھیانی، سرن ملے سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سہاری کہے میں ہور کچھ ویکھیا تکیا، تیرے آگے دیاں جنایا۔ پُرکھ ابناشی کھیل کرے سمرتھیا، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائی۔ میرے اندر اک اُسے پڑا ڈھکیا، جس نوں سکے نہ کوئے کھلایا۔ اوہ بھگتاں جوگا حصہ رکھیا، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑایا۔ اک دن پُرکھ اکال رویداس نوں کہا میرے بچیا، تھوڑے سمیں لئی تیتوں پتر لیا بنایا۔ تیرا ویکھ کے ڈھوراں والا چم کچیا، کاجی ماٹی رنگ چڑھایا۔ رویداس نکلیاں والا وہار دسیا، اپنی سیو کمائی۔ باقی لیکھا ویکھ کے ہسیا، واہوا تیری

بے پرواہیا۔ جس نے چار کہار کیتے اکٹھیاں، پنچم تیلی میل ملائیا۔ جس نے ڈولی والی، دُھن دا سینہ پھٹیا، نام کٹار تیر چلائیا۔ جس نے پیو پت پنچ گھمیا راں نوں چرناں سدیا، ہوکا حق سنائیا۔ جس براہمن نال کھلیا کھیل ویکھی سمسیا، سماں خوشیاں نال وہائیا۔ جس دی سپتری نے پانہا گنڈھن والا رس چٹیا، لبان نال چھہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ سہاری کہے میں اک ہور دساں سوال، سہج سہج جنائیا۔ اک دن خوشی وچ آ کے دین دیاں، میٹوں ٹھوکر دتی لگائیا۔ اوس دے وچوں نکلیا اک رومال، جو گوہند تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جس دا نام دُھر دی ڈھال، لہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیا۔ ایس نوں رکھنا آپ سنبھال، تتاں والا ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ کلج انت ایہدا آؤنا خیال، انتر انتر دئے جنائیا۔ جس ویلے نرگن ہو کے بنے دلال، شبدی ویس وٹائیا۔ پُرکھ اکالا ہووے تیرے نال، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سمبل نگر بنے مندر سچّی دھرم سال، آسن سنگھاسن اک وچھائیا۔ حکمے اندر رکھ کے کال مہاکال، معقول حکم جنائیا۔ لکھ چوراسی کوڑی کریا ویکھ کے چال، ابناشی کرتے دیئیں جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوون بے حال، بہیل ہو کے دین دہائیا۔ سرتی کرے نہ کوئے سنبھال، شبدی جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ دُکھ بھکھ دے نال روون کنگال، روندیاں روگ نہ کوئے مٹائیا۔ ترے گن مایا توڑے نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ اوس ویلے پرگٹ ہووے پت پر میثور صاحب سوامی آپ، اپنا روپ دھرائیا۔ تیرے نال مل کے تیرا روپ ست سروپ دئے جاپ، سوہنگ ڈھولا ناد وجائیا۔ توں نرگن سرگن سرگن نرگن ہو کے دساں ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ سہاری توں آگے بولی بہاری، بہڑی کر سنائیا۔ گوہند سچ دساں اوہ میرا پُرکھ اکال نرنکاری، نر ویر نظری آئیا۔ جس نے کلج انتم بنا آپ وپاری، لکھ چوراسی ویکھ دکھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا برہمنڈاں کھنڈاں پھرنا وارو واری، وارتا سب دی دئے دوہرائیا۔ دُوجے اُتے کرے نہ کوئے اعتباری، یقین اپنا اپنے اُتے رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مزدوری کر کے گئے دہاڑی، لوک مات سیو کمائیا۔ منگاں منگدے گئے انتم واری، خالی جھولی اپنی ڈاہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہا وڈ امام ساڈا سکداری، صدی چودھویں ویکھ دکھائیا۔ نانک گوہند کہا سوربیر بلکاری، پت پر میثور وڈ وڈیائیا۔ پرگٹ ہووے وڈ سنساری، دو جہاناں حکم منائیا۔ بھگت سہیلا ہو کے میت مُراری، گر لکھ متراں دئے وڈیائیا۔ میرے وچوں لیکھا نظری آئے کلج انتم رویداس بٹوارے دی لگنی یاری، دُھر دا

میلا میل ملائیا۔ جنہاں دے پچھے بھگت سہیلے جاوے تارے، بیلے جنگل کاہی پار کرائیا۔ جیہڑا کٹدا تیکھی سول دا بالمیک وچا راوی ادھ وچکاری، جس دا نشانہ
 اے مٹ نہ جائیا۔ اوتھوں دی وتھیا لکھ کے ساری، شبد کہانی لئی بنائیا۔ گر ارجن دی خواہش اتم واری، جو راوی کٹدھے پرگٹائیا۔ اوس بھٹھیالے دا قرضہ
 لاه کے بھاری، جو اگنی تت تپائیا۔ اوس کنیا دی کر کے پار کناری، جو سیس صاحب جھکائیا۔ اوس دربان نوں دے کے سچ سرداری، بخششی مان وڈیائیا۔ جگ
 چوکڑی دے وچھڑے کٹھے کر کے اکو واری، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دے وڈیائیا۔ بہاری کہے میں ہور کچھ
 دساں، دسمیش تیتوں سیس نوائیا۔ خوشیاں نال ہساں، چنتا غم رہیا نہ رائیا۔ جو نانک سرگن نانک لیکھ لکھیا اپنیاں ہتھیاں، دتی مان وڈیائیا۔ اوہناں پنجاں دے
 نام رٹاں، جنہاں نوں درگاہ ملی وڈیائیا۔ دھوڑی خاک اوہناں دے چرناں دی چٹاں، اپناکھ پوت کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان
 ہوئے سہائیا۔ بہاری کہے میں ویکھیا پر بھ نوں لکھدا، بن اکھراں اکھراں بنائیا۔ اوہ پیارا تیرے ساچے گرسکھ دا، جو گرمکھ روپ وٹائیا۔ جو پیاسا سنگر چرن پریتی
 بھکھ دا، منسا آپ جنائیا۔ اوس دا سنگی ہووے آپ دُکھ دُکھ دُکھ وچ بدلایا۔ گوہند تیرا پہلا ناتا بگری لکھ دا، ہن شبدی روپ وٹائیا۔ ایہہ ناتا کدے
 نہ تھدا، نرگن نرگن جوڑ جڑائیا۔ ہن ویلا رہنا نہیں کوئی لگ دا، ہوکا دے کے دینا سٹائیا۔ ویکھو میلا پیو پت دا، لوک مات وجی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ بہاری کہے ویکھ گوہند پنچ کھلوتے، بچھنڈ دوارے پر بھ چرن ملی سرنائیا۔ جنہاں دی رسنا اکو پر بھ دا درشن
 لوچے، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ دادے نال نظر آوندے پوتے، دُھر دا سوہنا جوڑ جڑائیا۔ بھگتاں نال بھگت مل کے وسے دھام اوسے، درگاہ ساچی خوشی
 منائیا۔ ایس دی سوچ کیا کوئی سوچے، سمجھ چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان نظر اٹھائیا۔ بہاری کہا ویکھ گرمکھ سوہنے
 چنگے، جو بن رتے نظری آئیا۔ صاحب سوامی جنہاں دیاں مئے، پت پر میثور ہوئے سہائیا۔ اوہ درگاہ دے بنے ساچے چندے، جوتی نور نور رُشنائیا۔ اندروں
 باہروں سیتل دھار ٹھنڈے، اگنی اگت نہ کوئے لگائیا۔ منزل چڑھ کے آخری ڈنڈے، ڈنڈوت ہر نوں رہے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہر نظر اک اٹھائیا۔ بہاری کہے ویکھ پنچ ہوئے منظور، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں دے پچھے کلجک ناتا تٹا کوڑ، کوڑی کرپا دے گوائیا۔ بھگت بھگوان لوک

مات ہوئے مشہور، مشوریاں وچ پوے لوکائیا۔ جگت ہنکاری تئنا غرور، غربت سب دی میٹ مٹائیا۔ جوتی جلوہ ظاہر کرنا نور، سرشی درشی ایشی نظریہ آپ
 بدلایا۔ جن بھگتاں بھنڈارا کرنا بھرپور، نام پدارتھ جھولی پائیا۔ پورب جنم دے بخش قصور، دشملب نال اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہروان ہوئے سہائیا۔ بہاری کہے پنجاں دی سیوا انوکھی، ہر کرتے آپ لگائیا۔ پتہ نہیں اوس کویں سوچ سوچی، اپنی بنت بنائیا۔ اوہ ٹھاکر سوامی ڈھر دا موبجی،
 دو جاسنگ نہ کوئے نبھائیا۔ دو جہاناں سچا کھوجی، لکھ چوراسی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ گوبند کہے میں پیچ
 ویکھے، سوہنے گرگھ نظری آئیا۔ اینہاں دے میرے کول اوسے چٹھی وچ لیکھے، پنجویں سطر رہی سمجھائیا۔ جنہاں نوں صاحب رکھیا چیتے، ابھل ابھل کدے
 نہ جائیا۔ کلج اتنم لائے لیکھے، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ ست نشانہ دے کے بھیجے، لوک مات بھگتاں دے وڈیائیا۔ کوڑی کرپا کڈھ کے بھرم بھلکھے، بھانڈا بھرم
 بھو بھنائیا۔ ست رنگ نشانہ ویکھ کے چار جگ دے پچھلے مک جان ٹھیکے، ٹھیکیداری نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی
 کرنی آپ کمائیا۔ گوبند کہے میں ویکھیا پنجاں دا کھڑا، میرے انتر خوشی آئیا۔ جس دا ست ڈلارا پترا، سو اپنے رنگ سمائیا۔ جس دا نظارہ ویکھیا لوچنا، نیترا اکھ
 کھلایا۔ اوہدے پت دے پتاں دا کی سوچنا، جو آپا وار بھیٹ کرائیا۔ اوہدا بھانا کسے نہ روکنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہر نظر نال ترایا۔ بہاری دے آگے آگیا آونکڑ، اوکڑا گلی رہیا جنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل سار پاش چاؤنکڑ، چارے جگ چار گنٹ بھوایا۔ کوٹن کوٹاں
 وچوں بھگت بھگونت کول پہنچن، میں سچ دیاں سنائیا۔ باقی کسے درس ملے نہ کرنا لوچن، لوچا پور نہ کوئے دکھائیا۔ آونکڑ کہا میں وڈیائی دیواں اوس موچن،
 جو چیماری رویداس لکھ لکائیا۔ آونکڑ کہا میرا پر م پڑکھ پر ماتم جگ جگ سب دے ہر دے آوے سودھن، سدھ اپنی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اوکڑ کہے پر بھ پر گٹائے اپنے لال، دیونہار وڈیائیا۔ ساچی سکھیا اکو سکھال، ڈھر دا حکم اک جنائیا۔ وشن برہما شو جو
 بیٹھے اپنی دھرم سال، اتنم لیکھا لیکھے لئے پائیا۔ برہما کرے آپ بحال، سنگھ پال دے وڈیائیا۔ شکر لہنا چکے آن، جگت جگدیش وجے ودھائیا۔ اندر چرن
 ڈگے آن، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سنگھ منجیت نوجوان، تخت بیٹھے چائیں چائیا۔ دھرو کہے میرا لیکھا چکھیا در دربان، در درویش ہو کے سیس نوائیا۔ پڑکھ ابناشی ہو

مہروان، سنگھ سورن دتی وڈیا نیا۔ گو بند اوہ دیکھ کر پہچان، سنجگ دھیان لگایا۔ جس راجے بل نے اپنا آپ کیتا دان، باون بھیٹ چڑھایا۔ مگر منائی وچ
 جہان، ڈھائی کرم لیکھ پور کرایا۔ اوہدا پچھلا لہنا دینا دیوے سری بھگوان، کلجگ انتم ہو سہایا۔ پنجاں تیاں دا چولا دے کے ناں رکھ سنگھ گردیاں، لال دھر
 دا لیا بنایا۔ آد آد دست رنگ نشان، جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں شبد وچ دکھایا۔ اوس دی لوک مات نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پاوے آن، سر سکے نہ
 کوئے اٹھایا۔ جن بھگت سہیلے لے کے نال، دین دیاں خوشی منایا۔ جنم کرم دے لیکھے وچوں سارے کرے بحال، چوراسی گیڑ نہ کوئے رکھایا۔ سچ دوارے
 اٹھے کیتے آن، آپ اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ آونکڑ کہے میں ویکھے پنچ جو دھے، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔
 جنہاں نے اپنے آپ سو دھے، سدھا میل ملیا بے پرواہیا۔ اوہ کلجگ انتم ہو گئے بھگتاں جو گے، لوک مات سیو کمایا۔ کندھے چک کے اپنے بوجھے، بھگتاں
 ہو لے بھار رکھایا۔ ست رنگ نشانہ اک سوچے، سچھنڈ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ست رنگ نشانہ کہے
 میں نو سوچرانوے چوکڑی جگ رہیا بن دا، سچھنڈ بہہ بہہ خوشی منایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھے جو سری بھگوان رہیا جن دا، جن جننی ہو کے دے
 وڈیا نیا۔ کھیل ویکھیا جو لکھ چوراسی گھڑا بھنڈا، حکمے اندر حکم سمایا۔ لہنا دینا ویکھیا گجری چن دا، جو چنتا سرب مکایا۔ پڑکھ اکال اوس دی مندا، اوہ اوس دی
 چلے رضایا۔ اوہ اوس دا بھانا مندا، اوہ اوس دا بھار اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمایا۔ ست رنگ کہے میں سد
 رنگاں ست، ست ست ورتایا۔ پڑکھ ابناشی سرشٹ سبائی دے مت، گرمت اک جنایا۔ میں پنا بھگتاں کسے نوں لاؤن نہ دیواں ہتھ، انگیکار نہ کوئے
 کرایا۔ جس ویلے حکم دیوے پڑکھ سمرتھ، لوک مات سیو کمایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ گیا لنگھ، صدی ویہویں دے ڈھایا۔ پڑکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی
 سہاونہارا آتم سچ پنگ، ساڈھے تن ہتھ مندر ڈیرہ لایا۔ ساڈھے تن ہتھ دا نشانہ دو جہاناں دیوے ٹنگ، ست ستوادی دھار چلا نیا۔ تیراں چوڑاں پندراں
 سولاں پوہ کھیل ہندا ویکھیا سورے سربنگ، سوہنی بنت بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیا نیا۔ ستاراں پوہ کہے میں آیا جگ،
 ویہہ سو اگی بکرمی ملی وڈیا نیا۔ سچ دوارے چڑھیا بھج، اپنا پردہ لاہیا۔ اوس دے ہتھ وچ رہیا سچ، جس نوں درگاہ ملی وڈیا نیا۔ گردیاں سنگھ کہے میں لیکھا منگنا

انچ، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ جس دے پچھے تخت تاج دتا چھڈ، اپنا آپ گوانیا۔ پریم پریتی اندر بچھ، خالی ہتھ دتے دکھایا۔ اوس دے کولوں پوری کرنی آس، منسا نال ملائیا۔ پر بھو جے توں بھگتاں دا داس، سیوا کر کے دے دکھایا۔ تیرے سنت سہیلے سدھے آون تیرے پاس، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ جے کوئی بکھرا پینڈا ڈونگھا دے سے گھاٹ، او جھڑ راہ دے دکھایا۔ میں دیکھنا انچ سوہنی کیہڑی بھگتاں جماعت، کون کرن پڑھایا۔ اودھروں خوشیاں نال گیت گاؤندی آئی سہنجی رات، بھڑی روپ وٹایا۔ میں وی دیکھاں گھ نقاب پڑا چک کے ماراں جھات، نیتز نیناں نال ملائیا۔ جنہاں دا پر بھ دے نال ناتا جڑیا ساک، سجن اک بنایا۔ اوہناں نال کوں ہو یا اتفاق، پت پر میثور آیا چائیں چائیا۔ کس بدھ کرے سوہنی بات، واتا ورن جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے گھلایا۔ گردیاں سنگھ کہے میری واری، میرے ہتھ وچ ست رنگ دا جھنڈا، جھنڈیاں والیاں دیاں جنایا۔ پر م پڑکھ دا نشانہ جھلدا وچ برہنڈا، ورن بھنڈا دیاں جنایا۔ جس دے ہتھ وچ اگمی ڈنڈا، ڈنڈوت ساریاں دے سکھایا۔ جس دا ارجن نال لیکھا راوی کنڈھا، بالسیک لہنا آیا چکایا۔ جس دی اڈی وچوں چھبیا اے نہ کڈھیا کنڈا، جو بن والی پٹی بندھی نہ کسے لاہیا۔ اُس دے دوارے سری بھگوان آیا نٹھا، بن کے پاندھی راہیا۔ اگی سال جس تھاں تے بہہ کے مسانا وچ پھولدا رہیا سی گھٹا، ہتھاں نال اڈایا۔ اوس بھومکا اُتے پر بھو دا سنگھاسن ڈٹھا، سنمکھ بھگت سہیلے نظری آئیا۔ دیکھو روند ایا دھٹا جٹا، اوچی کوک کوک سنایا۔ کی ہو یا جے میتوں پہلے ملیوں وچوں پتھر وٹا، ہن موڈھیاں اُپر چک کے خوشی منایا۔ ناما کہے نہیں چھری والا رہیا رٹا، بھگت دوارے سوہا پائیا۔ رویداس کہے میں لوکاں دساں، دہ دشا دیاں جنایا۔ جس نے ہر دا درشن پاؤنا اگھاں، لوچن نین ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ آونکڑ اگے آئے ڈینکڑے، ڈہرا تال وجایا۔ پر بھ نوں ملن واسطے جگ بیت گئے سینکڑے، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سدے گئے اودھے کھیل مجت مہر دے، ساکھیاں نہ کوئے ملائیا۔ حکم مندے رہے بھے وچ پر بھ شیر دے، سنگھ بھبک اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیایا۔ ڈینکڑے کہن میں دیکھی دوہری گدی چوٹ، ہر کرتا آپ لگایا۔ نالے نور نزل جوت، دوجا شبد ناد وجایا۔ تیجے بھگتاں کر کے کھوج، چوتھے گھر جوڑ جڑایا۔ پنجویں آسا منسا پوری کر کے لوچ، چھیویں در دیوے مان وڈیایا۔ ستویں ست ستوادی اوتھے گیا

پہنچ، جتھے بھگت سہیلا بیٹھا اپنا دھیان لگایا۔ اٹھویں اٹھائیں تئیں لوک مات نیت رہنا نہیں روز، انتم لیکھا جان چکایا۔ ناویں نو دریاں وچ ملنی نہیں ایہہ
 مَوج، کوڑے رساں وچ لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ ڈلینکڑے کہن گوہند تک، چوہاں طرف دھیان لگایا۔
 گوہند کہے اتار گر پیغمبر آو جھٹ، اپنا پنڈھ مُکایا۔ وشن برہما شو حکم سُنو نٹھ، منگو سچ سرنایا۔ بھگت سہیلے چرن جاؤ ڈھٹھ، مان اہمان گواہیا۔ وید پُراں
 شاستر سمرت سارے کرو اکٹھ، ویلا وقت دے گواہیا۔ نیت رووے تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنائستی کھلی مینڈھی سیس پٹی نہ کوئے گندایا۔ کلجک بھجا
 پھرے کوڑا کھیل ویکھے بازی گر نٹ، نوآ اپنا سوانگ ورتایا۔ شبد اگئی سچ سندیشہ جن بھگتاں رہیا دس، گھر گھر ستیاں رہیا اٹھایا۔ گرگھ سجن سہیلیو سنگر
 دوارے کھولو اپنی اکٹھ، پرتکھ گوسائیں نظری آیا۔ جیسہرا گوہند اندر رہیا وس، کرے کھیل ہو کے پُرکھ سمرتھ مہما اکٹھ کتھ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ گوہند کہا گر اتار پیر پیغمبر وشن برہما شو سارے آو نزدیک، بن کدماں پنڈھ مُکایا۔ ویکھو ایہہ اوہ جس دی سدا اک
 توفین، توحنے جگ جگ سب دی جھولی پائیا۔ جس نوں واحد کہندے لاشریک، گاڈ ہو کے گڈ ریمارکس دے کے سب دے لیکھے پائیا۔ اس دی دھار
 بے نظیر باریک، تعریف وچ نہ کوئے سناہیا۔ جس نوں جھکدے گئے سب دے سیس، صلح کُل اکھوایا۔ اُس دے نال کرو پریت، جو پریت بے پرواہیا۔ آد
 جگاد جگ چوکڑی جو پار اتارے اوچ نیچ، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دا نام نشانہ دو جہاناں لگے ٹھیک، کوڑے ٹھیکر بھن وکھایا۔
 ترے بھون دھنی ترے گن اپتا بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آیا۔ جس دا وسیرا لکھ چوراسی ہست کیٹ، گھٹ گھٹ اندر رہیا سامایا۔ سو لہنا دینا
 چکاون آیا بالمیک، پُرکھ ابناشی بے پرواہیا۔ جس دے پچھے شہادتاں دے کے ہندے گئے شہید، آپا وار خوشی منایا۔ اُس دی سارے سُن لو اک نصیحت،
 جو حکم نال سناہیا۔ گر اتارو پیر پیغمبر وچ سمجھو ٹھاڈی اکو سرب ولدیت، والد پتا باپ فادر اکو نظری آیا۔ گوہند کہے میں کرن آیا تصدیق، لیکھ لکھیا بن قلم
 شاہیا۔ بیس اکیسا ہر جگدیشا جن بھگتاں اپنے نام دی کر جائے وصیت، داخل خارج آپے دے چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا
 لیکھا لیکھ چکایا۔ گوہند کہے میں تکیا نظارہ، بے نظیر رہیا وکھایا۔ ویکھیا اوہ کنارہ، جتھے بھٹھیا لے بھٹھی تت تپایا۔ ویکھیا اوہ دربار، جس دربار دا مالک

بے پرواہیا۔ دیکھیا اوہ اکھاڑا، جس گرہ گرکھ اپنی خوشی منائیا۔ دیکھیا رویداس چمارا، جو مانس جنم وچوں مانس آیا بدلائیا۔ پُرکھ اکال کیتا پیارا، در دوار دتی وڈیائیا۔ لہنے وچ پچھلا لیکھ دینے وچ اگلا لکھارا، دُھر دی دھار رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گو بند کہے بالمیک دیکھیا، جس ہر ہر بنت بنائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے رکھیا، رکھیاں نیاں وچوں دتی وڈیائیا۔ سیر کرا کے اپنے دیسیا، پردہ اوہلا دتا اٹھائیا۔ پچھلا چُکا کے پیشیا، اگلا مارگ اک سمجھائیا۔ آپ بن کے در درویشیا، ساچی سیو کمائیا۔ بھو پت بھوپ رُپ وٹا کے نر نریشیا، شاہ سلطان ہو یا آپ سہائیا۔ جس ویلے بالمیک نے تخت نو اسی ایکا دیکھیا، سیس جگدیس پنج مکھی تاج سہائیا۔ اوسے ویلے بن چرناں توں چرناں اُتے لیٹیا، کدماں اُتے اپنا سیس لُکائیا۔ میں تیرے اُتوں سب کچھ وپچیا، میں میرا رہیا نہ رائیا۔ پُرکھ اکال ہس کے کہا بیٹیا، تیرے پریم پچھے سیس دا تاج بھگتاں بھیٹ چڑھائیا۔ بالمیک درشن کر کے نیت نیتیا، دھوڑی لُکا مستک لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو یا سہائیا۔ بالمیک دیکھیا کیوں تاج لٹھا، سیس جگدیس خالی نظری آئیا۔ اون اپنے ہتھ ماریا اُتے ہتھا، مستک رکھ دتی بدلائیا۔ جاں دیکھیا پر م پُرکھ پر ماتم ستھر سیج لٹھا، اپنا مان تان مٹائیا۔ بھگتاں نالوں پہلے جن بھگتاں آگے ڈھٹھا، نیواں ہو کے سیو کمائیا۔ شبد سنایا بٹوارے ہنکار وکار دا میرے درتے رہے نہ رٹا، کوڑے رٹے دیاں مُکائیا۔ اوس نے کہا ہے پر م پُرکھ پر ماتم توں آد جگادی سچا، سچ تیری وڈیائیا۔ بے شک تیرا جگت مٹی دا پتلا بھانڈا کچا، کاجی گگریا بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ من واسنا سنسار وچ نچا، منسانال رکھائیا۔ پھیر وی کرپا کر اوکار آپ بنایا اپنا بچہ، بچہ کہہ کے لیا بلایا۔ پر بھو اک تیرے کولوں منگ منگاں، سدھی اپنی جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ دینی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا کی تیتوں لوڑ؟ اپنی کہانی دے جنائیا۔ بالمیک کہا ہتھ جوڑ، بیتی اک سنائیا۔ جو یں ٹھگ چور یار نوں میتوں لیا جوڑ، اپنا بندھن پائیا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا ہووے گھور، تیرے بھگتاں نوں میلا کون لئے ملایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلُو جاوَن چھوڑ، سجن سکھا سکھائی نظر کوئے نہ آئیا۔ دس کون پکڑے اوہناں دی ڈور، جیہڑے ڈور تیرے اُتے رکھائیا۔ سری بھگوان کہا میتوں بھگتاں دی سدا لوڑ، بن بھگتاں میری مات لوک نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ بالمیک کہا میری ہور عرض، تیرے آگے عرضوئیا۔ جے توں بھگتاں ونڈیں درد، دکھیاں دکھ گوائیا۔

اپنے نال کر کے لکھت پڑھت، سدھا جوڑ جڑائیا۔ کسے دا بھرن نہ دیویں دھڑت، مزدوری آور نہ کوئے کرائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے نرگن نرکار نرکار ہو کے آواں پرت، پت پر میثور رُوپ وٹائیا۔ بالمیک تیرے دوارے تے جن بھگتاں کولوں اپنے سرتے رکھاواں کھڑگ، بھے وچ بھگتاں سیو کمائیا۔ بن کے جو دھا سور پیر مردانہ مرد، مدد کراں تھاؤں تھانیا۔ بھگت اُدھار دیاں میرا کی ہونا حرج، حاضر حضور ہو کے درس دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے لہنے بن لہنیوں جھولی پائیا۔ بالمیک کہا اک ہور سندیشہ، دُھر درباری دیاں جنائیا۔ کی دھاریں اپنا بھسیا، نرگن صاحب دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا پہلوں سُن بناواں دس دسمیشا، دہ دشا وجے ودھائیا۔ اُس دے اندر باہر رہاں ہمیشہ، گھڑی پل وچھڑ نہ جائیا۔ جس ویلے ماچھوواڑے سواواں سولاں سیجا، جنگلاں وچ پھرائیا۔ سچ سندیشہ اکو بھجاں، دُھر دا حکم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ بالمیک کہا پر بھ میری من، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ اپنے سیس تاج اوہو بٹھ، میں دیکھ کے خوشی منائیا۔ تیرے ہندیاں پاتشاہ تیرے بھگتاں دیوے کوئے نہ ڈن، ڈنکا ہور نہ کوئے وجائیا۔ سارے رسنا کہن دھن دھن، پر بھو دھن تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لہنا جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں سہاونا سیس، دیواں مان وڈیائیا۔ رُوپ دھر کے ہر جگدیش، جگدیش کھیل دکھائیا۔ سب توں دکھری نرالی چلا کے ریت، دُھر دا حکم دیاں ورتائیا۔ سدھی بھگتاں نال کر کے پریت، پریت ہو کے جوڑ جڑائیا۔ میرا بھگت نہ کوئے جائے مندر مسیت، شودوالا مٹھ کسے کم نہ آئیا۔ اوہناں دے اندر وڑ کے دساں اپنا گیت، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ رحمت نال کراں بخشیش، بخشش سب دی جھولی پائیا۔ بالمیک دی رو کے نکلی چیک، اچی کوک سناٹیا۔ ویکھیں کتے میرے وانگ نہ پائیں کسے دی لمی تاریخ، ادھ واٹیاں وچ پھرائیا۔ بن تیری کرپا کایا کسے نہ ہووے ٹھنڈی سیت، کوٹن کوٹ گئے دھونیاں تائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے نال ملائیا۔ سری بھگوان کہے سُن بالمیک سہیلے، سچ دیاں جنائیا۔ توں اگی سال رہنا بیلے، ناتا جگت نالوں تڑائیا۔ تیرے کول رہنے دو لیلے، جنہاں دی بکری اکو مائیا۔ اوہناں دے نال کھیل پر بھو کھیلے، خالق مالک دیا کمائیا۔ اودھروں بٹکار کھیلن والے ہتھیں پھڑ کے آون نیزے، بلماں ناؤں دھرائیا۔ جیو مارنے جنہاں دے پیشے، تیرے والی ادا رکھائیا۔ جس ویلے آون تیرے نیڑے، توں ہتھ دینا

اُٹھایا۔ اوہ مترو دوستو سجنو میں وی منس لُٹے ہتھیرے، مگر کم کوئی نہ آیا۔ کیوں جھوٹے کردے جھیرے، جھگڑا دیو مُکایا۔ آؤ دیکھو اندر وڑ کے میرے کھیرے، کُنڈی کھڑکی دیاں گھلایا۔ اونے چر نوں اک جنگل وچوں آیا شیرے، اپنی بھبک لگایا۔ اوتھے آگئے سارے گھیرے، پلوسکے نہ کوئے چُھڈایا۔ حقیقت حق کیہڑا نیڑے، مارن آئے، موت سانوں آگے رہی ڈرایا۔ اودھروں اک رکھی آجائے اوسے ڈیرے، ہتھ کر منڈلی اک رکھایا۔ ڈھولا گاوے میرے میرے، سوہنگ راگ الاپا۔ ہتھوں اوہناں دے ڈگ پئے نیزے، نگاہ وتی بدلایا۔ نیز نیواں ہو کے دیکھے، اکھ نہ کوئے اُٹھایا۔ بالمیک نکیا پر بھ چڑھیا آتم سیجے، سوہنا جوڑ جڑایا۔ اوس شیر نے کہا میرے کس بدھ لگن لیکھے، لیکھا دئے چُکایا۔ بالمیک کہا جیہڑا مینوں ایہتھے بیجھے، اوہ لہنے رہیا مُکایا۔ ڈھر دی آواز آئی کھج اتم رکھے چیتے، اُھل اُھل کدے نہ جایا۔ جس ویلے بالمیک پال سنگھ ہو کے پر بھ نوں پہلی وار دیکھے، نیز نیناں نال ملاپا۔ اوہو شیر پھر دروازے اُتے کھڑا پر بھ نے پائے بھلکھے، بھلکھے والا بے پرواہیا۔ بنا حساب کتاب پردہ پھول نہ کھولے بھیتے، آد جُگادی سب کچھ اپنے وچ بند رکھایا۔ اوسے دا کارن ہر سنگت ہر بھگت ساچے سنت نچ نیز نر زرائن آپ پیکھے، پیکھے اپنی خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ بالمیک اک ہور منگ منگی، اپنی آس رکھایا۔ پر بھو دس میرا پھیر ہووے کون سنگی، جو تیرا جوڑ جڑایا۔ سری بھگوان کہا اوس اچے رمبی نہیں چنڈی، تکھی آر نہ کوئے کرایا۔ اوس دی ماں اچے نہیں جئی، جس نے پتر جمنا نور نورانہ نور خدایا۔ اُس نے بنا تیرا تئی، میلا سبج سُبھایا۔ گھٹ کے بنھنی گنڈھ کئی، گھل کدے نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا لیکھے پاپا۔ بالمیک کہا پر بھو مینوں آیا اک خیال، جما کر کے دینا جنایا۔ تھوڑا مینوں دس دے اوبدا احوال، میں نشانیاں توں لوں پہچان، اپنی پہچان اوبدے نال ملاپا۔ ابناشی کرتے کہا ہو کے مہروان، مہر نظر لگایا۔ بندیاں ورگا بندہ انسان، پنجاں تئاں والا روپ وٹایا۔ اُس دے اندر نور مہان، سچ پریم سری بھگوان، رسنا بولے نہ کوئے زبان، ست سروپی نظری آپا۔ گرگھ سنگھ کہہ کے ماپے اوہنوں بلان، بھائی بھین کہن ساڈا ناتا جڑیا جہان، نار کہے سہاگی کنت ملیا آن، بٹوارے، پُرکھ ابناشی اوہنوں کہے ایہہ بھگتاں دا نشان، نشانہ اچا نظری آپا۔ جس دا لیکھا پرے زمیں اسمان، طبق سبق پڑھ نہ کوئے سٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا میلا لئے ملاپا۔ بالمیک کہے

پر بھ میل کویں ملدا، ست سچ دے سمجھایا۔ بھو کھلے کویں دل دا، آس آس نال ملایا۔ پُرکھ ابناشی کہا بن حکموں کوئی نہ ملدا، ویس اویں نہ کوئے وٹایا۔
 جس ویلے پاربرہم پت پر میثور اپنا کھیل کھلدا، بھگت بھگونت لئے پر گٹایا۔ اوہ مالک بنا کے سجن سہیل دا، سنت سہیلے لئے اٹھایا۔ ایہہ رنگ دکھرا اوس
 نوئل دا، جو سچھنڈ بیٹھا بے پرواہیا۔ اوس دے ہتھ پرچہ پاس فیل دا، جو اندر باہر گپت ظاہر اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہروان دے وڈیایا۔ بالمیک کہا کی اوہ سوہنا چنگا، چنگی طرح دے جنایا۔ سری بھگوان کہا جس دی سیوا کرن گیا گنگا، کسیرا کنگن روپ وٹایا۔ پر بھ نے اوس
 نوں دتا اک اندا، نج آتم رس چکھایا۔ ڈھو آ ڈھون والا ہووے بندہ، پر بھ دی بندگی وچ سمایا۔ کوئی سمجھ نہ سکے نیز اندھا، بھگتاں میل ملایا۔ اوہ سیتل
 دھار سب نالوں ٹھنڈا، سائک ست ورتایا۔ اوہ ٹٹیاں نوں پاوے گنڈھاں، پانہی گنڈھ کے جھٹ لنگھایا۔ اوس دا پُرکھ اکال نال ہووے سنگا، سوہنا جوڑ
 جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بالمیک رہیا جنایا۔ بالمیک، رویداس توں ہووے گرگھ، گر سنگر دے وڈیایا۔ انتر پر بھ نوں ملن دی رکھے
 بھگھ، باہروں نظر کسے نہ آیا۔ جس دے نال مل کے دُھر دا ملدا سکھ، سکھ ساگر وچ سمایا۔ جس دی بھاگ لگنا گھ، اوہ دھن جنیندی مایا۔ اوس دا سوہنا
 لاڈلا پت، پاٹے چیتھرتن ہنڈھایا۔ باقی دی لو جنم توں بعد جاوے چھٹ، اوس دی لو دُون سوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کچھ بھو دے
 گھلایا۔ پُرکھ اکال کہا بالمیک ویکھ بھو کھلدا، ہر پردہ آپ اٹھایا۔ پُرکھ ابناشی مالک ہووے بھگتاں دی کل دا، کل مالک دیا کمایا۔ لہنا چکاوے اپنے پیار مل
 دا، گھر ساچے جوڑ جڑایا۔ گرگھ بوٹا کدے نہ ہلدا، پت ٹہنی دے مہکایا۔ دو جہان پھلدا بھلدا، سنگدھی محک وانگ مہکایا۔ گلشن اندر غنچا اگمی کھلدا، اپنا
 روپ وٹایا۔ ساچے کنڈے ترازو تُلدا، کوڑے تلڑ نہ کوئے چڑھایا۔ رس ملدا پر بھو دے نام جییاں بل دا، انتر آتم رس چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال اپنے رنگ رنگایا۔ بالمیک کہا کی ہور وڈیائی، وڈ وڈے دے سمجھایا۔ سری بھگوان کہا جد میری واری آئی، لوک مات دیاں
 جنایا۔ جنہاں بخشاں سچ سرنائی، ست ستوادی دیاں بنایا۔ آتم پر ماتم کر گڑمائی، ناتا دُھر دا جوڑ جڑایا۔ سوہنگ ڈھولا راگ سنائی، پورب لیکھا جھولی پائی۔
 آتم دُھن کر شنوائی، سنسا روگ مٹایا۔ رویداس چمارا لیکھا دے لکھائی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس ویلے ویہہ سو ائی بکرمی آئی، ایکنکار کرے رُشنائیا۔

تیری اگلی سال دی گھال لیکھے لائی، پورب لہنا دے مُکائی۔ بھگت سُہیلے سنگ بنائی، دُھر دا جوڑ جڑائی۔ دُور دُراڈے نیرن نیرے اِکٹھے کر کے لیائے گوسائیں، گہر گمبھیر اپنی دیا کمائی۔ پورب جنم دے وچھڑے نال ملائی، آسا ترشنا پور کرائی۔ نانک دی لیکھنی لیکھے لائی، سدھاں سدھاراہ دکھائی۔ اوہ دیکھو ستے بیٹھے چائیں چائیں، نیر نیناں نیر دہائی۔ گدھ کہے میٹوں ملی وڈیائی، جس وِشٹے توں لیا بچائی۔ کھنن لُبانا کہے میں دیکھاں اپنا بھائی، جو سنگھ اجیر ناؤں دھرائی۔ کول کہے میں گاواں چائیں چائیں، تیج بہادر دا بیٹا، دو جہاناں دانیتا، بھگتاں دا پیتا، پورب دا چیتا، وچوں کھیتاں اپنے نال ملائی۔ آگے دُھر درگاہ دالے کے ٹھیکہ، جن بھگتاں سُنہرہ اِکو بھیجا، ست رنگ نشانہ رہیا دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ بالمیک کہا پر بھ سچ درٹا دے، دیا لُو ہو کے دیا کمائی۔ اچ دا پورا بھو گھلا دے، کیوں ستاراں پوہ ملی وڈیائی۔ پُرکھ ابناشی کہا دوجی وار سر توں تاج لاه دے، پردہ دیاں اٹھائی۔ جس ویلے میرے بھگت میرا دھیان لگاندے، میں نیوں نیوں کے اوہناں چرناں اُتے سیس اِکائی۔ اوہ اپنے بھے دا کھنڈا میرے اُتے چمکاندے، پر بھو بھل کدے نہ جائی۔ میں دیکھاں بے ہودن تھکے ماندے، پھڑکے اپنے گلے لگائی۔ بے اوہ ڈھولے آون گاندے، گہر گمبھیر ہو کے درس دکھائی۔ ستاراں پوہ کپیر جلاہا ملیا سی گھر اپناں دے، آپن دے اندر درشن پائی۔ اوس توں بعد پیار ہوئے سی سانجھے، سگلا سنگ نبھائی۔ بھگت بھگوان مل کے ڈھولے گاندے، توں میرا میں تیرا تیرا میرا بھو رہیا نہ رائی۔ اک دُوبے توں بلہاری بلہار بل بل جاندے، آپ اپنا میٹ مٹائی۔ وقت سہنجنے سوہنے سہاندے، دو جہان خوشی منائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں مناندے، واہوا پر بھو دی وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائی۔ بالمیک کہا بھگتاں فرض تیتوں جھکنا، کیوں پر بھو توں جھک کے سیس نوائی۔ ابناشی کرتے کہا بن میری کرپا پینڈا کسے نہ مگنا، بھگت نظر کوئے نہ آئی۔ بن مہروان گودی کسے نہ چکنا، کوڑا ناتا جگت لوکائی۔ میں بن بھگتاں آد جگاد کسے نہ جھکنا، ہنکاریاں بیٹاں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان بھو چکائی۔ بالمیک کہا پر بھ سیس تاج رکھ، میری من عرضوئی۔ تیرا درس کراں پر تکھ، ساکھیاں توں ہی نظری آئی۔ دھن وڈیائی بے بھگتاں آگے گیوں ڈھٹھ، ڈھٹھیاں لیں اٹھائی۔ ناتا توڑ کے تت اٹھ، نو دوارے پار لنگھائی۔ دسم دواہی سچ سہا کے پلنگ، رنگ اپنا دین رنگائی۔ تھوڑا دے کے ایہتے انند، پھیر آگے لیں چلائی۔

سُنّ اگمّ دا میٹ کے پندھ، تھر گھر ساچے دسین وڈیاںیا۔ جتھے شبد ڈلارا تیرا گاوے چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ اوس توں اگے ہووے سنگ، شبد دُھن راگ رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی سوہا پانیا۔ پُرکھ ابناشی کہے ویکھ سس تاج رکھیا، رکھیا کراں ہر گھٹ تھانیا۔ سرشٹ سبائی ویکھ مستھیا، تھر کوئے رہن نہ پانیا۔ اودھروں گوبند کھول دکھائی چٹھیا، جس دا انک اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ چٹھی وچوں لبھا اک نشان، سچ نشانہ دے جنایا۔ جس ویلے کرپا کرے سری بھگوان، ویہہ سو اگی ملے وڈیاںیا۔ اوہ بھگت سہیلا اک اکیلا ساچے سنتاں ملے آن، نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ مہروان ہو کے دیوے دان، داتا ہو کے دیا کمائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے اکٹھے کیتے آن، سچ دوارے لئے بہانیا۔ پہلوں بالمیک دیاں آسا منسا پوریاں کر کے وچ جہان، مہروان ہو کے دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھانیا۔ پوہ ستاراں ویکھ کے دھرنی، اپنا حال سنایا۔ اودھروں گر اوتار پیر پینمبر ڈگ پے چرنی، چرنودک لے لے خوشی منایا۔ اودھروں وشن برہما شو اپنی دس کرنی، نو نو چار جو سیو کمائیا۔ اودھروں دیپت سر پچھن اپنی مرنی، کس بدھ لیکھے دے مکائیا۔ اودھروں شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی کہے تیری کیہڑی ٹک پڑھنی، جو تخم تاثیر تیرے نال ملایا۔ اودھروں ترے گن مایا پنچ تت پر کرتی دوارے آئی ڈردی، مردی مردی حال سنایا۔ میں دو جہاناں وچ کوئی ذات نہ ویکھی جو تیرے اگے اڑدی، جو نیوں نیوں نہ تیرے اگے سس جھکائیا۔ کلمہ کائنات کہے تیرے حکم توں بنا رسولان دی آسا نماز کوئے نہ پڑھدی، سجدہ سس نہ کوئے نوانیا۔ سرتی کسے نہ ہندی مالک اپنے گھر دی، در در دھکے کھانیا۔ پر بھ گھڑی سہنجینی دس اپنا کھیل کرن دی، کرتے تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ مہر کہے میں دستاں محبوب، محبت وچ جنایا۔ جو وسے محل اٹل اُچ عروج، عرش فرش سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جو درگاہ ساچی مقامے حق وسے محفوظ، حفاظت اور نہ کوئے جنایا۔ جس دی آد جگاد جگ چو کڑی سمجھے نہ کوئی حدود، بے حد بے پرواہیا۔ جہاں نکو تہاں سدا موجود، دو جہاناں رہیا سامیا۔ صدی ویہویں پچھلا حکم کرے موقوف، مکمل اپنا حکم جنایا۔ جس دی صفت کلمیاں کلاماں نعمیاں ناماں وچ لکھدے آئے حروف، حضرت پینمبر کر کے گئے پڑھانیا۔ سو اپنی کرنی وچ ہو یا مصروف، صاحب مصاحب ہو کے سیو

کما ئیآ۔ جن بھگتاں دین آیا ثبوت، ثابت صورت اک دکھائیآ۔ باہروں تکو تیاں والا کلبوت، اندر نہ آدم جے دیکھوتے خادم نظری آئیآ۔ جس نے بھگتاں کیتا
 تعاون، لیکھا چکایا بل راجا باون، ست رنگ ہتھ جھلایا۔ گر اوتار بھگت کہن اکاون، اینکار تیری سرنا ئیآ۔ سرب سوامی بھگتن پکڑیں دامن، پلو گنڈھ
 بندھائیآ۔ اسیں دیکھیا توں سب دے ساہنے ہوویں ضامن، ذمیواری اپنے اُتے ٹکائیآ۔ نہ کوئی کھتری رہیا براہمن، شوڈر ویش دتے مٹائیآ۔ کلج دیکھ اندھیری
 شامن، ساچا چند کیتا رُشنا ئیآ۔ نور نورانہ کوٹن بھانن، سورج چند نین شرمائیآ۔ بھگت بھگوان مل مل درشن پاون، پتت پُنیت رُوپ وٹائیآ۔ من ہنکاری رہے نہ
 راون، کوڑی لکا گڑھ تڑائیآ۔ سرتی شبدی میل کے کاہن، گھنیا بنسری نام سچ سنا ئیآ۔ نام درڑا کے ڈھر داست نامن، نمو نمو دے سمجھائیآ۔ ڈنکا وجے دو
 جہانن، فتح اکو ہتھ رکھائیآ۔ جن بھگت سہیلا بن کے آیا تارن، جگت ڈھیلا وقت چکائیآ۔ لکھ چوڑاسی وچوں آیا ابھارن، پھڑ باہوں پار کرائیآ۔ آیا تیج سوارن،
 سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ وچھڑے آیا ملاون، ملنی جگدیش کرائیآ۔ ترشنا میٹن آیا تامن، ترکھا دُور کرائیآ۔ دیون آیا نام ندھانن، نج آتم دے ٹکائیآ۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ بالمیک کہے میں بنیا پال، پرتپالک تیری سرنا ئیآ۔ میٹوں خوشی ہوئی میں تکے تیرے لال، جو سمنگھ سو بھا
 پائیآ۔ جنہاں دے پچھے پورب جنم دے رستیاں وچ بیٹھے کیتے بحال، باہروں پھڑ کے نال لیائیآ۔ اوہناں دا مل کے وجے تال، نرگن سرگن دوہری چوٹ
 چلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیآ۔ پال سنگھ کہے میں دیکھیا خد، نیتراکھ گھلایا۔ جو ستاراں پوہ ایس بھومکا گئے تیج، اپنا
 پندھ مکائیآ۔ اوہ پانی دا پانی نہیں ورو لیا چٹا ددھ، ست سرُوپ نظری آئیآ۔ اوہناں دا بھو پچھلا کجھ، کچھ مجھ دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ڈھر دا لہنا جھولی پائیآ۔ بھگوان کہے سُن بالمیک بٹوارے، بجواڑے دیاں جنا ئیآ۔ جیہڑے لٹے دن دہاڑے، اوہ راتیں سارے پار لنگھائیآ۔ دوویں اکٹھے
 ہو گئے اک کنارے، جنہاں داتھ بنیا اک بے پرواہیا۔ اکٹھے کیتے اینکارے، اکل کل آپ ورتائیآ۔ مغلّس غریب در آئے سارے پار اُتارے، ادھ وچکار
 نہ کوئے رکھائیآ۔ کی ہو یا جے کبیر چڑھ کے اپنے محل مینارے، اُچی کوک دتا سنا ئیآ۔ زویداس نال رکھ کے رمبی آرے، چھیارے چم در شئی دتی گوائیآ۔
 جنہاں دے در دا بھکھاری آپ کرتارے، قُدرت قادر دیکھن آئیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر تک تک ہارے، نیتز نین اکھ گھلایا۔ کی کرے کھیل پروردگارے،

محبوبِ محبتِ وِجِ سمائیا۔ اوہ واہوا گوہند بولے اک جیکارے، دُھر دا ناد وجائیا۔ جس ہیمکنڈ برفاں وِجِ ٹھارے، سو ٹھا کر اپنے نالِ ملائیا۔ جو دے سچھنڈ دوارے، نرگن ہو کے سو بھا پائیا۔ اوہ کلجگ اتم بھگتاں دے ہو یا دوالے، دوہاں دھراں دا مالک اپنا پھیرا پائیا۔ نالے پچھلے دیوے حوالے، آگے رکھ نالے، وِچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ بالمیک کہے دس کی میں ایہہ سارے سچے، جیہڑے تیرا سنگ بنا کے آئیا۔ پُرکھ اکال کہے ایہناں وِچوں اگئی بچے، باقی سارے تیرے دھکے کھا کھا میرا نام دھیائیا۔ اوہناں کہا جے ایس دی پت رکھیں، کیوں نہ سانوں ملے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا میرے کول حقیقت حقے، حق سب دی جھولی پائیا۔ جن بھگتو تئیں میرے اکو چھہ بچے، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ویکھو، گر اوتار پیر پیغمبر تہانوں آگے کہن سچے، جھوٹھا الزام نہ کوئے لگائیا۔ جو پر م پُرکھ دی آوی وِجِ کپے، اُس دا کچا پاسہ رہن کوئے نہ پائیا۔ وِشن برہما شو آگوں نہ کوئی کچھ دے، سارے نیوں نیوں سیس نوایا۔ میرا بھگت سہیلا ایہتے اوتھے دو جہان خوشیاں نال ہسے، ہستی اپنی حصرتاں نال پر بھ دی جھولی پائیا۔ اوس درگاہ وِجِ وسے، جس دا مالک اکو بے پرواہیا۔ اوہ کیوں نہ تہاڈی پت رکھے، جو پتن جا کے اپنے گھاٹ لئے لنگھائیا۔ کرشن دے یار بدھک ورگے صدے، جنہاں تیر نشانہ دتا لگائیا۔ اوہدے تیر اوہدے نال بچھے، اوہدے سو کر اُتے اپنا رنگ رنگائیا۔ جو پنچھی اسماناں اُتوں ڈگے، پھر بھٹھی ڈاہی آگے، ارجن لوح تپائیا۔ اُس دے سر رکھ کے آیا ہتھے، سمر تھ بے پرواہیا۔ ایہہ کیوں سارے کیتے اکتھے، سچّی دیاں جنائیا۔ تریتے اندر اک دار ایہہ سارے اندروں منگ رہے منگے، جس ویلے بٹوارا لٹ لٹ کھیسے خالی رہیا کر اییا۔ ایہدے کولوں ساڈی کیہڑا پت رکھے، جو ہووے آن سہائیا۔ سری بھگوان کہا تئیں بچیاں دے بچے، ایہہ میری بے پرواہیا۔ یاد رکھو کلجگ انت بناوانگا اندروں آتم والے بچے، جس تن خاکی مگر آپے بچھے واہو داہیا۔۔۔۔۔ اوہ کیہڑی ہووے راتی، سارے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہا ستاراں پوہ دی اوہ پر بھاتی، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ جنم جنم دے وِچھڑیاں، کرم کرم دے نکھڑیاں، دھرم دھرم دے نکھڑیاں اپنی نال لگائے چھاتی، شہنشاہ اپنا میل ملائیا۔ گھر وِجِ گھر جگائے دیا باقی، نج نیز کرے رُشنائیا۔ بالمیک نال ملائے اُس دا ساتھی، جس دا جنم رویداس پہلا رہے گائیا۔ اُس دا لہنا گلے دن مکاونا باقی، باقاعدہ ترتیب نال لکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی ایس جنم دی بدل گئی حیاتی، حاضر ہو کے دیا کمائیا۔

پر م پُرکھ پر ماتم آیا سچھنڈ نواسی، نواس اپنے چرن رکھائیا۔ اگے توں پچھے توں تہاڈے پریم دا بنیا رہیا پاٹھی، جن بھگتاں ڈھولے گائیا۔ کی ہویا جے تئیں
 کدماں نال چل کے واٹی، اوہ سچھنڈ چھڈ کے بھجا واہو داہیا۔ جاں دیکھے تے گر سکھ دیکھے اک جماعتی، اکو ڈھولا رہے گائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و ایہہ کڈی
 سوہنی ساکھی، ساکھیات رہیا سمجھائیا۔ جس دا حصہ نہ ونڈیا تے نہ ونڈے اُردو فارسی، انگریزی ہندی پنجابی سب دا سانجھا راہ دکھائیا۔ کوئی تند ستار نہ وجائے
 ربانی، ایہی لیکھا رہیا جنائیا۔ سب دی آتم سب دا پر ماتم سب دا ساتھی، سگلا سنگ دے جنائیا۔ اوہ انا تھاں دا ناتھی، داساں دا داسی، سواساں دا سواسی، منڈلاں
 دا راسی، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ بھگتاں دی پر بھاتی، سکھاں دی راتی، امرت دی بوند سوانتی، کرن آیا ٹھنڈی چھاتی، ست ساتک روپ وٹائیا۔ ویس وٹا کے
 لوک ماتی، گرکھاں دیوے دان اندر وڑ کے مارے دھیان بجر کپاٹی کھول کے تاکی، تقویٰ اپنا دے جنائیا۔ سچ سمجھو ایہہ ملیا اِنفاتی، لہنا دینا چُکائے باقی،
 مہروان محبوب ہویا سہائیا۔ نگاہ مارے وچ محرابی، پیاونہارا جام حیاتے آبی، بخشنہارا جنم کرم دی آزادی، بربادی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال اٹھائیا۔ ویہہ سو اگئی دُروں پئی بول، گوہند لئے انگڑائیا۔ جگت سنگھاسن سارے گئے ڈول، اڈل نظر کوئے نہ آئیا۔ پر بھ دا
 ناؤں لے کے سارے مار دے رول، رولے وچ لوکائیا۔ سب دے پردے آ کے پھول، جو کھج کوڑے گرُ روپ وٹائیا۔ لیکھا آ کے دیکھ اُپر دھول، دھرنی
 رہی گر لائیا۔ بیس اکیسے تیرا قول، اقرار گیا آئیا۔ فرق پین نہیں دینا رتی چول، چوگرد دینا جنائیا۔ اپنے نام دا وجا وے سچا ڈھول، مردنگا اکو ہتھ اٹھائیا۔
 جیہڑے تیرے بھگت اوہناں سدے کول، کل اپنی لئے بدلایا۔ جھوٹھی مایا وچوں رول، وِ رول کے اپنے گلے لگائیا۔ دے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی خوشی
 منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ گوہند کہے میں دیکھیا دھر دا حاکم، تخت نواسی دیا کمائیا۔ سرشٹ سبائی ہویا ماتم، غمی خوشی
 نہ کوئے بدلایا۔ ہر کے روپ دے پچھے نہ کوئے مہاتم، مہاتما آتما نہ کوئے اٹھائیا۔ جلوہ کرے کوئی نہ باطن، نور نور نہ کوئے ملایا۔ رُوح بُت نہ دے سے پاکن،
 خاکی وجود نہ کوئے وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے تھوڑے دسن داسن، جو درسی ہو کے درشن کر کے دہ دشا پریم پریتی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر نظر وچوں کڈھائیا۔ سنگھاسن توں پہلوں دھرتی کرے پکار، جن بھگتاں رہی سنائیا۔ میٹوں کراؤ اوہدا دیدار، جس دا دید اک رُشنائیا۔

جس دے سب کچھ اختیار، دو جہاناں سِری بھگوانا حکم سُنائیآ۔ جو آد جُگادی دُھر دایا، یرانے بھگتاں صوفیاں نال رکھائیآ۔ جس دا جتتاں توں باہر مزار، درگاہ ساچی دھام بیٹھا آسن لائیآ۔ جس دی کلمیاں توں باہر کلام، جس دا اکھراں توں باہر نشان، جگت جہان ویکھن کوئے نہ پائیآ۔ جس دا سدا سدا نت نواں نظام، حکم سندیشہ دُھر پیغام، پیغمبراں دا پیغمبر دُھر دا امام، امن دا داتا اِکو نظری آئیآ۔ بھگتاں دا بھگوان، سنتاں دا مہروان، بٹوارے دے درتے بیٹھا آن، گوپیاں دا کاہن، سیتا دارام، سرتی دا بسرام، مورتی دا دھیان، اکال اکال نظری آئیآ۔ دردیاں دا دربان، درویشاں دا دھیان، نریشاں دا کال نرنکار اک اکھوائیآ۔ شداں دا گیان، انتناں دا دان، سُتاں دا بھان، نُور چند رُشنائیآ۔ کرتیاں دا کلیان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھائیآ۔ دھرنی کہے میری رُتی ویکھ مٹی، جو دھوڑ نظری آئیآ۔ جس ویلے بیٹھا سی بالمیک رکھی، اپنا آسن لائیآ۔ اک دن اوس نے ہتھ وِچ سوٹی پھڑ کے تکی، میرے وِچ دتی چُجھائیآ۔ میں ڈاہ کے اپنی پٹھی، بیٹھی سپس نوئیآ۔ اندروں دُہتھڑا مار کے پٹی، رو رو گر لائیآ۔ میں وجودوں کی، میری چلے نہ کوئے چترائیآ۔ اودھروں اک راہی آیا جس دے اُتے چادر چٹی، اودھن اِکو نظری آئیآ۔ اوس نے ویکھیا میں روندی اوہنوں دسی، ہوکیاں نال سُنائیآ۔ اوہ میٹوں مل کے اک دے گیا چٹھی، تیاں حرفاں وِچ وڈیائیآ۔ جس ویلے پر م پُرکھ پر ماتم سنتاں دی بناوے سکھی، ساکھیاں ہوئے سہائیآ۔ اوس ویلے کملیئے اوس نوں لیکھا دسیں، اپنا حال جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُبھل بُھل کدے نہ جائیآ۔ مٹی کہے مٹی پر بھ دی، سِنگھاسن تھلے دھیان لگائیآ۔ جو سانجھ رکھی چر دی، چری وچھنی اپنی جھولی پائیآ۔ جس وِچ آس اوس پر دی، جو پریمیاں دا پریمی، نیمیاں دا نیمی، ہیمیاں دا ہیمی، ہیمکنڈ والے نوں نال ملائیآ۔ جس نے تارے سدھنا سینی، رَویداس چمارے دتی وڈیائیآ۔ اوس دا درشن کراں نینیں، رنج گھر درشن اپنے پائیآ۔ اوہدی بھگتاں دی سنگت دی چنگی لگی بہنی، جیسہڑے چُپ چُپیتے آتم اتیتے سچ پریتے وِچ سمائیآ۔ نہ ڈھولک تے نہ چھینے، پر م پُرکھ دے بھانے جنہاں نے سہنے، سد سد خوشی منائیآ۔ جنہاں دے مکے پچھلے لہنے، اگلے دینے دیونہار دے دے اپنی خوشی رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیآ۔ اوہ مٹی کہے میری آس اندرونی، باہروں سُنن کوئے نہ پائیآ۔ میرا ناتا تیتیا بیرونی، سچ دیاں سمجھائیآ۔ میں در مالک دے ہوئی ممنونی، نیوں نیوں سپس جُھکائیآ۔ توں صاحب بڑا اصولی،

اصیلت دے سمجھائی۔ تیرا بھگتاں نوں ملنا گلّ معمولی، تیتوں لبھنا دُشوار لبھیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی وڈیائی۔ مٹی کہے میں مٹی نہیں ماٹی، منکے بناؤن والی نظری آئی۔ جس وچ گوالیاں دے گھروں دُدھ جمیاں وچ چاٹی، چٹورے کہہ کے خوشی دکھائی۔ جس ویلے گوبند ہو کے بھنے مار ساٹی، ٹھیکریاں توڑ دکھائی۔ اوس ویلے یاد رکھیں مینوں اک گلّ آکھی، ہوئی جی دتی سمجھائی۔ جے تُوں نہ میری پت راکھی، تیتوں گوبند کہے کوئی نہ رائی۔ اوس نے کہا آہ لے میری پاتی، پتن دے کندھے تیتوں دیاں پھرائی۔ جس ویلے آیا میرا پُرکھ ابناشی، دُھر دا میرا جوڑ جڑائی۔ اوہنے بٹورے دا لہنا دینا باقی، حساب کتاب لیکھے وچوں چکائی۔ اوہ تاجاں دا مالک، خلق دا خالق، بھگتاں دا پالک، سنتاں دا ثالث ہو کے ویس وٹائی۔ خالصاں دا خالص، بھگتاں دی امانت، صحیح سلامت اوہناں دے ہتھ پھرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ خاک کہے میں بے شک خاکی، خاکے سب دے رہیا بنائی۔ جنان چر میری دھوڑ کسے مستک لگے نہ اوناں چر نہ مکدی واٹی، گر پیر رحم نہ کوئے کمائی۔ میں بھگتاں دا سدا ساتھ دیواں بن کے ساتھی، سگلا سنگ نبھائی۔ جے گرگھ منن میری آکھی، گرگھ میرے وانگ خاک ہو کے پر بھ چرن دھوڑ لگا کے اپنا آپ دین تجائی۔ کیوں نہ جگے اوہناں دا دیا باقی، گھر آئے کیوں نہ سچا ماہیا۔ اوہ کس طرح وچھوڑا ہووے بھگتاں دا ساری راتی، اکلایاں نیند کدے نہ آئی۔ گوبند لیکھا پُرکھ سمرا تھی، داساں دا داس، سواساں دا سواس، آساں دا آس، پرکاشاں دا پرکاش، نواساں دا نواس، بہنہ بھانتی اپنی کھیل کھلای۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، ہرجن ساچے پار لنگھائی۔ خاک کہے تاں مٹاں جے سر توں لاہویں کلغی، کلغی والے اپنی کل ورتائی۔ میرا غریبی دا ہوویں دردی، بھگن ہو کے درد وندائی۔ مینوں تیرے تھلے بیٹھیاں لگے مول نہ سردی، جگت ٹھنڈک نظر نہ آئی۔ پچھلی رات دھوڑ بھگتاں دی سیوا رہی کردی، نلکے مستک سب دے لایا۔ میں بیٹھی رہی ڈردی، اپنی نہ اگھ گھلای۔ جس ویلے رین آئی میرے یار دی، یارانہ پچھلا یاد کرائی۔ بالمیک ہن لوڑ نہیں کسے وچار دی، وچرے ہوئے لیکھے پور کرائی۔ میں اوس نوں کدے نہ وساردی، جو وسر گیاں اپنے نال جڑائی۔ میں بھگھی اوس دے پیار دی، جس دا پریم پریمکا سکے نہ کوئے نبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پچھلی دھوڑی دی لیکھے لائے مزدوری، ضروری اپنے چرناں نال چھہائی۔ چرناں نال چھوہ

کے گاؤندی اٹھی گیت، بھگتاں رہی سناٹیا۔ وِرو تہاڈا میت، پِرو تہاڈا بے پرواہیا۔ گر اوتارو تہاڈا متر ٹھیک، پر میثور نور خُداٹیا۔ جس دے وِچ اک توفیق، تُعارف سدھا اپنے نال کرائیا۔ نہ بھاگ دیکھے نہ نصیب، نہ کرم جنم سمجھایا۔ جس اُپر کرپا کیتی اوس دا لیکھے لگا سپس، جگدیس اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دانی اک اکھوایا۔ دھوڑ کہے پر بھ بٹھ لے سیہرا، تاج تخت تیرا توہے بھایا۔ شہنشاہ ہو کے کریں مہرا، رحمت میگھ برسایا۔ بھگتاں اندر لا کے ڈیرہ، ڈنکا اک وجایا۔ سنتاں وسا کے ساچے کھیڑا، گھر مندر سہایا۔ گرگھاں بھیو چکا کے میرا تیرا، پڑدا داتا اٹھایا۔ گرگھاں کر کے سچ نبیرا، بیڑا بنے داتا لایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، تیرا لیکھا جانے کھیڑا، وید کتیب شاستر سمرت پُران انجیل قرآن تیریاں صفتاں داراگ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی بھیو گھلایا۔

سب دے بچن انوکھے سُن کے بولی رین بھنڑی، بھلیاں بھٹکیاں رہی سناٹیا۔ پتہ نہیں آگے کھیل کزری، وڈی چھوٹی نہ کوئی سمجھایا۔ اکو دیکھیا بھگتاں نال بھگوان دی ہندی ملنی، ملاپ اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان اپنی دیا کمایا۔ بھنڑی رین کہے میرا نکلیا ہاسا، ہستی دیکھی بے پرواہیا۔ میں سمجھ نہ سکی ایہہ کی کھیل کھیڑا تماشا، کھیڑا نوٹا اپنا سانگ ورتایا۔ میں جان نہ سکی داسی کے داسا، کہ دستگیر ہو کے اپنا دست ملاٹیا۔ میسوں کسے دسیا ایہدا اوہناں نال ساٹھا، جنہاں نوں بخشے آپ بھروسا، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ اوہناں دامنے آکھا، جنہاں نال ایہدا جڑیا ناتا، بدھاتا بدھ اپنی دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ بھنڑی رین کہے موہے چاؤ گھنیرا، گھڑی پل خوشی منایا۔ میرے انتر اندر لایا سچ وسیرا، سنگھاسن صاحب سہایا۔ چاروں گنٹ بھگتاں گھیرا، سوہنا رنگ چڑھایا۔ اکٹھیاں دا اکٹھا کرے نبیرا، وکھری ونڈ نہ کوئے جنایا۔ بیڑی اُتے چاڑھ کے تاریا بیڑا، بیڑے دا مالک کھیوٹ کھیٹا، پوپتا پوت بیٹا، اپنا کھیل دکھایا۔ آر پار دکھا کے لیکھا، لہنا آیا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتار دیاوان وِچ دھیان سرب رکھایا۔ بھنڑی رین کہے میں دیکھے چوٹی پربت، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سمنڈ ساگر کھوج کھوجایا۔ ہیمنڈ دا مالک کہے دیکھیا

سوہنا کرتب، کل کرتا اپنا آپ پر گٹائیا۔ جن بھگتاں لیکھا جانے ہردم، انتر آتم کھوج کھوجائیا۔ مہردان ہو کے ہو یا محرم، محبوب نور خدائیا۔ پیار محبت وچ
 ہو یا سہمت، جنم مرن دا سہم گوائیا۔ رہیماں دا مالک کرن آیا رحمت، رحمان اپنی رمز لگائیا۔ جن بھگتو تہانوں کرنی پئے نہ کوئی محنت، شبد اشارے نال پار
 لنگھائیا۔ جس نوں پر م پڑھ دی اک وار لگ گئی سینت، اوہ سینکڑے جہاں دا پاپ گیا دھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دے
 بہائیا۔ بھنڑی رین کہے میں تکیا شاہو بھوپ، راج راجانا نظری آئیا۔ نوراں دا نور ست سروپ، ظہوراں دا ظہور جلوہ گر آپ اکھوائیا۔ جس دا وسیرا چارے
 کوٹ، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ اوہ ناتا توڑے جھوٹھ، کوڑ دے مٹائیا۔ سنت سہیلے بنا کے پوت، پتا پوت گود اٹھائیا۔ اُجل کر کے گھ، مُفت اپنا نام جھولی پائیا۔
 مات گربھ دادس دس ماس اگن تپن دا رہے کسے نہ دُکھ، اُلتارخ نہ کوئے لٹکائیا۔ انتکال انت پت پر میثور اپنی گودی لئے چک، چار کُٹ چوکٹا ہو کے اپنی
 سیو کمائیا۔ جے کوئی بھگت آگوں لئے بچھے، پر بھو تیرا کیہرا گھر کیہرا در کیہرا تھاں، کیہرا پتا کیہری ماں، کیہرا گود اٹھائیا۔ اوتھے سری بھگوان نوں اکو کرنی پئے
 ہاں، ہمارا دیس گرگھ بھیکھ، جس وچ الپ نرگن بیٹھا آسن لائیا۔ اٹھ بچیا نچ نیتز پیکھ، تیتوں دستاں اپنا دیس، جتھے کوٹن کوٹ رلدے وشن برہما شو
 ہمیش، گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ آد جگاد سدا رہاں ہمیش، نت نوت اکو رنگ سمائیا۔ جس گھر وچ مدی پر بھ چرن دی ٹیک، لگا اکو دیوے
 مستک لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لٹکائیا۔ جے کوئی بھگت بچھے پر بھ تیرا کیہرا عشق، عاشقاں نالوں دکھرا دے سمجھائیا۔ پڑھ
 اکال کہے اوہ بھگت، ویکھ میرے چرناں دا عشق کھلے تیری درشت، جس نوں ترسے رام تے وششت، وشیاں والا رام پر نام کر کر سپس نوائیا۔ اگھ کھول آہ
 ویکھ میرے کول فہرست، جس نال فیصلے حق سنائیا۔ اوہ بھگتو، ویکھو روندے تہاڈے تھلے سورگ تے بہشت، تہاڈے چرن چم چم اپنی خوشی منائیا۔ کیوں میرا
 ہتھ تہاڈی پناہ پُشت، تہاڈے نیڑ نہ آوے کوئی دُشٹ، دوتی سارے دیاں کھپائیا۔ جو کہا سو دُست، رویداں چمارا لکھ لکھ دے گواہیا۔ سب نے اپنی کرنی
 لینی بھگت، بن بھگتیوں بھگت پار لنگھائیا۔ ایہو جیہا آگے سماں کسے نوں نہیں ملیا وقت، جو وقت دا مالک اپنے گلے لگائیا۔ نہ کسے وچ اپنی آئی شکت، سارے
 نیوں نیوں سپس نوائیا۔ کھلے اندر کردے رہے حرکت، لوک مات پھیرا پائیا۔ اکو پر بھ دے وچ برکت، جو بندی خانہ دے گھلائیا۔ جے کوئی بچھے رہ گیا

فرق، بالسیک ہُن لیکھا صاف لے کرائیا۔ اوہ دیکھ گوہند نال لگی شرط، ساہمنے محکم رہیا منایا۔ میں دیکھنے دوویں طرف، اک گوہند تے اک بھگت، دوہاں دا
 میلا سہج سُبھائیآ۔ ایہو کھیل اسپرج، جسوں سمجھن والا نظر کوئے نہ آئیآ۔ پاربرہم پت پر میثور مرداں دا مرد، درداں دا درد، کرداں دا کرد، لکھ چوڑا سی
 کٹ وڈھ ٹھیک کرائیا۔ ایہہ گوہند دی عرض، اپنا پورا کرنا فرض، دو جہاناں و جاؤنا اپنا تال طرز، تلوڑا اکو نام جنایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، جن بھگتو تہانوں پھیرے جہان وچ ندھڑک، پترگپت رائے دھرم تہاڈے پیراں ہیٹھاں اپنے ہتھ رہیا وچھائیآ۔ نالے ڈرے نالے رووے نالے بچھے
 بھگتو تہاڈا جے کوئی ہو گیا حرج، میتھوں حرجانا لو بھرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلے سہج سُبھاؤ کرائیا۔ بھنڑی رین کہے دیکھو نی میں
 اندروں ہسدی، ہستی دیکھ بے پرواہیا۔ خوشیاں نال نسدی، پچھلا پنڈھ مکائیآ۔ بھگتاں نوں دسدی، دہ دشا سنایا۔ کھیل پُرکھ سمرتھ دی، دیکھو جگت لوکائیآ۔
 اک گل سچی، ایہنوں کوئی بخشی ہوئی اٹھ تکدی، دوجا دیکھن کوئے نہ پائیآ۔ کیوں اس دے وچ نوری چک حق دی، جو حقیقت دے سمجھائیآ۔ گرکھ سخی دیکھ
 کدی نہ تھکدی، تھکاوٹ اپنی لئے گوائیا۔ بھگت سہیلی کدے نہ اکدی، عاقبت وچ دیکھے نور خدایا۔ سر چرناں اُتے سڈی، قدم بوسی لے لے اپنا رس
 مخموری وچ بدلایا۔ ایہہ کھیل نہیں کسے دے و س دی، جس نوں بھاوے اپنے نال لئے ملائیآ۔ گوہند کہا ایہہ دھار کھئی اوس پھٹ دی، جس دا پھٹ کیتا اٹھ
 کوئے نہ جانیآ۔ پُرکھ اکال کہا گوہند ایہہ بھگت جڑ تیری رت دی، جو گرکھ نظری آئیآ۔ نیہاں والی کہانی سچ دسدی، چھوٹے نچے دین گواہیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر لکائیآ۔ بھنڑی رین کہے میرے نیڑاں اتھرو کرے موتی، امبر دھار وہائیآ۔ میں پچھیا کیوں، اوہناں کہا کلمیئے
 توں نکیا نہیں اوہ مالکاں دا مالک نوراں دا نور جوتی، جوت سرؤپ بیٹھا آسن لائیآ۔ توں کتھے رہی سوتی، سٹی نہ لئی انگڑائیآ۔ تیتوں اچے تک قلم دی بچ نہیں
 ماری موچی، جیسہڑا لیکھے رہیا لکھائیآ۔ اوہ گرکھاں دا گرکھ گرکھاں نوں دیوے سو جھی، دوجا بھو چکائیآ۔ کیوں میلا ملیا نال پرہتم چوجی، چنگلی نندیا ساری دتی
 تھائیآ۔ اوہ پچھلا پر بھ دا کھوجی، راتیں سٹیاں دے جاگدیاں دیکھے بچھے واہو داہیا۔ اوہ پریم پیار داروگی، دکھڑا اپنا رہیا بھلائیآ۔ پر بھو تیری میری گل گھر وگی،
 گھر دی گھر وچ دے سمجھائیآ۔ ہُن ساتھوں کیہڑی کراؤنی گوڈی، ربے ہتھ پھرائیا۔ تیتوں لہجہ دے چلے گئے بیدی سوڈھی، گوہند دے گواہیا۔ توں میلی دھر

سنجی، ملاپ اپنے نال رکھایا۔ سانوں دسے نہ کوئی ورودھی، سب گھٹ تیرا نور نظری آئی۔ جیہڑا برا کہے اوہنوں اہے تیری نہیں آئی سو جھی، جے سمجھا دیویں اوہوی ساڈے ورگا بہہ بہہ خوشی منایا۔ آپے بھگتاں دے ہتھ لاوے گوڈیں، گوڈیاں توں تھلے چرناں ول دھیان رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے سمجھایا۔ بھڑی رین کہے پر بھو ویکھو رنگیلا، رنگاں والیو سب دی رنگت رہیا بدلایا۔ جس دا کلج سنجگ سنجگ کلج دوہاں دا اک وسیلہ، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ پہلوں بھگتاں دا ویکھ قبیلہ، پھیر قبراں وچوں پیر پیغمبر لئے اٹھایا۔ آگے لین نہ دیوے بھٹا، تابعداری دا اکو حکم منایا۔ ستاراں پوہ کہے ویکھو کڈا سوہنا ٹھنڈا مہینہ، مہر اُتے مہر رہیا برسایا۔ کرپا کرے تے بخشتے ایک یقینا، بے اعتباری ہوئی سرب لوکایا۔ دیا کرے بنائے اپنے ادھینا، ہنکاری ہو کے سارے رہے گرلایا۔ کرپا کرے ٹھنڈا کرے سینہ، چار گنت کلج گنی اگ لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وارث ہو کے اپنی سیو کمایا۔ بھڑی رین کہے میں دیکھیا وارث دیندا ورسا، دست امولک اک ورتایا۔ جنم کرم بدل کے میٹے اگلی حرصا، ہوس دیوے بھجھایا۔ جنم مرن دی کھیل کر کے برتھا، سدھا اکو راہ دکھایا۔ پردہ لاه کے گھر تھر دا، ساچے مندر دے وڈیایا۔ جنہاں دا لیکھا چر دا، چری وچھنیاں لیکھا لیکھے لئے لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں چھے آپے پھر دا، فائدہ گھر گھر رہیا پہنچانا۔

جے ہووے نہ سو، جگ لٹ لٹ سارا کھایا۔ پہلوں بھگتاں نال ملا کے تاثیر اپنے خون، خالص لوواں بنایا۔ پھیر امرت پین دا جام نالے دتاں ماجوں، کس بدھ رس چکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب کچھ دیونہار وڈیایا۔ جے سو، نہ ہندا کلج لیندا لٹ، ٹھگ چور یار ہتے نظری آئی۔ ویکھو کتنیاں توں اوہلے کتنیاں توں پڑدے وچ لکا کے رکھیا تھانڈا گھٹ، کول بہن والیاں نوں سمجھ نہ دتی رایا۔ جنہاں نوں پیاؤنا اوہناں نوں ہوئی ہوئی رہیا بچھ، دُور دُراڈے لہنے رہیا چُکایا۔ جہاں چر پیو کولوں پُت نہ ہوون خوش، اوناں چر کون عزت کر کے خوشی دے دکھایا۔ جے رویداس توں رہوں چُپ، میں وی رہیا لگ، توں پیوں بک، میں وی پواں اٹھ، بھگتاں اُپر تھ، گھٹ امرت دیاں ورتایا۔ ایہہ گستاخی نہیں کہنا معافی والی سکھ،

وچھوڑے والا دکھ اندروں دیاں کڈھائیا۔ گودی وچ چک، اُجل کر کے کھ، نا بھی وچوں امرت پیواواں اپنا گھٹ، گھٹ کے اپنے نال لگائیا۔ پھیر کیہڑا جاوے
 چھٹ، کیہڑا جاوے رُٹھ، جس ویلے رُسیاں لئے منائیا۔ میرے کول سب کچھ، کسے ہور نوں نہیں دینا کچھ، سب تہاڈی جھولی پائیا۔ جس بچے لئی لیا کچھ،
 اوہ بالا تیری اندر گھ، نرگن نور نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ جے سوْم نہ ہندا تیرا پتا من دا، اندروں دیندا ہلائی۔
 پھیر ناتا جوڑدا تن دا، برہم دیندا بھلائی۔ تیری بنیتی ہن مندا، اگے دیاں سمجھائی۔ جس نوں گھڑدا اوس نوں بھن دا، بھن کے پھیر اپنے وچ ملائی۔ کیوں اوہ
 تیرے ورگا سوہنا بال جندا، جس دا نور ظہور کرے رُشائیا۔ جس ویلے اوہدا لیکھا چُٹنا کایا ماٹی کھل دا، جان توں پہلوں خالص اپنا درس دے دکھائی۔ اگے
 وسیرا کرے اوس گھر دا، جس گھر گرگھ نظری آئی۔ ایسے کارن ہار نہیں سی لہدا، جے لہہ جاندا پھر بنیتی کرن دی لوڑ رہندی نہ رائی۔ مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، سدا سمیں انساں بھگتاں دیندا بھبھدا، اپنی لوڑ رکھے نہ رائی۔

★ ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی گیبانی گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر ★

تھم دیوے پُرکھ اکال غریب نوازے، واجب اپنا تھم سنائیا۔ سُن دُلا رے تھر گھر دے پیارے کھول چارے دروازے، اُتر پورب پچھم دکھن دشا
 بند رہن کوئے نہ پائیا۔ ست رنگ نشانہ مارے واہے، کوک کوک سنائیا۔ پیر پیغمبر وچھڈ کے آجاؤ مکے کعبے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ گر اوتارو مندراں والے توڑ
 دیوناتے، ناتواں سارے نظری آئی۔ جن بھگت سہیلے اِکاؤنے جھڈو ماتھے، سیس اِکواک نوائیا۔ ساچے سنو بھل جاؤ رکت بوند والے ماپے، پتا پُرکھ اکال
 اِک منائیا۔ گرگھو پورے کر لو گھائے، دیونہار سدا وڈیائیا۔ گرگھو گو بند ویکھو ساتھے، سگلا سنگ بنائیا۔ جو وڈیا نرگن ہو کے جن بھگتاں دے احاطے، چار
 دیواری گرگھیاں دی نظری آئی۔ جودھے سورپیر وڈے بیٹھے راٹھے، اپنا بل دھرائیا۔ ہن اسان رہن نہیں دینے اپنے چیتھڑ پاٹے، پچھلے تیری جھولی
 بھرائیا۔ چلنا اگے پچھے نہیں ادھ والے، منزل تیری ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا جنائیا۔ شبد سُن کہے میرے

بھگوان، چرن کول سرنائیا۔ میں دیکھ کے تیرا نشان، چاروں کُنٹ دیاں دُہائیا۔ جن بھگتو تہاڈا گھل گیا مکان، جس دا قفل بند نہ کوئے کرائیا۔ نالے اچھیا نالے بھچھیا نالے دان، نالے سکھیا رہیا سُنائیا۔ نالے پریتی نالے مان، نالے نیٹی رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چار دروازے کہن اسیں گئے گھل، شبد سُتِ وتی وڈیائیا۔ جن بھگتاں جس نے پاوانا مل، اوسے دی سیو کمائیا۔ اساں دیکھیا مالک خالق بے پرواہ صلح کُل، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوائیا۔ جو تول کے اپنا تول، گرگھ گرگھ لئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہن دیکھو گھر آیا پر بھ سوْم، جس نے گنڈھ نہ کدے گھلایا۔ جگ چوکڑی بچے روندے گئے معصوم، تھوڑی تھوڑی وست معمولی مات ورتائیا۔ باقی سب نوں کر کے محروم، خالی ہتھ رہیا پھرائیا۔ رویداس کہے میٹوں ریٹی ایہدی معلوم، بنا منگیاں کسے نوں دیوے کچھ نہ رائیا۔ ایہدا سب توں وکھرا قانون، جس دالاء نہ کوئے سمجھایا۔ اکھراں والا نہیں مضمون، رسنا والی نہ کوئے پڑھایا۔ گروآں والا نہیں اصول، پیراں والی نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دروازے کہن اسیں دیکھیا در، دردی بے پرواہیا۔ سارے رہے بیٹھے ڈر، سر نہ کوئے اٹھایا۔ پتہ نہیں کی کچھ کرنی دئے کر، کرتا نہ کرمی اپنا کرم کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ سمجھایا۔ جن بھگت کہن دیکھو گھیرا، گرگھ لیا پائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی گھلا دیکھ کے دیہڑا، انتر اپنا آسن لایا۔ نالے کڈا جائے چوراسی دا گیرا، نالے اپنے نال ملایا۔ نالے بٹھدا جائے بیڑا، بھار اپنے کندھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی وڈیائیا۔ چار دروازے رہے بول، چار کُنٹ جنائیا۔ بھگت سہیلے آجا بھگتاں کول، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ جے توں کریں ٹال مٹول، تیرا نشانہ کم کسے نہ آئیا۔ اگے مارن دینا نہیں رول، ول چھل تیری چلے نہ کوئے چترائیا۔ ہن بہن نہیں دینا تیتوں اڈول، چاروں کُنٹ دینا بھجائیا۔ نہیں تے ساڈیاں اندروں گھنڈیاں کھول، کیوں بیٹھا گھ بھوائیا۔ رویداس ہنورے نال کہے تیرے سب کچھ کول، میری کایا کُلی دے وڈیائیا۔ جے آیا اُپر دھرنی دھول، بھاگاں والے سارے دے بنائیا۔ تیتوں چنگا نہیں لگدا کرنا مخول، مسخرہ رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ بھگت کہن کی ہویا جے منگیاں منگاں، منگن دی عادت تیری نظری آئیا۔ ایہہ سب توں ہویا چنگا، توں پھر دا پھر دا گھر

غریباں پھیرا پائیا۔ ایٹھے لوڑ رہی نہ مائی گنگا، تیری دھوڑ بے پرواہیا۔ تیرا شبدی اکو ڈنڈا، برہمنڈاں رہیا ڈرائیا۔ رویداں دے کول اوہوی ہے نہیں رُکا منڈا،
 جیہڑا جھولے وچ رکھائیا۔ نہ کوئی رُکا ہویا گنڈا، جو لازمہ دے بنائیا۔ نہ کوئی بھیکھ نہ پکھنڈا، نہ چلے کوئی چترائیا۔ جے بخشیش تے اک انندا، آند آتم
 دے دکھائیا۔ جے چاڑھے تے نوری چندا، چند وانگ رُشنائیا۔ جے ہووے آپ بخشنا، پھر لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ساچا چندا رہیا گھلائی۔ جن بھگت کہن آئے نور ربی، کچھ لیکھا دے جنائیا۔ تیری دست سانوں ہتھاں وچ نہ لہجی، تٹاں والی نظر کوئے نہ
 آئی۔ دوئے کھلوتے ہتھ بدھی، دوئے جوڑ چرن سرنائیا۔ رویداں کہا اک دن ماں میری سی اگی، میرے سر وچ لچھڑ دتا لگائیا۔ میں اوس ویلے جدا ساں
 دانے کئی، دنداں نال دبائی۔ پھیر اوس میری گھٹی سنگھی، کتھوں میرا جیسا پُت شودائیا۔ میں روکے اچی بھبھیں، دتی حال ڈھائی۔ اُس نے میٹوں ہور مار
 ماری گجھی، دکھی کھتی وچ سٹ لکائیا۔ میں کہا ڈب مراں کسے وچ ندی، جیون نالوں مرنا چنگا آئی۔ جے کوئی ٹٹ جاندی ہڈی، میرا ساتھی ساتھ نہ کوئے
 رکھائیا۔ جے کوئی میٹوں سکھیا دیوے چنگی، میں اپنی کار کر کے جھٹ لوں لنگھائیا۔ میٹوں گھر دے روٹی نہیں دیندے منگی، دکھیاں نال ڈرکائیا۔ میٹھوں
 جھلی نہیں جاندی تنگی، دکھیا ہو کے رہیا سنائیا۔ پھیر وپچار آئی میں سُن دا خدا پر ماتم بڑا ڈھنگی، اوہ سب نوں دیوے رزق سبائیا۔ غریباں دی کٹے تنگی،
 دکھیاں دا درد ونڈائیا۔ پٹھ ہون نہ دیوے تنگی، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ توڑ کے کوڑی کر یا خانہ بندی، اپنی بندگی دے سمجھائیا۔ ایہوی کرپا کر کے جے میری آتما
 وچ بھر دیوے سنگدھی، سوہنا رس چکھائیا۔ اونے چر نوں اک پے گیا ٹیڈی ڈنڈی، تن سو کرم نگر توں باہر ڈیرہ لائیا۔ اوتھے اک سادھ ملیا پکھنڈی، جس
 نے مالا دتی پھرائیا۔ اس دے وچ اکو دھار چنگی، جو گھر دے لڑیاں بچیاں نوں میری سیوا وچ لگائیا۔ آگوں رویداں نے منہ ونگا کر کے کدھ کے کہا
 دندی، تیرے ورگیاں دی میٹوں لوڑ رہی نہ رائیا۔ توں بھکھا میں ننگا ساڈا کس طرح بنے سنگی، سجننا تیری میری بنت نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیا۔ رویداں کہے کیوں میٹوں پئی مار، اندرے اندر رہیا پچھتائیا۔ جے کوئی میں سکھ لوں وہار، اپنا بل دھرائیا۔ کیوں
 میں جیسا گھر چسپار، چمریٹا میرا پتا مانیا۔ جیہڑا ڈھوراں دا ٹھیکیدار، ساڈھے تن رُپئے دھاڑی روز کمائیا۔ اسیں چھ بھین بھراتے ساڈا ستواں اک ہور یار، جو

بالیاں وانگو بلا ہو کے سوہنا پیار دکھائیا۔ بہت تڑ کر کے سانوں دیندا نہیں کوئی ادھار، بھکھے رہ رہ جھٹ لنگھائیا۔ اک دن کول چلیا گیا لوہار، جا کے عرض
 دتی سنائیا۔ جے کوئی میٹوں رمبی بنا دسیں آر، تیرا دھن دھن کہہ کہہ شکر منائیا۔ اوہنے گھروں دتا ڈرکار، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ کیتھوں کلا آ گیا چمپیار،
 ایویں رہیا ستائیا۔ نراسا ہو کے اداسی وچ گھروں چلیا گیا باہر، ٹٹی چادر بیٹھا لئی وچھائیا۔ پہلوں دکھن دشا ڈگا منہ دے بھار، پھیر اتر اپنے نین اُپر اٹھائیا۔
 پھیر پورب ہو یا دکھی بھار، پچھم ہو کے اپنے ہتھ لئے پھیلائی۔ جے توں غریباں دا یار، ڈھکیاں دا دلدار، نمناں دا سہار، دُھر دا کرتار قدرت دا مالک اک
 اکھوایا۔ میٹوں بخش کوئی روزگار، میں زندگی دے دن کٹ لوں چار، ایہو میرے اندر بھائیا۔ تھلیوں چادر کھچ کے اُپر لئی تان، نالے رووے نالے کہے
 میرے بھگوان، کیوں میری بنت بنائیا۔ جے توں میٹوں بنایا انسان، کجھ دے دے پین کھان، دیندیاں میٹوں توٹ رہے نہ رانیا۔ اُس نے کہا رویداس توں
 اے آنجان، تیرا لہنا دینا پھیر وچ جہان، جس ویلے بن کے مہمان تیرے درتے آئی۔ آہ لے میرا نشان، اک رمبی تے اک آر، جس نال چلے تیرا وبار،
 ایہنوں بدل نہ لئیں زندگی وچ دوجی وار، بن اس دے تیرا کم نہ کوئے چلایا۔ اُس پھڑ کے چار چھیرے ویکھیا کس گھڑی لہار، کس ہتھا بنایا ترکھان، کس
 مٹھی دتی لگایا۔ اوہدے وچوں اک اکھر ملیا جس اُتے لکھیا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ تیرے اُتے دیا
 کمائی۔ اُس نے کہا دھن مہروان مہروان مہروان، تیری بے پرواہیا۔ جس ویلے رمبی چک کے ہتھ وچ لگا اٹھان، اوہنوں آیا اک گیان، سرتی اپنی آپ لئے
 انگڑائی۔ اندروں آواز آئی بنا زبان، اُچی اُچی کرے کلام، توں ہی توں ہی راگ الایا۔ رویداس چاروں گنٹ مارے دھیان، کون گانا گاوے گان، نظر نہ
 آوے کوئی انسان، جو میٹوں رہیا سنائیا۔ اونے چر نوں ہوئی جہی سر وچ انج کر کے دھڑ ماریا پر بھ نے آن، اُس نوں دس پیا دو جہان، اندروں خوشی تے
 باہروں نیتیر وہان، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ پر بھونے کہا چپ نہ بولیں زبان، جے بولیوں تے سر شٹی تے آ جاو طوفان، در شٹی کسے دی ثابت رہن کوئے
 نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا سدا اپنی وڈیائی۔ جس ویلے رویداس ہتھ وچ پھڑی رمبی، رام رحیم نظری آئی۔ اودھروں
 بھئی آگئی اوہدی امی، جس نے دھکا دتا لایا۔ اُسنوں بیٹھا اڈول ویکھ کے کبی، ہائے شوندا ئیاں توں پرے ہو گیا شوندا ئیا۔ اُسنوں ویکھ کے رویداس نے

اپنیاں گوڈیاں اُتوں پاڑ دتی تمہی، جامہ لیر و لیر و کھائیآ۔ اوس دی ماں نے کہا اِنج ایہنوں کوئی ہو رل گیا بکھنڈی، جیسہرا اُلٹا راہ گیا و کھائیآ۔ اُس نے اپنی پٹھ کر کے ننگی، پٹھے ہتھاں دی پچھے ڈہتھر دتی لائیآ۔ میرے پر بھ دی میری پٹھ اُتے منجی، سنگھاسن سوہنا اک سہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ رَویدا س ہتھ وچ پھڑ لئی آر، آر پار ویکھ و کھائیآ۔ جس دی نوک اُتے سوہنگ دھار، پار برہم برہم رہی سبھائیآ۔ اوس اُلٹا کر کے نکیا نظر آیا نہہکنک کل کلکی اوتار، جو کالکھ ٹکے دئے دھوائیا۔ رَویدا س نے اوسے ویلے رمبی نوں کر کے نمسکار، اوس آر نال دھوڑی کُگامستک لائی چھار، تھوڑی جہی اندر دتی کھبھائیآ۔ لہو دی تھاں جوت جگی نرنکار، نورو نور ڈگمگائیآ۔ اندرے گلشن اندرے بہار، اندرے مُرید اندرے مُرشد دئے دیدار، باہروں ملن دی فرصت رہی نہ رائیا۔ پھیر سوچیا کس کم آوے رمبی ایہہ آر، خالی ہتھاں اُتے رہیا کُکائیآ۔ اونے چر نوں ابناشی کرتے کن توں پھڑ کے ہلونا دتا مار، کر کے خبردار، اُٹھ ویکھ دلدار، دل دا جانی دیا کمائیآ۔ اوہ آد شکت کھڑی نار ٹییار، دُرگا دوویں ہتھ بندھے نیتز نیر و ہاوے زارو زار، لال بھوشن تن پہنایا۔ میرے کچے تند دے نال کر پیار، جس دی گنڈھ پوے جگ چار، نیتز ویکھ نہ سکے کوئی سنسار، بندھن دُھر دا دیوے پائیآ۔ رَویدا س کہا ایہدی کی قیمت کتنا تولیاں وچ بھار، لماں کناں لیا بنائیآ۔ اوہناں کہا ایہہ دُھر دی سوانی لیائی کر کے تیار، جس دا تند ٹٹے نہ وچ سنسار، جوڑے گنڈھدا رہو جگ چار، پانہی سب دی ٹھیک کرائیا۔ ایہہ اوناں چر رہے تیرے نال، جناں چر نرگن ہو کے آئے نہ دین دیاں، تیرے مندر اندر بہہ کے ویکھے تیرا حال، حالت پچھلی دئے جنائیآ۔ اگوں پھیر رَویدا س نے کیتا سوال، اپنی آشنا دتی پرگٹائیآ۔ ایہنوں میں رکھنا کتھے سنجال، میتھوں چور یار ٹھگ لٹ کوئے نہ جائیا۔ آد شکت کہا توں اپنے کھبے چرن دے انگوٹھے نال ماریں ول چار، سوا گٹھ کھچ کے پھیر اپنے نال لکھ لگائیآ۔ ایہہ دوس رین ودھدا رہے دُگنے توں چوگنا جس دی گنتی دا نہیں شمار، ناپاں وچ ناپ نہ کوئے کرائیا۔ دُرگا کہا میں اپنی ہتھیں وٹ دیوں چاڑھ، پانی پانہے والا نال لگائیآ۔ اودھروں آواز آئی ہر کرتار، شبدی راگ سنایا۔ اس دی سیوا دساں اپار، تھم نال لگائیآ۔ دساں دا لیکھا ویہاں دا اُدھار، جھٹ ایسے نال لنگھائیآ۔ جس ویلے تیرا کھیڑا بیڑا ہووے تیار، ویہڑا گھلا دیاں و کھائیآ۔ سارے اکٹھے کر کے یار، یارانہ نورانہ زمیں اسماناں تیرے نال رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک کُکائیآ۔ جس ویلے رَویدا س نے

رمبی دا اُتلا ویکھیا ہتھا، چوڑے سر والا نظری آیا۔ اُس دے وچ نو سو چرانوے اکھاں، جگ چوکڑی دا لیکھا رہیاں سمجھایا۔ نالے دسن اوہ روداس توں اہے
 نکا جہا بچہ، تن مائی دا کچا، تیتوں نہیں پتہ کی کرے تیرا بے پرواہیا۔ توں پچھلا چیتا یاد نہیں رکھا، جس ویلے ہویا سیں سمکھا، برہے دا بیٹا نظری آیا۔ ہن
 مل گیوں پھیر مساں مساں، مٹھ کہے میں نال خوشیاں دے ہساں، دلوں جانیں میں تیرے نال وساں، وچھوڑا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیاں۔ ہتھا کہے ایس رمبی دی ویکھ پچھلی طرف، رویداس پچھے ہو کے دھیان لگایا۔ جس دے اُتے لکھیا اکو حرف، ہوہو
 سوہنگ نظری آیا۔ اُس دے اُتے لگا سی اک سوہنا جہا ورق، نہ چاندی نہ سورن بنون والا سنیار نظر کوئے نہ آیا۔ نالے لکھی سی اوس دے اُتے ایہہ
 شرط، جس ویلے پر م پُرکھ پر میثور آوے پرت، مان وڈیائی دیوے اُتے دھرت، دھرتی ہولا بھار کرایا۔ جن بھگت سہیلے حکم نال لئے ورج، پٹھی نزد
 سدھی آپ کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ آر کہے رویداس ویکھ میرے ادھ، ادھ واٹے بیٹھا ڈھر درگاہیا۔ جس ویلے
 توں اُتوں لاویں سٹ، تھلیوں دین دباں۔ اوس ویلے اوہدی کھلے اکھ، تیرے ول دھیان لگایا۔ جے ڈولن لگیں تیتوں دس دیوے سچ، جھوٹھ کم کسے نہ
 آیا۔ جے تیرا اندروں من پئے نچ، پھر کے منہ دے بھار سٹایا۔ سرتے رکھ اپنا ہتھ، ہتھیلی تیرے نال گھسایا۔ توں میرا میں تیرے وس، جہاناں
 میداناں پوے نہ کدے جدایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اپنی آپ اٹھایا۔ دتا کہے میرے اُتے ویکھو چڑھیا چھلا، چارگنٹ بیٹھا
 گھیرا پانیا۔ اوہدے اندر ویکھی اوہدی رانی اللہ، کھلی گت دیوے حال دہایا۔ داتا بے پرواہیا۔ اُس نے ست رنگ نشانے دا میرے ول سٹ
 دتا پلا، کئی میرے ہتھ پھڑایا۔ اودھروں آد شکت پریم دا پانی لے آئی چھتا، چرنودک پر بھ دا منگ منگایا۔ تیرا وی ہو جائے بھلا، بھلیا مانسا تیرے گھ لگایا۔
 رویداس کہا ایس دا کی پھلا، میتوں دے سمجھایا۔ اونے چرنوں پر بھ دے چرن کول دا نظری آیا تلا، جس دی پانہی پانہی داروپ سکے نہ کوئے سمجھایا۔
 نہ کوئی جانے ڈھوری بنے کہ کھلا، ڈھوراں دا ڈھور نظر کوئے نہ آیا۔ رویداس کہا ایہوی کوڑ چھلا، ول چھلدھاری اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنے لیکھے وچ رکھایا۔ رمبی کہے اوہ ویکھ اپنی پھٹی چادر، جیسہڑی ستاں گنڈھاں نال جوڑ جڑایا۔ ست رنگ دا مالک اُتے بیٹھا کریم قادر،

کرتا بے پرواہیا۔ تینوں دیوں آیا آدر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پھر آواز آئی ایہہ روی تیری نہیں ایہہ تیغ بہادر دی چادر، جس دا راہ چاندنی چوک تکانیا۔ جس
 دا سٹ ہونا اُجاگر، گوبند ملے وڈیا گیا۔ اُس نے مٹا میرا آرڈر، حکمے سیس نوایا۔ لیکھا چکاؤنا مقتول قاتل، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ پھر درشن دیواں باطن، ظاہر
 کراں رُشانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے ڈھولے صفتی آکھن، آخر اوہو روپ وٹایا۔ تیرا کر کے اپنا سا تھن، ڈھر دا سنگی اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اگٹا اپنے ہتھ رکھایا۔ رویداس کہا کس بدھ آر نال کڈھاں موری، اُتے بھار رکھایا۔ کس بدھ وٹاں ڈوری، سوہنا وٹ
 چڑھایا۔ کس بدھ ٹٹیاں لوواں جوڑی، میلا دیاں ملا گیا۔ کس بدھ لاواں اُتے کوری، اپنی سیو کمانیا۔ آواز آئی ایویں نہ کر بہڑی بہڑی، تیرا لیکھا آپے دے
 بھگتایا۔ کسے آئے نوں نہ موڑیں، در توں نہ ہوڑیں، پریم نال اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا اک سنایا۔ جس ویلے پہلی
 وار روڈاس نے آر دبی، سکا چم پیا کر لایا۔ اوہ تیرے اندر چھیارا نور رٹی، کیوں مویاں نوں مار مکایا۔ اوہ تھاں سی پچھلا حصہ والا اڈی، جو سختی نال سنایا۔
 میری ونھ دتی تیاں تہواں والی ہڈی، ڈکھ نال ڈکھ دتا ملا گیا۔ رویداس حیران ہو کے اوتھے آر چھڈی، ایہہ سیوانہ میٹوں بھانیا۔ میں گزارا کر لاں کھا کے
 ادھی، ادھی نالوں ادھی اپنے نال رکھایا۔ اودھروں جوت اکالن دھار شبد ہو کے آئی بھجی، ہوئی جہی کن وچ دتا سنایا۔ ویکھیں ایہہ کار نہ چھڈیں، ایہہ
 صاحب محکم گوسانیا۔ توں اوہنوں کہہ میں ٹٹیاں رہیا گندھی، ڈکھیاں دا ڈکھ پر بھ دی جھولی پانیا۔ ایہہ بچن سُن کے اوہ ٹٹی پانہی ہسی، خوشی ہو کے اندر
 خوشی منایا۔ ایہہ گل سچی جیہڑی اوس سوانی دسی، رویداس بٹھے ڈوری نال رسی، ہتھاں نال کھچ کے جاوے کسی، ڈھر دی گندھ پوانیا۔ اونے چر نوں
 اودھدی پپرٹ ہو گئی مٹھی، پھیر چرناں اُتے ڈھٹھی، میٹوں دس اوہ کیہڑی سوتر والی آئی، جس دے وچوں تند کھچایا۔ میں ویکھاں اوہ ہٹی، جتھوں ملدی ایہہ
 کھٹی، جس دے نال اپنی کار کمانیا۔ رویداس کہا اوہ کھلیے ایہہ پر بھ دی رتی سمجھ نہ سکے متی، توں سمجھ نہ سکی سخی، کیوں تیرا کاہن تینوں نظر نہ آیا۔ جس
 ویلے میرے پر بھ دا درش پاویں اٹھیں، توں ننگے پیریں آویں نٹھی، تینوں بھل جائے اپنی کھٹی، تیرے ہر دے اتوں آپے پاگلاں والی کھل جائے پٹی، ڈھاگن
 ویراگن ہو کے دے ڈھانیا۔ ایہہ گل سچی پانہی کہے کہ پٹی، اُس نے کہا ہاں ہو رکسے نہ دسیں، تیرا دسیا کم کسے نہ آیا۔ جتاں چر میں نہ دیواں متی، اونا چر

وانہ لگے تھی، کوئی درس پاوے نہ اٹھیں، حقیقت ملے کسے نہ حتیٰ، حاکم روندے مارن دھاہیا۔ جنہاں دامالک بنیا دُھر دا پتی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ رَویداس نے جس ویلے رمبی دا پایا چیر، ٹکڑا ڈھائی اُنگلا دا پرے ہٹانیا۔ اوہ غریباں دی جُختی کہے ہائے میٹوں ہوئی پیر، ہوکا دے کے رہی سُنائی۔ اوہ غریباں نوں دے کے ادھ وچوں چیر، دو ٹکڑے دتے کرائیا۔ نہیں، تلے کہا کوئی صوفیاں ورگا فقیر، سُننے وچ پار لنگھانیا۔ پتہ نہیں ایس میٹوں کرناں لیرو لیر، میرا انگ کٹانیا۔ نالے رووے نالے نیتز وھاوے نیر، ہنچھوواں جلدھار بندھانیا۔ رَویداس نے او سے ویلے جُختی دے چار طرف مار دتی لکیر، رمبی چاروں طرف گھمانیا۔ او سے ویلے آگئی دھیر، کہے، ہیں! ایہہ کی تیری وڈیانیا۔ اوس نے کہا غریباں نوں ویکھ کے میرا پر بھو ہووے دِگِیر، نرالے کر کے سیو کمانیا۔ میں نیچاں دا نیچ، ذات کیمنی وچ جنم اپنا لیا بدلانیا۔ بنا میرے پر بھ توں سنی نہیں جاندی ڈکھیا دی چیک، جو اوس دے ڈکھ وچ رہے گر لائیا۔ اوہ بھگتاں نوں سدا رہیا اڈیک، نیتز نین اگھ کھلانیا۔ کوئی کر کے ویکھو پریت، اندروں باہروں کر دے ٹھانڈا سیت، ست ست دے ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھیرج دھیر رہیا دکھانیا۔ جس ویلے رمبی دی اگلی لگی نوک، تھوڑا کھ چھہانیا۔ اوس ویلے جاگ پئے چوڑاں لوک، چوڑاں طبق لین انگڑانیا۔ رَویداس نے گایا اندروں سوہنگ سلوک، تُوں میرا میں تیرا سدا چلاں تیری رضائیا۔ پُرکھ اکال کہا تُوں نہ جانیں تُوں میرا میں تیری جوت، جوت نال میری رُشنائیا۔ اندر وڈ کے ویکھ تیری میری اکو گوت، دوجا برن نہ کوئی بنانیا۔ میٹوں ایس جاپدا رَویداسا کدے تیرے نال مل کے ماننی مَوچ، مجلس بھگتاں وچ لگانیا۔ پھیر اوتھے کراں گے کوئی ہور سوچ، جس بدھ نال کجک سنجگ روپ وٹانیا۔ رَویداس کہا میں کی جاناں تیری کھوج، تُوں کھوجیاں ہتھ کسے نہ آنیا۔ پُرکھ اکال کہا میں نیت درشن دیواں روز، تیرے درس دی روزی اپنا ادھار بنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جس ویلے رمبی نے کپتا ٹکڑا، حصہ دتا وندانیا۔ اوس ویلے آواز آئی چارے نکرا، نکتیاں نال سمجھانیا۔ واہ میرے پُترا، میری پت رکھنی، بولیا دُھر درگاہیا۔ رَویداس کہا میں تیرے کچھڑوں کدے نہ اُتراں، بالک ہو کے گودی وچ سو بھاپانیا۔ پُرکھ اکال کہا میں وی کیتے اقرار توں کدے نہ نکراں، لہنا جگ جگ جھولی پانیا۔ سمیں سر ایہو جیہاں پُتراں، پُختہ اپنا رنگ چڑھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا اپنے ہتھ رکھانیا۔ اک

دِنِ رَمْسِي نِي مُكْرِي كِي تِي تَن، تِي رِهِي كَر لَانِي۔ جِي سَانُونِ رِبِ دَا نِظَرِ آوِي چِنھ، اُس نُونِ پھَرِ كِي دِي سَمجھَانِي۔ كِيُونِ سَانُونِ رَمِيَاں آرَاں نَالِ رِهِيَاں
 وَتھ، دُكھِيَاں نُونِ دُكھِ نَالِ سَتَانِي۔ جوتِي جوتِ سَرُوپِ هِر، آپِ اِنِي كَرِيَا كَر، دِيُونِهَارِ سَچِي وَدِيَانِي۔ رَمْسِي آر كِي مِيَتُونِ اِيں جَاپَدِي، پَر بھ كُجھِ اَكَلَا لِيكھَا رِهِيَا جَنَانِي۔
 جِسِ وِيلِي كُجھِ سَرِشْتِي بھَرْنِي پَآپِ دِي، دُرْمَتِ رَنگِ رَنگَانِي۔ مَدِ مَكْنِي گُرِ اوتَارِ پِيرِ پِيَنبَرِ سَاتھِ دِي، سَكَلَا سَنگِ نِي كُوئِي بَنَانِي۔ پَتِ رِهْنِي نِي تِيرِ تھِ تَاٹِ دِي،
 گَنگَا گُو دَاوَرِي جَمْنَا سُرِ سَتِي پَر دِي رِهْنِ كُوئِي نِي پَانِي۔ سَمجھِ مَكْنِي رَسُولِ پَآكِ دِي، خَاكِي بَنَدِي دِي دِي دِيَانِي۔ نَمَازِ مَكْنِي سَچِ مَحْرَابِ دِي، مَجُوبِ مِلْنِ كُوئِي نِي آني۔
 مُلَا قَاتِ چُكْنِي وَاحِدِ جَنَابِ دِي، جَلُوهُ نُوْرِ نِي كُوئِي رُشْنَانِي۔ وَدِيَانِي مَكْنِي سَچِ آدَابِ دِي، دُھَرِ سَلَامِ نِي كُوئِي كَرَانِي۔ لُڑِي مُٹْنِي سَاچِي سَتْنَامِ دِي، رَامِ رَامِ هِر دِي نِي
 كُوئِي وَسَانِي۔ كھِيلِ مَكْنِي دِي دِي مَذْهَبِ شَيْطَانِ دِي، ذَاتِ پَاتِ دِي گُوَانِي۔ اِيُونِ بھَا سِي، رُو دَا سَا، اوسِ وِيلِي لُوڑِي پِي نِي سُو هَنگِ جَآپِ دِي، تِيرِي اِنْدَرِ دِي دَهَارِ
 تِيرِي قَلَمِ دَا پِيَارِ تِيرِي اَكھَرَاں دَا وَ سَتھَارِ رِهِيَا جَنَانِي۔ رُو دِي اَسِ كُھَا چُپِ رُو لَانِي پَا وَ جِ سَنَسَارِ، اِيهِي حَكْمِ دِي تَا مِيرِي يَارِ، جِسِ وِيلِي كھِيلِ كَرَاں بِنِ كَر تَارِ، نَرِنَاكِ
 هُو كِي تِيرِي آكَارِ دِي وَاں پَر گَنَانِي۔ مِيرِي شَبْدَاں دَا اِسْتَهَارِ، دُو جَهَانِ كَرِي خَبْر دَارِ، لَوَاں پُرِيَاں بَرِهَمَنْدَاں كَهَنْدَاں دِيَاں جَا كَانِي۔ بھگْتِ سُهِيلِي اُٹھَا كِي وَارُو وَارِ،
 كُجھِ كِي لِيَا وَاں چَرْنِ دَوَارِ، جَتھِي بِيٹھَا سَر دَارَاں دَا سَر دَارِ، تَحْتِ نَوَا سِي گَهَرِ كُجھِي بِي نَظِيرِ آسِنِ لَانِي۔ جِسِ دَا كَسِي نِهِيں كِي تَا اِعتَبَارِ، اَكِي گُر كُھِ كَر كِي جَانِي
 هُو شِيَارِ، هُو شِيَارِي اِنِي نَالِ رَكھَانِي۔ چَرْنِ پَرِي تِي بَخْشِ پِيَارِ، آتَمِ اِي تِي كَرِي آدَهَارِ، نِي تِي وِچُونِ نِي تِي دِي بَدَلَانِي۔ رَمْسِي كِي پھِيرِ سَاڈَا كِي وَهَارِ، جِي تُونِ نِي رِهُونِ
 چَمِيَارِ، اَسِيں كِي هَرِي كَرِي كَارِ، سَانُونِ دِي سَمجھَانِي۔ رُو دِي اَسِ كُھَا مِيرَا پَر بھُو هُو وِي دِيَالِ، تَهَانُونِ مَارگِ دِي سَكھَالِ، پَر تَكھِ وَكھَا كِي اِنِي لَالِ، نِي تَرِنِي اَكھِ
 كُھَلَانِي۔ تَسَاں سِي وَا كَرْنِي وَارُو وَارِ، اِنْدَرِ وَڈِ كِي چُو بھِي دِي مَارِ، آر تِيرِي اِيهِي وَدِيَانِي۔ رَمْسِي تُونِ كُوڑِ كُڑِيَارَا دِي نَا پَاڑِ، اِنْدَرِ صَافِ كَرْنِي بَهْتَرِ نَاڑِ، بَاہِرِ كُڈھِنَا
 كَر وُدھِ بَنَكَارِ، شَيْطَانِ تِيرِي هُنْدِيَا رِهْنِ كُوئِي نِي پَانِي۔ دُورِي تُونِ مَلَا وُنَا اوسِ سَا نَجھِي يَارِ، جِسِ دِي گَنڈھِ رِهِي جُگِ چَارِ، جِسِ دَا وَ چھُوڑَا مِلِ كِي وَ چھُوڑِيَاں وَ چُونِ
 بَاہِرِ نَظَرِي آني۔ جوتِي جوتِ سَرُوپِ هِر، آپِ اِنِي كَرِيَا كَر، دُھَرِ فَرَمَانِي نَالِ سَمجھَانِي۔ رَمْسِي كِي كَسِ پَدھِ وَڈَاں اِنْدَرِ، گُر كُھَاں ڈِيرِي لَانِي۔ آر كِي كَسِ پَدھِ جَا وَاں
 اِنْدِيرِي كَنْدَرِ، اِنِي پھِيرَا پَانِي۔ رُو دِي اَسِ كُھَا جِسِ وِيلِي اُوهُ سَمَاں آيَا مِيرَا صَاحِبِ چَارِ طَرَفِ دِي كُھُولِ دِي وِي جَنْدَرِ، گُر كُھَاں دَا سَدھَا رَاهِ چَارُونِ كُنْٹِ رَكھَانِي۔

سجھند کی پر بھونے واڑنے ڈنگر، کی ڈھوراں کھل ٲنگائیا۔ کی پر بھونے اوتھے کوئی نچاؤنے بندر، جو من واسنا وچ بھجن واہو داہیا۔ کی اوتھے لٹکونے سورج چندر، جو حکمے اندر دین رُشنائیا۔ سچ بچھو، اوتھے بھگت سہیلے سدا دوار تے منگن، پریم جھولی آگے ڈاہیا۔ جنہاں نوں لوک مات آئے سدن، سدا حکم سنائیا۔ پھیر اوہ ایس ڈوری وچ بھجن، جیسہڑی رویداس چمارے ہتھ پھرائیا۔ اٹھے پھر رہن مگن، انتر آتم اک لو لائیا۔ جے کوئی شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ راجیاں دا راجا میرے بھگت نوں اپنی بیٹی دا دین آوے سگن، میرا بھگت دھکے نال پرے سٹائیا۔ میٹوں اوس دی لگی لگن، جیسہڑا اندر باہر سچ ہنڈھائیا۔ میں آکے اوس ماہی دے پتن، اپنا پتہ دتا گوائیا۔ بھگت کہے میں اکو جانیا اکو میرا سجن، باقی جھوٹھی جگت لوکائیا۔ جو بھگتاں بھجا آیا لبھن، داتا دان آیا ونڈن، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ ٹٹی آیا گنڈھن، اپنی پٹھ بدلایا۔ کروٹ لے کے گرکھاں دے اندر آیا لنگھن، وڈیوں زکا روپ وٹائیا۔ جنم کرم دے توڑن آیا بندھن، بندی خانہ دے گوائیا۔ پریم رس دا دیوے انندن، اندر اکو رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ڈھر دا داتا بے پرواہیا۔ رمبی کہے میں ہنگارہ دیواں نال ہوں، ہوئی جھی سنائیا۔ جس ویلے آویں پر بھ توں، توں ہی توں ہی راگ سرب سنائیا۔ بھگتاں دی لنگھے پنا سردل والی بروج، جس دا دروازہ اپنے حکم نال کھلایا۔ اوس مندر اندر وڈ کے پیس کو، جتھے کوک فریاد سنن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ جے بھگت لبھن تے نظر آویں ہو بہو، حلیہ اپنا پھیر بدلایا۔ پاک کر کے بت روچ، دیویں مان وڈیائیا۔ بھگت ادھارنا پنجابی لچھن کرنا شوہ، اشارے نال پار لنگھائیا۔ اسماں ویکھیا توں جھٹ بدل دتا دھرؤ، سورن دتی وڈیائیا۔ برہما پاکے اپنے وڈے کھوہ، پال سنگھ پاکلی دتا چڑھائیا۔ شکر اپنی دھار پرو، جگت جگدیش حکم منائیا۔ اند اندر اسن رہی نہ لو، سنگھاسن گیا تجائیا۔ حکمے اندر بیٹھائے اوہ، جس بالے ملی وڈیائیا۔ بھگتاں بخش کے موہ، مجت ناتے رہیا جڑائیا۔ پال سنگھ یاد ای سولاں گھڑ اوہ، ویہہ سو دس بکرمی جس ویلے آد شکت ڈرگا اشٹم کاکا کملی تیرے ساہمنے ہو کے رو رو دین ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ چادر ٹٹی ہوئی کہے میں بن گئی پھوڑھی، رویداس ہتھاں لئی دہائیا۔ اک دن میں اوہدے توں منگی مزدوری، میرا لیکھا دے مکائیا۔ اوس نے کہا میں دیواں ضروری، قرضہ پچھلا دیاں مکائیا۔ اک دن اوہ ڈھڈوں بھکھا اوہدے موڈھے اُتے کالی سی بھوری، اوہ وی اتوں لاہ

کے میرے اُتے دتی پائیا۔ ننگا ہو کے پیروں بہہ گیا ایہہ وی میری مجبوری، خالی ہتھ دے دکھائیا۔ اونے چر نوں ایہہ حالت دیکھ کے رو پئی پھوڑھی،
 فرنیاں وچ دے ڈھائیا۔ رَوِداسا تیری کہدے نال یاری گوڑھی، جس نے صبر پیالہ دتا پئیائیا۔ اوسے ویلے پر بھ نے درشن دتا حاضر حضور، ستمکھ ہو کے
 نظری آئیا۔ سری بھگوان نے ایسے طرح تھلیوں پھر کے چرن دی دھوڑی، اپنے مستک لئی گھسائیا۔ جن بھگتو تہاڈی پھیر دیواں مزدوری، ہر سنگت لیکھے
 اپنا نام لگائیا۔ رَوِداس نے رو کے کہا پر بھو تیری ایہہ کھیل میں نہ جانا کوڑی، توں کوڑیاں پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 اک اٹھائیا۔ اوہ پھوڑھی کہے اک دن رَوِداس بھگھا سی تن دن دا، خوشیاں نال گنڈھ پوائیا۔ بن منکیاں مالا اپنی گن دا، ہر دے ہر رہیا دھیائیا۔ جاں پاسا
 وٹیا اوہدے گوڈے توں ست انگلاں اُپر چُجھیا اک تنکا، اپنا زور لگائیا۔ اُس دا تھوڑا جہا اندر رہ گیا جھلکا، جو خون نال مل کے اپنا رنگ رنگائیا۔ اوس اندر وڑ
 کے دیکھیا کھیل اوس دے دل دا، عجب کہانی نظری آئیا۔ جس ویلے لوک کہن رَوِداس ہن بھگھا اوسے دن پر بھو ملدا، ایسے کر کے تربت بندھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پھوڑھی کہے میں اک دن اکلے ہنساں، ایدھر اودھر ساتھی نظر کوئے نہ آئیا۔ میں
 آکھیا میں اپنی خوشی کہنوں دساں، کہنوں دیاں سناں۔ نہ میریاں اکھاں، کیہڑے متھے اُتے ہتھ رکھائیا۔ چاروں گنٹ دھیان ماریا نہ پیراں نہ لتاں، میں
 کدھر اٹھ کے نٹھاں، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ صبر کر کے کہندی میں اوس دیاں آساں رکھاں، جو ہر گھٹ ہر تھاں ہوئے سہائیا۔ اودھروں پر م پڑھ
 پر ماتم رَوِداس نوں ملن آیا نٹھا، بہورویا اپنا روپ وٹائیا۔ ہتھ وچ دو ڈنڈے سترے وانگ مارے سٹاں، سوہنا تال بنائیا۔ پیراں نال تچ کے اڈایا گھٹا،
 رَوِداس دے گھ دے اُتے پائیا۔ پھوڑھی کہا میں اوس نوں جا کے چٹاں، جس دارس امرت نظری آئیا۔ پڑھ اکال کہا کھلیئے آیتوں ہور کچھ دساں، اگلی
 کہانی سناں۔ جس ویلے میں زرنج جوتی جامہ دھر کے ویس وٹاواں وچ جٹاں، جٹ تیرا بھگت لواں بنائیا۔ تیتوں ایہو رَوِداس پھیر دکھاواں اکھاں، آخر اپنا
 رنگ رنگائیا۔ خوشیاں نال بہہ کے راہ دے چرناں وچ کھٹاں، کامل مُرشد ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ من مکھاں توں دو جہاناں باہر نٹھاں، لہیاں ہتھ کسے نہ
 آئیا۔ اونے چر نوں رَوِداس اپنا ہتھ ماریا اوتے پٹاں، تھوڑی جہی دھار لہو دی نظری آئیا۔ اوس نے کہا ایس نوں پر بھو واسطے سانجھ کے رکھاں، جس ویلے

آوے اوہنوں مستک دیاں لگایا۔ پھر کھج بھگتاں نوں دستاں، سچ دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قدرت دا مالک قدرتی میل ملایا۔
 پھوڑھی کہے اک دن میرے وچ پے گیا وٹ، وچوں اُچی نظری آئی۔ جس ویلے رویداس کرن لگا سی صاف، اُتے اپنا ہتھ پھرائیا۔ میرے جرم کرم دا اتر
 گیا تاپ، دُکھ روگ رہیا نہ رانیا۔ جس ویلے اونھ کئی کھچی آپ، سدھا دتا کرانیا۔ میرے منہ وچوں نکلیا سوہنگ جاپ، واہ واہ تیری وڈ وڈیائی۔ اوسے ویلے
 رویداس نے کہا میں نہیں اوہ میرا باپ، جیسہڑا دوہاں داناتا رہیا جڑانیا۔ دوجی کئی کھج کے کہا اٹھ اوہدے ول جھاک، اپنی اکھ گھلایا۔ تیجی کئی نوں مار کے
 ہاتھ، سٹی نوں لیا اٹھایا۔ چوتھی آپے پئی جاگ، آلس بندرا دُور کرانیا۔ رویداس اوہ کتھے تیرا رسول پاک، اوس دا اسم دے دکھایا۔ رویداس نے ہوئی جہی
 اپنے تھلیوں چک کے صاف، پڑدا دتا اٹھایا۔ اک مار کے متھے تے ہاتھ، پھیر دتا سمجھایا۔ جاں تکیا نرگن نور جوت پرکاش، نورو نور کرے رُشانیا۔ صف
 کہے وے رویداس ایہہ کی تیرے ماتھ، جس دا نور میتھوں نہ جھلیا جانیا۔ ویکھ کے جلوہ تھلے ڈگی صاف، ہوش حواس رہی نہ رانیا۔ اتوں رویداس نے ہوئی
 جہی لائی تھاپ، تھکی نال اٹھایا۔ ایہہ ساریاں دا سجن ساک، ڈراوند نہیں ڈردیاں نوں اپنے گلے لگایا۔ توں سُنیا ای ایہدا کوئی بھوکھت واک، ایہہ کی رہیا
 جنایا۔ دسدا جس ویلے آواں لوک مات، نہکلنک روپ وٹانیا۔ جن بھگتاں ساریاں دا اکے وار بناں باپ، اکتھے گودی لوواں اٹھایا۔ جنم کرم دی بدل کے
 ذات، ذات اپنی وچ ملایا۔ ایہتھے اوہتھے دو جہاناں دے کے ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ چارکُنٹ دا کھول کے تاک، تفل سارے دیاں تڑانیا۔ چلا کے سچ روانج،
 رعیت روایت جھولی پانیا۔ میرا بھگت کسے دانہ ہووے محتاج، دوجے در نہ منگن جانیا۔ جس دا دھناڈھ ہووے باپ، کیوں چاچیاں آگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت دُھر دے دھنی لئے بنایا۔ صف کہے رویداس توں کس طرح اُلٹیا میرا صفحہ،
 پھر دے دکھایا۔ اوہدے اندر بے پرواہ داگفا، اتوٹ اتوٹ جنایا۔ اوہ کہندی ہائے میرا ربا، کیوں بیٹھا چھپا ایہہ بھکھا تیرے پیار دا بدھا، تیری سیو کمانیا۔
 پتہ نہیں کس دے نال رجاء، تن تن دن روٹی کھان والا کھ کھ نہ کدے گھلایا۔ اوہ ویکھ جیسہڑا اوہدی سوانی رکھ گئی ڈبا، سکے ٹکڑے اوہدے وچوں چوہے گئے
 چڑایا۔ غریبی کول پڑدا نہیں سی جس دے نال اوہنوں کجا، خالی ہتھ گئی پھڑانیا۔ رویداس کہا چپ کر صف، توں کی جانے، میٹوں کھڑا ملدا مزہ، رسیا دارس

میرے اندر گیا وس، ہس ہس اپنے نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی کھیل رہیا دکھائیا۔ پھوڑھی کہے رَویداس میرے دیکھ تانے پیٹے والے دھاگے، آر پار سب نے دتے لگھائیا۔ وچوں ہتے سوئے تھوڑے جاگے، جاگدیاں نوں جگت دا مالک نظری آئیا۔ رَویداس کہا نہیں ایہہ وی وڈبھاگے، جو تیرے میرے نال مل کے خوشی منائیا۔ اے توں ہور دیکھنے کجگ دادھے، صدی دیہویں راہ تکائیا۔ اوس ویلے گھر گھر پینے سیاپے، بن ہر نامے رووے گر لائیا۔ پُتراں نے مارنے ماپے، ماپے دھیاں کولوں دوہرے خصم کرائیا۔ کواریاں پہنن کنگن چھلا چھاپے، کجل نیناں دھار دکھائیا۔ رَویداس ورگے کسے دے لہنے نہیں چیتھڑ پاٹے، جگت لباس لئے بدلایا۔ ایسے کر کے پینے گھاٹے، کجگ شاہ پاتشاہ ہتھہ کسے نہ آئیا۔ اک پئی دساں باتے، اگلی کہانی دیاں سٹائیا۔ پر بھ نے کرپا کر کے سب توں وکھری بناؤنی اک جماعتے، اکو اکھر دینا پڑھائیا۔ جنہاں مل کے گاؤنی سوہنگ گاتھے، گا گا شکر منائیا۔ اوتھے منگن انا تھ انا تھے، دیناں دُکھیاں درد وندائیا۔ پھیر سب دے پورے کرے گھاٹے، گھاٹی اپنی لئے چڑھائیا۔ گرگھ گرگھ بھل جان اپنے ماپے، جنہاں نوں اپنی گود بہائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے ناتے، سگلا سنگ دے دکھائیا۔ کون، رَویداس کہے مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان آپے، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ رَویداس تیرا سدا ساتھ، سنگ اپنا لئے بنائیا۔ اے گوہند دے دونوں پُتراں دے ہور تہاڈے نال جڑنے ناتے، جنہاں دا لیکھا حساب وچ نہ اے لیائیا۔ چھبھی پوہ اوہناں دے پھولنے کھاتے، کیوں ویلا وقت دے گواہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرپا کر کے نالے امرت پیائے اپنے اوس سچے باٹے، جس دے اُتے ست رنگ نشانہ جھل کے خوشی منائیا۔ باٹا کہندا میں نہیں بنا برتن، مینوں ٹھھیار نہ کوئے بنائیا۔ میں بھگتاں دے نال رکھنا ملورتن، اندر بہہ کے ڈیرہ لائیا۔ جنہاں دے نیتز اندروں پھر کن، باہروں پر بھ دے نال رکھائیا۔ آپے ملاں اوہناں دی ساری میٹاں دھڑکن، دردیاں درد وندائیا۔ آگے جان دیاں رہے کوئی نہ اڑچن، سدھا رستہ دیاں بنائیا۔ جیہڑے تیرے وچھوڑے وچ پر بھو تڑپھن، اوہناں گلے دیاں ملایا۔ مینوں مل کے پھیر لوک مات نہ پرتن، جو تیرے بھگت تیرے وچ سمائیا۔ بے شک گر اتار پیر پینمبر مینوں ورجن، میں کسے دے روکیاں پچھے ہٹ کدے نہ جائیا۔ جے یاد کیتا راوی دے کندھے ارجن، اُس دا لیکھا آیا مکائیا۔ اوہ مجھی نہ دتی تڑپھن، چرن چھوہ نال پار لگھائیا۔ بالیک دی پوری کیتی حرصن، پچھلا لیکھا پھول پھلایا۔ سوادھان

ہو کے مرد مردن، مدد کرے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد کرے سچا عدل، انصاف اپنا حکم ورتانیا۔ پھوڑھی کہے اک دن
 رَویداس نے میرے ہتھ رکھیا چھاتی، ہوئی جی اُتے ٹکانیا۔ میری سہج نال گھل گئی تاکی، اور دا اورا رُپ وٹانیا۔ نظر آیا اوہ کملاپاتی، جیہڑا تہاڑے ساہنے بہہ
 کے درس دکھانیا۔ میٹوں نہار توں نظر آیا اوہ ساتھی، پچھلا آگے ہو کے پھیرا پانیا۔ میں تہانوں نہیں تکی میں اندروں ویکھاں اوہدی ذاتی، جو ظاہر ظہور
 رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان جو اپنی دیا کمانیا۔ پھوڑھی کہے اک دن میٹوں رَویداس نے لیا لپیٹ، اپنی بغل وچ ٹکانیا۔ میں
 پچھیا ایہہ کی کھیڈ، میٹوں دے سمجھانیا۔ اُسے کہا جے میرا ماہی آونا میں اوہدی وچھاونی سہج، خوشیاں نال اُتے بہانیا۔ میں سکے ٹکڑیاں دی اوہدے لئی رکھنی
 دیگ، کچیاں چنیاں نالوں سخت نظری آتیا۔ پھر دکھاونی اوہنوں اپنی جیب، کتے جیب کترا بن کے میرا پریم نہ لے پُرائیا۔ پھوڑھی کہا رَویداس میٹوں کچھ
 ہور نظری آیا اوہدا لیکھا کچھ گنٹ ہم، بھو رہیا جنانیا۔ اوس نے کسے نال نبھاونا نیم، جسدا اقرار نیڑے آتیا۔ رَویداس کہا چُپ کر ایہہ اوہدا لین دین، اوہ
 آپے ویکھ دکھانیا۔ پھوڑھی کہے میٹوں ایں نظر آوند اچوں سب دا سانجھا سین، سبج اک اکھوانیا۔ جن ماواں نوں ہٹاونا پُتراں مریاں پچھوں کوئی نہ پاوے
 وین، اوہ گوہند رُپ وٹانیا۔ رَویداس میں ایہو لگی تیتوں کہن، اوہ کہو جیہا، رَویداس کہا چھڈ ٹھاں اوہ کلغی والا نظری آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ صف کہے میرے لپیٹ آئے ڈھائی ول، سدھی توں گول مول دتا بنانیا۔ انج جا پے ایہدا کچھ میٹوں ملنا پھل، لائبھ لینا
 جھولی پانیا۔ رَویداس کہا تیتوں پتہ نہیں جے توں جانا ماچھو واڑے دی جھل، ککھ کاہی رُپ وٹانیا۔ جس ویلے گوہند نوں پر بھ ملن دا وجنا سل، جل تھل
 سارے دین دہانیا۔ اون تکتا اوہدے ول، سدھی اکھ کرانیا۔ اوس کہنا دوجی وار میرے سٹ توں مات چل، میں تیرے اندر وڑ کے ڈیرہ لائیا۔ پربتوں دا
 پربت کسے کولوں نہ جاواں بل، زمیں اسماناں وچ میرا بھار نہ کوئے اٹھانیا۔ جس ویلے کرپا کر کے مہر نظر نال تکاں بھگتاں ول، ولولے سارے دیاں گوانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار نہیل دھام اٹل، اٹل پدوی دیاں بنانیا۔ صف کہے رَویداس میٹوں بغل وچ نہ گھٹ، کیوں رہیا دبانیا۔ میں
 تیرے ہتھوں نہیں جاندی چھٹ، تیرے نال پریم لیا پانیا۔ رَویداس کہا توں کر چُپ، تیتوں دیاں سمجھانیا۔ ایسے طرح پر بھونے بھگت چکنے اپنی ککھ، جس

طرح میں تینوں اپنے رنگ رنگا گیا۔ صف کہے میں تینوں کچھ ہو ر لوں بچھ، بینتی اک سنایا۔ رویداس کہا کی لوڑ، اوہ باپ بھگت اوہدے پُت، فرق رہیا نہ رانیا۔ جنہاں نے اوہنوں جانا جھک، جھکیاں لئے اٹھایا۔ رمبی اٹھ کے بھجی کہن لگی نی صف، میریئے بھینے، اوہناں بولنی اک ٹک، اندر ویکھ جو میرے وچ دتی ٹکایا۔ اوہناں دا پینڈا آگے جانا ٹک، پھیر آگے جنم کوئے نہ پانیا۔ صف کہے کی بھگتاں نوں پر بھ نے دینا سب کچھ، بن منگیاں جھولی پانیا۔ رویداس کہے پتا دے گھر دا مالک ہووے پُت، پُتراں بنا دھن دولت کم کسے نہ آتیا۔ بھگتاں بنا پر بھ نوں لوک مات کوئی نہ لئے بچھ، آونترا چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ رویداس کہے صف چھڈ اچ دی کہانی ایہتے جائے ٹک، میرا لہنا دینا پر بھ دے گھروں نظری آتیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرکھو گر سکھو ساچے سنتو ساچے بھگتو پیار نال تھادے آگے جاوے جھک، وہار نال عرشاں توں پار لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُور دُراڈا نیڑے آیا ڈھک، پاندھی بن کے اپنا پندھ مکایا۔

★ ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی پال سنگھ دے نوٹ پند بھلائی پُر ضلع امرتسر ★

صف کہے میٹوں اک دن کسے نے کہانی توں تپڑی، کچے تنداں والی نظری آتیا۔ میں کہا میں اوس تھاں اپڑی، جتھے منزل بے پرواہیا۔ اوتھے نہ کوئی براہمن نہ کوئی کھتری، شوڈر ویش روپ نہ کوئے وٹایا۔ اوتھے نہ کوئی پنڈت واپے پتری، نہ کوئی ملا شیخ مسانک مصلے رہیا سنایا۔ نہ کوئی مٹھ گاں لویری بکری، نہ کوئی چرواہا نظری آتیا۔ نہ کوئی دھڑی وٹا جگت ترازو تپڑی، اکو کنڈا بے پرواہیا۔ نہ رمبی آر نہ ستھری، جگت سمگری ویکھن کوئے نہ پانیا۔ کی دساں اوتھے اکو نزل جوت اگری، اینکارا اکو سو بھاپانیا۔ جس دے کول پریم پریتی بھگتاں دی سمگری، جگت جگ رہیا ورتانیا۔ پاتشاہاں دا پاتشاہ عادلان دا عدلی، عدالت اک لگایا۔ جس ویلے چاہے جگاں دی کر دیوے بدلی، تبادلے اپنے ہتھ رکھایا۔ جگت و دیا جس وچ پگلی، من مت بدھ دی کردے رہے لڑانیا۔ کوئی سمجھ نہ جانے اگلی، اکھراں والی ڈگری کم کسے نہ آتیا۔ میں منزل اوہ لنگھ گئی، اپنا پندھ مکایا۔ میں درشن کرن نند چند لئی، جو نوری جوت

رُشنائیآ۔ میں بھیجی اوس دے سنگ لئی، جو دُھر داناتا رہیا بنایا۔ میں پیاسی اوس دی ٹھنڈ لئی، جو تپدیاں ہر دیاں شانت کرائیا۔ جس نے سدا سدا اپنی بخشش بھگتاں نوں ونڈ لئی، گرکھاں جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا راہ رہیا دکھائیآ۔ تپڑی کہے میٹوں اک دن پچھن آئی سہیلی، سخی سچ دے سنائیآ۔ توں کس طرح رہیں آکیلی، مٹی اُتے آسن لائیآ۔ میں کہا میرے مالک دا اک ہور مالک جو سبناں دا بیلی، بیلیاں وچ اپنی دیا کمائیآ۔ دوس رین میٹوں کوئی نہ سمجھیو ویہلی، میں اوسے پیر دے پیراں ہیٹھاں اپنا آپ وچھائیآ۔ ایہو کھیل بھگتاں نال پر بھ نے کھیلی، خلقت والیو خالق دی سمجھ کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیآ۔ تپڑی کہے اک دن میٹوں کسے پچھیا آن، میٹوں چوری چوری دے سمجھائیآ۔ فی اوہ کہو جہا بھگوان، جیسہڑا بھگتاں اندر ڈیرہ لائیآ۔ میں ہس کے کہا تئیں کی سمجھو اوہنوں آنجان، اکھاں دیو اندھو، خدا دیو بندو، وکار دیو گندیو، من ممتا دُور نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اپنی کھیل کھائیآ۔ پھوڑھی کہے اک دن میری آئی ساتھن، نیڑے آ کے رہی سنائیآ۔ اٹھ چھڈ ایہہ تھاں تیرا محلاں وچ کراں آسن، سوہنا رُپ وٹائیآ۔ جتھے مہاراجیاں دی رانی مایا ترے گن بہوے کر کے داتن، دندا سا رُپ چڑھائیآ۔ سوہنے صاف سُتھرے بھوشن پا کے بنے پھل گلابن، جو بن ورتی اپنا جو بن رہی چکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے وچوں لئے پرگٹائیآ۔ میں کہا سُن میری بھین، تینوں دیاں جنائیآ۔ میٹوں چنگا مندران نالوں ایٹھے رہن، ایہہ بھومکا سوہنی نظری آئیآ۔ جس اُتے بھگت بھگوان اکٹھے ہو کے بہن، اوٹھے جگت دوشالیاں دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ اوہناں نوں تک کے میرے خوشی ہندے نین، میرا انتر مردنگ اک وجائیآ۔ میں کوڑے وہن وچ نہیں جانا وہن، اپنا آپ رُٹھائیآ۔ میرا مالک آپے دیوے میرا دین، لیکھا دُھر دا جھولی پائیآ۔ اوس دے کول ساچے نام دی وڈی رسین، جس رسین نال بھگتاں دے سورناں دے مندر رہیا بنائیآ۔ میں کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نال نہیں جانا کھن، آسا نسا نال کرنی نہ کوئے لڑائیآ۔ کیوں میٹوں اِکو آسا بھرواسا پر م پُرکھ میرا میٹوں ملے زائِن، جس دے نین میرے نیناں گئے چرائیا۔ جس ویلے اوہ میٹوں آوے لین، میں بھجائ چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیآ۔ تپڑی کہے اک دن رَویداس آگیا چُپ چُپیتا، ہتھ متھے اُتے رکھائیآ۔ کول ڈھانیاں ہتھاں دا فیتا، دھرتی دتی منائیآ۔ اوہدے اندر پریم دا

لایا باغیچہ، چاروں کُنٹ لکیر کھچانیا۔ پھیر دیکھیا تک کے نال ریبجھاں، نیتز نین ملانیا۔ اگوں نظری آیا مارگ سدھا، جو سدھا رستہ رہیا دکھانیا۔ مندر دسیا نگھا،
 سردی گرمی دوویں گیا بھلایا۔ پر بھ نوں دیکھیا پنڈیوں ننگا نہ کوئی جھگا، جھاؤ نپڑی نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کالا نہ دسے بگا، اکو رنگ سمایا۔ نہ نظر آئے اگانہ
 پچھا، کناں لمان کناں چوڑا کیہڑے دھام آسن لایا۔ اوسے ویلے چرنی ڈھیہہ کے ڈگا، نیتز نیناں نیر دہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر م
 پڑکھ پت پر میثور بن کے پتا، پتونتا ہو کے ستونتیاں اپنی گود اٹھانیا۔ رويداس اک دن اپنی پُرانی گھٹری، گوڈے ہیٹھاں لئی دکھانیا۔ اوہ رگڑ دے نال سی
 گئی رگڑی، ہیٹھوں رہی گر لایا۔ اونے چر نوں اک جوکاں لاؤن والی کول آگئی لگڑی، مٹی دا کجا ہتھ اٹھانیا۔ اوس نے کہا ایہہ کوئی پاگل بیٹھا جنگلی، اپنا
 آسن لایا۔ اس توں وست کی منگنی، بھکھیاں والا ویس دھرانیا۔ گھٹری بولی میری گل سن اگلی، تیتوں دیاں جنانیا۔ ایہہ پریمی پیارا آیا جگ لئی، ایہنوں اپنی
 لوڑ نہ رانیا۔ کچھ اس دے کولوں منگ لئیں، بھگتاں جھولی رہیا بھرانیا۔ اوہ اگوں دی نیویں اٹھیں لنگھ گئی، ہر دے وچ اکو آس تکانیا۔ جے بخشیش تے اپنا
 سنگ دئیں، ہور لوڑ نہ کوئے جنانیا۔ چوڑا سی دے گیڑ وچوں کڈھ لئیں، اپنا پر بھو دینا ملانیا۔ بھین بھراواں وانگوں مل کے دست ونڈ لئیں، حصہ میرا میری
 جھولی پانیا۔ رويداس نے اوسے ویلے اک لکیر اپنی چھاتی اُتے کڈھ لئی، ہوئی جہی دتا سنانیا۔ توں اپنا ادھ میرے کولوں ونڈ لئیں، پردہ اوہلا نہ کوئی رکھانیا۔
 ایسے کارن پال سنگھ تیری بھرا والی گنڈھ پئی، مالک دوہاں دا اکو نظری آئی۔ ہر سنگت ہر بھگت ایسے رنگن وچ رنگ لئی، رنگ اپنا دتا چڑھانیا۔ مہاراج آیا
 کسے کارن مارن پنڈھ نہیں، پاندھیاں نوں اپنے نال ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کرے اپنے انند لئی، بن بھگتاں دے پر بھ
 نوں انند نہ کوئے دکھانیا۔ جے ہور کچھ ہو یا تے اوہ گجری دے چند لئی، نرگن سرگن اپنی کھیل دکھانیا۔ جس جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ لئی، رسیاں لیا منانیا۔
 جے آیتے پریم پریتی دے پھندھ لئی، جم دی پھاسی رہیا کٹانیا۔ سوہنا ہو یا سوہنی منگ منگ لئی، پر بھ خالی جھولی دے بھرانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، ایسے کارن ہر سنگت سد لئی، بنا کارنوں کسے دے کم دا حرجانہ نہ کوئے کرانیا۔ پریم ڈوری اندر بندھ لئی، چاروں کُنٹ گنڈھ دتی پوانیا۔ ہُن اندر
 اوہلا نہ کندھ رہی، پردہ دتا اٹھانیا۔ نہ کرماں والی تہاڈے سرتے پنڈ رہی، جھگڑا دتا مکانیا۔ نہ سرت تہاڈی رنڈ رہی، کنت سہاگی ہر اپنا جوڑ جڑانیا۔ نہ

برہمنڈاں والی ونڈ رہی، سچھنڈ ساچے دھام بہانیا۔ نہ کواریاں والی کچی دنگ رہی، نام کنگن ہتھ وچ دتا پانیا۔ نہ رُشنائی والی سورج چند رہی، جوتی جوت وچ ملائیا۔ نہ امرت دھار پانی والی ٹھنڈ رہی، ساچے سوے وچ دتا نہانیا۔ اوگر کھو تہاڈے چرناں دی سیوا کرن والی نہ مائی گنگ رہی، گوداوری سُرستی جمنا دُور دُراڈیاں ویکھو روون مارن دھانیا۔ ویکھ کے پرہ دی کھیل ا شنبھج دُرگا دنگ رہی، جس نے دنگا سُنبھ نَسنبھ نال دتا کرائیا۔ برہما وشن شو کہن بھگتاں دی آشنا ایتھوں دی لنگھ گئی، جاندی نظر کسے نہ آئی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں صاف کہا لوک مات اک پریتی بھگتاں دی بھگوان نال ہنڈھ گئی، باقی کوڑے ناتے سارے گئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتو تہانوں مان تان دے کے بھگوان پھیر چڑھے شبد سروپی جنگ لئی، جنگجو بہادر اکو اک اکھوائیا۔ تھم دیوے اسو دے تنگ لئی، شاہ اسوارا اپنی دیا کمائی۔ تھم دیوے نام دے مردنگ لئی، سچ نگارہ اک وجائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی مل بھگتاں نال ونڈ لئی، دکھری رکھی نہ کوئے لکائیا۔

☆ ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے نوٹ پنڈ ٹانگراں ضلع امرتسر ☆

سری بھگوان کہے بھگتاں دا سوہنا کھیڑا، سچھنڈ دوارا نظری آئی۔ جتھے جگ چوکڑی تھوڑیاں دا وسیرا، ستمکھ بیٹھے سوہا پانیا۔ ڈھولا گاون توں میرا میں تیرا، پاربرہم برہم وچھڑ کدے نہ جائیا۔ دوس رین نہ کوئی چند نہ اندھیرا، اکو جوت کرے رُشنائیا۔ من مت بدھ جگت وِدیا نہ دے کوئی جھیرا، دین مذہب ذات پات نہ کوئے لڑائیا۔ ست سروپ شاہو بھوپ نرگن نرور جن بھگتاں سد سے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ نہ کوئے دکھائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکڑی دیونہارا گیڑا، لکھ چوراہی حکمے اندر بھوائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں اُتے کرے مہرا، کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ کرے رُشنائیا۔ گڑھ ہنکاری توڑ کے جندر، بے گھرے گھر دے مالک دے بنائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش کر کے ڈونگھی کندر، ست سروپ دے دکھائیا۔ من واسنا بٹھ کے بندر، چیتن سرتی سوئی دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوٹ بھگتاں ہوئے سہانیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت سہیلا، دو جہاناں وچوں

نظری آئی۔ جس نوں ملاں اک اکیلا، نرگن سرگن ہو کے پھیرا پائی۔ کوٹن کوٹ وچوں تھوڑیاں ہووے میلا، بے پرواہ جنہاں اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ جن بھگت کہے میرا بھگوان گوسائیں، گہر گمبھیر نظری آئیندا۔ جو ست ستوادی برہم برہادی پکڑے باہیں، نرگن سرگن اپنا جوڑ جڑائیندا۔ کملاپاتی دیا باقی نرگن جوت کرے رُشنائی، محل اٹل اکو سو بھاپائیندا۔ شبد اناد دُھن بودھ اگادھ اگم سنائی، نش اکھر اپنی دھار سمجھائیندا۔ انتر آتم امرت جام پیائی، انوکھا رس دیوے ہس، نہجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ نیتز لوچن نین اکھ گھلائی، کوڑی کرپا میٹے بینائی، ایک نور ظہور ظاہر آپ اکھوائیندا۔ آتم پر ماتم میلا کرے سچ سُبھائی، پڑدا اولہا اک اٹھائی، گھر وچ گھر مل مل خوشی منائیندا۔ آتم سیجا ڈیرہ لائی، شبد اناد دُھن شنوائی، جوتی نور ڈگمگائی، ست ستوادی اپنی خوشی دکھائیندا۔ بھگتاں سنگ بھگوان کرے کُرمائی، دو جہاناں وجدی رہے ودھائی، ایہتھے اتھے ہوئے سہائی، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ رویداس چھارا دے گواہی، گرگھو ویکھو نین اٹھائی، نج نیتز ہر جو اپنا رنگ رنگائیندا۔ سنتاں دا میت بھگتاں دا گوسائیں، گرگھیاں دیونہارا ٹھنڈیاں چھائیں، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ تارنہارا جانڈیاں راہی، پورب جنم لیکھے رہیا مُکائی، نت نوت دا لہنا دینا جھولی آپے پائیندا۔ سچی سکھیا اک درڑائی، اپنی ودیا آپ پڑھائی، الف یے کم کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان اکو رنگ دکھائیندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت سب توں چنگا، لکھ چوراسی وچوں نظری آئی۔ جس دے چرن چھے گنگا، کیر ملی وڈیائی۔ رویداس کسیرے پچھے کنگن اک ونڈا، سوہنی جڑت جڑائی۔ سچ دوارے دُھر دربارے ملے اک انندا، انند آتم وچوں پرگٹائی۔ باہروں پنجاں تیاں والا بندہ، انتر نرگن نور جوت رُشنائی۔ اگنی اگت نہ کوئے تپائے سدا ٹھنڈا، سیتل دھارا وچ سمائی۔ پر م پُرکھ ابناشی کرتا لائے اپنے انگا، انگیکار اک ہو جائی۔ کایا چولی چاڑھے ساچا رنگا، دُرمت میل دھوائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا اک اکھوائی۔ جن بھگت کہے میرا اوچو اوچ بھگوانت، اگم اتھاہ بے پرواہ اکھوائی۔ جس دا لیکھا آد انت، جگا جگنت ویکھ دکھائی۔ جو لکھ چوراسی دا ساچا کنت، پت پر میثور وڈی وڈیائی۔ سو پرگٹ ہو کے کھجک انت، انتشکرن سب دا ویکھ دکھائی۔ گرگھیاں جپاوے اکو نام منت، ڈھولا دُھر دا دے سنائی۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، منمت رہن کوئے نہ پائی۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بھيو اھیدا دے گھلائی۔ ناتا توڑ کے جیرج

انڈج، اُتبیج سبیج لیکھا دئے مُکائیا۔ میل ملا کے بھگتاں سنگت، سگلا سنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ جن بھگت کہے میرا ٹھا کر سوامی، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ جو ہر گھٹ و سیا ہر گھٹ انتر جامی، گرہ گرہ اپنی دھار چلائیندا۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا اگئی بانی، شبد وست امولک جھولی پائیندا۔ امرت رس دُھر دا جام آب حیات پیاونہارا پانی، بوند سوانتی اکو اک ٹپکائیندا۔ لیکھا چکا ونہارا چارے کھانی، چاروں کُٹ کھوج کھوجائیندا۔ سرتی شبد ملا ونہارا ہانی، جگ وچھڑے دُھر سنجوگی میل ملائیندا۔ راگاں ناداں توں باہر دتے اپنی کہانی، جلوہ جوت نُور نورانی، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت بھگتن پیتا ٹھانڈا سپتا ترے گن اتیتا نرگن سرگن اپنی دھار چلائیندا۔ جن بھگت کہے میرا پاربرہم، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جس داسب توں وکھرا نرالا دھرم، دیناں وچوں دین اکو دئے سمجھائیا۔ جس دا سمجھ نہ سکے کوئی کرم، نہ کرمی اپنی کار کمائیا۔ جس دا جھگڑا نہیں کوئی ورن، کھتری براہمن شور ویش اکو نُور رہیا درسائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچی سرن، چرن پریتی اک سمجھائیا۔ نیز کھولے ہرن پھرن، جگت اندھیرا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھگن کہے میرا بھگت میت، دُھر دا متر نظری آئیا۔ جس نال جگت جہان چلے دُھر دی ریت، ساچا مارگ اک لگائیا۔ تن ماٹی خاکی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ بھو چکا کے اُوچ نیچ، ہست کیٹ اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا مالک اک اکھوائیا۔ بھگت بھگوان اک سرُپ، جوت جوتی وچ سمائیا۔ اکو دشا اکو کوٹ، اکو گھر و بے ودھائیا۔ اکو ہلارا رہے جھوٹ، دو جہاناں پار ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بھگتی وچ رکھائیا۔ بھگت بھگوان اکو سنگ، جگ چوکڑی نظری آئیا۔ اکو نام اکو مردنگ، اکو ڈھولا راگ گائیا۔ اکو سبج اکو پلنگ، اکو بیٹھا آسن لائیا۔ اکو پریم اکو اند، رس اکو اک چکھائیا۔ اکو مندر اکو اندر جان لنگھ، اک دُوبے نوں مل مل خوشی منائیا۔ بھگوان بھگتاں بخشند، بھگت بھگوان گاون چھند، دوہاں مل کے پئے ٹھنڈ، ٹھا کر قادر کرتا اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ جنم دا لیکھا پورب ویکھ وکھائیا۔

☆ ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ☆

بدھک آہ دیکھ تیرے ساتھی شکاری، شکار کھیڈن لوک مات آئیا۔ بہتر سال جنہاں نال رہی یاری، بچھلا حساب سمجھائیا۔ کس بدھ مَوَوعِ بلیا وِچ سنساری، پر بھ پڑدا دے اٹھائیا۔ سُرین سنگھ ہمیشہ ہتھ رکھدا سی کھاڑی، جھاڑیاں وِچ لکے ہوئے شکار باہر کڈھائیا۔ ایس دی اوس ویلے ڈھائی فٹ لمی سی داہڑی، ریشیاں ورگا ریشی نظری آئیا۔ اک دن ایہدے کولوں اک تتر مار گیا اڈاری، اپنے کھنجر پھیلایا۔ ایس نوں بدھک کہا توں چنگا نہیں شکاری، تیرا نشانہ نشانے وِچ پورا نظر نہ آئیا۔ اوس نے کہا اچھا میں پھیر دیکھاں دوجی واری، اپنا بل دھرائیا۔ اگے جانڈیاں نوں کرشن ستا سی پیر پاری، چرن گوڈے اُتے اُکائیا۔ بدھک ماریا بان پہلی واری، پدم وِچ دی پار لنگھائیا۔ ایہدا نام سی مدن، سٹ کے ہتھوں کھاڑی، بھجھا واہو داہیا۔ کرشن دا چرن چھیا نالے لہو صاف کیتا نال داہڑی، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ اوس ویلے اپنے سر توں پگڑی لاہ کے پاڑی، پٹی اُتے دتی بندھائیا۔ غصے وِچ کہا، بدھک، ایہہ چنگی نہیں ہوئی کاری، کرشن دتا بان لگائیا۔ بدھک کہا میں وی ایسے توں بلہاری، جس اپنے تھم وِچ میری سیو لگائیا۔ اگوں کرشن کہا اے لیکھا ہور تہاڈا وِچ سنساری، سگلا دیاں جنائیا۔ جس ویلے آوے کلجگ انتم واری، بچھلی وار تا پر بھو دے دھرائیا۔ تساں دوہاں کٹھیاں ہونا پھیر بنا شکاری، شکار اکو پڑھ اکال اگے نظری آئیا۔ آو اگے، جے تیر نہیں تلوار نہیں چھرا نہیں کٹار نہیں سینے دے اُتے ہتھ مارو اکو اک واری، پیار دی دھاری تہاڈے وِچ سمائیا۔ تسیں بھل گئے میں نہیں بھلیا، تسیں جھڈو میں نہ جھڈاں ایہہ میری کھیل نیاری، نیارا ہو کے سب توں رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان ہوئے سہائیا۔ سُرین سنگھ کچھ بچھلا کر چیتا، تیتوں دیاں جنائیا۔ دوارکا توں پرے نو میل تے سی تیرا کھیتا، سوہنا بل چلائیا۔ پنج سال توں اپنی زمین دا سورن سنگھ کولوں لیا سی ٹھیکہ، بن پٹیوں پٹیداری دتی بنائیا۔ اک ہور کھیل دیکھا، پورب دیاں درڑائیا۔ تیرا آندھ گوانڈھ بڑا نیکا، نیکی کرن والا بدی کول نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ کچھ دیکھ بچھلی کتھا، بھتھار تھ دیاں جنائیا۔ جس ویلے کرشن نوں ٹیکن لگا سیں متھا، اوس ویلے ایہہ دوویں سیوک، اُس دے کول بیٹھے دیکھ وکھائیا۔ جنہاں داروپ نظر آوے تیجا سنگھ اتے دلپ سنگھ دیوت، وڈ دیوا دیونہار وڈیائیا۔ کرے کھیل

الکھ ابھیوت، مہروان اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ لکانیا۔ شکار پو جے شکار کھیڈن دی لوڑ، سوہنا طریقہ دیاں سمجھانیا۔ نٹھن بھجن دی رہے نہ لوڑ، جنگل جوہاں وچ لبھن کوئے نہ جانیا۔ پھرنا پئے نہ اندھیرے گھور، ڈونگی کندر نہ پھول بھلایا۔ سواناں دی چھڈنی پئے نہ ڈور، تیر چلے نہ کوئے چڑھانیا۔ بھاون پئے نہ کوئی گھوڑ، نیزہ ہتھ نہ کوئے اٹھانیا۔ جس ویلے دوویں ہتھ دیو جوڑ، تہاڈا شکار شیر اگے پئے کے اپنا آپ بھیٹ چڑھانیا۔ شیر نوں مار کے تئیں ہوئے دلیر، دوہاں کھاں والا تیر نظر نہ آنیا۔ زرگن ہو کے تہانوں لیایا گھیر، چو طرفا کٹھے دتے کرائیا۔ شکاریاں وانگو، ویکھیو، کتے سوٹی لاکے ایہنوں نہ دیو چھیڑ، جے چھیڑو تے پریم پریتی نال اٹھانیا۔ اپنا آپ تہاڈے اگے کر کے ڈھیر، مان تان تہاڈی جھولی پانیا۔ جے بخشش کرے تے مہر، مہروان ہو کے ہوئے سہانیا۔ رام سنگھ بے شک اچ دے دن دی ہو گئی دیر، اک جگ بچھے اک دن لیکھے لایا۔ ایسے کارن نہیں دتا بھیج، اپنی بدھ اپنے ہتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھو بدھ نال آپے میلے رہیا ملانیا۔

جن بھگت کہے پر بھ تیری کیہڑی موت، اگلی پچھلی ریتی دے سمجھانیا۔ کی لہنے پئے کے کریئے ڈنڈوت، دھوڑی وچ سماںیا۔ کی تیرے درتے جائیئے پنچ، اپنا پنڈھ مکانیا۔ کی گھر بہہ کے لینے سوچ، انتر آتم دھیان لگانیا۔ جس بدھ درشن دیویں روز، ستیاں لئیں جگانیا۔ پریتم اپنے دس دے چونج، پردہ دے اٹھانیا۔ جس بدھ مانئے تیری موچ، موجودہ گھر گھر نظری آنیا۔ کی ہوئے اگادہ بودھ، پڑھیئے تیری پڑھانیا۔ کی ہر دا لینے سودھ، تیرے چرناں ہیٹھ رکھانیا۔ کی کئیئے ہوئے روگ، منسا موہ تجانیا۔ کی چکائیئے پچھلا وجوگ، ناتا کوڑ ٹڑانیا۔ کی کریئے سچ سنجوگ، میلا سچ سبھانیا۔ کی جیون نالوں چنگی سمجھیئے موت، جیون تیری جھولی پانیا۔ کی بھجے پھریئے چو داں لوک، بن بن پاندھی راہیا۔ کی نیتز کجلا پائیئے نال شوق، سوہنی دھار بندھانیا۔ کی تن تے وٹنا لائیئے اک آونس، پچھلے مہاراناں والی ریس جنانیا۔ کی پیسے ٹکے دی تھان متھے ٹیکئیئے نال پاؤنڈ، جو سورن دتے گھڑانیا۔ کی بن کے آئیئے کتب غوث، بہروپی روپ وٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دینا جنانیا۔ کی آئیئے و دیا پڑھ کے، بدھ بیک کرائیا۔ کی آئیئے سپس تیرے چرناں دھر کے، نیوں

نیوں دھوڑ رمانیا۔ کی آئیے جینودیاں جگ مر کے، جیون مرن دوویں تیرے لیکھے پائی۔ کی آئیے گھوڑی چڑھ کے، سیہرا سیس نال بندھائی۔ کی آئیے
 راتیں سویرے تڑکے، بھیو ابھیدا دے جنائی۔ کی آئیے گھردیاں نال لڑکے، ناتے جگت والے چُھڈائی۔ کی آئیے ہتھ متھے اُتے دھر کے، بھاگ اپنے دیکھ
 دکھائی۔ کی آئیے سچ دوارے کھڑکے، محل اٹل خوشی منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دے سمجھائی۔ کی آئیے پڑھ کے نماز، سجدہ
 سیس جھکائی۔ کی لے کے آئیے نیاز، پراونٹھے نال پکائی۔ کی لے کے آئیے تاج، جیہڑا تیرے سیس بندھائی۔ کی لے کے آئیے ساز، جو ساجن در وجائی۔ کی
 بن کے آئیے ساک، سجن اک اھوائی۔ کی کھول کے آئیے تاک، پردہ انت اٹھائی۔ کی کردے آئیے ناچ، گھنگٹ گھ اٹھائی۔ کی مدے آئیے ناک، ٹیڈھا
 لکھ کرائی۔ کی جوڑدے آئیے ہاتھ، دوئے دوئے سرنائی۔ کی گاؤندے آئیے گاتھ، تیرا نام دھئیائی۔ کی کھول کے آئیے آنکھ، نیز نین اٹھائی۔ کی دھوڑی مل
 کے آئیے راکھ، تن بھبوت رمانیا۔ کی نہا کے آئیے تیر تھ تاٹ، سروور ایشان کرائی۔ کی آئیے پہن کے بستر پٹ، ویس اویسا روپ وٹائی۔ کی آئیے سوں
 کے اُتے کھاٹ، کھٹیا نال لیائی۔ کی کٹ کے آئیے ننگی پیریں واٹ، ست ساچی سیو کمائی۔ کی آئیے دوس رین کہ رات، ویلا ساچا دے سمجھائی۔ کی لے
 کے آئیے نال قلم دوات، بے کچھ لیکھا دین گنائی۔ کی بن کے آئیے اناٹھ، غریباں ہوئیں سہائی۔ کی کر کے آئیے پوجا پاٹھ، مندر ٹل کھڑکائی۔ کی آ کے
 کریئے بات، سنمکھ ہو دے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائی۔ کی آئیے سیس نواؤندے، مان ابھمان مٹائی۔ کی آئیے
 ڈھولے گاؤندے، ڈھر داراگ سنائی۔ کی آئیے راگ الاؤندے، اپنا تال وجائی۔ کی آئیے اٹھ شراماؤندے، نیز نین نہ کوئے اٹھائی۔ کی آئیے گل وچ پو
 پاؤندے، بھے پر بھو وچ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائی۔ کی آئیے رکھ کے روزے، فاتے وچ پھیرا پائی۔ کی آئیے
 پیروں لاه کے مؤزے، جوڑا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ کی آئیے خالی کر کے بوجھے، کہ مایا ڈھیر لگائی۔ کی وجاؤندے آئیے گلو جے، بنسریاں نال شنوائی۔ کی
 اٹھاؤندے آئیے طوطے، جو منگھاں کرن پڑھائی۔ کی نیناں آئیے روندے، بہڑی کر سنائی۔ کی کپڑے آئیے دھوندے، صاف ستھرے روپ وٹائی۔ کی پھر
 کے آئیے پٹنے پاؤنٹے، بن کے پاندھی راہیا۔ کی آئیے اپنا آپ تیرے چرناں ہیٹھ وچھاؤندے، تن ماٹی خاکی تیری بھیٹ چڑھائی۔ کی آئیے تیرا دھیان

لگاؤندے، دھپیاں پتر تجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ کی آئیے گل وچ پا کے پھاسی، انتر تیرے لیکھے لایا۔ کی کردے آئیے ہاسی، خوشیاں گھ وکھایا۔ کی چڑھ کے آئیے گھاٹی، منزل پنڈھ چُکایا۔ کی مُکا کے آئیے واٹی، پچھلا لیکھا رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ کی کہندے آئیے ستنام، ڈھولا تیرا گایا۔ کی کہندے آئیے دسرتھ بیٹا رام، رام سیتا بے پرواہیا۔ کی کہندے آئیے کاہن، گھننیا کرشن دے وڈیایا۔ کی کہندے آئیے موسیٰ آلے اسلام، کی سلل تیری سرنایا۔ کی مسیح کہیے امام، کی ابراہیم وڈیایا۔ کی محمد داسناؤندے آئیے پیغام، یابمین راگ الایا۔ کی کلمہ پڑھدے آئیے کلام، پلا کائنات وچوں بھڈایا۔ کی بن کے آئیے غلام، بردے ہو کے سیو کمایا۔ کی چھڈ کے آئیے کام، حرص ہوس گویا۔ کی کھا کے آئیے بادام، پستے گھ پُھبھایا۔ کی کر کے آئیے آرام، سکھ ساگر رُپ وٹایا۔ کی کر کے آئیے ایشان، جل دھارا میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ کی ہو کے آئیے نیویں، نینویاں دین وڈیایا۔ کی گھراں وچ جگا کے آئیے دیوے، گھرت دیپکاں وچ پایا۔ کی مستی وچ ہو کے آئیے کھیوے، خماں وچ دین وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال تکایا۔ کی بن کے آئیے چراغ، تیرا دیپ جگایا۔ کی بن کے آئیے کنت سہاگ، سوہنا رُپ وٹایا۔ کی بن کے آئیے نار پیاری ویراگ، برہوں وچ گر لایا۔ کی بُجھا کے آئیے آگ، اگنی تت گویا۔ کی دھو کے آئیے داغ، دُرمت میل صاف کرایا۔ کی بن کے آئیے جگت سماج، دین مذہب نال رلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ دے اٹھایا۔ کی دینے حال دل دا، جن بھگت رہے جنایا۔ توں صاحب کس بدھ بلدا، بلنی لئیں کرایا۔ کس ویلے اپنے آسن سنگھاسن توں ہلدا، ساچی لئیں انگڑایا۔ کس ویلے مالک بنیں بھگتاں دے دل دا، ویلا وقت دے درٹایا۔ کس ویلے تیرا پریم غنچہ کھلدا، سنگدھی اک مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینا سمجھایا۔ کی آئیے تیرے کول بن کے نئے، نکیاں دین وڈیایا۔ کی آئیے تیرے کول بن کے چٹے، پوتریاں پُنیت دین کرایا۔ کی آئیے تیرے کول لے کے پھل مٹھے، جس نوں کھا کے خوشی منایا۔ کی لے کے آئیے تیرے کول ساچے سٹے، جس سٹے نال بازی سب دی جت وکھایا۔ کی لے کے آئیے پچھلے چٹھے، جنہاں اُتے رَویداس چمارا دے گواہیا۔ کی لے کے آئیے پتے، جو پاتی راہیں دے جنایا۔ کی لے کے آئیے اوہ

تیر بدھک بچھٹے، جو کرشن چرن چھوہ کے خوشی منائیا۔ کی لے کے آئیے جنہاں نوں اہے نہیں پتے، کی اوہناں سنجوگ بنائیا۔ کی لے کے آئیے نرائن سنگھ جھے پتے، جو نوجوان دا پتا اک اکھوائیا۔ کی لے کے آئیے اوہ بچے، جنہاں نوں جنم جنم وچوں ملی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کی بن کے آئیے سوتھرے، ڈنڈیاں تال وجائیا۔ کی کردے آئیے مچرے، ویسواناچ نچائیا۔ کی بہہ کے آئیے مچرے، ساچی ریت سہائیا۔ کی حال دئیے گزرے، پچھلی کہانی سب نوں رہی ستائیا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ بچھ لے، بھو کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرپا دے کمائیا۔ پُرکھ ابناشی کہا میں کسے بدھ کدے نہ ریکھاں، بھگتاں دیاں سمجھائیا۔ بنا چرن پریتی نہ کدے پتیجاں، باقی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ ویکھو تہاڈے ساہمنے کڈھی جاندا نتیجہ، جگ جگ دے پرچے ویکھ دکھائیا۔ نرین سنگھ بدھک دا پچھلا سی بھتیجا، جس دا بیٹا نوجوان نظری آئی۔ اُنی سال دی عمر اوس دی ٹھیکا، اچھی طرح درڑائیا۔ جس دی کلجک وچ پئی تریکا، طرح طرح نال دتا سمجھائیا۔ بھوایں کوئی کول لکھن والا نہیں سی وسیقہ، وصیت بھگوان اپنی آپ لکھائیا۔ نال حکم نال حدیثا، سب کچھ دتا سمجھائیا۔ بدھک دے بھتیجے دا بیٹا، بدھک نال لیکھا بدل کے آیا ویسا، بیٹے دا بیٹا بیٹی شان ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب جنم دے وچھڑے دوویں پیو پت دیاں ملانیا۔

★ ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

بھگتی کہے میں کی کراں بھگوان، ہائے ہائے کر سنائیا۔ میں کس بدھ وساں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بیابان، ٹلے پر بت اپنا ڈیرہ لائیا۔ کس بدھ پھراں جہان، چار کُنٹ دہ دشا اُٹھائیا۔ کس بدھ دیاں گیان، سچ دے درڑائیا۔ کس بدھ کراواں دھیان، انتر لو لگائیا۔ کس بدھ کراواں اِشان، تیر تھ تٹاں ہو سہائیا۔ کس بدھ دیواں مان، مہر نظر تکائیا۔ کس بدھ سناواں راگ کان، دُھر دی دھار جنائیا۔ بھڑی بھڑی کر کے نیتز نیر لگی وہان، کھلڑی میڈھی نظری آئی۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجک میٹوں بخشا رہوں دان، داتا ہو کے دیا کمائیا۔ کلجک انت سری بھگوانت، دُہائی کیوں ملیوں بھگتاں سدھا آن، میری لوڑ اوہناں

رہی نہ رانیا۔ میرا کدھروں بنو پین کھان، میری سیوا کون کمانیا۔ میٹوں کون دو پکوان، آگے بھیٹ چڑھانیا۔ میری کون کرو پچان، وچولن کون بنانیا۔ توں
 سدھا آپ ہوئیوں مہروان، بھگتاں میلا سہج سبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سچ دے سبھانیا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگتی پُتری،
 تیتوں دیاں جنانیا۔ پہلوں بھگت جن تیرے چکاؤندا رہیا کچھڑی، ہوئی ہوئی لوریاں نال پرچانیا۔ نام ندھان دی دے کے بُرکی، دھیرج دیا رکھانیا۔ جوگ
 ابھیاں تپ سادھن ہٹھ وچ کرا کے سرتی، تھوڑی تھوڑی کری رُشانیا۔ کلج انت سری بھگونت ایہہ کھیل اگئی کیتا قدرتی، قادر دی بے پرواہیا۔ جس
 دھاروں توں آد جگاد اُتردی، اپنی سیوامات کرانیا۔ جن بھگت اُدھارے تیرے وی اُپر دی، تیرا لیکھا رہیا مُکانیا۔ ہُن کھیل پُرکھ اکال تے گوہند پُتر دی، دوجی
 سوانی دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ کملیئے ہُن تیری گھڑی بھگتاں نال مل کے شکر دی، نیوں نیوں سپس نوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ بھگتی کہے میں کی کراں، سمجھ کچھ نہ آنیا۔ جیواں کہ مراں، کہ بھجائاں واہو داہیا۔ بل دھراں کہ ڈراں، بھیانک کھیل کھلانیا۔ اڑاں کہ
 لڑاں، جھڑاں کہ سپس نوانیا۔ کھڑاں کہ سرنی پڑاں دھڑاں، بہتر ناڑاں ویکھ وکھانیا۔ اندروں آواز آئی ہبھہ کچھ چھڈ اکو لڑ پھڑاں، پلو اپنے نال گنڈھانیا۔
 اوہناں بھگتاں نال رلاں، جیہڑے رکے پر بھ دا درشن رہے پانیا۔ اوہناں دے اندر پریم باقی ہو کے بلاں، زرگن نور ہو کے نظری آنیا۔ اوہناں دے ہجر
 اندر سڑاں، اپنا آپ بھیٹ چڑھانیا۔ اوہناں دے مندر اندر چڑھاں، سچ دوارے بہہ کے خوشی منانیا۔ اوہناں دے نال مل کے اوہو سوہنگ ڈھولا پڑھاں،
 جس بدھ ملیا بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگتی نکئی، نکئی دیاں جنانیا۔ کچھ یاد رکھ گوہند نے بناؤنی وڈی اُچی سکھی، جس نوں اتار پیغمبر دین وڈیاںیا۔
 جس دی دھار نرالی تکھی، صدی ویہویں تک سمجھ کسے نہ آنیا۔ ہُن اوس حکم دی کھولن لگا چٹھی، جو اپنی ہتھیں بند کرانیا۔ اوہدے اندر اکو دھار چٹی،
 کالے حرفاں والا روپ نہ کوئے وٹانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال مان دیوے ساچی اگئی، اگئی اگئی نال جڑانیا۔ سب دی تار اندر بہہ کے رہیا کھچی، باہروں نظر
 کسے نہ آنیا۔ ایہہ کھیل کرنی انڈٹھی، سچ سنگھاسن ادھ وچکارے دینا لگانیا۔ رَویداس نوں دسئی کہانی بیٹی، پردہ اوہلا آپ اٹھانیا۔ خون کڈھ کے اپنی چچی،
 چیتن سرتی دینی کرانیا۔ بھگت دوارے کر کے ریتی، اگئی اگئی ہتھ وند وندانیا۔ نالے دُور نالے نزدیکی، سنمکھ ہو کے کھیل وکھانیا۔ ادھ وچکار بہہ کے کرے

سب دے نال پریتی، سنگت چاروں طرف نظری آئی۔ بھلواری دیکھے اپنی باغیچی، بوٹا محک نال مہکائی۔ اگے سب توں دھار دکھری وچ سنسار چلے تہی، تریلوکا اپنا حکم منائی۔ کلیاں دی کلام چلے حدیثی، حضراتاں دا حضرت اکو بے پرواہیا۔ حکمے اندر سنگھ بٹن مارے سیٹی، سٹا اکو وار جنائی۔ نوگرگھ نو دوارے بن ٹیٹی، بنا ٹکٹ اندر لنگھن کوئے نہ پائی۔ پر بھو کرے کھیل جو اپنی ریتی، ریتوان وڈی وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ اگی اگی اگی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال دیا کمائیدا۔ اگی وار اگی دیوے وند، حکم اکو وار سنائیدا۔ ڈھولے گاؤں دھر دے چھند، اگی گیت آپ دوائیدا۔ نال پُرکھ اکال نالے گجری چند، دوہاں دا درس اکو وار کرائیدا۔ نالے نیتز نین پاوے ٹھنڈ، نالے آتم رنگ چڑھائیدا۔ نالے خوشی کر کے بند بند، بندگی اکو اک درڑائیدا۔ نالے کٹے بھکھ ننگ، ڈکھ دلدر دُور کرائیدا۔ نالے داتا ہو کے بنے سنگ، سگلا سنگ نبھائیدا۔ نالے بھکھاری ہو کے لئے منگ، جن بھگتاں اگے جھولی ڈاھندا۔ نالے درس نالے اند، نالے اند پُری والا دیا کمائیدا۔ نالے کرماں لگماں دی چھکے سر اپنے پنڈ، ہوئے بھار سرب رکھائیدا۔ نالے مہر نالے مُجت، مہروان ہو کے جھولی ڈاھندا۔ نالے پریم رس دا سوہنا شربت، اگی سیر نال آپ بنائیدا۔ نالے میٹ کے جائے غُربت، نالے اُلفت وچ وڈیائیدا۔ نالے بھجیاں ٹٹیاں بھانڈیاں ساڈھے تن ہتھ کایا دی کر کے جائے مُرت، مُرشد مُرید اپنے رنگ رنگائیدا۔ نالے مالک ملوگ جگیر دے کے جاوے خلت، خالص اکو گھر دکھائیدا۔ نالے اگے پچھے دی کٹ کے جائے دقت، وقت سہیلا آپ بنائیدا۔ نالے دو جہاناں بنا کے جاوے عزت، آبرو گرکھاں ہتھ پھرائیدا۔ نالے میل ملاپ کر کے ملت، ملنی جگدیش اپنے نال کرائیدا۔ نالے لگھ چوراسی کڈھ کے نسبت، قسمت سب دی آپ بدلائیدا۔ نالے جن بھگتاں ملے آپ اپنی کر کے ہت، او جھڑ راہ نہ کوئے دکھائیدا۔ نالے بھگتی کولوں بھگتاں دی کراوے منت، ثالث ہو کے اپنی کھیل کھلائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیدا۔ آپ ہووے اچا ساڈھے تن ہتھ، صاحب سنگر بے پرواہیا۔ چاروں کُنٹ چلے رتھ، بھجے واہو داہیا۔ چاروں کُنٹ نظر آئے بھگت پیاریاں اکھ، ہر سنگت رُپ وٹائی۔ اوہناں وچوں سیوا لاؤنے اٹھ، جو اٹھاں تئاں روگ گوائیا۔ اوہناں وچوں پنخ لینے جھٹ، اپنا حکم ورتائی۔ اوہناں وچوں دوہاں دے خالی رکھنے ہتھ، پلو اپنی گنڈھ پوائیا۔ سب توں اُپر رکھنی اپنی اکھ، نیتز دوویں لئے کھلایا۔ نالے حقیقت دیوے

حق، نالے حاکم نظری آئی۔ اِکّی پوہ نوں ہر سنگت نوں لکھے لیکھ گوہند دی نال رت، رت تن وچوں کڈھائی۔ نالے برہم نالے مت، کملاپت نظری آئی۔ نالے راگ نالے جس، نالے ڈھولے رہیا سنائی۔ نالے ہوئے بھگتاں وس، واسطے کر کر رہیا منائی۔ نالے ہو پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ دے درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائی۔ نالے سنگت نالے پنگت، دوویں دھار چلائیندا۔ نالے نام نالے رنگت، رنگ مچھیٹھی اِک رنگائیندا۔ نالے شوڈر نالے پنڈت، برہم اپنا کھیل وکھائیندا۔ نالے جیرج نالے انڈج، اُتبیج سیج اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ رت نال لکھے لیکھ نو، سوہنگ انک بنائی۔ نو کھنڈ پر تھی آوے بھوں، بے پرواہ اپنا پھیرا پائی۔ نالے دھرنی اُتے جاوے سوں، سنگھاسن ہو نہ کوئے وچھائی۔ نالے کھا کے ڈھائی جوں، رات دا ڈنگ لئے کٹائی۔ نالے بھگتاں ملن دا گوں، اِکّی سو نوں اِکے رات درس دکھائی۔ نالے لا کے لکھ چوڑا سی نوں داو، سادھاں سنتاں اندروں سرتی سب دی کھچ لیا۔ نالے گرگھ کھڑے جاندا راہوں، او جھڑ جانڈے لئے ترائی۔ نالے پریم بخشے بھاؤ، بھگتی چرناں ہیٹھ دبا۔ نالے پتا بنے ماؤں، بھگت اپنی گود اٹھائی۔ نالے دیوے ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ نالے اکیاں کولوں کرے اپنا اِشان، اپنی دیا کمائیندا۔ نالے بھگت نالے بھگوان، دوویں رُپ وٹائیندا۔ نالے داتا نالے دیوے دان، دیاوان دیا کمائیندا۔ نالے چرن کول بہائے سیتا رام، دُور دُراڈا رہن کوئے نہ پائیندا۔ نالے کرشن نالے گوپی نالے کاہن، سب نوں اپنا حکم منائیندا۔ نالے پیر پیغمبر سجدے کرن سلام، سر اُپر نہ کوئے اٹھائیندا۔ نالے گر سنگر دیوے مان، مہر نظر نال ترائیندا۔ وقت سہیلا گر چیل گوبند پُرکھ اکال ملیا آن، آن سب نوں اِک جنائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھبی پوہ سوہنا رنگ وکھائیندا۔

☆ ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ☆

بھگتی کہے پر بھ کرپا کیتی چنگی، دیاوان دیا کمایا۔ آگے میتوں وی مل جاؤ سون نوں منجی، مٹی خاکی ڈیرہ تجایا۔ میرا کھہرا چھٹ جاؤ جنگلاں وچ پھرنا نہ پو پیریں نگی، تنہاں وچ پھر پھر پانی وچ ٹھرن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ میں لکرمیاں دے بھار چک چک سروں ہو گئی گنجی، کلجک سادھ ہتے لکرمی نظری آئی۔ میں بھیکھیاں پکھنڈیاں وچ بہہ کے ہو گئی گندی، یت ست رہیا نہ رانیا۔ پر بھ کنت ہندیاں میتوں کوڑ گڑیاں کیتا رنڈی، سہاگی میل نہ کوئے ملائی۔ مارگ ہندیاں میتوں لے گئے ٹیڈھی ڈنڈی، اشاریاں نال بلائی۔ چار کنت دہ دشا میں اپنی ہندی ویکھی بھنڈی، سارے دین ڈھانیا۔ میری اودھ ایسے کر کے ہنڈھی، ویلا وقت گیا آئی۔ پر بھو کتن لگا تنگی، دشواری رہیا مٹائی۔ پھیرا پا کے وچ نوکھنڈی، برہمنڈاں کھوج کھوجائی۔ میری ویکھ کے کنڈیاں نال پائی اگی، صاحب نوں ترس گیا آئی۔ میری ویکھ کے وچوں بھجی ہوئی دندی، مہر رہیا کمایا۔ میری ویکھ کے پٹھ نگی، اُتے اوڈھن رہیا لکائی۔ میری ویکھ کے کون لٹھی ڈنڈی، ڈنڈوت اپنی رہیا مٹائی۔ میں بھگتاں دی بننا سگی، ناتا لینا جڑائی۔ جنہاں دے اندر نور چڑھنا نوچندی، چند چاندنا کرے رُشانی۔ جیہڑے پُرکھ اکال بناؤنے اپنے بھجنگی، اوہناں نال اپنا میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان دڈیائی۔ بھگتی کہے میرا ہونا چھٹکارا، پر بھو کلجک قصایاں کولوں لئے بچائی۔ جیہڑے میرا تكدے سہارا، بگ پوڑے بن کے بیٹھے ڈیرہ لائی۔ میرا دے اشارہ، جگت وکار رہے کمایا۔ میرا دے ادھارا، دوسریاں رہے بھرمائی۔ ایہو چھ سادھاں توں پر بھ کرن لگا کنارہ، کوڑیاں دی کشتی رہیا ڈبائی۔ ساچے بھگتاں بخشے پیارا، پریتی پریتم اکو وار جڑائی۔ جنہاں دا ٹھا کر سچا میت مَرا، گہر گہر ساگر نظری آئی۔ اہناں نال مل کے اوسے دی کراں نمسکارا، جس دے حکمے اندر بھجی پھری واہو داہیا۔ اوہ سجاں دا سجن پیتاں دا پیتا شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ بھگتاں دا ونجارا، سیوادارا نظری آئی۔ اوچو اوچ جس دا دربارا، لکھ چوڑا سی گھرن بھنہارا، سچھنڈ دوارے بیٹھا سو بھا پائی۔ بھگت سہیلا اینکارا، بخشے سچا پیارا، چرن پریتی جوڑ جڑائی۔ جس دا سوہنگ اک جیکارا، دو جہاناں کرے خبردارا، پیر پیغمبراں رہیا اٹھائی۔ اُس دا کراں درس دیدارا، جو سانجھا دے یارا، یارڈا اکو نظری آئی۔ چرن دھوڑی لگا مستک لاواں چھارا، گھولی گھول اپنا آپ واراں، مان تان ابھمان رہن

کوئے نہ پائیا۔ چنگا ہويا پر بھ نے بنا کے اِکو بھگت دوارا، بھگتاں نوں اِکو گھر دتا بہائیا۔ جے کسے نوں لبھنا پئے نر نکارا، اوتھے آوے بھجا واہو داہیا۔ ساکھيات درشن پائے نيتر لوچن نين کرے ديدارا، اگنی تت آتم انتر دئے بُجھائيا۔ ايّسے کارن بھگتی کہے ميں بھگوان دی کرپا بھاگاں والی ہو کے اُس در آ کے کراں نمسکارا، نمسکار کر کے پھیر باہر نکل کدے نہ جائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دياوان ہر داتار، جس دا دیر گھ وکھرا پيار، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھجناں دا بھجن بندگی دی بندگی، بھگتی دی شکتی، شکتی دی مُکتی، سختی نال اپنے چرناں وچ کائيا۔

بھگتی کہے جس ویلے بھگت دوار جاوانگی۔ راہ وچ اک لکیر کھچ وکھاوانگی۔ اوس دے اندر پر بھو دی تصویر بناوانگی۔ اوہنوں تک کے نال نظیر، نظر اوہدے وچ رکھاوانگی۔ جس دے وچوں میری لبھے تقدیر، پردہ اوہلا پرے ہٹاوانگی۔ جے میٹوں دس پین اوہ سنت سہیلے میرے ویر، اوہناں ویکھ گل گھٹ کے چھی پاوانگی۔ اوہناں وچوں جے اِگی دے دے میٹوں دھیر، میں دُھر داساک بناوانگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیوے اک ور، جس دی کرپا اپنا رنگ رنگاوانگی۔ بھگتی کہے جس ویلے اندر جاواں لنگھ، ہوئی جی اپنا کھ تون گھنٹک اٹھائيا۔ میری ساری لہہ جائے سنگ، اکھاں والا حیا پرے ہٹائيا۔ اِکو اکال دیاں ساکھيات نظری آوے اُتے پلنگ، جس دارنگ جلوہ نور اِلاہیا۔ میں اوس دے چرناں دُگاں نشنگ، نشاور اپنا آپ کرايا۔ اوتھے سارے روون دپک سارے رون پتنگ، کیوں پتنگیاں دامن دے بچھوں اوہناں دا وجود نظری آيا۔ ایہدا نہ کوئی وجود نہ کوئی انگ، اچھیا بھجھیا وچ جھولی پائيا۔ چرن نال چھوہ کے اوہدے جوگی ہو کے، دساں حال رو کے، میٹوں رکھیں بھگتاں سنگ، سچا سنگ بنايا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا بخشند، بخشش وچوں دیا دیا دیا دے کمايا۔

☆ ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ☆

بھگتی کہے تیرے بھگت تیتوں کوں دھیاؤنگے۔ کیہڑا آسن کیہڑی تیج کیہڑی دشا کھ رکھاؤنگے۔ کیہڑی کہانی کیہڑا قصہ، کیہڑا ناد و جاؤنگے۔ کیہڑی کوٹ کیہڑی دشا، کیہڑا راہ تکاؤنگے۔ کیہڑا رس مان مٹھا، کوڑی کرپا پرے ہٹاؤنگے۔ کیہڑی دست دیواں حصہ، خالی بھانڈے بھراؤنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو گھلاوے ساچے در، کس بدھ تیرا درشن پاؤنگے۔ جنہاں اپنی دیا کماوانگا۔ سدھا چرناں وچ لگاوانگا۔ دوجا دھیان نہ کوئے رکھاوانگا۔ چاروں کُنٹ نظری آوانگا۔ زمیں اسمان اکو رنگ رنگاوانگا۔ اکو ڈھولا نام پڑھاوانگا۔ دوجا وچولا نہ کوئے رکھاوانگا۔ سوہنگ سو بولا اک سکھاوانگا۔ بھگتاں ورگا آپے ہو، بھگتاں وچ اپنا ڈیرہ لاوانگا۔ دکھرا نرالا سرشٹی درشٹی نالوں کر کے موہ، ایشی آتم نظری آوانگا۔ بن اکھاں آتم کر کے لو، ساچا گھر اک سمجھاوانگا۔ من واسنا کھوہ، اپنے رنگ رنگاوانگا۔ جو اک وار چرن کول کول چرناں اُتے گیا چھوہ، اُس دا لکھ چوڑا سی گیڑ کٹاوانگا۔ بھگتاں نال نہ کراں دھرو، لکھ چوڑا سی جوُن وچ نہ پھراوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھاوانگا۔ بھگتی کہے اوہ کیہڑا دوار، سچ دے سمجھایا۔ جتھے کریں سچ پیار، سچ سنگھاسن بہہ کے خوشی منایا۔ غریب نمائیاں دیویں تار، بردھ بالاں ہوئیں سہایا۔ جگ چوڑی نرگن ہو کے سرگن دیکھیں سنسار، مہاسار تھی اپنا ناؤں دھرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کھجک ویکھیں خوار، گھر گھر خیرانی چھایا۔ در ٹھانڈا دے نہ کوئے دربار، اگنی اگ نہ کوئے بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت سچ دے سمجھایا۔ سچ دوارا اک رکھاوانگا۔ بھگت سہیلا سیو کماوانگا۔ اک اکیلا ویس وٹاوانگا۔ گر چیلہ رنگ رنگاوانگا۔ آتم سچ پنگ ڈیرہ لاوانگا۔ جتھے دوسر کوئی نہ سکے لکھ، اوہ گھر اپنا آپ بناوانگا۔ نام ندھان شبد مردنگ، ڈھولا راگ اگنی راگ سناوانگا۔ لیکھا چکا کے سورج چند، جوتی دپیک اک جگاوانگا۔ پاربرہم برہم دے کے انند، رس اپنا آپ رکھاوانگا۔ آتم پر ماتم ٹٹی گنڈھ، دُھر دا جوڑ جڑاوانگا۔ دین دیال ہو بخشند، بخشش رحمت بھگتاں جھولی پاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماوانگا۔ بھگتی کہے کڈی سوہنی چنگی گل، سکھلی اگلی اپنی دتی جنایا۔ نہ کوئی کیتا ول چھل، سدھا مارگ دتا لایا۔ جس نوں لہجہ دے بھگت اوہ آیا بھگتاں ول، بھگت وچھل اپنا پھیرا پایا۔ پریم پیار پریتی اندر رل، رل مل سوہنا جھٹ لنگھایا۔ تیر نشانے نال ماریا سل،

شبدی دھار آر پار لنگھائیا۔ بھگتاں گرکھاں دے اندر ڈیرہ بیٹھال، اندرے اندر پریم رہیا ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ بھگتی کہے میں کی کراں نمائی، نمائیاں ورگی بیٹھی سپس نوایا۔ جن بھگتاں ملیا دُھر دا سدھا سچا ہانی، جوڑا جوڑی اپنا لیا بنائیا۔ سچ سنا کے دُھر دی بانی، ساچا راگ دتا سمجھائیا۔ امرت بخش کے آتم پانی، انتر دتی وڈیائیا۔ پوربے جہاں دی دس کہانی، چارے کھانی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال دیا کمائیا۔ دین دیال ویکھو دیا کماؤندا، وکھو وکھ ویکھ وکھائیندا۔ پورب جنم دا وچھوڑا میل ملاؤندا، پردہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ پنجاں سالاں والا پٹا پاڑ وکھاؤندا، اگلا پٹا دُھر دا آپ بنائیندا۔ کسے دھرنی وچ نہیں ہل چلاؤندا، آتم انتر ویکھ وکھائیندا۔ پچھلا بیجیا پھل ہن جھولی پاؤندا، چھیتی چھیتی سب دے بھار وڈائیندا۔ سری بھگوان باہروں کچھ اندروں کچھ کماؤندا، کچھو کچھو سارے چرناں ہیٹھ دباؤندا۔ کچھک کچھک ناں کہے کشپ، کپل مئی نال وڈیائیا۔ جیہڑا سنگھاسن تھلے وڑیا سی سرپ، ساکھ یوگ سکھن آئی کپل دی مائیا۔ ڈھائی گھنٹے تھلے آ کے رہیا سی تڑپ، دے حال دُہائیا۔ کوئی میری کرے مدد، تھلیوں باہر کڈھائیا۔ پھیر پر بھ آگے کیتی عرض، پائی حال دُہائیا۔ پر بھو جے میٹوں وی بناؤندا مرد، بندہ ہو کے ایس بندے دا بھار پراں دیندا سٹائیا۔ آواز آئی میری تیرے نال شرط، تینوں دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ انتم آپ آیا پرت، تیرا لہنا دیاں مکائیا۔ اوسے دا لیکھتے اوسے دا لہنا دین آیا دھرت، سورن سنگھ تیرا حساب کتاب پچھلا پور کرائیا۔ کرشن والی کہانی نالوں اوہ حساب اگلا فرق، پہلے توں پہلا دتا سمجھائیا۔ اے وچلا نہیں پھولیا کوئی ورق، تن سو نڑھنویں جنم دا لیکھانہ کوئے لکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا کرا کے درس، تیری ترکھا دتی بھجھائیا۔

★ ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھووال ★

بھگتی کہے حکم نیا پر بھ دا، دیوے مان وڈیائیا۔ میں ناتا توڑ کے سب دا، سگلی چنت گوائیا۔ پچھلے لیکھاں دا بنھ کے بستہ، اپنے سپس اٹھائیا۔ شبدی دھار بچھ کے رستہ، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ بول جیکارا اک الکھ دا، نعرہ دتا سٹائیا۔ کھیل ویکھاں پرکھ سمرتھ دا، جو سچ دوارے رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں

یج جو رکھدا، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ غریباں نوں دیکھ کے ہسدا، خوشیاں وچ سمائیا۔ بھو کھلاوے اپنی حد دا، پڑدا دے اٹھائیا۔ میل ملاوے اپنی اٹھ دا، نج نیتز جوڑ
 جڑائیا۔ سو دا دکھاوے اپنے ہٹ دا، جو زرگن ہو کے رہیا ورتائیا۔ میں لاہا لوں اوہدے سخاوت والے ہتھ دا، جو مہر رہیا ورتائیا۔ میرے کول کرایا نہیں سی
 بس د، بھجی واہو داہیا۔ خالی بائیسکل ویکھیا کیشن سنگھ جٹ دا، مگر چڑھ گئی چائیں چانیا۔ جو انتر آتم مالا رٹدا، رٹا کوڑ دتا سرب مٹائیا۔ جو بھانے اندر وسدا،
 دھر دا رانا رہیا رجھائیا۔ سر کدماں اُتے سدا، دھوڑی خاک رمائیا۔ کرماں دی گھٹری اُلٹدا، جہاں دا ڈیرہ ڈھائیا۔ سنسار توں پاسا وٹدا، پیار دے وچ سمائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دے وڈیائیا۔ بھگتی کہے میں ہوئی آئی نکل، اپنا آپ چھپائیا۔ جس ویلے چڑھی اپر بائیسکل، کلجگ سادھ
 واجاں رہے لگائیا۔ میں آکھیا میں ناتا چھڈیا ملما پتل، سورن ہو کے پارس انگ لگائیا۔ اوس نوں ملنا جس دا روپ کوئی نہ سکے چتر، چلتر سکے نہ کوئے جنائیا۔
 میں سارے چھڈ کے فکر، خاقیاں والیاں نالوں پلے گئی چھڈائیا۔ میری سٹی اٹھی عقل، رمز رہی لگائیا۔ جس دا بھگتاں نال تعلق، اوسے نال اپنا جوڑ جڑائیا۔
 جو سدھا آیا گرکھاں متعلق، مطالہ کر کے رہیا جنائیا۔ جس نوں پیر پیغمبراں نیا متبرک، پاکیزہ روپ نور الاہیا۔ اوس دے چرن دوارے بہنا کر کے سفر،
 صفہ ہستی اپنی آپ مٹائیا۔ جس دا دردیاں والا سوہنا بڑ، بن بھگتی بھگت نظری آئیا۔ جنہاں دا مالک شیر بڑ، سور بڑے پرواہیا۔ جنہاں دا لیکھا چکنا مڑھی
 قبر، کعبیاں وچ نہ سیس نوائیا۔ اوس دا سوہنا ویکھ کے عدل، عادت پچھلی رہی بدلایا۔ میں ہن بھگتاں دی یسینی مدد، مدد دین والی مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔
 پریم پیار دی میٹوں دیون وست، رسد دھر دی جھولی پائیا۔ میں وی مالک تگاں جس دا وسیرا اُتے عرش، فرش دھرنی دے وڈیائیا۔ میں بنانی کر کے ترس،
 ہرجن ساچے جوڑ جڑائیا۔ کتے پچھانہ دیوے پرت، ابھانگن در دُرکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ بھگتی کہے میں آکے
 ہیرا گھاٹ کنڈھے، اپنا نک لیا ڈبائیا۔ مار کے چھال اُپروں ڈنڈے، سدھی نہاون تیرتھ جائیا۔ اوتھے بیٹھی ویکھی روندی ماتا گنگے، گنگا اپنا نیر وہائیا۔ میٹوں
 دس لگی ایہہ سارے ہو گئے ساتھوں چنگے، جو نت پر بھ دا درشن پائیا۔ آگے ساڈے امرت کلیاں اُتے رہ جانے ٹنگے، رس رہن کوئے نہ پائیا۔ ساڈے
 چونڈے ہونے ننگے، اوڈھن سیس نہ کوئے رکھائیا۔ جن بھگت سہیلے پر بھو نال رہے ہنڈھے، دھر دا جوڑ جڑائیا۔ جو نام ندھانا اکو ونڈے، وست امولک

جھولی پائی۔ چل بیتی کرینے جے تیرے نال ساڈی منے، منتاں نال لینے منائی۔ جس اُدھارے جٹ دھنے، روداسے رنگ رنگائی۔ جس نامے دے پھڑکے جھنے، دُدھ کٹورا بھوگ لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے سچ سرنائی۔ بھگتی کہے میں تن ویراں راہ وچ ڈگی، اپنیاں رگڑاں رہی دکھائی۔ میری پاٹ گئی سولاں تنیاں والی جھگی، لہنگا لیرو لیر دکھائی۔ میرے سر وچوں ڈگ پئی کنگھی، دندا سے والی داتن آئی گوائی۔ میں ہو گئی پیریں نگی، مستک لگا کوئے نہ لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آگے لا کے بیٹھا پابندی، بن بھگتاں در ٹھانڈے لنگھن کوئے نہ پائی۔ بھگتی کہے کچھ کراں منت، دوئے جوڑ سرنائی۔ میں ویکھیا چاروں سمت، تُدھ بن نظر کوئے نہ آئی۔ میری میٹ خواری ذلت، ظاہر ظہور دیا کمائی۔ جن بھگتاں بخش ملت، میلا سہج سُبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ گنگا کہے سُن بھین اڑیئے، تیتوں دیاں جنائی۔ اٹھ دوویں ڈھولا اکو پڑھیئے، سوہنگ جے جیکار کرائی۔ اندر عرضوئی اک کرینے، آساچ رکھائی۔ کس بدھ تیرے دوارے وڑیئے، پر بھو بھید دے کھلایا۔ سچ سرنائی اکو پڑیئے، ڈھیہہ ڈھیہہ مان مٹائی۔ پر بھو اپنے ملن دے آپے دس دیوے ذریعے، جو ذرے ذرے وچ سمائی۔ سانوں کلنے نہ پین تسیہے، تسبیح مالا باہر آئی سٹائی۔ بھگتاں سنگ مل کے رہیئے، ناتا سچ جڑائی۔ جو کہن اوہو کچھ کہیئے، اپنی دینے نہ کوئی چترائی۔ جتھے کہن او تھے ہیئے، بھومکا ملے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ بھگتی کہے میرے ہر نرائن، نر اوتار تیری سرنائی۔ کچھ بیتی آئی کہن، سچ دیاں سنائی۔ میں نیا تیرا کہن، حکمے اندر دہائی۔ کچھ دے دے میرا دین، خالی جھولی رہی دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ سری بھگوان کہے آگے آنیڑے، پردہ دیاں اٹھائی۔ بھگتاں ویکھ وسدے کھیڑے، کُنڈی کھڑکی دیاں کھلایا۔ جنہاں میرے پریم پیار اندر چرنی لائے ڈیرے، چرن چرنودک گھ جھہائی۔ اوہناں دے باہر اندر دے نک گئے گیڑے، جنگلاں والے جھیڑے رہن نہ پائی۔ جے توں آئی اوہناں دے ویہڑے، تیرا ولکنا دیاں گوائی۔ اٹھ ویکھ سوانی اوہ ڈھولے گاوندے میرے میرے، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائی۔ لکھ چراسی وچوں تھوڑے بتھیرے، جنہاں دیوے مان وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کار آپ کمائی۔ پر بھو جس ویلے میں پہلوں اٹھ کے بھجی، جن بھگت راہ تکائی۔ میرے کنڈا چبھ گیا سبھی اڈی، بیٹھوں اُپر کھ رکھائی۔ میں ہو گئی

بھار پیس، کچھ آگے نیڑے آیا۔ میٹوں درد ڈاڑھی لگی، میں روکے دتا سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہایا۔ اک پیر وچ کنڈا
 گیا چُجھ، اگلا دُکھ دکھایا۔ دوجا چکڑ وچ گیا کُجھ، زور ہتھیرا لایا۔ پھیر ہوکے نال نکلی میری بُجھ، اچی کوک دتا جنایا۔ کوک نال میٹوں آئی سُجھ، کسے
 اندروں پردہ دتا اٹھایا۔ میں نہ سکاں بُجھ، کون رہیا جنایا۔ اچانک وٹی بُجھ، میری دکھی دتی بھنایا۔ دھونوں پھڑ کے دتا سُنب، اٹھ دتی کھلایا۔ جاں دیکھیا
 تے شاہ سوار دے گھوڑے دا وچا سُنب، جس سرتی دتی بدلایا۔ جس دی سُنہری دسی دُنب، نیتز نین اٹھ دیکھ شرمایا۔ میں گر لائی وانگ کونج، کوک کے
 سنایا۔ میرے ہنچھو کسے نہیں دتے پونجھ، مانک موتی روپ وٹایا۔ اوس دکھایا میٹوں اپنا اک عروچ، جو اچرج نظری آیا۔ جتھے نہ کوئی ایک نہ دوج، دتیا
 روپ نہ کوئے وٹایا۔ اک منزل تے اک مقصود، اک بیٹھا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھایا۔ بھگتی کہے سُنب نال
 میں دیکھیا گھوڑا، حق دیاں جنایا۔ میٹوں نظری آیا جوڑا، اک گوہند دوجا گوہند دا ماہیا۔ جنہاں دا فرق روحانی تھوڑا، اسمانی نور اک رُشایا۔ اوس دی دھوڑ دا
 ۹۵ میرے مستک لگ گیا بھورا، میرا بھرم رہیا نہ رایا۔ میں سمجھ گئی ایہہ اوہو جو دھا سورا، بیرتا جس دی کرے وڈیایا۔ ایس دے چرناں پنا ہور ناتا دسے کوڑا،
 جیون جگت نہ کوئے وڈیایا۔ پھیر دیکھیا بھگتاں دا دسیا مزدور، جو پریم اندر نیم اندر رام ہو کے سیو کمایا۔ ہور نکلیا اوہ بخش جائے جنم کرم دے کیتے قصورا،
 سر اپنا ہتھ رکھایا۔ اوس ویلے بھگتی کہے میں آکھیا ہُن میرا مطلب ہو جائے پورا، ادھورا رہن کوئے نہ پایا۔ میرے نالوں میرے اُتے چاڑھ دیوے رنگ
 گوڑھا، جس دارنگ لاری رنگن والا نظر کوئے نہ آیا۔ پھیر میں کہاں میری ہتھیں باہیں سگناں والا سوہے چوڑا، جس دی بنت کسے سنیار نہ کدے بنایا۔
 پھیر دیکھاں زویداس ماری پھرے بکل اک بھورا، ہوئی اپنا قدم اٹھایا۔ میٹوں خوشی ہوئی میں ہُن بھگت دوارے دا ہونجھاں کوڑا، سوہنی سنجی سیو
 کمایا۔ جو سری بھگوان دا سچ دستورا، چلاں اوس رضایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا منسا کرے پورا، پوری پر بھ پورن اپنی دیا کمایا۔ مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا سگلا میٹے دُکھ و سورا، وچھوڑا اگلا دئے چکایا۔

☆ ۲۰ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

بھگتی کہے میں دیکھیا کھیل پر بھ داسنگ بھگتاں، ساجن ہو کے دیا کمائیا۔ سہنجنی رین سہاوے ویلا وقتا، واہوا اپنا رنگ رنگائیا۔ شہنشاہ ہو کے دیکھیا بنیا منگتا، در درویش پھیرا پائیا۔ وڈا مان دیوے گرسکھ ساچی سنگتا، سنگ اپنا نال رکھائیا۔ گیان دیوے بودھ اگادھا بن کے پنڈتا، دُھر دا سوہلا آپ سٹائیا۔ کوڑی کریا گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے جنائیا۔ ناتا جوڑ کے نارکتا، قدر کرے تھاؤں تھائیا۔ میل ملا کے ساچے سنتا، ست ستوادی دھار بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہیا ترائیا۔ بھگتی کہے راتیں مول نہ سٹی، بھجی واہو داہیا۔ پہلی ویرکٹ کے اپنی بٹی، چار کٹ گرنکھ ویکھ خوشی منائیا۔ سب دی انتر پر ماتم آتم لگی دیکھی رچی، نیندر وچ رہے دھیائیا۔ اہناں بدھی ہوئی سچی، سرتی سوکھم روپ وٹائیا۔ اُجل ویکھے مکھی، نور ظہور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بھگتی کہے میں پھردی رہی رین بھوندی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ بھگتاں تال رہی وجاوندی، دُھر داراگ سٹائیا۔ سوہنگ ڈھولا رہی گاوندی، بھین بھائیاں رہی جنائیا۔ ساچا در رہی سہاوندی، گھر اپنے بہہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دیونہار وڈیائیا۔ بھگتی کہے میں دیکھیا رین سبائی، سبنا دھیان لگائیا۔ انتر یاد اکو آئی، ہر دے ہر رہے وسائیا۔ جگت گریتی پریتی ناتا گئے تڑائی، ساچی ریتی اک اپنائیا۔ مندر مسیتی گئے تجائی، ڈھولا گیتی اکو گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہروان دیا کمائیا۔ بھگتی کہے میں دیکھیا بھج بھج، رین سبائی واہو داہیا۔ بھگت سہیلے بھگون رہے سد، انتر آتم خواہش ودھائیا۔ صاحب سوامی لنگھ آحد، جگت حدود پرے ہٹائیا۔ ساچا ڈھولا سٹا چھند، سوہناراگ الاہیا۔ بھگتاں والا دے اند، سنتاں والا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگتی کہے میرا چلیا بھو، بھے دوجا رہن کوئے نہ پائیا۔ ایکا نیا نوکاناؤں، نام ندھانا لئے ترائیا۔ ایکا صاحب سوامی پکڑے باہوں، جگت چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ نتھاوایاں دیوے تھاؤں، نیا سریاں آس ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ بھگتی کہے میں دیکھیا مہروان، محبوب بے پرواہیا۔ جس دا جھلدا اک نشان، دو جہاناں آپ اڈائیا۔ جس دا تھم اک تمام، سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جس داناؤں مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سو بھگتاں پار لنگھائیا۔ سوہنگ دے

کے اپنا دان، داتے رہیا بنائیا۔ اوسے دی چرنی ڈگی آن، نیوں نیوں سیس نوایا۔ چرن کول اُپر دھول دے مان، مہر نظر ٹکایا۔ ابناشی کرتے دے فرمان،
 سخن سچ دتا جنایا۔ سد و سنا بھگتاں نال، دُھر دانا تا دیاں بنایا۔ ایہناں نال ہووے کلیان، کرماں کانڈاں ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سر سمر تھ ہتھ اپنا آپ رکھایا۔

★ ۲۱ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

اگئی پوہ کہے پہلوں اک کر مُعاف، اک نال اگئی دے وڈیایا۔ اکیاں دا اگئی اگئی ساتھ، اینکار جوڑ جڑایا۔ اگئی اگئی سب نوں دیوے دات، گرگھ اپنے
 رنگ رنگایا۔ سارے بھگتاں دی اگئی بنادے اگئی والی رات، پر بھ دی اگئی وچوں باہر رہن کوئے نہ پانیا۔ پر بھ دی اگئی گوہند دی جماعت، شبد دی دات جھولی
 دے بھرایا۔ دُھر دی سوغات چرن کول نات، آتم ذات پر ماتم اپنے وچ سمایا۔ بھگت اگے رہے نہ کوئے بد معاش، تجھسی پوہ دینا حکم سنایا۔ نو جنم پچھوں
 پچھی جس دی وات، نرگن ہو کے دیا کمایا۔ اُس دا لہنا کر کے صاف، پچھلا پاپ دتا دھوایا۔ اگلا حکم دتا آکھ، عقل چلے نہ کوئے وڈیایا۔ ہر سرنائی بھگتاں
 پت مات، سنتاں جوڑ جڑایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیونہار وڈیایا۔ پھڑیا ٹھگ لبھیا چور، چھلیا نٹھ کوئے نہ جائیا۔ دیکھے جگ پر بھ کھیل کرے
 ہور، بلیلایا اپنا بل پرگٹایا۔ چرن صد اپنی پوری کرے لوڑ، اندھ گھور دے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، حکم انتر رہیا
 سنایا۔ تارا سنگھ اگے پھیر نہ کریں ٹھگی، ٹھگاں والی ریتی کم کسے نہ آئی۔ کوڑی سرشی مایا والی تجیں، تچ ابھمان بھگوان سری سیس نوایا۔ چرن کول اگو
 لگیں، چارگنٹ بھجیں نہ واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ تارا سنگھ کہے میں نہ چور رہاں نہ ٹھگ، یاری نہ کوئے
 کمایا۔ براہمنی دے ملن دی میری اہے نہیں نبھی اگ، تھوڑی حرص نال رکھایا۔ جے اوہنوں دیواں چھڈ، میرا لیکھا کون چکایا۔ سنگر کہے پُرکھ اکال کہے
 دین دیاں کہے سچ دیاں سمجھایا۔ جس ویلے سچ سبھاؤ اگئی سو والی آئی سی آواز، مہر نظر نال درڑایا۔ تیرے ساہمنے اوہ پورا کر کے کاج،

ساکھیات دتا دکھائیا۔ کسے کم نہیں آؤنا سوہریاں والا داج، جگت مایا نہ کوئے وڈیائیا۔ جے رویداس نال مل کے کجھ کرا لیندوں حساب، داتا دانی دیندا جھولی پائیا۔ اکیاں بستراں والا خطاب، پھیر وی تیرے تن پہنائیا۔ اکیاں تولیاں والا حساب، نام دا مندرا تیرے گل لٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر کر کے پچھلا لیکھ مکائیا۔ اگی پوہ آکھیا میں اگی اچ، عجب کہانی رہی سنائیا۔ بھگت دوارے اندر کوئی نہ رہے ٹھگ، ٹھگوری سکے نہ کوئے کمائیا۔ ٹھگ سبناں نوں دیوے دس، اچی کوک سنائیا۔ میں پے گیا اوس دے وس، جیہڑا لیکھے رہیا چکائیا۔ سوا گھنٹہ ساہمنے کھڑھو کے لینا تک، انتھک اکھ اٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی پُرکھ سمرتھ، دیادے کمائیا۔ غریب نمائیاں پچھے ڈھائی جوں آپ چھک، گرگھ بھنڈارے نال رجائیا۔ سوا اگی سیر دُدھ بنا کے بھت، مٹھارس چکھائیا۔ آپ لا کے اپنی باہروں اکھ، اندروں ساری رین بھجے واہو داہیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے جہنوں ملے اوہنوں چھاتی نال لاوے جھٹ، جھٹکیاں نال اٹھائیا۔ نالے اپنا واسطہ آگے گھت، گھر دا بھو گھلائیا۔ پھیر ہولی جہی ہس، شبد راگ جنائیا۔ بچیاں نال پتا ہو کے جائے وس، ناتا دُھر دا آپ بنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم کرم دھرم ورم سرن دُکھڑے دتے کٹ، پچھلا لیکھا رہیا نہ رانیا۔

پلو کہے پر بھ ویکھ پلک، اپنا دھیان لگائیا۔ میرا ناتا چھٹیا خلق، جگت خدی دتی گوائیا۔ تیرا کر کے درس، اپنی اکھ گھلائیا۔ دھن وڈیائی جے بھگتاں دیویں ورج، کوڑی کریا نہ سنگ رکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری منظور کرنی عرض، تیرے بھگتاں دے گل وچ ایہو جہی پھانسی نہ کوئے لٹکائیا۔ دُھر سنگھاسن کہے میتوں کر کے خالی، کیوں اپنا آسن لائیا۔ نہ کوئی لیف نہ نہالی، تکیہ اُپر نہ کوئے لٹکائیا۔ سری بھگوان کہے پچھے ویکھ مار دھیانی، جس ویلے نو جنم دی تیتوں دتی وڈیائیا۔ اوس ویلے رویداس دے کول کوئی سوہنیاں بستراں والی نہیں سی نشانی، اکو خالی منجی دتی ڈاہیا۔ اوسے دا مکدما پچھلا لہنا چکنا دیوانی، گرفتاری ورنٹ تیرے اپنے نال لیا۔ پوربلے جہاں دی اکٹھی کر کے باہروں پھڑی شیطانی، اندر لیا کے سنگھاسن بیٹھاں دتی رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگھاسن جوں بھاوے تیوں کردا کار، لہنا دینا دیوے وچ سنسار، رویداس نال پچھلا ادھار، براہمن دا بیڑا کرنا پار، ایسے

کارن تیرا پردہ دتا اٹھایا۔ گوہند کہا میٹوں یاد، ستاراں سو بٹی بکرمی پچھلی یاد کرایا۔ اکی پوہ جگت سنگھاسن سٹاسی رات، تن ٹکھ آسن ڈیرہ لایا۔ پُرکھ اکال ماری اک آواز، دُھر سندیشہ آپ جنایا۔ اٹھ سٹ لے دُھر دی دات، انمول انمل انڈ ٹھری تیری جھولی پانیا۔ نین نیز کھول کے دیکھیا نیز مار کے جھات، شہنشاہ شاہ پاتشاہ ساکھیات نظری آیا۔ پھڑ کے باہوں ہلونے نال دتا آکھ، حکم نال جنایا۔ اٹھ تیتوں دکھاواں کچھ سواد، سچ رس بن رسناکھ لگایا۔ میں مُٹھ چوں کڈھ کے ڈھائی دانے دتے داد، کنک نالوں جوں لئے وٹایا۔ پھیر ہوئی جہی دتا آکھ، پریم نال درڑایا۔ دُھر دی کہانی دساں بات، اکٹرا بھو گھلایا۔ ویہ سو اکی بکرمی دی اکی پوہ دی جس ویلے آوے رات، سچ رس تیرا تیرے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند آہ لے ڈھائی دانہ، دُھر دا حصہ تیری جھولی پانیا۔ ایہہ اک دن تیری ماتا گجری نوں دے گیا سی تیرا نانا، پریم نال ہتھ پھڑایا۔ جس ویلے تیرے گھر جمے بال آنجانا، اوس دے مکھ سگن دینا لگایا۔ ستاراں سو تیتی بکرمی بھل گئی تیتوں کھوانا، امانت تیغ بہادر ہتھ رکھایا۔ اوہ چھڈ کے پٹنے والا ٹکانا، دیس آسام ڈیرہ لایا۔ نوں منگ منگی میرا دیو پین کھانا، سمجھ کسے نہ آیا۔ میں جانہار سب کچھ جانا، دو جہاناں دیکھ رکھایا۔ اودھروں تیغ بہادر پریم نال چب کے کہا کڈا رس مہانا، سائک ست ست ورتایا۔ ایہو جہا پُرکھ اکال سدا دیندا رہے کھانا، نالے بھانے وچ رکھایا۔ دُھر دی آواز آئی اس دی منگ منگے بال نادانا، جو جیو جوت کرے رُشانیا۔ تیغ بہادر کہا میرے پچھوں ایہہ سب کچھ ایسے نے پینا کھانا، اپنا لیکھا ایسے دی جھولی پانیا۔ نو کھنڈ ایسے دے ادھینا، ایسے دا حکم منایا۔ ایسے دا ٹھانڈا سینہ، ایسے دا امرت رس جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہا تیغ بہادر کی آیا رس، رستے وچ پچھ پچھانیا۔ ساتھ گھوں کہا ہس، کون اس دی ونڈ ونڈایا۔ اوس کہا جھٹ، پُرکھ اکال تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہا کچھ ایس توں اگے دس، تیغ بہادر نیوں کے سیس جھکایا۔ دین دیال مستک اُتے رکھ کے ہتھ، اُنگی نال دبانیا۔ اوہ بول پیا سچ، سچ تیری وڈیایا۔ پُرکھ اکال پھیر کہا اشارے نال تک، شب دی ناد و جانیا۔ جاں تکیا گوہند تیاں والا سریر گیا چھڈ، تن مائی نظر کونے نہ آیا۔ پُرکھ اکال کہا پھیر کھول آکھ، دُھر دا حکم جنایا۔ پھیر دیکھیا گوہند شبد روپ پر تکھ، آد جگادی نظری آیا۔ تیغ بہادر کہا پر بھو ایہہ کی کہانی آکھ، بھو دے گھلایا۔ سری بھگوان کہا جس ویلے میں ہوواں پرگٹ،

زِ رِ گِن ہو کے ویس وٹائی۔ ایہہ شبد سہیلا گوہند ہووے میرے ساتھ، رُوپ اَنُوپ دھرائیا۔ سرشٹ سبائی چار کُنٹ دہ دشا کُجگ اگنی چڑھے تاپ، امرت میگھ
 نہ کوئے برسائی۔ روگ سوگ چنتا دُکھ ودھے سنتاپ، بُکھیاں بُکھ نہ کوئے مٹائی۔ اوس ویلے جن بھگتاں مان رکھن واسطے مات، ہر گوہند کھیل کھلایا۔
 دُکھیاں دادے کے ساتھ، دردیاں دا درد وڈائی۔ گرکھاں نوں کھوا کے ساچے سیر دی بھات، آپ ایسے ڈھائی دانے نال جھٹ لنگھائی۔ اوسے دے بچھوں
 خوشیاں نال گھر گھر دینا رہے سوغات، وست امولک اپنی جھولی پائی۔ تیغ بہادر کہا پر بھو میرا کیوں نیبا مستک ماتھ، اُنگی نال دبا۔ پُرکھ اکال کہا تیتوں دسی
 جانج، توں اپنے سٹ دینا سمجھائی۔ جگت شہیدی کھیل تماش، کوٹن کوٹ گئے کما۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار آپ پرگٹائی۔ تیغ
 بہادر کیوں تیرے مستک اُنگی دتی، سچ دیاں درٹائی۔ جس ویلے کُجگ انت میں اپنا نُور پرگٹ کیتا ربی، دو جہاناں کر رُشنائیا۔ اوس ویلے ہووگی ویہہ سو
 اکیوں صدی، صدا دے دے دیاں جنا۔ تیرے سٹ دُلا رے نوں بخشنی اوہ گدی، جیہڑا جگت گرو پھیر کوئی نہ سکے بدلایا۔ پنجاں تئاں والی دیہہ سب
 نے چھڈی، تئاں والا گوہند رہن کوئے نہ پائی۔ اوس ویلے تیغ بہادر اپنے مستک وچوں تھوڑی خون دی دھار کڈھی، پر بھ چرن دتی لگائی۔ اوس جوت
 سرُوپ اگڑے اگڑی مار کے اڈی، دھرنی بیٹھاں ساڈھے تن ہتھ دتی دبا۔ تیرا لیکھا لگاؤنا ساچی جدی، پُت پوترے حکم منایا۔ جس دا لہنا پھیر دیواں
 کدی، قُدرت دا مالک ہو کے خلق دا اتا بے پرواہیا۔ تیغ بہادر کہا اوہ کیہڑی سُنھنجی گھڑی، کون رُت وڈیائی۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے پریم پیار مہر مُجبت
 دی بھگتاں اُتے لاواں جھڑی، امرت اک برسائی۔ چار جگ دے وچھڑیاں بناواں لڑی، اپنے گوہند لڑکے ورگے لڑن بھرن والے لوں بنا۔ جو
 چڑھن پوڑے ہر دے، ہر دے ہر ہر وسائی۔ بنا پُرکھ اکال کسے توں نہ ڈردے، بھے سر نہ کوئے اُکائی۔ اوہناں دے واسطے دروازے کھول دیواں لہندے
 چڑھدے، دکھن پہاڑ نہ کوئے اُکائی۔ اوہناں نوں مالک بنا دیواں اوس گھر دے، جس دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 دیوے مان وڈیائی۔ تیغ بہادر کہا ایہہ کیہڑی رمز، اشاریاں توں باہر جنا۔ ایس نوں کیہڑا جاوے سمجھ، کون دیوے درٹائی۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ کوئی وڈا نہیں
 غضب، خیرانی نہ کوئے دکھائی۔ ایہہ زالا کھیل وکھرا عجب، اچھی طرح درٹائی۔ جس ویلے گر اوتاراں پیر پینمبراں دا رہیا نہ کوئے ادب، عدالت سچ نہ

کوئے کرائیا۔ چار کُنٹ جھگڑا نظری آوے دین مذہب، ساچا اسلام نہ کوئے سمجھائیا۔ گوہند اشارے اُتے چلے نہ کوئی قدم، سچ مارگ نہ کوئے اپنائیا۔ اوس ویلے پر بھ کھیل کرے آپ اول، الہی نور کر رُشنائیا۔ دیوے وڈیائی دھرنی دھول، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ لیکھا دیوے بدل، عدل اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہا تیغ بہادر ایہہ بنا سطر اں توں مضمون، شبد اشارے نال تیتوں دیاں جنائیا۔ جس ویلے سچھنڈ دا بدلن لگا قانون، ڈوری تیرے ہتھ پھرائیا۔ ساچا دُھر دا دس اصول، اصلیت دیاں دکھائیا۔ کی تیتوں میرا حکم قبول، کہ سیس دیویں پھرائیا۔ پھڑ زور نال دتا ہلون، اندر باہر دتا جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ سنائیا۔ دُھر دا حکم دتے آپ نرنکار، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گوہند دا ہووے گوہند نال پیار، گوہند گوہند میلا سچ سُبھائیا۔ گوہند دا لہنا دینا دیوے جگ چار، چوتھا جگ دے گواہیا۔ گوہند گوہند پچھے بیٹے وار جائے چار، چار یاری ناتا جگت نڑائیا۔ گوہند گوہند پچھے منگے وست اپار، سولاس ستھر تیغ ہنڈھائیا۔ گوہند گوہند پچھے ہوئے بے دار، اپنی اکھ کھلایا۔ گوہند گوہند پچھے کرے اُدھار، لہنا دینا دُھر دا ویکھ دکھائیا۔ گوہند گوہند پچھے لیکھا دے نور، باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ تیغ بہادر کہے بھگون کیہڑی تیری ریتی، کلجگ انت لئیں پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے میں ڈھنیے پچھوں آواں گوہند دی ویکھن باغیچی، گوہند اپنی اُنگی نال لگائیا۔ گرکھاں بخش کے سچ پریتی، پریتم اکو دیاں جنائیا۔ حکمی دھار کھیل انڈیٹھی، اکٹرا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ بھگت بھگوان گوہند جوان، تیاں دی بناواں اکو ریتی، ریتوان آپ اکھوائیا۔ توں میرا میں تیرا سانجھا بن کے لاشریکی، شرکت کوڑی دیاں گوائیا۔ بھو کھلا کے اپنا اک حقیقی، حکمت اپنی دیاں درڑائیا۔ سوہنگ روپ سب توں نزدیکی، آتم پر ماتم اکے گھر سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ تیغ بہادر جس ویلے چب گیا ڈھائی جوں، خوشیاں نال اندر لئے لنگھائیا۔ جس ویلے راتی گیا سوں، آپ اپنے وچ سمائیا۔ اوس ویلے اوہ کھادھے ہوئے گرلاؤن لگے وانگ کاؤں، کوک کوک سنائیا۔ جے گجری نہ بھل جاندی ماؤں، گوہند اپنے مکھ لیندا لگائیا۔ جھٹ تیغ بہادر کہا تیسیں نہ پچھتاؤ، پشچاتا پ نہ کوئے رکھائیا۔ ایہہ حکم بے پروا ہو، جو اپنے بھانے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ جوں، پشچاتا پ نہ کرو آپ، پر بھ اُتے اوٹ لو تکائیا۔

اوہ سب دا دیونہارا ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ جس ویلے کلجک انت روح بُت کوئی نہیں دسنا پاک، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیا۔ گر اوتاراں پیر پغمبراں چھڈ
 دینا ساتھ، دُھر دا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال پرہہ آپ آؤنا بن کے دُھر دا باپ، پت پر میثور رُوپ وٹایا۔ اوس سوہنا سگھالا دسنا جاپ،
 گرگھاں کرے پڑھایا۔ نال گوہند پینا جاگ، شبدی شبد لئے انگڑایا۔ پھیر لے اوہ دات، پاربرہم پرہہ دیاوان دیا کمایا۔ اگئی اگئی دی آوے رات، اک اگلا
 ہوئے سہایا۔ نال بھگتاں ہووے جماعت، سوہنی بنت بنایا۔ مات پتا والا پچھلا توڑ کے نات، گرگھاں ناتا اپنے نال جوڑ جنم سنگر گھر دواہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ تیغ بہادر کہا جوں نہ کر بھرم، کوڑا بھانڈا دے بھنایا۔ جس ویلے نہکرمی کیتا کرم، سر اپنا ہتھ لکایا۔ گوہند
 دی ملی سرن، سرن اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جگ جگ رہیا چکایا۔ جگ جگ لیکھ چکا ونہارا، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ کلجک انت
 نرگن نور جوت کرے اجیارا، جوتی جاتا آپ اکھوئیا۔ لہنا دینا چکاوے ادھارا، گوہند لیکھا لیکھے وچ رکھایا۔ ڈھنیا دا ڈھائی ڈھانیاں دا بے پرواہی کرے سچ
 پیارا، وہارا اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر نال ناتا جوڑے بوند رکت، جگت مات پتا دُھر دا سنگ نہ
 کوئے نبھایا۔ اپنی بخش کے ساچی شکت، شخصیت اکو دئے درڑایا۔ جس ویلے سہنجنا آیا وقت، لہنا دینا سب دا دیکھ دکھایا۔ گرگھ بنا کے بھگت، بھگون
 کرے پڑھایا۔ نیز کرا کے درس، لوچن خوشی منایا۔ امرت میگھ برس، اکو رس چکھایا۔ سوہنگ ڈھولا بول کھڑک، سوئی سرت اٹھایا۔ جنہاں پچھے آیا
 پرت، اوہناں لئے جگایا۔ جنہاں پچھے گوہند لائی شرط، اوہناں شرع دئے دکھایا۔ گرگھو عرش فرش توں پار پرہہ دا مذہب، ادب وچ سدا رکھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ ایہہ بچن سُن کے جبرائیل آیا فرشتہ، نیوں نیوں رہیا سیس نوایا۔ ایہہ کھیل کس کس دا، کچھ میٹوں
 دیو جنایا۔ میٹوں کچھ نہیں دسدا، سُن کے بھجا واہو داہیا۔ پُرکھ اکال کہا میرا ایہہ کھیل نت دا، جگ جگ اپنے ہتھ رکھایا۔ کوٹن کوٹ محمد ایس دوارے
 اُتے وکدا، قیمت نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا سندیشہ ہُن اگے کوئی نہیں لکھدا، دُھر دا حکم آپ جنایا۔ ایہہ مارگ چلنا پیو پُت دا، بوٹا سب دا پُٹ دکھایا۔ جھگڑا
 رہنا نہیں کوئی لُٹ دا، کوڑی لُٹ کرے کوئی نہ رایا۔ رشتہ جڑنا خون وچ خون ابناشی اچت دا، چیتن اپنی دھار دکھایا۔ جس دا لہنا کدے نہیں مکدا، دیندا

رہے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ جوں کہن کدوں آوے وقت سُہیلا، گوہند کھ لگانیا۔ پُرکھ اکال نال ہووے
 میلا، ملنی جگدیش اپنے گھر جنانیا۔ اِکو رنگ ہو جائے گرو چیلہ، چیلہ گرو سمجھ کوئے نہ پانیا۔ بھگتاں بن کے سجن سُہیلا، گرکھاں لئے اٹھانیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ ڈھائی جوں کہن کی بُھکھے کھا کے پوہ دی رات اِکی، دھیان اِک نال لگانیا۔ پُرکھ اکال کہا نہیں بُھکھا اوہ
 بُھکھیاں دی بنائے سکھی، جس سکھی وچوں ساکھیات نظری آتیا۔ کھول کے دیکھے اپنی چٹھی، جو پنا چٹھی رسائن اگئی مالک دتی پھڑانیا۔ جس دی دھار سدا
 چٹی، دوجا رنگ نہ کوئی چڑھانیا۔ جس دی پریم نال پریتی، پیار نال وڈیانیا۔ جس بھگت سُہیلے لگاؤنی سچ باغیچی، بوٹے دُھر دے مات پرگٹانیا۔ آپ کرے سچ
 تصدیقی، تسلی نال اپنا آپ تسلیم کرائیا۔ حکم سندیشہ شبد حدیثی، ہر جن دے جنانیا۔ پیار دا خون مُجبت دا مضمون، مہروان دے لکھانیا۔ سوہنگ دا قانون،
 کجک میٹ فرعون، کوڑے فارم سارے پاڑ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ سُن کے بچن آتم بولا، بھگتاں ولوں رہیا
 سنانیا۔ پر بھو تیرے گھر دا گولا، سیوک نظری آتیا۔ اِک بھگت اِک بھگوان ہور کاہدا رولا، تیجا حصہ کون وندانیا۔ پُرکھ اکال کہا میرا گوہند نال قولا، جس
 ویلے آواں اُپر دھولا، تیرا میلا سچ سُبھانیا۔ اوہ بھگتو تہاڈا وچولا، سیوک سیوا والا گولا، مولا والا مولا، ہر کرتا نال رکھانیا۔ بن گوہند بن میرے کوئی روپ
 بنے نہ سوہنگ شبد ڈھولا، اکھراں والا شبد کم کسے نہ آتیا۔ گرگھو، پنا گوہند سچ پیار دا کھیلے کوئی نہ ہولا، حلیہ بدل کے کُلیاں وچ ڈیرہ کوئے نہ لائیا۔ بن سری
 بھگوان بنے کوئی نہ تولا، ترازو دُھر ہتھ نہ کوئی اٹھانیا۔ جن بھگت کہن پر بھو جے کوئی دھوکھے وچ پادے رولا، اوس دا بھید دے سمجھانیا۔ پُرکھ ابناشی کہا اوہ
 کھول کے پردہ اوہلا، بھانڈا بھرم بھو بھنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ جن بھگت کہن پر بھو کویں لگے پتہ ایہہ گوہند،
 شبد دُلا را نظری آتیا۔ پُرکھ اکال کہا جس طرح میں بنایا گوہند اپنی بند، ایسے طرح گوہند اپنی بند تہانوں لئے بنانیا۔ تہاڈی میٹ کے سگلی چند، چنتا پرے
 دے ہٹانیا۔ بھرم بھلکھے وچ سرشٹی کولوں اپنی کرائے نند، اوس دا پھل تہاڈی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوہ کھیل کرے انج،
 جس طرح جننی جن مل مل بالے رہی جانیا۔ بھگت جن ہوئے خیران، پر بھو نوں رہے جنانیا۔ اوہ کس بدھ سانوں بالے بنائے گا آن، پچیاں وانگ گود

اُٹھائیا۔ سِری بھگوان کہا اوہ میرا میرے نال مل کے ہووے مہروان، مہر نظر اپنی اک جنائیا۔ پہلوں ست رنگ داس ت نشان، بھگتاں گھر اُٹھائیا۔ پھیر
 بٹوارے دا بن مہمان، روڈاسے دا لیکھ جھولی پائیا۔ جگ چوکڑی دے وچھڑے لئے ویکھ، وچھڑیاں میل ملائیا۔ پھر حکم نال کھولے بھیت، شبدی پردہ لاہیا۔
 لہنا دے کے ارجن دی تتی ریت، ڈھکیاں ڈکھ مٹائیا۔ پھیر بھگتاں نال کر کے ہیت، سچ پیار لئے بنائیا۔ اپنی اک چچی وچ مار کے نو چھیک، چھیکڑ تہاڈا لیکھا
 دے بنائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ لکھ کے دے بھجج، بن رکت بوند توں خون نال خون تاثیر نال تاثیر اپنی لئے ملائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 دیونہارا سچا دان، دیاوان اپنی دیا کمائیا۔

سُن کے بچن خوشی ہوئی چچی، دساں رہی سنائیا۔ بھگت بھگوان گوہند دی چلن لگی ریتی، تہی دھار خوشی دکھائیا۔ جھولی پین لگی پچھلی کوئی
 کیتی، کرتب اپنا رہی دکھائیا۔ بھگتاں دی بن لگی ریتی، نیتیان رہیا سمجھائیا۔ لوڑ نہ رہنی مندر مسیتی، مسدہ اکو وار حل کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چچی کہے میرے اُتے نمبر لاؤ نو، نو نو چار لیکھ مکائیا۔ پر بھ دا پورا ہو جائے گوں، آسا وچ سمائیا۔ لیکھانک جائے ڈھائی
 جوں، جو بیٹھے راہ تکائیا۔ ابناشی کرتا نو کھنڈ پر تھی آوے بھاؤں، اپنا پھیرا پائیا۔ گوہند سورنا نال درشن دے کے آوے اگی سو، اک اک نال اُٹھائیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ چچی کہے میں آکھاں نال رعب، حکم نال سنائیا۔ جنہاں گوہند دی ماننی مویج، خوشیاں وچ سمائیا۔
 جنگلاں دی چھڈنی کھونج، پرتاں دا ڈیرہ ڈھائیا۔ ہنگتا دا کٹنا روگ، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ غنی دا کٹنا سوگ، ہنگتا دا گڑھ تڑائیا۔ پریم دی چگنی چوگ، سوہنگ دا
 ڈھولا گائیا۔ پال سنگھ نو واری نکھی دھار دے چوب، رت گوہند باہر کڈھائیا۔ 'سوہنگ' گرگھ سنگھ لکھ دینا ہر دا سودھ، شُدھ اپنا آپ کرائیا۔ پُرکھ اکال
 دے ویکھ چوج، چاروں گنٹ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ خون کہے میں بن کے لہو، لالاں سچیاں دیاں
 جنائیا۔ اندر وڑ کے سب نوں کہوں، سٹیاں دیاں اُٹھائیا۔ اوہناں دے نال رل کے بہوں، جو بھگوان رہے منائیا۔ اوہناں دی سبجے چڑھ کے سوں، جو آسن

رہے وچھائیا۔ اوہناں دا لہنا دؤں، جو اپنا آپ سر سے بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا دتی لگائیا۔ گوہند کہے میرے خون
 دا قطرہ، قاتل مقتول دوویں پار کرائیندا۔ گرکھاں آگے رہیا کوئی نہ خطرہ، خطرے وچوں باہر کڈھائیندا۔ پڑھنا پئے نہ کوئے پترا، پُستک ہتھ نہ کوئے
 دکھائیندا۔ لیکھا کوئی نہ جانے سطران، حرفاں نال نہ کوئے صلاحندا۔ جنہاں دے واسطے عرشی پریتم اترا، داتا بے پرواہیا۔ گوہند بنایا پترا، پتا پوت ملے
 وڈیائیا۔ قول اقراروں مول نہ مگرا، لہنے دا لہنا دینے دا دینا دیونہار آیا واہو داہیا۔ سنت سہیلے چکے کچھڑا، اپنی گودی لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ خون کہے، نہیں میں خون دا قطرہ، طبقات سبق رہیا سکھائیا۔ جن بھگتاں لیکھا مکے دکھ دا، دردیاں درد
 ونڈائیا۔ ناتا جوڑ کے پتا پت دا، پتن اپنے لئے بہائیا۔ جتھے دوجا اور نہ کوئے بچھدا، اکو سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد دیونہار وڈیائیا۔ خون کہے میں سیوا کیتی رات اکی، بیس اکیس وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں دھر دا مضمون ملے چٹھی، سوہنگ لال گلالا نظری آئی۔ گوہند
 یاد آئے بچھی، بچھلا لیکھ درڑائیا۔ کڈی سوہنی ہونی بچھسی پوہ متی، متراں لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دے لگائیا۔ ساچا
 مارگ کہے پر بھو میری ارداس، ارداسے کرن والا پوری نہ کوئے کرائیا۔ گوہند تیرا توں گوہند دے پاس، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ گر اوتار پیغمبر دسدے
 تیری نکئی شاخ، بہار دیاں ٹہنیاں وانگ اپنا آپ گئے مہکائیا۔ بن تیری کرپا بھگتاں ملے نہ کوئے ساکھیاں، سدھا میل نہ کوئے ملائیا۔ جیہڑی دست تیغ
 بہادر منگی دات، اوہ انبھوتا وچ دے جنائیا۔ جس ویلے دلی دربارے دین لگاسی ساس، ڈھائی انچ تیغ گردن توں نیڑے نظری آئی۔ اوس ویلے اک بچن دتا
 سی آکھ، ڈھائی اتھرو نیڑاں وچوں وہائیا۔ ایہہ میرا قطرہ بھل گلاب، محک وچ دینا مہکائیا۔ جو میتوں دسیا لیکھا حساب، شبدي دھار پرگٹائیا۔ اوس دا میں
 انت منگنا حساب، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر تیغ بہادر کہا جس ویلے کھنڈا نیڑے آیا ڈھائی
 انچ، سیس دا درشن پائیا۔ اوس کیتی اک منت، عرض کر سنائیا۔ ایہہ شرع شیطان دی علت، جلاواں ہتھ وڈیائیا۔ میری تیرے نال ملت، ملاقات واسطے
 بھجا واہو داہیا۔ دس کی میری صفت، پڑدا دے اٹھائیا۔ تیغ بہادر کہا تیری پُرکھ اکال بدلے قسمت، گوہند دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، حکم سندیشہ اک سنایا۔ جگت کھنڈے کر وار، تیری واری آئی۔ تینوں گھڑیا لہار ترکھان، جگت راجاناں ہتھ پھڑایا۔ جس ویلے میرا صاحب ہووے
 مہروان، پُرکھ اکال ویس وٹایا۔ گوہند سورانوجوان، اپنے انگ لگایا۔ اوس ویلے اپنا اکو کھنڈا کرے پردھان، شبدی شبد پرگٹایا۔ تہاڈا لیکھا مُکا کے جہان،
 کوڑی صفادے اٹھایا۔ اوس ویلے پر بھ دے ہندیاں بھگت ہووے نہ کوئے قربان، سکھاں دا سیس نہ کوئے کٹایا۔ پرگٹ حاضر ہوئے آپ آن، نرگن ہو
 کے پھیرا پائی۔ جس دی کرے نہ کوئی پہچان، شبدی شبد کھیل وکھایا۔ گھاؤ لا کے راج راجان، شاہ سلطاناں دے سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ کھنڈا کہے میں جس ویلے چھوہیا نال گردن، گردش چاروں کُنٹ نظری آئی۔ میٹوں نظری آیا گرو ارجن، جوتی توی بیٹھا
 خوشی منایا۔ میرے اندر اٹھیا دردن، دُکھ لین انکڑایا۔ میں اپنے آپ نوں کر کے مردن، مرد دتا بنایا۔ دوئے جوڑ پُرکھ ابناشی آگے کیتی عرضن،
 عرضوی اک سنایا۔ تیرا کھیل اسپر جن، اچرج تیری وڈایا۔ میں ویکھے پیارے تیرے ہر جن، جو ہر دم تیرا نام دھیایا۔ بے شک میں اوہناں دا اڈ کیتا سر
 دھڑتن، اوہناں داتت پھیر تیرے وچ سمایا۔ اوہ کھنڈا کہے میٹوں ایں دسدا اوہ گجری دا چن، کھنڈا تیرا تیرے کولوں منگ منگایا۔ پہلوں پنجاں تٹاں
 دے کوڑے بھانڈے لئے بھن، پھیر شبدی ہو کے شبدی دھار نال کرے صفایا۔ بھگت سہیلے بیڑا بنھ، گر چیلے جوڑ جڑایا۔ اوس دی دھار پیر پیغمبراں لینی
 من، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم سندیشہ اک سنایا۔ کھنڈا کہے میٹوں ویہہ سو اگی بکری دسدی نیڑے، ڈھائی
 جوں دین گواہیا۔ جس ویلے سری بھگوان بھگتوں دے آؤنا وچ گھیرے، چاروں کُنٹ گرکھ نظری آئی۔ گوہند دے اندر لگنے ڈیرے، ڈیرے دا مالک مالک
 دا ثالث اکو رنگ وکھایا۔ گر سکھاں چاؤ گھنیرے مٹدے جان اندھیرے، چاندنی چند چکایا۔ اگی اگی جس ویلے اگی مارے گیڑے، دُور دُراڈا دے نیڑے،
 پنڈھ اپنا آپ مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنایا۔ اگی کہے اگی اگی لڑی، اگی جوڑ جڑایا۔ جس ویلے آوے اوہ گھڑی،
 ساڈھے دس وقت سہایا۔ چھبھی پوہ دی رات پہلوں لگی رہے جھڑی، اوس جھڑی دے نال جڑی چھبی دی ستائی، ستائی دا ماہی مُڑ کے پھیرا پائی۔ اوس ویلے
 وجنی اک ودھائی، ہر سنگت ڈھولا لینا گائی، جو اپنی رت نال لکھایا۔ جس نے تار یا سدھنا قصائی، اوہ تہاڈا بنیا راہی، رت اپنی باہر کڈھایا۔ لیکھا تہاڈی جھولی

پائی، وچھڑے رہیا ملائیا۔ ڈھولے رہیا سنائی، پھڑ کے تارے باہیں، گل اپنے نال لگائیا۔ اٹھاں سیوا دے سمجھائی، پنجاں ہتھ کٹار پھڑائی، دو ہتھ جوڑ پین سرنائیا۔ اک بھلاں ہار تن جھہرائی، چار گنت ہر سگت خوشیاں اک دکھائیا۔ سنگھاسن کہے سہنجی رت آئی، دلاں دا مالک سچ دوارے سو بھاپائیا۔ شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہی، اپنا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چھبھی پوہ دا کھیل دیکھن واسطے، پال سنگھ، اوہ رُپیا رویا، جیہڑا خون رت نال دتا رنگائیا۔ اوہ کہے میں اک توں سوا ہويا، اپنا وادھا رہیا دکھائیا۔ پُرکھ ابناشی نواں نزوآ، بھگت دوارے بہہ بہہ بھگتاں دے وڈیائیا۔ میں اگی نوں لے کے جانا ڈھوآ، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ گرگھ گرسکھ اوہ کدے نہ موآ، جو پریم پیار ارداسا پر بھ دے اگے دے سنائیا۔ اکیاں دا اگی اکیاں دے اگے کھلویا، اینکار بے پرواہیا۔ جس نوں اپنی لڑی نال پرویا، اوہ اوسے ورگا ہويا، جو ہوکا دے کے رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ اک کہے میں سوا ہو کے چڑھنا بھیٹا، بھگتو اپنا آپ تہاڈے نال ملائیا۔ میں تک کے وینہدا رہیا کویں بھگت بھگوان دا بنے بیٹا، ناتا دھر دا لئے جڑائیا۔ میتوں اُنی کنگ دا اے چیتا، ویہہ سو اٹھاراں دے گواہیا۔ گرگھو ایہہ ارداسے دا تہاڈا آخری لیکھا، اگے حساب لین والا رہن کوئے نہ پائیا۔

جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اگی اگی اگی اگی سارے لینے ونڈ، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ اگی اگی اگی اگی پائے گنڈھ، اپنا ناتا لینا جڑائیا۔ اگی اگی اگی چاڑھ کے چند، چار گنت کرے رُشنائیا۔ اگی اگی اگی ہوئے بخشند، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اگی اگی وچ کر کے بند، بندگی دے درڑائیا۔ اگی اگی نبھائے سنگ، دھر دا ساتھ بنائیا۔ اگی دیوے آپ انند، رس اکو اک چکھائیا۔ اگی مندر دیکھے لنگھ، سرگن زرگن پردہ لاہیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ سورا سرنگ، چاروں گنت دیکھ دکھائیا۔ کھڑے کر پیارے پنچ، پنجاں کھڑگ کھنڈا چکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ ساڈھے دس کہے میری کیوں ایہہ ونڈ، پر بھ نے دتی پائیا۔ پتہ نہیں کی ایہدا انند، صفت کی جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے توں کی جانیں ایہہ کھیل سورا سرنگ، کھیل بے پرواہیا۔ جس ویلے ڈھائی جوں کھا کے تیغ بہادر منگی سی منگ، دن دا وقت ساڈھے دس دا نظری آئیا۔ دس سال ایہدا بھیت رکھیا بند، ویہہ سو تیراں بکرمی پہلی وار تیری ونڈ ونڈائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں ساڈھے دس دے کے دنڈ، ڈنڈا اپنا مگر دکھائیا۔ اگے بھگتاں بیڑا بنھ، دن دیویں دے

ترانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلا بن کے سنگ، ساتھ اکو نظری آئی۔ سُن کے بچن رین بھنڑی آگئی بھجی، اپنا پندھ مُکائی۔ کی پر بھو توں
 انج بھگتاں ملنا سچیں، سچ دے درڑائی۔ میں وی اوہناں دا درشن کراں اٹھیں، ساری رات اٹھ کھلایا۔ آوند ا جاندا تاردا نواردا مہروان میرے نال ہسیں،
 ہنسمکھ تیری بے پرواہیا۔ میں پچھلی گل یاد رکھی، جیہڑی ماچھو واڑے گو بند دتی سمجھائی۔ تیرے پریم پیار دی خون رتی، رتن امولک ہیرے گرکھ دے
 بنایا۔ اکو نام دی دس کے پٹی، پیداری پچھلی ختم کرائیا۔ سجن ہو کے بھرے نہ چٹی، اگے ملے نہ کوئے سزایا۔ میں ایسے کارن آئی نٹھی، بھجی واہو داہیا۔
 پہلاں ویکھاں اوہ جو گرکھاں دی سنگت اکتھی، اکتھے ہو کے پر بھ دا درشن پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہونا سہایا۔ بھنڑی رین
 کہے میں بننا چوہدار، بھگتاں دے گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جس ویلے اوہناں دے در لنگھے کرتار، درشن کر کے خوشی منایا۔ پھیر اچی کوکاں کوکاں مار، بھڑی
 بھڑی کر کے دیاں سنایا۔ سارے اٹھو ہووے خبردار، گرکھ اپنی اٹھ کھلایا۔ جس نے خون دا سانجھا تہاڈے نال کریا پیار، سوہنگ مضمون دتا لکھایا۔ توں
 میرا میں تیرا تیرا میرا اک گھر بار، جگت جہان دُنیا دتی تجایا۔ اک دا سوا ادھار، رُپیا رو کے کرے پکار، بھیتا چڑھنا ساچے یار، جو یارڑا ستھر اک
 ہنڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم وکھائی۔ بھنڑی رین کہے میں ویکھنے انج اگی سو گھرانے، ساڈھے تن ہتھاں والے نظری
 آئی۔ جنہاں ملنا سری بھگوانے، بھگوان اپنا پھیرا پائی۔ اوہناں دی ہلدی ویکھنی زبانی، کس بدھ پر بھ دے ڈھولے گائی۔ کس طرح بدل گئے اپنے زمانے،
 ناتا سر شٹی نالوں تڑائی۔ صاف کرا کے بریخانے، لیکھا ڈھر دا رہیا مُکائی۔ جنہاں دے گرہ پر بھ سہاؤنے مہمانخانے، جو اپنا درس کرائیا۔ اوہناں توں بلہار
 جاواں قربانے، کربلا والا اوہناں نوں سیس نوائیا۔ کیوں، جنہاں نوں پر بھو آپ پچانے، پچھلا لہنا جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوانے، بھگوان اپنے گھر وسایا۔

☆ ۲۲ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی آتما سنگھ فوجا سنگھ، پیارا سنگھ، دربارا سنگھ پنڈ ملووال ضلع امرتسر ☆

برہمنڈ کھنڈ دو جہان پئے نچ، پُری لوء آکاش پاتال اپنی خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو پئے ہس، کروڑ تیتیس سُرپت اپنا راگ الایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پئے نٹھ، بھجن واہو داہیا۔ تٹ کنارے مارن اچھالے اٹھسٹھ، سمنند ساگر لین انکڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا زمیں اسمان اٹھ کھول کے جھٹ، مکھ پڑدا لیا اٹھائیا۔ چلو ویکھئے کھیل پُرکھ سمرتھ، جو نرگن کرتا رہیا کرایا۔ بیس ایکسا دیوے دُھر دا حق، حقیقت دُھر دی جھولی پائیا۔ شبد اگئی لیا سد، سندیشہ تھم آپ سناپیا۔ دُھر دامارگ رہیا دس، ست ست کرے پڑھائیا۔ لیکھا چُکا کے تت اٹھ، نو دس بھيو گھلاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سارے اٹھے لین انکڑائی، بے دار اپنا آپ کرایا۔ چلو ویکھئے بے پرواہی، نر نرکارا درشن پائیا۔ جس دے حکمے اندر دو جہان بیٹھے سیس نوائی، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کلج اتنم میٹنہارا کورئی شاہی، شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔ ساچا مارگ رہیا لگائی، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چلو ویکھئے ہر نرکارا، نرگن نرور بے پرواہیا۔ جس دا کھلایا اک دربارا، چار کُنٹ دئے وڈیائیا۔ بھگت وچھل جن سنتاں کرے پیارا، گرکھاں گود اٹھائیا۔ جس دا گرو گرو دیو دے کے گئے لارا، اشارہ اک سمجھائیا۔ سو قرضہ لاپے ادھارا، پورب جھولی پائیا۔ چرن کول دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھئے اگئی، اینکار رہیا بنائیا۔ شبد سٹ کہے ایہہ کھیل پر بھو انڈٹھی، جگ نیز نظر کسے نہ آپیا۔ بن ہر بھگت کسے نہ دسی، منتمکھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ساچی اگئی دس بھگوان، گر اوتار رہے جنائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج تیرا گاوندے گئے گان، گہر گسپھر کر وڈیائیا۔ گوبند سکھی بنائی نال کرپان، کھنڈا کھڑگ اٹھائیا۔ اُس توں پرے کیہرا نشان، سچ نشان دے سمجھائیا۔ سچ سوامی ہو مہروان، پڑدا اولہا دے گھلاپیا۔ پُرکھ ابناشی دیاوان، دین دیال دئے سمجھائیا۔ جتھے نہ کوئی کھنڈا کھڑگ دسے کرپان، جگت رُپ نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی گھاڑت گھڑے لوہار ترکھان، باڈھی سیو نہ کوئے کمائیا۔ نہ کوئی شاہ پاتشاہ ہووے ٹھمران، ریت راؤ نظر کوئے نہ آپیا۔ نہ کوئی ہٹ ونجارا ہووے دکان، قیمت سکے کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، بھيو ابيدا دے گھلایا۔ گر اوتار پير پينغمبر کہن پر بھ کيہڑی تیری اگي اک، اکو وار سمجھایا۔ سچ دوارے آوے دس، پردہ رہن کوئے نہ پانیا۔ جس
 دے اندر باہر کوئی نہیں بھٹ، کھتری براہمن شوڈر ویش اپنے رنگ رنگایا۔ جنہاں نوں درشن دیویں نت، نچ نیتر کر رُشانیا۔ جنہاں دا پت پر میثور ہو
 کے بنیوں پت، پُرکھ اکال آپ اگھوایا۔ جنہاں دی نگی ہون نہ دیویں پٹھ، سر اپنا ہتھ لگایا۔ جنہاں دے ہتھ وچ دینی چٹ، ڈھر دے ٹکٹ آپ
 پھڑایا۔ آگے دا جھگڑا مکنا نت، لوک مات پھیر نہ کوئے ستایا۔ دس وڈیائی دینی کس کس، قسمت نال بدلیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو
 ابيدا دے گھلایا۔ پينغمبر کہن گرُ اوتار سچ سکھی دا کيہڑا رُپ، اینکار دے جنایا۔ جس دا ڈنکا چار کوٹ، دہ دشا کرے شنوایا۔ جس دا جھگڑا مکنا جوٹھ
 جھوٹھ، سچ سچ سمجھایا۔ جس دا سوبھاونت سہانا پنج تت کلبوت، کایا کعبہ نورُ خدایا۔ جس دے گھر سوامی ملنا محبوب، سری بھگوان اپنا پھیرا پانیا۔ جس دا محل
 اٹل سہانا عروج، عرش قُرس دوویں بھيو گھلایا۔ جنہاں دی منزل اک مقصود، چرن کول اک سرنايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا
 دے چکایا۔ گر اوتار پينغمبر کہن پر بھ تیری سکھی دا کيہڑا رنگ، رنگ رنگیلے دے جنایا۔ کون آتم کون پر ماتم کون دیوے اند، نجاند کون سمایا۔ کون ڈھولا
 کون گیت کون چھند، کون بخشند ہوئے سہایا۔ کون کرم کرم کرے کھنڈ کھنڈ، ناتا توڑ کے جیرج انڈ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پار لنگھایا۔ کون خوشی کرے بند
 بند، نرگن نورُ چاڑھ چند، جگت اندھ اندھیر دے گوانیا۔ کون ساجن میت ہووے سنگ، کون نام وجائے مردنگ، کون شبد ڈھولا گایا۔ کون دست دیوے
 ونڈ، انتر آتم پاوے ٹھنڈ، ترے گن مایا اگن نہ لاگے رانیا۔ کون دوارے میل کرے سورے سرنگ، کوڑی کرپا میٹ کے بھیکھ پکھنڈ، پلو گنڈھ اپنے نال
 رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے سمجھایا۔ گر اوتار پينغمبر کہن پر بھ تیری سکھی دا کيہڑا کپڑ، اوڈھن کون سیس لگایا۔ پُرکھ
 اکال دین دیاں کہا میرا پریم سہارا اوہناں دا چھپر، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ اوہ پڑھ کے اکو سطر، ست بھومکا بیٹھن آسن لایا۔ اوہناں دا اکو مالک اکو
 متر، سجن میت اک اگھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھ دے درڑایا۔ گر اوتار پينغمبر کہن تیرے سکھاں دی کيہڑی گنتی، جو
 اینکار اگي آپ بنایا۔ کس حساب پیمانے وچ نت، ناپ کون جنایا۔ کون ویکھے جودھا سوربیر ہمتی، بلدھاری پھیرا پانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کہا میرا بھگت

اُتجے چار سستی، چاروں کُنٹ وڈیاںیا۔ اوہناں دی لمبائی چوڑائی نہیں کوئی اِنچی، ڈھائی اِنچ دا لیکھا تیغ بہادر گیا سمجھایا۔ جنہاں دا مالک جو دھا پیر پُرکھ اکال اِکو
 ہستی، دو جہاناں دیکھے تھاواں تھانیا۔ اوہناں کرن نہ دیوے کسے دی سستی، نتاں وِچ سیس نہ کوئے جھکایا۔ اوہناں لوڑ رہے نہ کسے کایا پنڈ دی، برہمنڈ دین
 تجایا۔ دھار دے کے اپنے انند دی، ست سچ وِچ سمایا۔ اوہ کھیل سری بھگوان دی، دوجا سکے نہ کوئے جنایا۔ ایہہ وست ست رنگ نشان دی، نشانے تیر
 رہیا چلایا۔ گرگھ گوپي اوس کاہن دی، جو کاہناں ورگے کاہن رہیا پرگٹایا۔ ہرجن سیتا اوس رام دی، جو کوٹن کوٹ سرتیاں رہیا اُپجایا۔ ایہہ کھیل دو جہان
 دی، دوا پہلا دئے گواہیا۔ ایکا کہے ایہہ نشانی اوس نوجوان دی، جیسہڑا نیا نوکا پار لنگھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ سری
 بھگوان کہے میری اِکی دا ایکا، اِکو وار بنایا۔ دواے دی دو جہان ٹیکا، ٹیک اِکو اک سمجھایا۔ دوہاں مل کے ہوئے ایکا بھیکھا، ویس اوٹرا آپ جنایا۔ لیکھا چک
 جائے ملا شیخا، پنڈت پاندھا لوڑ رہے نہ رانیا۔ پر بھ دی اِکی وِچ مل کے ہو جائے بُدھ بیکا، اٹھسٹھ تیر تھ لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ گر اوتار کہن پر بھ اِکی دا دس مول، امل دے جنایا۔ اودھروں شکر سٹ کے ہتھوں ترسول، بہہ گیا آسن لایا۔ برہما
 کہے دس پر بھو اصول، سچ سچ سمجھایا۔ وشنو کہے ایہہ کھیل معمول، بے پرواہ دی بے پرواہیا۔ جنہاں چرن کول بخشے اپنی دھول، دھول اُتے لئے پرگٹایا۔
 ہو کے ساجن دُھر دا کنت کنتوہل، کرنی کار لئے کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری بھگوان دئے وڈیاںیا۔ سری بھگوان کہے میری سکھی
 سُنو اصل، اصلیت دیاں درڑایا۔ جنہاں دا زرگن زرویر زرنکار زراکار کرے وصل، میلا اپنے نال ملایا۔ سو صاحب سلطان دی ساچی نسل، روپ روپ
 وچوں پرگٹایا۔ جنہاں دی پوری ہو جائے منزل، پاندھیاں والا پندھ چکایا۔ اوہ ڈھولا گا کے غزل، اِکو نام خوشی منایا۔ کایا وچوں کایا جاوے بدل، بدلی
 جگدیش کرایا۔ تخت نواسی ساچے تخت بہہ کے کرے عدل، عدالت اِکو اک جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔ پُرکھ
 اکال کہے میری سکھی ست، ست ستوادی ہو کے دیاں جنایا۔ اندر وڑ کے دیواں مت، باہروں کراں نہ کوئے پڑھایا۔ آتم پر ماتم دے کے رس، نچھر دھارا
 اِک چوانیا۔ سچ دوار ملن دی اکھ، پر تکھ دیاں گھلایا۔ سرشٹ سبائی نالوں کر کے دکھ، وکھرا راہ جنایا۔ شبد انادی دے کے حق، جھولی خالی دیاں بھرایا۔ اوہ

تیرا میرا گاؤں گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک سنایا۔ پہلوں بن کے بھگت جماعت، سماج ساچا لین پر گٹایا۔ پھیرا اگی دا ایکنکار کھیلے کھیل تماش، لوک مات دیکھ دکھایا۔ ساچے سنت کر پرکاش، نورو نور دے چکایا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر و تہاڈی خواہش، خالص اپنا رنگ دکھایا۔ کسے نوں ہون نہ دیوے نراش، بیس اکیسا بے پرواہیا۔ ساچی سکھی دا ساچا ساتھ، سگی ہو کے آپ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دھر دا جھولی پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ایہہ کس منگی منگ، سکھی بھگتاں دے بنایا۔ ابناشی کرتے کہا ایہہ کھیل میرا بہ رنگ، سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس ویلے سرگن زرگن چڑھایا چند، جوتی جوت کر رُشایا۔ اوس ویلے شبدی سٹ اپنی جھولی اڈ، نیتز رو رو آپ سنایا۔ پر بھو ویکھیں، کریں نہ میٹوں اڈ، تٹاں وچ پھسایا۔ میں تیرا روپ تیری جد، وشو ناؤں دھرایا۔ کدے نہ ہوواں تیتھوں الگ، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دے سمجھایا۔ شبد سٹ کہا نمو آد، پر بھ آگے سپس نوانیا۔ تیرا کھیل سدا برہما، برہمانڈ تیری سرنایا۔ توں نت نوت بھیکھ وٹائیں سوانگ، زرگن سرگن کھیل کھلایا۔ میں ساچی منگاں مانگ، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ میری آشا کو تا نگھ، ترشنا دے ڈہایا۔ کون ویلا پر بھ بھگتاں دیویں ساتھ، دھر دا سنگ بنایا۔ ڈھولا سنا کے گاتھ، اگو کریں پڑھایا۔ دیناں ویکھیں ناتھ، انا تھاں سر ہتھ لکایا۔ سنٹاں بچھیں بات، سنٹگر پھیرا پانیا۔ لیکھا لکھ کے قلم دوات، کاغذ شاہی دینیں وڈیایا۔ اپنے نال بندھا کے نات، ناتا چرن جڑایا۔ درس دکھا کے ساکھیاں، سنٹکھ ہو کے نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھرم کھلیکھا دے کڈھایا۔ سٹ ڈلارا کہے میرے پر بھ ٹھاکر، بھگون دے جنایا۔ دو اک دا کیہڑا قادر، قدرت دے سمجھایا۔ بھگت سہیلا کیہڑا عادل، عدلی بدلی ویکھ دکھایا۔ سچ اگی دا دس مہاتم، مطلب آپ درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ پُرکھ اکال کہے میں ایکنکار، نو نو چار بچھوں پھیرا پانیا۔ منگدے رہن سدا جگ چار، چوکڑی اپنا دھیان لگایا۔ بردے رہن گر اوتار، خادم نظری آیا۔ شاستر سمرت کردے رہن پکار، انجیل قرآن کوک کوک سنایا۔ روندے رہن جگ چوکڑی چار، نیتز نیناں نیر وہایا۔ دین مذہب دا ہندا رہے پسا، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ ونڈایا۔ کلمیاں ہندا رہے اظہار، شرع کردی رہے لڑایا۔ نام دی وجدی رہے ستار، رسنا جہوا ڈھولے گایا۔ سب توں وکھری زالی پر بھ دی کار، ہر کرتا دے جنایا۔ شبد سٹ لینا وچار، ابناشی اچت بو جھ

بُجھائیا۔ جس ویلے بھجھیا منگ کے جاوَن گُرو اوتار، پیر پیغمبر میری اوٹ رکھائیا۔ سارے کہن توں ہی نرنکار، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ توں داتا پروردگار، جلوہ نور خُدا ئیا۔ رحمت کر آپ مہروان، محبوب اٹھ کھلایا۔ اوس ویلے ویکھاں مار دھیان، اپنا پڑدا آپ اٹھایا۔ چاروں گنٹ دے سے شیطان، شرع کرے لڑایا۔ ثابت دے سے نہ کوئے ایمان، صدق صبوری نہ کوئے ہنڈھایا۔ اوس ویلے پرگٹ ہووے نہکٹنک بلی بلوان، بل اپنا دیاں جنا ئیا۔ دیناں مذہباں توں باہر نشان، دو جہاناں دیاں دکھایا۔ سب توں وکھرا نرالا بنا کے ودھان، وادھا اپنے ہتھ رکھایا۔ سدھا بھگتاں ملاں آن، دوسر ناتا نہ کوئے جڑایا۔ اوہناں نال مل کے کھیلاں وچ جہان، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ آتم انتر دے کے برہم گیان، ساچی ودیا کراں پڑھایا۔ اوہناں دا مندر سہاوا بنا کے مکان، مقبریاں وچوں باہر کڈھایا۔ جھلا کے دھرم ست دا اک نشان، دو جہاناں کراں شنوایا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر و آؤ ویکھو دُھر دا کاہن، دُھر درباری ہر نرنکاری جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نرگن نور کرے رُشائیا۔ دو اک دا کھیل مہان، اکو اگی ہوئے پردھان، ساچی سکھی پر بھ در پروان، جس دی ذات پات دین مذہب سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ دیکھے راج راجان، شاہ پاتشاہ اکو حکم سنایا۔ سو اگی جو کسے در نہ وکی، ایشٹ پڑکھ اکال رہی منایا۔ اوہناں دے پچھے گوہند نے کھول کے پڑھی چٹھی، جس اندر حکم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا رہیا کمایا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر و سکھی دیکھنی ساکھیات، ہر سنگر آپ بنایا۔ لیکھا لکھ کے نال قلم دوات، کلپیاں والیاں لئے نوائیا۔ حکم دے کے کائنات، دو جہاناں کرے پڑھایا۔ جلوہ نور نیر نین شرمائے آفتاب، اُچ عروج شاہ پاتشاہ اکو بیٹھا سو بھاپایا۔ جگت جگدیش سب دا ایشتر جن بھگتاں ہون نہ دیوے کسے دا محتاج، مُجبت اپنا رنگ رنگایا۔ ایس اگی توں کدے نہ لگے داغ، دُرمت میل نظر کوئے نہ آئیا۔ اگی دامالک اک سہاگ، پت پر میثور دُھر داماہیا۔ جس انتر آتم لائی جاگ، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسان سکھی دی دیکھنی رسم، رستہ دیوے کون جنا ئیا۔ گوہند کہا پر بھو میرے نال کھادھی قسم، قسم نال قسمت سب دی دیاں بدلایا۔ اکو جنا کے اپنا اسم، اشارہ اکو اک لگایا۔ تئاں والا تار کے جسم، جوتی نور کراں رُشائیا۔ درش دکھاواں نورے چٹم، باطن ظاہر دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دھوڑی ٹکا لاوے بھسم، جو ویہہ سو دس بکرمی

سنگھاسن ہیٹھاں دتی دباہیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو ایہہ شبد گر دی سکھی، جیہڑا جنم مرن وچ کدے نہ آہیا۔ ایہدی اوہو پُرانی دسی ہوئی متی، جو گوہند گیا سمجھایا۔ جس ویلے آوے ویہہ سو اگی، ایکنکار دیوے مان وڈیایا۔ کلج کوڑ کڑیاری رین دہتھڑ مار پٹی، بہڑی بہڑی کر کے رہی سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سلطان ویکھ دکھایا۔ صاحب سلطان کہے ویکھو گردیو، انتر اپنا دھیان لگایا۔ ابناشی کرتے لیکھے لاؤنی سیو، جو جن سیوک ہو کے گئے کماہیا۔ دھام سہا کے اک نہکیو، نہچل ڈیرہ لایا۔ پردہ کھول کے الکھ ابھیو، بھید دے سمجھایا۔ جنم رس دا ساچا میو، دُھر دا پھل کھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار سرنایا۔ پُرکھ اکال کہے ایہہ اگی دی آشا، عرش فرش دوویں رہے لگایا۔ ایس اگی دا خلاصا، خُد سکیا نہ کوئے سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دے اگے کردے گئے ارداسا، نیوں نیوں سیس نوایا۔ کلیاں وچ پڑھدے گئے نمازاں، جُجریاں وچ دھوڑی ٹگا خاک رماہیا۔ مناؤندے گئے وچ کایا کعبہ، مکہ مکمل اکو دھیان لگایا۔ سچ محبوب ویکھدا رہیا تماشہ، جگ چو کڑی اپنا تھم ورتایا۔ اپنا بھیو نہ دسیا کسے خلاصہ، وضاحت نال نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ ابناشی کرتا کہے ایہہ اگی کسے وچ نہ آئی عقل، ودیا ملے نہ کوئے وڈیایا۔ جس دا سدھا پر بھ دے نال تعلق، ناتا اکو نال جڑایا۔ اُس دا لیکھا کیہرا کرے معطل، دُھر دا تھم نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ چار ورنہاں دی اکو جھی شکل، شناخت اپنے ہتھ رکھایا۔ ابناشی کرتے بیس ایسے ہو یا اپنا مطلب، بھگتاں کارن پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان بھیو کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہندے نال زور، ہنوریاں نال جنایا۔ پر بھو سچ سکھی دی کیہڑی لوڑ، پردہ دے اٹھایا۔ ویکھ کوٹن کوٹ مندریں مسجدیں شودوالیاں مٹھاں وچ تیرے اگے رہے ہتھ جوڑ، گردوارے ارداسے رہے سنایا۔ پُرکھ ابناشی کہے ویکھو تیس آپ تک کے غور، اپنا اپنا دھیان لگایا۔ ایہہ باہروں صاف تے اندروں چور، یرانے کوڑے رہے نبھایا۔ ایہناں دی درگاہ سچ نہیں کوئی لوڑ، کلج انتم رہیا گر لایا۔ ایسے کارن آپ گیا بہڑ، زرگن ہو کے پھیرا پائی۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو تہاڈی پچھلی مک گئی دوڑ، اگلا پندھ دتا چکایا۔ تیس صدی ویہویں مٹھارس کلج کر نہ سکے کوڑ، کوڑی کریا نہ کوئے گوانیا۔ ست دھرم دا یرتے جھلے کسے نہ چور، سچکھنڈ ملے نہ مان وڈیایا۔ کلج سادھ سنت اندروں ہورتے باہروں ہور، جگت مثالیں دین چند چکور، اپنی پریت نہ کوئے لگایا۔

بیس اکیس توں بعد جو درگاہ آوے واپس دیواں موڑ، بن میری کرپا سگھنڈ ورن کوئے نہ پائیا۔ سب نوں پئے پُرکھ اکال دی لوڑ، جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو ایہہ تیری دھار نیکی، نکیاں نکیاں وچوں نظری آئیا۔ تیری کھیل لکھ چوڑاسی جیو جی
 کی، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ تیری بھگتی ساچی دس کن کیتی، بھگتاں دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے جسوں بخشی چرن پریتی، اُسوں بھگتی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔
 نال اٹھ کھلوتا گوہند ست اوس کہا جنہاں دا لیکھ لکھیا گیا نال خون چچی، اوہناں دا چار کٹ اکو مالک نظری آئیا۔ دو جہان دی سچی آواز شبد دی وجنی سیٹی،
 سنگر اپنا ناد سنائیا۔ جھولی پاؤنی سب دی گھال کیتی، لیکھا ہتھو ہتھ ورتائیا۔ ہر دا بھگت لیکھا چکا جائے مندر مسیتی، شودوالے مٹھاں وچوں لبھن کچھ نہ
 جائیا۔ جس دی کھیل اوسے نے کیتی، نرنکار دی اکو ریتی، دیونہار دو جہان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔
 اگی کہے میں ایکے پچھے ویکھیا دوا، دو جہان نظری آئیا۔ دو جہاناں دے مالک نے بھگتاں واسطے کھولیا بوہا، دروازہ بند نہ کوئے کرائیا۔ بخش لئیاں اوہ وچھڑیاں
 رُوہاں، پورب جہاں میل ملائیا۔ جگت اندھیر مٹا کے دھواں، ساچا چند دتا چکائیا۔ خوشی کر کے ساڈھے تن کروڑ لوواں، روم روم وچے ودھائیا۔ مان وڈیائی
 دے کے دوہاں، چیلے گرو پار کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں اوہناں جوگا ہوواں، جو ہوکیاں نال میرا نام دھیائیا۔ ابناشی کرتا کہے میں اوہناں دے ویراگ وچ
 روواں، جو انتر آتم میرا دھیان لگائیا۔ اوہناں دی آتم سیجا سوواں، جو پریم سگھاسن رہے وچھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیونہارا
 تھاؤں تھانیا۔ اگی کہے میں پاؤنی گوپال نال گنڈھ، پر م پُرکھ دے وڈیائیا۔ جنم کرم دی تپدی نوں پاوے ٹھنڈ، امرت میگھ ورسائیا۔ اک اگی دی ابے پائے
 گنڈھ، اینکار اپنے نال جڑائیا۔ جس نوں کھول نہ سکے کوئی دند، جگت ہتھاں چلے نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال
 ترائیا۔ اگی کہے میٹوں یاد آیا پچھلا چیتا، گوہند خوشی نال جنائیا۔ جس ویلے گرواں اوتاراں پیغمبراں پیراں دا مکنا ٹھیکہ، ٹھیکے دار نظر کوئے نہ آئیا۔ دیناں
 مذہباں ذاتاں پاتاں ہونا بھیتا، اپنا آپ مول چکائیا۔ اوس ویلے پر م پُرکھ دے نال نرگن دھار شبد اگمی ہونا بیٹا، نرؤیر رُپ نظری آئیا۔ جو سچ سگھاسن ہونا
 لیٹا، سوبھاونت اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوس بن کے کھیوٹ کھیٹا، بیڑا بھگتاں لینا اٹھائیا۔ دھر اولٹا ویسا، جوتی نور رُشنائیا۔ ڈیرہ لا کے ماجھے دیسا، سمبل دینی وڈیائیا۔

جن بھگتاں چُکا کے لیکھا، لکھتی لیکھا دے مُکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک ہوئے سہانیا۔ اگئی کہے میں اکیاں نال پاؤنا جوڑ، اک اک دیاں وڈیاںیا۔ جویں گوبند پُرکھ اکال دی نبھے توڑ، ایسے طرح بھگت بھگوان اک دُوبے دا سگلا سنگ نبھانیا۔ پر بھ دی سکھی نوں سکے نہ کوئے وچھوڑ، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ شوہ دریاے سکے نہ کوئی روڑھ، لکھ چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوانیا۔ جس رویداس نے ڈھوئے ڈھور، کھڑی کھل لہانیا۔ اوہ سدا وسے کول، ناتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سکھیا والی سکھی اک پرگٹانیا۔ سکھیا دتی آپ پر بھ، پڑھاون والا دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لبھ، میل ملاپا سچ سُبھانیا۔ سچ دوار دکھا کے حد، حد د اندر لیا لُکانیا۔ کرپا کوڑی وچوں کڈھ، رنگ دُھر دے لئے رنگانیا۔ سنت سہیلے سجن سد، صدقے واری گھولی گھول گھمانیا۔ سچ پریم دی پیا کے مدھ، نام خُماری دتی چڑھانیا۔ وڈیائی دے کے وچ جگ، جیون جگت دتی سمجھانیا۔ سچ پریم نال بھج، اپنا بندھن پانیا۔ اگئی اگئی دا جوڑے تند، تند ستار اپنا نام رباب وجانیا۔ اندر باہر اک اند، اند اند وچوں پرگٹانیا۔ ڈھولا سنا کے چھند، سنسے دے چُکانیا۔ گھر سوامی دے کے پرمانند، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگانیا۔ ایہہ سکھی دی سوہنی ونڈ، جس نوں دیکھن آوے گجری چند، گر اوتار پیر پیغمبر ہوون سنگ، وشن برہما شو وجائے مردنگ، کروڑ تیتیس نال پاوے ڈنڈ، اچی کوکے دے سنانیا۔ آو دیکھیے اوس دوارے لنگھ، جتھے بیٹھا صاحب بخشد، ناتے جوڑ کے برہم ہنگ، پاربرہم دیونہار وڈیاںیا۔ جن بھگتاں لا کے انگ، کوڑی کرپا میٹ کے بھیکھ پکھنڈ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرانیا۔ اگئی کہے میرے وچ نہ ہونی علامت، عالم علما عالمین دیاں جنانیا۔ میں رہنا صحیح سلامت، سد اپنے رنگ سمانیا۔ میٹوں لگنی نہیں کوئی علامت، کوڑا رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ میں پر بھو دی سدا امانت، بھگتاں دا رُپ وٹانیا۔ میری اکو شبد گر دیوے ضمانت، ذمے دار اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتانیا۔ دُھر دا تھم تھم آپ، اپنا آپ جنانیا۔ نو نو چار بچھوں کھیلیا کھیل تماش، لوک مات ویس وٹانیا۔ دُھر دا دے کے ساتھ، بھگتاں جوڑ جڑانیا۔ اگئی اگئی اگئی دے کے گاٹھ، گھڑی اپنے سر اٹھانیا۔ جگ چوکڑی دا لہنا دے کے اکو رات، راتیں سٹیاں پار لنگھانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زرگن دھار سدا ساتھ، سمرتھ پُرکھ سر اپنا ہتھ رکھانیا۔

☆ ۲۳ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی جیون سنگھ دے گرہ پنڈ ملووال ضلع امرتسر ☆

پچھلے بچن دا لیکھا گیا تک، ساڈھے بائی سال دین دُہانیا۔ دُکھاں وچوں گیا دُکھ، درداں وچوں درد مٹانیا۔ سکھاں وچوں اُچا کے سُکھ، سُکھ اگلا دے وکھانیا۔ لہنا کُچھ دینا کُچھ، دوہاں دا مالک اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ دو دا اگلا کہے ڈھنیا، بائی ساڈھے انک بنانیا۔ جگت جہان پر بھ کرپا نال چل دی نیا، سنسار ساگر وچ تاریاں لائیا۔ جنہاں صاحب سنگر ملیا دُھر دا سنیا، سچ کنارہ دے وکھانیا۔ رائے دھرم نہ کڈھے وینیا، واحد اپنا حکم منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ ساڈھے بائی سال کہن جس ویلے سنگھ دلیر نوں پی سی پیر، درد دے کے دُکھ دتا جنانیا۔ اودھروں سنگھ پورن دی ہوئی سی اخیر، تن ماٹی اگنی تت تپانیا۔ اُدھروں شیر سنگھ تن توں لاه کے چیر، نہر کنارے نظری آئیا۔ باہوں پھڑ کے گر سکھاں دا نکا جہا ویر، تن وار پانی وچ دُبانیا۔ شبد حکم جیون سنگھ ساڈی بھینڈا دے دے چیز، جو کُچھ وچوں باہر کڈھانیا۔ ساڈا لہنا سدا ٹھیک، دیون وچ کئی نہ کوئے کترانیا۔ ایس نے اگے پائی تاریخ، اسان لیکھا دتا چُکائیا۔ اوس دن توں ابے تک نہیں ہويا ٹھیک، صرف رُپئے پنج دے کے تھوڑا تھوڑا جھٹ لنگھانیا۔ اگے واسطے کر کے جائے تصدیق، حکم نال لیکھا بچھلا صاف کرانیا۔ اگے گھرانیاں ورگا گھر گرکھاں ورگا گرکھ ہوئے وسنیک، سوہنی بنت بنانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلے لیکھے اُتے مار کے جائے لیک، اگے دُکھ نہ لاگے رانیا۔

☆ ۲۳ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اگئی کہے تیرا کیہڑا تاج تخت، تخت نواسی دے درڈانیا۔ کون قانون مضمون ہووے سخت، رمز سمجھ دے جنانیا۔ کون لیکھا ہووے عرش فرش، دو جہان پڑدا لاہیا۔ کون حکم دیویں سخت، دُھر فرمانا اک جنانیا۔ کیہڑی گو بند نال شرط، شرع دے وکھانیا۔ غریب نمائیاں اُتے کر ترس، رحمت اکھ کھلایا۔ زرویر ہو کے آیوں پرت، پریم پریتی اک وڈیانیا۔ جن بھگتاں کیہڑا دسیں عشق، معشوق رنگ رنگانیا۔ مستک کیہڑا لاویں تلک، جوت لاٹ کریں رُشانیا۔

کس بدھ میٹیں کوڑی حرس، سائتک ست ورتائیا۔ کس بدھ لاهویں اپنا قرض، مقروض حساب چُکائیا۔ اگی کہے میں ہوئی اسپرج، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار دے درسائیا۔ اگی کہے دس منزل گھائی، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ مکے پندھ اگلی دائی، دُور دُراڈا ڈیرہ ڈھائیا۔ ساچا ڈھولا سنا دُھر دی ساکھی، سکھا سودرا اکو نظری آئیا۔ سُننہڑا دے اگلی پاتی، شبدی دھارا نام سمجھائیا۔ لیکھے لگا رُوح بُت خاکی، خالص اپنارنگ دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اگی کہے میٹوں دے سندیشہ، بن کناں کن جنائیا۔ جوتی جامہ دھار کے بھسیا، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ ایہہ کیہڑیاں تیریاں کھیداں، خالق خلق رہیا وکھائیا۔ ایہہ کیہڑیاں تیریاں تیغاں، جو چمک نال چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اگی کہے دس اپنا اکیسا، ست سچ سمجھائیا۔ کون تھکم سچ حدیثا، حضرت کر پڑھائیا۔ رُپ دھر نیکن نیکا، زوریر کھیل کھلائیا۔ جگ چوکڑی پچھوں جگت آئی ایہہ تاریخا، طریقہ ترتیب وار دے درڑائیا۔ تیرے لہنے دینے دارہے ہور نہ کوئے تصنیفا، وشیقہ اکو نظری آئیا۔ تیری نام کہانی نظم دا بنے نہ کوئے لطیفہ، نعمہ اکو اک سناٹیا۔ پیغمبر پیر رہے نہ کوئے خلیفہ، خُفیا راز نہ کوئے چھپائیا۔ جن بھگتاں اپنیاں دے وظیفہ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گرگھاں کولوں ہندیاں نہیں بہتیاں تعریفاں، تھوڑے لیکھے ہتے وچ گنائیا۔ تُوں تارنہارا بال عزیزاں، مہر نظر اپنی اک ٹکائیا۔ ساچے بھگتاں کریں ریحھاں، جگت جگدیش دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیہوا بھیدا دے کھلائیا۔ اگی کہے میں کیوں بنائی گئی، اکتکار دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے تُوں کھل کھیل لینی نجھٹی، سنگر وند وندائیا۔ دُونگی دھار دی انوکھی چھٹی، چھٹیاں دا مالک لئے کھلائیا۔ جو اندروں باہروں چٹی، کالا حرف لکھیا نہ کسے شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار سرنائیا۔ اگی کہے دس میری سیوا، چرن کول سپس نوائیا۔ تُوں مالک وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر تیرا دھیان لگائیا۔ تُوں وسنہارا سچھنڈ نواسی ساچے دھام نہکیوا، نہچل دھام ڈیرہ لائیا۔ تُوں آد جگادی اکھ بھیاوا، اگم اتھاہ تیری بے پرواہیا۔ سچ دوار دا گرگھ ساچے دے دے میوہ، امرت رس امیوں آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تارنہارا دیا کمائیا۔ اگی کہے اکیاں دا مالک، سرگن زرگن نظری آئیا۔ جس دا رُپ سرشٹ سبائی خالق، خالص گرگھ رہیا جگائیا۔ سدا سہیلا بن کے پالک، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ہر جن سہیلے اٹھا کے اپنے

بالک، بالمیک نالوں آگے لئے لنگھائیا۔ جتھے نام دی سچ عدالت، عدل اکو اک جنائیا۔ گرکھاں لیکھا پار کرے بن سفارش، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دوسر کرے نہ کوئی مزاحمت، مسل اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان وڈی بے پرواہیا۔ اگی کہے کی میری سیوا کوئی گرکھاں دے گٹ، کئی لڑی تند بندھائیا۔ جس دا لیکھا نہ جاوے چھٹ، چھٹے سرب لوکائیا۔ بھگت بھگوان دوہاں دا اُجل ہووے کھ، سکھ ساگر روپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ اگی دا اگلا ایکا، بھگتاں دیوے ساچی ٹیکا، لگا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔

☆ ۲۴ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی پریتم سنگھ دے نوت پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

دو جہان کہن دیکھو بپ دا مٹیا صدمہ، سُدامے سدھر پور کرائیا۔ سچ سرنائی ملی وچ قداں، قُدرت دا قادر ہوئے سہائیا۔ مان دوا دے وچوں کوٹن کوٹ ارباں پدم پدماں، پد اکو اک دتا درسائیا۔ ابناشی کرتے سری بھگوان نام اگما سنایا نغمہ، دُھر دا ڈھولا آپ جنائیا۔ سچ سرنائی چرن دھوڑ کرایا مجنا، دُرمت میل رہی نہ رائیا۔ سچ دوار ہر کرتار کرپا دھار الکھ اگم اتھاہ آپے سدنا، دیونہار سچی وڈیائیا۔ پریم پریتی ساچی نیتی اندر کرے مگنا، جوتی نور ظاہر ظہور ایکنکار کر رُشنائیا۔ محل اٹل اُچ منار بہایا ادنی، نیچوں اوچ بخشنہار سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن ویکھو بپ، جس دی بیتا رہی نہ رائیا۔ پُرکھ اکال پر بھ بلیا اکو پت، پت پریشور وڈی وڈیائیا۔ جس دا وکھرا نرالا انوکھا سب توں ہت، ہتکاری ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی میلا کرے نت، نوت اپنی کھیل کھلایا۔ دو جہان سری بھگوان رکھے چھایا ہیٹھ، اگنی تت پوہ نہ سکے رائیا۔ جگ جنم دا لہنا دینا دیونہارا ہتھو ہتھ، دُھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ بودھ اگادھا شبد انادا صاحب سلطان پُرکھ سمرتھ، ابناشی کرتا وڈ وڈیائیا۔ دُھر سندیشہ نر نرنکارا اک اکیلا اک دیوے دس، انتر آتم بھيو گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ وشن برہما شو کہندے ویکھو بپ دا میت، ہر کرتا نظری آئیا۔ جو آد جگاد

جگ چو کڑی وسے سدا اتیت، ترے گن لیکھا رہیا مکائیا۔ جو سدا سہارا نیچن پنچ، نیکن نیکے وڈے وڈے بنا ئیا۔ جس دے وچ اک تو فین، مہر نظر مُجّت وچ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گر اوتار کہن پیغمبر ویکھو جگت دلدری، جس گھر دیا باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نوں جگت جہان کہندا اس دی کایا بگڑی، سہین نظر کوئے نہ آئیا۔ اک دن بپ کھان لگا سی کھچڑی، چاول موٹھاں نال رلا ئیا۔ اودھروں اٹھاں گرکھاں دی ٹولی نکلے، آئے واہو داہیا۔ اوہناں سدا مے دی کئی پچھ لئی، آندھ گواندھ دتی جنائیا۔ گرہ آ کے اوسے دے دست منگ لئی، آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ ساڈا بھکھیاں دا کوئی سنگ دین، ترشاں ترپت مٹائیا۔ جو کچھ پکا سو ساڈے حصے ڈنگ دین، نیتز رو کے رہے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ منگی منگ بپ دوار، اپنی جھولی ڈاہیا۔ اُسدے گھر کھچڑی دے پچھے چار، سوا پاؤ نظری آئیا۔ براہمن کر کے نمسکار، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ پہلوں تہانوں لوں کھال، پھر اپنا پیٹ بھرائیا۔ اٹھاں نوں اکو دتا تھال، پریم نال ہتھ پھرائیا۔ اوہناں وچوں اک تیراں سال داسی بال، جو رو کے دئے دہائیا۔ میٹوں بھکھ نے کیتا ندھال، میری ترشن نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اودھروں چھوٹا گیا بٹر، اپنا گھ بھوایا۔ اودھروں اڈا آ گیا اک تتر، کول بہہ کے راگ الا ئیا۔ تس داسب توں وڈا متر، کرشنا نظری آئیا۔ ایہہ اوسے وچ رل کے ہویا اودھا کھچڑ، جیسہری کھچڑی تہانوں رہیا کھوایا۔ وچوں چوہاں نے کہاتینوں کیہڑا فکر، تُوں گھر دی سوانی وانگ رہیا سمجھائیا۔ پتہ نہیں اوہ سدا مے گیا و سر، یاد وچ یاد نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ تتر کہے میں دیواں بھاکھیا، فرمانا دھر جنائیا۔ جو میرے صاحب میٹوں آکھیا، سو بھگت دوارے دتا درڑائیا۔ سُن رون والے نئے کاکیا، تہانوں چوہاں دیاں سمجھائیا۔ تہاڈا حصہ لہنا دینا باقی، لوک مات نظری آئیا۔ جس ویلے کلجگ انت آوے پُرکھ ابناشیا، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ اوس ویلے تہاڈا سدا مے بنے باپیا، جگت پتا اکھوایا۔ جو تَساں میٹوں سوانی روپ آکھیا، چوہاں داناتا ناری روپ وکھائیا۔ جو بیٹھے چپ چپاتیا، مانکھ وچوں مانس دیہی لین پلٹائیا۔ اٹھاں دا ہووے اکو باپیا، سر سب دے ہتھ رکھائیا۔ اودھروں آئی اگئی آوازیاء، تتر چپ کرائیا۔ نہ بول سچی بھاشیا، بھاکھیا اگلی نہ کوئی سمجھائیا۔ تیرا لہنا اک وار پہلوں گر دسمیسیا، لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر

نال ترانیا۔ تیر کہا کی آئی آواز، میٹوں سمجھ لگی نہ رانیا۔ میرے مالک کھول دے راز، پڑدا دے اٹھانیا۔ تیرے آگے میری ارداس، بینتی کر جنانیا۔ دھر درگاہی حکم آیا سانج، بھگت دوار و سرپ دین دی کیتی کیوں وڈیانیا۔ اس دا لہنا سنتگر ہاتھ، گرگر لیکھا دے مکانیا۔ تیرا مول چکاونا گوبند باز، بازی اپنے ہتھ رکھانیا۔ اُسدا اگلا کھیل تماش، سچ دے وڈیانیا۔ نیچاں وچوں ہپ دا ساتھ، سگلا نظری آنیا۔ آگے گوبند جائے آکھ، دھر سندیش سنانیا۔ جس ویلے میرا پُرکھ اکال آوے باپ، پت پر میثور ویس وٹانیا۔ اوس ویلے ایہدا وڈا کرے پرتاپ، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ چرن پریتی دے کے بناوے داس، سیوک ساچی سیو کمانیا۔ منزل چاڑھ کے اپنے گھاٹ، پندھ اگلا بچھلا دے چکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ تیر کہا ہتھ جوڑ، نمو نمو سیس نوانیا۔ گوبند میری تیرے ہتھ ڈور، جوڑی دھر دی لئے جڑانیا۔ جے تیرے بنا کوئی ہور، اُسدا پلّو دے پھڑانیا۔ میٹوں اوسے دی لوڑ، جو مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ اودھروں کھچڑی رہی بول، اپنا حال سنانیا۔ میٹوں تھال وچوں کڈھ کے پا دیو وچ کول، حصّہ اٹھواں باہر کڈھانیا۔ باقی کھاو اک اک چول، موٹھاں دانہ کھ نہ کوئے لگانیا۔ میں سچ جناواں اپنا اندر پھول، دھر دا بھو سنانیا۔ جس ویلے کلجک انت ابناشی کرتا اُپر آوے دھول، دھرنی اُتے پھیرا پانیا۔ جوتی جاتا ہو کے جائے مول، ہر گھٹ داسی نورِ الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ اٹھے کھاو دانہ اک اک، اٹھاں تئاں مان گوانیا۔ سچ دوار یوں منگ کے بھکھ، جھولی آگے ڈاہیا۔ ابناشی کرتے مہروان لیکھا دے لکھ، لہنا مول چکانیا۔ تیرا درشن کریئے نت، نج نیز اٹھ کھلانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ کھچڑی کہے میں بن کے بھپنا، بھلا دتا جنانیا۔ بھپے دا آخری اکھریا، پپے دا کتا پال سنگھ دے وڈیانیا۔ جس دا کسے نوں نہیں کچھ پتہ، پت پر میثور اکو گنڈھ پوانیا۔ اوہدا لیکھا بنس سر بنس سب، ابا اکو دے جنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہاناں ویکھ وکھانیا۔ کھچڑی کہے میں بن کے گئی مل، اپنا روپ وٹانیا۔ میرا کوئی سمجھ نہ سکے دل، دلیل کیہدے نال رکھانیا۔ میٹوں کھان والیو کریو کوئی نہ ڈھل، اکو ڈھولا لینا گانیا۔ پرے ہٹا کے کوڑی سل، پردہ اوہلا لینا اٹھانیا۔ کر پرکاش اپنے تل، جلوہ جوتی درشن پانیا۔ ویکھو، بچن کر کے نہ جانیو مل، ہمت نال توڑ نبھانیا۔ اگم اتھاہ پر بھ کا کھیل، ہر کرتا آپ کھلانیا۔ بے شک وسنہارا

دھام نویل، گھٹ گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ اودھروں تتر بولکے کرے وعدہ، میں دُھر دی کھتا دیاں سنایا۔ جس وچوں میتوں نظری آئے فائدہ، سو کہانی دیاں سمجھایا۔ میرا گوبند نال ہويا معاہدہ، ناتا سکے نہ کوئے تڑایا۔ صاحب سنگر دا اکو قاعدہ، اصل اصول سکے نہ کوئے بدلایا۔ بے شک تن مائی کر کے ہونا علیحدہ، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ کلجک انت جس ویلے گوبند پر م پُرکھ دا بن کے آونا نمائندا، لوک مات ویس وٹایا۔ اوس ویلے بپ سدا مے گوبند نال مل کے اکو ہونا دادا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ کھچڑی وچ آگئے تن روڑ، جو اپنی آواز سنایا۔ پر بھو اپنے نال جوڑ، جوڑی دُھر دی لے بنایا۔ جاں بھگت دوارے چھوڑ، دوجے ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ ساڈا کوئی مانساں ورگا نہیں بول، رسنا جہوا نظر کوئے نہ آیا۔ جے بپ سوانی سانوں لیا گھول، چاول وچ ملایا۔ توں کڈھکے باہر اڈول، اپنے چرن دینی سرنا یا۔ ساڈا تول کے جانا تول، تلھا اپنا نام دکھایا۔ ویکھیں مات نہ دیویں وروں، ساڈی قیمت کسے نہ پانیا۔ ساڈے دھن بھاگ جے آئے تیرے کول، تیاں نوں دینی اک سرنا یا۔ اونے چر نوں سدا مے اپنی گٹھری لئی کھول، جس وچ نو دانے جوں رہیا کٹایا۔ اُس ہولی جیہی کہا بول، اپنا بچن سنایا۔ تہانوں تیاں نوں وچوں وروں، اگے اپنی گنڈھ بٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ تے روڑ سدا مے پھڑ، اپنی گنڈھ بندھایا۔ پُرکھ اکال کہا ویکھیں نہ جائیں چھڈ، پلو جھاڑ دکھایا۔ بے شک ایہناں دا تن مائی نہیں ہڈ، خاکی روپ نظر کوئے نہ آیا۔ ابناشی کرتے کہا سدا مے ایہناں نال چلنی تیری جد، کلجک انت ملے وڈیایا۔ میں زرگن ہو کے آواں بھج، بن کے پاندھی راہیا۔ ایہہ جو سجن بیٹھے اٹھ، اٹھاں ناتا تیرے نال جڑایا۔ تیرے ستارے بنا کے اکھ، پرتکھ دیاں دکھایا۔ چار چار دی ونڈ دکھ، استری پُرش نظری آیا۔ دھی پتر بنا کے نت، دُھر دا لیکھا دیاں مکایا۔ آپ وساں سدا پاس، وچھڑ کدے نہ جایا۔ میل ملا کے نال رویداس، رستہ اپنا اک سمجھایا۔ اک پر بھہ نوں لوڑ خاص، اپنی غرض دے جنایا۔ جس ویلے کلجک آئی اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ اوس ویلے بناؤنی اک جماعت، چار ورنال جوڑ جڑایا۔ جس دی گوبند پہلوں گا کے جائے گاتھ، اکھراں نال پڑھایا۔ ایہہ تتر مار کے جائے نال باز، پھیر متر دے بنایا۔ اوہ متر سنگھ وریام، جس دا تیرا جوڑ جڑایا۔ دُور دُراڈا چھڈ کے آیا گام، پریم پریتی اک دکھایا۔ دوہاں دا مالک سری

بھگوان، اُبھل بھل کدے نہ جائیا۔ اگے کھیل اک مہان، کلجک ویلا وقت دے گواہیا۔ ویہہ سو اگی ہويا پردھان، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ جھبھی پوہ کھیل
 نوجوان، نوبت اپنا نام جنایا۔ ستائی پوہ بنا کے ودھان، ساچی سکھیا دے سمجھایا۔ پال سنگھ دا ست نوجوان، گوبند رنگ رنگایا۔ گوبند بالے کر پروان، دو
 نیہاں ہیٹھ دباہیا۔ دوہاں نوں دے کے سچا مان، اگی سیر دا امرت رس پہلوں اوہناں کھ لگایا۔ پھیر رویداس چمارے مل کے تساں امرت کرنا پان، پنج پنج
 وار رسنا نال چھہایا۔ پنجاں پیاریاں مل کے گاؤنا گان، ڈھر دا ڈھولا اک الاہیا۔ اکیاں ایکا وار کرے پروان، اگی اگی جوڑ جڑایا۔ جس ویلے اگی کراؤن
 اشان، اوسے ویلے اکیاں کولوں اگی سیر پانی باہر لئے کڈھایا۔ جو پہلوں چرن چھوہے آن، امرت بنے بھگوان، سنگت نوں ملے دان، داتا دانی دیا کمایا۔
 نال ہتھ وچ اٹھاؤنا ست رنگ نشان، سنگھ پریتم تیری سیوا اک لگایا۔ بھل نہ جانا بن نادان، اُبھل رہیا سمجھایا۔ اوس ویلے تیرے کولوں اک رس لینا
 کھان، انتر آتم منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اودھروں تتر رو کے پیا ہس، اپنا حال سنایا۔ میں اُجڑ کے جانا
 وس، درگھر ساچے سو بھا پانیا۔ پر بھ دا گاؤنا جس، ڈھولا نام جنایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ دے جنایا۔ جس ویلے اگی اگی چار کُنٹ چلنا رتھ،
 گردش وچ سرب لوکایا۔ اُس ویلے کدی کدی پر بھ کھول کے دوویں اکھ، پر تکھ اپنا درس دے کرایا۔ جنہاں چمکوڑ وچ آیا رکھ، کھڑگ کھنڈا میل ملاہیا۔
 اوہناں دا پردہ لاه کے جھٹ، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ہر سنگت دیوے دس، گوبند دا گوبند میل ملاوے سہج سُبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد دیونہار وڈیایا۔ دیوے وڈیائی ہر نرنکارا، اُبھل بھل کدے نہ جائیا۔ بپ سدماے تیرا وبارا، ووباری آپ کرایا۔ نوبتاں والا نام نگارہ، تریا والا راگ سنایا۔
 کلیاں والا کل اوتارا، کل کلیش دے مٹایا۔ رو دا میت مرارا، داساں دا داس ویس وٹایا۔ کویاں دا سہارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اگو نظری آہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ بپ سدما ہو کے چپ، انتر دھیان لگایا۔ بن رسنا جہوا ہلایاں لیا بچھ، پر بھو کی رہیا توں
 گایا۔ کی جو کچھ کہا ایہہ سچ مچ، کہ ول چھل کر کے رہیا سنایا۔ سیری بھگوان کہا ایس وچ جھوٹھ نہیں ٹچھ، تل ماتر نظر کوئے نہ آہیا۔ جس ویلے میں نرگن
 دھاروں آیا اٹھ، لوک مات پھیرا پانیا۔ بھگت وچھل ہو کے جاواں تھ، مہر نظر نال ترایا۔ پچھلا لہنا دینا ایسے طرح نہیراں ہو کے چپ، رولا جگت نہ کوئے

رکھائیا۔ ایہناں داناتا تیرے نال جوڑاں دھیاں پُت، جو اٹھے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ
وِشنوُن بھگوان، پُرب لیکھا لکھ لکھ سب دی جھولی پائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سویرے پنج وجے ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پنچھی پوہ کہے میٹوں یاد آئی اوہ پنچھی، ویہہ سو باراں بکرمی پچھے دھیان لگائیا۔ اُنی ہاڑ جنہاں نوُن وست ونڈی، سچ بھنڈارا اک ورتائیا۔ جن بھگت
چلا کے مارگ سدھی ڈنڈی، ڈنڈوت دُھر دی دتی سکھائیا۔ سنت سہیلے چاٹھ کے چند نوچندی، دو جہان کری رُشنائیا۔ انتر کڈھ کے واسنا گندی، سچ سنگدھی
وِچ بھرائیا۔ پُرکھ اکال نال ملن دی لا کے پابندی، بندینا نے سرب تڑائیا۔ ڈھولا سنا کے سوہنگ چھندی، سوہنا رُپ دتا بدلایا۔ بن منگیاں وست جھولی پائی
انمگی، وڈے وڈی کیتی بے پرواہیا۔ ابناشی کرتے سب توں لگی کھیل ایہہ چنگی، جو اچرج اپنی آپ کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُٹھے کر کے سارے بنائے
سگی، سگلا سنگ وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران در درویش رہے منگی، الکھ اگوچر تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک
اُٹھائیا۔ پنچھی پوہ کہے میرا دو پنج دا میلا، سرگن پنجاں نال دیوے وڈیائیا۔ لیکھا مگنا گر چیلہ، چیلہ گرو اگوگر نظری آئیا۔ نو نو چار پچھوں ہویا وقت سہیلا،
سُہنجی گھڑی خوشی وکھائیا۔ جو بنوتا ہر البیلا، بلدھاری اپنی کل ورتائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پنچھی کہے دو پنج دا یار، زرگن زرنکار نظری آئیا۔ جس دا حکم سدا جگ چار، چوکر بیٹھی سیس جھکائیا۔ جس نوُن سجدے
کردے گر اوتار، پیر پیغمبر چرن دھیان رکھائیا۔ جس دے وشن برہما شو بر خوردار، نڈھے بالے سیو لگائیا۔ اوہ سنن سندیشہ ایکو وار، ہر کرتا آپ جنائیا۔
سچھنڈ دا سچ وہار، لوک مات رہیا پرگٹائیا۔ جسدا لہنا اک توں دو توں چار، چار دا مالک اک اھوائیا۔ پُرب قرض دینا اُتار، وست امولک آپ ورتائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پنچھی پوہ کہے میں لایا پنچہ، شہادت پچھلی دیاں جنائیا۔ جس ویلے دین دیال کرپال پر بھ ٹھا کر

گوبند دتا اک انداء، اند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ سچ سنگھاسن سہا کے اک منجا، مجلس اپنے نال لگائیا۔ اک نانک اک سُرنگا، اک تار ستار ہلایا۔ اک صاحب سورا سرینگا، حکمی تھم ورتائیا۔ اک منزل پوڑی ڈنڈا، اگم اتھاہ وکھائیا۔ اک رَویداس والا سکا منڈا، ٹکڑا حصّہ نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پننجھی پوہ کہے اک دن آئی پننجھی پوہ دی رین، رام دسرتھ بیٹے ملی وڈیائیا۔ سیتا سوانی اٹھ کے آئی کہن، رگھناتھ، بنیتی اک سُنایا۔ میں کچھ نیتز تکیا نین، پتہ نہیں کی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جنک سپتیری کہا جس ویلے ہوئے سوانی، میرے انتر انتر نظری ایہہ کچھ آئی۔ نالے خوشی غمی نالے رنج، نالے ہستی ویکھی بے پرواہیا۔ نالے دھنش چلہ ویکھیا تیر کمند، بھٹھا اگم رُپ وٹایا۔ میں نوری نور چمکدا ویکھیا چند، کلغی توڑا سیس لگایا۔ میں ویکھ کے ہوئی اند، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ تک کے ویکھیا اوہدی اکو نال گنڈھ، جس نوں سکے نہ کوئے کھلایا۔ اگے اوہدے حصّے ٹکڑے کیتے چار ونڈ، چوتھا جگ دئے گواہیا۔ دوہاں نوں نیہاں بیٹھاں دتا دب، میرے اُتے خیرانی آئی۔ دوہاں نوں دھار تلوار دتا کٹ، پھٹ اپنا اک چلایا۔ میں ویکھ کے سینے اُتے رکھے ہتھ، نیتز نین بند لئے کرائیا۔ ایہہ کی کھیل پرکھ سمرتھ، سمجھ کچھ نہ آئی۔ اگوں آئی اک آواز، بے پرواہ دتا سمجھایا۔ کجگ ویکھاں کھیل تماش، تریتا دوا پرندھ مُکائیا۔ سوت دلارا کر کے اک پرکاش، نور نورانہ نور کر رُشنائیا۔ گوبند کر کے داسی داس، سیوا سچ درڑایا۔ انتم پرگٹ ہوواں آپ، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ بھگت سہیلا بن کے باپ، ناتا دُھر دا لواں جڑایا۔ سنت سہیلا ہو کے ساکھیاں، سجن ساچے لواں اٹھایا۔ بیس ایسا ہر جگدیشا بچھے پھیر وات، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سیتا کہا سُن میرے رگھپت، رگھناتھ دیاں جنایا۔ وچوں میری تھوڑا چر کھلی اکھ، میں ویکھ ویکھ خیرانی اپنے اندر لیا ئیا۔ ادھروں نیند آگئی پھیر جھٹ، میٹوں سرت رہی نہ رانیا۔ اگلا تھم پرکھ ابناشی اک ہور دتا دس، بھيو اھیدا بھيو کھلایا۔ اکو گرہ مندر وکھایا جو رہیا وس، باقی کھیڑا نظر کوئے نہ آئی۔ اوتھے بھگت بھگوان دا گاؤندے جس، سوہنگ نام سُنایا۔ دو جہاناں نالوں بیٹھے وکھ، وکھرا ڈیرہ لایا۔ خوشیاں اندر رہے نچ، پریمی تال وجایا۔ پر بھو ویکھیا ہور کھیل تماش، اچرج لیلہ ہر جنایا۔ پت پر میثور دیوے ساتھ، اک گوبند نور سنگ ملایا۔ اُس دا پھڑ کے سجا ہتھ، ساجن لیا بنایا۔ اُس دی چچی وچوں

کدھکے رت، رتی رت لیکھے پائیا۔ جن بھگتاں دُھر دا لیکھا لکھ کے ساچو سچ، سچ دے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پیتا کہے میں تھوڑی سٹی، میری سرتی کسے دتی سمجھائیا۔ جدھر دیکھاں بھگتاں بھگوان نال لگی رُچی، پیتا رام نہ کوئے دھیائیا۔ میں دیکھیا سب دی اودھ سکی، گھنٹیا بنسری نہ کوئے سناٹیا۔ میں جانا پیر پیغمبراں قرآناں والی بعلے رہ گئی گچھی، مسلہ پڑھ نہ کوئے سناٹیا۔ میں سمجھیا ویداں پُراناں شاستراں والی گئی رتی، بہار خزاں رُپ وٹائیا۔ میں سمجھیا بھگت بھگوان ناتا جڑیا پیو پوتیں، پت پر میثور اپنے رنگ رنگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ دیکھے اوس نوں رہے جھگی، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ پنجمی پوہ کہے وچوں تھوڑی آئی جاگ، ڈھائی سکٹ سو جھی پائیا۔ پر بھ دا دیکھیا اک ویراگ، بھگتاں پچھے نیر وہائیا۔ بھگتاں دیکھیا اک سہاگ، جو پر بھ دی اوٹ تکائیا۔ شبد اگئی سنی آواز، میٹوں رہی سناٹیا۔ نرگن سرگن دا ہووے پرتاپ، دوا پہلا دے گواہیا۔ پنجاں نال پنچ پنچاں پت پر میثور سچ چلاؤنا راج، دو جہاناں حکم منائیا۔ پنجمی پوہ پیر پیغمبراں گر اوتاراں حکم سندیشے نال رکھائے ساتھ، ساچا جوڑ بنائیا۔ اٹھو دیکھو مار جھات، جھاکا اکو اک جنائیا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی پچھوں بھگتاں ملی ایہہ رات، جنہاں نوں راتیں سٹیاں عرش تے لیا اٹھائیا۔ پر بھاتاں وچوں آئی اوہ پر بھات، جو پر بھونے اپنی جھولی وچ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنجمی پوہ کہے میٹوں یاد آئی پچھلی پنجمی، جو بھگت دوارے گرکھاں ملی وڈیائیا۔ غمی چکا کے جگت رنجی، پر بھ رنجش دتی مٹائیا۔ خانہ توڑ کے کوڑ کڑیا رابندی، بندنا اکو دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پنجمی پوہ کہے میں بن کے پنجمی دی پنگت، لوک مات بیٹھی آسن لائیا۔ اوس ویلے دیکھی پہلی وار سوہنی سنگت، جو گرگھ رُپ نظری آئی۔ اودھروں برہما پھر دا آیا پنڈت، دُھر سندیش نال سناٹیا۔ جس دا لہنا جیرج انڈج، اُتھج سیتج رہیا سماٹیا۔ اُس دا اکو چلنا منتر، ساچی منتر رہیا بنائیا۔ بھگت سہیلا ہونا انتر، انتشکرن دیکھ دکھائیا۔ کر پرکاش برہم نرنتر، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ دے وڈیائی ساچے ستن، گرگھ اپنے رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی نو تن، دہ دشا بھو چکائیا۔ سرت سوانی کرے مردن، مدد اپنی نال اٹھائیا۔ لیکھے لائے بنا بھیٹ کرائے سیس گردن، بلیدان اپنا آپ کرائیا۔ نیتز نیر وحا کے دیکھے گوردھن، اپنا لکھ شرمائیا۔ جنہاں دے اُپر پُرکھ اکال پاوے پڑدن، اوہناں تتی وانہ لاگے رائیا۔

جنہاں نوں سِری بھگوان گھر گھر نیندا آئے ورجن، بھگت بھنڈارا دئے کھوایا۔ پچھلا لیکھا نک جائے قرضن، مقروض نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیا یا۔ سیتا کہے میں دیکھیا کھیل پر بھ، پر بھو دیاں جنایا۔ جس ویلے پنچھی پوہ دی آوے حد، کلجک انت دئے گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر پر بھ نے لئے سد، ساتھ میٹوں حکم سنایا۔ میں وی اٹھ کے چلاں بھج، اپنا پنڈھ مُکایا۔ چرنی لگاں ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا لایا۔ کچھ سیوا پر بھو دس، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سیتا کہے میں حکم سنیا ست، پُرکھ اکال دتا جنایا۔ جس ویلے وقت سہنجا آوے وت، وست دُھر دی آپ ورتانیا۔ بھگت سہیلا ہو پرگٹ، زرگن نور کرے رُشانیا۔ تیتوں سدا دے کے جھٹ، دُھر دا حکم منایا۔ توں پاندھی ہو کے آوٹا نٹھ، گھر ساچے پھیرا پانیا۔ تیرا سیوا کرن دا اکو حق، تیتوں دیاں جنایا۔ پہلوں اپنا رام لویں لہ، جس دے نال ناتا تن جڑانیا۔ پھیرا آگے دیکھیں ودھ، اپنا پنڈھ مُکایا۔ نظری آئے پُرکھ سمرتھ، داتا دانی شہنشاہیا۔ جس دا لہنا اگی ہتھ، اگی اگی ونڈ ونڈانیا۔ بھگتاں دینا حق، بھگن ہو سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ مہر نظر نال سیوا دسے، سچ سچ سمجھانیا۔ جس ویلے اگی گرگھ ہوون اکٹھے، اک دو جاسنگ ملا یا۔ پُرکھ ابناشی زرگن سرگن کھیل کرنا سمرتھ، سمرتھ اپنا جوڑ جڑانیا۔ گو بند دے اندر ہو کے وسے، دوہاں دا میلا سچ سبھانیا۔ اگلا مارگ اکو دسے، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ تیری سیوا دسے زرنکار، زرگن آپ جنایا۔ جس ویلے کرپا کرے ست کرتا، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ اکیاں نال کر پیار، ایکا گنڈھ دئے پوانیا۔ دُھر دا حکم دسے سرکار، ست سچ دئے جنایا۔ دوہاں دا لیکھا وچ سنسار، لہنا جھولی پانیا۔ توں اپنا لہنگا لینا سوار، سر اوڈھن اک ٹکانیا۔ اودھروں گنگا گوداوری جمنا سرتی ہوون تیرے نال، آون پنڈھ مُکایا۔ جل بھریا سہاوا ہووے تال، سچ سنگندھ سمانیا۔ تُساں ہوئی ہوئی جن بھگتاں وچ ملنا آن، چڑھدی دشا گھ رکھانیا۔ جس ویلے پر بھو دا ہون لگے ایشان، اگی سیر ونڈ ونڈانیا۔ توں اوس ویلے چرن ملنے آن، چرنودک چلی گھ لگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا یا۔ سیتا کہے کر نمسکار، پر بھو تیری سرنا یا۔ میں دیکھاں تیرا ایہہ وبار، کلجک انتم سرن ملے سرنا یا۔ جیہڑا امرت توں کرنا تیار، رس اپنا وچ بھرانیا۔ پہلوں اوہناں دینا پیال، جو تیرے ہو کے اپنا آپ تیری بھیت چڑھانیا۔

پھیر پھل لگاؤنا اوس ڈال، جو گوبند بوٹا گیا لگایا۔ اوہناں توں بچیا مینٹوں دینا پیال، اوسے نوں اپنی جھولی خوشی نال پائی۔ میرا ایہو منّ سوال، بیتی اک جنائی۔ توں پاتشاہاں دا پاتشاہ توں لیکھے لاؤنے کنگال، کوچھیاں کملیاں گود اٹھائی۔ اوس ویلے میں آکھاں اپنے رام ویکھ رام، اوہ رام سب دا پتا مائی۔ جس دی کرے نہ کوئے پہچان، جگت گیان نہ کوئے درڑائی۔ جس نوں بنواس کتنا پئے نہ وچ بیابان، جنگلاں وچ نہ ڈیرہ لائی۔ تخت نواسی نوجوان، جو بن متا اک اکھوایا۔ گر اوتاراں مار اک آواز، رام رام دینا سمجھائی۔ آو ویکھو جس دے سیس اُتے سوہنا تاج، تاجاں والیو تجربہ ایہدے کول بے پرواہیا۔ سارے رل مل کرو آداب، ادب نال سیس نوائیا۔ جس پنچھی پوہ دی ساری رات، دو جہاناں وچ پھر پھر اپنی خوشی دکھائی۔ جنک سٹری کہے میری رکھیں لاج، پنچھلی یاد جس نوں چیتے آئی۔ میرا پورا کیتا خواب، سُفنا سچ رہیا دکھائی۔ دو پر نہ کھلی آنکھ، کلج انت لیا جگایا۔ میں بھگتاں دی ہو کے داسی داس، بھگت دوارے ساچی سیو کمائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگلا لیکھا اگے کھولے آپ، جس داسب توں وڈا پرتاپ، جاپ اکو اک جانی۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی امرجیت سنگھ، سُرجیت سنگھ دے نوٹ پنڈ جیٹھو وال ضلع امرتسر ★

پچی پوہ سچھنڈ نواسی سارے ویکھن، شبد سنگھاسن دھیان لگایا۔ یاد کرن پورب سوارتی کیسر، جس دا لیکھا پر بھ دے ہتھ نظری آئی۔ ویہہ سو پنڈراں بکرمی جس دا بھيو گھلایا تھانیسر، ڈھر داراگی ناد سنائی۔ اوس دا انتم چکنا لیکھن، لیکھا اپنے ہتھ جنائی۔ دُور دُراڈا چل کے آیا نیت نیتن، نچ گرہ اپنا ڈیرہ لائی۔ جگ چوکڑی لہنا آیا نیڑن، جھکڑا دو جہان مُکائی۔ ڈھر دا گیرا آیا گیڑن، لکھ چوراسی لٹھ بھوایا۔ بھگت سہیلے آیا میلن، گر چیلے جوڑ جڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھن اوہ سوارتی، جس دی رت گوبند نال رنگائی۔ جس دا مالک اکو کملاپاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دی گرگھ سوانی سچی سخی، بھگت سہیلی نظری آئی۔ جس دے کول پون اگمی پکھی، ساتک ست ست ورتائی۔ جس دا حکم سندیشہ سارے آئی دسی، دہ دشا کر پڑھائی۔ جس دے پچھے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پھر دے رہے جی تپی ہٹھی، جوگ ابھياس جگت کمائی۔ جس دے حکمے اندر کھانی بانی

چار جگ لکھی، لکھت بھوکھت نال رکھائیا۔ تس صاحب دی سب نے دیکھن آؤنا نرالی سکھی، جس دی سمجھ کسے نہ آئی۔ او سے ویلے گو بند پڑھ کے سناؤنی اوہ اگئی چٹھی، جس دیاں سطران انک نہ کوئے بنائیا۔ جس دے حکمے اندر ارجن تیا بھٹھی، تئی ریت سپس پوائیا۔ جس دے حکمے اندر گو بند بچے نہیاں ہیٹھ گیا رکھی، نیوں نیوں بیٹھا سپس نوائیا۔ اُس دا کھیل دیکھنا سب نے اٹھیں، لوچن نین اٹھ کھلایا۔ جس دا راگ کسے نہ گاؤنا بھٹ بھٹھی، بھگنا سب دی آپ مٹایا۔ جس دا نام کسے نہ ملنا وچوں ہٹی، بن ونجارا آپ ورتایا۔ جس دی اکو شبد سروپی متی، مت متا تر ہور نہ کوئی رکھائیا۔ جس دی پڑھن والی اگئی پٹی، ڈھولا اکو اک سنائی۔ جس دی کئی کدی نہ ڈھٹھی، چھیری چھن نہ کوئی بدلائیا۔ سو صاحب سوامی ہر سنگت کر کے کٹھی، اکٹھی دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ بھگت جن کیسر سوارتی رہے تک، چار جگ دے دھیان لگایا۔ کس بدھ بھگتاں ملے حق، پڑھک ابناشی دے وڈیایا۔ جس دی کرنی کر گئے تھک، تھکاوٹ وچ بیٹھی سرب لوکایا۔ اوہ کھیل کرے سمرتھ، مہما اکھ دے درڑایا۔ جس دا لیکھا اگئی ہتھ، اینکار اپنی کھیل کھلایا۔ سینتا سوانی جو رہی دس، نیتز نین اٹھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ اودھروں کیسر سوارتی لے انگری، اپنی اٹھ کھلایا۔ چوتھے جگ میری واری آئی، وار تا اپنی رہیا درڑایا۔ پڑھک ابناشی کھیل رچائی، رچ رچ دیکھے سچا ماہیا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں لہنا رہیا چکائی، دینا سب دی جھولی پائی۔ بھگت سہیلے رہیا ملائی، انگیکار آپ اکھوائیا۔ گو بند میلا سچ سُبھائی، دُھر درگا ہی آپ کرایا۔ سٹ دُلا رے دے وڈیائی، دُہلا اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے پائی۔ سوارتی کہے میں آسا پئی، آشا ہور ودھایا۔ پر بھ ٹھا کر ملیا وڈگن گئی، گہر گہیر وڈی وڈیایا۔ جس نے پکار سچ دوارے سنی، رحمت رحم کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ سوارتی کہے میں دساں پیار، آد جگادی دیاں جنایا۔ جس ویلے نو نو چار بچھوں آوے کل کلکی اوتار، نہہکنا اپنا ناؤں دھرایا۔ گو بند دُلا رے ہووے نال، گہر میلا سچ سُبھائی۔ بھگت سہیلے لے اٹھال، گرگھ آن جگایا۔ سچ دوارے لے بہال، مندر اک ودھایا۔ لیکھ چکا کے شاہ کنگال، شہنشاہ دے وڈیایا۔ مُریداں پچھے مُرشد حال، حالت سب دی کھوج کھوجایا۔ چار جگ دے چارے لال، گو بند اپنا پردہ لاہیا۔ دو نہیاں ہیٹھ سوال، بھگت دوار سو بھا پائی۔ اُتے

رکھ کے چار مینار، چاروں رنگ دے رنگائیا۔ لال گُلالا نظری آوے دو جہان، خون رت نال وڈیائیا۔ سبجگ تریتا دوپر کجگ تکدے رہے وارو وار، وار تا اپنی
 نال سُنائیا۔ جس ویلے نہکٹک کل آوے کلکی اوتار، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ بھگت وچھل میت مُرار، مُراری سب دا بے پرواہیا۔ ست رنگ نشانہ سبکھنڈ نواسی
 دیوے چاڑھ، چووی ہتھ مان رکھائیا۔ ویہ سو اگی پکرمی راہ تکے سانجھے یار، پلک اپنی اگھ کھلائیا۔ کس ویلے دیوے درس دیدار، دیداں دا دید کرے رُشنائیا۔
 چوہاں دا لیکھا وچ سنسار، چاروں گنٹ کرے رُشنائیا۔ چار نشانہ چھتی فٹ دے اُتے دیوے چاڑھ، شاہ پاتشاہ اپنا حکم منائیا۔ چار رکھے سبگھاسن چار دیوار،
 ساڈھے تن ہتھ اپر سو بھاپائیا۔ نوواں پریتم سنگھ لے اٹھال، جس دا لیکھا جانے ہر رُگھرائیا۔ سوارتی کہے میں پھیر بھگتاں کراں پیار، آپ اپنی سیو کمائیا۔
 گوہند دا سٹ ڈلار، وڈ وڈا سو بھاپائیا۔ امرجیت سنگھ کر کے خبردار، اگی ہار ہتھ پھرائیا۔ اکیاں نوں پاوے ایکا ایک وار، نیوں نیوں سپس نوایا۔ اندر اندر
 دے آدھار، ساچا مندر دے دکھائیا۔ اچی بول شبد جیکار، ساچا نعرہ دے لگائیا۔ باہری اگی کر ویچار، ساچی سکھی دا صدق دے نبھائیا۔ سُر جیت سنگھ ساچی
 سکھیا آپ سکھال، دیوے بھجھیا مان وڈیائیا۔ اکیاں دا ہور پیار، اگی ہاراں نال لڑی دے بندھائیا۔ اوہناں دا اک ہور اُدھار، سبجگ دا جھولی پائیا۔ جس دا لہنا
 سنک سنا تن اگم اپار، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔ اوہناں وچوں سنت نال پیار، برہما سٹ بھيو کھلائیا۔ جس نے منگی منگ اپار، دُور دُراڈی اگھ کھلائیا۔ جس ویلے
 ساکھیا ت نرگن نر ویر آپ لے اوتار، لوک مات پھیرا پائیا۔ میں تیرا درس کراں سچ سچے دربار، جتھے بھگت سہیلے ڈیرہ لائیا۔ اوہناں وچوں پریتم سنگھ دا
 سٹ بلدیو سنگھ کمار، مہروان مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سوارتی کہے میں رہی اڈیک، جگ چو کڑی گئے
 وہائیا۔ دھن بھاگ میری نیڑے آئے تارتخ، بڈھی دادی دے گواہیا۔ جس دی گوہند گکھ رہیا ٹھیک، ٹھیکر کایا بھن دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سوارتی کہے میں پہلوں اوس دی ہونا بھيٹا، جس ملی مان وڈیائیا۔ جس جایا گوہند بیٹا، گہر گسبھیر اپنا رنگ رنگائیا۔ جو کھیوٹ
 بنیا کھیٹا، دو جہاناں بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سوارتی کہے میں چاڑھنا رنگ،
 رنگ رنگیلا اک رنگائیا۔ جس پتی مانی گوہند سچ سچ پلنگ، ناتا جگت جگت جڑائیا۔ دے کے انتر آتم اند، پرمانند وچ سائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، آگے لیکھا

جوڑ جڑا ئیا۔ پھیر کھا کے اپنی سوگند، قسم نال قسمت بھگتاں دینی بدلا ئیا۔ جس دے پچھے جگ چوکڑی ماندی رہی اند، رس اپنا اپنے نال رکھائیا۔ اوہ سور پیر جو دھے ہونے بلند، جنہاں دے پچھے بلندی اُتے نشانے دتے جھلایا۔ منجیت، جگدیش، ہیٹھوں نکل کے بھگت دوارے دی کندھ، چند لوک مات رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا ئیا۔ سوارتی کہے میں ویکھنے اوہ اٹھ، پنج کٹاراں والے نظری آئیا۔ پنچے پیارے جنہاں دے اندر رہیا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ اوہ دو خالی ہتھ جو پچھلے جنم دے شیر، وید ویاسا لہنا رہیا نیڑ، لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیا ئیا۔ سوارتی کہے میں ویکھنے دو ہتھ خالی، اپنی اکھ گھلایا۔ جنہاں دامالک اک بنوالی، شاہ پاتشاہ نظری آئیا۔ جس دے درتے کھڑے سوا لی، سو بھجھیا دے ورتا ئیا۔ پھل لگائے کایا ڈالی، امرت رس دے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترا ئیا۔ سوارتی کہے میں بدل دینی تقدیر، تدبیر اپنی اک جنایا۔ شرع دی کٹ زنجیر، لاشریک دینا ملا ئیا۔ میرے وچ اک توفیق، میں ادنیاں تخت بہا ئیا۔ جیہڑا صاحب دے وسیا نزدیک، اوہ نزدیکی دُھر دا نظری آئیا۔ دوہاں شیراں وچوں اک جسبیر اک منجیت، اتر پچھم دوویں دشا دکھائیا۔ اٹھواں کھیل کرے پر بھ ٹھیک، ٹھاکر بے پرواہیا۔ نوویں دی کر بختیش، نورس کوڑے دے چکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے ہتھ رکھ اپنی توفیق، تحفے سب دی جھولی پائیا۔ سینتا سوانی دے دُہائی، گل وچ پلو پائیا۔ پاربرہم پر بھ تیرے ہتھ وڈیائی، وڈ وڈے کی تیری صفت صلاحیا۔ استری پُرش اکو جہی دینی سرنائی، وڈا چھوٹا نہ کوئے بنا ئیا۔ ویہہ سو اگی سب دی آشا منگن آئی، در تیرے الکھ جگائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں نڈھیاں بالیاں وچ نہ فرق رکھائیں، جو تیرا چرن دھیان رکھائیا۔ کی ہو یا جے پچھے تارے سدھنے ورگے قصائی، جنہاں چھری پرے سٹائیا۔ میں اکو وار بنیتی کر کے وست منگن آئی، در ٹھانڈے پھیرا پائیا۔ کوٹن کوٹ جنم دے وچھڑے پاپی دینے ترائی، جو تیرے گرکھاں وچ مل کے تیرا ڈھولا گائیا۔ میں پھیر پیغمبراں نال سویمبراں وچ مل کے دیاں ودھائی، اپنا راگ سنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترا ئیا۔ تن جگ میں رکھ بیٹھی رہی آس، دھیان تیرے چرن لگائیا۔ بے شک میرا رام میرے پاس، رام دے رام تیری بے پرواہیا۔ میں کرن آئی اک بات، بنیتی رہی سنا ئیا۔ جس ویلے اچ ہوئی سی ادھی رات، ادھ واٹے آ کے ملیوں ماہیا۔ نال ویکھی رویداس

دے ہتھ قلم دوات، کلمے والیاں رہیا سمجھائیا۔ آو ویکھو تلو مارو جھات، جھٹپٹ اپنا بھیس بدلایا۔ جس نوں ملیاں سچکھنڈ دوارے دی مل گئی سچ جماعت، دوجا ایشٹ نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا نور تک کے واحد، میں جنک سپتری اپنی ولدیت گئی بھلائی۔ میں ویکھنا تیرا اوہ سماج، جیہڑا اشناو کر دے ہر دے وچ رکھایا۔ میں لے کے آونا اک بونجا پنکھڑیاں والا پھل گلاب، جس دی محک جو تیرے وچ سمائی۔ تیرے چرناں رکھ کے دھوڑی مستک لاواں خاک، خالص تیرا روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال اٹھایا۔ مہر نظر دے مالک، محبوب سچ گوسانیا۔ آد جگادی دھر دے پالک، تیریاں بے پرواہیاں۔ میں ویکھن آئی تیرے بھگت سہیلے خالص، جنہاں نوں گوہند خالص گیا سمجھایا۔ جنہاں دی ساکھیاں توں سچکھنڈ دوارے سچ سنگھاسن بہہ کے کرنی عدالت، عدل اپنا اک کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ میری سرتی کہے میں سدا تندی آئی ائی، ائی ائی دھیان لگایا۔ جس وچوں تیری دھار نکلے تکی، تھے تیر نشانے رہی چلایا۔ جس دے وچ اگئی چٹھی، بنا چٹھی رسین ہتھ پھڑایا۔ اوہ گوہند ابے پوری کھول کے نہیں ڈٹھی، انڈھڑی کہانی کیا کوئی سکے سمجھایا۔ مینوں تریے دی یاد جس ویلے پر بھونے کہا آوے ویہہ سو ائی، ایکا ایکناک پھیرا پائی۔ دس گیاراں دی دھار کر اٹھی، رتی اپنا رنگ رنگایا۔ استری پُرش بنا کے بچیاں بچی، بچپن اپنی گود دکھایا۔ مینوں یقین آیا اوہ دھار شبد ہون لگی سچی، سچ مچ اوہ ویلا وقت سہایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا کھیل دکھائے اکھیں، مڑ کے مڑدی پیریں پھیرا پائی۔

ساچی سکھیا دھر دا دان، پڑکھ اکال دیا کمائی۔ پتا پت والا ناتا سمجھو نہ وچ جہان، کوڑا ناتا دتا تجایا۔ جد تلو سری بھگوان، بھگوان بے پرواہیا۔ سکھاں وچ سکھ گرکھاں وچ گرکھ سنتاں وچ سنت بھگتاں وچ بھگت ہو کے ملو آن، مان ہنکار نیڑ نہ کوئے رکھایا۔ جنہاں نوں پر بھو کیتا پروان اوہ تہاڈے سدا مہمان، در آون چائیں چانیا۔ جنہاں دے ہتھ میرا نشان اوہناں سر میرا احسان احسان بھل کدے نہ جانیا۔ کوڑی سر شٹی کوڑا جہان، تھر رہیا نہ کوئی نوجوان، پیر پیغمبر سارے صفا گئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ سکھی وچ سکھ ہو کے جانا مل، دھر دی کرے پڑھایا۔ پریم پریتی اندر فرق نہ آوے تل، تلکن بازی سر شٹی نظری آئی۔ ذنی داراں ورگا رکھنا نہیں دل، دیکیر ہو کے رنجش نہ کوئے ودھایا۔ جنہاں

نوئں سوامی پر بھو آپ گیا مل، مل کے گو بند گود بہانیا۔ جس دا آسن سنگھاسن برہمنڈاں کھنڈاں وچ کدے نہ جائے بل، دو جہاناں مالک اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ گو بند بچے نہیں بھگت پیار، گرکھاں رنگ رنگانیا۔ گرکھاں پچھے تہاڈا وہار، ستکار کرے لوکانیا۔ ایہہ زندگی دن دو چار، سال مہینے برس لنگھدیاں دیر لگے نہ رانیا۔ پر بھو دا آد جگاد کدی نہ تھے پیار، جگ چوکڑی اپنے نال رکھانیا۔ کھا کھا سرشٹ سبائی سستی پیر پیار، چھستی بھوجن پدارتھ کم کسے نہ آنیا۔ سادھ سنت جو جن چڑھ کے منزل اُپر پہاڑ، تن مائی ٹھنڈک وچ رکھانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا مالک بے پرواہیا۔ سٹ ڈلارے گو بند دے کرو شکر، خدی نیڑ کوئی نہ آنیا۔ کی ہویا جے اوس دے پتر، جو پتراں بھیٹ چڑھانیا۔ پُرکھ اکال اوس دا لہنا دین توں گیا نہیں مگر، مکمل اپنا ویس وٹانیا۔ مہروان ہو کے چکے کچھڑ، کچھ سکھیا دے سمجھانیا۔ ویکھیو، کتے لالچ نہ کرنا جگت روٹی مگر، بھگتاں دی سیوا وچ بھگون دے وڈیانیا۔ ایسے کارن صاحب سنگر نرگن دھاروں آیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن چارے دشا ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دا جھولی پانیا۔ بچے بناتے بھگت بچے، جگت بچیاں ملے نہ کوئے وڈیانیا۔ سچے بناتے سنگر دے سچے، سچ سانچے وچ ڈھال کے رہیا وکھانیا۔ آپے پت تہاڈی رکھے، پت پر میثور بے پرواہیا۔ تہاڈے مستک لاؤنے ٹکے، ٹککی اکو رنگ رنگانیا۔ اچے تک دات بخشن ولوں رکھے سب دے کاغذ چٹے، پریم پریتی نال اپنے نال رہیا پھرانیا۔ جس ویلے اپنی وست امولک دھارا کایا مندر اندر رکھے، بودھ بودھی دے بنانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑے ناتے سارے چھڈے، نال بھگتاں اڈے بیٹھا جمایا۔ امرجیت جے رہنا امر، امرت روپی شبد اک جنائندا۔ چھبھی پوہ ساڈھے دس وجے بنھنی کر، کمر کسا اک وکھانندا۔ سوہنا رچکے آپ سوہمبر، بھگون ونڈ ونڈائندا۔ چھوٹا ویر تیرے مگر، سگن اکو مکھ لگانندا۔ مستک ٹکا دیوے رنگن، جنم جنم دا لیکھ جھولی پانندا۔ چار کُنٹ اٹھ کے میرے بھگتاں دی ویکھنی شکل، جنہاں دی عقل اپنے نال ملائندا۔ نہ میں بدلاں تے نہ میرے بھگت جان بدل، بدلہ سب دی جھولی آپے پانندا۔ ایہو انسان ایہو عدل، جو سنگھ ہو کے دیاکمانندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بہہ کے دھر دے پتن، گرکھ سہیلے آپ ترانندا۔

☆ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی نبی چرنو دے گرہ جیٹھووال ☆

بھگت بھگونت ہر ہر تارنا، ترنی ترن دیا کمانیا۔ جنم جنم دا کرم سوارنا، سوارتھ اکو دے رکھانیا۔ کوڑ کڑیارا روگ نوارنا، ڈھر دی سکھیا اک سمجھانیا۔ ہر دے ہر کاشد وچارنا، دوجی اور نہ کوئی پڑھانیا۔ پڑکھ اکال سرن نمسکارنا، دوجا اشٹ نہ کوئے منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ بھگت ادھارن صاحب سوامی، پڑکھ اکال اکھوانیندا۔ آد جگادی انترجامی، جگ چوکڑی ویکھ وکھانیندا۔ ستجگ جس دے نال باقی رہی کہانی، اُس دا لہنا باقی کلج انتم جھولی پانیندا۔ ویکھنہارا دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجانیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلی بھگتی دی چرن پریتی نشانی، نشا نال نشانہ اک لگانیندا۔

☆ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سرجیت کور دے نوٹ جیٹھووال ☆

جو بن بیٹھی رہی اتیت، تریتے پئی بنھ کے خوشی منانیا۔ انتر ہویا سیت، ساتنگ ست سامانیا۔ بالمیک دسیا اک گیت، سوہنگ ڈھولا دتا سنانیا۔ جس ویلے میرے رام دی بدلی ریت، دو جہاناں ویکھ وکھانیا۔ اوہ سب دی ویکھنہارا نیت، لکھ چوراسی کھوج کھوجانیا۔ میں پچی تیتوں دیواں اسپس، اشارے نال سمجھانیا۔ اوہ ٹھا کر ڈھر دا جگدیش، جگدیشر اک اکھوانیا۔ لہنا چکاوے ہست کیٹ، لیکھا سب دی جھولی پانیا۔ چاڑھے رنگ مجیٹھ، شبد لاری ویکھ وکھانیا۔ مٹھے کر کے کوڑے بیٹھ، امرت رس بھرانیا۔ دو جہاناں لیکھا جانے ٹھیک، اُبھل اُبھل کدے نہ جانیا۔ جس ویلے ڈلے دی گوبند نال ہووے پریت، ناتا جڑے ڈھر درگاہیا۔ اوس ویلے مہروان مہر کر کے تیرے اُتے کرے بخشیش، میلا اگلا لئے ملانیا۔ تیرا ناؤں اکھراں والا سرجیت، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہار دیا کمانیا۔

☆ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی گر میت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال ☆

صاحب سنگر کھیل اپار، ہر کرتا ویکھ وکھائی۔ نت نوٹ ویکھنہار، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائی۔ پندراں سو پینتی دا شہبہ دہاڑ، پنجمی پوہ رت گنائیا۔ نانک نال کھیڈ دے سی بال چار، چوہاں دے وچوں چھوٹا ننتا نام اکھوایا۔ اوس دے ہر دے آیا وچار، سرتی سرت لئے انگڑایا۔ بچیاں والا چھڈ کے وبار، چرنی سیس دتا نوایا۔ توں دس میتوں یار، نانک کیہرا یار تیرے نال انگ لگایا۔ جس دی مستی اندر رھندا تیرا دھیان، چپ چپیتا بہہ کے جھٹ لنگھایا۔ نانک اوسے ویلے نیر نین لیا اٹھال، دوئے نیناں نال تکایا۔ میرا سجن میت مرار، دو جہاناں مالک آپ اکھوایا۔ میں اوس دا کر دیدار، دوس رین خوشیاں وچ سمایا۔ ننتے کہا پکار، کوک کوک سنایا۔ میتوں وی دے وکھال، کس گھر بیٹھا آسن لایا۔ آگوں بول کے دین دیال، کن وچ آواز جنایا۔ جس ویلے کلجگ انت لوک مات آئے جامہ دھار، نہکنکا روپ وٹایا۔ تیرا لہنا دینا دے نوار، آسا منسا پور کرایا۔ اٹھے پھر درس دیدار، نیرا گھ رنگ چڑھایا۔ تیرا بچیا بچیاں والا پیار، بچپن اپنی جھولی پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا ہووے آپ سہار، درشن دید دیوے دیدار، گر میت گر گر چرن سرناپا۔

☆ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی گر بخش سنگھ دے نوٹ جیٹھووال ☆

کیر کہے ویکھو لیکھا پال سنگھ دی گل دا، قلم شاہی خیرانیاں نال جنایا۔ لیکھا چکدا ویکھو پچھلی قیمت مل دا، انملڑا رہیا چکایا۔ دیونہار داتار کدے نہ بھلدا، اٹھل بے پرواہیا۔ جس دا گرگھ لوک مات کدے نہ زلدا، ڈبیاں پار لنگھایا۔ جس گرہ ست رنگ نشانہ جھلدا، سبناں رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہٹھ لکایا۔ کیر کہے میں ویکھی نرالی بھگتی، سچ دیاں جنایا۔ کرپا کر کے پریتم عرشی، فرش اُتے ویکھن آیا۔ توں داتا ہو کے دیویں درسی، درس دیدار کرایا۔ اک دن کیر کہا ساڈھے گیاراں سال دی میتوں مل گئی لڑکی، راہ وچ بیٹھی رہی گر لایا۔ اوہدی ماں نے اوہدے نال کیتی سختی، متریئی گھروں دتا کڈھایا۔ اُس دے کول سی اک سختی، پھٹا ڈھائی فٹ نظری آیا۔ اُس دے اُتے اک پیٹی لگی سی جستی، چوڑی ڈھائی

انچ گنائیا۔ اُس نوں اوہدے وچوں کبیر دی شکل سی دسدی، نیڑے آئے توں دیکھ کے خوشی منائیا۔ میٹوں دس آہ تصویر کس دی، جن میری پھٹی اُتے دتی چکائیا۔ کبیر کہا ایہہ اُس دی، جس تیری میری بنت بنائیا۔ بچی کہا میٹوں کچھ ہوش نہیں، سچ مچ دے درڑائیا۔ اوس کہا کچھ خاموش رہیں، ویلا وقت دُور دُرڈا نظری آئیا۔ اپنے نیز اکھاں دیکھ لئیں، ستمکھ درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں رکھائیا۔ کبیر نے کہا جاں نین تکیا، انتر دھیان لگائیا۔ اگوں بچن ملیا سچیا، سچ دتا سمجھائیا۔ ایہہ کایا مائی کچیا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کبیر کہا ہس کے سُن بچہ، میٹوں دیاں جنائیا۔ میں اوس دا لیکھا دستاں، جو وہ دشا دیکھ وکھائیا۔ جس دے نال مل کے وساں، جھٹ اپنا رہیا لنگھائیا۔ ہُن اوہ دسدانہیں جگت والیاں اکھاں، میرے نال پریتی اندرے اندر رکھائیا۔ میں بڑی مُشکل نال لبھیا مساں، دوس رین منتاں کر کر رہیا منائیا۔ ایس وچوں کی دیواں حصہ، تیری جھولی پائیا۔ لڑکی کہا اوہ سب دا پتا، مالک اک اکھوائیا۔ کی ہویا بے میٹوں دتا، ساڈی جھولی اوسے کولوں دے بھرائیا۔ کبیر نے کہا میٹوں اک دیکھ لین دے چٹھا، جس دا لیکھا بے پرواہیا۔ اوہ کاغذ کورا چٹا، حرف حرف نہ کوئے درڑائیا۔ اوس وچوں نظر آیا جس دا آگے آخری سٹا، کلج دے گواہیا۔ جنہاں دا پال سنگھ ہووے پتا، پتہ پت پر میثور دے جنائیا۔ ایہہ اوسے دا ہووے پت نکا، نکلیوں وڈے دے وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اوہ بچھلا یاد رکھیا چیتا، چتاوئی نال دے سمجھائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بی بی پالو دے نوٹ جیٹھووال ★

لیکھیاں وچوں لیکھ کر کے پورا، لکھتی لکھت نال ترائیا۔ گرگھاں سب حصہ کر کے پورا، پورن پورن وچ سمائیا۔ آگے ناتا رہے نہ کوڑا، سچ بدھاتا میل ملایا۔ بخشش کر کے چرن دھوڑا، گوڑھا رنگ دے رنگائیا۔ نام نُماری دے سرورا، سرت شبدی سنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال پار لنگھائیا۔ مہر نظر نال دیکھے پار لنگھدے، گر اوتار خوشی منائیا۔ جنہاں دے ناتے جڑ گئے نال گجری چند دے، انند منگل وچ سمائیا۔ اوہناں دے

پینڈے تک گئے پندھ دے، لکھ چوڑا سی وچ نہ کوئے بھوایا۔ اوہ کر اشان سچ سرور گنگ دے، دُرمت میل گئے دھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سُہیلا دیونہار وڈیایا۔ سدا سُہیلے کی تیری صفت، صفتاں والیا دے جنایا۔ پُرکھ اکال کہا میوتوں بھگتاں ملن دا عشق، جیہہڑا عشق عاشق معشوق دوویں نہ سکن کوئے کمایا۔ جنہاں دے مستک لاؤنا تلک، لاٹی لاٹ وکھایا۔ اپنے ملن دی کھول کے درشت، درش اکو دتا وکھایا۔ جنہاں دی بھگتاں نال آگے پکی نہیں سی فہرست، اہناں دا لیکھا آگے دتا بنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھیرج سنتو کھ دیوے صدق، صدمہ روگ دے گویا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی کرپال سنگھ دے نوت جیٹھووال ★

کرپال اُپر ہوئے کرپالا، کرپن گلے لگانیدا۔ مارگ دے کے سچ سکھالا، ساچی سکھیا سکھ سمجھانیدا۔ آتم پر ماتم سوہنگ مالا، سچ پریتی نال جڑانیدا۔ سچھنڈ دوار دے کے سچی دھرم سالہ، دھرم دا دھرم آپ وکھانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکانیدا۔ سر رکھ ہتھ آپ نرنکار، نر ویر دیا کمایا۔ بھگت سُہیلا بن کے میت مُرار، نردھن ہو کے پھیرا پانیا۔ سنت سُہیلے لئے اُبھار، گر چیلے جوڑ جڑانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا کر کے آر پار، شمار گرنکھاں وچ کرائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سادھو سنگھ دے نوت جیٹھووال ★

ہر جو لیکھا لیکھ پورب لبھدا، کھوجنہارا ہر گھٹ تھانیا۔ جس دا لہنا ہووے سچ دا، جن اوسے میل ملایا۔ ایہہ کھیل نہیں کسے دے وس دا، سری بھگوان اپنے ہتھ رکھی وڈیایا۔ جگ جگ تیج بھگتاں رکھدا، سنتاں ہوئے سہانیا۔ گرنکھاں ناتا جوڑ کے اپنی اکھ دا، آخر اپنا میل ملایا۔ پھیر اندر ہو کے وسدا، گھر مندر ڈیرہ لایا۔ دے پریم اپنے رس دا، رستہ سدھا دے سمجھانیا۔ ہن ویلا پُرکھ اکال دے جس دا، دوجی لوڑ رہی نہ رانیا۔ جو گھڑیا جو بنیا سو ڈھٹھدا،

جگ چو کڑی گئے پھیریاں پائیا۔ ناتا رہیا نہ کسے تت اٹھ دا، نو در بیٹھن پنڈھ مکائیا۔ جن بھگتاں اِکو نام شبد وسپہ حق دا، دلایاں کوڑیاں دے بدلایا۔
 مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جنہاں درس پایا سمرتھ دا، سوہنا سماں گئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے چار جگ دے رتھ
 دا، بن رتھوا ہی بے پروا ہی بھگت سہیلے اُپر رہیا چڑھائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی رُپ سنگھ دے نوٹ جیٹھووال ★

بھگتن آشا کہے پر بھ جوڑی جوڑی جا، جوڑی اپنے نال جڑائیا۔ کوڑ نگرماں نوں کوڑی دھار روڑھی جا، اپنی دیا کمائیا۔ جگت وکار توں ہوڑی جا، حکم
 نال سمجھائیا۔ مٹمکھاں توں چوری جا، نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں ڈوری اپنے نال بندھا، بندھن پریم دا اِکو پائیا۔ مستک ٹکاچندن لا، جلوہ نور کر رُشنائیا۔
 جنہاں دے انگن گیا آ، اوہناں دا لیکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ جگت دلدریاں دلدر دے گوا، پریم اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو تیرے توں وڈا ہور
 کیہرا خُدا، خُد خُدی دے مٹائیا۔ جے توں بھگتاں ول ہوویں سدھا، سدھا اپنا میل ملایا۔ پھیر کیوں نہ اُدھرے وڈا نکا، غریب نمنا پچھے رہن کوئے نہ
 پائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو ویکھیں میل کے نہ دیویں کسے سزا، اپنی اٹھ بدلایا۔ جے بخشیں چرن پریتی ساچا مزہ، مجلس گرکھاں وچ جنائیا۔ مہاراج
 شیر سنگھ وِشنو بھگوان، دو جہان تیرے حکمے اندر بدھا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں دے کے دُھر دا صدّا،
 گھر ساچے لیا ملایا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی جرنیل سنگھ دے نوٹ جیٹھووال ★

ہر سنگر سیوا اگما پھل، امرتاں وچوں امرت نظری آئیا۔ جس نوں کھادھیاں ملے نہچل دھام اٹل، پدوی اِکو اک جنائیا۔ سچ دوارا لین مل، چرن
 کول سرنائیا۔ کسے دے ہلایاں موں نہ جان ہل، پاسا سکے نہ کوئے بدلایا۔ پُرکھ ابناشی ہويا جنہاں دے ول، ولولے سارے دے چُکائیا۔ لوڑ رہی نہ گنگا

جل، مندرائ سِیس نہ کوئے نوایا۔ سدھا سچ دوارے دیوے گھل، گھڑی پل نہ کوئے اٹکایا۔ سوہنگ نام دا جدا جائے ٹل، ٹلیاں والے بیٹھن مکھ شرمایا۔
 مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، جس دا جنم کرم دا لیکھا دتا اُتھل، پچھے باقی نہ کوئے رکھایا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی آسا سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

آ یار پیارے سنگی، پچھلا سنگ جنایا۔ اوہ تیری گاتھا لگی چنگی، جیسہڑی ہر دیوں لئی پرگٹایا۔ بھائیں میٹوں آوے تنگی، میرے گو بند نوں اکھ سکے نہ
 کوئے اٹھایا۔ ہتھ پا کے اپنی چنڈی، چنڈکا روپ وٹایا۔ میں سب نوں دیواں دنڈی، حکم میرے بے پرواہیا۔ اوس ویلے ڈھر دی آئی اک سنگندھی، پون
 وِچ سمایا۔ تیرا لیکھا چکنا وِچوں خانے بندی، بندگی اگلی دیاں جنایا۔ جس ویلے ڈیرہ لاؤنا راوی کنڈھی، کایا کلی جگت ہنڈھایا۔ اوس ویلے ہونا صاحب سورا
 سرہنگی، تیرا لیکھا ویکھ رکھایا۔ چرن پریتی دے کے ٹھنڈی، آتم ٹھنڈ دے ورتایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، منسا پور کرائے منگی، بہہ رنگی اپنا رنگ
 رنگایا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی گرنام سنگھ دے نوٹ ★

پریتم دا پچھلا متر، متراں والے دیا کمایا۔ کایا ماٹی باہروں پتل، انتر سورن نور ڈگمگایا۔ جس دی دھاروں آیا نکل، اوہ آپے ویکھ رکھایا۔ یاد کرا کے
 پچھلی مسل، مسد اگے رہیا سمجھایا۔ ہر سرنائی ساچا وسن، دھام دوارا اک وڈیایا۔ سرشٹ سبائی دے سے متھن، متھیا ہوئی سرب لوکایا۔ جو اپنا آپ آیا جتن،
 سو ہر چرن کول دھیان رکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، پریم پیار پریتی نال اندروں باہروں کر کے سکل، سوہنا رنگ دے چمکایا۔

☆ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اگم اتھا کھیل پُرکھ ابناش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پچھوں بھنڑی آئی رین رات، دوس گھڑیاں پلاں وچ پندھ
 مُکائیا۔ چار جگ دے گر اوتار پیر پیغمبر گئے جاگ، سچکھنڈ دوارے اٹھ کھلایا۔ ویکھو کھیل پُرکھ ابناش، کرتا کرنی اپنی کار کمائیا۔ جس دی نیت نوت رسنا
 جہوا ہتی دند کردے رہے یاد، کھانی بانی راگاں ناداں وچ راگ الائیا۔ جس دا ویس انیکا برہمنڈ کھنڈ وچ برہما، برہمانڈ کرے رُشنائیا۔ جس دا نام نگارہ نوبت
 وچ آد جگاد، جگ چوکڑی حکم سنائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں ست ستوادی سچا راج، شبد حکومت اک سمجھائیا۔ جس دے سیس سہنجنا سچا دُھر دا تاج، تخت
 نو اسی وڈی وڈیائیا۔ کجگ انت سری بھگونت اک اکیلا کھولن آیا راز، بے پرواہ پردہ آپ اٹھائیا۔ پیر پیغمبر سجدے کر کے عرشاں فرشاں جس دے کدماں
 پڑھن نماز، روزہ حقیقت حق وچ جنائیا۔ جو سدا سہیلا بھگتن مینا دیونہارا ساتھ، نرگن سرگن اپنا جوڑ جڑائیا۔ جس دی شاستر سمتر وید پُران، گیتا گیان
 گاوے گاتھ، انجیل قرآن صفت صلاحیا۔ جس نوں کھانی بانی کہے پُرکھ سمراٹھ، الکھ اگوچر اگم اتھا وڈ وڈا اک اکھوائیا۔ جس دا آتم پر ماتم لکھ چوراسی نال
 ۱۲۰۔ نات، گھٹ گھٹ رہیا سامایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ بھنڑی رین کہے میں ویکھاں وقت سہیلا،
 ہر کرتا کھیل رچائیا۔ پت پر میثور اک اکیلا، نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ لیکھا جان گرو گرو چیل، گر گوبند میل ملایا۔ دو جہان والی جوت اکالی بن کے سجن
 سہیلا، ساکھیاں ست سروپی نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ رین کہے میں ویکھاں گوبند میت، متر پیارا اکو نظری
 آئی۔ جس دی نرالی سب توں وکھری ریت، دھار اگئی رہیا درڑائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے سچ پریت، پاربرہم برہم میلا سچ سبھائیا۔ دھام وکھا کے اک
 انڈیٹھ، سچکھنڈ ساچا رہیا سمجھائیا۔ دُھر دا ڈھولا گا کے گیت، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ لیکھا چکا کے ہست کیٹ، اوچ نیچ رنگ رنگائیا۔ گھر مٹا کے مندر مسیت،
 مسد اکو حق سنائیا۔ جو پُرکھ اکال دین دیال گوبند کر کے گیا وصیت، اوہ پردہ دے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اگے رکھے اک اصلیت، اصل
 اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھنڑی رین کہے موہے چاؤ گھنیرا، اندر باہر وجی ودھائیا۔ ہر ٹھا کر سوامی ملیا

میرا، گھر گسپھر بے پرواہیا۔ جس نے دو جہان چکاؤنا جھیرا، جھگڑا میٹے جگت لوکانیا۔ بھگتاں بنھنا بیڑا، سنتاں ہوئے سہانیا۔ گرکھاں وساؤنا کھیڑا، کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ گر سکھاں نظری آؤنا نیرن نیرا، نچ نیز کر رُشنائیا۔ سچ سہیلا جانہارا اپنا ویلا، وار تھت دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دھر دا رہیا درڑائیا۔ بھنڑی رین کہے میں دیکھ دیکھ تھکی، جگ چوکڑی گئے واپنیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں ملیا کملاپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دے ہتھ لہنا دینا سوارتی، کیسر اپنا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دانی اک اکھوائیا۔ بھنڑی رین کہے میں دیواں سندیشہ، نیز اکھ سرب گھلائیا۔ پھڑ اٹھاواں وشن برہما شو مہیشا، گنپت غفلت وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ بھو ابھیدا اچھل اچھیدا گر اوتاراں پیر پیئمبراں دستاں کر کے پتا، ہتکاری دیا کمائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ بچھلا کر لو چیتا، بھوکھت واکاں نال سمجھائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سارے مندے نیتا، مالک دو جہان اکھوائیا۔ جس دے کولوں دین مذہب دا لوک مات پنجاں تئاں والا ملدا ٹھیکہ، چار کُنٹ دہ دشا اپنی ونڈ ونڈائیا۔ سو سوامی انترجامی اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دستہارا بھیتا، انبھو اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا چُکائیا۔

بھنڑی رین کہے میں کی دستاں، میرے اُتے خیرانی آئیا۔ صدی دیہویں اکو اوٹ تئاں، پر بھ چرن سرن سرنائیا۔ دوویں میٹ کے اپنیاں اکھاں، نچ نیز راہ تئائیا۔ کون دوارے ملے پُرکھ سمر تھا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ واہو داہی اٹھ کے نٹھاں، بھجاں پندھ مُکائیا۔ سپس اوہدے قداما اُتے سٹاں، جو سگلی چند مٹائیا۔ جس گوہند نال سہاؤنیاں رُتاں، رُترئی اپنے رنگ رنکائیا۔ جس مان رکھاؤنا گرگھ پُتاں، پتا اپنی دئے وڈیائیا۔ اُس دے کولوں سچ دی نشانی اکو بچھاں، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جیسہرا امرت دتا نال گھٹاں، پنچم گھ لگائیا۔ جس دے نال بدل گیا جسا، جسم اسم اپنا دتا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ بھنڑی رین کہے میں بچھنی بات، پر بھو اگے کر عرضوئیا۔ صاحب سوامی گوہند تیرے ساتھ، شبدی بیٹا سیو کمائیا۔

تھر گھر نواسی تیرا کھیل تماش، سچھنڈ تیری بے پرواہیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں ایہہ سہنجنی آئی رات، جس دی رُترئی اک مہکائیا۔ میں راہ تكدے دیکھے پر تھی آکاش، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ اکھ گھلائیا۔ جس دی پیر پیئمبر کر دے گئے تلاش، چوڈاں طبقاں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا کمائیا۔ بھنڑی رین کہے جس ویلے عیسیٰ موسیٰ محمد پروردگار ماری رمز، مہینہ رمضان دتا جنائیا۔ اندرے اندر تھوڑی دے کے سمجھ، بھو ابھیدا دتا گھلایا۔ جس ویلے صدی چوڑھویں ہووے غضب، چاروں گنٹ خیرانی چھایا۔ جھگڑا ہووے دین مذہب، ذات پات کرے لڑایا۔ کھانی بانی رہے کوئی نہ ادب، سنگر سیس نہ کوئی نوائیا۔ دھرم دوارے چکے کوئی نہ قدم، ادھرم روپ لوکایا۔ باہروں ماٹی پوچیا دے بدن، انتر کام کرودھ لوبھ موہ ہلکایا۔ سوہنی تیاں والی نظری آوے شکل، اندروں بے عقل بھلیا بے پرواہیا۔ آشنا کارن پورا کرن مطلب، تعلق پر بھ دے نال نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن ویکھے کھیل بے پرواہیا۔ بھنڑی رین کہے جس ویلے پیر پیغمبر پر بھ سنائی اگئی آواز، اول نور کر جنائیا۔ سجدیاں وچ دسی نماز، حکمے اندر وڈیایا۔ بھو اندر کھول کے راز، رحمت دتی کمائیا۔ بخشش دی کھ لگا کے نیاز، نیامت اک ورتایا۔ محمد دوویں جوڑ کے ہاتھ، چرن پیا سرنائیا۔ پروردگار سانجھے یار لاشریک تیرا ساتھ، سب توں چنگا نظری آیا۔ اپنے ملن دا کیتا آپ اتفاق، مہر نظر اکھ گھلایا۔ میرا اکو تیرے نال واک، اگلا واقعہ دے سمجھایا۔ جس ویلے پرگٹ ہو کے آویں آپ، پیراں دے پیر پیغمبراں دے پیغمبر اماں دے امام، جلوہ نور کر رُشنائیا۔ کس دا دیویں سچا ساتھ، مُرشد مُرید کون اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے جنائیا۔ بھو ابھیدا دس دے مالک، پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ توں آد جگادی خالق، گہر گہیر تیری وڈیایا۔ توں نت نوت بنیں ثالث، دو جہاناں عدل کمائیا۔ توں بھگت بھگوان توں صوفیاں دی صفت کریں خالص، آلس نندرا جگت چکایا۔ توں لاویں سچ عدالت، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ محمد کہا تیرے درتے لنگھے نہ کوئی بنا اجازت، دُور دُراڈے سارے ڈیرہ لایا۔ تیرا درس اپارا دُھر درگاہی نیامت، رس اکو اک وکھایا۔ صدی چوڑھویں جس ویلے آئی قیامت، اپنی قیامگاہ دے سمجھایا۔ جتھے اپنیاں دی دینیں ضمانت، بریخانہ نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک درڑایا۔ بھنڑی رین کہے پر بھ دُھر درگاہی دیا کماؤندا اے۔ آد پُرکھ ابناشی کرتا، شبد اگئی حکم سناؤندا اے۔ کلمہ کائنات دا بردا، چوڑاں طبق ویکھ وکھاؤندا اے۔ سچ سندیشہ اکو گھلدا، نر زریشا حکم ورتاؤندا اے۔ لیکھا جانے نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی محفل اپنے گھر لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھاؤندا اے۔ مہر نظر آپ اٹھاؤندا اے۔ پت

پر میثور ویکھ وکھاؤندا اے۔ ڈھر سندیش اک سناؤندا اے۔ وشن برہاشو آپ اٹھاؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر دے سندیش، آلس نندرا دُور کراؤندا اے۔ اٹھو نیز تکو، سچ دوارا لینا پیکھ، جو لوک مات وڈیاؤندا اے۔ نرگن دھر کے آیا بھیکھ، جوتی جامہ ویس وٹاؤندا اے۔ سمبل و سیا اپنے دیس، گو بند میلا میل کراؤندا اے۔ ڈھر درگاہی نر نریش، نر نکارا اکو اک اکھاؤندا اے۔ جو کلج اتم کھیلے اگئی کھید، جس دا بھيو کونے نہ پاؤندا اے۔ جوتی جلوہ کر کے تیج، اپ تیج وائے پر تھی آکاش آپ جگاؤندا اے۔ جن بھگتاں کر کے ڈھر دا ہیبت، ہتکاری ہو کے میل مناؤندا اے۔ نج آتم پر ماتم لئے ویکھ، لوچن اکو اٹھ کھلاؤندا اے۔ لہنا دینا گر دسمیش، دہ دشا جھولی پاؤندا اے۔ جس دی شبد اگئی دو دھاری دے تیج، کھنڈا کھڑگ نام چکاؤندا اے۔ جس ماچھو واڑے ہنڈھائی تیج، سولان ستھر ڈیرہ لاؤندا اے۔ اوہدا مالک پرتپاک خالق سب کچھ رہیا ویکھ، انڈٹھری کار کماؤندا اے۔ جس دے پچھے ار جن تتی پوائی سیس ریت، اگنی مٹھ تپاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست کرنی کار کماؤندا اے۔ بھڑی رین کہے پر بھ کار کماؤندا اے۔ نہ کلکا ناؤں رکھاؤندا اے۔ کال مہاکال چرناں نال رکھاؤندا اے۔ دو جہاناں پاوے سار، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجاؤندا اے۔ جگ چوکڑی پچھوں نرگن کرن آیا وہار، وویہاری اپنی رچن رچاؤندا اے۔ کلج کوڑی کریا دئے نوار، سنگر ساچا مارگ لاؤندا اے۔ جس اگئی دی گو بند کر کے گیا پکار، اوہ اگئی ایکنکار آپ بناؤندا اے۔ چار ورن دی سکھی کر تیار، کھتری براہمن شودر ویش جوڑ جڑاؤندا اے۔ ساچا گلشن کھلے بہار، بوٹا گرگھ آپ پرگٹاؤندا اے۔ بھگت سہیلا میت مرار، اک اکیلا ویکھ وکھاؤندا اے۔ جس داراہ تکلدے رہے جگ چار، چوکڑی اپنا تھم ورتاؤندا اے۔ سو پرگٹ ہو کے آئے وچ سنسار، کل کلکی نام پرگٹاؤندا اے۔ بیس اکیسا ہر جگدیشا ہو کے خبردار، خبر سندیشہ اک سناؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھاؤندا اے۔ بے خبر دیوے ڈھر دی خبر، شبد سندیش سناؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو بیٹھے رہے کر کے صبر، صبر صبور سب دی لیکھے لاؤندا اے۔ ویہ سو اگئی بکرمی کرن آیا عدل، عدالت اکو اک جناؤندا اے۔ جس نے کلج کوڑی کریا دینی بدل، ستجگ ساچا راہ وکھاؤندا اے۔ مایا متا موہ ہنکار کر کے قتل، شبد کھنڈا اک چکاؤندا اے۔ بھگت سہیلے میل کے پتن، گو بند تیرے نام رنگاؤندا اے۔ سنت سہیلے آیا رکھن، سر اپنا ہتھ لکاؤندا اے۔ شبد اگئی کر کے یتن، یتھا یوگ اپنی سیو کماؤندا اے۔

پُرکھ ابناشی ہو کے بے وطن، وطن گرکھاں آپ سہاؤندا اے۔ سنت سہیلے گرکھ انمول کڈھکے رتن، رتی رت رنگ نال رنگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت آپ بناؤندا اے۔ ساچی بنت بناون آیا، پاربرہم کرتار۔ بھگت سہیلے لئے اٹھایا، گر چیلے میت مُرار۔ گوبند میلا سہج سُبھایا، اندر باہر کرے پیار۔ ساچا مندر اک وڈیایا، ساڈھے تن ہتھ منار۔ جوتی جاتا ڈگگایا، نورو نور کرے چتکار۔ شبد اگئی راگ سنایا، انحد وجی اک دُھکار۔ امرت آتم جام پلایا، نخبھر جھرنّا جھرے ٹھنڈا ٹھار۔ بوند سوانتی مکھ چوایا، امرت رس دیوے اپر اپار۔ ویلا وقت جس سُبھایا، تھت وار رلائی نال۔ بھگتن پیتا چل کے آیا، سچکھنڈ نواسی وچ سنسار۔ جگت جگدیشا پھیرا پایا، کل کلکی ہو مہروان۔ نام حدیثا اک سنایا، گاتھا گائے دو جہان۔ مندر مسیتاں وقت چُکایا، آتم پر ماتم میلا میل ملائے آن۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں اکو رنگ رنگایا، اکو سمجھائے سچا گان۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال آیا تران۔ بھنڑی رین کہے جگ چوکڑی بچھوں آئی پوہ چھبھی، شاہ پاتشاہ ویکھ وکھایا۔ جس دے حکمے اندر بدھی، لکھ چوڑا سی دے لوکایا۔ ایہہ جوت اگئی ربی، رحمت وچ سائی۔ جیسہڑی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں وچوں کسے نہ لہھی، مٹھاں وچوں ہتھ کسے نہ آئی۔ بھگت پریمن سنت سہیلن پریتی اندر بدھی، جگ جگ اپنا پھیرا پائی۔ کلجک ویکھ کے دیہویں صدی، صدقے واری گھولی گھول گھمائی۔ بھگتاں دے پریم وچ رنگی، رنگت اپنی رہی وکھایا۔ سنت سہیلے بن گئے سنگی، دُھر دا سنگ اک جنایا۔ کوڑا ناتا تٹا جگت بکھنڈی، بھیکھا دھاری رہن کوئے نہ پائی۔ پُرکھ اکال دین دیال ست دھرم دی لاؤنی اکو ڈنڈی، ڈنڈوت ساچی دے جنایا۔ سرت سوانی رہنی کوئی نہ رنڈی، گوبند میلا سہج سُبھایا۔ آتم پر ماتم ملنا اک انندی، پُری انند والا دیوے سچا ماہیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں رہی گنڈھی، ڈوری شبدی تند جڑائی۔ ویہہ سو اگئی بکرمی آئی سب توں چنگی، گر اوتار پیر پیغمبر خوشی منائی۔ بھگت دوارے آؤنا چل کے پیریں ننگی، جوڑا چرن نہ کوئے چُھہائی۔ ڈھولا گاؤنا اکو سوہنگ چھندی، نانک زرنگن زرویر زرنکار زراکار گیا سمجھایا۔ جو گوبند منگ انتم ویلے منگی، پُرکھ اکال اگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو ویلا وقت سُبھایا۔ ویلا وقت سہاونا، سوہنی ملے وڈیایا۔ پوہ چھبھی رت سہاونا، رتڑی نال مہکایا۔ ہر بھگتاں رنگ رنگاونا، ست مچھیٹی دے چڑھائی۔ گوبند میلا میل کر اونا، وچھوڑا پچھلا میٹے جدایا۔ اکیاں اکیاں سنگ نبھاونا، سکلا سنگ بنایا۔ پریم ڈوری نال بندھاونا، ناتا سکے نہ

کوئے تڑائی۔ مستک ٹکا اکو لاونا، سوارتی راہ تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ بھنڑی رین کہے میں دیکھی وہیہ سو اگی دی آس، آسا بھری خوشی منائی۔ میں درشن تک کے پڑکھ ابناش، آپ اپنا گئی بھلائی۔ میٹوں پچھلے بھگت دی آئی یاد، میری اٹھ پر تکھ لئی انگڑائی۔ بن پڑکھ اکال دین دیال لکھ چوراسی سنے نہ کوئے فریاد، اکو داتا نظر کوئے نہ آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کٹ کے گئے اپنی واٹ، جگ چوکڑی پاندھی ہو کے پھیرا پائی۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا والی لکھ کے گاتھ، سرشٹ سبائی درشی گئے جنائی۔ منزل چڑھن والی دس کے بات، کہانیاں والی کہاوت گئے بنائی۔ انت کوک پکار کردے رہے دوس رات، پڑکھ ابناشی آگے سیس جھکائی۔ جس ویلے کلج انت ہووے اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھائی۔ تده بن سہائی ہووے نہ پڑکھ ابناش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ گو بند پتا ٹھانڈا سینا اتم گیا آکھ، شبد سندیشہ گیا جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ وہیہ سو اگی کہے میں آئی ایک، ایکنار دیوے وڈیائی۔ میں ساچی بخشنی اک ٹیک، بھگت بھگوان دینی سرنائی۔ گو بند لیکھا دھر سندیش، سنت سہیلے دینا جنائی۔ کلج کوڑی سٹنی کھید، لوک مات رہن نہ پائی۔ پڑکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سنت سہیلا اک اکیلا بھگتاں مل کے دئے سندیش، دھر دا ڈھولا اک جنائی۔ سچ دوارے ہر نرنکارا لینا پیکھ، نیر نین اٹھ کھلایا۔ جوتی جامہ سری بھگوان دھر کے آیا بھیکھ، بن رنگ روپی اپنا پھیرا پائی۔ گر کھ گر کھ لکھن آیا لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ جنائی۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر مندے سمبل دیس، سو ساڈھے تن ہتھ کایا دئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمائی۔ دھر دی کرنی کرے کرتا پڑکھ، پاربرہم وڈی وڈیائی۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے رکھائی۔ لکھ چوراسی نام کسوٹی پڑکھ، گر کھ تھوڑے باہر کڈھائی۔ دین دنی دوویں کر کے ترک، ثرت اپنا میل ملائی۔ جیہڑی گو بند نال شرط، اوہ شرع وچ پور کرائی۔ پچھے رہن نہ دیوے فرق، اگلانا تا جوڑے بے پرواہیا۔ جس دے ویراگ اندر ویراگی ہو کے تیاگی ہو کے پیراگی رہے تڑپ، سو تڑپنا دئے بھجائی۔ زرگن زرویر نرنکار ہو کے آوے پرت، پرتیندھ ہو کے پھیرا پائی۔ وہیہ سو اگی بکرمی دا سوہنا برس، برسی گر اوتار پیر پیغمبر مل کے رہے منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک وکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھول کے اٹھ، پرتکھ ویکھن ہر گوسانیا۔ اک دوجے نوں

رہے دس، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ چلو چلیے اوتھے نٹھ، اپنا پندھ مُکائیا۔ پوہ جھبھی نوں جتھے بھگتاں ہونا اکھ، پُرکھ اکال دے وڈیائیا۔ جتھے گوبند دی لیکھے لگی رت، رتی رت نور چکائیا۔ تینی اوتار کہن سر کدماں اُتے دیئے سٹ، مٹے مان وڈیائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن بولینے نعرہ حق، جو حقیقت دے جنائیا۔ نانک گوبند کہن پُرکھ اکال اکو سچ، جو سب دا پتا مائیا۔ بھگت اٹھاراں کہن چرنی جائیے ڈھسٹھ، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ ستجگ کہے میٹوں لوک مات رکھ، ویلا وقت دے گواہیا۔ کلجگ کہے میٹوں کر دکھ، کوڑ گڑیاں کولوں پلّو دے جھڈائیا۔ ست دھرم کہے میٹوں سارے گئے چھڈ، سنگی نظر کوئے نہ آئیا۔ نیتز روون تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنائستی رہی گر لائیا۔ میری رہی کوئی نہ پت، پت پر میثور تیرے آگے ڈہائیا۔ دھاہاں مارن مندر شو دوالے مٹھ، گرودوار ہاہاکار کر سنائیا۔ پر بھو تیرے ملن دی صاف رہی نہ کسے دی اکھ، نیتز نین نہ کوئے رُشنائیا۔ دھرم دواں اُتے دھیاں بھیناں رہے تک، گر کا بھے سیس نہ کوئے رکھائیا۔ دُھر دا اشٹ سارے گئے چھڈ، درشٹ سچ نہ کسے کھلائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، جگت واسنا ہوئے ہکائیا۔ گوبند سورا سور پیر بولے سر بگ، دُھر دا حکم سنائیا۔ پر بھو دے حکمے اندر ایہہ لگی چارے کُنٹ اگ، وہ دشا رہی تپائیا۔ کعبے والیاں بھلیا جج، مکے والیاں مسلہ حل نہ کوئے کرائیا۔ کوڑی مایا کوڑا لب، لُبے لباب رہے گر لائیا۔ پروردگار سانجھا یار ملے نہ کسے رب، ربی نور نہ کوئے رُشنائیا۔ سچ سوامی انتر جامی کایا گرامی گھر لئے کوئی نہ سد، بنک دوارے مات بہائیا۔ ابناشی کرتے تیرے توں ہو گئے سارے اڈ، دکھرا بیٹھے راہ جنائیا۔ ایسے کارن بیس ایکسا کہے صدی چو دھویں ہوئی حد، حضرت حضرتاں لیکھا دے مُکائیا۔ آگے چاڑھ کے اپنا رنگ، ساچا کلمہ دے سمجھائیا۔ تیرے نام دا وجے مردنگ، نغمہ اک شنوائیا۔ بھگت سُھیلا ہو کے رہنا سنگ، دُھر دا سنگ نبھائیا۔ ایہہ انت آخری تیری ونڈ، برہمنڈ راہ تکائیا۔ کی ہو یا جے پُری چھڈ گیوں انند، انند بھگتاں وچ سدا رکھائیا۔ اوہناں پچھے نرگن ہو کے ماریا پندھ، منزل پچھلی دُور رکھائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا سنا کے چھند، سوہنگ سچ سروپ سمائیا۔ واہوا گرو گرو دیو سوامی پائے ٹھنڈ، دُھر دا جوڑا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے میں کرنی کار اک، ایکائی دیاں وڈیائیا۔ جس ویلے پر م پیارے پر بھ دے متر ویکھاں سکھ، جنہاں دے انتر سکھیا ساچی بھائیا۔ اوسے ویلے دو جہاناں والی میٹوں آوے دس، وہ دشا کرے رُشنائیا۔ میں وڈیاواں کس کس، صفتاں کی صلاحیا۔ پُرکھ

اکال جس دے ہتھ رکھیا پٹھ، سو مورکھ موڑھا نگدھ انجان گرکھ رُپ وٹایا۔ جس ویلے تینی پوہ گوہند کھول کے پڑھی اپنی چٹ، جو چٹھی پُرکھ اکال اپنی ہتھ پھڑایا۔ اوس وچ اگم دا لیکھا دتا لکھ، جس دی اچ تک سمجھ کسے نہ آیا۔ جگ نیز نہ آئے دس، دوئے لوچن جگت شرمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اھیدا دئے کھلایا۔ چٹھی کہے میرا گوہند چکنا پڑدا، پڑدیاں والیو دیاں جنایا۔ جس جگت جہان بچاؤنا سڑدا، امرت میگھ برسایا۔ جس دے اگے کوئی نہ اڑدا، بھے وچ سرب لوکایا۔ جو پُرکھ اکال دا بردا، سٹ ڈلارا نظری آیا۔ اوہانا تا پچھلا چر دا، نوئیں کہانی نہ کوئے سنایا۔ اوہ مالک دلاں دے دل دا، دلبر بے پروا ہیا۔ جس دے تھم اندر دو جہان کدے نہ ہلدا، برہمنڈ کھنڈ رہیا بھوایا۔ اوہ بھگتاں سنتاں گرکھاں گرکھاں دے جاگدیاں راتیں سٹیاں سُن سکوہوت جاگرت تریا وچ ملدا، ترت اپنا میل ملایا۔ لیکھا چکائے امبر نیل دا، نیلے والا اپنا پھیرا پانیا۔ اوتھے لیکھا نہیں کسے دلیل دا، من مت بدھ نہ کوئے چترایا۔ اوتھے جھگڑا نہیں کسے وکیل دا، وکلا دیوے نہ کوئے صفایا۔ اوتھے وقت نہیں کسے اپیل دا، دُھر فرمانا اکو وار سنایا۔ ایہہ لیکھا چھیل چھیل دا، جو دُھر دا بانکا دسے ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ مہروان کہے میرا گوہند سٹ، پُرکھ اکال دیوے وڈیایا۔ جس نال مولنی دو جہاناں رت، کلجک وجے انت ودھایا۔ گرکھ گرکھ ہوئے خوش، منمکھ نیز نیناں نیر وہایا۔ کوڑی کرپا سچ دواریوں کڈھے کٹ، بھیکھ پاکھنڈ ناتا دئے تڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ وڈیائی دیوے اک اکلا، اکل کل بے پروا ہیا۔ گرکھاں وسا کے سچ محلا، محفل اپنے نال لگایا۔ اکیاں دا اک اک نال بٹھاؤنا پلا، پلو اپنی گنڈھ جڑایا۔ دُئی دوتی میٹ کے سلا، سلل اپنا رنگ رنگایا۔ دھام وکھا کے نہچل اک اٹلا، اُچ منارا دینا سمجھایا۔ لیکھا چکائے جلاں تھلاں، مہیئل بیڑا پار لنگھایا۔ شبد سرُپی بول کے اکو ہلا، حالت سب دی دینی بدلایا۔ کوئی نہیں کرنا ولا چھلا، ساکھیات ہو کے دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پروا ہیا۔ بے پروا دا کھیل اگم، الکھ اگوچر اپنی کار کمایا۔ بھگتاں نال بھگتاں بٹھ، کن نال ملائے کن، من نال من دئے ملایا۔ اکو راگ سنائے کن، کملیاں کوجھیاں سو جھی دیوے پانیا۔ شبد اگمی پدارتھ جھولی پائے دھن، دُھر دے دھنی دئے بنایا۔ دھرت مات دے سوہنے چاڑھنے چند، چودھویں چند نین شرمایا۔ اندروں باہروں خوشی کر کے بند بند، بندگی اکو دئے وکھایا۔ توں میرا میں

تیرا دوہاں دا اک انند، انند پُری والا گرکھ گرسکھ اپنی گود بہانیا۔ آخر تنگی ہون نہ دیوے کئڈ، برہمنڈ کھنڈ بیٹھے سیس نوایا۔ جس دی تگھی دھار والی چند پرچنڈ، چند کا اپنا نور رہی چکایا۔ لیکھا جان کے جیرج انڈ، اُتھج سیتج کھوج کھوجایا۔ سو بھگت سہیلا بن کے آیا سنگ، دُھر دا سنگ دکھایا۔ دن دیوے سنمکھ ہو کے نیتراں اندر پاوے ٹھنڈ، منتر اپنا اک سمجھایا۔ داتا ہو کے دات دیوے ونڈ، بھکھاری ہو کے بھچھیا پریم دی اپنی جھولی پانیا۔ بخششاں دا مالک ہو کے بخشند، رحمتاں دا مالک رحیم اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل جانے سورا سربنگ، دُجا حصہ نہ کوئے ونڈایا۔ اودھروں بول پیاستانی پوہ دا دن، اپنی کہانی رہیا جنایا۔ جس دا لیکھا حساب لیا من، منتی ہتھیاں وچ ونڈایا۔ اوس گوہند دے دسنے چنھ، چنتا ساری دینی گویا۔ جس دا لیکھا تن دن، پنچھی پوہ نیوں نیوں سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیایا۔ دھرنی دھرت دھول کہے پر بھو مہردان، میں نمانی آشاوتی آسا پور کرایا۔ داتے دانی دیاوان سری بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنایا۔ نو نو چار چو کڑی جگ بچھوں دیکھیا تیرا ست رنگ نشان، ستاں دیپاں اکو تھم منایا۔ جس دے تھلے پر م پُرکھ دا چلنا اک ودھان، نو کھنڈ پر تھی اکو راہ دکھایا۔ چار گنٹ دہ دشا چار ورن جس نوں سجدے کرن آن، نیوں نیوں بندنا ڈنڈوت وچ سیس جھکایا۔ جس دا مالک دو جہاناں ٹھمران، شبد سندیشہ اکو رہیا درڑایا۔ اُس دا پیمانہ نہ جانے کوئی وچ جہان، جگت بدھی چلے نہ کوئے وڈیایا۔ میں جھولی اڈ کے چرنیں ڈھٹھ کے منگاں دُھر دا دان، در تیرے لکھ جگایا۔ توں کاہناں دا کاہن رامں دا رام، پُرکھ ابناشی تیری سچ سرنایا۔ کرپا کر اک مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک لکایا۔ دھرنی کہے میں در تے مانگت، بھکھارن نظری آیا۔ میری تیرے کول امانت، نو نو چار دین گواہیا۔ جنہاں میری بھری ضمانت، آپ آپا بھیٹ چڑھایا۔ اوہناں دا لیکھا صحیح سلامت، تیرے در تے نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ سمرتھ، مالکاں دے مالک خالقاں دے خالق تیری اک سرنایا۔ تیرے بھگتاں میری کھولی اکھ، سٹی لئی جگایا۔ میتوں دتا دس، شبدی ڈھولا گایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ہویا پرگٹ، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، بھگت دوارے سوہا پانیا۔ ساچی سکھیا دے کے مت، برہم و دیا رہیا پڑھایا۔ کوڑا توڑ کے جگت نت، ساچا میلا آپ

ملائیا۔ گرگھاں کھول کے انتر اگھ، نچ نیتز کرے رُشنائیا۔ اکیاں اکیاں دی پا کے ونڈ، برہمنڈ چرناں ہیٹھ دباںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھوُ پا دے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری بے پرواہیا۔ تیرے بھگت سہیلے لوک مات دے اگئی چند، بن چند ستار کرن رُشنائیا۔ میری اوہناں نال مل کے پریم والی منگ، مانگت ہو کے رہی سنائیا۔ تیرا نشانہ سری بھگوانا اچا ہووے ساڈھے تن ہتھ، کمر اپنی نال بندھائیا۔ نہ وڈھ نہ گھٹ، پیمانہ اکو اک جنائیا۔ سب کچھ تیرے وس، واسطہ کر کے رہی سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، بھگت نشانہ پھڑا کے ساڈھے تن ہتھ، حد اگلی اک جنائیا۔

★ ۲۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

جگت وچھوڑا مکے چوری، چوراں دا چور مالک دیا کمائیندا۔ پریم پریتی چرن کول ناتا بنھے شبد ڈوری، دُھر دی تندی تند اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جنم کرم دے وچھڑیاں ناتا پورب رہیا جوڑی، لہنا دینا جھولی پائیندا۔ شبد اگئی چاڑھ کے گھوڑی، شاہ سوارا واگاں اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جیہڑی دست جن بھگتاں سدا لوڑی، سو امولک جھولی آپ پائیندا۔ اگے واسطے سب نوں دیوے ہوڑی، ہوکا دے کے اک درڑائیندا۔ جو مالک خالق آتم پر ماتم دا اگلا مہری، مہروان اکو نظری آئیندا۔ اوس دے کولوں اندر باہر گپت ظاہر کیا کرے کوئی چوری، پردہ کون چھپائیندا۔ چوری نساکیہدے کولوں جگ، قدماں والا پندھ مکائیا۔ جو بیٹھا اُپر شاہ رگ، گھر اپنے ڈیرہ لائیا۔ جس حکمے اندر کایا تتاں اندر لیا سد، اپ تیج وائے پر تھی آکاش جوڑ جڑائیا۔ جو کوٹ جنم دے وچھڑے لئے لہ، میل ملائے سچ سُبھائیا۔ جے اوس کولوں دبے پیر جائے کوئی لنگھ، اوہ انسرت سرتی نہ اپنی کدے بٹھائیا۔ اوہ جگت سنگھاسن ستانہ ویکھو پلنگ، ہر گھٹ آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ جے اوسدا گا کے جاؤ چھند، ڈھولا نام سنائیا۔ سو صاحب سوامی پریتم پیارا پر م پُرکھ سچ چڑھا ونہارا رنگ، کوڑی کریا ڈرمت میل دھوائیا۔ گرگھو تئیں اوس دے نوری چند، کیوں کلجگ بدلاں ہیٹھ آ کے اپنا لکھ چھپائیا۔ جس دا کھیل کوٹن کوٹ برہمنڈ، کھنڈ کھنڈ سب نوں رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا رہیا مُکائیا۔ چوری کر بے کوئی لاوے داء، پو اپنا لئے چھڈائیا۔ پھیر ایہہ پر م پُرکھ کاہدا ملاح، جو آتم پر ماتم بیڑے رہیا
 ترائیا۔ ایہدے کولوں کاہدی لینى صلاح، جیہہڑا سُتیاں غفلت وچ اپنا آپ بھلایا۔ بے منوں جانو سمجھو پُرکھ اکال سچا شہنشاہ، پھیر سدا چلو حکم رضایا۔ اوہ
 آد جگادی دُھر دا پتا ماں، گرگھ بال آنجانے اپنی گود اٹھایا۔ جس تریتا دوپر کلج پکڑی بانہہ، جنم جنم اپنے چرن دتی وڈیایا۔ اوس دے کولوں کیا لئے کوئی
 چھپا، اوہلا پردہ وچ نہ کوئے رکھایا۔ گرگھ کدے نہ ستگر نوں سکے اٹھا، ستگر سدا جاگدا نیندر وچ نہ کدے آیا۔ بے شک اوہ بڑا بے پرواہ، اپنی بے پرواہی
 وچ سما یا۔ بے کوئی کہے اِس نوں نہیں کچھ پتہ، پتے اپنے لو چھڈائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمر تھا، ابناشی کرتا اپنے وچ چھپایا۔ جس کارن ایہہ وہار دکھاؤنا سی
 اگھاں، ایسے کارن چوری دتے بھجایا۔ جو اندر وڈکے دیندا متاں، من منکا آپ بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔
 گرگھ کدے نہ ہندے چور، چوراں والی ریت نہ کوئی کمایا۔ گرگھو پر بھ دے اگے کاہدا زور، جو اپنے گِڑے وچ رکھایا۔ جس وہار تے ودھاری نوں اپنی سی
 لوڑ، اوسے دا لڑیندا وقت لیا سہایا۔ بنا سدیاں پچھیاں در توں دتے تور، ترت اپنا حکم پھیر سنا یا۔ بدھک تتاں نے ہتھ پھرنا پنکھ کھنہہ مور، اک اک
 سبے ہتھ ٹکایا۔ ساڈھے دس اکو وار کر کے اُپر چور، سیس نو ا کے لکھ لکھ شکر لینا منایا۔ اگلا کھیل کرنا پر بھ کچھ ہور، لیکھا پھیر دئے سمجھایا۔ مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بندرخانے وچوں بری کر دئے چور، عدالت وچوں عدلی حکم اک سنا یا۔ ستگر دوآبہ جتھے دوہاں دا میل، بھومکا دکھری دئے جنایا۔
 جس گرہ دپیک بلے بن باقی تیل، جوتی جوت جوت رُشنا یا۔ جتھے صاحب سوامی سجن سہیل، مندر رہیا سہایا۔ اوس دوآبے دا دوہرا کھیل، بن خالق سمجھ
 کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمی حکم رہیا ورتایا۔ جتھے دوہاں دا میل اوتھے ہندا سوم، سرت شبد دوہاں رہیا تڑپھایا۔ کلج اتم
 بدلنہارا قانون، قاعدہ اپنا ہور جنایا۔ بھگون بھگتاں پچھے لکھ کے قانون، حکم دُھر دا دئے سنا یا۔ سوماں توں بنا کے پریمیاں دا مضمون، مجموعہ اکو دئے بنا یا۔
 نقطہ اڑا کے نوں، نظر اپنی نال تکایا۔ من ہنکاری میٹ کے فرعون، فیصلہ دُھر دا اک سنا یا۔ پریتی اندر کر کے ممنون، نمو نمو دئے جنایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دانی بے پرواہیا۔ سوماں وچوں سوم کہن دوآبہ، انتر بھيو سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جنہاں دا لہنا پچھلا حسابا، لیکھا رہیا دکھایا۔

سَت سچ جوڑ کے ناتا، بدھاتا اپنا رنگ رنگا گیا۔ بچھلا کھول کے خلاصہ، خالص سکھیا دے سمجھایا۔ جو چک کے لیاند اِسر اُتے آتا، آٹا نہیں ایہہ گوہند باٹا نظری آ گیا۔ جس ویلے ماچھو واڑے آئی سی اک راتا، رین بھنڑی اپنی خوشی منایا۔ اوس ویلے اوس منگی داتا، خالی جھولی آگے دکھایا۔ کچھ میٹوں بخش سوغاتا، دیونہار تیری سرنا گیا۔ گوہند آکھیا، اِج اس توں اگلا کوئی ہور سا کہ، جس دی ساکھی کدے نہ آگے بنایا۔ جس ویلے آوے میرا پر بھو ابناشا، دیونہار وڈی وڈیا گیا۔ میں وی ہوواں اُس دے ساتھ، دُھر داسنگ رکھایا۔ جن بھگتاں ویکھنہار تماشا، دھرم اکھاڑا سچ لگایا۔ اونے چر نوں اوس رین اندھیری وچ اک نکئی جیہی کیرٹی چھی آوندی سی آتا، آکے گوہند بھیٹ چڑھایا۔ میں وجودوں نکئی تیری بھیٹا کراں جو دست میرے کول داتا، دیاوان تیری اک سرنا گیا۔ اودھروں پر ہلا دے ماری اک آواز، بچھلا لیکھا رہیا جنا گیا۔ تیرا تھماں والا ناتا، میٹوں پورب رہیا اٹھایا۔ گوہند کہا ایہہ اک ہور اچرج ناتا، تینوں دیاں جنا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کیرٹی کہا آہ لے اپنی بھیٹا، سب کچھ تیرے بھیٹ چڑھایا۔ میرا رکھیں چیتا، اُبھل اُبھل کدے نہ جانا۔ جس ویلے اکال پُرکھ پھیر بناوے اپنا بیٹا، جوتی شبدی جوڑ جڑا گیا۔ اوس ویلے میں تیری دھار دیکھاں، میرا نیتز نین دینا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوہند کہا واہ پریم متی کیرٹی، چیونٹی تیتوں دیاں وڈیا گیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دی چلن لگی پڑھی، جن بھگتاں دے وڈیا گیا۔ کھج ویلا ہووے اخیر، آخر دیاں سمجھایا۔ اپنا کھیل کراں تقدیری، سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ آپے پاتشاہ آپ اپنے ہتھ رکھاں وزیر، مُصاحب دوجا نہ کوئے جنا گیا۔ آپے شرع آپے زنجیری، ڈوری اپنا تند بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا گیا۔ کیرٹی کہا میں بالی نکئی، نکیاں وچوں نظری آ گیا۔ گوہند کوئی میٹوں دے دے چٹھی، دُھر دا لیکھا دے سمجھایا۔ گوہند کہا جس ویلے میں غریباں دی پرگٹ کیتی سکھی، ساکھیاں روپ پرگٹا گیا۔ اوس ویلے ہووگی ویہہ سو اگلی متی، تیتوں دیاں جنا گیا۔ توں چیونٹی میں کوئی وڈا رکھی، پورب دانا تا میرے نال جڑا گیا۔ اوہ دُہتھرا مار کے پٹی، رو رو رہی سنا گیا۔ نالے اپنی نیویں کر کے دھون نکئی، چرناں اُتے لگایا۔ دس میٹوں اوہ ریتی، جس نال تیری پریتی لگے بے پرواہیا۔ گوہند کہا جس ویلے میرے بھگتاں دا پکوان بنے ٹھیکئی، ایہہ تیرا آٹا گوہند اپنا باٹا بھر کے اپنے وچ لگایا۔ اوس ویلے ورتاواں ہو کے ساکھیاں، ہتھو ہتھ اپنی

سیو کمائی۔ اوس کہا میں نہیں جاتا، کی تیری وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ کیرٹی کہا کچھ کھول کے دس، اپنا بھیو جنایا۔ کس کھیڑے نگر گرہ جائیں وس، دھام سنگھاسن کون دیویں وڈیائی۔ گوہند کہا ہس، سمبل ڈیرہ نال میرا داتا بے پرواہیا۔ تیرا لہنا دینا جھولی پاواں حق، مہر نظر نال ترایا۔ اوس کہا میں اکلے کس طرح تیرے کول آواں نٹھ، اپنا پندھ مکائی۔ اوس کہا ایہہ تیرے سنگی اٹھسٹھ، اٹھ سو انکڑے سٹھاں ہندسیاں نال وڈیائی۔ اوہناں دا تیرے نال کر کے اکٹھ، اپنا میل ملائی۔ دوآبہ نہیں اوہ پریم دا رس، جس رس وچ اپنا امرت رہیا بھرایا۔ ایسے کر کے اپنا حکم دس، گھرو گھری سندیشے دتے پہنچایا۔ کسے نے بھار نہیں چکنا سرتے گٹھ، اوہ پر بھ نوں سیوا ہتھیں کرنی آئی۔ سوانگی بن کے کرے کھیل نٹو آنٹ، بازی گر ہو کے اپنا ڈنک وجایا۔ کی ہویا جے ایہہ اپنے سرتے چک، پچھلا لیکھا چکناں چور لیا کرایا۔ آگے ہوئے بھار دیوے رکھ، ساریاں دا بھار اکے اُتے پائی۔ اس توں بھار اپنے اُتے لئے رکھ، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ جو ایس لنگر نوں لئے چھک، سنساروگ رہے نہ رایا۔ نالے پچھلا اکٹھ، سنگ پُرکھ سمرتھ، گوہند دا ہتھ، داتا ہور نظر کوئی نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایٹھے ہن کرے بس، اگلا لیکھا پھیر دے لکھایا۔

کئی کہے میتھوں چنگا ساگ، جو سکواں ناتا رہیا جڑایا۔ ساگ کہے کئی نوں ملیا میتھوں چنگا سہاگ، جو مالک داتا بے پرواہیا۔ پُرکھ ابناشی دوہاں نوں کہے تہاڈا اکو جہا میرے نال جڑیا نات، وڈا چھوٹا رہن کوئے نہ پائی۔ جہو جہا میں اوہو جہا تہاڈا سواد، تہاڈے سواد دا رس میرے امرت نظری آئی۔ جس دے نال بھگتاں ملن دا اُتےجے اک ویراگ، برہوں وچھوڑا تیر لگایا۔ ایسے دا کارن ہنس بناؤنے کاگ، کاگوں ہنس اڈایا۔ سب توں وڈی دست پریم والی ملی آج، سہنجنی گھڑی رہی سہایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلا چھڈیا نہیں اے رواج، بھگتاں کارن سکے ٹکڑے کھا کے اپنی خوشی منایا۔

سر ساکھا میری اِکو آہ، ہو کِیاں نال سُنائیآ۔ جنہاں گو بند بنیا ملاح، بیڑا لوک مات ترائیآ۔ اوہناں دتی سچ صلاح، ساچی سکھیا اِک سمجھائیآ۔ تُساں رکھنی آس تکا، آسا اپنی نال جنائیآ۔ جس ویلے آوے بے پرواہ، پار برہم پر بھ ولس وٹائیآ۔ سب دا لیکھا لہنا دینا دے چُکا، موُل نظر کوئے نہ آئیآ۔ سچ دوارے لئے بلاء، حکم سندیشہ نام سُنائیآ۔ چرن کوُل بخش سرنا، سر اپنا ہتھ لُکائیآ۔ کوٹ جنم دے بخش گُناہ، اِکو رنگ رنگائیآ۔ دُھر دا مالک بنے پتا ماں، پوت سپوتے گود اُٹھائیآ۔ سچ دوارے دیوے تھاں، محل اٹل کر رُشنائیآ۔ اِک درڑاوے اپنا ناں، ڈھولا سچ سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پکڑ نہارا اوہناں بانہہ، جنہاں سر سے کر کے گیا جدائیآ۔

ایہہ بچھلا لیکھا ساکہ، ساکھی دُھر دی رہیا جنائیآ۔ مودیخانے لین گئے سی آتا، جھولی نانک اگے ڈاہیا۔ اوس بھر کے ماریا چھابا، بن قیمت پلے پائیآ۔ ایہناں بچھیا کوئے حسابا، رقم دے سمجھائیآ۔ اوس نے کہا ایہو تہانوں لاجھا، میرا درشن لیا پائیآ۔ ہو کے لاجو ابا، ڈھیہہ پئے سر نائیآ۔ مُسلیاں نوں نظری آیا اوہو کعبہ، جس دا منبا منار چرن دوارے سیس نوائیآ۔ نیوں کے کیتا آدبا، کلمہ اِک درڑائیآ۔ ساڈا لیکھا ویکھ کیہری کیتا، کتب خانے پھول بھلائیآ۔ نانک کہا، جس ویلے آوے پروردگار سانجھا، بے پرواہ پھیرا پائیآ۔ اوہ تہاڈا بنے پتا ماتا، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ تہاڈا اگلا بچھلا میٹے حسابا، دو جہان رہن کوئے نہ پائیآ۔ ایہہ میرا تہاڈے نال وعدہ، مکمل ناتا رہیا جڑائیآ۔ پُرکھ اکال ملے سچ باقاعدہ، باقی لیکھا ویکھ رکھائیآ۔ تُسیں اوس دے نالوں بے شک علیحدہ، اوہ تہاڈا نور اپنے وچ سمائیآ۔ تہاڈا لیکھا اُس دے نال رہے گا، ایہتھے اوتھے دُھر دا سنگ بنائیآ۔ جس ویلے پر م پُرکھ تخت نو اسی ساڈے بہیگا، سچ سنگھاسن سو بھا پائیآ۔ دو آب دا وہیر دوہاں دی دھار وچوں وہیگا، وہن پریم اِک وہائیآ۔ اوس ویلے تھوڑا لیکھا تہاڈے کولوں لویگا، سوا من جوڑ دیوے جڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نانک دے مودیخانے دا آتا اوس ویلے کھاویگا۔ پلے تہاڈے گنڈھ بندھاویگا۔ ویلے نال کھلاویگا۔ گٹھری سب دی پھول بھلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا سب دی جھولی پاویگا۔

جن بھگتو تہاڑے نال ہنڈھاں، بھگتاں بنا بھگت دوارے کم کچھ نہ آئیا۔ بن ساچیاں بھگتاں کوڑا کھیڑا رنڈا، ماٹی اٹ ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ بن ساچیاں بھگتاں نہ کوئی منزل نہ کوئے ڈنڈا، پاندھی پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ بن ساچیاں بھگتاں نہ کوئے ڈھولا نہ کوئے چھندا، پر بھ دا راگ نہ کوئے سناٹیا۔ جے بھگت نہ ہون پر بھو کنھاں دا بنے بخشدا، بخشش کس دی جھولی پائیا۔ ایسے کر کے بھگتو تہاڑے پچھے آپ بنیا اندھا، تہاڑے نیز دتے کھلایا۔ تہاڑے چرناں ہیٹھ وگا کے گنگا، پورب لہنا مان مٹایا۔ انتر آتم دے کے اندا، اندر واسی میلا میلیا سہج سُبھایا۔ ویکھن آیا سورا سر بنگا، گھر بھگتاں وجے شنوایا۔ بنا بندگی کسے کم نہیں آونا بندہ، بندیاں وچوں بندہ گرکھ گر سکھ ہر اپنا لئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا لیکھے رہیا لگایا۔

جیٹھو وال کہے میں کوڑ گڑیارا، جگت مان نہ کوئے وڈیائیا۔ جنہاں بھگتاں ملیا نر نرکارا، نرگن اپنا جوڑ جڑایا۔ اوہناں پچھے بن گیا بھگت دوارا، دو جہان وجی ودھایا۔ میں اوہناں نوں نیوں نیوں کراں نمسکارا، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ تہاڑے نال مل کے میرا وجیا نگارہ، نوبت اپنی سیو کمائیا۔ جس ویلے اندر تگاں، تہاڑے نالوں چنگا نہیں کوئی ہور دوارا، سو بھنیک مندر نظر کوئے نہ آئیا۔ جنہاں دے انتر اکو ناد شبد دُھن جیکارا، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لگایا۔ مالوا چھڈ آوسیا مانجھے، مجلس بھگتاں نال رکھائیندا۔ مالوے توں وکھرے نہیں وسن والے دوا بے، دواہاں دا اکو رنگ رنگائیندا۔ سوہنا مل کے بناون آیا سماجے، سمجھ بھگتاں دی اپنے نال رکھائیندا۔ پچھلے قول اقرار دے پورے کرے وعدے، وعدہ خلاف نہ آپ اکھوائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اک شبد کہیگا، جس دا کہنا دو جہان نہ کوئے اٹائیندا۔

سو پُرکھ نر بجن اگم اتھاہ، ہر پُرکھ نر بجن بے پرواہیا۔ اینکارا شہنشاہ، آد نر بجن نور رُشائیا۔ ابناشی کرتا والی دو جہاں، سری بھگوان جو دھا سور پیر اکھوائیا۔ پاربر ہم پر بھ سہائے ساچا تھاں، تخت نواسی وڈ وڈیائیا۔ سچھنڈ دوارا رچن رچا، بن چھپر چھن دے وڈیائیا۔ دیا باقی کملا پاتی جوڑ جڑا، ساچا نور ظہور

کرے رُشائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ اکھوا، دُھر دی دھار اپنے ہتھ رکھائیا۔ حق مقامے ڈیرہ لا، پروردگار اپنی کل دھرائیا۔ لاشریک نور خُدا، سچ توفیق اک رکھائیا۔ پڑدا اوہلا آپ اٹھا، کھ نقاب نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ سچ دوارا سو بھاونت، ہر کرتا آپ سہائیندا۔ صاحب سوامی سری بھگونت، نرگن نرؤیر نرکار نرکار آسن لائیندا۔ آد انت اکو کنت، کنت کنتوہل سو بھا پائیندا۔ آپے جانے اپنی بنت، گھرن بھنن سمرتھ سوامی آپ اکھوائیندا۔ اپنی مہما آپ جانے اگنت، لیکھا لیکھ نہ کوئے درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دربارا اک سہائیندا۔ دُھر دربارا دھام سہنجنا، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ آد پُرکھ آد نرنجنا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ ساچا سجننا، میت مُراراک اکھوائیا۔ تخت نواسی شاہو بھوپ سلطان درگاہ ساچی سجننا، در دوارا اکو دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی اپنی کھیل کھلایا۔ سو صاحب سوامی ہر کرتارا، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، دُھر درگاہی ویس وٹائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیلے کھیل پر اپارا، پر پیر سوامی اپنی دھار رکھائیندا۔ جگ چوکڑی دیکھنہارا، نت نوت کر کر ہت پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی اپنا پھیرا پائیندا۔ شبد سندیشہ نر نریشا دیونہارا سدا جگ چارا، جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حکم منائیندا۔ رُپ انوپ ست سرُپ نرکار نرؤیر دھرنہارا، گر اوتار پیر پیغمبر کایا مائی چولا تت تن ہنڈھائیندا۔ بودھ اگادھا شبد انادا انراگی راگ سناونہارا، دُھر دا ڈھولا منتر نام کلمہ حق درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے دیکھ رکھائیندا۔ سچ دوارے دامالک آپ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی وڈ پرتاپ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی تھاپن تھاپ، وشن برہاشو دیوت سُر لکھ چوراسی گھڑت گھڑائیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم دیونہارا جاپ، رسنا جہوا ڈھولا بتی دند جگت سناٹیا۔ جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیر پیغمبر اپنے کر محتاج، بھيو اچھیدا اچھل اچھیدا اپنی کار کماٹیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا برہمنڈاں کھنڈاں کرنہارا راج، پُری لوء آکاش پاتال اپنا حکم منائیا۔ اُتسج سیتج جیرج انڈج رکھنہارا نواس، چارے کھانی اپنا رنگ رنگائیا۔ چارے جگ چارے بانی کرنہارا پرکاش، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا راگ الائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا ساتھ، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی سیوا لائیا۔ واک بھوکھت بولنہارا واک، دُھر سندیشہ نر نریشا اگم اگمرا آپ

جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچی وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ ہر شہنشاہ، پُرکھ اکلا اک اھوائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوارے ڈیرہ لا، درگاہ ساچی سو بھا پائیندا۔ شبد انادی سٹ ایکا جا، پوت سپوتا آپ وڈیائیندا۔ تھر گھر ساچے دے بہا، چرن کول سہائیندا۔ سُن اگم بھو چکا، پردہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ لیکھا جانے تھاؤں تھاں، تھان تھنتر گگن گگنتر ویکھ وکھائیندا۔ منتر ڈھولا اک سنا، اپنا نام آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کرنی کرنیہارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جان سدا جنگ چارا، چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ لکھ چوراسی کرپسارا، پنج تت میلا سچ سُبھائیا۔ ترے گن مایا لا اکھاڑا، دو جہاناں ناچ نچائیا۔ حکم سندیشہ وارو وارا، زرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ کاغز قلم نہ لکھنہارا، بھو ابھیدا نہ کوئے سمجھائیا۔ نمو نمو نمو کرن سرب نمسکارا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ سد وڈیائی دیوے پاربرہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ نہکرمی جانے اپنا کرم، دو جہان سمجھ کسے نہ آئیا۔ چار گنٹ دہ دشا ڈھندی رہے سرن، سرنگت اک درڑائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں بھگت سہیلے منزل چڑھن، جنہاں اپنا راہ جنائیا۔ سچ دوارے درس کرن، جلوہ تک نورِ الاہیا۔ حقیقت والا کلمہ اکو پڑھن، ناتا کائنات تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک اک اھوائیا۔ دُھر دا مالک پروردگار، بے پرواہی وچ سہائیندا۔ حکم سندیشے دے کے گیا وارو وار، گر اوتار پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ کھوج کھوجائیندا۔ شاستر سمرت وید پُراناں پاونہارا سار، انجیل قرآن کھانی بانی پردہ آپ اٹھائیندا۔ لہنا دینا دیونہارا تیرتھ اٹھسٹھ کنار، چار گنٹ دہ دشا کھوج کھوجائیندا۔ بھو ابھیدا کھولنہارا لیکھا جانے سچ سچے دربار، دُھر درباری آپ اھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کردا ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ وشن برہما شو بخش کے ٹیک، در اکو اک سمجھائیا۔ تینی اوتاراں لکھ کے لیکھ، بھوکھت گیا سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتز پیکھ، لوچن نور کرے رُشنائیا۔ زرگن سرگن دے کے بھیت، نانک گو بند بوجھ بُجھائیا۔ اگلا لکھ کے اگمی لیکھ، ست ستوادی دتا سنائیا۔ کلجگ انتم کلکاتی بدلے رکھ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جو سے اگڑے دیس، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دابد نرالا سندیش، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ لکھ چوراسی لئے ویکھ، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی صدی ویہویں کھیلے اپنی کھید، دُھر

درباری اپنا پھیرا پائیا۔ سچ دوارا ہر نر نکارا اک اکلّا مانے اپنی سچ، سچ سہنجی سوبھا پائیا۔ شبد سندیشہ نر نریشا سچ دوارے دیوے بھیج، حکمی حکم آپ درتائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساچی کرنی کرے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جو سرشٹ سبائی تھاپن رہیا تھاپ، لکھ چوڑاسی
 ویکھ وکھائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر گئے آکھ، واحد مالک جلوہ نور خدائیا۔ جس نوں موسیٰ عیسیٰ نوری مٹیا گاڈ، رہبر دو جہان اکھوائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قدرت کرتا ویکھ وکھائیدا۔ جس نوں نمو نمو نمسکارا کردے گئے تیی اوتارا،
 چرن دھوڑی سرب لگائیدا۔ جس دے درتے عیسیٰ موسیٰ بنے بھکھارا، خالی جھولی سرب بھرائیدا۔ جس نوں نانک گوہند کہا پُرکھ اکلا، اکل کل دھاری
 ویس وٹائیدا۔ جس دا دو جہاناں شبد اگئی لاؤندے نعرہ، رسنا جہوا مٹی دند صفت نہ کوئے صلاحندا۔ جس دا روپ رنگ ریکھ ورن برن ذات پات نہ سکے کوئی
 وچارا، حرف حروف اکھراں والی ونڈ نہ کوئے رکھائیدا۔ جس دا جلوایاں توں باہر نظارہ، کلمیاں توں باہر نگارہ، راگاں ناداں برہماداں وچ ہتھ کسے نہ آئیدا۔
 جس دا کھیل اگم اپارا، کرے کرائے کرینہارا، دُجا سنگ نہ کوئے لائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیدا۔ جس نوں گر اوتار
 پیر پیغمبر کر کے گئے سجدہ، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی ساچے دھام و سدا، سچ سنگھاسن سوبھا پائیا۔ جو لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت
 لہنا دیوے حق دا، حق سب دی جھولی پائیا۔ جو نت نوت دو جہان گر اوتار پیر پیغمبر گھلدا، لوک مات سیوالائیا۔ جو مالک خالق نچل دھام اٹل دا، اچھل
 چھل کرے بے پرواہیا۔ سو لیکھا چکاوے پورب لکھی گل دا، جو پیر پیغمبر گئے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلایا۔
 پورب لیکھ کہے دھر دا سلوک، انراگی راگ جنائیا۔ ہر کا بھانا کوئی نہ سکے روک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سندیشہ دتا جس ویلے پرگٹ
 ہووے نرل جوت، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ کرے کھوج، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پڑدا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جگ چوکڑی جس دی منگدے گئے منگ، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ جس نوں کہندے سورا سربنگ، سوربیر بے پرواہیا۔ جس دا
 وجدانام مردنگ، نت نوت کرے شنوائیا۔ جس دا نوری چکے چند، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جس دی سرگن نال گنڈھ، نرگن اپنا میل ملائیا۔ جس دے حکم اندر

جگ چو کڑی جان لنگھ، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر سیوا کر مان اک اند، انتر انتر اک لو لائیا۔ جس دا ڈھولا آد جگاد جگ چو کڑی گاوندے سوہنا چھند، سو صاحب سوامی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کھلاؤنا، جگ چو کڑی گئے سنائیا۔ کلجگ انتم جس نے لیکھ مٹاؤنا، بھیکھ اولٹا روپ وٹائیا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ناؤں دھراؤنا، نر نر نکار وڈی وڈیائیا۔ کل کلکی ہر پھیرا پاؤنا، سمبل دیس سہائیا۔ پورب لیکھا سرب چکاؤنا، آسا پور وکھائیا۔ سٹ دلارا شبدی اک پرگٹاؤنا، چاروں گنٹ دئے دوڑائیا۔ پردہ اوہلا آپ اٹھاؤنا، نرگن نور کر رُشائیا۔ بیس اکیسا ہر جگدیشا وقت سہاؤنا، تیس بتیسا بھيو دئے گھلائی۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں راج راجاناں شاہ سلطاناں اکو رنگ رنگاؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گوہند لہنا ویکھ وکھاؤنا، ماچھوواڑا یاد کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوہند لیکھا آگم اتھاہ، چوڈاں ویدیا سمجھ کوئے نہ آئی۔ چوڈاں لوک بھيو سکے نہ پا، چوڈاں طبق نہ کوئے جنائیا۔ چوڈس چند کر نہ سکلیا کوئے رُشا، اماوس کوڑ نہ کوئے مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو گئے دھیا، دھیان اکو نال لگائیا۔ در درویش ہو کے منگدے گئے دُعا، طوبی طوبی کر کے سیس نوایا۔ ناماں سلماں والے ڈھولے گئے گا، گھر گھر جگت پڑھائیا۔ وڈ امامہ کر کے گئے صلاح، صفت صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ وکھائیا۔ اپنی کھیل کرے کرتار، کلجگ انتم ویس وٹائیا۔ حکمے اندر گر اوتار، پیر پیغمبر لئے جنائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں ہویا ایہہ وہار، وہاری آپ درڑائیا۔ جس دا اشارہ دے کے گئے نال پیار، پریم نال سمجھائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، نہکلنک وڈی وڈیائیا۔ جس نوں جنمے جنے نہ کوئی وچ سنسار، مات پت نہ کوئے اکھوائیا۔ جس دا گوہند سٹ دلار، جوہنوتا نظری آئی۔ جس دا کھنڈا شبد کٹار، برہمنڈاں رہیا چکائیا۔ جس دا حکم چلے جگ چار، چو کڑی میٹے کوئے نہ رائیا۔ سو کھیل کرے اپار، اپر پیر بے پرواہیا۔ پورب لہنا سب دادے نوار، مقروض قرضے دئے چکائیا۔ لکھ چوڑاسی کر کے بھال، بھگت سہیلے لئے اٹھائیا۔ نرگن سرگن بنے دلال، شبد وچولا نظری آئی۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ دیا باقی اکو بال، کملاپاتی ویکھ وکھائیا۔ آتم پر ماتم وسے نال، مہاتم اپنا دئے جنائیا۔ چار جگ دی آسا سب دی رکھے نال، سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ سو وقت سہنجنا ہوئے دہار، وار تھت ملے وڈیائیا۔ دس کے گئے گرو اوتار، گوہند اپنی شہادت گیا بھگتائیا۔ جس ویلے ویہہ سو

اڳي بکرمي آوے وچ سنسار، وڈ سنساری اپنا پھیرا پائیا۔ تھم سنديشه ديوے اڪو وار، اڪ اڪلا لئے اُٹھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، مھر نظر اڪ اُٹھائيا۔ جگ چوڪڑی مکدیاں مکدیاں آگیا بیس اڪیس، وچے سچ ودھائيا۔ پرگٹ هو کے هر جگدیش، جگدیشر کھیل وکھائيا۔ نو نو چار گئے بیت، اپنا پنندھ مڪائيا۔ اگے تھم چلنا ٹھیک، ڈھر درگاھی آپ سنايا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو بیٹھے هو اتیت، ناتا ترے گن ٹڑائيا۔ اوہناں دی بچھلی ویکھنی وصیت، جو تھمے اندر دتی لکھائيا۔ جس دے اندر سب دی اڪو ولدیت، پتا پُرکھ اڪال نظری آيا۔ اوس نے دسنی سچ اصلیت، اصل اپنا روپ درسائيا۔ دو جہان بنا پُرکھ اڪال کسے دی نہیں کوئی ملکیت، مالک نظر کوئے نہ آيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہيا۔ بے پرواہ کھیل ویکھو کردا، قدرت دا مالک پھیرا پائيا۔ تھم سنديشه اڪو گھلدا، ویہ سو اڳي وچے ودھائيا۔ جو مالک نہیل دھام اٹل دا، سچھنڈ نو اسی رہیا اکھو آيا۔ اوہ لہنا دینا جانے گھڑی پل دا، کوٹن کوٹ جگ چوڪڑی اپنے پلک وچ لنگھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، ڈھر فرمانا اڪ درڑائيا۔ ڈھر فرمانا دے سنديش، ویہ سو اڳي بکرمي خوشی منائيا۔ دو جہاناں نر نریش، لوک مات پھیرا پائيا۔ ویکھو وسیا سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ سو بھا پائيا۔ جس دا روپ رنگ نہ کوئے رکھ، چکر چہن نہ کوئے جنائيا۔ مچھ داڑی نہ کوئے کیس، موئڈ منڈایا نظر کوئے نہ آيا۔ جوت سروپی دھر کے بھیکھ، اچھل چھلدھاری اپنا پھیرا پائيا۔ دو جہاناں کھیلے کھید، برہمنڈ کھنڈ کار کمائيا۔ ظاہر ظہور کر کے تیج، جوتي جلوہ کرے رُشنائيا۔ چار جگ دا پچھلا ویکھے لیکھ، جو کاتب قلم نال گئے لکھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، فہرست سب دی رہیا کڈھائيا۔ چار جگ دا ویکھ حساب، هر کرتا خوشی منائندا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے یاد، یاداشت سب دی اپنے وچ رکھائندا۔ اوہناں دا لیکھا ویکھ کے برہم برہما، برہمانڈ کھوج کھوجائندا۔ سنجگ تریتا دو اپر کجگ جو دس کے گئے راز، بھيو ابھیدا آپ سمجھائندا۔ نت نوت پریم پریتی اندر جو رکھ کے گئے آس، آسانسا ویکھ وکھائندا۔ گھر کمبھیر سرب گنتاس، بے انت دیا کمائندا۔ نو سو چرانوے جگ بچھوں سہنجنی رت آئی چھبی پوہ دی رات، رُتڑی اپنی لئے بدلایا۔ کرپا کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا ہوئے سہائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، لہنا دینا دے چکائيا۔ چھبی پوہ دی رات آئی جگ، ویہ سو اڳي بکرمي خوشی منائيا۔ نیز رو کے کہے پر بھو گر اوتار پیغمبر سارے سد، تھم سنديشه اڪ سنايا۔ سچھنڈ دوارے

کھلے اوہناں دی اٹھ، آلس نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا دیکھن کھیل پر تکھ، ساکھیات بے پرواہیا۔ دُور دُراڈے نیڑے آون بھج، بن کے پاندھی راہیا۔ سچ دوارے جاون سچ، چرن کول خوشی منایا۔ دیکھ پر بھو صدی دیہویں رہی لنگھ، محمد کہے چو دھویں دے دُہایا۔ چاروں گنٹ اندھیرا اندھ، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ سرتی سب دی ہوئی رنڈ، شبدی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ نام چلہ کھچے نہ کوئی کمند، دھنٹس ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھے دے مکایا۔ رین کہے پر بھ تیرا لیکھا لہنا، میٹوں پچھلا نظری آیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا من کے کہنا، توں آئیوں نرگن ہو کے ویس وٹایا۔ بھگت سہیلے ہو کے بہنا، بھگون دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اپنا اک در سایا۔ چھبھی پوہ دی رات کہے سُن میرے ٹھاکر، ٹھوکر سب نوں دے لگایا۔ تیرے در دے بردے بن چاکر، چکرورتی بھجن واہو داہیا۔ تیرے چرن کولاں وچ جھک کے کرن سچے آدر، آدرش اپنا دے دکھایا۔ توں جو دھا سور پیر بہادر، بل اپنا اک دکھایا۔ توں رحمتاں دا قادر، قُدرتاں دا صابر، عدل اکو اک کمایا۔ کوڑی کرپا کر قتل، مقنول لیکھے دے چکایا۔ توں پیار مُجت دا فضل، کیوں صدی دیہویں ہویاں غافل، غفلت سب دی دے مٹایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیرا کر کے گئے تُعارف، صدی چو دھویں من سفارش، خالص اپنا نور چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا جھولی پانیا۔ چھبھی پوہ کہے میرے گھر گمبھیر، اٹھ نرگن لے انگڑایا۔ تیرے ہتھ میری تقدیر، تقصیر دے بدلایا۔ نیتز کھول گرو اوتار پیر، پیغمبر اپنا حکم ورتایا۔ کوڑی کرپا کر اخیر، آخر اپنا حکم منایا۔ کوڑی شرع کٹ زنجیر، تند رہن کوئے نہ پانیا۔ جھگڑا چک جائے غریب امیر، بے نظیر ہو سہایا۔ اپنی دس سچ تصویر، لیکھا چکے شاہ حقیر، شہنشاہ اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ چھبھی پوہ کہے میٹوں یاد آیا پچھلا چیتا، چیتا وانی نال دیاں جنایا۔ گو بند کہہ کے گیا میرا پُرکھ اکال آوے اکو نیتا، مالک دو جہان اکھوایا۔ گر اوتاراں دا چکائے لوک ماتی ٹھیکہ، پیغمبراں مول اپنی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے سرناپا۔ چھبھی پوہ کہے میں آگئی مات، اپنا پھیرا پانیا۔ سو پُرکھ نرگن دے دے دات، دُھر دی دست اک ورتایا۔ ہر پُرکھ نرگن ہو جا ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ ایک کار بچھ وات، کیوں بیٹھا میٹوں بھلایا۔ آد نرگن کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوانیا۔ ابناشی کرتے ساچا جوڑ نات، چرن ملے سرناپا۔ سری

بھگوان سنا گاتھ، ڈھولا بے پرواہیا۔ پاربرہم پت پر میثور بن کے مائی باپ، گودی اپنی لے اٹھایا۔ جگ چوکڑی دا لیکھا میٹوں یاد، وید ویاسا دے گواہیا۔
 موسیٰ حکمے اندر من کے گیا پاک، پروردگار نور خدایا۔ عیسے کہا میرا آوے باپ، میرے بچھے پھیرا پانیا۔ محمد کہا میرا امام وڈا ساک، سجن نور خدایا۔ نانک
 کہا نرگن زویر آوے آپ، کل کلکی پھیرا پانیا۔ گوبند کہا پرگٹ ہووے ساکھیات، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ جس داسبد اکو وجنا ناد، مرلیاں والا رہن کوئے نہ
 پانیا۔ دو جہان جس نے کھولنا راز، پردہ آپ اٹھایا۔ سچکھنڈ دا سچ رواج، لوک مات چلایا۔ پنجم مکھ دارکھ تاج، کلخی توڑے دے وڈیاں۔ نام سندیشہ بودھ
 اگادھ، اگئی کرے پڑھایا۔ ست ستوادی ساچی دھارا لاوے مات، لوک پرلوک حکم سنایا۔ بھگت سہیلے رکھ کے ساتھ، سنت سجن لے منایا۔ گرگھاں بچھے
 وات، گرگھاں گود اٹھایا۔ کوڑی کریا جھولی جاوے پاٹ، اوڈھن سیس رہن نہ پانیا۔ کلکیاں والی نہ رہے جماعت، ناماں والی نہ رہے سوغات، حصیاں ونڈ نہ
 کوئے ونڈایا۔ اکھراں والی نہ رہے لغات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم ورتایا۔ چھبھی پوہ کہے پر بھ لا دے چھبھر، شہنشاہ تیری
 سرنایا۔ توں نرگن داتا سب دا رہبر، تیری رحمت بے پرواہیا۔ تیتوں جھکدے دیکھے محمد احمد، ولیاں دے ولی تیری وڈیاں۔ گر اوتار تیرے نال ہوئے
 سہمت، جگ جگ سمتاں وچ پھیرا پانیا۔ تیرے نام کر کے محنت، محنت کر کے گئے کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ چھبھی
 پوہ کہے میٹوں یاد آئی کہانی بیتی، دیواں سچ سنایا۔ تیری جگ چوکڑی پچھلی ریتی، ریتوان دیاں سمجھایا۔ تیرا لیکھا دیکھیا صدی چو دھویں مندر مسیتی،
 شودوالے مٹھ کھوج کھوجایا۔ پر بھو تیرے نال کسے دی لگی نہیں پریتی، جگت یرانے رہے ہنڈھایا۔ سادھاں سنتاں صاف رہی نہ نیتی، دھیرج بیت سنتو کھ
 نہ کوئے دھراںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ڈھر دا ور، در تیرے اک عرضویا۔ چھبھی پوہ کہے میری عرضوی عرض، آرزو اک
 سنایا۔ پورا کر اپنا فرض، کیوں بیٹھا مکھ چھپایا۔ پچھلا گوبند دا تیرے سر قرض، لیکھا دے چکایا۔ تیرا کچھ نہیں ہندا حرج، بے انت تیری وڈیاں۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ پُرکھ ابناشی ہو دیال، بھنڑی زین دے وڈیاں۔ جگ چوکڑی بچھوں ہو یا مہروان، مہر نظر اٹھایا۔ گر
 اوتار پینمبر جو دے کے گئے پیغام، کلکیاں وچ بند کرایا۔ نیوں نیوں منگدے گئے دان، خالی جھولیاں اگے ڈاہیا۔ صدی دیہویں میرے سر کردے گئے

احسان، اپنا احسان چڑھائیا۔ جس ویلے آوے سِری بھگوان لیکھے سب دے دے مُکائیا۔ شرع لڑے نہ کوئے شیطان، شریعت نہ کوئے چترائیا۔ دین مذہب نہ کوئی آن، دوجا تھم نہ کوئے منائیا۔ اِکو تھم اِک فرمان، اِکو حاکم دے منائیا۔ اِک گو بند لیکھا لکھ کے گیا مہان، سرشٹ سبائی بھیو چُکائیا۔ ساچی سکھی لوک مات ہونی پردھان، چار ورنناں رنگ چڑھائیا۔ جنہاں دا پُرکھ اکال اِشٹ ایمان، دوجا گردیو نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرتھ تٹ مول نہ جان، سر سرور نہ کوئے نہائیا۔ ناتا توڑ کے شاستر سمتر وید پُران، اِکو پُرکھ اکال منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب ستگر ہوئے سہائیا۔ بھنڑی رین کہے کیوں ہو یا پر بھو چُپ، خاموشی وچ سمائیا۔ اُٹھ ویکھ اندھیرا گھپ، چار ورن نہ کوئے رُشنائیا۔ دین دیاں ہو کے ٹھہ، مہر نظر اُٹھائیا۔ اپنے بھگتاں آپے پُچھ، جو تیتوں رہے دھیائیا۔ کیوں نرگن ہو کے بیٹھا لُک، ساکھیاں روپ دھرائیا۔ کلجک پینڈا جائے نک، ستجک ساچے دے وڈیائیا۔ گو بند ویکھ دلارا ست، پتا پوت جوڑ جڑائیا۔ جس دے نال مولے تیری رت، سہنجی رین خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دے دکھائیا۔ بھنڑی رین کہے پر بھ ویکھ اپنے بھگت، بھو اپنا دے جنائیا۔ جنہاں وچھوڑا آیا جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سچ دوارے کر ترس، دیدار اپنا اِک کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ کھلائیا۔ پُرکھ ابناشی آپ سناؤندا اے۔ بھنڑی رین آپ سمجھاؤندا اے۔ جس دا لہنا دینا اوہو مول چُکاؤندا اے۔ سچ سندیشہ آیا کہن، شبدي ڈھولا راگ الاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماؤندا اے۔ سچ کرنی کار کماوانگا۔ چھبھی پوہ تیری رت سہاوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے کے اپنی سو، سچکھنڈ دوارے آپ اُٹھاوانگا۔ جس جگت وچوں ہو کے گئے نر موہ، مُجت او سے نال جڑاوانگا۔ نرگن جوتی کر کے لو، پرکاش اِک پرگٹاوانگا۔ بھگتاں پتا آپے ہو، بھگن ہو کے کھیل کھلاوانگا۔ جو وچھوڑے اندر رہے رو، تنہاں اپنا رنگ رنگاوانگا۔ دو جہاناں ڈھو آ ڈھو، دست امولک جھولی پاوانگا۔ چار جگ دی پچھلی وست کھوہ، خالی ہتھ سرب پھراوانگا۔ ساچے بھگتاں نال کرے نہ کوئی دھرو، دروہی اپنا نام جاناوانگا۔ ستجک نشانی رہ جائے چھبھی پوہ، ودی سدی اوہناں نال ملاوانگا۔ میں اِک دا اِک دوہاں دا دو، دوہاں دا اِک اپنا نور چکاوانگا۔ جس دے نال پر ماتم ہو کے گیا چھوہ، اُس دی آتم اپنے رنگ رنگاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا تھم اِک مناوانگا۔ ڈھر دا تھم اِک مناوانگا۔ گر اوتار پیر

پینغمبر سرب اٹھوانگا۔ وشن برہما شو نال رلاوانگا۔ سُرپت اند اٹھ کھلاوانگا۔ کروڑ تیتپسا پھڑ ہلاوانگا۔ ترے گن مایا نال رلاوانگا۔ پنج تت پردہ آپ اٹھوانگا۔ آسا منسا کھوج کھوجاوانگا۔ من مت بدھ آپ سمجھاوانگا۔ ساچے اسو بہہ کے گد، دو جہاناں پندھ مکاوانگا۔ گوہند ہن کرنا پئے نہ یدھ، شبد دھار اک دکھاوانگا۔ لوک مات رہے نہ کوئی لگ، پڑدا سچا آپ چکاوانگا۔ پیر پینغمبراں بینڈا جائے مک، صدی چودھویں اپنے لیکھے لاونگا۔ جو بھگت سہیلے گئے رس، پھڑ باہوں گلے لگاوانگا۔ جیہڑے ایس نشانیوں گئے اک، اوہناں لکھ چوڑاسی وچ بھواوانگا۔ گیڑا کدی نہ جاوے مک، مات گربھ وچ لکاوانگا۔ لیکھا کدی نہ جاوے چھٹ، بندھن کوڑا اکو پاوانگا۔ جنہاں نوں گوہند بنایا پت، اوہناں نوں اپنی گود بہاوانگا۔ اُجل کر کے ساچا لکھ، جنم جنم داروگ گواوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا وقت آپ سہاوانگا۔ ساچا وقت سچ سہاوانگا۔ کل کلکی آپ اکھواوانگا۔ ساچا ڈنکا شبد وجاوانگا۔ راؤ رنکاں آپ اٹھوانگا۔ دوار بکا اک سہاوانگا۔ جوتی تنکا شبد لگاوانگا۔ جن بھگتاں من دا پھیر کے منکا، منوں کامنا پور کر اوانگا۔ بھيو کھلا کے ساڈھے تن ہتھ تن کا، تند ستار اک ہلاوانگا۔ بھانڈا کوڑی کر یا بھن کے بھرم کا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال تراوانگا۔ چھبھی پوہ کہے پر بھ ہن لے سد، گر اوتار اپنے در بلائیا۔ جتھے بھگت سہیلے رہے سچ، تخت نو اسی تیری ملی سرنائیا۔ لیکھا مگیا مکے کعبے جج، حُجرہ حق دتا دکھائیا۔ مندر مینارے بیٹھے تچ، سجدہ اکو اک کرائیا۔ نغمہ نام سُن کے ند، صدمہ پچھلا رہے چکائیا۔ آب حیات پی کے مد، امرت رس مکھ چوائیا۔ ساچی سیجا چڑھے بھج، سنگھاسن اکو ڈیرہ لائیا۔ تیرا درس کرن راج، ترشنا ترکھا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پینغمبراں لکھال اپنا گھر، گھروگی پردہ دے اٹھائیا۔ پچھلا پورا کردے ور، وارتا اگلی دے جنائیا۔ زربھو چکا دے ڈر، بھے ڈر نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی آیا اک ویراگ، پریم وچ بگسائیا۔ حکم دیوے غریب نواز، شہنشاہاں دا شہنشاہ دیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پینغمبر جاو جاگ، بن اکھاں اٹھ کھلائیا۔ لوک مات ویکھو لگا بھاگ، بھگت دوار وجی ودھائیا۔ جتھے بیٹھا شہنشاہ آپ، زرگن داتا بے پرواہیا۔ رُوچ بُت جن بھگتاں دوہاں کرے پاک، پتت پُنیت دے بنائیا۔ نام بھنڈارا دے کے دات، خالی جھولی رہیا بھرائیا۔ میل ملا کے ساچی رات، رین خوشی دکھائیا۔ چار ورن دی اک جماعت، کھتری براہمن شو در ویش ونڈ نہ

کوئے ونڈائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ہو کے سدا ساتھ، باطن اپنی سیو کمائیا۔ لہنا دینا چُکا کے مستک ماتھ، پوجا پاٹھ اِکو اِک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال سب نے ننا باپ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے نات، بدھاتا اپنی گنڈھ پوائیا۔ اُٹھ کے چلو ویکھو کھیل تماش، اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو اِکٹھے، سچکھنڈ ساچے لین انگڑائیا۔ چلو ویکھئے پُرکھ سمرتھے، جو بیٹھا ویس وٹائیا۔ بھگت سہیلا بھگتاں تیج رکھے، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جنہاں نے مندر مسجد شودوالے سارے جھڈے، بھگت دوارے بہہ کے خوشی منائیا۔ اِکو پریم پیار اندر رتے، رتی رت نال رنگائیا۔ اِکو نور ویکھن اِکو اِکٹھے، دوئے لوچن بند کرائیا۔ جنہاں دے پچھلے لہنے دینے اوہناں دی جھولی گھٹے، گہر گمبھیر ہو یا سہائیا۔ گر اوتاراں پیراں پیغمبراں دے پاڑ کے پچھلے پٹے، مالک اِکو اِک اُکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سارے اُٹھے تینی اوتار، اِک دوجے ول رہے تکائیا۔ چلو چلیئے اپنا پنڈھ مار، بھئیئے واہو داہیا۔ حکم سُن کے عیسیٰ موسیٰ محمد اپنی اُکھ اُٹھان، چاروں کُنٹ نین کھلائیا۔ کی سندیشہ دیوے پروردگار، سانجھیا رہیا جنائیا۔ نانک گوہند ہو کے خبردار، بے خبر خبر سنائیا۔ ملے میل پُرکھ اکال، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جو جگ چوکڑی لہنا دینا لیکھا رہیا نور، پورب جھولی رہیا پائیا۔ اگلا حکم درتے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جو بیٹھا سچ دوار، بھگت سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ دیوے درس اِک دیدار، دید عید کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمی حکم آپ منائیا۔ گر اوتار پیغمبر گئے حل، اپنا قدم اُٹھائیا۔ دُور دُراڈے آون چل، بن کے پاندھی راہیا۔ سچ دوارا لین مل، در دوارے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دئے سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دُور دُراڈے آئے نیڑے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ چلو ویکھئے بھگت کیہڑے کیہڑے، چار جگ دے وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ پر بھ چرن لگائے جنہاں ڈیرے، آسن بیٹھے جمائیا۔ اوہناں دے اندروں کئے اندھیرے، کوڑ گڑیارا رہن کوئے نہ پائیا۔ مایا ممتا جھگڑے نیڑے، ہوئے ہنگتا گئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر آ کے کرن نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ہر کرتے کل کلکی اوتار، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا سوہنا لگا دربار، سوہنی بنت بنائیا۔ سنت سہیلے دے وکھال، جو بیٹھے سوہا پائیا۔ پُرکھ ابناشی ہو ڈیال، ڈھر دا حکم سنائیا۔ اُٹھو چلو میرے نال، اپنی اُنگی لوواں لگائیا۔ اوہناں دا دستاں

حال، جنہاں ملیا پر بھ بے پروا ہیا۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، چرن کولِ دتی سرناہیا۔ ترے گن مایا نہ کوئے جنجال، جیون جگتِ دتی سمجھایا۔ اگے بیٹھا دیکھ
 سنگھ پال، جو پل پل درشن پائیا۔ گو بند اوسے دا سوہنا لال، لال گلا رنگ چڑھائیا۔ جس دے پھل لگا ڈال، گرگھ بوٹے نظری آہیا۔ اُس دا دیوے نہ کوئی
 احوال، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کوئے نہ آہیا۔ چار جگ دا لیکھا دیکھے مہان، جو گر اوتار پیر پیغمبر بیانا گئے کرائیا۔ نرگن داتا ہو کے مہروان، مہر نظر
 اک اٹھایا۔ گرگھ میرا بھگت سہیلا کاہناں دا کاہن، بھگت جاناں نوں دیکھ دیکھ پر بھ اپنی خوشی منایا۔ گنگا گوداوری جمنائستی جنہاں دی چرن دھوڑ کرے
 اِشان، اپنی رکھے نہ کوئی مان وڈیایا۔ اوہ بھگت سہیلے گر اوتار پیر پیغمبر و پر بھ دے ہوئے مہمان، دُھر درگا ہی پرؤہنے نظری آہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، پر بھ دیوے سد مان وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و آو لو تک، تہانوں دیاں دکھایا۔ جنہاں دا تہاڈے جتا حق، اوہناں دی جھولی پائیا۔ اس
 وچ رہے نہ کوئی شک، شکوگ سارے دیاں گوائیا۔ ہر دے اندر ہر جو وس، ڈیرے گھر گھر رہیا جمایا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، تیر تھ تٹ نہ کوئے نہایا۔
 اِکو سوہلا اِکو ڈھولا جنا کے گاتھ، سوہنگ کرے پڑھایا۔ چار ورنناں بنا کے جماعت، اوچ نیچ میل ملاہیا۔ نرگن ہو کے ہو یا ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ ایکا گو بند
 بنا کے باپ، پتا پُرکھ وجی ودھایا۔ دیکھو رسول پاک، جو واحد نظری آہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ گر پیر اوتار و پیغمبر و
 دیکھ لو سوہنے سکھ، ہر ساچا سچ درڑایا۔ جنہاں دا لہنا دینا رہیا لکھ، پچھلے لیکھے پور کرائیا۔ ایٹھے اہناں نہ دیوے پٹھ، ستمگھ ہو کے نظری آہیا۔ ہر دے وسے
 سدا سہیلانت، نوت اپنی کار کماہیا۔ بھگت بھگوان دوارے گیا وک، دیکھو قیمت آپے پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماہیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر و دیکھو میرا لال، ہر اپنے رنگ رنگایا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے بھال، چرن سرن دتی وڈیایا۔ دھوڑ سرور تہائے تال، دُرمت میل دھوایا۔
 اوتھے کسے دی نہیں مجال، دوجی مجلس نہ کوئے لگایا۔ جنہاں دا کیتا حل آپ سوال، اوہناں دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، بھگت بھگوان جوڑ
 جڑایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر اں وچوں بولیا گو بند، شبدی آواز لگایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ گہر
 گسپیر گنی گہند، تیری ایہہ وڈ وڈیایا۔ بھگت سہیلے دیکھے تیری انادی بند، مات پت نہ کوئے پتا مایا۔ جنہاں دے انتر امرت رس وہا یا ساگر سندھ، نجھر جھرنا

دِتا جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن گرگھ، ہر جن ساچے نظری آئیآ۔ جنہاں دا جنم جنم دا میٹیا ڈکھ، کرم کرم داروگ گوائیا۔ ممتا مٹا کے چنتا بھکھ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ کوڑی کریا بوٹا رہیا پٹ، ساچا بھل اک مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیندے ہوکا، آہ اکو وار سنائیآ۔ سچ سچ اوہو آگیا مَوتج، جو دس کے گئے جنایا۔ جس دا دے کے گئے ہوکا، سو حاکم بے پرواہیا۔ جس دا بھانا کسے نہ روکا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ جس دا گوبند سُت تے گرگھ پوتا، پتا پوت و بے ودھایا۔ جس دے درتے نہ کوئی وڈا نہ کوئی چھوٹا، اکو رنگ سرب رنگایا۔ جس دا نام اکو سلوکا، اکو کرے پڑھایا۔ اکو وسنہارا کوٹھا، دوجی چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ اکو نور اکو جوتا، اکو ظہور رہیا دکھایا۔ اکو سرور مارے غوطہ، دوجی دھار نہ کوئی بنایا۔ اکو پُستک اکو پوتھا، اکو کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں آگئے پھر دے، اپنا پندھ مُکایا۔ ویکھیا کھیل وچھنے چر دے، سبجک تریتا دواپر کلجگ انم ویس وٹایا۔ نظارے تک نرائن زردے، زراکار کھیل دکھایا۔ جو بھگتاں وسے ہر دے، جنہاں دا ہر دا سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ ایہہ پیارے ہوئے اوسے دے بردے، جو پریتیم سب دا نظری آئیآ۔ ایہناں گیڑ اندروں باہروں گڑدے، سنگر پورے لٹھ بھوایا۔ ایہہ مالک بن گئے اوس پڑ دے، جتھے گوپی کاہن ناچ نچایا۔ ایہناں بھنڈارے مل گئے ہر دے، سمرتھ پڑکھ دتا ورتایا۔ ایہہ سیوک ہو گئے اوس بڑ شیر کیہر دے، جس دا بھے متے سرب لوکایا۔ ناتے چھڈ کے مٹی دے ڈھیر دے، انم جوتی جوت ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ پیر پیغمبر کہن سانوں تھوڑی ملی فرصت، سچ کہانی رہے جنایا۔ در دوار اوس دے، جیہہڑا عرشاں توں پرے ڈیرہ لائیآ۔ جس دا حکم سدا درست، کوڑی کریا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ پیر پیغمبر گر آئے ویکھ کے بولی دھرنی، دھرتی رہی جنایا۔ میٹوں ٹھنڈ پئی لگ کے اُسدے چرنی، جو اپنا قدم لکایا۔ رس ویکھیا ایس دی سرنی، سرنگت سرنایا۔ میٹوں بھل گئی و دیا پڑھنی، جگت نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا کھیل رہیا دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے جھک، واہوا پر بھو تیری وڈیائیآ۔ اسیں آ کے ویکھیا ایہناں دا گھ، جیہہڑے تیرا نام دھیائیآ۔ نال ویکھیا تیرا گوبند سُت، جس دا جلوہ نور خدایا۔ تیری

دھاروں آیا اٹھ، جوتی جاتا ویس وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا دے دکھائی۔ سارے لیکھا لو منگ، ہر کرتا آپ جنائندا۔ گر
 اوتار پیغمبر لو نشنگ، نشاناں سب دی جھولی بھرائندا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پڑیاں لواں آیا لنگھ، وشن برہما شو چرناں ہیٹھ دہائندا۔ جس دانام اگتا وچے مردنگ،
 تال تلواڑا نظر کسے نہ آئندا۔ جو سوامی ٹھا کر پروردگار ہو کے وسیا بھگتاں سنگ، مرید مُرشد دیا کمائندا۔ جس دالہنا دینا آتم انتر اک انند، پرمانند آپ
 دکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ساچی کار کمائندا۔ گرؤاں وچوں کہن گردیو، دیوت سُر سیمس نوایا۔ پرہو ساڈی لیکھے لالے سیو،
 جگ چوکڑی جو کمائی۔ توں داتا الکھ ابھیو، اگم اتھاہ تیری وڈیائی۔ توں وسیں نہچل دھام سدا نہکیو، سچ سنگھاسن سوہا پایا۔ تیری صفت کرے کیا کوئی رسنا
 جہو، بدھیوان نہ کوئے وڈیائی۔ جگ چوکڑی سانوں دتا بھیج، لوک مات سیو لگائی۔ انتم وسے تیرے دیس، سرن ملی سرنائیا۔ لیکھا لکھ کے گئے لیکھ، جو حکم
 دتا جنائی۔ کجھ لہنا گر دسمیش، دہ دشا ویکھ دکھائی۔ جے حکم دیویں تے کراں پیش، پردہ آپ اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب
 دے ہتھ رکھائی۔ پُرکھ اکال ہو دیال، اپنی دیا کمائندا۔ ساچا لیکھا دس دے لال، سر تیرے ہتھ رکھائندا۔ بھیو ابھیدا کھول دیواں احوال، پڑدا اوہلا پرے
 ہٹائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائندا۔ گوہند کہا پرہو ایہہ تیری چٹھی، جیہڑی اپنے آپ پھڑائی۔ حرفاں نال نہیں ایہہ
 لکھی، قلم چلی نہ کوئے شاہیا۔ جگت نیت کسے نہ دسی، دوئے لوچن رہے شرمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائی۔ پُرکھ اکال کہا
 گوہند ایہہ کھول، بھیو دیاں جنائی۔ اس دے اندر اک بول، سوہنگ ڈھولا دتا لکھائی۔ تیتوں بناؤنا دھر دا وچول، وچولا اکو نظری آئی۔ لکھ چوڑاسی تولنا تول،
 نام ترازو ہتھ اٹھائی۔ کلجگ کوڑی کریا دینی وروں، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ پر بھ دانام و جاؤنا ڈھول، ڈنکا اکو ہتھ اٹھائی۔ ست دھرم دا دوارا دینا کھول،
 کوڑی کریا رہن نہ پائی۔ ہر گھٹ اندر جانا مول، مولا ہو کے نظری آئی۔ تیرے نال کراں قول، اقرار دیاں لکھائی۔ جس ویلے پرگٹ ہوواں اُپر دھول،
 نہ کھنکا روپ وٹائی۔ میتوں سمجھ نہ سکے کوئی پنڈت پاندھا رول، جگت و دیا نہ کوئے چترائی۔ نو کھنڈ پر تھی مار کے رول، بھگت سہیلے لواں جگائی۔ امرت آتم
 دے کے پائل، رس اکو دیاں دکھائی۔ سوامی ہو کے وسوں کول، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ گوہند

دیکھ اگلا لیکھا، سو کرتا آپ جنائیا۔ جس دا نور دس دسمیثا، اوہ مالک دُھر دا ماہیا۔ کلجگ انت دھارنا بھیکھا، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ ڈیرہ لاؤنا تیرے دیسا، سمبل ناؤں صلاحیا۔ بھگت اُدھارن میرا ہونا پیشہ، پیشینگوئی دیاں جنائیا۔ جنم کرم دامیٹ کے لیکھا، بھرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ تیرے سَت دُلاڑے چاڑھ کے بھیدا، سیوا اک سُنائیا۔ آپ بن کے کھیوٹ کھیڈا، بیڑا اپنے کندھ رکھائیا۔ صدی ویہویں پھیر کراواں چیتا، اگلی گنڈھ پوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دالوک مات رہے کوئی نہ ٹھیکر، دیناں مذہباں جھگڑا دیاں مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوہند پڑھ اگلی سطر، سَت ستوادی دے جنائیا۔ جیسہرا لیکھ اگلی پتر، پترکا وچ سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ اُس دا سخر پُرکھ ابناشی آوے اتر، جوتی دھار آپ پرگٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن شکر، شکرے وچ سیس نوائیا۔ جو بھگت سہیلے چک کے کچھڑ، اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوہند ویکھ اگلی دھارنکی، جو آخر دیاں جنائیا۔ کی کچھ کہندی پر بھو دی چٹھی، فرمانا کی سمجھائیا۔ کیہڑا لیکھ کیہڑی متی، متر پیارا رہیا بنائیا۔ کیہڑی وار کیہڑی تھتی، گھڑی پل کون سہائیا۔ گوہند ویکھ کے اپنی انھیں، انتر خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال کہانی دسی سچّی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دتا درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ انتم ناری ناتا توڑ کے پتی، دُہاگن روپ وٹائیا۔ سادھ رہے کوئی نہ ستی، من واسنا کام چلائییا۔ بُدھ مت رہے نہ رتی، منمت ہوئے ہلائییا۔ بھائی تنکے بھین سکی، پتا پتر دھی اٹھائیا۔ ساچی پڑھے کوئی نہ پئی، ہر کا نام نہ کوئے دھیائییا۔ گر کاشد قیمت پئے نہ رتی، رتی رت نہ کوئے سُکائییا۔ ساچی چلے کوئی نہ ہئی، ونجارا کوڑ گڑیارا نظری آئییا۔ کاہن نوں ملن والی رہے کوئی نہ سخی، سیتا سرتی رام نہ کرے گڑمائیا۔ سب دی نرد پے جائے نئی، سار پاش کھیل اٹائیا۔ چاروں گنٹ تپے بھٹھی، ترے گن اگنی تت تپائیا۔ جوت بُجھ جائے موم بتی، نوری نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند اگلی پڑھ سطر، ہر سنگر آکھ سنایا۔ کلجگ رہنا کوئی نہ متر، متر دھروہی جگت سبایا۔ اوس ویلے گوہند کرنا فکر، تیتوں دیاں سمجھایا۔ تیرا میرا سب نے چھڈنا ذکر، سیس جگدیش نہ کوئے نوایا۔ اوس ویلے میں اپنی دھاروں آواں نتر، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویس انیکا روپ وٹایا۔ گوہند ویکھ اٹھ کھول، پُرکھ ابناشی رہیا جنائیا۔ کلجگ کوڑا ڈنکا وجنا ڈھول، مندر مسجد شو دوالے مٹھ دین دُہائیا۔ مایا ممتا

پینارول، کوڑی کریا بھجے واہو داہیا۔ ساچی وست رہنی نہ کسے کول، خالی ہتھ پھرے لوکائیا۔ نیتزنین رونا دھرنی دھول، اپنا حال سنائیا۔ تیرے نال میرا قول، کلماں والیاں ہوئے جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اجدار رہیا کھلائیا۔ گوہند آگے بول کی پڑھنا، سچ دیاں جنائیا۔ کلجگ آگنی کوڑی وچ سب نے سڑنا، تیرے میرے نالوں ہوئے سرب جدائیا۔ کایا مندر کسے نہ وڑنا، ہر دے ہر نظر کسے نہ آئیا۔ ٹھگ چور یار ہو سب نے مندرراں اندر پھرنا، بہر روپی بھیکھ وٹائیا۔ سنگر پلو کسے نہ پھڑنا، کوڑے ناتے جگت جڑائیا۔ ڈھر سوامی ملے کوئے نہ سڑنا، مرنا مرنا کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند کہا جس ویلے حالت ہووے ایہہ جگت، صدقی نظر کوئے نہ آئیا۔ توں کیہڑے وسیں اتے عرش، عرشی پریتم ڈیرہ لائیا۔ کیوں نہ تیتوں آوے ترس، رحمت دے داتے میری اک عرضوئیا۔ اوس ویلے پُرکھ ابناشی کہا میں زرویر ہو کے آواں پرت، پت پر میثور پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ویکھ کے بھگت، سنت سہیلے جوڑ جڑائیا۔ جنہاں دے راہ وچ رہن نہ دیواں کوئی اٹک، مارگ اکو اک دکھائیا۔ اوہناں دی اپنے کول رکھاں فرد، فہرست ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ جس ویلے ویہہ سو آگنی بکرمی دا آیا وقت، رین بھڑی نال رلائییا۔ زرگن ہو کے دیواں درس، گوہند تیرا نت نور رُشنائیا۔ سب دی تپدی کایا من آتما سیتل کر دیاں سرد، ٹھنڈک اک ورتائیا۔ غریب نمائیاں نال ونڈ کے درد، دکھیاں دا دکھ اپنی جھولی پائیا۔ جگت قصائی ہتھ پھڑے نہ کوئی کرد، قتل گاہ نہ کوئے بنائیا۔ سور گال کھان والے سارے آواں ورج، ڈھر دا حکم سنائیا۔ جو دھا سور پیر بن کے مردانہ مرد، مدعا سب دا ویکھ دکھائیا۔ کراں کھیل اک اسپرج، گر اتار پیر پیغمبر در سارے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ چٹھی کرے میرا واہو لکھیا سیر لیکھ، کھت ملی وڈیائیا۔ جس دا جلوہ اکوتج، تجربہ اوس دا بے پرواہیا۔ اوس اپنا کھولنا بھيو، پردہ اک چکائیا۔ مالک ہو کے دیوی دیو، دیوت سُر لئے ہلائییا۔ جن بھگتاں ویکھ کے پچھلی سیو، سیوک اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیر اپنا ہتھ لکائیا۔ چٹھی کہے میرے وچ لکھی اک آگنی، سرگن زرگن نظری آئیا۔ نال سہاوے سوہنی متی، بن اکھراں ونڈ ونڈائیا۔ جیسہڑی جگت جہان نہ دسی، دہ دشانہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھ رہیا دکھائیا۔ چٹھی دا لیکھ دکھائیا۔ گوہند اٹھ اک کھلاؤندا اے۔ پرتکھ اوٹ اک وڈیاؤندا اے۔ موجود ہو کے

اک بناؤندا اے۔ حدود اپنی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ مقروض اپنا آپ بناؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ا بھيدا آپ کھلوئندا اے۔
 بھيو ا بھيدا سچ کھلاوانگا۔ گوہند تيرا ليکھ لکھواوانگا۔ وس کے ساچے ديس، سوہنا رنگ رنگاوانگا۔ شبد اگمی بھیج، بھانڈا بھرم بھناوانگا۔ سُنھنجی مان کے سچ، آسن
 اک وچھاوانگا۔ بھگت بھگوان دی رچ کے کھيڈ، خالق خلق وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماوانگا۔ سچ کرنی کار کمائے گا۔
 تيرا پر ميشور ويس وٹائے گا۔ جگتیشور ديا کمایگا۔ مہیشور ويکھ وکھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائے گا۔ اپنی کل
 دھراوانگا۔ جوتی جاتا ويس وٹاوانگا۔ ویدی سوڈھی دوویں انت تجاوانگا۔ موی ہو کے ٹھاکر آوانگا۔ چوبی ہو کے ويکھ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماوانگا۔ گوہند ويکھ اگلی کہانی، چٹھی وچوں دیاں جنایا۔ جس دی ست اک نشانی، دو جہان دین گواہیا۔ جس دا پد اک زبانی، شاہ
 پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دو جہاناں بن کے حکمرانی، سندیشہ اکو اک سمجھایا۔ لکھ چوراہی بن کے بانی، بانا اپنا لواں بدلایا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں دی چار جگ
 دی کٹھی کر کے ڈھانی، گھر اکو دیاں وکھایا۔ جتھے پر م پُرکھ دی پر م پُرکھ گاوے بانی، وديا پڑھن والا نظر کوائے نہ آيا۔ جس دے تیر تھ او سے دا پانی، جس
 دی آتما او سے دا پرما تہا بانی، زالی اپنی کھیل بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمايا۔ سچ کرنی کار کماوانگا۔ سنجگ ساچی دھار
 پرگٹاوانگا۔ بھگت سہیلے یار بناوانگا۔ مندر مینار سرب تجاوانگا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر ڈیرہ لاوانگا۔ رويداس چميار نال ملاوانگا۔ شبد کھنڈا اک ہتھيار پرگٹاوانگا۔
 ليکھا جان کے کوٹ برہمنڈاں، نو کھنڈاں چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ گوہند تيرا چاڑھ کے نوری چندا، نورانہ اپنے نال ملاوانگا۔ دین دیاں ہو بخشندا، بخشش رحمت
 جھولی پاوانگا۔ میں باہروں سرشی نوں نظری آواں بندہ، اندر پُرکھ اکال ہو کے ڈیرہ لاوانگا۔ لکھ چوراہی توڑ کے مان گھنڈا، شبد ڈنڈا سب دے سیس
 ٹکاوانگا۔ بھگتاں اندر رہن نہ پاوے کوئی گندہ، کوڑ گڑیاں پرے ہٹاوانگا۔ گر سکھاں دے چرناں ہیٹھ وگا کے گنگا، پچھلا مان سرب مٹاوانگا۔ جوگ ابھياس
 رہے کوئی نہ دھندا، سوہنگ اکھراک پڑھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی کار اک کراوانگا۔ ساچی سرنی اک
 رکھاوانگا۔ ساچی خوشی اک سمجھاوانگا۔ ساچی پڑھنی اک پڑھاوانگا۔ ساچی مرنی اک سمجھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل

ملاوانگا۔ گوہند کہے میں سُن کے ہو یا خوش، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ تیرے بھانے اندر ہو کے چُپ، بیٹھا سیس نوایا۔ جس ویلے اندھیرا ہووے گھپ، کجک رین اندھیری چھایا۔ تُوں کتھے بہیں لگ، اپنا آسن لایا۔ کتھے ویکھاں تیرا گھ، جوتی درشن پائیا۔ کچھ دس میٹوں در تیرے رہیا بچھ، بندنا سیس نوایا۔ پُرکھ ابناشی پیاٹھ، سچ نال سمجھایا۔ سُن میرے لاڈلے پُت، تیتوں دیاں جنایا۔ جس ویلے کجک پینڈا رہیا ہووے مک، نرگن ہو کے آواں چائیں چائیا۔ تیرا بوٹا نہ جاوے سُنک، پت ڈالی ویکھ دکھایا۔ سچ ہریاول جاوے پُھٹ، رت بسنت بہار بنایا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے گودی لوواں چک، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ اندر وڑ کے لوواں بچھ، ڈونگھا مندر کھوج کھوجایا۔ اپنے نام دی پڑھا کے تک، تخم تاثیر دیاں بدلایا۔ سچ بھنڈارا ونڈاں مُفت، قیمت سکے نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک رکھایا۔ گوہند مارگ سچ لگاوانگا۔ کایا ماٹی کچ ویکھ دکھاوانگا۔ جو منوآ رہیا نچ، پریم ڈوری نال بندھاوانگا۔ جو اگنی رہی تپ، امرت میگھ نال ساتک ست کراوانگا۔ جو سرتی رہی کوڑی واسناٹھ، سچ سچ اک درڑاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھاوانگا۔ ساچا کھیل کر دکھایگا۔ دین دیال دیاکمایگا۔ ویہہ سو اگنی رت سہایگا۔ ساچی سکھی پھیر بنائے گا۔ جس دی دھار ہووے سکھی، جگت کھنڈا گھ شرمایگا۔ ایہہ ایسے کارن دتی چٹھی، دُھر دا حکم آپ جنایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایگا۔ گوہند کہا سکھی کیہری، پر بھ میٹوں دے جنایا۔ پُرکھ اکال کہا جنہاں نوں اپنی چاڑھاں بیڑی، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ اوہناں دی لوک مات پھیر نہ ہووے پھیری، جنم جنم نہ کوئے بھوایا۔ میں اوہناں دا ٹھا کر اوہ سکھی میری چیری، چیل گرا کو نظری آیا۔ لکھ چوراسی وچوں میٹوں تھوڑی جہی ہتھیری، جس دی گھال کیتی برتھا کوئے نہ جایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنایا۔ گوہند کہا پر بھو اچھا، تیری بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہا سُن بچہ، تیتوں دیاں سمجھایا۔ ستاراں سو چھپنجا بکرمی والا بھانڈا کچا، پلا وچوں نظری آیا۔ دوہاں نے مل کے ڈھالنا سچا، جس دی قسم نہ کوئے سمجھایا۔ ہن تیتوں تھوڑا جہا دتا پتہ، پھیر بہتا دیاں درڑاویا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ گوہند اوہ سکھی ہوون میرے بھگت، بھاگاں والے نظری آیا۔ جنہاں دی لیکھے لا کے بوند رکت، اپنا رنگ دیاں چڑھایا۔ انتر آتم دے کے شکت، سرتی شبد ملایا۔ وچ رہن نہ دیواں فرق، دُھر دا جوڑ جڑاویا۔ تحریری

کر کے لکھت پڑھت، میلا سہج سُبھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ سُن کے بچن چھبھی پوہ ہسی، خوشیاں رنگ وکھانیا۔ واہوا
 پر بھو توں سب داکملاپتی، پت پر میثور تیرے ہتھ وڈیانیا۔ میں تیری سکھی ویکھاں اکھیں، جو بھگتاں دین وڈیانیا۔ چرن پریتی تیری ڈھٹھی، دھوڑی
 خاک رمانیا۔ راہ تکی سوارتی، کیسر اپنی اٹھ کھلایا۔ میری اوہناں نال بات سچی، جنہاں نوں باطن ملدا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دُھر داملک ہوئے سہانیا۔ سوارتی کیسر کہے ہس، سوہنا ڈھولا گانیا۔ پر بھو میری کھولنی اٹھ، درشن دینا کرانیا۔ جس ویلے پرگٹ ہوویں پُرکھ سمرتھ، اپنا
 پھیرا پانیا۔ سنت سہیلے کریں وکھ، گر چیلے میل ملانیا۔ اوہناں نال ملا کے ہتھ، دُھر دا جوڑ لئیں جڑانیا۔ دُھر دامارگ دس، کریں سچ پڑھانیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دیاں رنگانیا۔ میں دُھر دارنگ رنگوانگا۔ ساچا دُھر داتال وجاوانگا۔ اندرپُر دا وقت سہاوانگا۔ دُھر دا جوڑ جڑاوانگا۔
 مور تور دا لیکھ مکاوانگا۔ اندھ گھور دا وقت چکاوانگا۔ پنچ چور دا ڈیرہ ڈھاوانگا۔ سُر ت شبد داناتا جوڑ، سوہنا گھر وساوانگا۔ بھانڈا بھرم دا پھوڑ، فُرنا اکو نام
 پُھراوانگا۔ ڈوگھے وہن وچ رڑھیا جاندا لواں موڑ، ڈنڈا شبد اک اٹھاوانگا۔ کلجک پھیر نہ پاوے شور، شہنشاہ ہو کے حکم مناوانگا۔ اکو منتر فُرنا پُھرے پھور،
 فُر نے سب دے بند کراوانگا۔ بھگت بھگوان داناتا جوڑ، جوڑی اپنے نال رلاوانگا۔ ساچے چاڑھ کے شبد گھوڑ، واگاں اپنے ہتھ رکھاوانگا۔ جس ویلے گوہند
 میتوں اپنے بھگتاں دی پی لوڑ، اُس ویلے سکھی سچ پرگٹاوانگا۔ جنہاں دے وچ نہ کوئی ٹھگ رہے نہ چور، کوڑیاں نہ نال رلاوانگا۔ آگے اپنے لواں تور، پچھے
 اپنا حکم سناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماوانگا۔ سچ کرنی کار کماویگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ نرگن ہو کے پھیرا پاوایگا۔ سنت
 سہیلے آپ جگاویگا۔ گر چیلے میل ملاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کماویگا۔ گوہند کہے اوہ بھگت سہیلے، میں نیتز ویکھ ویکھ
 بگسایا۔ جس ویلے ہوون میلے، مل مل خوشی منانیا۔ ساچی سکھی دی سُنو بنت، ہر سنگر آپ بنانیا۔ چار جگ دے پچھلے سنت، بھگوان ویکھ ویکھانیا۔ چری
 وچھننیاں میلا کنت، آتم سچ سہانیا۔ سوہنی بنائے بنت، سمرتھ بے پرواہیا۔ لیکھا چکا کے آدانت، انتشکرن کھوج کھوجانیا۔ نام نُماری چاڑھ کے رنگت، رنگ
 اپنا دے رنگانیا۔ گرکھ کوئی نہ رہے منگت، دُوبے در نہ جھولی ڈاہیا۔ ویہہ سو ائی بکرمی چھبھی پوہ جنہاں نوں ملاوے اپنی سنگت، تنہاں دا سگلا سنگ نبھانیا۔

اوہناں نوں لوڑ رہے نہ کسے پنڈت، ملا شیخ سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے اک سرنائیا۔ جنہاں سرن دیوے سوامی، صاحب اپنی دیا کمائیا۔ شبد سروپی دے نشانی، نشانہ انیالا تیر چلائیا۔ بودھ اگادھ سنا کے بانی، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ انتر آتم دے کے پد نربانی، گھر ساچے دئے بہائیا۔ جلوہ دے کے جوت نورانی، نرنجن نور کرے رُشنائیا۔ آتم سچ اک سہانی، سو بھاونت وکھائیا۔ آتم رس دے کے پانی، سائنک ست کرائیا۔ ناتا توڑ کے چارے کھانی، انڈج جیرج اتبھج سیتج وچوں باہر کڈھائیا۔ چرن کول بخش دھیانی، ایشٹ اکو اک منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو سکھی اک سمجھائیا۔ ساچی سکھی دا اک اصول، ہر کرتا آپ بنائیدا۔ دُھر سندیشہ دے معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیدا۔ چار ورن نہ جاون بھول، اٹھل آپ درسائیدا۔ سب دا لیکھا چکے مول، لہنا حساب مکائیدا۔ ناتا جڑے کنت کنتوہل، ہر کنت اک اکھوائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا راہ آپ وکھائیدا۔ ساچی سکھی دا سچا رستہ، رہبر دئے وکھائیا۔ سب نالوں چھوٹا سب نالوں ستا، سبھے دئے سمجھائیا۔ پوتھیاں والا بٹھنا نہ پئے بستہ، اکو سوہنگ ڈھولا گائیا۔ اکٹھا کرنا نہ پئے کاغذاں دستا، اشارہ اور نہ کوئے جنائیا۔ پار کرائے عرشاں فرشاں، ساچے چرناں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ساچا لیکھا آپ مکاؤندا اے۔ ساچی کرنی آپ کماؤندا اے۔ جگ جگ اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ پڑھاؤندا اے۔ سنت سہیلا سدا جگاؤندا اے۔ گر چیلے جوڑ جڑاؤندا اے۔ جگ میلے آپ ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کھلاؤندا اے۔ ساچی کھیل کہے میں ہوئی رات، رُتری نال ملائیا۔ ستائی پوہ دی دے پر بھات، جو بیٹھی اکھ کھلائیا۔ بھگتاں ملیا ساچا باپ، داتا دُھر درگاہیا۔ سوہنگ دسیا چاپ، آتم پر ماتم کری پڑھائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے نات، ناتا دُھر دا لیا بنائیا۔ درشن دے کے ساکھیات، سگلی چند مٹائیا۔ گر گھ بنا کے پارجات، اکو رنگ رنگائیا۔ پردہ کھول کے دتے نال وضاحت، صفتاں نال صلاحیا۔ جن بھگتاں دینی اک سوغات، دُھر دی دات ورتائیا۔ اوچ نیچ دوویں کر کے پاک، صاف ستھرے دئے بنائیا۔ اکیاں اکیاں دی ست جماعت، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ ساچے تخت بہہ پر بھ آپ، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائیا۔ چاروں کُنٹ کر تلاش، شبد سنت سہیلے لئے اٹھائیا۔ اپنی پوری کر کے خواہش، بھگتاں اپنے نال ملائیا۔ ناتا توڑ کے ہڈ ماس، ناڑ ناڑ کرے رُشنائیا۔ سدا سہیلا

وسے پاس، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ جنائیا۔ دُھر دا لیکھا جناون آیا، ہر کرتا بے پرواہ۔ ساچا مارگ لاون آیا، نُور نُورانہ اک خُدا۔ پیر پیغمبر در بلایا، سداً حکم سنا۔ گر اوتار چرن لکایا، سر سکے نہ کوئے اٹھا۔ سچ دوار اک دکھایا، بھگت بھگونت آپ سہا۔ دُھر دا ڈھولا اکو گایا، شبد اگم دتا جن۔ کوڑی کرپا وقت چُکایا، سنجگ ساچا سماں رہیا سہا۔ بچھلی عادت دئے بدلایا، مارگ اگلا اک دکھا۔ قُدرت قادر کھیل رچایا، مارگ دو جہاناں لا۔ ساجن مینا بن کے آیا، پُرکھ ابناشی ویس وٹا۔ گو بند سُت نال رلایا، دو جہاناں سُنیاں رہیا جگا۔ شبد خُماری نام چڑھایا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کما۔ ساچی کرنی کرنیہارا، ہر وڈا وڈا وڈیا نیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو بھگت دوارا، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ جتھے شبدی اک اشارہ، دُجی سینت نہ کوئے لگائیا۔ اٹھ کے ویکھو گر سکھ رہیا نہ کوئی کوارا، ہر کنت لیا پرنائیا۔ جنہاں دا وجد سچ نگارہ، وشن برہما شو نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جنہاں داستائی پوہ لگنا اکھاڑا، پُرکھ ابناشی حکم سنا نیا۔ دُھر درگا ہی ویکھن آیا لاڑا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا نیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہ پر بھ، تیری وڈ وڈیا نیا۔ جگ جنم دے وچھڑے جس لئے لہ، کھوجی ہو کے کھوج کھوجائیا۔ پریم پیار اندر لئے صد، دُجا حکم نہ کوئے سنا نیا۔ جنہاں دے نال مل کے اگلا لاؤنا گ، رستہ اک دکھائیا۔ سچ دوار ہر نرنکار اکو کراؤنا ج، محبوب ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے درشن پاؤگے۔ جس ویلے پر م پُرکھ دا چلیا رتھ، برہمنڈ کھنڈ سیس نواؤگے۔ جس دا لیکھا اگی ہتھ، ہتھوں والیو اپنے خالی ہتھ سرب کراؤگے۔ جے نال بھگتاں مل کے گاؤ جس، پھیر درشن پر بھ دا پاؤگے۔ جنہاں دے ہو کے آیا وس، وستو اوہناں نال اپنی جھولی بھراؤگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیشہ بوُجھ بُجھاؤگے۔ دُھر سندیشہ دُھر فرمانا، دُھر درگا ہی آکھ سنا نیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں وقت اک سہانا، سہنجنی گھڑی نال ملا نیا۔ تخت نو اسی ہو کے دُھر دارانا، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں دیوے اکو دانا، داتا ہو کے جھولی پائیا۔ دُجے در منگن کسے نہ جانا، بچھلا لیکھا سرب مُکائیا۔ ہر سنگت مل کے اکو گانا، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیا۔ اگی اگی جوڑ جڑانا، اینکار رنگ رنگائیا۔ ساچی گنڈھ اک پوانا، پنڈت پاندھانہ کوئے سمجھائیا۔ ساچا مارگ اک لگانا، چار ورنناں اٹھاراں برناں

میل ملائیا۔ چاروں کُنٹ آپ بھوانا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا زمیں اسماناں، گگن منڈل ڈیرہ ڈھائیا۔ دوار دسے اک بھگوانا، چرن کول سچ دکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا اک نشانہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبرو، جس ویلے اگی اگی ہوئے اکتھے، اپنا جوڑ جڑائیا۔ تہاڈے وینہدیاں سب دے ڈھیہہ جانے بھٹھے، پچھلا لیکھا دے مکائیا۔ تیس رل کے بن جاؤ بھائی سکے، متریا رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دے لکھ پوڑاسی وچوں پچے، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا درسائیا۔ جس ویلے اگی اگی گنڈھ پواؤنگے۔ ساچی سکھی اوہ اکھواؤنگے۔ گوہند نوں دتی چٹھی، چٹھی دا مل پواؤنگے۔ چار کُنٹ وچوں تھوڑی جہی دسی، دہ دشا پھیر الکھ الاؤنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل وچ سماؤنگے۔ جن بھگت کہن پر بھ دُھر دے ٹھا کر، سچ دے سمجھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ بھاگ لگا دے کایا گاگر، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ در آیاں گھر دے دے آدر، آدرش اپنا اک دکھائیا۔ تیرے برہوں وچھوڑے اندر ہوئے پاگل، جگت جہان کہے شودائیا۔ نرمل کرم کر اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ ایہہ بھگت تیرے سوڈاگر، ساچا وچ دے دکھائیا۔ تیرا کرم کرتے قادر، قدرتاں دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی جھولی دے بھرائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرے در دے منگتے، منگن انتم آئیا۔ سانوں اندروں باہروں رنگ دے، رنگن اک چڑھائیا۔ اندر پُری والے اپنا اوہ انند دے، جس وچ اپنا آپ سمائیا۔ ساڈی جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ دے، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری بے پرواہیا۔ ساڈا مان ہنکار توڑ کے ہنگ برہم دے، پاربرہم تیری سرنائیا۔ بن تیری کرپا بھگت کدی نہ جدے، مات گر بھ کدے نہ آئیا۔ لیکھے مُکا دے چنتا غم دے، اکو خوشی دے دکھائیا۔ ناتے توڑ دے کایا تن دے، نرمل جوت کر رُشنائیا۔ ہُن اسیں من دی آکھی کدے نہیں منڈے، منسا تیرے نال رلائیا۔ جے بردے ہو گئے گجری دے چند دے، دُوجے سیس نہ کدے نوائیا۔ جے کرپا کریں امرت پیتے تیری پریم پیاری کھنڈ دے، اکیاں اپنا رس دکھائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ جھولی آئے اڈدے، تیرے اگے ڈاہیا۔ ہُن پینڈے ویکھ آخیری حد دے، اپنی حالت رہے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتو ستائی پوہ رنگ رنگاؤنگے۔ ساچے سنتو دھرم دا سنگ بناؤنگے۔ دُور ہوئے اپنے من توں، کایا مندر اک وساؤنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے خوشی مناؤ گے۔ جن بھگتو ساچے گھر بہاوانگا۔ پندھ مُکا کے نو در، دسواں سچ سچ کھلاوانگا۔ پنجاں چوراں دا چکے ڈر، پنچم ناد شبد سناوانگا۔ سرتی تہاڈی اندر وڑ، گرتی اپنا نام دواوانگا۔ تہاڈی منزل پوڑی چڑھ، گرہ مندر سو بھا پاوانگا۔ سچ بچھو درس دیواں گھر گھر، ایسے طرح نظری آوانگا۔ جے تن چھوڑ کے جاؤ مر، مرن توں پہلاں اپنی گود ٹکاوانگا۔ جنہاں سوہنگ ڈھولا لیا پڑھ، اوہناں دا ضامن دو جہان بن جاوانگا۔ جیہڑے اکیاں وچ گئے رل، اوہناں نال مل کے اپنا جھٹ لنگھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ رکھاوانگا۔ سر سب دے ہتھ رکھانگا۔ بھگتاں اگلا مارگ دسوانگا۔ بچھا دے کدی نہ نساوانگا۔ ہر دے اندر وساوانگا۔ سد ستمکھ ہو کے ہسوانگا۔ تہاڈے پریم دا ڈھولا رٹانگا۔ وچولا ہو کے چکانگا۔ آوندا جاندا کدے نہ اگانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پھر اپنے چرناں ہیٹھاں رکھانگا۔ جن بھگت کہن کی دیویں لارا، اچھل چھلدھاری اپنا چھل وکھانیا۔ سری بھگوان کہے میرا تہاڈے اگے ہاڑا، دوئے جوڑ سپس نو انیا۔ دُھر دا کراں اک پیارا، جو لگی پریت نہ کوئے تڑانیا۔ تہاڈا بن کے آواں و نجارا، نرگن ہو کے پھیرا پانیا۔ اگے بننا نہیں بے اعتبارا، اعتبار اپنا دینا کرا انیا۔ ایہہ کوڑا نہیں یارا، یارانہ دُھر دا رہیا لگانیا۔ ایہہ مالک پھر دا آیا نہیں آوارہ، تہاڈے کارن ویس وٹانیا۔ جیہڑا گوہند نال اُدھارا، اکیاں دی جھولی پانیا۔ ایہہ سکھاں دا سکدارا، انتر آتم آشا پور کرا انیا۔ تہاڈا بھر کے جائے بھنڈارا، بھانڈا خالی رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی سیوا آپ کمایا۔ جن بھگت کہن پر بھ اسیں بیٹھے انھول، سمجھ کچھ نہ آنیا۔ جھوٹا مار کے نہ جائیں رول، رولے وچ رکھانیا۔ صاحب سنگر کہے میں پورا تول کے جاواں تول، اپنا کنڈا آپ اٹھانیا۔ پہلوں وڈیائی دیواں اُپر دھول، پھیر سچھنڈ دوارے سو بھا پانیا۔ جوتی جاتا ہو کے جاواں مول، گرکھاں اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دو جے نوں کہن ویکھو پر بھ دا یارانہ، یاری بھگتاں نال رکھانیا۔ نالے گاوے سچ ترانہ، طرح طرح رہیا سمجھانیا۔ پار کرائے بال نادانا، چھوٹے بچیاں گود اٹھانیا۔ ویکھو کھیل کرے سری بھگوانا، بھگوان اپنی دھار وکھانیا۔ ایہناں نوں دس کے اک ٹکانا، اکی اکی جوڑ جڑانیا۔ اکو جھلے ست رنگ نشانہ، ستاں دیپاں دے وڈیانیا۔ جوت سروپ پھر کے بانا، بان نرالا تیر چلانیا۔ جس تختوں لاه کے جانا راجا رانا، شاہ سلطاناں خاک ملانیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک ٹکانا، چرن کول ملے وڈیاںیا۔ گر اوتار کہن پیغمبر و کرو طوبی، طوبی طوب سنایا۔ جس دی سُنڈے رہے سو بھا، سو صاحب پھیرا پانیا۔ کوئی نظر نہ آوے دُجا، زرگن اپنی کھیل دکھایا۔ جس دا بھيو اگئی گو جھا، بنا رمز نہ کوئے سمجھایا۔ سانوں ایوں جا پدا جویں ساڈا پندھ مُکا، حقا خالی نظری آئی۔ گئے دی تھاں وچ دینا ٹکا، تخم سب دا رہیا گویا۔ تاء چڑھیا نہ رہنا مچھاں، لبان سب دیاں رہیا کٹایا۔ مان رہنا اکو گو بند سُت، سُت ڈلارے وچے ودھایا۔ ویکھو خُداوند کریم کدھروں اُٹھیا سُت، بے نظیر اپنا پھیرا پانیا۔ سدھا مُرشد مُریداں ول جھکا، اپنا سیس نوایا۔ ایہہ رواج توڑ کے پُٹھا، ساڈی سمجھ دتی بدلایا۔ اگے کسے نہیں کھانا کُٹھا، جھٹکا حلالی دواں کرے صفایا۔ کوڑی کرپا پُٹ کے بوٹا، سچ بھلو اڑی اک لگایا۔ بھگتاں دے کے پریم دا ہوٹا، شبد ہلارے اک چڑھایا۔ بھيو چُکا کے ایکا دُجا، دُتیا رُپ دے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قُدرت قادر بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر کہن کتھوں آگیا ساڈا شریک، لاشریک پھیرا پانیا۔ اپنے ہتھ رکھ توفیق، ساڈی تبھج دتی بدلایا۔ دُور دُراڈا چل کے آیا نزدیک، زرگن بن کے پاندھی راہیا۔ ساڈے نال ہن کیہڑا کرو پریت، جنہاں نوں ملیا پروردگار نورِ الہیا۔ اسیں رہ گئے سچ دے سچ، آر پار نہ کوئے سمجھایا۔ محمد کہے میں کاہنوں کیتی تصدیق، میرا امام آوے نور خُدا یا۔ عیسیٰ کہے میں کاہنوں رکھی اڈیک، جس میرا لیکھا دتا مکایا۔ موسیٰ کہے میں کیوں کوہ طور اُتے تک نال کڈھی لیک، واسطہ اکو پانیا۔ نانک کہے میں آکھیا ٹھیک، دُھر فرمان جنایا۔ گو بند کہے او سے دی سب بختیش، جو جھولی رہیا بھرائیا۔ بیس اکیسے جس نے بدلنی ریت، مندر مسیت پندھ مُکایا۔ جھگڑا مُکاؤنا اوچ نیچ، ذات پات دے گویا۔ جن بھگتاں آؤنا قریب، منزل پچھلی پچھے ہٹایا۔ اگے دینی سچ ترتیب، جگت جہان جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر کہن کدھروں آیا شوقین، تاجاں والا پھیرا پانیا۔ ساڈے اُتوں سب دا چُکیا جانا یقین، جو یکے بعد دیگرے جگت آئے سمجھایا۔ ہائے بھڑی دروہی اس دی سب توں وکھری تعلیم، نغمہ اکو رہیا سنایا۔ اس دی شان ویکھ عظیم، ساڈے نین رہے شرمایا۔ سانوں کرنا پئے تسلیم، صدی چو دھویں رہی سمجھایا۔ ایہہ مالک گنی غنیم، گہر گبھیر بے پرواہیا۔ جس دی صفت کرے الف یے نکتے بنا نون میم، سین سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس نے ساڈی دیناں مذہباں والی رہن نہیں دینی تقسیم، اکو رنگ دے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پیر پیغمبر کہن کتھوں واحد آ کے لا لیا مجرا، منفلس اپنا پھیرا پانیا۔ مکے کعبے والا چرناں ہیٹھ دبا کے حجرہ، حضرتناں اپنا حکم منایا۔ ساڈے ہتھیں ڈنڈے پھڑا کے وانگ سستھرا، اپنے ڈھولے رہیا سنایا۔ ہن لکینے کیٹھی نکرا، چاروں گنٹ اکو نظری آئی۔ جس دی سرشتی کہندے روپ فقرا، اوس قطر قطب دامالک بے پرواہیا۔ جس گوبند نوں آ کے کہا اٹھ میریا پترا، تیرے نام دی وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رحمت رہیا کمایا۔ پیر پیغمبر کہن کتھوں آ گیا داؤد، دوہرا پھیرا پانیا۔ جس ساڈی منزل دسی مقصود، مقصد اپنا رہیا جنایا۔ سب توں ہو کے اوچو اوچ، اگم اتھاہ دے وڈیایا۔ اوتھے ساڈی نہیں کوئی سوچھ، سمجھ نہ کوئے پترایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پیغمبر پیر کہن کتھوں آ گیا مانگ، شبد تیسہرا ہتھ پھڑایا۔ جس نوں ویکھ سانوں باہروں آوے رنج، اندروں خوشی دکھایا۔ جس نے ساڈا بھننا گنج، ٹھوکر اک لگایا۔ جس دا مہانا گمی ونجھ، چپو دو جہان دکھایا۔ جو مریداں ہو یا سنگ، مرشد بے پرواہیا۔ جس دا راہ تکے چو دھویں چند، نیز اکھ اٹھایا۔ جس نے پاؤنی کائنات ٹھنڈ، کلمہ اک پڑھایا۔ دین دیال ہونا بخشد، مہر نظر ٹکایا۔ ساڈی میٹ دینی اوس ونڈ، ورجنڈ اکو حکم سنایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ پیر پیغمبر کہن کدھروں آ گیا کلیاں دامالک، بن اکھراں جو کلمہ رہیا جنایا۔ ایسے نوں دسدے رہے سب توں اوہلے وسے خالق، خلق ہتھ کسے نہ آئی۔ سچ جُج بن کے آ گیا ثالث، نور نورانہ ویس وٹایا۔ جس دا روپ اگمی خالص، سو خالص خالصے لئے بنایا۔ دیناں مذہباں والی چڑھی رہے نہ کوئی پالش، اندروں باہروں صاف کرایا۔ شرع والی رہے نہ نالش، کوڑا ناتا دے تڑایا۔ ساچی دے کے اک عبادت، اکو نام سمجھایا۔ جس دا اکو بھیکھ اک عبارت، اکو سطر وڈیایا۔ جس دی کردے گئے سفارش، سو شفاخانہ آپ رہیا کھلایا۔ جن بھگتو تہاڈا بن کے گیا وارث، واسطہ تہاڈے نال رکھایا۔ کوئی مکے لہے کوئی کعبے لہے کوئی دین لہے کوئی دنی لہے کوئی مذہب لہے کوئی پُران دے پھولے پاتے، کوئی مندر لہے کوئی مسیت لہے کوئی گرو دوارے دے ویکھن احاطے، کوئی شاستر لہے کوئی پُران کوئی ویداں دے دسن خلاصے، گر اوتار پیر پیغمبر کہن، اوہ سارے اٹھو ویکھو ساکھیاتے، سب دامالک اکو نظری آئی۔ جس دی بنی اک جماعتے، کرے اک پڑھایا۔ جے سچ پچھو اوہنے پڑھ کے سب دے انتم فاتے، فتویٰ سب تے دینا لگایا۔

جن بھگتاں دے کے نجاتے، ننج گھر اپنا دینا دکھائیا۔ اوہ، اسدے کول پچھلے سب دے کھاتے، پردہ سکے نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی کھیل دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کیتھوں آگیا پھر دا تُردا، مجلساں دا مالک بے پرواہیا۔ دُنیا کہے پر بھو آد جگادی مُردا، بندیاں والا رُپ نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ پچھو ایہہ مالک آیا دُھر دا، شہادت ساڈی رہیا رکھائیا۔ پیر پیغمبر کہن ایہہ کسے دے موڑیاں نہیں مُردا، جو مُڑکے اپنا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے آد انت شروع دا، شرع دا مالک آپ ہو جائیا۔ پیر پیغمبر کہن اوہ ویکھو شرع شرمائندی، اپنی اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ نیز نیناں نیر وھاؤندی، ہنچھواں ہار بنائیا۔ ہوئی ہوئی بول سناؤندی، زبان نہ کوئے ہلائییا۔ میں جس داراہ تکاؤندی، اوہ آیا بے پرواہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیرے کولوں پلُو جھڈاؤندی، ناتا اوس دے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ اپنا رہیا دکھائیا۔ شرع کہے میں بے شک ہوئی شرماکل، نین نہ سکاں اٹھائیا۔ میری چوڑھویں صدی داماتم، سارے میرے نال رکے سوگ لو منائیا۔ اگے مالک سب دا بننا ساٹھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ میٹوں کو جھی کملی نوں کرنی پینی نہیں پھیر داتن، دنداساکھ دے نال چھہائیا۔ نینی کجل پا کے جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک سہائیا۔ شرع کہے میں دیکھیا گرہ، مندر دُھر دا نظری آئیا۔ جتھے بھگتاں دا سوامی ہے، ابناشی کرتا ڈیرہ لائیا۔ اوتھے دین مذہب کوئی نہ رہے، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ آتم پر ماتم دا ڈھولا کہے، دوجی صفت نہ کوئے سنائییا۔ چار جگ دے پچھلے وقت گئے، اگلا لیکھا نظری آئیا۔ جس دا سنگھاسن بھگتاں دے وچکارے جانا ڈہ، سوہنا رنگ رنگائیا۔ اوس نے حکمے اندر سرشتی کر کے لے، لہنا سب دا دینا مکائیا۔ گرگھ ورلے جانے رہ، جنہاں دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ شوہ دریا دی وگنی نے، نیا نوکا سب دی دے رڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن سویرے ویکھنی کھیل اگم، ہر اگمڑا کار کمائیا۔ جس بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی چم، انتر درشتی آپ گھلائییا۔ بھگتاں دا بھگتاں نال پلُو بٹھ، سوہنی گنڈھ دکھائیا۔ نام پدارتھ دے کے دھن، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ لیکھ چکائے گجری چن، بندھن سارے دے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے تھاوں تھانیا۔ تھان تھنتر لیکھا دینا، مجلس بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان مننا کہنا، دوویں اک رضائیا۔ اک دُوبے دا درشن نیناں، دید چشم وڈیائیا۔ اکو مندر دوہاں بہنا، دوجی ونڈ

نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ مہر نظر کہے میرا اوہ نظریہ، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ جس نے چیر دکھایا
 ذکریا، ذکر نال رہی جنائی۔ جس منصور سولی چڑھایا سخریا، چوٹی اپنی دتی دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا لحم ورتائی۔ لحم ورتا اک
 نواب دا۔ کھیل ہونا حق جناب دا۔ نغمہ سُننا ربی رباب دا۔ سجدہ ویکھنا اک آداب دا۔ نظارہ تکنا اک محراب دا۔ لیکھا ویکھنا اک حساب دا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر خطاب دا۔ دُھر خطاب اک جتاؤندا اے۔ سچ محبوب دیا کماؤندا اے۔ منزل اک چڑھاؤندا اے۔ جن بھگتو
 تہاڈا اصل دا مُکا کے سوڈ، کل زر رقم آپ بناؤندا اے۔ ناتا توڑ کے کوڑ جھوٹھ، سچ سچ نال پرناؤندا اے۔ دھرم دوارے بنا کے پوت، پتا پت جوڑ جڑاؤندا
 اے۔ اکو دھاگا اکو سوٹ، تانا پیٹا آپ اکھواؤندا اے۔ تہاڈا کایات کلبوت، کایا کعبہ اک درساؤندا اے۔ ساڈھے تن ہتھ کر محفوظ، چاروں کُنٹ ویکھ
 دکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کماؤندا اے۔ ساڈھے تن ہتھ کہے میں تیرا منارا، دوجا مالک نظر کوئے نہ آئی۔
 تیری جوت تیرا نظارہ، جلوہ تیرا بے پرواہیا۔ تیرا امرت تیرا بھہارا، تیرا رس اکو مزہ رہیا چکھائی۔ دس چھڈ کے تیرا دوارا، ہور در کیہڑا ویکھ دکھائی۔ جے
 تُوں نہیں پروردگارا، سانوں سچ دے سمجھائی۔ جگ چوکڑی تُوں دیندا رہوں لارا، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اشارے نال سمجھائی۔ جگ چوکڑی پچھوں جن
 بھگتاں نوں ملیا چھہسی پوہ دا دہاڑا، ویلا وقت اپنی دے گواہیا۔ پر بھو تیرے کول ہن بھگتاں نہیں کڈھنا ہاڑا، اپنا لیکھا تیرے کولوں جھولی پوائیا۔ یاد رکھ بن
 بھگتاں ہوویں خوارا، تیرا میلی وچ سنسار نظر کوئے نہ آئی۔ اسیں پر بھو تیرا سہارا، جد آویں تیتوں اپنے وچ لکائی۔ ساتھوں باہر کر کے ویکھ کنارہ، تیرا نام
 کوئی لین نہ پائی۔ کیوں کہا گو بند نے ستھر چنگا یارا، بن یارڑے ستھر سچ نہ کوئے ہنڈھائی۔ تُوں بھگتاں بنا کوارا، تیرا ناتا لوک مات نہ کوئے جڑائی۔ تُوں
 پھر دارہیں آوارہ، تیتوں اپنے گھر کوئی وڑن نہ دیوے رائی۔ تُوں ساڈا شکر کر بھگتاں لنگھن دتا اپنا بھگت دوارا، ٹکٹ تیرے ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دے دکھائی۔ پُرکھ اکال تُوں لے کے بھگتاں کولوں ٹکٹ، اندر لنگھیا چائیں چائیا۔ دس ہن کتھے جاویں خسک، چارے کُنٹ
 بیٹھے نظری آئی۔ جنہاں نوں تیرے نال عشق، اوہ جگت معشوقاں گئے بھلائی۔ جتاں چر مستک لا کے نہ جاویں تلک، تیری ہون نہیں دینی جدائی۔ سچ

بچھیں تیرے ویراگ اندر تیرے وچھوڑے اندر سارے رہے وک، اندرے اندر دھاپیں رہے سناٹیا۔ ویکھیں کتے بھگوان، بھگتاں نال کر کے نہ جاویں
 علت، اپنا علم دینا سمجھائیا۔ تیرے پچھے لگ کے جے ساڈی ہووے ڈلت، خواری تیری جھولی پائیا۔ اسیں ہن نہیں کرنی منت، اکٹھے ہو کے تیرے اُتے زور
 دینا پائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں ساڈے وچ آئی ہمت، حوصلہ رہے ودھائیا۔ اسوں ہن کیہڑی کرنی سنت، جو لبوں لینیاں منڈائیا۔ سب دی چھی
 ملکیت، بھگتاں دا اکو ویلا رہیا سہائیا۔ دس پر بھو ایہہ کہنوں دینی دولت، جیہڑی اپنے اندر چھپائیا۔ تیرا راگ سدا انبولت، پچھتی راگ بھو کوئے نہ آئی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے وڈیائیا۔ پر بھو بھگتاں وچ آگئی شکتی، شخصیت اپنی گئے بدلایا۔ بن بھگتاں تیری ساڈھے تن ہتھ
 دی کیہڑا چھے ار تھی، فرش دیوے کون وڈیائیا۔ بھگتاں نال مل کے تیری بن دی ہستی، ہست کیٹ تیرا ڈھولا گائیا۔ ہن آئیوں ساڈی بستی، بسترا تیرا دتا
 لگائیا۔ ہن تیری چلن نہیں دینی مرضی، کچھ اپنی عرض دینی سناٹیا۔ پر بھو جے توں ساڈا دردی، دکھ اپنی جھولی لے پائیا۔ جے وڈیائی دینی آگے ورگی، تھماں
 نال تپائیا۔ جے کسے نوں اگ نال ساڈا ٹھارنا نال سردی، جلدھارا وچ بھوئیا۔ جے کسے نوں اٹھاؤنا ویلے سرگھی، سندھیا پوجا دینی جنائیا۔ جے بھیکھاں والی
 ساڈے تن تے پاؤنی وردی، کپڑے دینے رنگائیا۔ ایہہ گل سانوں دے اسپرج دی، اسپرج کہانی رہے جنائیا۔ جے اوٹ لے لئی مرد مردانے مرد دی، پھر
 لوڑ رہے کیوں دوجی رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ جن بھگت کہن سُن اوتاراں دے اوتار، گرو آں دے سنگر
 تیری بے پرواہیا۔ تیری مہما دا نہیں شمار، کوٹن کوٹ شمع جگ کایا مندر اندر کرن رُشائیا۔ اسیں منگدے منگ بن بھگھار، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔
 چار ورن بنا دے یار، اکو جوڑ جڑائیا۔ دین مذہب دا رہے نہ کوئی بیمار، ساچے جام دا دارو دے پیائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں رہے نہ کوئی شمار، ساچی گنت دے
 وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں کولوں تیرے ہتھ آیا اختیار، آخر اپنا حکم سناٹیا۔ آگوں بول کے کہا کال، بھگتو تھوڑا دیاں سمجھائیا۔ میں گوہند نوں بنا کے اپنا
 مختیار، حق اُس دے کول پھڑائیا۔ جس دا پہلوں تھانوں کرنا پے دیدار، پچھوں اوہدے وچوں میرا نور نظری آئی۔ ایہہ کٹن نہیں آیا بیگار، سیوک ہو کے
 سیو کمائیا۔ ایہدی نوس نوس رفتار، رفتہ رفتہ لیکھا رہیا چکائیا۔ پریم پیار دی کرے گفتار، ست سچ پڑھائیا۔ سبناں دا سبناں یاراں دا یار، متراں دا متر نظری

آئی۔ قدرتاں دا قادر پیغمبراں دا سردار، اوتاراں دا اوتار سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی مجلس اک لگائی۔ جن بھگت کہن تیری مجلس کتھے، ہر کرتے دے جنائی۔ پرکھ اکال کہا بھگت سہیلے وسدے جتھے، اوہ ڈیرہ نظری آئی۔ جس دے پوہ ستائی لکنے سٹے، سیٹی بھگت ہتھ پھڑائی۔ ایسے کارن پیر پیغمبر پٹے، بہڑی بہڑی کر لائی۔ سب دے رس ہوئے پھکے، مٹھا گرکھاں وچ سمائی۔ اوتوں مارنی دھول تھلیوں کھننے گئے، داء جٹاں والا لائی۔ منہ دے بھار سب نوں سٹے، اوتوں ہوئی جی دبائی۔ سب دے لیکھ ہو جان چٹے، کلے لکھن والی شاہی رہے نہ رائی۔ تینی اوتار جاپن نچے نئے، نکلیاں بالیاں ورگے نظری آئی۔ رام کرشن پھردے پچھے پچھے، جھولی اپنی رہے دکھائی۔ پر بھ ساڈے کیڑے آئے جتھے، کیڑی ونڈ ونڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دامالک ویکھ دکھائی۔ رام کرشن کرشن رام آہ ویکھو اپنی سپتا، چرن دوارے نظری آئی۔ کاہن ویکھ لے اپنی گیتا، جو اٹھ دس بیٹھی سیس نوئی۔ یاد کر لو ویلا بیتا، پچھلی کہانی اک دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی نمسکار، در تیرے سیس نوئی۔ ساڈا لہنا چکيا سنسار، وقت گیا وہائی۔ اسیں تیرے برخوردار، ننھے ننھے نظری آئی۔ نوں آد جگادی سردار، شہنشاہ بے پرواہیا۔ تیرا حکم منیا جگ چار، چوکڑی گئی وہائی۔ آگے تیرے ہوئے پنہار، درتے سیو کمائی۔ بھگتاں کر پیار، بھگون اپنا رنگ رنگائی۔ سویرے تیرا ہور چنگا وہار، سانوں سب نوں نظری آئی۔ تیریاں بھگتاں تیتوں دینا نہال، اگئی سیو کمائی۔ جتھوں امرت کرنا پان، بھگوان تیری وڈیائی۔ ایہو جیہا ظاہر ظہور کسے نوں ملیا نہیں دان، مشہور مسل نہ کوئے کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گر اوتارو پیر پیغمبر و سُنو اک بات، سچّی دیاں جنائی۔ جس ویلے لنگھ گئی پچھبی پوہ دی رات، ستائی دی صبح لئے انگڑائی۔ اوس ویلے ونڈنی اک سوغات، دُھر دی آپ رکھائی۔ بھگتاں دی اکیاں دی بنی جماعت، اگئی اگئی گنڈھ پوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرمی اپنا کرم کمائو اے۔ بھگت بھگوان رنگ رنگاؤنا اے۔ دُھر دا سنگ بناؤنا اے۔ نام مردنگ و جاؤنا اے۔ امرت جام پیاؤنا اے۔ رس اکو اک دکھاؤنا اے۔ ہس ہس میل ملاؤنا اے۔ دس دس مارگ سمجھاؤنا اے۔ وارث ہو کے حق سمجھاؤنا اے۔ خالص ہو کے خالص پھیر پرگٹاؤنا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وڈیاؤنا اے۔ سچ دوارا اک وڈیاؤنا اے۔

بھگت منارا اک سہاوانگا۔ چار نشان آپ جھلاوانگا۔ تخت سوہنا اک بناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ تخت صاحب سلطان اکو سبیکا۔ بھگت دربار دُھر دا لگیکا۔ چاروں کنٹ چار نشان سبیکا۔ دھرم نگارہ اکو وجیکا۔ خُد مختیار بھگت سہیلے آپے سدیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کھیل آپے ہسیکا۔ جن بھگت خوشی متونگے۔ ساچے سنت ڈھولے گاؤنگے۔ گرکھ درشن پاؤنگے۔ گر سکھ اٹھ کھلاؤنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وقت سہنجنآ آپ سہاؤنگے۔ وقت سہنجنآ آپ سہاوانگا۔ تلک للائی اک لگاوانگا۔ اوکھی گھائی پار چڑھاوانگا۔ دُور وائی نیرن نیر وکھاوانگا۔ دُھر دا بن کے ساتھی، سگلا سنگ نبھاوانگا۔ آتم پر ماتم ہو کے پاٹھی، جس اپنا آپ درڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوبند پوری کر کے آکھی، آخر اپنا تھم مناوانگا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں دا بھاگی سنتاں دا ویراگی، ویراگ تیاگ اپنے نال پرناوانگا۔

★ ۲۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار ایشان کرن سمیں جیٹھووال ★

گر اوتار پیر پیغمبر چرنیں ڈھٹھے، اپنا مان مٹایا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھے، ہر کرتا آپ کرایا۔ بھگت سہیلے کر کے کٹھے، دُھر دی سیو لگایا۔ امرت امیوں رس رہے جھٹھے، سوہنی برکھا لایا۔ ست رہے نہ کسے تیرتھ تے، سر سروور خالی دے کرایا۔ کلج انت آخری مان اک دوارے رکھے، دُوجا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگنی کھیل آپ کھلایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ آون بھجے، اپنا پنڈھ مکایا۔ اساں چرن جھننے سچے کھتے، دوویں رس وکھایا۔ ساڈی لوک مات وچوں مک گئی حدے، لیکھا رہن کوئے نہ پانیا۔ اکو تھم سورے سربگے، سب نے منا تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کمایا۔ امرت کہے ویکھو میرا پیندا مل، قیمت ہر ہر آپ چکایا۔ میرا جنم ہو گیا بھگتاں دی وچ کل، دُوجا پتا نہ کوئے اکھوایا۔ جس دے لگ جاواں نال بل، انتر آتم رس دیاں بنایا۔ کول نا بھی کھلے سچا بھل، پکھڑیاں اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری رہیا بنت بنایا۔ امرت کہا میں آیا اوس کنڈھے، جس دا کنارہ اک درسایا۔ اگے پائے بھگتاں ونڈے، دُوجا ہتھ نہ کوئے لگایا۔ جنہاں دے سینے ہوئے

ٹھنڈے، اگنی اگ بُجھائیا۔ ابناشی کرتا انہاں دی مٹے، چلے سد رضائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ امرت کہے میرے
 وچ ملنا مٹھا، جس دی دھار اگنی نظری آئی۔ میرا کھیل ہونا انڈھا، انبھو پرکاش رہیا کرائیا۔ تھم دے ابناشی اچتا، سیوا ساچی سچ سمجھائیا۔ بھگتاں سہاؤنی
 ساچی رتا، پت ڈالی نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ امرت کہے میں آؤنا اوس باٹے، جس دا وزن نہ کوئے
 کرائیا۔ بھگتاں پورے کرنے گھائے، گھائی منزل آپ چٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی نال جوڑنے ناتے، ساک سجن اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، میری بنت رہیا بنائیا۔ ساچا امرت کہے میں اندر وڑنا، جن بھگتاں ڈیرہ لائیا۔ ساچے مندر چڑھنا، بہہ بہہ خوشی دکھائیا۔ ڈھولا ساچا پڑھنا، اکو نام دھیائیا۔
 جن بھگتاں اندر رلنا، اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ساچی بنت بنائیا۔ امرت کہے میں جی آیاں نوں کہاں جی، بھگتاں
 آپ سنائیا۔ پنج وار میتوں لینا پی، پیا پریتم دیاں ملائی۔ ناتاٹ جائے پتر دھی، ساک سجن سنگی نظر کوئے نہ آئی۔ لیکھا چکاواں ساڈھے تن ہتھہ سیں، سجن
 سہیلے دیواں مان وڈیائیا۔ ست ستوادی پاربرہم پت پریشور سنجگ رکھائی نیہہ، ساچا مندر اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار
 وڈیائیا۔ امرت کہے میں کوٹن کوٹ جگاں بچھوں بنیا، نو نو چار میرا دھیان لگائیا۔ پُرکھ ابناشی مہروان مہر کریا، کرنی اپنی وچ لکائیا۔ امرت سوہنا جل بھریا،
 ایکا اگی رہی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ اگی کہے ایہہ دست انملی، ساچی نظری آئی۔ جس وچوں پر بھ بھر کے
 اک چلی، اپنے مکھ لگائیا۔ جس ویلے میں بھگتاں دی لگا بلیں، کوٹن بے بیٹھن سیس نو اییا۔ بھاگ لگاواں اوس کئی، جس کل داما لک کل اکھوائیا۔ جے
 سکھی بچھے رہے بھلی، اگے مارگ اک دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شبد اصولی، بچھلی کہانی معمولی رہیا دکھائیا۔

☆ ۲۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

ویہہ سو اگی بکرمی کہے موہے چڑھیا چا، سچھنڈ دوار وجی ودھائیآ۔ کرپا کیتی کرتے پُرکھ بے پرواہ، شہنشاہ اپنی دیا کمائیآ۔ سچ سَنگھاسن اک سہا، دو جہاناں والی سو بھاپائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر لئے بلا، زرگن روپ نظری آئیآ۔ اکاون باون رہے سیس نوآ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ چاروں گنٹ منگل رہے گا، دہ دشا وجے ودھائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ ہو کے سچ سُبھا، نمرتا اپنی رہے دکھائیآ۔ سر سرور تیر تھ تٹ گئے آ، اپنا پنڈھ مُکائیآ۔ بھگت سہیلے جھولی رہے ڈاہ، آشنا اپنی نال رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار دیا کمائیآ۔ ویہہ سو اگی کہے میرا سُن لو ڈھولا، سب نوں دیاں جنائیآ۔ چار جگ دے پیر پیغمبر و پر م پُرکھ پر بھ بنیا وچولا، دُھر دامالک پھیرا پائیآ۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی دو جہاناں اکو بولا، شبد اگئی ناد سنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ویہہ سو اگی کہے میٹوں ودھائی دیو آج، دو جہان خوشی منائیآ۔ پُرکھ ابناشی بھگتاں بناون آیا سماج، سمگری ساچی نال لیا ئیآ۔ دُرمت میل دھوون آیا داغ، کایا کپڑ صاف کرائیآ۔ زرگن جوت کرن آیا پرکاش، گھر گھر دیا باقی آپ جگائیآ۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ پوری کرن آیا آس، نو نو چار ترشنا رہیا بُجھائیآ۔ کھہرا مکائے پر تھی آکاش، گگن منڈل سویا رہن کوئے نہ پائیآ۔ نیتز لوچن کھول ویکھو پُرکھ ابناش، ہر کرتا کار کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل آپ دکھائیآ۔ ویہہ سو اگی بکرمی کہے ویکھو میرا رنگ، چار گنٹ دیاں دکھائیآ۔ سب دامالک سورا سربنگ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس نے بھگت سہیلے لائے انگ، انگیکار آپ اکھوائیآ۔ نام ڈھولا سنائے مردنگ، مرد مردانے دئے بنائیآ۔ کوڑی کریا میٹ کے بھیکھ پاکھنڈ، ساچا مارگ اک سمجھائیآ۔ نال ملائے نوری چند، گو بند اپنی دھار دکھائیآ۔ سنت سہیلیاں پائے گنڈھ، گر چیلے جوڑ جڑائیآ۔ گر کھیاں آتم سچ ہنڈھائے پلنگ، سَنگھاسن سوہنا اک وچھائیآ۔ گر کھیاں خوشی کرائے بند بند، بندنا اکو رہیا درڑائیآ۔ صدی ویہویں رہی لنگھ، کرے کھیل ہر رگھرائیآ۔ جگ جنم دی پوری منگ، وست اموک دئے ورتائیآ۔ مانس جنم گر کھیاں دا کدے نہ ہووے بھنگ، جو چل آئے سرنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیآ۔ ویہہ سو اگی کہے میٹوں دیو ودھائی، ہر وادھا رہیا ودھائیآ۔ جن بھگتاں نال کر گُرمائی، ناتا دُھر دا رہیا جڑائیآ۔ سچ دھرم دامارگ رہیا دکھائی، کوڑی

کریا پرے ہٹائیا۔ چار ورنان میلا لیا ملائی، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر لئے بہائیا۔ آد جگادی نام رہیا چپائی، سوہنگ ناد سٹائیا۔ گر کھو، رل مل درشن پاؤ
دھر دے ماہی، پت پر میثور اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا مکائیا۔ ویہہ سو اگی کہے میں ویکھنا رنگ چلؤل، سری
بھگوان بھگتاں دے چٹھائیا۔ لیکھا نہ گیا بھؤل، اُبھل دیا کمائیا۔ ساچا دس کے اک اصول، اصلیت اپنی دے درٹائیا۔ مالک دس کے اک کنٹول، ناتا ست
لیا جڑائیا۔ محل اٹل اک عرؤج، عرشی پر یتم رہیا دکھائیا۔ بھگت دوارے کر محفوظ، سیوا اپنی سچ کمائیا۔ گرؤ گوبند سنگی گئے جھونج، تنہاں لیکھا پھیر پر گٹائیا۔
جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظری نال ترائیا۔ ویہہ سو اگی بکرمی کہے ویکھو گرؤ گوبند آیا، اچرج کھیل رچائیا۔ پت پر میثور ویس وٹایا،
پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ دھر سندیشہ رہیا سٹایا، شبدی ناد وجائیا۔ سنت سہیلے رہیا پر گٹایا، سرتی شبد ملایا۔ پچھلا لیکھا پھول بھلایا، گر اوتار پیغمبر دین ودھائیا۔
جس داسندیشہ گئے سٹایا، اوہ ٹھاکر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مہر نظر کرے نرنکار، ہر وڈا وڈا وڈایا۔ کلج
انتم کھیل اپار، پر م پُرکھ آپ دکھائیا۔ لہنا چکائے صدی چوڈھویں انتم وار، چوڈاں طبق دے سمجھائیا۔ ودی سدی نہ کوئے شمار، ایکا انک دے درٹائیا۔ جگی
جوت اگم اپار، دو جہان کرے رُشائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر پیار، ساچی ریتی دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈایا۔
اگی کہے میرا ویکھو مالک متر، پیا پر یتم نظری آئیا۔ جو نرگن دھاروں آیا نکل، جوتی نور کرے رُشائیا۔ اسدی کسے دے نال نہیں ملدی شکل، بے عقل سمجھ
لوکائیا۔ اس داسب توں نرالا پتن جتھے بھگت سہیلے وسن، ڈیرہ بیٹھے جمائیا۔ اوہناں دا لہنا دیوے حقن، حق الیکین دے جنائیا۔ سدھا اپنے نال کرے
تعلقن، تُعارف سب نوں دے کرائیا۔ پچھلے سارے کرے مُعظّل، اگلا حکم اک منائیا۔ دھام دکھائے ساچا بیٹیل، بھگت دوار رہیا سمجھائیا۔ شبد اشارہ مار کے
سینت، لکھ چوڑاسی وچوں لئے جگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دے لیکھے رہیا دکھائیا۔ دھر دا لیکھا بھگت دوار، ویہہ سو اگی آس
رکھائیا۔ سب دا لہنا دے نوار، باقی رہن کوئے نہ پائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی لائے اک دربار، درگاہ ساچی پردہ دے اٹھائیا۔ قدرت دا قادر
بھگتاں دا ثالث، گر کھیاں ناتا جوڑ جڑائیا۔ سنت سہیلے کڈھ کے خالص، خالص خالص دے دکھائیا۔ اوہناں دے اندر میلا کرے باطن، باہر نور نور کرے

رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہندے، واہوا پر بھ تیری وڈیائیا۔ اسیں چارے کوٹاں پھر کے اُتر پورب پچھم دکھن چڑھدے لہندے، اپنا پھیرا پائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ غار آئے کھہندے، اپنا پنہدہ مُکائیا۔ نیتز لوچن اکھ آئے وینہدے، زمیں اسماناں کھوج کھوجا جئیا۔ سنت سُہیلے بھگت بھگونت رل مل اِکٹھے ہہندے، کون بھومکا ملے وڈیائیا۔ اک دُوجے دا ڈھولا سوہلا نام کتھے لیندے، سوہنگ کرن پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دئے وکھائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر و صدقے گھولی، واری بل بل جائیا۔ دھن بھاگ جے تِساں بھگتاں دی سُن لئی بولی، دو جہاناں وچوں نظری آئیا۔ جہناں دی صاحب سنگر چکی ڈولی، بھار اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جوت اکالن بن وچولی، دُھر دا میل رہی ملایا۔ سچ دوارا اِکو کھولی، خبر دئے وڈیائیا۔ نچ نیتز کر کے اِک مچولی، سوئی سرت جگائیا۔ پریم رنگن دی کھیل کے ہولی، حلیا بھگتاں دتا بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دارہیا وکھائیا۔ دو ہزار اِکی بکرمی کہے میں دیواں ہوکا، پر بھ دا حکم سنایا۔ نیتز ویکھو چوڈاں لوکا، چوڈاں دا مالک اِک اکھوائیا۔ بھيو گھلاواں جگت پوتھا، پُستکاں دیاں درڈائیا۔ پر بھ ملن دا انتم موقع، جیسہرا گوہند گیا سمجھائیا۔ جس نے لایا ڈھیسے دا اِکو ڈھونکا، انتم اپنی اکھ کھلائیا۔ نیا نام چلائے نوکا، پتن بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ بھگت ملن دارکھ کے شوکا، سچ در بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس نے گٹ نہ پھڑیا پونچا، ڈوری تند نال بندھائیا۔ جن بھگتاں جنم مرن دا میٹ کے ہوکا، لکھ چوڑا سی گیڑ کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ویہہ سو اِکی کہے دھن وڈیائی گر پیغمبر پیر، اوتار مل مل خوشی منائیا۔ ویکھو آیا داتا گنی گھیر، گہر گور ویس وٹائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کسے تصویر، سو تصور اپنا آپ رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں کٹ کے شرع زنجیر، شریعت ساری رہیا بدلایا۔ نیتز ویکھو پیر فقیر، صوفی دین دُہائیا۔ بھگت سُہیلے ہر دل عزیز، اندر اِکو آس رکھائیا۔ گر چیلے اِکٹھے کرے شبد نرالا مارے تیر، انیالا آپ چلائیا۔ اودھروں امرت پیائے ٹھنڈا سیر، اِکی سیر ونڈ ونڈائیا۔ اندر وڑ کے جس نے بدل دینی تقدیر، توحفہ دُھر دا جھولی پائیا۔ دو جہاناں کٹن آیا بھیر، اوکھی منزل پار کرائیا۔ کالی ماری جائے چٹے اُتے لکیر، لعنت دیوے سرب لوکائیا۔ نہ کوئی مُنی رہیا پیر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ویہہ سو اِکی کہے گر اوتار پیر پیغمبر دسو دُھر دا کلمہ، کائنات دیو جنائیا۔ مان تھے وڈے علماء، عالم رہن کوئے

نہ پائیا۔ نیتز ویکھو جن بھگتاں پریم پیار دا پیندا سُرماء، نچ لوچن کرے رُشنائیا۔ جنہاں دے اندر اِکو منتر فُرنا، دُو بے فُر نے بند کرائیا۔ جنہاں پُرکھ اکال دی
 پریتی نال جُڑنا، ناتے کوڑے جگت تڑائیا۔ ساچے مندر جنہاں چڑھنا، بھگون میلا سبھج سبھائیا۔ جنہاں مکیا مرنا ڈرنا، آون جاون پندھ مُکائیا۔ جنہاں ڈھولا اِکو
 پڑھنا، سوہنگ راگ الائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگو اوس دی سرنا، سرب سوامی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر بھگت دوارے آکے ہوئے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ ویکھو کھیل سِری بھگوان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ ساچے امرت کرائے پان،
 رس اِکو اک وکھائیا۔ اگے سوہنا دے ودھان، جس دالاء نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا جھلدا سبج نشان، چار مینار دین گواہیا۔ چھتئی جگ دا ایہہ احسان، گر کھو
 تہاڈے سر دے اتوں لاہیا۔ چارے کوکن اُتے مینار، چار کُنٹ سناہیا۔ دو جہان ہو جاؤ خبردار، بے خبر خبر رہیا درڑائیا۔ ایہہ داتا کرتا بھگتا دو جہاناں نہہکنک
 نرائن نر اوتار، بھرم بھلیکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دا گوہند سُت ڈلار، شبدي رُوپ وٹائیا۔ سوہنا سبجیا ویکھو دربار، درگاہ ساچی رہیا وکھائیا۔ جو سچھنڈ دا وہار،
 سو لوک مات پرگٹائیا۔ ایہو جہا کدی نہیں ملیا کسے نوں یار، یارانے اپنے نال رکھائیا۔ نام ترانے گاوے تہاڈی وار، گیت اپنا نہ کوئے سناہیا۔ مستانے ہو کے
 مارو تئیں چھال، دُرمت سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ دیوانے ہو کے چھڈ دیو سنسار، دُنی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنہاں دانا تا جُڑ گیا نال نر نکار، دُو جا در منگن نہ
 جائیا۔ میرے کول نہیں کوئی اِشتہار، اکھراں والی نہیں لکھائیا۔ جنہاں تے کرپا کراں اندر وڑکے لوواں اٹھال، مہر نظر نال ترائیا۔ شبد سروپی بن دلال، وچولا
 دو جہان اکھوائیا۔ ویکھاں لیکھا شاہ کنگال، وڈا چھوٹا نہ کوئے رکھائیا۔ گوہند سورا ویکھ دُھر دالال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ دوار سچّی دھرم سال، پُرکھ
 اپناشی رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھی رسم، ہر سچا رہیا وکھائیا۔ کسے مستک تن لائی
 نہیں کوئی بھسم، ترسول نظر کسے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر کہن اسیں کھا کے کہیئے قسم، سوگند نال رکھائیا۔ جیہڑے بھگت بھگت دوارے وسن، اوہناں دا بھگوان اِکو
 ماہیا۔ اوہناں نوں لوڑ رہی نہ مندر مسجد گرو دوارے لنگھن، جگت جہان وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ اِکو اوٹ اکال دی رکھن، دین دیاں سیس نوئیا۔ اِکو بوند امرت
 رس چکھن، رس نچھر دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھو کھیل اپار، اپر میر دے جنائیا۔ نوں

کھنڈاں دا شنگار، نواں رنگاں دا ہار نظری آئیآ۔ زرگن ہو کے دیکھے دہ دشا اگھ اگھاڑ، اوہلا رہن کوئے نہ پائیآ۔ پورب لہنا دیونہار ادھار، سوارتی کیسر آسا پور کرائیآ۔ اوہ سٹیاں لئے اٹھال، جس دی آشنا بچھلی اپنے نال رکھائیآ۔ جس دا سٹ ڈلارا سوہنا لال، تیاں والا نظری آئیآ۔ جس دا میلا دین دیاں، بھگوان جوڑا رہیا جڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دیکھو کھیل اپار، اپر پسر رہیا کرائیآ۔ پنجاں پیاریاں دے ادھار، سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ جنم کرم داروگ نوار، بھانڈا بھرم بھو بھنائیآ۔ جنجال توڑ کے وچ جہان، دو جہاناں دے وڈیائیآ۔ لڑنا پے نہ وچ میدان، شیطان نیڑ کوئے نہ آئیآ۔ بولنا پے نہ نال زبان، اندر کلمہ دے جنائیآ۔ جھکنا پے نہ وچ جہان، سپس اپنے لیکھے لائیآ۔ پڑھنا پے نہ گیتا گیان، وید پُران نہ کوئے جنائیآ۔ کرنا پے نہ اٹھسٹھ ایشان، امرت جل دھوئیآ۔ لبھنا پے نہ کاہن، شام نام نہ دے جنائیآ۔ سرتی پھرے نہ پچھے رام، بن کھوجے نہ تھاؤں تھانیا۔ گرنٹھاں والی لبھنی نہ پے دکان، رسنا جہوانہ کوئے وڈیائیآ۔ جو اک وار سچ دوارے گاؤں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپہناں دا سدھا لیکھا دے مکائیآ۔ پار کرائے زمیں اسمان، گنگ منڈل اپنے ڈیرہ لائیآ۔ تھر گھر وکھا کے جھلدا اک نشان، چاروں کٹ لئے جنائیآ۔ سچھنڈ دوارے درس سری بھگوان، ساکھیاں دے کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ سوارتی کیسر کہے میں لگاں لاٹ، ملے مان وڈیائیآ۔ میری پوری ہوئی آس، ترشنا دتی مٹائیآ۔ پُرکھ اکالا گوہند ساتھ، دوہاں وجی ودھائیآ۔ سچ دوارے ملی دات، دو جہاناں خوشی منائیآ۔ اچ کھولی اوہ کتاب، جس دا ورقہ نہ کوئے اٹائیآ۔ جس دے آگے سارے لاجواب، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ دُھر درگاہی سنائے آواز، ڈھولا اگم جنائیآ۔ ویہہ سو اگی دا سچا رواج، ہر کرتا دے جنائیآ۔ سپس جگدیس رکھ کے تاج، تاجاں والیاں خاک ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا اک وکھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دیکھو نشان جھلدے، اپنا رنگ رہے چکائیآ۔ ایہہ کرتب مالک گل دے، گل عالم رہیا جنائیآ۔ جس دے سچ دوارے دیکھے کھلدے، بھگتاں ملے وڈیائیآ۔ بھگت سہیلے اڈول کدے نہ ڈلدے، جنہاں انتر آتم اپنا جاپ سنائیآ۔ ہن جاپ نہیں رہے بل دے، اجپا جاپ دینا سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر دیکھو کر دھیان، بھگتاں دتی وڈیائیآ۔ سجدہ کرن دو جہان، نیوں نیوں لاگن پائیآ۔ بھگت سہیلے اُس دوارے بیٹھے آن،

جتھے اِکو رنگ رنڱاڻيا۔ گو بند سورا نال بلوان، شبدی داتا بے پرواھیا۔ اوس دا حکم اوہ فرمان، دُھر سندیش سناڻيا۔ ساچے بھگتاں بنے ودھان، وادھا جگت کراڻيا۔ گو بند دُلا رے کر پروان، حکم اِک سناڻيا۔ پُرکھ اکال مہروان، مہر نظر اُٹھانیا۔ بَشَن سَنگھ کر دھیان، نیترا اَکھ کُھلانیا۔ وِسَل مار نوجوان، گُرکھ لَین انگڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواھیا۔ شبد اگئی سیٹی گئی وِچ، سنسا ہر جو آپ کڈھانیندا۔ سنت سُهَلے آئے بھج، گھر ساچے میل ملائیندا۔ اِک اِک وِچ گئے بَجھ، بَجھئی گنڈھ نہ کوئے کُھلانیندا۔ کیوں کعبے مُرشد دا کرناج، ویلا انت سُهانیندا۔ جس نوں چار جگ رہے لہ، سو ستمکھ سو بھاپانیندا۔ تہاڈی مذہباں والی توڑ کے حد، دیناں وچوں باہر کڈھانیندا۔ نام سناے سوہنگ چھند، ڈھولا اِکو اِک پڑھانیندا۔ جو پچھے رہے اڈ، اگے اپنا جوڑ جُڑانیندا۔ پار کر کے کوڑی حد، ساچا مارگ آپ لگانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست کرنی کار کمانیندا۔ اِک کہے میں ویکھے اِک اِک، عقلاں والے نظری آڻیا۔ جنہاں سرشٹی ساری جتھی، ناتا جُڑیا بے پرواھیا۔ شرع شریعت رہی پٹی، نیترا رووے دئے دُھانیا۔ ایہہ کدھروں پر بھ نے لیکھ لکھی، لکھتاں والا کی کی کار کمانیا۔ ناتا توڑ کے سورگ بہشتی، درشٹی سب دی اپنے نال ملائیا۔ ویکھو درتے سارے اِکٹھے بیٹھے گرہستی، جنگلاں پہاڑاں والے بیٹھے دین دُھانیا۔ جن بھگتو ایہہ بڑی سُهوانی آئی متی، ویہہ سو اِک وِجی ودھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایہہ ویکھو سُن دُلا رے اتیت، ترے گن وچوں باہر نظری آڻیا۔ بالی بالے کرن سچّی پریت، ناتا اِکو نال رکھانیا۔ جنہاں نوں ہوئی اِک بختیش، اندر باہر ونڈ ونڈانیا۔ سری بھگوان دتے ٹھیک، دُھر دا حکم سناڻيا۔ اُٹھ سَنگھ امرجیت، عملاں نال جناڻيا۔ باہر لیکھ ویکھ سُر جیت، سوئے سُنے سرب اُٹھانیا۔ جیہڑی کسے نے کیتی نہیں ریت، اوہ اپنی دھار بندھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ پیر پیغمبر کہن اِس نوں بھلی نہیں وادی، پچھلی کھیل کُھلانیا۔ تلک لگا کے گُرکھاں دی کولوں دادی، ایکا اپنی دئے وڈیانیا۔ پنجاں پیاریاں مستک لائے تلک للائی، جوتی جوت کری رُشناڻيا۔ جس دا گو بند بنیا ساتھی، ناتا تن جگت ہنڈھانیا۔ اگے ہور دکھری ساکھی، شبدی دھار جناڻيا۔ جنہاں دی وید ویاس سمیس دی آسی، ترشنا پنجاں وچوں ودھانیا۔ انتم ہوئے تیری داسی، چرن سیو کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن ہور، اگلا لیکھ جناڻيا۔ ایتھے تردے ویکھے

ٹھگ چور، جنہاں اُپر مہر نظر اُٹھائیا۔ کیوں کلجگ انتم پر بھ نوں پئی بھگتاں دی لوڑ، لوڑ کارن ہو یا سہائیا۔ سارے اُٹھ کے دوویں ہتھ دیو جوڑ، نمو نمو سیس نوایا۔ جس پر بھ دی سب نوں پئی لوڑ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کرنا درس پر تکھ، ستمکھ ہو کے سیس نوایا۔ اگے رہنا مول نہیں وکھ، وچ بھگتاں ڈیرہ لائیا۔ اک ویراں پر بھ ساچے کھول دے اٹھ، چاروں گنٹ درس دکھائیا۔ سب دے اندر جاویں وس، ایہو تیری وڈیائیا۔ سانوں خوشی ہوئی تیرا دوارا ویکھ کے اگے ہتھ، اگے اگے دین گواہیا۔ ایہناں دا رخ بدل دے جھٹ، سچا پاسا اک بد لائیا۔ اگو وار سارے سچا قدم اگے لین رکھ، ہوئی ہوئی چلن واہو داہیا۔ نال جیکارے بولو ست، ست ست صلاحیا۔ برہمنڈ کھنڈ پئے نٹھ، بھجن واہو داہیا۔ جس نے پھیر دتی اُلٹی لٹھ، گیڑا چار گنٹ دوائیا۔ سب دے کولوں کھوہ کے حق، خالی سب نوں رہیا کرایا۔ ہن رہنا نہیں کوئی شک، شکوے رہیا مٹایا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، چار ورنناں دے جنایا۔ دُئی دوتی میٹ کے پھٹ، پٹی اگو نام بندھایا۔ لیکھے لاکے گو بند رت، رنگ اپنا اک چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن گھنمدا ویکھیا برہمنڈ، سوہنا چکر لگایا۔ بھگت سہیلے گاؤندے ویکھے چھند، چاروں گنٹ اگو روپ نظری آئی۔ جنہاں دا مالک اک بخشند، رحمت نال ترایا۔ اکیاں اگے اگے وار دیوے ونڈ، ونڈن سوہنی آپ درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اکیاں دے اندر باہر ہار، ہر کاروپ نظری آئی۔ ایہہ بھگتاں دا پیار، سنتاں دا شنگار ہر شہنشاہیا۔ ایہہ لہنا قرضہ رہیا اتار، دُھر دا لہنا جھولی پائی۔ اک وار محمد نے کر کے نمسکار، ایہہ آسا دتی جنایا۔ جس ویلے آویں سانجھے یار، جلوہ نور کر رُشنائیا۔ کیہڑا کریں آپ وہار، وہاری دے درڑایا۔ پروردگار کہا نال پیار، ہوئی جہی سمجھایا۔ مُرشد ہو کے مُریداں دیاں دیدار، دلبر ہو کے دلدر دیاں گوائیا۔ کلیاں کلاماں توں کڈھ کے باہر، امام اگو میل ملائی۔ گو بند ہووے نال نال پیار، ترے گن اتیا ویس جنایا۔ سٹ ڈلارے کر پیار، پریم پریتی گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ہار کہن اسیں اگے پچھے، جن بھگتاں سیو کمائی۔ جگت کہانی والے گاؤنے نہیں قے، قیمت سب دی رہیا بدلایا۔ جو پر بھ دوارے وکے، قیمت اوہناں رہیا چکایا۔ سب تارے وڈے نئے، مہر نظر نال ترایا۔ بٹن سنگھ تیری سیٹی وی

ایہہ دسے، سانجھیاں نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی جائے دس، اپنی وار جنائیآ۔ وِسل سُن کے ہون کھڑے، اپنا آپ دھیان لگائیآ۔ پچھے جنم بھوگ لئے بڑے، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران ہتھیرے پڑھے، قرآن انجیلاں مصلے کر سنائیآ۔ پہاڑاں پتھراں وِچ وڑے، اگنی تن تت تپائیآ۔ ڈونگیاں کنڈراں وِچ وڑے، جنگلاں کھوج کھوجائیآ۔ اتم کارج ساڈے کتوں نہ سرے، ثالث نظر کوئے نہ آئیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت آپے آکے پھڑے، دُھر دی جوڑی لئے اُٹھائیآ۔ آو بھگتو اپنے گھرے، کیوں اپنا گھر گئے بھلائیآ۔ جتھے دسے نر نرائن ہرے، ہر جو اپنا ڈیرہ لائیآ۔ اوتھے چار جگ ویکھے کھڑے، چارے مینارے دین گواہیا۔ جتھے ست رنگ نشانے کھڑے، دو جہاناں رہے جنائیآ۔ ایہہ چاؤ بھگت دوارے بھگت سہیلے سدا جیوندے مرے، مریاں دے پچھوں ایہناں دا جیون نظری آئیآ۔ ایہہ چارے کہن ایہہ کھوٹے نہیں ہُن ہوئے کھرے، نام گھسوٹی اُتے لئے گھسائیآ۔ ایہناں نوں رہے نہ کوئی ڈرے، بھے اور نہ کوئے رکھائیآ۔ جنہاں نے دُھر دے ڈھولے پڑھے، اکو گایا بے پرواہیا۔ ایہناں دے کارج ویکھو سرے، ویہہ سو اگی دئے گواہیا۔ اوہ مل گئے اکو دھڑے، دھول دین پرے ہٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔

سوہنگ شبد سچ جیکارا، بے بے جیکار دتا کرائیآ۔ دو جہان مکن ایہہ نظارہ، نگاہ نین اُٹھائیآ۔ کرے کھیل آپ کرتارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ گوہند دا قرضہ اُدھارا، ہر سرب رہیا چُکائیآ۔ بھگتن دا میت مُرارا، سجن اک سمجھائیآ۔ بھاگ لگائے بھگت دوارا، بھاگ اگلا حصہ جھولی پائیآ۔ کوڑا ناتا جگت سنسارا، گرسکھاں رہیا درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ گرکھو ہُن چلنا چُپ چاپ، دس چکر پور کرائیآ۔ ایکے نال اک دا ہویا ملاپ، دوہاں دا انک اکو اک نظری آئیآ۔ دُھر دا مالک مل گیا باپ، پتا پُرکھ وڈی وڈیائیآ۔ جس نے آتم پر ماتم دتا چاپ، جیون جگت بدلایآ۔ پچھلے میٹ کے روگ سنتاپ، ست ست دتا سمجھائیآ۔ سیوا کرے بن کے داسی داس، اپنا ویس وٹائیآ۔ حکمے اندر رکھ کے پر تھمی آکاش، گگن منڈل رہیا بھوائیآ۔ وشن برہما شو کرن ارداس، گل وِچ پلّو پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اپنی دیا کمائیآ۔ ایکا کہے میرا ایکا ہویا، اکو رنگ وکھائیآ۔ پُرکھ ابناشی اُٹھیا سویا،

نیں اٹھ اٹھائیا۔ جن بھگتاں لے کے آیا ڈھو آ، امرت میگھ برسائیا۔ گرگھ کر کے جائے نواں زویا، جنم کرم دا روگ رہن نہ پائیا۔ ست پرکاش کرے لویا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ایکا کہے میں ایکے نال جڑ کے، جوڑی سچ بنائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ نرگن آیا مڑ کے، اپنا ویس وٹائیا۔ کرے کھیل اپنی دھار دھر دے، گہر گہیر اپنا بھیو کھلایا۔ پنڈھ مکائے اندر دے، لواں پڑیاں قرضہ لاہیا۔ لیکھے مکاوے ہنے دھر دے، ہر سنگت جھولی پائیا۔ بھگت دوارے ملے پھیر نہ چھڑ دے، وچھڑیاں رہیا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ ایکا کہے میں ویکھیا اینکار، اکلّا نظری آئی۔ لہنا مکائے تئی اوتار، بچھلا مول لیکھے لایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ست سچے دربار، درگاہ ساچی دے سمجھایا۔ سجدہ کرو اکیو وار، نیوں نیوں لاگو پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھی تیری رپتے، رڑی اپنے رنگ رنگایا۔ بھگت سہیلے پھر دے چپ چپتے، برہمنڈ کھنڈ پھیرا پائیا۔ جنہاں ملایا دھر دا بیتے، مستک نیوں نیوں سیس جھکایا۔ میل ملایے اوج نیچے، اکیو رنگ چڑھایا۔ اندر سنگھ کہے پر بھ آدہلیزے، کایا کھڑکی دے کھلایا۔ آتم پر ماتم کرے ریتھے، سوہنا تن شنکار دکھایا۔ لیکھ چکائے پچھلے دن بیتے، آگے ایکا دے وڈیایا۔ خالی رہن نہ دیوے کھیسے، سچ بھنڈارا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ ایکا کہے میں ایکا وار کراں سلام، صحیح سلامت نظری آئی۔ پیغمبراں دا امام، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ اتم کھیل کرن آیا جہان، نوبت اپنا نام وجایا۔ کوڑی کریا میٹ شیطان، شرع دتی بدلایا۔ بھگت سہیلے اکتھے کیتے آن، دھر دا جوڑ جڑایا۔ ونڈاں ونڈ سری بھگوان، گنڈھ گوبند نال رکھایا۔ اگی اگی دا بچھلا دان، ویہہ سو اگی جھولی نال بھرایا۔ مالک بن کے راج راجان، تخت نواسی حکم سنایا۔ تہاڈی اگی دا دلدار کاہن، گھنڈیا ویکھ رکھایا۔ جس دا جھلدار ہے نشان، چار گنٹ نہ کوئے نوائیا۔ جس دا بنیا رہے ودھان، چار جگ نہ کوئے بدلایا۔ جس دا چلدار ہے پیغام، آتم کرے پڑھایا۔ جس دا ہندار ہے مان، لکھ چوڑاسی سیس نوائیا۔ جس دا دیندار ہے دان، سنت سہیلے جھولی رہے بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمایا۔ ایکا کہے میں لیکھا ویکھیا اک، بھگت سہیلے ویکھ رکھایا۔ جیسرے ایہتھے چل کے آئے گرگھ گرسکھ، بن کے پاندھی راہیا۔ ایہناں نام دی پائی بھچھ، بھچھیا اک ورتایا۔ کروٹ بدل نہ دیوے پٹھ، ستمگھ

دسے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا رہیا ملائیا۔ ایکا کہے میں دیکھاں آقا، مالک نظری آئیا۔ جس دے کول اگئی خاکہ، برہمنڈ کھنڈ رہیا لکائیا۔ جس دا گرنتھاں توں باہر ساکہ، جگت ودیا نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دانہ کوئی مائی نہ باپا، سر اپنا ہتھ دیوے لکائیا۔ نہ کوئی تایا نہ کوئی چاچا، سبج سین نہ کوئے بنائیا۔ ناری کنت نہ جوڑے ناتا، دھی پتر نہ کوئے دکھائیا۔ پوجا پاٹھ نہ کوئی گاتھا، جوگ ابھیاں نہ کوئے کرائیا۔ سرور تیرتھ نہ کوئے تاٹا، مچن کرن کوئے نہ پائیا۔ ونجارا رُپ کھول کے ہاٹا، سوڈا ہٹ نہ کوئے دکھائیا۔ راہی پاندھی پندھ نہ مارے واٹا، بجھے نہ واہو داہیا۔ کھیلے کھیل جگت تماشا، اپنی دُھر دی کار کمائیا۔ کلجگ انتم کرپا کرے پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن گرگھ ویکھے چلدے، اندرے اندر اکو نام دھیائیا۔ سچ دوارا ویکھے مدے، سچھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ جتھے ناتے تئن انّ جل دے، ترشا رہن کوئے نہ پائیا۔ دیپ اگئی اکو بلدے، نور نور نور رُشنائیا۔ ایہہ مالک اوس گھر دے، جتھے وسے بے پرواہیا۔ کسے کولوں مول نہیں ڈردے، زربھے ہو کے چلن واہو داہیا۔ پچھلا کلمہ کوئی نہیں پڑھدے، منتر اں والی نہ کوئے شنوائیا۔ اکو تُوں ہی تُوں ہی کردے، سوہنگ رہے راگ سنائیا۔ منزل اپنی آپے چڑھدے، ستگر پورے اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا مکائیا۔ ایکا ایکا کہے ویکھو سنت سہیلڑیو، سچ دیاں جنائیا۔ وقت سہنجنا ویکھو ویلڑیو، ملنی جگدیش کرائیا۔ سد و سورنگ نویلڑیو، درگاہ ساچی ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گوہند کہے سنو سکھ میتو، متر دیاں جنائیا۔ ایہہ ٹھاکر سوامی ٹھانڈا سیتو، ستگر اکو اک اکھوائیا۔ ایسے دانام سدا چیتو، ہردے وچ وسائیا۔ کایا چولی چاڑھو رنگ مچھو، اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ایکا کہے ویکھو اک اکلّا، ہر آیا دُھر دا ماہیا۔ بھگت دوار سہائے محلا، سچ دوار دے وڈیائیا۔ سچ نشان جھلائے اُپر محلا، محفل اک لگائیا۔ جنم کرم دامیٹ دے سٹلا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ گرگھاں دا اک دوجے نال پھڑا کے پلا، پر بھ سوہنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ایکا کہے میں ویکھی پھردی ائی، ائی چکر لائیا۔ آگوں سوہنی دسی چٹھی، گوہند کڈھ دکھائیا۔ نالے اکھر نالے ناکھر ایہہ دکھری دھار والی متی، متراں دے جنائیا۔ جس وچ پرگٹ کیتی ساچی سکھی، بھکھی اپنی اک ورتائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ جن بھگت سہیلے لائے چکر اگی، ایکنکار لیا منانیا۔ جس نے اپنی بنائی ساچی سکھی، مستک ٹکے سب نوں لائیا۔ آتم پر ماتم جائے کھچی، انتر انتر میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ویہہ سو اگی کہے دیکھو سوہنا سمت، سمتی نال ملائیا۔ پُرکھ اکال کیتی رحمت، پروردگار دیا کمائیا۔ جن بھگتو تہاڑے نال ہو یا سہمت، سہم کوڑا دئے گوائیا۔ شبد اشارہ مار کے سینت، سوئے کلجک لئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے تھاوں تھانیا۔ ویہہ سو اگی کہے ہور نہیں کوئی شہنشاہ، پاتشاہ نظری آئیا۔ جو سچ سنگھاسن بیٹھالا، ابناشی کرتا وڈیائیا۔ ست رنگ نشانے رہیا جھلا، سوہنی بنت بنائیا۔ چاروں کُنٹ رہیا سمجھا، شبد سندیش درٹائیا۔ بھگتاں دئے صلاح، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ اکو پر بھ در لیا منا، دو جی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ نہ کوئی سور کھائے نہ کوئی گاں، دوہاں دامالک اکو نظری آئیا۔ مندر مٹھ کوئی مان رہیا نہ، چاروں کُنٹ دئے ڈھائیا۔ پیر پیغمبر اکٹھے ہو کے گئے آ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اچی کوک رہے سنا، تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ ابناشی رہیا جنا، شبدی سچ سُبھائیا۔ رل مل اکٹھے ہو کے کرو اک دُعا، خالی جھولی لو بھرائیا۔ پورب لیکھا لوو مکا، مکمل حکم دئے سنائیا۔ اکو حکم چلے خُدا، خُدی رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگتاں نال مل کے چکھو مزہ، مجلس اکو نظری آئیا۔ کلجک کوڑ گڑیا دی دسو وجہ، کیوں چاروں کُنٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کیوں تئیس دے نہیں سکدے اس نوں سزا، اپنا بل پرگٹائیا۔ کلجک اندھیرا دیکھیا جگہ جگہ، مندر مسجد رہے گر لائیا۔ کوڑی شرع اندر بدھا، جگت جہان نظری آئیا۔ مایا ممتا اندر وڈا، ہنکاری گڑھ دکھائیا۔ ہر سرنائی کوئی نہ لگا، کیوں بیٹھامات بھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، جُھک جُھک سیس نوائیا۔ کرپا کر پروردگار، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ ویہہ سو اگی توں بعد ساڈا لیکھا نہ رہے وچ سنسار، پلُو سارے رہے جُھڈائیا۔ تیرے حکمے اندر سیوا کریئے بن کے برخوردار، بالے نڈھے روپ وٹائیا۔ گوہند کہا میرا دے اُدھار، دست پچھلی جھولی پائیا۔ ساچی سکھی کرتیا، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ چار ورنال داٹے نہ کوئے پیار، برن کرے نہ کوئے لڑائیا۔ نظری آئے آپ نرنکار، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ گوہند دیکھ سچ بنائی بنت، تیتوں دیاں جنائیا۔ ایہہ گرکھ ساچے سنت، ہر سنگر لئے پرگٹائیا۔ دیوے وڈیائی وچ جگت، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ نال رکھائے ساچے

بھگت، ہر بھگت دوارے میل ملائیآ۔ آسانسا پوری کر کے حرص، ہوس دتی گوائیآ۔ غریب بنائیاں اُتے کر کے ترس، کوجھے کملے لئے اُٹھائیآ۔ جنہاں دے کارن نرگن ہو کے آیا پرت، سرگن ناتا مات تڑائیآ۔ ہن پین نہیں دینا فرق، بچھلا گھاٹا پور وکھائیآ۔ کسے نوں رکھنا پئے نہ ورت، دیوتیاں سیس نہ کوئے نوئیآ۔ گروآں دارہے نہ کوئی دھرت، پیغمبراں نوں نیاز، نہ کوئے کھوائیآ۔ جے منگن تے اِکو ہر کا درس، اِکو اوٹ تکائیآ۔ برہوں وچھوڑے اندر رہے تڑپ، جل مین نہ کوئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اِک سنائیآ۔ گو بند کہے سُنیا سندیش، پر بھو تیری سرنائیآ۔ بھگتو ایدوں وڈا نہیں کوئی نریش، شہنشاہ روپ نہ کوئے دھرائیآ۔ جس دا حکم سدا ہمیش، جگ چوکڑی سیو کمائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوسے نوں کرن آدیس، تسیں سارے دیو سیس جھکائیآ۔ جو نرگن ہو کے بدل کے آیا بھیکھ، جوتی جاتا ویس وٹائیآ۔ بھاگ لگا کے سہل دیس، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جاتا ہو پرویش، شبدي ڈنک سنائیآ۔ اِکیاں اِکیاں دی رچ کے کھیڈ، سوہنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو یا سہائیآ۔ جن بھگتو ایدوں وڈا نہیں کوئی تخت، تخت نواسی اِکو نظری آئیآ۔ اِس توں پرے نہیں کوئی عرش، عرشاں نوں چرناں ہیٹھ دبائیآ۔ اِس توں وڈا نہیں کوئی جودھا مرد، سور پیر اکھوائیآ۔ اِس توں بنا ونڈے نہ کوئی درد، دُکھیاں دا ماہی بے پرواہیآ۔ گر اوتار سُن کے عرض، پیغمبراں بچھے پھیرا پائیآ۔ سب دالاہ کے جائے قرض، حساب اگلا دئے گھلایآ۔ تھانوں دینا پوے نہ کسے دا دھرت، صاف بری دئے کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیآ۔ جن بھگتو اِس توں وڈا نہیں کوئی نرائن، نر ہر اِکو نظری آئیندا۔ جو سب داساک سین، جن سجن میل ملائیندا۔ جس دا جگ جگ لہنا دین، چوکڑی وکھ وکھائیندا۔ ساچا ڈھولا آیا کہن، سوہنگ راگ الائیندا۔ کلج کریا نہ وہنا وہن، شوہ دریائے پار کرائیندا۔ ناتا توڑ کے بھائی بھین، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ درس دکھا کے اپنے نین، نچ آتم پر ماتم اِکو گھر وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ اِکائیندا۔ جن بھگتو اِس توں وڈا نہیں کوئی راج، دو جہان سیس نوئیآ۔ اِس توں سوہنا نہیں کوئی تاج، جگت سیس نہ کوئے بندھائیآ۔ اِس توں وڈا نہیں کوئی کاج، بنا بھگتیں بھگت پار کرائیآ۔ اِس توں وڈا نہیں کوئی داس، مالک بن کے نفر ہو کے سیو کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسماں ویکھیا عدلی، عدالت اِک

لگایا۔ جس نے کیتی دُھر دی بدلی، لیکھا سب دا رہیا مُکّایا۔ اوہ نظر نہ آوے شکلی، شہنشاہ اپنی کھیل ورتایا۔ جیہڑے کھج بھل گئے اوہ بے عقلاں دے بے عقلی، وِدی کم نہ آئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرایا۔ گر اوتار کہن تیرا ویکھیا انصاف، سب دی آس پُجایا۔ انہاں اکیاں دے قصور کیتے معاف، جو بیٹھے ڈیرہ لایا۔ باقی سب دے دھو دئے پاپ، دُرمت میل دھوایا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، صاف سُتھرے دئے بنایا۔ اندر وڑ کے کھول دے تاک، پردہ آپ اٹھایا۔ کوڑی کرپا کر دے چاک، جھوٹھی جڑ اُکھڑایا۔ پر ماتم دے دے ساتھ، آتم منگ منگایا۔ توں ہن انا تھاں دانا تھ، نمائیاں داماں نظری آئی۔ پتن دسدے اپنا گھاٹ، بیڑا دے جنایا۔ لکھ چوڑا سی مکے واٹ، پھیرا اور نہ کوئے رکھایا۔ تیرا درس کر کے ساکھیاں، جنم جنم دا گیڑا رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن جن بھگتو سانوں مل گئی چھٹی، چھٹکارا جگت کولوں کرانیا۔ اسیں بہنا اوس دی کٹی، جو کوٹن کوٹاں رہیا جگایا۔ بھاگ لگا ویکھنا اوہدی پتیں، جس اُتے اپنا رنگ رنگایا۔ گو بند نال مل کے ہوئی خوشی، وجے سچ ودھایا۔ پتا پت دی اکو رچی، اکو بھو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا جھولی پانیا۔ گر اوتار کہن جن بھگتو اگے تہاڈا لیکھا، لکھت لکھاری دئے جنایا۔ جس دھار اگئی بھیکھا، پکھنڈی دینے مٹانیا۔ گر کھیاں رکھیا چیتا، وچھڑے میل ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ گر اوتار کہن اٹھ کھول دے، خالق خلق بے پرواہ۔ اِکے نظر نال سارے تول دے، رحمت کنڈا ہتھ اٹھا۔ جنم جنم دے پردے پھول دے، دُئی دوتی پرے ہٹا۔ راہ دس دے اپنے تول دے، جھگڑے جھوٹے پندھ چکا۔ دو جہان تیتوں پھول دے، لبھن تھاؤں تھاں۔ نگارے وج گئے ڈھول دے، برہمنڈ کھنڈ رہے نین اٹھا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ گر اوتار کہن ویکھو نگارہ وجدا، جس دا وجود نظر کوئے نہ آئی۔ گو بند سورا اکو سجدا، شبدی روپ وٹانیا۔ اکیاں دے پریم اندر بھجدا، ناتانہ کوئے تڑانیا۔ جھگڑا مک گیا اگے رہنا اڈ دا، وکھری دھار نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ کے تیرا روپ، خوشیاں وچوں خوشی پرگٹانیا۔ تیری مہاسدا انوپ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ تیرا لہنا چارے کوٹ، دہ دشا تیری وڈیایا۔ کرپا کر سچ محبوب، مُجت دُھر دی دتی دکھایا۔ بھگت دوارا اُچ

عروج، اِکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائی۔ گو بند کہے سُنو سندیشہ اِکو وار، شبدی شبد جنائی۔ جیہڑے سَت نہیاں بیٹھاں دتے سوال، پھڑ باہوں باہر کڈھائی۔ سوہنے ویکھ کے جوڑا جوڑا لال، لالن اپنا رنگ رنگائی۔ لیکھے لائے پچھلی گھال، پورب جھولی پائی۔ جنہاں دے گھ پونجھے نال رومال، اِکٹھے کیتے چائیں چانیا۔ جیہڑے نہائے سر سے والے تال، تلواڑے اوہناں دے دتے وجائی۔ اِکیاں اِکیاں دا بٹھ کے ہار، ہر اپنا رُپ سمائی۔ جنم مرن دا اگے چھڈیو وچار، جھگڑا اِچ توں دتا مُکائی۔ دھرم رائے نہ کرے خوار، جم کا رُپ نیڑ نہ آئی۔ چتر گُپت لیکھ نہ سکے دکھال، کال بجے نہ واہو داہیا۔ مہابلی ہو کے رکھے نال، سیوا مہاکال لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائی۔ سچ سرنائی دیون آئی، کل کلکی اِک اوتار۔ ٹھانڈا در دکھاوَن آئی، بھگت سہیلا بھگت دوار۔ دھرم دا میلا میل ملاوَن آئی، جس دے پچھے لنگھ گئے کوٹن جگ چوکڑی چار۔ سچن سہیلا بن کے آئی، دُھر دا میت مُرار۔ جنہاں سنمکھ درشن پایا، بیڑا کر جائے پار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے نوار۔ دُھر دا لیکھا آپ چکاون، کرنی کار کمائی۔ اِکیاں دا ایکا رنگ رنگاون، نام محیٹھی دے چڑھائی۔ دُھر دا اپنا سنگ نبھاون، میلا سچ سُبھائی۔ اِکیاں نے اِکی وار اِکو وار سپس جُھکاون، نمو نمو سپس نوائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ اِکی اِکی چُکیا موُل، اُل دیا کمائی۔ باقی دیاں دا لہنا دینا کرنا وصول، اپنا حکم سنائی۔ سارے کرو قبول، کعبہ اِکو دینا دکھائی۔ کرتا کدے نہ جاوے بھول، نہہرمی اپنا کرم کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ سچ سنگھاسن کہے ساڈھے تن ہتھ، پہلی وار اپنا ڈیرہ لائی۔ بھگت بھگوان کھیل ویکھ سمرتھ، اپنی خوشی دیاں جنائی۔ جن بھکتو کھلی ویکھو اگھ، نیناں نین مٹکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ اپنی بے پرواہی وِچ سمائی۔ اِکی اِکی متھا ٹیک کے جانا پچھے ہٹ، ویلا وقت سُبھائی۔ باقی سنگت آونی جھٹ، ڈیرہ سوہنے درتے لائی۔ پچھلے رہنے اوہو اٹھ، بدلی ہو نہ کوئے جنائی۔ اوہو پریم پیار دی رت، مستک تلک نور رُشنائی۔ اوہو سب دا دینا حق، حقیقت کھوج کھوجائی۔ اِکی منٹ وِچ وقفہ دتا دس، پھر اپنی کھیل لئے رچائی۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، پھر سارے گا کے جس، پھیر سپس نوا کے سارے پچھے جاوے ہٹ، ایکا دُجا اِکو رنگ، رنگ رتا آپ رنگائیدا۔ اگلا پچھلا اِکو سنگ، دوہاں جوڑ جُڑائیدا۔ آد جگاد اِک مردنگ، ہر کرتا آپ وجائیدا۔ نت نوت

دے ایکا اند، اند آتم رس چکھائیندا۔ دو جہاناں ساچا چھند، ساچا ڈھولا آپ الائیندا۔ جگ جنم دی پوری کر کے منگ، بھچھیا اپنی جھولی پائیندا۔ بھگت سہیلا بھگتاں بیڑا بنھ، ہر اپنے کندھ اٹھائیندا۔ سچ دوار دے چاڑھ کے چن، درگاہ ساچی آپ چکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایندا۔ اگلا بچھلا جڑیا جوڑ، ہر جوڑا آپ جڑائیا۔ گوہند لگی نبھی توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ سچ دوارے لیکھا چکھیا مور تور، تیرا میرا اکو روپ دسائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، ساچا چانن دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ اگلے پچھلے ہوئے اکٹھے، سوہنا سنگ بنائیا۔ پریم پریتی اندر رتے، آتم پر ماتم ویکھ دکھائیا۔ ایٹھے اوٹھے کر کے سچے، سچ سچن دے بنائیا۔ جن بھگتو تھیں اوس دے دوارے جنمے بچے، جو گرگھ اپنی گود اٹھائیا۔ اگے توں ناتے ہو گئے پکے، پکی طرح سمجھائیا۔ جنہاں نے امرت باٹے چھکے، گھر ملے سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایندا۔ گوہند کہے میں ویکھے آپ، اپنی اٹھ گھلائیا۔ جو میرے پر بھ دا کردے جاپ، دھر دا راگ الائیا۔ میں اوہناں دا ہو کے داس، سیوک بن سیو کمائیا۔ پتن لا کے اپنے گھاٹ، بیڑا جگت جہان پار لنگھائیا۔ کوڑی میٹ اندھیری رات، سچ نور کراں رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند کہے میں بچھلا سچن، سانجھی نظری آئیا۔ کلجگ شبد نگارہ ہو کے آیا وچن، بے خبراں خبر سنائیا۔ پریم پریتی اندر سدا رہیا مگن، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنا دے دکھائیا۔ گوہند کہے میرے سکھ سہیلے، سوہنا سماں سہائیا۔ دو اک دے ہو گئے میلے، دھر دا جوڑ جڑائیا۔ اکو رنگ ہو گئے گرو چیلے، چیلہ گرو وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایندا۔ پُرکھ اکال کہے سُن گوہند سچنا، اکو وار دیاں درڑائیا۔ جو کرن آئے پردکھنا، چاروں کُنٹ قدم اٹھائیا۔ اوہ گرگھ کوئی نہ رہے سکھنا، خالی جھولی دیاں بھرائیا۔ گرگھ نیتز کھول کے تکتا، لوچن نیناں نال ملائیا۔ بن پُرکھ اکال کسے نہیں کہنا آ میریا کھننا، پھڑ باہوں گود اٹھائیا۔ چرناں وچ کسے نہیں وٹنا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ امرت دارس سنت سہیلے چکھنا، اکو نظری آئیا۔ جس برہوں وچھوڑا کٹنا، ناتا توڑے جدائیا۔ پریم پیار دملکے وٹنا، سوہنا سگن منائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کرنی رہیا کمائیا۔ گرگھ ساچے ویکھ کے بھوندے، برہمنڈ کھنڈ خوشی منائیا۔ گیت سہاگی ڈھولے گاؤندے، راگاں نال وڈیائیا۔ نیوں نیوں

سارے سپس نوآوندے، جھک جھک خوشی منایا۔ پُرکھ ابناشی درشن پاوندے، ترشنا ترکھا بُجھایا۔ سچ بینی اک سناوندے، ہوئی ہوئی درڑایا۔ پر بھو واسطہ اکو پاوندے، بخشنی سچی سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پُرکھ ابناشی سچ درڑاوند اے۔ اک اکھر آپ سناوند اے۔ سوہنا ویلا وقت وڈیاوند اے۔ بھگت دوارا اک جناوند اے۔ جتھے نہر آسن لاوند اے۔ کرپا کر کر گرکھ پار لنگھاوند اے۔ کوڑی کرپا میٹ کے ڈر، بھانڈا بھو بھٹاوند اے۔ اک دوجے نال پھڑا کے پلو لڑ، اک دوجے نال گنڈھ پاوند اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان آپ اکھواوند اے۔ مہروان کہے سُنو میرے میتو، متراں وانگ جنایا۔ اکوناں پر بھ دا چیتو، چتوت ٹھگوری رہن کوئے نہ پانیا۔ مان مٹا کے ہو جاؤ نیچن نیچو، ہنکار نظر کوئے نہ آیا۔ ساچی کروچرن پریتو، پریتم ملے بے پرواہیا۔ ہر کر نہار بختیشو، رحمت جھولی پانیا۔ سد دیونہار اسپسو، حدیث اکو اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ لگایا۔ جن بھگت کہن پھیرے پھر دے، اگی اگی چکر لگایا۔ نالے درشن کریئے او سے شیر دے، جو سنگھ روپ اکھوایا۔ جو لہنا دینا نیڑ دے، حکم اک سنایا۔ چرناں وچ لپیٹ لئے، بخشے سچ سرنایا۔ راتیں سٹیاں دے جاگدیاں دیکھ لئے، غفلت وچ کدے نہ آیا۔ انتم سچ دوار سچکھنڈ اپنا دیس دے، مہر نظر تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔ ساچی کرنی دیکھ کے ہر، ہر جس سارے رہے گایا۔ بھے اندر رہے ڈر، بھو اک جنایا۔ در کھلوتے بنا سپس دھر، آساناں ودھایا۔ سوہنگ ڈھولا رہے پڑھ، تُوں ہی تُوں راگ الا یا۔ چاروں گنٹ دیکھ دیکھ اشارے رہے کر، سینت نال رہے جنایا۔ جنہاں نوں پر بھ دیون آیا ور، وست امولک جھولی پانیا۔ ایہناں ودیا کوئی نہیں لینی پڑھ، ناتا جگت نہ کوئے رکھایا۔ اکو مرنی گئے مر، ڈر اپنا گئے چُکایا۔ ایہناں اُتے کرپا رہیا کر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا رہیا مُکایا۔ دُھر دا لہنا دیکھے مگدا، خوشی چاروں گنٹ لئے اگڑایا۔ ویہہ سو اگی کہے بھگتاں کولوں پچھدا، اندر باہر کھوج کھوجایا۔ ہُن لیکھا ساچا سچ سچ دا، کوڑا ناتا رہیا تڑایا۔ لیکھا چُکیا جگت دُکھ دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرنایا۔ سچ سرنائی دیونہارا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ بھگت وچھل ہر گردھارا، دو جہاناں دیکھے تھاؤں تھانیا۔ چرن کول دے سہارا، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، دوجی دے نہ کوئے گواہیا۔ جنہاں بخشے چرن پیارا، ہر دے اندر ڈیرہ لایا۔ بھگتاں دکھائے سچ

دربار، جتھے گرگھ بیٹھے آئیا۔ چاروں کُنٹ اک نظارہ، جلوہ اِکو نُورُ خُداِئیا۔ چاروں کُنٹ اک ہلاراء، ست رنگِ نشانہ رہیا دکھائیا۔ چاروں کُنٹ اک مناراء، دہ
دِشا رہیا سمجھائیا۔ چاروں کُنٹ اک جیکاراء، سوہنگ ڈھولا رہیا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہتھ رکھدا دیکھیا سوامی، گر
اوتار رہے جس گائیا۔ شبد اگئی سناوے بانی، دُھر دا نا دجنائیا۔ امرت دیوے ٹھنڈا پانی، رس اِکو اک چکھائیا۔ ناتا توڑ کے چارے کھانی، چارے بانی اپنی جھولی
پائیا۔ جن بھگت بنائے سگھڑ سُجھی سوانی، گھر مندر دئے بہائیا۔ دیپ جگائے جوت نورانی، نُور و نُور کرے رُشنائیا۔ جنم کرم دا لیکھ مُکا آسانی، مُشکل سارے
حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ مہر نظر نال پر بھ تکدا، دو جہاناں سجن میت۔ بھيو گھلاوے اپنی اگھ دا، شبد
جناوے دُھر دا میت۔ پردہ لاہوے ساچے سچ دا، بخشنہارا چرن پریت۔ جو بھگتاں اندر وسدا، سو پر کھنہارا نیت۔ لگھ چوڑا سی وچوں رکھدا، کایا چاڑھ کے
رنگ مچھٹ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وسنہارا دھام انڈیٹھ۔ دھام انڈیٹھرا کھلدا، پڑدا ہر جو دتا اٹھائیا۔ گھر دکھایا ایکو
ہر دا، بھگت دوارے سو بھاپائیا۔ ایہہ لہنا دینا چر دا، جگ چو کڑی راہ تکائیا۔ کلجگ انتم شانت کرے ہر دا، گرگھیاں دوارے امرت برسائیا۔ دیکھو گیرا کویں
۲۰۱ گڑدا، چاروں کُنٹ جگت بھوائیا۔ پر بھ مالک بنے اِکو پر دا، دوجا رہن کوئے نہ پائیا۔ دیکھو کھیل اگئی شیر دا، جو شہنشاہ اکھوائیا۔ بھانا مٹوں اِکو دلیر دا، جو
دھیرج رہیا دھرائیا۔ انتم لیکھے سرب نیڑدا، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ وڈیائی کہے بھگتو میں
دیواں وڈیائی، وڈے وڈے نظری آئیا۔ جنہاں نوں چاروں کُنٹ رہیا بھوائی، بھاونہا پچھلی پور کرائیا۔ دیکھو نال آئی سیتا مائی، بونجا پنکھڑیاں والا ہار اٹھائیا۔
میں اوہناں پاؤنا چائیں چائیں، جو پر بھ دی سیو کمائیا۔ جو مالن دکھری بن کے آئی، کھتری براہمن سارے دتے تجائیا۔ پنا تیری بولی بھجی آئی، بیٹھی پنڈھ
مکائیا۔ جو سب دا دیکھیا گوسائیں، بخشنہارا اِکو نظری آئیا۔ جس نرمل جوت جگائی، نوری نُور کرے رُشنائیا۔ جس دُھر دا جوڑ دتا جڑائی، سچا میل ملائیا۔ ساچی
پٹی نام پڑھائی، دُھر دا تھم اِک سنائیا۔ گرگھ سخی کری گڑمائی، حقو حق وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ برہمنڈ
کھنڈ کہے میں دیکھیا گرگھ گھنمدا، گھنمن گھیری رہے تجائیا۔ سنت سہیلا دیکھیا سنگر چرن چُم دا، ----- نال ملائیا۔ جھگڑا چکھیا پاپ پُن

دا، دوجا رنگ نہ کوئے رنگا گیا۔ منتر رہ گیا اکو پھن دا، وچوں فُرنے دئے گوائیا۔ راگ اکو دتے دُهن دا، اگئی ناد وجائیا۔ سنت سہیلے سجن چُندا، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجا گیا۔ پھڑ پھڑ باہوں بیڑے بھدا، اکو نانا جوڑ جڑائیا۔ کرے کھیل نہیل دھام اٹل دا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اندر رلدا، دوجا دھام نہ کوئے دکھائیا۔ دھام کہے میں دھاماں دا دھام، دھرنی اُتے ملے وڈیائیا۔ جس دے اُتے بیٹھا راماں دارام، ہر داتا بے پرواہیا۔ نظری آوے کاہناں دا کاہن، ہر کرتا کھیل کھلایا۔ بھگت سہیلے اگھے کیتے آن، گرگھ جوڑ جڑائیا۔ چرن پریتی بخش دھیان، ساچی ریتی اک سکھائیا۔ کایا گڑھ توڑے مان ابھمان، نون سو اکھر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ مہر نظر نال گرگھ تردا، بیس اکیسا دئے گواہیا۔ جو بنیا درگھر ساچے دا بردا، بندی خانہ گیا تڑائیا۔ جو صاحب سوامی پلو پھڑدا، اگلا جوڑ جڑائیا۔ اوہ نہ جم دا نہ مردا، لکھ چوڑاسی نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر پر بھ کرنے آیا، کرتا پرکھ کرتا۔ دیہہ سو ائی رت سہایا، گرگھوں کرے پیار۔ سٹ لاڈلے لئے اٹھایا، جو وچھڑے جگ چار۔ سچ دوارے میل ملایا، کرپا کر آپ زنکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دھر دربار۔ دھر دربار دا مالک سوامی، سمرتھ وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی جانے کہانی، جگ جگ کھیل کھلایا۔ بھگت سہیلا بن کے بانی، رہبر نظری آئیا۔ اوہ داتا ہو کے آیا دانی، دیاوان دیا کمائیا۔ سچ دواریوں دیوے اک نشانی، نشانہ سدھاتیر چلایا۔ جن بھگتو پر بھ نوں ملنا ہويا آسانی، سوہلا اکو اک پڑھائیا۔ سچے در دیوے پد زبانی، محل اٹل اُتے پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا پار لنگھائیا۔ کرپا کردا دیکھیا، پار برہم کرتا۔ سچ سنگھاسن کہے میٹوں آیا چیتیا، گل پچھلا لیکھ دکھال۔ جس ویلے گوہند مانی سبجیا، جنگل جوہ وچ پہاڑ۔ اوتھے کیہڑا سندیشہ بھیجیا، کرپا کر کے آپ کرپال۔ اوہ اے تک کسے نہیں دیکھیا، سب دے ٹھا کر دین دیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیکھ اپنے لال۔ سچ سنگھاسن کہے میٹوں کجھ سجدی، سچ دیاں سمجھائیا۔ بھگتاں آشا تیتھوں پچھدی، کرے حال دہائیا۔ کدوں کھیل چھڈنی لگ دی، لگیاں کم راس کوئے نہ آئیا۔ جے تیرا نانا جڑیا کھیل ہونی پیو پت دی، پتیریں بھاگ لگائیا۔ کی وڈیائی گجری سٹ دی، سچ دے سمجھائیا۔ پرکھ ابناشی کہا ایہہ کھیل اوسے دی رت دی، پت ڈالی رہیا مہکائیا۔ جس دی کتھا کہانی نہیں

مگدی، سو مکمل اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سنگھاسن کہے میں سُبجھا، تیری کرپا دتا بنایا۔ تیرے حکمے اندر بدھا، بیٹھا سیو کمایا۔ میٹوں اپنا سمجھ نہ آوے اگا، پچھے دی نہیں کوئے پترایا۔ ایسے کر کے آیا بھجا، در تیرے لکھ جگایا۔ توں اوس دا دس مزہ، جو بھگتاں رہیا کھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ سچ سنگھاسن توں دیکھ میرا راز، ہنکار وکار نہ کوئے رکھایا۔ ساچی ساجن رہیا ساز، چار ورن دیاں وڈیایا۔ کوئی رہے نہ کسے محتاج، خالی بھانڈے دیاں بھرایا۔ سچ دھرم دا ساچا کراں راج، لوک مات دیکھ دکھایا۔ سپیس جگدیش دھر کے تاج، گو بند میلے سچ سُبھایا۔ رسماں نالوں وکھرا رچ کے کاج، ساچا در دئے سمجھایا۔ ناتا توڑ کے جگت سماج، سمگری گُرکھیاں ہتھ پھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سچ سنگھاسن کہے میں کڈا چنگا، چنگیاں وچوں نظری آیا۔ میرا چرن چُسن آوے سُرستی جمنا گنگا، بن پاندھی راہیا۔ میرے اُتے بیٹھا سرینگا، اپر میر سو بھاپایا۔ بخش کے اک اندا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ہر سنگت وچ رہے نہ کوئی گندہ، کپے بھانڈے بھن دکھایا۔ جن بھگتو ایس توں آگے ہور نہیں کوئی ڈنڈا، بن سری بھگوان اگلا پنڈھ نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سنگھاسن کہے ایہہ اگی اگی آئی دوجی وار، دوہرا تال وجایا۔ ایہناں دے اندر وسے زرنکار، زرنگن سو بھاپایا۔ جس ویلے سوں جان پیر پسا، اُپر لیف لکایا۔ اوس ویلے دیواں درس دیدار، گھر گھر پھیرا پایا۔ جو مجلساں دا یار، بھگتاں دا ادھار، سنتاں دا پیار، گُرکھیاں دی دھار، دھار رہیا پرگٹایا۔ سخیاں دا کنت بھتار، سبجناں دا سرجنہار، مرداں دا مددگار، بے پرواہی بے انت بے انتا کلیاں نوں کلا ہو کے درس دکھایا۔ سب توں وڈا وڈا دربار، جتھے وسے آپ زرنکار، چاروں کنت دیکھے سنسار، زمیں اسماناں پڑدا پاڑ، برہمنڈاں کھنڈاں کھول کوڑا، زرنگن نوری جوت کر رُشانیا۔ میں سب دا ساجن پیتا، وکھری دسٹاں ریتا، ناتا توڑ مندر مسیتا، تپاون تپے نہ کوئے انگیٹھا، دھکا دیوے نہ کوئے نیچا، اُوچو اُوچ اپنا گھر دکھایا۔ میرا کھیل سدا انڈیٹھا، جن بھگتاں بھانا میٹھا، لہنا جھولی پائے پچھلا کیتا، مزدوری سب دی رہیا چُکایا۔ جن بھگتو آگے تہانوں لوا دتا وظیفہ، دُھر دا حق فک تہاڈے ناں کرایا۔ بے شک تئیں توڑ جاؤ پربت، پریتم بھل کدے نہ جایا۔ دیکھو درشن سنگھ دے ہتھ وسیقہ، سوہنا لیکھا رہیا لکھایا۔ پنجاں پیاریاں دے ہتھ نتیجہ، نیتوان دئے سمجھایا۔ جو لکھ چوراہی سخیاں دا سوہنا جیجا،

جیون جگتی رہیا جنایا۔ اگے نہ کوئی گرو آں دا بھتیجا، اکو پڑکھ اکال نظری آئی۔ نہ کوئی حصہ منگے وچ کنالاں بیگھا، برہمنڈ کھنڈ تہاڈیاں چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ جس نوں کھنڈے سنت کھلے نین تیا، اس تیجے نین توں پرے ڈیرہ لائی۔ جس نوں گرو اتار پیر پیغمبر کھنڈے مینا، متر پیارا اک اکھوئی۔ جس نے رام نوں کہا میل ملایا اپنے نال سینا، سینا دے رام دارام نظری آئی۔ ایکا روپ سہایا ہست کیٹا، جس دے پچھے گو بند تایا انگیٹھا، ساڈھے تن ہتھ لیکھا گیا چکا ئیا۔ اُس دا بھر کے نام دا کھپسا، جن بھگتو تہانوں دے حدیثا، جگدیش ایکا نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے سب دے رہیا مکائی۔ ویہ سو اگی کہے میری آسا پٹی، پورن پت پریشور پایا۔ بھگت سہیلے مل گئے گنی، گہر گسپیر جنہاں اپنے نال ملایا۔ میں دوہاں دی کہانی سنی، جو سوہنگ ڈھولا رہے گا یا۔ اوتھے جھک گئے سارے منی، جو کیشتر سپس نہ کوئے اٹھایا۔ ایہہ وکھری ویکھ کے ڈھنی، ڈھن آتمک راگ شرمایا۔ جس لکھ چوڑا سی چھانی پنی، جیو جنت کھوج کھو جایا۔ جن بھگتاں پکار سنی، دُور دُراڈا چل کے آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوار اک وسایا۔ بھگت دوارا وسایا ایک، ایکا ملے وڈیا ئیا۔ در گھر ساچے بخشے ٹیک، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ چار مینارے دُراڈے رہے ویکھ، چار نشانے نال جھلایا۔ جس نے چاروں کُنٹ تھم دتے بھیج، دُھر فرمانے بے پروا ہیا۔ سچ سنگھاسن بہہ کے سچ، ساچی گاتھا رہیا گائی۔ چاروں کُنٹ رہیا ویکھ، لکیا کوئی رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا ئیا۔ اگی اکیاں پاون اکیاں، اپنی کل ورتائی۔ واہوا ٹھنڈیاں ہوئیاں اکھیاں، پر بھ درشن سانت کرائیا۔ بن جل میں نہ ہو تڑپھیاں مجھیاں، ماہیگیر ملیا بے پروا ہیا۔ کوجھیاں کملیاں کر کے اچھیاں، بنا روپ دتی وڈیا ئیا۔ جیسہڑیاں تھلاں وچ رُل کے مرگئیاں سسیاں، اوہناں توں اگے گرکھ پچپائی۔ وجی ودھائی اگے دیاں گنڈھاں ہو گئیاں پکیاں، پھیر نہ کوئے کھلایا۔ مان مل گیا سوارتیاں، جو رتن رنگ رنگائی۔ ایہناں دا لیکھا دینا سچیاں، رین بھنڑی نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ رین کہے میں لینی رین، دھوڑی مستک ککا لائی۔ میں بنا اوہناں دی بھین، جو بھگون رہے دھیائی۔ میں اکو وار رو کے پاؤنا وین، دُکھڑا دینا سنا ئیا۔ جس نوں مندر مسجد اں وچ لوکیں کہن، براہمن ملا شیخ مساق کوڑی اکھ نال تکائی۔ سنجک ملیا نہ کوئی سجن سین، کلجک سادھ پلے گئے چھڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیا ئیا۔ اگی کہے سُن نمائی، تینوں دیاں

جناٹیا۔ جے مل جائے پر بھ اکو ہانی، ہان لابھ رہے نہ رائیا۔ ساچے گھر دی بن سوانی، سنگھڑ سبھی رُوپ وٹائیا۔ میں چھڈ کے چارے کھانی، - - - -

- - کھتری براہمن شودر ویش نہ کوئے بھوائیا۔ میں بھل کے چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری تیرے اندر سو بھاپائیا۔ حجرہ ویکھ نور نورانی، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ امرت پریم ٹھنڈا پانی، نخبھر جھرنائے جھرائیا۔ اکو ملے پر بھ نشانی، دُھر درگا ہی جھولی پائیا۔ ایہہ اکیاں دی کھیل مہانی، اگی اگی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اگی واری کرو ارداس، ہر دے اندر اک دھیائیا۔ صاحب سنگر سدا وسنا ساڈے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ویہہ سو اگی پوری ہووے آس، ترشنا دے بُجھائیا۔ جے اسیں آتم تیری ذات، کیوں پر ماتم دُور کرائیا۔ تیری سویئے سندر کھاٹ، سیجا اپنی لینا لکائیا۔ اسیں تک کے آئے دُور ڈراڈی واٹ، بن کے پاندھی راہیا۔ ساچی مل کے بھگت جماعت، بھگن اپنا آپ گوائیا۔ سانوں سوہنی دے آون والی رات، جو بیٹھی اکھ کھلائیا۔ جس وچ ملنی اوہو دات، جو دیاوان ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اگی اندروں باہروں جاؤ جھک، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ سارے کہو ساڈا پینڈا گیا ٹک، اگے پندھ رہیا نہ رائیا۔ ناتا جڑ گیا پوپت، گوہند ملیا دُھر دا ماہیا۔ ساڈی جھولی پادے کچھ، خالی جھولی دے بھرائیا۔ دُکھیاں درد ونڈ دُکھ، دردیاں درد اپنے کول رکھائیا۔ اندر بہہ کے جائیں چھپ، آتم سیجا آسن لائیا۔ سوہنی ویکھ مولی رُت، سہنجنی وجی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ رکھائیا۔ ہتھ رکھے ہر نرنکارا، مہروان دیا کمائیا۔ تہاڈا پچھلا چکھیا ادھارا، سپس نوا کے بھجو واہو داہیا۔ تہاڈے پچھے ہورناں دی وارا، جو بیٹھے آس تکائیا۔ ایہہ سبناں دا مٹر پیارا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نکیاں وڈیاں دا اکتھا کرائے اک دوارا، مہر نظر اگے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، سر سبناں اپنا ہتھ لکائیا۔

بالاں نڈھیاں جوڑ جڑدا، دُھر دا رنگ رنگائیا۔ در آیا خالی کوئی نہ مُردا، گھر وجے سچ ودھائیا۔ ایہہ کھیل اگمی گر دا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ بھيو اھیدا کھول دے سوامی، شبد کہانی اک سنائیا۔ ناتا توڑ کے چارے کھانی، ہر خاوند اک ملائیا۔ پد

دے کے دُھر زربانی، پرمانند وچ سمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے چائیں چانیا۔ جن بھگت سہیلے چاؤ گھنیرا، آتم گھر وجے ودھانیا۔
 ٹھا کر ملیا پر بھ ایکو نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکانیا۔ جس دا ایختے اوتھے دو جہان کُھلا ویٹرا، سنت سہیلے گرو گُر چیلے چرن کول رہیا بہانیا۔ جھگڑا چکا کے میرا تیرا،
 اکو رنگ رہیا دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر کرنی کار کمانیا۔ ویکھ نظارہ ہر زرنکار، چار کُٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ لین انکڑانیا۔ ست پُرکھ
 زرنجن کرے کرائے اگم وہار، وویاری اپنی کار کمانیا۔ لہنا دینا مُکائے گرو اوتار، پیر پیغمبر پردہ دے اُٹھانیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا پاوے سار، اپنے ہتھ رکھے
 وڈیانیا۔ وسنہارا سدا جگ چار، کھانی بانی پاوے سار، لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت لے اُبھار، گُر چیلے میلے آن، شبد زالا لائے بان، انیالا تیر چلائیا۔ آتم
 انتر دے کے گیان، کوڑی کریا میٹے جہان، دھرم دکھائے اک نشان، بھگت دوارے رہیا جھلانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ بے پرواہ دا کھیل انوکھا، جگ چو کڑی رہے جس گانیا۔ جن بھگتاں نال کرے کدے نہ دھوکھا، ساچے سنتاں گود اُٹھانیا۔ شبد اگمی لگا کے کایا
 مندر اندر چوٹا، سوئی سرتی دے اُٹھانیا۔ کرے پرکاش زمل جوتا، نور نورانہ ڈمگ گانیا۔ لیکھا مُکا کے چوڈاں لوکا، چوڈاں وڈیا دا لہنا دینا دے مُکانیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہارا ور، مہر نظر اک کمانیا۔ جن بھگت سہیلیو تہاڈا دکھرا پنٹھ، پشو پنچھی رہے جس گانیا۔ تہاڈا پُرکھ اکال اکو
 کنت، جس دا اکھر سمجھ کسے نہ آنیا۔ تہاڈی کایا مندر اندر وجدا سنکھ، دُھن اپنا راگ شنوائیا۔ تہاڈی مہما سدا اگنت، بے انت رہیا گننایا۔ تہاں ڈھولا پڑھنا
 سوہنگ منت، دوجی لوڑ رہی نہ رانیا۔ سرت سوانی شبد ہانی ملیا کنت، کنتوہل خوشی منانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے لکھانیا۔
 دُھر دا لیکھا کہے میں ویکھے ننھے ننھے بچے، گُرکھ روپ وٹانیا۔ باہروں دسن مٹی بھانڈے کچے، کایا ماٹی پوچ پُچانیا۔ انتر پریم پریتی رتے، رتن امولک ہیرے
 روپ وٹانیا۔ صاحب سرنائی ساچی ڈھٹھے، پُرکھ اکال اشٹ منانیا۔ ایہناں دے لہنے دینے کئے اگٹھے، حساب سکے نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ ننھے ننھے بچے انتر کرن پکار، دُھر دا ڈھولا گانیا۔ ساڈی بدھی دا مالک توں زرنکار، من مت نہ کوئے چترانیا۔ تیری
 سو جھی آئی نہ وچ سنسار، گیانی بودھی بیٹھے گھ بھوانیا۔ ہوئے روگی رون زارو زار، جگت وجوگی اکھ نہ کوئے کھلانیا۔ ایہہ بھگتن موی ڈھولے گاؤندے

سوہنگ جیکار، نعرہ اکو اک لگایا۔ جس نوں وینہدیاں تنکدیاں لہدیاں لنگھ گئے جگ چوکڑی کوٹن وار، بن بن پاندھی راہیا۔ سو صاحب سوامی کل کلکی اوتار، کل کاتی پھیرا پانیا۔ ڈیرہ لائے بھگت دوار، آسن سنگھاسن سو بھاپانیا۔ گوہند لہنا قرض اُتار، دینا رہیا دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ خُدا یا۔ سچ خُدا ئی دُھر دا نوں، پروردگار آپ اکھوانیندا۔ جوتی جاتا بن مشہور، مسدہ حق حق سنانیندا۔ جس دے پچھے سوئی چڑھیا منصور، شمس پٹھی کھل لہانیندا۔ سو صاحب حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پانیندا۔ جن بھگتاں دا مزدور، سیوک ہو کے سیو کمانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر لیکھا لیکھ چکانیندا۔ لیکھا چکا کہے سنگھاسن، سچ سچ درڑانیا۔ میرے صاحب سری بھگوان پُرکھ ابناشن، تیری بے پرواہیا۔ چار گنٹ دہ دشتائیتوں بھالن، بھجن واہو داہیا۔ تیرا روپ نظر نہ آئے کسے جوت اکالن، اکل کل تیری وڈیا یا۔ دھن بھاگ جے بھگتاں آئیوں منتر نام سکھالن، سوہنا دُھر دا راگ جنایا۔ گوڑھی نیند ستیاں آئیوں اٹھالن، نیتز نین اٹھ کھلایا۔ پریم پریتی اندر بن کے آئیوں مالن، سوہنے پھولن ہار چڑھانیا۔ سخی سہیلی بن کے آئیوں گوالن، پریم مٹکی سیس اٹھانیا۔ شبد اگئی وجاون آئیوں تالن، نانک گوہند دھار جنایا۔ دئی دا پڑدا آئیوں اٹھالن، دین مذہب لیکھ مکانیا۔ گوڑھی نیندے آئیوں سوالن، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ سچ دوارا آئیوں دکھالن، سچھنڈ پڑدا آپے لاہیا۔ جگ چوکڑی جنم دے وچھڑے آئیوں بھالن، چاروں گنٹ کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ سچ سنگھاسن کہے میرے محبوب، تیری محبت بے پرواہیا۔ ایہناں دکھا اپنی منزلے مقصود، جو آئے پاندھی راہیا۔ نام سندیشہ دے کے اک داود، حضرت کیتی پڑھانیا۔ ساچا کلمہ دسیا جس دا نہیں کوئی وجود، وصل گھر گھر رہیا کمانیا۔ بھگت دوارے کر محفوظ، حفاظت نال دتے ٹکانیا۔ سنتاں سنگ سدا موجود، گرکھاں انگ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ سچ سنگھاسن کہے میرے بھگوان، واہو تیری وڈ وڈیا یا۔ میں ویکھاں جھلدے نشان، جو زمیں اسماناں وچ دین گواہیا۔ سچ سندیشہ سنان، دُھر فرمانا اک جنایا۔ اٹھو ویکھو نیتز کھولو والی دو جہان، زرگن سرگن زرگن اپنی کار کمانیا۔ جن بھگت دوارے بن مہمان، پردیسی اپنا پھیرا پانیا۔ جو تارن آیا بردھ بال جوان، ننھے اپنی انگلی لایا۔ جس نے ناتا مُکا کے کوڑ جہان، ناتا سچ دتا جڑانیا۔ اگلی مُشکل کرے آسان، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر

نظر اک ترانیا۔ مہر نظر دا مالک سوامی، صاحب سننگر اک اکھوائیندا۔ سرب گھٹاں دا انترجامی، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیندا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر پڑھدے بانی، شبد سندیشہ اک سنائیندا۔ جس دا واسا چارے کھانی، ہر گھٹ بہہ بہہ خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال دیا کمائیندا۔ سچ سنگھاسن لگا ویکھ کے دوڑی آئی ٹکٹ، ٹکٹی اپنی اک لگائیا۔ پر بھو تیرا وڈا ویکھیا بھروسہ صدق، نو سوچرانوے چو کڑی اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے بھگت سہیلے رہے ولک، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ جے آئیوں تھوڑی دیر دے کے درس گیوں کھسک، نرگن اپنا کھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لہنا دئے مکائیا۔ ٹکٹ کہے میں کاغذ نہیں گتا، اکھراں والا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ میں جن بھگتاں لینا یار ملا، جو مالک اک اکھوائیا۔ جس دا لگے کسے نہ پتہ، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ جو برہوں پیراگی ہو کے پھرے ٹھا، چاروں گنٹ رہیا جگائیا۔ جس نے درشن دتا دھئے نوں وچوں وٹا، پتھراں وچوں اپنا پھیرا پائیا۔ اوہ شبد سنائے سچا، آتم پر ماتم ناتا دتا جڑائیا۔ گوہند بنا کے بچہ، پتا پوت کھیل وکھائیا۔ جھولی پا کے حقیقت حقا، حکومت ساچی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل الگھنا الگھا، الگھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ٹکٹ کہے میرا مل نہیں کوئی ٹکا، قیمت جگت کوئے نہ پائیا۔ میں چھڈ کے آئی مدینہ مکہ، جھریاں پرے سٹائیا۔ میں چھڈیا مندر مسیت مٹھا، گردوار نہ پھیرا پائیا۔ بھگت دوار لگا اچھا، جتھے گرگھ ڈیرہ لائیا۔ جتھے اکو نام رٹا، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اک وکھائیا۔ ٹکٹ کہے میں نہیں وچولی، وچلا بھیو جنائیا۔ میں اوس در دی گولی، جو گولیاں گلے لگائیا۔ میں سمجھن آئی پر م پڑکھ دی بولی، جو بھگتاں رہیا سمجھائیا۔ جیہڑی گٹھری پڑکھ اکال اگئی کھولی، اوہدے آگے جھولی ڈاہیا۔ نرگن نر ویر نر کار نر کار ساچا تول تولیں، تیرے آگے عرضوئیا۔ وڈیاں چھوٹیاں اکو رنگ موئیں، موٹا ہو کے نظری آئیا۔ تیرے بھگت تیرے پریم دی کھیلن ہولی، دوجا رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ جے بہاویں تے انتم اپنی ڈولی، دوجے ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ ٹکٹ کہے میٹوں مل گئے موئے، ملی مان وڈیائیا۔ جس نے نو دوارے روکے، گرگھ اپنے نال ملائیا۔ آگے جان نوں پچھن والے کھلوتے، حکم رہے سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ٹکٹ کہے میں بولاں سچ، سچ دیاں جنائیا۔ جس

ویلے گرکھ میٹوں لاؤندے ہتھ، نو دوارے اندر سو بھاپایا۔ میری پچھلی مٹ گئی مت، بھگتاں والی ریتی میٹوں چنگی بھائی۔ اوہناں نال مل کے گاواں جس،
 ڈھولا راگ سٹائی۔ غریب نمائی مل گیا حق، خالی جھولی لئی بھرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیوے مان وڈیائی۔ ٹکٹ کہے جس ویلے
 میرے اُتے گرکھ کیتے دستخط، نام سچا دتا لکھایا۔ میری اوسے ویلے گئی دُرمت، گُرمت اِکو نظری آئی۔ دُھر درگاہی دیکھیا سمرتھ، ہر داتا بے پرواہیا۔
 میری پچھلی گئی غُربت، کوڑی کرپا پرے سٹائی۔ میری کوچھی کملی دی ہو گئی مُرمت، سچ ٹھٹھیا ہتھ لیا اٹھایا۔ مہروان کیتی رحمت، رحم نال پار لنگھایا۔
 میں بھگتاں نال ہو گئی سہمت، اپنا نال لیا جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا نال رہیا بندھایا۔ ٹکٹ کہے میں دیکھیا اندر نظارہ، ہر کرتا رہیا
 دکھایا۔ جنہاں نے اک وار کیتی چرن نمسکارا، نیوں نیوں لاگے پایا۔ تنہاں دا ہویا سچ دربارا، درگاہ ساچی مول چُکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در دتا ایہناں
 سہارا، سدا اپنے نال ملائی۔ مَجن نہ کوئی تیرتھ تٹ کنارہ، چرن دھوڑ اِشان کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ ٹکٹ کہے
 جس ویلے میٹوں بھگتاں کیتا قبول، اپنے نال ملائی۔ میں کہا میرا لہنا ہویا وصول، پچھلا لیکھا دتا مُکایا۔ ایہناں نال مل کے بنایا اصول، اصلیت دیکھاں چائیں
 چائیا۔ جنہاں دا اِکو سچا محبوب، سد ست وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنا ہتھ رکھایا۔ ٹکٹ کہے جن بھگت دیکھو میرے اکھ،
 ویہہ سو اِکی دے گواہیا۔ ایہہ دُھر فرمانا تھانوں ہویا ست، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ میری پر بھ نے ماننی سچ، در گھر ساچے آسن لایا۔ جنم کرم دی تھادی
 مٹ گئی ریکھ، لیکھا اور نہ کوئے جنایا۔ بھگت دوارا تھادا دیس، نر نرکارا تھادا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا آپ کمائی۔ ٹکٹ کہے
 میں ہو گئی خوش، خوشیاں نال جنایا۔ میرے محبوب سلطان سب نوں لیا بچھ، جو اندر آئے خوشی جنایا۔ سچ دواریوں کوئی نہ جاوے رُس، رُسیاں رہیا منایا۔
 جن بھگتو جے میٹوں لو بچھ، تھانوں دیاں درڑایا۔ جیسہڑے کوڑے چیتھڑ سرتے لئے چک، انتم کم کسے نہ آئی۔ پچھے کوٹن کوٹ جنم گئے مک، لکھ
 چوڑا سی جوُن پند مُکایا۔ کسے نے سوچی نہیں ایہہ سوچ، کویں ملے بے پرواہیا۔ چارے کھانی آئے بھوگ، کوکر سوکر روپ وٹایا۔ دھن بھاگ کہو ہن ملیا
 نال سنیوگ، کیوں پلو رہے جھڈایا۔ جنہاں نوں ٹھا کر دی مل گئی موج، اوہ ٹھوکر جگت گئے لگایا۔ سنگر ملنا نہیں روز، ویلا گیا ہتھ نہ آئی۔ پچھوں کس دی

کرو کھوج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاںیا۔ ٹکٹ کہے میں تہاڈی بن کے ساتھن، سچا سنگ دکھایا۔ تہانوں آئی آکھن، دھر سندیش سنایا۔ جیہہڑا گھنٹیا کھاندا رہیا ماکھن، مٹکیاں بھنّ دکھایا۔ جیہہڑا رام لاؤندا رہیا آسن، دسرتھ بیٹا نظری آئیآ۔ جیہہڑا موسیٰ منہ دے بھار ڈگا جلوہ تکے باطن، چند نور رُشناںیا۔ جیہہڑا عیسیٰ دسے ساچن، خُداوند اکو اک جنایا۔ جس نوں محمد جُھک جُھک کیتا آدا بن، سیس سیس نوایا۔ جس نانک نرگن نور کیتا پرکاشن، جوتی جوت ڈمگایا۔ جس گوہند لیکھے لایا لالن، بال بالا سیو کمایا۔ ہر صاحب سوامی انترجامی بھگت سہیلے آیا بھالن، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجایا۔ گرگھو میں تہاڈے آگے سوالن، ساچی جھولی دتی دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے سب دے رہیا مکایا۔ ٹکٹ کہے میرا اک سلوک، سولہیاں والا جنایا۔ تیجی وار لیکھا مکائے تین لوک، تیاں پار لنگھایا۔ جس دی کھوج کوئی نہ سکیا سوچ، سمجھ رمز وچ سمجھایا۔ باہروں دیکھ کے کایا مائی پوش، اندر آتم دیوے مان رُگھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سر ہتھ رکھ کے کہے گوہند، ملے مان وڈیاںیا۔ جن بھگتو مٹ گئی چند، چکھا دتی بُجھایا۔ داتا ہو کے گہر گئی گہند، جھولی خالی دتی بھرایا۔ بھاگ لگاواں تہاڈے کایا مائی پنڈ، ساڈھے تن ہتھ دیاں وڈیاںیا۔ جھگڑا مک جائے سُرپت راجا اند، میگدھار منگن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ امرت دھار وح کے ساگر سندھ، تال سہاوا دیاں جنایا۔ بھگت انادی بنا کے پنڈ، سچ ڈلارے گود اٹھایا۔ دین دیال کہے بخشند، بخشش ساچی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم لیکھا دے مکایا۔ انتم لیکھا دیکھو مکدا، ہر کرتا آپ مکایا۔ جو سچ سرنائی جُھکدا، نویاں اُپر لئے چڑھایا۔ ناتا جوڑ کے پیو پت دا، سنگ دھر دا لئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی وڈیاںیا۔ وڈیائی ملی پر بھو در آ کے، آدر شبد جنایا۔ خوشی خوشی جاو سیس نوا کے، اک دا سوا سب نوں دتا جنایا۔ بھگتاں وچ ملو جا کے، سوہنگ ڈھولا آتم پر ماتم گا کے، جگت وچھوڑا لینا گوانیا۔ ویہہ سواکی بکرمی رت سہا کے، سوہنا رنگ چڑھایا۔ ست پوہ داست اپنی جھولی پا کے، ست ستوادی نظری آئیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت سرُپی درس پا کے، حرص سرب مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، جن بھگتاں سنتاں گرگھیاں گرگھیاں پکا پریم پیار دامستک لایا۔

☆ ۲۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں ☆

پُرکھ اکال گیا تھہ، دیاوان دیا کمائیندا۔ گوہند سُت دُلا رے اُٹھ، دُھر دا حکم سنانیندا۔ چل ویکھئے تیرے گر سکھ سُت، جنہاں پورب میل ملائیندا۔
 جنہاں امرت پیتا گھٹ، رسنا گھ نال جُھہائیندا۔ اوہناں کولوں دوویں لئیے بچھ، بھو ابھید آپ سنانیندا۔ گر کھو بول کے دسو اپنا دُکھ، دُکھیاں دُکھ آپ
 ونڈائیندا۔ بے اگنی لگی مات گُکھ، جنم کرم داروگ مٹائیندا۔ بے ترشنا دی لگی بھکھ، متا موہ چکائیندا۔ بے کوئی گھاٹا دھی پُت، اوہ وی جھولی پائیندا۔ بے
 بوٹا رہیا سُنک، اوہ وی ہرا کرائیندا۔ بے سنگر نالوں گئے رُٹھ، رُٹھیاں پھیر مٹائیندا۔ بے اوہلے ہو کے گئے لُک، لُکیاں آ کے باہر کڈھائیندا۔ بے بُھل کے
 بن گئے کپت، پھر وی پُتر بنا کے گود اُٹھائیندا۔ بے پریتی کرنوں گئے چُھٹ، اوہ وی پریتم ہو کے جوڑ جڑائیندا۔ بے غصے وچ آ کے گئے رُس، اوہ وی
 رُسیاں پھیر مٹائیندا۔ بے رستے جانڈیاں گئے گُھس، اوہ وی پھڑ کے راہے پائیندا۔ بے برہوں وچھوڑے وچ ہوئے چُپ، اوہ وی شبدی ناد و جائیندا۔ بے
 پینڈا کر گئے تھک، اوہ وی تھکاوٹ دُور کرائیندا۔ بے درس کر گئے اک، اوہ وی نیتز نین نال ملائیندا۔ بے سیوا کر گئے گھس تہاڈے ہتھ، اپنے
 ہتھ تہاڈیاں پیراں ہیٹھاں وچھائیندا۔ بے دم چڑھ گیا نٹھ نٹھ، اگل واڈھی ہو کے میل ملائیندا۔ بے کوئی تہاڈے اندر جھگڑا اٹھسٹھ، اوہ وی کرتی کریا باہر
 کڈھائیندا۔ گر کھ سنت سہیلیو انتر خواہش دینی سچ دس، دہ دشا آپ جنائیندا۔ بے پر بھ نالوں ہو گئے دکھ، وچھڑے پھڑ کے پھیر جڑائیندا۔ بے تہاڈی ویکھن
 والی رہ نہیں گئی اٹھ، اوہ وی نچ نیتز نین کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ اُٹھ گوہند کُچھ بچھلی کر یاد، تیتوں دیاں
 وکھائیا۔ جنہاں کیتی انت فریاد، انتم لیکھے دیاں لگائیا۔ اوہناں دا کھیرا ہون نہیں دتا برباد، اُجڑے پھیر لئے وسائیا۔ ست سروپ وچ کر کے وساد، بسمل
 اکو رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے آزاد، بندی خانہ دتا تڑائیا۔ دُھر درگاہی بخش کے راج، درگاہ ساچی دے راجے دتے بنائیا۔ تیرے سر تے رکھ
 کے تاج، تخت سارے دتے اُٹائیا۔ بھگتو تہاڈی رکھے لاج، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گوہند تہاڈا محتاج، آتم درسی نظری آئیا۔ ایہدا اگلا ویکھو رواج، سوہنی بنت
 بنائیا۔ داساں دا داس، سیوکاں دا سیوک نظری آئیا۔ پاکاں دا پاک، رسولاں دا رسول نور خدائیا۔ آساں دا آس، آسا نسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی وڈیاںیا۔ گوہند میٹوں ایوں جاپدا جویں گرسکھ اندر کردے گھس گھس، اچی آواز نہ کوئے سناںیا۔ ہتے کہندے سانوں ملیا نہیں کچھ، لارے لپییاں وچ لگھایا۔ ویہہ سو اگی رہی نک، پرہہ دی سمجھ کوئے نہ آںیا۔ کوئی کہے ایویں دُور دُراڈے آئے پُج، اپنا پندھ مکاںیا۔ کوئی کہے سانوں کچھ نہیں گیا سُبھ، سبھ وچ نہ کوئے سمجھایا۔ کوئی کہے پتہ نہیں کتھے بیٹھا لگ، جگت نیز نظر نہ آںیا۔ کوئی کہے ایویں دتے گوہند دا بُت، سبمل نگری ناؤں دھراںیا۔ گوہند کہے میں ٹھیک اوسے دا سَت، جو داتا اک اکھوایا۔ جن بھکتو گرسکھو ساچے سنتو میں تہاڈے اگے گیا جھک، دو جہان اپنے اگے جھکایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لہے میٹوں تھوڑے مٹھ، جنہاں دی گنتی اگی وچ گناںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ توں ویکھیں چڑھدے لینہدے، دکھن پہاڑ پھیرا پانیا۔ میٹوں ایں بھاسدا سنت سہیلے وچوں تھوڑے بیتی نال چرنیں ڈھینہدے، ہتے ویکھو ویکھی پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک ورتانیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند تیتوں کچھ ہور دساں، اگی کہانی دیاں جناںیا۔ میریاں تیریاں ہونیاں پکیاں گٹھاں، اندر لیکھا سب کچھ دیاں جناںیا۔ لکھ چوڑاسی دی پون آیا اٹھیں گٹھا، اوہلا پڑدا اک جناںیا۔ نالے لاون آیا وٹا، مانس مانکھ دتے بھلاںیا۔ نالے گھر گھر پایا رٹا، دین مذہب چھیڑ چھڑانیا۔ نالے کوڑی کریا نال پھٹا، پٹی سکے نہ کوئے بندھانیا۔ کھیل کر کے بازی گر نٹا، سوانگی سانگ دتا ورتانیا۔ نالے ہو کے تیرتھ تٹا، جمنا گوداوری سُرستی گنگا مینڈھی دتی گھلایا۔ نالے ہو کے مندر مسجد شودوالے مٹھا، سادھاں سنتاں سُرت دتی گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا مکاںیا۔ گوہند کہے پرہہ کچھ گرسکھ آئے دسن، اپنا حال سناںیا۔ ہتے ویہہ سو اگی توں بعد آئے نسن، پلو لے جھڈایا۔ ہتے چرنی ڈھٹھ پچھے ہٹن، اپنا پندھ مکاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاںیا۔ گوہند کہے ایہہ کیہڑی گل، پرہہ میٹوں دتی سناںیا۔ میں اچے اک کھیل ویکھیا کل، کلے والے تیرے درتے سیس نوانیا۔ تیرا ورتے سوانگ تے وڈا چھل، گھڑی پل سمجھ کسے نہ آںیا۔ تیرا کھیل جل تھل، مہینل اپنا کھیل وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند کہے سُنو گرسکھو، سچ سچ دیواں سمجھانیا۔ پرہہ ملنا تہانوں کتھوں، اوہ کھیڑا دیو درساںیا۔ اوہ نکنا کیہڑی و تھوں، اپنا روپ چھپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اجدار رہیا سناںیا۔ گوہند کہے پرہہ ایہہ میٹوں

دسدے چار جگ دے وچھڑے، غور نال تک کے رہیا جنایا۔ جنہاں وچوں ہتے چڑھے چوٹی سخرے، تھوڑے ادھ وچکار ڈیرہ لایا۔ ویکھن کوٹن کوٹاں وچوں تھوڑے نترے، جو اپنا آپ صاف کرایا۔ جنہاں تیرے میرے پڑھے فقرے، فکر ساچے گئے گوائیا۔ میں نہیں جان دا پڑکھ اکال توں کوں انہاں دے پتر پترے، سوہنے کھڑے دتے بنایا۔ تیری پریم پریتی دھار وچوں نکلے، سوہنا اپنا رنگ دکھایا۔ میں حیران ہواں جس ویلے بٹن سنگھ نے ماری وسلے، آواز اکو اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ گوبند کہے میں پہلی وار وجدی ویکھی وسل، لوک مات گرگھاں ہتھ پھڑایا۔ جس دے وچوں تیرا روپ نظری آیا اصل، اصلیت دتی سمجھایا۔ ہن آگے واسطے مینوں آں جاپدا جویں توں بھگتاں دی سیجے چڑھ کے کرنا وصل، آتم انتر ڈیرہ لایا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں کولوں بھگتاں نوں دوا کے دخل، ملکیت ساچی دینی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیویں مان وڈیایا۔ پڑکھ اکال کہے سُن میرے گوبند، خالص تیتوں دیاں وڈیایا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں سب دے کولوں لے لے چارج، خالی سب نوں دے کرایا۔ سچ ملکیت تیرے ناں کرا دیاں داخل، خارج تھم اک سنایا۔ توں میرا میں تیرا تیرا میرا دوجا ہور نہ کوئے وارث، وعدہ تیرے نال رکھایا۔ جے توں انہاں دی کیتی سفارش، جو بیٹھے ڈیرہ لایا۔ میں کر کے سچ عدالت، سب نوں پار کرایا۔ ویکھو کیہڑی لکھی عبارت، کلیاں دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ جنہاں نیتز نیناں اکو وار کیتی زیارت، ظاہر ظہور ایکا سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیایا۔ گوبند کہے پرہ آد جگاد تیرا حقو، مینوں اکو نظری آیا۔ جدھر ویکھاں اودھر موجود، خالی تھاں نہ کوئے دکھایا۔ توں ساڈی آئیوں حدود، لوک مات پھیرا پانیا۔ تیتوں کوئی نہ سکے بوُجھ، سمجھ سکے نہ کوئے پترایا۔ جس دی سیوا پچھے بنس سر بنس گیا جھونج، آپ آپا بھیٹ چڑھایا۔ اوہ لیکھا تڑائے ایکا دوج، دؤ آیکے نال ملایا۔ مالک بن کے ہر محبوب، مُجبت خانہ رہیا گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ویکھے چائیں چانیا۔ گرگھو دسو اپنا حال، حالت تہاڈی ویکھ دکھایا۔ کوٹ جنم تہانوں کھاندا رہیا کال، لاڑی موت کردی رہی گڑمایا۔ جنم جنم دی گھالدے رہے گھال، جون اجونی ڈیرہ لایا۔ گر اوتار پیر پینمبراں آگے کردے رہے سوال، اپنی جھولی ڈاہیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ جاندے رہے دھرم سال، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سپس نوانیا۔ تیر تھ تھان اُتے وہن

وہندے وہندے رہے تال، جل دھارا نال رلائیآ۔ سردی وچ ٹھردے رہے سیال، گرمی وچ اگنی تت تپائیآ۔ جنگلاں وچ پھردے رہے مرگاں والی چال،
 مرگچالا بیٹھ وچھائیآ۔ پہاڑاں اُتے گھالدے رہے گھال، چوٹیاں اُتے ڈیرے جمائیآ۔ براہمن سادھ بن کے پراؤنٹھے رکھاؤندے رہے وچ تھال، کھیراں بھوگ
 لگائیآ۔ فقیر فقیر ہو کے نیازاں دا لہدے رہے سواد، جھوارس ودھائیآ۔ بیراگی ہو کے سناؤندے رہے آواز، ڈھولے ناد وجائیآ۔ سنگتاں وچ کھولدے رہے
 راز، بتی دند صفت صلاحیا۔ لیکھے لکھدے رہے نال قلم دوات، شاہی ناتا جوڑ جڑائیآ۔ نہاؤندے رہے اٹھ کے پر بھات، سندھیا مٹھاں وچ لنگھائیآ۔ دھیان
 رکھدے رہے اشٹ ڈرگامات، سنگھ سوار دھیان لگائیآ۔ ہتھ جوڑدے رہے اُتے آکاش، دیوتا سورج چند منائیآ۔ دھرتی دی کھوجدے رہے خاک، تن وجود
 اُتے رمائیآ۔ جٹا جوٹ ودھاؤندے رہے جھٹ، بھسم بھسم تن رنگائیآ۔ سادھاں نوں ملن بچھے کڈے رہے واٹ، راتیں اٹھ اٹھ دُور ڈراڈے نیڑے آئیآ۔
 تن ویس وٹاؤندے رہے جنیو نال، کپڑ کچھ تہمت ویس وٹائیآ۔ کلیمیاں ناماں نامیاں دا لیندے رہے سواد، ڈھولیاں وچ وجدی رہی ودھائیآ۔ گیاناں وچ
 ہندے رہے برباد، کایا چولے کوٹ بدلایآ۔ کسے دی دس سکھاں والی آواز، کوئی بنسری دتی سنائیآ۔ کسے نے دسیا اوہدا کھیل تماش، جو اندرے اندر دکھائیآ۔
 کسے نے گوپیاں والا کر کے ناچ، نوآں ورگا سانگ بدلایآ۔ کسے نے بنا کے جگت سماج، حصے دتے ونڈائیآ۔ کسے نے گا کے چھتھی راگ، ڈھولے دتے سنائیآ۔
 کسے نے دھو کے دُرمات داغ، دوچار دتے ترائیآ۔ کسے نے کپڑ لاه کے ہوئے نانگ، تن لنگوٹ نہ کوئے رکھائیآ۔ کسے نے ہتھ وچ پھڑ مٹیہرے ڈانگ، مچھاں
 وٹ لئے چڑھائیآ۔ کسے دا تن پاکن پاک، کسے پلپت دتا جنائیآ۔ کسے دا تھوڑا جہا کھول کے تاک، نکلی جہی بتی دتی جگائیآ۔ کسے نوں دس کے بھوکھت واک، اگلا
 کھیل سمجھائیآ۔ کسے نوں سوربیر بنا کے راٹھ، ہتھ کھڑگ دتی اٹھائیآ۔ کسے دے ہتھ پھڑا کے ناد، تنبورے دتے وجائیآ۔ کسے دی راتیں سٹیاں کھول کے
 جاگ، جگت اک درڑائیآ۔ کسے دی اپنے ہتھ وچ پھڑ کے واگ، چاروں گنٹ بھوئیآ۔ کسے دا نمہاں جہا جگا کے چراغ، ساڈھے تن ہتھ کیتی رُشائیآ۔ کسے
 نوں ہوئی جہی وچوں کاڈھ، اپنی گود اٹھائیآ۔ کسے نوں لڈا کے دُھر دا لاڈ، سٹ دُلا رالیا بنائیآ۔ سچ پچھیں گو بند تیرے بنا کسے نوں دتا نہیں تاج، مہاراج ہو
 کے تخت نہ کوئے سہائیآ۔ ہن اٹھ ویکھ سکھاں دے حالات، پچھدے تھاوں تھانیا۔ جے کسے نے بچھے جنم وچ کئی حوالات، اوہناں دا لیکھا پور کرائیآ۔ اوہدا

لیکھا مُکاواں نال قلم دوات، اگے پھرن والا نیڑ کوئے نہ آئیآ۔ جے کوئی ہور ڈونگھی راز والی بات، اوہ وی دے جنائیآ۔ گوہند کہے پرہہ تیرا میلا ہویا نال اتفاق، تُوں لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ کی ہویا ہیر پچھے روندے گئے چاک، ایہہ تیرے چاکر میٹوں نظری آئیآ۔ اگے میٹ دے انہاں دی واٹ، پچھلا پندھ مُکائیآ۔ پھڑ کے چاڑھدے اپنے گھاٹ، گھاٹے پور وکھائیآ۔ ایہہ سُہنجی آگئی رات، جیہڑی دن دی خوشی نال نچے ٹپے گدے چائیں چانیا۔ جے تُوں میرا انہاں دی اپنے نال ملاویں ذات، فرق رہن کوئے نہ پائیآ۔ جے تیرے میرے ہندیاں انہاں نوں کرنا پئے پاٹھ، پوجا کم کسے نہ آئیآ۔ تُوں سور پیر گوہند کہے میں جٹ تے دوویں راٹھ، رٹا دیاں مُکائیآ۔ میری تیرے اندر آئی گانٹھ، لوک مات کھول نہ کوئے وکھائیآ۔ جگت کہے جیہڑی پیچی جائے اوہ کھلے نال دانت، دندیاں نال تڑائیآ۔ گوہند کہے تیرا میرا لیکھا لکھدے نال قلم دوات، بن قلم کدے ہور نہ کوئے جنائیآ۔ اوہ وی دیکھے بھگتاں نال کی سواد، اندر وڑ کے خوشی منائیآ۔ نالے میں تیتھوں ہور سکھ لوں جاچ، کیوں بھگتاں دتی وڈیائیآ۔ آگوں ہس کے کہا پُرکھ ابناش، اوہ کچھ تیتوں دیاں سمجھائیآ۔ کیوں، انہاں نے گائی میری گاتھ، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیآ۔ گوہند لاه دے پچھلا آلس، جگت دلدر رہن کوئے نہ پائیآ۔ گوہند کہے بن تُوں میرا ثالث، ساچا لیکھا دے مُکائیآ۔ پُرکھ اکال کہے اٹھ دیکھ اپنے خالص، خالص تیتوں دیواں جنائیآ۔ جنہاں نوں بن تیرے میرے ہور نہیں کوئی لالچ، درس پیاسے بیٹھے آسن لائیآ۔ ایہہ کوئی کہانی نہیں رسنا والی واچک، شبد اگئی دھار جنائیآ۔ ایہہ بچے نڈھے میرے تیرے یاچک، بیتھارتھ اکو آس رکھائیآ۔ میرا تھم تُوں بن جاکاتب، تیری لیکھنی قلم شاہی دے وڈیائیآ۔ ہن اک دوجے دے ہو کے مخاطب، مُفت بھگتاں دیئے ترائیآ۔ کیوں تُوں میرا میں تیرا واقف، ایہہ پُرانی ریتی چلی آئیآ۔ بھگت تارنا سانوں دوہاں نوں واجب، غریب نمانے گلے لگائیآ۔ انہاں نوں کیہڑی لوڑ لبھن دی گیتا والے مہاتم، جیہڑے اٹھاراں دھیاں وچ سنائیآ۔ میں ظاہر تُوں اندر ہو جا باطن، دوویں اکو رنگ تیرا میرا نظری آئیآ۔ سنت سُہیلے سوہنگ ڈھولا آکھن، وجے سچ ودھائیآ۔ اوہ اسیں کوئی نہیں کرنا حاجن، شاہاں دے شاہ دتی سرنائیآ۔ اسیں کوئی نہیں دُرگا والی کرنی داتن، مینڈھی سپس نہ کوئے گندائیآ۔ اسوں لبھنا نہیں ہور کوئی ساٹھن، دوہاں مل کے سدھا دو جہان پار لنگھائیآ۔ جے کوئی ساڈی کہانی آوے واچن، اوس دی سوچ سمجھ چلے کوئی نہ رائیآ۔ اٹھ

سوریر اپنے گھوڑے اُتے پاپاکھر، زینِ شبدری تنگ کسائی۔ صاحبِ سلطان نال مل کے لا آسن، شاہ سوار اپنی لے انگڑائی۔ تیتوں کیہڑی لوڑ دین دی بھاشن، جنہاں دے اندر وڑ جائیں اوہناں نوں لئیں جگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سنائی۔ گوبند کہے گرکھو دسو تہانوں کی تنگی، اپنا حال رہیا جنائی۔ اچ دست ملے منہوں منگی، سچ نال سمجھائی۔ جیہڑی کدی کسے نوں نہیں ونڈی، تہاڑی جھولی دیواں پائی۔ تہاڑی آتم نہ ہووے رنڈی، مالک ہو کے اپنے نال ملائی۔ تہاڑی جنم جنم دی کٹی گئی تنگی، اوہ ویکھو تہاڑے مکھ صلاحیا۔ سرشٹ سبائی کہے پکھنڈی، میں پکھنڈاں دا پکھنڈ کر کے رہیا دکھائی۔ پر تہانوں لا سدھی ڈنڈی، ڈنڈوت اکو دتی جنائی۔ آگے رہی نہ کوئی پابندی، شرع والے گر اوتار پیر پیغمبر سارے تہاڑا درشن کر کے خوشی منائی۔ سارے کہن ایہہ ساتھوں چنگی، جیہڑی تیرے تھم اندر کھیل نظری آئی۔ اسیں اس کر کے خوشی ایہتھے کوئی سادھاں سنتاں والی نہیں منڈی، اکو داتا بے پرواہیا۔ نہ کوئی ہنکاری نہ کوئی گھمنڈی، آتم رسیے بیٹھے ڈیرے لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال دین دیال ایہناں نوں چک لے اپنی کندھیں، بھار اپنے اُتے اٹھائی۔ پُرکھ اکال کہا سُن گوبند پُتر، واہوا دتی جنائی۔ ایہناں نوں چک کے اپنے کچھڑ، لوریاں نال لواں پرچائی۔ جے میتھوں بدوبدی جان اُتر، پھڑ کے اُپر لواں اٹھائی۔ جس اپنا کیتا شکر، دھن بھاگ جے چار جگ دے وچھڑے میتھوں ملے آئی۔ جے میتھوں ایہہ بچھن، میں سب کچھ دیاں سمجھائی۔ جے بھل کے سچا راہ گھسن، پھر وی اندر وڑ کے موہرے دیاں لگائی۔ جے ڈاگاں سوٹے پھڑ کے میتھوں کٹن، پھر وی حوصلہ کر کے چھاتی آگے دیاں ڈاہیا۔ جے میرے نیڑے لگن دُھکن، نال لے کے اپنی چھاتی لواں لگائی۔ جے شیر بگھیلے ہو کے لگن بگن، پُشت پناہ اپنا ہتھ رکھائی۔ جے کوئی جنم کرم دا دسن دُھکن، دُکھڑے چرناں ہیٹھ دبائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ گوبند کہے پر بھو ایہہ کوجھے کملے، اپنی بدھی نہ کوئے رکھائی۔ ایہہ باور دسدے بولے، چتر نہ کوئے وڈائی۔ کچھ دسد اہناں نوں اکو چڑھیا عملے، جگت عملاں توں اپنا قدم باہر رکھائی۔ ایہہ جٹ سِراں تے رکھن والے شملے، ٹوہر اپنا رہے دکھائی۔ ایہناں نوں کیوں پر بھ کر دا بند وچ کایا گلے، پتھر پاڑن والے میتھوں نظری آئی۔ میرے گھر جم پئے، پتا اکو لیا بنائی۔ ایہناں نوں تارن بنا ہور کیہڑا کم باقی رہے، لیکھا اور توں جنائی۔ جے پر بھو توں ایہناں دے کول سدا رہیں، اندر میرا ڈیرہ لائی۔

پھیر ایہناں کی کوئی کچھ کہے، دھرم رائے ورگے نیوں نیوں لگن پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا داتا اک اکھوایا۔ گو بند کہا پر بھو ایہہ ننگے اچے بچے، پچیاں والی بدھی ایہناں وچ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا نہیں، ایہہ سب دے نالوں چنگے، چنگی ایہناں دی وڈیائیا۔ جنہاں ملیا تیرا سنگے، ساتھی بن کے سو بھاپائیا۔ ایہناں چڑھنا اوس ڈنڈے، جس دی منزل نہ کوئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال اٹھاؤنا اپنے کندھے، مہروان ہو کے سیوا سچ کمائیا۔ دو جہان چرناں ہیٹ لتاڑ کے لنگھے، برہمنڈ کھنڈ نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ گو بند کہا کرنی دے کرتے، کچھ میٹوں دے جنائیا۔ کس بدھ اُپر آئے دھرتے، دھرنی اُپر پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر تیتھوں ڈردے، سجدے کر کر سپس نوائیا۔ صوفی تیرا کلمہ پڑھدے، اشٹ تیرا اک جنائیا۔ گر اوتار تیرے بردے، دوئے جوڑ پین سرنائیا۔ دو جہان پانی تیرا بھر دے، اٹھسٹھ چرن رہے دھوایا۔ برہمنڈ کھنڈ آگے نہ کھڑ دے، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ تیرے کھیل اگئی نر دے، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ پردے لاه دے اوس گھر دے، جس گھر بیٹھا آسن لائیا۔ گر سکھاں نوں ہن ہور کوئی ور دے، بچھلی کیتی سارے گئے بھلائییا۔ پر بھو توں ہن اپنی ریتی چھڈ دے، میں تیتوں سچی رہیا سنائییا۔ جے میرے بچھے ایہہ لڑ کے مر گئے، اپنا آپ مٹائییا۔

ہن ایہناں دے بھنڈار بھر دے، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈیائیا۔ گو بند کی دتا آکھ، میٹوں پھر دے سمجھائیا۔ پر بھو جے سچ دساں توں آکھنا گستاخ، کیوں تیتوں سکے نہ کوئے جنائیا۔ توں میرا پتاماں، میں تیرا پوت اکھوایا۔ جے توں میٹوں نہ دیویں آپ، دس کہدی جھولی پائیا۔ دس میرے بنا کیہرانا تھ، سجن سچ اکھوایا۔ تیرے حکمے اندر میں چرناں ہیٹ دباے پر تھی آکاش، پرکاش تیرا نور رُشنائییا۔ جے میرے بھگتاں دی نہ بچھی وات، پُرکھ اکال تیری میری ہووے سدا لڑائیا۔ ایہہ آئے میرے گھاٹ، پتن اپنا دے دکھائیا۔ نہیں تے میں تیرے نال کدی نہیں کرنی بات، رُس کے بچھا لواں بھوایا۔ پُرکھ اکال کہا واہ گو بند شتاباش، ایہو تیری وڈیائیا۔ فکر نہ کریں ساریاں دا کھول دیواں تاک، اندر وڑ کے کراں رُشنائییا۔ بچھے ایویں کہندے رہے بات، سادھاں ہتھ کُنھی آئییا۔ جس کارن اوہ لکھن والے لکھایا ایہہ واک، اوہ اچ تک سمجھ کسے نہ آئییا۔ ایویں بن دے رہے راٹھ، اکھراں نال کر کر پڑھائیا۔ دُوروں سُن دے رہے بات، ساہمنے کھڑا کر کے کسے سمجھ نہ دے سمجھائیا۔ بچھوں کہانی پاؤندے بات، انگلاں سطران

اُتے پھرائیا۔ سب کچھ اوس دے ہاتھ، اوہ داتا بے پرواہیا۔ جس دے چرن چم دے کوٹن کوٹ تریلوکی ناتھ، رام دسرتھ بیٹھے سیس نوایا۔ جھکدے ویکھے پر تھی آکاش، گگن منڈل دین دُہایا۔ ناتا نہیں جڑیا کسے داساک، جو سجن ہو کے گلے لگایا۔ گوبند کہا میں مندا توں سانجھا ساریاں دا باپ، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ (تقریباً ۲۰ پنے)۔

☆ ۲۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

دُآبے دے دن پنج، پنجاں پنجاں جوڑ جڑایا۔ باقی اوہناں نال مل کے کرن سنگ، پلو گنڈھ بندھایا۔ اکی ماگھ جتھے مرضی ڈاہ لو پنگ، مل کے خوشی منایا۔ پا کے آواں سب نوں ٹھنڈ، امرت میگھ برسایا۔ دے کے آواں انند، ساتنگ ست ورتایا۔ تہاڈے کرماں نگرماں دی چک کے آواں پنڈ، سر اپنے بھار اٹھایا۔ کچھ ہور دس کے آواں چھند، کس بدھ ساریاں داناتا جوڑ جڑایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آسانسا پوری کرے آپ منگ، منگتیاں اگے مانگت ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔

☆ ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بی پیارو دے گرہ ☆

امرت کہے میں دساں کی، امر اپد ملے وڈایا۔ بلہاری ہر چرن کول جاواں تھی، سچھنڈ نواسی دتی مان وڈایا۔ جگ چوکڑی بدل کے لیہ، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ ست دھرم دی رکھے نینہ، حکم اپنا اک سنایا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ سپیں، پڑدا اوہلا ویکھ وکھایا۔ جن بھگت بنا کے پتر دھی، ناتا بنیا بے پرواہیا۔ میں خوش ہو یا میتوں بھگتاں لیا پی، پیالہ ہتھاں والا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈایا۔ امرت کہے جس ویلے ہتھاں دا بنیا پیالہ، میری پلک لئی اگڑایا۔ ویکھیا کھیل دین دیا لا، دیندھ دیا کما یا۔ میرا انتر ہو یا خوشالا، خوشی غمی اکو رنگ سما یا۔ کریا کھیل سری بھگوانا،

مہر نظر اٹھایا۔ جنہاں ہتھیاں نال بھگتاں کرایا ایشانا، اپنی سیو کماہیا۔ اوہناں ہتھیاں نال کھ سہانا، رس جام لب لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ امرت کہے چنگا ہویا میٹوں ہتھیاں نال پیتا، برتن آگے نہ کوئے رکھایا۔ ہتھ کہن ساڈا انتر ہویا ٹھانڈا سینا، جس ویلے تلی اُپر لگایا۔ تلی کہے میں تک کے دیکھیا نال نیجھاں، اپنی اٹھ کھلایا۔ سچ دسیا جویں ایہہ ہتھ پر بھ چرن چھوہ کے کرن پریتا، دھوڑی خاک ایہناں نال رماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل وکھایا۔ امرت کہے جیہڑے ہتھ بھگتاں پر بھ چرن لگے، سیس نال ملاہیا۔ اوہو ہتھ گرکھاں ڈاہے آگے، پیار نال میٹوں وچ لیا لگایا۔ اوس ویلے میرے سارے سنسے لتھے، سوگ رہیا نہ راپا۔ جس ویلے گرکھ پین لگے اندروں ہسے، خوشی میرے اُتے آہیا۔ میں اٹھ کے دیکھیا پریم دی خاطر اک دوجے نوں پیندے دھکے، وڈے چھوٹے اک دوجے دے ہیٹھاں اُتوں تھلے دی ہتھ لنگھایا۔ کئی گوڈیاں بھار ڈھٹھے، بہتیاں زور دتا وکھایا۔ میٹوں بڑی خوشی آوندی جس ویلے گرکھ آگے ہتھ وکھاوندے اٹھے، اک دے دو دو نظری آہیا۔ میں اوس ویلے پر بھو آگے واسطے گھتے، بیتی کر سناہیا۔ ہے پر بھو جیہڑا گرکھ انج میرا رس چٹے، اوہ تیرے وچ سماہیا۔ جنم کرم دے رہن نہ رٹے، جھگڑا آگے نہ کوئے وکھایا۔ انہاں دے لیکھے لاؤنے ٹیکے متھے، مستک اپنا تلک چھہایا۔ بن تیری کرپا کدے کوئی بھانڈے نہ ہوئے پکے، کچے سارے نظری آہیا۔ میٹوں آہیں دسد جویں ایہہ سارے میرے نالوں اچھے، جنہاں دے پچھے میٹوں ملی وڈیاہیا۔ پر بھو ایہہ رس بن تیریاں بھگتاں ہور کدی کسے نوں نہ پچے، سائک ست نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال تراہیا۔ امرت کہے چنگا ہویا، پر بھ چنگی دتی وڈیاہیا۔ میں سمجھ چکا ساں کہ میں ویہویں صدی اخیر موہیا، میرا ساتھی نظر کوئے نہ آہیا۔ کیوں گوہند ورگا سکھ مڑ کے گوہند روپ نہ ہویا، کایا گور درس کوئے نہ پانیا۔ دھن بھاگ توں مڑ کے پھیر لے کے آہیوں ڈھو آ، دھردر گاہی اپنا پھیرا پانیا۔ ہن کوئی میٹوں پچھے میں پھیرا نواں زونیا، آگے نالوں وڈا نظری آہیا۔ جس ویلے گرکھاں نے میٹوں اپنے کھ اندر چویا، میں چستی چلا کی نال تھلے دی بجائے کچھ اُتے چڑھ کے اپنا آسن لایا۔ میرا بھیت تیرے بنا جانے نہ کویا، کایا قفل نہ کوئے گھلایا۔ میں پر بھو سیوا کر کے دُرمت میل نوں باہروں کر کے آیا وچھویا، ہولی ہولی دتا وہانیا۔ ایسے کر کے اٹھائی دی رات خوشی نال سویا، پر بھو نے میٹوں تھاپڑ کے دتا سواہیا۔ ہن پھیر

اُٹھ کھلویا، بھجیاں واہو داہیا۔ جس دے رسنا نال چھویا، اُسنوں چھوہر بانکا دتا بنایا۔ سوتر ساچے تہاڈے نال پرویا، روڈاس دے پانہے والی چس دتی جنایا۔
 بھجو چکا کے ایکا دویا، دُتیا بھاؤ دتا مٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے حیران ہو کے کہن ایہہ کی ہویا، انہونی کھیل پر بھ نے دتی کرایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیایا۔ امرت کہا جس ویلے بھرے پنج گھٹ، گرگھ گھ لگایا۔ میں اوسے ویلے ہو کے خوش، خوشحالی اپنی دتی جنایا۔
 تہاڈی مولے سوہنی رت، پت ڈالی رنگ رنگایا۔ سچ بھلوڑی آوے پُھٹ، دُھر دی مہک مہکایا۔ ایہتے اوتھے تہانوں لے پُچھ، پُشت پناہ پر بھ اپنا ہتھ لگایا۔
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ناتا جوڑ کے ساچے سٹ، ست ستوادی لیا بنایا۔ امرت آکھے پر بھو میٹوں اک ویراں وچوں آگیا رون، میں اکھاں اُتے
 ہتھ لے لگایا۔ کیوں وشن برہما شو تھوڑا جہا آئے سی وچوں کھوہن، میں اپنا آپ اپنے وچ لیا لگایا۔ پھیر کر کے اُچی دھون، تیرے ول لئی اٹھایا۔ پر بھو
 ایہہ کون، میٹوں دے سمجھایا۔ اوسے ویلے تیرا گوہند پچھے آگیا ہٹاؤن، اگوں پچھے دتے ہٹایا۔ پھیر پریم نال پیارا ہو کے لگا آپ ورتون، کیوں اپنا آپ
 پنجاں پیاریاں دی بھیٹ چڑھایا۔ میں اوسے ویلے لگا گون، گوہند ڈھولا بے پرواہیا۔ نالے کہاں دھن وڈیائی جیہڑا اُجڑے آیا وساؤن، سوہنے مندر بہایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ اونے چر نوں امرت دا بول پیا نکا جہا ڈگا ہویا تبا، کرے حال دُہایا۔ بہڑی میں ہو گیا مُردا،
 گرگھ میٹوں ہتھ نہ کوئے لگایا۔ میٹھوں ناتا ٹٹ گیا سنگر دا، بھگتاں نالوں ہوئی جُدا ئیا۔ اوہدا دُکھ سُن کے ویکھ کے جُھردا، پر بھ رحمت آپ کمایا۔ اوسے
 ویلے اگی منٹ دا وقفہ دے کے آیا تُردا، چرن بھہا کے لیکھا لیا مُکایا۔ اکیاں اکیاں اکیاں دا مالک کیوں نہ سب نوں پُچھدا، جو درتے آس رکھایا۔ جن
 قطرے دا لہنا بناؤنا اک گھٹ دا، گھٹ توں اٹ دتا ورتایا۔ امرت کہے میری جے بوئد کولوں اوس ویلے پُچھدا، اوہ اپنی اگئی کہانی دے سنا ئیا۔ جن بھگتو
 ایہہ پیارا دُکھیاں دے دُکھ دا، دردیاں دا درد وندا ئیا۔ جے ایہنوں میرا درد نہ ہندا کیوں سنگھاسن اُتوں اٹھدا، اپنا پنہدھ مُکایا۔ میں خوش ہوئی اس دے کول
 بھنڈارا اوہ سکھ دا، جیہڑا سکھنا لین والیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اُجل مکھ دا، جو مکھ مکھ اپنے امرت لایا۔

☆ ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بخشیش سنگھ دے نوٹ جیٹھووال ☆

اک دن بالے نانک نوں گٹا دتا جس دی اگی پوری، ڈھائی ہتھ اُتلا حصہ باقی دتا رکھائیا۔ ہتھ نال دتا مروڑی، حصہ اڈ وندائیا۔ اُس اوس ویلے کیتا بہڑی، دتی حال دُہائیا۔ بالیا باقی نانک نال مل کے ہندے جوڑی جوڑی، میٹوں وکھرا دتا بہائیا۔ بالے کہا اچ دن لوہڑی، رس چکھن نوں ساڈا وی جی کر آئیا۔ گتے کہا میرا نہیں کوئی زوری، پر ادھین رہیا گر لائیا۔ اودھروں نانک بول پیا ہوئی، ہوئی جی آکھ سنائیا۔ ایہہ کی گل کپھری گھنڈی کھولی، میٹوں دیو جنائیا۔ بالے کہا ایہہ ایویں پاؤندا روئی، گتا دیوے پیا دُہائیا۔ اوس کہا میری رت اے پوری نہیں موئی، اپنا رنگ وکھائیا۔ اودھروں بالے نے جیب وچوں کڈھ لئی کولی، پیر ہیٹھاں دت کے زور نال وٹ دتا چڑھائیا۔ اوس گتے نے اپنی رت رس دھار ڈولھی، ہائے سی نہ کوئے سنائیا۔ اودھروں گرو نانک نے سبے ہتھ دی انگلی وچ ڈبولئی، پوٹے نوں لا کے اپنے گھ وچ لائیا۔ اوس ویلے اُس نے کہا میں گھول گھولی، اپنا آپ گوائیا۔ سنگر میٹوں رکھ لے اپنی کایا اندر چولی، میرا دکھرا دے مٹائیا۔ گرو نانک کہا بہتا نہ بولیں، میٹوں دیاں سمجھائیا۔ تیرے پیار رس دی رس بنا وچولی، بھگوان رہیا جنائیا۔ اوس کہا ایہہ دھار وکھری زروئی، سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نانک کہا جس ویلے میرا مالک اپنیاں بھگتاں دی چکن آوے ڈولی، لوک مات پھیرا پائیا۔ اوس ویلے تیری گنڈھ پھیر لوے کھولی، اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ اگی گنڈھاں پا بیٹھیاں جھکڑا، اکٹھیاں رہیاں جنائیا۔ کچھ سانوں دس بھید اگلا، تیرے اگے واسطہ پائیا۔ جس ویلے اوہ مالک آیا سگلا، متر بے پرواہیا۔ اوہ اکیاں وچوں کہنوں چنگا لگنا، کس نال پریم ودھائیا۔ نانک کہا اُس سب دا اکو جہا حصہ رکھنا، وڈی چھوٹی نہ کوئے وڈیائیا۔ اوس دا حساب اوسے نوں جچنا، اوسے دے ہتھ وڈیائیا۔ اوہناں کہا کتنا کہ کتنا، سانوں دے سمجھائیا۔ نانک ہس دے کہا نکیوں اتنا، جہنوں اگی سیر دتا بنائیا۔ تاساں بھگتاں دے دوارے وکنا، اگی اگی گنڈھ پوائیا۔ میں تہاڈیاں صفتاں دا لیکھ لکھنا، شبدی دیواں گواہیا۔ تہاڈا پریم پیار رس مٹھنا، گرکھاں دیاں چکھائیا۔ تاساں کسے ہور اُتے نہیں وسنا، تھوڑا جہا پڑدا دیاں گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔

☆ ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سنتو کھ سنگھ دے نوت جیٹھووال ☆

اگئی گنڈھ والی اگئی مٹی، مٹکی اپنی لئی بھرائیا۔ نکی توں ہو کے وڈی، وڈی کھیل دکھائیا۔ صدیاں بچھوں کھٹی کھٹی، وادھا سنتگراں ہتھ نظری آئیا۔ پریم پیار دی کھول کے ہٹی، بھگت دوارے اپنی دست وکائیا۔ سیوا کرن وچ ہو گئی اچھی، آپا بھیت کرائیا۔ اگئی سیر جل وچ گئی جھسی، اپنا وجود گئی مٹائیا۔ پھیر خوشیاں نال ہسی، صاحب دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھ اپنے ہتھ رکھائیا۔

☆ ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ملکھا سنگھ دے نوت جیٹھووال ☆

اگئی سیر آکھیا پر بھو میری ویکھ مٹھاس، مٹھت تیرا رُپ سائیا۔ میٹوں آیا اک قیاس، اندروں دلیل دتی گوائیا۔ بے توں وسنا بھگتاں ساتھ، پہلوں اپنا آپ دے مٹائیا۔ میں سمجھیا ایہہ ٹھیک بات، جیہڑی میٹوں دتی جنائیا۔ جنانا چر نہ مٹے آپ، اوناں چر باپ نہ گود اٹھائیا۔ پھیر میں سوچیا کہدے نال بناواں ساک، کس وچ اپنا آپ ملایا۔ اودھروں آئی اک آواز، شبد سندیشہ دتا سائیا۔ اٹھ ویکھ چرن چرن نو دک پر بھ دا صاف، پوت رُپ وٹائیا۔ بے اس دے وچ مل جائیں تیرے پچھلے جنم کرم کر دیوے معاف، معافی اگلی تیری جھولی پائیا۔ اوس ویلے میں حیرانی وچ ہو گئی لاجواب، چاروں کُنٹ اٹھ اٹھائیا۔ کی ایہہ سچ کہ کوئی خواب، کہ خواہ مخاہ کوئی میٹوں رہیا بھلائی۔ اونے چر نون میری گھل گئی جاگ، میں اپنی اٹھ گھلائی۔ جاں تکیاں تے نظری آیا خُداوند پاک، نورو نور نور رُشنائی۔ بناشی کرتے اوسے ویلے میٹوں دتا آکھ، اٹھ اپنی سیو کمائیا۔ میں جوڑ کے دوویں ہاتھ، چرن کول سپس نوائیا۔ پر بھو میٹوں نہیں کوئی جانچ، کچھ آپ دے سمجھائیا۔ اوس کہا ایہناں بھگتاں دا دے ساتھ، جو ساتھی دُھر دے نظری آئیا۔ جنہاں اگئی سیر ورتاؤنا اپنے ہاتھ، میری جھولی پائیا۔ میں اوسے ویلے کہا میٹوں منظور ایہہ نات، رشتہ ایہناں نال رکھائیا۔ کچھ پچھلی دس یاد، میٹوں سمجھ کچھ نہ آئیا۔ شبدی ناد وجیا نانک اگے کیتی فریاد، نانک دا دادک دیونہارا آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری آسا ترشنا پورب پر بھ پورن ویکھ دکھائیا۔ پوری کہے اک دن نچوڑ

کے میرے رس دی بھر لئی مٹکی، امرداس اپنے سر اُٹھایا۔ گر انگد دے اگے رکھ دی، رکھن لگے گاگر دتی بھوایا۔ میں اوس ویلے جیہڑی حالت دیکھی امر دے دی اگھ دی، دس سکاں نہ رانیا۔ میں جانیا ایہہ سیوا کرے حق دی، جیہڑا میٹوں اپنے سر تے چک کے لیا۔ میں شرم نال اندر لگ گاگر دے بچدی، نالے ویکھاں کون چھیتی نال میرے اُتے پردہ دیوے پانیا۔ اونے چر نوں اک سٹھ سال دی بڈھڑی آگئی ڈگدی ڈھٹھدی، ڈنگوری اپنے ہتھ اُٹھایا۔ میرے آ کے کول اوہ ہولی جیہی پاسا وٹ دی، میرا پاسا دتا بدلایا۔ میں اپنی دکھی ٹھانہہ رکھدی، ٹیڈھی ہو گئی میٹوں سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ پھیر میرے اندروں آواز آئی گٹ گٹ دی، تھوڑی ڈلھ کے انگد دے چرناں لگ کے خوشی منایا۔ اوس ہس کے کہا کتھوں آگئی پیاری جٹ دی، کھیتاں وچوں سادھاں وچ ڈیرہ لایا۔ میں اوسے ویلے ہس پئی، دوویں ہتھ چرناں اُتے دتے گھسایا۔ ایہہ گل نہیں میرے وس دی، میٹوں کوئی ہور رہیا ملایا۔ انگد کہا ایہدی آواز سچ دی، جو سچ رہی دڑایا۔ اوس کہا میری پت رکھ لیں، تیرے درتے آیا۔ انگد کہا میٹوں ایں دسداتوں میرے بھگوان کولوں جس لیں، جس دی صفت بے پرواہیا۔ میں اوس ویلے اوہدے پٹاں اُتے ڈھٹھ پئی، کیوں کسے بچے نے میرے اُتے سوئی دتی لایا۔ میں تڑکا ہو کے ٹپ پئی، گیاراں اُنکلاں اُبھر کے اپنا انگ لیا چھہایا۔ جتھے میں لگی اوتھے ہی انگد نے اُنکل رکھ لئی، اُتوں بھار دتا پانیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ رکھی اُنکل دتی چوبھ، ہولی جیہی دتی دبایا۔ میں کہا خوب، میٹوں اپنے وچ لیا ملایا۔ انگد کہا نہیں اے آونا میرا محبوب، ایہہ مُجبت اوہدے نال رکھایا۔ جس دا اپنا نہیں ہونا وجود، پھیر تیرا وجود دے گوانیا۔ اوس نے کہا کوئی ثبوت، انگد نے کہا بھگت تے بھگوان دین گواہیا۔ جنہاں نے تیرا رس لینا چوپ، اکیاں اکیاں دا جوڑ جڑایا۔ اونے کہا ایہہ تے ہو یا میرا اصل ہور کیہڑا دیویں سو، میٹوں دے سمجھایا۔ انگد کہا تیرے پچھے در آیاں دا کٹ دے سوگ دُکھ، دُکھیاں دُکھڑے اپنی جھولی پانیا۔ بھگتاں نوں چاڑھ کے منز لے مقصود، مقصد تیرا حل کرایا۔ اوسے ویلے صاف کرن والیاں اگوں رس دتی ہونجھ، صاف سستھرے بستر انگد دے چرناں بیٹھاں دتے وچھایا۔ رس کہے میں رو پئی وانگ کونج، دیندی رہی دھایا۔ پھیر میٹوں آئی سو جھ، کسے

وچوں دتا سمجھائیا۔ صبر کر تیرا وقت آؤنا جس ویلے جانا جھونج، بھگن دیاں چرناں وچ اپنا آپ لیا ملایا۔ بیس اکیسا ہوئے موجود، لیکھا اپنا لینا مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دیوے اصل دا زر سود نال سود، کل زر سب دی جھولی پائیا۔

★ ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے نوت جیٹھووال ★

جس ویلے میں اپنا آپ کیتا بھیٹ، بھیٹا پر بھ دے چرن رکھائیا۔ میٹوں دسیا اک نریش، نر نر نکار بے پروا ہیا۔ جس دا اگم اگمرا دیس، سچھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نرگن ہو کے سرگن لکھ چوڑا سی رہیا ویکھ، برہمنڈ کھنڈ پھول بھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو اوس نوں کردے ویکھے آدیس، نیوں نیوں سیس نوایا۔ اوس نے اپنا راز کھول کے بھیٹ، بھانڈا بھرم دتا بھنائیا۔ حکم دتا اٹھ کے ویکھ، نیتز لوچن اکھ کھلائییا۔ جنہاں دا پورب جنم دا لیکھ، اوہناں دا لیکھا ویکھن آئییا۔ جوتی جامہ بدل کے بھیس، بھیکھا دھاری اپنی کل دھرائیا۔ کسے نظر نہ آئے روپ رنگ ریکھ، چکر چیہن نہ کوئے جنائیا۔ بھگتاں نال مل کے کھیڈے کھیڈ، وڈ کھلاری بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی کار کمائیا۔ چرنی ڈگ کے نکیا اسماں نظارہ، دو جہان ہوئی رُشنائیا۔ ست ستوادی نظری آیا اک نر نکار، نر ویر بے پروا ہیا۔ جس داشبدی اک اشارہ، آد جگاد رہیا اٹھائییا۔ اوہ بھگتاں دا بن کے پیارا، پریتم ہو کے میل ملائییا۔ چرناں دا دے سہارا، صدق بھروسہ اک دکھائییا۔ امرت دا کھول بھنڈارا، رس اپنے وچ رلائییا۔ میٹوں یاد آ گیا انگد والا لارا، جو پریم نال دتا درڑائییا۔ میٹوں دس پیا نانک والا ادھارا، لہنا پچھلا رہیا مکائیا۔ میں کر کے نمسکارا، اپنی خوشی پر بھ دے در توں اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ مٹھا کہے میں گھل کے اپنا آپ لیا گوا، گہر گسپھر وچ سمائییا۔ رس سوہنا لیا بنا، ڈھر دی ونڈ ونڈائییا۔ جن بھگتاں گھ لیا لگا، لاگت لگی کوئے نہ رائییا۔ جیہڑا بُنیا بھگت دوارے تھلے دتا دبا، ویہہ سو اٹھاراں بکرمی اوہ خوشیاں نال باہر آئییا۔ اوس کہا میں اک توں ہو یا سوا، سوائے توں ڈیڈھے ڈیڈھے توں دُگنے دُگنے توں چوگنے گرگھ دیاں بنائییا۔ ایہہ اگئی اگئی گوہند دے پچھلے گواہ، اک اگئی نال اگئی اگئی ہو رتے رلائییا۔ رس اگم اگ پیا،

آبِ حیاتِ دِتا دکھائی۔ دم دے وِچ رلا، ساہ ساہ وِچ سمائی۔ رگ رگ دے وِچ چھپا، خُونِ خُونِ وِچ ٹپکائی۔ مدھ مدھ دے وِچ پیا، رنگ اپنا اک رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کیتی کھیل بے پرواہیا۔ رس کہے میں دیکھیا رسیا، رسم اوس دی بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے بندھے پریم ڈوری نال رسیا، رستہ ایکا دِتا دکھائی۔ سچ دوار کھول کے ہٹیا، امرت بھنڈارا دِتا ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سہیلا ہویا سہائی۔ مٹھا کہے میرے نالوں چنگا جل، میٹوں نظری آئی۔ جیہڑا اُپروں آیا چل، چرن چھوہ کے خوشی منائی۔ کوئی نہیں جان دا وِشنوں نوں کس طرح ایہدا ملیا پھل، جسے برہما لیا پرگٹائی۔ کوئی نہ جانے اوہ کیہڑا بھل کول، جس وِچوں نوری جوت کرے رُشائی۔ جس نے بولیا پر بھ کہے اوہنوں تھوڑا کمل، پورا بھینو نہ کوئے جنائی۔ جے نانک کبیر کہا لیکھا نور اول، اللہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پانی کہے میں نہیں جل، نہ میری کوئی وڈیائی۔ ایہہ پر بھ دا ول چھل، جس سب دی بنت بنائی۔ کی ہویا جے توں میرے وِچ گیوں رل، اپنا آپ چھپائی۔ میں پر بھ دے چرن سیوا کراں سدا دھرتی توں تھلے پہاڑاں توں اُتے دُور دُراڈا آواں چل، کوئی پریمی میٹوں چک کے لیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ہتھ سب دی رکھے وڈیائی۔ جل کہے میں نہیں چنگا، سچ دیاں سمجھائی۔ ہن دس کیوں نہیں مان گنگا، گوداوری دے دُہائی۔ جمنا دا چلے نہ کوئی ڈھنگا، سُرسی رہی گر لائی۔ تیر تھ تٹ ہویا ننگا، پردہ نہ کوئے پائی۔ جدھر دیکھاں میں رنڈے دارنڈا، ساتھی سنگ نہ کوئے بنائی۔ جس وِچ گو بند پھیر کے گیا سچا کھنڈا، اوس نے اپنا کھنڈا باہر لیا کڈھائی۔ پر بھ نال مل کے اوہ در دیوے سنگا، ڈھر تھم سپس ٹکائی۔ اوہ سوامی صاحب بخشنا، رحمت کر کے پانی کہے میٹوں بھگتاں ہتھ پھرائی۔ اکی اکی پا کے ونڈاں، اک اک سیر گنڈھ تیرے نال رکھائی۔ ہن نہ توں میٹوں کہیں نہ میں میٹوں کہاں کون چنگا تے کون مندا، دوہاں رل مل بھگتاں دے اندر سیوا لئی کمائی۔ پچھوں کھا کے شکر منایا گو بند دے ادھار دا پورب مندا، جس نے ترپت دِتا کرائی۔ خوشیاں نال گرگھیاں مستک لا کے بندا، بندرا بن والا اپنے نال ملائی۔ اگے دیکھیا بھگت بھگوان نوں پکوان ڈبے وِچ دیندا، روٹی ادھی ہتھ پھرائی۔ پھیر وی اوہ شکر کہندا، خوشیاں نال کھائی۔ اندر باہر ہر سنگت ساری وینہدا، بھکھا رہن کوئے نہ پائی۔ کیوں امرت کہے بھگتاں نوں سدیا سی ورج کے نیندا، چھبھی پوہ رت سہائی۔ اگے بھگت کیوں کھاندے ٹھیدا، راہ وِچ

کوئی ہور لئے اٹکانیا۔ بے شک جن بھگت جگت وچ چلے کر کے دھون ٹیڈھا، آکڑ نال مچھاں وٹ چڑھانیا۔ کہے میں پُت اوس پے دا، جیہڑا بھگتاں دے وڈیانیا۔ امرت کہے سانوں مزہ آگیا گوہند دے نینہ دا، جس ناتا آگے لیا جڑانیا۔ رس مان لیا بھگتاں دے تھیں دا، تھان تھنتر و جی ودھانیا۔ پیار لے لیا جوت اکالن مائی دا، جو خوشیاں نال آئیا۔ گیت سُن لیا سوہنا ودھائی دا، جو بھگتاں مکھ صلاحیا۔ ناتا جڑ گیا بے پرواہی دا، جو بچھلا وچھوڑا پندھ مکانیا۔ - - - جس نے اٹھا جام دتا پیا، پی کے گرگھ اُس دے وچ سمائی دا۔ رل مل اٹھیاں دے وڈیا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان تیرا میلا ہو یا سچے شہنشاہی دا۔

☆ پہلی ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

شد سٹ ساچے جھک، سچھنڈ دوارے پُرکھ اکال سیس نوانیا۔ کرے بنیتی پر بھ تیرے کولوں کچھ لئے بچھ، بھیو ابھیدا دینا گھلایا۔ سری بھگوان کہا میرے لاڈلے پُت، مہر نظر دیواں اٹکانیا۔ سٹ ڈلارا ہو گیا خوش، خوشی اپنی اپنے وچوں پر گٹانیا۔ اوسے ویلے گر اوتاراں پیر پیغمبراں ول کر کے مکھ، نیتز نین اشارہ دتا جنانیا۔ وشن برہما شو جاؤ اٹھ، حکم اک درڑانیا۔ ویلا وقت ویکھو سہنجی رُت، درگاہ ساچی و جی ودھانیا۔ جس دا آد جگاد جگ چو کڑی پردہ رہیا مکھ، سو نقاب پرے ہٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ شد سٹ کہے میں تیرا بردا، سو پُرکھ نرنجن دے وڈیانیا۔ میں لیکھا بچھیا تیرے گھر دا، پردہ اوہلا دے چکانیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ تیتھوں رہیا ڈردا، چار گنٹ سر نہ کوئے اٹھانیا۔ نمو نمو نیوں نیوں سجدے سرب تیتوں رہیا کردا، نیوں نیوں لگاں پانیا۔ تیرا صفت صلاحی ڈھولا رہیا پڑھدا، کایا کعبہ نال جنانیا۔ تیری چرن دھوڑی اٹکا مستک لا لا خوشیاں رہیا کردا، اپنا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دینا جنانیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن سٹ ڈلار، تیتوں دیاں جنانیا۔ جو کچھ بچھنا دساں نال پیار، بھیو سچ دیاں گھلایا۔ کیوں، تیرا میرا اک وہار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اٹھ ویکھ میرا سچھنڈ دربار، بن دیا باقی کملا پاتی نرنجن جوت کرے رُشانیا۔ اک اکلاینکار، اکل کل دھاری بیٹھا سو بھا پانیا۔ شاہو بھوپ سچی سرکار، شہنشاہ اک اکھوانیا۔ اگم اتھا نشانہ جھلے سانجھے یار، پروردگار نور خدانیا۔ روپ رنگ نہ کوئے شمار، چکر چہن

نہ کوئے وڈیاںیا۔ میں تیرا توں میری دھار، دُھر دی دھار سمجھ کوئے نہ پائیا۔ بن نیرا اگھاں تیتوں دیاں دکھال، پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ بن چھپر چھن چار
 دیوار ویکھ دھرم سال، بھگت دُلا راکو نظری آئیا۔ سُت دُلا راکو خوشحال، بہہ بہہ سیس نوایا۔ پُرکھ اکال کہا اٹھ میرے لاڈلے لال، تیتوں اپنی گود لوواں
 بہائیا۔ سُت شبد کہا تیتوں پہلوں کر لین دے پرنام، پر بہہ چرناں سیس نوایا۔ دین دیاں کہا میں بخشاں مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سُت کہا پر بھو کچھ دس حال، اپنی حالت دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ مسل بے مثال، اصل سمجھ کوئے نہ پائیا۔ توں میرا
 ندھا بال انجان، تیتوں بخشاں چرن کول سچی سرنائیا۔ ایس توں اُتے تیرا کدے نہ جائے دھیان، سیوا کرنی ساچی سکھیا دیواں درڑائیا۔ اوس ہس کے کہا باپ
 توں داتا دانی میں تیتھوں منگاں دان، اپنی جھولی ڈاہیا۔ میتوں سچ دس پر بھو توں میتوں کس طرح جمیا بال، کپھرا پتا کپھری میری مائیا۔ سری بھگوان ہس
 کے کہا واہ میرے لال، تیری خوشی میری خوشی وچ سمائیا۔ کچھ تیرے نال میرا اگلا ہور احوال، جو اپنے وچ رکھائیا۔ میں کھیلنا کھیل تیرے نال مل کے
 کمال، دینی مان وڈیاںیا۔ سُت دُلا راکو تیرا دھام سہا کے تھر گھر سچی دھرم سال، پردہ اوہلا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار
 وڈیاںیا۔ شبد سُت کہا میرے صاحب واہ، واہ تیری وڈیاںیا۔ توں پروردگار بے پرواہ، سچ توفیق اک خدائیا۔ مقامے حق ڈیرہ لا، جلوہ نور رُشنائیا۔ چرن کول
 دے تھال، ایہو منگ دُھر درگاہی جھولی پائیا۔ آد جگاد رہاں تیرے سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ صاحب سلطان کہا چاڑھاں اگئی رنگ، اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ شبد سُت کہا پر بھو ایہہ ٹھیک، جو کچھ تیرے درتے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہا ہاں، میں کراں
 تصدیق، ابھل ہو کے بھل کدے نہ جائیا۔ جس ویلے نو نو چار چو کڑی جاوے بیت، لوک مات پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرے نام دا گا کے جان
 گیت، سوہلے ڈھولے راگ سنائیا۔ شبد سُت تیری زرگن سرگن، ہتھاں پریت، وشن برہما شو تیرا انگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا
 حکم دتا سنائیا۔ شبد سُت اگوں کہندا ہس، پر بھو پچھلی کہانی میتوں ساری نظری آئیا۔ میں چاہندا اچ دا کھیل دس، جس واسطے بنیتی رہیا سنائیا۔ جگ چو کڑی
 میں زرگن سرگن ہو کے گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال آیا وس، بھگتاں نال مل مل تیرا راگ گائیا۔ شاستر سمرت وید پُران آیا لکھ، انجیل قرآن گیتا گیان

کھانی بانی اپنا حکم ورتانیا۔ صفت صلاحی رسنا جہوا بتی دند جنا کے آیا جس، آتم پر ماتم سُرتی شبدی ڈھولے ناد وجانیا۔ تیر انیلا برہوں وچھوڑے اندر مار کے آیا کس، چلہ کمان کھنڈا اکو اک اٹھانیا۔ بھيو گھلا کے آیا تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرتی حکمے اندر بھوانیا۔ کھیل کھلا کے آیا بدھ من مت، سرشٹی درشٹی اشٹی ہو کے پھیرا پانیا۔ بھاگ لگا کے آیا پنج تت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ڈھر دا بندھن پانیا۔ بخشدا رہیا سدا ترے گن مایا دات، رجو طمو ستو ڈھر دے حکم بھوانیا۔ جگ چوکڑی وینہدا رہیا کھیل تماش، گوپی کاہن منڈل منڈپ راس دکھانیا۔ پر م پُرکھ پت پر میشور اک اگلی اُپچی آس، سو صاحب دینی سمجھانیا۔ کس بدھ میرا کیتا پرکاش، نور وچوں نور پرگٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دینا گھلایا۔ پُرکھ اکال کہا سُن میرے بچے، ڈھر دی دھار دیاں جنانیا۔ میرے کول کوئی لوہار ترکھان دے بنے ہوئے نہیں پچے، رکت بوند نظر کوئے نہ آتیا۔ میرے کول محل اٹل مینار نہیں کوئی پلے، چھپر چھن نہ کوئی چھہانیا۔ میرے کول کوئی دو جی جننی نہیں جیہڑی بنے نار بچے، بچا بچہ اپنی گود اٹھانیا۔ میں آد پُرکھ ابناشی کرتا میرے کسے نوں نہیں کچھ پتے، پت پر میشور کہہ کے سارے شکر منانیا۔ گر اوتار پیر پنیمبر تیرے حکمے اندر رکھے، اپنا بھيو نہ کسے گھلایا۔ جے دسیاتے چرن کول او سے سرنائی ڈھٹھے، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ اُپر اگھ کوئی نہ تتے، کون روپ بے پرواہ بیٹھا آس لایا۔ ہن ویکھ بیس اکیسا ہر جگدیشا سچ دوارے کر کے کٹھے، تیرے نال دتے ملانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کریا کھیل بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہا کچھ انہاں توں پچھ، جیہڑے چار جگ دے جگت مالک نظری آتیا۔ انہاں کول کی کچھ، دیون تیتوں سمجھانیا۔ شبد سٹ بکاری حکمے اندر گیا اٹھ، ڈھر سندیش سنانیا۔ وشنوں کچھ ٹٹھ، میتوں دے درڑانیا۔ اوہ او سے ویلے گیا جھک، پر بھ دا بھيو کوئی نہ پانیا۔ او برہے توں کیوں بیٹھا چُپ، ویداں دے ویدانتی کچھ میتوں دے سمجھانیا۔ بن ہر کرپا میتوں سارا دسدا اندھیرا گھپ، میری اگھ اُپر نظر نہ کوئے اٹھانیا۔ میری تیرے چرناں وچ بس، اگے واسطہ نہ کوئے رکھانیا۔ شبد کہا شکر کھول اگھ، کچھ میتوں دے جنانیا۔ اوس کہا میں صرف تیرے چرناں جاواں ڈھٹھے، ابھو میری وڈیانیا۔ اگے کی سکاں دس، بھيو پر بھ اپنے وچ رہیا چھپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شبد کہا اٹھ برہے سٹ کمار، سنت کچھ پردہ دے اٹھانیا۔ پر م پُرکھ دا دس حال، کس بدھ اس تہاڈی بنت بنانیا۔ اوہ کر کے نمسکار،

بیٹھا سیس جھکائی۔ سُت پھیر ماری آواز، براہ اپنی لئے انگریا۔ کچھ کھول کے دس راز، کون تیری دھار چلایا۔ اوس کہا ایہہ میرے دس توں باہر، میری
 چلے نہ کوئے چترایا۔ شبد پھیر کہا یکے پُرش کھول راز، پردہ اک اٹھایا۔ اوس کہا میں داساں دا داس، شہنشاہ دا بھو کوئے نہ آیا۔ حکم ہویا انگریا لے
 ہیگریو، کروٹ لے بدلایا۔ پُرکھ اکال دے کھیل دی دس ترتیب، کس بدھ اپنی رچن رچایا۔ اوس کہا میں غریب، پر بھو دا بھو کوئے نہ آیا۔ حکم ہویا اٹھ
 نرائن، کچھ پردہ دے اٹھایا۔ اوس نے کہا میں کچھ نہ سکاں کہن، میرا داتا بے پرواہیا۔ دھن وڈیائی جے اوس اپنیاں چرناں دتا بہن، دھوڑی ککا مستک لایا۔
 فرمان ہویا اٹھ کپل مُنی، اپنی منسا دے جنایا۔ کتھے پر بھ دی دھنی، جتھوں تہانوں لئے پرگٹایا۔ اوس کہا اوہ وڈا گہر گمبھیر گن گنی، بے نظیر اکھوایا۔
 سندیشہ دتا اٹھ دتارتے، ترے گنی اتیتا دے جنایا۔ جس دا کھیل اگتا دھار انوکھی وہے، آد جگاد جگ چو کڑی کھیل رہیا کھلایا۔ اوس کہا میں نمانا کیہڑی شے،
 جو پر بھ دا پردہ دیاں اٹھایا۔ حکم ہویا رکھ دیو، کچھ لیکھا دے جنایا۔ جس دی کریں توں سیو، اُس دا کھیل دے سمجھایا۔ اوس کہا اوہ وسنہارا نہچل دھام
 سدا نہکیو، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ میں کی جاناں اُسدا بھو، نیوں نیوں بیٹھا سیس نوایا۔ شبد کہا پر تھو لے انگریا، کچھ میٹوں دے جنایا۔ جس تیری
 میری بنت بنائی، کس بدھ رہیا پرگٹایا۔ اوس نے کہا میں نہ جاناں رائی، اوہ بے انت بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ پھڑ اٹھایا متس، حکم اک جنایا۔ شبد سُت کہا
 جس دانور تیرے وچ عکس، عقل دتی وڈیایا۔ اوس دا دس کیہڑا تخلص، کون نام کہہ کے صفت صلاحیا۔ اوس کہا میں بے عقل، میٹوں سمجھ کچھ نہ آیا۔ میرا
 اُس دی کرپا نال تعلق، جو مہر نظر نال دیوے مان وڈیایا۔ شبد نے پھیر آکھیا اٹھ کچھپ، جل نو اسی اٹھ کھلایا۔ تیرا پر بھ دے نال کی بندھپ، میٹوں دے
 جنایا۔ کی تیرے کول سند، اپنا لیکھا دے درٹایا۔ توں نہیں جان دا اوہدا کتھے ہندا انت، حد محدود رکھایا۔ اوس نے کہا بے انت، میں سمجھ سکاں نہ رایا۔
 شبد نے کہا اوئے ویکھ دھنتر، ادھر دھیان لگایا۔ جس دا توں پڑھدا منتر، اُس دی کچھ گل دے سمجھایا۔ اوس کہا اوہ سب دا کنتن، کنتوہل اک اکھوایا۔
 اسیں سارے اوسے دے در دے منگتن، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ شبد نے کہا اوہ کچھ دس بھیکھی باون، بردھ براہمن روپ وٹایا۔ جس تیرا کھیل کھلیا بل
 دوارے پکڑا کے اپنا دامن، دامنگیر دے جنایا۔ کس بدھ پرگٹے پرگٹائے کھیل دو جہانن، زرگن سرگن دھار چلایا۔ اوس کہا اوہ صاحب سدا بے پچھانن،

نظر وچ نظر کسے نہ آئی۔ زور نال کہا دس ہنس، کی ہستی بے پرواہی۔ جس سرب بنایا ہنس، لکھ چوڑا سی جوڑ جڑائی۔ اوس کہا میٹوں کچھ نہیں آؤندا انت، ڈھیہہ کے پیا سرنایا۔ شبد نے کہا ویکھ نرینگھ، اپنا بل دھرائیا۔ جس نے نرگن توں میٹوں سرگن دتا جیو پنڈ، تھوڑے سمیں لئی تتاں والا رُوپ وٹائی۔ اوہ کیڑے رُوپ رہے بخشنہ، اُس دا پورا لیکھا دے جنایا۔ اوس کہا اوہ گہر گبھیر گئی گہند، اپنی کھیل سد اپنے وچ لکائی۔ پھڑ اٹھایا ہری، حکم اک جنایا۔ توں کس بدھ بھگتاں آتم وری، میلا لیا ملایا۔ اوس دی دس اوہ سہنجنی گھڑی، جس ویلے اوس اپنا آپ لیا پرگٹائی۔ اون اوسے ویلے ہتھ جوڑ کے کہا میں ایس لیکھے وچوں بری، سچ سکاں نہ کوئے جنایا۔ شبد نے کہا نرائن سچ دس، بھيو دے گھلایا۔ جس نے تیتوں بھیج کے رچھیا کرائی گج، مان ملی وڈیایا۔ اوس دا کھیل دس سچ، بھيو ا بھيو گھلایا۔ اوس نے اوسے ویلے اپنا پھڑ کے نک، تن وار دتا ہلایا۔ اوہ پر بھو پار برہم پت پر میثور اک سمرتھ، مہما اکھ نہ کوئے جنایا۔ شبد سٹ چار کٹ پھیر ویکھیا مار دھیان، بن اکھاں اگھ گھلایا۔ اوہنوں نظری آیا اک نکا جہا پرس رام، جوں کھلوانیاں نال کھیلن والا بال اپنی خوشی منایا۔ اوہنوں بچھیا دس اوہ اگئی رام، جس دی نہ کوئی پتا نہ کوئی مائی۔ اونے چر نوں اوتھے آگیا اوہی رام، جو پیٹا دسر تھ اکھوایا۔ اوہنوں شبد سٹ نے کہا کی تیتوں کوئی پہچان، کس بدھ میرے رام میری بنت بنایا۔ اوس ہو کے حیران کہا میرے درگے کوٹن کوٹ رام، اوتھے بیٹھے سیس جھکائی۔ شبد سٹ پھیر اٹھیا بلوان، اپنا بل پرگٹایا۔ حکم دتا ادھر آ بنسری والے کاہن، مرلی والے مکند کچھ میٹوں دے جنایا۔ جس تیرا تتاں والا بنایا نشان، اُسدا نشانہ دے سمجھایا۔ کڈا وڈا اوس دا استھان، جتھے بہہ کے ڈیرہ لایا۔ اوس کہا میں اوس توں لے کے آیا تریلوکی دا دان، اگے سمجھ کچھ نہ پائی۔ شبد سٹ نے پھیر غصے نال کہا وید ویاسا ذرا ادھر کر دھیان، کچھ تیتھوں میں بچھ بچھائی۔ کی ہویا کواری نوں جمیا آن، پر بھ نے بنت دتی بنایا۔ اوہ دس میرا کیہرا بھگوان، کس بدھ سٹ شبد کہے اوس میٹوں لیا اُجائی۔ وید ویاس کہا میں کرن والا کلین، اکھراں والے ڈھولے گایا۔ شبد سٹ ٹھوکر ماری اٹھا دتا بدھ، بدھی دتی ہلایا۔ کی کچھ تیتوں آئی سدھ، سدھا دے درڑائی۔ جس نے تیتوں بنایا پت، اُس دا بھيو دے گھلایا۔ اوس نے کہا میں نہ جانا کچھ، اُس دے حکمے اندر ملی مات وڈیایا۔ اودھروں شبد سٹ نے چاروں طرف مار کے گیڑا، چکر اپنا لیا لگایا۔ مو سے نوں ہوئی جی دو انگلاں دا مار لپھیرا، اگھ دتی گھلایا۔ منہ دے بھار ڈگن

والیا کدی اُتے وی دیکھیا ای ویہڑا، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ جیہڑا پتا میرا، اُس دا لیکھا دے جنایا۔ اوس نے کہا اُس دا بھيو جانے کپڑا، میں جھلک پلک جھل نہ سکاں رانیا۔ شبد لحم نال اٹھا لیا عیسیٰ اُل سلام، اشارہ اک جنایا۔ میٹوں سچ دس کڈا وڈا تیرا امام، کس بدھ رہیا بنت بنایا۔ اوس نے کہا میں اوس دی سُنن والا اگئی کلام، جو نغمے نال جنایا۔ اوس دا اگلا کھیل بے پچھان، میری سمجھ وچ نہ آیا۔ شبد سُت چاروں کُنٹ ویکھ کے اک اپنی ماری رمز، رحمت سچ کمایا۔ جھٹ اٹھیا محمد، اپنی لئی انگڑا یا۔ اُدھروں شبد نے ماری چمک، کلمہ نور رُشنا یا۔ نال بچھیا کچھ محبوب دی دس سمجھ، کس عروج اندر بیٹھا آسن لایا۔ محمد کہا ہائے ایہہ ایڈا وڈا غضب، اوہ تچے پیراں دے پیر دا میں کی سکاں سمجھایا۔ میں اِکو جان دا بردا ہو کے سجریاں وچ کراں ادب، سیس نوا نوا خوشی منایا۔ شبد سُت کہا ویکھو اتاراں پیغمبراں دا کڈا وڈا وفد، بھيو سکے نہ کوئے گھلایا۔ میرا اُہناں دے کول شبد سُت نے اگے پٹیا قدم، اپنا چرن لُکایا۔ جاں دیکھیا تکیا نانک زِگن پر بھ دی لگا سرن، چرن کول سیس لُکایا۔ شبد کہا تیرا کون ورن، میٹوں دے جنایا۔ نانک زِگن کہا توں نہیں جان دا تیرا میرا داتا کرنی کرن، دوہاں دی جس نے بنت بنا یا۔ شبد نے کہا کوئی دس نشانی اوس دی سگن، پڑدا دے اٹھایا۔ نانک کہا آد جُگاد اپنے ست سرُپ وچ مگن، سچھنڈ نواسی سچ سَنگھاسن بیٹھا سو بھا پایا۔ نت نوت دو جہاناں کرے عدل، عدالت اِکو اک سمجھایا۔ جوتی دھاروں کدے نہ جاوے بدل، تتاں والے گرو اتارا پیغمبر کوٹاں مات دیوے بدلا یا۔ اوس دانہ وجود نہ بدن، تتوت نہ کوئے رکھایا۔ جوتی دھار شبدی رنگن، شبدی دھار نانک نظری آ یا۔ شبد کہا ایہہ کی دسیا، میٹوں دے درڑا یا۔ نانک کہا شبد توں میرے وچ دسیا، تیرا میرا اِکو بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا لیکھے وچ کسے نہ لکھیا، اگم اتھاہ وڈی وڈیا یا۔ جس نے میٹوں اِجے تک بھیت نہیں دسیا، دس تیرے پرگٹائے اسیں کی میٹوں دیئے جنا یا۔ اوس ویلے شبد خوشیاں نال ہسیا، تاڑی دتی لگایا۔ نانک کہا میری دھار تیری دھار رہن اِکٹھیا، کچھ پردہ دیاں اٹھایا۔ جس ویلے گو بند پُرکھ اکال بنایا بچیا، رنگ اپنا دے رنگا یا۔ شبد کہا میٹوں آیا دلاسا، تھر گھر جی ودھایا۔ ایہہ ویکھنا ضرور تماشا، لوک مات خوشی منایا۔ زِگن دھار نانک کہا ایہہ نکلی جہی آسا، وڈی کہانی نہ کوئے جنا یا۔ اِس توں پرے اپر پیر جس دے اُتے سرب بھرواسا، دیوے مان وڈیا یا۔ اوس دے اندر اِک ہور خواہشا، ساچی دیاں جنا یا۔ اوس جن بھگتاں دینا سا تھا، سگلا سنگ نبھایا۔ زِگن ہو کے اندر کرنا واسا،

سرگن بھو چُکائیا۔ گوہند دھار شبدی پیار اوسے دا ساتھ، ساتھی اک اھوائیا۔ شبد کہا میٹوں آئی دھیرج، میری دھار نے دھار دتی بنائیا۔ میرا رُوپ گوہند سُنٹ پر بھ دا ہونا بیرج، پُرکھ اکال اوسے دی مائیا۔ ایہہ کھیل اگئی سدا اخیرت، آخر دیاں جنائیا۔ شبد سُنٹ ایہہ سب کچھ سُنیا، اپنے اندر خوشی منائیا۔ پر بھ گہر گمبھیر وڈگن گُنیا، اگم اتھا اھوائیا۔ جس گوہند شبد دُلا راسُت چُنیا، میرا رُوپ لئے پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ شبد سُنٹ دی سُن کے گاتھا، آد شکت بھوانی گئی آئیا۔ اوس کہا گر اوتار پیر پیغمبر کوئی دس نہ سکے خلاصہ، بھو ابھید جنائیا۔ میٹوں حکم ملیا توں ویکھ جا تماشا، سوہنا رنگ وٹائیا۔ ہُن کرن آئی ہاسہ، خوشیاں وچ ودھائیا۔ شبد آتیتوں دساں جتھے تیرا واسا، واسطہ جسدے نال رکھائیا۔ شبد سُنٹ کہا میٹوں اک ہور آئی وچار، پورب ویکھ وکھائیا۔ میرے رُوپ نانک زرگن نے گایا وچ سنسار، ڈھولے گیا سُنائیا۔ اوس نے میری دھار شبد نال کہا اوہ آپے پُرکھ آپے نار، نار پُرکھ دا وہار دوہاں ہتھاں والا رہیا وکھائیا۔ ایہہ شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ سچّی سرکار، ایہہ خادماں دا خادم سیوکاں دا سیوادارا ناری رُوپ وٹائیا۔ دوہاں دا اکو جہا وہار، کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ ایہہ جو بن وندا سردار، جس نے اگئی کھیل رچائیا۔ ایہہ آد پُرکھ دا وہار، اپنا سگن آپ منائیا۔ ایہہ جوت اکالن نار ٹیاری، ہتھ شگنگن رہی وکھائیا۔ ایہناں دوہاں دا سرُوپ اک اک دے وچوں نکل شبد دی دھار، بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔ اوس دھار دا رُوپ سرب سنسار، آد جگاد نظری آئیا۔ جو دھا سور پیر بلکار، بلدھاری اک اھوائیا۔ جس دے ہتھ نہ کھنڈا نہ کٹار، شستر تیر کمان، بان نہ کوئے چلائی۔ اوس دا حکم آد جگاد سچّا فرمان، دو جہان نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کرے کھیل مہان، مہاواک مکھ واک والا گانہ سکے رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن دوارے بیٹھے سارے ہو گئے حیران، نیتز اھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ شبد نے کہا میرا شبد رُوپ گوہند نوجوان، بردھ بال نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دی سیوا لگی مہان، پریتم پریتی اک جنائیا۔ اوہناں بھگتاں دی کر پچان، جیسہڑے جگ چوکڑی دے بیٹھے راہ تکائیا۔ درگاہ ساچی دے بنا مہمان، سچکھنڈ دوارے دینے سہائیا۔ جتھے کوئی نہ جگاوے آن، سُنیاں آواز نہ کوئے لگائیا۔ اوہناں دا میلا شبد کر دے نال بھگوان، بھاگ اوہناں دا اوہناں دی جھولی پائیا۔ ویلا سوہنا خوشیاں نال دے دے دان، داتا دانی ہوئے سہائیا۔ اودھروں اک ہور آگیا فرمان، دُھر دا حکم سمجھائیا۔ سُنو جس ویلے اک سال دا سی گوہند بال آنجان،

گجری گود سہانیا۔ اوس ویلے لتوں لنگی اک ونجان آئی چوڑیاں چڑھان، خوشیاں نال انگلی اُتے بھوایا۔ چاؤ گھنیرا میں درس کراں اوس جس دا میرے اندر دھیان، میری سرتی کھچ وکھانیا۔ میں دس کے آئی میرے کاہن توں چنگا کاہن، جس دا نام گوہند رہے گا۔ جس ویلے گھر آئی اوہن خوشی نال گایا راگ طران، بچ ٹپ کے رولا دتا پانیا۔ اودھروں گوہند داماما آیا کرپال، اوہ دھکے مار کے باہر کڈھانیا۔ کتھوں آگئی شیطان، ایویں گھٹا رہی اڈانیا۔ اُس نے کہا میرے اندر سدھراں دا اک مان، اوہ گوہند تیری بھیٹ کرا۔ گوہند بچہ جانی جان، اشارے نال سمجھانیا۔ چپ کر جس ویلے میں تے میرے نال آوے بھگوان، تیرا لیکھا دیاں مُکانیا۔ نالے چار جگ دا کراں کلیان، چوتھے جگ دا ڈیرہ ڈھانیا۔ نالے بھگتاں کراں پروان، پلے دُھر درگاہی دیاں پھڑانیا۔ امرت آتم پیا کے جام، نام خُماری دیاں چڑھانیا۔ سچ پریم پیار نال اوہناں میل کے کراں ایشان، ایکا ائی سیوا لایا۔ ایہہ کھیل خالق خلق کرے وچ جہان، محبوب مُبت وچ اپنا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ اینیں چر نوں بھجی آئی نورِ الہی ربی، کوک کوک دے دُہانیا۔ میں پنڈھ مُکانیا اُچی اڈی، نٹھی واہو داہیا۔ میتوں پتہ لگ گیا بیتدی جائے چوڈ دھویں صدی، سدے گھر گھر رہی سنانیا۔ جس نے گر اوتاراں پیر پیغمبراں لیکھے لا لئی پچھلی گدی، گرہ اپنے لیا بہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ چوڑی کہے کیوں میتوں کہندے کنگن، سچ سچ دے درڑانیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے شبد سٹ لگا سی منگن، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ اوس ویلے میں بھگتاں سنتاں واسطے ایہہ دتاسی سگن، ناتا سنگر نال جڑانیا۔ چوتھے پد واسطے سدن، صدا اکو وار سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ چوڑی کہے نی ویکھو ساڈے نالوں چنگا توتیت، بھکتو جہنوں ملی وڈیانیا۔ اوہ پر بھو دے سینے نال لگ کے ٹھیک، شانت گیا کرا۔ توتیت کہا سینے میتوں ایوں جا پے تہاڈی میرے نالوں زیادہ پریت، جو ہتھاں اُتے چڑھ کے پر بھ دے چرناں نال لگ کے ملی وڈی وڈیانیا۔ چوڑی کہانی ایہہ کون ساڈا شریک، جیہڑا طعنے رہیا سنانیا۔ توتیت کہا میں دسیا ٹھیک، بنا سیوا کسے نوں پھل ہتھ کچھ نہ آنیا۔ جس نے گوہند دے نال کرنی پریت، اوہ بیٹھے دھام اتیت، ترے گن ناتا گئے تڑانیا۔ میں سچ دساں جتھے گر اوتار پیغمبر ہوئے

وسنیک، اوہ دھام اوہناں لئی نظری آئی۔ اک ہور دساں ہن بھگتاں دی پر بھہ نوں سب دے نالوں چنگی اڈیک، بن اکھاں دیکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاں۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کھیلے کھیل آپ انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کماں۔

★ ۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھجن سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

چوڑی کہے میں بھاگانوت، چوڑا کنگن روپ نظری آئی۔ کرپا کرپی آپ بھگونت، سری بھگوان دتی وڈیاں۔ جس ویلے دُرگا دی بنائی بنت، ا شنبھج روپ دتا دکھایا۔ اوس ویلے دسیا اک منت، سکھیا سچ سمجھایا۔ توں میرا میں تیرا سنگھ وچوں ناد و جاؤنا ونت، دُھر دی آواز سناں۔ جس نال اٹھن سارے سنت، سرتی لئے انگڑاں۔ اوس نے کہا کی ایسے نال انت، انتم دے جنایا۔ ابناشی کرتے کہا نہیں ایہہ کھیل اگئی کنت، جو مالک گل اکھوایا۔ جس نوں سارے کرن ڈنداوت، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ دُرگا کہا میں وی اوسے دی کراں مناوت، منسا اوسے نال رکھایا۔ پُرکھ اکال کہا میری آد جگادی راؤنس، رستہ دیاں دکھایا۔ بن میری کرپا وچے نہ کسے دی دھاؤنس، لوک مات نہ کوئے وڈیاں۔ میری مہر دے تول وچ نہ آئے رتی تولے ماشے اونس، سیراں دھڑیاں نال نہ کوئے منایا۔ جس دے سر اُتے ہتھ رکھاں اوسے دے وچ ہووے پہنچ، پہنچان والا سر ہیٹھاں دیاں بنایا۔ تھم سنا کے کوٹن کوٹ، کوٹی کوٹ لیکھ چکایا۔ تھم جتا کے چوٹ، نگارے دیاں وجایا۔ تھم اندر تیرے اندر رکھ کے جوت، سوہنی سوانی دتا بنایا۔ پھیر ویکھیں میرے بنا ہور لبھنی نہیں کتے موج، مجلس ہور نہ کوئے بنایا۔ پھر نال کھیل کرنا سر شٹی موج، موجدار تھم سناں۔ اوس کہا کچھ میٹوں آئی ہوش، میں اپنی اکھ کھلایا۔ میرے تگن لگے لوچ، نین چائیں چانیا۔ تیرا کدے نہ ہوئے وجوگ، پُرکھ اکال تیری سرناں۔ میٹوں بخش اپنا دُھر سنوگ، دُھر سنوگی وچھڑ کدے نہ جایا۔ سری بھگوان کہا توں جانا مات لوک، تت روپ وٹایا۔ توں گاؤنا سوہنگ سلوک، تیرا میرا راگ الاں۔ میٹوں کوئی نہ سکے روک، اگے پچھے نہ کوئے اٹکایا۔ اوس کہا پر بھو میٹوں خوشی نال آؤندا جوش، مسرت وچ انگڑاں۔ میرا کایا ماٹی ہووے پوش، جگت سوانی روپ دھراں۔ میں رہنا نہیں خاموش، اپنا بل وڈیاں۔ میٹوں کچھ

ہور دس اگلی سوچ، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ پُرکھ اکال کہا اک میری رکھیں اوٹ، دوجاروپ نہ کوئے دسایا۔ دُرگا کہا میرا پردہ دے کھول، آپ اپنے رنگ رنگایا۔ سچ دس پر بھو کی آویں میرے کول، اپنا پھیرا پایا۔ صاحب کہا جس ویلے مردنگا و جاویں ڈھول، سنکھ ناد سنایا۔ اوس ویلے اگلی دھاروں پواں بول، دھر دا حکم جنایا۔ توں اپنے نیز لینے کھول، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ ا شنبھ کھا پر بھ تیری مہربانی، سری بھگوان تیری سرنایا۔ کوئی اپنی دے نشانی، تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ میں تیرا نور نورانی، جلوے وچ سمایا۔ چرن سرن اک دھیانی، کول دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال دین دیال پکڑ کے کھبی بانہہ، ہوئی جہی ہلونا دتا لگایا۔ اٹھ نہانی کر دھیاں، سوانی دیاں بنایا۔ اک لے میرا نشاں، تیرے ہتھ دیاں پھڑایا۔ تیری سوہے نال بانہہ، بازو ملے وڈیایا۔ چار جگ رہے ناں، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا رنگ رنگایا۔ جس ویلے دھوڑ اڈے زمیں سماں، گردو غبار دے لوکایا۔ ناتاٹھ جائے پتراں ماں، پتا پوت میل نہ کوئے ملایا۔ ناری کنت دے تجا، ویسواروپ دکھایا۔ سادھ سنت بھگونت نال ملے کوئی نہ آ، بیٹھن کھ بھوایا۔ دھرنی دھرت رووے مارے دھا، نیز نیناں نیر وہایا۔ سورج چند نین گُرا، منڈل منڈپ ہاہاکار سنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلو جان چھڈا، لوک مات نہ کوئے سہایا۔ گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہووے حلقا، آسا ترشنا بھجے واہو داہیا۔ تیرتھ تنناں استری پُرش ننگے لین نہا، پردہ اُتے نہ کوئے رکھایا۔ من واسنا سرشی بدھی ہووے کاں، گرمت بیٹھے کھ چھپایا۔ بھائی بھیناں لین تکا، نیز اٹھ نہ کوئے شرمایا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا جائے چھا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ ہر ہردے نہ لئے کوئی وسا، گر منتر نہ کوئے پڑھایا۔ بھرے بھلے سرب لکا، لکھا بھیت نہ کوئے کھلایا۔ شریعت وچوں نظر نہ آئے خدا، توفیق جانے نہ کوئے بے پرواہیا۔ واحد جلوہ دیکھے نہ کوئے رُشنا، پروردگار سجدہ نہ کوئے کرایا۔ ساچا رام لئے نہ کوئی منا، رام روپ نہ کوئے سمایا۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں ملے نہ کوئی تھاں، بھومکاست نہ کوئے وڈیایا۔ دوس رین گھڑی پل ویراگی ہو کے مارن دھا، بہڑی بہڑی کر سنایا۔ جگت عدالت سچ دے نہ کوئی گواہ، شہادت حق نہ کوئے بھگتایا۔ راج راجان کوڑی کریا کھ لگاؤں چھا، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ دھیاں ماواں دا دھن لین چڑا، چوری یاری گھر گھر نظری آیا۔ ا شنبھ تیتوں دیاں سنا، سچ نال سمجھایا۔ توں کسے

دی نہیں رہنا ماں، نیا آکھن والے سارے کھ بھوایا۔ پھیر اوسے ویلے اک رُشائی تیتوں دیواں دکھا، چوڑا تیرے ہتھاں نال پہنایا۔ چار جگ دے ویلے انت تیرا لہنا دیاں مکا، گہنا اپنے تن پہنایا۔ اوس کہا پر بھو نہ، ایہہ مَوَج وڈی بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہا ہاں، تیتوں بھگتاں نال لواں ملا، در اپنے لواں بہنایا۔ تیرے منگن واسطے جن بھگتاں والا سگن جھولی دیواں پا، جیہڑا تیرے مستک اِکا ایہو بھگتاں مستک لایا۔ توں اک اِکلی توں دیکھیں میں کتنے لینے پرنا، جو درتے آ کے سدا خوشی منایا۔ اہناں کھنڈا کھڑگ سنکھ چکر گدا کچھ نہیں لینا اُٹھا، چار گنٹ نہ بھجّجن واہو داہیا۔ اِکو اوٹ لینا نکا، پر بھ ملے سرن سرنا یا۔ اِ شنبھجّ کہا پر بھو توں بے پرواہ، بے پرواہی وِج سما یا۔ تیرے حکم اندر کوئی نہ کرے نانہ، اِگے اڑ سر نہ کوئے اُٹھایا۔ جے تیرے بھگتاں ملے میٹوں تھاں، اوتھے آ کے خوشی منایا۔ پھیر میں دیکھاں پر بھو اپنے نالوں چنگی تیری چوڑی والی بانہہ، چوڑی جگ جائے وہا یا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان کہا ایہہ کھیل میرا دوسر جانے کوئی نہ، اِنجانت چار جگ سرگن ساری سرشی نظری آ یا۔ دُرگا کہا پُرکھ سمرتھ، میٹوں پچھلی یاد آ یا۔ تیتوں پتہ جس ویلے کنگن پون لگیاں میرے ہتھ نوں لایا سی ہتھ، اُنکلاں نال اُنکلاں دیتاں چھہا یا۔ اوس ویلے میں تیرے ہو گئی وس، دوجا نظر کوئے نہ آ یا۔ پر اک گل رہی جیہڑا میں خوشی نال تکیا نہیں اُکھ، شرم دی ماری نیویں اُکھ رکھایا۔ توں اوس ویلے ہوئی جہی اِک نکی جہی چٹکی ماری چنگ، میرے متھے بندی دتی لایا۔ میں ڈردی پچھے گئی ہٹ، توں ہوئی جہی میرے سپنے اُتے ٹھوکر دتی لایا۔ میں ہو گئی بے بس، اپنا آپ گئی بھلایا۔ توں ہوئی جہی میرے سر اُتے ہتھ دتا رکھ، میں چرن دوارے ڈھیہہ کے خوشی منایا۔ تیرے چرناں دی دھوڑ لئی چٹ، بل آیا بے پرواہیا۔ پھیر میں کہا ہن لوک مات جاواں ڈٹ، چار گنٹ اپنا حکم ورتا یا۔ پر بھو اوہہ دیکھ میٹوں نظری آوندی تیری اوہہ ڈھائی اِنج گول تھہ، نو بلاکاں نال جڑا یا۔ اوہہ پائی نہیں میرے نک، جے نک پا دیندوں پھیر تیری میری ہونی نہیں سی کدے جدا یا۔ دیکھ میں گت نال پھڈی بٹھ، پچھے ہار بنا یا۔ اوس نے کہا دُرگا تیرے نالوں سوہنا میرا اِک ہور چن، جیہڑا گو بند دینا چڑھایا۔ تیری گت پچھوں کڈھ اوہدے گل نال دینا بٹھ، سوہنا رنگ دکھایا۔ دُرگا نے دوویں پھڑ لئے کن، میں تے جان دی میتھوں وڈا ہور کوئی نہیں ایہہ وی تیری بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہا توں آپے جائیں من، جس ویلے تیتوں درتے سد کے اپنے دوارے لئے بہنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دُرگا کہے پر بھو میٹوں یاد جس ویلے ڈھائی گز ڈپٹا دتا دوشال، اوڈھن میرے اُتے ٹکائیا۔ میں رکھیا اوہ سنبھال، اپنے انگن وچ چھپائیا۔ تیرا حکم سُن دی رہی فرمان، جُگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ میں بُھلی نہیں انجان، تیری اوٹ رکھائیا۔ چرن کول رکھ دھیان، سنجگ تریتا دواپر کھلگ لیا لنگھائیا۔ جس ویلے تُوں کرپا کیتی لالو ترکان، مہر نظر اٹھائیا۔ جنم دے پچھے جنم دا دے کے دان، کرم اپنے نال ملایا۔ میرے کولوں لے کے دست مہان، اوس دے ہتھ پھڑائیا۔ تُوں سب دا جانی جان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جے کیشن سنگھ نہیں سی سکیا پہچان، اکھ اوسے دی آپ گھلائیا۔ اوسے دی سوانی اک نادان، جسوں رَوَداس دتی وڈیائیا۔ اوسے دا شنگار اک مہان، جو خوشیاں نال دکھائیا۔ اوس دا لیکھا اک نال نادان، جو رَویداس دا متر نظری آئیا۔ ایس توں پہلوں دُرگا دے ویلے ایہہ دوویں سی دربان، در ٹھانڈے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا پورب نصیب، دُرگا دا لہنا گوہند دا تویت، مُرشد دا کہنا منا مُرید، کوئی نہ جانے پر بھ نے کی کی کس نال کیتی وصیت، اصلیت سمجھ سکے نہ کوئی رائیا۔

☆ ۳ ماہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

کھلگ کوڑ گڑیار کہے واہ پُرکھ سمرتھے، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ مایا متا کوڑا موہ کہے میں ہتھ رکھیا متھے، بھاگ نصیب اپنا ویکھ دکھائیا۔ جس ویلے نکیا جن بھگت ہوئے اکٹھے، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ میری شرامون لگی اکھے، نیتز نین بیٹھے اپنا آپ بھوائیا۔ اس دے کولوں کیہرا نیچے، جو دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار کہے اسیں اٹھ نٹھے، بھجیئے واہو داہیا۔ پتہ نہیں ہُن کیہڑے خانے گتھے، گرگھاں اندروں باہر کڈھائیا۔ کھلگ والے جھوٹے لین نہیں دینے ایس رسے، جیہڑا رس آتمک رہیا جنائیا۔ جو اسدے پریم پیار وچ پھسے، ساڈی مُجّت گئے تڑائیا۔ تیرے چرناں نالوں جن بھگت کدے نہ ہتھے، جگت ہٹوانے ڈیرہ ڈھائیا۔ رنگ اگئی اکو رتے، گوڑھا آپ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ کوڑ گڑیار کہے میں ہو گیا

اندھا، نیتز نظر کچھ نہ آیا۔ میں بھل کے سمجھ بیٹھا پر بھو کوئی بندیاں ورگا بندہ، تیاں والا روپ وٹائیا۔ نیڑے آ کے ویکھیا سب دے سر وچ ماری جائے ڈنڈا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اکو ڈھولا سنا کے چھندا، سنسے رہیا مکائیا۔ جو جنم کرم دا گندہ، پھر باہوں گلے لگائیا۔ نام ندھانا پھڑا کے ڈنڈا، پوڑھے اپنے لئے چڑھائیا۔ جتھے نہ کوئی کنجی نہ کوئی جندا، دربان نظر کوئے نہ آیا۔ اکو اک اگلا صاحب بخشنا، ست دوارے ڈیرہ لائیا۔ جس نوں چاہے اپنی کرپا نال چرن پریتی دیندا، دوسرے نہ کوئے وڈیائیا۔ پریم پیار محبت وچ نیوندا، نو نو سپیس جھکائیا۔ حکم سندیش ست جن بھگتاں کہندا، کہہ کہہ آپ سمجھائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی اپنا بھانا آپ سہندا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کلج وھن ویکھ کے وھندا، واہوا اپنا پھیرا پائیا۔ تخت نواسی ساچے تخت بہندا، دھر فرمانا حکم جنائیا۔ ویکھو کھیل جو ہونا آئیندہ، بھيو ابھید گھلائیا۔ چار جگ دا جو تھکا ماندا، دیوے سچ سرنائیا۔ کوڑ گڑیا کہے میں کی کراں جدھر ویکھاں گڑکھ سوہنگ ڈھولا گاندا، میرا تیرا راک الایا۔ جس دا گوہند نال وعدہ، واحد اکو گیا آئیا۔ گڑکھاں تکے فائدہ، باقی فاقے وچ لوکائیا۔ جس دا قانون اک قاعدہ، حکم اک جنائیا۔ اوہ کھیل کرے باقاعدہ، ترتیب اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوڑی کریا کر کے علیحدہ، در دواروں دتی دُرکائیا۔ جیسہ آتم پر ماتم نال کیتا معاہدہ، او سے نوں توڑ چڑھائیا۔ گڑکھاں دے کے ریائتا، روایت نال پار رہیا لنگھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کوڑ گڑیا کہے جس ویلے مستک ہتھ دھریا، انگلاں کھ نال چھہائیا۔ اوس ویلے اندرے اندر کوڑ گڑیا ڈریا، بھے بھو سر منائیا۔ میں کتھے گیا پھریا، چھڈاون والا نظر کوئے نہ آیا۔ اوس ویلے اکو ترلا کریا، ترشالی و دھائیا۔ توں ابناشی کرتا آد جگاد کدے نہ مریا، سد جیون روپ وکھائیا۔ ہے پر بھو تیرے دوارے آ کے جے کوڑ وکار نہ تریا، ہور دس کیہرے دوارے جائیا۔ کرپا کر نرائن نریا، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ توں سچ دس کی توں ساڈا نہیں گھاٹن گھریا، جگت ناتا لیا جڑائیا۔ کیوں سانوں گگرمی کر کے پھریا، تیرے حکمے اندر سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دے وڈیائیا۔ گگرم کہے میں بے شک کوڑ، گڑیا نظری آئیا۔ جگت و دیا ولوں موڑھ، مورکھ روپ وٹائیا۔ پر بھو تیرے بھگتاں نال مل کے میں وی لالی مستک دھوڑ، دھوڑی ٹکا اک رمائیا۔ کیوں نہیں میرے معاف کردا قصور، رحمت اک وکھائیا۔ میں جان دا توں بھگت وچھل ضرور، سنتاں ہوئیں سہائیا۔ ہن کیہرا توں دور، سنمگھ بیٹھا نظری آئیا۔ تیرا بھنڈارا سدا بھر پور،

دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ کوڑ گڑیارا کہے ہے پر بھو جے اسیں نہ ہوئے توں کس دا بخشیں قصور، رحمت کس دے اُتے کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے لینا ترانیا۔ کوڑ گڑیارا کہے جے میں نہ ہندا، بھگن سچ دیاں جنانیا۔ پھیر تیتوں کیہرا دھیاؤندا، تیری لوڑ رہندی نہ رائیا۔ جے توں سب نوں اِکو جہا بناؤندا، اِکو گھر دکھانیا۔ پھیر کیہرا تیرے چرنی سیس نو اؤندا، ٹکے مستکاں نال چُھہانیا۔ بنا میرے تیرے ست سچ نوں کون پر گٹاؤندا، اُس دا روپ کون سمجھانیا۔ میں تیرے اگے جھولی ڈاھندا، کھچھیا اِکو منگ منگانیا۔ جو تیرا درشن پاؤندا، اُس دا لہنا دینا پورب پاپ گُرم دینا گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیانیا۔ کوڑ گڑیارا کہے پر بھو ہویا چنگا، توں صاحب سوامی سبھے ملیا آتیا۔ جانا پیا نہ کول گنگا، اپنا پنڈھ مُکانیا۔ وجاؤنا پیا نہ کوئے سُرنگا، کھلی تند کسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھانیا۔ کوڑ گڑیارا کہے بے شک میں گُرم، اُبھل تیری سرانیا۔ پر بھو جے میں چنگا نہیں ساں تے میٹوں کاہنوں دتا جنم، گھر گھر وچ دتا وسانیا۔ میٹوں ایس دے وچ بھرم، میرا بھلیکھا دُور کرائیا۔ میٹوں سارے اُٹھے پھرن، اپنے ہتھ پھیلانیا۔ میں منگی تیری سرن، سچ ملے وڈیانیا۔ بخش دے اپنا چرن، چرنودک کھ چوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے پانیا۔ کوڑ گڑیارا کہے میرا کھیل سُنہنجا، گھر گھر آپ دکھانیا۔ میں کسے دے اُتے چڑھن نہیں دتی تیری رنگنا، اپنا بل ودھانیا۔ ہن تیرے کولوں دان اِک منگنا، اپنی جھولی ڈاھیا۔ میں جن بھگتاں نوں جاندی وار کر لوں بندنا، نیوں کے سیس نو انیا۔ مڑ کے پھیر بھگت دوارا نہیں لنگھنا، تیرا روپ انوپ نہ کوئے دکھانیا۔ تیرا ٹھیاناتا اپنے نال گنڈھنا، ساچا میلا لینا ملا انیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ کوڑ گڑیارا کہے میں کھجک کیتی سیوا، چاکر روپ وٹانیا۔ کسے نوں نظر نہیں آون دتا دیوی دیوا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑانیا۔ سب دے مستک لا کے تھیوا، کوڑی کرپا دتی جنانیا۔ ساچا منتر جیبا نہیں گیا کسے کولوں جہوا، آتم رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ تیرے کول پر بھو اِک بڑا تکھا سدسا سندھیوا، جس دے نال جڑاں دین اُکھڑانیا۔ ابناشی کرتے تیرا نوجواناں ورگا بھریوا، بستر بھوشن سوہنے رہیا دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھانیا۔ کوڑ گڑیارا کہے میں گیا پٹھا، شبدی چوٹ لگانیا۔ میں لما رہ گیا اِک مُٹھا، اپنا آپ مٹانیا۔ ہن میں چلیا لہندی گٹھا، پلا بھگتاں نالوں لینا چھڈانیا۔ میں ویکھنا جا کے اوہ انگوٹھا، جو کاغذ

کورے اُتے ٹکائیا۔ درشن کرنا تیرے گوہند پُنتا، جو پت پر میثور تیرے وچ سمائیا۔ اُس دے حکم اندر ساڈی بدل کے رُتا، رُتری اپنا کھ بھوائیا۔ سب دا پندھ مُکا، بیٹھے ڈھیریاں ڈھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، کرے کھیل ابناشی اچتا، بھگت سہیلے پار لنگھائیا۔ کوڑ گڑیار کہے پر بھو اوہ ویکھ کام کرودھ میرے آئے گُرم، دوویں اک دُوبے نال پگاں رہے بدلایا۔ بھلیکھا پاپیے ساڈے اُتے کوئی نہ لگے جُرم، ویس اپنا رہے بدلایا۔ ہوئی جہی چوری چوری پچھے لگے مُرن، اپنی اٹھ چُرائیا۔ اچے پہلا پیر چک کے لگے سی ثرن، ثرت اُپروں حکم گیا آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ حکم ہويا ادھر آو گُرم گُرمیے، تہاڈی ملنی دیاں کرائیا۔ پچھلے پورے کر کے ٹھیکے، اگے دا لیکھا دیاں چُکائیا۔ کام کرودھ کوڑ گڑیار اٹھ چک کے ویکھے، سانوں کون رہیا سنائیا۔ حکم ہويا تیس نہیں جان دے جس بھگوان دے بھگت بیٹے، اوہو رہیا ڈرائیا۔ جو جگ چوکڑی لوک مات سب نوں بھیجے، دُھر فرمانا حکم سنائیا۔ سو صاحب سوامی انتر ویکھے، انتم کلجک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنیدار اک اھوائیا۔ کوڑ گڑیار کہے نہ گُرم رہے نہ گُرمائی، گُرمیٹا بیٹھا کھ بھوائیا۔ نہ دھی رہی نہ جوئی، ناتا بندھن نہ کوئے بندھائیا۔ اکو ملیا بے پرواہی، جو ست ستوادی نظری آئیا۔ درشن کر کے پچھلی مٹی جُدا، دُکھ دلدر ڈیرہ ڈھائیا۔ تیرے بھگتاں اندروں نکل کے جائیے چائیں چائیں، معاف کر کے ساڈی بھل دینی بخشائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان تیری سرنائی، تُوں سب دا مالک اکو نظری آئیا۔

☆ ۴ ماہ ۲۰۲۱ بکرمی گرچرن سنگھ دے گرہ جیٹھووال ☆

ہر شبد کہے ہر ست سوامی، آد جگاد جگ چوکڑی اک اھوائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت انترجامی، گھٹ گھٹ اندر بھیو اھیدا آپ گھلائیندا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا سُلطانی، نر نرکارا اک اھوائیندا۔ جگ چوکڑی خالق خلق کھیلے کھیل مہانی، بے پرواہی دُھر درگاہی اپنا حکم سنائیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر جس دی گا کے گئے شبد اگئی بانی، راگاں ناداں ویداں صفت صاہندا۔ چار کُنٹ دہ دشا جس دا جلوہ نور نورانی، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا

جن بھگتاں اُتے کرے مہروانی، محبوب مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے سچ دھیانی، نچ نیتز لوچن نین اُکھ ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ سنگر شبد کہے پر بھ اکو داتا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی دیکھنہار تماشہ، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں دیونہارا نام سوغاتا، وست امولک جھولی پائیا۔ کلجگ انت مٹے اندھیری راتا، سنجگ ساچا نور چند رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آد جگادگر اتاراں پیر پیغمبراں دسنہارا ساچی گاتھا، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی ڈھولا اک سنائیا۔ وسنہارا باہر راگاں ناداں، شاستر وید پُراناں سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پار برہم بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ اک اِکلا اینکار، سو پُرکھ زرنجن وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا ٹھانڈے دربار، سگھنڈ ساچے سو بھ پائیا۔ بولنہارا نام جیکار، منتر اپنا اک سنائیا۔ لیاؤنہارا مات اوتار، زرگن سرگن روپ وٹائیا۔ لیکھا جان سرب سنسار، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلے لئے اُبھار، گرگھ گرگر گود اُٹھائیا۔ گر سکھاں بخشے چرن پیار، سچ پریتی اک درڑائیا۔ انتر آتم کھول کواڑ، پردہ اوہلا دے اُٹھائیا۔ میٹ مٹا کے پنچم دھاڑ، بھو اپنا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ سرب ویانی، گھٹ گھٹ بیٹھا نظری آئیا۔ زرگن زرویر پُرکھ اکال وڈا پرتاپی، دو جہاناں سو بھ پائیا۔ نت نوت جس دا اگم اگمرا جاپی، پیر پیغمبر ڈھولے سوہلے راگاں ناداں وچ سنائیا۔ جو جن بھگتاں لہنا دینا دیوے باقی، پورب جنم ویکھ دکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی، خاکی پنچ تت بھو چکائیا۔ امرت آتم جام پیائے بن کے ساقی، رس نچھر گھ لگائیا۔ منزل چڑھائے اوکھی گھاٹی، پھڑ باہوں پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سنگر اک اکھوائیا۔ صاحب سنگر ہر سمرتھ، بھو اہید نہ کوئے جنائیندا۔ جگ چوکڑی چلاونہارا رتھ، سنجگ تریتا دواپر کلجگ ویس وٹائیندا۔ سنت سہیلے مارگ دس، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر گوائیندا۔ سرتی شبدی گوپی کاہن وکھائے راس، منڈل منڈپ آپ نچائیندا۔ کوڑی کرپا وچوں کاڈھ، گرگھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ میٹنہارا واد وواد، مایا ممتا موہ تڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگر ست اک اکھوائیندا۔ ہر سنگر ست سری بھگوان، پار برہم وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا دان، نام بھنڈار جھولی پائیا۔ سچ دوار وکھائے اک نشان، کوڑ نشانے سرب مٹائیا۔ چرن کول اُپر دھول دیوے مان، بخشے سرن سچ سرنائیا۔

کوڑ گڑیا را میٹے وچ جہان، دُتیا بھاؤ رہن نہ پائیا۔ گھر سوامی ملے آن، انتر جامی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر شبد سوئی سُرَت
آپ اُٹھائیا۔ سَنگَر شبد سدا مہروان، آلس نندرا دُور کرائیندا۔ میل ملا کے دُھر دے کاہن، بنسری اکو نام سناہیندا۔ وچھوڑا مکے سپا رام، پاربرہم برہم اپنے
رنگ رنگائیندا۔ ساچا شبد سُنے دُھنکان، انحد نادی ناد وجائیندا۔ ٹھا کر گھر گمبھیر ملے آن، بے نظیر درس دکھائیندا۔ آسا نسا پوری کرے سری بھگوان، مایا ممتا
موہ چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر اک سہائیندا۔ سَنگَر شبد سہاوی مندر گرہ، ساڈھے تن ہتھ کایا مائی وجے ودھائیا۔ جس گھر
پُرکھ اکلا دین دیالا رہے، نرگن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دوس رین اٹھے پہر گھڑی پل شبد اگئی کہے، دُھر فرمانا اک سناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سَنگَر شبد سدا سد سچا، آد جگاد اک جنائیندا۔ نر ویر پُرکھ کدے نہ ہووے کچا، کاپی گگریا اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ دوار شبد سندیشہ
دیوے پکا، کوڑی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نج نیز لوچن درس کرائے اکھاں، سَنگَر آپے نظری آئیندا۔ امرت آتم جام پیائے ساچا رسا، رس رسا اک
پرگٹائیندا۔ جنہاں بھگتاں دے انتر وسا، وصل اپنا سچ سمجھائیندا۔ کوڑ گڑیا را اوہناں دا متھا، جوٹھ جوٹھ مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ دو جہاناں بنے سکھائی سکھا، سگلا
سنگ نبھائیندا۔ ناتا توڑ کے تئاں اٹھاں، نو دوارے پندھ چُکائیندا۔ دسم دواہی بہہ کے ہنسا، ہستی اپنی وچ ملائیندا۔ بھگت وچھل بھگوان جن بھگتاں پچھے پھرے
نسا، جگ چوکڑی اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَنگَر شبد وڈ وڈا اک اکھوائیندا۔ سَنگَر شبد کہے میری کوئی نہ
سوچے سوچ، سوچ وچ کدے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرا درشن رہے لوچ، نج نیز اکھ کھلائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی میری
کردے کھوج، چھتیس راگ پردہ رہے اُٹھائیا۔ میرا کھیل سدا لوک پرلوک، دو جہاناں اپنا حکم ورتائیا۔ اندر وڑ کے مانا سچئی موچ، آتم سیجا بہہ کے سوہنی
خوشی منائیا۔ دُئی دوتی ہوئے کٹ کے روگ، دُھر سنجوگ دیاں کرائیا۔ چرناں ہیٹھ دبا کے کتی موکھ، مُفت اپنے نال ملائیا۔ جنم کرم دا ہوئے نہ کوئی
وجوگ، ناتا دُھر دا دیاں جڑائیا۔ نام اگئی لا کے چوٹ، شبد نگارہ دیاں وجائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، گھر وچ گھر کراں رُشناہیا۔ جنہاں گرکھاں سوہنگ
ڈھولا گایا سلوک، ٹوں میرا میں تیرا دُجا بھجو رہیا نہ رائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان آپ آد جگاد سدا نردوش، دوشی لکھ چوراسی رہیا ٹھہرائیا۔

☆ ۴ ماہ ۲۰۲۱ بکرمی بچن سنگھ دے گرہ جیٹھووال ☆

صاحب سنگر سدا کرپال، دین دیال دیندھ اکھوائیندا۔ سرشٹ سبائی ویکھنہار جہان، لوک پرلوک کھوج کھوجائیندا۔ داتا دانی دیونہارا دان، دست
امولک آپ ورتائیندا۔ گرگھ سہیلے ویکھے آن، نت نوت ویس وٹائیندا۔ پورب لہنا چکائے بخشے مان، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ڈھر دی کرنی کار کمائیندا۔ صاحب سنگر سرب جگ میت، متر پیارا اک اکھوائیندا۔ جن بھگتاں دس کے ساچی ریت، رہبر راہ اک درٹائیندا۔ لیکھا
چکا کے ہست کیٹ، اوج نیچ اکو رنگ رنگائیندا۔ پرکھ اکال سچ پریت، چرن سرن سرنائی اک سمجھائیندا۔ سنت ساجن ڈھولا گیت، ڈھر دوار راگ اک
الائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اپنی دیا کمائیندا۔ سنگر سرتھ سرب گنوتا، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ کھیلے کھیل جگا جگنتا، جگ چوکڑی
اپنا حکم منائیا۔ لکھ چوراسی بنا بنتا، گھرن بھن سرتھ سوامی ہر گھٹ کھوج کھوجائیا۔ سرت شبد نار کنتا، سوبھاونت سہاگن دے وڈیائیا۔ نام ندھان ڈھر دانتا،
متر اپنا اک پڑھائیا۔ پت پر میثور سرب پتونتا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دے وڈیائی جیو جنتا، ذات اپنی وچ ملائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے
سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر نال ترائیا۔ سنگر پورا ایکا ایک، اکل کل اکھوائیندا۔ لوک مات بخشے چرن ٹیک، سچکھنڈ
دوارے جوتی جوت ملائیندا۔ دھام وکھا کے اگڑا دیس، محل اٹل اک وکھائیندا۔ جتھے وسے نر نریش، نر نرکارا سوبھاپائیندا۔ جن بھگتاں کھول کے اپنا بھیت،
ابھیو آپ درٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر سوبھاپائیندا۔ سنگر پورا سرب داسنگ، سنگی ڈھر دا نظری آئیا۔
ڈھن ناد وجائے مردنگ، شبد راگ سنائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ، ڈرمت میل دھوائیا۔ آتم وچھوڑا کٹے رنڈ، پر ماتم میلا سبھائیا۔ نج آتم نج گھر نج گرہ
بخشے نجماند، اند وچوں پرماند پرگٹائیا۔ جنہاں بخشیا ساچا چھند، سوہنگ راگ دتا سمجھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد ڈوری بٹھ کے تند، گنڈھ
اپنے نال پوائیا۔

☆ ۱۱ ماہ ۲۰۲۱ بکرمی کیور سنگھ براڑ دے گرہ موگا ☆

جن بھگت کہے پر بھ ابناش، پت پر میثور دے درڑا ئیا۔ چار گنٹ دہ دشا اندھیری رات، نو نو چار نظری آئیا۔ نو ست ویکھیا مار جھات، دہ دشا آکھ اٹھائیا۔ ساچا دے نہ کوئے ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ انتر آتم کھولے نہ کوئی تاک، پردہ دوت نہ کوئے اٹھائیا۔ نرمل نور جوت نہ کوئے پرکاش، اگئی چند نہ کوئے چکائیا۔ ساچی دھوڑی ٹکا مستک لاوے کوئی نہ خاک، نرمل نور نہ کوئے رُشنائیا۔ منزل پوڑی چڑھے کوئی نہ گھاٹ، پاندھی پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر پت کوئی نہ سکے راکھ، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ ساچی سیوا دا چاکر دے کوئی نہ چاک، در درویش روپ نہ کوئے دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنے نہ کوئی بات، انتر نات نہ کوئے جڑائیا۔ پیر پیغمبر پوری کرے کوئی نہ آس، ترشنا ترکھانہ کوئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کھول بھو، اُنھو اپنی دیا کمائیا۔ امرت آتم رس ملے کوئی نہ میو، سچ جام نہ کوئے پیائیا۔ نہچل دھام دے نہ کوئی نہکیو، اٹل محل نہ کوئے دکھائیا۔ ساچی دے نہ کوئی سیو، دُھر دارنگ نہ کوئے رنگائیا۔ رسنا پڑھ پڑھ تھگی جہو، مٹی دند دین دُہائیا۔ سچ سوامی انتر جامی گھٹ ہو یا تیرا نہ میل، پیا پریم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ دیک جگیا نہ بن باقی تیل، گرہ مندر نہ کوئے رُشنائیا۔ ساچا ملیا نہ سجن سہیل، ابناشی کرتے تیرا اند نہ کوئے دکھائیا۔ روندے ویکھے گرؤ گر چیل، چار گنٹ رہی گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پردہ دے اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دس دے حال، اپنا بھو کھلائیا۔ شاستر سمرت وید پُران تیرا دیندے احوال، انجیل قرآن دین گواہیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت ویکھے بھال، سمند ساگر ہتھ کسے نہ آئیا۔ سر سروور تٹ کنارے مار کے ویکھی چھال، ڈونگی بھور پھول بھلائیا۔ راگ ناد و جا کے ویکھے تال، سرنگے ہتھ اٹھائیا۔ مرگاں والی چل کے ویکھی چال، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ شستر تیر کمان ہتھ وچ پھڑ کے رکھی ڈھال، کھڑگ کھنڈا اک چکائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی پر م پُرکھ پت پر میثور سچ دوارے ملیوں کسے نہ آن، محبوب ہو کے مُجبت سچ کمائیا۔ کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ دتی نہ کوئے پہچان، مخاطب ہو کے دتا سمجھائیا۔ دیا باقی کملا پاتی محل اٹل جگایا کوئی نہ آن، نوری جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ امرت رس نچھر ملیا نہ پین کھان، ترشنا بھکھ نہ کوئے مٹائیا۔ پڑھ پڑھ تھگے

وچ جہان، دوس رین گھڑی پل ڈھولے گائیا۔ تیرا رُوپ اَنُوپ سَت سرُوپ نظری آیانہ وچ جہان، بے نظیرِ نظر نال نظر نہ کوئے ملانیا۔ سچ سندیشہ سُنیا نہ کوئی فرمان، دُھر داناد نہ کوئے وجانیا۔ صدی دیہویں سارے ہوئے حیران، سنت سہیلے نیتز نین اکھ گھلایا۔ کرپا کر پر بھو مہروان، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا دے درڑانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دے وڈیانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کھول پردہ، کیوں بیٹھا گھ چھپانیا۔ ہوں بالک در درویش تیرے گھر دا، در ٹھانڈے الکھ جگانیا۔ وست امولک نام ندھان اکو منگدا، دُھر دی دات جھولی پانیا۔ لیکھا تک جائے ہنگ برہم دا، پار برہم پر بھ اپنا آپ سمجھانیا۔ کر کھیل نہکرمی اپنے کرم دا، کرم کانڈ کوڑی کریا دے مٹانیا۔ سچ نشان وکھا اپنے دھرم دا، جتھے ذات پات ورن برن نظر کوئے نہ آنیا۔ جھگڑا تک جائے کوڑے ورن دا، سچ سرن اک سمجھانیا۔ نیتز کھول دے ہرن پھرن دا، لوچن اکھ گھلایا۔ ساچا مارگ دس دے کایا مندر اندر چڑھن دا، سرتی شبد نال ملانیا۔ لیکھا تک جائے جنم مرن دا، آون جاون پت پاون لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دے سمجھانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کھول دے اکھ، آخر منگ منگانیا۔ زرگن زرویر زراکار نظر آئیں پر تکھ، پت پر میثور جلوہ نور کر رُشانیا۔ پروردگار سانجھے یار توں صاحب سوامی سمرتھ، مہما اکھ دے درڑانیا۔ انتر آتم پریم پریتی دے رس، انرس سارے مول چکانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ، گھر اپنے میل ملانیا۔ لیکھے لاکے ناڑی ماس ہڈ، اپنے وچ سمانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگانیا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت، دُھر سندیشہ دیاں سنانیا۔ ابناشی کرتا ویکھنہارا ویلا وقت، جگ چوکڑی کھوج کھوجانیا۔ مہروان ہو کے دیوے نام خُماری مست، المست دئے بنانیا۔ لہنا چکا کے کیٹ ہست، اکو رنگ دئے رنگانیا۔ آتم پر ماتم دس کے ساچا اشٹ، درشت دئے گھلایا۔ چرناں ہیٹ دبا کے سورگ بہشت، مارگ اگلا دئے وکھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیانیا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت میت، متر پیارا ہو کے دیاں جنانیا۔ کلج انتم پچھلی چکنی ریت، ساچا مارگ اک درڑانیا۔ دو جہاناں دُھر فرمانا مننا ٹھیک، ٹھا کر کرتا آپ درڑانیا۔ چوڑاں طبق رہے نہ کوئی شریک، لاشریک ہوئے سہانیا۔ پت پر میثور اک توفیق، پروردگار وڈی وڈیانیا۔ ساچا کلمہ حق حدیث، منتر نام اک پڑھانیا۔ پُرکھ اکال سچ پریت، گر اوتار دین گواہیا۔ پیر پینمبر کہن نزدیک، دُور دُراڈا نظری آنیا۔ سنت

سُہلیو تہاڈا دھام اک اتیت، ترے گن لیکھا دے مُکائیا۔ مانس جنم سب نے جانا جیت، جس ملیا بے پرواہیا۔ کوئی مثال نہیں پتھراں والی لیک، بے مثال اپنے
 وچ سمایا۔ صاحب سوامی انترجامی زرگن ہو کے کرے آپ تصدیق، دوسر لوڑ رہی نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔
 سری بھگوان کہے سُن بھگت سجن، ست سچ دیاں درڑانیا۔ چرن دھوڑ کرا کے سجن، دُرمت میل دھوانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جن بھگتاں لکھ چوراسی وچوں
 آوے کڈھن، شبدی ڈوری پکڑ اٹھانیا۔ نام انملی رنگت آوے رنگن، رنگ مچھیٹھی اک چڑھانیا۔ سچ سمجھاون آوے بدن، ڈنڈاوت اک درسائیا۔ انتر آتم
 دیون آئے انندن، پرمانند وچ دکھانیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں آتم پرما تم آوے گنڈھن، ناتا دُھر دا آپ بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بخشنہار سچّی سرانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ دُھر دے ٹھاکر، سچ سچ دے درڑانیا۔ کلج گہر گمبھیر گور ساگر، انتاروترن کوئے نہ جانیا۔ سچ دوارے ملے کسے نہ
 آدر، آدرش اک نہ کوئے رکھانیا۔ پیر پینمبر کہن جلوہ نور خدائی اکو قادر، فُدرت مالک بے پرواہیا۔ گر اوتار کہن شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورپیر بہادر، پُرکھ اکال
 وڈی وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلادے ملانیا۔ سری بھگوان کہے سُنو سچ اکھ، بن کتھنی دیاں جنانیا۔ مالک خالق آپ سمرتھ،
 بے انت بے پرواہیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اٹھ، نچ نیز کراں رُشانیا۔ مارگ دُھر دا سچا دس، پندھ اگلا دیاں مُکائیا۔ شبد اگئی و بے ند، دُھن آتمک اک
 شنوانیا۔ جگت وکارا پار حد، زرنکارا ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ کیہڑا پنتھ، سچ دے
 سمجھانیا۔ پُرکھ اکال کہے جس نوں کھوجدے سارے گرنٹھ، بیٹھے دھیان لگانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ کیہڑا منت، ہر نامو دے درڑانیا۔ پُرکھ اکال کہے جس
 دی صفت کردے سارے سنت، چار جگ ڈھولے گانیا۔ جن بھگت کہن کیہڑا کنت، زرگن زرویر دے جنانیا۔ سری بھگوان کہے جو آدانت، روپ رنگ ریکھ
 نظر کسے نہ آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ کنت کیہڑا، سچ سوامی دے جنانیا۔ پُرکھ ابناشی کہے جو
 دے ساڈھے تن ہتھ کایا کھیڑا، گرہ مندر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جن بھگت کہے میٹوں اندر دے اندھیرا، ساچا سجن روپ نہ کوئے درسائیا۔ پُرکھ ابناشی کہے ایہہ
 کھیل اگئی میرا، دوجا سمجھے کوئی نہ رانیا۔ جن بھگت کہے میں سیوک تیرا، توں ہی توں ہی راگ لایا۔ سری بھگوان کہے کوڑی کریا چکیا ڈیرہ، پردہ اوہلا دتا

مُکائیا۔ بھگت کہے نظر آئے نہ کوئے سنجھ سویرا، اِکو وقت سُہیلا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا کوڑا دئے اُٹھائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ اندر کوئی گنجھل، میٹوں سمجھ کُجھ نہ آئیا۔ میں تک کے دیکھیا دس انگل، اگئی کھیل کھلائیا۔ جس دی دھار اندر کُجھ جیو مول نہ پُجَن، منزل پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ ڈردے تیتھوں مول نہ پُچھن، سنمکھ ہو نہ الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید دے کھلائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ کایا مندر اندر گھنڈی، سادھ سنت دین دُہائیا۔ کسے کولوں نہیں کھلدی کُنڈی، تاکی بند کوئے نہ لاہیا۔ کوٹن پھر دے چوٹیاں مُنڈی، تن بھسم خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو اندر کوئی اوہلا، سچ سوامی نظری آئیا۔ جس گھر وجے اگئی ڈھولا، اوس داناد نہ کوئی شنوائیا۔ جس دا کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران گاؤندے سوبلا، صفتی راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو اپنا دے جنائیا۔ جن بھگت کہن کُجھ اندر کوڑ، جگ نیتز نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دے پچھے وجے تنبور، اگئی ناد سنائیا۔ جس دے باہروں ڈگے کُمھی کُمھی بھور، امرت دھار چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ اندر کوئی دُھن، جیہڑی اپنا راگ الائیا۔ ۲۴۷

سرون دوئے نہ سکے سُن، بُدھی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس توں پرے انوکھی مُن، سُن رُپ دٹائیا۔ اُسدا بھیو کھولدے ہُن، کیوں بیٹھا کُجھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے درڑائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو اندر کوئی جوتی، جو اپنے آپ ڈگگائیا۔ دوس رین کدے نہ سوتی، آلس نندرانہ کوئے رکھائیا۔ جو اپنی منزل چڑھ کے چوٹی، بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا دے جنائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ اندر کوئی سرتی، جو تھوڑا تھوڑا تیرا دھیان لگائیا۔ جس نوں یاد شبد گُر دی، گُر دیو اک منائیا۔ جیہڑی نظر نہ آوے تڑدی، بھجے واہو داہیا۔ اوہدی سمجھ کوئی نہ پُھرتی، رسنا جھوانہ کوئے جنائیا۔ اُس نوں لوڑ اِکو دُھر دی، بیٹھی دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کہانی دے جنائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ اندر کوئی پرکاش، نورو نور نظری آئیا۔ اندر کوئی ساتھ، سوہناسگ بنائیا۔ انتر کوئی ناد، اگئی راگ سنائیا۔ اندر کوئی سواد، امرت رس چکھائیا۔ اندر کوئی راج، تخت نو اسی رہیا کمائیا۔ اندر کوئی سماج، سرتی شبد جوڑ جڑائیا۔ اندر کوئی تاج، صاحب سلطان رہیا ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا اوہلا

دے مٹائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ اندر کوئی مِتا، متر پیرا نظری آئی۔ اندر کوئی اگسی گیتا، جیسہڑی بن اکھراں راگ سٹائیا۔ اندر کوئی انگیٹھا، جیسہڑا دھونی رہیا تپائیا۔ اندر کوئی شیشہ، جو سنمکھ تیرا رُپ رہیا درسائیا۔ اندر تیرا باغیچہ، جو گلشن رہیا مہکائیا۔ اندر تیری پریتا، جو پریم پریتی اک سکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا کپڑ پڑدا دے اٹھائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ اندر کوئی سنجوگی، جو وچھڑے میل ملائیا۔ اندر کوئی جوگی، جو سچ سادھنا رہیا درسائیا۔ پر بھو اندر کوئی بھوگی، جو آتم سبھا رہیا ہنڈھائیا۔ سوامی اندر کوئی چوچی، جو پریتم ہو کے گلے لگائیا۔ صاحب اندر کوئی موچی، جو اٹھے پہر مجلس رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ اندر کوئی سوہنا سنگی، جیسہڑا سنگیت اگم سٹائیا۔ پر بھ اندر کوئی اندی، جو پُری اند والا میل ملائیا۔ پر بھ اندر کوئی ڈھنگی، جو سنجگ تریتا دوا پر کلجگ پورب لیکھا آپ سمجھائیا۔ پر بھ اندر کوئی چھندی، جو سنسے روگ سرب مکائیا۔ پر بھ اندر کوئی گنگی، جو گہر گجھیر امرت میگھ برسائیا۔ پر بھ اندر سورا سربنگی، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے در تیرا رہے منگی، ور بھنڈی ڈیرہ سرب مکائیا۔ سری بھگوان کہے ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی، سوہنی بنت بنائیا۔ پُرکھ اکال کھول کے ہاٹی، گر شبد ونجارا وچ لگائیا۔ منزل دکھا کے اپنی گھاٹی، آسن سوہنا دتا سہائیا۔ نرمل جوت اک پرکاشی، نورو نور کرے رُشائیا۔ نام ندھان وجائے انادی، ناد دُھن شنوائیا۔ امرت بوند سوانتی، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ کوڑی کر یا میٹ اندھیری راتی، جوت نرنجن کرے رُشائیا۔ لیکھے لا کے مٹی خاکی، تن وجود کرے صفائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاوا کملا پاتی، کول نین اکو نظری آئی۔ آون جاون دی پار کر کے گھاٹی، منزل ساچی دیاں دکھائیا۔ توں میرا میں تیرا بھگت بھگوان اکو گاتھی، منتر دُھر دا آپ جنائیا۔ دُھر رس پیالہ دیواں بن کے ساقی، جام اکو اک پیائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے ناتی، ساتھی دُھر دے لوواں بنائیا۔ من منوآ رہے کوئے نہ عاتی، مت متوالی ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بھیت دے گھلائیا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر بھو گھلاوانگا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا مندر، بن دیوے باقی آپ رُشوانگا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، نورو نور ڈمگوانگا۔ بجر کپاٹی توڑ کے جندر، پڑدا دویت پرے ہٹاوانگا۔ ساچا سوہلا سنا کے چھندن، دُھر داراگ الاوانگا۔ دھوڑی گکا مستک لا کے چندن، نوری جوت ڈمگوانگا۔ دین دیال ہو کے بخشندن، بخشش رحمت

آپ کماوانگا۔ نچ آتم دے کے نچ انندن، نجانند رس چکھاوانگا۔ دُھر دا سوامی ہو کے لاواں انگن، انگیکار آپ بن جاوانگا۔ جن بھگت سُھیلا دُوجے در جائے کوئے نہ منگن، نام وست امولک جھولی آپ پاوانگا۔ ڈنڈوت دُھر دی دس کے ساچی بدن، سجدہ اِکو اک کراوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں رنگ رنگاوانگا۔ جن بھگتو اندر آتم پردہ لاہوانگا۔ سچ مہاتم اِک سمجھاوانگا۔ بھيو ابھیدا کھول کے باطن، جلوہ ظاہر آپ درساوانگا۔ نرگن ہو کے بناں ساتھن، سرگن ساچا پندھ مُکاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا مائی پوچ پچاوانگا۔ جن بھگتو کایا مائی سوہنی مٹکی، ہر کرتے آپ بنایا۔ کھیل اگم اتھہا پُرکھ سمرتھ دی، من مت بُدھ سمجھ سکے نہ رانیا۔ وست امولک جن بھگتاں حق دی، حقیقت والا جھولی پانیا۔ رمز لگا کے نچ نیتز اگھ دی، پرتکھ رُپ دے درسانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر وچ بھيو گھلایا۔ جن بھگتو گھر گھر وچ بھيو گھلاوانگا۔ در در دا لیکھ چکاوانگا۔ نر نر دا رُپ وٹاوانگا۔ بھو ڈر دا وقت مُکاوانگا۔ سنمکھ ہو کے درس دکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماوانگا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیرا نہیں بھروسا، اچھل چھلدھاری تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی تُوں وینہدا آئیوں تماشہا، نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھلایا۔ کلجگ انت سری بھگونت ساڈی تیرے اگے اِک ارداسا، عرض بینتی اِک جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا آپ ملانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تُوں اچھل اچھل اچھیدا، ول چھل دھاری نظری آنیا۔ تیرا کسے نہ آیا بھیدا، ابھید سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ تیری صفت اندر ہوکا دین چارے ویدا، پُران اٹھاراں رہے گر لایا۔ سمرت پُران تیرا کوئی نہ جانے لیکھا، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپ دے جنانیا۔ سری بھگوان کہے، میں سچ درڈاؤندا ہاں۔ گر اوتار پیر پینغمبر جو آد جگاد نرگن سرگن دھار رہے، سو حکمے اندر سرب نال ملاؤندا ہاں۔ کلجگ اتتم وار دُھر سندیشہ اِکو کہے، دُوجاراگ نہ کوئے الاؤندا ہاں۔ ستجگ ساچا سچ دوار ہے، دھرنی دھرت دھول آپ اِکاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تحم آپ مناؤندا ہاں۔ جن بھگتو دُھر دا تحم آپ مناوانگا۔ چار جگ چار کُنٹ چار کھانی چار بانی پچھن، جھولی سب دی آپ بھراوانگا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں آیا گودی چکن، پھڑ باہوں گلے لگاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ اکھواوانگا۔

جن بھگت بنیتی ڈونگا راز، رسنا جہوا بیتی دند نہ کوئے جنایا۔ پُرکھ ابناشی بد لہنہارا سماج، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ جس دا سمجھے نہ کوئے رواج، روادار نہ کوئے اکھوائیا۔ جو اندرے اندر دیونہارا دات، دست امولک جھولی پائیا۔ جگت اچھیا پورن کر نہارا آس، بھجھیا اک ورتائیا۔ کوڑی کریا روگاں سوگاں کر نہارا ناس، وجوگاں جوڑ جڑائیا۔ رین اندھیری اندر اُجالا کر نہارا پر بھات، سچ ست نور کر رُشنائیا۔ نسا آسا خواہش پچھنہارا بات، ظاہر باطن کھوج کھوجائیا۔ جو رسنا نہیں سکدی آکھ، سواس ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکائیا۔ رسنا کہے میں نہ سکاں بول، میری چلے نہ کوئے چترائیا۔ سب دست اوس دے کول، جو مالک بے پرواہیا۔ جوں بھاوے توں اپنے کندے لوے تول، نام ترازو ویکھ وکھائیا۔ سنگر سوامی کدی نہ ہو یا انجھول، آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ گرکھاں رکھے سدا اڈول، دھیرج دھرواں اک رکھائیا۔ دوس رین اٹھے پھر اندر باہر وسے کول، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ انتر آتم پر ماتم ہو کے جائے مول، سرتی شبد جوڑ جڑائیا۔ مہروان ہو کے جو کرے ساچا قول، اقرار اپنا دے نبھائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی توں پرے پریتم اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لیکھے وچ رکھائیا۔ رسنا کہے میں کی دستاں، میری چلے نہ کوئے وڈیائیا۔ جاں تگاں تے ویکھاں پُرکھ سمر تھا بن اکھاں، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ سرن سرنائی سچ دوارے اکو وار ڈھٹھاں، مڑ کے ڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھا ٹک جائے تت اٹھاں، نو دوارے پنڈھ چکائیا۔ اوس گھر بہہ کے ہتساں، جس گھر وسے دُھر درگاہیا۔ اوسے نوں دُکھڑا دستاں، جو دُکھیاں درد وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بنیتی کہے میری اوس آگے ارداس، جو حاضر حضور آد جگاد نظری آئیندا۔ جو سدا وسے بھگتاں پاس، بھگون ہو کے اندر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جگت جہان وچ ہون نہ دیوے اداس، نراسا روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ سدا سہیلا اک اکیلا سد رکھے سر دے کر ہاتھ، پشت پناہ اپنی نگاہ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اگلا بچھلا لیکھا کرم نگرما جنم اجنا دوہاں وچوں پار کرائیندا۔ دھرنی کہے کیوں بیٹھی ایٹھے سنگت، میری چھاتی اُتے آسن لائیا۔ کس بدھ چڑھی سوہنی رنگت، بن پکھڑیاں گل مہکائیا۔ اک وار میں ہوئی منگت، اپنا حال سنائیا۔ میرا بھيو کسے نہ کھولیا پنڈت، پاندھی سکيا نہ کوئے جنایا۔ میں دوئے جوڑ کیتی منت، سیس جگدیس نوائیا۔ میرے وچ پتہ نہیں کدھروں آئی ہمت، میں بل لیا پرگٹائیا۔

اودھروں چلدے چلدے فرید نے ایٹھے آن کے ماری کلک، نعرہ دتا سنایا۔ اوکلیئے، کیوں رہی ولک، نیتز نیئاں نیر وہانیا۔ توں نہیں جان دی پر م پڑکھ دا
 عشق، سچ معشوق نہ روپ وٹایا۔ تیری کھلی نہیں اے درشت، کوٹن کوٹ گر اتار پیر پیغمبر اپنی چھاتی اُتے لٹایا۔ میٹوں اکھیں جاپدا جویں اگئی وجے
 لیک، نورو نور ہووے رُشایا۔ جس دے چرناں بیٹھاں دبے پئے کوٹن کوٹ بہشت، محبوب بے پرواہیا۔ جس دے کول آد جگاد جگ چوکڑی نام صبوری
 بخشن والا صدق، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہارا وڈیایا۔ دھرنی کہا کون دئے سندیشہ، میٹوں سمجھ کچھ نہ
 آیا۔ فرید کہا میں درویشا، دردی ہو کے درد وٹایا۔ دھرنی کہا توں کی کھیل ویکھا، میٹوں پردہ دے گھلایا۔ اوس کہا میٹوں اگلا جاپدا لیکھا، جو پروردگار
 رہیا جنایا۔ دھرنی کہا کچھ ہور دے سندیشہ، تیرے اگے منگ منگایا۔ اوس کہا جس ویلے آوے نر نریشا، نر نرائن پھیرا پانیا۔ شبدی دھار اُس دا بیٹا، دھر دا
 جوڑ جڑایا۔ اوہ بن کے کھیوٹ کھیٹا، پتن آوے بن کے سچا ماہیا۔ ایہہ یاد رکھیں اوس نے یاد رکھنا تیرا چیتا، چیتن بھل کدے نہ جانا۔ دھرنی کہا میں
 کس بدھ اوس نوں ویکھاں، بدھ اپنی دے جنایا۔ فرید کہا اوہ سب دانیتا، نر نرکار اک اکھوایا۔ جس ویلے مہروان ہو کے جن بھگتاں کھولے اپنا بھیتا،
 بھو دئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ دھرنی کہے کپڑی ہووے رُت، میٹوں رُتڑی دے سمجھایا۔ آوے
 ابناشی اچت، پت پر میثور ویس وٹایا۔ جن بھگتاں اُپر جائے تھہ، مہر نظر اٹھایا۔ میری لیکھے لائے خاک مٹی مٹھ، دھوڑی اپنی چرن چُھہایا۔ میرا لہنا
 جائے مک، مُفت دئے وڈیایا۔ فرید نے کہا اوس ویلے میری آشا ہووے خوش، منسا وجے ودھایا۔ میں رہنا نہیں چُپ، آکے ہوکا دینا سنایا۔ جس دا میل
 ہویاں پیئدا جائے مک، منزل ملے اگم اتھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھ رہیا وکھایا۔ دھرنی کہے میرے وڈ وڈبھاگ، بھاگاں بھری
 خوشی منایا۔ جنہاں گرگھاں پچھے میلا ہویا آج، گھڑی سُنہنجنی خوشی منایا۔ میں اگم اگم دے گاواں راگ، بن رسنا جہوا تئی دند سنایا۔ میرا لیکھا چُکیا
 پنی آس، ترشنا پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دوہاں دی پوری کر کے خواہش،
 خالص بھگتاں رنگ چڑھایا۔

★ ۱۲ ماہ ۲۰۲۱ ہجری کی پور سنکھ براڑ موگا ★

جوت کہے میرا پرکاش، لکھ چوڑاسی دیا باقی ڈگمگایا۔ شبد کہے میرا کھیل تماش، در در گھر گھر اگنی ناد وجایا۔ برہم کہے میں سب دے ساتھ، آد جگاد جگ چوڑی ویس وٹایا۔ آتم کہے میرا روپ ابناش، پُرکھ ابناشی دتی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت بنایا۔ جوت کہے میرا روپ اگما، جگ نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ شبد کہے میرا ناد سنے نہ کوئی کٹاں، دھام اگڑے آپ وجائیندا۔ برہم کہے مات پت لکھ کسے نہ جتا، ت وجود نہ کوئے دکھائیندا۔ آتم کہے میرا نور نورانہ، شاہ سلطان نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائیندا۔ جوت کہے میں آد زرنجن، جوتی ونڈ ونڈایا۔ شبد کہے میں آد اندن، گھر گھر نجانند رہیا دکھایا۔ برہم کہے میں سورا سرنگن، میرے پنا تن خاکی ماٹی نہ کوئے وڈیایا۔ آتم کہے میں سدا وساں اوس دے سنگن، جو سب دامالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ جوت کہے میرا سچ و سیرا، گھر سچ ملے وڈیایا۔ شبد کہے میرا چاؤ گھنیرا، ازراگی خوشی دکھایا۔ برہم کہے تیرا دکھرا ڈیرہ، آسن سنگھاسن سو بھاپایا۔ آتم کہے میرا اوسے کھیرا، بنک دوارا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈا تا اپنا لہنا دینا آپ چکایا۔ جوت کہے میں اوس آد جگاد خوشی، جن بھگتاں وچوں نظری آئی۔ شبد کہے میری سنتاں نال رچی، دوسر ناتا نہ کوئے رکھایا۔ برہم کہے گرکھاں اندر میری دست سچی، کوڑا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ آتم کہے گرکھاں اندر میں ایہو دھار اٹی، جو پر ماتم دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کر دیکھے کھیل ہر رگھرایا۔ جوت کہے بن سنت سہیلی، نت نت سیو کمایا۔ شبد کہے میں بھگتاں بلی، گپت ظاہر حال جنایا۔ برہم کہے میں اچرج کھیل کھیلی، نت نت ویس وٹایا۔ آتم کہے میں سد وساں رنگ نوبلی، سچ دوارے اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر رہیا چلایا۔ جوت کہے میرا روپ جوتی جاتا، نور نورانہ نظری آئی۔ شبد کہے میرا اکو پتاما، پُرکھ اکال وڈی وڈیایا۔ برہم کہے بے پرواہ میرا داتا، زرنگن زرویر سچا شہنشاہیا۔ آتم کہے میں اوسے دی ذاتا، جو ذاتی نظری آئی۔ جگ چوڑی دیکھنہار تماش، سہجگ تریتا دوا پر کلج آپ ہنڈھایا۔ ورن برن سنائے گا تھا، اگم اتھاہ کرے پڑھایا۔ بھگتاں جو زہارا ناتا، دُھر داسنگ رکھایا۔ وقت

ویلا سہنجنا جس پچھاتا، پردہ اوہلا پرے ہٹایا۔ کیرپال ہو کے کیرپن پوری کرے آسا، نردھن دے وڈیایا۔ مالک ہو کے جوتی شبدی پورا کرے گھاٹا، برہم پاربرہم اپنا رنگ رنگایا۔ آتم پر ماتم دیوے سا تھا، سگلا سنگ نبھایا۔ نو نو چار بچھوں کمی واثا، بچھلا اگلا پندھ مکایا۔ کیرپا کر پڑھ سمرا تھا، سمجھ اپنی دینی جنایا۔ چوہاں میلا اگو گھاٹا، پتن اگو دتا دکھایا۔ گھر مندر ساڈھے تن ہتھ بنا کے احاطہ، چار دیواری ہڈ ماس ناڑی نظری آیا۔ سیج سہنجنی وچھا کے کھاٹا، کھٹیا اگو دتی سہایا۔ ست سوامی انترجامی پڑھ اکال آپ براجا، نرویر نراکار ڈیرہ لایا۔ مہروان ہو کے جوتی نور کر پرکاشا، شبد کہے میرا راگ دتا جنایا۔ برہم کہے میرا پردہ پاٹا، اوہلا نظر کوئے نہ آیا۔ آتم کہے میں ساکھیاتا، ست سروپ درشن پانیا۔ چارے مل کے کہن اگو ور اگو در اگو گھر پیندی ویکھی راسا، بن گوپی کاہن اپنا ناچ نچایا۔ چار کٹ دہ دشا کوئی نہ دے نراسا، نسا پور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمایا۔ چارے کہن پر بھ کیرپا کیتی، دتی مان وڈیایا۔ پچھلی کہانی پچھے بیٹی، اگے دے سمجھایا۔ بھگتاں چلے ساچی ریتی، ریتوان اپنا حکم ورتایا۔ ایکا رنگ رنگا کے ہست کیٹی، چیونٹی گج ویکھ دکھایا۔ آتم بخشے سیج پریتی، برہم اپنا میل ملایا۔ شبد سنائے اگئی سیٹی، دھر داراگ لایا۔ جوتی نور سد نزدیک، دور دراڈا پندھ مکایا۔ ایہہ کھیل بھگت جن جی کی، چارے مل کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سدا سہیلا اک اکھوایا۔ آتم کہے میں دیکھیا بھگتاں مندر، سوہنا سہنجنا پر بھو دتا بنایا۔ برہم کہے میں اوسے اندر، بیٹھا ڈیرہ لایا۔ شبد کہے میں توڑ کے جندر، کڈا دتا لاہیا۔ جوت کہے میرا نوری سیتل چندن، انوپ روپ وٹایا۔ سیج بچھو جتھے مل کے گر اوتار پیر پیغمبر کایا مندر اندر اپنی منزل لنگھن، بن کدماں قدم اٹھایا۔ در درویش بھکاری ہو کے منگن، اپنی الکھ جگایا۔ دیونہار سورا سرنگن، پڑھ اکال بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھو ابھیدا رہیا گھلایا۔ آتم کہے میرا ہویا نرنا، بھگت دوارے وجی ودھایا۔ برہم کہے میں اوسے دی کرنا، جس دا جلوہ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ شبد کہے میں اوسے دے حکمے اندر پھرنا، دو جہاناں بھجاں واہو داہیا۔ جوت کہے میرا پرکاش اوسے دی خوشی وچ چڑھنا، جو سیج دوارے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ چارے کہن اسماں مل کے اگو ڈھولا پڑھنا، تیرا میرا راگ لایا۔ ست ستوادی ہو کے کھیل کرنا، ست دوارے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا رنگ دکھایا۔ جوت کہے میں دیکھیا جوتاں دا مالک، انجھو

پرکاش کرائیا۔ شبد کہے میں دیکھاں ثالث، جو حکمے اندر میری سیو لگائیا۔ برہم کہے میں دیکھیا خالص، پاربرہم پر بھہ اکو نظری آئیا۔ آتم کہے میں او سے دی امانت، جو حکمے اندر کھیل رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرن کراونہار اک اکھوائیا۔ آتم کہے میری نہیں کوئی مرضی، مالک اکو نظری آئیا۔ برہم کہے میں تن وجود ہنڈھائے کوٹن فرضی، کپڑ کایا جگت ہنڈھائیا۔ شبد کہے میں سرشٹی کارنے بنیا رہیا غرضی، آسا ترشنا متا موہ دتی وڈیائیا۔ جوت کہے میں بے شک گھر گھر رہی بلدی، اپنا نور نہ کسے دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم رہیا ورتائیا۔ جوت کہے میرا پرکاش بن دیوے باتی، گھٹ گھٹ سو بھاپائیا۔ شبد کہے میری اگئی گاتھی، بن اکھراں کراں پڑھائیا۔ برہم کہے میرا اکو ساقی، جس نے پریم پیالہ دتا پلائییا۔ آتم کہے میرا صاحب پُرکھ ابناشی، ابگت نہ رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ آتم کہے میں بھاگاں بھری، ملی مان وڈیائیا۔ برہم کہے سنکھنی گھڑی، تھت وار خوشی منائیا۔ شبد کہے انوکھی جھڑی، چھہبر دتی لگائیا۔ جوت کہے ہر کرپا کری، مہر نظر اٹھائیا۔ چوہاں مل کے اکو ٹنگ انوکھی پڑھی، میرا تیرا راک الائیا۔ بنا بھگتاں ہور دوار کدے نہ کھڑی، چوہاں دا میلا دُوجے در نظر کوئے نہ آئیا۔ بے شک تیری خلق خُدا بڑی، بے نظیر تیری بے پرواہیا۔ سچ سنائی تیتوں کھری، کہہ کے دتا جنائیا۔ بن سنتاں سانوں کوئی نہ رہیا وری، ساچا میت نہ کوئے سکھائیا۔ گرکھاں اندر آ کے اسیں کرم کانڈ توں ہندے بری، مایا متا موہ کرتی پر کرتی سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا دینا مُکائیا۔ آتم کہے میں دیکھی تیری جگت، آد جگادی جن بھگتاں میل ملائیا۔ برہم کہے توں تارنہارا مُفت، کرتے قیمت نہ کوئے لگائیا۔ شبد کہے توں کدے نہیں ہو یا سست، ہو کا میرا گھر گھر دئیں جنائیا۔ جوت کہے میرا پرکاش کریں عرش قُرس، دو جہاناں سچ رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ جوت شبد کہے ساڈا ہو یا ملاپ، مل کے خوشی منائیا۔ آتم برہم کہے میرا اکو ساتھ، سگلا نظری آئیا۔ چاروں مل کے سنائی اک آواز، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ نہ کوئی پردہ نہ کوئی راز، اوہلا نہ کوئے دکھائیا۔ وجے ودھائی پر تھی آکاش، گگن منڈل خوشی جنائیا۔ سارے تگن ایہہ کیتھے بنیا ساتھ، کون دوار نظری آئیا۔ شبد نے کہا ایہہ میلا بھگتاں ہاٹ، گرکھاں رنگ رنگائیا۔ چوہاں دی ہو گئی اکو ذات، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ ساچا مالک ملیا آپ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ ایہتھے کرن

کی بیچ بد معاش، چور یار رہن کوئے نہ پائیا۔ آتم کہے میں اوس دا کر لیا جاپ، جس میری بنت بنائیا۔ برہم کہے میں اوس نوں آکھیا باپ، پتا پڑکھ اکال نظری آئیا۔ شبد کہے مٹ گئے سرب روگ سنتاپ، دُکھ درد رہیا نہ رائیا۔ جوت کہے جن بھگتو میرا تہاڈے گھر گھر ہونا پرکاش، اندھ اندھیرا دیاں گوائیا۔ دھیرج نال بندھاواں وشواس، من ممتا دُور کرائیا۔ اگلی ہور پوری کراواں خواہش، سچ خصوصیت دیاں جنائیا۔ جیہڑی دست کسے نوں لہیاں نہ آوے ہاتھ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بھجن واہو داہیا۔ جس دے کارن پوجا سمرن ہندا پاٹھ، راگاں ناداں ڈھولے گائیا۔ سو سوامی ہو کے درس کرائے ساکھیاں، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی دیا کمائیا۔

★ ۱۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ ندھاں والی ★

جوت شبد کہے کچھ کہینے کہانی، مل کے سیو کمائیا۔ برہم کہے کی اوہ دُھر دی رانی، سچ ساچی نظری آئیا۔ آتم کہے اوہ صفت سری بھگوانی، مہما بے پرواہیا۔ جس نوں جگ چوکڑی کلمیاں ناماں والی کہندے بانی، سندیشے دُھر درڑائیا۔ جس دا حکم من کے رستہ لہے چارے کھانی، چار کُٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ شبد کہے جوتی میں دستاں گاتھا، لیکھا دُھر درگاہیا۔ برہم کہے میں دیکھاں ساکھیاں، سنمگھ درشن پائیا۔ آتم کہے ایہہ عجب کھیل تماشا، اندھ رُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار رہیا ورتائیا۔ جوت کہے شبدی گیت گاؤنا کتھے، میٹوں دے سمجھائیا۔ برہم کہا دیکھو پر بھ نے ونڈے سوہنے حصے، سوہنی بنت بنائیا۔ آتم کہا جس دوارے اکو اک دے، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوتھے بھگت بھگوان لیکھ لکھے، سوہنی بنت بنائیا۔ کوئی اکھراں والے نہیں چٹھے، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ جس دے کولوں گر اوتار پیر پیغمبر سکھے، ساچی سکھیا جھولی پائیا۔ اوہ صاحب سوامی وسدا جتھے، اوتھے راگ ناد دینا جنائیا۔ آتم کہا کوئی میٹوں پچھے، میں سچ دیاں سمجھائیا۔ سارے دیکھو اٹھو تلو پر بھ آیا بھگتاں حصے، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی ڈوری آپے کچھے، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

☆ ۱۲ ماہ ۲۰۲۱ بکرمی سپورن سنگھ، سندر سنگھ دے گرہ پھیرو شہر ☆

آتم کہے میرا انتر روپ، ست ستوادی نظری آئیندا۔ وسادی ہوواں ست سرؤپ، ابناشی کرتے وچ سہائیندا۔ ویکھ دکھاناں چارے کوٹ، دہ دشا کھوج کھوجائیندا۔ میرا ناتا کدے نہ جڑیا جوٹھ جھوٹھ، مایا متا موہ نہ کوئے رکھائیندا۔ سد میل ملاواں کایا بت، ابناشی اچت جوڑ جڑائیندا۔ ساچی دھاروں پرگٹ ہو کے پواں اٹھ، جننی جن نہ کوئے دکھائیندا۔ جن بھگتاں اندر مولے رت، بھل بھلواری سچ مہکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیندا۔ آتم کہے میرا سچ استھان، بھومکا اک جنائیا۔ جتھے جھلدا دھرم نشان، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ زمیں نہ اسمان، برہمنڈ کھنڈ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ شاستر سمرت وید پُران، کتھنی کتھ نہ کوئے وڈیائیا۔ سورج چند نہ کوئے بھان، دوس رین نہ کوئے دکھائیا۔ نہ گوپی نہ دسے کاہن، نوآ ویس نہ کوئے دھرائیا۔ جس گرہ دسے سری بھگوان، تس چرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد انادی میلا آپ کرائیا۔ آتم کہے میرا دھام اول، جگ نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ گھر وچ گھر وساں اک اکلا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ سچ پریتی اندر رلا، پرام اکو اک ویکھ دکھائیندا۔ جس دی دھار وچوں پلا، آپ اپنا بنس سہائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی دیا کمائیندا۔ آتم کہے میرا سوہنا مکان، جن بھگت بنت بنائیا۔ جتھے اکو شرع اکو ایمان، ست دھرم اک رکھائیا۔ اکو کلمہ اک کلام، اکو کعبہ رہیا درڑائیا۔ اکو نام گن ندھان، صاحب سنگر آپ سمجھائیا۔ اک سرور اک اشان، پت پت اپنا بنائیا۔ اکو گیت اکو گان، اکو ڈھولا رہیا جنائیا۔ سو گھر دوار دسے مہان، مہما کتھ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا کھیڑا رہیا وساں۔ آتم کہے میرا سہنجنا کھیڑا، دوس رین رہے رُشائیا۔ پُرکھ ابناشی دسے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ چوراں یاراں ٹھگاں نہ کوئی جھیڑا، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار کرے نہ کوئے لڑائیا۔ شوہ دریا نہ ڈبے بیڑا، وینہدی دھار نہ کوئے وہائیا۔ کوڑی کریا نہ کوئی ڈیرہ، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئی بنائیا۔ پر بھ سرنائی سچ وسیرا، چرن کول اک سمجھائیا۔ دوس رین کدے نہ ہوئے اندھیرا، اکو جوتی نور ڈگمگائیا۔ بن صاحب سنگر بچھے کیہڑا، جیواں جنناں سمجھ جگت کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیا۔ آتم کہے میرا نواس چنگا، ابناشی دتی وڈیائیا۔ لوڑ رہی نہ کسے گنگا،

اٹھسٹھ نہ کوئے سرناہیا۔ لیکھا چکنا ناد مردنگا، جگت تنبور نہ کوئے وجاہیا۔ رسنا جہوا چھٹیا اندا، اندا اکو اک سمجھایا۔ ٹھاکر سوامی ملیا بخشندا، مہروان ہویا سہایا۔ سوگرکھ سہیلا ساجن خاکی بندہ، جس بندھن دتا تڑایا۔ گھر پرکاش کر کے چندا، نورو نور دتا چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھایا۔ آتم کہے میں نور نورانہ، بے نظیر دتی وڈیایا۔ دیا باقی اک مہانا، کملاپاتی دتا جگایا۔ ساڈھے تن ہتھ سہا کے سچ مکانا، جن بھگتاں بھو گھلایا۔ بودھ اگادھا دے گیانا، حکمی حکم درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ آتم کہے میرا گھر تھر، پُرکھ ابناشی دتا بنایا۔ جتھوں کدی نہ جاواں گر، استھل ہو کے ڈیرہ لایا۔ میرا میلاناں زوریر زر، زرنکار جوڑ جڑایا۔ بھگتاں اندر وڑ کے نہ آواں پھر، دوجا ویس نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ آتم کہے میں سدا انمول، ست سرپوئی روپ وٹانیدا۔ میرا کوئی نہ تولے تول، ماشا رتی ٹنک وزن نہ کوئے رکھانیدا۔ میرا پردہ سکے نہ کوئے پھول، بن سنگر پورے ہتھ کسے نہ آئیدا۔ ہر گھٹ اندر بیٹھا رہاں اڈول، سچ سنگھاسن سو بھا پانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرمی اپنا کرم کمانیدا۔ آتم کہے میرا میلانچھرت، جگ جنم وچھڑے میل ملایا۔ میرا لہنا چکلیا کوڑ کڑیاری عیشو عشرت، سچ پریمی روپ وٹانیا۔ میں دیکھ وکھاواں سب دی فطرت، گرہ گرہ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشے ست سچ سرناہیا۔ آتم کہے میرا اند ملوک، کومل نازک نظری آہیا۔ میرا سنتاں بھگتاں کول ثبوت، دوجا سکے نہ کوئے سمجھایا۔ میرا وسیرا کایا کلبوت، تتاں اندر ڈیرہ لایا۔ میرا قلعہ کوٹ منظبوط، بجر کپاٹی گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ میں گھر وچ گھر بیٹھا ہو محفوظ، باہر سکے نہ کوئے کڈھایا۔ میرا عرش قرص توں اچا عروج، محل اٹل سو بھا پانیا۔ میرا اکو اک محبوب، محبت جس دے نال رکھایا۔ جدھر دیکھاں اودھر موجود، ہر گھٹ رہیا سماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا مکایا۔ آتم کہے میرا انترجامی، آد پُرکھ اک اھوانیدا۔ جس دا حکم شبد اگنی بانی، دو جہاناں آپ سنانیدا۔ جس دا کھیل چارے کھانی، اندج جیرج اتبھج سیتج ونڈ ونڈانیدا۔ جس دی سنت سہیلے لوک مات سچی نشانی، بھگت بھگونت آپ پرگٹانیدا۔ سو دیکھنہارا شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا

پھیرا پائیندا۔ گرسکھ سچ دوار بخش کے چرن کول دھیانی، ایشٹ اکو اک سمجھائیندا۔ امرت آتم نجھرس دے کے ٹھنڈا پانی، ترشنا بھکھ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم کہے میرا پر ماتم بانی، جونت نوت جگو جگ بانا جلگت بدلائیندا۔

★ ۱۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بستی خلیل ★

جوت کہے میں جاگدی، جاگرت روپ نظری آئی۔ شبد کہے سُنو آواز میرے ناد دی، اگم اتھاہ رہیا سُنائی۔ برہم کہے ویکھ کھیل میرے مہاراج دی، مہروان اپنی دھار چلایا۔ آتم کہے میں اوس دی تیج سواردی، جس میلے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی کار کمائی۔ جوت کہے سُن شبدی سنگی، سچ دیاں درڑائی۔ شبد کہے سُن برہم بھنگی، کچھ تیتوں دیاں بتائی۔ برہم کہے آتم پردہ لاه کے ہو جانگی، اولہا دے اٹھائی۔ چارگنٹ دہ دشا ویکھ کوڑی کرپا جلگت پکھنڈی، ست سچ نہ کوئے سمجھائی۔ جیواں جتناں سادھاں سنتاں انتر آتم ملے کوئی نہ ڈنڈی، رہبر راہ نہ کوئے دکھائی۔ ڈھر دا ڈھولا گیت گوہند صاحب سوامی گائے کوئے نہ چھندی، شہنشاہ سیس نہ کوئے نوائیا۔ ورن برن چارگنٹ دہ دشا جلگت وکارا جھوٹھی پابندی، شرع زنجیر نہ کوئے کٹائی۔ دین دنی ہوئی تنگی، اوڈھن سیس نہ کوئے کٹائی۔ دست ملے نہ کوئے منگی، خالی ہتھ سرب گرلایا۔ جیواں جتناں آئی تنگی، تنگدست دے لوکائی۔ سرت سوانی ہو گئی رنڈی، ہر جوکت نہ کوئے ہنڈھائی۔ کایا چولی بن بھگت کسے نہ رنگی، رنگ چلوں نہ کوئے چڑھائی۔ میری دروہی وچ ورجھنڈی، برہمنڈ رہے گرلایا۔ جلگت و دیا ہوئی اندھی، نیتز گیان نہ کوئے گھلایا۔ پھری دروہی تٹ کنارے کنڈھی، سروور مارن دھاہیا۔ سجن سہیلی سخی ملے کوئے نہ چنگی، چاترک روپ نہ کوئے وٹائی۔ سچ پریم پریتم نال کوئی نہ ہنڈھی، جلگت پریمکا بیٹھی روپ وٹائی۔ چارگنٹ دہ دشا من واسنا آوے ڈرگنڈھی، سگنڈھی سچ نہ کوئے بھرائیا۔ سادھاں سنتاں جلگت وکاراں لائی منڈی، زویر میل نہ کوئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ شبد کہے سُن جوت اکالن، ست سچ دیاں درڑائی۔ برہم کہے میں کراں سوا لن، اپنی جھولی ڈاہیا۔ آتم کہے میں بن کے ساچی مالن، سوہنی سیو کمائی۔ چارے مل

کے بینے مات دالان، ست دلالی اک کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آتم کہے سُن برہم پیتا، سچ دیاں درڑائیا۔ شبد رہے سدا اتیتا، اپنے وچ سمائیا۔ جوت پرکاش اِکو کیتا، نُور نُور رُشنائیا۔ چاروں مل کے ہوئے ٹھانڈے سیتا، اگنی تت رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چارے کہن کچھ کریئے کھیل، اپنی کار کمائیا۔ پنجاں تتاں کر کے میل، دُھر میلا جوڑ جڑائیا۔ گھر مندر بنا نوئل، گرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ دیپ جگا بن باقی تیل، ست سچ کر رُشنائیا۔ اچرج کر اگتا کھیل، شبد ناد دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ شبد جوت آتم برہم چارے کہن بنائے بنک، پنچ تت کایا سو بھاپائیا۔ کریئے کھیل بہہ بدھ انک، اگت دھار چلائی۔ دے وڈیائی جیو جنت، لکھ چوڑا سی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ چارے کہن ساڈا لگانینہ، ناتا اِکو جوڑ جڑائیا۔ اینہاں مل کے بنائی دیہہ، سوہنا رنگ رنگائیا۔ وست اموک اگئی شے، پُرکھ اکال اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پنچ تت کہن کیوں سانوں کیتا کٹھا، میلا لیا ملائی۔ بھيو کھول کے دس دیو رتا، سمجھ سمجھ وچ پرگٹائیا۔ جوت کہا ایہہ شبد بنایا سچا، گھاڑت لیا گھڑائیا۔ برہم کہا میٹوں ایسے رکھا، دتی مان وڈیائیا۔ آتم کہے میں اندرے وساں، سوہنا ڈیرہ لائیا۔ پنجاں تتاں کہا کچھ ہور دستاں، اپنا حال جنائیا۔ میٹوں کیہرا ملنا بھتتا، دھیرج کون دھرائیا۔ میں کس دی آس رکھاں، نیرنن اٹھائیا۔ کس دے سہارے وساں، بیٹھاں راہ تکائیا۔ شبد کہا میں کہانی تیتوں اِکو وار دستاں، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھا، نرگن زرویر ویس وٹائیا۔ کھیل کرائے حقا، حقیقت کھوج کھوجائیا۔ تیرا لہنا دینا گو بند ہتھا، پنچم میلا سچ سبھائیا۔ تیرا پہلا لیکھ اِک پاؤ دا وٹا، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا کھیل وکھائیا۔ پنچ تت سُنو کر دھیان، شبدی شبد جنائیا۔ تہاڈا لیکھا وچ جہان، ہر کرتا آپ چکائیا۔ جگ چوکڑی چلدا رہے پکوان، ساچی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سیوا کر کے جان سیتا رام، گوپی کاہن پھیریاں پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے کے جان پیغام، نانک گو بند ہو پردھان، سچ پردھاگی اِک کمائیا۔ پنجاں تتاں دی دھار پنچ کرے پروان، پنجاں دیوے مان وڈیائیا۔ گو بند اِک فرمان، سچ سندیشہ دے سٹائیا۔ اِک دو پاؤ آٹا پلو سارے گنڈھ بندھان، پنجاں پیاریاں جھولی دے بھرائیا۔ اوس ویلے اوہناں دا دھروائی اِک ترکھان، پجتالی سال عمر گنائیا۔ اوس سب دی

جھولی پایا دان، ٹھکم نیا بے پرواہیا۔ گوہند پھیر کہا نال زبان، دھر سندیشہ دتا جنایا۔ کچھ منگو بال انجان، دیونہار دیا کمایا۔ آگوں بولیا اوہ باڈی نیواں کر دھیان، نیتز اکھ شرمایا۔ میرا وادھا کر جہان، وعدہ اک سمجھایا۔ ٹھکم ہو یا چارے کر کے بلیدان، چاروں گنٹ خوشی منایا۔ جس ویلے میرے نال ہووے میرا بھگوان، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ تیرے اک پاؤ دا اک سیر بنے آن، اک توں چار دے دکھایا۔ پنجاں پچھے ہر سنگت کھائے تیرا پکوان، منگت رہن کوئے نہ پانیا۔ توں ہونا وڈا دھنوان، بھگت بلوان روپ وٹایا۔ تیرا لہنا چکاوے آن، ابھل اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پاؤ کہے میرے گئے چوگئے چار، چوتھے جگ انت ملی وڈایا۔ ایہو جہا جے سب نوں ملے آدھار، بھکھا رہن کوئے نہ پانیا۔ بھریا رہے بھنڈار، اتوٹ اتوٹ ورتایا۔ گوہند نہیں پریمیاں دا پیار، منایاں دامن نظری آیا۔ سجنناں دا سجن وچ سنسار، داتیاں دا داتا نور خدایا۔ کرنہارا سچ وہار، بوہاری اپنی کھیل دکھایا۔ پچھلا قرضہ دتا اتار، دھر دا لیکھا جھولی پانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے بنیا رہے سدا دلال، وچولا ہو کے سیو کمایا۔

★ ۱۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ پنڈ خلیل بستی ★

اک توں بنیا چار، چار گنٹ کراں جنایا۔ چوتھے جگ دا سچ پیار پت پر میثور اک رکھایا۔ پورب لہنا دینا دیوے وچ سنسار، وڈ سنساری دیا کمایا۔ بھگت سہیلا بن گرو گر دھار، گہر گسپیر ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جنم کرم دا لیکھا رہیا وچار، پورب پچھلا کھوج کھوجا جانا۔ کرپا کر آپ نرنکار، نرگن دیونہار وڈایا۔ سچ دوارے دے کے مان، اہمان دتا گوانیا۔ میلا میل کے وچ جہان، جن بھگتاں سنگ کری گڑمانیا۔ میٹوں خوشی ہوئی مہان، انتر انتر لکے انگڑایا۔ میں دیواں اک بیان، اپنی آواز سنایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سنت سہیلے کرے پروان، دھرناپت اپنا جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ پاؤ کہے پر بھ کیتی مہر، دین دیال دیا کمایا۔ میں اک چار توں ہو یا سیر، وادھا اپنے ہتھ رکھایا۔ کرپا کیتی سنگھ شیر، شیعہ حصہ اپنا نال ملایا۔ پورب جنم دے وچھڑے بھگوان آندے گھیر، گھیرا بندی اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ سیر کہے میں

وقت دا رہیا ہو کے سوا، سمت سولاں دھیان لگایا۔ چوتھا حصہ ملیا سی بابا آدم مائی حوا، پروردگار جھولی پائی۔ در بنیتی دوئے جوڑ اوہناں منگی دُعا، دعوہ اِکو گھر رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائی۔ سیر کہے میرا سوا سوا، نانک نرگن سرگن دھار چلائی۔ کرپا کری ہر رگھرایا، پُرکھ اکال دست امولک جھولی پائی۔ سچ بھنڈار جس ورتایا، جگت فقیراں دتا کھوایا۔ کالو دھن کوڑ لٹایا، مایا متا موہ چکائی۔ اوس ویلے اک پاؤ اک سادھو نے پلے گنڈھ بندھایا، نانک چرناں نال پُچھائی۔ نانک نرگن سرگن بول جنایا، بھيو اھیدا دئے گھلایا۔ سچ دس ایہہ کیوں چرایا، اپنی گنڈھ بنائی۔ اوس کہا میٹوں اندروں کسے تھم سنایا، دُھر دی دھار رہیا درڑائی۔ اک پاؤ دا لیکھا گو بند ہتھ نظری آیا، ایسے کر کے پوٹلی لئی بندھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی ویکھ وکھائی۔ اک پاؤ کہے میٹوں آیا پچھلا خیال، میں سچ دیاں درڑائی۔ جس ویلے راون سیتا پچھے ہو بے حال، بن کھنڈ اپنا پھیرا پائی۔ اوس ویلے اک پاؤ سیتا دین لگی سی دان، سچا ہتھ گھپری والا اٹھائی۔ اودھروں راون ہنکاری بلوان، بل اپنا دتا پرگٹائی۔ جس ویلے بانہہ پھڑی اوہ ہوئی خیران، نیز نیناں نیر وہائی۔ ہائے کی ہویا رام، رمیا سمجھ کُچھ نہ آئی۔ اوس ویلے اک پاؤ آٹا ڈھلایا جس دی دھوڑ اڈی زمیں اسمان، اپنا رُپ بدلایا۔ سیتا کہا اس وچوں میرا بھگوان کھاندا سی پکوان، پریم رس رس وچ ملایا۔ دُھر درگاہوں آواز آئی مہان، نرگن اپنا تھم جنایا۔ پشچتاپ نہ کر بال انجان، دُھر دی دھار دیاں جنایا۔ اس دا لیکھا کجگ انتم چکنا آن، ہر کرتا آپ مُکائی۔ نرگن نرویر نرکار نرکار ہووے پردھان، جوتی جاتا ویس وٹائی۔ اوس ویلے جن بھگتاں غریب نمائیاں دے کے دُھر دا دان، ساچا وقت لئے سہائی۔ اک اک دا چار نشان، چار چار دا مالک نوجوان، سری بھگوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنے ہتھ رکھائی۔ سُن کے بچن سیا ہو گئی چُپ، انتر انتر دھیان لگائی۔ اودھروں راون لئی چک، بھجا واہو داہیا۔ اک خیال آیا میں کر نہ سکی کُچھ، پھڑ کے اپنی جھولی لیندی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ اودھروں اک پاؤ کہے میں ڈگا نہیں دھرت، دھول دی آسا پور کرائی۔ میری تیرے نال شرط، شرطیہ دیاں سمجھائی۔ جس ویلے تیرے رام دارام آیا پرت، پت پر میثور پھیرا پائی۔ اوس ویلے میں کی کراں درس، اپنے نیز نین گھلایا۔ دوئے جوڑ بنیتی کراں عرض، آرزو سچ سنائی۔ جے پر بھو تیتوں دکھیاں دا درد، غریباں ہو سہائی۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دئے مُکائیا۔ سیا کھا سُن میری بات، سچ دیاں جنایا۔ تُوں رکھنی یاد، بن لیکھیوں لکھت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے کرپا کر آپ مہاراج، مہروان پھیرا پائیا۔ اوس ویلے میٹوں کھان والے ہون سنت بھگت سچے سادھ، گرگھ گر سکھ روپ وٹائیا۔ اوہناں نوں اِکو جیہا آوے سواد، رس اِکو رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دئے مُکائیا۔ آٹا کہے میں رلیا نہیں دھوڑ، مٹی وِچ نہ کوئے رلائی۔ میٹوں نظری آیا اِکو نُور، نُور نُورانہ شہنشاہیا۔ جس دے تھم اندر مجبور، چلے نہ کوئے وڈیائیا۔ جو بخشنہارا قصور، جنم جنم دی دُرمت میل دھوائیا۔ جو وسنہارا نیڑے دُور، ستمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ سو صاحب سوامی میری عرض کرے منظور، بنیتی بنا چرن لکائیا۔ جے سیا سچ پچھیں جس دن سولی چڑھنا منصور، اِک پاؤ دا بھوجن ڈھائی پہر پہلوں اوہ کھائیا۔ اوس نے پھیر دسنا اِک دستور، دُھر دا تھم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ سیا کہے سُن اِک پاؤ آٹے، تیتوں دیاں جنایا۔ میٹوں آس جا پدا جس ویلے گوہند امرت پیاؤنا اِک باٹے، غریب نمائیاں رنگ چڑھائیا۔ اوس ویلے تُوں پورے کرنے گھاٹے، پنجاں دینی وڈیائیا۔ تیرا تول تولے جس دے بستر ہون پاٹے، ہنکار وِکار نظر کوئے نہ آئی۔ اُس دا لہنا اگے ہور جا پے، تیتوں دیاں جنایا۔ جس ویلے آوے پر م پُرکھ سمراتھے، لوک مات ویس وٹائیا۔ اُس نوں اِکٹھی کر کے دیوے داتے، اِک توں چار ملے وڈیائیا۔ ایہہ پر بھ دے ڈونگے کھاتے، جگ چوکڑی ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں بٹھے اپنے ناتے، بھگتاں میل ملائی۔ اوس ویلے اِکو تھم سندیشہ آکھے، شبد کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ آٹا کہے ایہہ کی دسیا، حیرانی میرے اُتے آئی۔ پُرکھ اکال کویں آوے نسیا، لوک مات پھیرا پائیا۔ سیتا کہا جس ویلے رین اندھیری ہووے مسیا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ کوڑ غبار اڈے گھٹیا، اندھا دُھند لوکائیا۔ پتا پوت پین رٹیا، بھین بھائی کرے لڑائیا۔ ساچا تول تولے نہ کسے وٹیا، ٹھگی چوری یاری گھر گھر نظری آئی۔ اوس ویلے اِک بھگت اِک بھگوان وِچ رہ جائے ستیا، باقی ثابت نظر کوئے نہ آئی۔ ابناشی کرتا تیری میری حل کرے سمسیا، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آٹا کہے بڑا سماں لما، کلج انت دتا جنایا۔ سیتا کہے پتہ نہیں اوس دے گھر ایہہ اِک نکا جہا دما، ساہ لیندیاں کوٹن جگ جان وہائیا۔ جس دھرتی وچوں تُوں جئا، ملی مان وڈیائیا۔

میتوں پتھراں نال بھٹاں، پیس پیس کے چکنا چور دتا کرائیا۔ ایہہ میرا کٹورا جیسہڑا اک پا دا چھٹا، ایہہ اشاوا کر میرے پتا جنک نوں دے کے گیا چائیں چائیا۔ اوس نوں میں اِنج پہلی وار منا، باہر آ کے ہتھوں دتا ڈھائیا۔ پتہ نہیں ایہدا ہور کھیل کنا، میری سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ اگئی آواز آئی ایہدا لیکھا جنک نتاں، تریتا دوا پر کجگ راہ تکائیا۔ جس ویلے آوے سری بھگونا، بھگونا اپنا پھیرا پائیا۔ پھیر اک توں ہو کے چوئے، سیر اپنا ناؤں دھرائیا۔ سوا سوا کھیل کسے نہ متاں، صاحب ہتھ وڈیائیا۔ جس ویلے بھاگ لگایا سی روٹی دھتا، اوس ویلے اکو پاؤ آٹا لیا گھنایا۔ جس ویلے بھوگ لگایا نامے دے چھٹا، اک پاؤ ددھ اوہدے وچ ٹکائیا۔ جس ویلے کیر بھگھا ڈردا کردا سی انا انا، اک پاؤ رسد اوہدے گھر منگائیا۔ میں کی دستاں اس پر بھو دا نہیں کوئی بنا، پتہ نہیں کس پدھ کیرے ویلے کیرھی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ پاؤ کہے ویکھو میرا ہویا وادھا، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ اک دن حکم ملیا دھرو دے دادا، شبد دتا جنایا۔ اک پاؤ دھرنی وچ گاڈا، اُتے سوا گٹھ مٹی دتی چڑھائیا۔ اوس بچھیا کی ایہہ رازا، سمجھ نہ کوئے وڈیائیا۔ حکم ہویا جس ویلے آوے آپا، اپنا پھیرا پائیا۔ اوس ویلے ایہہ لیکھا پور کرائے گھاٹا، گھاٹی منزل اک جنایا۔ شاہاں نالوں غریباں کرے وادھا، ادلی بدلی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے آد جگادا، جگ چو کڑی اپنا حکم ورتائیا۔ پاؤ کہے اک دن بنارس جاندی آگئی شاہنی، پاؤ آٹا اپنی گنڈھ بندھائیا۔ رویداس دے کول آ کے گنڈھاون لگی سی پانہی، ٹٹے چڑے گنڈھ پوائیا۔ ہوئی جی رویداس دی پھوہڑی اُتے رکھ کے پین لگی سی پانی، اسی کدماں اُتے کوآں نظری آئی۔ رویداس خوشی نال میتوں رمبی لا کے کہا ایہہ کی چک لیائی سوانی، تھوڑا بھار اٹھائیا۔ اوس ویلے میتوں سنی اک اگئی بانی، ڈھر دی آواز آئی۔ ایس رویداس کولوں کوئی لے کے جائیں نشانی، چم گنڈھن والا چڑے رہیا ترایا۔ میں ویکھیا گنڈھ دے اندروں مار دھیانی، اپنی اکھ کھلایا۔ میتوں نظر آیا اوہدا چہرا نور نورانی، دوئے لوچن پر بھ نیتز نال ملایا۔ میں ویکھ کے اوہدی پیشانی، اپنا پسچا تاپ دتا گوائیا۔ اس دے کول نہیں کوئی بے ایمانی، کوڑی کریا نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اودھروں آئی شاہنی اوہن ویکھیا میری گنڈھ نوں لگی رمبی، کیوں چھیار دتی لگائیا۔ اوہ اندروں باہروں کمی، اکھ غصے والی بدلایا۔ کتھوں ٹھگ بیٹھا پکھنڈی، رمبی اپنا ویس وٹایا۔ چھیارا نہیں ایہہ تیتوں دسدی میری گنڈھ بٹھی،

گھٹ کے اُتے دو گنڈھاں پائیا۔ تیری کیوں آسا ہو گئی مندی، اس نوں ہتھ دتا لگائیا۔ میں اپنے بھگوان نوں کہاں ایہدی چیماری ہو جائے رنڈی، جس میرا جنم بھر شٹ دتا کرائیا۔ میں ایہہ کسے مندر چڑھاؤنی سی اچھی سنگندھی، سو گند کھا کے گھروں آئیا۔ جے میٹوں پتہ ہندا میں پے جاندی کسے ہور ڈنڈی، اپنا راہ بدلایا۔ غصے نال کہا کی تیری کوئی اٹھ اندھی، تیتوں پتہ نہیں میں وڈے گھرانے والی سوہنی ہار شنگار لا کے ایہتھے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا کھلایا۔ ہس کے کہا رویداس مائی رمبی نہیں چنگی میں لا دیواں آر، اوہدے وینہدیاں آر دتی جھہایا۔ اوہ روپئی دھاہاں مار، ڈہتھڑ پٹاں اُتے لگایا۔ ایہہ واقعی کوئی ٹھگ چیمار، جیسہرا میرا آٹا لٹن واسطے میٹوں رہیا ستایا۔ ہن کی کراں کس نوں دستاں حال، بہل ہو گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمایا۔ غصے وچ شاہنی پھرن لگی گنڈھ، ہتھ ہوئی جی دتا ہلایا۔ ہتھ لگدیاں اوہدے اندر پے گئی ٹھنڈ، ساکھیات اکو نظری آئیا۔ چرنیں ڈگت کے کہے توں بخشند، میری بھل دے بخشایا۔ ایہہ اک پاؤ جتھے چاہیں او تھے دے ونڈ، میٹوں لوڑ رہی نہ رانیا۔ اوس نے کہا توں اے اگے ہور کرنا پندھ، جو ڈھائی کوس نظری آئیا۔ جے آکھیں ایہہ تیری اپنے سر اُتے چک کے پنڈ، اگے دیواں پُچایا۔ اوس کہا ہن ایہتھے اپنی کتھا کر دے بند، میں اپنا آپ گئی بھلایا۔ میٹوں دس تیتوں کس نے دسیا ایہہ ڈھنگ، تپدے ہر دے شانت دے کرائیا۔ رویداس کہا اک میرا صاحب جس دا نہ کوئی روپ نہ کوئی رنگ، ریکھ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جس ویلے اوہ کرپا کرے اوسے ویلے آجائے انند، ڈکھ سکھ اکو رنگ دکھایا۔ اوس نے اوسے ویلے کھول کے اپنی گنڈھ، رویداس دے چرناں اُتے دتی لکایا۔ اوس نے چھیتی نال پھڑ کے مٹی دے بھانڈے وچ لئی رکھ، پنج انگلاں نال جھہایا۔ نالے تک کے نال اپنی اٹھ، سوہنی درشٹی دتی پائیا۔ اک پاؤ تیرا گو بند ہتھ، جس اوہو دیوے وڈیایا۔ اک پانے کہا میرا پورا نہیں ہو یا حق، میں پاؤ دا پاؤ نظری آئیا۔ اودھروں پیتا دی خواہش آگئی جھٹ، اوہ اپنا حال رہی سنایا۔ رویداس اک واری بول کچھ دس، ہور وادھا ایہدا دے کرائیا۔ اوس کہا جس ویلے پھیر میٹوں میرا بھگوان لئے سد، اپنا میل ملایا۔ اک توں دگنا میرا ادھ، دُگنے توں چوگنا گو بند دے کرائیا۔ چار چار دا پنجاں نوں اکو جہا حق، کیوں رویداس نے پنچہ دتا لگایا۔ سارے خوشی نال پے ہس، پر بھ دا شکر منایا۔ آٹے کہا سُنو میری بات، میں تہانوں دیاں جنایا۔ تسیں سارے یاد رکھنا باراں ماگھ دی

رات، جس دی ودی سدی سکے نہ کوئے بدلایا۔ ایہہ لیکھا لہنا دینا ہتھ پڑکھ ابناش، کرتا ابناشی ہوئے سہایا۔ اوسے ویلے جن بھگتاں دی اکٹھی ہوئے جماعت، ست ستوادی روپ وٹایا۔ پنجاں سیراں دی سوہنی گچھے پرات، پانی ٹھنڈا نال ملایا۔ اوس ویلے ساریاں مارنی جھات، اپنا پردہ لاہیا۔ اس توں آگے جن بھگتاں ملنی داد، دھر دی دولت ہری ہر ہر جن جھولی پائی۔ سیتا کہہ ایہہ کھانا نہیں ایہہ ہووے گا اوہ رام والا کھاج، جس کھاج نوں رام کھا کے رام وچ سمایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بچھلا لہنا دینا لیکھا پور کر اوے خاص، خواہش سب دی اپنے نال رلائی۔

☆ ۱۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروز پڑ چھاؤنی ☆

پڑکھ اکال بدل کے اپنا صفحہ، صفا سب دی دتی اٹھایا۔ کوڑا لیکھا کر کے رفع، اندروں باہروں دُور کرائیا۔ سچ دوار پکا کے متا، تھم دُھر دا اک سٹایا۔ دو جہان سندیشہ پتہ، پت پر میثور آپ سمجھایا۔ دو جہان ساچا سخا، صاحب سلطان اک اکھوایا۔ جگ چوکڑی جس بھگتاں پردہ رکھا، مہر نظر اک اٹھایا۔ اوس دا کھیل سدا اکتھا، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجک جس چلایا رتھا، بن رتھو اہی سیو کمایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جس بھاگ لگایا مستک متھا، جوتی نور کر رُشٹایا۔ سنت سہیلے جس نرگن سرگن درس کرایا اکھا، پرتکھ پردہ لاہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نرگن داتا پڑکھ بدھاتا نرگن دھاروں آیا نٹھا، نیرن نیرا اپنا پندھ مکایا۔ جس داشاستر سمرت وید پُران کھانی بانی گاوے جسا، اکھر حروف ڈھولیاں صفتاں نال صلاحیا۔ جس دا آد انادی ساچا ست اکو بچہ، پتا پوت ویکھ وکھایا۔ سو سجن سہیلا اک اکیلا پریم پریتی دیونہارا رسا، آتم رس ہو کے وس اپنا آپ جنایا۔ جو نت نوت جگا جگنتر لہنا دینا پورب جہاں صاحب مکائے ہتھو ہتھا، جگت ادھار نہ کوئے رکھایا۔ جس دا گھٹ و سیرا نیرن نیرا ادھام سہائے پُر شاہ رگا، آسن سنگھاسن اک وڈیایا۔ جس دا نور پرکاش جوتی دیپک اگم اتھا اکو جگا، بن تیل باقی کرے رُشٹایا۔ جس داشبد اناد انحد اناہت بن تال تلواڑیوں وچا، سُرنگی سارنگ نظر کوئے نہ آئی۔ جس دے ہتھ سرشٹی درشٹی ایشی لجا، لاجاوت سری بھگونت دُھر دا کنت اکو نظری آئی۔ جس دا نگارہ جگ چوکڑی چارا گر اوتار پیر پیغمبر ہو کے وچا، وجود

وصل اصل آتم پر ماتم اک کرائیا۔ سو در درویش نر نریش شاہ پاتشاہ پریم پریتی اندر بچھا، ڈوری تند برہمنڈ کھنڈ اکو اک وکھائیا۔ جس دا مکہ کعبہ پیر فقیر اولیا غوث شاہ حقیر کردے حجا، لاتصویر بے نظیر پیرن پیر اپنا پھیرا پائیا۔ جو نت نوت لکھ چوڑا سی نال کرے دغا، جنم جنم دیوے سزا، کرم کرم گیڑ وچ رکھائیا۔ جس دا کوئی بیان کر نہ سکے وجہ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ لبھا، ٹلے پربت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دین ڈہائیا۔ جس دا کھیل سدا سدا، بردھ بال جوان وڈا چھوٹا نڈھا، گہر گبھیر چوٹی چڑھ اخیر شاہ منیر اپنی کھیل وکھائیا۔ جس دا ایختے اوتھے دو جہان برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال پُری لوء دبا، حکم دُھر دا اک سنائیا۔ جس دا آد انت جگا جگنت وڈا چھوٹا اُجا لما کوئی جان نہ سکیا قدا، سچ ثبوت بن کلبوت محبوب بھیونہ کوئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ دُھر دا مالک ہے کپڑا، کون دے جنائیا۔ جس نے دین مذہب گر اوتار پیر پیغمبر پایا جھیرا، جھگڑے وچ سرب لوکائیا۔ جس دا وکھرا نرالا اُجا مندر دہرا، بانکا چھوہرا آسن لائیا۔ جس دا سب نالوں وکھرا تازی اسو گھوڑا، دو جہاناں بچھے واہو داہیا۔ جس دا مہر والا مَحبت وچوں نکلیا نکا جہا بھورا، جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا ورتائیا۔ سو سمرتھ سوامی انترجامی دُور دُراڈا وسیا آکے کولا، نیرن نیرا سو بھاپائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں رل مل اکتھے ہو کے اکو وار کہا تیرا جھلیا نہ جائے وچھوڑا، وچھڑے جنم کرم پورب میل ملائیا۔ نال لہنا دینا مُکا کے رویداس چمارے جو ڈھونہارا ڈھورا، جوڑی جوڑا اپنے نال رکھائیا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا پردہ لاپے تھوڑا تھوڑا، ہوئی ہوئی اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دے آگے وڈیائی پترائی نہ چلے کوئی زورا، جو رُو زر بیٹھے سیس نوایا۔ کلجک انت سری بھگونت جن بھگتاں ساچے سنتاں پے گئی لوڑا، سسے اُپر لا کے ہوڑا، ہنگ برہم ٹپی بندی اپنا رنگ وکھائیا۔ نو نو چار جیہڑا کاغذ رکھیا کورا، قلم شاہی لیکھ نہ کوئے لکھائیا۔ اوس دے اُتے کھننا اکو بھگتاں دے پیار والا مروڑا، مُڑ کے لیکھ نہ کوئے بدلایا۔ ایہہ کوئی جگت کہانی نہیں کہاوت ٹینگورا، ٹکیاں والی قیمت نہ کوئے پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نرگن سرگن بن کے آپ وچولا، اگلا بچھلا میلا رہیا ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا کھلایا۔ ساچی کھیل ہندی کتھے، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ ادھر اودھر اندر باہر گپت ظاہر جگت نین کسے نہ دے، اٹھ پرکھ درس نہ کوئے گوسائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اُتے دین مذہب ذات پات چھوٹے وڈے راؤ رنگ راج راجان سارے وے، ایشٹ اپنا آپ رکھائیا۔ بیس اکیسا ہر

جگدیشا اپنا اگسی لیکھ لکھ کے گھلے سارے چٹھے، دُھر فرمانا حکم سنائیا۔ اکاؤن باؤن سارے ہو گئے اِٹھے، ترپن بیٹھے سیس نوایا۔ پنج چار ہٹ گئے رٹے، چھ ست لیکھا گئے مُکائیا۔ اٹھ نو رو رو پٹے، کوکن دین دُہایا۔ دس دس مل کے نکلن سٹے، بیس اِکیس رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سبّجَن اِک اکھوایا۔ صاحب سبّجَن کون، کون دے بُجھایا۔ جس دے چرن چھوہ نہ سکے اُنجا پون، وشن برہما شو اٹھ پر تکھ درس کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے ڈھولے سوہلے گاؤن، راگ ناد بودھ اگادھ شبد ناد دُھر دا حال سنایا۔ بھگت بھگوان مل مل جس دی سیجے سون، سہنجنی رت گھڑی پل دوس رین ملے مان وڈیایا۔ حیران ہو کے سارے پچھتاؤن، ہتھ متھے اُتے لُکایا۔ جھٹ سندیشہ آیا کوئی سون، بے خبر اٹھو ویکھو نیز کھولوو جاگرت جوت آیا جگاؤن، سرب سوامی انترجامی پت پر میثور بے پرواہیا۔ رُٹھڑے آیا مناؤن، دُرمت میل آیا دھواؤن، سچ سرُپ آیا نہاؤن، تال اِکو اِک وکھایا۔ لکھ چو راسی وچوں آیا کڈھاؤن، سچ دوار آیا بہاؤن، محل اٹل اِکو دے جنایا۔ جگ جنم دا پچھلا لیکھا جھولی آیا پاؤن، اِک پا دا سوا آیا کراؤن، وادھا اگے آیا کراؤن، بدھ اپنی آپ کرائیا۔ دُبدے پاہن آیا تراؤن، حیوان انسان دوویں لیکھے آیا لاؤن، کوڑی کرایا وچوں باہر کڈھایا۔ بھگت بھگوان اِک رنگ آیا رنگاؤن، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اُجڑے آیا وساؤن، دردیاں دُکھڑے آیا ونڈاؤن، دُوبی آس نہ کوئے رکھایا۔

☆ ۱۳ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی سادھو سنگھ دے گھر بستی تیغا سنگھ والی ☆

پنج سیر کہے موہے آیا انند، سکھ ساتک روپ سمایا۔ میرا لیکھا مُکا کے گجری چند، چند چاندنا رہیا چکایا۔ جس دی صفت رسنا جہوا کرے نہ کوئی بٹی دند، اگم اتھاہ وڈی وڈیایا۔ جس دا راہ تکدیاں جگ چوکڑی گئے لنگھ، سبجگ تریتا دواپر کھجگ اپنا ویس وٹایا۔ جس دا نام سندیشہ دیندیاں گر اوتاراں پیر پیغمبراں کھانی بانی لکھے چھند، راگاں ناداں وچ جنایا۔ جس دا جگ چوکڑی نیت نوت گھر گھر وجدا رہیا مردنگ، بن تندری تند ستار ہلایا۔ جو مالک خالق دو جہاناں سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوایا۔ جس دی ایہتھے اوتھے دو جہان برہمنڈ کھنڈ ساچی ونڈ، آکاش پاتال پُری لوء اپنا حکم چلایا۔ جو صاحب سہیلا

اک اکیلا جن بھگتاں ننگی ہون نہ دیوے کند، سمرتھ سوامی انترجامی پشت پناہ اپنا ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔ انند کہے موہے آیا سکھ، ہر ساعت ست دتا کرایا۔ درشن پا کے ہو یا خوش، گرہ وٹی سچ ودھایا۔ جنم کرم دا مٹیا دکھ، درد رہیا نہ رانیا۔ کھان پین ترشنا مٹی بھکھ، ہوئے متا موہ چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ساچی بنت بنایا۔ پنچ کہے میں دیکھیا کھیل اپار، اپر پر سوامی رہیا کرایا۔ شاہو بھوپ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ نو نو چار بچھوں لیا اوتار، جوتی جامہ ہر ہر راما نرگن اپنا نور کرے رُشٹایا۔ دو جہاناں کر نہارا خبردار، مرد مردانہ اپنا حکم سنایا۔ اٹھو دیکھو نیز کھولو نچ لوچن درس کرو نرکار، گرہ مندر گھٹ گھٹ آتم سیجا نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ سما یا۔ پنچ کہن جنہاں ساڈا لیا رس سواد، رسنا جہوا بھوگ لگایا۔ پر م پُرکھ پت پر میثور دا کیتا دھنواد، سری بھگوان نیوں نیوں سپس نوایا۔ اندر باہر گپت ظاہر سنن اک آواز، تیرا میرا ڈھولا سوہنگ سچ سنایا۔ اوہناں لیکھا مٹ گیا واد وواد، وکھ امرت رپ دے بنایا۔ سو سنت سہیلے دھر دے سادھ، جنہاں صدے دیکے اپنے انگ لگایا۔ کوڑی کریا مایا متا وچوں دیوے کاڈھ، نرلیپ الپ اپنے وچ سما یا۔ سچ دوار ہر نرکار پُرکھ اکال کرے لاڈ، پتا پوت دیکھ دکھایا۔ دیونہارا ساچی داد، دیوت سُر رکھ مَن جن جھولی سرب بھرایا۔ بسمل رپ ہون والا وساد، گھٹ گھٹ رہیا سما یا۔ بن آلس نندرا نیز لوچن نین اکھاں رہیا جاگ، جگ جیون داتا وڈ وڈیا یا۔ وست امولک کایا گولک نام بھنڈارا دیونہارا دات، اننگی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ پنچ سیر کہے میں پنچم پایا، درگاہ ساچی ایٹھے اوتھے وچی ودھایا۔ جس دا ڈھولا نانک نرگن سرگن بنایا، گہر گبھیر بے نظیر چوٹی چڑھ اخیر دہ دشا دیکھ دکھایا۔ ٹھاکر سوامی انترجامی مولا بن کے آیا، دھر سندیشہ نر نریشا اینکارا آپ درٹایا۔ آد جگادی برہم برہمادی پورب لہنا رہیا مُکایا، نت نوتا کر کر ہت ابناشی اچتا گرکھ گر سکھ اپنے گود اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ بے پرواہ صاحب سوامی، ہر کرتا اک اکھوانیندا۔ اُسدی سنو اگم کہانی، جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بھیو کوئے نہ پانیندا۔ جو صاحب سلطان سری بھگوان جن بھگتاں دیونہارا سچ نشانی، مہروان محبوب مُجت وچ جو اکو رنگ رنگیندا۔ جو آد جگادی تحت نواسی شاہ پاتشاہ سچا سلطان، راجن راج بھوپت بھوپ بھگون اپنے رنگ

سہانیندا۔ جس دے پچھے گر اوتار پیر پیغمبر دے کے اپنی گئے قربانی، کر بلا دیونہار گواہیا۔ جس دا لیکھا کوئے نہ جانے زمیں آسمانی، برہمنڈ کھنڈ نیترا اگھ نہ کوئے کھلایا۔ جس دا جلوہ اکو نور نورانی، پروردگار بے پرواہ حق مقامے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا جنایا۔ پنج کہے میں پایا پنچان، گر سنگر دیونہار وڈیایا۔ کھیل اگئی ویکھیا نچ نیترا نین، جگت نیناں والیاں نظر کسے نہ آیا۔ سچ سوامی ملیا اک رسین، درگھر ساچے میل ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر کہے میری سدا عادت، عدل عادل ہو کے اک کمایا۔ مُرشد ہو کے مُرید ویکھاں کرن والے عبادت، سنگر ہو کے سنت سہیلے گر چیلے کھوج کھوجایا۔ جگ چوکڑی میٹنہارا کوڑی کرپا بغاوت، مایا ممتا ہوئے ہنگتا آسا گڑھ تڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ سرنائی کہے میں اوسدی سرنگت، جو صاحب سوامی اک اکھوانیندا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر نام گئے جپ، سچکھنڈ دوارے سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سو بھاپانیندا۔ جس دے حکمے اندر لکھ چورا سی جیو جنت سادھ سنت رہے نچ، نوآ ہو کے اپنا سانگ ورتانیندا۔ جس دے حکمے اندر کایا ماٹی پنج تت بنی کچ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھیل کھلایا۔ اوہ صاحب سوامی لیکھا جانے پُرکھ سمرتھ، پُرکھ اکالا دین دیا ساچی دھرم سالا کھوج کھوجانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پردہ اوہلا آپ چکانیندا۔ پنج کہن کیوں اسیں ہوئے پردھان، ملی مان وڈیایا۔ ایہہ کھیل سری بھگوان، بدھیوان نہ کوئے سمجھایا۔ اسدا لیکھ نہ وچ جہان، کاغذ قلم شاہی دیوے نہ کوئے گواہیا۔ اس دا اکھراں والا نہیں فرمان، الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اسدا ڈھولا گایا نہ جائے نال زبان، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھارا آپ بندھایا۔ دُھر دی دھار دی کھیل دھرت، دھرتی دھول وچی ودھایا۔ پرتیندھ ہو کے پت پریشور آیا پرت، پاربرہم پر بھ اپنا پھیرا پانیا۔ کیتا قول اقرار گر اوتاراں نال پوری کرے شرط، شرع شریعت اصلیت اپنی دے سمجھایا۔ بیس اکیسا ہر جگدیشا نرگن سرگن رہن نہ دیوے کوئی فرق، فیصلہ دُھر دا آپ جنایا۔ جو دھا سور پیر مردانہ بن کے مرد، چار کٹ دہ دشا کھوج کھوجایا۔ گر لکھ ساچے سنت جنان جنم کرم دی پچھلی ویکھے فرد، ابھل بھل کدے نہ جایا۔ خالق خلق وچ کھیل کرے اسچرن، اسچرن لیلہ آپ ورتانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ پنج کہن سانوں آئی خوشحالی، مل مل

اپنی خوشی بنائیا۔ سری بھگوان ساڈی کرے دلای، وچولا اکو بے پرواہیا۔ کھیل دیکھ جوت اکالی، عقل بیٹھی مکھ بھوائیا۔ ٹھاکر سوامی ہو کے جن بھگتاں در بنے سوامی، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی الکھ جگائیا۔ ساچی وست امولک ہتھ نہ آوے بھالی، لکھ چوڑاسی بجھے واہو داہیا۔ بن بھگت بھگوان وجے نہ کوئے پتی تالی، ڈھر دا تال نہ کوئے وجائیا۔ ساچی وست کسے نظر نہ آوے تھالی، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ امرت پھل نظر نہ آئے کوئی ڈالی، سنمل کوڑ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے میں دیکھیا کردا، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ گر اوتار پیغمبر جس توں ڈردا، سر اُپر نہ کوئے اٹھائیندا۔ سو گرگھاں کایا مندر اندر وڑدا، ساڈھے تن ہتھ کھوج کھوجائیندا۔ آتم پر ماتم ہو کے وردا، ڈھر دا جوڑ جڑائیندا۔ کوڑ گڑیا را اندروں کڈھدا، نام کھنڈا اک چکائیندا۔ ساچا مارگ ست ستوادی سددا، منتر اکو اک سمجھائیندا۔ لیکھا مکا کے سپاں ساڈھے تن ہتھ دا، جنم مرن بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ ویلے انت کنت بھگونت پت رکھدا، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سندیشہ دے کے ڈھر دے جس دا، سوہنگ ڈھولا اک درٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ کرنی کہے میرا وڈا کرتا، قدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ نہ جنمے نہ کدے مردا، جگ چوکڑی کھیل وکھائیا۔ نہ بھو نہ کدے نہ ڈردا، بھے وچ سرب لوکائیا۔ جو ویس انیک کردا، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان بنا بردا، بندنا اکو اک سمجھائیا۔ میل ملا ساچے ہر دا، ہر رنگ دے رنگائیا۔ کھیل انوکھا نرائن نہ دا، سمجھ کسے نہ آئیا۔ سچ بھنڈارا آپے بھردا، سچ دیونہار وڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا سنگی اک اکھوائیا۔ ڈھر دا سنگی ہر بھگونت، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ نام پدارتھ دے کے نیا منت، مایا ممتا موہ چکائیندا۔ تن وجود چاڑھ کے رنگت، کایا مائی آپ سہائیندا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، شبد انادی ناد جنائیندا۔ بھو گھلا کے ڈھر دی سنگت، ہر سکلا جوڑ جڑائیندا۔ دوجے در ہووے کوئی نہ منگت، گرگھ گر گر اپنے گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ کرنی کہے میں دیکھیا قادر، کرتا بے پرواہیا۔ آد جگادی ڈھر دا عادل، عدالت اکو اک لگائیا۔ سنجگ تریتا دوا پرکھگ کردا رہے تبادل، ڈھر فرمانا حکم سنائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت جس صدی چوڑھویں کیتے پاگل، سرتی سرت نہ کوئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کھیل رہیا وکھائیا۔ کرنی کہے میں دیکھیا کرم جگ، کانڈاں وچ اپنا آپ گوائیا۔ ساچی چوگ

لئے کوئی نہ چُگ، رسنا رس نہ کوئے بھرائیا۔ کھجک کوڑی کرپا سرشٹی بھریا دکھ، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ اُجل کرے نہ کوئے گھ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ بن بھگوان جن بھگت بنائے نہ کوئے سَت، دُلا رے رُوپ نہ کوئے دکھائیا۔ کھجک اتم پینڈا رہیا نک، ویلا وقت دئے گواہیا۔ پُرکھ اکلا دین دیلا ساچی دھاروں آوے اُٹھ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جگت جہان گرکھاں اُپر جائے ٹٹھ، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ سَنگر رنگ سدا انڈیٹھ، کایا کپڑ آپ چڑھائیا۔ ویکھنہارا دُھر دامیت، مٹر پیارا نظری آئیا۔ کھجک بدلنہارا ریت، سَنجک ساچا راہ دکھائیا۔ لہنا دینا مُکا کے ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگت وساونہارا دھام اتیت، ترے گن لیکھا دئے مُکائیا۔ پنج بہن جنہاں گایا سوہنگ گیت، تُوں میرا میں تیرا اکو رنگ سمائیا۔ اوہناں لیکھا گیا مندر مسیت، کایا کعبہ کایا اندر دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اُجھیرا آپ گھلائیا۔ بھيو اُجھیرا کھولے آپ، ہر کرتا دیا کمائیا۔ بھگت سہیلا مائی باپ، پت پر میثور نظری آئیا۔ کوڑی کرپا میٹ روگ سنٹاپ، ہوئے ہنگتا دئے گوائیا۔ ست ستوادی دسے جاپ، سوہنگ ڈھولا دئے پڑھائیا۔ رُوچ بُت کر کے پاکی پاک، خاکی ماٹی سوہا پائیا۔ لیکھا لہنا دینا کر کے بے باک، بھوکھت واک اگلا دئے جنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بنیا دُھر دا ساتھ، ہر سنگی سگلا سنگ نبھائیا۔ چار ورن بنا کے اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش جوڑ بڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ دُھر دی کرنی کرنہارا، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ کل کلکی لے اوتارا، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ شبدی شبد بول جیکارا، دُھر دا ڈھولا سچ سٹائیندا۔ لیکھ چکاونہارا وارو وارا، نت نوت ویکھ دکھائیندا۔ پورب جنہاں دیونہارا آدھارا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ مُکائیندا۔ ساچا لیکھا مکے جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ سنت سہیلے سجن سد، صدقے واری گھول گھمائیا۔ نام خمار چاڑھ کے رنگ، رنگت اکو دئے دکھائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگ، ایٹھے اوتھے دئے وڈیائیا۔ ست پریم دادے کے اند، اند اکو اک جنائیا۔ گر سکھ گوبند چاڑھ کے اپنے چند، چند نور کرے رُشنائیا۔ بھيو گھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم برہم ویدیا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ گرکھ رنگ رنگے ہر سَنگر، شبد للاری سیو کمائیا۔ پورب لیکھا جھولی پائے دُھر، دُھر مستک ویکھ دکھائیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں پئی لوڑ، لوڑیندے سجن ویکھ

و کھانیا۔ آتم پر ماتم و چھڑی رہیا جوڑ، دُکھڑے درد کٹانیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، ساچا نور کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، جن بھگتاں وسے سدا کول، پردہ اوہلا پرے ہٹانیا۔

★ ۱۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی مہالم ریلوے سٹیشن اُتے ★

ویہہ سو باراں بکرمی دی آگئی یاد، پچھلا لیکھا رہی جنانیا۔ جس ویلے ہر سنگت کیتی سی آباد، لوک مات کھیڑا دتا وسانیا۔ اوس ویلے تھوڑا جہا رکھیا وچ راز، پڑدا اپنے وچ چھپانیا۔ بھگتاں سنگ کھیلنا اک تماش، بھگوان بے پرواہیا۔ سنت سہیلے بنا سماج، دُھر دی ونڈ ونڈانیا۔ سچھنڈ دوار دا دے کے پاس، دو جہاناں پاس کرائیا۔ جنم جنم دی پوری کر کے آس، ترشنا ترکھا بھجوانیا۔ گوہند دی اک پچھلی خواہش، ستمکھ ہو کے رہی سنانیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، وڈ وڈے تیری بے پرواہیا۔ اک وار نانک کیتا سی یاد، کالے رنگ کفنی ہیٹھ وچھانیا۔ پت پر میسور حکم دتا سی خاص، دُھر سندیش جنانیا۔ اگم اتھاہ سندیشہ دے بھوکھت واک، دو آیکا گیا سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دیکھے تھاؤں تھانیا۔ باراں کہے میرا لیکھا، ہر کرتا آپ چُکانیا۔ جگ چوکڑی بھلیا کدے نہ چیتا، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پانیا۔ بھاگ لگا کے مالوے دیسا، دیس دستر کھوج کھوجانیا۔ اچن اچانک گوہند اک دن گڈیا سی ایختے نیزہ، نو فٹ نظری آئیا۔ کول بہہ کے کیتا میتا، پریم پیار ودھانیا۔ اگئی آواز آئی سُن سُن دُلا رے ساچے بیٹا، پتا پُرکھ اکال دیوے وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ جس ویلے نیزہ پنچ اُنگل گیا کھبھ، تکھی دھار جنانیا۔ میرا سُن دُکھ، دردی درد ونڈانیا۔ میں دھرنی اندر گیا لگ، دُہائی تیرا درس نہ کوئی کرائیا۔ میتوں چھیتی باہر پُٹ، وچھوڑا جھلاں نہ کوئی جدانیا۔ گوہند کہا کر چُپ، میتوں دیاں سمجھانیا۔ سچ پچھیں جس راجے رانے نے تیتوں بنایا پُت، اپنی گود بہانیا۔ اوس دے کولوں چنے لے کے مٹھ، پوڑیاں بھوگ لگانیا۔ میں اوس دے واسطے ویکھی سوہنی گُٹھ، نشان دتا لگانیا۔ جس ویلے میرا بھگوان گیا تٹھ، دُھر دا جوڑ جڑانیا۔ اوہ بدل کے آیا رُخ، چل کے آوے پاندھی راہیا۔ کوئی نہ جانے مانس منگھ، منس نہ کوئی وڈیانیا۔ ٹھا کر سوامی ہو کے

ہوے خوش، خوشیاں حال جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نیزے کہا کی گوبند سچی آکھی، میٹوں دے سمجھائیا۔ اوس کہا ایہہ دُھر دی ساکھی، پُرکھ ابناشی بنت بنائیا۔ میں سیوک اوسے دی داسی، داسی داس رُپ وٹائیا۔ کایا مائی بھانڈا کاجی، تن گگریا رہیا ہنڈھائیا۔ اوہ صاحب پُرکھ سمرا تھی، بے پرواہ اکھوائیا۔ جیسہڑا راجا چڑھدا اُپر ہاتھی، اُس نوں چرناں نال پھرائیا۔ ایہہ تیری میری اگلی سانجھی بھاجی، حصّہ دتا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نیزے کہا کی میں ناچیز، ایہہ ویلا وقت ویکھ وکھائیا۔ میں لکڑی کاٹھ نہیں تمیز، سمجھ نہ کوئے پترائیا۔ گوبند کہا میری تیرے نال پریت، سد اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس ویلے وقت سہاواں ٹھیک، ٹھاکر اپنا نال ملائیا۔ اوس ویلے شہادت دے کراں تصدیق، تسلی نال سمجھائیا۔ میں بیس اکیسا رکھ اڈیک، تاریخ دتی درڑائیا۔ جوں بھاوے تس پدھ لیاواں گھسیٹ، کھچاں واہو داہیا۔ اوس ویلے نیزے کہا میٹوں دے رسید، اپنے ہتھ لکھائیا۔ گوبند کہا ٹھیک، واہ واہ تیری وڈیائیا۔ ذرا اگے ویکھ نزدیک، تیتوں ہور کچھ دیاں وکھائیا۔ جس دی دھار باریک، شاہ پاتشاہ بیٹھا آسن لائیا۔ جس دا دوسر نہیں کوئی شریک، لاشریک اک اکھوائیا۔ صفتاں نال کرے نہ کوئے تعریف، تُعارف کر کے خوشی جنائیا۔ جس ویلے اوہ آپ کرے بختیش، رحمت سچ کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نیزے کہا تیری رسید دا ثبوت کیہڑا، میٹوں دے سمجھائیا۔ اوس ویلے پے نہ جائے جھیرا، دُور درادا چل کے کس طرح آئیا۔ گوبند کہا میرا وڈا کھلا ویہڑا، دو جہان چھوٹا گھر بنائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں بٹھاں بیڑا، گرگھاں کندھ اٹھائیا۔ لکھ چوراسی نال کر کے ہیرا پھیرا، اپنی بنت لوواں بنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کراں حق نیڑا، حقیقت ویکھاں تھاوں تھانیا۔ مہروان ہو کے کراں مہرا، مُجت وِج رکھائیا۔ توں نہیں جان دا کس پدھ پاوے پھیرا، پھر پھر اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نیزے کہا کی پر بھو اوہ سچ آئیگا۔ گوبند کہا ہاں، اوہ میرا درشن پائیگا۔ اوس کہا کیہڑا تھان، گوبند کہا بھومکا ایہہ سہائیگا۔ جس دا کوئی نشانہ نہ، جگت تاریخ نہ کوئے وڈیائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیگا۔ نیزہ کہے کی ایہہ دُست، دُھر درگا ہی دے جنائیا۔ گوبند کہا ہاں ایہہ کھیل بڑا مُفت، کرتا ہو کے قیمت نہ کوئے لگائیا۔ بھاویں راجا بن کے وڈا بنیا چُست، بڈھیوان اکھوائیا۔ محل اٹل ویکھنہارا عرش، قُرص بھيو جنائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما ئیا۔ نیزے تھلیوں زمین کیتی پکار، دھرنی دتی دہانیا۔ کیہرا گو بند تیرا یار، میٹوں دے دکھانیا۔ جس میرا سینہ پاڑ، تیتوں دتی وڈیانیا۔ کیوں آیا وچ اُجاڑ، جنگل پھیرا پانیا۔ کی ایہہ کوئی ڈاکو جاں مارن آیا دھاڑ، لٹیرا نظری آئیا۔ نیزے کہا نہیں کلمیئے ایہہ وسدے کھیڑے کدی نہ دیوے اُجاڑ، اُجڑیاں رہیا وسائیا۔ جس ویلے آوے سانجھا ہو کے یار، متر پیارا اک اکھوائیا۔ اوس ویلے تیرا لاہوے اُدھار، قرضہ مول چُکائیا۔ راجارانی کھچ لیاوے دوار، پٹنے دی گھٹنا ایہتھے دئے دکھانیا۔ تیری رسید والا اظہار، اگلا لیکھا دئے سمجھانیا۔ بھل نہ جائے وچ سنسار، اُٹھل وڈی وڈیانیا۔ اوس کہا ایس توں پچھے پھیر کی وہار، میٹوں دے سمجھانیا۔ گو بند کہا چالی دن رکھے چرناں نال، دوس رین اپنے انگ لگائیا۔ کھیل دکھا بے شمار، شمع بُجھی دئے جگائیا۔ گلشن دکھا بہار، غنچے بھل کھلائیا۔ سگندھی بھر بھنڈار، دُرگندھی دئے کڈھانیا۔ پچھلے سجن یار، سارے سنگ ملائیا۔ سولاں دا شنگار، اپنی گنڈھ پوائیا۔ دُکھیاں دا دلدار، دردیاں درد وندائیا۔ سخیاں دا سلطان، صاحب بے پرواہیا۔ اکھیاں دا مستان، نوری چند چمکائیا۔ بھگتاں وڈ مہروان، محبوب نظری آئیا۔ مٹی خاک کر پروان، چرن دھوڑی دئے بدلانیا۔ پچھلا اگلا حرجانا دیوے آن، سچ خزانہ اک کھلائیا۔ ایہہ باراں کٹھاں دا نشان، باہرو باہر پورا دئے کرائیا۔ اس دے اندر ہور اک گیان، جس نوں گیانی سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ چالی دنوں وچ کھیل کرے مہان، راتی سٹیاں دے جاگدیاں چاروں گنٹ نظری آئیا۔ روز اک وار سرتے ہتھ رکھے آن، بھگت بھگوان دیا کما ئیا۔ اک گھڑی دے پچھے چالی دن ہن بنائے مہمان، گو بند پچھلا لیکھا مول چُکائیا۔ ایہہ کٹھاں دا اوہناں نوں دیدے جا کے دان، جنہاں کولوں خرید کے اپنی جھولی پانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے نالو نال دئے سمجھانیا۔ اندروں بولی اکلے اکلے کٹ، کٹکی چرناں وچ لگائیا۔ جنہاں دا تیرے نال لگا عشق، اوہناں نوں ساڈی لوڑ رہی نہ رانیا۔ اسیں شرمندہ ہوئیاں سانوں پے گئی پھٹک، کیوں ایہنوں پہلوں گڈی رہیاں چڑھانیا۔ کیوں ایہناں چالی دن اہے ہور ویکھنا صدق، صبر صبوری نال بندھانیا۔ جے ایس منزل توں پیر جاندا کھسک، پھیر باہوں پکڑ گلے کون لگائیا۔ جے زور لا کے جاندا خسک، پھیر وچھڑے کون ملائیا۔ اہے تے باقی بہتی ساری لسٹ، جس دا لیکھا دتا جنانیا۔ کیوں ایہدا لہنا کچھ نال وششٹ، رام چندر دین آوٹا گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایسے کارن کرنی کرتا نال چل کے پندھ مکائیا۔ کٹ کہے سانوں نہیں پتہ کی

ایہدا وبار، کس بدھ اپنا کھیل کھلایا۔ پتہ نہیں لگدا ایہہ کس کس دا یار، کس دا سنگ نبھایا۔ کچھ بدھک دا پیار، کچھ اوہدے سچنا دا خیال، کچھ بھگتاں دا دلال، مل کے سارا رنگ دکھایا۔ ہوئی ہوئی سب دا دئی جائے احوال، حال حالت نال ملایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگاں وچوں بھاگ حصیاں وچوں حصہ سب دی جھولی پائی۔

★ ۱۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سادھو سنگھ، ہرچیت سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ والی ★

سری بھگوان کہے جن بھگتاں لیکھا لکھیا، ایہتے اوتھے دو جہاناں مول رہن نہ پائی۔ اپناشی کرتے کرتا پڑکھ نرویر پڑکھ گودی چکھیا، زمیں اسماناں دو جہاناں لیکھا پار کرائیا۔ نر نر نکار شاہ سکدار ہو کے پچھیا، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجایا۔ بھاگ لگائے تن وجود جسیا، تن مائی خاکی کھوج کھوجایا۔ بیہو اہیدا کھول جنائے لکھیا، آتم پر ماتم دے وڈیایا۔ پنچ وکارا کوڑ گڑیا راشدی ڈنڈے نال کٹیا، بھے بھاو اک رکھایا۔ امرت جام سری بھگوان پیایا گھٹیا، سچ خُماری اک جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ وڈیائی کہے میں بھگت سہیلی، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ صاحب سوامی جنہاں دا بیل، بلدھاری اک اکھوایا۔ جس دی بیج سہنجی سدا نویلی، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ اوہ مالک خالق کھیل اوڑی رہیا کھیلی، محبوب مُجبت وچ پھیرا پائی۔ اُس دی جوانی مستی جو بن والی الیبلی، روپ رنگ ریکھ سمجھ کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر کہے میں میلاں محبوب، ہر کرتا جوڑ جڑایا۔ آد جگاد بھگت سہیلے میرا دین ثبوت، حق حق دین درڑایا۔ میں تھاں دکھاواں اُچ عروُج، محل اٹل بے پرواہیا۔ پھڑ چڑھاواں منز لے مقصود، در ٹھانڈا اک دکھایا۔ مالک نظری آئے بن تت وجود، جو وصل اصل سچ کرائیا۔ سچ دوار کرے محفوظ، چار کُنٹ ہوئے سہایا۔ لیکھے لائے کایا کلبوت، کلمہ اپنا آپ پڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ صاحب سوامی بے پرواہ، بے انت اک اکھوایا۔ سنت سہیلے گر لئے اٹھا، آلس نندرا دور کرائیا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا دیا باقی کملاپاتی دے جگا، جاگرت جوت نور نور رُشناییا۔ شبد انادی برہم برہمادی

آتم دُھن دے سنا، انحد راگی راگ الائیآ۔ امرت آتم نچھر جھرنابوئد سوانتی دے چوا، کوڑی کریا ترشنا مٹھکھ مٹائیآ۔ جگ جنم دے وچھڑے پاربرہم پریتم میلا لئے کرا، سرتی شبدی اپنارنگ رنگائیآ۔ سچ سہنجنی سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن لئے بہا، محل اٹل اک وڈیائیآ۔ جوتی نور ظہور کرے رُشنا، کھیل اولآ آپ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در ٹھانڈے خوشی دکھائیآ۔ در ٹھانڈا کہے ڈھر دربارا، بچھنڈ ساچا نظری آئیآ۔ جتھے وسے ایکا ایکنکارا، پروردگار سوہا پائیآ۔ جلوہ نور اک اُجیارا، سچ دوار کرے رُشنائیآ۔ کھیل اگتا اپراپارا، اپرپر سوامی آپ اکھوائیآ۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، جگت شہادت نہ کوئے جنائیآ۔ سب دے اندر سب دے باہر گپت ظاہرا، اپنا نام کرے شنوائیآ۔ جگ چوکڑی ویس وٹاوے وارو وارا، نر نریشا اپنا کھیل دکھائیآ۔ شبد اگئی بول جیکارا، دو جہاناں سری بھگوانا برہمنڈاں کھنڈاں پُری لوء کرے پڑھائیآ۔ بھگت سہیلا اک اکیلا بن ونجارا، جگت مسافر پھیرا پائیآ۔ در درویشا بن بھکھارا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی الکھ لئے جگائیآ۔ دیونہارا وست امولک تھارا، ڈھر دی دھار آپ ورتائیآ۔ جن بھگتاں بھرنہارا بھنڈارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ بھنڈارا کہے میں سدا بھر پور، پر بھ اتوٹ اتٹ دتا بنائیآ۔ میرے وچ وست انمول، ہر کرتے آپ رکھائیآ۔ بن سنگر کھنڈے کوئی نہ تولے تول، جگت ترازو کم کسے نہ آئیآ۔ سچ دوار سکے کوئی نہ کھول، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ دھرم سچ دوار دا بنے نہ کوئی وچول، ساچا جوڑ نہ کوئے جڑائیآ۔ نام ندھان اگم وجائے نہ کوئی ڈھول، شبد ناد نہ کوئے شنوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولآ، آد جگادی آپ کرائیندا۔ سمت سمتی پھرائے پلا، گرکھ گر گر رنگ رنگائیندا۔ جوتی جاتا کملا پاتی دپک ہو کے بلا، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ ست دوارے سچ سوامی آ کے کھلا، خالق خلق اکو مالک نظری آئیندا۔ دیونہار جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگی کندر تھلا، جل تھل اپنا کھیل دکھائیندا۔ جوتی شبدی دھار نرگن نور ہو کے رلا، سرگن اکو رنگ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دا لیکھا آپ مکائیندا۔ ڈھر دا لیکھا کہے میں رہیا اڈیک، نت نوت دھیان لگائیآ۔ کون ویلا پر بھ کرے بختیش، جن بھگتاں جھولی پائیآ۔ ساچا کلمہ دے حدیث، حضرت کرے پڑھائیآ۔ ایکا نام چپائے بیس اکیس، ہر جگدیس سچا شہنشاہیا۔ کوڑی کریا بدل دے ریت، ستجگ سچ دے وڈیائیآ۔ پُرکھ اکالا بنے میت، متر پیرا گوہند دے جنائیآ۔ بھيو چکاوے اوچ نیچ، راؤ رنگ راج راجان اکو گھر وسائیآ۔ سچ خدائے ہووے

اک توفیق، محوان بید و جلوہ نور خدائیا۔ دوجا دسے نہ کوئے فریق، لاشریک اپنا حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کر تصدیق، تصور اپنا آپ دئے سمجھائیا۔ جن بھکت سہیلے سچ دوارے کر و سنیک، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ دوجے در کوئی نہ منگے بھیکھ، جنہاں دا گھر ٹھاندا دتا دکھائیا۔ پُرکھ اکال اک اکیلا ساچی کرنہارا پریت، پریتی داتا پریتم بے پرواہیا۔ اکو رنگ رنگاوے ہست کیٹ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل آپ پرگٹائیا۔ دھر دا کھیل کہے میری آئی واری، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ کرپا کرے نر نرنکاری، نرؤیر ہوئے سہائیا۔ لوک مات جن بھگتاں سنگ میرا ادھاری، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ میں بولاں اک جیکاری، ڈھولا اک سنائیا۔ ساچے سنتو صاحب سنگر جاو چرن بلہاری، مل مل اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ کوڑی کرپا ہوئے ہنگتا مایا ممتا کڈھو بیماری، جوٹھا جھوٹھا روگ رہن نہ پائیا۔ گوبند نال رکھاو اکو یاری، جس دی یاری پُرکھ اکال نال نظری آئیا۔ دوہاں دا میلا اکو واری، در ٹھانڈے دئے جڑائیا۔ نین لوچن درس کرو دیداری، دید عمید چند رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سجن سہیلے میل ملایا۔ سجن سہیلے میل ملاواں آپ، ہر کرتا دیا کمائندا۔ جیون جگت دس کے جاپ، اجپا جاپ سمجھائندا۔ کوٹ جنم اتار کے پاپ، پتت پُنیت ویکھ دکھائندا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، ساچا چند چکائندا۔ تُوں میرا میں تیرا گا کے گاتھ، گہر گبھیر پردہ لائندا۔ ہو سہائی انا تھاں ناتھ، غریب نمائے گلے لگائندا۔ نام بھنڈارا دے کے دات، دست اموک اک جھولی پائندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رنگ رنگائندا۔ رنگ رنگاوے ایک اینکار، اکل کل وڈی وڈیائیا۔ دست اموک جھولی ڈار، تھر گھر میلا میل ملاوے سچ سبھائیا۔ جگ چوکڑی دا قرضہ لاه ادھار، اگلا لیکھا دئے دکھائیا۔ دیا باقی کر اجیار، گرہ مندر ساچے گھر کرے رُشنائیا۔ مائس جنم تیج دیوے سوار، من مت بدھ آتم پر ماتم اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا سچ سرنائیا۔ سچ سرنائی دیوے ہر سوامی چرن، دوارا آپ گھلائندا۔ نیتز کھول کے ہرن پھرن، پردہ اوہلا آپ اٹھائندا۔ جھگڑا مکا کے ذات پات ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائندا۔ سنت سہیلے گرو چیلے آئے پھرن، پھڑ باہوں گلے لگائندا۔ کایا مائی ساچی کھائی آتم سیجا آیا چڑھن، منزل پنڈھ آپ مُکائندا۔ سچ پرکاش آیا کرن، جوت نرنجن ڈگمگائندا۔ ساچا ڈھولا آیا پڑھن، آتم پر ماتم راگ سنائندا۔ سچ دوارے آیا کھٹن، سوچھ سرؤپی روپ پرگٹائندا۔ جوتی جوت سرؤپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے آپ ملائیدا۔ بھگت سہیلا صاحب سوامی، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ لکھ چوڑا سی گھٹ گھٹ انترجامی، انتر آتم کھوج کھوجائیا۔
 بودھ اگادھ شبد اناد دسٹنہارا دُھر دی بانی، رسنا جہوا بٹی دند دا وچک کہانی نہ کوئے پڑھائیا۔ امرت آتم رس نہجھر جھرنا بخشنہارا ٹھنڈا پانی، سر سرور سہاوا تال
 اکو دئے جنائیا۔ سرت سوانی شبد بانی، ملا کے دُھر دی بانی، محل اٹل اُچ منار گھر ساچے دئے ٹکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں اُتے کرے آپ
 مہروانی، دینی پئے نہ کوئی قُربانی، نام نشانی دے کے پار لنگھائیا۔

★ ۲۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی جگیر سنگھ دے گھر پنڈ رنگیل پُر ضلع روپڑ ★

دھرنی کہے میری نمسکار، نمونو سیس جھکائیا۔ دھرت کہے میں ڈنڈاوت کراں انک بار، بے انت تیری بے پرواہیا۔ دھول کہے میں جاواں بلہار،
 بلہاری شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ ٹھا کر سوامی کرپا کیتی اپر اپار، اپر مپر اپنی دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی تکدی رہی وچ سنسار، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ شبد سندیشہ
 دے کے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر ناد وجائیا۔ بھگت بھگوان گاوندے گئے وار، اکھشر اکھراں نال ملائیا۔ سنت سہیلے لبھدے گئے دُھر دایار، نیتز لوچن نین
 اکھ شرمائیا۔ گرکھ منگدے گئے دیدار، صوفی اپناناتا اک جڑائیا۔ گر سکھ دھوڑی منگدے رہے چھار، نیت نوت آس رکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کردے
 گئے پکار، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میری بندنا ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ آد
 جگادی برہم برہمادی شبد انادی نیت نوت تیتوں رہی ویکھ، بھید ابھیدے اچھل اچھیدے تیری سمجھ کوئے نہ آئیا۔ نیت نوت سرگن زرگن جوتی جاتا دھارے
 بھیس، اچھل چھل اپنی کھیل کھلائیا۔ دُھر دا دیوے اک سندیش، اکل کل دھاری اپنا حکم سنائیا۔ سچھنڈ دوار ہر زرنکار نہ کوئی روپ رنگ نہ ریکھ، چکر چہن نہ
 کوئے جنائیا۔ پروردگار سانجھے یار مقامے حق ویس اکٹڑے دیس، چھپر چھن نہ چار دیوار سورج چن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے جاگے بھاگ، خاکی خاک ملی وڈیائیا۔ میرے انتر اچھیا اک ویراگ، برہوں تیر لگائیا۔ جگ چوکڑی پچھوں

میری بُجھی آگ، ترشنا ترکھا گوائیا۔ پاربرہم پت پر میثور میرا دھونہارا دُرمت میل داغ، پتت پُنپت دے کرائیا۔ سچ سہیلا اک اکیلا مرد مردانہ انحد اگئی
 وجا کے ناد، انادی دُھن اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دھرنی کہے میٹوں آوے ہاسا، خوشیاں راگ الائیا۔ پر م
 پُرکھ پر ماتم نرگن نر ویر نراکار ویکھن آیا شبدی جوتی جگت تماشا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سد رکھا کے اپنے ساتھ، دُھر دا سنگی اک
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میٹوں آئی خوشحالی، خوشی میرے اندر آئی۔ ابناشی کرتا ٹھا کر سوامی
 جن بھگتاں کرن آیا دلالی، بن ونجارا پھیرا پائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا سچ دوارے بن بھکھارا، اکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی اکھ جگائیا۔ بھگتن پیتا
 ٹھانڈا پیتا ترے گن اتیتا کرے کھیل اپر اپارا، من مت بدھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کاغذ قلم شاہی نہ لکھنہارا، کاتب ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ
 آکاش پاتال پُری لوء کرن نمسکارا، چوڑاں لوک چوڑاں طبق سپس نہ کوئے اٹھائیا۔ سمنند ساگر لکھ چوڑاسی کایا گاگر کوئی نہ جانے پار دوارا، انتر کھوج نہ کوئے
 کھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے سُنو میری سچ پکار، دو جہاناں دیاں سنائیا۔ وشن برہما شو نین اکھ لو
 اگھاڑ، لوچن بند نہ کوئے کرائیا۔ تیمی اوتار ہووو خبردار، بے خبر خبر سنائیا۔ غفلت وچوں ہونا بے دار، عیسیٰ موسیٰ محمد سچ نگارہ اک وجائیا۔ گُفت شنید کر نہارا
 گُفتار، بے عیب خدائی پروردگار جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ نام نگارہ نوبت وجائے اگم اپارا، ڈنکا اکو ہتھ پھڑائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوڑاسی جیو جنت
 سادہ سنت نیز لوچن اکھ لو اگھاڑ، نج اپنا پردہ لاپیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن جس دی اکھراں نال کرے پکار، سو نراکھر نرگن اپنا
 رہیا سنائیا۔ چار گنٹ دہ دشا دُھر سندیشہ دیوے اکو وار، اکل کل دھاری اپنا تھم سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔
 دھرنی کہے موہے چاؤ گھنیرا، میرے اندر باہر وجی ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی پایا پھیرا، گھٹ گھٹ واسی اپنی جوت کرے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ڈھاہوے ڈیرہ،
 بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ دھرنی کہے میرا گھلا کرے ویہڑا، ست ستوادی اپنا تھم ورتائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے بنھے بیڑا، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ ساڈھے
 تن ہتھ وسائے کایا کھیڑا، کایا کھڑکی گنڈی بجر کپاٹی آپ کھلائیا۔ بھو چکائے تیرا میرا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ دھرنی کہے گھر پایا پُرکھ ابناشی سَجَن، سہج سُبھاؤ وِجی ودھانیا۔ دُور دُراڈا لُگ کے آیا مار کے پندھن، بن کے پاندھی پھیرا پانیا۔ گُرکھ گُرکھ سنت سُهیلیاں جوت للائی لاوے دُھر دا چندن، دھوڑی ٹکا خاک رمانیا۔ سچ ڈنڈاوت دتے اِکو بدن، بندگی اِکو اِک سمجھانیا۔ نَج گھر مالک خالق دیوے اِک انندن، انند انند وِچوں جنانیا۔ لکھ چوڑاسی توڑنہارا پھندن، جم کی پھاسی دے تڑانیا۔ مان ابھمان مٹا کے ہنگ برہمن، ہوئے ہنگتا دے مٹانیا۔ امرت جام مکھ لگا کے دُھر دا سگن، ناتا اِکو اِک جڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ دھرنی کہے میرا وقت سُهیل، سُهنجنی رین دیوے گواہیا۔ صاحب سوامی کر کر میلا، جگ جنم دے وِچھڑے رہیا ملانیا۔ اِکو رنگ رنگائے گُرگُر چِلا، چِلا گُر آپ ہو جانیا۔ وسنہارا دھام نویلا، سِکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی جوتی جاتا اپنا کھیل وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِچرج لپلا آپ وکھانیا۔ دھرنی کہے میں کی دستاں، حقیقت بے پرواہیا۔ پہلوں چرناں اُپر ڈھٹھاں، نیوں نیوں سیس نوانیا۔ پھیر دھوڑی رما کے خاک اکھاں، نیتز نین لواں کھلانیا۔ ساچی سیوا کر کے بن ہٹھاں، چاکر رُپ وٹانیا۔ اِکو نام اگتا رٹاں، رٹے سرب مٹانیا۔ بے شک میرا رُپ مٹی گھٹا، پر بھ چرن لگ ملی وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اِک وکھانیا۔ دُھر دا کھیل ویکھو اگم، دھرنی دھرت دھول دے گواہیا۔ بیس اِکیسا ہر جگدیشا نرگن اپنا کرن آیا کم، نہکرمی اپنا ویس وٹانیا۔ ہڈ ماس ناڑی کوئی نہ جانے چم، تتو ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ پون سواسی لئے کوئی نہ دم، ساہ ساہ نہ رُپ وٹانیا۔ جننی کوئی نہ لئے جن، گودی بال نہ کوئے اٹھانیا۔ بدھ مت نہ کوئی من، پر کرتی کرے نہ کوئے گڑمانیا۔ مکھ نین نہ کوئی کن، پاؤں چل نہ کوئے وڈیانیا۔ صاحب سوامی وسنہارا جل تھل، مہینل اپنا کھیل کھلانیا۔ کرے وسیرا نچل دھام اٹل، سچ دوارے ڈیرہ لانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن رُپ نرائن نر جوتی دھاروں آیا چل، آؤندا جاندا جگت نیتز نظر کسے نہ آنیا۔ لکھ چوڑاسی کرے ول چھل، اچھل چھلدھاری اپنی کھیل کرانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک اِک اکھوانیا۔ آد جگادی دُھر دا مالک، مخلوق دے وڈیانیا۔ اگئی دس عبادت، کلمہ کائنات پڑھانیا۔ رام نام کر سخاوت، دست امولک جھولی پانیا۔ کوڑی کریا میٹ عداوت، پریم پریتی اِک سکھانیا۔ مایا ممتا لاه کے علامت، جوتی شبدی جوڑ جڑانیا۔ سنت سُهیلے بھگت بھگوان بنا بناوٹ، آتم پر ماتم اِکو گنڈھ بندھانیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہر گھٹ تھانیا۔ دھرنی کہے مینوں دیو ودھائی، برہمنڈ کھنڈ سنانیا۔ کرپال ٹھا کر سوامی میرا لہنا رہیا چکائی، پورب کرماں دیکھ دکھانیا۔ مایا ممتا برہوں اگن رہیا بھجائی، امرت میگھ اک برسائی۔ دردی ہو کے درد رہیا ونڈائی، ڈکھیاں ڈکھڑے اپنی جھولی پائی۔ بھگتاں دی کٹن آیا جدائی، جنم کرم دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ آتم انتر کا یا مندر اندر سناون آیا شنوائی، انحد نادی ناد وجانیا۔ امرت جام نچھر جھرنا رہیا پیائی، بوند سوانتی اک ٹپکانیا۔ جوت نرنجن کرن آیا رُشنائی، آد نرنجن اپنی دیا کمانیا۔ کوڑی کرپا جگت اندھیرا میٹنہارا بے پرواہی، بے پرواہ ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ دھرنی کہے میرے پر بھ، میری سُن اک عرضوینا۔ سنت سہیلے لوک مات کوں لینے لہ، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجانیا۔ ابناشی کرتا کہے ایہہ میری جد، آد جگاد چلی آئی۔ پریم پریتی اندر لواں بٹھ، ڈوری ڈھر دی ہتھ رکھانیا۔ انتر کر پرکاش جوت چاڑھ کے چن، بھيو ابھید دیاں گھلایا۔ شبد اناد بودھ اگادھ آپ سناواں بن سرون کن، دُھن آتمک راگ سنانیا۔ کوڑی کرپا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دیواں ڈن، ڈنڈا کھنڈا شبد ہتھ اٹھانیا۔ رنگ اگتا چاڑھ کے کا یا چولی تن، ست سروپ دیاں دکھانیا۔ نج نیز لوجن نین درشن دیواں جوت سروپ ہو سری بھگون، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ پریم پریتی اندر بٹھ کے واسنا من، دہ دشا لیکھا دیاں چکائی۔ سو گرگھ گر سکھ سجن آپے کہن دھن دھن، جنہاں ملے مان وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دے چکائی۔ دھرنی کہے پر بھو تیری کیہڑی کھوج، دیکھی جگت لوکانیا۔ ابناشی کرتا کہے میری گھٹ گھٹ جوت، گرہ گرہ ڈیرہ لایا۔ دھرنی کہے میں دیکھیا تیتوں خاموش، انبولت راگ نہ کوئے لایا۔ ابناشی کرتا کہے میری کر سکے نہ کوئی سوچ، سوچ سمجھ وچ کدے نہ آئی۔ دھرنی کہے میرے نیز سدا نردوش، دوشی روپ نہ کوئے دکھانیا۔ ابناشی کرتا کہے میں اوہناں اُتے موہت، جو میرا دھیان لگانیا۔ دھرنی کہے میں دیکھیا سچ جگ چوکڑی جن بھگت تیرے نام دی مان دے موج، مجلس تیرے نال لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرنانیا۔ دھرنی کہے کوئی میتھوں پچھو بات، میں دیواں سچ سمجھانیا۔ گھڑی سکھنی سوہنی رات، رین بھڑی لئے اگڑانیا۔ وجی ودھائی لوک مات، دو جہان خوشی منانیا۔ بھگت بھگوان بنیا ساتھ، سوہنا سنگ جنانیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندے گاتھ، کرنی اک پڑھانیا۔ آتم پر ماتم جڑیانات، دوجا بندھپ نہ کوئے بنانیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر جو گئے

بھاگھ، بھاگھیا بھاشا وچ سمائیا۔ سو صاحب سوامی ویکھنہارا آپ، گھر اپنے ڈیرہ لائیا۔ ساڈھے تن ہتھ دے کے ساچی دات، دو لٹمند رہیا بنائیا۔ پتن وکھا کے اپنا گھاٹ، گرگھ بیڑے رہیا چٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ درڑائیا۔ دھرنی کہے وقت چنگیرا، چنگی طرح دیاں سمجھائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر آیا میرا، میں متا دتی مٹائیا۔ کوڑی کرپا ڈھاہ کے ڈیرہ، سچ سمگری دتی وکھائیا۔ بھاگاں بھریا بھگتاں وپھڑا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ من مت نہ کوئے جھیرا، گرمت اک سمجھائیا۔ گھر سوامی من کے وسایا ساچا کھیڑا، دیا باقی کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دھر درگاہیا۔ دھرنی کہے میرا جگیا دپ، دپک ہوئی رُشنائیا۔ بھگت بھگوان گدی ویکھی پریت، پریتم اپنے نال رہیا جڑائیا۔ کلج اندر سنجگ چلدی ویکھی ریت، ریتوان آپ درڑائیا۔ پت پاپی ہندے ویکھے پنت، دُرمت میل رہیا دھوئیا۔ تپدے ہر دے ہندے ویکھے ٹھانڈے سیت، اگنی اگت نہ کوئے لگائیا۔ اگو گھر وسدے ویکھے ہست کپٹ، اوچ نیچ نہ کوئے جنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا چولی رنگ چڑھدے ویکھے مچھٹھ، دوجی وار اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرا پورا ہویا ویکھو وعدہ، وعدے خلاف نظر کوئے نہ آئیا۔ اوس مالک خالق دا قانون اگو قاعدہ، دو جہان حکم ورتائیا۔ جس نے گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال کیتا معاہدہ، جگ چوکڑی بن اکھراں لیکھ لکھائیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی کھیلے کھیل آپ باقاعدہ، انبھل بھل کدے نہ جائیا۔ جن بھگتاں دیونہارا آیتا، روایت اپنی آپ وکھائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نرگن زرویر رہے ہمیشہ، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دے لیکھے رہیا مکائیا۔ دھرنی کہے سُن جن بھگت، صدی چودھویں دئے گواہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھدے اپنا ویلا وقت، گھڑی پل دئے گواہیا۔ گر اوتار کہن جس دے نال لگی اگنی شرط، جو شرع رہیا بدلایا۔ جس دے حکمے اندر کدے نہ ہووے فرق، فیصلہ وچ نہ کوئے پھسائیا۔ جس دا لیکھا لکھ نہ سکے کوئی قلم شاہی حرف، حرُوف نہ کوئے درڑائیا۔ جو سب دے نالوں ہوئے بے طرف، یکطرف کار کمائیا۔ جس دا کھیل فرش عرش، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ اکالا دین دیا لا کلج انت سری بھگونت غریب نمائیاں اُتے کر کے ترس، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ نرگن زرویر نرا کار جوتی جامہ دھر کے آیا دھرت، دھرنی دھول کہے میری خوشی اپنے نال ملایا۔ میری جگ جگ دی پچھلی میٹی تڑپ، ساتک

ست رہیا کرائیا۔ میری چننا میٹ کے سوگ ہرکھ، غمی دتی گوائیا۔ کلجک وچ سنجگ دھار کڈھکے اپنی دھار فرد، پردہ اوہلا رہیا اٹھائیا۔ ویکھو کی کھیل کرے پرہو اسپرج، اچرج اپنی کار کمائیا۔ جودھا سوربیر مردانہ بن کے مرد، مردنگا اکو دئے وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اگمی رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیری اک توفیق، طوبی طوبی کر کے سرب سنائیا۔ صدی چودھویں وقت آیا نزدیک، دُور دُراڈا بچھلا پندھ مکائیا۔ ویکھو محمد موسیٰ عیسیٰ اپنا لہنا کرن آئے تصدیق، ویلا وقت دئے گواہیا۔ پروردگار سانجھ یار کرے کرائے آپ ٹھیک، حدیث کلمہ سچ پڑھائیا۔ جس دانور ظہور دھار اگمی باریک، جس دی تاریخ لیکھ نہ کوئے جنائیا۔ اوہ درگاہ ساچی داوسنیک، صوفیاں رکھے سچ پریت، واحد اکو نام جنائیا۔ جس گاڈ دی موسیٰ عیسیٰ کردے گئے اڈیک، گرجیاں چرچاں وچ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو پردہ رہیا اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک خالق خداوند ویکھو آیا ڈاریکٹ، اپنا پندھ مکائیا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر کہتے سلکٹ، لوک مات ملی وڈیائیا۔ سو کلجک انتم دُور کرن آیا وچوں اٹیکٹ، بے پرواہ ہو کے پھیرا پائیا۔ نرگن نال نرگن کنیکشن کر کے آپ کنیکٹ، کوڑی کرپا دئے گوائیا۔ لکھ چوراسی وچ بند کر کے اپنی بریکٹ، بندی خانہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے ویکھو دو جہان جھکدے، بیٹھے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دُوبے نوں بچھدے، نرگن ہو کے نرگن کرن صلاحیا۔ انتم پیڈے بیس اکیسے سب دے مکدے، پاندھی نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجک لیکھے مکھے چلنے پیو پُت دے، پتا پُرکھ اکال گو بند شبد لے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد اگما محم ورتائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا دھر داشد اگمی آیا، عقل بے عقل سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دا کھیل ترے گن مایا، رجو طمعو ستو کھیل وکھائیا۔ جس دا محم پنچ تت کرے گڑمایا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش جوڑ جڑائیا۔ جس دا رُپ لکھ چوراسی گھاٹ وچوں نظری آیا، گرہ گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب سوامی انترجامی کلجک انتم ویکھن آیا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ دھرنی کہے انج دا وقت سوہنا چنگا، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابناشی دو جہان وجائے اک مردنگا، نوبت نام سرب سنائیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں وچ جہانا نگی ہووے کنڈا، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ سری بھگوان نوجوان مرد مردان ہتھ اٹھائے شبد کھنڈا، برہمنڈاں رہیا جنائیا۔ گر

اوتار پیر پیغمبر جس دے در درویش غلامی بندہ، بردارُپ وٹائی۔ سو ویکھن آیا کھیل وچ ورجھنڈا، نو کھنڈاں کھوج کھوجائی۔ گرکھاں گرسکھاں جن بھگتاں
 ساچے سنتاں صوفیاں بخش کے نوری چندا، جوتی جوت کرے رُشائیا۔ لیکھا چکا کے اٹھسٹھ تیرتھ جمناسرتی گوداوری گنگا، انتر آتم امرت جام اک پیایا۔ نج
 گھر نج سوامی نج مندر دے کے نام انندا، انندا کو دے پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے لا کے اپنا بندہ، بندگی اکو دے سمجھائی۔
 دھرنی کہے میرا بھاگ انوکھا، گھر ملی مان وڈیایا۔ پُرکھ ابناشی جن بھگتاں مارگ دتے سوکھا، سچ سُبھاو رہیا ملائی۔ آتم پر ماتم ملن وچ ہووے کسے نہ دھوکھا،
 کوڑی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ دیاہتی جگا کے کایا کوٹھا، گھر وچ گھر کرے رُشائیا۔ شبد اگئی لگا کے چوٹا، سوئی سرت اٹھائی۔ من منو آ رہے مول نہ کھوٹا، جس
 دے سرتے اپنا ہتھ ٹکائی۔ کوڑی کریا شتوہ دریائے گرگھ لائے کوئی نہ غوطہ، بھوری بھور نہ کوئے بھوئی۔ وضو نماز رکھنا پئے نہ روزہ، رحمت اپنی نال ترائیا۔
 جینودیاں کسے نوں دینا پئے نہ مول موچھا، مشکل اگلی حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیایا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا کھیل
 بے نظیر، نظر اپنی نال تکائی۔ جو بھگتاں دی منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا آپ اخیر، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جس دی مصور کھچے نہ کوئی تصویر، تصور نہ
 کوئے کرائیا۔ سو توڑ کے شرع زنجیر، جگت جنجالا رہیا گوائیا۔ دُھر دا مالک بن کے وڈ پیرن پیر، دستگیر آپ ہو جائیا۔ لیکھے لا کے شاہ حقیر، غریب نماںیاں
 دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرتا پُرکھ ہر قادر ویکھنہارا چائیں چائیا۔ دھرنی کہے مینوں آئی خوشی، اندروں باہروں رہی منائی۔
 میری پر م پُرکھ نال لگی رُچی، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ جن بھگتاں سنگت ویکھی سچی، جنہاں دے اندر اکو وسیا بے پرواہیا۔ اوہناں دی آتما سوئی اٹھی، جاگرت
 ہو کے لئے انگڑائی۔ مات گربھ پنچت کایا پھیر نہ لٹکے پٹھی، دس دس ماس نہ اگن تپائی۔ رائے دھرم لیکھا کوئے نہ سکے بچھی، چتر کپت نیڑ کوئے نہ آئی۔
 اوہناں بھگتاں دی منزل اگلی واٹ کئی، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھائی۔ اوہناں نوں لوڑ رہی نہ کوئی وچ وڈن دی ترے کٹی، ایڑا پنگل سکھمن بیٹھن مکھ شرمایا۔
 جنہاں دے اندر سنگر شبد دی دھار بھٹی، زرگن جوت کرے رُشائیا۔ اوہ گرگھ سوانی کدی نہ جائے لٹی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لٹیرا نظر کوئے نہ آئی۔
 اوہناں بھگتاں دی منزل سب نالوں اچی، جنہاں نوں پر م پُرکھ پر ماتم آتم نال مل کے جوتی جوت دے جگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

سب دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ دھرنی کہے میٹوں کہو سُہاگن، کنت کنتوہل اگئی پایا۔ میں اوس دا گاواں راگن، جس دا راگاں ناداں باہر ڈیرہ نظری آیا۔ جو بھگتاں مارے آوازن، سُتیاں رہیا اُٹھایا۔ سیوک بن کے داسی داسن، سوہنی ساچی سبج سبج سیو کمایا۔ جس دی مہما شاستر سمرت وید پُران سارے آکھن، گر اوتار پیغمبر رہے جس گایا۔ تس صاحب نال میرا جڑیا ناتن، ساک سبج اِکو نظری آیا۔ جو گھر گھر گھٹ گھٹ کرے واسن، وسیرا ساڈھے تن ہتھ بنک سُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، الکھ اگوچر اپنی کھیل رہیا دکھایا۔ دھرنی کہے بھگتو تہاڈی کھلے سُرتی، پر بھ سُتیاں لئے جگائیا۔ نور درسا کے اکال مورتی، نورو نور کرے رُشنائیا۔ ناد سنا کے نام دُھر دا تورتی، نغمہ اک جنائیا۔ آسا منسا سب دی پورتی، پت پر میشور بے پرواہیا۔ ویکھو کھیل اوس بھر پور دی، جو خالی بھانڈے رہیا بھرائیا۔ صفا ولھیٹ کے جوٹھ جھوٹھ دی، سچ سچ دے پر گٹائیا۔ سُرت بدلا کے مورکھ گدھ موڑھ دی، گرکھ گرکھ دے دکھایا۔ بخشش کر کے چرن دھوڑ دی، دُرمت میل دے دھوائیا۔ کرن دے کے جوتی ساچے نور دی، ظہور کرے رُشنائیا۔ گڑھی رہے نہ گڑھ ہنکار من فتور دی، فتویٰ سب دے اُپر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ دھرنی کہے میٹوں کہو رنگیل، رنگ رتا ملایا بے پرواہیا۔ جو دُھر دھام دا بن وکیل، جگت جہانوں لئے چھڈائیا۔ جس دے درتے منظور ہو گئی اپیل، بریخانہ دے دکھایا۔ ایختے چلے نہ کسے دی کوئی دلیل، دل دا مالک بے پرواہیا۔ جس نے بستر پہنے نیل، نیلی دھاروں پار سائیا۔ جو چوٹی چڑھ اخیر، آخر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کوئی تصویر، تسبیح مالا نہ گل لٹکائیا۔ سو سنت سُہیلا اک اکیلا گرکھ میلا کرے سنگھ جاگیر، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سبج سُہیلے لا کے اِکو در بنا کے بھیر، بھیر گلی پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھ سُن میری عرض، سچکھنڈ نواسی میٹوں دیاں جنائیا۔ تیرا کھیل اک اسپرج، مرد مردانے تیری وڈ وڈیائیا۔ بھگت اُدھارنا تیرا فرض، سنتاں ہونا سہائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ قصائی کرد، جیو جنت دین دُہائیا۔ کوڑے راجے منگدے دھرت، ساچا تول نہ کوئے تُلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مڑ کے پھیر کوئی آیا نہ پرت، لوک مات اپنا پھیرا گئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے گھلایا۔ دھرنی کہے تیرا ویکھاں بھيو کھلدا، پردہ دے اُٹھایا۔ لہنا چکدا ویکھاں بھگتاں دی کُل دا، کُل مالک دے سمجھایا۔ تیرا بوٹا گرکھ ویکھاں بھلدا، پت ڈالی مات مہکایا۔

رُوپ چڑھدا ویکھاں گلشن گل دا، ساچی پنکھڑیاں دے پرگٹائیا۔ تیرا سنت سہیلا ویکھاں تیرے تول تُلدا، ناتا چھڈ کے جگت لوکائیا۔ گرگھ ویکھاں چرن پریتی
 گھول گھلدا، واری گھولی سیو کمائیا۔ گرگھ ویکھاں جو تیری دھوڑی وچ رُلدا، نسا مان نہ کوئے جنائیا۔ ویلا سہنجننا ہووے تیری قیمت ساچے مل دا، امل تیری
 سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اچ دا دے جنائیا۔ دھرنی کہے دس کی حساب، بھڑی رین منگ منگائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر دے
 اک نواب، نر نرکار پردہ دے اٹھائیا۔ درگاہ ساچی کیہڑی تیرے کول کتاب، حرفاں کھڑیاں وچ لکھائیا۔ کس حجرے رکھی محراب، کس کعبے دتی رکھائیا۔ پُرکھ
 اکال شبد اگئی کہا مار آواز، دُھر سندیشہ اک سنائیا۔ ویہ سو اگی بکرمی ویہ ماگھ دی سُن لے رات، رُترئی نال ملائیا۔ جس ویلے سپت رکھیاں دی آئی سی ایہتھے
 جماعت، ست دن ڈیرہ گئے لائیا۔ انتم دھوڑی ٹکا مستک لا کے خاک، نیز اُپر اگھ اٹھائیا۔ دوئے دوئے جوڑ کے ہاتھ، بندنا دتی سنائیا۔ او صاحب پُرکھ ابناش،
 تیری بے پرواہیا۔ جگ چو کڑی کھیل تماش، سنجگ تریتا دوا پر کلجک آپ ہنڈھائیا۔ سانوں آیں رہیا بھاکھ، ایہہ وی تیری بے پرواہیا۔ کلجک انتم تیرا کھلنا ہاٹ،
 سو دا سچ وکائیا۔ چار ورنان دینی دات، کھتری براہمن شو در ویش جھولی پائیا۔ پتن اک وکھاؤنا گھاٹ، بیڑا اک چلائیا۔ جس دے کول کئی رات، ایہہ اناتھاں
 دانا تھ سیوا سپت رکھی کمائیا۔ اس دی نائیاں گھر والی ذات، پچھلی نظری آئی۔ اک سو چوداں سال وچ پائی وفات، لوک مات دتا تجائیا۔ کلجک انتم پیا جاگ،
 پُرکھ ابناشی اگھ گھلائیا۔ دھرنی دا دے کے ساتھ، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ جو سپت گئے سی آگھ، سو ست ستواد پور کرائیا۔ دُھر دا لیکھا ویکھ حساب، جگ چو کڑی
 وچھڑے رہیا ملائیا۔ دھرنی کہے میں اوس نوں دیاں شاباش، جیہڑا بھگت بھگوان نال آتم رہیا ملائیا۔ اوس دے کولوں سچ پریتی کرن دی سکھاں جاچ، یاچک
 ہو کے سیو کمائیا۔ شکر تگدا ویکھو اتے کیلاش، نیز اگھ اٹھائیا۔ برہما کہے میں ویکھاں سرب پرکاش، نورو نور نظری آئی۔ وشنوں کہے میں منگنہارا دات،
 در بھکھاری رُوپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ نظری آئے ساکھیات، ست سروپی شہنشاہیا۔ جو پیاونہارا آب حیات، مدھر خُماری نام چڑھائیا۔ جو
 کھولنہارا تاک، تقویٰ اک جنائیا۔ جو چوکا ونہارا آفتاب، محراب کرے رُشائیا۔ جس دا نور اگما واحد، لاشریک توفیق بے پرواہیا۔ تس دینی وڈیائی دھرنی دھرت
 دھول مائی خاک، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دوار کر کے نواس، بھومکا اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینن اپنے گلے لگائیا۔

دھرنی کہے میری انتم ارداس، بینتی سچ سنا گیا۔ بھگون سد وسنا بھگتاں ساتھ، جھلی نہ جائے جدائیا۔ بے شک تیرا کھیل پر تھی آکاش، گگن منڈل تیری وڈیا گیا۔
 ذرے ذرے تیرا نواس، گھر گھر سو بھاپا گیا۔ بن بھگتاں تیری ساچی کرے کوئی نہ خواہش، آشا وچ دھیان نہ کوئے لگایا۔ کلج انت سری بھگونت در
 ٹھانڈے تیرے ہوئے داس، داسی داس روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ سری بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ سو پڑکھ
 نرنجن تھم جناؤندا اے۔ ہر پڑکھ نرنجن دیاکماؤندا اے۔ ایکنکارا ویکھ وکھاؤندا اے۔ آد نرنجن نورو نور ڈگمگاؤندا اے۔ ابناشی کرتا پردہ لاہندا اے۔ سری
 بھگوان بھيو ابھید کھلاؤندا اے۔ پاربرہم برہم آتم اپنا میل ملاؤندا اے۔ درس دے کے ظاہر باطن، پردہ اوہلا آپ چکاؤندا اے۔ نج گھر آتم کر کے واسن،
 گھٹ سوامی سو بھاپاؤندا اے۔ سچ سہنجی لا کے آسن، سنگھاسن اک وڈیاؤندا اے۔ گھر گمبھیر بن کے سرب گن تاسن، گرگھ سجن ویکھ وکھاؤندا اے۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرنی دھرت دھول تیری آسا پور کراؤندا اے۔ دھرنی دھول تیری آسا پور کراؤنگا۔ جن بھگتاں انتر آتم
 مول، اپنا رنگ رنگاؤنگا۔ اٹا کر کے نا بھی کول، جھرننا اپنا سچ جھراؤنگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے لاؤنگا۔ تیرا لیکھا لیکھے
 لاؤنگا۔ بھگت سہیلے آپ تراؤنگا۔ دو جہاناں پار کراؤنگا۔ کھ چوراسی وچوں باہر کڈھاؤنگا۔ شبدری شبد روپ وکھاؤنگا۔ جوتی جوت جوت ملاؤنگا۔ سچ دوار
 قلعہ کوٹ، سچھنڈ اک درڑاؤنگا۔ جتھے پرکاش نرمل جوت، دیاپتی نہ کوئے رکھاؤنگا۔ چرناں ہیٹھاں دب کے چوڈاں لوک، سچ سلوک اک پڑھاؤنگا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرنی تیری سُن پکار، بھگت ادھارے سرجنہار، دیوے مان پتی وڈیا گیا۔ دھرنی کہے میرے ہسدے نین، چھہبر پریم
 لگایا۔ میں جو کچھ آئی سی کہن، سو سچ دتا سنا گیا۔ بھگون تیرے بھگتاں لاڑی موت نہ کھائے ڈین، ویلے انت نہ کوئے پرنا گیا۔ جے توں بنیوں ساک سجن
 سین، دو جہاناں سگلا سنگ نبھایا۔ اچ دی سکھنی گھڑی لیکھے لاؤنی بھنڑی رین، رین تیری چرن دھوڑی مستک لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، تیرے کدماں اُتے کوٹن کوٹ وار سیس جھکایا۔ پڑکھ اکال کہا ہن کر بس، دھر دا تھم سنا گیا۔ جو میرا میں اوس دے ہو گیا وس، اجوڑ رہے نہ رایا۔
 جنہاں ڈھولا گایا دھر دا جس، صفتاں نال صلاحیا۔ اوہناں دی کھول کے اندروں اکھ، پرتکھ درس دیاں جنایا۔ آتم پر ماتم نالوں رہن نہ دیواں وکھ، دھر دا

میلا سچ سُبھانیا۔ پُرکھ اکال دینِ دیال سرب کلا سمرتھ، مہما اکھ کھ سمجھانیا۔ دھرنی دھرت دھول تُوں بھگتاں نال مل کے دس، وصل اِکو دئے کرائیا۔
 حقیقت وِچوں کڈھکے حق، سب دی جھولی دئے بھرائیا۔ اگے رہن نہ دیوے کوئی شک، شکوے رہیا گوائیا۔ جن بھگتاں شبدی شبد دُھر دی دھار پیا کے اگمّا
 رس، نَجھر جھرن دئے جھرائیا۔ جنم کرم داروگ وِجوگ لیکھا کر کے بھٹھ، سنجوگ اگلا دئے بنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جنہاں دے ہر دے گیا
 وس، اوہناں اپنی بستی وِچ لئے وسایا۔

★ ۲۱ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہری پُر مہنگا سنگھ دے گرہ ★

ہوئے پروان در گرگھ ٹکڑا ٹکڑا خوشی منانیا۔ پُرکھ اکال دینِ دیال جو اگمی دھاروں آیا اتر، نرگن نر ویر نر اکار بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی
 نت نوت جو کدے نہ جائے نکر، ایٹھے اوٹھے دو جہاناں برہنڈاں کھنڈاں کیتا قول توڑ نبھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت جس دا کرن شکر، چرن کول
 اُپر دھول نیوں نیوں لاگن پانیا۔ جس صاحب سہیلے اک اکیلے گوہند سورا حاضر حضورا بنایا اپنا پتر، پتا ایک ایک وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ اک اک ٹکڑا کرے پکار، بنیتی در سنانیا۔ سو پُرکھ نر نجن تیرا ٹھانڈا دربار، ہر پُرکھ نر نجن تیری سچ سرانیا۔ ایکنکار تیرے چرن
 کول بلہار، آد نر نجن تیرا جوتی نور نظری آنیا۔ ابناشی کرتے کرپا دھار، سری بھگوان سانجھے یار پروردگار خوشی منانیا۔ پار برہم پر بھ دے آدھار، برہم پیتا
 ساجن اک سنسار، نرگن سرگن سرگن نرگن اگمی دھار چلایا۔ جگ چو کڑی سبجگ تیرتا دواپر کلجک وینہدے رہے نیتز نین اگھاڑ، چار گنٹ دہ دشا اتر پورب
 چچم دکھن اپنا دھیان لگانیا۔ ٹلے پر بت سمند ساگر ویکھے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ڈونگھی کندر پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 دیونہار وڈیانیا۔ ٹکڑے کہن پر بھ کھول دے بھیت، انجھو تیری بے پرواہیا۔ کس بدھ رچیا اپنا کھیل، رنگ نویل دے سمجھانیا۔ محبوب مہبت وِچ آکے کر
 مہر، بے نظیر نظر اٹھانیا۔ لہنا دینا حق حقیقت وِچوں دے نبیر، پورب سب دا جھولی پانیا۔ جگ چو کڑی پچھوں پھردیاں پھردیاں ہویا تیرا میل، گھر وِجے سچ

ودھائی۔ لیکھا چک جائے گرو چیل، چیل گرو اکو رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دے سمجھائی۔ نئے نئے ٹکڑیو سنو اگمی بات، آد جگادی دیاں جنائی۔ جس ویلے شبد سوت رچنا رچی سی آد، پڑکھ اکال اپنی دیا کمائی۔ اچھیا وچوں اگم اتھاہ بے پرواہ وجایا ناد، دُھن اپنی نال ملایا۔ سچکھنڈ نو اسی پڑکھ ابناشی تھر گھر کر آپ وسماد، محل اٹل دتی وڈیائی۔ وشن برہما شو ساجن دتا سی ساز، ترے ترے میلا سہج سبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ دیوے وڈیائی سری بھگوان، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نو اسی نوجوان، مرد مردانہ دیا کمائی۔ سوت دُلارا کر پردھان، تھر گھر دیونہار وڈیائی۔ وشنو شبد سندیشہ دتا ایکو ایک ٹکمران، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی پر م پڑکھ پر ماتم آتم دتا اک پکوان، وست امولک اپنی آپ پر گٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی رہیا جنائی۔ دُھر دی کرنی ہر کرتا، ہر کرتا آپ جنائی۔ سچ سندیشہ دے کے ایکوار، وشن دتا درڑائی۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پیتے وچ سنسار، سہجگ تریتا دوپر کلجگ نت نوت ویس وٹائی۔ زرگن سرگن لے اوتار، پیر پیغمبر ہر ہر کھیل کھلایا۔ شاستر سمرت وید پُران بول جیکار، انجیل قرآناں دے وڈیائی۔ رسنا جہوا بتی دند کر اظہار، کاغذ قلم شاہی میلا سہج سبھائی۔ کلجگ انت سری بھگونت جس ویلے کل کلکی لئے اوتار، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا زرگن زرویر پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ وشنو کہے سچ پر بھ میٹوں دے دس، دُھر دی منگ منگائی۔ جیہڑی وست دتی میرے ہتھ، آد پڑکھ پھڑائی۔ جگ چوکڑی سانھ کے چھڈاں رکھ، دُھر دی سیو کمائی۔ سری بھگوان کہا دُھر سندیشہ دیواں سچ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ جس ویلے پرگٹ ہوواں آپ، وڈ پرتاپ نور خدائی۔ تیرا میرا ڈھولا سوہلا اکو ہووے جاپ، پت پر میثور رہیا درڑائی۔ بھگت سہیلا ہو کے دیواں ساتھ، دُھر داسنگ نبھائی۔ لوک مات ویکھاں کھیل تماش، چارگنٹ کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ وشنو دئے جوڑ کر ارداس، پر بھ اگے سیس نوائی۔ تیری وڈیائی تیرے ہاتھ، بے انت تیری سرنائی۔ سچ سہیلے اک اکیلے میں ویکھاں مار جھات، پردہ اک اٹھائی۔ پڑکھ ابناشی کھول کے آنکھ، نیتز نین دتا جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگمی کھیل رہیا دکھائی۔ پڑکھ اکال کھیل اگم، ہر کرتا آپ جنائی۔ کرے کھیل سری بھگون، پار برہم بے پرواہیا۔ کلجگ انتم جوتی نور اگمی

چاڑھ کے چن، دو جہان کرے رُشائیا۔ بھگتاں بیڑا بنھ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دُھر سندیشہ لینا من، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا کھلائیا۔ بھو ابھیدا سچ کھلاؤندا ہاں۔ وشنوں تیتوں اک جناؤندا ہاں۔ کلجگ اتنم راہ دکھاؤندا ہاں۔ بیس ایکسا وقت سہاؤندا ہاں۔ جگت جگدیشا اک اکھواؤندا ہاں۔ سچ حدیشا اک پڑھاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دامارگ اک جناؤندا ہاں۔ دُھر دامارگ سچ دکھاوانگا۔ کل کلکی ویس وٹاوانگا۔ جوتی جاتا رُپ دھراوانگا۔ کوٹن کوٹی جیو بھلاوانگا۔ گرگھ ورلے نرمل جوتی، گرہ مندر آپ لکاوانگا۔ جن بھگتاں سرت اٹھا کے سوتی، سوہنارنگ رنگاوانگا۔ وشنوں تیرے بھنڈارے دی غریباں گھر پکا کے روٹی، رٹا پچھلا سرب چکاوانگا۔ اوہناں چاڑھ کے منزل اپنی چوٹی، چوٹ اکو نام لگاوانگا۔ اندروں کڈھکے واشنا کھوٹی، دُرمت میل دھواوانگا۔ ایس دی سوچ مول توں نہ سوچیں، سوچیاں ہتھ کسے نہ آوانگا۔ میرا لیکھا لہھے وچوں کسے نہ پوتھی، شاستر سمرت وید پُران صفتاں وچ صلاحوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماوانگا۔ وشنوں کہے پر بھ میں ہو یا خوش، بندنا اک سرنائیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ رہاں چپ، ہتی دند رسنا جہوا صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا ہووے گھپ، ساچا نور نہ کوئے چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے جان لگ، ستمگھ نظر کوئے نہ آئیا۔ سرشی درشی اشٹی لگے دُکھ، دردیاں درد نہ کوئے ونڈائیا۔ غریب نمائیاں ستاوے کوڑی کرپا بھکھ، آسا ترشنا پور نہ کوئے دکھائیا۔ جننی بھاگ لگے نہ کسے گھکھ، ست سرُپ نہ کوئے سمائیا۔ اوس ویلے تیری کرپا نال پواں اٹھ، نرگن نرگن لوواں انگڑائیا۔ تیرے سنت سہیلے ویکھاں ساچے ست، ابناشی اچت اپنا پھیرا پائیا۔ جنہاں دی تیرے نال موئے رت، گھر گھر بیٹھے خوشی منائیا۔ اوہناں دا پکوان جگت سکاٹک، ٹکڑے رُپ وٹائیا۔ ٹھاکر سوامی انترجامی جس ویلے لگے تیرے گھکھ، دو جہان ترسن تھاوں تھانئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ کھیل کھلائیا۔ سکاٹک کہے میں دساں کی، جگ چوکڑی میری قیمت کسے نہ پائیا۔ لگھ چوراسی کھاندا رہیا جی، جیون جگت وچ وڈیائیا۔ میتوں پتھراں اندر لیا پیہ، پیسن پیس سیو نہ کوئے کمائیا۔ کسے نے پتر پالیا کسے نے پالی دھی، کوئی کُٹب رہیا رجائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال میری ساچی رکھی کسے نہ نینہہ، لوک مات جڑ نہ کوئے لگائیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ لہا پینڈا وسیج، چلدیاں چلدیاں نیڑے آئیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ ٹکڑیاں ویکھ کے لگا بھوگ، سچھنڈ وجی ودھائی۔ ہویا پرکاش نرمل جوت، نور اگم رُشائیا۔ شبد اگم لگی چوٹ، ڈنکا اک شنوئیائی۔ گر اوتار رہے سوچ، پیر پیغمبر لین انگڑائیائی۔ بھگت بھگوان دی ویکھن مَونج، مجلس بے پرواہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کریئے کھوج، بھئیئے واہو داہیا۔ صاحب سلطان دے ویکھئے چوج، چوجی ہو کے ویکھ وکھائی۔ جن بھگتاں سنا کے اپنا سلوک، دُھر دے وچھڑے لئے ملائی۔ دُئی دویت کٹ کے ہوئے روگ، ہنگ برہم دتا سمجھائی۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، تیج تت دتی وڈیائی۔ پریم پیار دی دے کے چوگ، ترشنا بھکھ بُجھائی۔ نہ کوئی ہرکھ نہ سوگ، چنتا غم نہ کوئے جنائی۔ وشنوؤں کہے میرے بھنڈارے نالوں چنگا روٹ، دو جہاناں سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ ٹکڑا کہے میں سب توں وڈا، پر بھ وڈے دتی وڈیائی۔ میٹوں وشنوؤں جا پے بالا نڈھا، چرناں وچ سپس نوئیائی۔ ایسے کارن گر اوتاراں پیر پیغمبر ایں لگا سدا، دُھر دا حکم اک سنائی۔ تہاڈا حصہ ویکھو ادھا، جو پورب رکھیا بچائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ ٹکڑا کہے میں دساں احوال، اپنا آپ جنائی۔ جگ چو کڑی پیٹے کال، کال گراس کرے لوکائی۔ نت نوت ہو گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر سیو کمائی۔ میرا کسے نہ کیتا ادھار، عدل سچ نہ کوئے کمائی۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں بھکھیاں ننگیاں بنیا نہ کوئے دلال، سچ وچولا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل دیون آیا وڈیائی۔ ٹکڑا کہے میں لاواں ٹکر، دو جہاناں ویکھ وکھائی۔ میرا بھيو کوئی نہ جانے فقہ، فکریاں وچ نہ کوئے جنائی۔ پُرکھ اکال نے جیہڑی ستوں لکھی سطر، گو بند اک جنائی۔ جیہڑا ماچھو واڑے دتا پتر، او سے دی ونڈ ونڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ ستوں سطر دا آخری سلوک، ایکنکار دتا جنائی۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں دے کے روزی روز، رازق رحیم ہوئے سہائی۔ جنہاں دی آشنا منسا پوری کرے لوچ، لوچن نین ملے وڈیائی۔ بھنڈارا رہے بہت، اتوٹ اٹھ دے کرائی۔ دُھر دا حکم نہ کوئی سکے روک، وشن برہما شو بیٹھے سپس نوئیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھنڈارا رہیا وکھائی۔ سچ بھنڈارے توں لاه کے پردہ، برہمنڈ کھنڈ دے وکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو ڈھولا پڑھدا، تیرا میرا راگ الائی۔ دھن وڈیائی جو ٹھا کر سوامی کھیل کردا، کرتا بے پرواہیا۔ بھگتن پتا ہو کے بردا، ادلا بدلی رہیا کرائی۔ جس دارس کوئی نہ چکھدا، بے انت کہہ سرب سمجھائی۔ جو مالک اپنے

دیس دا، سچھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ سو کلجگ انتم ویکھدا، جوتی جاتا ویس وٹائی۔ لہناکے پچھلی ریکھ دا، اگے کھیل ہور ورتائی۔ حکم چلنا اک نریش دا، نر نرائن آپ ورتائی۔ ایہہ ٹکڑا نہیں محتاج بُکھیاں دے پیٹ دا، بُکھیاں دی بُکھ نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ سب دا ویکھ وکھائی۔ ٹکڑا کہے میں روواں ماراں دھاہ، نیناں نیر وہائی۔ پُرکھ ابناشی بے پرواہ، تیری بے پرواہیا۔ نظری آیا چار کُنٹ ویکھیا نین اٹھا، دہ دشا اٹھ کھلایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرکھ تھوڑے میٹوں رہے دھیا، انتر آتم دھیان لگایا۔ شاستر سمرت وید پُران رہے گرلا، اُچی کوک کوک دین دُہائی۔ اٹھسٹھ تیرتھ نین رہے شرما، نیز اٹھ نہ کوئے اٹھائی۔ کلجگ سادھ سنت جیو جنت رہے نہا، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ شاہ سلطان راج راجان بُکھیاں بُکھ نہ سکے کوئی گوا، دُکھیاں دُکھ درد نہ کوئے ونڈائی۔ جس کلر وچ دے کاہی کانا اڈدی چھاہ، دھوڑ واہو داہیا۔ اوتھے کھیل بے پرواہ، پاربرہم آپ وکھائی۔ اک اک قطرہ کوٹن کوٹاں دے رجا، بھنڈارے ست سچ کرائیا۔ جن بھگتو تہاتھوں وکھرا نہیں خُدا، جُدا انگ نہ کوئے رکھائی۔ تہاڈے ہر دے دے شام صُبح، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ مانس وچوں مانس جنم دے بدلا، سُرتی شبد نال دے جُڑایا۔ نیز نام ندھانا کلج دیوے پا، لوچن نور کر رُشنائیا۔ اگلا لیکھا دے سمجھا، پچھلا پندھ مُکائی۔ جو سکا ٹکڑا لیندا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک وکھائی۔ ایسے نوں کھا کے اپنا آپ لئے رجا، دُکھیاں دُکھ دے گوائیا۔ تہاڈا ٹکڑا کھا کے تہاڈا بنے ملاح، بیڑا دو جہاناں پار کرائیا۔ شبدی دیوے سچ صلاح، کرے اک پڑھائی۔ راتی سُنٹیاں دے جگا، جاگدیاں در آئی۔ درشن دیوے اٹھا، بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ مرن توں پہلوں جنم دی دیوے دُعا، جنم اپنے لیکھے لایا۔ کرماں داروگ دیوے گوا، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھائی۔ ساچی منزل دیوے چڑھا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ ایڑا پَنگل سِکھمن ٹیڈھی بنک آسا نسا ترشنا پنج وکار کوئی نہ سکے اٹھا، ادھ وچ ڈیرہ نہ کوئے لایا۔ شبد اگئی اناد انادی اناد دُھن گرو اوتار گئے سنا، سُرتی اپنا تال وجایا۔ سچ سَنگھان آتم پر ماتم پاربرہم برہم اکو دے وکھا، پاوا چول نظر کوئے نہ آئی۔ دیا باقی کملاپاتی گرہ مندر کا یا اندر دے جگا، نرل جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا رہیا وکھائی۔ سکا ٹکڑا ویکھ گرو اوتار، پیر پیغمبر دھیان لگایا۔ سارے کہن ہووو خبردار، اٹھو چائیں چائیا۔ وشن برہما شو کہے چلو چلیے یار، یار ڈا پندھ مُکائی۔ لوک مات ویکھیے اوہ وہار، جو وویاری رہیا کرائیا۔ جس داراہ تکدے رہے چوکڑی جگ چار، بھوکھتاں وچ صلاحیا۔

جس دی راگاں ناداں وِچ گاؤندے رہے وار، ڈھولیاں کلمیاں نال صلاحیا۔ جس نوں من دے رہے پروردگار، پر م پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ جس دا تلمدے رہے سچھنڈ سچا دربار، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ سو پُرکھ اکلا دین دیا لا سوہے بنک دوار، بھگوان اپنا ویس وٹانیا۔ ساچی سکھیا سنتاں آپ سکھال، ساکھیاں کرے پڑھانیا۔ آد جگادی برہم برہادی وِشنوں تیرا حل کرے سوال، بھيو ا بھیدا دے جنانیا۔ اٹھ ویکھ نیتز کھول تک ٹکر بنا دال، دلدریاں دلدر رہیا گوانیا۔ ایسے دے پچھے آتما پر ماتما پر ماتما آتما دا پچھے حال، اندر وڑ کے کھوج کھوجانیا۔ گر کھو تھادے بھاگ لگاوے کایا دھرم سال، دھرم دوارا اکو اک وکھانیا۔ جوت جگا کے بے مثال، مسل اپنی دے سمجھانیا۔ تھادے نیڑ نہ آوے کال، رائے دھرم چتر گپت اکھ نہ کوئے اٹھانیا۔ جنہاں پریم پیار نال دھر دا ٹکڑا دتا کھوال، خواہ مخواہ اپنی سیو کمانیا۔ ایسے کارن سبج چلے اوٹڑی چال، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا شہنشاہیا۔ غریب نمائیاں ساچے تخت دیوے بہال، جس دا مالک اک اکھوانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھال، گر کھ گر گر اپنے رنگ رنگانیا۔ گر کھ کوجھے کملے نہیں ایہہ سچے لال، جو چل آئے سرانیا۔ جنہاں دے انتر آتم سوہے تال، نجھر جھرنارہیا جھرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے تھاوں تھانیا۔ ٹکر کہے میٹوں جگ جگ گئے ٹک، اپنا حکم سنایا۔ کوٹن کوٹ رسنا نال کھا کے پھیر دین تھک، سچا رس سمجھ کسے نہ آنیا۔ جس ویلے بھگوان بھگتاں بنالئے اپنے پت، اپنے سٹ دُلا رے اپنی گود اٹھانیا۔ نرگن ہو کے نرگن دھاروں پئے اٹھ، سرگن دیوے مان وڈیانیا۔ اوس ویلے دست لیاوے کچھ، جن بھگتاں بھیٹ چڑھانیا۔ اوہنوں کوئی نہ سکے بچھ، بھرے بھلے سرب لوکانیا۔ ایہو بھيو پر بھو دا گچھ، جگ چوڑی سمجھ کسے نہ آنیا۔ جگت وباراں وِچ سرشٹی گئی رُجھ، رُچی آتما پر ماتما نال نہ سکے جڑانیا۔ شبدی دھار اکو پتی سچ، سوکھم ویکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رُگھرانیا۔ ٹکڑا کہے میرے ویکھو ٹوٹے، ٹٹیاں رہیا جڑانیا۔ گر سکھ گوہند دے پت پُرکھ اکال دے پوتے، پتا پوت پوترے اکو رنگ رنگانیا۔ جنہاں دے انتر شبد اگئی لگے چوٹے، نادی دُھن کرے شنوائیا۔ سو اکو رنگ وڈے چھوٹے، بڈھا بال بردھ نظر کوئے نہ آنیا۔ اکو دھار اندر پروتے، من کا منکا اپنے نال جڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے چائیں چانیا۔ سکا ٹکر کہے میں ویکھیا راہ سکھالا، سکھ ساگر نظری آنیا۔ جس ویلے کلجک دا نکلن لگا دوالا، چاروں کُنٹ پئی دُہانیا۔ سچا دسے نہ کوئے پرتپالا،

پر تپالک ہو کے سیو نہ کوئے کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، غریباں دا لیکھا نصیباں وچوں باہر کڈھائیا۔ ٹکڑے کہن پنچ پنچ ہندے دیکھے اکتھے، گرگھ ٹکڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ اکو نام چار ورن جان رتے، شوڈر ویش کھتری براہمن نظر کوئے نہ آئیا۔ وست امولک نام پدارتھ وکے اکو ہئے، پُرکھ اکال دیونہار آد جگاد بے پرواہیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک دے رہن مول نہ رتے، آتم پر ماتم پر ماتم ہر گھٹ نظری آئیا۔ شبد سورہا حاضر حضور مارگ اگما اکو دتے، چار گنت دہ دشا سچ سمجھائیا۔ بھگت بھگوان دو جہان سچھنڈ دوار سدا وسے، دوجا دھام مقام نظر کوئے نہ آئیا۔ پریم پریتی ساچی نیتی سنت سہیلے پھرن نٹھے، گرگھ گر سیکھ بھجن واہو داہیا۔ پت پر میثور سرن سرنائی جو جن لگے، سو اگنی اگت گئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا دکھائیا۔ ٹکڑے کہن اسیں ہندا دیکھیا جوڑ، پنچم پنچ ملے وڈیائیا۔ سرتی بدھی شبدی ڈور، دُھر مالک دُھر دی گنڈھ پوائیا۔ نام ندھانے سچ بانے چڑھا کے اپنے گھوڑ، دو جہاناں پار کرائیا۔ صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں ملن دی سدا لوڑ، جگ چو کڑی دیکھے چائیں چائیا۔ کوڑی کریا من واسنا چم درشی دسے ڈھور، گرگھ گر سیکھ سہنساں وچوں ہنس نظری آئیا۔ کلج کوڑی کریا گرہ گرہ گھر گھر دسے چور، دوس رین گھڑی پل بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ اپنے رنگ رنگائیا۔ ٹکڑے کہن ہندا دیکھیا ملاپ، ہر کرتا دیا کمائندا۔ جنم جنم دامیٹ کے پاپ، دُرمت میل دھوائندا۔ آتم پر ماتم بنا کے ساک، ناتا دُھر دا آپ دکھائندا۔ کوڑی کریا میٹ کے تاپ، ترے گن ڈیرہ آپ ڈھائندا۔ درس دکھائے ساکھیاں، نج نیز آپ کھلائندا۔ پورا کر کے بھوکھت واک، واسطہ اپنے نال جڑائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم رنگ رنگائندا۔ پنچم کہن ساڈا مٹیا پر پنچ، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ جگت وکارے ہویا انت، انتشرن کھوج کھوجائیا۔ ٹھاکر ملیا سری بھگونت، بھگون دے وڈیائیا۔ سو سجن سوامی کہے سنت، جو ست وچ رہے سمائیا۔ دیونہار وڈیائی وچوں جیو جنت، جیون جگت آپ سمجھائیا۔ ٹکڑے کہن ساڈا بھنڈار ہووے بے انت، دکھیاں دا دکھ بھکھیاں دی بھکھ رہے نہ رائیا۔ پنچ کہن مل کے سب نے گایا اکو چھند، سوہلا ڈھولا راگ جنائیا۔ جس نال وچھڑیا ملیا ہر کنت، وجی گھر ودھائیا۔ جس دی مہما سدا اگت، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دیونہار وڈیائیا۔ پنچ کہن ہویا سنجوگ، گھر میلا سچ سمجھائیا۔ جنم کرم دا مٹیا

وِجُوگ، وِچھوڑا دِتا چُکائیا۔ سچ بھنڈارے دی دے کے چوگ، پُچھلی نِنديا کولوں دِتا ہٹائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دِتا مُکائیا۔ بھگت بھگوان اِکو رنگ دکھا کے اپنی مَوَج، مجلس اِکو گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیکھے تھاؤں تھانیا۔ تیج کہے ہر پایا ٹھاکر، اور لوڑ رہی نہ رائیا۔ پار کنارہ ڈُونگے ساگر، گہر گور دِتا کرائیا۔ نہکرمی کر کے کرم اُجاگر، جنم کرم دِتا بدلایا۔ سچ دوارے دے کے آدر، آدرش اپنا دِتا دکھائیا۔ مہروان ہو کے کریم قادر، قُدرت پردہ رہیا اُٹھائیا۔ سچ ونجارے بنا سو داگر، ساچا ہٹ اِک کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا چُکائے چائیں چانیا۔ ٹکڑیو تہاڈی سوہنی ونڈ، ہر کرتا آپ رکھائیا۔ جن بھگتاں اندر پاؤنی ٹھنڈ، منمکھاں اگن تپائیا۔ پنچم آوے اِک اند، سیتل دھار وہائیا۔ تہاڈا مالک اِک بخشند، بے پرواہ ہوئے سہائیا۔ جس نال چھوہ دند، دند دند وِچ سہائیا۔ بھگت اُدھارن تہاڈا کم، کمی کوئی رہن نہ پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تہاڈی آسا منسا پُکار لئی من، در آیاں لیکھا لیکھے وِچ رکھائیا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہری پُربھیاں دے بھنگڑے سمیں ★

بھنگڑے اندر چھوٹے بچے بالے نڈھے نچے، پریم بستر تن رمائیا۔ انتر باہر پریم پریتی اندر ہسے، دُھن خوشیاں راگ الایا۔ گرکھ سبجن دیکھو سچے، ست سچ درڑائیا۔ جگت شنگار کایا ماٹی بھانڈے کچے، تن وجود سو بھاپائیا۔ جے ایسے طرح اندروں جاؤرتے، نام رنگن حق چٹھائیا۔ درشن پاؤ ساچی اگھے، نچ لوچن نین کھلایا۔ ڈھولے گاؤ دُھر دے پٹے، صفت بے پرواہیا۔ جتھے مردنگ اگئی اِکو وجے، انحد سیو کمائیا۔ سنت سہیلا سچ دوارا کوئی لنگھے، جس سنگر آپ لنگھائیا۔ نیز لوچن نین اگھ پر تکھ سری بھگوان ست سرُپ اِکو دے سچ سنگھاسن اُچے پلنگے، محل اٹل ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اِک سمجھائیا۔ ڈھول کہے میرا سُن لو ڈگا، دو جہان رہیا جنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جامہ چنگا، منکھتا ملے وڈیائیا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش پنجاں تٹاں گھاٹ گھڑیا بندہ، من مت بُدھ نال رلائییا۔ اسدے اندر اگم اتھاہ مردنگا، جو دوس زین کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں سنتاں گرکھاں گرکھاں ساچا

ٹیچر مل گیا سنگا، سنگر داتا بے پرواہیا۔ اوہناں دا پیر سوہوے ننگا، جو دھرنی نال چُھہائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کریا دیکھو شوہ دریا کسے نہ لنگھا، پاندھی پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ گھر گبھیر بے نظیر ڈھولا شبد گاؤ اک چھندا، نعرہ حق حق سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ڈھول اُتے لگی بولے کھل، کوک کوک سنائیا۔ ہوئے وچھوڑا نہ گھڑی پل، جھلی نہ جائے جدائیا۔ جتھے گرگھ گرگھ ہر جن بیٹھے رل، تال اکو وجے چائیں چائیا۔ نیز روندے دیکھو جل تھل، ٹلے پربت جنگل جوہ اوجاڑ پہاڑ دین دُہائیا۔ دُئی دویتی شرع شریعتی میٹ کے دیکھو سل، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ بچے نڈھے کریا ہاسہ، خوشیاں کھیل وکھائیا۔ ایہہ ناچ نہیں کوئی جگت تماشہ، نوآ ویس نہ کوئی وکھائیا۔ ایہناں دے انتر پریم پریت دی سچی خواہشا، خالص اکو دھیان لگائیا۔ بن کے سیوک داسی داسا، در گھر ٹھانڈے سیو کمائیا۔ جنم کرم دی پوری کر جائے آسا، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دے چرن کول اُپر دھرنی دھرن ملے بھرواسا، ٹیک ایک نظری آئیا۔ لیکھا جانے پر تھی آکاشا، گگن منڈل گگنتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بالے نڈھے کرن پکار، آتم انتر کوک سنائیا۔ توں صاحب سوامی سرجنہار، بے انت تیری وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم ملیا اپار، اپر پیر تیری اوٹ تکائیا۔ جگ چوڑی بیٹے وچ سنسار، لکھ چوڑاسی جنم جنم بھوئیا۔ خوشیاں نال گیت گاؤندے آئے سچے دربار، بن کے پاندھی پندھ مُکائیا۔ ڈھول ڈھمکا وجے نال اپار، سوہنا تال وکھائیا۔ جگت شنگار گھنگرؤ اپنی کرن پکار، اندر وڑ وڑ دین دُہائیا۔ پُرکھ ابناشی کرپا دھار، بند کوڑی دے گھلایا۔ جتھے سدا سدا تیری اک گفتار، شبدی ناد الائیا۔ سو مندر سچ وکھال، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ دیا باقی کملاپاتی اکو وار بال، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دے مان وڈیائیا۔ بھنگرا پایا بول جیکارے، ڈھولے جگت سنائیا۔ سُن پکار آپ داتارے، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ نیز لوچن نین درس دے اگم اپارے، انتر آتم پردہ لاہیا۔ تیرے رنگ برنگے جوتی جوتے دیکھئے اوہ نظارے، جو جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ ساچے مندر لگے جتھے اکھاڑے، سرتی شبدی بیٹھے ناچ نچائیا۔ سنت سہیلے سجن سوہنے لاڑے، در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ منمت بدھ ہین سمجھے نہ کوئی وچارے، چلے نہ کوئے چترائیا۔ در آئے تیرے دوارے، در گاہ ساچی دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال

ترائیا۔ جن بھنگڑا پایا آن، ملے مان وڈیائی۔ تارنہارا بال آنجان، بالیاں ہوئے سہائیا۔ راتی سٹیاں گھر گھر درس دیوے بھگوان، جوتی جاتا ویس وٹائی۔ نالے
 دس کے جاوے اپنا گان، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئی نہ آئی۔ شبد اگم سنا دھنکان، سوئی سرت اٹھائی۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ کا یا مکان، گھر گھر
 وچ کرے رُشائیا۔ دُور دُراڈا سجن ملے آن، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ چرن پریتی دے کے دان، ساچی ریتی دے دکھائی۔ لیکھا مک جاوے آون جان، لکھ
 چوراسی پندھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ دکھائی۔ چھوٹے بچے جو آئے بن درویش، در ٹھانڈے الکھ جگائی۔ تنہاں
 دکھاوے اپنا دیس، کچھنڈ واسی بے پرواہیا۔ جتھے آد پُرکھ ابناشی کرتا جوتی دھار سدا پرویش، رُپ رنگ رکھ نہ کوئی سمجھائی۔ دو جہاناں مالک خالق بن
 نریش، نر زین حکم سنائی۔ پریم پیار دی لیکھے لا کے کھید، کھیل اپنا دے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا سچ سُبھائی۔ بال آنجانیاں
 ویکھے سوہنے رنگ، رنگ رتا دے وڈیائی۔ پرم پُرکھ دا اکو اند، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ جنم کرم دی پورب ٹٹی دیوے گنڈھ، سرتی شبد ملائی۔ مانس جنم نہ
 ہووے بھنگ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھے لاوے اک اک ڈھولا چھند، سنسا رہن کوئے نہ پائی۔ جس نے ملدے ویکھے بند، سو بندی خانہ دے تڑائی۔
 جیسہڑی دست بالے مول نہ منگن منگ، سو اننگی جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ مان ویکھیا بچیاں ملدا، دھرنی رہی
 سنائی۔ توں مالک ہر گھٹ دل دا، لکھ چوراسی وچ سائی۔ جگ چوکڑی بھگتاں ملدا، نت نوت ویس وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل
 دے دکھائی۔ ساچی کھیل دس میرے محبوب، در تیرے عرضوئی۔ محل اٹل تیرا اُچ عروج، عرش قرص سپس نوائیا۔ بھيو گھلا دے اپنی منزل سچ مقصود،
 در گاہ ساچی پردہ لاپیا۔ جو تیرے پریم پیار اندر جاندے جو جھ، بسمل رُپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لیکھا دے درڑائی۔ سُن
 سندیشہ دھرنی دھول، ہر کرتا آپ جنائی۔ پر بھ دا کھیل الہی اول، نورو نور نور رُشائیا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ واسی جوتی جاتا آتم پر ماتم رہیا مول، جگت نیتز
 نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ مہر نظر کرے پر بھ ایک، ایکا ایک دے وڈیائی۔ بخشنہارا ساچی ٹیک، ٹکا
 مستک دے لگائی۔ بالی بڈھ بڈھ بیک، دُرمت میل دھوائیا۔ کوڑی کریا نہ لگے سیک، اگنی تت نہ کوئی تپائی۔ سوہنا کھیل جس سوامی لیا ویکھ، پیکھ خوشی

منائیا۔ اوسے دا اوہو لیکھ، بھوکھت دتا وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھنگڑا کہے میں ہو یا خوشحال، خوشی میرے اندروں نظری آئی۔ سوہنے چنگے لگے ننگے بال، اپنا تال دکھائیا۔ میں پر بھ دے آگے کراں اک سوال، دوئے جوڑ بینی سچ سنائیا۔ توں سمر تھ سوامی سدا وسنا ایہناں نال، اندر باہر ہونا سہائیا۔ ویلے انت انت نہ کھائے کال، جم نیڑے کوئے نہ آئی۔ پتر گپت لیکھ نہ سکے دکھال، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ لے کے جانا اپنے سچھمنڈ سچی دھرم سال، درگاہ ساچی میل ملائی۔ توں داتا مالک خالق سدا پرتپال، پرتپالک تیری بے پرواہیا۔ تیرا شبد سٹ سچ سدا دلال، وچولا اکو نظری آئی۔ ایہہ کھیل جگت نہیں بھگت نشان، نشانیاں وچوں نشانہ دتا پرگٹائیا۔ جنہاں نوں ملیا آپ سری بھگوان، جوتی جاتا نظری آئی۔ اوہناں دا لیکھا کئے دو جہان، ایہتھے اوتھے ہوئے آپ سہائیا۔ بچو تہاڈا بھنگڑا ہو یا پروان، پروانے دھر دے تہاڈے ہتھ پھڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اکو چرن دھیان، نیتز لوچن نین نچ اپنی اٹھ کھلائی۔ اٹھ کہے میرا چک دے پردہ، دوئے لوچن کم کسے نہ آئی۔ جو تیرے وچھوڑے اندر سڑدا، تس دی آگنی دے بُجھائی۔ جو تیرا گیت گہر گمبھیر پڑھدا، ڈھولا راگ الائی۔ کیوں نہیں اوس دے اندر وڑدا، زرگن ہو کے پھیرا پائی۔ توں مالک ساچے گھر دا، گرہ مندر دے وڈیائیا۔ نکا بالا نڈھا تیرا کھیل کردا، ویکھنہار جگت لوکائی۔ ایہہ دھوکھا ول چھل دا، بھرم بھلیکھا دے مٹائی۔ تیرا واسا نہیل دھام اٹل دا، پدوی اکو دے جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھالا دے ڈھول کھل دا، ڈگا اپنا نال ملائی۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پیارا سنگھ دے گھر پنڈ ڈرولی کلاں ضلع جالندھر ★

جن بھگتاں اندر راگ سنگیت، شبدی داتا شبد سنائی۔ جن بھگتاں اندر ٹھاکر میت، سو پُرکھ زرنجن سو بھا پائی۔ جن بھگتاں اندر ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی رہیا سائی۔ جن بھگتاں اندر ٹھانڈا سیت، امرت رس نظری آئی۔ جن بھگتاں اندر رُپ دکھائے ہست کیٹ، ایکا نور رہیا چکائی۔ جن بھگتاں اندر دھام انڈیٹھ، محل اٹل ویکھ دکھائی۔ جن بھگتاں اندر آتم پر ماتم کر کے سچ پریت، پریتم اپنا جوڑ جڑائی۔ جن بھگتاں اندر بنک دوار بنا کے سچ

مسیت، کلمہ حق جنایا۔ جن بھگتاں اندر پاربرہم برہم کرے تعریف، صفتاں صفت صلاحیا۔ جن بھگتاں اندر جنا کے اک حدیث، حضرت رہیا سمجھایا۔ جن بھگتاں اندر جوتی دھار اگنی لیک، جگت نیز نظر کوئی نہ آیا۔ جن بھگتاں اندر کوڑی کریا میٹے ٹھیک، مایا ممتا موہ چُکایا۔ جن بھگتاں اندر ست سچ دی کرے آپ تصدیق، شہادت اپنی دے بُھگتایا۔ جن بھگتاں اندر آد جگادی بن وسنیک، گھر ٹھانڈے سو بھاپایا۔ جن بھگتاں اندر پر کھنہارا ساچا نیت، نیت نوتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اندر رُوپ رُوپ انوپ جنا کے نیک، نیکو نیکا اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اندر وجا مردنگا، مردنگ اک سناپا۔ جن بھگتاں اندر نوری چندا، جوتی جوت کرے رُشناپا۔ جن بھگتاں اندر امرت دھار اکو گنگا، جھجر جھرنا آپ جھرایا۔ جن بھگت اندر اکو پیارا پریم پریتی آپ جنا اکو چھندا، سوہنگ ڈھولا رہیا گایا۔ جن بھگتاں اندر اکو کنارہ اکو کنڈھا، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اندر پانی دُھر دا ٹھنڈا، سومانجھ دیاں جھرایا۔ جن بھگتاں اندر لال گلالا اکو رنگ رنگا، ایٹھے اوٹھے اتر کدے نہ جاپا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اندر اکو رس، ہر رسیا آپ جنایا۔ جن بھگتاں اندر اکو رہیا وس، پت پر میشور ڈیرہ لاپا۔ جن بھگتاں اندر اکو رہیا ہس، سو پُرکھ زرنجن سوامی خوشی مناپا۔ جن بھگتاں اندر اکو کھیل کرے سمرتھ، پُرکھ اکال وڈی وڈی اپا۔ جن بھگتاں اندر اکو نام بانی گائے اکھ، کتھنی سمجھ کوئی نہ آیا۔ جن بھگتاں اندر اکو آتم پر ماتم گائے جس، دُھر دا ڈھولا صفت صلاحیا۔ جن بھگتاں اندر اکو کھولنہارا اکھ، پرتکھ رُوپ گوسانیا۔ جن بھگتاں اندر دیونہارا ساچا حق، حقیقت سب دی جھولی پاپا۔ جن بھگتاں اندر سُرتی شبدی میلا کرے جھب، جگت وچھوڑا پندھ مُکاپا۔ جن بھگتاں اندر نو دوارے پار کر کے حد، گھر اپنا دے دکھایا۔ جن بھگتاں اندر ترے گن مایا میٹ کے اگ، سائتک ست دے کراپا۔ جن بھگتاں اندر بن مکے کعبے کرائے جج، ججرہ ساچا دے سمجھایا۔ جن بھگتاں اندر نظری آئے نوری رب، جوتی جوت جوت چکاپا۔ جن بھگتاں اندر سچ سنگھاسن ویکھے لنگھ، منزل منزل پھیرا پاپا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ دکھایا۔ جن بھگتاں اندر ساچا ڈیرہ، ہر کرتا آپ لگاپا۔ جن بھگتاں اندر نیرن نیرا، دُور دُراڈا خوشی دکھایا۔ جن بھگتاں اندر ساچا کھیڑا، کایا کھڑکی دے کھلایا۔ جن بھگتاں اندر گھلا ویہڑا، آتم پر ماتم ویکھ دکھایا۔ جن بھگتاں اندر جھگڑا چکے تیرا

میرا، ہوئے ہنگتا نہ کوئے لڑائیا۔ جن بھگتاں اندر چاؤ گھنیرا، غمی خوشی اِکو رنگ دکھائیا۔ جن بھگتاں اندر بھگون کرے سد و سیرا، نچ گھر بیٹھا سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پٹی وڈیائیا۔ جن بھگتاں اندر گاوے دُھن، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ جن بھگتاں اندر پکار لئے سُن، پت پر میشور بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اندر دکھائے ساچے گن، اوگن رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں اندر قیمت کرتا پائے لُل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتاں اندر نرمل جوت، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں اندر شبد نگارے لا کے چوٹ، سوئی سُر ترقی دئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں اندر ہوئے ہنگتا کٹ کے روگ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ جن بھگتاں اندر کھول کے نیز لوچن لوچ، آسانسا ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں اندر لہنا چُکا کے ہرکھ سوگ، چنتا غم دئے گوائیا۔ جن بھگتاں اندر آتم پر ماتم کر کے دُھر سنجوگ، دُھر دا جوڑ دئے بنائیا۔ جن بھگتاں اندر شبد اگمی دیونہارا چوگ، کوڑی کرپا بھکھ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں اندر اک پیار، پرم پُرکھ پر بھ آپ کرائیندا۔ جن بھگتاں اندر اک وبار، بوہاری آپ سمجھائیندا۔ جن بھگتاں اندر اک اُجیار، جوتی جاتا نظری آئیندا۔ جن بھگتاں اندر اک دُھنکار، انحد نادئی ناد سُنائیندا۔ جن بھگتاں اندر اک بہار، کایا گلشن آپ مہکائیندا۔ جن بھگتاں اندر اک دربار، دُھر درباری آپ سُبھائیندا۔ جن بھگتاں اندر اک آواز، اگمی آپ لگائیندا۔ جن بھگتاں اندر کھول کے راز، پردہ اوہلا آپ چُکائیندا۔ جن بھگتاں اندر کر نواس، سچ سَنگھاسن سو بھاپائیندا۔ جن بھگتاں اندر ہو کے داسی داس، نرگن نرگن سیو کمائیندا۔ جن بھگتاں اندر جنم کرم دی پوری کرے آس، آون جاون لکھ چوڑا سی پھند مُکائیندا۔ جن بھگتاں اندر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن گوپی کاہن پا کے ساچی راس، منڈل منڈپ آپ سُبھائیندا۔ جن بھگتاں اندر ساچا دیپک، دیا اِکو نظری آئیا۔ کرے کھیل پر بھ ٹھا کر سوامی پریتم، پت پر میشور بے پرواہیا۔ دُھر درگاہی اِکو میتن، متر پیارا نظری آئیا۔ جن بھگتاں اندر ہو نزدیکن، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں اندر سوہنا رنگ، ہر کرتا آپ رنگائیا۔ جن بھگتاں اندر سوہنا پلنگ، ست ستوادی آپ وچھائیا۔ جن بھگتاں اندر سوہنا مردنگ، وڈ مردانہ آپ وجائیا۔ جن بھگتاں اندر سوہنا اند، بن رسنا جہوا دئے دکھائیا۔ جن بھگتاں اندر سوہنا چند، جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں اندر سوہنا انگ، انگیکار آپ ہو

جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ جن بھگتاں اندر سچ سماج، سمگری آپ لکائیا۔ جن بھگتاں اندر ست رواج، جوٹھ جھوٹھ نہ کوئے دکھائیا۔ جن بھگتاں اندر دُھر دی دات، دست اموک نام لکائیا۔ جن بھگتاں اندر میٹ اندھیری رات، چاندنی نُور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں اندر اٹھے پہر رہے پر بھات، سندھیا وقت نہ کوئے سہائیا۔ جن بھگتاں اندر اِکو کھولے تاک، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ جن بھگتاں اندر بھگن سدا وسے ساتھ، سنگی ہو کے دُھر دا سنگ نبھائیا۔ جس تکیا سو ست ست کر کے گیا آکھ، آخر اپنا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں کر کے پوری آس، آہستہ آہستہ اپنی منزل رہیا چڑھائیا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سنسار سنگھ دے گرہ ڈوڈا رہیانا ★

دھرنی کہے کیوں میل ہو یا پنجاں، پنچ پنجاہ دے سمجھائیا۔ میں لیکھا کھ تھکی اِکو نجا بونجا، باون اکھری صفت صلاحیا۔ جگ چوکڑی دھار ویکھی شترنجا، شاہ سلطان اپنی آپ بنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنگھاسن لاؤندے رہے اُتے منجا، پنچ تت کایا چولی دے وڈیائیا۔ من مت بُدھ دھار کھیلدے رہے خاکی بندہ، بندگی اگئی اک درڑائیا۔ جوتی نُوری چاڑھدے گئے چندا، گھٹ مندر کر رُشنائیا۔ سنت سہیلیاں لاؤندے گئے انگا، انگیکار اکھوائیا۔ تیرتھ تٹ سہاؤندے گئے جمنا سرتی گوداوری گنگا، گہر گبھیہر تھم سنائیا۔ ڈھولا سوہلا راگ سناؤندے گئے چھندا، منتر رسنا نال پڑھائیا۔ بھيو گھلاؤندے گئے جیو پنڈا، برہمنڈ کھنڈ درڑائیا۔ لیکھ چکاؤندے گئے وشن برہما شو سرت اندا، اند اندرا سن کھوج کھوجائیا۔ گر کھیاں اندر نام کُنجی لا کے کھولدے گئے چندا، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ شبد انادی دس کے گئے بندا، مات پت نہ کوئے وڈیائیا۔ تھم سندیشہ دیندے گئے گنی گہندا، دُھر دی دھار اک درڑائیا۔ امرت رس وهاؤندے گئے ساگر سندھا، جل تھل مہینل ویکھ دکھائیا۔ تند ستار و جاؤندے گئے سرنگا، مردنکا ہتھ اٹھائیا۔ کوڑی کر یا ہوئے ہنگتا میٹدے گئے چندا، ست ستوادی دھیرج اک دھرائیا۔ پر ماتم آتم دسدے گئے ساڈھے تن ہتھ اندر رہندا، زرگن ہو کے سو بھاپائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں مارگ دسدے گئے چنگا، چار کُنٹ دہ دشا کر

پڑھائیا۔ من ذبے نال کردے گئے دنگا، گھر گھر وچ دیکھ لڑائیا۔ سنت ساجن گرکھاں چڑھاؤندے گئے رنگا، رنگ اگئی اک رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں دیکھے پنج اٹھیں، ہر کرتا میل ملائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے سرت سوانی سخی، ساکھیات وٹی ودھائیا۔ جس
 دی کہانی آد جگاد کسے نہ دسی، بھيو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ اوس دے چرناں ہیٹھاں ڈھٹھی، ایٹھے اوتھے دو جہان ملی وڈیائیا۔ سچ سوامی انترجامی شبد جنائی اکو
 پٹی، پٹا ڈھر دا دتا لکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ دھرنی کہے کچھ بچھو میتھوں سخیو، ست سچ دیاں درڑائیا۔ جس
 پر بھو دے چرن کول سرنائی ساچی وسیو، واسطہ وصل اکو نال جنایا۔ لوک مات دی نکی نکی بتیو، جوت زرنجن نوری ڈمگائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا اندر وک گئی
 ہٹیو، سچ ونجارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دے ویراگ تیاگ اندر پھرو نسیو، جون اجونی لکھ چوراسی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 دیونہار وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں دساں پچھلی کہانی، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ جس ویلے ایٹھے آئی پنچالی پنجاں دی رانی، ننگے پیراں پھیرا پائیا۔ ایس دھام
 بیٹھ گئی سی اوہ سوانی، آسن سنگھاسن اک وچھائیا۔ اُس دے کول سی ٹھنڈا پانی، جل پچھلا نال رکھائیا۔ اودھروں کھیل کرے بھگوانی، بھگوان اپنی دھار
 چلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے چائیں چانیا۔ دھرنی کہے جس ویلے لگا آسن، آسا اندروں اک ودھائیا۔ جس نوں ملیا پُرکھ
 ابناش، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ اوہ ہوئی ہوئی کرن لگی انتر آتم باطن، زرنجن زرنجن اپنا میل ملائیا۔ توں میرا میں تیرا گھر گبھیرا اس توں دکھرا کیہڑا پاٹھن،
 پوجا پاٹھ اشٹ دیو سوامی دے سمجھائیا۔ چار کُنٹ اٹھ کے لگی جھاکن، نیز نین اٹھ کھلایا۔ پچھلی پوتھی لگی واچن، جو دروپد گھر دی واچ لیا۔ اُس دا پہلا
 انک اکو بھاشن، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ دروپد ست پڑھ کے پوتھی، اپنا انچل دتا اٹھائیا۔
 اوس وچ دھار ملی سوکھی، سوہنی ملی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال لکھ چوراسی اندر سب دی جوتی، جوتی جاتا اکو نظری آئیا۔ جس نوں لبھدے کوٹن کوٹی، برہمنڈ کھنڈ
 کھوجن تھاؤں تھانیا۔ اوہ ٹھا کر سوامی ڈھر دا موبی، مجلس بھگتاں نال لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلایا۔ پہلی سطر دا
 دیکھیا ستارا، ستاراں اکھراں وچ وڈیائیا۔ جس دا پہلا انک نہکُنک ز اوتارا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ نورو نور چمکے اگم اپارا، تت وجود نہ کوئے رکھائیا۔ اوس دا

بھگتاں نال پیارا، پریتم ہو کے میلا میلے سچ سُبھائیآ۔ جس ویلے کھجک ہووے انت کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ چار جگ دا کم نہ آئے وَنجھ مُہانا، پتن
 کھیوٹ کھیٹا بیٹھے گھ بھوایا۔ بھرے بھلے راجا رانا، شاہ سلطان نہ کوئے وڈیایا۔ اوس ویلے کرپا کرے سری بھگوانا، بھگوان اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیآ۔ دروپد کہا ایہہ کی آئے بھگوانت، اپنا پھیرا پائیآ۔ اودھروں پھردا پھردا نارد من آگیا سنت، بودی اپنی
 رہیا ہلایا۔ کنگ نال وجا کے پڑھے منت، ڈھولا ڈھر دا رہیا سنایا۔ اوس دی مہا سدا اگنت، بے پرواہی وچ سمایا۔ جس تیری بنائی بنت، دتی مان وڈیایا۔
 اوہ سب دا وڈا بودھ اگادھا پنڈت، آد جگاد جگ چوکڑی کرے پڑھایا۔ نت نوت کرنہارا انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیآ۔ کوڑی کرپا گڑھ توڑنہارا ہوئے
 ہنگت، ہنگ برہم دئے سبھائیآ۔ اوس ویلے دروپت اٹھ کے کیتی منت، نیتز نیناں نیر وہائیآ۔ ویکھیں کوئی کر کے نہ جائیں علت، دغا میرے نال کمایا۔ نارد
 کہا، نہیں، میں لاؤن آیا تلک، ساچی سیو کمایا۔ کھجک انت سری بھگوانت دوہاں دا وکھرا نرالا سب توں ہونا عشق، عاشق معشوق دوویں بیٹھن نین شرمایا۔
 بیس ایسے تیری کڈھن پھیر فہرست، پورب لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ جن بھگتاں کھول کے درشت، اشٹ اپنا دئے ملائیآ۔ صبر صبوری دے کے بھروسہ صدق،
 من ممتا موہ چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ دروپت کہا نارد ہوویں نہ جھوٹھا، جھوٹھی کہانی سنایا۔ اوس کہا میں پنچے والا
 لاواں انگوٹھا، انگلاں چارے نال ملائیآ۔ اوہ صاحب سچا محبوبا، سچ محبت وچ سمایا۔ آد جگاد سدا موجودہ، وچھڑ کدے نہ جاییآ۔ اُس نے اگوں مار کے کہا ہوگا،
 ہوں ہوں کر کے دتا سنایا۔ ہوئی جی اوہدے سر وچ مار کے ٹھونگا، بودی دتی ہلایا۔ نارد اوسے ویلے اپنا مودھا کر کے تونبا، کنگ وچوں کئی دتی کڈھائیآ۔
 جس پر بھ نوں سارے کہندے گوگا، سو کھجک انت جن بھگتاں ڈھولے ایہتھے گائیآ۔ پنجاں میل ملا کے تیرے کنتاں نالوں چنگا ہووے کنت، ہر کرتا
 بے پرواہیا۔ ساچی رت بہار مولے بسنت، پت ڈالی رنگ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ نارد دے کے ہٹا اپدیش،
 کہانی سچ سنایا۔ اودھروں اک سادھو بدل کے آگیا بھیس، لنگوٹی اکو تن چھہائیآ۔ خاک اڈاوے مٹی نال رہیا کھیل، دھوڑی دھوڑ رمائیآ۔ نیڑے آ کے
 کہندا دروپتی میٹوں دے دے سچ، جس اُتے آسن لیا لگائیآ۔ میٹوں کُل مالک دتا بھیج، بھجن بندگی اکو اک سکھائیآ۔ اٹھ ویکھ میرا تیج، جوتی نور رشنایا۔ اوس

نے کہا کیوں دھر کے آیا بھیکھ، پاکھنڈی رُوپ وٹائی۔ میرے نال کرداں جھیر، جھگڑا رہیا جنائی۔ جا کے وس اپنے دیس، جتھے کوچھے کملے ڈیرہ لائی۔ اوس کہا میرا اوسے نال ہیئت، جو سُجھیاں میلا رہیا ملائی۔ اس دے اندر کوئی بھیت، ڈُونگا راز دیاں دکھائی۔ جس ویلے کجگ انت جن بھگتاں بدن آیا ریکھ، ریکھا اپنی نال بدلائی۔ اوس ویلے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گہر گبھیر وڈی وڈیائی۔ سادھو کہے میں اودھوت، سادھنا نظر کوئے نہ آئی۔ میری کایا تیج ت بھوت، تیج بھوتک رہیا سمائی۔ ایٹھوں سب نے کر کے جانا کوچ، تھر رہن کوئے نہ پائی۔ جھگڑا مٹ جائے اک دوج، دُو آیکے نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اولہ دے اٹھائی۔ دروپتی کہا سُن اچھل اچھل، تیتوں دیاں جنائی۔ نارد کہے میں سچ دستاں انتم کجگ کل، ہر کرتا رہیا درڑائی۔ جس ویلے نر نرائن نرگن نرور آوے چل، اچلت اپنی کھیل کھلایا۔ سو اپنے توں پہلوں ایسے اودھوت نوں دیوے گھل، دھر دا حکم اک منائی۔ اوہدے انتر وسیرا کر کے گھڑی پل، ڈیرہ ساچا لئے جمائی۔ جوتی شبدی دھار جائے رل، جگت نیتز نظر کسے نہ آئی۔ پورب جنم دا دے کے پھل، پھل بھلوڑی آپ مہکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ اودھوت کہے میرا اوہ کرتا، مالک قدرت اک اکھوئی۔ جس دا حکم سدا جگ چار، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائی۔ سنجگ تریتا دواپر کجگ کھیل کرے اپار، دھر فرمانا حکم منائی۔ لیکھا جان گرو اتار، پیغمبراں پڑدا لایا۔ دروپت سُن لے سچ گفتر، اگلی دیاں جنائی۔ صاحب سوامی ساچا کرے پیار، انتر جامی دیکھ دکھائی۔ جس دا کوئی نہ بنے سہار، سر اوس دے اپنا ہتھ ٹکائی۔ کوڑی کریا وچوں کڈھ کے باہر، چرن پریتی اک سمجھائی۔ امرت آتم چرن چرنودک دے پیال، دکھیاں دکھ گوائی۔ پورب جنم دی لیکھے لا کے گھال، مہر نظر نال ترائی۔ اوہ بھولا بھالا ہووے وچ سنسار، سنسار نہیں سنسار سنگھ اوسے داناں رکھائی۔ ایہہ کتھا جگت شاستر سمرت وید پُران توں باہر، اتھاسک قلم نہ کوئے چلائی۔ جس دا لہنا اوسے نوں دینا دیونہار آپ نرکار، نرگن وڈا وڈی وڈیائی۔ دھرنی دھرت دھول تیرا لتھا اُدھار، پچھلا قرضہ مقروض تیری جھولی پائی۔ دھرنی کہے میتوں کر لین دیو نمسکار، ایٹھے پنجاں دا مالک بیٹھا بے پروا ہیا۔ جس دا جوتی نور آد انت ایکا ایکنکار، اکل کل اپنی رہیا ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا درڑائی۔ دھرنی کہے میں واری گھول گھولی، اپنا آپ دیاں مٹائی۔ اُسدے در دی ہوواں گولی، جو پچھلی خالی گولک رہیا

بھرائیا۔ جس دی رمز وچ اگئی بولی، حرفاں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ میں اوس دے چرن کول اُپر دھول دھرنی کہے موئی، مول اپنا آپ مٹائیا۔ جو چل کے آیا دُور دُراڈا ہوئی ہوئی، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ جگت ناد برہم برہما پائے کوئی نہ روئی، کوڑ وواد نہ کوئے رکھائیا۔ جن بھگتاں دی چکن آیا ڈولی، ساڈھے تن ہتھ اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا گرگھ ترہا، تارنہار دے وڈیائیا۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت گھاڑن گھڑدا، کھانی بانی اپنا حکم ورتائیا۔ سو مالک درویش ہو کے بردا، نرگن نرور اپنا ویس وٹائیا۔ لیکھا چکاوے بھگتن گھر دا، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ بن ڈٹھیاں بن ویکھیاں ساچے مندر چڑھدا، منزل بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی رہیا وکھائیا۔ دھرنی کہے کیوں ہوئے پنج اکٹھے، پنج گراں کھیڑے دتے جگت وسائیا۔ بھگت کہے آگے کوڑے میٹنے رٹے، کایا مندر اندر پنجاں دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ پریم پریتی اندر جان رٹے، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ جس نے دھنے دے چارے وچھے، اوہ درس دکھائے سرُپ سوچھے، ماڈیاں توں اچھے اچھیاں توں چنگے اپنے نال ملائیا۔ جم کی پھاسی توڑ کے رتے، پریم پریتی ڈوری نال پھڑکے کسے، دو جہان ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ ایہہ کھیل ویکھ کے گر اوتار پینغمبر ہسے، بھگت جن تاڑیاں رہے وجائیا۔ جنہاں دے چیتھڑ پائے پھر دے ننگے، تن وجود اودھن نہ کوئے وکھائیا۔ اوہناں دا ٹھا کر بنیا دُھر دا سنگے، سگلا سنگ نبھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پچھلے لیکھے لہنے حساب سب دے کڈھے جو سچ دوارے ٹنگے، دُوبے ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔

۳۰۵

۳۰۵

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ کرمی ڈوڈا پنڈ ★

کرم کہے میں جنم دا ساتھی، جگ جگ سنگ نبھائیندا۔ جنم کہے میں کرم دی جانا ساکھی، بھيو اہید ہر اپنا آپ سمجھائیندا۔ کرم کہے میں نہکرمی دی مٹاں آکھی، جو دُھر فرمانا حکم سنائیندا۔ جنم کہے میں ویکھاں دُھر دا ساتھی، جو نام پیالہ جام پیائیندا۔ دوویں مل کے کہن ساڈی پوری ہوئی آسی، آسا ترشنا ویکھ وکھائیندا۔ جو سندیشہ نارد گیا آکھی، دُھر فرمانا حکم الائیندا۔ پنچالی دی اوہ پاتر پاتی، پت پر میثور ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

سچ کرنی کار کمانددا۔ کرم کہے جنم میں تیتھوں وڈا، جیسہڑا جگ جگت بھوایا۔ جنم کہے توں میرا بچہ، بن میرے تیری لوڑ رہی نہ رانیا۔ کرم کہے میں بول دسٹاں سچا، بن میرے تیتھوں لوک مات نہ کوئے بھوایا۔ جنم کہے توں اے کچا، پُختہ رُپ نہ کوئے وٹانیا۔ کرم کہے میں تیتھوں اچھا، میری سمجھ کسے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ کرم کہے توں پچھلا اودوت، اودھ جگت رہن نہ پانیا۔ میرا کرماں دا ایہہ ثبوت، میں تیرا مائس جنم دتا بدلانیا۔ بے شک میرا نہیں کوئی وجود، ہڈ ماس ناڑی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ بن میری کرپا ملے نہ کوئی نال محبوب، مُجت کوٹن کوٹ گئے جگت کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ جنم کہے میں جے جنم نہ دھردا، اپنا آپ پرگٹانیا۔ کرم توں کہنوں وردا، کس دا سنگ رکھانیا۔ کس دے گھر وڈا، بہہ کے ڈیرہ لائیا۔ کس دا پلو پھڑدا، اپنا سنگ بنانیا۔ کس دی منزل چڑھدا، بہہ بہہ خوشی منانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ کرم کہے جے نہ میں بناؤندا تیری بنت، دیندا مان وڈیانیا۔ اودھروں تیتھوں نارد نہ ملدا سنت، سجن نہ ملے وڈیانیا۔ دروپت یاد نہ کردی پنچے کنت، پنجاں دا جوڑ نہ کوئے جڑانیا۔ توں میری کرمت، دوئے جوڑ لگ سرانیا۔ دیکھ میری ہمت، میں وچھڑے دتے ملانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دھر دا دئے چکانیا۔ کرم کہے دیکھ میرا بل، تیتھوں اپنا دیاں جنانیا۔ جو کردا اچھل چھل، ول چھل دھاری بے پرواہیا۔ اوہ میرے کارن تیرے دوارے آیا چل، اصلیت رُپ رہیا دکھانیا۔ تیرا مٹکے پچھلا سل، جنم دا روگ گوانیا۔ کرم کہے جے کرم کر کے ہو جائے وچھوڑا پل، جھلی نہ جائے جدانیا۔ جس طرح میں تیرے اندر گیارل، ایسے طرح میرا مالک تیرے وچ سماںیا۔ پربتاں نالوں پر بل، دو جہان نہ کوئے ہلانیا۔ ایہہ میری کرپا میں پر بھ دے ملن دا دسٹاں ول، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دیکھ دکھانیا۔ جنم کہے میں پیا جم، جننی ملی وڈیانیا۔ پنچ تت کایا ماٹی دیکھ کے تن، تتوت رنگ رنگانیا۔ اندر رکھ بھنڈارا نام دھن، بیٹھا گنڈا لائیا۔ کر وسیرا چھہر چھن، آسن اک سہانیا۔ جوت رَس چاڑھ چن، اندھ اندھیر گوانیا۔ راہ تک سری بھگون، آسا اک ودھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دھر درگاہیا۔ کرم کہے کوٹ جنم کپٹاں آسا بدھی، بیٹھے دھیان لگانیا۔ راہ تکدے سدی ودی، کشنا شکلا کچھ ونڈ ونڈانیا۔ کوٹن کوٹ آر پار کنارہ تکدے رہے جگت ندی، سنسار ساگر پندھ نہ کوئے چکانیا۔ راج

راجان شاہ سلطان چھڈ کے گڈی، گداگر ہو کے گھر گھر پھیریاں پائیا۔ ساچی دھار کسے نہ لہی، بن کھوجن تھاؤں تھانیا۔ کرم کہے جس ویلے میری پریم ستار
 وٹی، وجہ ساچی دتی سمجھائیا۔ آتم پر ماتم پریتی لگی، لگا ماتر صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انگیکار اک ہو جائیا۔ کرم کہے
 میٹوں سنگر دتا جنم، جنم کرم نال ملائیا۔ میرا نہ کوئی مذہب نہ کوئی برن، ذات وچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ میں کرنی دا کرتا کرتے دی کرنی جن بھگتاں بخششی ساچی
 سرن، سرنگت اک جنائیا۔ اک ویراں بنواس جانیاں میٹوں رام لگا سی پھرن، کیوں میرے نال چلیں واہو داہیا۔ سیتا لگی سی ڈرن، گھنگٹ اکھاں اُتے
 ٹکائیا۔ چھمن میرے اُتے لگا چڑھن، اپنا بل ودھائیا۔ میں کہا میں بن کے ہرن، سب نوں دینا ہر اییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 اک اٹھائیا۔ کرم کہے اک دن میں آ گیا بھیلنی کول، راتیں سٹیاں لیا اٹھائیا۔ سوانگی ہو کے وجایا ڈھول، ڈگا آگے بچھے لگایا۔ جس ویلے اُس نے رام لیا
 بول، اپنا دھیان لگایا۔ میں ہس کے کہا نال مخول، کی رولا رہی پائیا۔ اوس نے کہا توں کون اوہ میرا میرے کول، تجھلی نہ جائے جدائیا۔ میں اوسے ویلے
 بن کے پنڈت پاندھا رول، پتری اوہنوں دتی دکھائیا۔ میٹوں ڈھائی دے چول تینوں اگلا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ اوس نے پنجاں رنگاں والی اپنی انگی لئی پھول،
 وچوں دانہ چول اک باہر کڈھائیا۔ کھندی ڈیڈھ دی اے نہیں لوڑ، ویلا باقی بہتا نظری آئی۔ کرم کہے میں اوس نوں کہا کوئی اپنے اندروں اکھ کھول،
 دوویں اکھاں انگلاں نال دبا ئیا۔ جس ویلے تیرا رام تیرا تول دیوے تول، کنڈا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ بھیلنی کہا توں پنڈت کون، اپنا لکانا دے جنائیا۔ میں کہا میں سدا رویا وچ پون، آسن سنگھاسن نہ کوئے بنائیا۔ میں بھگتاں نوں نہیں دیندا
 سون، سٹیاں رہیا جگائیا۔ منمکھاں نوں چکن نہیں دیندا دھون، منہ دے بھار سٹائیا۔ تیرا رام تینوں آیا ملاؤن، شہادت دیواں نال گواہیا۔ میٹوں حکم دتا کرنی
 کرتے کراؤن، جو کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ میں تیرا اُجڑیا کھیڑا آیا وساؤن، ویکھ میرا رُپ ست سرپ جو تیرے وچ سما ئیا۔ بھیلنی اُچی چک کے ویکھیا
 دھون، ہتھ متھے اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ براہمن دے سندیشہ اک، کرم اپنا رُپ وٹائیا۔ اودھروں
 اک بھکاری آ گیا منگدا بھکھ، چارتیاں والی گودڑی ہتھ اٹھائیا۔ اوس نے کہا کچھ ایہدے وچ سٹ، میرا بھنڈارا دے بھرائیا۔ اوس براہمن نے کرم رُپ

نے اک نکئی جہی پھڑ کے اٹ، اوہدے وچ دتی ٹکائی۔ اوہ دہتھر مار کے پیاپٹ، اچی کوک سنائی۔ اودھروں بھیلنی نوں آگئی چھک، چھک دے نال رام لیا دھیائی۔ تئاں دا وچولا بن گیا اک، اینکار بے پرواہیا۔ نام اگئی ملی چٹ، مانگت ہتھ پھڑائی۔ نیتز کھول تیتوں دوپر دا لیکھا پئے دس، وار تا دھری دتی دھرائیا۔ اوس آگوں بول کے کہا کھجھ، غصے نال سنائی۔ ایہہ کی تیری بدھ، میتوں دے بتائی۔ حکم ہو یا نہ کر ضد، کلجک ہور نواں نظری آئی۔ تیرا لہنا دینا جس، سو مالک رہیا سمجھائی۔ دھرنی دھرت دھول مان وڈیائی سواگٹھ، جس اُپر چرن ٹکائی۔ تیری ننگی نہ ہووے پٹھ، پشت پناہ اپنا ہتھ رکھائی۔ بھگت بھگوان دا لیکھا دیوے لکھ، دوجا سنگ نہ کوئے جنائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان پورب جنم دا لہنا دینا دیونہارا سنسار وچ، سنساریاں وچوں سنسار اپنا لئے وسائی۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ ڈانڈیا ★

ویلا وقت ہتھ نرنکار، آد پڑکھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ سو پڑکھ نرنجن شاہ پاتشاہ سچی سرکار، نرگن نرنکار اک اکھوائیا۔ ہر پڑکھ نرنجن کھیل اپار، اکھ اگوچر اپنے وچ سمائی۔ اینکار جانے اپنی دھار، جس نوں جنمے کوئی پتا نہ مائی۔ آد نرنجن جوت اُجالا نور اپار، نور نور کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا آپے ہویا خبردار، آپ اپنا لئے پرگٹائی۔ سری بھگوان آپ اُپا کے اپنا سچ نشان، ست ستوادی ناؤں دھرائیا۔ پاربرہم پت پر میثور آپے کر کے اپنی کار، کرنی کرتے آپ کمائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کی سکن جان، بے پہچان سمجھ کوئے نہ پائی۔ جو کھیلے کھیل نرگن سرگن وچ جہان، جگ چو کڑی اپنا ویس وٹائی۔ جس نے ست ڈلارا شبدی جیسا اک بلوان، سچھنڈ نواسی تھر گھر دے مان وڈیائی۔ سو وشن برہما شو کر پروان، ترے ترے میلا سچ سُبھائی۔ حکمی حکم کر فرمان، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائی۔ اپنی اچھیا آپے کر پروان، ویکھنہارا چائیں چانیا۔ چرن کول سچھنڈ دوار، ہر پرگٹائی۔ چھپر چھن نہ چار دیوار، دیا باقی نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائی۔ کوئی جانے نہ ویلا کون، رت ماہ تھت سمجھ کسے نہ آئی۔ جس کھیل کھلایا اپ تیج وائے پر تھی آکاش پون، سو صاحب بے پرواہیا۔ گر اوتار جس دی دھاروں جمن، جوتی جوت جوت پرگٹائی۔ جس دی پریتی پریم سیوا کرن ہون، اہوتی اپنا آپ

ٹکائیا۔ جس دا میل آد جگاد جگ چوکڑی اون گون، پُری لوء آکاش پاتال اپنا رنگ دکھائیا۔ جس دا دو جہان چن، لکھ پُراسی بھل بھلواری آپ مہکائیا۔ اوس دا لیکھا جانے کون، رسنا جہوا بٹی دند صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ویلا انت تھت نہ جانے ماہ، برکھ ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی جس دھاروں اپنا آپ لیا پرگٹا، سو رُپ رنگ ریکھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دا محل اٹل سدا رُشنا، درگاہ ساچی وجدی رہے ودھائیا۔ کسے نے صفتی نام کہا خُدا، کوئی رام و اِگرُو کہہ کے رہیا منائیا۔ کسے نے حرفاں وِچ لیکھا دتا لکھا، کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ کسے نے کہہ کے بے پرواہ، پلُو لیا جھڈائیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی اپنا لیکھا اپنے ہتھ رہیا رکھا، دُسر ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ جو پنج تت کایا چولا لوک مات گئے ہنڈھا، تن ماٹی جوڑ جڑائیا۔ تنہاں شبد سندیشہ دیندا رہیا تھاؤں تھاں، نت نوت اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ کون ویلا کون وقت، پر بھ اپنے وِچ سمائیا۔ سرشٹ سبائی کی جانے جگت، جاگرت جوت سمجھ کسے نہ آئیا۔ کھلے اندر لوک مات سارے آئے پرت، تن ماٹی خاکی رہے ہنڈھائیا۔ کسے بھو جنایا تھوڑا تھوڑا عرش فرش، خالق خلق مخلوق دتا درڑائیا۔ جس اُتے کرے اپنا پر بھو ترس، انتر آتم پردہ دتا اُٹھائیا۔ پریم پریتی میگھ دتا برس، اگنی تت بُجھائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے سوگ ہرکھ، چننا دتی گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا اپنی کھیل کھلائیا۔ ویلا وقت سُنجننا، سو بھاونت آپ کرتار۔ کرے کھیل آد نرنجنا، دُسر نہ کوئی میت مُرار۔ سورج چند رَو سس منڈل منڈپ جس دا رُپ نہ کوئی ریکھنا، شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن کھانی بانی نہ کوئے ادھار۔ پُرکھ ابناشی سرب نواسی جس ویلے اپنا دھریا بھیسنا، بھیکھا دھاری ہو یا آپ اُجیار۔ سچ دوارے وسے اپنے دیسنا، دہ دشا نہ پاوے کوئی سار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اپار۔ اگم اتھاہ ایک پر بھ ایکا، ایکا ایک ہتھ وڈیائیا۔ دُسر اُس دا کیا کوئی لکھے لیکھا، ویلا وقت کون سمجھائیا۔ بن ہر کرپا اپنا آپ نہ آوے کسے چننا، سرتی سرت نہ کوئے کھلائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں گہر گمبھیر بے نظیر جگت جگ چوکڑی کھیلے کھیداں، راگ ناد شبد دُهن برہم برہما رہیا سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دھر دی سنی آواز، آشنا اندر پوری ہوئی خواہش، سواس سواس اوسے دا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویلا وقت آد جگاد اپنے ہتھ رکھائیا۔

☆ ۲۳ ماہ ۲۰۲۱ بکرمی کچھن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ☆

نک نال لیکھا لکھیا بالمیک، چار کٹ لکیر اک لگائیا۔ پر بھو تیری رکھنی لمبی اڈیک، اگلا دھیان ودھائیا۔ تیرا دیکھنا کھیل ٹھیک، نرگن داتے بے پروا ہیا۔
 ابناشی کرتے ہو نزدیک، نرور دتا سمجھائیا۔ ایس دی کون کرے تصدیق، شہادت کون بھگتائیا۔ میں کہا پر بھو تیری میری سچی پریت، گواہ اکو نظری آئیا۔
 اوس کہا کچھ گا سچا گیت، میتوں دے سنائیا۔ بالمیک کہا توں میرا میت، اس توں وڈا ڈھولا نظر کوائے نہ آئیا۔ کرپا ندھان وسیوں چیت، من چنتا دتی گوائیا۔
 پُرکھ اکال کہا اس توں لیکھا اے ہور ودھیک، ڈھر دی دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ بالمیک پھر نک
 نال لایا نقطہ، دوویں ہتھ گردن پچھے لگائیا۔ ہے بھگوان میں جدوں دیکھیا تیتوں پھر دا تردا، انساناں وچوں انسان نظری آئیا۔ میرے اندروں کوئی فرنا پھر دا،
 پتہ نہیں کی توہیں رہیا سمجھائیا۔ میتوں لوک پر لوک ایویں نکا جہا دسداء، دو جہان تیری سرنائیا۔ میں ایتھے ناں لوں کس کس دا، کوٹن کوٹ گرو اتار بیٹھے
 سیس نوایا۔ پتہ نہیں لگدا ہار جت دا، شاہ سلطان تخت تاج تیری بھیٹ چڑھائیا۔ سب توں چنگا لگے پیار تیرا سچے پت دا، پت پر میثور تیری اک سرنائیا۔
 میرا جھگڑا مکا دے نت دا، تیرے نالوں نہ ہوئے جدائیا۔ میتوں مارگ دے دے سکھ دا، ساچی سکھیا اکو وار پڑھائیا۔ میں پھر کسے کولوں کدی نہیں
 پچھدا، مکتب پڑھن کوائے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے سرنائیا۔ بالمیک پھیر نک نال ملایا نکا جہا کتا، ڈنڈا چھوٹا دتا
 جنائیا۔ پر بھو تیرا میرا آہ ویکھ بنا، بھگت بھگوان اک دوجے داسنگ نبھائیا۔ ابناشی کہا سُن میریا چتا، تیتوں سچ دیاں درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑا ہو یا اتھا، سچ
 نیتز نہ کوائے کھلائیا۔ اوس ویلے نرگن دھار ہو کے آواں بھنا، اگلا پچھلا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دئے چکائیا۔ بالمیک
 ایہہ نہیں کوئی وڈا آدر، عدل اپنا سچ دے سمجھائیا۔ بھگت ادھار کے بنیا سوربیر بہادر، زوراور اکھوائیا۔ کوئی وڈیائی نہیں جے پار کر دے جگت ساگر، لکھ
 چوراسی پنڈھ مکائیا۔ سو بھا نہیں جے نرمل کرم نہ کریں اجاگر، ڈرمت میل دھوائیا۔ میں تد جانا جے اپنے اُتے اوڈھن لے کے اک چادر، ساڈھے تن ہتھ
 رنگ رنگائیا۔ جیسرہی اکیاں والی گاگر، رس اوسے دانال ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ بالمیک کہا پر بھو ایہہ کی کیتا،

میتوں اندروں دتا جگایا۔ میں ہور کچھ ڈیٹھا، تیتوں دیاں سمجھایا۔ آس دسد جس طرح پانا کسے دا چیتھر نیکا، غریب نمانا نظری آئی۔ پُرکھ اکال کہا کی بالمیکا، کچھ ہور دے درڑایا۔ رويداس کہا میں اے جنم نہیں لیا میری ایس دے نال پریتا، جو کلجک وچ اپنا لیکھا ایہدی جھولی پائی۔ کلجک وچ میں وی بالمیک تیری ویکھن آونی بالمیکا، جو نک نال دتی کھچانیا۔ پر بھو نوں ملن دا ایہہ سب توں چنگا طریقہ، نمانے ہو کے تیتوں دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا محم اک منایا۔ بالمیک کہا پر بھو میتوں اگلا لیکھا رہیا بھاس، میری آتم دے گواہیا۔ میرا میلا بھگتاں ساتھ، دھر دا سنگ بنایا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، اپنا بھو گھلایا۔ اکیاں دی بُجھا کے پیاس، ترکھا دُور کرائیا۔ میں ایہتھے رکھی آس، جس دی ترشانا کوئے مٹایا۔ بیس اکیسے تیرا کھیل ویکھنا خاص، خالص ہو کے دینا سمجھایا۔ چھوٹے وڈے نکلے تیرے پریم دا بھر کے اک گلاس، تن تیرے دین چھہایا۔ تیرے اگے سگھنڈ جانداں لگے نہ کسے پیاس، جگت ترشانا لگے نہ رانیا۔ جس ویلے بالمیک کہا میں تے رويداس دوویں اکٹھے رہیے پاس، واہ واہ پر بھو تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب لہنے سب دے رہیا چکایا۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ ہکرمی کچھن سنگھ دے کھوہ تے، سچے پاتشاہاں دا ایشان کرن ویلے

ساری سنگت پاسوں اک اک گلاس پانی دی سیوا کراونی اتے اپنے اتے پواؤنا ★

جس ویلے ایس دیہہ دا اتم ہو یا ایشان، دو جہان جس اگئی گایا۔ اوس ویلے ہووے نہ کوئی حیران، حیرانگی نظر کوئے نہ آئی۔ ایس دی بھسم دا سچ نشان، چار گنٹ دے جنایا۔ لوک مات اگئی بن استھان، ایک رنگ دے رنگایا۔ اگئی دوس پہلوں سب نوں سندیشے بھیجے سری بھگوان، بھل رہن کوئے نہ پائی۔ ہر سنگت تیرا لیکھے لاوے اوس ویلے ایشان، بچیا کوئے رہن نہ پائی۔ سب دی سیوا دا دے کے دان، داتے دھر دے دے بنایا۔ ویکھو بھل نہ جانا بن آنجان، بھگتاں والی ریتی سمجھایا۔ بالمیک کھڑا دوارے آن، اپنی آسا رہیا پرگٹایا۔ رويداس لکھدا جائے بیان، بھو رہن کوئے نہ پائی۔ ایہہ کھیل سری

بھگوان ہر کرتا آپ رچائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھاگاں بھریو تھائے بھنڈارے اپنے وچوں باہر کڈھائی۔ بالمیک کہے اٹھ روی گرنکھ تیری آئی خواہش، دو جہاناں خوشی نال لیا۔ ہتھ وچ پھر اک گلاس، انگلیاں تن نال چھہائی۔ دُور دُراڈیاں گرنکھاں دی بُجھے پیاس، گرنکھاں دی ترشنا دے گوائیا۔ دُھر دوارے ہووے نہ کوئی نراس، نراستا سب دی میٹ مٹائی۔ جس دے پچھوں بھگتاں دی چلدی رہنی شاخ، بھگوان اپنی دھار بندھائی۔ پھیر سندیشہ دیوے دھوڑی راکھ، خاک سب نوں دے سمجھائی۔ جن بھگتو جیوندیاں درشن دا اتفاق، دیہہ دے پچھوں سینے چاک دے کرائیا۔ دُھر دا لیکھا ہر دا واک، بھوکھتاں دے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گلاس کہے سُن صاحب گوہند، سچ دیاں درڑائی۔ جس ویلے پیاسا موڑیا بنا کے اپنی ہند، جُجھار جو جھ کے تیرا دھیان رکھائی۔ اوہ سانجھ کے رکھی توں کس پدھ، آپ اپنے وچ چھپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانہار اک اھوائیا۔ گوہند کہا میٹوں پُتراں دی نہیں پیاس، ست ستوادی ہو کے دیاں جنائی۔ میٹوں گرنکھاں دی سدا آس، جو جگ چوکڑی میرا سنگ نبھائی۔ ایہہ دُھر سندیشہ دتا پُرکھ ابناش، اگئی حکم جنائی۔ گوہند جس ویلے میں ہوواں تیرے ساتھ، لوک مات لواں انگڑائی۔ اوس ویلے گرنکھاں دی اکٹھی بُجھا دیاں پیاس، جنم جنم دی ترشنا دیاں گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوسے دی بخشش آپا دات، کراں مات نہ کوئے جنائی۔ گلاس کہے میٹوں گرنکھ بھر، پریم پریتی نال رلائی۔ میرا پورا ہووے ور، ہر وریام دیوے وڈیائی۔ اس دی سیوا لواں کر، جس دے سیوک گر اتار نظری آئی۔ بن روپ رنگ رکھ پرگٹ ہویا نرائن نر، در ساچے ڈیرہ لائی۔ سچ سندیشہ جن بھگتاں دیواں گھل، اکو وار الائی۔ گرنکھو آخری منزل دا آخری جل، جلاں وچوں ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ گلاس کہے میٹوں نظری آگئی چٹی چادر، سوہنی سیوا رہی کمائی۔ جس ویلے گوہند پنجاں دتا سی آدر، بیٹھاں دتی وچھائی۔ جس ویلے امرت کڈھیا سی وچوں باہر ساگر، چوڈاں رتناں کھوج کھوجائی۔ اوس ویلے پریم پیار نال گپت دتا سی آدر، پر بھ مہر نظر اٹھائی۔ سچ دوارے کیتا سی سچا عادل، انصاف اکو اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا وکھائی۔ چادر کہے جس ویلے بالمیک میری ماری سی بگل، میں رو رو اگھیاں نیر وہائی۔ اوس ویلے اوہدے انتر اک دھار آئی سی اتر، جوت نور کر رُشنائیا۔ اوس نے کہا نہ رو میرے

پُتر، تیتوں دیاں وڈیاں۔ بالمیک کہا پہلوں میٹوں چک کچھڑ، پچیاں وانگ انگلی لائیا۔ پھر میں تیرا کراں شکر، خوشیاں ڈھولا گائیا۔ اگوں دُھر درگاہی آیا اتر، سچ سندیشہ دتا سناںیا۔ میں کدے نہ جاواں مگر، اگلا لیکھا دیاں دکھائیا۔ جس ویلے کھجک ہووے کوڑ گڑیا را پُرکھ ابناشی جن بھگتاں دا کھاوے لیاند ا سکا ٹکڑ، ٹکڑیاں دا رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیاںیا۔ چادر کہے میرا خوشی ہو یا بند بند، میرے گھر وجی ودھائیا۔ جس ویلے گوتم تکیا سی چند، حکم دتا سناںیا۔ اوس ویلے میری کئی نوں دتی سی گنڈھ، دوہاں ہتھاں نال بندھائیا۔ نالے بول کے سوہنگ چھند، مکھوں کہا تیری بے پرواہیا۔ دُھر آواز آئی ایہہ کھیل ویکھ پکھنڈ، بھر میاں بھرم جنائیا۔ جس ویلے سبجک تریتا دوا پر کھجک گیا لنگھ، پردہ اوہلا دیاں اٹھائیا۔ جن بھگتاں پاواں ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسائیا۔ تیری چادر دا ہووے سنگ، انگ اپنے نال چھہائیا۔ گرکھاں دی ہووے ونڈ، بھگتاں دی جھولی بھرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد مالک اک بخشند، سب نال میلا لئے ملائیا۔

جل کہے جس ویلے میں پریم دھار وچ وگیا، اپنا راہ چلائی۔ اُپروں آ کے چرناں دے کولوں لنگھیا، چھوہ کے خوشی منائیا۔ سچ پچھو دیوت سُر سب نے خالی ہتھ ڈاہ کے منگیا، دھیان چرناں وچ ٹکائیا۔ دُہائی دُہائی کردی ویکھی گنگیا، جمنا سُرستی گوداوری نال گر لائیا۔ دو جہان کہن سانوں کھوجیاں کتوں نہ لہبیا، چار گنٹ دہ وِشا بھجے واہو داہیا۔ گر اوتار کہن ایہہ رس اگتا مدھیا، مدھر خُماری دے چڑھائیا۔ جس دی لنگھ گیا اندر شاہ رگیا، اوس نوں شہنشاہ دتا ملائیا۔ جنم جنم دی بُجھا کے آگیا، اگیان اندھیر دتا مٹائیا۔ کوڑی کرپا دی کر کے ہتیا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جگ چو کڑی جو پُرکھ ابناشی سانہ کے رکھیا، امانت اپنے وچ ٹکائیا۔ تِس دا کھیل ویکھیا اٹھیاں، آخر رہیا جنائیا۔ چار جگ چرنودک کسے ہتھ نہ آیا سخیاں، تٹ کنارے دین دُہائیا۔ وکھرا پریم وِسیا جل مین مچھیاں، مچھاں کچھاں نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ جل کہے جس ویلے میں دھرنی اندر تریا، اپنا آپ چھپائیا۔ میں شکر کیتا کسے ہتھ نہیں آیا نگریا، میری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں خاک وچ جڑیا، تاک اگلا لیا کھلائی۔ یاد آئی جس ویلے گو بند نوں فُرنا پھریا، پُرکھ اکال دتا

سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، الکھ اگم اتھاہ ساچی کرنی رہیا کرائیا۔ جل کہے میں فرنا دستاں گوبند اک، جس نوں سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جس ویلے دُھر داتے پُرکھ اکال دتا سی لکھ، بن اکھراں ہتھ پھڑائیا۔ نام امولک پا کے بھکھ، جھولی دتی بھرائیا۔ ہتھ مار کے پٹھ، سچ بخشئی سرنائیا۔ گوبند نوں پُت بنا کے سکھ، اپنی آسا دتی دکھائیا۔ اوس نے کہا میں تیرا پیار منگاں نت، پُت سکھ تیرا رُپ نظری آئیا۔ توں صاحب مالک ہو کے بن جا پت، پت پر میثور تیری وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دے کے چٹ، دُھر دی چٹھی ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے لوک مات کلجگ انتم ہو کے آیا اک، ایکنکار رُپ دھرائیا۔ پھیر وساں تیرے دیس وچ، سچ سُنجننا دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگئی کار آپ کرائیا۔ جل کہے میں نہیں کیتی جلدی، نو نو چار چوکڑی بیٹھا رہیا دھیان لگایا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں اچ کل دی، کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پینمبر گئے پھیریاں پائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کرے کھیل اچھل چھل دی، ول چھلدھاری آپ اکھوائیا۔ میری دھار انوکھی جل دی، اپنے اُتے دتی وہائیا۔ کی وڈیائی ایس ماٹی کھل دی، تیاں رنگ رنگائیا۔ جس ویلے ارجن دی کایا دُکھڑا سی جھلدی، اندرے اندر دھیان لگایا۔ اک ویراں وچھوڑے وچ جے تیری ماٹی ہووے بلدی، میں دیکھاں چائیں چائیا۔ پاربرہم پت پر میثور تیتوں پتہ نہیں اس پریم پیار سل دی، جس دا آر پار نظر کوئے نہ آئیا۔ اگوں آواز آئی نہچل دھام اٹل دی، ست ستوادی دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرتا پُرکھ کھیل دکھائیا۔ جل کہے میں دستاں پچھلی بات، سچ دیاں درڑائیا۔ جس ویلے بھیلنی کول کٹی سی اک رات، رام بنواس ڈیرہ لائیا۔ اوس ویلے اوس جل وچوں بھر کے اک گلاس، اپنے اُتے لیا پائیا۔ پھیر مستک ٹکا لاکے ساچ، بھیلنی دتی وڈیائیا۔ ہوئی جیہی اندروں دتا آکھ، توں اکو نام لینا دھیائیا۔ اوس کہا میں انا تھ، کو جھی کملی نہ کوئے چترائیا۔ رام کہا ایہہ میری راکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ اوس کہا میں درشن منگاں ساکھیاں، سوچھ سرُپی رُپ وٹائیا۔ رام کہا ایہہ اگلا حالات، تیتوں دیاں جنائیا۔ بھیلنی کہا لکھ قلم دوات، اکھراں ونڈ ونڈائیا۔ رام کہا میرا رام میتوں پچھوں رہیا آکھ، اپنا حکم منائیا۔ جس ویلے میں آپ آواں ہوئے پُرکھ ابناش، لوک مات پھیرا پائیا۔ اوس ویلے ساچے بھگتاں دادے کے ساتھ، گرگھیاں اپنے انگ لگایا۔ رام تیرے پریم دا گلاس، اوہناں دے ہتھ دیاں پھڑائیا۔ اگے کسے دی کوئی لوڑ رہے نہ آس، آساں دا مالک اکو نظری آئیا۔ بھیلنی کہا

میتوں تیرے اُتے وشواس، بھروسہ دُھر دا دینا بندھائیا۔ رام کہا بھیلنیے کجگ ہونا بڑا بد معاش، چاروں کُنٹ کرے لڑائیا۔ بھیلنی کہا میرا صاحب آپے لوے راکھ، جس دے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ رام کہا میتوں ہور کچھ رہیا بھاکھ، بھوکھت دیاں وڈیائیا۔ جِناں چر اپنے سرتے رکھے نہ تاج، شہنشاہ نظر نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، - جل کہے میں سیوک بردا، آد جگادی سیو کمائیا۔ جن بھگتو ہُن چا کر ہو گیا تہاڈے گھردا، کایا اندروں کراں سچ صفائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں مول نہ ڈردا، بھے سارے دتے مٹائیا۔ جو میرا مالک تھم کردا، اوس دی مٹاں ست رضائیا۔ جگ چوکڑی کدے نہ مردا، اندر باہر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ناتا دے بندھائیا۔ جل کہے میتوں سمجھو نہ پانی، ماٹی وچوں نظری آئیا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر ملا دیاں تہاڈا ہانی، گھر میلا سچ سُبھائیا۔ تہاڈے اندروں سنا دیاں تہاڈی بانی، اگئی راگ الائیا۔ تہاڈے اندر ملا دیاں تہاڈی رانی، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنہار اک اھوائیا۔ پانی کہے میں ایویں نہیں رہیا رُڑھدا، جگ جگ اپنی سیو کمائیا۔ وہندے وہن ایویں نہیں رہیا تردا، اچیاں نکیاں پربتاں وچوں ساگر وچ سمائیا۔ میرے اندر اک فرنا سی رہیا پُھردا، جس دی رمز نہ کوئے سمجھائیا۔ میں متر بنیا رہیا سادھ سنت گردا، ناتا جگت وچ رکھائیا۔ ہُن پتہ لگا ناتا ہور کوئی جڑدا، جوڑ نہار سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری کرنی لیکھے لائیا۔ جل کہے میں مٹنا نہیں وانگ، جل ترنگ، بُدبدا روپ نہ کوئے دکھائیا۔ جگاں دی منگ، چوکڑیاں دین گواہیا۔ بھگتاں دا سنگ، گرکھاں دیاں وڈیائیا۔ سنتاں دا انند، سکھاں دیاں دکھائیا۔ پنجاں دی ونڈ، گوہند دھار چلائیا۔ جس دے اوتوں دی گیا لنگھ، جس دے نال مل کے پے گئی ٹھنڈ، سانت ست سرُپ سمائیا۔ جن بھگتو تساں نہیں دیکھیا میں پر بھ دی کرپا نال تہاڈے اندر گیا لنگھ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں بیٹھا جا کے اوس سچ پلنگ، سچ سنگھاسن جو صاحب دتا دکھائیا۔ کول نالوں کولاپت دا چنگا انند، جو تپسیاں داتی کلیاں دا کلا نظری آئیا۔ میں گایا اکو چھند، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارستہ دتا دکھائیا۔ جل کہے میں دیکھیا سچا رستہ، اپر پیر دتا سمجھائیا۔ پریم ٹھاری اندر مستا، مستی لئی چڑھائیا۔ خوشیاں وچ ہسدا، سوہنا تال وجائیا۔ چار کُنٹ نسا، دہ دشا بھجاں واہو داہیا۔ جتھے گرکھ ہووے وسدا، اوس دے اندر ڈیرہ لائیا۔ مزہ دیواں اپنے رس دا، سواد سچا دیاں دکھائیا۔ ڈھولا سُن لواں

بھگت بھگوان جس دا، وید پُراناں نظری آئی۔ میلا دیکھ لواں بھگتاں دی اکھ دا، پرتکھ درشن پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا مُکائی۔ جل کہے میں سب نوں دے دینا اِنج جواب، نو کھنڈ پر تھی لکھ چوڑاسی دینا جنائی۔ کسے تیر تھ تٹ وِج امرت نہ رہیا آبِ حیات، آبرو ساریاں دی دے گوائیا۔ اِکو مالک اِکو دا خطاب، خطرہ سب دے اُتے چھائی۔ اِکو دا ڈھولا اِکو داناد، نر نر نکارا اِک وجائی۔ اِکو سنت تے اِکو سادھ، صاحب اِکو اِک اکھوائیا۔ اِکو دا مندر اِکو داراز، اِکو پردہ رہیا اُٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار سرنائی۔ جل کہے میں اُتوں نساں سب نوں دینی خبر، بے خبراں دیاں جنائی۔ تیر تھ تٹ اُٹھسٹھ بہہ جاؤ کر کے صبر، صدق اِکو اِک جنائی۔ جگ چوڑی پچھوں سب دی پوری ہو گئی سدھر، سدا دے دے دیاں سنائی۔ کرتا پُرکھ پر بھ کرن آیا اِک عدل، عدالت اِکو اِک دکھائی۔ شبد وِہار کر کے سب کچھ دیوے بدل، بدلہ آپے دے چُکائی۔ اپنا نام درڑا کے ڈھولا غزل، نغمہ اِک سنائی۔ حکمے اندر آئی سب دی اجل، عرض سکے نہ کوئے سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائی۔ جل کہے میں دیواں ہوکا، حکمی حکم سنائی۔ نو ست ویکھو آخیری موقع، مکمل دیاں درڑائی۔ ابناشی کرتا کرے نہ کدے دھوکھا، کوڑی کار نہ کوئے کمائی۔ جن بھگتاں مارگ دس کے سوکھا، اوکھا پندھ چُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ جل کہے میں سرب جگاواں، دُھر دا حکم سنائی۔ بھگتاں پکڑ اُٹھاواں باہواں، اپنی سیو کمائی۔ پُتراں نال ملاواں ماواں، جن جنیندی دیاں وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل آپ دکھائی۔ جل کہے میں چھڈ دتا جھگڑا، کروٹ لواں بدلائی۔ ناتا جوڑ کے بھگتاں سگلا، سگی لئے بنائی۔ جنہاں دا لیکھا مکیا اگلا، اگلا انڈھی ملے بے پرواہیا۔ جنہاں دا دھام سچھنڈ بنگلا، محل اٹل سو بھاپائی۔ اوہناں دے نال مل کے پر بھ چرن کری بندنا، سیس جگدیس جھکائی۔ اگے اہنناں دا پلا نہیں چھڈنا، لکھ چوڑاسی نالوں ہو جڈائی۔ سری بھگوان اگے اِکو واسطہ گھتتا، بنیتی دینی درڑائی۔ ہے پر بھو میں اہنناں دے نال وسنا، جو تیرے واسطے اپنا آپ گئے مٹائی۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ساتھ دوہاں دا اِکو جہار کھنا، اگے پچھے نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، جن بھگتو تہانوں دے کے جاوے امرت رس دی ساچی دچھنا، اُتر پورب پچھم دکھن تکنا چائیں چائیا۔

☆ ۲۴ ماہ ۲۰۲۱ ہجری جگندر سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں ضلع جالندھر ☆

جل کہے میں ٹھانڈا سیت، پُرکھ اکال دتی وڈیا نیا۔ سچ دوارے اندر میری پریت، پریمی رُپ وٹا نیا۔ جن بھگتاں اندر بیٹھا رہاں اتیت، اگنی پوہ نہ سکے رانیا۔ جس ویلے صاحب سنگر کرے بختیش، مہر نظر اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھناں لانا نیا۔ جل کہے میں امرت رُپ، سنگر دیونہار وڈیا نیا۔ میری آسا چار کوٹ، دہ دشانین اٹھانیا۔ میرا میلست سروپ، ست ستوادی وچ سما نیا۔ میں جھکڑا چکاواں جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کرپا پرے ہٹا نیا۔ جن بھگتاں کولوں میرا لوٹوٹ، جگ چوڑی دیواں سدا گواہیا۔ میں ہر گھٹ وساں کایا کلبوت، تن مندر ڈیرہ لانا۔ پُرکھ ابناشی رکھیا آپ محفوج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا کھیل خالق آپ جنا نیا۔ جل کہے میری امرت دھار، دھرنی اتوں ہتھ کسے نہ آ نیا۔ جد ملیا سنگر دوار، دوسر سکے نہ کوئے ورتا نیا۔ جاں چڑھیا تے دتا رس نمار، نماري اک رکھانیا۔ جاں اتریا تے نچھر دھار، جھرنا گم جھرا نیا۔ جاں کیتا تے سچ پیار، دوسر ناتا نہ کوئے رکھانیا۔ کھیل دیکھیا سوامی کرپا جگ چار، چارے کُنٹ اٹھ کھلانا۔ منگدا رہیا بن درویش بھکھار، اپنی الکھ جگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری بنت آپ بنا نیا۔ جل کہے میں امرت جی کا، جیون جگت دیاں بدلانا۔ میرا رُپ انوپ نیکن نیکا، جگ نیتز نظر کسے نہ آ نیا۔ گر اوتار رکھن اڈیکا، بیٹھن اٹھ کھلانا۔ میریاں اوس دے نال پریتا، جو پریتم دھر درگاہیا۔ جو بھو چکا وندا اوچا نیچا، راو رنکاں ملے وڈیا نیا۔ کوڑی کرپا رہن نہ دیوے شریکا، دھر دا میل لیا ملانا۔ آد جگادی ٹھانڈا سیتا، ست سروپ سما نیا۔ گرگھ بناواں تیری ریتا، دردیاں دُکھ گوانیا۔ رنگ رنگاواں ہست کیتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھ میرے نال رکھانیا۔ جل کہے میں امرت امیوں، ایکا ایک دتی وڈیا نیا۔ میرا بھگتاں نال نیہوں، نرنکار دتا جڑا نیا۔ سمند ساگر سارے کہندے کیوں، کی تیرے وچ وڈیا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتا نیا۔ جل کہے میرا پریتم سوامی، مالک نظری آ نیا۔ جو امرت بنائے جگت جل پانی، مہر نظر اٹھانیا۔ جس دی دھاروں اُتے چارے کھانی، چارے بانی ناد وجا نیا۔ جس دی آتم گھٹ سچھی رانی، سوانی اکو اک دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا میل میل ملانا۔ جل کہے میں امرت چوگا، ابناشی کرتے لیا اُپجانیا۔ صرف رکھیا بھگتاں جوگا، صرفے نال

رہیا ورتایا۔ بے شک بھنڈارا بہتا، دیونہارا آپ ورتایا۔ جس ویلے محمد نے رکھیا سی روزہ، پہلی وار اک قطرہ کھ وچ دتا پائیا۔ اوہ بولن توں ہو یا خاموشا، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ اودا انتر کھول کے لوچا، نین دتا بدلایا۔ اکو بخشا ساچی سوچا، سمجھ دتی درڑایا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم ساچا موقع، جس وچ ملے بے پرواہیا۔ دوجاٹن کے ناد اگم ہوکا، کلمہ دتا درڑایا۔ چرن کول وکھا کے کوٹھا، درگاہ سچ دتی سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ساچی بنت بنایا۔ امرت کہے میں پانی جل، جل پانی امرت روپ وٹایا۔ میں پرگٹ ہو کے وچوں تھل، سل دھرتی دیاں گوائیا۔ خاک وچ رل، دیواں مان وڈیایا۔ جس ویلے بھگتاں اندر آواں چل، روپ اپنا ہور پرگٹایا۔ پورب کمائی دا دیواں پھل، کیتی کرنی جھولی پائیا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار آسا ترشنا ڈونگے ویکھے جھل، جھل وچوں باہر کڈھایا۔ انتر صاف ستھرا کر کے دیک جاواں بل، جوتی نور نور کراں رشنایا۔ شبد اگمی و جا کے ند، سوئی سرتی دیاں اٹھایا۔ سدھا ہو جاواں اودے ول، جو بیس اکیس دھیان لگایا۔ ویہ سو اگی دا ایہو پھل، جو بھائی گرداس گیا لکھایا۔

★ ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کیہر سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

امرت کہے میرا سچ بھنڈار، آد جگاد جگ چوکڑی ہر کرتا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سنت سہیلا اک اکیلا بن ورتار، نت نوت جن بھگتاں جھولی پائیندا۔ وست اگمی دتے اپنی تھار، جگت سرشتی نظر کسے نہ آئیندا۔ سو گرگھ سجن جانے وچ سنسار، جس صاحب سوامی امرت رس چکھائیندا۔ کلجگ قلم شاہی کرے سرب پکار، شاستر سمرت وید پڑان راگاں ناداں ڈھولا گائیندا۔ درشتی ایشی و سیا باہر، بھیو ابھیدا اپنے وچ چھپائیندا۔ جس سنت سہیلے مانس جنم کیتا ایکا وار، نرمل جیا آپ کرائیندا۔ اٹھاراں دھیائے گیتا کرے پکار، باراں اکھشتری ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ایکا ہر، جگ چوکڑی اپنی کار کرائیندا۔ امرت کہے میرا ایکا بھگونت، پر بھ دیونہار وڈیایا۔ میرا میلا کراوے ساچے سنت، ہر جن گرگھ دے ملایا۔ میری مہما صفت سدا اگنت، لیکھا لکھ نہ کوئے سمجھایا۔ میرا کوئی نہ جانے آد انت، کس بدھ میری بنت بنایا۔ بن میرے پیتیاں آتم سوانی ملے کوئی نہ کنت، ہر سجن نظر

کسے نہ آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی ہو کے گئے اسٹکھ، انگنت پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائی۔ امرت کہے
میں انتر سیا، رسنا جہوا مٹی دند میری صفت سکے کوئی نہ گائی۔ میرا مالک خالق اکو عرشیا، فرشی داتا بے پرواہیا۔ جس رحمت امرت اگمی دھار اپنی برسیا،
چھیانویں کروڑ میگھ مالا سرپت اند بیٹھے نین تکائی۔ وشن برہما شو رہے ترسیا، گر اوتار پیر پیغمبر خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ نت نوت جن بھگتاں آسا منسا
بھٹکیا، کبیر جلاہا کوک کوک سنائی۔ بن میرے پریم کایا چولی کسے نہ رنگیا، سنگر ہٹ نہ کوئے وکائی۔ کسے تن وجود نام رباب نہ وجے مردنگیا، سرتی تال نہ
کوئے سنائی۔ بن امرت لکھ چوراسی جیو جنت جگت سوانی رنڈیا، کنت کنتول کنٹھ نہ کسے لگائی۔ ایہہ دست کسے ہٹ وچوں ملے نہ منگیا، بن سنگر پورے
لوک مات نہ کوئے ورتائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ امرت کہے میرا مالک دین دیال، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ جس
ویلے جن بھگتاں میرا جام دیوے پیال، پریم اپنی اکھ کھلائیندا۔ جوت جگا کے جلوہ بے مثال، نور نور رُشنائیندا۔ شاہ بنا کنگال، شہنشاہ رُپ وٹائیندا۔
مُریداں پچھے حال، مُرشد پھیرا پائیندا۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، ساچی دھرم سال اک وکھائیندا۔ جس گھر وسے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری سوبھا پائیندا۔
جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیندا۔ امرت کہے میں آتم جیا، جیوڑے دیاں بدلایا۔ ست دھرم دی میتھوں چلے نینہا، زرگن
سرگن دے سمجھائی۔ سچ سچ دا بیجاں بیجا، بھل بھلوڑی اک مہکائی۔ مان چکا کے ابھمان مٹا کے ساڈھے تن ہتھ سیا، کایا چولی دیاں بدلایا۔ جن بھگتاں
پرہ ملن دا دس کے ہیا، ڈھر دا حوصلہ دیاں ودھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس پروان میتوں کیا، بے ایماناں ایمان دیاں جنائی۔
امرت کہے میتوں پیغمبراں کہا جاتے آب، لبان نال پُھہائی۔ جنہاں ویکھی اک محراب، کایا کعبہ کھوج کھوجائی۔ جتھے وجے اک رباب، تال اگما ناد سنائی۔
اوتھے متر اک احباب، بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس دا سارے کیندے خواب، نیندر غفلت وچ دھیان لگایا۔ سو صاحب سوامی ساچا سجدہ دتے آداب، سیس
جگدیس آپ نوائیا۔ نظری آئے مالک واحد، واہوا گر وڈی وڈیائی۔ جس نے میری رچنا رچ کے آد، انت اپنے نال رکھائی۔ سو ہر گھٹ ہو رہیا وساد، بیٹھا
ڈیرہ لایا۔ سنت بھگت گرگھ گرگھ سد رکھن میری تانگھ، مٹمکھاں آس نہ کوئے رکھائی۔ جس ویلے سنگر پریم دی چڑھے کانگ، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ اوس

ویلے انتر اندر کایا مندر آوے اک سواد، جس دا سواد رسنا نہ سکے گائیا۔ جن بھگتو پر م پُرکھ پر ماتم تہاڈے واسطے رکھی ایہہ دات، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت رس نال بُجھائے پیاس، ترشنا کوڑی جگت دیوے گوائیا۔

★ ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی گردارور سنگھ دے گرہ پنڈ زڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

امرت کہے میرا جس دو جہان گاؤن، صفتاں نال کرن وڈیائیا۔ دیوت سُر سارے دھیاون، نیز مؤند نہ کوئے وڈیائیا۔ اک دُوجے نوں کہہ کہہ
سناؤن، دُھر سندیشہ شبد جنائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم بھگتاں آئے رس پیاؤن، نچھر جھرنا دیوے جھرائیا۔ سری بھگوان دا لیکھا جانے کون، من مت بدھ چلے
نہ کوئے چترائیا۔ کلج کوڑی کرپا گڑھ ہوئے ہنگتا آیا ڈھاؤن، جوٹھ جھوٹھ لیکھ مکائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا مندر آیا وسائون، شبد سوامی ڈیرہ لائیا۔ پون اگئی
آیا جھلاؤن، اُنجا پون نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر آیا دکھاؤن، گرکھاں انتر پردہ آپ اٹھائیا۔ امرت کہے آد جگاد میٹوں
سارے دھیاون، بیٹھے دھیان لگائیا۔ بن میرے کوئی نہ ہو یا پتت پاون، پُنیت رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ بھگتاں پکڑے کوئی نہ دامن، دُرمت میل نہ
کوئے دھوائیا۔ سچ پیائے کوئی نہ جامن، رس خُماری نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا کھیل رہیا کرائیا۔ امرت کہے میرا رس
بنایا پر بھ، ہر دتی مان وڈیائیا۔ رتناں وچوں رتن لبھ، امولک دتا سمجھائیا۔ جس دے انتر رکھیا کول نبھ، بھانڈا دتا بھرائیا۔ اُس نوں نظری آیا جھب، اوہلا
دتا چُکائیا۔ اوہ کر کے پار حد، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ گرگھ وس کے گھر دس، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ راگ سُن کے شبد انحد، سوئی سُر ترقی لئے اٹھائیا۔ نوری
جوت پرکاش تک، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ پریم پریتی اندر بھگت بھگوان مل کے پئے ہس، ہستی اپنی دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
امرت رس اکواک دکھائیا۔ امرت کہے میں آتم میتا، مٹر پیارا پر بھ اکو نظری آئیا۔ میں کسے ہتھ نہ آواں مندر مسیتا، سنگر پورا دیونہار وڈیائیا۔ میرا رس
کدے نہ ہووے پھیکا، پُرکھ اکال دین دیال ست سچ مٹھا وچ دتا بھرائیا۔ میں لیکھا جانا چو جی کا، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ سب نالوں اتم گو بند میرا دسیا

طریقہ، پنچم دے کے گیا وڈیاںیا۔ نام ندھان امرت جس گرگھ پیتا، سائنگ ست دے کرایا۔ پنچ تت کایا ترے گن تپے نہ پھیر انکیٹھا، اگنی اگ نہ کوئے لگایا۔ اندر باہرگپت ظاہر چاڑھے رنگ مچیٹھا، ایٹھے اوٹھے دو جہان اتر کدے نہ جایا۔ مان دوئے اوچاں نیچاں، راؤ رنکاں اکو گھر وساںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت جام پیا نردھن سردھن اکو جہا کیتا، وڈا چھوٹا رہن کوئے نہ پانیا۔

★ ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پریتیم سنگھ دے گرہ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

در کہے پر بھ ملیا دردی، دردوند نظری آئی۔ جس منظور کیتی پچھلی عرضی، آرزو لیکھے لائی۔ کھیل کھیل سی سنگھ نردی، نر سنگھ اپنا روپ وٹائی۔ ایہہ کھیل ہرناکش گھر دی، پورب دے گواہیا۔ جس دے کولوں سرشی ڈردی، بھے وچ لوکائی۔ اک بھگت دی آتم پڑھدی، ڈھولا بے پرواہیا۔ ایہہ کھیل سچ اسپرج دی، اسپرج رہیا کرائیا۔ ہرناکش دا اک چاکر جس دی ماں سدا سی اوس نوں ورجدی، ہوئی ہوئی سمجھائی۔ بچیا ایہہ کوڑی کھیڈ ایس دی فرض دی، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائی۔ در کہے میٹوں آگئی یاد، بیتی کہانی دیاں جنائی۔ جس ویلے رکھشا کیتی سی پرہلا، پرے توں پرے دا مالک پھیرا پانیا۔ اوس ویلے ہرناکش دے نفر کیتی فریاد، اندرے اندر دھیان لگائی۔ میری ماتا نے میٹوں سکھیا دتی آپ، بن ہر دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ میں بن رسنا جہوا تیرا کردار رہیا جاپ، پر بھو انتر انتر دھیان لگائی۔ در دہلیزے بیٹھا ویکھاں ساکھیاں، دوسر نظر کسے نہ آئی۔ چرن کول ہو محتاج، نوازش نال سنائی۔ کرپا کر پڑکھ سمرا تھ، سچ دے مان وڈیائی۔ بھگت ادھارن پچھے آئیوں آپ، نرگن سرگن پھیرا پانیا۔ کیوں نہیں پرگٹ ہو یا ساکھیاں، سوچھ سروپ اپنا دے جنائی۔ شبد اگئی ہر نے مار آواز، سندیشہ دتا جنائی۔ جگ چوکڑی میرا کھیل تماش، آد جگاد وڈی وڈیائی۔ اس دا ڈونگا کوئی راز، ابھیو اپنے وچ رکھائی۔ جس ویلے کلج انت اندھیری آوے رات، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ اوس ویلے پرگٹ ہو کے آواں پڑکھ ابناش، ساچا نور کراں رشناںیا۔ اوس نفر نے کہا ساچ، سچ تیری سرناںیا۔ سن بیتی میں کراں جوڑ کے دوویں ہاتھ، در تیرے سیس نوںیا۔ میٹوں سچ دس دے بات،

انمنگی تیتھوں منگ منگایا۔ جس طرح پرہلاد دی رکھشا کرن دی خاطر ہرناکش دا کیتا گھات، اپنا ویس بدلایا۔ کی اوس ویلے کوئی بھگت تیرا ہووے داس، داسی روپ دکھایا۔ پُرکھ اکال کہا میں چار جگ دے وچھڑے ساریاں جوڑاناں، چرن کول سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ نفر کہے پر بھو میرا نام ننٹا، بھل کدی نہ جائیا۔ جس ویلے کلج بناویں بنٹا، ایہہ کھیل دینا دکھایا۔ ہن اندرے اندرے تیرے آگے کراں ننٹا، رسنا جہوا نہ کوئے سنایا۔ بھے وچ نہیں کوئی ہمتا، حوصلہ اور نہ کوئے دکھایا۔ میٹوں ڈر لگدا کولوں ننڈکا، جو تیرا نام گئے بھلایا۔ پُرکھ اکال کہا میں مالک جیو پنڈ دا، تن ماٹی دیاں وڈیایا۔ میرا کھیل گہر گمبھیر گنی گہند دا، سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس ویلے وقت ہوئے سہنجنا پر بھہ بخشند دا، بخشش سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ نفر کہا بھگت پرہلاد پچھے ماریں ہرناکش، ہر اپنی کھیل دکھایا۔ پُرکھ اکال کہا میں ایسے طرح کلج انتم بھگت سہیلے کراں خالص، کلج کوڑا پار کرائیا۔ ننٹے کہا کس بدھ بنیں ثالث، اپنا پھیرا پائیا۔ بھگنوں کہا میں جہاں کسے نہ گھر ماٹی بالک، زرگن زور ہو کے پھیرا پائیا۔ سنت سہیلا بن پرتپالک، رکھشا کراں تھاؤں تھانیا۔ اوس کہا پر بھو کی میری وی ننڈرا لاپنگا آلس، اپنی اٹھ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی کار کماٹیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن نفر غلام، تیرے انتر رچی سچی نظری آتیا۔ تیتوں پتہ نہیں ابے میں پرگٹ ہو کے آؤنا رام، تریتے اپنا پھیرا پائیا۔ کرنا کھیل اک مہان، بنواسی ہو کے وقت لنگھایا۔ پھیر دساں اک نشان، تیتوں لواں ملایا۔ اوس نے ہتھ جوڑ کے کہا واہ میرے بھگوان، تیری بے پرواہیا۔ میں اک منگاں دان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جس ویلے آپ ہوئیں بھگتاں اُتے مہروان، میٹوں اپنا لہنا دینا دینا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ وڈیائی دے کے کھیل کرے بھگوان، بھگنوں اپنی دیا کمانیدا۔ جگ پلٹ کے بن گیا رام، سیتا سوانی جنک سنتری آپ پرناکیدا۔ دسرتھ دے گھر دی ہوئے کیکئی پریشان، تخت تاج چرناں ہیٹھ دبانیدا۔ کیکئی دا کوڑ ویکھ نشان، ناتا کوڑا مات ٹڑانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھانیدا۔ کرنی کردا آگیا پنچبٹی، رنیا اپنا پھیرا پائیا۔ اوتھے اک بھڑ بھونجے دی سی ہیٹی، جو چنے رہیا دکھایا۔ اُس نوں سچ نال جا کے پچھیا کی اس دے وچوں کھٹی کھٹی، میٹوں دے جنایا۔ اوس نے کہا نوٹکے آمدنی دسواں پیندا چٹی، میٹوں حساب کڈھنا جات نہ کسے

سکھائی۔ رام نے ہوئی جی اودے مستک وچ ماری چھٹی، سرتی دتی بھلایا۔ اوہنوں پچھلی یاد آگئی جیہڑی ہرناکش دے در دوارے وچ سی ڈٹھی، ساکھیات اوہو رُوپ دکھایا۔ پھیر رام نے ہتھ رکھ کے اودھی گچی، اپنے چرناں اُتے دتی چُھبھایا۔ اودھی ہنکار والی مت ہوئی وگئی، نمانا ہو کے نیتز رووے مارے دھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ رام کہا بھڑ بھوئے تیری کیہڑی دُکان، میٹوں دے دکھایا۔ اُس نے کہا آ میرے مہمان، تیٹوں دیاں بہایا۔ جس ویلے اندر لنگھیا اوتھے اک سگّا بیٹھا سی جوان، سرپ رُوپ وٹایا۔ اوہ ویکھ کے ہویا حیران، چلدا پھر دا رام کدھروں آیا۔ نیتز درس کر کے ہویا پریشان، کس میرے امتر امرت دتا چکھایا۔ اگوں ہو کے متھا ٹیکیا آن، چرناں سیس چُھبھایا۔ اوہ بھڑ بھوئے ڈریا مہمان، ساہ وچ ساہ نہ کوئے رلایا۔ چھیتی نال اپنے اُپروں چادر سٹ کے کہندا ایٹھے بہہ جا میرے مہمان، اگے لوڑ رہی نہ رانیا۔ ایہہ کدھروں مل گیا اگوں شیطان، دوہاں نوں گوڑھی نیند نہ دے سوائیا۔ رام نے اوہو چھٹی اوس سرپ دے سرتے رکھی آن، منکھاں وچوں منکھ لیا پرگٹایا۔ اوہنوں پچھیا ہور گیان، کچھ اپنا دے سٹایا۔ اوس نے کہا ایہدا دسواں ٹکا تیرا پین کھان، میں دست اپنی جھولی پانیا۔ دوجی وار پھیر رام نے کہا نال زبان، کچھ ہور دے درٹایا۔ سرپ نے کہا میٹوں ایس نظری آوند ا وچ جہان، کھیل ہونا اک بھگت تے اک بھگوان، بھاگ ساچے گھر لگایا۔ پر بھوئے کہا اوس دا کی نشان، میٹوں دے درٹایا۔ سرپ نے کہا اودے پاٹے چیتھر چیماری دی کُل پلے کچھ نہیں پین کھان، بھکھاننگا نظری آیا۔ اونے چر نوں کچھمن نے چک کے تیر کمان، سرپ نوں مار کے پار دتا کرایا۔ رام نے کہا ایہہ کی کیتا نادان، ایہہ میٹوں بڑی سوہنی گاتھا سی رہیا سٹایا۔ اوسے ویلے سیتا نے اوس اُتے پردہ پایا آن، اپنی سیو کمائیا۔ رام نے کہا جا، پھیر میرا بھگوان تیٹوں ملے آن، مہماناں والا رُوپ وٹایا۔ بھڑ بھوئے کہا ایہہ کی گیان، میٹوں دے سمجھایا۔ رام نے کہا توں ہرناکش دا دربان، پچھلا لیکھا دیاں دکھایا۔ اوس نے کہا کچھ اگے دے دے دان، جھولی تیرے اگے ڈاہیا۔ رام نے کہا جس ویلے کھجگ انتم ہووے مہمان، مہما سچ کوئے کہن نہ پانیا۔ اوس ویلے پُرکھ ابناشی پرگٹ ہووے نوجوان، جودھا سوربیر بے پرواہیا۔ تیرے دوارے پھر آوے وچ جہان، دو جہاناں مالک پھیرا پانیا۔ اوس نے کہا میں کیہو جہا بناواں استھان، جس دے اُتے اپنا ٹھا کر لواں بہایا۔ رام نے کہا اوہنوں ایہو جہا چنگا لگے چھوٹا جہا مکان، جس دے وچ تیرا لیکھا دے مکانیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا ئیا۔ دربان کہا ہُن میں بھڑ بھونجا، دوہاں جہاں دی سو جھی گئی آ ئیا۔ کوئی ہور بھو ہے گو جھا، میٹوں دے سمجھائی۔ اوس نے کہا جس ویلے بدھو شاہ نے گو بند دے اگے رکھیا کو جا، بیٹھاں اُتے لکائی۔ اوس ویلے کوئی ہور نہیں ہونا دُجا، ایہو جہا ویلا وقت وڈیا ئیا۔ جس نوں گو بند نے کر کے موڈھا، دُجا بھاؤ اپنے وچ رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائی۔ رام نے کہا اوہ بھڑ بھونجے توں ا جے بنا بدھو، بدھ تیری سمجھ کسے نہ آ ئیا۔ اوہ تیتوں لہجو، جس تیرا لیکھا دینا چکائی۔ اوہ تیتوں بھجو، دُجا اکھ نہ کوئے ملا ئیا۔ تیرا لیکھا اوسے کولوں لگو، جو سب دا ہوئے گوسانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ ویلا وقت ہو یا تبدیل، ہر کرتے کھیل رچائی۔ جس دی شہادت کوئی نہ دیوے نہ کوئی وکلا ہوئے وکیل، وکالت کم کسے نہ آ ئیا۔ من مت دی چلے نہ کوئے دلیل، بدھی ملے نہ کوئے چتر آ ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا ئیا۔ بدھو نے اپنی بدھ توں باہر، اچرج کھیل لئی بنا ئیا۔ انتر انتر کر پیار، ساچی سرتی لئی لگائی۔ اک پاسے دیوی نوں کر شنکار، بستر بھوشن لئی بنا ئیا۔ اک دھر پنجاں تئاں نوں دے ادھار، سیس دستار لئی سہائی۔ گو بند نوں کجے دو دکھال، اندروں اشارہ دتا لگائی۔ ایہناں دوہاں وچوں تیرا کہدے نال وہار، میٹوں دے سمجھائی۔ ایہہ استری اوہ پُرش اوہ پُرش ایہہ نار، نار پُرش کیہڑی ونڈ ونڈائی۔ گو بند شبدی مار آواز، دُھر دا بھو کھلایا۔ میں سب دی پوری کراں آس، نر اساکوئے رہن نہ پائی۔ میرا کو جہا ساتھ، ایہتے اوتھے دو جہاناں نظری آ ئیا۔ بدھو کہا میں دیکھاں ساکھیاں، جو کجھ کہیں سوچ کر دکھائی۔ گو بند کہا شاباش، تیرے نیز دیاں جنائی۔ پر میں ہور کجھ دساں حالات، بھو ابھیدا نال رلا ئیا۔ توں لکھدے نال قلم دوات، بھل رہے نہ رآ ئیا۔ جس ویلے میں پُرکھ اکال لے کے آواں ساتھ، لوک مات ویس وٹائی۔ اوس ویلے بھگتاں دی ہووے اک جماعت، دُھر دا جوڑ جڑائی۔ تیرے گھر ہووے نواس، استھان بھومکا دئے سہائی۔ دیکھنا نیز نال خاص، خالص ہو کے دیاں درڑائی۔ پُرکھ نار سب دا حصہ اکو جہا لواں راکھ، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آ ئیا۔ تیرے دروازے والی یاد رکھاں بات، ابھل ہو کے بھل نہ کدی دکھائی۔ چوتھے جگ وچ چوتھے جنم دا لیکھا کراں حساب، نسبت اپنی نالوں کڈھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا ئیا۔ سُن کے بچن سچ سبھاؤ، انتر انتر خوشی منائی۔ نیوں نیوں لگا گو بند پاؤں، چرن دھوڑی مستک لگا

لیا رمانیا۔ تیرا کھیل بے پرواہو، سمجھ کوئے نہ آئیا۔ وسیں ہر گھٹ تھاؤں، لکھ چوڑاسی رہیا سمانیا۔ اک دس کی ہووے تیرا ناؤں، کی صفت تیری وڈیائیا۔ گوہند کہا اوہ میرا پتا جس دا میں پُت اوہ پکڑے میری باہوں، بانہہ پکڑ شبدی ناؤں میرا دئے پرگٹائیا۔ دو جہاناں کرے نیاؤں، سچ عدالت اک دکھائیا۔ چل کے آوے تیرے گراؤں، گراں تیرا دئے سہائیا۔ پریم پریتی تیری دیکھے دیکھن دا جس چاؤ، پریم سنگھ تیرے نام لے وڈیائیا۔ سرشٹی وچ سارے کہندے پُتراں دے نال رہے ناؤں، بھگت کہے بھگوان بن کم کسے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی سد دیونہار ٹھنڈی چھاؤں، سمرتھ اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کھیل پوری رہیا کرائیا۔ در کہے میتوں سمجھیو نہ جگت دروازہ، مٹی اٹ نہ کوئے چترائیا۔ میرا چار جگ دا لہنا ایسے کر کے بیٹھا غریب نوازا، نمائیاں داماں نظری آئیا۔ جگدیش ہو کے سیس سہائے تاجا، تخت نواسی پھیرا پائیا۔ شہنشاہاں دا شاہ راجیاں دا راجا، پانتشاہاں دا پانتشاہ نظری آئیا۔ جس دے کول سب توں وڈا ایہہ وادھا، جگ جنم دے وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ دیکھو کسے نوں چھو گیا کسے نوں چھو گیا بابا، ماتا کسے دی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ایہہ جگ چو کڑی دی رکھے یادا، یادداشت نہ اجے بھلائیا۔ اس توں آگے ہور چلا کے جائے رواج، بھگتاں دئے سمجھائیا۔ پوری کر کے درشٹی والی خواہشا، سرشٹی جائے وسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کریا کھیل ساکھیاتا، ٹھگی چوری یاری نہ کوئے کمائیا۔

★ ۲۵ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ دے گھر جنڈیالا ضلع جالندھر ★

پُرکھ اکال کہا گوہند ایہہ گر چیلے دا سو مبر، ناتے ڈھر دے رہیا بندھائیا۔ نواس دساں مناریاں اُتے مبر، محوان ہو کے دیاں جنائیا۔ گرہ دساواں اسماناں اُتے امبر، اول اک جنائیا۔ مالک ہو کے سرو پتیمبر، پیت پتیمبر دیاں وڈیائیا۔ کلج میٹ کوڑا اڈمبر، لیکھا جھوٹھ چکائیا۔ پار کرا کے گلن گلنتر، دوارا اک درسائیا۔ تیرے پریم دا بنا کے منتر، سوہنگ ڈھولا دیاں جنائیا۔ باہرلی دھار دیکھاں انتر، کھوجاں ہر گھٹ تھانیا۔ وچھڑیاں نوں میل کے نر ہر نرائن

کنتن، سہاگن دا سبھاگ دیاں بنا گیا۔ دو جہان بنا کے بنتر، برہمنڈاں کھنڈاں اُتے دیاں درسا گیا۔ لیکھے لا کے برہم نرنتر، مایا پردہ دیاں چُکایا۔ وڈیاں وچوں وڈے بنا کے سنتن، ست ستوادی ہو کے بھید کھلایا۔ جنہاں تیرے پچھے اپنا کیتا اتن، انتشکرن اوہناں ویکھ وکھایا۔ لیکھے لا کے نوتن، تنہاں اپنے رنگ سما گیا۔ بھيو کھلا کے مت بدھ من، منسا دیاں چُکایا۔ ڈھولا سنا کے دُھر دا کن، کنے کتے دیاں ہٹایا۔ بیڑا دو جہان بنّھ، سچ دوارے دیاں کُکایا۔ جتھے گوبند و سیں میرے چن، او سے تھاں دیاں بہایا۔ جنہاں نوں کوئی نہ دیوے ڈن، حکم اور نہ کوئے سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلنہار بے پرواہیا۔ سب توں اُچا نِکا جیہا کُکنا، دُھر درگا ہی دئے جنایا۔ جتھے پُجے کوئی نہ راجا رانا، تاجاں والا نظر کوئے نہ آیا۔ جس نوں جگ چوکڑی لہدے پھر دے دو جہاناں، زمیں اسماناں کھوج کھوجایا۔ رسنا جہوا مٹی دند گاؤندے پھر دے گانا، دوس رین راگ ناد رہے سُنایا۔ ویس انیک بدل کے وٹاؤندے رہے بانا، بناں وچ اپنا ڈیرہ لایا۔ اشٹ دیو مناؤندے رہے راما، نیوں نیوں سیس نَوایا۔ تتاں اُتے وینہدے رہے کاہنا، بنسریاں دُھن جنایا۔ تتاں والا تت لہدے رہے نشانہ، چار کُنٹ ویکھن تھاؤں تھانیا۔ وست امولک منگدے رہے دانا، جھولی خالی سرب اُٹھایا۔ تیر ترکش کندھے اُتے رکھدے رہے کمانا، چلّہ بھتھا ہتھ اُٹھایا۔ نیز لوچن نین تک کے مار دے رہے نشانہ، تباہ اپنا آپ کرایا۔ نرگن سرگن کھیل ویکھدے رہے دو جہاناں، نت نوت اپنا پھیرا پائی۔ حکم سُن دے رہے دُھر درگا ہی تیرا پروانہ، پت پر میثور نیوں نیوں سیس نَوایا۔ بنا گوبند گرکھاں پچھے ہو یا نہ کوئے قربانا، بنس سر بنس بھیٹ نہ کوئے چڑھایا۔ کیوں نہ لیکھا دیہہ دا دیوے بھگوانا، بھگوان آپے ہوئے سہایا۔ لوک مات دیونہارا مانا، نمانیاں دیا کما گیا۔ سچکھنڈ دا سچ مکانا، اگنی وند رکھایا۔ جتھے وسے جو دھا سوربیر نوجوانا، مرد مردانہ اپنا ڈیرہ لایا۔ اوتھے جھلے اک نشانہ، ست ستوادی رہیا ہلایا۔ گوبند، بن تیرے گرکھاں اوتھے ہو رکھے دا نہیں آؤنا جانا، راہی پاندھی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھے رہیا بنا گیا۔ اک دن گوبند نے پُرکھ اکال نوں کہہ دتا ابا، ہس کے دتا وکھایا۔ پر بھونے ہوئی جیہی اوتوں دبا، تھوڑا بھار دتا کُکایا۔ تھلیوں کہا میتوں نظری آیا سب، جو پر بھو توں اپنی بنت بنا گیا۔ وچوں میتوں اک وکھرا راہ لہا، جس دی سمجھ نہ کسے سمجھایا۔ سری بھگوان کہا کیرا، گوبند کہا توں بڑا کتا، جگ جگ ساریاں بھوراں وچ بھوایا۔ میں آگے کسے دا نہیں سہنا دبا، ددبا

ہور نہ کوئی جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا آدیکھ جیہڑا اکھر بنیا ببا، بابا بکالے وچ بہادر تیغ اپنے سبے ہتھ دے انگوٹھے نال دتا لکھائیا۔ گوہند کہا کی ایہہ تیتوں لگا اچھا، سچ دے سمجھائیا۔ بھگوان کہا جس ویلے میں تارے سی کچھا مچھا، بل دوار پھیرا پائیا۔ اوس ویلے گوہند ایہہ تیرے جوگا سی رکھا، جس بے وچ بہڑی بہڑی کرے سرب لوکائیا۔ توں اک واری پھر کھول کے ویکھ اکھاں، اپنی پلک اٹھائیا۔ تیتوں ہور کھیل دساں، سچ دیاں جنائیا۔ گوہند اوسے ویلے چرناں اُتے ڈھٹھا، نیوں کے دھوڑی ٹکا لائیا۔ پُرکھ اکال نے اک دکھایا جویں تیرا میرا ناتا ہونا اکٹھا، تیرا مندر میرا اندر بندھن اکو دتا دکھائیا۔ گوہند خوشیاں نال ہتھا، پر بھو ایہہ کی دتا جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں وقت ملیا مساں، بے مثال ہو کے تیری مسل تیری دیاں بنا ئیا۔ میں چاہندا ساں میں تیرے وچ وساں، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ تیرے رڑھیاں نوں ویکھاں، رکھاں تھاؤں تھانیا۔ میل ملاؤندیاں کدے نہ اکاں، جگت جنم وچھڑے نال رکھائیا۔ تیتوں پتہ نہیں اہار کھادا سی ڈوڈیاں اکاں، کھیل مردانے نال رچائیا۔ اوس ویلے میلا ہو گیا سی اوہدا نال ڈھکاں، کلر بیلا نظری آئیا۔ اوتھے کھانا پھل تیتوں دساں، سچ دیاں جنائیا۔ کواری کتیا سٹ گئی سی جم کے بچے، جو بالے لیاندا اٹھائیا۔ اوس نانک نوں ویکھ کے نو گھنٹے جوڑ لئے اپنے دوئے ہتھا، نمسکار دتی جنائیا۔ نانک نے اوسے ویلے ڈھک کے وچ لکھاں، اوہدی سرتی شبد وچ ملا ئیا۔ پیار نال کہا بچے، تیرا لیکھا پھیر دیوے میرا صاحب گوسائیا۔ بالے نے اوسے ویلے نک منہ وٹا، غصے نال دتا جنائیا۔ اسیں تیرے نال پھر دے توں ساڈے اُتے کدی نہیں رکھیا ہتھا، کیوں ایہنوں دتی وڈیائیا۔ نانک کہا ایہدا لیکھا آگے کوئی حقا، ہر جو شبدی رہیا جنائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال آؤنا نٹھا، زرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ ایہدا وقت سہیلا ہونا چنگا، مائس وچوں مائس ملنی وڈیائیا۔ میل ملاپ ہووے سورا سربنگا، مہروان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا درڑائیا۔ بالے کہا ایہہ کی تیری مایا، سچ دے سمجھائیا۔ نانک کہا پر بھ کھیل رچایا، اوسے دی وڈیائیا۔ ساچی سیوا میتوں لایا، غریب بنائیاں رہیا ترائیا۔ دھر دا شبد رہیا سنایا، جگت کہانی نہ کوئے رلا ئیا۔ پچھلا لیکھا ہور نظری آیا، تیتوں دیاں دکھائیا۔ جس بھڑ بھونجے پنچبٹی سی ڈیرہ لایا، اس بچے دا پہلا ناتا اوس دے نال رہیا رکھائیا۔ آگے وادھا ہور کرایا، لوک مات جنم دیوے دوائیا۔ بالے کہا کیوں سانوں رہیا ٹرکایا، اگلی پچھلی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نانک کہا پر بھ میرا بے پرواہیا، سچ کرنی رہیا کمائیا۔ جس دا لہنا

اوسے دی جھولی پایا، دُوبے ہتھ نہ کدے پھڑایا۔ کلجگ انتم لئے ملایا، میلا سہج سُبھایا۔ نانک لیکھ نہ کوئے مٹایا، مٹی خاک دئے گواہیا۔ اوہو دھار بن کے مانس جنم وٹایا، جگت تت نظری آئی۔ پتر دھی اکو رنگ رنگایا، ہر داتے بے پرواہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب لیکھے دا پورا کر کے دان، گیان مندر وچ رکھایا۔

★ ۲۵ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گھر پنڈ ہیر جالندھر ★

اوپٹے دے راجے اچ ویکھاں کیڈا خوشحال، خوشی اگئی نظری آئی۔ جگ چوکڑی دا بچھلا احوال، بے حال دے سمجھایا۔ تئاں والا تن کوٹن کوٹ واری کھادا کال، لکھ چوڑاسی گیڑ بھوآئی۔ سب توں وکھری نرالی بھگت بھگوان دی چال، جس دی آد جگاد جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آئی۔ جس دی صفت اندر شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی وجاوے تال، ڈھولے سوہلے راگ رہی گائی۔ اگم اتھاہ بے پرواہ پت پر میثور کھیل کرے کمال، بے نظیر اپنی دیا کمائی۔ سچھنڈ نوآسی پُرکھ ابناشی وسنہارا سچھنڈ سچھی دھرم سال، لوک مات جگ جوت نرگن نور کرے رُشایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان نت نوت جو سدا رکھوال، مہروان محبوب بے پرواہیا۔ سو تھم سندیشہ نر نریشا راج نرین آیا سنان، بچھلا راز گھلایا۔ غیر حاضر نہیں اوہ حاضر میرا لال، تاجراں دا تاجر نظری آئی۔ بچھلا لیکھایا رکھ جس ویلے رام دے ستمکھ وششٹ نوں کری سی پرنام، ہتھ مستک اُتے لکائی۔ ڈنڈوت کر کے کہا بھگوان، تیری بے پرواہیا۔ اودھروں آگیا سی تیراں سال دا بال انجان، جس دی آرزو گرنتھ نہ کسے سمجھایا۔ اُس دے ہتھ سی اک رومال، اُس نے تیرے مستک دتا لایا۔ اودھروں وششٹ نے ہو کے دیال، دوہاں دے سرتے ہتھ دتا لکائی۔ پھڑ کے پھیر وکھایا رام، درشٹی اک گھلایا۔ نالے بول کے کہا زبان، شبہی راگ سٹائی۔ دسرتھ دے بیٹے ایہناں دی کر پہچان، بھل کدے نہ جانی۔ اوسے ویلے پھڑ کے اُسدی کمان، چلہ دتا ہلایا۔ تیراں سال دا بال سی ایہہ لال، جس نے اپنی اکھ اتانہہ اٹھایا۔ ویکھ کے ہویا خیران، اس دے اندر کوئی نور بے پرواہیا۔ اندرے اندر چرناں اُتے کر پرنام، نمستے دتی سٹائی۔ خوشیاں نال گودی

چک کے رام، چھاتی لیا لگایا۔ اوسے ویلے وششٹ نے جھٹ محکم سنایا آن، دوہاں پھڑ کے اپنے پچھے لیا بہایا۔ اوہ رو کے لگے گرلان، دتی اک دہایا۔ رام نے پھیر کیتا فرمان، ہتھ مکھ اُتے لگایا۔ اندروں آیا اک گیان، وجی سچ ودھایا۔ وششٹ نے کہا سُنو نال دھیان، تہانوں دیاں سمجھایا۔ تہاڈا لیکھا وِج جہان، بہتا میٹوں نظری آئی۔ رام نے کہا کچھ دس ایس دا نشان، سوہنی ونڈ ونڈائی۔ وششٹ نے کہا جس ویلے گوہند ہووے بلوان، پٹے شہر پھیرا پائی۔ وڈیا تیتوں دیوے انعام، راجیاں دا راجا ہو کے راجن اپنے چرن لگایا۔ ایہہ رگا نہیں ایہہ کیرٹی داروپ بھگوان، جس نے جنگلاں وِج ترائیا۔ جس دا لہنا چکاونا کلجک اتم وِج سری بھگوان، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ اوہ دوویں روپے بال نادان، نیتز نیناں نیر وہایا۔ اُچی کوک کوک سناون سانوں کویں آوے پہچان، ہر بھیو دینا گھلایا۔ محکم آیا سُن لا کر کان، تہانوں دیاں جنایا۔ پاربرہم پت پر میثور سب دا جانی جان، اُبھل بُھل کدی نہ جانی۔ تیتوں لیکھا لکھاواں مہان، بیس اکیسا راہ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ سُن کے بچن دوہاں اک دُوبے ول لیا تک، وڈا چھوٹا دھیان لگایا۔ توں جو کچھ کہا سو حقیقت وِج حق، سچ دتا درڑایا۔ وششٹ نے کہا نہیں کوئی شک، سنسا دیاں مُکایا۔ رام نے کہا ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جو آد جگاد اپنی کار کمایا۔ سوہنا بناوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھایا۔ وڈا چھوٹا دوویں اک دُوبے نوں ملاون ہتھ، سوہنی اندرے اندر کچھ لگایا۔ اودھروں رام پیا ہس، خوشی نال تالی دتی وجایا۔ وششٹ نے سرتے سوٹی رکھ کے دوہاں دی کھول دتی اگھ، اندروں پردہ دتا چکایا۔ کلجک اتم تساں مات پت گھر جٹنا دکھ دکھ، بھین بھراواں ناتا جگت جڑایا۔ جس ویلے کرپا کرے آپ رگھناتھ، رگھپت داتا بے پرواہیا۔ ساچا کھیل دکھائے تماش، سوانگی اپنا سوانگ رچایا۔ بیس اکیسا پوری کر کے آس، جگدیشا دے وڈیائی۔ تہاڈے تئاں والی دیہی دے دکھرے دکھرے سواس، آتم پر ماتم ناتا اکو نظری آئی۔ اوس ویلے چھوٹے کہا تیتھوں چلیا نہیں جانا کر کے لمبی واٹ، پاندھی بن کے پندھ مُکایا۔ وڈے کہا میں چل کے آواں تیرے ہاٹ، گرہ اپنا پھیرا پائی۔ چھوٹے کہا میں جے لگ جاواں اوس رات، دس کویں جھلیں جڈایا۔ وڈے کہا ایہہ تیرا کھیل دیکھے میری آنکھ، جو نیتز نیناں نیر وہایا۔ اودھروں وششٹ نے کہا ایہہ تہاڈی ہونی سچی بات، فرق رہن کوئے نہ پائی۔ رام نے کہا چنتا نہ کرو تہاڈا صاحب ہونا ساکھیات، پت پر میثور نظری آئی۔

جس دے نال بھگتاں دی جماعت، سنت سُہیلے جوڑ جڑائیا۔ گرکھاں دا وجنا ناد، گرکھاں دی شنوائیا۔ جیہڑا چار جگ اسمیدھ یگاں وچوں آیا نہیں سواد، سو رس اوتھے دئے بھرائیا۔ بل ورگے آکے منگن دات، جھولی آگے ڈاہیا۔ وڈا بھنڈارا ڈوگنگا کھات، گوہند دینی مان وڈیائیا۔ جیہڑا کیرٹی دا نہیں کھاج، اوہ بھگتاں بھیٹ چٹھائیا۔ بھگت ادھارن دھر پر بھو دا رواج، اپنا آپے لیا بنائیا۔ آگے ہون نہ دیوے کسے دے محتاج، لوڑوند اکو نظری آئیا۔ ہن رو رو کہنوں رہے آکھ، جو سب گھٹ جانہارا نظری آئیا۔ تھانوں نہیں جے دساتے لال سنگھ کھڑا میرے پاس، چرناں وچ سیس نوایا۔ نالے کہندا باپو پوری کر دے خواہش، آسا نسا اپنے وچ ملائیا۔ جس تریتے دے وچھڑے کھج کیتے آن تلاش، اوہ سینکڑیاں کوہاں دا پندھ نہ کیوں مکائیا۔ جے نہیں اعتبار تے راتی سٹتیاں کرا دوں وشواس، پٹنے والیا تیتوں دیاں دکھائیا۔ جے نہ دکھاواں کہہ دیویں کوئی بدمعاش، لاریاں والے یرانے رہیا لگائیا۔ ذرا دیکھی جا آگے دا کھیل کی کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا ساچی دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ خوشی کہے میٹوں چڑھ گئی لالی، نو نو چار پچھوں میرے اُتے آئیا۔ پت پر میثور پار برہم پر بھ ملیا دھر دامالی، مالک داتا بے پرواہیا۔ جو لہنا دینا چکائے آد جگاد جگ چوکڑی دے دیکھ سوالی، بھکھیا بھکھیا آتم انتر گرہ ساچے جھولی پائیا۔ راج نرین کیوں سرت ہوئی بے حالی، کیوں نیتز نین دین ڈھائیا۔ پریم پیار دی سب توں وڈی خوشحالی، بے مثالی بنت بنائیا۔ جنہاں دے اندر وڑ کے ساچے مندر چڑھ کے پر بھو آپ کرے دلالی، وچولا ہو کے میل ملائیا۔ نہ پکھنڈ رہے نہ بنے پلاالی، جو کرنی سو کر کے رہیا جنائیا۔ ایہہ کھیل اچھل چھل دوشالی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ لال سنگھ کہے میں تیرا لال، لال تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل دیکھ کمال، کمالا ہو کے رہیا سنائیا۔ کی ہو یا جے میری نکئی نکئی کیرٹی والی چال، ہوئی ہوئی پندھ مکائیا۔ میٹوں بھاس پیا توں اپنا حصہ ہر سنگت دتا کھوال، خواہش میری لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔

☆ ۲۵ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ☆

تریتے کہا میرے وچ ہو یا اقرار، شہادت دینی بھگتائیا۔ رام کہا اوہ سچ دربار، جتھے عدل اکو نظری آئی۔ وششٹ کہا سارے کرو اعتبار، بھرم رہے نہ رائیا۔ وڈے کہا کی وبار، میری سمجھ نہ پائی۔ چھوٹے کہا واہ یار، سوچن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جتھے وچولا آپ نرکار، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ اوتھے من مت بدھ دی نہیں کوئی دھار، جگت و دیا نہ کوئے وڈیائی۔ تریتے کہا میں کراں خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ جیہڑا سینتا دا سوہنا ہار، سدھراں روپ وٹائی۔ لے کے آواں اک دربار، دھر دی ساچی سیو کمائی۔ آسا پوری کر کے بال، نراسا دیواں گوائیا۔ آواز لگا کے سنگھ پال، سویا لواں جگائیا۔ نالے کھول کے پچھلا حال، احوال دیاں وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا سچ لگائی۔ سُن کے بچن تریتے جگ، کلجگ اپنی لئے اگڑائی۔ کلجگ تیرا لیکھا جاناگ، واری میری بے پرواہیا۔ جناں چر میتھوں نہ لویں بچھ، چلن دیواں نہ کوئے چترائیا۔ پر بھ نے وس کرنا میرے سب کچھ، بلدھاری دینا بنائیا۔ رام وششٹ وی جاناں لگ، تئاں والا نظر کوئے نہ آئی۔ مانس نہ جانے کوئے منگھ، دوجا سمجھ نہ کوئے سمجھائی۔ تس دا لہنا جانا چک، کون دیوے مُکائی۔ ترتیا توں نہیں جاندا اوس ویلے پُرکھ اکال نے گوہند بناؤنا اک پُت، جس دے ہتھ دئے وڈیائی۔ اوہ سوربیر شبدی دھار پیا اٹھ، اگم اگڑا روپ جنائیا۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ گر اوتار پیغمبر بھگت سارے جانے جھک، سیس نہ کوئے اٹھائی۔ جس دا نام سندیشہ ڈھولا راگ انوکھی تک، تخم سب دے دئے بدلایا۔ اوس نے سب دا بدل کے رُخ، مارگ اکو دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ ساچا دینا لایا۔ کلجگ کہے سُن تریتے میری بات، تریا والے تیتوں دیاں جنائیا۔ اوس ویلے کھیل رہن نہیں دینی کوئی سچی جماعت، گھر گھر جھگڑا دینا پائی۔ رام وقت والی رہنی نہیں کوئی رات، چاندنا نور نہ کوئے رُشنائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں والی بھلاؤنی گاتھ، منتر اں والی نہ کوئے پڑھائی۔ کھتری براہمن شوڈر ویش والی لہے کوئی نہ ذات، من مت ہوئی ہلکائی۔ نور چکے نہ کوئی پر تھمی آکاش، گگن منڈل نہ کوئے رُشنائیا۔ پنڈت پاندھے لاون حساب کتاب، لکھن سچ نہ کوئے جنائیا۔ امرت دیوے نہ کوئے حیات آب، آبرو سارے دین گوائیا۔ چار جگ دے مالکاں نوں ملنا اوس ویلے جواب، آداب سیس نہ کوئے جھکائی۔ جس ویلے کھیل کرنا مالک واحد، واہوا گرو آپ

اکھوائیا۔ اوس ویلے تریتا کس طرح ماریں آواز، تیری سُنن کوئے نہ پائیا۔ رام کہا کھجک شباش، سوہنی سچ دتی درڑائیا۔ وششٹ پشت تے رکھ کے ہاتھ،
 انگلیاں پنجاں نال دبائیا۔ کھجک اوسے ویلے کھول کے آنکھ، اگلا ویلا لیا تکائیا۔ نظری آیا دُھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ نالے سُن لیا اوس دا جاپ،
 سوہنگ ڈھولا رہیا سنائیا۔ بھگتاں دا دسیا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ رام نے کہا پھیر مار آواز، کھجک لئے انگڑائیا۔ اٹھ ویکھ اوس دا سوہنا تاج، جو تخت نواسی رہیا
 ٹکائیا۔ جس دے ہتھ بھگتاں دا حساب کتاب، لہنا دئے مکائیا۔ اودھروں وششٹ نے کہا وڈیا توں پہلاں کری اک ویراں راج، جگت حکم چلائی۔ چھوٹیا توں
 نکا ہو کے لئیں بھاج، اپنا پندھ مکائیا۔ جس ویلے شاہاں دے شاہ راجیاں دے راجاں دا بدل دتا رواج، حکم اپنا اک ورتائیا۔ اوس ویلے تھانوں دوہاں نوں
 کراں اپنے داس، داسی رُپ وٹائیا۔ اوس دن ایہو سچا مہینہ پنچھی ماگھ، وڈبھاگ دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے
 لائیا۔ دُھر دا لیکھا لیکھے ویکھ لگدا، گر چپلا دوویں خوشی منائیا۔ ایہہ میلا پر بھ سبب دا، جو وچھڑے رہیا بڑائیا۔ جو جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں اُچے ٹلیاں پر بتاں
 وچوں ہتھ کسے نہ لگدا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جو دُور دُراڈے پُرب وچھڑے صددا، راج نرین لیا بلائیا۔ تیرے نال سُرستی دا حصہ ادھ دا، مستی خُماری
 نال چڑھائیا۔ توں لال سنگھ دا پچھلا سوہنا سجن لگدا، جس دی رام وششٹ دوویں دین گواہیا۔ ایہہ ناتا نہیں اچ دا، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیا۔ توں کس
 طرح کٹھاں لے کے پچھے بھجدا، ایہہ بھجے جانڈیاں موڑا لوے لائیا۔ کیوں ایہہ پچھلے لیکھے کڈھدا، اگلے کھاتے رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا چکائیا۔ دُھر دا لیکھا ویکھ چکدا، زمیں اسمان ڈھولے گائیا۔ بھگت بھگوان کولوں کی کی بچھدا، امتر آتم حال سنائیا۔ تئیں ویکھو چرناں
 کول بیٹھا جے لال سنگھ رُسد، جینودیاں نال طعنے رہیا لگائیا۔ جے توں ناتا جوڑیا پتا پت دا، کیوں نہ کئی مات جدائیا۔ ہن ویلا نہیں پر ماتم تیرا میری آتما
 کولوں لگ دا، پردہ دے اٹھائیا۔ تیرا بھگت بھگوان تیرے مارگ اتوں کدے نہیں گھسدا، رہبر ہو کے رستے دے لگائیا۔ توں مالک سب کچھ دا، جس آد
 جگاد جگ چوکڑی سرشٹی درشٹی اشٹی آپ اُپجائیا۔ تیرا پینڈا کدی نہ گدا، منزل اُچی نظری آئی۔ جے حال سُنے وچھوڑے دے دکھ دا، رسنا کہہ سکے نہ رائیا۔
 جس ویلے درس دکھا کے راتی سُنٹیاں ساڈے کولوں لگدا، اپنا آپ دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ لیکھا ویکھ

کے بچھلا بھگوانن، بھيو رهيا گھلایا۔ جنہاں نے پھڑيا سچا دامن، دامنگير آپ ہو جایا۔ تہاڈا رام تے وشٹ ساکھيات کھڑا ضامن، وشٹ کرمنڈل اپنے ہتھ اٹھایا۔ نالے انچل پکڑ کے اپنا دامن، آمنھ سامنھ نيتز نیناں اکھ ملایا۔ سوہنا لگا کھیرا نگر گرامن، بھومکا ملی وڈیایا۔ جگت ترشنا مٹی تامن، ترکھا دتی بُجھایا۔ جنم جنم دے وچھڑے آیا ملاون، میلا اپنے نال ملایا۔ تول دوہاں دا تول کے ساون، اکو کنڈے دے چڑھایا۔ اگلا لہنا جھولی آیا پاون، پتت پُنیت پوت دے کرایا۔ جنم جنم دا گیرا آیا کٹاون، لکھ چوراسی پھند مکایا۔ سچ دوارے آیا بہاون، باہوں پکڑ آپ اٹھایا۔ سچھنڈ آیا وساون، درگاہ ساچی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت آیا ساون، نور نور وچ لکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی کار کمایا۔ ڈھر دی کرنی ویکھ کرتار، کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ جویں بچھلا لہنا دتا اتار، اگلا لیکھا اپنے نال رکھایا۔ جے پہلوں رہے تیاں والے یار، تن پیار وکھایا۔ اگے آتم دے آدھار، پر ماتم جوڑ جڑایا۔ تیرا ویکھئے ٹھنڈا سچ دربار، اگنی تت نہ کوئے جنایا۔ کوڑی کریا وچوں کڈھ کے باہر، ڈھر دا میلا لینا ملایا۔ نرائن دی اکھ دتی اگھاڑ، نج اپنا آپ وکھایا۔ لال نوں بخش کے سچا پیار، عرشاں دے اُتے دینا بھوایا۔ توں بخششاں دا مالک شہنشاہ سچا سرکار، دو جہاناں تیری رعیت نظری آیا۔ تیرا تھم چلے جگ چار، جگ چو کڑی نہ کوئے مٹایا۔ جنہاں دی شہادت دین گرو اوتار، حاضر ہو کے سیو کمایا۔ تنہاں دا تیرے نال رہے پیار، پریتم اکو توں ہی نظری آیا۔ یاراں دا یراناں رہے تیرے نال، کاہناں دے کاہن تیری سرنا یا۔ گھر آیاں بھگتاں مہماناں دا امرت رس بھر دے بھنڈار، وس اپنے لے کرایا۔ تیرا جس گاون وچ سنسار، ڈھولا تیرا نام سنا یا۔ جے تت سریر کر کے حاضر نہیں تیرا لال، حاضراناں حاضر اگے بیٹھا نظری آیا۔ نالے سوال تے نالے کرے جواب، آداب کر کے سپس جھکایا۔ ویراگیاں اندر میری اوہ سنادے آواز، جس دے نال پریم دی وجدی رہے ودھایا۔ ہے پر بھومیتوں اکو جا پدا توں سب دا سچا باپ، پُرکھ اکال نظری آیا۔ جس طرح پہلاں کیتا ای بھوکھت واک، اگلا تاک دینا گھلایا۔ ساتھوں بنیا نہیں جاندا چاک، توں چاکر بن کے ساڈی سیو جا کمایا۔ نالے پریم کرن دی میرے دوارے تے بھگتاں نوں دس جا جاج، جاکھ ہو کے اپنا پھیرا پانیا۔ میرا سجن راج نرین ہو نہ جاوے اداس، ایہدی

اُداسی دینی گوانیا۔ میں ایہو رکھ کے آیا آس، تیرے چرناں سیس نوایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیرے پریم وِچ میرے پیار دا لیکھے لگے سواس، سواس سواس تیری جھولی پانیا۔

گنڈھ کھولن نوں چک لے ہتھ، اپنی دیا کمائیا۔ ہوئی جیہی اُتے رہیا رکھ، بے پرواہ ہو سہائیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جو سانجھ کے رکھی و تھ، اپنے وِچ چھپائیا۔ اُسنوں باہر کڈھے پُرکھ سمر تھ، پڑدا دے چکائیا۔ چپ کیتیاں راتیں سُنّیاں تہاڈے اندر دیوے ڈھک، سیوا دُھر دی آپ کمائیا۔ نرمل نور کر پرکاش، گھر دیک دے جگائیا۔ شبد سُن آئی آواز، راگ اک الائیا۔ چل دیاں پھر دیاں درس وکھا کے ساکھیاں، ستمکھ بیٹھے چائیں چائیا۔ ہنورے سُنن دی سدا ایہنوں خواہش، مروٹیاں وِچ خوشی منائیا۔ خوشی دے وِچوں تہاڈی پوری کرے آس، اصل اپنا روپ دے وکھائیا۔ پھیر گرنکھ تیری زبان وِچوں نکلے تیری آواز، آواز نال اشاریاں دے جنائیا۔ واقعی ایہہ ست پُرکھ سب دا باپ، جو بھنڈارے خالی رہیا بھرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ویلا وقت رہیا تاک، لہنے دا لہنا جھولی پانیا۔

★ ۲۶ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی بیہی گرچرن کور دے نوٹ پنڈ ہیر ★

مکھی گلگیا جس گوبند پھوڑی، نشانہ تیر کمان لگائیا۔ کردا کھیل چوری چوری، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ ساڈھے تن ہتھ دیوے ماٹی نکوری، نت نوٹ دے بدلایا۔ وِچ امرت بوند پا کے تھوڑی تھوڑی، رس دُھر دا دے لکائیا۔ اپنی آواز شبد دُھن سنا کے گھنگھوری، اگم راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ مکھی کہے سُنو ری سخی، انتر کہانی دیاں جنائیا۔ میں درشن پا کے اٹھیں، آخر اپنا آپ گئی تبتائیا۔ ایہہ مالک دُھر دا کملاپتی، ست سروپی نظری آئیا۔ ایہدے تیر نشانے نال میٹوں سٹ ذرا نہ لگی، سوئی سرتی دتی اٹھائیا۔ پریم پیار دی دے کے ساچی رتی، میٹوں رتن امولک

ہیرا دتا بنایا۔ توں کی گجری نوں رہی دسی، گجری دا بیٹا کھیوٹ کھیٹا نظری آئی۔ اس دے سچ بھنڈارے دی دیکھ کھلی ہئی، جو ہٹوانا بن کے رہیا چلایا۔ جس نے گلیل نشانے والی چھڈی، میرے دتی چوٹ لگائی۔ اوہ میری ونھ کے پسلی ہڈی، آر پار رنگ چڑھایا۔ میں اوسے دی داس اوسے دے چرناں دی بدھی، بندنا کر کر سیمس نوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی کار کمایا۔ گگریا کہے سُن میٹوں وچن والے تیر، تیری کھی سوہنی نظری آئی۔ جس ویلے پون وچ پینڈا آئیوں چیر، بھجا واہو داہیا۔ میٹوں وچ کے بخششی ساچی دھیر، سائک ست دتا کرایا۔ میٹوں منزل آگئی نظر اک آخر، آخر پڑدا دتا اٹھایا۔ جتھے بیٹھا مالک ڈھر دا پیر، پار برہم پر بھ بے پرواہیا۔ جس دا جلوہ بے نظیر، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محکم ڈھر دا آپ سنا یا۔ مٹکی کہے سُن کمان، جس ویلے تند دتا کھچانیا۔ گو بند بچے چلہ چڑھایا اک مہان، سوہنی کھچ لگایا۔ کبے انگوٹھے اتوں دی دیکھ نشان، سدھا راہ بنایا۔ میں دیکھ کے ہوئی خیران، ایہہ کی کھیل رچایا۔ میٹوں دس کے جائیں آنجان، بالی بدھ نہ سمجھ رکھایا۔ ایہہ سخی نہ سکی پچان، جو مٹکی سر دے اُتے اٹھایا۔ میں اوس ماٹی دا بلیدان، مڑ کے پھیرا پانیا۔ جس نوں پرہلاد نے چرن چھہایا سی آن، بچیاں والی آوی لیکھے پانیا۔ اوس ویلے محکم دتا سی بھگوان، محکم سندیشہ ڈھر سنا یا۔ تیرا لہنا دینا کر پروان، قیمت گو بند ہٹ پوانیا۔ ایسے کر کے ایہدے ٹکیاں دا نشان، نو جوڑے ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ مٹکی کہے سُن گو بند میت، تیرے در میری عرضو یا۔ توں کھیل دکھائی اگئی ریت، اپنی دھار جنایا۔ میں جل وچ رہن والی ٹھنڈی سیت، ست سائک روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا یا۔ مٹکی اندر وسیا بول پیا جل پانی، خوشیاں حال سنا یا۔ توں کاپی گگریا بال آنجانی، بھینو نہ جانیں رانیا۔ تیتوں سدا چکدی رہی جگت سوانی، سر اپنے اُتے رکایا۔ توں نہیں دیکھیا اوس دا تیر اک مہانی، جو تیرے وچ دی پار ہو کے میرے سپنے لگا چائیں چانیا۔ اوہدے وچوں میں سنی اگئی بانی، جو تیرا میرا ڈھولا گایا۔ کملیئے، اچ اس نے مان دینا پٹنے والی رانی، گھر راجیاں بھوگ لگایا۔ تیری مٹکی ایہہ پچھلی سی پُرانی، توں ہور دینیں بدلایا۔ اس توں آگے گو بندے نے کرنی پھیر ہور کہانی، کہاوت سمجھ سکے کوئی نہ رانیا۔ جس ویلے کلجگ اتم آونی زین اندھیری کالی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ مان تان رہے نہ کسے دھرم سالی، مندر مٹھ

دین دُہایا۔ تیر تھ تئاں کرے نہ کوئے پہچانی، اٹھسٹھ بیٹھن کھ چھپایا۔ اوس ویلے ساچی سکھیا دی ایس نے دیکھنی کایا ماٹی اک مہانی، ساڈھے تن ہتھ نظری آیا۔ اوہناں دے اندر وڈ کے ایہو اپنا شبد تیر نشانہ بنا کے جانا ماری، آر پار دینا کرایا۔ ایہہ میرا جو تیرے وچ بھریا ٹھنڈا پانی، گرکھاں دے اندروں دے پرگٹایا۔ جنہاں دی قیمت آپ چکاؤنی، لکھ کروڑی قیمت کوئے نہ پائی۔ نہ کوئی ہن منگے دوانی چوانی، روکڑ روک نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ ماٹی لگیا کہے نی ایہہ سچ، جو میٹوں دتا سمجھایا۔ جل نے کہا ایہہ کھیل پڑکھ سمرتھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ گوہند سورا گہر گمبھیرا بے نظیرا آپ دکھائے سدا پرکھ، پردہ اوہلا نہ کوئے رکھایا۔ امرت آتم اگتا جن بھگتاں دینا رس، نجھہر جھرننا دینا پرگٹایا۔ لکھ چوراسی وچوں ساچی سخیاں تیر نشانہ مارنا کس، چلہ نام کمان اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ مٹکی کہے اوہ چلہ کیہڑا، جیہڑا گوہند پھیر چلائی۔ جل کہا اوہ نیرن نیرا، نج نیتز نظری آیا۔ جس دے نال آون جاون دو جہان چکے گیڑا، آر پار پنڈھ مکائی۔ لیکھا چکلیا تیرا میرا، اکو رنگ دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا کھیل رہیا دکھایا۔ مٹکی کہے سُن سخی ست، ست تیتوں دیاں درڑایا۔ ایس دے تیر اندر برہم مت، پریم و دیا رہیا پڑھایا۔ جس دے اندر گیا لنگھ، اوہنوں نظری آیا۔ سچ سچ دکھا پلنگ، سچ سنگھاسن دے دکھایا۔ کیوں خیران ہوئی دنگ، میتوں بھجی نوں کلی اُتے آویں ٹنگ، گھروں پھڑ کے باہر نہ دین سٹایا۔ تیتوں ایس دا کھیل دساں نشنگ، جو چاڑھنہارا رنگ، ایہدی صفت وچ کمند، چلہ تیری گاگر نال چھہایا۔ ایسے سُران وچوں میٹوں نظری آوند ارہے گجری چند، خوشی بند بند کرایا۔ کلجگ انتم ایسے دھار وچوں ایس نے گرکھاں دے اندر جانا لنگھ، روپ رنگ رکھ سمجھ کوئے نہ پائی۔ گجری کوئی نہ پاپوں ڈنڈ، گوہند نوں کہیں نہ بھیکھ پکھنڈ، تیری کرنی دا کرتا لہنا رہیا مکائی۔ ایہہ گوکل نالوں چنگا دیوے اند، جمنا دی دھار نالوں سوہنا پرمانند، برہمنڈ کھنڈ دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اگئی رہیا کرایا۔ گجری کہا میری نمستے، سیس اک نوایا۔ اودھروں گوہند آیا ہسدے ہسدے، ہنسی دتی دکھایا۔ گجری کہا سچ لال میرے دس دے، کھیل کی ورتایا۔ ایہہ گوانڈھی میرے اک گئے، دیون حال دُہایا۔ گوہند کہا ایہہ کھیل نہیں میرے وس دے، پڑکھ اکال تھم سٹایا۔ جنہاں مٹکیاں نوں تیر میرے گدے، دو جہاناں نظری آیا۔

ایہہ نشانے سبھی اکھ دے، جیہڑے بھگتاں اندر دینے رکھائیا۔ ماتا، بے شک ایہو جہے بھانڈے ہتھیرے وکدے، پر گوہند دے تیر والے نظر کتے نہ آئیا۔ ایہہ تینوں سوہنے سب توں دسدے، جنہاں دی قیمت جگت نہ کوئے سمجھائیا۔ اتنم ایہہ بچے بننے اک دے، اینکار دے وڈیائیا۔ کاجی گگریا روپ بننے سکھ دے، ساچی سکھیا جھولی پائیا۔ جس دے لیکھے نوں وید کتیب شاستر پُران نہیں لکھدے، اوہ لہنا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ مٹکی کہے میں ہو گئی چپ، گجری دتی نہ کوئے ڈھائیا۔ سخی میں ویکھنا جس ویلے ہوئے اندھیرا گھپ، کوڑ گڑیارا کلج چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ کس بدھ گوہند شبد تیر نرالا مارے چھپ، گرکھاں دے اندر دے لنگھائیا۔ جتھوں امرت سوما پئے بھٹ، رس اپنا دے جنائیا۔ گھر پرکاش کرے جوت، نورو نور نور رُشنائیا۔ شبد لگا اگئی چوٹ، سوئی سرتی لے اٹھائیا۔ بھگت دوارا دس کے کوٹ، گھر گھر وچ میل لے ملائیا۔ نیز کھول کے اپنا لوچ، نچ نین درس دے کرائیا۔ میری اوس ویلے مٹ جائے سوچ، بدھی چلے نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لے پرگٹائیا۔ گھڑیا مٹکی کہے میں ویکھاں ساڈھے تن ہتھ، تیاں والا روپ نین اٹھائیا۔ کس بدھ جن بھگتاں وتھ، وست امولک جھولی پائیا۔ پورب لہنا چکاوے حق، حاکم بے پرواہیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، پردہ اوہلا دے اٹھائیا۔ شبد نشانہ تیر مار کے سٹ، آلس نندرا دے گوائیا۔ ساچی سخیاں دالہنا دینا دے کے جھٹ، لیکھا پورب جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی قیمت دے چکائیا۔ پانی کہے توں ویکھیں نظارہ، گوہند گر گر دے جنائیا۔ جن بھگتاں دے کے اک سہارا، نیا نوکانا نام چڑھائیا۔ کھیوٹ کھیڈا بن کے وڈ سنسارا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھارا، اگنی تت دے گوائیا۔ ڈونگی کندر پاوے سارا، بھوری کوری کھوج کھوجائیا۔ آتم پر ماتم کر پیارا، سچ پریتم لے ملائیا۔ شبد اگئی تیر نیارا، نرگن دھار دے چلائیا۔ چلہ کھچے اکو وارا، دوجا تند نہ کوئے بندھائیا۔ بھيو گھلا کے گپت ظاہرا، پردہ دے اٹھائیا۔ حساب مُکا کے بچھلا اُدھارا، لہنا اگلا دے وکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، جگت شاہی نہ کوئے وڈیائیا۔ آد جگادی جگ چوکڑی کر نیہارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ماٹی گگریا کر پیارا، چنتا سگلی میٹ مٹائیا۔ وستورکھ کے اکو تھارا، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دھر در گاہیا۔ مٹکی کہے میں ویکھنی کایا گرگھ گر سکھ، جنہاں ملے مان وڈیائیا۔ گر شبدی ہو کے پاوے بھکھ،

گو بند بے پرواہیا۔ لہنا دینا کرماں لینے نجھ، ورننا برناں ڈیرہ ڈھائیا۔ لیکھا جانہارا انت نوت، ہت کرے سچ گوسانیا۔ ٹھا کر ہو کے وسے چت، من ٹھکوری دے گوائیا۔ میللا کے ساچے پت، پت پر میثور جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا کھیل سبائیا۔ سخی کہے میرا چھٹیا جھٹرا، لیکھا دتا مکائیا۔ میں لہنا دیکھیا اگلا، گر سنگر دے جنائیا۔ میرا من ہو گیا پگلا، جو کوک کے کہا سنائیا۔ میں لیکھا چھڈ کے سگلا، چنتا دتی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی اک دکھائیا۔ سخی کہا جے تیرا تیر نشانہ چنگا، خوشیاں نال لگائیا۔ ایہہ کیہڑا سی جل گنگا، جو رڑھ کے دھار وہائیا۔ توں لاڈلا گجری چندا، تیرا مستک چند نور رُشنائیا۔ باہروں بندیاں ورگا بندہ، اندروں نور نور نظری آئیا۔ گو بند کہا ایہہ میرا کھیل بہہ رنگا، سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلج انت نرگن دھار ہو بخشند، بخشش دیاں کمائیا۔ منزل چاڑھ کے ڈنڈا، ڈنڈوت اکو دیاں سمجھائیا۔ جگت نیتز رہے نہ اندھا، گیان اکھ دیاں پرگٹائیا۔ تیری تندی دا ایہہ بول کے کہے سرنگا، تومبی نئی وچوں آواز الایا۔ جس مٹکی نوں تیر نشانہ مار کے بھنیا سی کنڈھا، پھوڑ کے دتا دکھائیا۔ اوسے سخی دا اچ گرہ لگا چنگا، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ نالے ماتا گجری دا سنگا، سوہنی بنت بنائیا۔ نالے امرت جل ترنگا، جو نچھر رہیا برسائیا۔ نالے شبدی تیر کمندا، چلہ اپنا نال لایا۔ نالے باہروں بندیاں ورگا بندہ، اندر بیٹھا بے پرواہیا۔ گو بند لیکھا چکائے اوس سخی جس دا لہنا دیندا، دیونہار دیا کمائیا۔ اوسے دے گھر مندر ہر سنگت سنگ بہندا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرچرن اوہو روپ وٹائیا۔

بھگتاں اندر سوہنی جگہ، استھان بھومکا ہر جو لیا بنائیا۔ جو کایا اُپر شاہ رگا، نو دوارے تھلے بند کرائیا۔ جتھے امرت رس دا مزہ، رسنا سواد نہ کوائے وڈیائیا۔ شبد ناد اکو وچا، راگاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دیکھ جوتی ساچا جگا، نورو نور نور رُشنائیا۔ بجر کپاٹی بھانڈا بھجا، پردہ اولہا دے اٹھائیا۔ آتم سیجا سوہنا ڈٹھا منجا، پاوا چول نظر کوائے نہ پائیا۔ اوس دوارے آوے بھجا، گو بند داتا بے پرواہیا۔ نہ دیکھے پچھا اگا، سچ دوارے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ ایس نالوں ہور تھان نہیں کوئی چنگا، اٹاں پتھراں گاریاں والا مندر کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بھگتاں وچ سمائیا۔ آون والا سنو استھان،

دو بے والیاں دیاں جنائیا۔ جتھے ست دھرم دا جھلدا اک نشان، بیٹھا بے پرواہیا۔ جتھے جھکدے زمیں اسمان، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ جتھے نہ کوئی پڑھدا شاستر سمرت وید پُران، کھانی بانی رسنا جہوا بٹی دند ڈھولا کوئے نہ گایا۔ جتھے دیا باقی جگے اک مہان، کملا پاتی ڈگمگایا۔ لیکھا تک جائے دو جہان، بھو ابھیدا دے جنائیا۔ تہاڈے اوس دوارے وسے آپ مہروان، محبوب ہو کے پھیرا پانیا۔ ساڈھے تن ہتھ سہا کے سوہنا مکان، گرہ موق دے دکھایا۔ راتی سُنیاں دے جاگدیاں ملے آن، آوندیاں جانڈیاں ڈیر کوئے نہ لایا۔ جتھے چاہو اوتھے سدو اوتھے وڈیائی دیوے آن، گرگھ سارے اکو جیسے نظری آئی۔ جگت بوہار تہاڈے ہتھ ودھان، مشورہ کر کے لینا بنایا۔ پھپھا کہے فرنا مٹ جائے کوڑی کریا مہان، بے ایمان رہن کوئے نہ پانیا۔ گگا کہے گو بند دا دان، جو گھر گجھیر جھولی پانیا۔ سچ جانو جن بھگتاں دے اندر سدا بنیا رہے استھان، دو جا در کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرہ مندر ویکھے چائیں چانیا۔ جن بھگتو جے اپنے گھر سدنا، آواز شبدی اک لگایا۔ ویکھو کدی نہ بنا اعلیٰ، ادنیٰ، پر بھ دے گھر اکو روپ وٹایا۔ سچ پریم اندر رہنا مگنا، دئی دویت باہر کڈھایا۔ نام پیالہ پینا مدھنا، سچ خُماری دے چڑھایا۔ جگت دوارویں آگے لنگھنا، دھر دا پنڈھ مکایا۔ پُرکھ اکال اکو کرنی بندنا، دو جے سیس نہ کوئے نوایا۔ جس دے کولوں سب نے مگنا، وشن برہما شوگر اوتار بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں سدا لاوے انگنا، انگیکار آپ ہو جائیا۔

★ ۲۶ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی گردیو سنگھ دے گرہ لدھیانہ ★

صدی یسویں کرے پکار، نیتز لوچن نیناں نیر وہانیا۔ کریا کر ہر نرنکار، نرگن نرویر تیری سرنا نیا۔ مہر کر پروردگار، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے رُشانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑ گڑیا، ست سچ نہ کوئے درڑانیا۔ ست دھرم رہیا نہ وچ سنسار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پیچ سکے نہ کوئے سوار، سنمگھ ہو کے درس نہ کوئے دکھانیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا بھریا ہنکار، منمت کرے

لڑائی۔ سادہ سنت کرن و بھچار، من واسنا رہے ہنڈھائی۔ آتم پر ماتم کوئے نہ کرے منگلاچار، رسنا جہوا بٹی دند ڈھولے سارے گائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے شاستر
 سمرت وید پُران انجیل قرآن، کھانی بانی نال ملائی۔ سرتی شبد نہ کرے کوئے پیار، نج نیترا اھ نہ کوئے کھلایا۔ انحد دُھن سُنے نہ کوئے سنسار، اگئی راگ
 نہ کوئے سُنایا۔ امرت آتم جل ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، نچھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ہوئے خوار، چاروں گنٹ رہے گرلایا۔ کرپا کر سرجنہار،
 پاربرہم برہم تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر داور، مہروان اپنی دیا کمائی۔ صدی ییسویں روندے دیکھے برہمنڈ کھنڈ،
 پُری لوء آکاش پاتال دین دُہایا۔ دُھر دا ڈھولاگیت گائے کوئے نہ چھند، ست ستوادی راگ نہ کوئے الایا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کسے انند، ساچا جام نہ کوئے
 نہ پپایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کرے نہ کوئی کھنڈ، رجو طمعو ستوناتا نہ کوئے تڑایا۔ من واسنا سارے پاوندے ڈنڈ، بدھی بیک نہ کوئے جنایا۔ سرت
 سوانی ہوئی رنڈ، ہر شبد سری بھگونت نہ کوئے ہنڈھائی۔ ملے وڈیائی نہ جیو جنت، مانس منگھ دین دُہایا۔ بھرے بھلے کلجک سنت، ست پُرکھ نرنجن رنگ نہ
 کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ صدی ییسویں کہے لیکھا دیکھیا آوند ا جگ، دین
 مذہب ذات پات دے دُہایا۔ پنچ تت کایا ماٹی لگی اگ، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے بچھایا۔ ہنس بدھی ہوئی گگ، جہوا کاگ وانگ گرلایا۔ پاربرہم پت
 پریشور تیرا درشن پائے نہ کوئے اُپر شاہ رگ، ست سوامی نظر کوئے نہ آئی۔ ساچے کعبے کرے نہ کوئی حج، محراب محبوب نہ کوئے رُشنائیا۔ ساچے جُجرے
 بہے نہ کوئے سچ، جلوہ گر نظر کسے نہ آئی۔ چار گنٹ دہ دشا جگت وکارا رہیا بھج، ہنکار اپنے نال ملائی۔ تیرا کھیل کوئی نہ جانے پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ دے
 درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر داور، نج نیترا اھ دے کھلایا۔ بیس اکیسا کہے میں دیکھی سرشٹی، نو نو چار دھیان لگایا۔
 اندروں کھلی نہ کسے دی درشٹی، گرنتھاں نال من رہے ریچھایا۔ تیرا روپ نظر نہ آئے کوئے اشٹی، دیو اکو اک منایا۔ بھرم چکے نہ کسے گرہستی، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر داور، شاہ پاتشاہ تیری سرنایا۔ صدی دیہویں کہے میں دیکھے تینی اوتار، بن نیناں نظری آئی۔ عیسیٰ موسیٰ
 محمد تیرے درتے کرن نمسکار، سجدیاں وچ سپس جھکائی۔ نانک گوہند بن بھکھار، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ بھگت اٹھاراں چرن دھوڑی منگن چھار، ٹکے

مستکال نال رمانیا۔ چو داں لوک کرن ہا ہاکار، دروہی دروہی خدائیا۔ ساچا ملے نہ پروردگار، دُھر داسنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے دکھائیا۔ سری بھگوان کہے سُن صدی بیس، بھو اجدیاں جنائیا۔ نو سو پُرانوی چوکڑی جگ گئے بیت، کلجک ویلا اتم دے دُہائیا۔ پاربرہم پت پر میثور کرے اپنی سچ بختیش، دست اموک اک ورتائیا۔ بچھلی میٹ کے ساری ریت، رہبر اکو دے جنائیا۔ کلیاں والی چھڈ حدیث، ناتا توڑ کے راگ چھتیس، دُھر دا ہم اک منائیا۔ لکھ چوراسی پر کھنہارنیت، گھٹ گھٹ بیٹھا ویکھ دکھائیا۔ ساچا گھر دکھا کے مندر مسیت، تن مائی پڑدا دے اٹھائیا۔ ساچا کلمہ اک حدیث، حضرت ہو کے کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے نیچن نیچ، اوچو اوچ آپ ہو جائیا۔ جن بھگتاں بخش کے سچ پریت، مارگ اکو دے سکھائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خالی کر کے کھیس، چار کُنٹ آپ بھوائیا۔ ساچے سنتاں کایا چولی چاڑھ کے رنگ میٹھ، انتر آتم دیا باقی کملا پاتی دے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ صدی بیسویں ہو جا خبردار، سو صاحب سوامی آپ کرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا بھوکھت لے وچار، جو لکھت نال درڑائیا۔ تھوڑا تھوڑا تیر نشانہ گئے مار، نام چلے کند اٹھائیا۔ راہ تکرے گئے سانجھے یار، پاربرہم اوٹ رکھائیا۔ جس ویلے نہ ہر نرائن آپ آوے کرتار، قدرت داما لک پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت آپے ویکھے ویکھنہار، جل تھل مہیل ملے پر بت کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے لئے اٹھال، مہر نظر نال تکائیا۔ ساچے بھگتاں بچھے حال، مرید مرشد لئے جڑائیا۔ شبد اگئی وجا کے تال، انحد راگی راگ سنائیا۔ دیکھ جوتی دیوے بال، گرکھاں گھر گھر کرے رُشنائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، کوڑی کرپا دے ہٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس ایسے دے وڈیائیا۔ صدی بیسویں کہے میرے پر بھ ٹھاکر، تیری اک سرنائیا۔ کلجک ویکھ دُونگا ساگر، تارنہارا نظر کوئے نہ آئیا۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا گاگر، کاپی مائی سو بھا کوئے نہ پائیا۔ نرمل کرم نہ ہوئے اُجاگر، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ جو دھا سور پیر نہ بنے کوئی بہادر، جو من منسا دے کھپائیا۔ ملے میل نہ کریم کرتے قادر، کوڑی کرپا قتل کرنہ کوئے دکھائیا۔ ساچا کرے نہ کوئی عادل، عدالت حق نہ کوئے دکھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا بادل، ست سرُپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ مایا ممتا ہوئی پاگل، وانگ سوان رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دے مالک دے وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے بیسویں صدی سُن اگئی

بات، سچ تبتوں دیاں درڑائیا۔ جن بھگتاں دا کھول کے اندروں تاک، بجر کپاٹی دیاں تڑائیا۔ شبد اگمی مار کے آواز، کلجگ سٹیاں لوواں اٹھائیا۔ امرت آتم دے کے دات، جنم جنم دی ترکھا دیاں بھجائیا۔ نرمل نور کر پرکاش، اندھ اندھیرا دیاں مٹائیا۔ دھر دا سجن بن کے ساک، سگلا سنگ رکھائیا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ گئے آکھ، لہنا اوہو جھولی پائیا۔ ساچے سنتاں پچھاں وات، اندر وڑ وڑ کھوج کھوجائیا۔ حکم چلاواں کائنات، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ حجرہ سہا کے سچ محراب، محبوب اکو دیاں ملائیا۔ پروردگار ہو کے واحد، کلمہ اکو دیاں پڑھائیا۔ دُھناں توں وکھراناد، سناں توں باہر سواد، انملا دیاں چکھائیا۔ جنہاں دا صاحب سوامی رہیا جاگ، سو گرگھاں آپے لئے اٹھائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، نرمل روپ دئے بنائیا۔ اندر وڑ کے منزل چڑھ کے دسم دواری کھڑ کے کھولے راز، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ صدی یسویں کہے پر بھو کلجگ اندھیرا اندھ، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ کسے دا مکیا نہیں دسا پندھ، ادھ واٹے بیٹھے ڈیرے لائیا۔ ساچی منزل کوئی نہ گیا لکھ، سچ پلنگ نہ کوئے سہائیا۔ دھر دا ملیا نہ کسے اند، اند وچ نہ کوئے سمائیا۔ نوری چمکے کوئی نہ چند، ظہور نہ کوئے رُشنائیا۔ آتم وچھڑی ٹٹی سکے کوئی نہ گنڈھ، برہمنڈ کھنڈ لیکھا پار نہ کوئے کرائیا۔ توڑ سکے نہ کوئی چوراسی والا بندھ، بندگی حق نہ کوئے درڑائیا۔ جدھر دیکھاں سرشٹی دسے رنڈ، سہاگن نظر کوئے نہ پائیا۔ جگت واسنا سارے رہے منگ، ترکھا نال ودھائیا۔ پھر پھر ویکھیا گوداوری سُرستی جمنانگ، اٹھسٹھ سار کوئے نہ آئیا۔ میں دیکھ کے حیران ہو گئی دنگ، ہر کی کی کھیل ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چھڈ گئے سنگ، تیرے چرن کول بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنی لوکائیا۔ پُرکھ اکال کہے صدی ویہویں کھول آکھ، تیرا بھلیکھا دیاں مٹائیا۔ بیس اکیسا ہو پر تکھ، جگت جگدیشا دھار چلائیا۔ سنت سہیلے بھگت بھگونت لئے رکھ، نرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے اڈ، گھر ساچے میل ملائیا۔ نو دوارے پار کرا کے حد، گھر ساچے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا مالک پھیرا پائیا۔ صدی یسویں کہے میدوں گر اوتاراں دا چیتے آیا انک، جو لیکھا گئے لکھائیا۔ بیان دے کے گئے پرگٹ ہووے نہہکنک، نرائن نر بے پرواہیا۔ جس دا شبد نرالا وجے ڈنک، دو جہاناں لئے جگائیا۔ حکم دے کے راؤ رنگ، شاہ سلطاناں دئے ہلائیا۔ وچھڑیاں رُوحاں نوں میل کے دھر دا کنت، کنتوہل دئے ملائیا۔ ڈیرہ

ڈھاہ کے مایا مت، ہومے ہنگتا دئے مٹائیا۔ بھگت سُہیلے بنا کے ساچی سنگت، سگلا سنگ رکھائیا۔ ہوئے سہائی ویلے انت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن داتا بے پرواہیا۔ صدی ییسویں توں نہ بھُل، ست سچ دیاں درڑائیا۔ بھگت بھگوان دی چلے ساچی کُل، کُلونتا آپ پرگٹائیا۔ دو جہاناں مالک پاون آیا نل، قیمت سب دی رہیا چُکائیا۔ سچ دربارا اِکو گیا کھُل، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نام بھنڈارا لے کے آیا کول، دُو جے در نہ منگن جائیا۔ شبد اگئی وجا کے ڈھول، گرگھ ساچے رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ صدی ییسویں کہے پر بھو میں ویکھاں کچھ اگے، اگلا دھیان لگائیا۔ کھجگ جیو ہو گئے بیڑے بگے، اپنا رُپ بدلایا۔ ساچی چوگ کسے نہ لہے، ہنس مان سرور نہ کوئے نہائیا۔ بن ہر نامے اوڈھن ہو گئے ننگے، سپس دوشالہ نہ کوئے لکائیا۔ چاروں کُنٹ اٹھ اٹھ بھجے، من واسنا نال ملائیا۔ مندر مسجد شوڈوالے ٹیکے متھے، اٹھاں پتھراں نال لڑائیا۔ وید پُران شاستر سمرت پھول پھول تھکے، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ بن تیری کرپا سچ پریتی مول نہ رتے، رتی رنگ نہ کوئی رنگائیا۔ درشن پائے نہ کوئی اپنی اٹھے، آخر گھر ملن کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پردہ دے اٹھائیا۔ صدی ییسویں سن سندیشہ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن وٹایا ویسا، جوتی جاتا نظری آئیا۔ ایککار کھولے بھیتا، بھيو اھیدا دئے درڑائیا۔ آد نرنجن کر کے ویس انیکا، نرگن اپنی دھار بندھائیا۔ سری بھگوان کھیلنہارا کھيڈاں، جگ چو کڑی ویکھ وکھائیا۔ ابناشی کرتا وسنہارا سچھنڈ ساچے دیسا، لوک مات لے انگڑائیا۔ پاربرہم پت پر میشور جو برہم سرُپ ہو کے گھر گھر لیٹا، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ شبدی سٹ پُرکھ اکال دا بیٹا، جو مندر رہیا سہائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جس دی بانی سرب چکا ونہارا لیکھا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ چوڈاں لوکاں بن کے دُھر دا نیتا، نیتز نیناں دئے وکھائیا۔ چار جگ دا بچھلا چُکنا ٹھیکا، اگے اِکو تھم سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سُہیلے لے ترائیا۔ صدی ویہویں کہے پر بھو تیرا کیہڑا جاپ، جگ جیون داتے دے سمجھائیا۔ جس نال مٹن سارے پاپ، پتت پُنیت رُپ وکھائیا۔ تن ماٹی رہے نہ کوئی سنتاپ، سنسا روگ چُکائیا۔ گرگھاں سچھے اپنا آپ، پڑدا دیں اٹھائیا۔ رُوح بُت دوویں ہوون پاک، دُرمت میل دھوائیا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، دیا دیک کریں رُشنائیا۔ اپنی نال ملا کے جات، جوت جوتی وچ لکائیا۔ منزل ساچا دس دے گھاٹ، دُھر درباری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی دیہویں پر بھ دا سچا منتر، آد جگاد نہ کوئے بدلایا۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں جانے انتر، گھر گھر وچ کھوج کھوجایا۔ دئے سندیشہ گگن لگننتر، برہمنڈ کھنڈ شنوایا۔ جیو جنت بنائے منتر، سادھ سنت لئے اٹھایا۔ پردہ لاه کے برہم نر منتر، آتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ اکر روپ دکھا کے سوتنتر، ست سرؤپی دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کہانی اک درڑایا۔ صدی ییسویں کہے پر بھو تیرے کیہڑے بھگت، پڑکھ اکال دے جنایا۔ جنہاں اندر ساچی شکت، شخصیت گئے بدلایا۔ تیرے نال مل کے رہیا کوئی نہ فرق، رنگ اکر وچ سمایا۔ بچھلا لیکھا کر کے ترک، تیرا نام صلاحیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم سرب مکایا۔ جنہاں اُپر مہروان ہو کے امرت دتا برس، بوند سوانتی لکھ چوایا۔ جنم کرم دی مٹ گئی تڑپ، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھایا۔ لہناک گیا سورگ نرک، بہشتاں چرناں ہیٹھ دبا یا۔ پندھ مکا کے عرش فرش، سچ مندر دتا دکھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمایا۔ صدی ییسویں ویکھ بھگت سہیلے، تیرے وچوں دیاں پر گٹایا۔ جنہاں دے پر م پڑکھ پر ماتم نال میلے، ملنی جگدیش اپنے نال کرایا۔ اوہ دوجے دے کدی نہیں بندے چیلے، ہتے گرو کم کسے نہ آیا۔ پر بھو دے پیار توں کدی نہیں ہندے ویلے، اٹھے پھر اکر دھیان رکھایا۔ ناتا چھڈ کے پیسے دھیلے، مایا ممتا گئے تجابیا۔ سداوس کے رنگ نولیلے، گھر سجن ویکھن دھردر گاہیا۔ ایہہ رسم رواج بھگت بھگوان دے پہلے، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر دئے سہایا۔ صدی ییسویں کہے پر بھ تیرا بھگت چنگیرا، لکھ چوڑاسی وچوں نظری آیا۔ جنہاں دا اندر وڑ کے بھیس بیڑا، باہروں نظر نہ کوئے پانیا۔ لکھ چوڑاسی والا کٹ کے گیڑا، لیکھا رائے دھرم مکایا۔ چرن کول لگا کے ڈیرہ، کوڑا ڈیرہ دتا ڈھایا۔ رین اندھیری مٹا اندھیرا، ساچا چند کیتا رُشٹایا۔ راگ سنا تیرا میرا، سوہنگ ڈھولا دتا پڑھایا۔ سچھنڈ دوار کھلا ویڑا، بھگتاں دتا سمجھایا۔ آپے جانے اپنا وقت ویلا، تھت وار ہتھ کسے نہ آیا۔ اچرج کھیل پر بھو توں آپے کھیلے، بیس اکیسا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا دے گواہیا۔ بیس کہے کوڑ گڑیارا ویکھ مات، جوٹھ جھوٹھ وجی ودھایا۔ تیرا پریمی نظر نہ آئے کوئی داس، داسی ہو کے سیو کمایا۔ تک کے ویکھیا پر تھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجایا۔ چاروں کُنٹ دسی اداس، خیرانی سب دے اُتے چھایا۔ کلج کی کھیل کرے تماش، ساچی سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔

سب دے کوڑے بھر کے کھات، جھوٹھ کھاتے رہیا بنائیا۔ لیکھا کھ کھ قلم دوات، گر اوتار دین گواہیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناش، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سبجَن مِتر کرے نہ کوئے حمایت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بیس کہے میں دیکھی محمد خواہش، چوڑاں طبق بھجی واہو داہیا۔ وید ویاس کہے میری پوری ہووے آس، ترشنا رہی گر لائیا۔ عیسیٰ کہے میرا آوے باپ، بے پرواہ ویس وٹائیا۔ محمد کہا میرا پیغمبر پرگٹ ہووے ساکھیات، اماں دا امام رسول نظری آئیا۔ نانک کہا مہابلی اترے آپ، جسنے کوئی پتا نہ مائیا۔ گوہند کہا پُرکھ اکال کرے کھیل تماش، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جودھا سورپیر مرد مردانہ ہووے پُرکھ سمراتھ، پروردگار جلوہ نور خدائیا۔ سنت سہیلے بھگت بھگونت صوفی سنت لے کے آوے ساتھ، ساچا سنگ بنائیا۔ اِکو ڈھولا اِکو وچولا اِکو بولا اِکو شبد اِکو گاتھ، اِکو ناد دے سٹائیا۔ اِکو ورن اِکو برن اِکو سرن اِکو چرن اِکو بنا جماعت، کھتری براہمن شودر ویش اِکو گھر و سائیا۔ اِکو حکم اِکو نام اِکو رام اِکو جام اِکو لیکھا کھ قلم دوات، کاتب ہو کے سیو کمائیا۔ اِکو پتن اِکو گھاٹ، اِکو کھیوٹ کھیٹا پُچھے وات، و نچھ مہانا ڈھر دارانا اپنے ہتھ رکھائیا۔ اِکو آتم اِکو پر ماتم اِکو جوڑنہارانات، ڈھر داناتالے بنائیا۔ اِکو سمرن اِکو پوجا پاٹھ، اِکو اکھر کرے پڑھائیا۔ اِکو پتا اِکو مات، اِکو دیونہارا دات، داتا دانی اِک ہو جائیا۔ ۳۲۵

۳۲۵

صدی بیسویں تیرے دیکھ کے آپ حالات، پُرکھ اکالا دین دیا ہر گوپالا ویس اوٹرا آپ وٹائیا۔ لیکھا جانے کائنات، مار کے دیکھے جھات، تاک سب دا آپ کھلایا۔ پچھلا پورا کرے بھوکھت واک، اگے بھگت بنا کے ساچا ساتھ، وڈیائی دیوے پر بھو پر بھ آپ، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن ساڈی پوری ہوئی آس، کرپا کر پُرکھ ابناش، سیوا کریئے بن کے داسی داس، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ سچکھنڈ دوارے ہووے اِک پر بھات، جگ چو کڑی نظر نہ آئے کوئی رات، منڈل منڈپ سورج چند گھ نہ کوئی وکھائیا۔ صدی بیسویں رکھ کے یاد، پر بھو سنے آپ فریاد، کوڑا رہن نہ دیوے راج، کسے دے سیس تے دے کوئی نہ تاج، تختاں والیاں خاک ملایا۔ اِکو شبد وجے ناد، سناوے آپ برہما، برہمانڈ اپنا حکم منایا۔ کوڑی کریا میٹ کے واد وواد، امرت رس دے سواد، سوئی سرتی جن بھگتاں جائے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں سبجَن سہیلے آپے کاڈھ، زرگن زرگن کرے لاڈ، سرگن دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، صدی بیسویں تیری آسا منسا پور کرایا۔ صدی بیسویں کہے پر بھ میں نیتز رہی رو،

نیناں چھمبر لائیا۔ میری سُنے کوئی نہ سو، سو پُرکھ نرنجن تیرا میل نہ کوئے ملایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دکھرے گئے ہو، در گھر اپنے ڈیرے لایا۔ کلجک جیواں
دُرمت میل اندر وڑ کے سکے کوئی نہ دھو، بیکھری بانی دئے گواہیا۔ صفتی نام ہو کے نر موہ، جو اکھراں نال مل کے ڈھولے رہے گائیا۔ ساچی دست کلجک
لئی کھوہ، خالی بھنڈار دتے کرائیا۔ بھگونت بھگتاں نال کریں نہ تُوں دھروہ، دروہی تیرے نام خدایا۔ سچ پرکاش کر دے لو، لوں لوں ساڈھے تن کروڑ
دے جگایا۔ تڈھ بن نظر نہ آوے کو، کوٹن کوٹ بیٹھے مکھ بھوایا۔ تیرا رُوپ آد جگاد نرگن سرگن دسدے رہے دو، دو آ ایکا ایکنار نظری آیا۔ ویہہ سو
اگی کہے پر بھ امرت آتم ساچا دے چو، اگی رس اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت دے بنایا۔ پُرکھ اکال کہے میں روندی
لئی تک، صدی ییسویں نظری آیا۔ تیرا لہنا دیواں حق، حاکم ہو کے بے پرواہیا۔ لکھ چو راسی وچوں بھگت سہیلے رکھ، ڈھر دا جوڑ لوں جڑایا۔ نچ نیز کھول
کے اکھ، پردہ اوہلا دیاں اٹھایا۔ درس کرا کے ساکھیاں پر تکھ، صاحب ساچا دیاں ملایا۔ ہر دے اندر وس، کایا مندر سو بھاپایا۔ نام ندھانا وجامردنگ، گان
اکو دیاں سنایا۔ سچ دوارے چاڑھ کے رنگ، رنگ رنگیلا دیاں دکھایا۔ محل اٹل اُچ مینار آپے لکھ، پچھلا پینڈا دیاں چکایا۔ جن بھگتاں لیکھے لا کے کایا ماٹی
چم، دم اپنے وچ ملایا۔ بھگت اُدھارنا میرا کم، سنجگ تریتا دوا پر کلجک دئے گواہیا۔ ساچے سنتاں بیڑا بنھ، جگ چو کڑی پار لنگھایا۔ گر گھ بنا کے ڈھر دے
چن، صفتاں نال صلاحیا۔ گر سکھاں دے کے نام بھنڈار دھن، دولت مند دیاں بنایا۔ صدی ییسویں سُن لے لا کر کن، دوئے لوچن نال ملایا۔ بھگت سہیلا
رہن نہیں دینا نیز بہن اٹھ، ساچا نور دیاں چکایا۔ بھرماں والا رہن نہیں دینا جن، بھانڈا بھرم دیاں تڑایا۔ جماں والا رہن نہیں دینا ڈن، رائے دھرم نہ
دئے سزایا۔ چتر کپت کرماں دے لیکھاں وچ نہ لئے بٹھ، لاڑی موت نہ انت پر نایا۔ گر گھیاں دا لیکھے لاواں ماٹی تن، تتوت اپنے وچ ملایا۔ جوت ملا کے
ہنگ برہم، پار برہم وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صدی ییسویں تیرے وچوں بھگت سہیلے لئے اٹھایا۔ صدی ییسویں کہے میں ویکھاں
بھگت سہیلے اٹھدے، جو کایا مندر اندر لین انگڑایا۔ اوہ مارگ پُرکھ اکال تیرا پچھدے، دُو بے راہ نہ کوئے جائیا۔ اوہناں پیتے پیالے نام تیرے گھٹ دے،
رس نُماری گئے چڑھایا۔ اوہ مات لوک لکایا کدے نہ لکدے، پڑ دیاں وچ نہ کوئے چھپایا۔ جنہاں دے ناتے جڑ گئے سری بھگوان تیرے نال پو پُت دے،

ایتھے اوتھے دیویں مان وڈیاںیا۔ تیری منزل چڑھنوں کدے نہ رُکدے، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس اوہناں نوں دیکھے جھکدے، کبیر جلاہا دئے گواہیا۔ تیرے لہنے دینے سدا سچ سچ دے، کوڑی کریا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیکھ دکھائیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں میت، اینکارا اکو نظری آئی۔ جگ چوکڑی جس دی بھگتاں نال ریت، ریتوان بے پرواہیا۔ بھگتاں دا ڈیرہ باہر مندر مسیت، نچ گھر دیکھن چائیں چائیا۔ جتھے ڈھولا سوہلا اگئی اکو گیت، گھر گسپھر بے نظیر رہیا سناںیا۔ جس کلمے دی آد جگادی اک حدیث، سو خبردار کرے بیس اکیس، اک اکیہ دئے سمجھائیا۔ جنہاں گرکھاں دے وسیا چیت، چیتن سارے دئے کرائیا۔ ناتا توڑ کے ہست کپٹ، اوچ نیچ اکو رنگ رنگائیا۔ پر بھ ٹھاکر سوامی سب دی دیکھنہارا نیت، نیتوان نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا ویس وٹائیا۔ صدی بیسویں کہے سُن بات کلجگ، انت آخری دیاں جنائیا۔ تیرا پندھ جانا تک، لوک مات رہن نہ پائیا۔ لیکھا چکنا جوٹھ جھوٹھ، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔ پُرکھ اکال جانا ٹھ، مہروان دیا کمائیا۔ سبجگ ساچے انگڑائی لے کے پینا اٹھ، اپنا بل دھرائیا۔ جس نوں وست ملنی سچ سچ، ہر کرتا جھولی پائیا۔ تیرا کوڑا روگ دیر گھ مچ، انتم لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کلجگ کہے صدی بیسویں سُن لے میری ایک، ایکا وار دیاں جنائیا۔ کسے دی بُدھ رہن نہیں دتی بیک، دھیرجیت نظر کوئے نہ آئی۔ عزت آبرو میرے کول سارے بیٹھے وچ، قیمت ہتھ نہ کسے پھرائیا۔ میں پر بھ دا چوتھا پت سب توں چھوٹا نیک، نیکی کرن والے بدیاں وچ دتے بدلائیا۔ باہروں سوہنی سب نوں دسی کھید، اندر جھوٹھی کریا دتی وسائیا۔ تئاں والا دس کے تیج، تیج جگت دتی سہائیا۔ کرم دھرم دی نال رلا کے رکھ، ریکھا سب دی دتی بدلائیا۔ صدی بیسویں جے سچ پچھیں میں کسے سنت نوں پرت کے جان دتا نہیں اپنے دیس، سچھنڈ دوارے بہہ خوشی نہ کوئے منائیا۔ اٹھ کے دیکھ لے سارے اک دوجے دی رکھدے ٹیک، اپنا ڈنک نہ کوئے وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ساچی سیو لگائیا۔ صدی بیسویں کہے توں کلجگ وڈا، نیکیوں نکا نظر کوئے نہ آئی۔ ست دھرم دوار کسے نہ چھڈا، بھجیا واہو داہیا۔ ٹھاکر دوارے مندر مسیتاں گردواریاں اندر گڈیا اڈا، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بھرے جھلایا بڈھا نڈھا، جو بن رتا کیتا جگت شو دائیا۔ بھین بھائی لڑایا سکا، پتا پت پت لہائیا۔ و بھار ہندا دیکھیا اکھاں، ناری ویسوا روپ

وٹائیا۔ ہر کا نام وکدا ویکھیا وچ ہٹاں، پیسیاں دھیلیاں والا مل پائیا۔ دیناں مذہباں والا جھگڑا ویکھیا رٹا، چاروں کُنٹ دے دُہائیا۔ ہر پریم وچ پیارا کوئی نہ ویکھیا رٹا، جو رتی رت اپنی گیا سُکائیا۔ جدھر ویکھاں اودھر نچدی پھرے مننتا، صدی ییسویں مکھ توں گھنٹک لیا اٹھائیا۔ سچ نشانہ تیر بے نظیر نام چلے کمان کسے نہ کسے، زمیں اسمان پار نہ کوئے لنگھائیا۔ مین کیہڑی حالت دستاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے میں سب دا پیارا، سچ دیاں درڑائیا۔ بھگتاں دے کدی نہیں گیا دوارا، چار دیوارا لنگھ کوئے نہ پائیا۔ منمکھاں نال میرا وبارا، دوس رین بھجاں واہو داہیا۔ جگ چوکڑی میں سُن دا رہیا جو کہندے رہے گر اوتارا، پیغمبر تھم سنائیا۔ کل کلکی لینا اوتارا، نہہکنک نرائن نظری آئیا۔ جس دا شبد کھنڈا دو دھارا، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں کرے پار کنارہ، جیرج انڈاں کرے صفائیا۔ جن بھگتاں دکھائے سچ دوارا، پردہ اوہلا آپ چُکائیا۔ بخشش کر کے نام بھنڈارا، وست امولک دے ورتائیا۔ سچ سنا کے اک جیکارا، دُھر دا ڈھولا اک درڑائیا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، سو بے انت کھیل دکھائیا۔ ساچے سنتاں بن سہارا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر مکھاں کھول کوڑا، میلانے ملانیا۔ گر سکھاں بخش کے دھوڑی چھارا، مستک ٹکا اک چُھہائیا۔ صدی ییسویں دا جگت نظارہ، زرگن سرگن دے سمجھائیا۔ چار کُنٹ ہاہاکارا، دھیرج نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی ییسویں کہے پر بھ بھگت پیارے، بھگون تیری بے پرواہیا۔ میں نیٹھی اوس کنارے، جس دی نیا تیرے کول نظری آئیا۔ چار کُنٹ دسدے ہارے، جت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دے کے گئے لارے، سو ویلا وقت رہیا سہائیا۔ تیرے بھگتاں نال اشارے، شبدی سینت اک جنائیا۔ تیرے مندرساں توں اچے چُبارے، جو استھل رہیا سہائیا۔ تیری جوتی دے اگم چیتکارے، سورج چند نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا کمائیا۔ صدی ییسویں کہے پر بھ میں ویکھیا تیرا ثبوت، ثابت اکو نظری آئیا۔ توں وڑ کے بھگتاں دے وچ وجود، وصل اکو دتا کرائیا۔ اپنے نام دادس کے حروف، حرف بن اکھراں دتا جنائیا۔ جس دے وچ دوس رین گھڑی پل رہن مصروف، ویلا وقت نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رنگ رہیا رنگائیا۔ صدی ییسویں کہے میں ویکھیا رنگ چڑھدا، ہر کرپا نال چڑھائیا۔ توں لاری صاحب سلطان گھر گھر دا، ویکھنہارا تھاواں تھانیا۔ کر کرپا

جس نوں چاہیں آپے پھڑدا، ایہہ ہتھ تیرے وڈیاں۔ نربھے ہو کسے کولوں نہیں ڈردا، بھے اپنا سرب دکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرے کھیل نرائن نر دا، نر ہر تیری اک سرناں۔ جو آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا پڑھدا، ڈھر داگیت جناں۔ سو آگے نہ جنمدا نہ مردا، لکھ چوڑا سی پینڈا دے مکاں۔ تیرے ہتھ لیکھا کرم کرم دا، نہکرمی تیری اک سرناں۔ تیرا بھروسہ ساچی سرن دا، نیتز ہرن پھرن کھلایا۔ توں مالک ترنی ترن دا، بیڑا دو جہان پار لنگھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے گود بہانیا۔ بھگت بھگونت پر بھ تیری گودی بہندے، بہہ بہہ خوشی منایا۔ تیرے نام دا ڈھولا کہندے، کہہ کہہ رہے سناں۔ تیرے رنگ ویکھدے چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ وجدی رہے ودھایا۔ تیری چرن سرن ساچی پر بھ ٹھا کر ڈھہندے، دوجے سیس نہ کونے نوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا ترانیا۔ جن بھگت ادھاری آپ پر بھ، پریتم اک اکھوانیا۔ صدی یسویں لے لہ، کھوجنہارا کھوج کھوجانیا۔ امرت جام پیا کے جھب، جھگڑے کوڑ چکانیا۔ اُلٹی کر کے کول نہ، بھو ابھیدا رہیا کھلایا۔ اڑاپنگل سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرا کے حد، ند چھند اپنا دے سناں۔ جیہڑی آتم پر ماتم وچھڑ کے رہی اڈ، اوسے دا میل آپے لے کرانیا۔ جس پریمی پیارے گرگھ سچن سچ دوارے لے سد، صدقے واری گھولی گھول گھمانیا۔ سو سا جن میت ٹھانڈا سیت شوہ دریا پار گیا لنگھ، نیا نوکا بیڑی اک چڑھانیا۔ جنم کرم دی آسا ترشنا مایا متا پر بھ چرن پریتی پوری ہوئی منگ، وست امولک کایا گولک آپ لکانیا۔ گردیو دا گردیو اکو رنگ، سنگر سیوا کدے نہ ہووے بھنگ، برہمنڈ کھنڈ آپے لیکھے پانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جوت سرپ شبدی دھار سدا بخشنڈ، پنجاں تیاں لیکھا اپنے ہتھ رکھانیا۔

★ ۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بنس کور آریہ محلا لدھیانہ ★

بھگت کایا کہے موہے لگا بھاگ، تن مائی خاکی ملی وڈیاں۔ گھر دیک جگیا چراغ، پر بھ جوت نور رُشانیا۔ گرہ نام سُنیا دُھن ناد، ست شبد شنوایا۔ امرت رس ملیا اگتا سواد، نچھر دھارا دتی وہانیا۔ انتر انتر اُبجیا ویراگ، جگت تیاگ دتا دکھانیا۔ من واسنا ہوئی سانت، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھانیا۔ نج نیتز کھلی

آنکھ، پرتکھ نظر آئے گوسائیا۔ کوڑی کرپا مٹی اندھیری رات، ست سچ وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم مل کے گائے گاتھ، سوہنگ ڈھولا سچ سکھدائیا۔ منزل ملیا ساچا گھاٹ، پتن سوہنا دتا بنائیا۔ جتھے سوہندے سنت سادھ، گرگھ ڈیرہ لائیا۔ سچ پریت وچ وساد، بسمل روپ سمائیا۔ لیکھے لگا کایا مائی چمڑہ ہاڈ، ناڑ ناڑ وجے ودھائیا۔ ابناشی کرتے دتی داد، دات اکو اک جھولی پائیا۔ دھوڑی ٹکالا کے متھے راکھ، پوروک لیکھا دتا چکائیا۔ لہنا دینا مُکا کے ڈونگے کھات، بھو ابھیدا دتا گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیائیا۔ جن بھگت کایا کہے پر بھ پایا پردہ، مہر نظر اک اٹھایا۔ تٹاں والا تن سی جو سڑدا، اگنی اگت لگایا۔ امرت میگھ پا کے سیتل ہویا ٹھردا، ساتنک ست جنایا۔ بھو گھلا کے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ دتا دکھایا۔ پلو پھڑا کے اپنے لڑ دا، سرتی شبدی میل ملایا۔ کرپال ہو کے کرپا کردا، کرنی اپنے ہتھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ بھگت کایا کہے میتوں ملیا مان، میرے متر وجی ودھائیا۔ کرپا کری سری بھگوان، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ میرے انتر آتم ملیا آن، پر ماتم پھیرا پائیا۔ جنم کرم دی چک گئی کان، چوراسی گیڑ نہ کوئے بھوایا۔ ترشنا رہی نہ پین کھان، آسا اگے نہ کوئے ودھائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا ٹٹیا ابھمان، سچ پریتی دتی سمجھایا۔ دست امولک دے کے دان، میرا بھنڈارا دتا بھرائیا۔ ساڈھے تن ہتھ سہا کے مکان، آسن سنگھاسن اک لگایا۔ دیا باقی کملا پاتی جگا کے مہان، جلوہ نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھری کرنی کار کمائیا۔ بھگت کایا کہے میرا سوہنا سنگھاسن، تن وجود ملی وڈیائیا۔ گھر آیا ٹھا کر ابناشن، ابناشی کرتا پھیرا پائیا۔ ہویا میل سرب گنتاسن، گنونت دیا کمائیا۔ اندر باہر چکھیا گیا ماتم، سنسا نظر کوئے نہ آئیا۔ ہویا سہائی ناتھ اناتھن، دین گلے لگایا۔ بھو گھلاوے گھر گور باطن، پردہ اوہلا دتا اٹھایا۔ پندھ مُکا کے پر تھی اکاسن، گگن گگنتر لیکھ مُکائیا۔ دُھر دا سنگی بن کے ساتھن، ساچا پندھ چکائیا۔ دُور دُراڈی نیڑے کر کے واٹن، میل ملایا سچ سُبھایا۔ میں جنم کرم دی کو جھی کملی پاپن، مات گر بھ پھر پھر ویس وٹایا۔ بن صاحب سنگر کوئی نہ ملیا ساتھن، جگت سنگی کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ بھگت کایا کہے میں تٹاں والا سریر، پنچم ناتا لیا جڑائیا۔ میرے اندر وچھوڑے والی پیڑ، دردیاں درد سٹائیا۔ راہ تگاں بے نظیر، بن نیناں اگھ گھلایا۔ بن نیز رو دھاواں نیر، نیناں چھہر لائیا۔ کملی ہو کے پھراں وانگ فقیر، فقرہ ڈھولا گائیا۔ کون ویلا پر بھ ٹھا کر میری

بدل دیوے تقدیر، تصویرِ اپنی دئے دکھایا۔ میرے اندر چوٹی چڑھ جائے انت اخیر، گھر ساچے ڈیرہ لایا۔ اپنے ملن دی دس دیوے تدبیر، دُھر دا حکم آپ سنایا۔ اوہ پاتشاہاں دا پاتشاہ میٹوں بنائے اپنا وزیر، حکمے اندر سدا رکھایا۔ میرا نشان پانی اُپر لکیر، لوک مات رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ جن بھگت کایا کہے میں کملی کوچھی، سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ جنم کرم دی پورب روگی، ہوئے دکھڑا نہ کوئے مٹانیا۔ من واسنالین نہ دتی سو جھی، بدھی چلی نہ کوئی پتھرا گیا۔ کرم کانڈ دی ہوئی وجوگی، نہکرمی نہ کوئے ملا گیا۔ کرپا کر جے صاحب سنگر ملے آپ سنجوگی، دُھر دا میلانے ملا گیا۔ میری آتم او سے جوگی، دوجا انگ نہ کوئے چھہایا۔ بے شک جنم پائے کوٹن کوٹی، اندج جیرج اُتھج سیتج روپ وٹانیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال پھڑ کے چاڑھے کوئی نہ چوٹی، منزل پنڈھ نہ کوئے مکانیا۔ لیکھا کئے نہ لوک پرلوکی، سچ سلوکی ڈھولا نہ کوئے سنایا۔ میں ٹھا کر ویکھاں اِکو موبجی، جو مجلس بھگتاں وچ رکھایا۔ جس دا نام بھنڈارا سدا مودی، دیندیاں توٹ رہے نہ رانیا۔ اوہ کرنی دا کرتا اِکو چو جی، چاروں کُنٹ نظری آتیا۔ اوہ وچھڑیاں دا سدا کھوجی، بھلیاں مارگ پانیا۔ بھکھیاں ننگیاں دیوے روزی، شاہ سلطاناں خاک دکھایا۔ میں اوس دی بہاں گودی، جو پُرکھ اکال اِکو پتا مایا۔ نہ ہرکھ رہے نہ سوگی، چنتا دئے چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کایا اپنے لیکھے لایا۔ جن بھگت کایا کہے منگاں اِک پیار، پر بھ سرن ملے وڈایا۔ منزل رہے نہ کوئے دُشوار، اوکھی گھاٹی نہ کوئے جنایا۔ سچ دوارے جاواں نرگن ہو کے دھار، جوتی جوت جوت میل ملا گیا۔ ڈھولا شبد ناد گاواں ایکو وار، پریم پریتی دو جہان لگایا۔ جا کے ویکھاں سچ دربار، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ تیرا میرا بول جیکار، کرے سچ پڑھایا۔ سبجناں دا سبجناں دا متر یاراں دا یار، یرانے دُھر دے آپ بنایا۔ چھڈ نہ جائے ادھ وچکار، ناتا سنسار دئے تڑانیا۔ منزل چاڑھ کے اتم وار، در ٹھانڈے دئے بہانیا۔ جتھے اِکو دیپ ہوئے اُجیار، تیل باقی نظر کوئے نہ آتیا۔ سچھنڈ سنگھاسن پُرکھ ابناشن بیٹھا رہے نرکار، بھوپت بھوپ راجن راج اِکو نظری آتیا۔ بھگت کایا کہے لہنا دینا جگت نوار، نوار نہارا اپنی دیا کمایا۔

☆ ۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی زرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ☆

بھگت کایا کہے میں ہوئی پُنیت، سری بھگوان دتی وڈیاںیا۔ میرے اندروں بھگتاں دی بدل کے نیت، سُرَت اتیتِ دتی کرایا۔ چنگی بنا کے نالوں مندر مسیت، سوہنا اندر دتا سہاںیا۔ اٹھے پہر ناد دُهن گیت، شبدی راگ الاںیا۔ امرت جل بھنڈارا سیت، کول نا بھی دتا بھراںیا۔ لیکھ چکا کے اوچ نیچ، دُهر دارنگ دتا رنگاںیا۔ مان مٹا کے ہست کیٹ، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ اندر وڑ کے بیٹھا آپ نیچ، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ رُوپ بنا کے نیکن نیک، ساڈھے تن ہتھ اندر چھپایا۔ سچ بخش کے آتم پر ماتم پریت، پریتم ہو کے پردہ لایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا چکایا۔ جن بھگت کایا کہے میں لیکھے گئی لگ، اگے تھاں دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ ساچے مُرشد داکر کے حج، میری حاجت میرے وچ سماںیا۔ ترے گن گنی دیکھ بُجھ گئی اگ، ساتک ست دتا کرایا۔ جس نالوں وچھڑ کے آتم ہوئی الگ، سو پر ماتم اپنے نال ملاںیا۔ جس نے میرا کھہڑا جانا چھڈ، پھیر اندر وڑ نہ خوشی منانیا۔ اوس دے دوارے بہنا سچ، جو مالک بے پروا ہیا۔ ٹھیکر کوڑا جانا بھج، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ انتم دے کے اگنی اگ، بھسم دینی دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت کایا کہے میں لگی لیکھے، لیکھا صاحب سوامی اپنے ہتھ رکھایا۔ جنم کرم دے مٹ گئے بھرم بھلکھے، سنسار وگ رہیا نہ رانیا۔ تت وجود کایا اندج جیرج اتبج سیتج کافی ویکھے، کافیاں پڑھن والے ڈھولے جگ جگ گانیا۔ بن ہر زرنکار ساچے مندر کوئی نہ بیٹھے، درگاہ ملے کوئے نہ تھانیا۔ پورب جنم آگئے سارے چیتے، جس ویلے پر بھ اپنی دیا کماںیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماںیا۔ جن بھگت کایا کہے میرا جگت جگ مکے جھکڑا، تتاں والی رہے نہ کوئے لڑانیا۔ اکو مارگ مل جائے اگلا، راہ وچ نہ کوئے اٹکانیا۔ پھرنا پئے نہ وچ جنگلا، چوٹیاں ٹلے پر بت چوٹی چڑھ نہ ویکھن پانیا۔ میرا لہنا مل جائے بدلہ، دیونہار جھولی پانیا۔ میرا سوہنا سوہوے بنگلا، سورا سربنگ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دئے مکانیا۔ بھگت کایا کہے میں کراں ارداس، بنیتی دُهر دی سچ سنانیا۔ جس وچ پر بھو تیری آتم دانو اس، ست سرُوپی بیٹھی ڈیرہ لایا۔ توں اوسے دامالک خاص، شہنشاہ بے پروا ہیا۔ انتم اپنے وچ ملا کے ذات، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ چرن کول بخش نو اس، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ جس

دے نال میری پوری ہو جائے آس، ترشنا ترکھا گوائیا۔ اگے پھرنا پئے نہ وچ پر بھاس، بن کھنڈ نہ ڈیرہ لائیا۔ تیرا درس منگاں ساکھیات، ظاہر ظہور تیری سرنائیا۔ تیری صفت دا اکھڑے نہ کسے وچوں لغات، الف یے چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ ہندسیاں اکھراں والی نہ صفت صلاحیت، تیری مہما بے پرواہیا۔ شاستر سمرت وید پوران انجیل قرآن کھانی بانی تیری گانہ سکے گاتھ، بھيو ابھید سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ کوٹن کوٹ آد جگاد جگ چوکڑی جھکدے گئے تریلوکی ناتھ، رام دسرتھ بیٹے پھیریاں گئے پائیا۔ پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد آوندے رہے تیرے گھاٹ، بن بن پاندھی راہیا۔ نانک گوہند کردے گئے ارداس، دوئے دوئے جوڑ منگن چائیں چائیا۔ جنہاں دی خاکی ماٹی لیکھے لائی آپ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تنہاں وڈیائی ملے لوک مات، جگت جہان وچے ودھائیا۔ بھگتاں ساکھی تیرا نات، چرن کول دے سرنائیا۔ انتم لہنا تیرے ہاتھ، دوسر اور نہ کوئے دکھائیا۔ میرے اندر وڑ کے تیری آتما تیرا کردی رہی پاٹھ، نام ڈھولا سچا گائیا۔ رسنا جہوا بول بول رہی آکھ، سندیشہ ست سنائیا۔ بن تیرے پر بھوتیاں والی ماٹی کسے کم نہ آوے لاش، سواس پون تیرے وچ سمائیا۔ میری پوری کردے آس، نو نو چار جگ بیٹھی دھیان لگائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر زرگن سرگن سرگن زرگن دے دے ساتھ، سگلا سنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت کایا تیرا لہنا تیری جھولی پائیا۔ کایا ماٹی سن لے خاک، سو صاحب آپ جنائیا۔ تیرے اندر کھول کے تاک، پردہ اوہلا دیاں چکائیا۔ امرت بخش کے بوند سوانت، سیتل دھار اک دکھائیا۔ نام سنا کے شبد ناد، دُھن آتمک راگ الایا۔ زرگن نور کر پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون جم کی پھانسی کٹ کے پھاس، فیصلہ اکو حکم سنائیا۔ چرن پریتی کر کے داسی داس، سیوک سیوا وچ وڈیائیا۔ انت قصور خطا بھل سب کر کے مُعاف، مُفت اپنی دیا کمائیا۔ جس دے حکم دا نہیں کوئی جواب، لاجواب دیکھے سرب لوکائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے جگت و دیا والی کتاب، ڈگریاں والیاں سمجھ کوئے نہ آئیا۔ اوہ اکھراں دے لاوندے حساب، پتھراں دی ونڈ ونڈائیا۔ بھيو نہ جانن حق جناب، کی کرے بے پرواہیا۔ جس آد سرشی درشی ایشی دتی ساج، جگ چوکڑی رواج اپنا لیا چلائیا۔ بھگتاں دا دیوے ساتھ، بھگون میلانے ملایا۔ تن ماٹی تیرے لیکھے لا کے خاک، خالص لیکھا دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی انت اتم دے سہائیا۔

☆ ۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی مدن لال دے گرہ لُدھیانہ ☆

بھگت کایا کہے میرا سُہایا مٹھ، تن مندر خوشی منائیا۔ دست اموک ملی وتھ، جوت شبد دھار پرگٹائیا۔ سچ دکھایا اِکو ہٹ، گھر گھر وِچ پردہ لاہیا۔ نرگن
 وسیا پُرکھ سمرتھ، جس آتم اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی دِپک کر پرکاش، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔
 بھگت کایا کہے میرے اندر انوکھا جاپ، بن رسنا جہوا کرے پڑھائیا۔ دوس رین سندیشہ دیوے آپ، دُھر دی دھار اک پرگٹائیا۔ گھر مندر اندر ہندار ہے
 پاٹھ، پوجا سمرن اِکو اک جنائیا۔ سروور سوہنا ویکھیا گھاٹ، امرت جل دتا بھرائیا۔ سچ سوامی ویکھیا ساتھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ میرا کھول کے بند تاک،
 ساچا گھر دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن کایا ویکھ وکھائیا۔ بھگت کایا کہے میں ماٹی کاجی تن کھیہ، تیاں والی نظری آئی۔ میرا
 اتم آتم نال نیہ، جو پر ماتم وِچ سَمایا۔ ہڈ ماس ناڑی بنی دیہہ، پون سواساں نال چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت رہیا وکھائیا۔ کایا
 ماٹی کہے میرے اندر اک استھان، پر بھ بھگتاں دے جنائیا۔ جس گھر مالک وسے آن، سنگھاسن اپنا اک سُہائیا۔ شبد ناد کلمہ سنائے مہان، نغمہ نام درڑائیا۔ کر
 پرکاش اگئی بھان، جوتی نور نور رُشنائیا۔ امرت بخش کے پین کھان، ترشنا بھکھ گوائیا۔ دو جہاناں بن کے مھکران، دُھر دا حکم آپ درتائیا۔ سنت سُہیلے لہے
 وِچ جہان، بھگت بھگونت لئے اٹھائیا۔ سچ سُبھاؤ میرے اندر کرنی دا کرتا ملے آن، نرگن نر ویر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں
 کایا دے وڈیائیا۔ بھگت کایا کہے میں ماٹی تن، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑائیا۔ میرے اندر رکھ کے بُدھ مت من، منسا جگت دتی بھرائیا۔ جوڑ جڑا کے سروں کن،
 حصّہ سچّی ونڈائیا۔ نام پدارتھ دے کے دھن، میرے اندر لیا لکائیا۔ جوت نرنجن چاڑھ کے چن، گھٹ کیتی سرب رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، بھگت کایا خوشی منائیا۔ بھگت کایا کہے میں سب توں اُچی، اُج اگم اتھاہ دتی وڈیائیا۔ میرے اندر آتم دی لگی رُچی، دوویں اک دوجے دا دھیان لگائیا۔
 اوہناں کارن ہو گئی سچّی، کوڑی کرپا دُرمت میل رہی نہ رانیا۔ شبدی دھار میری سرتی اٹھی، جو وِچ بیٹھی کھ چھپائیا۔ مایا کارن جو ہوئی دُکھی، پر کرتیاں
 ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کایا آپ پرگٹائیا۔ جن بھگت کایا کہے میٹوں انتر ملیا سکھ، سرتی شبدی ڈھولا گائیا۔ میں

پوتر ہوئی مائس دیہہ منگھ، دُرمت اپنی میل دھوایا۔ لوک مات اُجل کھ، پر بھ دیونہار وڈیایا۔ جیہہرا نرگن اندر بیٹھا لگ، سو ساکھیات نظری آئی۔ میرا منزل پینڈا گیا تک، لگھ چوراسی نہ کوئے بھوایا۔ جنم کرم دا گیا ڈکھ، ہر کھ سوگ نہ کوئے دکھایا۔ ویلا سُنہنجا رہیا ڈھک، مات لوک دیوے وڈیایا۔ بھگت بھگوان بنا کے اپنے سوت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ ست ستوادی مؤلے رت، سنجگ پنکھریاں آپ مہکایا۔ لیکھے لگن مائی بت، تن وجود خوشی رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اپنے رنگ رنگایا۔ بھگت کایا کہے میں پر بھ ویکھیا رنگ رنگیلا، رنگ رتڑا اک اکھوایا۔ جس دے ملن دا وکھرا وسید، مسل اپنے ہتھ رکھایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ چھیل چھیل، نوجوان مرد مردان وڈی وڈیایا۔ جس نے جن بھگت بناؤنا اک قسید، پروردگار بے پرواہ اپنا دئے دکھایا۔ جن بھگت کایا کہے مینوں تن سریر ملیا بدن، پر بھ بندنا دتی جنایا۔ ساچا کر کے ڈھر دا عدل، عدالت گھر گھر دتی بیٹھایا۔ جن بھگتاں اندر آپے جائے سدن، جگت دوارے پندھ مکایا۔ چرن پریتی وچ کر کے گھن، مگرلا لیکھا دئے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا کپڑ ویکھ دکھایا۔ کایا کہے میرا چکلیا جھیرا، جھگڑا جگت رہن نہ پانیا۔ ہر سنگر چرن لگایا ڈیرہ، بیٹھی پندھ مکایا۔ ایتھوں باہر کڈھے کیڑا، زور بل اک دھرایا۔ جتھے ڈھولا تیرا میرا، دوجا راگ نہ کوئے سنایا۔ صاحب سلطان پایا گھیرا، شبدی ڈور اٹھایا۔ دُور دُراڈا چل کے آیا نیرن نیرا، نرگن پاندھی ہو کے پندھ مکایا۔ جن بھگت دوارے بھگوان پاوے پھیرا، اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایتھے اوتھے دو جہان کرے رُشایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت کایا مندر وساوے کھیرا، جس کھیرے اندر وڑ کے، ساچے پوڑے چڑھ کے، سچ سنگھاسن سو بھاپانیا۔

★ ۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ بی بی سوندر کور دے گھر منڈی احمد گڑھ ★

اک ست ستاراں دا ساچا تک، نرگن نرور جوڑ جڑایا۔ کرے کھیل ہر بے انت، بے پرواہ وڈی وڈیایا۔ لیکھا جانے جگا جگنت، جگ چوکڑی کھوج کھوجایا۔ سچ سندیشہ دیونہارا اک بے انت، پاربر ہم سچا شہنشاہیا۔ دوس ماس لنگھ گئے انت، کوٹن کوٹ پھیریاں پانیا۔ لگھ چوراسی تکدے گئے جیو جنت، سادھ

سنت دھیان لگایا۔ گرٹھ ٹنڈے رہے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم سمجھایا۔ کھوج کردے رہے شاستر سمرت وید پُران پردے لاه کے پنڈت، نت نوت اٹھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو رہیا جنایا۔ ستاراں مہینے ڈھر دا واک، واقعہ ہر جو آپ جنایا۔ سچھنڈ دوارے ست دھرم دا کھول دے تاک، تھر گھر پردہ دے اٹھایا۔ بھگتاں بھو چکا کے راز، رحمت اپنی دے کمایا۔ شبد اگم و جا کے ناد، دُھن آتمک راگ سنایا۔ پکڑ اٹھا کے ساچے سادھ، سادھنا اپنی اک درسایا۔ آتم پر ماتم میل ملائے جنائے سچ رواج، رہبر اک اکھوایا۔ کوڑی کریا بدل کے سماج، سچ سمگری کا یا مندر اندر دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ ستاراں مہینے کہن ساڈا پورا ہون والا وقفہ، واقفیت ساچی دیئے جنایا۔ پر بھ دا کھیل ہووے یکطرفہ، دو جہاناں حکم منایا۔ بھگتاں دا بھگوان بن کے بردا، در درویش الکھ جگایا۔ پڑدا لاه کے کا یا گھر دا، گرہ اپنا گھر دکھایا۔ جتھے گر کھو کھج کدے نہ وڈا، کوڑی کریا نظر کوئے نہ آیا۔ من واسنا نال کوئے نہ کھڑا، بدھی روپ نہ کوئے وٹایا۔ گر کھ اوس منزل چڑھدا، جس سنگر صاحب سوامی آپ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کھیل آپ دکھایا۔ اک ست کہے میرا پورا ہونا ماس، مسیا رین اندھیری رہن کوئے نہ پایا۔ کرپا کرے پُرکھ ابناش، پاربرہم وڈی وڈیایا۔ سو دیکھنہارا کھیل تماش، ہر پُرکھ نرنجن لئے آپ انگڑایا۔ اینکارا دیکھنہار پر تھی آکاش، منڈل منڈپ کھوج کھوجایا۔ آد نرنجن ساچا نور کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ سری بھگوان بن کے داسی داس، ست سروپی پھیرا پایا۔ ابناشی کرتا ہر گھٹ رکھن والا واس، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ پاربرہم پت پر میثور آتم انتر پوری کرنہارا آس، جگت ترشنا دے بھجایا۔ جتھے میلے گر چیلے بند کوڑی کھول کے تاک، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کوڑی کریا کر کے خاک، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ اکو منتر اکو انتر اکو پوجا اکو پاٹھ، اکو مرید اکو مرشد اکو دید چند رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کھیل آپ دکھایا۔ اک ست کہے میری منیاد، لوک مات رہن نہ پایا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں کھیڑا کرے آباد، اُجڑیاں دے وسایا۔ ساچا رس دے اگمی سواد، انرس بھیکے دے مٹایا۔ ہنس روپ بناوے پھڑ کے کاگ، دُرمت میل دھوایا۔ سوئی سرتی جاوے جاگ، نیز لوچن نین اٹھ کھلایا۔ ڈھر دا لیکھا نام امولک جن بھگتاں جھولی پائے بھاگ، بھانڈا بھرم بھو

بھنایا۔ اندر کر کے نرمل نور جوت پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوانیا۔ کوڑی رہن نہ پائے رات، بھنڑی رین دئے بدلایا۔ ہر کا نام گر کا واک، میلا میل
 وچ اتفاق، حساب بے باک دئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر در گاہیا۔ اک ست نہ بھلنات، شبد اگئی اسم جنایا۔ ایہہ
 پر بھ دا کھیل تماش، دو جہاناں رہیا دکھایا۔ جگ چو کڑی نو نو چار کوئی نہ لہبیا ساتھ، بیٹھے سارے کھ چھپایا۔ کلجگ اتم ستجگ آگے لاؤنا پڑھ اکال نکي جیہی
 بات، وڈی کہانی نہ کوئے دکھایا۔ من واسنا اندروں کر کے ناس، تن مندر کرے صفایا۔ اکو اک چپا کے چاپ، تیرا میرا بھيو گھلایا۔ اوتھے کلجگ نیوں
 نیوں ٹیکے ماتھ، مستک دھوڑی خاک رامایا۔ ستجگ خوشیاں گاوے گاتھ، نغمہ نام سنایا۔ بھگتاں پوری ہووے آس، سنتاں وجے ودھایا۔ گرگھاں دسے اک
 پر بھات، گر سکھ چند نور رُشنا یا۔ ویلا وقت سہائے آپ، گھڑی پل دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھایا۔ ستاراں
 مینے کہن بدل جانی سمسیا، سماں سماں دوویں دئے بدلایا۔ گر اوتار پیر پینمبر صدی دیہویں ویکھ کے سارا ہصیا، خوشیاں نال تال رہے وجایا۔ جس دی
 ستجگ تریتا دوا پر کلجگ گاؤندے آئے گاتھیا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نال صلاحیا۔ جس نوں پروردگار سانجھا یار کہندے رہے غریب
 نوازیاء، خالق خلق اک اکھوایا۔ جس دے در درویش ہو کے کردے رہے ارداسیا، نیوں نیوں سجھیاں وچ سیس جھکایا۔ جس دے کلمیاں دا اکھراں نال
 کردے رہے جلیبیا، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے رہے گایا۔ جس نوں نت نوت نرگن سرگن آکھیا، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ اوہ صاحب سوامی
 انترجامی کلجگ اتم بدلنہارا اُلٹا ورقیا، واقع اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرایا۔ ستاراں ماس کہن گرگھو
 دُھر در گاہی ہوکا، تھم اکو رہیا جنایا۔ بجھے پھرن چو داں لوکا، چو داں طبق نٹھن واہو داہیا۔ زمیں اسمان سارے سوچن سوچا، گگن منڈل اٹھ گھلایا۔ اوس
 سمرتھ دا آیا موقع، جو مالک اکو نظری آیا۔ جس دا بھانا دو جہان کسے نہ روکا، سارے بیٹھے سیس نوا یا۔ جسدا نور اگئی جوتا، عرش فرش کرے رُشنا یا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اپنی دھار بندھایا۔ ستاراں ماس کہن کی دسیئے بھيو، بھید رہن کوئے نہ پانیا۔ وشن برہما شو در ٹھانڈے کردے
 سیو، نیز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ رسنا جہوا پلے نہ کسے بل جیکارا دسے نہ کوئی ابھيو، پاربرہم وڈی وڈیا یا۔ جو سچ سنگھاسن بیٹھا اک نہکیو، نہچل اپنا ڈیرہ

لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا ورتائیا۔ ستاراں ماس کہن پر بھ کرنی بدلی، بدھ ہر جن دئے جنائیا۔ دُھر دا آیا داتا عدلی، عدالت اک لگائیا۔ لیکھا جانے اعلیٰ ادنی، راؤ رنک کھوج کھوجائیا۔ جو انتر باہر ویکھے کایا مائی ساڈھے تن ہتھ بدنی، تنّاں کھوج کھوجائیا۔ سو سمر تھ پُرکھ کرے کرائے اپنی مرضی، مالک داتا وڈ وڈیائیا۔ اوس دا حکم نہ ہووے فرضی، فیصلہ دُھر دا اک جنائیا۔ ویہہ سو اگی پکرمی واسطے گر اوتار پیر پیغمبر پاوندے آئے عرضی، آرزو خواہش اپنے نال ملائیا۔ ایہہ کھیل اپنے ہتھ رکھی اچرج دی، جس نوں شاستر سمرت وید پُران سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جگت بدھ نہ ایہہ کھیل پر بھو دے غرض دی، دُوجا ساتھی نال نہ کوئے رلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سچ کرنی کار کماویگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ رت رتڑی آپ سہاویگا۔ دوس رین ویکھ وکھاویگا۔ وسنہارا ساچے دیس، سچھنڈ نواسی حکم جناویگا۔ جوتی جامہ دھریا بھیس، بھیکھ اوٹرا آپ وٹاویگا۔ جس دارُپ رنگ نہ کوئی رکھ، چکر چہن نہ کوئی سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو بن کے سچ زرش، زرگن اپنا حکم مناویگا۔ زرش اک اکھاویگا۔ شبد سندیشہ دُھر سندیش، پُریاں لواں آپ سٹاویگا۔ جس دے اگے چلے کوئی نہ پیش، شاہ سلطاناں خاک ملاویگا۔ جن بھگتاں کر کے ہیبت، آتم پر ماتم جوڑ جڑاویگا۔ درس وکھا کے نیت نیت، نچ لوچن درس دکھاویگا۔ نام سُنہیہرا اکو بھیج، سوئی سرتی آپ اٹھاویگا۔ کوڑی کریا بدل کے رکھ، تن مندر اک سہاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کماویگا۔ دُھر دی کرنی کار کماویگا۔ سنجگ ساچا راہ وکھاویگا۔ زرگن داتا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھاویگا۔ آتم پر ماتم دے کے سچ صلاح، رستہ اکو اک پرگٹاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنا گواہ، شہادت اکو وار بھگتاویگا۔ اک ست دا لیکھا دئے چکا، لکھ زرنجن لکھ جگاویگا۔ جلوہ نور لکھ کر خدا، مقامے حق سو بھاپاویگا۔ دُھر دا حکم اک سنا، تخم تاثیر آپ بدلاویگا۔ جو سنت سہیلے ہوئے پر بھ توں جداء، تنہاں وچھڑیاں اپنا میل ملاویگا۔ کوڑی کریا دئے گوا، کلج چرناں ہیٹ دباویگا۔ ست دھرم دامارگ لا، ساجن اکو اک اکھاویگا۔ کایا مندر دئے وڈیا، شودوالا مٹھ مندر مسیت اک سہاویگا۔ جن بھگتاں بدل کے پچھلی ریت، پت پت پت آپ کراویگا۔ اندر باہر گپت ظاہر بن کے میت، متر پیارا جوڑ جڑاویگا۔ سچ سندیشہ دے کے اگئی گیت، گہر گمبھیر کھوج کھوجاویگا۔ اکو رنگ رنگا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاویگا۔ جن بھگتاں کر اتیت، ترے گن اتیتا ویکھ

دکھاویگا۔ نیتز ویکھو بدلدی ریت، گھر گھر وچوں آپ سمجھاویگا۔ جنہاں اُتے رحمت کرے آپ بختیش، بخشش دُھر دی جھولی پاویگا۔ دُھر دے لیکھے لگے سیس، کھجک کوڑا ٹکا مستک شاہی نہ کوئے لگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محکم دُھر دا اک ورتاویگا۔ اک ست کہے میرا بھگونت، بھگون دُھر دا اکو نظری آویگا۔ دُھر دا لیکھا جانیا نہ کسے آدانت، قلم شاہی ملی نہ کوئے وڈیایا۔ جس نوں کوٹن کوٹ لہجہ سنت، ٹلے پر بت سمند ساگر جنگل جوہ اُجاڑ کھوج کھوجا۔ سو کھجک انت جن بھگتاں دیون آیا اکو منت، منتو دُھر دا حل کرایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ست سچ کرے پڑھایا۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنت، گرگھ گر سکھ لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دوارا اک کھلایا۔ سماں کہے میں بدلاں سماں، سمجھ نال سمجھ بدلا۔ جن بھگتاں سیس رکھ کے تاج، نام نشانہ دیاں جھلایا۔ جنہاں دے کولوں سرشٹی نے سکھنی جاچ، رہبر دیاں بنا۔ کھجک چرناں اُتے ٹیکنا ماتھ، اپنی بھل بخشایا۔ سبجک نے منگنی دات، آگے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتو میٹوں لے لو ساتھ، ناتا تھادے نال رکھایا۔ تھادہ میرا اکو باپ، پُرکھ اکال نظری آیا۔ میں تھادی جھولی پایا اپنا سوہنگ جاپ، آتم پر ماتم ہو کے کراں پڑھایا۔ جس دی صفت گرو اتار پیر پیغمبر سارے گئے آکھ، چارے بانی دے گواہیا۔ اوہ پُرکھ سمرتھ پریم پریتی اندر تھادہ داس، سیوک جاک نظری آیا۔ تھادے اندروں میٹ کے اندھیری رات، ساچا چند دے چکایا۔ تھادہ لیکھا پتر گپت نہ منگے حساب، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ جینودیوں کٹ کے جم دا پھاس، مرن دے پچھوں جوتی لئے ملا۔ ایہہ منزل اگئی گھاٹ، گھاٹے پورے دے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب گوسانیا۔ ستاراں ماس کہن موہے چاؤ گھنیرا، گھر مندر وجدی ویکھی ودھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا کایا مندر اندر ویکھیا نیرن نیرا، دھرم سالا سوہنی رہیا بنا۔ جتھے ڈھولک چھینا طبلہ مردنگ کوئی نہ جھیرا، سارنگ سُرنگی نہ کوئے کندھ اٹھایا۔ دین مذہب در نہ کوئی بکھیڑا، شرع وچ کرے نہ کوئے لڑایا۔ اکو نام اکو ڈھولا اکو گیت سُننہار بھیرا، جو بیٹھا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا محکم اک ورتایا۔ ستاراں ماس کہے ویکھو کھجک جن بھگتو کی کہندا، نیتز رو رو حال سُنایا۔ میں اوہناں دے چرناں بیٹھاں ڈھیندا، جو سدھے پُرکھ اکال منایا۔ اوہناں دے کولوں لہنا مول نہیں لیندا، جنہاں نوں ملیا بے پرواہیا۔ اوہناں دے کولوں دُور ڈراڈا بہندا، جو گیت گھر گھیر رہے

گایا۔ من واسنا والیاں نال سدا کھنڈا، گھر گھر ٹھوکران رہیا لگایا۔ کراں کھیل چڑھدا لہندا، دکھن پہاڑ بچیا کوئی نظر نہ آئی۔ سادھ سنت سارا میتھوں ڈھنڈا، ویکھو بیٹھے پٹھ لوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک منایا۔ ستاراں مہینے کہن اسیں کلج ویکھیا اٹھیا، بیس ایکسا لئے انگڑایا۔ صدی چودھویں پینڈا جاندا گیا، چوداں لوک چوداں طبق چوداں ویدا دئے ڈھایا۔ گر اوتار کہن بھانا کدے نہ رُکیا، پیر پیغمبر سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں دئے سہایا۔ سماں کہے میں ہونا سمپت، اپنا وقت چُکایا۔ حکم منا کملاپت، پت پریشور جو سنا یا۔ بھگتاں دینا دُھر دا حق، حقیقت نال ملا یا۔ پر بھ ملن دی کھول کے اکھ، تیجے لوچن اک رُشنا یا۔ لہنا چُکا کے تت اٹھ، نو در ڈیرہ ڈھایا۔ سماں مقام آ کے وس، واسطہ لینا جڑایا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، بھگتاں دینا جنایا۔ نام خریدو جھٹپٹ، وست اکو جھولی پائی۔ ڈھولا سوبلا لینا رٹ، گیت گو بند الا یا۔ کلمہ دستاں اکو حق، جو پیر پیغمبر لیا پڑھایا۔ سچ توفیق واحد رکھاں اپنے ہتھ، سمرتھ کھیل کھلایا۔ زرویر زراکار زرنکار ہو پرگٹ، ہر گھٹ ویکھاں چائیں چانیا۔ بھگتاں انتر آتم کروٹ دیواں پلٹ، مہر نظر نال ترایا۔ کلج کوڑا مندر جاوے ڈھٹھ، ساچے شبد کراں صفایا۔ جنہاں تیرا میرا آتم پر ماتم نام لیا رٹ، اوتھے رٹا رہن کوئے نہ پائی۔ سدا سہیلا سنجگ اوتھے رہیا وس، جتھے بھگت بھگوان بہہ بہہ خوشی منایا۔ سرشی دامارگ درشی دا جس، ایشی دا بھو کھلایا۔ پریم دا تگ نام داند، کرماں دی حد آپ لنگھایا۔ چوراسی وچوں کڈھ، جنماں وچوں کر کے اڈ، لیکھا چُکا کے ماٹی ہڈ، جوتی جوت جوت ملا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وقت سہیلا اک اکیلا کھیل کرائے پڑھ سمرتھ، نام جنائے مہما اکھ، بے بس کرے سرب لوکایا۔

☆ ۲۸ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی سوندر کور دے گرہ منڈی احمد گڑھ ☆

ساچی کھیل اگئی دُھر دی، سنگر شبد وڈی وڈیا یا۔ ریکھ بناوے اپنی دُھر دی، منزل ساچی سچ پرگٹایا۔ جن بھگتاں چرناں ہیٹھ دباوے مکتی، مُفت اپنی دیا کما یا۔ نور ڈمگا اکال مورتی، اکل کل دھاری دیوے رنگ وکھایا۔ دُھن آتمک ناد وجا کے ثورتی، انراگی اپنا راگ سنا یا۔ ساچی دھار ملا کے سرتی، گھر

میلا سچ سُبھائیآ۔ کھیل مک جائے اندھ اندھیر گھور دی، ڈوگئی بھور نہ کوئے بھوائیآ۔ ملنی مک جائے ٹھگ چور دی، کام کرددھ لو بھ موہ ہنکار نہ کوئے گوائیآ۔
 تند مل جائے سنگر سچے پریم لور دی، جس دے نالوں نہ ہوئے جدائیآ۔ سواری مل جائے اوس گھوڑ دی، جو دو جہاناں باہر بھجے واہو داہیا۔ کھیل بدل جائے
 اور ہور دی، ہر جو اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کار کمائیآ۔ دھر دی کرنی کہے میں بھگت سہیلی، آد جگادی نظری
 آئیآ۔ لکھ چوڑا سی نالوں ہو کے ویہلی، سنتاں سنگ بیٹھی ڈیرہ لائیآ۔ جنہاں دا پر م پڑکھ پر ماتم انتر آتم سچا بیلی، ایکنکار نظری آئیآ۔ اوس دے نال مل کے
 اگئی کھیل کھیلی، خالق خلق سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ جس دی دھار وکھری ٹولی، انجھو اپنی کار رہیا کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب
 سوامی دیا کمائیآ۔ صاحب سوامی انتر جانت، گھٹ گھٹ داتا بے پرواہیا۔ جگ چو کڑی جس دے کول سچی امانت، گر لکھ گر سکھ اپنی جھولی پائیآ۔ نت نوت
 جنہاں دی شبدری گر دیونہار ضمانت، سچ عدالت ویکھ دکھائیآ۔ اوہناں ایہتے اوتھے دو جہاناں رکھے صحیح سلامت، دکھ درد روگ سوگ چنتا نیڑ کوئے نہ آئیآ۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے میں سد بلوان، بلدھاری اک اھوائیآ۔ جس دا حکم دو جہان، برہمنڈ کھنڈ
 سیس نہ کوئے اٹھائیآ۔ راہ تکرے زمیں اسمان، گگن منڈل دھیان لگائیآ۔ جگ چو کڑی در درویش منگن دان، جھولی خالی رہے دکھائیآ۔ سو مالک خالق پرتپالک
 گھٹ نو اسی جانی جان، اپناشی کرتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں چرن پریتی ساچی نیتی بخشے چرن دھیان، کول اک سرنائیآ۔ بودھ اگادھ شبد اناد برہم برہما
 دیونہارا دھر فرمان، حکم سندیشہ نر نریشا نر ویر نر اکار نر ناکار آپ سمجھائیآ۔ - - - - ساچے مندر ساچے اندر ساڈھے تن ہتھ مکا کے لیکھا، بھرم بھلیکھا نظر
 کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اک اکانتا جن بھگتاں وسے ساچے دیا، دیس دسنتر اکو اک دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار
 سچی وڈیائیآ۔ سنگر شبد کہے سدا مہروان، محبوب محبت وچ سمائیآ۔ محل اٹل جس دا اُچ مکان، مجلس اکو بے پرواہیا۔ مقامے حق جھلدا رہے نشان، سچکھنڈ
 دوارے جدی رہے ودھائیآ۔ تھر گھر جس دا کھیل مہان، سُن اگم حکم ورتائیآ۔ وشن برہما شو جس دا کرن چرن دھیان، کروڑ تیتنیا اکھ نہ کوئے ہلائیآ۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر جس دا نور ظہور وچ جہان، نرگن سرگن اپنا ویس وٹائیآ۔ روس سورج چند جس دی کرن برہمنڈ کھنڈ چکان، نو کھنڈ کرن رُشنائیآ۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک کرائیا۔ سنگر کھیل کرے کرتار، قُدرت دا مالک بے پرواہیا۔ سنت سہیلے لئے اُٹھال، گر چیلے جوڑ
جڑایا۔ لیکھ لکھا کے شاہ کنگال، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا گھر دکھایا۔ شبد اگئی مارے بان، تیر نرالا انیالا اک چلایا۔ کوڑی کرپا میٹ کے خالی کرے مکان، سچ سچ
وچ لکایا۔ نام سندیشہ دیوے آن، گر اُپدیشا اک پڑھایا۔ نیز پیکھا نوجوان، جوتی جلوہ نظری آیا۔ جھکدے ویکھو زمیں اسمان، مان تان ابھمان رہن کوئے
نہ پائیا۔ سنت سہیلے کر پروان، آتم بچھیا دے کے دان، نام بھنڈارا دئے بھرایا۔ سرشٹ سبائی سنج مسان، نہ کوئی سخی تے نہ کوئی کاہن، کایا منڈل راس
رچایا۔ سرتی ملے نہ شبدی رام، رُوح بُت دیوے نہ کوئی کلمہ سچ پیغام، حضرت حق نہ کوئے پڑھایا۔ نو نو چار دے ویران، مایا ممتا چڑھیا طوفان، دھیرج ست
سنتو کہ دتا رڑھایا۔ گرگھ ورلے کایا مندر اندر چُپ چیتے ٹھانڈے پیتے منگن دان، نہانے ہو کے اپنی اکھ شرمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلا اک اکھوایا۔ شبد گرو کہے میں میتن بیتا، بھگت دیاں وڈیایا۔ آد جگادی میری ریتا، جگ ولس وٹایا۔ کایا مندر ٹھانڈا سیتا،
ساڈھے تن ہتھ تہ سمجھایا۔ بھيو کھلاواں نیکن نیکا، پردہ اوہلا آپ چکایا۔ میں مالک جیو جی کا، جاگرت جوت کراں رُشانیا۔ دینا دیواں ساڈھے تن ہتھ
سیں کا، رویداس چھارا نال ملایا۔ حال سناواں بچھلا بیتا، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجایا۔ دھام دکھاواں اک اندیٹھا، جتھے سورج چند نہ کوئے رُشانیا۔ ست سوامی
انترجامی پاربرہم پت پریشور بیٹھا اک اتیتا، ترے بھون دھنی اپنا آسن لایا۔ سچکھنڈ دوارے دا سچ وسنیکا، واحد جلوہ نور خدایا۔ جس دیاں جگ چوکڑی
سارے کردے گئے اڈیکا، نیز لوچن نین اکھ گھلایا۔ سو بھگتاں کرے سچ پریتا، پریتم ہو کے ویکھ دکھایا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ مچھٹھا، دو جہاناں اکو رنگ
چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان مہروان مہر نظر نال ترایا۔ شبد گرو کہے میری مہروانی، جن بھگتاں نظری
آیا۔ جن بھگت میری نشانی، نشانہ دو جہان جھلایا۔ پریم پریتی میری بانی، راگاں ناداں وچ سمایا۔ بدھی توں باہر کہانی، ودیا نہ کوئے چترایا۔ گر اوتار پیر
پینمبر جس دی کرن پہچانی، نیز اکھ آپ گھلایا۔ کوئی سمجھ نہ سکے جگت ودیا والا ودوانی، چوڑاں ودیا کم کسے نہ آیا۔ جنہاں بھگتاں دتا پد نربانی، گھر ساچے
لیا ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سہیلا اک اکھوایا۔ شبد گرو کہے میں ٹھاکر سوامی، ٹھوکر گھر گھر آپ لگایا۔ گرکھاں

گر سکھاں دے کے ٹھنڈا پانی، نَجھَر جھرنّا اِک جھرائیا۔ شبد اناد پتّی دُھکّانی، دُھن انحد راگی راگ الایا۔ وِسَاد ہو کے چارے کھانی، چارے بانی برہم برہماد کھوج کھوجایا۔ جن بھگتاں سُرّتی آتم نُور نُورانی، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سُلطان اِک اکھوایا۔ صاحب سُلطان اِک مُجُوب، مُجبت وِچ سَمایا۔ جس دا عرش قُرص توں پرے سچّا عرُوج، محل اٹل سو بھاپایا۔ جس دی منزل سچ مقصُود، حد حدُود سمجھ کسے نہ آیا۔ جِدھر ویکھن اودھر سدا مَوجُود، چار کُنٹ دہ وِشا زِیں اسماناں رہیا سَمایا۔ جس داتت نہ کوئی وجود، اچھل چھل گھر گھر رہیا کرایا۔ آتم پر ماتم رکھے آپ منظُوب، چار کُنٹ اپنا گھیرا پایا۔ لہنا دینا چکا ونہارا پنچ بھُوت، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش ڈیرہ ڈھایا۔ اوس دا بن سَنگر پُورے دیوے نہ کوئے ثبُوت، ساکھیات نہ کوئے پر گٹایا۔ کوٹن کوٹ لہدے پھردے جگت اودھُوت، تن ماٹی خاکی تن رَمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ جن بھگتاں میلا سچ سُبھایا۔ شبد گُرو کہے میں بھگتاں کراں آداب، سنتاں سنگ نبھایا۔ ناد انادی دسّ کے جاپ، کراں برہم پڑھایا۔ اندروں کھول کے تاک، تقویٰ دیاں جنایا۔ کوڑی کرپا کر کے صاف، دُرمت مِیل دھوایا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پتت پُنپت دیاں دکھایا۔ سَت دھرم دا کھول کے ہاٹ، وست اگمی وِچ رکھایا۔ کر پرکاش سچ للاٹ، دِپک جوتی ڈگمگایا۔ نام دُھن سنا کے ناد، بن رسنا جہوا دے کے سواد، امرت رس دیاں چکھایا۔ کوڑی کرپا میٹ کے واد وواد، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ ہنس رُپ بنا کے کاگ، کاگوں ہنس دیاں اڈایا۔ جوت نرنجن جگا کے چراغ، اندھ اندھیرا دیاں مٹایا۔ آتم پر ماتم وِچھڑی داناتا جوڑاں ساکھیات، سنمکھ ہو کے مِیل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیایا۔ شبد گُرو کہے میں بھگتاں دساں جگت جگت، جگ جیون داتا ہو کے دیاں جنایا۔ ساچے سنتو کسے کم نہ آوندی مُت، مُکتی توں پرے داتا بے پرواہیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی تھم دُرست، دو جہان بیٹھے سیس نَوایا۔ سد تارنہارا ہر نرنکارا سدا مُفت، کرتا قِیمت لوک مات نہ کوئے رکھایا۔ جگ چوکڑی پچھوں ابناشی کرتا لہدا سچّا مُرشد، مُریداں دیدا دے گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لئے ملایا۔ شبد گُرو کہے میں سنت اُدھاری، جگ جگ اپنی دیا کمائیندا۔ بھگت وچھل بن تیج سواری، مہر نظر اِک اٹھائیندا۔ مِیل ملا کے جوت نرنکاری، سرگن نرنگن جوڑ جڑائیندا۔ سچ پریتی دے خُماری، مَدھر رس جام پیمانیندا۔ دیا

باقی کر اجیاری، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ سچ پریتی لا کے یاری، لگی توڑ نبھائیندا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں جن بھگتاں اکٹھیاں آئی واری، دھر دا میلا آپ ملائیندا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سرتی شبد پھڑ پھڑ جائے تاری، تارنہارا نظر کسے نہ آئیندا۔ سو جانے جس بخشے چرن پیاری، پریم پیالہ دھر دا ہتھ پھڑائیندا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچھنڈ نو اسی اک سکداری، حکم دھر دا آپ منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا لیکھے پائیندا۔ سنگر شبد کہے میں مالک ایک، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ سب دا لیکھا رہیا ویکھ، لکھ چوڑا سی کھوج کھوج جائیا۔ پھول بھلاواں دیس پردیش، دو جہاناں کھوج کھوج جائیا۔ ہر نرکار ہو مہروان نر زرش، شاہ سلطاناں دیاں اٹھائیا۔ میں جانا گنپت گنیش، وشن برہما شوکمے وچ پھرائیا۔ کلج انت سری بھگونت کرے اگئی بھیکھ، سکھنڈ اپنا ویس وٹائیا۔ جو سنت سہیلے گروگر چیلے شبدی دھار دتے بھیج، بھجن بندگی آتم پر ماتم ڈھولا سوہلا ساچا دتا عنائیا۔ اوہناں دے جنم کرم دے کٹ کے لیکھ، ریکھا اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت کر کے ابھیت، بھو اپنا دے سمجھائیا۔ پھیر آوانا نہ پوے کڑا وے دیس، مات گربھ نہ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر شبد بنا کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا پار دے کرائیا۔ سنگر شبد کہے میں کھیوٹ کھیٹا، آد جگادی نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے پیٹا، گرکھ ساچے پار لنگھائیا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلج بھلے کدی نہ چیتا، اچنت اپنا کھیل کھلائیا۔ لکھ چوڑا سی نرگن سرگن بن کے دھر دا نیتا، دھر فرمانا حکم درڑائیا۔ چارے کھانی انڈج جیرج اُتہج سبج ہتھ اگئی لیکھا، پردہ اوہلا نہ کوئے چھپائیا۔ جس نوں حکمے اندر بھیجا، اوس نوں حکمے اندر سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن اپنا رنگ رنگائیا۔ سنگر شبد کہے میں بھگتاں چاڑھاں رنگ، رنگ رتڑا اک اکھوائیا۔ آتم سبج سہا پنگ، سوہنا آسن دیاں دکھائیا۔ نچ گھر دے کے نچ اند، پرمانند وچ سمائیا۔ رس امرت برکھ کے پاواں ٹھنڈ، ساتک روپ جنائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ پردہ لاه کے ہنگ برہم، پاربرہم دیاں دکھائیا۔ نہکرمی ہو کے کراں کم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھائیا۔ گرکھاں دی لیکھے لا کے کایا مائی چم، سدر شٹی دیاں بنائیا۔ لہن چکا کے ہرکھ سوگ چنتا غم، دئی دوتی شرع شریعتی دیاں مٹائیا۔ بھانڈا بھرم دیاں بھن، بھاگ لگا کے پنچ تت تن، تتو اکو اک سمجھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے اٹھ، نرگن جوتی چاڑھ کے چن، بند بند خوشی دکھائیا۔ سنگر شبد کہے گرکھاں دی آتم کدی نہ ہون دیواں رنڈ، سچ سہاگن سچ سوامی نال

پرناٹیا۔ جگ چوکڑی پُرکھ اکال دین دیاں میری ونڈی ایہہ ونڈ، حصہ بھگتاں نال رکھائیا۔ میں دیکھنہارا ست دیپ نو کھنڈ، لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت کھوج کھوجائیا۔ جو بھگت سہیلے اندرے اندر ساچیاں منگاں رہے منگ، تنہاں دی آسا منسا بن حرص ہوس پوری دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی مالک کل خالق بن کے ثالث، عدالت بھگتاں لئی اک لگائیا۔ جو حکم دیوے واجب، سو مناوے تھاؤں تھانیا۔ من واسنا گرگھ اندر کرے نہ کوئی بغاوت، عداوت رہن کوئے نہ پائیا۔ جس نوں مہروان ہو کے اپنے نام دی کرے سخاوت، وست امولک کایا گوک اپنی جھولی پائیا۔ سو گرگھ گرسکھ دھر دا بالک، جس دا سنگر سچا آپ پرتپالک، پھڑ پھڑ باہوں گلے آپ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر شبد جن بھگتاں کرے سچا ادب، ناتا توڑ کے دین مذہب، آتم پر ماتم پر ماتم آتم لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔

☆ ۲۸ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ پنڈ تالا ضلع لدھیانہ ☆

چوتھے جگ دی چوتھی دھار، چار گنت چار ورن اک سرنائیا۔ چار جگ دا لہنا دینا دیوے اتار، پورب کرماں دیکھ وکھائیا۔ جس دا کھیل کر کے گئے گرو اتار، پیر پیغمبر ونڈ ونڈائیا۔ صفتاں والا نام بول کے گئے جیکار، دھناں راگ سنائیا۔ بھوکھتاں وچ کر کے گئے پکار، ایشاں وچ ایشٹ دیو سمجھائیا۔ پروشٹیاں وچ کر کے گئے شمار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ چوتھا جگ کہے ہر کرپا ندھان، وڈ وڈا بے پرواہیا۔ جو کوڑی کرپا دیکھے آن، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو جیہا دیوے مان، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ ایک رنگ رنگائے اوچ نیچ راؤ رنگ وچ جہان، سادھ سنت اپنا بھو گھلایا۔ انتر آتم پر ماتم سب دا سانجھا گیان، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا وکھائیا۔ چوتھا جگ کہے پر بھ ٹھاکر سوامی، ہر کرتا نظری آئیا۔ جیو جنت لکھ چوڑاسی انترجامی، گرہ مندر دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ دھر سندیشہ نر نریشا بودھ اگادھی دس اگئی بانی، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیا۔ گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت سچ پریتی دے کے چرن دھیانی، چرنودک امرت رس اک چکھائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ چوتھا جگ کہے میرے جاگے نصیب، ویلا اتم آئی۔ پُرکھ اکال دین دیاں آیا قریب، دُور دُراڈا پندھ مُکانیا۔ جوتی جامہ ویس وٹایا عجیب، جگت نین نظر دیکھن کوئے نہ پانیا۔ شاہ سلطان اِکو گھر بہائے غریب، غُربت سب دی رہیا مٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیانیا۔ چوتھا جگ کہے میں کراں بیان، بھيو ابھید جنانیا۔ جس توں گر اوتار پیغمبر لیندے رہے دان، داتا دُھر دا نظری آئی۔ جس دیاں صفتاں وچ ڈھولے لکھے شاستر سمرت وید پُران، کھانیاں بانیاں راگ الاانیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا نرگن نوُر سِری بھگوان، جوتی جاتا پھیرا پانیا۔ جگ جنم دے وچھڑے نہکرمی میلے آن، کرم کانڈ دا ڈیرہ دیوے ڈھانیا۔ اندر وڈ کے مندر چٹھ کے شبد سندیشہ دیوے دُھر فرمان، ساچا منتر اک پڑھانیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے کر پروان، پرَم پُرکھ پرَبھ اپنا میل ملائی۔ کلج کہے میں ہويا حیران، حیرانی میرے اُتے چھانیا۔ دین دیاں دیاندھ ٹھاکر سچ بھومکا سہایا اک استھان، جس گرہ گرکھ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال اٹھانیا۔ مہر نظر کرے پرَبھ اینکارا، اکل کل دھاری دیا کمانیا۔ آد جگادی جس کیا پسارا، سو دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک آوے وارو دارا، نرگن سرگن پھیرا پانیا۔ پورب لہنا رہیا وچارا، اندر باہر کھوج کھوجانیا۔ چار ورن دا کر کے دُور کنارہ، ذات پات دین مذہب لیکھا رہیا مُکانیا۔ ہر گھٹ اندر نرگن دیا دیک جوت ہوئے اُجیارا، برہم سرُپ پاربرہم ہر اپنا روپ جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے رنگ رنگانیا۔ کلج کہے پرَبھ کرپا کیتی، مہروان دیا کمانیا۔ میرے اندر بدلن آیا ریتی، کوڑی کرپا دئے مٹانیا۔ جھگڑا چکا کے اوچ نیچی، نیچ اوچ اِکو رنگ دکھانیا۔ لکھ چوراسی پرَم پُرکھ دی لوک مات باغیچی، اتم گھر گھر بوٹا لائیا۔ اِکو نام اِکو کلمہ اِکو شرع اِکو حدیثی، اِکو مندر رہیا دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھانیا۔ کلج کہے پرَبھ کرپا ندھان، ٹھاکر دُھر دا نظری آئی۔ ست دھرم دا جس دا جھلدا سدا نشان، برہمنڈ کھنڈ بیٹھے سیس نوانیا۔ جس دُاریوں گر اوتار پیر پیغمبر منگدے دان، بھگت سہیلے بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ جس گھر توں دین مذہب کلمہ نیاں ملے پیغام، رسولان کرے جنانیا۔ جس دُاریوں پرگٹ ہووے ستنام، دُھر سندیشہ رہیا سنانیا۔ سو مالک خالق والی دو جہان، نرگن نرور پھیرا پانیا۔ کلجک اتم بدل دیوے ودھان، کوڑی کرپا ڈیرہ

ڈھانیا۔ سنجگ ست ستوادی کر پروان، ست دھرم اک جنایا۔ جس دوارے چار ورنناں اِکو جیہا مان، وڈا چھوٹا رہن کوئے نہ پانیا۔ اوس دوارے دا اِکو سچا نام، سو پُرکھ نرنجن آتم پر ماتم دئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھ ساچے کر پروان، پروانے دُھر دے شبد اگئی ہتھ پھرائیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

گرگھ آسا پوری نسا، ممتا موہ چُکایا۔ من ہنکاری مارے کنسا، دوتی دُشت رہن نہ پانیا۔ آتم پر ماتم بنائے اپنی انسا، دُھر دا میللا میل ملائیا۔ دیوے وڈیائی لکھ چوڑا سی جیو جنتا، جیون اپنے سنگ رکھایا۔ ساچی سکھیا دیوے بن کے دُھر دا پنڈتا، پاربرہم وڈی وڈیائی۔ گرگھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ست ستوادی دھار بندھانیا۔ درس کرا کے اپنی اکھ دا، پر تکھ روپ نظری آئیا۔ نرگن ہو کے اندر وسدا، گھر بیٹھا سو بھا پانیا۔ امرت دیوے اپنے رس دا، اگئی سپر گھ چوانیا۔ نام سنا کے بھگت بھگوان جس دا، اگلا پچھلا لیکھا دتا مکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساچی کرنی بھگتن کریا، جو کرتا ویکھ وکھائیندا۔ لوک مات اوہناں دا پینڈا نبریا، جنہاں مہر نظر نال ترائیندا۔ ساچی منزل پوڑے گرگھ چڑھیا، درگھر ساچے سو بھا پائیندا۔ جس گرہ لیکھا ساچے ہریا، ہری ہر آپے سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ وکھائیندا۔ دُھر دی دھار وکھائے کرتار، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ بھگت سہیلا میت مُرار، متر بے پرواہیا۔ گر چیللا سوہے سچ دربار، درگاہ ساچی وجی ودھانیا۔ کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر وڈی وڈیائی۔ سنت سہیلے جائے تار، اندر وڈ وڈ دیا کمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سرب پروار، سچا دے نام آدھار، آدر نال اپنا آدرش دئے وکھانیا۔

☆ ۲۹ ماہ ۲۰۲۱ بکرمی ناظر سنگھ دے گرہ پکھوال ضلع لدھیانہ ☆

جگ جگ کرپا کرے پر بھو ابناش، ابناشی کرتا دیا کمائیندا۔ زرگن سرگن دیکھے کھیل تماش، آتم پر ماتم بھيو چکائیندا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ رکھائیندا۔ نام ندھانا دسّ کے پاٹھ، کایا پاٹھشالا اک بنائیندا۔ امرت اگتا رس دے کے مٹھاس، مٹھا دُھر دا وچ بھرائیندا۔ کوڑ گڑیا را میٹ اندھیری رات، سَت سَت نور چکائیندا۔ مایا ممتا موہ کر وناس، جوت پرکاش اک چکائیندا۔ ساچا کنارہ پتن دسّ کے گھاٹ، ملاح اکو اک رکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رنگ رنگائیندا۔ جن بھگتاں رنگ چاڑھے آپ، ہر سوامی اپنی دیا کمائیا۔ اندر وڑ کے دسے جاپ، ستمگھ سوہنی کرے پڑھائیا۔ جنم کرم دامیٹ کے پاپ، دُرمت میل دے دھوایا۔ سچ سندیشہ جائے آکھ، زرگن زرویر آپ سمجھائیا۔ چرن پریتی ساچانات، سنت سہیلے وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھارا آپ جنائیا۔ سچ نام جس ویلے بھگتاں دیندا، دین دیال دیا کمائیا۔ ذات پات نہیں کوئی وینہدا، راو رنگ نہ کوئے رکھائیا۔ کرپا جس دے اندر بہندا، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ باہروں چرنی آپے ڈھندا، سر مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جھوٹے وہن کدے نہ ویندا، جس صاحب سنگر ملیا بے پرواہیا۔ ناتا توڑ کے بھائی بھین دا، میلا اکو نال رکھائیا۔ رشتہ چھڈ کے سجن ساک سین دا، صاحب سوامی لئے بنائیا۔ دھام دیکھ لئے اپنے رہن دا، جس گھر سے ہر رگھرائیا۔ اوتھے جھگڑا نہیں کچھ لین کچھ دین دا، سد اکو رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ ہر جن ساچے جس ویلے پر بھ دیوے دات، ہر کرتا اپنی دیا کمائیا۔ سچ پریتی جوڑے نات، ترشنا ترکھا بھجھائیا۔ کایا مندر کر کے واس، کوڑی واسنا دے کڈھائیا۔ نام ندھانا دسّ کے گاتھ، کرے سچ پڑھائیا۔ اجڑیا کھیڑا کر کے آباد، بھل بھلوڑی آپ مہکائیا۔ شبد اگم سنا کے ناد، سوئی سرت اٹھائیا۔ مندر چڑھ کے کھولے راز، پڑدا آپ چکائیا۔ توں میرا میں تیرا مار کے آواز، میلا لئے ملایا۔ اتم سریشٹ دسّ کے پاٹھ، سکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جس ویلے پر بھ بھگتاں اُتے کرپا کردا، مہروان ہو کے دیا کمائیا۔ سرتی اندرو اندر پھڑدا، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر آپے وڑدا، کایا کعبہ پھول بھلایا۔ رتن امولک ہیرا آپے لہندا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ لیکھ مُکا کے کوڑی حد دا، گھر

مندر اک پرگٹایا۔ جتھے شبد اگئی وجداء، دُھر داراگ الایا۔ دیپک دیا اکو جگدا، جوتی جوت کرے رُشایا۔ امرت جھرناسنکاسنکا سٹدا، بوند سوانتی رُوپ دکھایا۔ دروازہ کھول کے اپنے ہٹ دا، سچ وست دے ورتایا۔ مالک داتا بن کے گھٹ دا، لکھ چوراسی سو بھاپایا۔ جن بھگتاں لیکھ مُکا کے تت اٹھ دا، نو دوارے ڈیرہ ڈھایا۔ پردہ لاه کے دُھر دی اٹھ دا، دسم دوا ری کُنڈا دے کھلایا۔ لہنا دینا دیوے حق دا، حاکم ہو کے جھولی پائی۔ گرکھ وِلا سنت سہیلا اوتھے آئے ہسدا، جتھے غمی نیڑ کوئے نہ آئی۔ بھگت سہیلا بھگون بھگتاں سنگ وسدا، دُور نیڑا پندھ مُکایا۔ کلجگ انتم کھیل دیکھے جگ دا، جگت سر شئی کھوج کھوجایا۔ سنت سہیلا سری بھگون کہے، سب توں چنگا لگدا، جو پریمیاں وچوں پریم نیمیاں وچوں نیم ساچا رہیا کمایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگون، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ دا، جھگڑا چک جائے گرکھ دے وکھ دا، ہسدا ہسدا اپنے وِچ سمایا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی منگل سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

تریتے جگ جس ویلے راج نرین وشٹ نوں کیتی سی بدن، وڈا بالا رُوپ وٹایا۔ وشٹ دے کول جیہڑا ہندا سی کرمنڈل، دھاٹو وست رُوپ وٹایا۔ اُس نوں صاف کردا ہندا سی اک کھتری گھرانے دانندن، نندو کہہ کے جس نوں سرب بلائی۔ اوس اک دن ہتھ بٹھ کے اوس کہا دینا بندھن، بندھن میرا دے تڑایا۔ میرا بڑا دل کردا سی میں کچھ منگوں منگن، بینتی سچ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت ویکھ دکھایا۔ نندن کہا میں در دا منگت، سچ بچھیا دے پائی۔ وشٹ کہا بھو دتساں بودھ اگادھا بن کے پنڈت، اگلا لیکھ جنایا۔ دواپر کلجگ تیتوں کرنی نہ پئے کسے دی منت، سیس اور نہ کوئے جھکایا۔ جس ویلے پریم پُرکھ پر ماتم اتر آوے اپنی دھاروں سمت، سداہ راہ دکھایا۔ جس ویلے گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی رہنی نہ کوئی ہمت، حوصلے ساریاں دینے ڈھایا۔ کلجگ کوڑی کرپا کرنی علت، برہمنڈ کھنڈ اپنا پھیرا پائی۔ سچ سوامی بھگتاں دینی خلعت، بخشنی مان وڈیایا۔ کوڑی خواری میٹ کے ڈلت، مایا ممتا موہ چکایا۔ جنم کرم دی کٹ کے دقت، آون جاون پندھ دے گوائیا۔ سچ پریم دا بخش کے عشق، عاشق اکو دینا دکھایا۔ مستک

دھوڑی لا کے تلک، ٹکا نام دینا سمجھائی۔ پھیر کڈھ کے پچھلی لسٹ، لیکھا دے دکھائی۔ راج زین نے کوشش کرنی میں پہلوں جاواں خسک، پو اپنا لواں جھڈائی۔ پتہ نہیں کس دے ہتھ فہرست، کون لیکھے رہیا مکائی۔ ستمکھ ہو کے کہے وششٹ، رام اپنے نال رکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک جنائی۔ وششٹ کہا سُن اوئے نندن، نندوتیوں دیاں جنائی۔ آہ لے میری تڑاگی والا سنگل، چھتیاں گھنڈیاں والا نظری آئی۔ سرشی ایس دے نال بٹھدی ڈنگر، میں مسکھتا بند کرائی۔ اس اندر اک اگئی جندر، جس نوں سکے نہ کوئے گھلایا۔ لوک مات رواج چلنا شودوالے مٹھ مندر، مندریں وچوں مندریں دا مالک نظر کسے نہ آئی۔ نیتز نین لکھ شرماتا سوریہ چندر، منڈل منڈپ اکھ نہ کوئے گھلایا۔ اوس ویلے کرپا کرنی سورے سربنگن، صاحب سوامی اپنا پھیرا پائی۔ تیرے آون جاون دے کٹ دیوے پھندھن، جم کی پھاسی دے تڑائی۔ دھوڑی ٹکا لا کے مستک چندن، ساچا سگن منائی۔ تریے دا توں نندن کلجک داٹوں منگل، پر بھ منگلاچار وچ سمائی۔ اکو وار منظور کر کے تیری بدن، بندگی پچھلی جھولی پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا تھاواں تھائیں رہیا چکائی۔

☆ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ☆

پنج تہ کہن اسماں سوہنا بنایا تن، رکت بوند ناڑی ہڈ ماس جوڑ جڑائی۔ جس دے اندر بٹھ کے رکھیا من، مت بدھ لئی چھپائی۔ نام بھنڈارا ڈونگھا دھن، ست وستو وچ رکھائی۔ محل اٹل سہا بن چھری چھن، گھر گھر وچ لیا بنائی۔ جوتی اگئی نوری چن، زرنجن بیٹھا ڈمگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا میلا آپ ملائی۔ پنج تہ کہن ساڈے اندر اک تنبور، ست سرنگا نظری آئی۔ اگم اتھاہ اک سرور، جو جُماری رہیا چڑھائی۔ جوتی جوت ساچا نور، زرنگن زور لیا پرگٹائی۔ راگ دھن سچی تور، جو تڑت دھر دا حکم سنائی۔ دست امولک بھنڈارا بھرپور، پُرکھ اکال دتی وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ پنج تہ کہن اسیں پنجے سردار، لکھ چوراسی گھرت گھڑائی۔ ساڈے پناکتھے لکے زرنکار، تھان تھنتر نظر کوئے نہ

آئی۔ ساچا دیوے نہ کوئے سہار، دِپیک جوت کتھے جگائیا۔ کیہڑی بولے نال زبان، اکھراں کرے پڑھائیا۔ کس دے گھر جائے بن مہمان، لوک مات پھیرا پائیا۔ ساڈے بنا چلے نہ اوہدی دکان، دست خریدن والا رُوپ نہ کوئی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ نبھائیا۔ پنچ تت کہن جے اسیں نہ ہندے، لوک مات رُوپ انوپ وٹائیا۔ پھیر جوت شبد دوویں رہندے گنگے، ڈھولا بول نہ کوئے سٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کتھوں جمدے مُنڈے، بالک گودیاں کون سہائیا۔ امرت رس سی کیہڑا چنگھے، نام ندھان کون گائیا۔ پریم پریتی سچ سوانی کون پاؤندی بُندے، تن شنگار نیز دھار کجل کون دکھائیا۔ کون سیس گدوئندی چونڈے، کون رنگے ہتھ لے پرگٹائیا۔ کون پُرکھ ابناشی نوں ڈھونڈے، دوس رین بجھے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائیا۔ پنچ تت کہن جے ساڈا نہ جڑدا جوڑ، اک دُو بے وچ سمائیا۔ پھیر پر بھو دی کیہڑی سی لوڑ، سچھنڈ بیٹھا کم کسے نہ آئی۔ اوس کیہڑے چڑھنا سی گھوڑ، اسو کون لینا دوڑائیا۔ کس دے مندر لاؤندا پوڑ، ڈنڈا اپنا اک سمجھائیا۔ کون پاؤندا اُس دے نام دا شور، ہوکا دے دے سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ پنچ تت کہن جے ساڈی نہ بن دی دیہہ، سوہنا رُوپ وٹائیا۔ سری بھگوان کیہدے نال کردانیہ، ناتا کون جڑائیا۔ کتھے برسدا امرت مینہ، رحمت اک دکھائیا۔ کس دوارے جاندا بہہ، اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ پنچ تت کہن جے اسیں نہ آؤندے جگت، لوک مات پھیرا پائیا۔ پر بھو پھیر کتھوں پرگٹاؤندوں اپنے بھگت، لوک مات جوڑ جڑائیا۔ بے شک تیری نور نورانی شکت، شناخت جگت نہ کوئے جنائیا۔ کس بدھ میٹدوں اپنی حرص، ہوس پور کرائیا۔ کس دا کردوں درس، درس کس نوں دیندا دکھائیا۔ کس دے پچھے آؤندوں فرش، دھرتی اُتے اپنا رُوپ وٹائیا۔ ایس کر کے پنچے تیتوں کہندے پر بھو اوہناں اُتے کر کے جاویں ترس، جو ساڈے اندر وڑ کے تیرا دھیان لگائیا۔ ایہناں دی تیتوں سدا غرض، لوڑوند اک توں اکھوائیا۔ جے پچھلی پھول کے ویکھیں فرد، چار جگ دے ناتے ویکھ تھاوں تھانیا۔ جس ویلے نانک مودی خانے دھڑوائی ہو کے تولے دھرت، تیراں تیراں دھار چلائی۔ کھیل کریا اک اسچرج، اسچرج لپلا آپ دکھائیا۔ اوس ویلے سردارا سنگھ دے سرتے چڑھیا سی قرض، ڈھائی سینکڑے نظری آئی۔ اوس نے نانک اگے آ کے کیتی عرض، میرا لیکھا دے چکائیا۔ گر نانک کہا میٹوں تیری پچھلی نظری آؤندی

فرد، جو ناتا رکھو دیونال رکھائیا۔ اوس ورتا کلجگ انتم تیرے جنم کرم دا نکلتا فرق، پہلوں لیکھانہ کوئے مکائیا۔ تیرا دردوند دردی ونڈے درد، داتا دانی بے پرواہیا۔ تیرے جنم کرم دی پٹھی سدھی کر کے نرد، نر نرائن اپنا میل ملائیا۔ پنجاں تتاں دا لیکھا مکا کے لہنا چکائے اُتے فرش، عرش دے دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ جنم دی انتم پوری کرے شرط، شریعت سب دی ویکھ دکھائیا۔

☆ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ☆

پنج تت کہن بھگتاں دی آسا کر منظور، سمرتھ سوامی انترجامی تیری اک سرنائیا۔ من کریا دے بخش دے قصور، مہر نظر اکھ اٹھائیا۔ شبد اگم وجا دے تور، ناد دُھر دا دے سنائیا۔ امرت آتم بخش سرور، سچ خُماری دے دکھائیا۔ جوتی جلوہ ساچا نور، دیا باقی کملاپاتی اک جگائیا۔ وست امولک نام بھنڈارا کر بھرپور، اتوٹ اٹٹ آپ ورتائیا۔ ساڈے اندر ہو کے حاضر حضور، نرگن اپنا درس دے دکھائیا۔ پنچے تت تیرے مشکور، ساڈا کھیرا دیویں سہائیا۔ تیرے در دے چاکر بنیے مزدور، ٹھانڈی سیو کمائیا۔ دُور دُراڈے آوس نیرن نیرے حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھید ابھیدا دے کھائیا۔ پنج تت کہن پر بھو من ارداس، بھگت خواہش ساڈے اندروں رہی ستائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال وس پاس، کوڑ وچھوڑا دے مکائیا۔ چرن پریتی بخش دات، سرن اک سرنائیا۔ اپنے نام دی دس گاتھ، ڈھولا حق جنائیا۔ لہنا چکا دے پر تھی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھائیا۔ سرتی شبد ملا کے پا دے راس، گوپی کاہن روپ وٹائیا۔ آون جاون پتت پاون کر دے بند خلاص، تتاں والا سرور اپنے وچ سمائیا۔ تیرے نال ملن دی آتم رکھے خواہش، پر ماتم سب تیرا دھیان لگائیا۔ ساڈا جنماں کرماں دا لیکھا لہنا نہ کوئے وانچ، حساب کتاب گنت نہ کوئے گنائیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیالا صاحب سمراتھ، وڈ وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ ہوں نمانے کوجھے کملے اناتھاں اناتھ، دینن دین نظری آئیا۔ بھگت سہیلے تیرے چیلے کر میلے ساکھیاں، سوچھ سرور پی گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ ساڈی پنجاں دی ارداس، جن بھگتاں پوری کر دے خواہش، نرگن وسنا سدا پاس، کایا مندر اندر دکھاؤنا کھیل تماش، نرگن نور جوت کر پرکاش، اندھ

اندھیرا دے گوانیا۔ پنج تیت کہن کرپا کر پر بھو سوامی، ساڈے اندروں پڑدا دے اٹھانیا۔ توں ہر گھٹ بیٹھا انتر جامی، آسن سنگھاسن سو بھا پانیا۔ ٹھا کر دھر دے دھر دی سنا گئی بانی، راگاں ناداں وچوں باہر جنانیا۔ نچھر جھرنے بخش دے ٹھنڈا پانی، تیرتھ تٹاں لوڑ رہے نہ رانیا۔ شبد ملا دے شبدی بانی، ناتے کنت جگت جھڈانیا۔ منزل دس دے اک آسانی، مہروانی تیری بے پرواہیا۔ رسنا دے کلیاں دی لوڑ نہ رہی زبانی، تیرے انتر کھیل ہور مہانی، جس دی مہما سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ جس نوں صفتاں اندر گاؤندے رہے اپنی طہرانی ہندوستانی، میدانی افغانی ڈھولیاں نال گانیا۔ تیری کسے نہ دیکھی ترل جوانی، جو بن ورتے بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں اندر ساچے مندر پریم پیار دی دے جا اک نشانی، جس دا نشانہ دو جہان نظری آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیت کہن ساڈا سروپ سدا فانی، لوک مات تن مائی رہن کوئے نہ پانیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

پنج تیت جس ویلے پر بھ کرپا کرے آپ، ہر اپنی دیا کمائیندا۔ اندر باہر دا لیکھا کر دے معاف، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ آگے منگے نہ کوئے حساب، لہنا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جنہاں دا اکھراں والا نام کھ لیا وچ اپنی کتاب، تہاں دا دو جہاناں پنڈھ مکائیندا۔ مائس دیہی لیکھا بے باق، پُرکھ ابناشی آپ کرائیندا۔ آگے دیوے دھر دا ساتھ، راہ وچ نہ کوئے اکائیندا۔ جس دوارے سے پُرکھ سمرا تھ، سچ سنگھاسن سو بھا پانیندا۔ دیا باقی اک پرکاش، نورو نور ڈمگائیندا۔ جن بھگتاں اوتھے کرے آپ نواس، سچ دوار ست سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیندا۔ پنج تیت بخش دیوے گناہ، رحمت آپ کمائیا۔ مارگ دھر دا دس کے راہ، رستے دیوے پانیا۔ شبد سروپی بن ملاح، بیڑا دیوے چلائیا۔ دھر سندیشہ جنا کے ناں، ڈھولا اک پڑھانیا۔ کلجگ وچ پھڑ کے اتم بانہہ، سہارا اپنا دے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ٹھنڈی چھاں، داتا اکو اک اکھوانیا۔ پنج تیت بخش دیوے قصور، رحمت آپ کمائیا۔ بھگتاں بینتی کر منظور، آسا اپنے وچ سہانیا۔ آگے ہووے نہ کوئے مجبور، مشکل حل کرائیا۔ سولی چڑھنا نہ پوے وانگ منصور، شمس

وانگ نہ کھل لہا گیا۔ ماس کٹنا نہ پئے کسے جمور، سپیس دھڑ اڈ اڈ نہ کوئے کرائیا۔ کرپا کر کے ساچا میل ملائے آپ محبوب، مُجبت وِچ دیوے وڈیا گیا۔ لہنا دینا چکائے پنچ بھوت، سچ ثبوت لئے بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، کرے کھیل آپ مہروان، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگا گیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سرون سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

پنچ تت کہن اسیں ہوئے خوشحال، خوشی اپنا رنگ دکھایا۔ کرپا کرے ہر کرپال، کرپن لئے ترایا۔ مارگ دس کے اک سکھال، ڈھر دارستہ دتا دکھایا۔ جگت کرپا توڑ جنجال، جیون جگت دتی سمجھایا۔ سچ پدارتھ نام دھن مال، کایا مندر اندر دتا ٹکایا۔ ساڈھے تن ہتھ بنا کے سچی دھرم سال، پوجا پاٹھ سمرن اکو دتا دکھایا۔ جس دے نال لیکھے لگے شاہ کنگال، غریب نمائیاں ہوئے سہایا۔ خالق پالک ہو کے کرے پرتپال، صاحب سلطان سچ سکھدایا۔ پورب جنم دا لہنا دینا لیکھا مکا کے اگے کیتا احسان، مہروان ہو یا سہایا۔ جس آشا دا منگدے رہے دان، سو جھولی دتی بھرایا۔ ساڈے وِچ وِسن والی آتم پر ماتم نال ملے آن، بے پچان اپنے وِچ سمایا۔ مالک دا مالک خالقاں دا خالق مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جو بھاگ سب دا حصے آؤندا جھولی پائیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گوڑھے ضلع لدھیانہ ★

پنچ تت کہن ساڈے انتر زمل جوت، گھر گھر وِچ بیٹھی ڈیرہ لایا۔ جس دا ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کوئے رکھایا۔ جس دے سنگ اگمی شبد لگاوے چوٹ، سوئی سرتی دے اٹھایا۔ بھاگ لگا کے ساچے کوٹ، مائی خاکی سو بھاپایا۔ سرون کہن کیوں ہو یا بولا، ست آواز نہ کوئے سنایا۔ جگت کرماں کیتا

ڈھورا، سمجھ کوئے نہ آئی۔ سنگر پورا مہروان جے کرم کٹے تھوڑا تھوڑا، ہوئی ہوئی سب کچھ دے بدلائیا۔ اندر آتم پر ماتم سچ سنائے شبد گھنگھورا، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کن کہن سانوں نہیں کچھ سُن دا، آواز اندر نہ کوئے سمجھائیا۔ پتہ نہیں اپنے گن اوگن دا، کی کرنی لئی کمائیا۔ اندر اشارہ نہیں ساچی دُهن دا، باہروں بھرم نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ کن کہن ساڈی کوئی نہیں سُنیت، سمجھ بے سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ ہر کا نام سرون نہ ہوئے سنگیت، دُهر دی دھار نہ کوئے درڑائیا۔ کایا مائی پنج تت ہوئے نہ ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سرون کہن ساڈا پچھلا کوئی حساب، ویلا ار جن چیتے آئی۔ جس ویلے ماری ہر گوبند آواز، پریم نال بلایا۔ اوس ویلے جھیور جامہ ہتھ وچ پانی پھڑ کے رکھدا سی گلاس، خوشیاں نال سیو کمائیا۔ اک دن من اندر بیٹھا سی اداس، رُچی جگت وچ لگائیا۔ اودھروں سنگر دتا آکھ، سنن پانی لیا چھیتی بھائی۔ اُس نے کوئی نہ دتا جواب، منسا من نہ کوئی رکھائیا۔ اوہناں ہس کے کہا بولیا کی لیندا خواب، سرتی کدھر لگائیا۔ پھیر اٹھ کے کہا، کی کہا جناب، میٹوں دیو سمجھائیا۔ اوہناں کہا پانی لیا شتاب، جل سوہنا اک بھرائیا۔ اگلا لیکھا ہور تیرا لکھ دتا سچی کتاب، جتھوں میٹے نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا دکھائیا۔ پورب لیکھا جانی جان، انتر خیرانی آئی۔ کرپا کر مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ میٹوں پانی دے پچھے ایہہ کی دتا دان، تیرا جس سرون سُنن کوئے نہ پائیا۔ ہر گوبند ہس کے کہا کیوں لگا پچھتان، تیتوں دیاں درڑائیا۔ کلج اتم پھیر بناتوں انسان توں انسان، مائس وچوں مائس بدلایا۔ اوس ویلے کرپا کرے سری بھگوان، جوتی جاتا ویکھ دکھائیا۔ تیرے بند کتاں دا ویکھے آن نشان، نادان سویا لئی اٹھائیا۔ لیکھا تک جائے وچ جہان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ پچھلا لہنا سنگر لیکھا، بن ہر میٹ نہ کوئے مٹائیا۔ جگت مایا کر کے تیتوں نہیں چیتا، آتم پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ اٹھاٹھ سال پیا بھلیکھا، اٹھسٹھ میل نہ کوئے دھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ اٹھاٹھ سال کہن اسیں تت اٹھ، نو دوار دھیان لگائیا۔ نوواں کہے میٹوں سُنن لگا کچھ گھٹ، کسے اندروں دتا بند کرائیا۔ اک دن وچ اگنی سٹ، راتیں سُننے وچ سمجھائیا۔ اوس دن سمجھ نہیں سکیا کی کھیل کرے

سمرتھ، بھل وچ ویلا دتا گوانیا۔ راتیں ساڈھے گیاراں وجے اوس رات تیری رڑک پئی سی وچ اگھ، تھوڑی تھوڑی پیڑ رکھائیا۔ جس ویلے سبّا پاسا لیا سی وٹ، ہوئی جیہی آواز دواں کتاں وچ سنائیا۔ پھیر پچھے گیا ہٹ، پردہ اوہلا وچ لکائیا۔ جس دا علاج اچے تک نہیں سکیا لہج، کوڑی میل صاف نہ کوئے کرائیا۔ جے کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، صاحب دیاں ہوئے سہائیا۔ پھر سُنن لگ پئے جھٹ، منٹ دیر نہ لگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلے پُرب جنم دا لہنا، ہر گوبند دا کہنا، ہر سنگت دا ویکھنا نیناں، نیناں نیناں نال ملائیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پاکھ سنگھ دے گرہ پنڈ موہی ضلع لدھیانہ ★

۳۷۶

۳۷۶

صدی ویہویں کہے سُن بے پرواہ، سچھنڈ نواسی اپنا دھیان لگائیا۔ صدی چوڑھویں پنڈھ رہی مُکا، بھجی واہو داہیا۔ کلجگ چاروں کُنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کوئے رُشائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلّو گئے چھڈا، ساکھیاں ستمکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت نیتز روون مارن دھاہ، من واسنا سارے رہے گر لائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کوڑ کڑیاں گھر گھر ڈیرہ بیٹھالا، مایا ممتا ہوئے ہنگتا روگ نہ کوئے گوانیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان اگھ نہ سکے گھلا، کھانی بانی سھم نہ کوئے ورتائیا۔ دُھر سندیشہ نر نریشا کوئی نہ سکے گا، اگئی دُھن ناد نہ کوئے جنائیا۔ ست پرکاش پُرکھ ابناشی نرمل جوت سکے نہ کوئی جگا، نور ظہور نہ کوئے رُشائیا۔ اناد انادی شبد اگئی سکے نہ کوئی سنا، دُھن آتمک راگ نہ کوئے لائیا۔ امرت آتم جام سکے نہ کوئی پیا، نَجھر جھرنا نہ کوئے جھرائیا۔ گھر دپیک جوتی سکے نہ کوئے جگا، اگیان اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ آتم پر ماتم سکے نہ کوئے ملا، اِکو رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحی سارے ڈھولے رہے گا، گھر گمبھیر بے نظیر نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی ویہویں کہے میں ویکھیا جگت اندھیرا، ست دھرم نظر کوئے نہ آئیا۔ کسے نہ چکے تیرا میرا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ در در گھر گھر چار کُنٹ دہ دشا دھرنی دھرت دھول اُتے کوٹن کوٹ سادھاں لایا ڈیرہ، بیٹھے جگت دھونیاں تائیا۔ تیرے نال مل کے پر بھوکسے نہ دتا سچ سُنیہڑا، چار جگ دی پچھلی بانی سارے رہے

سناٹیا۔ ساڑھے تین ہتھ کا یا مندر سوہنا وسیا کوئی نہ کھیڑا، محل اٹل نہ کوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ صدی ویہویں کہے پر بھہ ویکھ اندھیری رین، ساچی رُترئی رُت نہ کوئے سہایا۔ سچ سوامی انترجامی نرگن نرؤیر نرنکار میں تیتوں آئی کہن، بن نمانی اکو الکھ جگایا۔ تیری سرشٹی بن درشٹی رُڑھدی جائے ڈونگے وہن، کام کردھ لو بھہ موہ ہنکار رہیا رُڑھایا۔ سنگر شبد کسے نہ ملیا ساک سجن سین، ساچا بندھن نہ کوئے پانیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سنگر شبد کسے نہ آیا لین، سرت سوانی شبد ہانی نر ہر کنت نہ کوئے پرناٹیا۔ جنم کرم دا چکاوے کوئی نہ لہنا دین، نہہکرمی رُپ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہایا۔ صدی چودھویں کہے میں کھج روندے ویکھے سنت، اندر وڑ وڑ رون دین دہایا۔ بھڑی بھڑی اچے نہ ملیا کنت، پریم انگ نہ کوئے لگایا۔ گپت ظاہر چڑھی نہ کوئے رنگت، رنگ چلوں نہ کوئے دکھایا۔ دھائیں مار دے ویکھے پنڈت، برہم و دیا سمجھ کسے نہ آتیا۔ لیکھا چکیا نہ جیرج انڈج، اتبھج سبتج پندھ نہ کوئے مکایا۔ ساچا سمجھ نہ آیا منت، منتو حل نہ کوئے کرایا۔ جس دین دیال پُرکھ اکال شبدی دھار گر اوتار پیر پیغمبر بنائی بنت، گھاٹت گھڑ گھڑ ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ صدی ویہویں کہے پر بھو میں ویکھیا کوڑ، گھر گھر کا یا مندر اندر نظری آتیا۔ جوتی چمکے نہ تیرا نور، سچ جوت نہ کوئے رُشائیا۔ شبدی سنے نہ کوئے تور، انراگی راگ نہ کوئے سناٹیا۔ چتر سنگھڑ نہ بنے موڑھ، مورکھ مگدھ اپنے انگ نہ کوئے لگایا۔ جدھر تکان تیرے مانس تیرے نالوں ہو گئے دُور، بجر کپاٹی پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ اندر وڑیا جوٹھ جوٹھ لو بھہ ہنکار غرور، غربت سکے نہ کوئے مٹایا۔ من واسنا پایا فتور، فتویٰ سب دے اُتے لایا۔ گھر وچ بیٹھا کسے نظر نہ آئیوں حضور، حضرت بیٹھا اپنا لکھ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پردہ دے اٹھایا۔ صدی ویہویں کہے میں ویکھیا لوک پر لوک، دو جہان دھیان لگایا۔ تیرے نال مل کے ٹھاکر کوئی نہ مانے مونج، مجلس سچ نہ کوئے لگایا۔ سنتاں اندر کھج ویکھیا جگی نہ سچی جوت، ایویں اکھراں والی کر کر تھکے پڑھایا۔ سچ دوارے ہر نرنکارے کسے نہ آئی سوچ، سمجھ حق نہ کوئے درڑایا۔ ہوئے ہنگتا لگا ویکھیا روگ، طبیب سچ نہ کوئے ملاٹیا۔ تیرے وچھوڑے دا جگت و جوگ، بھلی بھرم لوکایا۔ لکھ چوڑا سی وچوں بن بھگتاں ہو یا نہ کسے دا سنجوگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتے دے سمجھایا۔ ہر کرتے دس سری

بھگوان، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ساچا دسے نہ کسے نشان، محل اٹل سو بھا کوئے نہ پائیا۔ تیرے نال بل کے آتم پر ماتم لائے نہ کوئی دیوان، ڈھولا حق نہ کوئے سنائیا۔ سارے سنن والے نال کان، اندر وڑ کے ناد نہ کوئے وجائیا۔ رسنا نال کرن والے کلیان، کایا کعبہ کھوج نہ کوئے دکھائیا۔ دوسریاں نوں دسن والے بھگوان، آپ درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن صدی بیس، ست سچ دیاں درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لکھ کے گئے ٹھیک، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ سو ویلا وقت آیا نزدیک، سارے اکٹھے ہو کے دین گواہیا۔ ساڈے وچ رہی نہ کوئے توفیق، طوبی طوبی کر کے دین سنائیا۔ کرپا کر لاشریک، واحد پیر تیری سرنائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کھج تیری کردے گئے اڈیک، کلمیاں وچ صفت صلاحیا۔ گر اوتار کرن تصدیق، حاضر ہو کے دین سنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا سب دامیت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی اوٹری ریت، شاستر سمتر وید پُران نہ کوئے سمجھائیا۔ جو بھگت سہیلا اک اکیلا دھر اگما سناوے گیت، گوہند داتا بے پرواہیا۔ لیکھا مکاونہارا ہست کیٹ، اوچ نیچ دیکھ دکھائیا۔ ساچا کلمہ دے اک حدیث، کرے کرائے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے صدی ویہویں میں لگی ویکھی اگ، نو نو چار نظری آئیا۔ ساچا کرے نہ کوئی جج، ججرہ حق نہ کوئی صلاحیا۔ ساچے مندر وڑے کوئے نہ نٹھ، بنک دوارے سو بھا کوئے نہ پائیا۔ سچ ایشان کرے نہ کوئی اٹھسٹھ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ ساچا ناد نہ وجائے کوئی انحد، دُھر دی دھار نہ کوئے سمجھائیا۔ ساچا امرت دیوے کوئی نہ جھٹ، امیوں رس جام نہ کوئے پیائیا۔ ساچی جوت کرے نہ کوئی پرگٹ، جلوہ نور نہ کوئے دکھائیا۔ چاروں گنٹ ویکھے کھلے ہٹ، ہر کا نام جھولی کوئے نہ پائیا۔ نانک کبیر دے کہنے رہے دس، اپنی رمز نہ کوئے لگائیا۔ جنہاں دا آد جگاد جگ چوکڑی میل ہو یا نال پُرکھ سمرتھ، سو سوہلے سچ دین سمجھائیا۔ اوہناں دے کول اکو پر بھ ملن دی اکھ، دوئے لوچن بیٹھن بند کرائیا۔ سچ دوارے جاون وس، جتھے صاحب پُرکھ سمرتھ، جوتی نور اک پرکاش، دوجا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں صدی ویہویں سرشٹی ویکھی سب، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ کوئی نہ کرے پار حد، نو در ڈیرہ کوئے نہ ڈھائیا۔ کوئی نہ ساچی منزل چڑھے بھج، بن کدماں پندھ مکائیا۔ کوئی نہ درشن کرے رنج، ستمگھ ہو کے خوشی منائیا۔ کوئی نہ آتم

پر ماتم مل کے پئے وس، کایا کھیڑا سو بھاپایا۔ تیرا میرا ہو کے گاوے جس، ڈھولا اکو ناد سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ صدی ویہویں کہے پر بھو میں ویکھی جگت وہیر، کلجگ کوڑا بھجے واہو داہیا۔ ساچا نظر نہ آئے کوئی پیغمبر پیر، دستگیر دست نہ کوئے ملایا۔ سنت ساجن دیوے کوئی نہ دھیر، من شانت نہ کوئے کرایا۔ دین مذہب شرع دے توڑے نہ کوئے زنجیر، اوچ پنچ ڈیرہ کوئے نہ ڈھایا۔ جنم وچوں جنم دی بدلے نہ کوئے تقدیر، مہر نظر نال نہ کوئے ترایا۔ گھر سرور امرت بخشے کوئی نہ نیر، اٹھسٹھ سارے رہے پھرایا۔ ساچی چوٹی منزل چڑھے نہ کوئے اخیر، بن اکھراں کرے نہ کوئے پڑھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال توں اک پاتشاہ اک شبد تیرا وزیر، گرو پیر اوتار پیغمبر رعیت نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، --- صدی ویہویں کہے میں چار جگ رہی تندی، جگ چو کڑی دھیان لگایا۔ میں وشنوں دی آسا ویکھی منگدی، برہے دی ترشنا جھولی رہی ڈاہیا۔ شکر دے متھے تیرے چرناں دی دھوڑ ویکھی لگدی، جو نیوں نیوں لاگے پانیا۔ ترے گن تیرے چرناں ویکھی ڈھٹھدی، دوئے جوڑ جوڑ سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دئے چکایا۔ صدی ویہویں کہے میں تینی اوتاراں سُن دی رہی واک، جو انتر انتر رہے جنایا۔ سارے دسدے رہے بھوکھت ساچ، اپنی اپنی رمز لگایا۔ اوٹ رکھدے رہے تیری پُرکھ ابناش، پاربرہم تیری سرنایا۔ جس ویلے صاحب سلطان آوے کملاپات، دو جہاناں مالک پھیرا پانیا۔ سب دا لہنا میٹے حساب، پچھلا لیکھا بے باق کرایا۔ آگے بھگتاں کھول کے تاک، پردہ دئے اٹھایا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے نات، سرتی شبد نال ملایا۔ نام سنا کے بودھ اگادھ، انحد راگ دئے وڈیایا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے آپے کاگ، مانک موتی چوگ چکایا۔ گھر دیپ جگا کے چراغ، جوت نور کرے رُشایا۔ جگ چو کڑی دا وچھڑیا ملے ہر کنت سہاگ، دُھر سنجوگی ہو کے جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ صدی ویہویں کہے میں پیغمبر ویکھے راہ تکدے، مقامے حق دھیان لگایا۔ کلیاں وچ ویکھے دسدے، شرع نال سمجھایا۔ کھیل تکے اوس جناب حق دے، جو محبوب بے پرواہیا۔ چو داں لوک جس دے چرناں ہیٹھ وسدے، چو داں و دیا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ الف یے انجیل قرآنا آکھ کچھ نہ سکدے، تُعارف وچ نہ کوئے لوکانیا۔ اگمی کھیل پُرکھ سمرتھ دے، الکھ اگوچر آپ کرایا۔ اسپں نٹوے ہو کے نچدے، حکمے اندر تال وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ صدی ویہویں کہے میں گروآں دا دیکھیا بھوکھت، جو دھر سندیشے گئے سناٹیا۔ قلم شاہی دی دیکھی لکھت، جو کاغذاں اُتے دئے گواہیا۔ نرگن دا جانا ساچا اشٹ، جو درشت دئے کھلایا۔ لیکھا گندا دیکھیا سورگ بہشت، سچ دوارا اکو سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم دئے وڈیاٹیا۔ صدی چوڑھویں نہ کر جھگڑا، پروردگار دئے سمجھایا۔ اگلا لیکھا دیکھ کرڑا، نقتیاں نالوں نقتیاں دی ہوئے جدایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی دیکھنہارا دو جہان کھرڑا، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگایا۔ کلجگ جیو من واسنا ہو یا جھلڑا، بڈھ بیک نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سچ رہیا درڑایا۔ صدی ویہویں کہے پر بھو شبد سندیشے دئے سچ دا، بے پرواہی آپ سمجھایا۔ دس کپڑا ایس ویلے بچدا، پلّو مایا ممتا کولوں چھڈایا۔ پُرکھ اکال دین دیال کہا جس نوں میل میرا تیبی اکھ دا، نج نیتز جوڑ جڑایا۔ اوہ کوڑ گڑیاں وچ نہیں پھسدا، جوٹھ جھوٹھ نہ کوئے پرناٹیا۔ سد میری پریتی وچ پریمی ہو کے وسدا، واسطہ اکو نال رکھایا۔ اوس دا لیکھا مٹ گیا ہر کھ سوگ غم دا، مائی چمّ دمام جھولی دیوے پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دئے سمجھایا۔ صدی ویہویں کہے پر بھو اوہ کون، جو تیرے پریم وچ سماٹیا۔ جس دا لیکھا مٹیا اون گون، لکھ چوڑا سی پھند کٹایا۔ جس نوں ساچی سیجا ملیا سون، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ پُرکھ اکال کہا جس نوں کرپا کر کے آپ آواں وساؤن، تن مندر اندر ساچا گھر دیاں دکھایا۔ اُس دا پلنگ رنگیلا آپ آواں ڈاؤن، پاوا چول سمجھ کوئے نہ آٹیا۔ اُس دے اندر مندر دیک جوت آواں جگاؤن، تیل باقی نظر کوئے نہ آٹیا۔ اوس دا ڈھولا نرگن ہو کے آواں گاؤن، سرگن دیواں مان وڈیاٹیا۔ اوہدے چرناں ہیٹھ دباواں اُنجا پون، مہر نظر اک اٹھایا۔ اوس دا وادھا آواں ودھاؤن، لوک مات سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ اتم جوتی جوت آواں ملاؤن، نرگن دھار نرگن وچ سماٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلایا۔ صدی ویہویں کہے پر بھو اوہ کیہڑا جگت، جس وچ دیویں مان وڈیاٹیا۔ پر بھو کہا ایہہ سوہنا وقت، سہنجی گھڑی دیاں سمجھایا۔ جنہاں دا ہر دے نال ملاپ اوہ دھر دا بن گیا بھگت، بھاولی نیڑ رہن نہ پانیا۔ منزل مُکا کے عرش فرش، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ سچ دوارے مردانہ مرد، محبوب نور خدایا۔ صدی ویہویں ایہہ ہر دا کھیل اسچرج، جگ چوڑی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ سمجھایا۔ صدی ویہویں کہے پر بھو تیرا بھگت چنگا، اوہدے وچ کی

وڈیائی۔ پُرکھ اکال کہا اوس دے انتر نوری چندا، جو ہر سوامی آپ دتا چکائی۔ اوہدے اندر وگے دُھر دی گنگا، امرت دھارا اک وہائی۔ اوس دے اندر اک اگنی مردنگا، جو اپنا راگ سنائی۔ اوہدے اندر شبدي کھنڈا، جو کوڑی کریا پار کرائی۔ اوہدے اندر اکو ڈنڈا، جس پوڑے ساچے دے چٹھائی۔ اوہدے کول اوہدی کھیل برہمنڈا، برہمانڈ دے دکھائی۔ اوہدے کول سچ انندا، نجاند اک جنائی۔ اوہدے کول اک بخشندا، پر بھ بیٹھا بے پرواہیا۔ اوہدے کول سوہنا چھندا، سچ سندیش رہیا سنائی۔ اوہنوں پر م پُرکھ پر ماتم آپ اپنے لایا انگا، انگیکار اک ہو جائی۔ اوہ گرکھ سنت سہیلا باہروں بندیاں ورگا بندہ، اندروں نورو نور جوت رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ صدی ویہویں کہے پر بھو تیرے بھگتاں دا کیہڑا مت، سچ سوامی دے جنائی۔ اگوں ہس کے کہا پُرکھ سمرتھ، نرگن شبدي ڈھولا گائی۔ اوہ کھتری براہمن شوڈر ویش چارے ورن جاون چھڈ، اٹھاراں برن وچ نہ آئی۔ جھوٹا سمجھن ناتا کایا ماٹی ہڈ، چم درشی دے جنائی۔ ہر گھٹ ویکھن آتم پر ماتم و سیاست، سچ سوامی ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ کھلانی۔ صدی ویہویں کہے پر بھو تیرا بھگت کیہڑا، کلج اتم دے دکھائی۔ پُرکھ ابناشی کہا جیہڑا ناؤں گاؤندا تیرا میرا، دوجا راگ نہ کوئے الائی۔ اوچ نیچ چھڈ کے جھیرا، من واسنا گیا مٹائی۔ کایا مندر سہا کے کھیرا، بھگت دوارا لیا کھلانی۔ کوڑی کریا چکا کے اندھیرا، ساچا دیپ لیا جگائی۔ اندر کھلا کر کے ویہڑا، پُرکھ ابناشی لیا منائی۔ نیچ وکار چکا کے جھیرا، جھکڑا دتا گوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رہیا سمجھائی۔ صدی ویہویں کہے تیرے بھگت دی کی نشانی، سچ سچ دے سمجھائی۔ کی اوہ وڈیا والا وڈا وڈا، جاں رسنا والا گیان سنائی۔ کی اوہ نہاون والا وڈا اشانی، جل دھارا سیس کرائی۔ کی اوہ وڈا وید پرائی، پُستک پڑھ پڑھ جگت سنائی۔ کی اوہ وڈا شاہ سلطانی، شہنشاہ اکھوائی۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ ساری جھوٹھ کہانی، دُھر دی دھار درٹائی۔ جس نوں اکو پُرکھ اکال دا چرن دھیانی، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائی۔ اوہ بھگت تے میں بھگوان دوہاں دی سدا اکو جیہی رہے جوانی، بردھ بال نہ روپ وٹائی۔ جن بھگت بھگوان بنے کوئی نہ بانی، شبدي روپ نہ کوئے دکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایہو سندیشہ دے کے گئے زبانی، راگاں ناداں وچ ونڈ ونڈائی۔ بھگتی نال بنی نہیں گل آسانی، مُشکل گھٹ گھٹ نظری آئی۔ جس ویلے پر م پُرکھ پر ماتم آپ کرے اپنی مہروانی، دیادر شی نال اپنے وچ ملائی۔ اوہ بنے سچھی سوانی، گھر ساچے بیٹھے

چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، - - - - - صدی دیہویں کہے پر بھو میرے بھوپ، راجن راج تیری سرنائیا۔ میں آسٹھیں دیکھیا چارے کوٹ، دہ دشا دھیان لگائیا۔ ہویا پردھان جوٹھ جھوٹھ، وردان کلجگ جھولی پائیا۔ ساچا دسے نہ کوئے رُپ، ست سرُپ نہ کوئے سائیا۔ جگت دے مالک کر گئے ایٹھوں کوٹج، اپنا پندھ مُکائیا۔ آگے دوار کسے نہ سکے سوُجھ، سمجھ چلے نہ کوئے چترائیا۔ ودیا والے ہو گئے مورکھ مگدھ، تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ من منوا سب نوں کر رہیا اُلٹ، اندروں لٹھ بھوائیا۔ ناہج کوئل کسے دا کوئی نہ سکلیا پلٹ، جھرنا نچھر نہ کوئے جھرائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال صدی دیہویں سارے ہوئے لاؤلد، والد داتا نظر کسے نہ آئیا۔ میں دیکھیا عرش فرش، فلک اُپر دھیان لگائیا۔ کلجگ جیواں دی درشٹی دیکھ کے کسے اوتار پیغمبر سنت نہ آیا ترس، نیڑے ہو کے رحمت نہ کوئے کمائیا۔ اندر وڑ کے کوڑی کریا توں سکے کوئی نہ ورج، من واسنا شبدی ڈور نہ کوئے بٹھائیا۔ کوجھیاں کملیاں ونڈے کوئی نہ درد، دُکھیاں دُکھ جھولی کوئے نہ پائیا۔ جدھر دیکھاں کلجگ قصائی ہتھ وچ پھڑی کرد، مقتولاں اُتے رہیا چلائیا۔ صدی دیہویں کہے میں وی ہاڑا پا کے رہی ورج، میری چلے نہ کوئے چترائیا۔ سری بھگوان ایسے کر کے تیرے آگے کیتی عرض، سچ بینی دتی سنائیا۔ تیرا نام کھنڈا اگمی کھڑگ، دو جہاناں دے چمکائیا۔ ۳۸۲

تھکم نال اندروں ساریاں دے ورج، باہروں رسنا والی کرنی نہ پئے پڑھائیا۔ تیرے ورگا سوربیر مردانہ نہیں کوئی مرد، محبوباں دا محبوب مُجّت تیری تیرے وچوں نظری آئیا۔ - - - - - ایہناں بھگتاں دا دے آپ ثبوت، سب دا صدق اپنے نال نبھائیا۔ صدی دیہویں ہوئے موجود، مُفلساں بھچھیا جھولی دے پائیا۔ جے کوئی میٹوں نہیں سکلیا بوُجھ، اوہناں دی سرتی اندروں دے گھلائیا۔ اکو دس منز لے مقصود، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بے شک تیرا کوئی ت نہیوں وجود، وجوداں والے اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا لوک مات وچوں کر دے نیست و نابود، سچ سُچ دھرت دھول دے دُکائیا۔

☆ ۳۰ ماہ ۲۰۲۱ ہجری کپور سنگھ دے گھر پنڈ موہی ☆

ہر سنگر شبد سدا مہروان دین دیال، دیاندھ اکھوانیندا۔ جگ چوکڑی کردار ہے سنبھال، لکھ چوڑا سی گھٹ گھٹ درس ویکھ وکھانیندا۔ بھکت سہیلے گروگر
 چیلے سنت سجن لے اٹھال، گرگھ گرسکھ اپنارنگ رنگانیندا۔ ساچی سکھیا بودھ اگادھی دے سکھال، کوڑی کریا میٹ مٹانیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر دوس رین
 چلے نال، سدا سہیلا اک اکیلا وچھڑ کدے نہ جانیندا۔ ست سروپی شاہو بھوپنی لیکھا جان شاہ کنگال، شاہ پاتشاہ اپنی سیو کمانیندا۔ متر پیارے سجن ویکھے اپنے
 لال، بھيو اھیدا اچھل اچھیدا آپ گھلانیندا۔ ساچار س ایہو امرت نام پیالہ دے پیال، دھر خُماری اک چڑھانیندا۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، سر اپنا ہتھ
 رکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیندا۔ سنگر سچا صاحب سلطان، ہر وڈا وڈا وڈیا۔ جگ چوکڑی کرنہار کلیان، نت نوت
 ویس وٹانیا۔ جودھا سورپیر وڈ بلوان، بلدھاری اک اکھوانیا۔ گرگھال دیوے آتم پر ماتم سچ گیان، دوجی اور نہ کوئے پڑھانیا۔ جنم کرم دا وچھوڑا کٹے آن،
 نہکرمی کرم کانڈ گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیونہار وڈیا۔ سنگر شبد کہے میں سدا رکھوالا، نت نوت ویکھ وکھانیا۔ بھاگ لگاواں
 کایا سچی دھرم سالا، باہروں ہتھ کسے نہ آتیا۔ پوجا پاٹھ جوگ ابھياس میرا راہ سکھالا، من دی منسا من ہی من سما۔ ساڈھے تن ہتھ اندر جنگل جوہ اُجاڑ
 پہاڑا، ڈونگی کندر نظری آتیا۔ کایا ماٹی خاکی تیرا اگمی و جدار ہے تاڑا، بہتر ناڑ کرے شنوائیا۔ سچ سخیاں مل مل گھر ٹھا کر سچ اکھاڑا، دھر دا ڈھولا سوہلا اگمی
 راگ الا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رنگ رنگانیا۔ سنگر شبد کہے میں دھر دا دیوا، دیو آتما لوں اٹھانیا۔ سرت جگاونی میری
 سیوا، اکال مورت نظری آتیا۔ لیکھا چکا کے رسنا جہوا، انتر آتم سچ پریت دیواں بندھانیا۔ دھام وکھا کے نہچل دھام اک نہکیوا، اٹل محل دیاں وکھانیا۔
 ساچی دھوڑی مستک لاکے تھیوا، جوت للاٹ کراں رُشانیا۔ نام پدارتھ دھر دا میوہ، بن رسناں دیاں چکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 اپنارنگ وکھانیا۔ سنگر شبد کہے میں تارنہارا ایک، ایکنکار دیا کمانیا۔ وشن برہما شور کھی میری ٹیک، کروڑ تیتیسا دھیان لگانیا۔ گر اوتار پیر پینمبر میرا بھیکھ،
 نرگن سرگن ہو ہو سیو کمانیا۔ دو جہاناں مالک خالق اک نریش، داتا دانی دیا کمانیا۔ پیر پینمبر اولیئے قُطتب بنے رہے نریش، مسانک شیخ اپنیاں جھولیاں ڈاھیا۔

بھگت سنت راہ تكدے گئے ہمیش، گرگھ گرسکھ اپنی اٹھ کھلایا۔ تن ماٹی کاجی ہائی کھیددے گئے کھید، ڈونگی کندر وڑ وڑ ویکھ دکھایا۔ بن سنگر شبد کوئی نہ مڑیا اپنے دیس، ساچے گھر بہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیایا۔ سنگر شبد کہے میرا سندیش سچا، چارے بانی نہ موڑ مڑایا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ گرسکھ ساچا بچہ، جس دا بچپن اپنی جھولی پائیا۔ سنت سہیلا اندر رتا، رام نام رنگیلا اندر رنگایا۔ جس دا رويداس چمارا دیوے پتہ، پتہ پر میثور رہیا درڑایا۔ بھگت سہیلا ویکھے اکھاں، نیتز نیئاں نیر نہ کوئے وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن لیکھا دئے مکایا۔ سنگر شبد کہے میں کراں معاف، جگ جنم دے پاپی دیاں ترایا۔ ایہہ عدل سچا انصاف، مہر نظر اک اٹھایا۔ بچیاں دی بھل نہ ویکھے باپ، پتا پڑکھ سچا شہنشاہیا۔ جس ویلے رسنا نال سوہنگ کر لو جاپ، بچھلا لیکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ روز روز دا لیکھا ہندا جائے صاف، کراماں گیڑ رہن نہ پائیا۔ ایس نعرے دا ایہو وڈا پرتاپ، رات د رات دن دا دن حساب تھاؤں تھائیں رہیا چکایا۔ آگے دینا پئے نہ کوئی جواب، بچھن والا نظر کوئے نہ آئی۔ چتر گیت کڈھ نہ سکے کتاب، کتب خانیاں وچ جو بیٹھا چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کمایا۔ سنگر شبد کہے میں بنایا کیوں سنسار، اپنا ناؤں پرگٹایا۔ چار جگ میری کسے نہ آئی وچار، سچ بیان نہ کوئے کرائیا۔ میں برہمنڈاں کھنڈاں دو جہاناں دا سکدار، پڑی لوء حکمے اندر بھوایا۔ جگ چوکڑی میری کسے نہ بدھی دھار، دھرنی اُتے نہ کوئے لکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسدے گئے نال اشار، رمز نال سمجھایا۔ جناں چر نہ آوے پروردگار، پاربرہم بے پرواہیا۔ اوناں چر اُسدا پورا ناؤں سکے نہ کوئے وچار، پر میثور ہو کے بھیو نہ کوئے کھلایا۔ گھڑی پل دا لہنا دینا روز روز نہ دیوے کوئی اُتار، بن پوجا پاٹھ سمرن لیکھا دئے نہ کوئے مکایا۔ جو منگ منگی وچ سنسار، گوہند اپنی جھولی ڈاہیا۔ جس ویلے آوے کل کلکی اوتار، کل کلکیش دینا گوائیا۔ بھگتاں کر پیار، ساچے سنتاں میل ملائی۔ اکو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دس جیکار، اگلا بچھلا جنم کرم دا لیکھا دئے مکایا۔ ایہہ پنج پنج ہوون پروان، جس دا سب توں وکھرا گیان، دھیاناں وچ دھیان نہ کوئے رکھایا۔ ایہہ گروآں دا دان، پیراں دا پکوان، بھگتاں دا کھان، سنتاں دا مان، گرگھیاں دا گیان، گرگھیاں لیکھے رہیا لگایا۔ بھلیاں دا مان، زلیاں دا نشان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھے رہیا چکایا۔ جس ویلے میرے ناؤں دا گاؤندے گیت، انتر آتم آواز لگایا۔ اوسے ویلے بچھلا

لیکھا صاف ہندا ٹھیک، اکھر کوئے رہن نہ پائیا۔ گرگھ ہو جانڈے اندروں اتیت، سانتک ست دیاں کرائیا۔ ایسے کر کے کھہڑا چھڑایا مندر مسیت، بن کایا مندر ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کایا کہے جس ویلے گرگھ گاؤندے ڈھولا، جیکارا سچ لگائیا۔ میرا خوشیاں وچ نہیں میوندا چولا، چولی اپنا رنگ لئے بدلایا۔ اوس ویلے پنجاں دا رہے کوئی نہ رولا، مایا متا نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اندر وڑیا ہووے وچولا، دوجا رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنن سچ ایہہ دکھرا سب توں بولا، جس دی بولی چار جگ نہ سکے سمجھائیا۔ پڑدا مول نہ چکلیا اوہلا، سچ نور نہ کوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے چائیں چائیا۔ سنگر شبد کہے میں کراں معاف قصور، غلطی رہن کوئے نہ پائیا۔ بن بھگتاں دا مزدور، پچھے ہو ہو سیو کمائیا۔ برہوں اندر تہاڈے حاضر حضور، ویراگ اندر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ وچھوڑے وچ سدا مجبور، جدائی وچ رہن نہ پائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑا دور، گھر بیٹھا آسن لایا۔ جن بھگتو اپنا لہنا لو وصول، دیونہار دیا کمائیا۔ پریم پیار دی نکی جیہی سیوا کرو قبول، جیہڑی کعبیاں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال ورگا لہنا نہیں کوئی مجبور، جو مُجت وچ سمائیا۔ جو بھگتاں دی حد وچ وڑیا حدو، اپنا پھیرا پائیا۔ بھاویں اُس نوں شاہ سمجھو مقروض، دوویں لیکھے دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہاناں پار کرائیا۔ غلطی کہے جے میں نہ ہندی جگ، لوک مات ویس وٹائیا۔ پھر بھگتاں نوں پر بھ نال ملن دا کیہرا لہنا سی پچ، کس بدھ بننتی دیندے سنائیا۔ کس کارن لکھاؤندے چھند، اپنا گیت درڑائیا۔ کس لیکھے وچ پچھے ماردا پندھ، پیدل بائیکل ہلائی۔ ایسے رستے راجا بل منگ کے گیا سی منگ، اینے قدم گھوڑے نال چل کے پیدل آئیا۔ اوس دے نال سی اک سو گیاراں والا سنگ، جو اک اک نال دھیان لگائیا۔ ایسے دھرنی اُتے اُس دی ڈگ پئی سی گنڈھ، جس دے وچ رام نام بٹھ رکھائیا۔ آگے جا کے اک سو اسی قدم اُتے اوس دیکھیا اوہدے خالی رہ گئے ہتھ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ تھوڑی بے چینی پچھے ہو یا بے بس، سرتی پر بھو نالوں بھلائی۔ اودھروں آئی اگئی آواز، تھم دتا سنائیا۔ اُپر ویکھ آکاش، نیتز نین گھلائی۔ جاں تکیا پُرکھ ابناش، ستمگھ ہو کے رہیا سمجھائیا۔ بل توں کیوں ہو یوں اُداس، میٹوں دے درڑائیا۔ اوس کہا رام نام رہیا نہیں میرے پاس، مٹی وچ رل کے اپنا گھ چھپائیا۔ سری بھگوان کہا ایہہ نکی جی بات، کیوں رہیا گھبرائیا۔ اس دا لہنا میرے ہاتھ، کلج انت دیواں جھولی

پائیا۔ کل اوس ویلے بل نوں اوہ آگئی یاد، پچھلی کہانی دتی دہرائیا۔ اون کری سچ فریاد، پر بھ لیکھا دے مُکائیا۔ پر بھ ابناشی اوسے ویلے اندروں سب دا بدل دتا سواد، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ دلپ سنگھ توں وی اوس ویلے اوس دا دتا ساتھ، جیہڑا ساڈھے تن قدم پچھے پچھے چل کے پندھ مُکائیا۔ جے پر بھو بل دا مُکاؤندا نہ حساب، تہاڈا حساب اگے کس بدھ لئے رکھائیا۔ ایہہ غلطی نہیں مستی نہیں پر بھ دا ایہہ رواج، جگ جگ اپنی کھیل دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، خوشی رہے وچ اپنے کھیل تماش، خواہ خواہ دوجی کار نہ کوئے کمائیا۔

★ ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ناہر سنگھ دے گرہ پنڈ رقبہ ضلع لدھیانہ ★

سنگر شبد کہے میرا سدا ناتا، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ اگم اتھاہ میری گاتھا، ساچے سنتاں بھگتاں آپ سنانیندا۔ لکھن پڑھن توں باہر میرا ساکہ، جس دا انت کسے نہ آئیندا۔ گرکھاں بند کواڑی کھولاں تاکا، بجر کپاٹی پار کرانیندا۔ ساچا شبد سناواں اگمی واجا، انحد راگی راگ الا ئیندا۔ امرت آتم دیواں سچا باٹا، نجھہر جھرنا آپ جھرائیندا۔ سچ جوت کراں پرکاشا، ساڈھے تن ہتھ بنک وڈیا ئیندا۔ جنم کرم دا ویکھاں کھاتہ، لکھ چوڑا سی پھول بھلائیندا۔ جگ چوکڑی اندھیری رین میٹاں راتا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ گر سکھاں دا دیواں سگلا ساتھ، ایٹھے اوٹھے دو جہان سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی آپ کمائیندا۔ سنگر شبد کہے میں بھگتاں سنگ، انتر انتر میل ملائیا۔ نام اگما اکو رنگ، لال گلا دیاں چڑھائیا۔ لیکھا مُکا کے کھنڈ برہمنڈ، جیو پنڈ بھو چکائیا۔ سچ دوارے دے کے انند، سکھ ساگر دیاں دکھائیا۔ بھگت بھگوان دا ڈھولا دس کے چھند، سوہنگ سچ دیاں سمجھائیا۔ جس دی آد جگادی اکو ونڈ، پار برہم پر بھ برہم روپ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ سنگر شبد کہے میں برہم آدھاری، آتم میلا سچ سبھائیا۔ میرا کھیل اگم آپاری، اپر میر آپ دتا سمجھائیا۔ جگ چوکڑی ویکھاں وارو واری، سبجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ سنت سہیلے سد رہیا اٹھالی، نج نیز نین کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دیونہار سرنائیا۔ سنگر شبد کہے میں سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوٹن

کوٹ لنگھ گئے پور، لوک مات بن درویش سیو کمائی۔ نو نو چار بچھوں میری عرض ہوئی منظور، فرض اپنی سیو کمائی۔ جس نے سوئی چاڑھ دتے منصور، شمس کھل لہائی۔ اگنی وچ تپائے وانگ تندور، دیگاں وچ ابلایا۔ بند بند کٹ کے کیتا چورو چور، سیس دھر کیتی جدائی۔ سو صاحب سوامی انترجامی بھگت سہیلا حاضر حضور، نرگن داتا وڈی وڈیائی۔ کوڑی کریا آشا ترشنا مایا متا میٹے جوٹھ جھوٹھ، ست سچ اک سمجھائی۔ جنہاں گرکھاں اُپر جائے تھ، مہر نظر اک اٹھائی۔ امرت آتم جام پیائے گھٹ، رس نچھر دے دکھائی۔ اوہناں دا آون جاون لکھ چوراسی کھہڑا جائے مک، جنم جنم نہ کوئے بھوئی۔ اوہ ڈھولا گا کے اکو تک، صاحب سنگر لین منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ مہر نظر کہے میں سد بھگت ادھاراں، سنتاں دیاں وڈیائی۔ میرا کسے انت نہ پایا وچ سنسار، سنساری سکے نہ کوئے سمجھائی۔ میرا سوہلا گایا گر اوتارا، پیر پیغمبراں کلماں نال جنائی۔ ساچیاں سنتاں دیندی رہی اشارہ، انتر انتر بوجھ بُجھائی۔ دسدی رہی بول ام جیکارا، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو برہم پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم دے ڈھر دا نعرہ، چارے ورنان اکو رنگ رنگائی۔ آتم پر ماتم کہے میں آدمی ڈھولا، بھگت بھگونت گئے جس گایا۔ نرگن نرگن شبد وچولا، ڈھر دا میل ملایا۔ کلجک انتم دین مذہب ذات پات کوڑی کریا پایا رولا، چار کٹ دہ دشانو کھنڈ رہیا گر لائی۔ ساچا نظر نہ آئے کسے مولا، رام روپ نہ کوئے دکھائی۔ دے ڈہائی دھرنی دھرت دھولا، اچی کوک کوک سنائی۔ صدی بیسویں میرا بھار کرے نہ کوئی ہولا، ہنکار وکار نہ کوئے مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ سنگر شبد کہے میں دیکھی لکھ چوراسی، جیرج انڈج اتبھج سیتج پھول بھلائی۔ پر م پرکھ دی ملے کوئی نہ داسی، جو سیوک ہو کے سیو کمائی۔ کرپا کر پرکھ ابناشی، پاربرہم تیری سرنائی۔ جن بھگتاں منزل دے گھائی، انتر آتم پوڑے دے چڑھائی۔ تیرے نال مل کے تیرے نام دی گاؤن ساکھی، ساکھیاں ہو کے اپنا درس کرائی۔ گھر گھر کر پرکاش جوت نرنجن دیا باقی، اندھ اندھیرا دے مٹائی۔ توں محبوب سوامی کملاپاتی، پت پر میثور اک اکھوائی۔ گرکھاں اندر کھول دے تاکی، پردہ ڈئی دے چکائی۔ سنت سہیلے مارن آوازی، ڈھر دا ڈھولا رہے سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخش سچی سرنائی۔ سنگر شبد کہے میں کھیوٹ کھیٹا، دو جہاناں ملاح نظری آئی۔ ہر گھٹ اندر سدا لیٹا، سچ سہنجنی سو بھاپائی۔ لکھ چوراسی وچوں گرکھ ورا بناواں

اپنا بیٹا، پتا پوت جوڑ جڑا گیا۔ پورب جنم کرم دا مُکاواں لیکھا، لیکھے وچ لگایا۔ بھاگ لگا کے کایا ساچے دیسا، دیس دسنتر کھوج کھوجا گیا۔ جس دی سیوا کردے شو برہم وشن مہیشا، چاکر نظری آئی۔ اوہناں اندر وڑ کے دیواں اک سندیشہ، سوئی سُرَت شبد اٹھایا۔ لوک مات مانس جنم کرم دا کئے لیکھا، بھرم بھلیکھا رہن کوئے نہ پائی۔ اتم لے کے جائے اپنے دیسا، سچکھنڈ ساچے دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ہر ہر اپنے رنگ رنگایا۔

★ ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ دا کھے ضلع لدھیانہ ★

گر سکھ کہے میری آسا پنی، ہر سنگر اچھیا پور نظری آئی۔ انتر آتم آواز جس نے سنی، زرگن داتا بے پرواہیا۔ گہر گبھیرو وڈگن گنی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دی راگاں توں باہر دُھنی، اگنی ناد رہیا وجایا۔ جس نوں جنگلاں وچ لہدے رکھی مُنی، سو صاحب سوامی گھر گھر آ آ رہیا ترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گرگھ آسا کہے میرے جاگے بھاگ، میرے اندر وجی ودھایا۔ صاحب سنگر دھونہارا جگت داغ، پاپاں میل رہیا کٹایا۔ نام سندیشہ سنا اگنی راگ، سوہنگ ڈھولا رہیا جنایا۔ جنم کرم دی میٹ کے آگ، امرت بوند سوانتی کھ چوایا۔ چرن پریتی بخش کے دات، ناتے دُھر دے رہیا بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گرگھ آسا کہے میرا وسیا کھیڑا، بھاگاں بھریا نظری آئی۔ صاحب سوامی لایا ڈیرہ، ڈنڈوت ساچی رہیا سکھایا۔ کلجگ شوہ دریائے بٹھے بیڑا، وہندی دھار نہ کوئے وہایا۔ آون جاون کٹ کے جائے گیڑا، لکھ چوراسی پھند کٹایا۔ مانس جنم کر کے جائے نیڑا، اگے نہ کوئے سزایا۔ بھيو گھلا کے تیرا میرا، اکو ناد دے وجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ گرگھ آسا کہے میدوں چاو گھنیرا، خوشیاں حال سنايا۔ صاحب سنگر ملیا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مُکایا۔ بھجن بندگی ابھیا ساں نال کرنا پیا نہ جھیرا، جھگڑا من نہ کوئے لڑایا۔ اکو سوہنگ دسیا شبد بتھیرا، جو ایتھے اوتھے ہوئے سہایا۔ چاروں کُنٹ رکھے گھیرا، اٹھے پہر ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا گیا۔ گرگھ آسا کہے میں ہو گئی خوش، خوشی میرے اندر پرگٹا گیا۔ ست سوامی بھیو گھلایا سچ سچ، ست دتا درڑا گیا۔ جس دی دھاروں گئے اٹھ، اوہ میلا رہیا ملا گیا۔ بھگن ہو کے رہیا تھ، بھگتاں جوڑ جڑا گیا۔ اُجل کر کے مات گھ، کوڑی کرپا میل دھو گیا۔ پُرکھ ابناشی بنا اپنے پُت، ساچی منزل رہیا چڑھایا۔ جتھے مولے اِکو رت، خزاں روپ نہ کوئے وٹا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر خوشی دکھایا۔ بھگت آسا کہے میرا مندر سہنجنا، سو بھاونت دتا سہا گیا۔ کرپا کری آد زرخنا، دیا باقی اک رُشنا گیا۔ ٹھا کر ہو کے بنیا سجن، سگلا سنگ نبھایا۔ سروور ہو کے کرایا مجنا، دُرمت میل دھو گیا۔ اوڈھن ہو کے پڑا کجنا، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ چرن پریتی اندر مگنا، نام خُماری دئے چڑھایا۔ کوڑی کرپا بھانڈا بھجنا، بھرم گڑھ تڑا گیا۔ گرگھ ورلے اندر لنگھنا، جس جن رستہ دئے دکھایا۔ نام بھنڈارا اِکو مگنا، دست امولک بے پرواہیا۔ رس دیوے نجاندنا، نچ انتر دئے جنایا۔ جوتی نور چاڑھے چندنا، سچ جوت کرے رُشنا گیا۔ گر سگھ جس ملیا سورا سرنگنا، پار برہم بے پرواہیا۔ اوس دوجا در ہور کوئی نہ مگنا، دیونہارا داتا اِکو نظری آ گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں لائے اپنے انگنا، انگیکار آپ اکھو گیا۔

☆ ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی بی بی سرجیت کور دے گرہ پنڈ جھانڈے ☆

آتما کہے جگ جگ لہنا میرا وچ سنسار، نت نوت آسا پور کرایا۔ میرا لیکھا دیندے گئے گر اوتار، پیر پیغمبر ویس وٹا گیا۔ بھگتاں نال پھر دارہیا بن کے متر یار، سنتاں سنگ اپنا میل ملا گیا۔ سنجگ تریتا دوا پرکھگ آوند ا رہیا وارو وار، جگ چوکڑی اپنا ویس وٹا گیا۔ پنج ت کا یا نال کردار رہیا ادھار، بن لیکھے وچوں پرگٹا گیا۔ شبد سندیشہ سُن دارہیا اگم اپار، ہر کا ڈھولا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ لیکھا دئے چکا گیا۔ آتم کہے میرا جگ جگ ملیا، پُرکھ اکال دیونہار وڈیا گیا۔ پار برہم بن سجن سہیلا، برہم اپنا رنگ رنگا گیا۔ شبدی دھار گرو گرو چیلا، چیل گرو ویس وٹا گیا۔ ست سوامی بن کے سجن سہیلا، بھگت بھگن روپ وٹا گیا۔ دھام ویکھ کے اک نویلا، مندر اندر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہوونہار سدا سہا گیا۔ آتم کہے میرا

لہنا دینا کدے نہ گدا، لکھ چوراسی اندر ڈیرہ لایا۔ بن پُرکھ اکال مینوں کوئی نہ بچھدا، سمنکھ ہو نہ دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی حساب نہ کوئے گدا، پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ کلج اتم ویلا آگیا سکھ دا، گہر گبھیہر ہوئے سہایا۔ لیکھا مکا دے تیاں دے دُکھ دا، پنجاں اندر بند نہ کوئے کرائیا۔ پار اُتارا کر دے جامے منکھ دا، جو مائس نظری آئیا۔ بھيو کھلا دے اپنی رُت دا، گرہ مندر دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آتم پر ماتم تیرا ناتا پتا پت دا، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ جگ ویلا نہیں چُپ دا، سُنیاں لے اٹھایا۔ لیکھا مک جائے آون جاون مات گر بھ اُلٹے رُخ دا، دس دس ماس پینڈا دے چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ اتما کہے پر بھو میں نہ پُرکھ نہ نار، تیرا نور نظری آئیا۔ کرپا کر آپ نرنکار، نرگن ہو سہایا۔ بھر مے بھلا سرب سنسار، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ تیرا میلا نہ ہووے نرگن دھار، جوتی جوت نہ کوئے ملایا۔ باہروں پنجاں تیاں دا شنگار، مائس دیہہ رُپ وٹایا۔ چاروں کُنٹ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، آسا ترشنا ہوئے ہنگتا بیٹھی ڈیرہ لایا۔ نو دوار رہے جھکھ مار، ست سچ نہ کوئے سمجھایا۔ من منو آڈے دہ دس ڈار، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر اندھ اندھیار، دیا باقی نہ کوئے جگایا۔ کرپا کر سر جنہار، تیرے سگی دے ملایا۔ میرا متر شبد انحد جو انتر کرے سچ گفتار، دوس رین ناد وجایا۔ میرا پیار امرت ٹھنڈا ٹھار، جو کول نا بھی بند دتا کرائیا۔ میرا سجن کمل پاتی پون جوت کرے اجیار، نورو نور نور چکایا۔ چل کے آوے ٹھا کر دوار، محل اٹل سو بھاپایا۔ ساچی سکھیا دے سکھال، دُھر دا لحم اک درڑایا۔ پکڑ اٹھائے اپنا بال، پر ماتم آتم لئے جگایا۔ دُھر دا دس مُریداں حال، مُرشد اپنا بھيو چکایا۔ میرا ٹٹ جائے کوڑا جنجال، لوک مات رہن نہ پانیا۔ اتم جاواں سچھنڈ سچی دھرم سال، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن آتم لئے پرناپا۔ آتم کہے نہ پُرکھ نہ میں ناری، نر ہر نرائن تیری اوٹ تکایا۔ میرا رُپ نرمل جوت جوت نرنکاری، ست سرُپی نظری آئیا۔ گھٹ گھٹ اندر کراں اجیاری، لکھ چوراسی سو بھاپایا۔ بن تیری کرپا مینوں تیاں وچ خواری، کوڑا ناتا نہ کوئے بچھدا۔ ساچی بخش چرن پیاری، چرنودک اکو کھ لگایا۔ میری کوڑیاں نالوں ٹٹ جائے یاری، ساچا شبد تیرا نام اکو سنگی نظری آئیا۔ محل اٹل سہا دے اُچ اٹاری، گرہ مندر دے وڈیایا۔ آون جاون رہے نہ وچ سنساری، سنسار ساگر پار دے کرائیا۔ سد وساں تیرے چرن دواری، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، جن بھگت بخش سرناٹیا۔ آتما کہے میں بھگتاں اندر سوہنی ہوئی پرکاش، بن تیل باقی ڈمگائیا۔ سد پر بھو ملن دی رکھاں آس، دوجا دھیان نہ کوئے لگائیا۔
 راہ چھڈ دتے پر تھی آکاش، گگن منڈل اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ کراں بنیتی چرن کول سُن میری ارداس، عرضوئی اِکو اِک جنائیا۔ دُھر دے ٹھا کر گہر گمبھیر پت
 پر میثور اگم اتھاہ چل کے آویں میرے پاس، دو جہاناں مالک خالق برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ آپ مُکائیا۔ جنم کرم دی میری بُجھا پیاس، ترشنا ترکھا دُور
 کرائیا۔ نرگن نرؤیر نراکار لے چل اپنے ساتھ، سچھمنڈ دوارے سو بھاپائیا۔ جتھے سورج چند نہیں کوئی پرکاش، اِکو نُور تیرا وڈیائیا۔ کوئی راگ ناد سَوِیا ڈھولا
 گائے نہ بھاٹ، سُرنگی تار نہ کوئے ہلایا۔ دوس رین نہ کوئی رات، گھڑی پل نہ کوئے دکھائیا۔ لکھ چوراسی مول نہ کھیل تماش، چارے کھانی ونڈ نہ کوئے
 ونڈائیا۔ تیرے چرن دوارے اِکو بھگتاں دی جماعت، جنہاں دے انتر آتم ساکھیات، نر ہر تیرا نُور نظری آئیا۔ میں اوہناں دی کراں تلاش، جس گرہ
 ہووے تیرا واس، احساس اِکو اِک رکھائیا۔ سری بھگوان کہا شاباش، آتم تیری پوری کر دیواں آس، رہن نہ دیواں وچ پر بھاس، لیکھے لاواں ساچی خواہش،
 جو خالص اِکو اِک رکھائیا۔ آتم کہے میری خواہش کر دے پوری، پت پر میثور تیری اِک سرناٹیا۔ میں تیرا رُپ نُوری، جوتی جاتے ڈمگائیا۔ ایہہ سر شئی
 دے کوڑی، ساچا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ میری منسا نہ ہوئے ادھوری، دُور دُراڈے لینا ملائیا۔ تیرے چرن کول منگاں دھوڑی، ٹکا مستک دینا خاک رمائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے وچ سمائیا۔ سری بھگوان کہے سُن آتم پیاسی، ست دیاں درڑائیا۔ جنم کرم دی دُور کراں اداسی، سنسا روگ
 دیاں مٹائیا۔ جس نُور وچوں تیرا نُور ہو یا پرکاسی، انتم اوسے وچ ملائیا۔ منزل چاڑھ کے اوکھی گھاٹی، سچ دوارے دیاں ٹکائیا۔ ہر چرن کول رہنا اِکو داسی،
 بردی ہو کے سیو کمائیا۔ لیکھا ٹک جائے پر تھی آکاسی، گگن لگننتر اُپر گرہ مندر دے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم پر ماتم آتم
 آد جگادی کھیل دکھائے دُھر سماجی، سماج بھگتاں اپنے نال رکھائیا۔

☆ ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ جھنگی ضلع جالندھر ☆

ماگھ کہے میری چرن نمستے، سپس جگدیس اک جھکائیا۔ میں بھنڈارے دیکھے امرت رس دے، پڑکھ اکال دین دیاں اپنے وچ رکھائیا۔ بھگت سہیلے پی پی دیکھے رجدے، جنم کرم دی ترکھا بھکھ مکائیا۔ لہنے دینے مکدے دیکھے حق دے، ہر کرتا آپ چکائیا۔ میل بلدے دیکھے نج نیترا اگھ دے، دوئے لوچن ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنت سہیلے ہر چرن دیکھے وسدے، سچ دوارے سوہا پائیا۔ گرگھ پریم پریتی اندر ہسدے، سوہنگ ہنسا راگ اک الائیا۔ گرگھ خوشیاں اندر ٹپدے، گوپی کاہن روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر کرنی آپ کمائیا۔ ماگھ کہے میدوں کر لین دو نمسکار، ویلا وقت دے وڈیائیا۔ جس نوں لبھدے رہے جگ چار، سبجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ جس نوں سپس نواؤندے رہے گر اوتار، بندنا اکو اک سنائیا۔ جس دا پیر پیغمبر کلیاں وچ کردے گئے اظہار، آیتاں وچ شنوائیا۔ جس نوں بھگتاں نیا پڑکھ اکال، سچھنڈ دوارے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جسوں سنتاں کہا دین دیاں، دیاوان بے پرواہیا۔ جس نوں گرکھاں کہا سدا سہیلا وسے نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس نوں گر سکھاں کہا سب دا پرتپال، لکھ چوراسی سیو کمائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا کرے کھیل آپ کمال، کرنی دا مالک کرتا اپنی دھار چلائی۔ نرگن سرگن ایٹھے اوٹھے لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پڑی لوء آکاش پاتال کھوج کھوجائیا۔ پردہ لاہونہار جیرج انڈ، کھانی بانی ڈھولا راگ سنائیا۔ گھر گبھیر بے نظیر گاونہارا ڈھر دا چھنڈ، بودھ اگادھا شبد انادا کرے اگم پڑھائیا۔ سو پڑکھ نرنجن جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ماگھ کہے میرا سپس جان دیو جھک، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ میں رچیاں وچوں ہو یا خوش، اپنا دھیان لگائیا۔ چار گنٹ دہ دشا دیکھیا اٹھ، بن اگھاں اگھ کھلائی۔ پڑکھ اکال سدا پرتپال جن بھگتاں اُتے رہیا ٹھہ، مہروان محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ امرت رس جام پیالہ نجھر دیوے گھٹ، تیرتھ تھ سروور اکو گھر وکھائیا۔ ڈرمت میل دھو کے کرے اُجل لکھ، گرگھاں رہیا صلاحیا۔ جنم کرم دامیٹ کے ڈکھ، آون جاون پتت پاون جم کی پھاسی رہیا تڑائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن سرگن دیوے ساچی مویج، موجودہ ہو کے اپنا درس وکھائیا۔ گھٹ گھٹ انتر جوت نرنتر کرے آپ پرکاش، ابناشی کرتا اپنی کھیل کھلائی۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا ساڈھے تن ہتھ کا یا مندر اندر و سیا پاس، پورب لہنا لیکھا رہیا

مُکائیا۔ سنت سبّجَن میت مُرارِ پوری کرے آس، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ ماگھ کہے میں محن کرنا خاص، نو نو چار پچھوں نہاون آئیا۔ جس نے میٹنی کھجک اندھیری رات، سبّجگ نور کرے رُشنائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش اِکو دسّنی گاتھ، اوچاں نیچاں راؤ رنکاں کرے سچ پڑھائیا۔ آتم پر ماتم بھیو کھول کے سمرن پاٹھ، جوگ ابھياس دئے سمجھائیا۔ گرکھاں لگاوے اپنے گھاٹ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے لئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ماگھ کہے میٹوں کر لین دوؤ درس، کل کلکی نظری آئیا۔ جو عرش دامالک آیا اتے فرش، فیصلہ دُھر دا حق سنائیا۔ مہروان محبوب کرپا کھیل آپ سمرتھ، مہما کتھ رہیا درڑائیا۔ جگ چوکڑی جو چلاؤندا رہیا رتھ، رتھو اہی اپنا تھم سچ منائیا، سو لہنا دینا دیون آیا حق، حقیقت ساچی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ماگھ کہے میرا جھک گیا سیس، مان ابھمان رہن نہ پائیا۔ لیکھا مک گیا بیس اکیس، اینکار ہوئے سہائیا۔ نیز لوچن تک کے ہر جگدیس، جگ دی آشنا دتی مُکائیا۔ پُرکھ اکال نال کر کے اک پریت، پریتم اپنا لیا ملائیا۔ جو وسیا دھام انڈیٹھ، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جس دا چار جگ گر اوتاراں پیر پینغمبراں گایا گیت، کھانی بانی رچن رچائیا۔ سو صاحب سوامی بیٹھا آپ اتیت، ترے گن لیکھا رہیا چُکائیا۔ جس دا وسیرا باہر مندر مسیت، مُلا شیخ مسانک پنڈت پاندھے ہتھ کسے نہ آئیا۔ اُس دی آد جگاد اولڑی ریت، جن بھگتاں دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ماگھ کہے میری تاریخ اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ صاحب سوامی کڈا شرع والی زنجیر، جھگڑا اور نہ کوئے رکھائیا۔ اس دے کول اگئی تدبیر، تقدیر سب دی رہیا بدلایا۔ رحمت کرے بے نظیر، نظر اپنی اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ ماگھ کہے میں وسیندا رہیا نت، نج نیز نین اٹھ کھلایا۔ جو کرپا کھیل ابناشی اچت، چیتن دھار اک پرگٹایا۔ جن بھگتاں سہا کے آیارت، رتڑی اپنی نال مہکائیا۔ کوچھ کملیاں غریب نمائیاں آیا پچھ، چار جگ دیاں وچھڑیاں بھیو کھلایا۔ بھگتاں بھگوان بنا کے آیارت، پتا پوت گود اٹھائیا۔ نام بھنڈاری ہو کے آیارٹھ، وست امولک دُھر دی جھولی پائیا۔ نرمانتا وچ آیا جھک، در درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلایا۔ ماگھ کہے میری انت اخیر رات، دو جہاناں نظری آئیا۔ میں درشن پاواں ساکھیات، ستمگھ ہو کے خوشی منائیا۔ چرن ڈھٹھاں پُرکھ ابناش، ابناشی داتا ہوئے سہائیا۔ جس دا بھگتاں اندر واس، سو

میرے سواں لیکھے لائیا۔ میں سبجگ پہلوں رکھی آس، وشنوؤں اکو وار سمجھائیا۔ پھیر فریاد کیتی رام پاس، جو دسرتھ بیٹا نظری آئیا۔ پھیر کاہن دا منگیا ساتھ، گھنئیے دتا درڑائیا۔ سارے دے کے گئے جواب، شد نال شنوایا۔ تیرا لہنا جگت حساب، کلجگ انتم نظری آئیا۔ جس ویلے نرگن جوت پر بھ ٹھا کر آیا آپ، پیرن پیر پھیرا پائیا۔ اوس دی سرن لگیں آپ، اپنا سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ماگھ کہے میں کیتا مجن، پر بھ چرن دھوڑ ملی سرنائیا۔ کوٹ جنم دے پاپ بھجن، در ٹھانڈے رہن نہ پائیا۔ کرتا قادر ملیا سجن، جو قدرت ویکھ دکھائیا۔ آد جگادی اکو دھار گھن، دوسر ویس نہ کوئے وٹائیا۔ بھگت سہیلا سنتاں آیا سدن، گرگھ رہیا جگائیا۔ بچھے نالوں آگے ہور آیا ودھن، وادھا گھر گھر دے کرائیا۔ جس داسب توں وکھرا نرالا شد اگئی بھجن، بندگی اکو اک درڑائیا۔ مہر نظر نال چاڑھے اُپری منزل، سچ دوارے دے اُکائیا۔ اوہناں نیڑ نہ آوے اجل، قیامت روپ نہ کوئے دکھائیا۔ جنہاں ساچے نام دی گالی غزل، نغمہ اک شنوایا۔ اوہناں دامانس جنم گیا بدل، دیو آتما اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ ماگھ کہے میں دستاں اپنے دل دی، اکھیں ڈٹھا حال سنائیا۔ سوہنی کھیل اچھل اچھل دی، جگت بدھی سمجھ کسے نہ آئیا۔ اس دی رمز کوئی نہ جانے گھڑی پل دی، کی سوانگ ورتائیا۔ کس دھار جوتی بلدی، نورو نور کرے رُشنائیا۔ کتھے دھار وہے امرت ساچے جل دی، جھرنا حق جھرائیا۔ نور پرکاش الاہی اول دی، عالمین رہیا سمائیا۔ کون سیجا ایس دی دھار ملدی، آتم پر ماتم کرے کُٹمائیا۔ کیہڑی دست امولک پھل دی، جو پھل پھلو اڑی وچوں باہر رکھائیا۔ ایس دی کھیل کوئی نہ جانے مہیئل جل تھل دی، کی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھید ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیہہ ماگھ کہے میں ویکھے گرگھ تردے، بیڑے دُھر دے آپ چڑھائیا۔ جو تیرا میرا میرا تیرا اکو ڈھولا پڑھدے، گیت اگئی اک سنائیا۔ اوہ نہ جنمدے نہ کدی مردے، مات گر بھ نہ پھیرا پائیا۔ ایہو کھیل اگئی ہر دے، جو اشارے نال رہیا ترائیا۔ دھن وڈیائی جو دوس رین درشن کردے، نیتز نین خوشی منائیا۔ اوہ ساچی منزل انتم چڑھدے، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ سچھنڈ دوارے خوشیاں نال وڑدے، صاحب سنگر اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ماگھ کہے سُنو جگ میت، دُھر دی گاتھا دیاں جنائیا۔ پر بھ بدنہارا جگ جگ ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا ہست کیٹ،

اُوچاں نیچاں رہیا چُکائیَا۔ سو کھجک انتم دسَن آیا شبد اگما گیت، گہر گمبیر کرے پڑھائیَا۔ جن بھگتو ساچا دھام اک انڈیٹھ، جس دی بنت لوک مات نہ کسے بنائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا گھر دا رہیا چُکائیَا۔ ماگھ کہے گرگھو کرو دھیان، سرتی شبد نال ملائیَا۔ پڑھیاں کسے نہ آیا گیان، پُستک پار نہ کوئے لنگھائیَا۔ جِناں چر کرپا نہ کرے سری بھگوان، مہر نظر اُٹھائیَا۔ چرن پریتی دیوے نہ سچا دان، دولت دُھر دی جھولی پائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رہیا اُٹھائیَا۔ جن بھگت کہن سُن ماگھ مہینے، لیکھا دُھر دا سچ جنائیَا۔ کھجک انت سری بھگوان پایا کھینے، کون بیٹھا میل ملائیَا۔ ماگھ کہے میں جیو جنت دیکھے اٹھے، جگت اکھاں والیاں نظر کسے نہ آئیَا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے گرگھ مئے، جنہاں اپنا بھو گھلائیَا۔ باقی پچھلیاں گاتھاں گاؤندے نامے دا دُدھ پیتا وچ چھتے، دھنے دا کھوہا گیا چلائیَا۔ رویداس چیارے دے تھے چھتر گنڈھے، رمبی آر ہتھ اُٹھائیَا۔ سداے دے بیڑے بنھے، دلدری پار کرائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک اپنی کھیل دکھائیَا۔ جن بھگت کہن ماگھ مہینے بول، جگ چوکڑی دیکھنہارے بھو دے گھلائیَا۔ سمرتھ پُرکھ و سیا کس دے کول، کس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیَا۔ ماگھ کہے میں چار کُنٹ سرشٹی درشٹی دیکھی پھول، ساڈھے تن ہتھ پھول بھلائیَا۔ بنک دوارے خالی وجدے ڈھول، ڈنک سچ نہ کوئے لگائیَا۔ پر م پُرکھ پر ماتم صدی دیہویں ساریاں نال مار کے رول، رولا گھر گھر رہیا پائیَا۔ تھوڑیاں بھگتاں دا اندروں کُنڈا دتا کھول، بحر کپاٹی پرے تڑائیَا۔ جوت سرُپ ہر کے اندر گیا مَوَل، مَوَلا ہو کے اپنی سیو کمائیَا۔ تہناں بھگتاں نال مل کے سہنجی ہوئی دھول، دھرنی وجی ودھائیَا۔ جس دا گوبند نال قول، اقرار ویلا گیا آئیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دیونہار سرنائیَا۔ جن بھگت کہن دس ماگھ مہینے، بھید ا بھو گھلائیَا۔ کس دے ہر جو سینے، سمت اک دکھائیَا۔ مایا پردے لاه کے تینے، ترے گن اندر رہیا بنائیَا۔ کایا چولی چاڑھ کے رنگ بھینے، بھنڑی رین نال ملائیَا۔ کس نوں نظری آؤندا دِنے، کس نوں راتیں سُنن وچ درس دکھائیَا۔ ماگھ مہینے کہے میں تھوڑے جھے گئے، جنہاں دے اندر وس کے ڈیرہ لائیَا۔ باقی پتہ نہیں کوٹن کوٹ ہور کئے، جنہاں دی خالی سچ رہیا دکھائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھرم بھلیکھا رہیا مٹائیَا۔ جن بھگت کہن ماگھ مہینے کیوں نہیں دسدا، اندروں بھو گھلائیَا۔ پُرکھ اکال کسیدے گھر وسدا، بیٹھا ڈیرہ لائیَا۔ کس دے نال خوشیاں نال ہسدا، ہنسی اپنی رہیا چھپائیَا۔ کس دا

میل انوکھی اکھ دا، جو آخر رنگ دکھائیا۔ کس دا پریم امرت رس دا، رسیا ہو کے رہیا جنائیا۔ کس دا لہنا ساچے جس دا، وید پُران نہ صفت صلاحیا۔ ماگھ مہینے کہا میں تھوڑیاں اندر دیکھیا پر بھ ڈھٹھا، اپنا آپ گیا مٹائیا۔ دوارا کھول کے نام ہٹ دا، گرکھاں جھولی پائیا۔ امرت نا بھی اندروں پلٹدا، مؤندا کول دکھائیا۔ جے بچن دستاں سچ دا، میرے نال جھگڑا کرے لوکائیا۔ تیہہ ماگھ کہے ان تک چوتھے جگ صرف اکونجا سو وچ وسدا، جنہاں سنمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ کون بھیت جانے اگئی رب دا، سب نال اپنے نال رہیا جڑائیا۔ جنگل پہاڑاں کندراں وچوں لبھیاں کسے نہ لبھدا، جل تھل مہینل کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کمائیا۔ جن بھگت کہن ماگھ مہینے تھوڑا دس بھیت، اپنے دناں دا حال سنائیا۔ اوس نے کہا انوکھی دیکھی کھڈ، جو ہر کرتے آپ رچائیا۔ بھگتاں دے اندر وڑ کے مان دارہیا سچ، آتم اپنا آسن ڈیرہ لائیا۔ شبد اگم سنہیہڑے رہیا بھج، سدا اک سنائیا۔ جنم کرم دے میٹدا رہیا لیکھ، ریکھا رہیا بدلایا۔ سچ مُجبت وچ کردا رہیا ہیت، محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ مقامے حق دی دس کے کھڈ، جُجرہ سچ رہیا جنائیا۔ جلوہ دے کے جوتی تیج، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس نے پہلوں دتے بھج، سو آپے میل ملائیا۔ گرگھو میں تیس دن رہیا دیکھ، گن گن وقت لنگھائیا۔ جنہاں دا ہویا اوہناں دے کول رہے ہمیش، جھلے نہ کوئے جدائیا۔ سوہنا لگا ایس نوں دیس، دستر بیٹھا پندھ مکائیا۔ مالک بن کے دُھر نریش، نرویر ہوئے سہائیا۔ نال دیونہارا اُپدیش، سکھیا سچ سمجھائیا۔ سیوالا کے وشن برہما مہیش، کروڑ تیتسا سُرپت اند دئے سمجھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دکھائے نیتن نیت، لوچن نین جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دیونہار وڈیائیا۔ تیہہ ماگھ کہے میں کی کراں تعریف، صفت نال صلاحیا۔ کلجک بڈھا ہویا ضعیف، بل زور رہیا چکائیا۔ جو مات لوک بنیا رہیا وسنیک، کایا بستیاں اندر ڈیرہ لائیا۔ گھر گھر اندھیرا رکھیا تارپک، دپک جوت نہ کوئی رُشنائیا۔ جس نے ست دھرم تے مار کے لپک، کوڑ گڑیار دتا پھیلایا۔ آتم پر ماتم رہن نہ دتی پریت، پریت نالوں کیتی سرب جدائیا۔ گھر گھر وچ دسے شریک، شرکت سکے نہ کوئے گوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں وچ رہی نہ کوئی توفیق، چودھویں صدی ہوئے سہائیا۔ ایسے کر کے پُرکھ اکال دی کر کے گئے اڈیک، بھوکتاں وچ لکھائیا۔ جس ویلے دُور دُراڈا چل کے آوے نزدیک، عیسیٰ موسیٰ محمد اٹھ اٹھ دین گواہیا۔ نانک گوہند کرے تصدیق، راما کرشنا شہادت دئے بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ساچی رُتڑی آپ مہکائی۔ ماگھ کہے میری موٹی رُت، بہار بسنت جنائی۔ جے بھگتو میتھوں رہے بچھ، میں دُھر دا بھو کھلایا۔ سری بھگوان بنایا تہانوں سُن، اپرادھاں وچوں باہر کڈھائی۔ تہاڈے اندر وڑیا چپ، ہوئی ہوئی ڈھولا دتا پڑھائی۔ اگے گودی رہیا چک، پھر باہوں گلے لگائی۔ تہاڈا پیڈا جانا مک، لکھ چوراہی نہ کوئی بھوئی۔ اُجل کر کے دو جہاناں لکھ، لوک مات لئے ترائی۔ سفل کرا کے جننی لکھ، مہر نظر اک اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیڑا دُھر دا آپ اٹھائی۔ ماگھ کہے میں ہویا خوشحال، خوشی انتر نظری آئی۔ گہر گبھیر بن کے دین دیال، دینن اپنے رنگ رنگائی۔ مُرشد ہو کے سنے مُریداں حال، محبوب اپنا پھیرا پائی۔ جن بھگتو تہاڈے ناتے توڑے کال مہاکال، ساچی سرن اک سمجھائی۔ جگ جنم دی پوری ہوئی گھال، کیتی گھال لیکھے لائی۔ جس صاحب سوامی نال پندھ رہے مار، سو اگلا پیڈا رہیا مُکائی۔ منزل رہے نہ کوئے دُشوار، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھائی۔ سچھنڈ وکھائے سچی دھرم سال، مندر اکو اک جنائی۔ کرپا کر ایک اکنکار، نرگن دیونہار وڈیائی۔ بچھلا لیکھا ویکھو مار دھیان، سو صاحب سوامی آپ سمجھائی۔ پورب جنم دا لہنا چکائے آن، سری بھگوان ہوئے سہائی۔ بہتر اں وچوں اک نشان، جو نشانہ لیا بنائی۔ دیونہارا ہر جو دان، داتا دانی اک اکھوئی۔ گرچرن سنگھ بے شک جگت آو وچ آنجان، بالیاں وچوں بالا نظری آئی۔ اس دا لیکھا اگے چلنا ہور مہان، پھگن مہینہ راہ تکائی۔ بہتر اں ملنا اک پروان، ستر اں ست ست سمجھائی۔ چہتر اں دکھا کے سچ نشان، پردہ دینا اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھادنا سب دی پور کرائی۔

☆ پہلی پھگن ۲۰۲۱ کرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سچھنڈ کہے گر اوتار پیر پیغمبر اٹھ کے ویکھو آیا پھگن، پھگن اپنا نال لیا۔ تیہہ ماگھ بچھلی راتی پا کے گیا سگن، دُھر دا تھم سپس لکائی۔ بھگت بھگوان دیک لگے جگن، دو جہان ہوئی رُشنائی۔ پُرکھ اکال دا ڈنکا لگا وچن، برہمنڈ کھنڈ آپ اٹھائی۔ سچ پریتی اندر گرکھ ہوون لگن، سروپ انوپ وچ سمائی۔ سنگر پورا حاضر حضورا گرکھاں اندروں کوڑی کریا لگا کڈھن، نام کھنڈا ہتھ اٹھائی۔ پاربرہم پت پر میثور گیت مہان سناون لگا چھندن، سنسے روگ

سرب مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دیکھئے سوہنی رُت، جو رُتڑی ہر مہکائیا۔ اک دُبے نوں رہے بچھ، بن رسنا جہوا سٹائیا۔ کرنی دا کرتا کرے کی کچھ، بھو ا بھید نہ کوئے درڑائیا۔ گو بند کہا اندر وڑ کے دیکھو سب دا پینڈا گیا تک، پندھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جگت جہان داناتا گیا چھٹ، چھٹی سرب لوکائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، صاحب سلطان وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پھلگن دیکھی سچ رُت بسنت، گرگھ گر سکھ بوٹا اک مہکائیا۔ جنہاں دی جگ چو کڑی بندی رہی بنت، گر اوتار پیر پیغمبر سیوا گئے کمائیا۔ جنہاں دے کول آد جگادی دُھر دی سند، تنہاں دے لہنے دیکھ وکھائیا۔ اوہ کوچھ کملے غریب نمانے بنا کے دُھر دے سنت، ست سرُپ دے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے کنت، ہر نہ اپنی سچ سہائیا۔ جس دے دوارے دے وشٹ راما دوویں ہوئے منگت، بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پھلگن کہے میتوں پچھلی آئی یاد، تھوڑی دیاں جنائیا۔ جیسہرا لیکھا باقی رہ گیا پنجمی ماگھ، اوہ اپنی آپ لئے انکڑائیا۔ اوس نے مار اگئی واج، برہمنڈ کھنڈ لئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لے کے ساتھ، بھجیا واہو داہیا۔ رَس چلائی آون اپنے راتھ، منڈل منڈپ بھجج واہو داہیا۔ نیوں نیوں جھکدے پر تھی آکاش، بیٹھے سپس نوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہتھاں اُتے رکھی بیٹھے ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملایا۔ بھگت سہیلے چاروں کُٹ رہے جھاک، نیتز اپنی اکھ گھلائی۔ سنت سجن کہن پورا ہندا واک، واقعہ آپے دیکھ وکھائیا۔ گرگھ کہن لیکھا ہون لگا بے باق، پچھلے گھائے پور کرائیا۔ گر سکھ کہن جڑن لگانا، چرن ملی سرنائیا۔ وشٹ کہا ایہہ میری پچھلی بات، بھید دیاں گھلائی۔ نالے رام دا دیکھو ساتھ، نرگن دھار نظری آئیا۔ نالے اوس وڈے بچے دا پرتاپ، جو راجا ہو کے پھیر رعیت رُپ نظری آئیا۔ نالے اوس چھوٹے دا دیکھو کھیل تماش، جو چوٹی ہو کے لال اپنے رنگ رنگائیا۔ انہاں دا رام اُتے وشواس، وشٹ داس ہو کے سیو کمائیا۔ تریتا دواپر کلج نال رکھ کے بیٹھا رہیا آس، ترشنا ہور ودھائیا۔ جس ویلے میرا مالک آوے خاص، پُرکھ اکال رُپ دھرائیا۔ بھگتاں بنائے اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش نظر کوئے نہ آئیا۔ دُھر دا سوہلا ڈھولا دتے اکو جاپ، نغمہ نام دے درڑائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بن کے مائی باپ، پتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جگ چو کڑی پورب لہنا کڈھکے دیکھے حساب، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ کلج کوڑی کریا

میٹ کے خاک، جوٹھ جھوٹھ دیوے گوائیا۔ سنجگ ساچا لوک مات بنا کے اک رواج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ وششٹ کہے میں دساں نال و شیش، وشیشتا اک جنائیا۔ جس ویلے منگ منگی سی در گنیش، گنپت دھیان لگائیا۔ شکر دھوڑی خاک وچ رہیا سی کھیڈ، بھسم تن رمائیا۔ برہما برہم رہیا سی پیکھ، ننھا رُپ نظری آئیا۔ وشنوں کر رہیا سی ہیت، ساچی سیو کمائیا۔ پُرکھ اکال اوس ویلے دتا سی اک سندیش، شبدی شبد شنوائیا۔ جگ چوکڑی میری کھیڈ، زرگن سرگن دیاں دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھیج، دُھر دانام سمجھائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، کایا مندر کراں رُشنائیا۔ بھگتاں اندر ماناں تیج، آتم سو بھاپائیا۔ لکھ چوڑا سی لواں ویکھ، گھٹ گھٹ کھوج کھوجائیا۔ کلجگ اتنم جس ویلے آواں سمبل دیس، ساچا نگر اک سہائیا۔ اوس ویلے رام وششٹ دوویں ہونے پر بھ دے پیش، لیکھا بھگتاں دین جنائیا۔ جگ چوکڑی کسے نے بدل نہ دتی رکھ، حکم سکے نہ کوائیا۔ اوہ مالک بن زرش، نر نرائن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پھلگن کہے اک دن شکر لائی بھسم، پہلی رُتڑی میری اک سہائیا۔ خاکی خاک کر کے جسم، رُپ لیا وٹائیا۔ نیوں کے کھادھی اک قسم، سنگد اپنی جھولی پائیا۔ کرپا کر کے پر بھو میٹوں دکھاؤنی اپنے بھگتاں والی رسم، جو لوک مات پر گٹائیا۔ کس بدھ میٹوں آویں دسن، سچ دے سمجھائیا۔ میں تیرے دیکھنے اوہ لکھن، جس بدھ غریب نمانے پار لنگھائیا۔ کون دھام تیرے چرناں ہیٹھاں دسن، ملے سچ سرنائیا۔ کیہڑا نام ساچا چپن، جو گر اوتار پیر پیغمبر سکے نہ کوائے سمجھائیا۔ کیہڑا بیڑا کیہڑے رکھیں پتن، کھیوٹ کھیٹا کون اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو دینا گھلائیا۔ پھلگن کہے اک دن میری رُت برہے کیتا غم، آد سمجھ کچھ نہ آئیا۔ بے شک میرا نور رُکا رُکا چٹھ، مائی چم کرے رُشنائیا۔ تتاں اندر کیتا بند، بندھن رہیا دکھائیا۔ پر بھ دا کھیل میری نہ آئے سمجھ، چلی نہ کوائے چترائیا۔ صرف ہوئی ہوئی اپنی ماردا رہے رمز، اشاریاں نال اٹھائیا۔ دوئے جوڑ بنتی کر کے کیتی عرض، نیوں کے سپس نوائیا۔ پر بھو میٹوں تیری کھیل دیکھن دی غرض، جو بھگتاں نال کرائیا۔ کی تیرا رُپ جنانا کہ مرد، جیرج انڈج اُتجھ سیتج کیہڑی دھار دکھائیا۔ بھو ابھیدا کھول کے دس اسپرج، اپنی دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال تیرا کیہڑا ہونا حرج، پردہ دے اٹھائیا۔ سری بھگوان کہا برہے جس ویلے بھگتاں دا ونڈاں درد، دکھیاں دا دکھ اپنی جھولی پائیا۔ اوس ویلے نہ نار تے نہ میں مرد، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ پھلگن کہے اک دن وشنوں کینا وچار، پر وشنا پہلا نظری آئی۔ باشک سیجا سٹا پیر سپار، سانگوں پانگ لئے انکڑایا۔ لکشمی ویکھی
 چرناں سیوادر، بھوشن سوہنالال رنگ رنگایا۔ فُرنے اندر فُرنادھار، آپ اپنا بھو چُکایا۔ بھگون کی تیرا وہار، کی میرا پیار، میٹوں دے درڑایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دے دکھایا۔ وشنوں کہے میں رکھی آس، اکو اک پرگٹایا۔ بھگون کون ویلا ہووے تیرا ساتھ، مل کے سوہنی
 خوشی منایا۔ تیرے نام دا وجاواں رباب، تند ستار روپ وٹایا۔ میں سیوک توں مالک ہوویں جناب، نیوں نیوں سیس نوایا۔ کچھ ایس دا دس حساب، در
 ٹھانڈے منگ منگایا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ ویکھ میری بن اکھراں والی کتاب، جو چرناں ہیٹھ دباہیا۔ اُس دایارواں دیکھ باب، حصہ دتا سمجھایا۔ جس دے اُتے
 لیکھا لکھیا رام و ششٹ دوویں کرن آداب، چرناں ہیٹھوں چُم کے رسنا دھوڑ لگایا۔ وشنوں اس دا ہور ویکھ خواب، بھو دیاں گھلایا۔ جس امرت نوں رکھیا تیری
 نابھ، سو چرناں اُپر سیو کماہیا۔ جس ویلے بھگتاں دی سناں فریاد، کلجگ انتم ہو سچ سکھدایا۔ زرگن ہو کے تیتوں رکھاں ساتھ، سوہنا سنگ بناہیا۔ توں اکو
 گاؤنی گاتھ، دُھر دی دیاں پڑھایا۔ وشنوں جوڑ کے دوویں ہاتھ، سیس دتا نوایا۔ پر بھ کس ویلے کریں کھیل تماش، سچ دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہا جس
 ویلے بھگتاں دی شہادت گر اوتار پیر پیغمبر دین آپ، آپ اپنا جگت چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ پہلی پھلگن کہے
 اک دن رام اندر اپنے منگی منگ، اگلا دھیان لگایا۔ او سے دن و ششٹ بیٹھ کے وچ انند، لوچن دوویں بند کرایا۔ نگی کر کے پچھوں کنڈ، پٹھ اُپر دتی
 کرایا۔ جے سورا سربنگ، پُرکھ اکال اکھوایا۔ دین دیال ہوویں بخشند، رحمت سچ کماہیا۔ اک بینتی رام و ششٹ دوہاں کیتی ہتھ ہتھ، بن ہتھاں ہتھ ملاہیا۔
 کرپا کریں سری بھگون، پاربرہم تیری سرناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دینا چُکایا۔ رام و ششٹ بینتی کری ایک، سچ دھیان لگایا۔
 جے توں سانوں دتا بھیج، بھرم دتا مٹایا۔ مات لوک وسا کے دیس، خوشیاں رنگ چڑھایا۔ ساڈے اندر ہو کے ویکھ، سچ رہے جناہیا۔ سانوں ایس جاپدا جویں
 کلجگ انت توں کھیلانی اپنی کھید، زرگن ہو کے خوشی منایا۔ تیرا جلوہ دسدا جوتی تیج، نور نور رُشناہیا۔ اسیں اوہ بالے نڈھے دوویں لیئے ویکھ، جنہاں نوں پریم
 پریتی تھم سناہیا۔ جنہاں نوں اپنے تھم اندر دینا توں بھیج، وڈا چھوٹا روپ بناہیا۔ اپنے ہتھ رکھنا لیکھ، لیکھے دینے چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ رام وششٹ کہن سانوں ایس پیا جاپ، کلجک انتم نیڑے نظری آئی۔ تیرا ناتا جڑنا بھگتاں نال پُت باپ، پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ تُوں نرگن ہو کے دینا ساتھ، سرگن پار کرائیا۔ آد جگادی سب دا سچا دینا جاپ، جس دی کری نہ کسے پڑھایا۔ سانوں آؤنا پینا لوک مات، نرگن آسائے کے واہو داہیا۔ اوہناں بچیاں دا میلا ہونا ساکھیات، جنہاں وڈیاں چھوٹیاں تھم دتا سنائی۔ کسے دا پٹنے وچ نواس، پائٹن پھیرا پائی۔ کسے دا کھیڑے وچ پرکاش، نگری سو بھاپائی۔ تیتوں کرن پے تلاش، دیکھن تھاون تھانیا۔ اودھروں شو نوں چھڈنا پے کیلاش، بجے واہو داہیا۔ برہما اٹھ کے اپنے نواس، نیناں راہ تکایا۔ وشنوں ہووے داسی داس، سیوک نظری آئی۔ پُرکھ اکال وششٹ رام دوویں آون تیرے پاس، سچ شہادت دین گواہیا۔ اکو منگن اوس ویلے دات، در تیرے اکھ جگایا۔ بیس اکیسے جن بھگتاں کٹ دے اندھیری رات، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ جویں راج نرین نوں لال سنگھ نال ملن دی دسی جاج، ایسے طرح گرکھاں نال گرکھ دے ملایا۔ ساچا مارگ دکھا کے اکو گھاٹ، پتن دینا سمجھایا۔ جنم کرم دی سب دی میٹ واٹ، لیکھا رہن کوئے نہ پائی۔ پھلگن وچ ساچی دینی سوغات، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ شکر کہے میں آگیا بھولا، دیکھو پندھ مکایا۔ میرے کول اپنے دھوایں دا اکو کولا، جو سب نوں بھسم رہیا کرائیا۔ برہما کہے میں بدل کے آیا چولا، برہمے اپنی دھار دکھایا۔ جو لگیا رہیا پڑدے اولہا، ستمکھ ہوئے درس دکھایا۔ وشنوں کہے جن بھگتو دیکھو میں بن کے آیا وچولا، بھگن اپنے نال لیا لیا۔ برہما کہے میں بن کے آیا تولا، بچھلا کنڈا ہتھ رکھایا۔ وششٹ کہے میں پورا کر کے آیا بولا، جو بچیاں دتا سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہے گرکھ سارے تگو میں سچ بھنڈار کھولا، مارگ اک درڑایا۔ جنہاں گرکھاں گرکھاں ساچے سنتاں بھگتاں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گایا ڈھولا، ڈھوئی دو جہان نظری آئی۔ اوہ مرن توں بعد کدے نہ رویا، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ جوت سروپی ہويا، جوتی جوت وچ ملایا۔ ہر کا بھینو نہ جانے کوئی، وشن برہمے شو رہیا سمجھایا۔ رام کہے سچ اس نے اپنے دھاگے وچ پرویا، لڑی دھر دی لئی بنایا۔ وششٹ کہے میں دیکھیا نواں زویا، سد اکو رنگ سمائی۔ پچی ماگھ آن کے دسیا جس کارن راج نرین رویا، سو روون دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھے رہیا مکایا۔ پچی ماگھ کہے جس ویلے نیتز ڈگے نیر، اپنی دھار بندھایا۔ آتم ہوئی دگیر، دھیرج

دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ پریم اگئی وجاتیر، دو جہان پار کرائیا۔ رام وششٹ آئے بھگت دہلیز، بھجے واہو داہیا۔ تھوڑا لیکھا دسیا کیوں وچھڑیا تیرا ویر، لال دُور
دراڈا نظری آئیا۔ ایس نوں کوئی نہ کہو ایہہ تقدیر، تقدیر دا مالک اپنا حکم منائیا۔ اگے واسطے گرکھو تھادے وچھوڑے دی دسی پیر، گر سکھ نالوں گر سکھ کرے
نہ کوئے جدائیا۔ بے شک سری بھگوان بدلے کوٹن کوٹ بھگت پینڈے رہے چیر، اپنی غرض کارن بھججن واہو داہیا۔ پُرکھ اکال کلجگ انت کھیل کیتی اخیر،
آخر دئے سمجھائیا۔ جن بھگتو تھادے کڑی کڑی مل کے میرا بنے زنجیر، بن تدبیر چلے نہ کوئے چترائیا۔ جو امرت آتم بخشیا ساچا سیر، امرت پیالہ دُھر دا ہتھ
پھڑائیا۔ تْساں اگے اک دُوجے دے بنے رہنا ویر، سوریہ تاتا، ایہو دتی دکھائیا۔ پھلگن کہے ایہہ بھلوڑی بے نظیر، جگ چوکڑی نظر کسے نہ آئیا۔ جنہاں دی
بھگوان دے اندر تصویر، موصوّر تصور نہ سکے کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا رہیا ملایا۔ پھلگن کہے میری اک خواہش، سچ
سچ دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے کاہن نے رکھی سی آس، کرشن اگھ گھلایا۔ اوس ویلے اکو ارجن اوس دے پاس، تیر کمان چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ اگوں جوڑ کے
دوویں ہاتھ، نمو نمو سنائیا۔ سچ دس تریلوکی ناتھ، کی تیری وڈیائیا۔ تُوں بھگتاں دا ساتھ، غریباں ہوئیں سہائیا۔ گھنئیے اوس ویلے دتا آکھ، شبد اگم جنائیا۔ دو
چار اُدھار نے مینوں دسیا میرے باپ، پُرکھ اکال دتا درڑائیا۔ اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھے حساب، بھو ابھیدا لئے چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، ساچی کرنی کار کما ئیا۔ ارجن کہا سچ نیا تیتوں تریلوکی ناتھ، انا تھاں دا انا تھ نظری آئیا۔ شبد اگم تیری گاتھ، جیہڑی تیتوں رہی وڈیائیا۔ تُوں نرگن
ساکھیات، سرگن اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کرشن کہا ایہہ کھیل تماش، نوآ ہو کے سوانگ ورتائیا۔ گوپیاں نال پاواں راس، منڈل کھیل جنائیا۔ گوکل بندرا بن
وساں آس پاس، گوالا ہو کے سیو کما ئیا۔ تیر کماناں سکھی جاچ، چلے کمند اٹھائیا۔ رتھوا ہی بن چلاواں راتھ، اسونال دوڑائیا۔ جے پردے نال پچھیں ارجن
تیتوں دساں سچ بات، اٹھاراں دھیائے گیتا وچ نہ اوہ لکھائیا۔ جو کاہن دے کاہن دا اندرلا راز، اشاریاں وچ کدے نہ آئیا۔ ہتھ نہ آوے کیتیاں تلاش، دو
جہاناں کھوج کھوجا ئیا۔ سچ سنہیڑا تیتوں دیواں آکھ، متر ہو کے دیاں جنائیا۔ جس ویلے کلجگ آونی اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ کرپا کرنی پُرکھ
ابناش، دینی مان وڈیائیا۔ ارجن جیہڑا درونچاری ساڈا اُستاد، اسدا لیکھا ہور بنائیا۔ جیہڑا رام وششٹ نے دسیا نہیں راز، اوہ جنم دوپروچ میرے لیکھے پائیا۔

ایس نے پھیر کجگ پٹنے وچ کرنا راج، گوہند نال وڈیاںیا۔ صدی بیہویں ہو کے آؤنا داس، چرن بھکاری پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال اوس ویلے پرگٹ ہونا آپ خاص، خالص اپنی دھار چلائی۔ ار جن کہا کی اوہ پاتشاہ ہووے کہ نواب، راج راجان نظری آئی۔ کرشن کہا اوس دے سپس اُتے پنچ کھی سوہوے تاج، جو لوک مات چار جگ نہ کوئے لکائی۔ جس دے در دے سارے محتاج، بیٹھے دھیان لگائی۔ رام وششٹ آؤنے پاس، اپنا پنڈھ مکائی۔ پھیر میٹوں پینی آواز، پہلی پھلگن رت سہائی۔ میں سب نوں آؤنا آکھ، اکو ڈھولا گائی۔ جن بھگتو میرا کاهن والی دو جہان زرگن رُوپ سری بھگوان تک لوو ساکھیات، رام وششٹ دی من لوو بات، بھگتاں دا بھگت دے دیو ساتھ، ہتھ نال ہتھ لو ملایا۔ پھلگن کہے اک دن دھیان کیتا سی عیسیٰ، اسم اعظم ویکھ وکھائی۔ اُس نوں سنائی سچ حدیث، کلمیاں نال سنایا۔ جس ویلے تیرا لیکھا پیتے، میٹوں دیاں جنایا۔ شاہ سلطاناں دے خالی ہون کھیسے، ملے نہ کوئے وڈیاںیا۔ اوس اوسے ویلے پنچ پتھراں والے پھڑ کے گیٹے، اپنیاں انگلاں اُتے ٹپائی۔ پروردگار تیری رکھاں کس بدھ اڈیکے، اپنا دھیان لگائی۔ سانجھے یار کہا جس ویلے گھر گھر ہون شریکے، شرکت سکے نہ کوئے مٹائی۔ پوپت اک دوجے دے برخلاف کچھری وچ تریکے، ماواں دھیاں ونڈ ونڈائی۔ نار پتی دی پگڑی گھیسے، لیا نظر کوئے نہ آئی۔

۲۰۳

۲۰۳

صدی چوڈھویں اوس وقت پیتے، جس دی محمد دئے گواہیا۔ سب نوں بھرنے پینے اپنے کیتے، کرنی توں سکے نہ کوئے بچائی۔ اوس جھک کے کہا اوہ میرے جگدیسے، تیری بے پرواہیا۔ کس بدھ کریں اپنی ریتے، کچھ میٹوں دے جنایا۔ پروردگار کہا ایہہ کھیل بیس اکیسے، چاروں گنٹ پردہ دیاں اٹھائی۔ پنچ تیرے گیٹے، پنچ وکارا نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ہلم اک سنایا۔ پھلگن کہے میں اوس ویلے آکھیا، دتا سچ سنایا۔ کی عیسیٰ سنی پر بھ دی بھاکھیا، جو اگئی رہیا جنایا۔ اوس کہا اوہ صاحب غریب نوازیاء، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ جس نے میرا ساجن ساجیا، اوہدے اگے چلے کی چترائی۔ اسیں اوہدے کلمے پڑھن والے نمازیاء، سجدیاں وچ سپس نوائیا۔ کون جانے اُس دا اگلا کھیل کی کرے رواجیا، روایت کی جنایا۔ اودھروں محمد آیا بھاجیا، چھوٹا ننھا رُوپ وٹائی۔ میں چوڈاں طبقاں سُن دا آیا آوازیاء، اکو اک رہے گر لائی۔ اوس ویلے نہ شرع رہنی نمازیاء، وضو حق نہ کوئے وکھائی۔ کوڑ گڑیار چاروں گنٹ پھرے بھاکھیا، دہ دشا پنڈھ مکائی۔ کسے کایا کعبے نظر نہ آئے چراغیا، باقی دیا نہ کوئے رُشنائیا۔ اوس ویلے صاحب سلطان مہروان پروردگار سانجھا یار ویکھے

آپ تماشا، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے جس ساجن ساجیا، سرشٹ سبائی کھوج کھوجائیا۔ اوس بھگتاں صوفیاں دا وڈا بناؤنا بھاگیا، حصہ دھر دا جھولی پائیا۔ جنہاں کسے دے ہونا نہیں محتاجیا، گر اوتاراں پیغمبراں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو ملنا راجن راجیا، دو جہاناں والی ہوئے سہائیا۔ اُس دا کھیل دوآب مل کے جو بنے دوآبیا، دوہری دھار دکھائیا۔ اوہ رس ملنا نہیں کئے کعبیا، محراباں وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پھلگن کہے میرا سب دے نال ناتا، خوشیاں نال سرب سمجھائیا۔ رل مل سارے دیو سا تھا، سوہنا سنگ بنائیا۔ بھگت سہیلا پُرکھ ابناشا، کرنی دا مالک پھیرا پائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیو پورا کر لو گھاٹا، نام بھنڈارا رہیا ورتائیا۔ جس کیرٹی دا لیکھے لایا آٹا، ماچھوواڑا گوہند سیج بھل نہ سکیا رائیا۔ اوہ بھگتاں دا داسی داسا، سنتاں ہوئے سہائیا۔ سب دی پوری کرن آیا آسا، زراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ بھر کے جائے کایا باٹا، امرت جام وچ لگائیا۔ بھاگ لگا کے جاوے کایا کھاٹا، آتم سیجا سو بھا پائیا۔ جنہاں دے پچھے رام وششٹ کٹیاں واٹاں، ستمکھ ہو کے رہے سنائیا۔ اوہناں دیاں لیکھے لا کے چالی راتاں، چار جگ دے میلے لینے ملائیا۔ دوجا بھگتاں بخش کے ساتھ، دھر داسنگ دکھائیا۔ تیجے لہنا تریلوکی ناتھا، درونا چاری دے چکائیا۔ چوتھے وششٹ والیاں باتاں، سو پوریاں رہیا کرائیا۔ پنچویں رام والیاں قلم دو اتاں، بن قلم شاہیاں رہیا دکھائیا۔ عیسیٰ دیاں پرائیاں آساں، محمد دیاں خواہشاں نال ملائیا۔ میٹ کے کوڑیاں راتاں، سوہنے چند چکائیا۔ جن بھگتو تھادے اندر وڑ کے سدا کردا باتاں، سفنیاں وچ میل ملائیا۔ سفن سکھوپت جاگرت تریا دیکھنہار تماشا، دو جہان والی اک اکھوئیا۔ سچ دوارا اکو کھول کے پاٹا، نام بھنڈارا رہیا ورتائیا۔ لالن نکا جہا کاکا، گل سوہنی آیا سہائیا۔ جس مٹکی داسینہ سی پاٹا، گگریا گوہند تیر چلائیا۔ اُس دا لہنا دینا مکا کے آیا ساچا، ست دتا درڑائیا۔ جس رانی نے گوہند پیار نال چک کے لایا چھاتا، سینے نال جڑائیا۔ اُس دا لیکھا دتا باقا، دھر دی جھولی دتی بھرائیا۔ اگے بھگتاں دا بن کے ماپا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جنم جنم دا کھول کے خلاصہ، خالص روپ رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ پھلگن کہے اک میری سنو کہانی، جگ چو کڑی پچھوں دیاں سنائیا۔ جس لیکھا کوئی نہ جانے کھانی بانی، چار جگ نہ کوئے درڑائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دین دیال امرت ٹھنڈا جل بنایا پانی، دھار اپنے وچوں پرگٹائیا۔ اوس ویلے چرناں اُتے چرن رگڑ کے کڈھی دھار مہانی، جس دی اچ تک سمجھ کسے نہ آئیا۔ وشنوں وچارا دس

کی سکے نشانی، برہما کر کی سکے پہچانی، شکر لاک کی سکے دھیانی، گر اوتار پر پیغمبر بن نہ سکے دھر دے بانی، سیوک ہو کے سیوکمانیا۔ چاکر بن کے چارے کھانی، رسنا بول کے چارے بانی، شبد ڈھولے دئے سنایا۔ پر بھ دی دکھری تیج پُرانی، جتھے چڑھیا کوئی نہ بانی، سنمکھ ہو کے درس کوئے نہ پانیا۔ جس بخشیا تِس چرن دھیانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پھلگن کہے تِس نہیں جاندے میں کیوں بھگتاں دیواں اسپس، شکرئے نال سنایا۔ اک ویراں گوہند ملن آیا جگدیس، اکیویں سال وچ پھیرا پانیا۔ کایا دے مندر وچ وڑ کے کیتی پریت، باہروں نظر کسے نہ آیا۔ گوہند وٹ لے ذرا کسپس، تیتوں اپنا آپ دیاں سمجھانیا۔ گوہند نیوں کے چرناں اُتے ٹھیک، بن چرناں سپس دتا لکانیا۔ پُرکھ اکال دس انگلاں اگے لیا گھسیٹ، دہ دشا لیکھا دتا مکانیا۔ اندر وڑ کے دسیاگیت، گوہند کرمی پڑھانیا۔ اودھروں چار گنٹ لکھ چوراسی سرشٹی دسی پلپت، بن پُرکھ اکال دین دیال سوچھ سروپی نظر کوئے نہ آیا۔ اوس اوسے ویلے جھولی اڈ کے کہا پر بھو کر بختیش، رحمت جھولی پانیا۔ پُرکھ اکال کہا لے نکئی جہی چیز، گوہند تیتوں دیاں پھڑانیا۔ جس دی چار جگ کسے نہیں دتی تمیز، محل تعمیر نہ کوئے کرایا۔ گوہند کہا میتوں ایسے دی اڈیک، جو بیٹھا اگھ کھلایا۔ پُرکھ اکال چرناں اُتے چرن رگڑ کے کہا امرت پی لے لا کے جھیک، پھیر لوڑ رہے نہ رانیا۔ ایسے کولوں چلاونی ساچی ریت، چار ورن دینی سرنایا۔ جس دے نال گر سکھ ہوئے اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھانیا۔ گوہند کہا ٹھیک، پُرکھ اکال تیری سرنایا۔ پُرکھ اکال کہا میں کراں تصدیق، اپنا حکم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل رہیا دکھانیا۔ پھلگن کہے جس ویلے گوہند گھٹ بھریا، بھری جوانی نظری آیا۔ اُس نے کہا میتوں اکیواں سال اگی اگی وار چڑھیا، تیاں اکیاں دا لیکھا اپنے وچ چھپانیا۔ جیسہرا گوہند کدے نہ مریا، پہلی اگی دا پتا مانیا۔ جیسہرا گوہند میرے اندر وڑیا، جس گوہند روپ دتا بنایا۔ جیسہرا گوہند اگے کھڑیا، آد جگادی اکھوانیا۔ اکو رنگ کھیل کر یا، کروٹ لئے بدلایا۔ امرت بھنڈارا جس نے بھریا، رس دتا چکھانیا۔ میں گوہند ہو کے اوسے گوہند وریا، جو وارث سب دا نظری آیا۔ جو گوہند ہو کے گوہند دی سبجے چڑھیا، آسن ڈیرہ لایا۔ جو گوہند ہو کے گوہند ڈھولا پڑھیا، دھر دا راگ سنایا۔ سو گوہند روپ سچھنڈ دوارے اکو روپ نرائن زریا، جوتی جوت ڈگمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ پھلگن کہے اوہ پہلی رت آئی گوہند نال، پر بھ دتی

وڈیائی۔ امرت جام پیال، سکھیا دتی سمجھائی۔ پنجاں دا رُوپ کمال، تیرے نال دکھائی۔ باقی ہون بے حال، رنگ نہ کوئے چڑھائی۔ بن ہرنامے ہون کنگال، دست نہ کوئے رکھائی۔ سب دے سرتے کوئے کال، نگارہ جگت و جائی۔ سہائے نہ کوئی دھرم سال، مندر نہ کوئے وڈیائی۔ نیتز روون شاہ کنگال، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائی۔ گوہند کہا پر بھو پُرکھ اکال، کی تیری وڈیائی۔ کچھ اپنا دسدے حال، بھيو ابھید کھلایا۔ میں تیرا نڈھا بال، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ صاحب کہا سلطان، لیکھا دیاں جنایا۔ جس ویلے کلجگ کوڑی کریا ہوئے مہان، مہما شبد نہ کوئے سنایا۔ ساچی کسے کول نہ رہے کرپان، کھنڈا نام نہ کوئے اٹھایا۔ انسان بن حیوان، پشوآں والا رُوپ دکھائی۔ اوس ویلے گوہند کرپا کرے آپ بھگوان، نرگن اپنی دیا کمایا۔ بھگتاں اُتے ہووے مہروان، مہر نظر اٹھایا۔ امرت جام پیالہ پیائے آن، دُھر دی دھار دکھائی۔ اکو سوہلا سارے گان، سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان بے جیکار کرائیا۔ بھگتاں رنگ رنگا کے آپ دیاوان، درشی دئے کھلایا۔ بیس اکیسے ملنا مان، و بے سچ ودھائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کھیل ویکھنا آن، وشن برہما شو نال ملایا۔ وشنٹ نال مل کے آؤنا رام، اپنا پھیرا پائی۔ پورب لیکھا سب دا ہونا پروان، اگے پروانے سچ پھرائیا۔ بن ہر سوربیر رہنا نہ وچ میدان، بھججن واہو داہیا۔ کوڑی کریا مکے شیطان، شرع اٹھ بند کرائیا۔ جن بھگتاں دے کے گیان، دھیان اک دکھائی۔ میل ملا کے سری بھگوان، کوڑے ناتے دئے چھڈایا۔ دُھر دا جوڑ جڑائے آن، دُور دُراڈے ویکھ دکھائی۔ راج نرین کی کرنا پچھتان، پشچاتپ وچ ہتھ کچھ نہ آئی۔ بے راج گیا تاج گیا جگت گیا جہان، بن سری بھگوان لیکھ نہ کوئے لکھائی۔ بن سنگر چرن ہور نہیں کوئی آرام، عیشو عشرت بیٹھن مکھ بھوایا۔ بے شک میرے نال مل کے سارے ہوون بدنام، جگت جہان دئے دُرکائی۔ جن بھگتو تہاڈی کون کرے پچان، پورب لیکھا ویکھ کوئے نہ پائی۔ ایہہ تہاڈا بہتا وڈا احسان، جو اپنا ماس جنم پر بھ دی جھولی دکھائی۔ ویہہ سو اگی دا ایہہ فرمان، دُھر سندیشہ دئے سنایا۔ اگے کریو نہ کوئی حرام، شیطان رہن کوئے نہ پائی۔ ساچی سیجا کرنا بسرام، سکھ آسن لینا وچھائی۔ پر م پُرکھ دا چپ کے نام، نام اُجل دینا بنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ پھلگن کہے سنو جن بھگت، میں نردھن ہو کے دیاں سنایا۔ جس دی آد جگاد لگی شرط، خد شرطیہ گیا آئی۔ جس طرح چاہو اوسے طرح لو ورت، و اتاورن تہاڈے نال رکھائی۔ بے تکو اُتے عرش، عرش دا مالک بے پرواہیا۔

جے جیکارا لاکے صدو فرش، آوندیاں دیر نہ لاگے کائیا۔ جے مرداں وچوں مردانہ سمجھو مرد، مددگیر اک اکھوائیا۔ جے گنتیاں کرو نال عدد، عداں دا شمار اکو نظری آئیا۔ جے لکھ چوڑاسی جیو جنت کرن تشدد، پر بھ دا کوئی کچھ نہ سکے وگڑائیا۔ جس نے اپنے کھمے اندر سارا کھیل دینا بدل، بدلی دو جہان دکھائیا۔ انصاف کرن آیا عدل، عدالت اکو اک جنائیا۔ جن بھگتاں دی لیکھے لاوے مز، منزل دیوے چڑھائیا۔ نام کنڈے تول کے وزن، دُھر دے لیکھے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پھلگن کہے گرکھو پر بھ نوں کدے نہ جانو مُردا، مرن جیون وچ نہ آئیا۔ جے بھگت نیتز تلو پھر دا تُردا، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیا۔ ساکھیاں ویکھو کرے کھیل پورے گر دا، سنگر بے پرواہیا۔ لہنا دینا جانو میل ملاوے پورب دُھر دا، جگ چو کڑی وچھڑے رہیا جڑائیا۔ جے ساجن سمجھو اپنی لوڑ دا، آسانسا پور کرائیا۔ جے راہ تلو کسے ہور دا، پھیر لکھ چوڑاسی وچ بھوائیا۔ جے آسرا تلو چرناں دی لوڑ دا، لوک پر لوک وچوں باہر کڈھائیا۔ جے کوئی تہاڈے اندر جھگڑا ٹھگ چور دا، کر کرپا کرے صفائیا۔ آگے بھيو کھلاوے منتر پھور دا، فرنا اپنا دے سمجھائیا۔ پینڈا نک جائے اندھ گھور دا، اندھ اندھیرا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پھلگن کہے ترو جن ساچے، سچ سچ سمجھائیا۔ لیکھے لا لومائی بھانڈے کاچے، کنجن روپ رہیا بنائیا۔ من واسنا کاہو بھاگے، بھاگو بھاگو بھاگو رے بھجو واہو داہیا۔ صاحب سوامی اکو لادھے، دو جہان جس نے باندھے، پلو سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ سنت سہیلے جس نے ساچے، گرکھاں رکھے جگ جگ لاجے، سکھاں دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سمبل نگر سوہیا وچ ماجھے، جتھے مجلس بے پرواہیا۔ جو لہنا دین گیا دوا بے، آپے اپنا لیکھ چکائیا۔ جنہاں دا تریتے وچ ساتھے، نرین نرائن دے ملائیا۔ جنہاں نے وشٹ دے کرمنڈل مانجے، اندروں باہروں کیتی صفائیا۔ راج نرین اوہناں دے نال رشتے کر کے آیا سانجھے، سوہنی گنڈھ پوائیا۔ اٹھ پھلگن نوں ہور دسنے پچھلے گواچے، واہ واہ جوڑ جڑائیا۔ بہتراں لیکھا آپے واچے، پردے پھول بھلائییا۔ پھلگن خوشیاں نال ناچے، ملی مان وڈیائیا۔ جن بھگتو اک دے لگو آکھے، جو آخر دے چڑھائیا۔ بنا پتا توں کسے کم نہیں آوندے چاچے، ساچی گود نہ کوئے ٹکائیا۔ جس پرکھ اکال دین دیال نے جگت والے جوڑ دینے ناتے، آگے بھگتاں وچ سائیا۔ جس ویلے درشن دین جائے پہلوں چرن رکھے تہاڈے مستک ماتھے، متھیا سر شٹ دیوے دکھائیا۔ پھیر نظر آئے ساکھیاں تے، ستمکھ ہو

کے شہد جنایا۔ کدے پاتشاہ تے کدے گھر جاوے بستر پائے، سوانگی اپنا سوانگ ورتایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان پُرکھ سمراتھے، سرب دا مالک اِکو نظری آئی۔

★ ۸ پھلگن ۲۰۲۱ بکرمی جسیر سنگھ دے گرہ پنڈ بھولے کے ضلع گرداسپُر ★

تخت نواسی شاہ سلطان، پت پر میثور وڈی وڈیایا۔ دیونہارا دُھر فرمان، آد جگاد جگ چوکڑی حکم سنایا۔ سچکھنڈ دوارے شاہو بھوپ راج راجان، ست ستوادی سو بھاپایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا دان، وست امولک اگم اتھاہ آپ ورتایا۔ نت نوت ویکھنہارا مار دھیان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کرنہارا پردھان، ترے گن مایا پنچ تت کرے کُرمایا۔ پاربرہم برہم کھیلے کھیل مہان، گھٹ گھٹ واسی پُرکھ ابناشی نرگن نور کرے رُشانیا۔ ایٹھے اوٹھے لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کمایا۔ شہد اگمی بولنہارا بے زبان، اناد انادی برہم برہمادی انراگی راگ سنایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ کھیلدا رہیا کھیل مہان، خالق خلق پرتپالک پاربرہم پر بھ اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ ہر وڈا وڈ صاحب نرکار، نر ویر اِکو نظری آئی۔ لیکھا جانے سدا جگ چار، چوکڑی اپنا حکم منایا۔ لکھ چوراسی کر اُجیار، چارے کھانی رہیا سمایا۔ چارے بانی بول جیکار، دُھر دا ڈھولا آپے گانیا۔ آون جاون کھیل اپار، پت پر میثور رہیا سمجھایا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ شہد اگمی جودھا سور پیر بکار، سٹ ڈلارا اک اپنایا۔ وشن برہما شو سیوادار، نت نوت سیوک روپ وٹایا۔ لیکھا جان سرب سنسار، حکمے اندر حکم ورتایا۔ دھرم دوارے سچ دوار، در درویش دتا بنایا۔ چتر گپت لیکھ اپار، کرم کانڈ ونڈ ونڈایا۔ لاڑی موت کر شنگار، تن مائی خاک سرب پر نایا۔ کھیلے کھیل اگم اپار، لکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے ہار، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ ساچی کرنی کرنیہارا، پُرکھ اکال اک اکھوانیندا۔

زِ رِگنِ نِروِیرِ ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر لکھ کے گئے وارا، کاغذ قلم شاہی گنڈھ پوائیندا۔ جس نوں آد جُگاد جُگ چو کڑی کردے گئے نِمسکارا، نمو نمو سرب سنائیندا۔ جس دا کلمیاں وِچ کردے گئے اِظہارا، ظاہر ظہور اپنا کھیل دکھائیندا۔ جس نوں پاربرہم پت پر میثور مئے سرب وِچ سنسارا، وڈ سنساری اپنا وِیس دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرے بھگونت، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دا لیکھا آد انت، بے انت بے پرواہیا۔ جس دا نام اگتا منت، گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولے رہے گائیا۔ جس نوں نیوں نیوں جھکدے سرب سنت، سیس جگدیس جھکائیا۔ جو لکھ چو راسی ڈھر دا کنت، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ جو گھرن بھنہنہارا بناوے بنت، پنج تت کایا مائی پوچ پُچائیا۔ جو پاربرہم برہم بنائے اپنی انس، سربنس دے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ساچی کرنی کردار رہیا جگ چار، کلجگ انتم کھوج کھوجائیا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ کر کے خبردار، بے خبر رہیا اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو نین اٹھال، لوچن اک کھلائیا۔ جس دے آگے کردے گئے سوال، نت نوت جھولیاں ڈاہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ویکھن آیا وِچ جہان، لوک مات پھیری پائیا۔ سچ سندیشہ نر نریشا دیوے آن، بودھ اگادھ شبد اناد کرے پڑھائیا۔ بھگت سہیلا ہووے مہروان، گر چیل رنگ رنگائیا۔ چکا ونہارا جم کی کان، آون جاون پنڈھ مکائیا۔ دھرم رائے دا لیکھا آیا مُکان، دند دیوے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ کہے میں ویکھاں پر تکھ، پاربرہم پر بھ اپنی دھار چلائیندا۔ سب توں نرالا ہو کے وکھرا وکھ، بے پرواہ اپنا کرم کمائیندا۔ دین دِیال ہو سمرتھ، مہما اکھ آپ درڑائیندا۔ جن بھگتاں جھولی پا کے حق، حقیقت پچھلی کھوج کھوجائیندا۔ بے شک کایا بھانڈا ٹھیکر سب دا جانا بھج، تھر رہن کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی کہے میں ویکھی ویہہ سو اگی، جو کلجگ انتم آئیا۔ جتھے پاربرہم پت پر میثور چار ورن بناؤنی ساچی سکھی، ساکھیات دے سمجھائیا۔ جس دی دھار سب توں نکھی، کھنڈا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ اکو گو بند جانے جس نوں ماچھو واڑے ملی چٹھی، دُوبے سمجھ کسے نہ پائیا۔ گر اوتار ہتھ کسے نہ دتی، چار جگ نہ کوئے کھلائیا۔ اوہدی سطر باریک نکئی، اکھراں وِچ نہ کوئے پڑھائیا۔ ایہو سمت ایہو متی، مٹر پیارا گیا جنائیا۔ قلم شاہی کسے نہ لکھی، کاغذ نظر کوئے نہ آئیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ویہہ سو اگی کہے میرا آیا ویلا، جگ چوکڑی بیٹھی دھیان لگائیا۔ کس بدھ کھیلے کھیل گروگر
چیلہ، چیلہ گر اپنا روپ دکھائیا۔ پاربرہم پر بھ ہوئے سجن سہیلا، ست سوامی دیا کمائیا۔ لکھ چوراسی نالوں ہو کے وہلا، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیا۔ اپنا دھام
دکھائے نوپلا، جتھے دیکھن کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ویہہ سو اگی کہے میں آگئی جگ، جاگرت جوت
نظری آئیا۔ چار جگ دے پچھلے لیکھے دتے چھڈ، جھگڑا دتا مکائیا۔ میں سب نالوں ہو کے اڈ، ڈھر دا محم رہی جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پت پر میثور
جس دا آد جگادی اکو چھند، سو صاحب سوامی اپنا نام رہیا درڑائیا۔ جس دے اندر لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کیتے بند، باہر نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دی
رسنا جہوا صفت کرے نہ بتی دند، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بیٹھی لکھ چھپائیا۔ جو دین دیال ٹھاکر سوامی گہر گمبھیر سور سربنگ، دو
جہانناں والی اک اھوائیا۔ جس دے درتے وشن برہما شو گنیش عیسیٰ موسیٰ محمد منگن منگ، تیی اوتار دس گر بیٹھے سیس نوائیا۔ بھگت کہن پر بھو ساڈی اپنے
نال گنڈھ، ٹٹی گنڈھنہار اکو نظری آئیا۔ سورج چند منگن منگ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب
تیری اک سرنائیا۔ ویہہ سو اگی کہے میرے بھگوان، بھانڈا بھرم دے بھنائیا۔ میں منگاں ڈھر دا دان، ڈھر دے مالک جھولی دے بھرائیا۔ تیرا لیکھا اگم
مہان، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ اٹھ ویکھ مار دھیان، بے نظیر نظر اٹھائیا۔ ست ستوادی بن مہروان، محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ چار گنٹ دے ویران،
دہ وشا دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ کلج کوڑ جھلے نشان، ست سچ نہ کوئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھے کوئی نہ آن، کروٹ اپنی نہ کوئے بدلایا۔ سرشٹ
سبائی ہوئی حیران، ہر کاروپ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے دے سمجھائیا۔ ٹھانڈے در دے
سندیشہ، ست ست دے درڑائیا۔ پاربرہم وڈ نریشا، نر نرائن تیری اوٹ تکائیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل ویکھا، ستجگ تریتا دواپر کلج مات ہنڈھائیا۔ گر
اوتار پیر پیغمبر تیری دے دے گئے بھڈیا، آپ اپنا بھیت کرائیا۔ تیرا شبد اکو بیٹا، جگ چوکڑی نہ جنے نہ مرے لکھ چوراسی اپنے محکم بھوائیا۔ وڈ ملاح
کھیوٹ کھڈیا، نرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ تیرا بھگتاں سنگ سدا پیتا، ہتکاری نظری آئیا۔ آد پُرکھ پر بھ کر لے اوہ چیتا، چیتن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جس

ویلے شبد سُت نوں دو جہان دا دتاسی ٹھیکا، ٹھیکیداری اک دکھانیا۔ اوس ویلے نرگن سرگن بن کے دو آدوے دا نرگن ایکا، ایکا ائی دتی بنانیا۔ بھاگ لگا کے سچکھنڈ دیسا، تھر گھر پردہ دتا اٹھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر نال ترانیا۔ پُرکھ اکال کہے میتوں آگئی یاد، پورب نظری آئی۔ جس ویلے شبد سُت کری فریاد، تھر گھر اپنی الکھ جگانیا۔ میں سچ پریتی بھر کے اک آواز، اگئی ناد دتا لگانیا۔ ڈونگھا رکھ کے وچ راز، رمز اپنی اک سمجھانیا۔ تیرا جگ ویکھاں کھیل تماش، لکھ چوراسی جھولی پانیا۔ گر اوتار بنا کے داس، داسی روپ دکھانیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نئی نئی سنا کے بات، کہات اپنی دیاں درٹانیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں جس ویلے کلجک انت آوے اندھیری رات، چارکنت دہ دتاست سچ نہ کوئے رُشانیا۔ اوس ویلے پچھاں تیری وات، مہروان ہو کے ویکھ دکھانیا۔ سُت شبد آگوں جوڑ کے کہا ہاتھ، پر بھو تیری بے پرواہیا۔ میں بالا نڈھا انا تھاں انا تھ، بلدھار نہ کوئے جنانیا۔ میری اکو منگ اکو آس، تیرے چرناں دیاں ڈکانیا۔ جس ویلے نرگن ہو کے آویں آپ، جوتی جاتا پھیرا پانیا۔ بھگتاں رکھیں سدا ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ اکو ہووے تیرا جاپ، اکو نام سمجھانیا۔ مالک بنا دھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوانیا۔ تیرے گرکھاں توں دھرم رائے نہ منگے حساب، چتر گپت لیکھ نہ کوئے چکانیا۔ ایہہ چکاونا آپ رواج، رسم دینی بنانیا۔ جیہہ لیکھا لکھیا نہیں وچ کسے کتاب، سو اپنا حکم دینا ورتانیا۔ میں نیوں نیوں کراں آداب، چرناں سپس جھکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی اک سرانیا۔ پُرکھ اکال کہا سُت شبدی سُت، سچ دیاں درٹانیا۔ جس ویلے آوے سہنجی رُت، سر تیرے ہتھ رکھانیا۔ بھگت بنا کے اپنے سُت، تیرا جوڑ جڑانیا۔ توں حکمے اندر دھرم رائے لینا پچھ، سچ سندیش سنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے ہتھ دے وڈیانیا۔ سُت ڈلارا کہے میرے اکال، اکل کل تیری وڈیانیا۔ جے ہوویں آپ دیال، دیناں گلے لگانیا۔ میں ویکھاں تیرے لال، بھگت سہیلے کھوج کھوجانیا۔ جنہاں وسیں اندر نال، باہروں بیٹھا روپ چھپانیا۔ ناتا توڑ کے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنی گنڈھ پوانیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ سچ احوال، حالت دیاں بدلانیا۔ ویہہ سو ائی بکرمی کھیل کمال، انت آخری دیاں درٹانیا۔ جن بھگتاں کراں بحال، لہنا دینا سرب مکانیا۔ بن تیرے پچھے کسے نہ کھاوے کال، مہاکال نہ کوئے چترانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ سُت شبد کہے پر بھ آگیا وقت، ویلا

دئے گواہیا۔ لے انگڑائی وچ جگت، جاگرت جوت کر رُشناہیا۔ تیرا لہنا دینا نال بھگت، ایہو نظری آہیا۔ تیری آد جگادی شرط، سد شرع دینی بدلاہیا۔ تیری کرنی وچ نہ آوے فرق، فیصلہ دے سناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتاہیا۔ دُھر دا حکم کرے ہر عدلی، عدالت ساچی سچ سمجھایا۔ پچھلی کھیل کرے سب بدلی، بدلہ سب دارہیا مکاہیا۔ رائے دھرم چل کے آونا مزو مزلی، منزل اپنی سچ سمجھایا۔ چترکپت لیکھا اٹھا کے آونا بغلی، بھجنا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سناہیا۔ رائے دھرم آئیڑے، ہر کرتا آپ جناہیا۔ بھگتاں بنھنے ساچے بیڑے، بندھن رہیا جناہیا۔ جنم مرن دے چلنے جھیرے، جھگڑا رہے نہ راہیا۔ سوہنے وسنے ساچے کھیڑے، مندر اک جناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھ آپ سمجھایا۔ رائے دھرم کہے میرے جگدیش، صاحب تیری سرناہیا۔ میں حاضر ہو یا بیس اکیس، در ٹھانڈے سپس نوہیا۔ ساچا حکم دس حدیث، کراں حق پڑھایا۔ جے توں بھگتاں بدلن آیا ریت، میں ساچی سیو کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دارہیا چکاہیا۔ سری بھگوان کہے سُن سچ سندیشہ، دُھر دا دیاں جناہیا۔ پُرکھ اگئی حکم ایکا، آگے سکے نہ کوئے مٹاہیا۔ کرے کھیل سچھنڈ نواسی نر نریشا، نر نرائن اینکار اپنی کل دھراہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت رہیا بناہیا۔ رائے دھرم کہے سُن پر بھو ٹھا کر، ست سچ میری عرضوہیا۔ گھر گسپھر ڈونگے ساگر، تیرا بھو کوئے نہ آہیا۔ سورپیر وڈ بہادر، تیری اک سرناہیا۔ جے توں کرن آیا عدل، انصاف اپنے ہتھ وکھایا۔ میں دُور دُراڈا چل کے آیا پیدل، اپنا پندھ مکاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بخشہ اک سرناہیا۔ سُن کے حکم اٹھیا اٹھ پھگن، اٹھاں تیاں ویکھ وکھایا۔ جس نوں پین لگا سگن، اوس آتما ہوئی انت جڈاہیا۔ جس دا لیکھا لگا ودھن، وعدے نال دیا کماہیا۔ جس دا کوئی نہ جانے یتن، بدھی سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جیہڑی پھر وستی اوسے وطن، آتم ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لایا۔ ملاح بن کے بیڑا لایا پتن، منجھدھار نہ کوئے رُٹھایا۔ رائے دھرم نہ آیا سدن، چترکپت نہ لیکھ وکھایا۔ جمدوت سواس نہ آیا کڈھن، لاڑی موت نہ کوئے پرناہیا۔ لانبو لایا کوئی نہ آگن، دھواں دھار نہ کوئے وکھایا۔ ایشان کیتا نہ کوئے نگن، ناتا جگت نہ کوئے تڑاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر دا مالک سوامی، ہر کرتا دیا کماہندا۔ آد جگاد انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائندا۔ جس دی صفت

کرے چارے بانی، راگاں ناداں وچ ڈھولا شبد لائیندا۔ جس دے حکمے اندر چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سبتج سوبھا پائیندا۔ سو شاہو بھوپ وڈ سلطانی، دُھر فرمانا حکم درڑائیندا۔ رائے دھرم سُننا لا کر کانی، بھيو اُبھیدا آپ جنائیندا۔ بے شک لکھ چوراسی جیو جنت سرشٹ سبائی فانی، انت نظر کوئے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں دی سب توں دکھری کہانی، ہر کرتا آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ سُنائیندا۔ دُھر دا حکم سُن دھرم راج، راجن راج آپ جنائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں دا انت ہووے کاج، بھيو اُبھیدا دیاں گھلایا۔ تُوں درتے بن کے جاویں داس، سیوک اپنا رُپ وٹایا۔ ہوئی جہی سندیشہ دیویں آپ، اگئی آواز سُنایا۔ جن بھگتو سوہنگ کر لو سچا جاپ، ویلا اتم گیا آئیا۔ پچھلے جنم دا کرم دا لہہ جائے پاپ، اگے لیکھ نہ کوئے دکھایا۔ پھر جوڑ کے دوویں ہاتھ، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جیکارا دینا لگایا۔ پنجاں منٹاں پچھوں میں نظری آواں ساکھیات، جن بھگتاں ستمگھ سوبھا پائیا۔ جس دا کسے نہیں لکھیا کوئی حساب، سو لیکھا دیواں جنائیا۔ ایہہ سنجگ دا راج، کلج وچوں دیاں بدلایا۔ چترگپت کہے میں ڈھائی گھڑیاں پہلوں بند کراں کتاب، بھگتاں لیکھا دیکھن کوئے نہ پائیا۔ نیڑے آ کے کہاں واہ شاہاش، جو بیٹھے اکو پُرکھ منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرناٹیا۔ دھرم راج کہے میں دیواں اپنا سچ ثبوت، بھگتاں دیاں جنائیا۔ میرا کوئی نہ آوے دُت، دُشٹ رُپ نہ کوئے دکھایا۔ پہلوں دیکھ کے چارے کوٹ، دہ دشا کھوج کھوجایا۔ جتھے بھگت منارا اُج عروُج، عرش قُرص دیکھاں چائیں چائیا۔ اوہ ساڈھے تن ہتھ مندر میتوں دسے محفوظ، چاروں گنٹ بیٹھا بے پرواہیا۔ جیہڑے چڑھ گئے منز لے مقصود، مقصد اپنا حل کرائیا۔ اوہناں پنج تت کایا چولا چھڈنا پنج بھوت، تن مائی خاک ملائیا۔ آتم پر ماتم میلا ساچے بھوپ، شہنشاہ اپنے رنگ سمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ رائے دھرم کہے پر بھو تیری مہروانی، میں اپنی جھولی پائیا۔ اپنے بھگتاں دس نشانی، جو ویلے انت بھل نہ جایا۔ میتوں ہونا نہ پئے حیرانی، احسانی دے سمجھایا۔ تیرا جلوہ نور نورانی، جوتی جوت ڈگمگایا۔ تُوں بھوپ شہنشاہ شاہ سلطانی، دو جہاناں اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اُبھیدا دئے گھلایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن راجے دھرم، دھرنی اُتے دیاں سمجھایا۔ جنہاں دا میرے لیکھے لگا کرم، کرم کانڈ گئے گوائیا۔ ناتا توڑ کے ورن برن، ذات پات گئے مٹایا۔ پُرکھ اکال دی ساچی سرن، چرن کول دھیان رکھایا۔ اوہناں دا

لیکھا مرن جنم، جنم مرن رہن نہ پائیا۔ جو ساچا ڈھولا پڑھن، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ اوہناں دے کھ وچ لگنا سگن، میں سمنگھ ہو کے دیاں لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رائے دھرم کہے پڑکھ سمرتھ، میری تیرے اگے عرضوئیا۔ میری کھول دیویں اوہ اگھ، نیتز آپ کھلایا۔ تیرا کھیل ویکھاں سچ، ساکھیاں نظری آئیا۔ جس ویلے بھگتاں دیویں حق، حقیقت وچوں وڈیائیا۔ ویلے انت سر دے کے رکھیں ہتھ، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دینا چکائیا۔ پڑکھ اکال کہا سُن دھرم ڈلارے، دھرنپت دے وڈیائیا۔ جو بھگت سہیلے میت مُرارے، دُھر دے سچن نظری آئیا۔ اہناں کاج آپ سوارے، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ویکھ وکھائے ساڈھے تن ہتھ کا یا مندر مینارے، گھر گھر وچ کھوج کھوجایا۔ رائے دھرم تیری اگھ اوہ اگھاڑے، جس دانور اپنے وچ چھپایا۔ جن بھگت وکھائے دُھر دے لاڑے، نار پڑکھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جنہاں دے سیس بندھائے سچّی دستارے، دُھر دے مالک دے بنایا۔ کھ سگن لگائے اپراے، امرت رس مٹھا دے جنایا۔ نکلی وڈی اکو دھارے، دھرنی دھرت دھول خوشی منایا۔ ساچا تلک لگے للاٹے، پورب گھاٹے پور کرایا۔ گرگھ رہے نہ کوئے ادھ واٹے، راہ وچ نہ کوئی اٹکایا۔ جاون گاؤندے ساچی گاتھے، تُوں میرا میں تیرا دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ رائے دھرم تُوں تھوڑی منزل دینا ساتھے، اگے نیوں کے سیس جھکایا۔ اوتھوں ٹیک کے اپنا ماتھے، بیٹھنا کھ بھوایا۔ اگے شبدي کھیل تماشے، ہر کرتا دے جنایا۔ اُس توں اگے آپ آپے، شبد اپنے وچ ملایا۔ جتھے نہ کوئی بھین بھائی باپے، سچن سین نہ کوئے رکھایا۔ اوتھے کھیل پڑکھ سمراتھے، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رائے دھرم کہے میتوں یاد اٹھ پھگن، رت بسنتی نظری آئیا۔ جو بھگت سہیلے پر بھولے چن، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھایا۔ جگ چوکڑی بچھوں فریاد لئی سُن، دُھر دے مالک ہو سہایا۔ لیکھا جان کے گن اوگن، کرنی کرتا کھوج کھوجایا۔ انتر اُپجا کے نام دُھن، دُھنی ناد دتاشنوایا۔ پڑدالاہ کے اگمی سُن، مَن دتی تڑایا۔ کرپا کر کے مالک گل، جن بھگتاں دی کل دتی بدلایا۔ ٹھاکر ہو کے پایا لُل، قیمت آپ چکایا۔ ویکھیں رائے دھرم نہ جائیں بھل، لیکھا منگن کدے نہ آئیا۔ ایہہ گرگھ اگمی بھل، بوٹا گو بند رہیا مہکایا۔ جنہاں دا تول اکو تل، دھڑی ماسے سیر نہ کوئے وکایا۔ ایہناں انت جانا نہیں رُل، نرک سُرگ نہ کوئے بھوایا۔ دوزخ بہشت

نہیں جانا بھل، دوسرے دن نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دے لیکھے رہیا مُکائیا۔ رائے دھرم کہے میں دیکھاں اوہ دستار، جس نوں دست نہ کوئے لگائیا۔ میں دیکھاں اوہ سواد، جو مٹھیاں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں نکیاں وڈیاں کراں آداب، سوہنا سپس جھکائیا۔ لیکھا پچھاں نہ کوئے حساب، ہستی اپنی دیاں مٹائیا۔ جس دوارے سناں تیرا جاپ، توں ہی توں نظری آئیا۔ اوتھے نہ کوئی کرم نہ پاپ، وڈ پرتاپ تیری سرنائیا۔ رُوح بُت دوویں دسن پاک، پلیتی خاک نہ کوئے دکھائیا۔ میں پر بھو ماراں اک آواز، تیرا شبد سچا سنائیا۔ جن بھگتاں اندروں جانا جاگ، تیرا ویلا نیڑے آئیا۔ سچ شبد دالے لے واک، ویلا وقت لے سہائیا۔ شبدی گر آونا آپ، بان اگم اٹھائیا۔ میں تھوڑی واٹ جانا تیرے ساتھ، اگے میرا زور چلے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہار وڈائیا۔ چترگپت کہے سُن دھرمی راجے، میں تیتوں دیاں سنائیا۔ میری کسے کم نہ آئی ایہہ کتابے، جو بنا کُتب خانیاں لئی بنائیا۔ میتوں لبھے نہیں لیکھ گواچے، بھیو نہ کوئے درڑائیا۔ میں سمجھیا نہیں کوئی دیباچے، وندن وند نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کھیل بے پرواہیا۔ دھرم رائے کہے سُن چترگپت، میں تیتوں دیاں سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت بھگتاں تارن آیا مُفت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہتھ رکھ کے اوہناں دی پناہ پُشت، پچھلے لیکھے رہیا مُکائیا۔ اوتھے تیرا میرا حساب کی رہے دُرست، جنہاں دی دوستی لگی نال بے پرواہیا۔ بے شک لکھ چوڑاسی واسطے اسپس بڑے چُست، چارے کھانی جگ چو کڑی دتی کھپائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں دی بنھ کے مُشک، کُننھی نرک دتا بھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چترگپت کہے اوہ کیہڑا بھوپ، رائے دھرم دے سمجھائیا۔ رائے دھرم کہے جس دا رنگ نہ کوئے رُپ، چکر چہن نظر کسے نہ آئیا۔ اوہ سے چارے کوٹ، دہ دشا رہیا سمائیا۔ جس دے وڈے چھوٹے ننگے اسپس سارے پُوت، تھوڑی تھوڑی سیوا دتی لگائیا۔ سو صاحب سوامی کلجگ انتم بھگتاں آگیا سوٹ، سو تر دھاری بے پرواہیا۔ ساچی کر کے خالی کوٹ، گرگھاں دی کایا کُٹیا دتی وسائیا۔ اندروں کڈھکے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ دتی لگائیا۔ اپنے رنگ رنگا کے پنچ تت کایا کلبوت، کلمہ بنا کعبیوں دتا پڑھائیا۔ مُجت وچ آ کے ملیا اوہ محبوب، پروردگار سانجھیا ر جلوه نور خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دے لیکھے رہیا مُکائیا۔ چترگپت کہے اوس دا کتھے وسیرا، کچھ میتوں دے درڑائیا۔ دھرم

رائے کہے اوہ نیرن نیرا، دُور دُراڈا دوویں رُپ وٹائیا۔ جن بھگتاں سدا سدا سد سے کایا کھیڑا، نچ نیتز ستمکھ نظری آئیآ۔ منمکھاں نال کردار ہے جھیڑا، جگ چوکڑی پلُو نہ کسے پھڑائیآ۔ کلجگ اتم صدی ویہویں ویکھ اندھیرا، نرگن نرُویر نرِنکار نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں لکھ چوہراسی کٹن آیا گیرا، اون گون نہ کوئے بھوائیا۔ رنگ رنگا کے گروگر چیلآ، چیلآ گرشدی سرتی دے دکھائیا۔ مہروان ہو کے کرے مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کایا کنچن بنھن آیا بیڑا، ماٹی خاکی سو بھاپائیا۔ اوتھے زور نہ چلے نہ تیرا نہ میرا، راجا دھرم پتھر کپت رہیا سنائیآ۔ اوس کہا کتھے لایئے ڈیرہ، کون دھام ملے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیآ۔ ڈیرہ لاؤن دا سچ استھان، تیتوں دیاں جنائیآ۔ جنہاں بھگتاں سنگ ملے بھگوان، بھگوان اپنا بھجو چکائیآ۔ اوتھے نیوں نیوں سجدہ کرنا سلام، بندنا ڈنڈاوت اک درڑائیآ۔ لیکھا منگے نہ ونج جہان، لہنا حساب نہ کوئے دکھائیآ۔ اوہناں نال مل کے اندر گاؤنا اک گان، ڈھولا سچ پڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اگما آپ سنائیآ۔ حکم اگما سنا آخیر، ویلا وقت دے گواہیا۔ جس دی بدل دتی تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جس دی تٹاں والی چھپین والی سی تصویر، ماٹی خاک ملائیآ۔ اوس دی بنھ کے ساچی دھیر، دھیرج دتی دھرائیا۔ کر کے کھیل گھر گمبھیر، بے نظیر بے پرواہیا۔ جنم کرم دی کٹ زنجیر، شرع شرع وچوں بدلایآ۔ لیکھا چکا کے سنگھ جسبیر، جس دو جہان دے وڈیائیآ۔ آگے جن بھگتاں دی کرن آؤنا تعمیل، دوہاں دی سیوا سچ سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ دوویں کہن سانوں منظور، منزل بےٹھے پندھ مکائیآ۔ جن بھگتاں سدا حضور، حاضر حضرت نظری آئیآ۔ اسیں بنے رہیے مزدور، چاکر نظری آئیآ۔ تیرا پر بھو سندیشہ دیئے ضرور، اندر وڑ کے حکم سنائیآ۔ کایا ت وجا کے تنبور، ڈھولا چھند سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سنگ نبھائیآ۔ دُھر دا سگلا سنگ نبھاوانگا۔ جن بھگت سہیلے دُھر دے انگ لگاوانگا۔ آسانسا پوری کر کے منگ، منزل ساچی آپ چڑھاوانگا۔ سب دا لیکھے لا کے پندھ، مانس جنم کھوج کھوجاوانگا۔ سوہنا سکھلا دس کے ڈھنگ، ڈھولا اكوناد وجاوانگا۔ آتم پر ماتم پا کے گنڈھ، برہم پار برہم سماوانگا۔ نجانند دے کے سچ اند، اند اند وچوں دکھاوانگا۔ بھجو گھلا کے برہم ہنگ، ہنگ برہم رُپ سمجھاوانگا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ہون نہ دیواں تنگ، پوڑے ساچے آپ چڑھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے

میل ملاوانگا۔ گھر ساچے میل ملاویگا۔ دینِ دیال دیا کماویگا۔ چترکپت تیرا لیکھا تیری جھولی رکھاویگا۔ رائے دھرم، نہکرمی اپنا کرم کماویگا۔ جن بھگتاں کوئی نہ آوے پھرن، شبدي ميلا اپنے گھر دکھاویگا۔ سنت سہیلے ساچا ڈھولا پڑھن، مردنگ نام الاویگا۔ منزل اگئی پوڑی چڑھن، جس گرہ ہر جو اپنی کھیل کھلاویگا۔ پُرکھ اکال جنائے ساچی سرن، سرنگت اک دکھاویگا۔ آگے لیکھا چک جائے مرن ڈرن، لکھ چوڑا سی نہ کوئی بھواویگا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں دا اپنے نام کنڈے کیتا وزن، اوہناں دا تول نہ کوئی تُلواویگا۔ رائے دھرم چترکپت دوویں گئے جھک، پر بھو سرن تیری سرنایا۔ پہلوں شبد توں لینے بچھ، نیوں کے سیس نوانیا۔ کی کرنا اسیں کچھ، دُھر فرمانا دے سمجھایا۔ جے اوہ کہے بھگتاں اتے بھگوان گیا تھہ، سنیہہڑا اک درڑایا۔ ساڈا اوتھے پینڈا جائے مک، قدم آگے نہ کوئی اٹھایا۔ تیرے بھگتاں نیوں نیوں جائے جھک، نیز نیناں درشن پایا۔ جنہاں دے اندر سچ سچ، ست ستوادی نظری آیا۔ اوہ لیکھے لگے مانس منٹھ منس، آپ آپا تیری جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، مستک لیکھا دینا بدلایا۔ پر بھو کہے جو دُھر دے بھگت، تنہاں بھگوان دے وڈیایا۔ اوہ اُجل سدا جگت، جاگرت روپ نظری آیا۔ اوہناں دے انتر اگئی شکت، شخصیت پر بھو دتی جنایا۔ کوڑی کریا توڑ کے حرص، ہوس بیٹھے بھجھایا۔ اوہناں دے اندر اکو سری بھگوان ملن دی تڑپ، ناتا دنی نالوں تڑایا۔ بھگتاں وچ صرف ایہو اک فرق، جو وچھوڑے دے فکر اندر بیٹھے اپنا آپ مٹایا۔ ایہہ کیسر کہے میں اوہناں نوں لگنا تلک، جنہاں دا تل اندروں کرے رُشایا۔ اوہناں دا من منسا وچ نہ جائے خسک، خواہش نال نہ کرے گڑمایا۔ تئاں والا نہ ہووے عشق، آتم پر ماتم وجدی رہے ودھایا۔ ایہہ بچن سُن کے راجا دھرم چترکپت دوویں کہن بھگتاں دی ساڈے ہتھ وچوں نکل گئی لسٹ، فہرست نظر کوئی نہ آیا۔ ایہہ کہانی رام چندر نوں دس کے گیا سی وششٹ، اکھراں وچ نہ کوئے جنایا۔ جس ویلے موُسے دی کھلی سی درشٹ، جلوہ نظری آیا نورِ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گہر گسپھر بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنے وچ چھپایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دُھر دا دان، آد جگاد مہروان، محبوب مالک خالق پرتپالک بے پرواہ بے پرواہی وچ سمایا۔

☆ ۱۰ پھلگن ۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ ترن تارن ضلع امرتسر ☆

سنگر صاحب سدا سنگ، ساتھی اک اکھوائیندا۔ مانس جنم پوری منگ، حرس ہوس مٹائیندا۔ سچ نُماری چاڑھ رنگ، دُرمت میل دھوائیندا۔ چرن پریتی بخش انند، پرمانند وکھائیندا۔ دُھر سندیشہ اِکو چھند، ساچا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیندا۔ رنگ کہے میرا رُپ اولّا، سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں پھراں اک اِکلا، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ کوٹاں وچوں کسے گرگھ پھڑاواں پلا، اپنی گنڈھ پوائیا۔ پریم پریتی اندر رلا، سوہنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ رنگ کہے میتوں آیا دھرواس، ملی مان وڈیائی۔ پر بھ پوری کرے آس، چنتا دے کھائیا۔ من نہ ہوئے اُداس، ساتک ست سچ دے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چرن کول لئے راکھ، ساکھیات ہوئے سہائیا۔

☆ ۱۱ پھلگن ۲۰۲۱ بکرمی سُرجیت سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

جنم کرم دامالک ایک، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ نت نوت دیونہارا ٹیک، مہر نظر نال ترائیندا۔ پورب چکاونہارا لیکھ، نام بھنڈارا جھولی پائیندا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ کایا دیس، محل اٹل اک وڈیائیندا۔ ست سچ دے سندیش، دُھر فرمانا اک سٹائیندا۔ بھگت سہیلے گرگھ ویکھ، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ جنم کرم دامالک سوامی، ہر کرتا آپ اکھوائیا۔ لکھ چوڑاسی انتر جامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ دیونہارا ست نشانی، دست امولک جھولی پائیا۔ بخشنہارا چرن دھیانی، لو انتر آتم لایا۔ سٹاونہارا سچ کہانی، بھيو اُبھیدا دے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جنم کرم دامالک ٹھاکر، پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ ویکھنہارا جگت جہان ساگر، سرشٹ سبائی کھوج کھوجائیندا۔ گرگھاں نرمل کرم کر اُجاگر، سوچھ سرُپی رُپ پرگٹائیندا۔ چرن کول دے کے آدر، اندر باہر پڑدا لائیندا۔ آتم پر ماتم ہو کے حاضر، نرگن درس وکھائیندا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا آپ مُکائیندا۔ جنم کرم دا کرتا کرتا، جُگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ بھگت وچھل گرور گر دھار، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ گرگھ گرگھ سنت سہیلے لئے اٹھال، ست ستوادی ہو سہائیا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجال، جیون جگت دے سمجھائیا۔ دھرم دوارا اک وکھال، ساچا مندر دے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ جنم کرم دا مالک بھگونت، بھگون اک اکھوائیندا۔ جس نوں جھکدے سادھ سنت، سچ سگھاسن سو بھاپائیندا۔ جس دانام ندھانا منت، جگ چوکڑی صفت صلائیندا۔ جس دا کوئے نہ جانے انت، بے انت کھیل وکھائیندا۔ جو ویس وٹا کے جگا جگت، سنجگ تریتا دواپر کجگ آپ ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچی دھار چلائیندا۔ جنم کرم دا مالک بھگوان، بھگون اک اکھوائیا۔ جو دیونہارا جیا دان، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جس نوں لگھ چوراسی سخیاں نیا کاہن، مہروان وڈی وڈیائیا۔ جس دا جھلدا اک نشان، دو جہاناں سو بھاپائیا۔ جس نوں سجدے کر کر سارے گان، ڈھولیاں وچ الائیا۔ سو سب دا لیکھ چکائے آن، پورب ویکھے تھاؤں تھائیا۔ جنم کرم دی کرنی کر پروان، ساچی سرن اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جنم کرم دا مالک پر بھ، سو پُرکھ زرنجن اک اکھوائیا۔ سنت سہیلے لئے لہ، لگھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ امرت جام پیا کے مدھ، سچ خُماری دے چڑھائیا۔ نج نیتز کھول کے اکھ، پر تکھ روپ وٹائیا۔ بھگتن میلا ہس ہس، سو ہنگ ہنسا دے سمجھائیا۔ سنت سہیلا ہو کے وس، نت نوت سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ جنم کرم دا مالک کرتا، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ جس دا تھم سدا جگ چار، دو جہان نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا کھیل زرنجن سرگن دھار، لگھ چوراسی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چرن سرن سچّی سرنائیا۔ جنم کرم پر بھ بناون یوگ، سمرتھ وڈی وڈیائیا۔ جنم کرم پر بھ مٹاون یوگ، جوں بھاوے توں چلے سچ رضائیا۔ جنم کرم کٹنہارا ہوئے روگ، دُکھڑے درد گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جنم کرم پر بھ کا رنگ، جگ جگ کھیل کھلائیندا۔ بھگت سہیلا ہو کے سنگ، دُھر درگا ہی میل ملائیندا۔ انتر آتم دے انند، پر ماتم وچ سمائیندا۔ ساچا دُھولا گا کے چھند، تیرا میرا تیرا اکو روپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ جنم کرم پر بھ دا تھم، نہ کوئی میٹے

میٹ مٹائیا۔ جگ چو کڑی نہ کسے کولوں مکن، پلو سکیا نہ کوئے چھڈائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بچھن، پر بھ آگے سیس نوایا۔ کس ویلے کرماں دا لیکھا آوے مکن، جنم ملے وڈیایا۔ سنت سہیلے ساچے اٹھن، نرگن سرگن روپ لین انگڑایا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے اِکو صاحب جھکن، دوسر اِشٹ نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ جنم کرم کہے میں گو بند داس، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ سدا سدا سد رکھی آس، اپنی آپ ودھایا۔ جس ویلے اُتجے ستجگ ساچی شاخ، سوہنا اپنا روپ دھرایا۔ اوس ویلے ویکھاں کھیل تماش، لوک مات دھیان لگایا۔ جس نوں سارے کہندے پت پر میثور ساڈا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ اوس دا اگتا اِکو جاپ، دُھر دی کرے پڑھایا۔ بھگتاں دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ جنم کرم کہے اوتھے ساڈی کوئی نہ چلے بات، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس دا حکم سب دی پوری کرے آس، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ مہروان ہو کے بھگتاں سدے پاس، چرن کول دے سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جنم کرم کہے ساڈا گیا زور، جابر اِکو نظری آیا۔ جس دے ہتھ سب دی ڈور، لکھ چور اسی بندھن پانیا۔ ویکھنہارا اندھ گھور، گھر گھر کھوج کھوجانیا۔ اوس نوں ساچے بھگتاں دی سدا لوڑ، گُرکھاں وچ اپنا ڈیرہ لایا۔ بھو مکا کے مور تور، تورا مورا دتا کھپایا۔ دُور دُراڈا وس کے کول، نیرن نیرا نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اِک اٹھایا۔ جنم کرم کہے ساڈا مک جائے جھگڑا، لیکھا رہن کوئے نہ پانیا۔ جنہاں نوں پر بھ مارگ دتا اگلا، بچھلا لیکھا لیکھے لایا۔ سو گُرگھ گُرگھ ہر جن کیوں رہے اندھلا، دُھندھوکار دے گوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، بھگوان اپنا رنگ رنگانیا۔

☆ ۱۲ پھلگن ۲۰۲۱ بکرمی نچھتر سنگھ دے گرہ دوراہا ضلع لدھیانہ ☆

گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، نرگن ہو کے نرگن دھار سیس نوایا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی کرپا دھار، ساچا سنگ نبھایا۔ سچ سوامی میت مُرار، تیری اک سرنایا۔ جگ چوکڑی کھیل کھیلے وچ سنسار، سنجگ تریتا دوپر کھلج لوک مات ہنڈھایا۔ شبد اگئی ناد دُھن تیرا بولدے رہے جیکار، راگاں ناداں وچ شنوایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کردے رہے خبردار، دو جہان سری بھکوان تیرا نام سندیش سنایا۔ نرگن ہو کے سرگن کردے رہے پیار، پنج تت کایا ترے گن پیتا ٹھانڈا سیتا ہو کے تیرا رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے اگئی ور، بے پرواہ تیری سرنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن سجدہ، درگاہ ساچی سیس نوایا۔ توں ٹھاکر ہوں سیوک ابناشی تیرا بردا، سچ بندگی ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دے جنایا۔ نرگن نوری جوتی جاتے چاڑھ اگئی چندا، گھر ساچی کر رُشایا۔ توں آد جگادی دین دیال صاحب بخشندا، مہروان بے پرواہیا۔ چار کنت دہ دشا پُرکھ اکال تیری رسنا جہوا پتی دند کرے نندا، آتم پر ماتم صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ بھيو ا بھيو بھيد نہ چکے جيو پنڈا، پڑدا اوہلا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، صاحب تیری سرنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے جھک، جھک جھک سیس نوایا۔ سو پُرکھ نرنجن ساڈا پینڈا رہیا مک، در بنیتی اک سنایا۔ پھری دروہی لوک پر لوک، زمیں اسمان رہے گر لایا۔ سچ سنپہڑا جو دے کے آئے تیرا نام سلوک، کلمہ نبی رسول پڑھایا۔ جگت جیو جہان کرے کوئی نہ سوچ، بُدھ بیکی رُپ نہ کوئے دکھایا۔ آسا ترشنا مایا متا ہوئے ہنگتا سارے رہے لوچ، نچ نین ساچے لوچن تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآناں اندر جو دس کے آئے تیری کھوج، کاتب بن بن قلم چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، مہروان تیری وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیز لوچن نین و ہاون نیر، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ پُرکھ اکال دین دیال کھلج ویلا انت اخیر، آخر بنیتی اک جنایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ست دھرم لتھے چیر، بستر اوڈھن ساچا سیس نہ کوئے دکھایا۔ ساچی منزل چوٹی چڑھے نہ کوئے اخیر، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ شرع شریعت دین مذہب ذات پات کٹے نہ کوئے زنجیر، ساچا کلمہ دُھر دا نغمہ منتر نام حق نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ٹھاکر سوامی پرت، زرگن زرویر زراکار اپنا پھیرا پائیا۔ آتم پر ماتم جیواں جنتاں ساچی
 سکھیا دے سبق، دُھر سندیشہ اک سنائیا۔ نیتز روندے دیکھ چوڈاں طبق، چوڈاں لوک رہے گر لائیا۔ مانس مانکھ کرے نہ کوئے مُجبت، سچ پریم نہ کوئے کمائیا۔
 صدی چوڈھویں ویلا آخری وقت، سب دی آسادی دُہائیا۔ بن پُرکھ اکال دوجی دے نہ کوئے شکت، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ گہر گمبھیر گن ساگر، ست ستوادی تیری اک سرنائیا۔ پنج تت کایا دیکھ ساچی گاگر، کاچی
 مائی کھوج کھوجائیا۔ نزل دیا باقی کملا پاتی جوت کر اجاگر، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ ایک نام ایک ونج ایک ساچا بنیا سوڈاگر، ایک ہٹ دے گھلائی۔ ایک اشٹ اکو دیو
 سوامی اکو دے آدر، آدرش اپنا اک جنائیا۔ اکو سوربیر صاحب سلطان بن بہادر، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن دو جہاناں کرے عادل،
 عدالت اکو اک لگائیا۔ لیکھا چکے مقتول قاتل، قُدرت دے مالک اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری کر کے گئے عبادت، منتر نام تیرا سمرن گائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سری بھگوان، سو صاحب ہو سہائیا۔ کلجک
 کوڑی کرپا دیکھ نشان، ست دھرم نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم ملے کوئی نہ آن، سرتی شبد نہ کوئے جڑائیا۔ امرت نچھر جھرنالے نہ پین کھان، ساچا رس نہ
 کوئے چوائیا۔ نچ نیتز تیرا درس کوئی نہ پان، پڑدا اوہلا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کایا مندر اندر نچدا پھرے شیطان، پنج تت کرن لڑائیا۔ گر کا شبد بھلیا سرب
 گیان، کلمہ کلام سچ نہ کوئے جنائیا۔ نظر آئے نہ سچ امام، سجدہ سیس نہ کوئے نوائیا۔ صدی بیسویں پر بھو اسیں سارے ہوئے حیران، گر اوتار پیر پیغمبر در
 ٹھانڈے نیوں نیوں رہے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ دیکھ دکھائیا۔ سری بھگوان کہے سُنو پیر پیغمبر
 گر اوتار، سچ سندیشہ دیاں جنائیا۔ نو نو چار میتے وچ سنسار، وڈ سنساری دیکھ دکھائیا۔ جس دا لیکھا لکھ کے گئے اگم اپار، بھوکتاں وچ جنائیا۔ جس نوں مندے
 گئے پروردگار، سانجھا یار اک اکھوائیا۔ جس نوں سمجھدے رہے اینکار، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ جس دا تکرے رہے سرب پیسار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء
 آکاش پاتال دو جہان رچن رچائیا۔ جس دے وشن برہما شو سیوادار، شبدی حکم رہیا ورتائیا۔ جس دے بالے نڈھے ننھے بچے گر اوتار، پیغمبر معصوم رہیا

و کھائیا۔ جس دا کردے رہے سدا انتظار، انتر خواہش نال ملایا۔ سو ویکھنہار سچی سرکار، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ لکھ چوڑا سی گھٹ گھٹ واسی گھر گھر پاوے سار، مندر اندر کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نہ کرو فکر، سو صاحب سوامی انتر جامی پُرکھ اکالا آپ جنائندا۔ پت پر میثور دین دیالا سب دا متر، ہر گھٹ پیتا سو بھاپائندا۔ نرگن دھاروں آوے نکل، مات پت جننی جن نہ کوئے بنائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائندا۔ دُھر دا حکم سچ نریش، نر نرکار اک جنایا۔ پیر پیغمبر سُنو سندیش، اگم اگمڑا رہیا سمجھایا۔ جس دی آد جگاد جگا جگنتر جگ چوکڑی رکھدے گئے ٹیک، نیتز نیناں راہ تکایا۔ جو نرگن روپ سدا سد ایک، اک اگلا اپنی کھیل کھلایا۔ دو جہاناں سری بھگوانا رہیا ویکھ، نیتز لوچن اکھ نظر کسے نہ آیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے کھید، لوک مات رہن نہ پایا۔ پر ماتم ہو کے آتم مانے سچ، بھگتاں اندر سو بھاپایا۔ جنم کرم دی پچھلی میٹ کے رکھ، لیکھا اگلا دئے بنایا۔ سرتی شبدی کر کے ہیت، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سو وسنہارا سکھنڈ ساچے دیس، دیس دنتر کھوج کھوجایا۔ جوتی جامہ دھر اوڑا بھیس، بھیکھا دھاری اپنا پھیرا پایا۔ وسنہارا ساچے دیس، سمبل اپنی رت سہایا۔ میل ملا کے ساچے بیٹ، پوت سپوتا جوڑ جڑایا۔ دُھر دا بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ گر کھ سجن سنت سہیلے لئے پیکھ، لکھ چوڑا سی وچوں باہر کڈھایا۔ نام ندھانا دئے سندیش، سوئی سرتی لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو پر بھ واہ، تیری بے پرواہیا۔ پت پر میثور بن ملاح، در ٹھانڈا دئے جنایا۔ دُھر سندیشہ اک سنا، ساچا منتر نام درڑایا۔ جس نوں وشن برہما شو سمجھ سکے نہ را، گر اوتار پیر پیغمبر کسے بنت نہ مات بنایا۔ جو آتم پر ماتم ساچا بھيو دئے سمجھا، پار برہم برہم پردہ دئے اٹھایا۔ دُھر وکھائے سدھا راہ، آدھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ ایڑا پنگل سکھمن بیٹھن سپس نو، بجر کپاٹی پڑا رہن کوئے نہ پایا۔ امرت جھرنا جھرے واہو داہ، نجھر رس اک وکھایا۔ انحد شبد وچے اسگاہ، ڈنکا اگو نام سنایا۔ نرگن جوت ہووے رُشا، اندھ اندھیرا دئے مٹایا۔ اگو نظری آئے نوری خُدا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے لئے ملا، گر چیلے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ پُرکھ ابناشی کہے سُنو میرے میت، سچ

سجّج دیاں جنائیا۔ جگ چو کڑی بدنہارا ریت، نیت نوت اپنا حکم ورتائیا۔ کرے کھیل صاحب جگدیس، جگدیسر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لیکھا جانے بیس اکیس، اک اکلّا دُھر درگاہیا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، پڑدا اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ مہروان ہو کے جن بھگتاں کرے اک بخشیش، سچ پدارتھ دست اموک جھولی پائیا۔ جس نوں کلمہ کہن حدیث، حضرت کرن پڑھائیا۔ جس نوں راگ کہن سنگیت، ڈھولے سچ سنائیا۔ جو ہر گھٹ وسیا چیت، چیتن ہو کے رہیا اٹھائیا۔ آتم پر ماتم ملن دی ساچی ریت، کایا مندر اندر ساچے کعبے دے دکھائیا۔ گر پیر اوتار پیغمبر جس دی کر کے گئے وصیت، سو اصلیت انتر دے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو مالک، دستگیر تیری اوٹ رکھائیا۔ توں آد جگادی دُھر دا خالق، خلق مخلوق تیری اک سرنائیا۔ زرگن زرویر زرنکار زراکار بن دُھر دا ثالث، سچ ثالثی تیرے ہتھ نظری آئیا۔ دو جہاناں اگمی تیری عدالت، گرو اوتار پیر پیغمبر شہادت دین تھاؤں تھانیا۔ کلج کوڑی کرپا ویکھ بغاوت، نام ڈنکا دے وجائیا۔ مایا ممتا موہ مٹا علامت، صحیح سلامت، اپنا نام پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو ساچا دس دے سانجھا منتر، منتر سب دا حل کرائیا۔ جس دا بھيو کھلے انتر، درشت اشٹ اک وڈیائیا۔ جس نوں مٹن گگن گلگنتر، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ جس دا روپ سدا زرنتر، زرویر نظری آئیا۔ اوس دی تیرے ہتھ بنتر، دوجا سکے نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درٹائیا۔ ساچی سکھیا دے بھگونت، اکو آس سرب رکھائیا۔ لکھ چوراسی اکو منت، اپنا نام سمجھائیا۔ آتم پر ماتم ملے دُھر دا کنت، ہر ساچا نظری آئیا۔ ساچی موئے رت بسنت، گلشن دُھر دا دے مہکائیا۔ پردہ لاه اندروں چيو جنت، سادھ سنت کر رُشنائیا۔ گڑھ ٹٹے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے درٹائیا۔ بودھ اگادھا بن پنڈت، زراکھر دے سمجھائیا۔ چار ورن بنا اکو سنگت، کھتری براہمن شودر ویش رہن کوئے نہ پائیا۔ لیکھا چک جائے بہشت جنت، سورگ چرناں ہیٹھ دبائیا۔ در تیرے سوامی اکو منت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دے ورتائیا۔ سیری بھگوان کہے سنو سچ سلوک، دُھر دا دیاں جنائیا۔ جس دی آد جگادی ساچی اوٹ، اوڑک لیکھے رہیا مکائیا۔ نام اگمی لا کے چوٹ، سوئی سرتی دے اٹھائیا۔ کر پرکاش زمل جوت، نورو نور کرے رُشنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، قلعہ بنک اک

سُہانیا۔ ست دھرم دی کر نہارا کھوج، بھيو ا بھيدا دئے گھلایا۔ لہنا دینا مُکا کے مات لوک، الوکک اپنا راہ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کی تاریں جگ، سرشٹی اکو رنگ رنگایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سندیشہ دئے سورا سرگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک جنایا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے گرکھ سجن لہ، زرگن ہو کے سرگن دیواں مان وڈیایا۔ درس دکھا کے اُپر شاہ رگ، اگنی تت دیاں بُجھایا۔ کوڑی کرپا پار کر کے حد، حج اکو گھر جنایا۔ نام ندھانا تال جائے وج، سچ نگارے چوٹ آپ لگایا۔ جو آتم پر ماتم نالوں ہوئی اڈ، پریم پریتی نال دئے ملایا۔ ست ستوادی دس کے اپنا چھند، دُھر دا ڈھولا اک پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ کیہڑے بھگت، جنہاں ملے مان وڈیایا۔ کس بدھ ویکھیں وچوں جگت، زرویر ہو کے کھوج کھوجایا۔ پُرکھ اکال کہا اوہناں وج واہوا فرق، سب نوں دیاں درڑایا۔ اوہ اشٹ دیو سارے کر کے ترک، اکو پر بھ دا دھیان لگایا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے بنایا۔ سری بھگوان وچھوڑے وج رہے تڑپھ، انتر آتم دین دُہایا۔ برہوں ویراگی رہے بھٹک، آشنا نال ودھایا۔ اوہناں اُتے آوے ترس، پر بھ رحمت سچ کما یا۔ امرت میگھ اپنا برس، ترکھا ترشنا دئے گوا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا جھولی پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اوہ بھگت چنگے، جنہاں ملے مان وڈیایا۔ پُرکھ اکال کہے میں اوہناں سنگے، دُھر دا سنگ نبھایا۔ لکھ چوراسی وچوں میری تھوڑے آئے ونڈے، باقی تہاڈے ہتھ پھڑایا۔ تھر گھر دوا ریوں اوہو جن لنگھے، جس اپنی جوت ملا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے دُھر دے ویکھ دکھایا۔ گر اوتار کہن پر بھو بھگتاں کیہڑا استھان، ست سچ دے جنایا۔ سری بھگوان ہو مہروان، شبد سندیش اک سنایا۔ زرگن دھار کرو دھیان، بن اگھاں اگھ گھلایا۔ جس دوارے پُرکھ اکالا وسے سری بھگوان، سچ سنگھاسن سو بھا پانیا۔ شاہو بھوپ بن راج راجان، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ دیا باقی جگے مہان، زرگن جوت کرے رُشنا یا۔ سو بھو مُکا سچ مکان، ہر بھگتاں دئے دکھایا۔ ایتھے اوتھے زرگن سرگن رکھے چرناں نال، چرن چم درشٹی نہ روپ وٹایا۔ شبدی بخشے مان، زرگن جوتی میل مہان، متوت لیکھا دئے مُکایا۔ جتھے روس سورج چند کوئی نہ بھان، چھپر چھن نہ کوئے چُھہایا۔ منڈل منڈپ نہ کوئے نشان، راگ ناد نہ کوئے دھنکان، تال تلوڑا نہ کوئے وجایا۔ کس دوارے بھگت سہیلے سو بھا پان،

دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا سچ سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن جن بھگت وڈیائی، ہر کرتا آپ دُآئیندا۔ چار جگ دے اکٹھے ہو کے دیکھئے چائیں چائیں، سچ دوارا اک سہائیندا۔ تینی اوتار نین رہے اٹھائی، پردہ اوہلا نظر کوئے نہ آئیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دیکھن چائیں چائیں، دُھر دا وقت سہائیندا۔ دس گرو کہن تیری بے پرواہی، بے پرواہ تیرا انت کوئے نہ پائیندا۔ جگ چوکڑی تیری مندے رہے رضائی، حکمے اندر سیس سرب نوآئیندا۔ توں کلجگ انت سری بھگونت بھگتاں دا بنیوں آپ گوسائیں، گہر گسپھر اپنی کھیل کھلائیندا۔ اکو منتر رہیا درڑائی، چوواں و دیا پندھ مکائیندا۔ ساچی بھگتی رہیا سکھائی، دُھر دا ڈھولا اک سمجھائیندا۔ ساچے تیرتھ رہیا نہائی، دُرمت میل نہ کوئے دکھائیندا۔ ساچا ناد رہیا سنائی، اگئی راگ الائیندا۔ ساچا دیک رہیا جگائی، جوتی جوت ڈمگائیندا۔ ساچی بخش رہیا سرنائی، چرن کول دھیان دکھائیندا۔ مہر نظر نال رہیا ترائی، جوگ ابھياس نہ کوئے کرائیندا۔ اکو ڈھولا دتا سمجھائی، جس دی سمجھ نہ کوئے رکھائیندا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں نہر ساچی بنت بنائی، بے پرواہ اپنی کار مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اھیدا آپ کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو اوہ کیہڑا ڈھولا، کلجگ انت دے جنائیا۔ جو بھگتاں بنے وچولا، دُھر دا جوڑ کرائیا۔ من منسا نہ پاوے رولا، بدھ مت نہ کوئے چترائیا۔ گھر پردہ چکے اوہلا، مکھ نقاب نہ کوئے کائیا۔ کیہڑیاں اکھراں والا سولہا، کون روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس دی رکھدے رہے اڈیک، نرگن ہو کے دھیان لگائیا۔ جس دی منگدے گئے پریت، پیر پیغمبر ہو کے پھیرا پائیا۔ جو بھگتاں کرے اتیت، ترے گن لیکھ مکائیا۔ کایا کعبہ دکھا کے مسیت، ساچا حجرہ دے سہائیا۔ اکو مندر دتے ٹھیک، گرو دوار اک سمجھائیا۔ جس دے اندر پر بھو کرے پریت، پریتم ہو کے دیکھ دکھائیا۔ دوس رین شبد انادی سنائے گیت، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلائی۔ لیکھا چکائے اوتچ نیچ، راو رنگاں دے وڈیائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نزدیک، نیرن نیرا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں کایا اندر بنے وسنیک، بیٹھا رہے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا جنائیا۔ جن بھگت کہن نیرتھ پر بھ کیننی کرپا، دتی مان وڈیائیا۔ جنم کرم دی کٹ کے بتتا، اگلا پچھلا لیکھا دتا مکائیا۔ جوت سروپی دس کے ایشا، درشت دتی کھلائیا۔ لکھ چوراسی جیو بھرے پھیر نہ وچ وشنا، مات گر بھ نہ کوئے کائیا۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے آتم

نوں دتا پورا نچا، نہچل دھام دتا دکھائیا۔ جنم کرم دی پورب میٹ کے حرصا، اگلی ہوس دتی گوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ جن بھگت کہے میں پایا پر بھ، گھر وجی سچ ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی ملیا جھب، پڑدا دتا چکائیا۔ جگت دوارا پار کر کے حد، گرہ مندر دتا سہائیا۔ نام سندیشہ
 سنا کے چھند، سنسا دتا چکائیا۔ آتم پر ماتم بخش کے اند، پرمانند وچ سمائیا۔ دُھر سنجوگی دے کے گنڈھ، اگلا وچھوڑا دتا گوائیا۔ بھيو کھلا کے برہم ہنگ، طمع
 کوڑی دتی گوائیا۔ کر پرکاش کایا مائی چم، چندن روپ دتا دکھائیا۔ ہرکھ سوگ رہیا نہ غم، چنتا رہی نہ رائیا۔ من بجھے نہ وہ دشا اندر بنھیا تن، خواہش دتی
 گوائیا۔ لوڑ رہی نہ بنسری ناد دُھن سنن دی کن، کنگ مردنگ اکو دتا وجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پڑدا اولہا دتا اٹھائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر کہن جن بھگتو ویکھیا کی، ست سچ دیو سمجھائیا۔ جن بھگت کہن جس نرمل کیا جی، جیون جگت دتی سمجھائیا۔ ناتا توڑ کے ساڈھے تن ہتھ
 سیں، آتم اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگت کہن ساڈے جاگے بھاگ،
 ہر بھگون دیا کمائیا۔ اندر بخش کے اک ویراگ، دُھر دی چوٹ لگائیا۔ سوئی سوانی گئی جاگ، نیتز لوچن اگھ کھلائیا۔ گھر دیک جگائے چراغ، گھر سجن ملیا
 صاحب بے پرواہیا۔ جس دا سُن دے رہے بھوکھت واک، شاستر سمرت وید پُران سنائیا۔ جس نوں سُن دے رہے کملاپات، سو نرگن داتا نرور نظری آئیا۔
 جس دا لیکھا کوئی نہ لکھ سکے قلم دوات، اکھراں وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ سو بھگتاں لہنا دینا کرے بے باق، پورب لہنا جھولی پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں رکھا
 کے اپنا ساتھ، دُھر دا سنگی نظری آئیا۔ سچ سندیشہ دیوے آپ، آپ اپنا حکم جنائیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ بچھوں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان دی بے دا ہووے جاپ، چار جگ کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورا کر نہارا بھوکھت واک، واقف کار آد جگادی
 اک اکھوائیا۔

☆ ۱۳ پھلگن ۲۰۲۱ بکرمی گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ ہر بنس پُرا ضلع پیالہ ☆

دھرنی کہے موہے آئی وچار، وچوں یاد دتا کسے کرائیا۔ دواپر جگ دا پورب وبار، ہوئی جہی دتا سمجھائیا۔ جو راجا لاؤن والا دربار، تھم جگ جگ سنائیا۔
 تس دا کھیل اپر اپار، پت پر میثور دے وڈیائیا۔ پنجاں پانڈو سنگ ادھار، یڈھشٹر دتی وڈیائیا۔ راج نرین اوس وقت سی گھمیا، بھانڈے ٹکیاں نال وٹائیا۔
 ایختے مل کے ہویا وچار، راہی راہیاں جوڑ جڑائیا۔ اک پیالہ لیا جس وچ وزن آوے سیر سوا چار، مکھ بند نہ کوئے دکھائیا۔ قیمت دسی نو دس دی میری دھار،
 ودھ گھٹ نہ کوئے جنائیا۔ یڈھشٹر کہا سانوں تیرے اُتے اعتبار، لیکھا بھرم رہیا نہ رانیا۔ نو آنے ساتھوں لے لے یار، قیمت دیاں مکائیا۔ دسویں دا لیکھا ہتھ
 نرنکار، دوسر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ گھمیا کہا میٹوں کھول کے دس حال، احوال کی جنائیا۔ یڈھشٹر کہا جس ویلے آوے پُرکھ اکال، دین دیال پھیرا پائیا۔ تیرا
 حل کرے سوال، لہنا جھولی آپ بھرائیا۔ اوس کہا کی اوس دا نشان، میٹوں دے جنائیا۔ یڈھشٹر کہا جس گدھے اُتے لدیا بھار، آس پاس رہیا لٹکائیا۔ اس
 نوں مانس جنم ملے مہان، منکھ روپ وٹائیا۔ ایہدی سنی جائے پکار، جو اندرے اندر رہیا دھیائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ دواں دا
 لیکھا مکا کے وچ جہان، سچ گیان اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ سُن کے بچن گدھا ہویا ہوشیار، اندرے اندر خوشی
 منائیا۔ جس ویلے اکٹھے ہوئے یار یار، پورب میلا سچ سبھائیا۔ درشن کریئے اک نرنکار، جو نرگن روپ رہیا سمائیا۔ جس دا کھیل اگم اپار، بودھ اگادھ کرے
 پڑھائیا۔ بھگتاں کرے پیار، سنتاں لئے ترانیا۔ اندر کھولے بند کواڑ، پردہ دے چکائیا۔ امرت رس پیائے آن، جھرناسچ جھرائیا۔ دیا باقی جگائے مہان، نرگن
 جوت کرے رُشائیا۔ دھرنی سہائے بھومکا استھان، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ کلج انتم کھیل کرے بھگوان، بھاگ سب دادے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گھمیا کہا سُن یڈھشٹر، سچ دے جنائیا۔ اوس ویلے ہووے کیہڑا اشٹ، درشت دے جنائیا۔ اوس کہا جس دے کول آد
 جگادی بھگتاں فہرست، سنتاں ہوئے سہائیا۔ لہنا دینا قرضہ اتارے کشت، مول سب دی جھولی پائیا۔ تیرے نال پریم پیار والا کر کے عشق، ساچا ناتا دے
 جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ سُن کے قول اقرار دھرنی ماری آواز، اپنا حال سنائیا۔ میٹوں دسو خاص، بھیو ابھید

گھلایا۔ کون کرے کھیل تماش، ویس اوٹرا روپ وٹایا۔ یُدھشٹر کہا اوہ آد جگادی دُھر دا باپ، پت پر میثور پھیرا پائیا۔ بھگت سہیلا پت لئے راہ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پورب لیکھا رہیا چکایا۔ پورب لیکھا لیکھے لگے حساب، لہنا رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابناشی دیونہارا آپ، گھٹ گھٹ واسی کھوج کھوجایا۔ ست بچن دا وڈ پرتاپ، بے پرواہ دئے دکھایا۔ پورب ساتھی لے کے ساتھ، پورب لیکھا رہیا مکایا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پوتر دئے بنایا۔ دھرنی دی لیکھے لا کے خاک، مائی رنگ چڑھایا۔ لکھ چوراسی ناتا توڑ کے ساک، سچن اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب پورا رہیا کرایا۔

☆ ۱۳ پھلگن ۲۰۲۱ بکرمی گردوارا فتح گڑھ صاحب ☆

دھرتی کہے میرے جاگے بھاگ، گوہند گرتی وڈیایا۔ نہیاں وچ لکا کے اگئی چراغ، آکاشاں پاتالاں وچ کیتی رُشائیا۔ غریب نمائیاں نال پا کے سانجھ، چار ورنان رنگ رنگایا۔ دست امولک دے کے دات، نام بھنڈارا اک ورتایا۔ انتر آتم دس کے گاتھ، ساچی سکھیا کیتی پڑھایا۔ پُرکھ اکال تہاڈے ساتھ، دین دیال سدا سہایا۔ لیکھے لا کے پون سواس، مائی خاکی تن بھیٹ آپ چڑھایا۔ شبد سروپی کہہ شتاباش، دُھر دا تھم جنایا۔ جس ویلے کھج آوے اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ پرگٹ ہووے پُرکھ ابناش، کل کلکی ویس وٹایا۔ سمبل سہائے دیس ماجھ، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ نرگن ہو کے آوے ساتھ، صاحب سوامی وڈ وڈیایا۔ جگ چوکڑی پورب پوری کرے آس، ترشنا جگت بھجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال دین دیال دیوے مان وڈیایا۔ زوراوور سنگھ کہے سچ فتح ڈنکا، فتح سنگھ کہے زوراوور سنگھ جنایا۔ مان دیوے اوچاں نیچاں راو رنکاں، گوہند گرتی مہر نظر اٹھایا۔ سنگھ روپ کڈھے سب داشتکا، سنسار رہن کوئے نہ پائیا۔ ست دھرم بنا کے بتا، چار ورنان نیہہ اک رکھایا۔ دیوے وڈیائی دُھر دے سنتا، گرگھاں گود بہایا۔ دھام سہنجنا سہنجنی بتا، مائی پاتھر کچن نظری آئی۔ پریم پیار دی دھرم ادھار دی ساچی سنگتا، سوہناروپ پرگٹایا۔ بیس اکیسا ہر جگدیشا دیکھے آن اپنی انسا،

سر بنس سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کر پا کر، دیکھنہارا ساچا گھر، جس گرہ مندر اندر گو بند پوت مل کے سچ سرُپ سچ دوارے سچھنڈ ساچے سو بھا پائیا۔

☆ ۱۴ پھلگن ۲۰۲۱ بکرمی رام لپلا گراؤنڈ تیجا وشو دھرم سمیلن دلی ☆

☆ ۱۸ پھلن ۲۰۲۱ بکرمی نہرؤینور سٹی دلی ☆

ساچی وِ دیا دا سچ بھنڈارا، کایا اندر بند کرائیا۔ جنہاں نوں ٹیچر اُستاد گرو مل جائے سب توں چنگا وِچ سنسارا، ساچی وِ دیا دے سمجھائیا۔ کوڑی کریا دُور کرے اندھ اندھیارا، مایا متا موہ مٹائیا۔ سچ وِستو سمجھا کے اک تھارا، بھو اُجھید دے کھلائیا۔ جس دا وِ دیا توں باہر اکھراں وِچ تگُو نظارہ، ہندسیاں وِچ ونڈ ونڈائیا۔ اوہ نرا کھر رُوپ رکھیا اپنے ہتھ نرنکارا، نرگن کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جے گرو دیو اندروں کھول دیوے تالا، بجر کپائی پردہ دے تڑائیا۔ پھر تھانوں وِ دیا تھیو مل جائے احوالا، آتم بودھ دے کرائیا۔ نور نور ساچا ہوئے اُجالا، اندھیرا رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچی سمجھ آ جائے ایہو مکتب مدرسا ایہو سکول ایہو پاٹھشالا، وِ دیا سونہنا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وِ دیا کایا مندر اندر سب دے دتی کُکائیا۔ بن سچے اُستاد گرو نہ ہووے بودھ، سکھیا سچ نہ کوئے وِ دیا ئیا۔ جنہاں نے اپنا آپ لیا سودھ، سو سدھ راہ تکائیا۔ دین دیاں ساچی دے مَونج، ہوئے ہنگتا رہے نہ کوئی روگ، من منسا پرے دیوے کرائیا۔ چنتا غمی نہ رہے سوگ، ساچی خوشی اک رکھائیا۔ اوہناں مُشاں آتمک بل مکیا نہ کسے دا جوگ، جگیشتراں کری پڑھائیا۔ کر پرکاش جوت، اندھ اگیان دتا گوائیا۔ جس وِ دیا نال نظر آون لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ پردہ رہے نہ رائیا۔ اوہ سچا اک سلوک، بھگوان رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد وِ دیا پاربرہم برہم اک سمجھائیا۔ ساچی وِ دیا دا ایہہ سچ گیان، جیواں جنتاں سنجگ تریتا دوا پر کلجگ سدا سدا سمجھائیا۔ جس دا لیکھا باہر لکھیا قلم شاہی نال کر بیان، اکھراں وِچ ونڈ ونڈائیا۔ اوس دا سچا جاپ پہلوں لبھے اوہ نشان، جتھے اوس دی ونڈ ونڈائیا۔ پردہ لتھے نظری آئے اوہ بھگوان، جس نوں رام کہہ کے سارے رہے گائیا۔ جس دی وِ دیا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن، بل اپنا رہے وکھائیا۔ جس دے نال ست دھرم دارہے دھیان، ساچی یوجنا دے سمجھائیا۔ ایہو جی سکھیا سارے سکھو سچے پاٹھشالا وِچ آن، جیہڑی اندر باہر دی ساچی سانجھی کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وِ دیا وِ دت وِ دیا تھی دے بنائیا۔

☆ ۱۸ پھلن ۲۰۲۱ بکرمی سیوا سنگھ دے گھر گڑ گاؤں ☆

پون کہے میری بدلی ہوا، اپنی سیوا کمائی۔ سچ صفت میں کیٹری کہواں، کہہ کہہ شکر منائی۔ سچ دوار کون دھام بہواں، ملے مان وڈیائی۔ کس صاحب دے چرنی ڈھہواں، نیوں نیوں لاگاں پائی۔ کس دے پریم پیار اندر مراں، مر جیوت روپ وٹائی۔ کس دوارے سیوا کراں، چاکر نظری آئی۔ پڑکھ اکال کہا ہن ویکھو کھیل نواں، نر نرکارا رہیا جنائی۔ جس داست ستوادی سمت ہونا رواں، رحمان اکو اک اکھوائی۔ سچ سندیشہ تیتوں دواں، دو جہاناں دے سنائی۔ سچ سنگھاسن ست پڑکھ ہو کے بہواں، بہادر سور پیر وڈیائی۔ بچھلا لیکھ سب توں لوواں، بچیا کوئے رہن نہ پائی۔ چرنی جھک کے کہا توں آدم پر ماتم میں تیری حوا، وبا جگ ویکھ وکھائی۔ تیرا مالک ویکھیا کو، کو روپ وٹائی۔ پر بھ انت آخری تیرے درتے رواں، پلو اکو پائی۔ دُرمت میل کویں دھوواں، میتوں دے سمجھائی۔ ساچی نیند کس بدھ سوواں، سکھ آسن سو بھاپائی۔ تیرے بعد جانے نہ کوآ، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائی۔ میں ویکھیا پھر کے پریاں لوواں، برہنڈاں کھنڈاں پھیرا پائی۔ ساچے بھگتاں امرت رس کسے نہ چوآ، پریم پریتی نہ کوئے رکھائی۔ بھاؤ دُتیا ویکھیا دوآ، من مت کُتیا ہوئی ہلکائی۔ بن تیرے ملے نہ کسے ساچا ڈھوآ، سر ہتھ نہ کوئے لکائی۔ کوڑی کریا سب دے نال کردی دھروآ، دھرو پرہلا دیکھ کے نیناں نیر وھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دے وڈیائی۔ پر بھو تیرے سمت دا سہنجنا ہووے سماں، صاحب میں ویکھاں چائیں چانیا۔ میں گل آدم دی بنی رہی اماں، امری بن کے خوشی منائی۔ صدی چو دھویں میتوں ہو یا غما، چنتا رہی ستائی۔ تیری مخلوق نوں کوڑا ہو یا طمع، تیری تابعداری نہ کوئے کمائی۔ میں ویکھاں بن تیرے بھگتاں جگت مویا، مشکل حل نہ کوئے کرائی۔ کوڑی نیند نہ اٹھیا سویا، اکھ بے دار نہ کوئے کرائی۔ اپنا آپ مانس کھوہیا، من سکھتا بھجی واہو داہیا۔ کیوں اپنا آپ لکویا، پڑدا اوہلا دے اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ ہوا کہے میتوں تیری قسم، قسمت سب دی دے بدلایا۔ جس کوڑے بھانڈے ویکھے جسم، ساچی وستو دے لکائی۔ سرشٹ سبائی تیرا اکو اسم، اعلیٰ اعظم توں ہی نظری آئی۔ دوجی رہے نہ کوئی قسم، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ تیرے بردے برہما شو وشن، سوہنی ساچی سیوا کمائی۔ میں منتا کڈھدے ویکھے رام کرشن، نیوں نیوں سیس نوآئی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سجدے وچ جھکدے

میتوں دسن، دھوڑی خاک رمانیا۔ گر اوتار تیرے ہٹتے وکن، قیمت مل نہ کوئے چکائیا۔ پر بھو میں اس درتے آئی بچھن، سچ میتوں دے سمجھائیا۔ کس بدھ شیر ہو کے آئیوں بگن، اپنی بھبک لگائیا۔ تیرا تن وجود نہ کوئی جسم، جلوہ نور اک رُشنائیا۔ میں ایہو آکھاں توں مالک خالق بن جا ساریاں دا اکو خصم، وصل ساچا دے کرائیا۔ میتوں تیری سوگندتے تیری قسم، ہن کسے قاصد دے ہتھ فرشتیاں والی کار شیداں والی دھار دوسر ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ ہوا کہے اے میرے ابا، اول توں ہی نظری آئی۔ آدم کہے اے میرے با، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ پتہ نہیں توں سانوں کتھوں لبھا، کس بدھ لیا پر گٹائیا۔ پُرکھ اکال کہا میرا چرن ویکھو کھتا، جس دی دھوڑی تھلے تھانوں رکھیا دبا۔ سچے چرن ہیٹھاں سوہنا جھا ڈبا، جس وچ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ چوڑا سی جو جنت جگ چو کڑی سانجھ کے لئی کائیا۔ جیہڑا ایہناں وچوں میتوں لگے اچھا، وارو واری لوک مات گھلائیا۔ ہوا کہا کی ایہہ بچن سچا، میتوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا جے سچ بچھیں تے میرا گوہند شبدی بچہ، جس دا بچپن اپنے نال ملایا۔ جس دی میں آپے مات نار بیچا، گودی سدا اٹھائیا۔ جیہڑی میری دھار وچوں پرگٹی اوہ پت نہ ہووے کچا، کاجی گگریا بھن نہ کوئے دکھائیا۔ جس دا کسے نوں لگا نہیں پتہ، بے انت بے انت کہہ کے سارے گئے گائیا۔ اوہ کھیل کرے سمرتھا، شہنشاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ ایہہ کھیل دکھاواں تیتوں اپنیاں اکھاں، نیز اپنا نال ملایا۔ کوڑی کریا شبد ڈنڈے نال ہکاں، بھجاواں واہو داہیا۔ جوٹھیاں جھوٹھیاں منہ دے بھار سٹاں، سٹ شبدی اک کائیا۔ آگے لوڑ رہن نہیں دینی مندر مسجد شودوالے مٹھ جنہاں نوں لگیاں اٹاں، کایا بنک بھگتاں دینا سمجھائیا۔ تیتوں نہیں پتہ کس بدھ سمت ویہہ سو اگی اخیرری گرکھاں ہتھ پھڑائیاں جٹاں، سچھنڈ دوار دتی وڈیائیا۔ ہوا کہے ٹھیک اوس دن میتوں تن آئیاں سی چھکاں، اک تیری اک میری اک جس سرشتی کرنی ڈھیری، خاکی خاک سب دی نظری آئی۔ میتوں اندروں آواز آئی میں ڈھتھڑا لا کے پٹاں، ہائے ہائے کر سنائیا۔ جاں ویکھیا کوڑ گڑیاں ہڈیاں بالن پنجر وڈا نکا، نیز نیناں نظری آئی۔ اوسدا لیکھا میں کی لکھاں، دسن والی صفت سکلیا نہ کوئے سمجھائیا۔ پر بھو تیری آواز آئی اٹھ کھلیئے ویکھ میریاں سکھاں، جنہاں بھگتاں دتی مان وڈیائیا۔ جیہڑا منارا لوک مات وچ رہندیاں کسے نہیں ڈٹھا، سو اہناں دیاں دکھائیا۔ ہوا کہا کی ساڈا وی کوئی حصہ، پر بھو لیکھا دے جنائیا۔ سری بھگوان کہا چھڈ بچھلا قصہ، میں اگلی کہانی دتی بدلائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے پتا، بچیاں اپنی گود اٹھائیا۔ ایہو جہا اوہ کھیل

جو تُوں ڈٹھا، انڈٹھ اپنا پڑدا دتا کھلایا۔ جو جل سچ دوارے آکے کُکھا، بھگتاں چرناں دی دھوڑ نوں چُم کے پچھے بھجوا واہو داہیا۔ ایہہ سوہنا نکلن والا سٹہ، سخر چوٹی چڑھ کے دئے دکھایا۔ مان دوا کے وڈا کُکھا، وڈیوں ننگے نیکیوں وڈے اپنے گھر بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ہوا کہے میرا اڈ گیا حواس، دھیرج رہی نہ رانیا۔ میں کھندی رہی سب کچھ میرے پاس، میرے ہتھ وڈیایا۔ لکھ چوڑاسی میری داس، سیوک روپ وٹایا۔ ایہہ دیکھو اچانک کی کھیل رچ دتا پُرکھ ابناش، اپنا حکم ورتایا۔ جوتی دا جلوہ جوت کرے پرکاش، بھگتن پیتا بھگتاں ہو یا سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا مُکایا۔ ہوا کہے اے میرے باپ، بابل دے جنایا۔ کی سچ توں پیغمبراں گروآں دا پورا کرن آیا بھوکھت واک، سب دا واقف ہو کے پھیرا پایا۔ میں تے تن سو ستر دن پہلوں کھندی سی اللہ رانی نوں توں دے دے طلاق، اپنا پلّو لے بھٹھایا۔ اوس کہا اوہ ویلا جُرنا نال اتفاق، پروردگار اتفاقا کھیل کھلایا۔ چوڑاں صدیاں ہو گئیاں میں ہتھ وچ پھڑ کے بیٹھی اک گلاس، تپہہ تولے وزن جس وچ کُکھایا۔ جس ویلے سانجھے یار اپنے چرناں دا دتا آب حیات، نہ میری زندگی رہے نہ وفات، نہ فاتحہ کوئے پڑھایا۔ اوس دی رمز نال رمضان مہینے میری پوری ہو جائے خواہش، آسا اپنے وچ سما یا۔ زمیں اسماناں چوڑاں طبقات اندر میں کردی رہی تلاش، پھردی رہی واہو داہیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں اندر کردی آئی ناچ، گھنگٹ اپنے گھ تے پایا۔ سرشٹ سبائی دے دیکھ کے آئی سماج، مندر مسجد شودوالے مٹھ کھوج کھوجایا۔ میری کتوں نہ پوری ہوئی آس، نراسی ہو کے بیٹھی راہ تکایا۔ اک اگمی آوے آواز، جو دھر دا حال سنایا۔ اٹھ دیکھ پُرکھ ابناش، سری بھگوان دیاں جنایا۔ جس نے کھجگ کوڑی کریا ختم کرنی بد معاش، ست سچ دے سمجھایا۔ جس نوں گر اتار پیر پیغمبر گئے آکھ، آخر فیصلہ حق سنایا۔ اوہ نور نورانہ پروردگار پاک، مہروان بے پرواہیا۔ کرے کھیل کھیل تماش، اچرج روپ رہیا وٹایا۔ توں کیوں ہوئی نراش، تیتوں دیاں سمجھایا۔ کھڑیاں کعبیاں دی توں کردی پھریں تلاش، اٹاں پتھر پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کما یا۔ اوس کہا کی اوس دی پہچان، میتوں دے جنایا۔ بڈھا بال کہ نوجوان، کون روپ رہیا سما یا۔ اوس کہا نہیں اوہ بھگتاں دا بھگوان، جس دا جلوہ نور مہان، جوتی جوت جوت رُشنا یا۔ آد جگادی مہروان، سدا سہیلا دیاوان، مہر نظر اک اٹھایا۔ کسے ہتھ نہ آوے جنگل جوہ

اُجاڑ پہاڑ بیابان، دو جہان سُنج مسان رہیا دکھایا۔ اوہ وسیا ساڈھے تن ہتھ اک مکان، جس نوں گوہند سمبل دسّ کے گیا شبدی دے پرمان، دوسر دھیان نہ کوئے لگایا۔ اوس کہانی میٹوں ایس جاپدا اوہ تیاں والا باہروں کوئی انسان، خاکی تن روپ وٹایا۔ ہوا کہا نہیں اوہ مالک والی دو جہان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے برہمنڈاں کھنڈاں دا بدل دینا ودھان، سدھانت اپنا دے سمجھایا۔ اوتھے کی چترائی کی وڈیائی تے کی گیان، کی ودوان کرے پڑھایا۔ جنہاں اُتے آپ ہو جاوے مہروان، اوہ محبوبِ مُجت دا مالک اشارے نال پار کرایا۔ آد جگادی نو جوان، بردہ بال نہ روپ وٹایا۔ گور مڑھی نہ جائے شمشان، بھومی خاک ڈیرہ کوئے نہ لایا۔ جس دا کلمہ اک کلام، کائنات کرے پڑھایا۔ جس دا مذہب اک اسلام، عظیم اُشان بے پرواہیا۔ جس دا منتر اکو نام، جگ چوکڑی رہیا سمجھایا۔ اوس دے سارے ہونے غلام، بردے نفر روپ وٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوس نوں اکو کہن ججمان، خالی جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ اوس اکو کہنا میرے چرناں رکھو دھیان، باقی لوڑ رہے نہ رایا۔ آگے میں جاناں جاں میرا جانے جہان، جس نے جہالت کڈھ کے ساچی عبادت دینی سکھلایا۔ ہوا کہے بھگون ایہہ کم مُشکل کہ آسان، بڑا وڈا نظری آیا۔ سری بھگون کہا میں آد جگادی مہروان، دو جہاناں میرے ہتھ وڈیایا۔ چھوٹا جہا ڈھولا دسّ کے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، وڈیاں دیواں بنایا۔ مالک بن کے دھر مھکران، حکم سنڈیشے دیاں سنایا۔ تہانوں سوا کے نال آرام، پیغام اپنا گھر گھر دیاں پہنچایا۔ ہوا کہے پر بھو تیرے کول کنی کُ گرو آں پیراں پیغمبراں دی میزان، ذرا میٹوں دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ وڈے ٹھٹھیار دی دکان، کوٹن کوٹ بیٹھے جنہاں وچوں تیری سمجھ کچھ نہ آیا۔ اوہ ہو گئی حیران، کی پر بھ نے وِتا جنایا۔ ابناشی کرتے اوسے ویلے کہا آ مار میرے چرناں ہیٹھ دھیان، اپنی اکھ کھلایا۔ جاں ویکھیا انگنت بیٹھے کرشن رام عیسیٰ موسیٰ محمد بال آنجان، نانک گوہند بالے بھجن تھاوں تھانیا۔ اک روپ دے انوپ انیک روپ نظری آن، نظر شمار نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اہیدا رہیا کھلایا۔ پُرکھ اکال کہا کی کچھ پیالہ، سچ دے سمجھایا۔ اوس کہا میں ڈر گئی پتہ نہیں توں اپنے اپنے چرناں ہیٹھاں رکھے دب، بن پڑیوں لئے لکایا۔ ایسے کر کے سارے کہہ گئے ایہدی کوئی نہیں آوندی حد، انت کہن کوئے نہ پانیا۔ موسے کیوں کہا سی تیوں رب، پہلی ویراں تیرا ناں رکھایا۔ جس ویلے توں کرپا کیتی سی جھب، کرن وچوں کرن کرن نال لکایا۔

اودھا پچھلے لیکھے دامیٹ کے یجھ، یاد اگلی دتی کرائیا۔ جس ویلے تیرے کریم دا وچا ند، اوہ ڈردا منہ دے بھار گیا ڈھٹھ، اپنی سُرَت بھلائیا۔ اودھروں تھوڑا جہا پرکاش دتا جھٹ، پریم دا وچا پھٹ، مندر گھل گیا ہٹ، جوت جگی لٹ لٹ، مت پچھلی دتی مٹائیا۔ اوہنوں اک کلمہ دسیا توں میرا نام لینا رٹ، اوس واسطہ لیا گھت، نک خاک اُتے رگڑائیا۔ پُرکھ اکال پیا ہس، پروردگار بولیا جھٹ، میرے نال رلا اپنی اکھ، پرتکھ تیتوں دیاں جنائیا۔ مونسے اکھاں اُتے دوویں رکھ ہتھ، کن پھڑ کے کہا توں پُرکھ سمرتھ، سپس جھکا کے کہا میں تیرے وس، واسطہ تیرے اگے پائیا۔ پُرکھ اکال کہا اک ویراں کہہ توں میرا میں تیرا ایہو تیرا جس، جس وچ گیوں پھس، پھیر نہ سکیں نس، ڈوری اپنے نال بندھائیا۔ اوہنوں سو جھی آئی جھٹ، اون اپنی بانہہ نالوں کھول کے مولی والا گٹ، دھرتی اُتے دتا وچھائیا۔ میرے محبوب میری لیکھے لالے رت، میرا رہے کوئی نہ تت، اک پچھاں میں تیتوں کہا رب، توں پھیر آوینگا وت، بے وطن وطن دے مالک گھر اپنا سچ جنائیا۔ اوس نوں دو انگل دامار کے لپھیرا کہا بس، پھیر اوہ اگے کچھ نہیں سکیا دس، ہو ہو کر کے بیٹھا سپس نوائیا۔ سری بھگوان ہولی جہی ٹھوکر مار کے اُتے لت، اک تھم دتا دس، کلمہ سچ سنائیا۔ تیرے لہنے دا پھیر دساں حق، آون والیاں پیغمبراں دا تیرے نال کر کے اکھ، اگلیاں گرو آں دا بنا کے ستھ، پچھلیاں داناں کرے واس، پتن دکھا کے اک گھاٹ، چار جگ مُکا کے واٹ، اگے اگئی سنائے بات، کوڑی کریا میٹ کے رات، ست سچ اُپجا کے پر بھات، ستارا چند دے نجات، طلوع کر سچا آفتاب، صوفیاں ویکھ سچی محراب، محبوب بن وجاواں رباب، پیار وچ پیار دا رکھاں حساب، لیکھا چکا کے سرب کتاب، راج راجاں مٹا کے نواب، جن بھگتاں دے کے خطاب، لیکھا چکا کے پُن صواب، چار جگ دے لہنے دینے دا دے کے سب نوں جواب، پرگٹ کر کے اپنا آپ، ست ستوادی دس کے جاپ، حکمے اندر اگلا تھاپن تھاپ، مالک ہو کے آپے آپ، پرتاپ دو جہاناں دیاں دکھائیا۔ مونسے پھیر ویکھ تہاڈا نکیاں نکیاں بچیاں والا رکھاں نال ساک، ساکہ ساکھی ساکھیاں اپنی دیاں سمجھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچی دات، گھر دا مالک درگاہ دا درگاہی، در دربار اک گھلائیا۔

☆ ۱۹ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر روپ لال بترے نال منٹو پارک دلی ☆

پُرکھ اکال کھیل اپار، سری بھگوان آپ کرائیندا۔ ابناشی کرتا وچ سنسار، جگ چوکڑی تھکم ورتائیندا۔ لوک مات بھیج گرو اوتار، پیغمبراں آپ پرگٹائیندا۔ ست سندیشہ دے کے نام آدھار، جیواں جنتاں سرب سمجھائیندا۔ واک بھوکھت لکھت وچ ویچار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی تھکم منائیندا۔ کلجک ویکھ کوڑا گڑیار، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ شبد سندیشہ دیونہار داتار، نرگن سرگن آپ سمجھائیندا۔ وشو دھرم وشو کلیان جس ہووے دھار، سو سمرتھ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ویہہ سو اگی بکرمی کیتا خبردار، بے خبر خبر سنائیندا۔ راج راجان شاہ سلطان اگلے سال دے اٹھال، کوڑی کریا اگ لگائیندا۔ من مت مایا کر بے حال، چار گنت دہ دشا دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ کرے کھیل آپ کمال، کامل مُرشد ہر کرتا اپنا تھکم ورتائیندا۔ دُوبے سال وجنا تال، جگت ٹکڑے دو کرائیندا۔ اک پاسے شاہ اک پاسے کنگال، سچ سوال وچ لگائیندا۔ تیجے سال سرشٹی اُتے آئے تھوڑا جہازوال، دھرنی دھرت دھول خونی رنگ رنگائیندا۔ چوتھے سال کوڑی کریا توڑ جنجال، چاروں گنت اکو تھکم منائیندا۔ ساچے بھگتاں ساچے سنتاں لئے اٹھال، جنہاں دے اندر مایا متا موہ نہ کوئے دکھائیندا۔ ست دھرم دا جھنڈا اک اٹھال، برہمنڈاں آپ پرگٹائیندا۔ چار ورنناں کھتری براہمن شوڈر ویش نعرہ اک لگان، تُوں میرا میں تیرا دُوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ ڈھولا گاون اک بھگوان، جس دارام کرشن نشان، عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند جس داروپ اکھوائیندا۔ چار گنت دہ دشا اتر پُرب پچھم دکھن سنائے سچ آواز، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ اکو تھکم ورتے پُرکھ ابناش، بلدھاری آپ سنائیندا۔ چار جگ جس دی رکھدے گئے آس، سنجگ تریتا دوا پر کلجک راہ تکائیندا۔ اُس دی چوتھے سال سوہنی چڑھے پر بھات، جوتی نور چند اک چکائیندا۔ بھگت بھگوان دا بنے ساتھ، سوہنی سٹیج اک سہائیندا۔ اگے کھول کے ڈونگھا راز، پڑدا آپ چکائیندا۔ ست دھرم دا چلا کے اک جہاز، ورننا برناں دیناں مذہباں دھرماں راہ اک دکھائیندا۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا مایا متا کر کے فاش فاش، ساچا تھکم اک ورتائیندا۔ اوس ویلے بتر پھیر ملنی شاباش، جس ویلے وشو دامالک وشواس اپنے اُپر دھرائیندا۔ اگئی آواز نال گوہنجے آکاش، وشن برہما شو کروڑ تیتیسا سُرپت راجا اند دھیان لگائیندا۔ سنتاں بھگتاں گرکھاں دی پوری ہووے آس، ترشنا کوڑی جگت میٹ منائیندا۔ اوس ویلے

اک بھاشن ساچا دینا آکھ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو وار سمجھائیندا۔ جگت مارگ چھوٹی چھوٹی شاخ، سب دا مالک ابناشی کرتا پروردگار، رام رحیم اکو نظری آئیندا۔ کایا کعبہ ساچا مندر دُھر دا کلمہ نغمہ نام پاٹھ، نموست برہم مت واس دیو وشنوں دھار و شیش وچار درویش کرے خبردار نریش، نر نران اکو نظری آئیندا۔ جو سب دھرماں دا مالک سدا رہے ہمیش، جس دے حکم اندر گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ سیو کمائیندا۔ جس دا سب توں نرالا وکھرا بھیکھ، جوتی جوت ڈمگائیندا۔ نہ مجھ داہڑی نہ کیس، مونڈ منڈایا روپ نہ کوائے وٹائیندا۔ اوہ وسے سچھنڈ ساچے دیس، لوک مات اپنا حکم ورتائیندا۔ اوس سمیلن وچ اکٹھے ہونے پھتر دیش، ناڑ بہتر پنڈھ اندرے اندر کھوج کھوجائیندا۔ ایہہ سچا ست والا سندیش، جس نوں جگت جیو نہ کوائے مٹائیندا۔ ساچے سنت جو سچ دا کرن اُپدیش، تہناں دے اندر اکو اک ایک نظری آئیندا۔ وشو دھار چلاؤنی کوئی بچیاں والی نہیں کھیڈ، سرشی دا مالک، گل دا خالق، سرب دا پرتپالک، سد اپنا حکم مٹائیندا۔ جس دا روپ اک خالص، دو جہاناں بنے ثالث، سب دی غفلت دُور کرائے نندرا آلس، کایا مندر اندر بجر کپائی پردہ پرے ہٹائیندا۔ اوہ ایس سبھا دا بننا سبھاپتی مالک، سنت سہیلے گرو چیلے جس دے لوک مات نئے نئے بالک، بابل سب دا اک اکھوائیندا۔ جس نے سچی دسنی اک عبادت، نام ست اک درڑائیندا۔ اوس ویلے ساچی کرنی اک سخاوت، مہر نظر نال ترائیندا۔ پھیر فرقیوں دی فرقیوں وچ مذہباں دی مذہباں وچ دیناں دی دیناں وچ نہ رہے عداوت، ادوت کوڑی دے مٹائیا۔ چار گنٹ مانوتا ہوئے صحیح سلامت، سچ محبوب سب نوں اک محبت دے سمجھائیا۔ من کایا اندر کرے نہ کوئی بغاوت، باہر ہووے نہ کوائے لڑائیا۔ پھیر سچی رل مل کے سب دُنیا نوں دینی دعوت، دعوے نال اک دُوبے نال ہتھ لینا ملائیا۔ پھیر سچی بنے بناوٹ، بندے بندیاں ورگے بندگی وچ دے سمجھائیا۔ کوئی ہنسا دی رہے نہ ملاوٹ، ہنسا سارے دے ملائیا۔ ساچے دھرم دی آپے ہونی پھیلاوٹ، گلشن ساچا دے مہکائیا۔ آگے کرے نہ کوئی رکاوٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں دیوے ساچا ور، لیکھا چکا کے دھرنی دھرت دھول دھر، زمیں آسمان برہمنڈ کھنڈ ویکھے کھڑ، بھگتاں دی منزل چوٹی کایا مینارے جائے چڑھ، شبد دُھن وجے اناد آتم جوتی پرکاش دیوے کر، نور نور اپنا دے وکھائیا۔ پریم پریت پیار محبت وچ پھڑا کے سب نوں سانجھا لڑ، اکو لڑی وچ سارے دے بندھائیا۔ جنہاں گر اوتاراں پیر پیغمبراں دین مذہب دی لوک مات لائی جڑ، جگ جگ حکم من

کے سیو کمائیا۔ سری بھگوان اوہناں نوں لئے سبھنڈ دواویوں پھر، جوتی دھار شبد دے جگائیا۔ میل ملائے سچ گھر، در دوار دُھر دربار اِکو دے سہائیا۔ اوہ پُرکھ اکال اگے کرن نمسکار، پروردگار سانجھے یار تیری اِک سرنائیا۔ ساڈی بنیتی کر پروان، پر بھو لوک مات مار دھیان، چار گنت دے ویران، ویری گھر گھر دے کھائیا۔ جس ویلے اندروں من نال وکاراں دا مٹ گیا شیطان، اوس ویلے انسان نہ رہے حیوان، سب دا اِکو جہا سانجھا نظری آئے ایمان، دھرم دھرم ماتم دے سمجھائیا۔ جس نال وشو دا ہووے کلیان، وشنوؤں روپ ملے بھگوان، آد جگادی سچا شہنشاہیا۔ جس دا ساچا جیکارا میں تیرا توں میٹوں پچھان، پر ماتم آتم آتم پر ماتم گھر گھر دے دکھائیا۔ ساریاں آتما دا پر ماتما بن کے حکمران، شبدی دیوے دُھر گیان، بے ایمان شیطان سدھے رستے دیوے پائیا۔ گرننتھی پنتھی پنڈت پاندھے ملا شیخ مسانک پوپ پارسی یہودی عیسائی مسری اِکے نوں کرن پرنام، ناسک آسک روپ لین وٹائیا۔ جیسہڑا چائنا چڑھاؤن والا طوفان، اوس دا ساڈھے تن سال پچھوں بدل جائے دھیان، سری بھگوان اپنی اندرو اندر ستار دے ہلایا۔ اگے والا لیکھا اِجے دین والا نہیں بیان، ایس کر کے بند دتا کرائیا۔ دیوان صاحب دا سوہنا لگیگا دیوان، دیا باقی ہوئے رُشائیا۔ اینہاں دا ادب کرے عوام، پر بھو دیون والا وڈیائیا۔ ست دھرم دا سوہنا چلے کام، نشکام سیو کمائیا۔ ہر دے اندر پریم رام، باہروں تکنا پیار ودھان، سوہنا ڈیڑھ سال پچھوں اینہاں دے ہتھ آؤنا انتظام، جس دے نال قلم چلنی شاہیا۔ غریباں دا ہونا انتظام، دُکھیاں دا سُننا پیغام، بھکھیاں نال اپنا درد وندائیا۔ سادھاں سنتاں نال مل کے بھومکا سوہے استھان، بھاگ لگ جائے اوس مکان، جس وچ بہہ کے ڈیرہ لائیا۔ کرپا کرے آپ بھگوان، ست دھرم دا اندر دکھاوے نشان، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ نالے گھر دا چنگا چلدا جائے نظام، توٹ رہن کوئے نہ پائیا۔ مُشکل ہو جاوے آسان، دُکھ درد نہ لاگے رائیا۔ دیوان صاحب دا دیوان لگے وچ جہان، جس وچ پر بھو دا نام سب نوں اِکو جہا نظری آئیا۔

روپ لال جی بٹرا، میلا بہتر دیاں سٹائیا۔ تیرا کرشن ویلے دا کھولاں پترا، جنم دیاں سمجھائیا۔ دروناچاری گرویدھشٹر دا توں مترا، سچن سچا نظری آئیا۔ اِک دن شستر و دیا وچ لگا فکرا، انتر بیٹھا دھیان لگائیا۔ میرا کرتب نہیں چڑھیا سخر، ارجن والی و دیا ہتھ نہ آئیا۔ یُدھشٹر کر کے کہا ذکرا، ہوئی جہی

دِتا سمجھایا۔ تیرا سوہنا سڈول دسے چترا، چترکار ویکھ وکھایا۔ اک ویراں ایس منس جاے وچوں جانا نکل، منس جامہ پھیر صدی دیہویں تیرا نظری آئی۔ اوس ویلے ہن میں پھیر بھگوان بنا تیرا مٹر، سبناں ورگا سبجن دوستاں ورگا دوست نظری آئی۔ تیری پت آوے رکھن، لوک مات دے وڈیایا۔ ست ست سچ سچ سچ نگارے وچن، ڈھولا سوہلا راگ اناد دُھن اکو دے جنایا۔ اس توں اگے ڈھایاں سالاں نوں پھیر دسنا بچن، بچیا لیکھا پورا دینا سمجھایا۔

☆ ۱۹ پھلگن ۲۰۲۱ بکرمی ریشم سنگھ دے گھر میرٹھ چھاؤنی ☆

گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ کرپا کر، کرتے پُرکھ تیری سرنائی۔ آد جگاد جگ چو کڑی سبجگ تریتا دوا پر کلج تیرا منگدے آئے در، ٹھاکر سوامی سانجھے یار پروردگار سچ تیری سرنائی۔ شبد دُھن ناد نغمہ گاؤندے آئے سنسار، کھانی بانی شاستر سمرت وید پُرانی صفت صلاحیا۔ جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم دسدے آئے پیار، سرتی شبدی ناتا جگت جڑایا۔ کاغذ قلم شاہی نال کردے آئے اُجیار، دین دُنی دا مالک جو زور بے پرواہیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دھرنی دھول جس دا جیکار، لوک پر لوک اپنا نام سچ سنائی۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس سُرپت اندر و سس منڈل منڈپ جس دا نور اُجیار، چاکر خادم سیوک بردے رہیا بنایا۔ پنج تت کھیل کرے اپار، نو در کھول کواڑ، دسا اپنا رنگ وکھایا۔ سنت سہیلا اک اکیلا دو جہاناں پاوے سار، گھٹ گھٹ اندر اپنا نور کرے رُشنائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، لوچن نین نچ نیز آپ گھلایا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب دیونہارا دان، اصل وصل ساچا اپنا آپ کرایا۔ واک بھوکھت کھیل اندر شٹ، سر شٹ اپنا حکم آپ ورتایا۔ ویکھنہارا سورگ بہشت، دوزخ دھار اپنی آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ساچا دس دھرم، لکھ چوراسی جیو جنت اکو نظری آئی۔ نہکرمی کوڑی کریاکٹ دے کرم، آسا منسا سب دی پور وکھایا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی تیرے ہتھ جنم مرن، آون جاون اپنا حکم ورتایا۔ بھیکھ چکا دے چار ورن، اٹھاراں برن سچ سرنائی اک درڑایا۔ آتم پر ماتم تیرا نام ساچا پڑھن، گیت گوہند اکو اک صلاحیا۔ سچ دوارے ست ستوادی اکو کرن پرن، دُنی دویٹی ڈیرہ ڈھایا۔ صاحب سلطان اکو تیری دھوڑی منگن

چرن، دُجا اِشٹ نہ کوئے رکھائیا۔ کایا مندر اندر ساچے پوڑے چڑھن، منزل اپنی دے دکھائیا۔ تُوں مالک خالق مخلوق کرتا کرنی کرن، دیکھنہارا تھاوں تھانیا۔ در درویش سچکھنڈ دوارے آئے منگن، درگاہ ساچی اپنی جھولی ڈاھیا۔ ست دھرم چاڑھے اپنی رنگن، رنگ رنگلے اپنا رنگ رنگائیا۔ برہم پاربرہم تیرے وچ ہووے مگن، کلجگ کوڑی کریا اگن دیوے بُجھائیا۔ گرگھ گرگھ کایا ماٹی دیک ساچے جگن، اندھ اندھیاری کوری بھوری دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ بخش دات، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، لوک مات رہن نہ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ساچی دس دے گاتھ، دو جہاناں سچ پڑھائیا۔ انتر آتم تیر تھ دس دے تاٹ، کنارہ اکو دے دکھائیا۔ ساچا دس دے مندر شو دوالا ماٹھ، کایا کعبہ دے جنائیا۔ لہنا مکا دے تیر تھ اٹھ ساٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی لیکھا دے مکائیا۔ شبد اگئی لا دے سٹ، ناد انادی آتمک دُھن سٹائیا۔ امرت آتم نچھر جھرنا دے جھٹ، بوند سوانتی اک چوائیا۔ اپنے ملن دی کھول دے اکھ، گرگھ ساچے لے جگائیا۔ پورب جنم دا لہنا دے دے حق، حقیقت ایہناں جھولی پائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، بن تیل باقی دیک ڈمگائیا۔ آتم پر ماتم کر واس، نواس استھان دے وڈیائیا۔ ظاہر باطن دکھا کھیل تماش، بھو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ تُوں پر تپالک سب دامات، پتا پڑکھ اکال اکھوائیا۔ اسیں جگ بھوکتاں وچ گئے آکھ، سندیشہ دھر جنائیا۔ کرے کھیل پڑکھ ابناش، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پڑکھ اکال دیاکماؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی حکم مناؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ اٹھائیا اے۔ دھر فرمانا ساچا رانا اگئی شبد ناد و جاؤندا اے۔ جگ چوکڑی جس دا منڈے آئے بھانا، سو بھگون اپنی کھیل آپ رچاؤندا اے۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ لوک مات دیکھے مار دھیانا، اندج جیرج اتبج سیتج چارے کھانی چارے بانی پھول بھلاؤندا اے۔ جن بھگتاں دیونہارا سچ نشانہ، انتر آتم برہم گیانا اک درڑاؤندا اے۔ سچ پریتی بخشنہارا مانا، چرن کول دھیان رکھاؤندا اے۔ دیا دیک بالہہار مہانا، مہما اکھ بودھ اگادھ سناؤندا اے۔ سچ خُماری نام کر مستانہ، مست المست اپنا رنگ چڑھاؤندا اے۔ جو پیر پیغمبر اں دیندا آیا پیغام، سو صدی چو دھویں لیکھ دکھاؤندا اے۔ جس نوں کھندے مہدی اما، کامل مُرشد اپنا کھیل کھلاؤندا اے۔ علما بہہ کے درمیانا، علم علما ساچا سچ سمجھاؤندا اے۔ چو داں طبقات دیکھنہارا

سدا بدھنا، زمیں اسماناں کھوج کھوجاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا لیکھے لاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو اک عرض، بنیتی تیرے در سنائیا۔ صدی پیسویں پورا کر فرض، جگت جگدیش پر بھ تیری اوٹ نکائیا۔ ترشنا اندر سارے رہے بھٹک، نیتز لوچن نین اٹھ کھلائیا۔ ویلا گھڑی سہنجنی ہوئے وقت، کرے کھیل چائیں چائیا۔ تُوں مالک عرش فرش، گگن گلنتر تیری وجدی رہے ودھائیا۔ محبوبُ محبت وچ کر ترس، نظرے کرم حق اٹھائیا۔ پھری دروہی اُتے دھرت، دھرنی دھول جگت رہی گر لائیا۔ کوڑی کرپا اگنی نال رہی تڑپ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ ساڈی تیرے نال شرط، شریعت دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو پیغمبر گر اوتار، پروردگار ہو کے دیاں جنائیا۔ جگ چوکڑی میرا سچ وبار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تئیں ننھے بچے میرے بر خوردار، لوک مات چولا تٹاں والا ہندھائیا۔ جوت شبد میرا ادھار، سلوک ڈھولے ناد دتا سنائیا۔ کراں کھیل اپر اپار، اپر پیر ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ جاگرت جوت کر اُجیار، ساڈھے تن ہتھ نرگن نور ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو قبول کردا، سب نیوں نیوں بیٹھے سیس نوایا۔ ڈنڈاوت کر کر ہوئے تیرا بردا، خادم اپنے لئے بنائیا۔ تُوں مالک سچکھنڈ گھر دا، دھرنی دھرت دھول تیری آس رکھائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا چاروں کُنٹ لڑدا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ تیرا بھگت سہیلا لوک مات وکار کولوں ڈردا، بیٹھا گھ چھپائیا۔ کر کھیل ساچے ہر دا، ہری ہر اپنا پھیرا پائیا۔ کیوں نہیں پہلی منزل اپنی چڑھدا، بینڈا حق مکائیا۔ سنجگ تیرا راہ تگدا، بیٹھا دھیان لگائیا۔ کیوں نہیں اوس داناں لگدا، دیویں مان وڈیائیا۔ آد جگاد تیرا حکم چلے سمرتھ دا، دوسرے اٹھ نہ کوئے اٹھائیا۔ لیکھا مک جائے وکھ دا، آتم پر ماتم سب نوں دے جنائیا۔ اکو ویلا تیرے جس دا، گر اوتار پیر پیغمبر رل کے تیرا ڈھولا گائیا۔ بھگت پچھے کدے نہ ہندا، چرن کول بیٹھا سیس نوایا۔ تیرا میلا نرگن زوریر اوس الکھ دا، جس دی پلک سمجھ کسے نہ آئیا۔ جے تُوں سب دے اندر وسدا، سُنٹیاں لئیں اٹھائیا۔ تُوں مالک گھٹ گھٹ دا، لکھ چوراسی رہیا سائیا۔ لیکھا مُکا دے منمت دا، گر مت سب نوں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، اگم اتھاہ تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو میرے پیارے میت، سچ دیاں درڑائیا۔ میں ویکھنہارا ہست کیٹ، اُوچ نیچ پھول

بھلایا۔ جگ چوکڑی بد لہارا نیت، جگ چوکڑی ڈیرہ ڈھایا۔ دیونہارا سچ حدیث، کلمیاں نبی کراں پڑھایا۔ نام ندھانا دے کے گیت، گر اوتاراں دیاں سمجھایا۔ امرت بخش کے ٹھانڈا سیت، اگنی تت بھجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سر شٹی کر کے گئے وصیت، اوس دی اصلیت دیاں جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر فرمانا اک درڑایا۔ دھر فرمانا دیواں ایک، آدم سرب سچ جنایا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو منو اکو ٹیک، لکھ چوراسی جیو جنت ساچے مارگ دیاں لگایا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے بدھی کر دیاں بیک، نام کھنڈا تیغ ہتھ اٹھایا۔ ترے گن مایا کوڑی کرپا اگنی تت نہ لاوے سیک، موہ ممتا دیاں گوانیا۔ نظری آواں نیتن نیت، نج گھر پردہ اک اٹھایا۔ پر ماتم آتم در دساں کھیل، گرہ میلا سچ سمجھایا۔ کر پرکاش بن دیا باتی تیل، اکو نور ڈمگایا۔ گر کھاں دا سجن سہیل، سانجھا ہو کے میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دے کمایا۔ ساچی کرنی اک کماوانگا۔ دین دیال ہو کے دیندھ اکھواوانگا۔ کوڑی کرپا دُرمت میل دھو کے، ست دھرم اک پرگٹاوانگا۔ سچ دامالک سب دا ہو کے، چار کٹ ویکھ وکھاوانگا۔ پریم پریتی پیار اندر سارے موہ کے، مارگ اکو اک لگاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سمگری اپنے ہتھ رکھاوانگا۔ سچ سمگری اک جناوانگا۔ ندری ندر نہال، ندر نال تراوانگا۔ لیکھا مُکا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ اکو گنڈھ پواوانگا۔ کایا مندر اندر وکھا کے سچی دھرم سال، گو بند دھر دارنگ رنگاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت سوامی انحد شبد اپنا راگ سناوانگا۔ ساچا راگ اک درڑاویگا۔ پُرکھ اکال ویس وٹاویگا۔ جوتی جامہ جوت رُشناویگا۔ شبدی ڈنکا اک سناویگا۔ راؤ رنگاں پار کراویگا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ تڑاویگا۔ نو کھنڈ پر تھی سنگتا اک بناویگا۔ ملا شیخ مسانک پنڈتا آپ سمجھاویگا۔ شرع شریعت دس کے اک ہدایت، حضرت ہو کے ویکھ وکھاویگا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کرے حمایت، راج راجان شاہ سلطان سپس تاج نہ کوئے لکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دی کرنی آپ کماویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو کار کی کماویگا۔ سانوں وکھا اپنے اگے نین، لوک مات پردہ لاہویگا۔ ساچے چرناں دسے بہن، دوارا اکو اک پرگٹاویگا۔ جنم کرم دا چکا کے لہن دین، پورب لیکھا سرب مکاویگا۔ نیترا کھ کھول کے این، دید عید چند رُشناویگا۔ دھر دا سجن بن کے سین، سگلا سنگ نبھاویگا۔ سچ مُجت وحا کے وہن، مایا ممتا موہ رُٹھاویگا۔ کوڑی کرپا نہ کھاوے

دین، شبد کھنڈا اک چکاویگا۔ کس بدھ لیکھا کے ہندوین، چار ورناں رنگ چڑھاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، سر اپنا ہتھ رکھاویگا۔ پُرکھ اکال سچ درڑاؤندا اے۔ دھر دایار آکھ سناؤندا اے۔ کرنہار کھیل اپار، آپ اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ دھرم دا لیکھا سچ حساب، ہندسے اپنے انک جناؤندا اے۔ بن اکھراں والی کھول کتاب، نش کھر اکو نر اپنا حکم جناؤندا اے۔ پردہ لاه کے سچ محراب، مالک اپنا رنگ چڑھاؤندا اے۔ جس دی کلیاں نال کر کے گئے وضاحت، سو صاحب ویس وٹاؤندا اے۔ جس دی مقامے حق رحائش، سو شریعت کھوج کھوجاؤندا اے۔ جو برہمنڈاں کھنڈاں کرنہارا پچائش، پیمانہ اپنا نام اک پرگٹاؤندا اے۔ جس نے لکھ چوراہی پیر پیغمبر جیو جنت سادھ سنت دتی پیدائش، سو پت پر میثور اپنی کار کماؤندا اے۔ من مت بدھ نال کسے دی آئے نہ وچ آزمائش، اسم اعظم مرید مُرشد گرکھ آپ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم آپ ورتاؤندا اے۔ دھر دا حکم سچ ورتاویگا۔ دو جہاناں آکھ سناویگا۔ تھر گھر اپنی دھار بندھاویگا۔ سُنّ اگمّ راہ چلاویگا۔ وشن برہما شو ہلاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ جگاویگا۔ کوڑی کریارچ کے سو مبر، انتم ڈولی اکو پاویگا۔ جوٹھ جھوٹھ میٹ اڈمبر، ڈنکا سچ شبد سناویگا۔ سنجگ مارگ اکو اک لگاویگا۔ پُرکھ اکال حکم ورتاویگا۔ ساچا منتر نام اک پرگٹاویگا۔ گگن گگنتر اک سناویگا۔ ست دھرم دی بنا کے ساچی بنتر، برہما وشن شو سیو لگاویگا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے منتر، متلاشی سب دا نظری آویگا۔ پردہ لاه کے گگن گگنتر، گرہ مندر کھوج کھوجاویگا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، انتشکرن ویکھ وکھاویگا۔ لیکھا جان برہم نرنتر، مایا برہم پردہ آپ اٹھاویگا۔ جس دا راہ تکدے گئے کوٹن منونتر، منسا سب دی پور کراویگا۔ جس دی صفت گائے جہوا سہنسر، دو دو اپنا حکم ورتاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم اک پرگٹاویگا۔ ست دھرم جگت لگاوانگا۔ سرشٹ سبائی ایکا برہم، پردہ اوہلا آپ اٹھاوانگا۔ اک پر میثور اکو سرن، مالک کُل اک جناوانگا۔ اکو نام ڈھولا گیت کلمہ سارے پڑھن، ایشٹ گردیو سوامی اکو اک وکھاوانگا۔ اکو منزل کایا مائی ساڈھے تن ہتھ سارے چڑھن، ایڑا پنگل سکھن ٹیڈھی بنک پار لنگھاوانگا۔ اکو امرت بخش کے دیواں جوتی ساچی کرن، نور نور نین رشناوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال تراوانگا۔ گر اوتار کہن پر بھ کیہڑی دست ست، جس دیویں مان وڈیاںیا۔ پُرکھ اکال کہا سب دی اکو کر کے مت، مطلب تہاڈا حل کراںیا۔ جو تئیں سرشٹی

آئے دس، اکھراں کر پڑھائیا۔ اوس مارگ توں سارے گئے ہٹ، رستہ حق نہ کوئے دکھائیا۔ کراں کھیل ہو کے پڑکھ سمرتھ، بھجے بھو اک رکھائیا۔ نام ندھان دے کے وتھ، خالی بھنڈارے دیاں بھرائیا۔ وڈیائی دے کے دھرت مہنت، مہما دیاں سنائیا۔ جھولی پا کے سچ سچ، ساچا ناتا دیاں جڑائیا۔ شبد اگمی مار کے سٹ، کوڑا ٹھیکر دیاں بھنائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، ونجارے گرگھ لواں بنائیا۔ اندرے اندر دیواں دس، شبدی رمز سنائیا۔ سب نے اکو گاونا چھند، میرا تیرا راک الاٹیا۔ کرم کانڈ دا توڑ کے بھنڈ، بند خلاص دکھائیا۔ انتر آتم بخش کے انند، پر ماتم میلا سچ سبھائیا۔ انگیکار ہو کے لاواں انگ، سنت سہیلے گود لکائیا۔ غریب نمائیاں کٹاں بھکھ ننگ، ڈکھیاں درد ونڈائیا۔ ستجگ ساچا اُدے ہووے چند، سچ پرکاش دے دکھائیا۔ کرنا کھیل سورے سرنگ، دوجا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے دھر دے ویکھ دکھائیا۔ دھر دا لیکھا کہے میری اگمی لکھت، واپن والا نظر کوئے نہ آٹیا۔ جو حکمے نال گر اوتاراں لکھیا بھوکھت، سو وقت واقع دے گواہیا۔ نہ کوئی سوگ نہ ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ ملے وڈیائی دھرنی دھرت، دھول دے سہائیا۔ پڑکھ اکال دین دیاں جوتی دھار آوے پرت، شبدی گر وڈیائیا۔ سچ فرمانا عرش فرش، عرشاں توں اگے دے سنائیا۔ جس نوں کوئی نہ جانے عرب خرب، گنتی گنت نہ کوئے کرائیا۔ سو سوربیر مردانہ مرد، چیل اکو لئے بنائیا۔ ایہو کھیل سدا اسپرج، اچرج لپلا آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولہ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ نو کھنڈ پر تھی اک محلا، محبوب رہیا بنائیا۔ نو ست پھڑ پلا، شبدی گنڈھ جنائیا۔ رام رحیم رحمان اکو نور الہی اللہ، واکر صفت صلاحیا۔ جو رمیا جلا تھلا، اچے ٹلے پرت جنگل جوہ اجاڑ پہاڑاں سمند ساگر رہیا سماٹیا۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت، آتم پر ماتم ہو کے کھلا، سوچھ سرپوئی روپ وٹائیا۔ جو نیت نوت کرے کھیل اچھل اچھلا، ول چھل دھاری ناؤں رکھائیا۔ جس نے دھر سندیش ساچا گھلا، گھال سب دی لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی کردے گئے اڈیک، نام سندیشہ دیاں سنائیا۔ کلکیاں کلاماں وچ کردے رہے تعریف، نام منتر اں وچ گائیا۔ سجدیاں وچ دسدے رہے حدیث، پریت چرن کول سرنائیا۔ جس دا کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیز نظر کسے نہ آٹیا۔ جس نوں کہندے لاشریک، واحد گاڈ بے پرواہیا۔ اُس دے وچ وڈ توفیق، تُعارف سب نوں دے جنائیا۔ ناتا توڑ کے مندر مسیت،

کایا کعبہ دئے جنائیا۔ سرشٹ سبائی درشٹی ایشی بدل دیوے نیت، نیتیان حکم ورتائیا۔ ساچا مارگ لاوے اک اتیت، ترے گن کوڑا لیکھا دیوے مُکائیا۔
 سرشٹ سبائی کرے سچ نصیحت، چار گنٹ ایکا حکم درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھوکھت اپنے وچ چھپائیا۔ - - -
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوان، سچکھنڈ نواسی مہروان، تخت نواسی حکمران، ویکھنہارا دو جہان،
 دیونہار دُھر فرمان، ویکھنہارا دین اسلام، جنونہارا منتر ستنام، پیغمبراں دا پیغمبر پیراں دا پیر امام، رہبراں دا رہبر سندیشہ دیوے عوام، اوتاراں دا اوتار دُھر
 دارام، گروآں دا گرو جس نوں کہندے سری بھگوان نشان اپنا اک وکھائیا۔

سَت دھرم سَت ستوادی کر پروان، برہم برہمادی آد جگادی دئے جنائیا۔ انادی شبدی کرے کلیان، دُھر سندیشے سرب سنائیا۔ مارگ سچا لگے وچ
 جہان، کوڑ سچ وچ بدلایا۔ پُرکھ اکال ہووے مہروان، محبوب داتا بے پرواہیا۔ مُشکل کرے آپ آسان، اصل اپنا پڑدا دئے اٹھایا۔ جس دی صفت کر نہ
 سکے کوئی زبان، قلم شاہی لکھ نہ سکے وڈیایا۔ سو صاحب بیدو محبان، سو پُرکھ زرنجن دیاوان، اینکار اک اکلا اپنا حکم ورتائیا۔ دو جہاناں بن پردھان، سرشٹ
 سبائی دئے گیان، آتم پر ماتم ملائے آن، لیکھا چکائے بن شیطان، گن ندھان دیندھ ٹھا کر سوامی اپنا رنگ رنگایا۔ شمع بچھی جگائے آن، دپیک جوت جگے
 مہان، سچ پرکاش کرے بھان، بھيو بھیت اپنا دئے کھلایا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوواں زمیں اسماناں دو جہاناں جیکارا سنا کے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، بھاگ سب داسب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پیغمبر چرن کول وسا کے ساچے
 گھر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی، منڈل راسی جوت پرکاشی، کھیل تماشی کھجک میٹ اندھیری راتی، سچجگ ساچا نور کرے رُشنائیا۔ نیلا جوڑا نیلی
 دھار، نیلے والا ماہی گیا سمجھایا۔ جس نوں سیتا پُرکھ اکال آپ، سوئی دھاگانال نہ کوئے رلائییا۔ جیہڑا کسے نہیں پہنیا گر اوتار، پیر پیغمبر نہ ملی وڈیایا۔ اوہ
 گوہند پہنے پُرکھ اکال دالال، جس اپنے لال بھیت دتے کرایا۔ اوس دی کیہڑا دیوے مثال، بدھی نال سمجھایا۔ جس لیکھے لا کے شاہ کنگال، گرکھ لئے

پر گٹایا۔ اوہداست سرُپ دا چٹا بانا پرگٹ ہووے وچ دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل دکھایا۔ ایہہ کلیاں والا نہیں بیان، شاہیاں دا نہیں ودھان، کاغذاں والی لکھت نہ کوئے لکھایا۔ گوہند جانے جاں جانے بھگوان، تیجا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اک جوت اک شبد دوہاں دا کھیل آپ کرے مہروان، مہابلی اپنا ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ نیلا چولا کہے میرا سوہنا رنگ، زمیں اسماناں نظری آئی۔ میٹوں اک گوہند لیا منگ، پُرکھ اکال اگے جھولی ڈاہیا۔ جے توں میرا میں تیرا دوہاں داسنگ، ہووے نہ کدے جدایا۔ تیرا نام میرا مردنگ، شبد رنجیت نگارہ دیاں سٹایا۔ جیسہڑا گیا چھڈ پُری اند، سورے سربنگ تیرا سٹ چند کراں رُشٹایا۔ میرا کھیل وچ برہمنڈ، کوئی ونڈ نہ سکے ونڈ، جیرج انڈ سب دے ڈیرے ڈھایا۔ تیرا تھم چند پرچند، بخشش تیری بے پرواہیا۔ میرا چولا نیلا کدی نہ ہووے بھنگ، بھسم وچ نہ کوئے رلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ گوہند کہا میرا چولا چٹا، سچ پرکاش نظری آئی۔ جس نے چوتھے جگ دا آخری کڈھنا سٹ، پردہ اوہلا دے چکایا۔ بے شک میں تینی اوتاراں تے دساں گرو آں وچوں نکا، نئے توں وڈا کر کے میرا پُرکھ اکال دے دکھایا۔ جس دا دو جہان چلانا سکے، برہمنڈ کھنڈ سارے سیس نوائیا۔ میرا اکو اک پُرکھ اکال پتا، دوجی ماتا گود نہ کوئے دکھایا۔ پر بھ دا بانا میٹوں لگا اچھا، جس نے بھانا لیا منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نیلا چٹا دوویں جان رل، اپنا اپنا دین ملائی۔ میں اوہناں ول آواں چل، جو بیٹھے راہ تکایا۔ پورب جنم دا دیواں پھل، جھولی دست نام بھرائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے کل، ستجگ ساچا دیاں پرگٹایا۔ سچ سنیہڑا اکو گھل، دُھر داراگ اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچی وڈیایا۔ نیلا چولا کہے میٹوں سپنوں کوئی نہ درزی، میری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں گوہند نال لگنا اوس دی مرضی، پھیر اپنا رُپ جنایا۔ جس دی میٹوں سوہنی لگی کلنی، کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ اُس دامالک اکو عرشی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دی دُھر درگا ہے منظور ہوئی عرضی، پر بھ آرزو لیکھے لایا۔ پھیر اوسے دی سوہنی ہو جائے چٹی وردی، دردی ہو کے درد ونڈایا۔ ایہہ کھیل اگے نر دی، جس نوں نانک نرگن گیا صلاحیا۔ ایہنوں سمجھے کوئی نہ جلدی، جہاں چر پر بھ اپنی کرپا نہ آپ کمائی۔ اکھراں وچ سرشی ساری پڑھدی، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا آپ ملائی۔ چٹا چولا

کہے میں ملنا چٹا رانا، جو رہبر اک اکھوائیا۔ نیلا کہے میں اوس دا ننا بھانا، جیہڑا بھانے اندر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گوہند کہا میں دوہاں نوں اکو جہا جاناں، فرق رہے نہ رانیا۔ سب دا مالک اک بھگوانا، جس دی ونڈ نہ کوئے دکھانیا۔ دوہاں ہس کے کہا واہ سور پیر بلوانا، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ تیرے نال مل کے ساڈا جھلے جگت نشانہ، بنا تیرے اسیں کم کسے نہ آئی۔ اسیں بردے تیرے غلاما، سیوا سچ لینی کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل اپنے ہتھ رکھانیا۔ بستر کہے میرا رنگ نیل، سوہنا دتا رنگانیا۔ میری کوئی نہ سمجھ رہیا دلیل، دلبر ملیا نہ دھر دا ماہیا۔ میں کیتی اک اپیل، بنتی سچ سنانیا۔ جس ویلے گوہند بنیا فقیر، سر پر چیر چھہانیا۔ میں کہا توں گنی گہیر، گہر گور اکھوائیا۔ میٹوں نظری آئی اوہ تصویر، جو تصور سب نوں رہیا جنانیا۔ گوہند کہا ذرا چوٹی چڑھ کے ویکھ اخیر، میں اوہ تے اوہ میرا اکو روپ سمانیا۔ اوہ بستر و شستر و تہاڈی بدل دینی تقدیر، تدبیر اپنی دیاں جنانیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال میرا شہنشاہ میں اوس دا ہوواں وزیر، دو جہاناں خبردار دیاں کرائیا۔ میرے چولے نوں کرے نہ کوئی لیر لیر، قطرہ قطرہ نہ کوئے دکھانیا۔ ایہو کھیل میرا بے نظیر، جگت نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جیہڑی ہتھ وچ دیہہ کر کے پھڑی شمشیر، پھیر شد کھنڈا لوں بنانیا۔ جن بھگتاں دیواں دھیر، گرکھاں پیواں سیر، امرت رس جام پیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیانیا۔ نیلا کہے کوئی دے دے سبق، گوہند اکو منگ منگانیا۔ محمد میرا لیکھا لکھ کے گیا چوڑاں طبق، طرح طرح سمجھانیا۔ گوہند کہا میرے پُرکھ اکال ہتھ ایہہ لکھت پڑھت، جوں بھاوے توں دے بدلانیا۔ اوس دے اگے کیہڑا سکے اٹک، سپس سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ فکر نہ کر اگے پچھے پچھے اگے رہن نہ دیواں فرق، فیصلہ حق دیاں کرائیا۔ اودھروں چٹے کیتی عرض، سپس لیا نوانیا۔ میرا تیرے کول قرض، کس ویلے جھولی دیویں پانیا۔ گوہند کہا ایہہ میرا فرض، لہنا دینا سب دا ویکھ دکھانیا۔ جو دھا سور پیر بن کے آواں مرد، بل اکو اک جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے دکھانیا۔ چٹے نیلے کہا کر کے ہیسے صبر، دھیرج اک رکھانیا۔ جس ویلے سور پیر بن کے آوے شیر ببر، بھبک اکو نام دے لگانیا۔ بتخانہ بنیا نہ رہے کوئی قبر، کعبیاں وچ پے دھانیا۔ کوڑی کریا میٹ دیوے غدر، نام کھنڈا اک چکانیا۔ لکھ چوڑاسی تول دیوے نام دے کنڈے وزن،

بے وزن رہن کوئے نہ پائیا۔ چٹانیا کہے دوویں رل کے لگ جائیے اوس دے اوس اگئی بدن، جس نوں خاک وچ نہ کوئے رُلائیآ۔ اُس دی پریتی وچ ہوئی مگن، اوسے وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرتا پُرکھ کر نہار اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۲۰ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی آسا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسانی ضلع کرنال ☆

سچ دھرم کہے پُرکھ سمرتھا، پُرکھ اکال دے وڈیائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ کھیل ویکھیا اکھاں، لوچن نین نیزا اک گھلایا۔ پھری دروہی شرع شریعت دین الای مدینہ مکہ، کعبہ رو رو رہیا گر لایا۔ تک کے آیا مندر مسجد شو دوالے مٹھا، گرو دوارا کھوج کھوجایا۔ کوڑی کریا مایا متا ہومے ہنگتا پیارٹا، سچ سوامی نہ کوئے جنایا۔ جیو جنت سادھ سنت کایا چولا پُرانا چیتھ پھٹا، لال گُلا رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ گنگا گوداوری جمناسرستی ویکھ کے آئے تیر تھ تئا، اٹھسٹھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم آتم تیری کوئی نہ جانے ستا، گھر گمبھیر بے نظیر تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ در در گھر گھر نچدی پھرے من متا، گرمت سارے گئے بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہایا۔ ست دھرم کہے میں ویکھی کلج کاتی، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ دہ دِشا اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ متر پیارا کوئے نہ ساتھی، سجن انگ نہ کوئے لگایا۔ انتر آتم منزل چڑھے کوئے نہ گھائی، نرگن نرویر نرکار تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ بجر کپاٹی کھول مارے کوئے نہ جھاک، جھلک خلق پلک نہ کوئے اٹھایا۔ گھر کایا مندر ساڈھے تن ہتھ جگے نہ دیا باتی، جوت نرنجن نور نہ کوئے رُشایا۔ امرت ٹھانڈا سپر ملے نہ بوند سوانتی، نچھر جھرنانہ کوئے جھرایا۔ پریم پیار محبت اندر سچ دے نہ کوئی پر بھاتی، امرت ویلا نہ کوئے وڈیائیا۔ پتا پتر اک دوجے دے ہوئے گھاتی، بھیناں بھنیا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ تیرے نام ندھان ناد دُھن دی سنے نہ کوئی گاتھی، نادی ناد نہ کوئے جنایا۔ من منو آگھر گھر ہو کے بیٹھ عاتی، بھے بھو نظر کسے نہ آئیآ۔ تیرے دوارے بنے کوئے نہ داسی، سچ سیوانہ کوئے کمایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی مئے کوئے نہ آکھی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سارے گئے بھلایا۔ جھگڑا پیادات پاتی، کھتری براہمن شودر ویش کرن لڑایا۔ آتم سیجا ملے

کسے نہ کھائی، سچ سگھاسن ڈیرہ کوئے نہ لائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں پچھے کوئے نہ واتی، دُھر داسنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اِکو دے دُھر داور، در تیرے منگ منگائیا۔ سَت دھرم کہے میں ویکھیا کوڑ کُڑیا، لکھ چوڑا سی انتر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سَت سچ کرے نہ کوئی پیار، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ چرن کول کرے نہ کوئے نمسکار، پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی تیرا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ قلم شاہی گُرو اوتار لکھ لکھ گئے ہار، پیر پیغمبر کاتب بن کے دین گواہیا۔ صدی ویہویں سرتی سرت سکے نہ کوئی سنبھال، نیرن نیر نظر کسے نہ آئیا۔ ترے گن مایا توڑے نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشائیا۔ پھل نہ دے کسے ڈال، سنمل کوڑے رہے لہرائیا۔ کھانی بانی مل کے وجے نہ کوئی تال، بہبل بے حال دے لوکائیا۔ ساچا مارگ اک وکھال، رہبر بن کے نورُ خدائیا۔ کایا کعبہ نظری آجائے سچّی دھرم سال، مندر اِکو دے درڑائیا۔ جتھے شبد اگئی ہندا رہے پاٹھ، دوس رین رہیا جنائیا۔ نچ نیز کھول دے آنکھ، پرتکھ اپنا درس کرائیا۔ میں آتم تیری ٹوں ویکھیں آپ، کوڑی کَریا ادھ وچکار بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ ٹوں صاحب سلطان مہروان سوریر سمراتھ، بودھ اگادھ مہما آتھ جنائیا۔ محبوبُ مُجبت وچ دے دے اپنی وتھ، نام اِکو جھولی پائیا۔ سَتجگ ساچا دھرنی دھرت دھول اُتے رکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ اپنا کھول کے اگئی ہٹ، بھگت ونجارے دے بنائیا۔ چار ورنناں دے کے اِکو مت، برہم مت دے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم کر کے اپنے وس، دُئی دوتی دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ سَت دھرم کہے میں ویکھیا کوڑا، کرم کانڈ کرن لڑائیا۔ منتا موہ وکار ہنکار بھرم غرُوراء، غُربت گھر گھر نظری آئیا۔ شبدی ناد سنے نہ کوئی تورا، تریا ناد نہ کوئے جنائیا۔ مستک ملی نہ کسے سچّی دھوڑا، مورکھ موڑھا سوچھ سرُپ نہ کوئے وٹائیا۔ آتم جوتی ملے کوئی نہ نوراء، کایا چوٹی چڑھ درس کوئے نہ پائیا۔ صدی ویہویں گُرو اوتار پیر پیغمبر کھڑے تیرے در حضوراء، چرن کول دھیان لگائیا۔ آد جگادی بھوکھت کر پورا، ملکیت لکھت سرشٹ رہی سمجھائیا۔ تیرا تحکم نہ ہووے ادھورا، پورب لیکھا دے مکائیا۔ بھگتاں چک جائے سگل و سورا، وکھ امرت روپ بنائیا۔ سمرتھ سوامی سرب کلا بھر پورا، اگم اتھاہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ سُن لے بدن، سچکھنڈ نواسی دیاں سَنائیا۔ میرے مستک ٹکالا کے چندن، نوری چند چکائیا۔ میں وست امولک آیا منگن، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ بھگت سہیلے لا انگن، گُر چیلے جوڑ جڑائیا۔

آتم پر ماتم دے انندن، پرمانند اکو اک دکھائیا۔ دین دیال صاحب بخشندن، سچ تیری سرنائیا۔ کوڑی کریا وچ دیکھ در بھنڈن، نو ست دے دہائیا۔ راہ تگے برہم برہمنڈن، برہمانڈ اٹھ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے پرگٹائیا۔ ساچا مارگ جائے لگ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کرے کھیل سورا سرگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے اگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا دے جج، مرشد مرید دیکھ دکھائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے حد، شبد ناد کرے شنوائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے کڈھ، گرکھ اپنی گود اٹھائیا۔ لیکھا جان کے ماس ناڑی ہڈ، بوند رکت پڑدا لاہیا۔ وشو بنا کے اپنی جد، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام خُماری پیالہ دے کے مدھ، مدھر دُھن اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کرتا آپ کمائیا۔ ست دھرم ساچی دیا کماوانگا۔ نہکرمی ہو کے کراں کرم، کملاپت ہو کے دیکھ دکھاوانگا۔ کوڑی کریا میٹ کے بھرم، بھانڈا امرت آپ بھروانگا۔ ستجگ ساچے دے کے جنم، دھرنی دھرت دھول سہاوانگا۔ لیکھا مکا کے ورن برن، کھتری براہمن شودر ویش اکو گھر وساوانگا۔ اکو ڈھولا سارے پڑھن، دُھر دا نام اک سمجھاوانگا۔ اکو مندر سارے چڑھن، ساچا راہ اک درسواوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی آپ کمائیگا۔ ست دھرم دا بوٹا آپ لگائے گا۔ اکو مارگ دس کے سوکھا، ساچی منزل آپ چڑھائیگا۔ پُرکھ اکال کرے نہ کوئی دھوکھا، دھواں دھار جگت گوائیگا۔ تھم سنا کے لوک پر لوکا، چوڑاں لوکاں آپ اٹھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بخش کے اکو اوٹا، اوٹک اپنا رنگ رنگائیگا۔ اوٹک اپنا رنگ رنگاوانگا۔ ست دھرم ست ست میں چلاوانگا۔ بھو کھلا کے آتم برہم، پر ماتم ہو کے جوڑ جڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، لکھ اگوچر اگم اتھاہ شبدی شبد بے پرواہ جوتی جوت ڈگمگاوانگا۔ ست دھرم پیاس، خوشیاں راگ سنائیا۔ صاحب ٹھا کر میرے دس، بے انت تیری سرنائیا۔ ہوں بالک نڈھا چرن گیا نٹھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کلج کوڑا لوک مات وچوں کڈھ، انتم بیٹھے مکھ چھپائیا۔ ست ستوادی اپنی لا جد، جگ چوڑی تیرا دھیان لگائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر تیرے نام دے ڈھولے گاوندے چھند، سچھنڈ بیٹھے خوشی منائیا۔ جو ستجگ تریتا دوا پر کلج مار کے آوندے رہے پنڈھ، لوک مات اپنا ویس وٹائیا۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کر کے گئے قلم بند، کلے حق سنائیا۔ صدی چوڑھویں نو کھنڈ پر تھی

ستّ دیپ کوئی نہ پاوے ٹھنڈ، آب حیات کھ نہ کوئے چوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی دینی اک وڈیایا۔ ستّ دھرم کہے
میں کلجک ویکھیا ٹھگ، گھر گھر چوری رہیا کمایا۔ کایا مندر اندر لگیا پر بھوکسے نہ پئے لہ، ساچی کھوج نہ کوئے کھجایا۔ نو دوارے مکی نہ حد، دسویں خوشی نہ
کوئے منایا۔ امرت ویلا نہا نہا سارے گئے تھک، جلدھارا سپس کرایا۔ مکے کعبیاں کر جج، عالم علما علم نال وڈیایا۔ پنڈت پاندھے گائتری منتر گئے دس،
درس ہری کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ستّ دھرم کہے میں کلجک ویکھی اندھیری رین، بھنڑی رُپ نہ
کوئے وٹایا۔ ناتاٹٹیا ساک سجن سین، بھائی بھین پیار نہ کوئے دکھایا۔ پُرکھ اکال تیرا درس کوئی نہ پائے اپنے نین، کتھا کہانی سُن سُن خوشی منایا۔ تیرے
چرن کول سچ دوار مول نہ بہن، دھوڑی خاک نہ کوئے رمایا۔ نام ندھان ملے نہ کسے رسین، کایا کنچن رُپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، انتر ہو کے ہو سہایا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیناں ناتھ، ستّ دھرم اک جنائندا۔ کراں کھیل ہو کے پُرکھ ابناش، ابناشی اپنی کل دکھائندا۔ غریب
نمانیاں کوجھیاں کملیاں دیواں ساتھ، سدا سدا سد ساچی سیو کمائندا۔ جو چار جگ دے گرو اوتار پیر پیغمبر گئے آکھ، تہناں دا بھوکت تہناں دی جھولی
پائندا۔ دو جہاناں جانہار حساب، لکھ چوڑا سی گھر گھر کھوج کھوجائندا۔ بھوپت بھوپ بن نواب، نوبت اپنا نام سنائندا۔ سچ پر ماتم نورِ الہی واحد، حق مقامے
ڈیرہ لائندا۔ ستّ ستّ ستّ تیرا رکھا ہوئے آپ، اپنی سیو سمجھائندا۔ سنگر ساچا تھاپن دیوے تھاپ، تھاپی پشت پناہ اک رکھائندا۔ چار ورنناں دُھر دا
جاپ، جگ جیون داتا آپ درڑائندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو ذات، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائندا۔ سوہنگ شبد اگئی گاتھ، گھر گسہیر آپ سنائندا۔ کرتا
پُرکھ کرنیہارا آپ، دوجا دوسر دوا نظر کوئے نہ آئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکلنک نرائن نر، سرشٹ سبائی ویکھے مار جھات، نرگن
رُپ آندا جاندا نظر کسے نہ آئندا۔ پتا پوت لگے جڑ، سنگر پورا دیا کمائندا۔ کچا پھل نہ جائے جھڑ، مہر نظر اک اٹھائندا۔ پرتپالک ہو کے دیواں ور، گھر ساچا
اک سہائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جنم کرم کرم جنم دوویں لیکھے پائندا۔

☆ ۲۱ پھلگن ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ پنڈ کرسانی ضلع کرنال ☆

پُرکھ اکال کہے میرا نام ست، آد جگاد سب نوں دے وڈیا ئیا۔ نت نوت دُھر دادھرم برہم مت، ساچی وِدیا اک سمجھائیا۔ دین دِیال کہے میری نِج
 نیز اگھ، سنت سہیلے سدا درڑائیا۔ کایا مندر اندر امرت رس، نا بھی کول آپ لکائیا۔ شبد اگئی ساچا ہٹ، انحد نادی ناد سنا ئیا۔ نرگن نور جوت پرکاش، دوس
 رین کرے رُشنا ئیا۔ بھیو ابھیدا کھولاں راز، پردہ آپ اٹھائیا۔ ساچا سجدہ وضو نماز، پروردگار دھیان لگائیا۔ ساچا مندر مسجد شودوالا ماٹھ، کایا کعبہ سو بھاپائیا۔ سچ
 محبوب سیری بھگوان کرو سچ آداب، سرن چرن سپس نوائیا۔ ناڑ بہتر تن ستار و جے رباب، انراگی راگ الا ئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا کردے گئے جاپ،
 نام منتر ڈھولے گیت سہاگی گائیا۔ نرگن نر ویر نر اکار پُرکھ اکال سب دا باپ، پت پر میثور نر نرائن اک اکھوائیا۔ اوس دی اکو پوجا سمرن پاٹھ، شاستر
 سمتر وید پُران دین گواہیا۔ آتم پر ماتم جوڑنہارا نات، نرگن نرگن میل ملا ئیا۔ بھگت سہیل گرو گر چیل ساکھیا ت، سوچھ سرو پی اپنا کھیل کھلا ئیا۔ ست دھرم
 دیونہارا دات، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کھیل کھلا کے پر تھی آکاش، گگن منڈل سو بھاپائیا۔ پار کرا اندریاں گھاٹ، دہ دِشا اپنا کھیل وکھائیا۔ سچ سہنجنی دیوے
 کھاٹ، آسن سنگھاسن اک درڑائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے واٹ، آون جاون دے چکائیا۔ رائے دھرم دا کٹ کے پھاس، فیصلہ سچ سچ سمجھائیا۔ ہوئے سہائی
 انا تھاں ناتھ، نردھن اپنی گود اٹھائیا۔ بیس اکیسا ہر جگدیشا پورا کرنہارا واک، بھوکھت بھاکھیا سب دی کھوج کھوجائیا۔ جگ چوکڑی ہون نہ دیوے بے آس،
 آسا پورن حار ہر رگھرائیا۔ ستجگ ساچا ست چلے رواج، رہبر اکو نور خدائیا۔ جیواں جنناں بدل دیوے مزاج، مصرع اپنا سچ سنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ہوئے سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا مارگ اک، آد جگادی دھار چلائیندا۔ لکھ چوڑاسی ساچا ہت، پریم
 پریتی آپ پرگٹائیندا۔ جو قلم شاہی لیکھا گئے لکھ، نو کھنڈ پر تھی کھوج کھوجائیندا۔ جس داسارے دے کے گئے درش، سو سر شئی دامالک در شئی آپ جنائیندا۔
 کلجگ کوڑی کر یا لاہوے وس، وشو اپنا حکم منائیندا۔ بھگت سہیلے آوے دس، آپ اپنا میل کرائیندا۔ کوڑی کر یا دے کے پٹھ، کروٹ اپنے ہتھ رکھائیندا۔
 سنناں میل ملا کے نِج، نِج لوچن پردہ لاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرا حکم سندیشہ، برہمنڈ

کھنڈ دھیان لگایا۔ شبد جتا کے سچ نریشا، سلطان مہروان وڈی وڈیایا۔ ورن برن ساچی سرن بخشے پیتا، پریم پریتی رنگ رنگایا۔ نو نو چار اکو نیتا، مالک خالق کل دیونہار وڈیایا۔ دین مذہب چکے ٹھیکا، ٹھا کر ابناشی کرتا اپنا حکم ورتایا۔ آتم پر ماتم کے کھیلے کھیڈاں، ملاپ جاپ اپنا دئے سمجھایا۔ کوڑی کریا میٹ کے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھنایا۔ کلجگ اندر سنجگ تیری بدل دیوے ریکھا، رشی منی جگیشتر آپے دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی وڈی وڈیایا۔ پُرکھ اکال کہے ست دھرم ایہہ میرا کام، نہکرمی ہو کے دیاں کمایا۔ سرشٹ سبائی ایکا بھگوان، ایکا منتر دیاں درڑایا۔ ایکا مندر اک مکان، اک دوارا دیاں سمجھایا۔ اکو دھرم اک نشان، اکو جنم دیاں دکھایا۔ اکو مالک خالق اک پردھان، محبوب اکو نظری آتیا۔ اکو دیونہارا گیان، دُھر دی وڈیا کرے پڑھایا۔ اکو بخشنہارا ایشان، دھوڑی چرن خاک رمایا۔ اکو بخشنہارا مان، مہر نظر نال ترایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا ویکھے آن، نرگن نرؤیر نراکار اپنا پھیرا پائیا۔ پردہ لاه کے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ساچا حکم منایا۔ ساچے سنتاں دیوے دان، دیاوان دیا کمایا۔ ست ستوادی بن کے حکمران، حاکم سارے لئے سمجھایا۔ سچ سندیشہ دُھر فرمان، تُوں میرا میں تیرا دئے جنایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ پُرکھ اکال کہے میرا سچا مارگ، مکمل اپنا حکم جنایا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی عارف، چوڈاں وڈیا بیٹھے گھ بھوایا۔ جس دی چار جگ کردے گئے سفارش، سو مالک ہو کے ویکھ دکھایا۔ جس دی لکھ لکھ گئے عبارت، ناتا جوڑ کے قلم شاہپا۔ جس دی کردے گئے عبادت، کلے نام سنایا۔ سو صاحب سلطان ہر مہروان پرگٹ ہووے صحیح سلامت، رستہ صحیح دئے دکھایا۔ جن بھگتاں دے کے دعوت، بخشے چرن سچی سرناپا۔ من منو آکرے نہ کوئی بغاوت، گرہ مندر نہ کوئے لڑایا۔ جاں ویکھن تاں صحیح سلامت، پُرکھ اکال سو بھاپایا۔ ست وست جو سانجھ کے رکھی امانت، سو کلجگ انتم باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہے میں مالک عرش فرش، مخلوق میری سرناپا۔ رحمت کراں دُھر داترس، رحمان ہو کے دیا کمایا۔ گو بند لیکھا کھنڈا کھڑگ، چنڈ پرچنڈ برہمنڈ مینوں پائیا۔ دُھر فرمانا اگمی سخت، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ دین دیال دا آیا وقت، وکلا رہن کوئے نہ پائیا۔ دیوے وڈیائی دھرنی دھرت، دھول خوشی دکھایا۔ نرگن دھار آیا پرت، جوتی جوت کرے رُشناپا۔ جس دی گرنٹھاں

شاستراں ویداں پُراناں وِچ لکھت پڑھت، تِس دا فیصلہ دے کرائیا۔ نہ کوئی سوگ رہے نہ ہرکھ، چنتا غم دے مٹائیا۔ گوہند پورا پورب لاہے قرض، مقروض اپنی سیو کمائیا۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، دکھیاں دکھ اپنی جھولی لئے پائیا۔ جگ چوڑی کچھلی مئے عرض، مہروان ہو سہائیا۔ ست دھرم تیری پر بھونوں پئی عرض، لوڑ اپنی پور کرائیا۔ تیرا بوٹا لا کے اُتے دھرت، دھرم دوارا دے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے فرش عرش، عرش فرش کرتس، درس اپنا اک درسائیا۔

★ ۲۱ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ لدھیانہ ★

ست کہے میرا ست ستواد، آد پرکھ ابناشی کرتے دتا بنائیا۔ لوک مات رہاں سد آد جگاد، جگ چوڑی اپنی سیو کمائیا۔ کوڑی کریا ترے گن بھجاواں آگ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ لکھ چوڑا سی کھوج سچ پرگٹاواں سنت سادھ، سادھنا انتر انتر کرائیا۔ نام ندھان سناواں ناد، راگ اگنی اک الائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر دیاں گوائیا۔ آتم پر ماتم ملاواں ساچی ذات، بھیو ابھیدا آپ کھلایا۔ امرت بوند پیا کے سوانت، سیتل دھار اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، گہر گہیر بے پرواہیا۔ ست دھرم کہے میرا میل جگ جگ، ہرجن ساچے آپ کرائیا۔ بھکت بھگوان ساچے چگ چگ، چار ورن چار گنت کرے رُشنائیا۔ پڑا لاہے انتر لگ لگ، دئی دوتی دے ہٹائیا۔ نرگن دھاروں آپے اٹھ اٹھ، سوچھ سروپی نظری آئیا۔ سنت سہیلا سنگر ٹٹھ ٹٹھ، دیاوان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست ستواد کہے میرا کھیل آد انت، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ میل ملا کے ساجن سنت، ساچا رنگ دیاں رنگائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دیاں سمجھائیا۔ جوڑ جڑا کے ساچی سنگت، سگلا ناتا دیاں بندھائیا۔ لیکھا مکا کے جیرج انڈج، آون جاون دیاں چکائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نام ندھان دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہنار سچی سرنائیا۔ ست دھرم کہے میں سب دا پیتا، راو رنگ نظر کوئے نہ آئیندا۔ نرگن دھار ٹھانڈا پیتا، اگنی تت نہ کوئے وکھائیندا۔ میل ملا کے

اُوچاں نیچاں، آتم برہم گیان سمجھائیندا۔ پُرکھ ابناشی سچ پریتا، پت پر میثور بھیو کھلائیندا۔ ترے گن سدا رہاں اتینا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی دیکھ وکھائیندا۔ ست دھرم کہے میرا رُوپ اگم، نظر کسے نہ آئی۔ نہکرمی ہو کے کراں کم، کایا کپٹ نہ کوئے دکھائیا۔ ست سچ میرا دھرم، ذات پات نہ کوئے لڑائیا۔ ٹھاکر سوامی دتاں سرن، ہر چرن ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں کھول کے نیتز ہرن پھرن، نچ لوچن نین کراں رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان سری بھگوان مہروان اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۲۱ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گرہیت سنگھ دے گرہ پنڈ پھرالا ضلع جالندھر ★

راج لال جے میرے پتر، پاتشاہ ہو کے دیا کمائیا۔ سچھنڈ دالاک ہو کے آیا اتر، زرگن زرویر زراکار جوت رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میدوں بچھن، آگے ہو ہو سیس نوائیا۔ کیہڑے بھگت پر بھو جنہاں دا کردا توں شکر، سد اوہناں وچ دھیان رکھائیا۔ جنہاں دواویوں کھا کے سکے ٹکڑ، دوس رین اوہناں سیو کمائیا۔ تریتے دالہنا دواپر دا دینا کلج نہ گیوں مکر، مجرم ہو کے حاضر اپنا آپ کرائیا۔ نہ آپ لگیا نہ گرگھ دتے لگن، پڑدا اوہلا دتا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ راج لال جے بن گئے بچے، بچت اپنی تہاڈی جھولی پائیا۔ تہاڈے نال رل کے ایہہ گرگھ سارے سچے، جو بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ وڈے ننگے میں اکو چہ رکھے، اکو جہا دیاں مان وڈیائیا۔ دھر دے بھانڈے رہن نہ کچے، کاجی گگیا کایا اپنی جھولی پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جتھے رکھے، او سے دھام ایہناں دیاں وڈیائیا۔ باہروں دیکھ کے چیتھڑ پھٹے، انتر نام گللا رنگ چڑھائیا۔ جو خوشیاں اندر ہسے، غمیاں وچ گہر گمبھیر گن لائیا۔ پورب لیکھے دے پر بھو نوں پتے، پنتاں دالاک ہو کے بیڑا رہیا بھرائیا۔ ابناشی کرتا سری بھگوان زرگن جوت سوچھ سرُوپ درشن کر کے نچ اپنی اٹھے، آخر اپنے گھر وسائیا۔ جیو جہان جگت جس نے چھڈے، گرگھ سچے بال لبھے، چوراسی کپڑ کایا کوٹ پھول بھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ راج لال جس جوڑیا جوڑ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلج کوڑی کرپا دیکھ اندھیرا گھور، گہر گمبھیر اپنا پھیرا پائیا۔ دُور دُراڈا چل کے آیا

کول، نیرن نیرا ہو کے نظری آئی۔ سچ ترازو تول کے اپنا تول، وزن اِکو جہا دتا دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھائی۔ راج لال ویکھ چرن کول سری بھگوان، وشٹ اپنی اٹھ گھائی۔ رام ویکھ کے ہندی پرنام، بارن بار اپنا سیس جھکائی۔ جس لیکھا ساڈا مکایا آن، اوہ صاحب مہروان والی دو جہان، دوہاں دا مالک اِک ہو جائی۔ انتر آتم دے کے دان، پریم پریتی برہم گیان ساچی وِدیا نام پڑھائی۔ گوپیاں دا کاہن، دھرم دا نشان، منزلاں دا مقام، حقیقت اپنے نال رکھائی۔ پچھلا دین آیا احسان، مائس جنم ویکھ انسان، سچ دوارے کر مہمان، مُجت محبوب اپنی اِک جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی بے پرواہی۔ وشٹ کہے میں ویکھے ویش، وشنا سنگندھی اِکو نظری آئی۔ منگاں منگ ایہہ پریم بنیا رہے ہمیش، جو درویش بیٹھے سیس نوایا۔ اوہناں دا مالک رہے اِک نریش، نر نرائن سچا شہنشاہیہ۔ قدم بوسی قدم بُود کردے رہن آدیس، بندگی پرنام اِکو اِک سمجھائی۔ ست سروپ ویکھو نیتز نین پیکھ، درشٹ اندر شٹ اپنا رنگ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا لیکھے لائی۔ وشٹ کہے رام جی ویکھ اوہ رام، جو ہر گھٹ رمیا نظری آئیندا۔ سچکھنڈ دوار کرے جو بسرام، سچ سنگھاسن سو بھا پائیندا۔ سب توں نیارا وسے اپنے دھام، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ دسرتھ بیٹے اٹھ کر پرنام، تیرا دھیان اِکو اِک جنائیندا۔ میں وی منگنہارا دان، وشٹ سنگھ ہو کے بچن الائیندا۔ ایہہ مالکاں دا مالک بھگوان، خالقاں دا خالق مہروان، عدالتاں دا عدلی اِکو نظری آئی۔ جس دا چار جگ دین احوال، شاستر سمتر کرن بیان، پیغمبر گر سنا کے ناد تان، اگم اتھاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ جو جگ جگ جن بھگتاں میلے آن، چرن پریتی دیونہارا مان، سو صاحب سوامی انتر جامی ہو یا مہروان، راج لال اپنا رنگ دکھائی۔ جسم نال ہونا نہ کوئے قربان، لڑنا پئے نہ وچ میدان، کلمہ پڑھنا پئے نہ نال زبان، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ داتا داتار اماماں دا امام، راماں دا رام، کاہناں دا کاہن نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لگائی۔ رام کہے کی لال دُور، راج کہے نہیں نیڑے نظری آئی۔ پُرکھ اکال کہے میں حاضر حضور، اندر بہہ بہہ اپنی خوشی دکھائی۔ بھگت سہیلے میرا نور، آتم جوتی اپنا رنگ بنائی۔ جگت مات پت سب دانا تا کوڑ، بن پُرکھ اکال ساچی گود نہ کوئے اٹھائی۔ تریتا دوا پردے وچھڑے کلج ملے ضرور، ضرورت اپنی ایہناں نال رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہار سچی سرنائیا۔ وششٹ کہے میں کی دستاں، کھیل عجب زراںی نظری آئی۔ میں سنیا نہیں سچ دیکھیا اکھاں، نیتز ساچے کھول دھیان لگائی۔ مالک ہو کے پُرکھ سمرتھا، نردھناں بیٹھا انگ لگائی۔ میں خوشیاں وچ ہساں، دکھیاں ہو یا سہائیا۔ ایسے دانام رٹاں، جو رام رام روپ نظری آئی۔ وڈے ننگے دا اکو بن گیا پکا متا، مشورہ سچ دیاں کرائیا۔ جنم کرم دارہے نہ رٹا، جھگڑا کوڑا دے چکائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ وششٹ کہے رام ایہہ اوہ دوویں لڑکے، جنہاں دا لیکھا پچھے دتا جنائیا۔ تریتے دے وچھڑے کلجگ ہوئے اکٹھے، رل کے چرنی بیٹھے سپس نوایا۔ قول اقرار پورے کر کے، کرماں ڈیرہ ڈھائی۔ منزل پوڑی چڑھ کے، اپنا پنڈھ مکائی۔ ڈھولا ساچا پڑھ کے، تیرا میرا راک الائی۔ جیو دیاں جگ مر کے، جیون جیون وچ بدلایا۔ برہوں دی اگنی سڑ کے، آپ اپنا دتا تجائی۔ صاحب سنگر چرن پھڑ کے، فیصلہ اکو دتا سنایا۔ جے توں سانوں جائیں چھڈ کے، بھگتاں نال اگے تیری کدے نہ ہووے گڑمائی۔ منگاں منگ اپنی جھولی اڈ کے، خالی رہے دکھائی۔ ہے پر بھو ایہناں ساریاں نوں اپنے رنگ رنگ دے، جو بیٹھے درتے ڈیرہ لائی۔ دو نہیں اسیں سارے ایہو منگ منگدے، مانگت ہو کے اکھ جگائی۔ اسیں ناتے چھڈے جگ دے، تیرے ہو کے تیرے درتے بیٹھے سپس نوایا۔ پہلوں ساڈا حق دے، محکم اکو وار سنایا۔ جے اسیں نہیں تیتھوں اکدے، توں کیوں جاویں گھ بھوایا۔ دوویں اکٹھے ہو کے اک اک دن تینوں رکھدے، سادھ سنگت نال ملائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دے چکائی۔ رام کہے دیکھ وششٹ گردیو، سوامی میں کی کی دیاں سنایا۔ کی دتے میری جہو، کی ڈھولا دیواں گائی۔ مینوں نہیں پتہ کی ایہناں کیتی سیو، پر بھ نوں اپنے اندر بند کرائیا۔ اوہ چھڈ کے نہچل دھام نہکیو، نرگن ہو کے ایہناں وچ بیٹھا ڈیرہ لائی۔ بچیاں وانگ نال رہیا کھید، بالے اپنے نال ملائی۔ میں نہ سمجھیا ایس دا بھید، میری چلی نہ کوئے چترائی۔ جس ویلے میں راتی تگاں ایہناں گرکھاں پیاریاں دی ستارہے سچ، پر ماتم ہو کے گل وکڑی اکو پایا۔ جے لبھاں نہ کوئی روپ تے نہ کوئی رکھ، رنگ اپنا بیٹھا چھپایا۔ ایہناں ساریاں دا سریر دا وکھرا وکھرا بھیت، اندروں سارے ایک، جنہاں بخشی ساچی ٹیک، چرن کول دتی سرنائیا۔ ساچی دھاروں آپے بھیج، جنم لوک مات دوائیا۔ انتم کر کے ساچا ہیبت، صاحب سنگر رہیا ملائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائی۔ وششٹ کہے رام جی ایہہ چنگا، میں چنگی طرح دیکھ

دکھائیا۔ گرکھاں دے ہنچھو نہیں ایہہ رووے گنگا، گوداوری اپنی دھار رہی وہائیا۔ شکر و جاونہارا مردنگا، برہما برہم راگ رہیا سنائیا۔ وشنوں ویکھے کوئی رہے
 نہ بھکھا ننگا، دُھر دی سیوا اک کمائیا۔ پُرکھ اکال ہتھ اوہ شبدی ڈنڈا، جس نوں ڈنڈاوت کرے لوکائیا۔ میٹوں آیا اک اندا، رس سوہنا دتا دکھائیا۔ کھیل
 ویکھیا وچ برہمنڈا، لوک مات وجی ودھائیا۔ بھگت بھگوان بنیا سنگا، جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 چرن کہن گرکھ نہ مار بھب، ہوکا لے نہ دے سنائیا۔ تیرے پریم دی ستار اندروں رہی چُجھ، جو ہوئی ہوئی پدم روپ وٹائیا۔ ایہدے وچ راز کجھ، کجھ دیاں
 سمجھائیا۔ جس ویلے تہاڈا رام وششٹ والا جنم گیا سی مک، تریتے وچ انت اک شبد دتا جنائیا۔ نو منٹاں پچھوں تہاڈے اودوں سواس گئے سی مک، ناتا جگت
 نالوں تڑائیا۔ پُرکھ اکال اگئی آواز نال کہا سی پُت، شبدی ناد سنائیا۔ جس ویلے سچ سچ میرے چرناں جاوگے جھک، جگ وچوں جگ روپ وٹائیا۔ اوس ویلے
 لوانگا بچھ، مہروان ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ چرن نال سپس سپس نال چرن دوویں ہو جان خوش، خوشحالی اکو دیاں دکھائیا۔ اندر وڈ کے کراں سدھا رُخ، رہبر
 ہو کے راہ دکھائیا۔ نام پیالہ ساچا گھٹ، خُماری اکو دیاں چڑھائیا۔ دوہاں دا سوہنا بنیا رہے جُٹ، جُٹ دا جوٹا جو ترنجان وچ کواریاں کنیا رہیاں پائیا۔ تہاڈے
 نالوں تہاڈے وچھرن دا میٹوں بہت دُکھ، دُکھ دا ماریا پچھے پچھے بھجاں واہو داہیا۔ بے شک میں باہروں تئاں والا منکھ، ہڈ ماس نارٹی چڑی رنگ رنگائیا۔ انتر
 نراکار نرکار ابناشی اچت، جو چیتن سرتی سب دی رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرنائیا۔ وششٹ کہے رام سُن، اندھٹھری
 دیاں جنائیا۔ انج اک ہور وہار کرنا جس دا سب توں وکھرا گن، چار جگ نہ کوئے سمجھائیا۔ جیہڑا کوٹن کوٹ اسمیدھ یگ کیتیاں پُن، راج راجاناں شاہ
 سلطاناں ہتھ کسے نہ آئیا۔ پر بھ دا کھیل جانے کون، کون کر نہار وڈیائیا۔ دوویں انگوٹھے لوو چُجھ، رس اپنا دیاں چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، رنگ ساچا رہیا رنگائیا۔ رام کہے کھیل نرالا، نراکار دتا دکھائیا۔ مارگ دس سکھالا، بھگت دتے وڈیائیا۔ اکو وار انتر آتم پا کے اپنے پریم دی مالا، من کا منکا
 دتا بھوائیا۔ پورب جہاں دے حوالہ، احوال اپنا نال رکھائیا۔ دو جہاناں بن رکھوالا، رکھک ہو کے ہویا سہائیا۔ گرکھاں ہو مہروانا، مُجبت اک جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ وششٹ کہے رام دوویں چرن رہے کجھ آکھ، سجا کھتا اپنی کہانی رہے سنائیا۔ جن بھگتو جگ چوکڑی کسے

نے ان کھادھا کسے نے بھات، کوئی دودھا دھاری نظری آئی۔ کسے تپسیا کیتی رات، کوئی دنے بن کھوجن جائیا۔ کسے پوجا کیتی کسے پاٹھ، کوئی کلمیاں کلاماں نال سجدے سیس نوئیایا۔ کسے گاستری منتر کیتا یاد، کوئی اشٹبھج لال بھوشن رہیا پہنایا۔ کسے ورت رکھیا کسے روزیاں نال پڑھی نماز، کسے عید بقر عید لئی بنایا۔ کسے گرو آں اوتاراں پیغمبراں دی رکھی یاد، کسے نے دیوی دی یاد اندر کنجکاں لئیاں کھوئیایا۔ کسے نے پیراں دے مقبریاں اتے جگائے چراغ، کوئی شہیداں آگے سیس نوئیایا۔ کسے نے پوجا کیتی آگ، کوئی جل پانی سورج دیوتا رہے چڑھایا۔ کسے نے جوگ کیتا ابھیاں، کوئی برہم دی دھار بیٹھا سنیاں، کوئی ویراگی کوئی تیاگی کوئی مچندر گورکھ روپ وٹایا۔ کسے نے حضرتان دی پڑھی کتاب، کسے نے پن کیتا صواب، کوئی مندر وچ ٹل کھڑکایا۔ وشٹ کھے رام کلج ویکھ کھیل عجب تماش، پُرکھ ابناشی آپ کرائیا۔ جن بھگتاں دا جنم لیکھے لا کے لہنا چکائے مات، آون جاون اپنی جھولی پائی۔ دوہاں نے جیسہڑا لیا رس سواد، اوہ ساری سنگت اندر دے ٹکائی۔ اسیں سارے ہو گئے لاجواب، ساڈی چلے نہ کوئے وڈیایا۔ کیوں پُرکھ اکال پاتشاہاں دا پاتشاہ راجیاں دا مہاراج، شہنشاہاں دا شہنشاہ اکھوئیایا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں دا کاج، کرنی دا کرتا بے پروا ہیا۔ اوس سب دی رکھنی لاج، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جن بھگتاں نوں پار اُترن دی ساچی دس دے جاج، لیکھا اکو وار مُکائی۔ جس نوں یاد کردے رہے اوہ آگئی لوک مات رات، اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائی۔ رام کھے وشٹ رات کیہڑی، رین اپنا روپ رہی بدلایا۔ وشٹ کہا رام ایہہ اوہ رین جس بھگتاں دی کٹنی جیڑی، پھاسی گلوں کٹائی۔ پُرکھ اکال تارن لگیاں لاؤنی نہیں کوئی دیری، دُور نیڑے سارے پار لنگھائی۔ جن بھگت نوں تیاں جگاں جوگی اکو رات بتھیری، بہتی تپسیا دی لوڑ رہی نہ رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ رام کھے وشٹ جی میں سنگت وچ استری پُرش ویکھے دو دو، ناری نر نظری آئی۔ وشٹ کہا رام ایہہ سارے اک دوجا جامہ بدل کے ایہو چھے آئے ہو ہو، کوٹن وار پھیریاں پائی۔ سچ پچھیں ایہناں تے پر ماتما دی اکو لو، باہر لے چنھاں نال نہ کوئے لڑائی۔ دوہاں دا مالک اوہ، جو سب دا پتا مائی۔ رام کہا پر بھو بھگت کو، میدتوں دے سمجھائی۔ اودھروں بھیلنی آگے گئی ہو، ہوکا دے کے دتا سنائی۔ رام وشٹ میرے نال رل کے تسیں سارے پور، پر بھ نوں حال دیئے سنائی۔ تیرے دوارے اکو جہا سب دا موہ، مُجبت اکو نظری آئی۔ اچ دی رین

پُرش سبھے چرن ناری کھبے چرن انگوٹھیاں نال اپنا مستک لین چھوہ، ٹکاڈھر دا لین لگائیا۔ پھیر سب نوں یاد آ جائے ستائی پوہ، تہاڈا حساب تہاڈی جھولی پائیا۔ جیہڑا کیرڈی دا ان رکھیا لکو، تہاڈے کول دیاں کڈھائیا۔ جے پریم کر کے اکتھے گئے ہو، سمت اپنی لو بنائیا۔ جے اک رات ہور میرے نال رہو، میٹوں بھکھا رکھ کے آپ خوشیاں لو منائیا۔ میں تہاتھوں ساڈھے نو وجے اک منگاں کھان نوں جو، باقی سب کچھ تہاڈی جھولی پائیا۔ بھاویں سوا دیو اتے مٹی بھوں، اوڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میٹوں اپنا نہیں کوئی گوں، لوڑوند میں تہاڈا نظری آئیا۔ بھگتاں نال میں کدے نہیں ہويا نرموہ، پریتی پریم پیار بندھائیا۔ تئیں نہیں جاندے میں گو بند اوہ، جو وعدہ کر کے پھیرا پائیا۔ کی ہويا جے سر سے تہاڈے نال ہويا دھروہ، تہاڈی دُرمت میل دیاں دھوائیا۔ تہانوں سمجھ نہیں آيا کی لیکھا سی چھبھی پوہ، کی پنچھی ماگھ آيا سمجھائیا۔ تئیں بھاویں کتنا غصہ میرے اتے کرو روہ، میں رُسیاں پھر بھی لواں منائیا۔ میرے نال گرواں اوتاراں پیغمبراں دا نہیں کوئی گروہ، اک اکلّا ہو کے تہاڈی سیو کمائیا۔ تئیں سارے میرے بچے ہو کے رہو، میں آپے بناں پتاما ئیا۔ جو کچھ کہنا سو میرے ساہنے کہو، میں اپنے اندر سب کچھ لواں لکائیا۔ جے میرے چرن نال گئے چھوہ، میں شہنشاہ تہانوں شہنشاہ دیواں بنائیا۔ تہاڈی دست تہاڈے کولوں کسے نہیں لینا کھوہ، جو اپنے آپ تہانوں دتی پھڑائیا۔ جے نہیں اعتبار، تے ہن ازما کے لو جوہ، میں اپنے پڑدے آيا اٹھائیا۔ تہاڈے ساہنے دیکھو ساری سرشی توں سب کچھ لینا کھوہ، خالی ہتھ سارے دینے بھوائیا۔ اک میٹوں تہاتھوں آوے بھو، ڈردا گھر گھر پھیرا پائیا۔ بھگتو تئیں جے میرے کول نہ بہو، میری مات نہ ہووے وڈیا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کر کر رہیا دکھائیا۔ وشٹ کہے رام کیوں انہاں دے نیتز و گیا اتھر، چھبر رہیا لگائیا۔ رام نے کہا جس ویلے گو بند پیا سی ستھر، اک کیرڈی چوٹی نکی سیو کمائیا۔ اوس دے سرہانے سی اک پتھر، جس نوں اک مٹھی نال من کے اپنے تھلے لیا لکائیا۔ اپنی نظر نال ملائی سخر، اسماناں توں پرے دتی لکائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال تے گو بند دا اک ذکر، جس دا کوئی سکيا نہ پتر پتر، چلتر چلتر بچتر اپنے وچ سمائیا۔ اوس ویلے دا لگا رہیا سی فکر، کون ویلا آئے وہہ سو اگی بکرمی لیکھا دیاں مکائیا۔ سچ دسو تئیں کیوں میٹھوں رہے وچھڑ، اپنا آپ گھ چھپائیا۔ جے رام آيا تے چرنی ڈھٹھا دیکھو کرشن، تریلوکی داناتھ بیٹھا سیس نوئیا۔ کیوں ایہناں دا حساب رویداس چپارا آيا لکھن، گرگھ روپ وٹائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بھگوان

والا چلنا مشن، منی منیشتر تہاڈا راہ نکائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤ بھگوان، سچ پریتی تہاتھوں آیا سکھن، سکھیا دا کیندر گرگھ لئے پرگٹائیآ۔ گرگھیاں اندر اک وِدیالا، وِدیا برہم پڑھائیآ۔ جس دا ادھیآپک دین دِیالا، پاربرہم بے پرواہیا۔ نو کھنڈ پر تھی وِچ ایہو جہا نہ کوئی مکتب نہ کوئی پاتھشالا، نہ کوئی وِدیارتھی نظری آئیآ۔ نالے پریم پیار پریت کرے نالے دکھائے سچی دھرم سالا، نرگن نر وِیر نر اکار اپنا لھم سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤ بھگوان، دیونہارا ساچا دان، راج لال ہر سنگت ملے آن، ہر سنگت داروہ سِری بھگوان، بھگوان دا انگ گرگھ چتر سگھڑ سجان، گرگھیاں دا سنگ آد جگادی نو جوان، نر نرکارا اک اکھوائیآ۔

ساڈے کول سی اکو مٹت، گرگھیاں دتی سنائیآ۔ تہاڈے پریم دی میتوں قلت، دردیو درد لینا ونڈائیآ۔ تہاڈی خواری نہ ہووے ذلت، دیواں سدا سدا سچی وِڈیائیآ۔ جے تہاڈے وِچ پریم پیار دی ساچی ہمت، پھیر ترس کھا کے جو دا دانہ اک دیو کھوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی منگ منگائیآ۔ بلہاری کہے گرگھ گر میت، ہر دیونہار وِڈیائیآ۔ جس سنگت نال کر کے پریت، میلا سب دا لیا ملائیآ۔ راج نرین لال سنگھ مل کے ہوئے سیت، ٹھنڈ دتی ورتائیآ۔ سنگت نے ساچا گایا گیت، ڈھولا بے پرواہیا۔ میں سب نوں دین آیا بختیش، مان تان ودھائیآ۔ گرگھو سدا جاؤ جگ جیت، جیون اپنا پر بھ دی جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وِچ رکھائیآ۔ گر میت دا گاؤ جس، ساری سنگت اکو روپ نظری آئیآ۔ ایہہ ایس دے نہیں کچھ وس، جو کرنا سو کر کر رہیا دکھائیآ۔ سمیں سمیں دی پوری کرے آس، وقت وقت دا لیکھا رہیا مکائیآ۔ پورب لہنا جانے حساب، جگ چوکڑی پھول بھلائیآ۔ ملن آیا کرتا پُرکھ نرگن سروپ پر بھ آپ، جوتی جاتا ویس وٹائیآ۔ گرگھو تہاڈے وِچ بھادیں کنی ہووے مزاج، میں اپنی نمرتا تہاڈے نال دینی ملائیآ۔ کیوں آیا آج، تہانوں پچھے چھڈ کے آگے بھجیا واہو داہیا۔ اس دا کوئی لہنا سی حساب، تہانوں دیاں سمجھائیآ۔ پنچ وِساکھ ساڈھے نو وِجے رات شنگارا سنگھ دا مکیا سی کھاج، جواب دینا سی پتا مائیآ۔ جس طرح سسکار کر کے غمی وِچ واپس آؤنا سی اوہ کھیل دتا دکھال، آپ اپنی دیا کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بیچِ وساکھ اے وی رکھیو یاد، ہر سنگت وچ دیاں سمجھایا۔ اوس دن ضرور کرایو پرشاد، ڈھائی چھٹانکاں ونڈ ونڈایا۔ بے بھل جائے نو دنوں پچھوں پھیر دینا پو حساب، پھیر بنتی سُنن کوئی نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کرپا رہیا ترایا۔ شنگارا سنگھ دا پچھلا جنم، جو اندھٹھا سرب درڑائیندا۔ اس دا شودراں والا ورن، کلہین اکھوائیندا۔ جتھوں رویداس پانی جاندا سی بھرن، اوس کو ایں اُتے سیو کمانیندا۔ اک دن ایہہ کسے راہی نال لگا سی لڑن، اُچی اُچی بول سنانیندا۔ اودھروں رویداس آکے ڈول لگا پھرن، کُنڈے ہتھ چھہائیندا۔ اودروں نھیا لگا ڈرن، کر پرنام سپس جھکائیندا۔ رویداس پرے لگا کرن، ڈوری اپنے ہتھ وکھائیندا۔ ایس روکے کہا جے میتھوں کھویاتے میں تیرے سامنے لگا مرن، کیوں سیوا میری میتھوں چھڈائیندا۔ رویداس کہا ایہہ تیرا میرا پرن، سر اُتے ہتھ لکھائیندا۔ کاکا جس ویلے میں تے توں دوویں اکٹھے ہوئے پُرکھ اکال دی سرن، چرن کول اکو نظری آئیندا۔ یاد رکھیں جس ویلے تیرا ویلا آؤ موت دا مرن، میں اوس ویلے تیتوں اک وار بچائیندا۔ اوہ بچے اوسے ویلے لگا چرن پھرن، نیتز رو رو نیر وہائیندا۔ رویداس نے مٹی تھوڑی پٹی اتوں دھرن، دھرتی خاک اوہدے سپس وچ لکھائیندا۔ جس ویلے میرا مالک آیا کرنی کرن، کرتا پُرکھ اپنا روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ نتھئے کہا دس رویداس، کچھ رستہ دے سمجھایا۔ میں کس بدھ آواں تیرے پاس، پُرکھ اکال کوں ملایا۔ کس بدھ چکاویں میرا حساب، لیکھا پر بھو کولوں کرایا۔ رویداس کہا میرے ہتھ وچ قلم دوات، جو لکھاں تس نوں سکے نہ کوئے مٹایا۔ کیوں اوس نے ساریاں دا اکو بن کے آؤنا باپ، گرکھ بچے اپنی گود اٹھایا۔ جس ویلے میں انتر آتما اوہنوں دتا آکھ، اوہ ضرور میری مٹے چلے بھگتاں دی رضایا۔ اودوں وی ایہو دہاڑا سی بیچِ وساکھ، جس دی بدل دینی شاخ، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کرپا کر کے بخش جاوے بچیاں والی دات، ایہو بچت جیسہڑی گرمیت تیری جھولی پائیا۔

☆ ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گرہیت سنگھ دے گرہ پھرالا ضلع جالندھر ☆

آکاش کہے برہمنڈ کھنڈ جس دا نوری عکس، اکثر اپنی کھیل کھلایندیا۔ جو میرے اُتے وسے عرش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھواندیا۔ اوہ چل کے آیا دھرت، نرگن نور جوت رُشنائندیا۔ سوربیر مردانہ بن کے مرد، مدد بھگتاں آپ کرائندیا۔ کجگ کوڑی کریا میٹن آیا تشدد، حکم ڈھر دا سچ سنائندیا۔ کجگ کاتی دینا بدل، سنجگ ساچا راہ وکھائندیا۔ دو جہاناں کرنا عدل، بریخانہ آپ کھلایندیا۔ دُور ڈراڈا جانہارا منزل، منزل اپنی آپ سمجھائندیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائندیا۔ آکاش کہے میں ویکھی چک، نوراں دا نور نظری آئیآ۔ جس دے نام دی برہمنڈ کھنڈ پیندی دھمک، ڈھر دا مالک بے پرواہیا۔ جس سگھر بناؤنے مورکھ گدھ احمق، احمدیے نال رلائیا۔ دھوتی ٹکا بودی مجھ داہری سُنّت، میل ملاؤنا نال تہمت، چار کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جے پریم نال نہ ہووے سہمت، شبد ڈنڈے نال لئے ملاییا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے رحمت، رِشماں کرناں چشماں دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ آکاش کہے میں ویکھی غرج، بھے بھیت سرب لوکائیآ۔ کرے کھیل انوکھا اسپرچ، اچرج اپنی کار کمائیآ۔ کوڑی کریا میٹن آیا اندھیر گرد، گردش ساری ویکھ وکھائیا۔ غریب نمائیاں ونڈن آیا درد، دُکھیاں دُکھ اپنی جھولی پائیآ۔ جن بھگتاں پچھے پھرے مگر مگر، سگلا سنگ نبھائیآ۔ دو جہاناں تول کے وزن، نام کنڈے دے چڑھائیآ۔ بھيو گھلا کے جوت نرنجن، آد نرنجن ویکھ وکھائیا۔ جو وست گر اوتار پینمبر پچھے آئے منگن، سو سب دی جھولی دیوے پائیآ۔ سچ بھبھوتی نام چڑھائے رنگن، پرسوتی روپ نہ کوئے وٹائیآ۔ چرن کول درسا کے اکو بدن، خاکی بندیاں بندے دے بنائیآ۔ سنت سہیلے لا کے انگن، انگیکار اکھوائیا۔ ویکھنہارا سخیاں سئیاں ترنجن، ڈھولا جناوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا دیونہار وڈیائیآ۔ آکاش کہے میں ویکھیا نور، جگت اندھیرا رہیا مٹائیآ۔ جس نے موسیٰ سُٹیا کوہ طور، جلوہ جھلک وکھائیا۔ جس دا اگمی وے تنبور، انراگی راگ الائیآ۔ اوہ مالک خالق پرتپالک ثالث لوک مات ویکھیا ضرور، جماعت اکو رہیا بنائیآ۔ بھگتاں میتا ٹھانڈا سپتا بھوپ روپ بن مزدور، ساچی کرنی رہیا کمائیآ۔ سب دا لیکھا دیوے ضرور، کوڑا فتور دے گوائیا۔ حضرتان دا حضور، مفساں دا نور، نرگن نرور نظری آئیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ناتا توڑ دے کوڑو کوڑ، ساچی دھوڑ مستک ٹکا دیوے

لائیا۔ آکاش کہے میں کی دیکھاں، نیچے اُپر دھیان لگایا۔ نہ کوئی روپ نہ کوئی دیکھا، چہرہ چہن نہ کوئے وڈیایا۔ جوت اگئی دھریا بھیکھا، اولٹرا ویس وٹایا۔ میٹوں ادھ وچکارے بیٹھے نوں سُنیا اک سندیشہ، جو دو جہاناں رہیا سُنایا۔ حکمران ہو کے نر نریشا، نرگن اپنی دھار چلایا۔ چوتھے جگ دا بچھلا چلایا ٹھیکہ، ویلا وقت دئے گواہیا۔ اگے سب دا ایکے نال ہو جائے ایکا، ایکنکار اکو نظری آئی۔ حکم چلے دلش بدیشا، بدلی سب دی دئے کرایا۔ جو دیکھنہار ہمیشہ، سوہنگ سجن بن کے چنتا غم رہیا مٹایا۔ بھگت ادھارن جس دا پیشہ، پیشینگوئی سب نوں رہیا سُنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے ہتھ رکھے لیکھا، گر اوتار پیر پیغمبر دو جہان برہمنڈ کھنڈ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی بن رسنا جہوا لکھ لکھ دین ودھایا۔

☆ ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی چرن کور دے گرہ پنڈ پھرالا ضلع جالندھر ☆

آکاش کہے میں تکیا نرنکار، نردھن سردھن ویکھ دکھائیندا۔ وشن برہما شو کرے پیار، گر اوتار گود بٹھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ کرے اُجیار، پُری لوء نور رُشائیندا۔ رُو س دیوے دھار، زمیں اسمان ونڈ ونڈائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی پاوے سار، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ جنائیندا۔ کرے کھیل اگم اپار، حکم اگئی آپ الائیندا۔ نو نو چار دئے آدھار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن رنگ رنگائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اندج جیرج اُتجج سیج سب دا سانجھ یار، کھانی بانی اپنا میل ملائیندا۔ پُرکھ ابناشی سچھنڈ نواسی درگاہ ساچی کھیل کرے اپار، دُھر درگاہی اپنا حکم ورتایا۔ سرشٹی درشٹی کھولنہار کواڑ، آتم پر ماتم دئے جڑایا۔ سنت سہیلا بھگت وچھل گرور گر دھار، گہر گسپھر گنی گہیر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ آکاش کہے میں دیکھیا پربھ دا اک نقطہ، چکر گول رہیا دکھایا۔ میٹوں پتہ نہیں لگا اوس دے مڈھ دا، انت سکلیا نہ کوئے سمجھایا۔ کلج انت نرگن دھار ہو کے اٹھدا، نرور پُرکھ لئے انکڑایا۔ دو جہان کدے نہ لکدا، اُپر پڑداناہ کوئے پائیا۔ جن بھگتاں ناتا جوڑ کے پوپت دا، پت پر میثور ویکھ دکھایا۔ ساچا ویلا دیکھاں سہنجنا سکھ دا، نیتز لوچن اکھ کھلایا۔ غریب نمائیاں ہر ہر پچھدا، دردیاں درد ونڈایا۔ لیکھ مکاوے کوڑ کڑیاری لٹ دا، ست سچ لئے پرگٹایا۔ وقت سہاونا سوہنی رت دا، پت

ڈالی رہی مہکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا قدرت دا قادر قائم مقام اپنا اک بنائی۔ آکاش کہے میں دیکھیا قائم مقام، کعبیاں توں پرے نظری آئی۔ جتھے سے اک امام، عالماں دا عالم علما عالمین کرے پڑھائی۔ جس دا کھیل سدا تمام، طبع کوڑی رہیا بدلایا۔ ست سچ سمجھا کے اک گیان، سوہنگ کرے پڑھائی۔ پر تھی آکاش دا اک ودھان، دُھر فرمانا نال سمجھائی۔ شاہ پاتشاہ دا اک نشان، شہنشاہ جھلایا۔ میں دیکھ کے ہویا حیران، زمیں آسمان دوویں خوشی منائی۔ رل مل میں تیرا توں میرا ڈھولے سانجھے گان، گھر گھر وے ودھائی۔ جھگڑا رہیا نہ کوئے درمیان، گر اوتار دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ سب دا سانجھا اک اک دام، اقبال اکو دے دکھائی۔ کوڑی کرپا صاف کر کے میدان، میزان بھگتاں دے جنائی۔ لیکھا جانے مشرق مغرب جنوب شمال، استعمال سب دا رہیا کرائی۔ پر بھ دا قطعہ وڈا وشال، لوک مات نہ کوئے سمجھائی۔ نو کھنڈ ست دیپ اک نکی جہی مثال، جیواں جنتاں دے درڑائی۔ آکاش توں پرے وڈا کھیل مہان، مہما اپنے وچ چھپائی۔ اوس دا ابے تک کسے نوں نہیں آیا گیان، بے انت بے انت کہہ کے سارے گئے سنائی۔ آکاش توں اُتے ساڈھے تن سال اندر بنا دینا اُتے دا ودھان، پھیر لوک مات اُتے دے دکھائی۔ اکو حکم منا کے سری بھگوان، آن سب نوں اک جنائی۔ جس نے آد سرشتی رچی آن، اوہ دیکھنہار بھگوان، دوجا جو آیا سو بچیاں وانگ انجان، بالیاں وانگر گیا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سمگری دا سچ سامان، سمیں سمیں سمی سمی سچ سچ آپے لئے پرگٹائی۔

★ ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی منسا سنگھ دے گرہ پھرا لا ضلع جالندھر ★

آکاش کہے میں تکیا ست اصول، سرب سوامی آپ بنائیدا۔ جس دا اگم اگمرا سکول، مکتب اپنا آپ گھلائیدا۔ جتھے ودیا اک معقول، دُھر دا حکم سنائیدا۔ کوئی وقت نہ جائے فضول، رحمت رحم آپ درسائیدا۔ جتھے جھگڑا مکے قاتل مقول، عدالت اک وڈیائیدا۔ جتھے جنم کرم دا لہنا ہوئے وصول، حساب کتاب ٹھیک درڑائیدا۔ جس دا جگ چوکڑی سدا سدا بنیا اک مضمون، گر اوتار پیر پیغمبر نہ کوئے اٹائیدا۔ جس دا بن اکھراں والا قانون، کاتب قلم

نال نہ کوئے لکھائیندا۔ سو دیونہارا سچ ثبوت، سو پُرکھ نرنجن ویس وٹائیندا۔ بھاگ لگا کے کایا پنج تت کلبوت، کعبہ اِکو اِک سہائیندا۔ سب توں وکھرا نرالا دس کے رُپ، جو بن اپنا رنگ چڑھائیندا۔ مالک ہو کے دُھر محبوب، مَحو اِکو راہ وکھائیندا۔ دین مذہب دی حد وچ نہ آئے محدُود، دروازہ بند نہ کوئے کرائیندا۔ عرش فرش توں جس دا اُچا عروُج، حق مقامے ڈیرہ لائیندا۔ آد جُگاد جو سدا رہے مَوجود، مُشکل سب دی ویکھ وکھائیندا۔ چوٹی چڑھ ویکھے منز لے مقصُود، مِسل مِثال اپنی آپ بنائیندا۔ لیکھا جان کے تت وجود، بھيو اُبھیدا سچ کھائیندا۔ وِجاونہارا ناد سچ تنبُور، طبع طبیعت آپ بدلاییندا۔ بیتی کر نہارا منظور، آرزو اپنے لیکھے لائیندا۔ جلوہ گر اگئی نُوْر، نُوْرانہ ڈگمگائیندا۔ صوفیاں سدا مشکُور، مل بھگتاں سو بھاپائیندا۔ درویشاں مزدوْر، مفلِس ہو کے کار کمائیندا۔ توڑ نہارا غُربت غرُور، نون سو اکھراک سمجھائیندا۔ اپنا حکم ورتائے ضرور، ظاہر ظہور نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ آکاش کہے میری گئی عقل، سمجھ رہی نہ رانیا۔ جس ویلے گر اوتار پیر پینمبر پر بھ نے کیتے مُعطل، حق حقوق اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ بہہ کے اِک دُوجے ول تَنگن، بیٹھے دھیان لگائیا۔ کی اسیں ہو گئے تنگن، پر بھ نوں بھروسہ رہیا نہ رانیا۔ ہوئی ہوئی سبھے سبھے دس، کتھا کہانی سرب سَنائیا۔ اسیں لوک مات کَلج انت کوڑی کرایا نہیں گئے دھکن، اپنا بل نہ کوئے وکھائیا۔ مایا متا نہیں گئے کڈھن، دُھر دا حکم نہ کوئے منائیا۔ ایسے کر کے پُرکھ سمر تھن، اپنا ویس وٹائیا۔ شبدی حکم نال اسیں سب کچھ لگے جھڈن، اُجر رہیا نہ رانیا۔ پر بھ سرنائی اِکو وار سارے رل کے منگن، دین مذہب نہ کوئے رکھائیا۔ پریم پریتی اندر ہو گئے سارے مگن، پچھ یاد رہن کوئے نہ پائیا۔ جس اُپائی سر شٹی اوہ سر شٹی دا بنے سبجَن، ساجن اِک اکھوائیا۔ چرن دھوڑی کرا کے مجن، منزل پندھ دئے مُکائیا۔ تت وکار میٹ کے اگن، سا تک ست دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائَن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوُن بھگوان، ہر جن چاڈھ کے ساچی رنگن، دُرمت میل دیوے دھوائیا۔

☆ ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گر بچن سنگھ دے گرہ ہر دو پھرالا ضلع جالندھر ☆

آکاش کہے میں دیکھیا کھیل سچے رب دا، رابطہ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ سچھنڈ دوارے بہہ کے سجداء سجدہ دو جہان کرایا۔ لبھیاں لوک مات کسے نہ لبھدا، بھجن واہو داہیا۔ نہیں پتہ اوس دی حد دا، کنارہ انت نہ کوئے جنایا۔ دھام وکھرا اک الگ دا، سر بگ رہیا سہایا۔ جتھے دیک نرالا اکو جگدا، بن باقی تیل کرے رُشایا۔ اوتھے جھگڑا نہیں کوئی اڈ دا، گر اوتار پیر پیغمبر اکو چرن دھیان رکھایا۔ بل زور نال نہیں کوئی آگے ودھدا، نمرتا وچ سرب سہایا۔ اوتھے لیکھا نہیں کوئی ترے گن اگنی اک دا، پنچ تت نہ کوئے لڑایا۔ اوتھے خیال نہیں کوئی مکے کبے ج دا، شودوالا مٹھ نظر کوئے نہ آیا۔ اوتھے جگت ودیا نہیں کوئی دسداء اکھراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ اوتھے ناتا نہیں کوئی پتا پت ماں باپ دا، بھین بھائی نظر کوئے نہ آیا۔ اوتھے رشتہ نہیں کوئی سجن ساک دا، دوست مٹر نہ کوئے وڈیایا۔ اوتھے راگ نہیں کوئی تن رباب دا، سُرنگی تنبور نہ کوئے وجایا۔ اوتھے کھیل نہیں سوال جواب دا، سارے بیٹھے سیس نواہیا۔ اوتھے جھگڑا نہیں شاہ نواب دا، شہنشاہ اکو بے پرواہیا۔ اوتھے مان نہیں کوئی کسے راج دا، سیوک ہو کے ساچی سیو کماہیا۔ اوتھے لیکھا نہیں کوئی حساب دا، چتر کپت رائے دھرم نیڑ کوئے نہ آیا۔ ایہہ کھیل اگنی پروردگار واحد دا، لاشریک اپنی کار کماہیا۔ اوہ نور ظہور قادر گاڈ دا، اک اکلا ڈگمگایا۔ اوتھے سُنہیہرا نہیں کوئی آواز دا، انتر انتر اپنا حکم سُنایا۔ دیکھیا کھیل سچے دربار دا، سچ سگھاسن سو بھاپایا۔ رُوپ انوپ ست پڑکھ سچے مہاراج دا، جس دا ثانی دوسر نہ کوئے دکھایا۔ جُجرہ دیکھیا حق محراب دا، جس دی بنت باڈھی نہ کوئے بنایا۔ اوتھے لیکھا لکھیا دوآب دا، آبرو سب دی اکو جی دکھایا۔ اوتھے بھگت بھگونت اکو جہا جا پدا، جوتی جوت ڈگمگایا۔ توں میرا میں تیرا اک دُوبے نوں آکھدا، آخر فیصلہ دتا سُنایا۔ دیکھو نچوڑ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے بھوکھت واک دا، پڑکھ اکال رہیا سمجھایا۔ جو سب دے لیکھے وچدا، اندر باہر کھوج کھوجایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں لہنا دیوے دیس دوآب دا، گو بند اپنے نال ملاہیا۔ گو بند کہے کیوں میرا ہویا ملاپ، شبدی دھار ہو کے دیاں جنایا۔ لکھت والا میرا ہور واک، جو قلم شاہی دتی وڈیایا۔ جیسہڑی پڑکھ اکال کیتی بات، اوہدی سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ اُس دا لہنا چکاون آیا آپ، اپنا پھیرا پاپا۔ سیوکاں دا سیوک داساں دا داس، شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہ

بے پرواہیا۔ سوہنگ ڈھولا دس کے جاپ، پتت پاپی کر کے پاک، پریم پیار دا جوڑ کے نات، سچ دست دے کے دات، آون جاون کٹ کے پھاس، نچ آتم کر کے واس، پون روپ رل کے وچ سواس، جنم کرم دی پوری کر کے آس، گھاٹ اپنے لئے لنگھائیا۔ گوہند کہے ایہہ گھاٹ میرا پتن، نیا نوکا اکو اک وکھائیا۔ پنج تت کا یا جامہ پا کے پہلوں آیا دس، ہن شبدی ہو کے پار لنگھائیا۔ ہر دے اندر آیا وسن، نرگن سوہنا روپ وٹائیا۔ لکھ چوراسی وچوں آیا رکھن، مہر نظر اٹھائیا۔ پریم پریتی اندر آیا پنچن، دُھر دا سوانگ وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرکھ وروں تھوڑے مکھن، نام مدھانے صاف کرائیا۔ جوتی جوت سر روپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیونہار گوسائیا۔ گوہند کہے میں کیوں گیا آ، اپنا پھیرا پائیا۔ میرا کوئی نہیں گواہ، بنا پُرکھ اکال شہادت نہ کوئے بھگتائیا۔ جن بھگتاں ہو یا سہا، سہانک ہو کے سیو کمائیا۔ بھگتاں دی پھڑ کے بانہ، بندرا آلس وچوں رہیا جگائیا۔ جنم کر کے دھرم کر کے ورن کر کے برن کر کے جو ہوئے گمراہ، مان ابھمان اپنے نال رکھائیا۔ اہناں دے اندر وڑ کے پھیر وی لا جاواں داء، من کا منکا دیاں بھوئیا۔ ساچا میللا لوں ملاء، ملت اپنے نال رکھائیا۔ کوڑی کریا کڈھ و با، صاف ستھرے دیاں جنائیا۔ بے سماں پا کے پچھلا چیتا گئے بھلا، میں نہیں بھلیا اُبھل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تہاڑے پچھے پچیاں بھیٹ چڑھا، پتے تہانوں دتا کرائیا۔ آپ اپنا مان مٹا، تہاڑے ڈھولے رہیا گائیا۔ سدھا ساکھیاں ملیا آ کے آپ خُدا، پر ماتما آتما جوڑ جڑائیا۔ ساری سرشی نوں آکو ٹھوک و جا، آیا بے پرواہیا۔ بے کوئی آکھے تہانوں شدا، ایہہ وی خوشی منائیا۔ کیوں تئیں اوس توں ہوئے فدا، جس دا فقرہ سارے رہے گائیا۔ آگے ہونا نہیں جُدا، مات گر بھ نہ پھیر وکھائیا۔ رل مل بھگت بھکوان اک دُوبے دا سوہلا لوگا، توں میرا میں تیرا چائیں چائیا۔ تئیں میرے میتوں اپنا لو بنا، ایہو تہاڑی بھگتی نظری آئیا۔ پھر جتھے چاہوں اتھے دوں چڑھا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ بے آکو سچکھنڈ دوارے سدا چرناں وچ لوں لکا، ٹکے سوہنے نام لگائیا۔ اپنی چھاتی اُتے لوں سوا، آپ تھلے تہانوں اُتے لوں رکھائیا۔ امرت سیر دیواں پیا، بے نظیر لکھ چوئیا۔ ایہتھے اتھے دو جہان تہانوں کدے نہ لگے وا، تتی توی والا گرو ار جن تہاڑی دیوے گواہیا۔ جیہڑا شمس گیا کھل لہا، منصور پھاسی گل وچ پائیا۔ اوہ وی طوبی کر کے کہے خُدا، ایہناں دا ہونا سہائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رہے جنا، جانشین ایہناں نوں دینا بنائیا۔ توں ہی پتا توں ہی ماں، تیری گود اکو نظری آئیا۔ تیرا آد جگادی روپ نت لوں، جگ چوکڑی ویس

وٹائیا۔ میں تینوں رام رحیم خدا و اِگرو کہ گاڈ کہاں، کی تیری صفت صلاحیا۔ کس بدھ تیری سرنی ڈھہاں، نمو نمسکار کر کے خوشی منائیا۔ کس دواویوں تینوں لوں، لبھاں چائیں چائیا۔ سری بھگوان کہا عیسیٰ موسیٰ محمد صدی چودھویں وقت آخری میں بھگتاں اندر رہاں، اپنا ڈیرہ لائیا۔ میںوں سوائے حق حقیقت مُجبت پریم پیار توں ہور نہیں طمع، اِکو لالچ میری ایہناں نالوں نہ ہوئے جُدا ئیا۔ ایہناں دے اندر وڑ کے سواں، باہر نیند کوئے نہ آئیا۔ جے ایہناں نوں کوئی کوڑی کریا دا کنڈا چُجھے میں اپنے ہتھ ایہناں دے پیراں بیٹھاں ڈاھواں، اُپر رکھاواں تھاواں تھائیا۔ کیوں کہ ایہہ بل میریاں وچ باھواں، چتر بھج ہو کے سیو کمائیا۔ بے شک ایہناں نوں وکھریاں وکھریاں جتیا ماواں، تئاں والا سریر دتا بنائیا۔ پر اگے سب دا اِکو جہاناواں، اِکو گھر دیاں وڈیائیا۔ بے شک ایہناں دا وسنا وکھریاں وکھریاں گراواں، اگے اِکو مندر دیاں بہائیا۔ زرگن ہو کے سدا تکدا رہاں گرکھاں دیاں راہاں، رہبر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں جس ویلے جوت سروپ ہو کے آواں، انت جوتی جوت سارے لوں ملائیا۔ جے پچھے چھڈ کے جاواں، میںوں کوئی سری بھگوان کہے نہ رائیا۔ ایہہ میںوں مُدھ دیاں اداواں، بھگت تارن واسطے اپنا پھیرا پائیا۔ ساکھیاں ہو کے درس دکھاواں، شبد جیکارے نال جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان تہاڈی بھگتی دا بھاگ، شکتی دا چراغ، ویکتی دا ویراگ، اپنے انتر پرگٹائیا۔ تہاڈے اُتے ترس کماوانگا۔ اپنی ہتھیں سیوک بن کے آپ ورتاوانگا۔ تن تن گہڑے سب دے اگے لاوانگا۔ چڑھا کے اپنے بیڑے، سچ ملاح اکھواوانگا۔ دُور دُراڈا ہو کے نیڑے، نیڑے توں نیڑے نظری آوانگا۔ کوٹن کوٹ جنم تہاڈے پکوان کھادھے ہتھیرے، اوس دا حصہ تہاڈی جھولی پاوانگا۔ جے تئیں ہو گئے میرے، میں تہاڈا ہو کے اپنی کار کماوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھاوانگا۔ صاحب سنگر ہویا کرپال، اپنی دیا کمائیا۔ بھلکے ونڈے نال نال، سوہنی بنت بنائیا۔ گرگھ سنگھ ورتاوی دال، کڑچھی نام والی چلا ئیا۔ جل پیاونا سنگھ لال، راج زین گروے دئے پھرائیا۔ کیشن سنگھ رکھے تھاں، پریم نال صاف کرائیا۔ پنجاں مل کے ہر سنگت دینا کھوال، بھکھیاں دینا رجائیا۔ ایہہ ست دا آہار، برہم مت دا پیار، دیوے مان وڈیائیا۔ گرکھاں رت بسنت موئے بہار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سنگر اک اکھوائیا۔ دال روٹی کہے میں رہی تک، اپنا

دھیان لگائیا۔ جگ چوکڑی گئی تھک، بیٹھی اٹھ اٹھائیا۔ کیوں اک وار بالمیک ایٹھے رہ کے گیا سی دن اٹھ، مرگشالا اُتے ڈیرہ لائیا۔ اوس دے کول سی اک انتولی منی گٹھ، جس وچ جوں رکھے بھنائیا۔ اوہناں وچوں اک دانہ ایٹھے گیا سی ڈھٹھ، جس ویلے اوہ آتما پر ماتماناں جڑائیا۔ اوہ سب توں ہو کے دکھ، اپنے آپ وچ پچھتائیا۔ جس ویلے بالمیک ایٹھوں باراں کوس آگے گیا ہٹ، اپنا پنندھ مُکائیا۔ اوتھے بھجے جوں تیراں جنیاں لئے چھک، اک دے نال باراں ہور ملائیا۔ اودھروں اک جوں دی آئی آواز، پاوے حال دُہائیا۔ بالمیک کتھے میرا تیتوں آؤنا سچا سواد، میتوں ہن خاک وچ گیا رلائییا۔ بالمیک دی اندروں کھل گئی جاگ، پچھے اٹھ اٹھائیا۔ دُھر دے تھم نال کہا نہ ہونا راض، تیتوں دیاں درڑائیا۔ تیرا سب دے نالوں چنگا بنے سواد، رس ساچا رُوپ وٹائیا۔ جوں کہا کون میری پوری کرے خواہش، میتوں دے سمجھائیا۔ بالمیک کہا جس ویلے آوے پُرکھ ابناش، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ کلجگ انت توں اوس دا بننا کھاج، خواہ مخواہ نہ کوئے لڑائیا۔ اوس کہا میتوں دس اوہدے لبھن دی جاج، کس بدھ دیکھاں اٹھ گھلائییا۔ بالمیک کہا کملیا اوہدے سرتے ہونا تاج، دو جہاناں مالک بے پرواہیا۔ بھگتاں دی ہونی جماعت، سنتاں داسنگ دکھائیا۔ انا تھاں دا ہونا ناتھ، غریباں گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دئے چُکائیا۔ جوں کہا کی سچ میتوں کھاوے، دُھر فرمان دے سمجھائیا۔ بالمیک کہا ہاں اوہ بھگتاں راہ تکاوے، جگ جگ دیکھ دکھائیا۔ بالمیک کہا نال دعوے، تھم دتا درڑائیا۔ جوں کہا کی اوہ ضرور ایٹھے آوے، اپنا پھیرا پائیا۔ اوہدی کی نشانی کس بدھ سمجھاوے، میتوں دے درڑائیا۔ بالمیک کہا اوہ سوہنگ ڈھولا گاوے، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان اکھوائیا۔ ہر گھٹ اندر راوے، رہبر نور خدائیا۔ بھگتاں دی ویل ودھاوے، ولدیت اپنی دئے سمجھائیا۔ جوں کہا کی بھگتاں نوں بھکھا رکھاوے، ہور نظر کچھ نہ آئییا۔ بالمیک کہا نہیں اوہناں نوں اپنی ہتھیں آپ رجاوے، بھکھیاں بھکھ گوائیا۔ جیہڑا دے نہ کدی پچھتاوے، اوہ مالک آوے دُھر درگاہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر میت سنگھ دے کارن پھیرا پاوے، روٹیاں دال لچ نہ کوئے رکھائیا۔ روٹی کھان نہیں آیا ٹکر، دُدھ پین دی آس نہ کوئے رکھائیا۔ جگ چوکڑی دے وہار پچھے آیا اتر، دُور دُراڈا بے پرواہیا۔ دیکھو کسے خرچ پچھے گھر وچ کریو نہ گھس گھس، سچ دیاں سمجھائیا۔ ایہہ سماں بڑا اوکھا ملدا مُشکل، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئییا۔ شکر کرو بھاگ لگا تہاڈی کُل، کُل مالک ہو یا سہائیا۔ تیس کی قیمت دیوتے کی

چُکایو مل، کون ترازو تول تُلایا۔ سچ پُچھو تئیں میرے پیار پریم دے اگئی بھل، جنہاں دے وچ سگندھی اندر دتی لکایا۔ اچے وی رات دا لیکھا حساب کر لؤ
 کل، بہتراں اُتے انک نہ کوئے ودھایا۔ ایہہ سنگت دا اصول، اصل رہیا درڑایا۔ سب نے مل کے سیوا کرنی سمجھنا نہیں کوئی لگا محسول، مثال نویں قائم
 کرایا۔ ایس دا لہنا ساریاں نوں پہلی چیت توں پہلوں ہوئے وصول، معقول دیاں جنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان تہانوں کرے قبول، وڈے چھوٹے
 بڈھے نڈھے نوجوان بردہ بال اپنی جھولی پائی۔ لنگر کہے ہے پر بھو میٹوں چھکاؤنا نال پیار، گرکھاں دینا کھوایا۔ اپنا سنگھاسن ڈاپیں وچکار، چاروں کُٹ پنگت
 لینی لکایا۔ ساریاں دے مکھ اندر پٹھ ہووے باہر، میں ویکھاں چائیں چانیا۔ باقی لیکھا ہور وہار، جو کھان توں بعد دے لکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، ساچی کرنی کار کماہیا۔

☆ ۲۲ پھلگن ۲۰۲۱ بکرمی گرہیت سنگھ دے گرہ پنڈ ہر دو پھرا لا ضلع جالندھر ☆

آکاش کہے میں تکیا نظارہ، بے نظیر نظر اٹھائیندا۔ کرے کھیل اگم اپارا، پر م پُرکھ پر بھ اپنی کار کماہیندا۔ ٹھا کر اں دا ٹھا کر سیوکاں دا سیوک خد متگارا،
 خادم اپنا روپ وٹائیندا۔ جگ چوکڑی دیونہار ادھارا، لہنا دینا سب دی جھولی پائیندا۔ نیتر تکیا و شیشٹ رام بالمیک بٹوارا، در ٹھانڈے سو بھ پائیندا۔ تریتے جگ دا
 لیکھا جس وچارا، ترے گن اتینا ٹھانڈا سیتا سچ پریتی آپ وکھائیندا۔ جس دا کاغذ قلم شبد ناد دُھن شاستر سمرت وید پُران دیوے نہ کوئے احوالا، گیتا گیان سمجھ
 کوئے نہ پائیندا۔ جس دی کھوج کردے گئے گرو اتارا، پیر پیغمبر راہ تکائیندا۔ وسنہارا حق مقامی پروردگارا، جلوہ نور خدائے پت پر میثور پار برہم جوتی جاتا
 ڈگمکائیندا۔ دھرتی دھرت دھول پر تھی آکاش کھولنہار کوڑا، پردہ اوہلا دو جہاناں آپ چکائیندا۔ جوتی نور بخشنہارا روس سورج چند ستارہ، منڈل منڈپ
 برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجائیندا۔ آد جگادی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ آکاش کہے میں نہیں دسن
 یوگ، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جن بھگتاں دیوے درس اموگھ، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کماہیا۔ پورب لیکھا لہنا دینا

جان دُھر سنجوگ، جُگ چو کڑی و چھڑے جگت جو گیشتر تپیشتر لئے منایا۔ جس دے نیتز لوچن نین درشن رہے لوچ، سو آسا منسا انتر آتم پور کرایا۔ جنم کرم داکٹ کے وجوگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما نیا۔ آکاش کہے میں دیکھیا پُرکھ اکال دارُپ، انک کل دھاری اپنا ویس وٹا نیا۔ دین دایلا ہو کے پھنچیا اوس کوٹ، جس دا لیکھا سبج سُبھانیا۔ بھگتاں سد سُبھائی رُت، کل رُتری آپ مہکانیا۔ پورب لیکھا دیون آیا کچھ، جنم جنم کھوج کھوجانیا۔ کرے کھیل آپ دُرست، دوسر سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی موُل چُکانیا۔ آکاش کہے میں دیکھیا گُرکھ گُر گُر لال، وجے سبج ودھانیا۔ راج نرین دا اک پیار، پریتم ونڈ ونڈانیا۔ بالمیک دا لائہن آیا ادھار، لیکھا دُھر دارہیا دکھانیا۔ ماچھو واڑے گوہند سیجا ستھر جو کیتا دتا دان، وست اگم جھولی پانیا۔ اوس دانت اخیرى حصہ پکيا پکوان، دو جہان خوشی منانیا۔ دیوتسر رکھ مَن وشن برہما شو سارے کر دھیان، نچ نیتز لوچن نین اگھ کھلایا۔ برہمنڈ کھنڈ ہوئے حیران، ہر کا بھيو کونے نہ پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں نال ڈھولے گان، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھانیا۔ دھرتی شبد اگم سنے نال کان، انتم انتر اپنا دھیان لگانیا۔ خوشیاں نال کھیل دیکھے سری بھگوان، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا چُکانیا۔ آکاش کہے میں پورب لیکھا دیکھاں چُکدا، چاروں کُنٹ اگھ کھلایا۔ وقت سہنجنا ہویا سکھ دا، بھنڑی رین خوشی منانیا۔ پُرکھ ابناشی رُپ دسے منکھ دا، سبکھنڈ نواسی اپنا بھيو چُھپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیون آیا ساچا ور، وارتا اگلی پچھلی اپنے نال رلایا۔ وچھوڑا کہے میں گیا آ، جُگ چو کڑی پندھ مَکانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پھیرا پا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجانیا۔ چار کُنٹ دیکھیا سچا لبھانہ کوئی تھاں، تھان تھنتر پھول بھلایا۔ کسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھی گان، سری بھگوان اشٹ نہ کوئی منانیا۔ چارے کھانی دسی ویراں، چارے بانی دئے دُہانیا۔ گر اوتار پکڑے کوئی نہ بانہہ، پیر پیغمبر نہ کوئی سہانیا۔ ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے کرن گناہ، جوٹھ جوٹھ بھری لوکانیا۔ تیر تھ تھ پھرے شیطان، گُردر مندر مسجد شو دوالے مٹھ ہووے لڑانیا۔ کلجک جیو ہنس بدھی ہوئی کاں، من واسنا رہی گُرلایا۔ ساچا جھلے نہ کوئی نشان، نشانہ تیر نہ کوئی چلایا۔ محبوب مُجبت وچ ملیا نہ کوئی مہرواں، عرش فرش پردہ نہ کوئی اٹھانیا۔ جُگ چو کڑی وچھڑیاں سکے نہ کوئی ملا، آتم پر ماتم اکو گھر وسایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں دسیانہ کوئے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھانیا۔

جگ چوکڑی جس دا سُندا رہیا ناں، شاستر سمرت وید پُراں جس دی صفت صلاحیا۔ اوہ مالکاں دا مالک شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ، نرگن نرور نظری آئیآ۔ جو بھگتاں دا پورب لہنا دینا رہیا مُکا، سنجگ تریتا دواپر وچھڑے کلجگ رہیا ملائیآ۔ رام وششٹ جنہاں دے بنے گواہ، شہادت سچ بھگتائیآ۔ جس دا گوبند لہنا رہیا مُکا، مکمل اپنا حکم منائیآ۔ اوتھے جھکدے دیکھ زمیں سماں، سجدے کر کر دھوڑی خاک رمائیآ۔ سنت سہیلے ساچا ڈھولا گان، تُوں میرا میں تیرا دوجی دھار نہ کوئی دکھائیآ۔ دو سو پینڈھ سال بچھوں پکيا اوہ پکوان، جس دا لیکھا دُھر دا نظری آئیآ۔ مہروان آیا ورتان، وارتا بچھلی نال رلائیآ۔ سنت سہیلے آئے کھان، گرگھ اپنا پندھ مکائیآ۔ جنہاں دے انتر آتم برہم گیان، پر ماتم دئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار مکائیآ۔ پکوان کہے میں کس پدھ پکا، تویاں اُتے دتا تپائیآ۔ میں دیکھیا کھیل سب کچھ اکھا، نیز نیتراں نال ملائیآ۔ ایہہ گوبند دا اگمی بھٹا، جس نوں آتم سوانی سمجھ کوئی نہ پائیآ۔ اس دے انتر بھو انوکھا رکھا، پڑدانہ کوئے اٹھائیآ۔ جس ویلے نامے دی گاں جوئی دُدھ چُنکیا و بھٹا، چھنیاں بھوگ لگائیآ۔ اوس ویلے کھیل اگمی اک دتہا، شبدي اک ورتائیآ۔ سُن حکم سندیشہ دھرمی بچھ، بھو دیاں کھلایآ۔ تیرے سیر نالوں غریب دا پکوان کرنا چنگا، کلجگ انت دیاں وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ پکوان کہے جس گرگھ میٹوں کھادھا، پریم میرے نال رکھائیآ۔ اوس نوں گوبند لے پتا پُرکھ اکال دادا، دواں دا میلا سچ سُبھائیآ۔ بچھلیاں نالوں اگے ہور ہووے دادھا، واسطہ پر بھو اپنے نال جڑائیآ۔ بھوپاں دا بھوپ راجناں دا راجا، شہنشاہ بخشنہار سرنائیآ۔ وچھوڑا کہے پر بھ بدلن آیا سماجا، سمگری دُھر دی نال رلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیآ۔ وچھوڑا کہے میں بھکتو تہاڈا کھہرا جانا چھڈ، مُر کے نیڑ کدے نہ آئیآ۔ تسیں کدے نہ ہو یو اڈ، پر ماتم نال اپنا جوڑ جڑائیآ۔ کایا کعبے اندر اوس دا کریو ج، ساڈے تن ہتھ مندر لینا سہائیآ۔ امرت آتم سچ پیالہ پینار ج، نچھر جھرننا اک جھرائیآ۔ شبد اگمی ناد جائے وچ، دُھن آتمک راگ سنائیآ۔ جوت نرنجن ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائیآ۔ میں ست سچ صدی ویہویں تہانوں دیاں آکھ، دُھر فرمانا اک سمجھائیآ۔ وچھوڑے والی بھل کے پھیر نہ کریو بات، باہر باطن اپنا رنگ رنگائیآ۔ تہاڈا مالک پُرکھ ابناش، جو سواس سواس رہیا سائیآ۔ جو لہنا دینا پورب جنم دیوے لوک مات، جنم کرم دیکھ دکھائیآ۔ دیکھو شہادت دیوے بھڑی زین نال رات، اپنا حال سنائیآ۔ میٹوں

سوہنی لگی جماعت، چار ورن ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ خوشی ہويا آکاش، دیون آيا ودھائیا۔ جنہاں ڈھولا گایا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ساچی گاتھ، ایہتے اوتھے لیکھا گئے مکائیا۔ سچھنڈ دوارے چرن پریتی ساچا ملے دھر داراج، دھرؤ کولوں آگے دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ وچھوڑا کہے میں جانا نٹھ، گرکھاں اندر رہن نہ پائیا۔ جنہاں نوں آگئی پر بھ دی مت، من مت گئے تجایا۔ اوہناں دے اندر اک رس، نو رس رس نہ کوئے دکھایا۔ پریم پیار پریتی اندر گئے بچھ، ساچا ناتا لیا جڑایا۔ جنہاں نے بھوجن کھادھارنج، بھکھیاں بھکھ دے مٹایا۔ انت دوارے اپنے سد، سدھنے والا سچا رنگ دے چڑھایا۔ کیر جلاہے نال مل کے پینا ہس، ناما دھٹا تھادا بھائی دیاں دکھایا۔ ایہہ لیکھا رویداس چمارے ہتھ، پانہا گنڈھن والا قلم رہیا چلائی۔ آگے ہون نہیں دینا تھانوں اڈ، وکھرا دھام نہ کوئے دکھایا۔ ترے گن مایا بچھا کے آگ، امرت جام دینا پیایا۔ جس دھرتی اتے بالمیک رہ کے گیا سی دن اٹھ، اوسے جگہ اپنا آسن لایا۔ اوس دا لہنا مکاؤن آيا گرکھاں دا کرن آيا اکٹھ، گوہند میلا سچ سبھایا۔ سچ بچھو چرناں تھلے دھرتی رہی ہس، دھول اپنی خوشی منایا۔ مٹی دھوڑ خاک گاؤے جس، ڈھولا راگ الایا۔ ست دھرم دا جتھے کھلنا ہٹ، پُرکھ اکال دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک درتایا۔ وچھوڑا کہے میں ہونا دور، ہرجن نیڑ کدے نہ آيا۔ جنہاں دا صاحب حاضر حضور، حضرت بے پرواہیا۔ انتر آتم بخشنہارا نور، دیا باقی کملا پاتی اک جگایا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، ست سچ دے وڈیائیا۔ چتر سنگھ بنا کے مورکھ موڑھ، گرکھ اپنے رنگ رنگایا۔ دھر دا مالک بن کے کنت کنتوہل، سنت سہیلا اک اکھوایا۔ جنم کرم کر کے گئے جو بھول، تنہاں بھلیاں اپنا بھو رہیا کھلایا۔ بچھلا لیکھا سب نے کرنا وصول، حساب کتاب تھاول تھائیں جھولی پائیا۔ کرنی دا کرتا دیون دا داتا دیاوان ہويا مشہور، ضرور ویکھے تھاول تھانیا۔ گرکھو تھیں اوسے دا نور، جسدا ظہور دو جہان نظری آيا۔ مالک خالق پر تپالک سرب کلا بھر پور، ہر داتا اک اکھوایا۔ بھادیں حاضر نہیں پھر وی لیکھا مکا دے سنگھ کپور، جو بچھلا ساتھی سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ وچھوڑا کہے میں جانا بچھ، نٹھاں واہو داہیا۔ گرکھو تھادے نالوں ہو کے اڈ، منٹھکھاں اندر ڈیرہ لایا۔ میٹوں کوئی نہ سکے کڈھ، اوہ بیٹھے پر بھو بھلایا۔ شاستر سمرت وید پُران کوئی نہ سکے لہ، مندر مسجد شودوالے مٹھ ہتھ کسے نہ آيا۔ میں نکاں اوتھے جتھے چھایا پیندا کول

نبھ، سکھمن ٹیڈھی بنک اپنا پندھ مُکائیا۔ جتھے پنج وکارا لئے دب، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہوئے ہلکائیا۔ میں اندر وڑ کے جوٹھ جھوٹھ و جاواں ند، ڈھولا سوہلا اک سنائیا۔ سری بھگوان نالوں کر کے اڈ، مورکھ گدھاں سدا اٹھائیا۔ جس ویلے ویکھاں بھگت بھگوان دی جد، نیتز نین اکھ نہ سکاں اٹھائیا۔ میں وعدہ کر کے جاواں انج، وچھوڑا سب نوں رہیا سمجھائیا۔ جس ویلے چاہو پُرکھ اکال دین دیاں نوں اپنے گھر لو سد، آتم انتر پر ماتم نظری آئیا۔ درشن کرو چٹھ کے اُپر شاہ رگ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا میلا لئے ملائیا۔ جس دالما چوڑا وڈا چھوٹا بُدھا ندھا جانے نہ کوئے کد، نور نور جوتی جوت ڈمگائیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی تہاڈے اندر بیٹھا سچ، ساجن ہو کے سچ سچ اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ وچھوڑا کہے میں تہا تھوں جانا وچھڑ، وچھڑیاں میل نہ کوئے ملائیا۔ جن بھگتو تہانوں کاہدا فکر، تہاڈا مالک پُرکھ اکال نظری آئیا۔ جس دے بھے بھو نال میں جانا نکل، پچھے پھر نہ گھ بھوائیا۔ شبد اگئی بننا تہاڈا متر، جس نوں گو بند کہہ کہہ سارے گائیا۔ ہن کیہڑے بازاں نال لڑاؤ نے تتر، پریم پریتی اک سکھائیا۔ اُس دا کھیل بڑا وچتر، چلتر سمجھ کسے نہ آئیا۔ جے پچھے گئے وچھڑ، اگے میلا لئے کرائیا۔ گل لائے بھریاں چکڑ، دُرمت میل دھوائیا۔ آتم سچ سہنجنی سہائے ساچا بستر، سانگو پانگ نالوں چنگی دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا اپنے لیکھے پائیا۔ وچھوڑا کہے میرا ویلا انت اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ گرگھو تہاڈی بدلن آیا تقدیر، ضمیر اپنی رہیا سمجھائیا۔ لیکھے لا کے شاہ حقیر، رنگ اکو رہیا چڑھائیا۔ پروردگار بے نظیر، نظر اپنی اک اٹھائیا۔ امرت جام پیا کے سیر، سرب روگ رہیا گوائیا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، تیس تیسے ڈھولے گائیا۔ سو تہانوں کرن آیا تبلیغ، کرے سچ پڑھائیا۔ تہاڈے نیڑ نہ آئے کوئی ابلیس، شیطان شرع نہ کوئے لڑائیا۔ وچھوڑا کہے میں کر کے جاواں نصیحت، دُھر دا حکم منائیا۔ گرگھو تہاڈے اندر آ جاوے اصلیت، کوڑی کرپا باہر دینی کڈھائیا۔ پر بھ دے کولوں لکھا لینی وصیت، مرن توں پہلوں اپنے گھر لے کے جاوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ وچھوڑا کہے میں مُکاؤنا پندھ، پاندھی بن کے دیاں جنائیا۔ گرگھو لوک مات چڑھنا ساچا چند، دُھر دا نور کر رُشنائیا۔ میں چاہندا تہاڈے بھنڈارے وچوں اکو ٹکڑا لواں منگ، جو چو تھا حصہ نظری آئیا۔ جس نوں کھا کے میتوں پوے ٹھنڈ، اگنی اگ نہ کوئے تپائیا۔

میں گاواں اوہو چھند، جو ڈھولا رہے سناٹا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دے وچ اک انند، پرمانند نجاند نال ملاٹا۔ انگیکار کر کے لا انگ، وچھوڑا وچھڑیاں لئے ملاٹا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورا سربنگ، برہمنڈ کھنڈ آپے کھوج کھوجاٹا۔ وچھوڑا کہے میتوں کرو معاف، بنیتی اک سناٹا۔ میں بنیا رہیا گستاخ، جگ جگ پھیرا پاتا۔ صدی ویہویں میری گھل گئی جاگ، آلس نندرا دتی گواٹا۔ جاں دیکھیا میں جانیا بھجیا تہاڈا مالک پڑکھ ابنش، سری بھگوان نظری آٹا۔ میں بن کے داسی داس، نیوں نیوں سیس دتا جھکاتا۔ بنیتی کر کے کہا پر بھو توں و سیں انہاں پاس، میں پلو رہیا چھڑاٹا۔ ایہہ تیرا کھیل تماش، تیری بے پرواہیا۔ انتر آتم کرلا داس، زرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گواٹا۔ بھنڑی رین ویکھ رات، بھگتاں دی بنی جماعت، سوہنا دے دے ساتھ، انت آخری جاواں آکھ، دات اپنی جھولی پاتا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، صاحب سنگر تیری سٹی سرناٹا۔ پڑکھ اکال دیاکھاؤندا اے۔ دین دیاں آکھ سناؤندا اے۔ وچھوڑے تیرا لیکھا پنڈھ مکھاؤندا اے۔ سنت سہیلے اپنے نال جوڑے، آتم پر ماتم گنڈھ دکھاؤندا اے۔ لکھ چورا سی کوٹاں وچوں تھوڑے، جنہاں اپنی گود بہاؤندا اے۔ بانکے نڈھے بنا کے چھوہرے، موہرے اپنے آپ لگاؤندا اے۔ جو پریم پریتی اندر سوہنگ گاؤں دوہرے، دوہرا ناتا دوہاں نال بناؤندا اے۔ در آیاں کدے نہ موڑے، خالی جھولی سرب بھراؤندا اے۔ شبد اگئی چاڑھ کے گھوڑے، پریاں لوواں برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال تراؤندا اے۔ مہر نظر نال تراوانگا۔ محبوب ہو کے محبت اک سکھاوانگا۔ ساچے عرش عروج، عرشاں توں اُپر آپ چڑھاوانگا۔ منزل دس کے اک مقصود، محفل ساچے گھر جناوانگا۔ آر پار دی پار کرا کے حدود، حضرت دھر دا آپ ملاوانگا۔ مرید مرشد مرشد مرید اک دوجے نوں لین بوجھ، پردہ اوہلا آپ چکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت وچھوڑا لیکھ کٹاوانگا۔ جگت وچھوڑا لیکھ مکاٹا۔ بھورا بھورا سچ بھنڈارا جو جن رسنا جہوا کھائیگا۔ اوہناں دیاں پوریاں کراں لوڑاں، بھانڈا بھرم بھو تڑائیگا۔ اوتھے کی کرے وچھوڑا جتھے بھگت بھگوان دا جوڑا، دھر دا سنگی سنگ وکھائیگا۔ اچ توں وچھوڑے نوں جواب مل گیا کورا، تہاڈے نیڑے کدے نہ آئیگا۔ رات نوں ستیاں تہاڈے اندر وڑ جاواں وانگ چوراں، سوئی سرتی شبد سوانی آپ ہلائیگا۔ نام دس کے منتر پھورا، فُرنے اپنے وچ سائیگا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیگا۔ وچھوڑا کہے میں دیکھیا کھیل بھگت کُل دا، کُل عالم دیاں جنایا۔ ایہتھے لہنا دینا نہیں کوئی قیمت مل دا، پریم پیار ملے وڈیائی۔ بن ہر کرپا لوک مات نہیں کوئی لیکھا بھل دا، غنچ کلی نہ کوئے مہکائی۔ بن ساچے سنگر دو جہاناں سب کوئی رُلدا، پھڑ باہوں گلے نہ کوئے لگائی۔ جو صاحب سنگر چرن پریتی گھول گھدا، آپ اپنا جائے مٹائی۔ اوہ اوس کنڈے اُتے ٹلدا، جس دا وزن اٹھاراں بھار کہہ نہ کوئے سمجھائی۔ ایہہ کھیل اگم اتھاہ پُرکھ اکال اتول اتل دا، بے مثال مسل اپنی رہیا بنائی۔ سنت سہیلا کدے نہ رُلدا، جس سر اپنا ہتھ لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائی۔ دھرنی کہے میٹوں یاد آگئی پھیر پہلی تاریخ، جس دن بالمیک چلیا بن کے راہیا۔ جوں کہا میں کردا رہیا اڈیک، تن جگ دھیان لگائی۔ وششٹ کہے میں آکھ کے گیا ٹھیک، میلا ہونا سچ سمجھائی۔ رام کہے میں کرن آیا تصدیق، شہادت دیاں بھگتائی۔ دوہاں بالیاں دا رُپ اک راجا تے اک چیونٹی بنیا باریک، گوہند دوہاں میلا سچ سمجھائی۔ اوسے دے وچ توفیق، جو وچھڑے رہیا ملائی۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا سدا وسے نزدیک، گھر گھر سوہا پائی۔ جس دا آد جگاد کوئی نہیں شریک، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سو دیون آیا سچی ترتیب، مارگ دُھر دا رہیا وکھائی۔ لہنا دینا چکاوے شاہ حقیر، غریباں دوہاں گود بٹھائی۔ دھرنی کہے میرے جاگے انج نصیب، دُکھڑے دتے مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نور کرے رُشنائی۔ دھرنی کہے کچھ میٹھوں لو پچھ، میں اپنا لیکھا دیاں جنائی۔ پُرکھ اکال کھیل کیتا سچ مچ، ساجن ہو کے دیا کمائی۔ پریم پیار پریتی اندر گیا رُجھ، نہ رکھی اپنی کوئی مان وڈیائی۔ بھگت سہیلے ویکھ کے سٹ، چھوٹے بالیاں ہو یا سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر بخشی اک سرنائی۔ دھرنی کہے میرا خوشی بند بند، بندنا اک جنائی۔ میٹوں آیا اوہ اند، جو اند پُری والا گھر رانی بھوگ گیا لگائی۔ اوس دی انت اخیر ونڈ، کیرٹی دا لیکھ مُکائی۔ مالک ہو کے سورا سربنگ، ننگی پیریں سیو کمائی۔ بھگھا رہے نہ کوئی لاڈلا چند، دردیاں درد ونڈائی۔ لوک لچیا نہ کوئی سنگ، خوشیاں نال سیو کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائی۔ دھرنی کہے جس ویلے سوہنی بیٹھی پنگت، بھین بھائی نظری آئی۔ رُپ وکھرا چڑھیا رنگت، خوشی بیٹھی ڈیرہ لائی۔ اکو آس اکو منگت، اندر اک دھیان جنائی۔ پُرکھ اکال ویکھیا دُھر دی سنگت، ست ستوادی سوہا پائی۔ بودھ اگادھے اگئی پنڈت، جنہاں ہوئی نام پڑھائی۔ ناتا ٹٹ گیا جیرج

انڈج، اُتہج سہج نہ کوئے بھوایا۔ جن بھگتو تہانوں اگے کسے دی کرنی پئے نہ منت، آون جاون لکھ چوڑا سی پھند دتا کٹایا۔ سبکھنڈ دوارا تہاڈی سدھی سمت، پترگپت راجا دھرم راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ تہاڈی دیکھ کے جنم جنم دی ہمت، ہم سا جن لیا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہانوں کر کے باہر وچوں سورگ جنت، سچ دوار چرن کول دئے سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے میں گرکھ دیکھیا خوشحال، رَویداس چمارے ملی وڈیایا۔ جس دے ہتھ پریم کڑچھی دال، سو دلدر رہیا گویا۔ جس ویلے پئے گئی وچ تھال، ترے وستو روپ وٹایا۔ اوہنوں کھا کے شاہ کنگال، اکو روپ گئے وٹایا۔ اتم میلا دین دیال، جگت وچھوڑا دئے گویا۔ ایہتھے اوتھے کرے سنبھال، دو جہاناں لئے ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ تھال کہے جس ویلے میٹوں کیشن سنگھ کیتا صاف، ویلا لالو چیتے آیا۔ سب دے گناہ ہوئے معاف، پچھلی بھل رہی نہ رانیا۔ اگے سب دا اکو باپ، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس دا آد جگادی جاپ، توں میرا میں تیرا کرے پڑھایا۔ سو صاحب سوامی نظری آئے ساکھیات، سوچھ سروپی روپ وٹایا۔ جس ویلے لال سنگھ رکھے گلاس، پورب جہاں سیوا لیکھے پانیا۔ راج نرین بھریا آب حیات، صبر پیالہ دتا بنایا۔ دھرنی کہے میٹوں بنا کھادھیاں آیا سواد، کیوں گرکھاں میرے اُتے بہہ کے خوشی منایا۔ جنہاں دے اندر دھیمی دھیمی آواز، سوہنگ ڈھولا رہے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا لیکھے پانیا۔ دھرنی کہے میں کھولی اٹھ، اپنی لئی انکڑایا۔ پریم پُرکھ دا کھیل دیکھ پرکھ، پارکھو آیا بے پرواہیا۔ حقیقت وچوں بھگتاں دیوے حق، خالی جھولی سرب بھرایا۔ سچ بھنڈارا جنہاں لیا چھک، اگے سنساروگ رہے نہ رانیا۔ وچھوڑا جگت والا جگیا سو او تہاڈا کھہڑا گیا جھڈ، پچھے کھ بھوایا۔ ایہہ منا پئے سچ، ست پر بھو درڑایا۔ کایا ماٹی کچ، لگیا ساڈھے تن ہتھ وند وندایا۔ میلا ہویا نال سب، پُرکھ اکال ملیا جھب، سنت سہیلے سجن لبھ، کرماں دبی سرتی لئی جگایا۔ نو دوارے پار کر کے حد، دسویں سنایا اپنا چھند، خوشی کر کے بند بند، ڈکھڑا رہیا مٹایا۔ تسیں پرسن ہوئے اند، تہاڈے صاحب نے اک جوں دا دانہ لیا ڈنگ، ڈنگ تہاڈے گھر ٹپایا۔ وچھوڑے دے تھال ملے اند، اندھیرے دے تھال چڑھے چند، کوڑی کریا دئے

گوانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جوت شبد دھار سدا بخشند، گر اوتار پیر پیغمبر جس دے درتوں رہے منگ، وشن برہما شو بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ اوہ سوای انترجامی نہکرمی نہکامی تہاڈے سنگ سورا سربنگ، وچ ورجنڈ رنگ اپنا رہیا رنگانیا۔

☆ ۳۰ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُر ضلع امرتسر ☆

بیس اکیس کہے میری نمسکار، نمو نمو پر بھو سرناہیا۔ سچکھنڈ نواسی چرن کول بلہار، پت پر میثور اک سرناہیا۔ سو پُرکھ زرنجن ٹھانڈا بخش سچا دربار، ہر پُرکھ زرنجن تیرے آگے منگ منگانیا۔ اک اونکار کر پیار، آد زرنجن زرنجن نور نور رُشانیا۔ ابناشی کرتے چرن دھوڑی مستک دے چھار، سری بھگوان تیری اوٹ تکانیا۔ پاربرہم پر بھ ڈھیہہ پے دربار، دینن ہو کے منگ منگانیا۔ جگ چوکڑی تیرا تکرے رہے وہار، سنجگ تریتا دواپر کلجگ جگت ہنڈھانیا۔ حکم مٹدے وینہدے رہے گرو اوتار، پیر پیغمبر سیس نوایا۔ وشن برہما شو در درویش بن دے رہے بھکھار، زرنجن خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کروڑ تینتیا دور ڈراڈا منگدا رہے دیدار، آد جگادی دھیان لگانیا۔ برہمنڈ کھنڈ دیکھ تیرا پساہ، پری لوء آکاش پاتال خوشی دکھانیا۔ روس تیرا نور اجیار، منڈل منڈپ سو بھاپانیا۔ زرنجن سرگن تیرا کھیل اپار، لکھ چوراسی ونڈ ونڈانیا۔ چارے کھانی کر کے خبردار، چارے بانی راگ الاہیا۔ سُن سُن تھکے وچ سنسار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان دے ڈہانیا۔ انجیل قرآن کلمہ نبی رسول رہے اچار، بودھ اگادھا اک پڑھانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جنگل جوہ دیکھے پہاڑ، ٹلے پربت سمند دھیان لگانیا۔ رسنا جہوا بتی دند بولدے دیکھے جیکار، شبد ناد دُھن شنوائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دیکھے گرو دوار، ماٹی گارا جوڑ جڑانیا۔ سر سرور تیر تھ تٹ دیکھے کنار، گنگا گوداوری جنما سرتی کھوج کھوجانیا۔ راہ تکرے دیکھے تیرا تینی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد نین اٹھانیا۔ بھگت سہیلے کرن پکار، گر دس منگن سرناہیا۔ کاتب بن بن لیکھا لکھ کے گئے آگم اپار، الکھ اگوچر آگم اتھاہ تیری وڈیانیا۔ بھوکھتاں وچ ہندا رہیا اظہار، تعریفاں وچ جگت لوکانیا۔ ناداں وچ وجدی رہی دھنکار، راگاں وچ سوہلے جگت سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، پُرکھ اکال تیری سرناہیا۔ بیس اکیس کہے میرا ہویا اخیر،

آخر دیاں جنایا۔ سچھنڈ دوارے جھکدے دیکھے پیر، پیغمبر گر اوتار اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ کھیل دیکھیا شاہ پاتشاہ شہنشاہ فقیر، حقیر بے نظیر اپنا حکم ورتایا۔ جگ چوکڑی بدلنہارا تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھایا۔ کوڑی کریا میٹنہارا لکیر، سچ ست لئے پرگٹایا۔ داتا جودھا وڈ سوربیر، حاکم حکم اک منایا۔ نام کھنڈا ہتھ شمشیر، لہار ترکان نہ کوئے گھڑایا۔ دو جہاناں گھتنہار وہیر، چوداں طبق پھول بھلایا۔ مرید مرشد دستگیر، واحد نور اک خدایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی منزل چوٹی چڑھ اخیر، مقامے حق سوبھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنایا۔ بیس اکیس کہے میں منگاں منگ، پُرکھ اکال اوٹ تکایا۔ میرا لیکھا گیا لنگھ، اگلا پردہ دئے اٹھایا۔ کلج کوڑی کریا چھڈی سچ پلنگ، مایا ممتا موہ دیاں تھجایا۔ میرا میل ملاوے جو چھڈ کے گیا پُری اند، سورے سرنگ تیری سرنایا۔ جس نوں تئاں والا کہندے گجری دا چند، شبہی داتا بے پرواہیا۔ دو جہاناں بن جائے سنگ، آد انت نہ کوئے تڑنایا۔ سبجگ ست ستوادی اپنی دھار گنڈھ، آتم پر ماتم پردہ لایا۔ جگت ڈھاگن وچھوڑا چکے رنڈ، کنت سہاگی اک ملایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش اکو چھند، ڈھر دا ڈھولا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سچ دے سرنایا۔ بیس اکیس کہے میں منگاں ٹھانڈے دربار، اکھ زرنجن تیری اک سرنایا۔ پورب لہنا پچھلا نوار، مارگ اگلا دے سمجھایا۔ میرا لیکھا گیا جگ چار، کلجگ انتم ڈیرہ ڈھانیا۔ سبجگ ساچی دس سچی دھرم سال، جتھے شاہ حقیر سوبھاپایا۔ دین مذہب نہ کوئے جنجال، اوچ نیچ نہ کوئے دکھایا۔ ایکا دو آنہ کوئے جیکار، اکو تیرا نام صفت صلاحیا۔ توں مالک خالق پروردگار، پاربرہم پت پریشور تیری اک سرنایا۔ سچھنڈ نواسی مہروان، محبوب محبت دے جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے درتے کر انت نمسکار، اپنا لیکھا گئے مکایا۔ سچ بینی کر ارداس، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا دے دکھایا۔ بیس اکیس کہے میں رہی مک، ویلا انت دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اگئی اٹھ، شاہ پاتشاہ تیری وڈیایا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کڈھ کٹ، لوک مات رہن نہ پایا۔ جن بھگتاں اُپر آ کے ٹٹھ، سنت سہیلے گرکھ لے جگایا۔ ست سہاؤنی ہووے تیری رت، پت ڈالی لے مہکایا۔ تیرا میلا ہووے گوہند نال تیرے ست، جوتی شبہی و بے ودھایا۔ جو گھٹ گھٹ اندر بیٹھا لگ، ساڈھے تن ہتھ کایا مندر ڈیرہ لایا۔ انتر آتم جام پیا گھٹ، نچھر جھرنا اک جھرایا۔ جیہڑی لو تیرے نالوں گئی چھٹ، سو اپنے

نال لئے ملائیا۔ بھاگ لگا کایا بُت، بُتخانے سو بھاپائیا۔ تیرا کھیل دیکھاں ابناشی اچت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دے سچی سرنائیا۔ بیس
 اکیس کہے میرا آخری دن، دو جہاناں دیاں جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس نوں گناؤندے رہے گنتیاں وچ گن گن، سبجگ تریتا دواپر کھجک دھیان لگائیا۔ جس دا
 شبد اشارے نال دس کے گئے چنھ، سو چنتا سب دی رہیا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار بے پرواہیا۔ بیس اکیس کہے میری آخری
 رات، بھڑی رین دے وڈیائیا۔ سچھنڈ دوارویں منگاں اک سوغات، بن بھکھارن جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ میں تگاں پر تھی
 آکاش، گنگ منڈل کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑ گڑیاری پیندی ویکھی راس، جوٹھ جھوٹھ نوآ اپنا سوانگ ورتائیا۔ سچ دست ہر کا نام کسے نہ پاس، خالی
 بھانڈے نظری آئیا۔ میں لکھ چوراسی اندر دیکھیا مار کے جھات، بجر کپائی پردہ آپ اٹھائیا۔ آتم پر ماتم جانے کوئی نہ گاتھ، رسنا جہوا کرن سرب پڑھائیا۔
 پاربرہم برہم جڑیا کسے نہ نات، لکھ چوراسی گھر گھر کوڑی ہووے کڑمائیا۔ امرت بوند ملے نہ کسے سوانت، کول نابھ نہ کوئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو
 گئے آکھ، سندیشہ شبد سنائیا۔ کھجک انت آخری آوے آپ، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دا رُپ رنگ رکھ نہ کوئی ذات، دین مذہب نہ کوئے جنائیا۔ جو ہر
 گھٹ اندر رکھے واس، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دی دات، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ سو میری پوری کرے آس، رین آخری رہی
 گر لائیا۔ جس دا حکم لیکھے ورتے لیکھا قلم دوات، کاغذ شاہی جوڑ جڑائیا۔ اُس دے آگے نہ کوئی سوال نہ جواب، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ میں انت کرن آئی
 آداب، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میںوں ملنا انت آخری وکھرا سرب توں خطاب، خطا میری ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا کڈھ نہیں سکے حساب،
 بے انت بے انت بے انت کہہ کے پلّو گئے جھڈائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک شاہ نواب، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 میرا لیکھا دے چکائیا۔ میرا لیکھا چکے کھجک انت، ویہہ سو ائی بکرمی دھیان لگائیا۔ کرپا کرے سری بھگونت، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ جس دا حکم جگا جگنت، دو
 جہان نہ کوئے میٹ مٹائیا۔ جونت نوت پرگٹا ونہارا ساچے سنت، گرکھ سجن لئے جگائیا۔ جو آتم پر ماتم میل ملا ونہارا نار کنت، سچ سہنجنی دے وڈیائیا۔ جس
 دی ست ستوادی برہم برہادی آد جگادی شبد انادی مولنی رت بسنت، باراں ماس اکو رنگ رنگائیا۔ سو پاربرہم پت پر میثور پورن بھگونت، پروردگار سانجھا

یار واحد اک اکھوائیا۔ جس نے سَتجگ ساچی بناؤنی بنت، دھرم دوار دے وڈیائیا۔ جس دا اکو چلنا منت، جیو جنت دے سمجھایا۔ جو بودھ اگادھا بن کے آیا پنڈت، چوڈاں و دیا لیکھا دے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ بیس اکیس کہے میں ہوئی درویش، گھر ساچے الکھ جگایا۔ میرا پورب چک جائے لیکھ، اگے لے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دا چڑھن والا سمت مہینہ چیت، چیتن سب نوں دے کرایا۔ شبد سندیشہ دیس پردیس، دُھر درباری آپ سناپیا۔ حکمے اندر بدل کے وشن برہما شو گنیش، شکر پنڈھ مُکایا۔ سچکھنڈ سہا کے اپنا دیس، تھر گھر پردہ دے اٹھایا۔ سُن اگئی کھیلنہارا کھید، بھيو اھیدا دے سمجھایا۔ جس دا آد جگادی جوتی جلوہ نوری تیج، تخت نواسی شاہو شاباشی پُرکھ ابناشی اک اکھوائیا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر دتے بھیج، حکمے اندر سیو لگایا۔ سو مالک دو جہاناں اک نریش، نر نرائن نر نکار اک ہو آیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران لکھ نہ سکے لیکھ، کھانی بانی انت نہ کوئے جنایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ گھٹ رہیا ویکھ، صدی چوڈھویں بیس اکیس ہر جگدیشا اپنا بھيو کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ بیس اکیس کہے میں چھڈیا جھگڑا، اتم آواز رہی جنایا۔ میٹوں مارگ نظری آئے اگلا، جو پُرکھ اکال رہیا لگایا۔ کھج پچھے سَتجگ اک دوجے دا ہووے بدلا، تبدیلی ریتی ریتی وچ دکھایا۔ صدی چوڈھویں انیری ویکھے مزلا، منزل اپنا پنڈھ مُکایا۔ پار برہم پت پر میثور کسے ہتھ نہ آوے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پر بت جنگلا، کھوج کھوج تھکی سرب لوکایا۔ جو لیکھا جانے سرب سگلا، سب دا مالک اکو نظری آیا۔ سو کھج کوڑ کڑیاں میٹے پگلا، بورا رہن کوئے نہ پاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنایا۔ بیس اکیس کہے میں ویکھن آئی وادھا، ودی سدی دوویں بیٹھی گھ چھپایا۔ کرے کھیل گوبند گر نال پُرکھ اکال دادا، گرکھ دیونہار سچّی وڈیائیا۔ جس نے رچن رچائی آد سو لیکھا جانے جگ جگادا، چو کڑی اپنا حکم منایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی رکھدے رہے آسا، بھوکھتاں وچ بیان لکھایا۔ چرن کول دھردے رہے بھرواسا، کر بنیتی منگ منگایا۔ کون ویلا کھج پر بھ نرگن نور ہووے پرکاشا، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ جسدا کھول نہ سکیا کوئی خلاصا، بھيو اھیدا نہ کوئی سمجھایا۔ اشاریاں نال کردے گئے باتاں، حکمے اندر حکم سناپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار سرنایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن بیس اکیس، دُھر فرمان دیاں جنایا۔ ایہہ کھیل ہر جگدیس، جگتیشور ویکھ دکھایا۔ جس

دی صفت کرن راگ چھتیس، تیس بتیس ڈھولے گایا۔ جس دی کلمیاں وچ حدیث، حضراتاں کرے پڑھائیا۔ سو مالک اکو ٹھیک، ٹھاکر نظری آئی۔ جو لکھ چوراہی لئے جیت، گڑھ ہنکار سرب تڑائی۔ تیرا لہنا گیا بیت، انت چرن کول ملے سرنائیا۔ اگے ست ستوادی بدلے ریت، پتت پُنت دئے بنائیا۔ ساچا سوہلا دس کے اکو گیت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ کایا کعبہ مندر مسیت، ملا مسانک شیخ دے درڑائی۔ ساچی کر کے آپ تبلیغ، تابعداری اک دکھائی۔ آتم پر ماتم دس کے ولدیت، ملکیت اکو گھر دکھائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلج دیونہارا ترتیب، جگ جگ لیکھا دئے چکائی۔ ویکھنہارا ہست کیٹ، انڈیٹھ اپنی دھار پر گٹائی۔ ساچی دس کے شبد پریت، سرت سوانی لئے اٹھائی۔ جھگڑا مکا کے اوج نیچ، راؤ رنک اکو رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ بیس اکیس کہے میٹوں انت آخری اک چا، چاؤ گھنیرا نظری آئی۔ جن بھگتو میری سُنو صلاح، ڈھر دے حکم نال جنائیا۔ سب دامالک اکو ملاح، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ اوس دا سمرو اکو ناں، دوجی اور نہ کوئے پڑھائی۔ جو رام رچیم واگرو اللہ رہیا اکھوا، جلوہ گر نور ظہور کرے رُشنائیا۔ اوس دے اگے سارے کرو دُعا، بینتی اکو اک جنائیا۔ تُوں پر ماتم سب دا سانجھا اک خُدا، خُدی تکبری دے مٹائی۔ جس نوں سجدہ کردے گئے آدم حوا، شکر پاربتی نال منگدا گیا سرنائیا۔ اوس دے اگے کھیل کوئی کرے نہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہاناں ویکھ دکھائی۔ ویہہ سو اگی کہے سُنو جن سنت، شبد سندیشہ دیاں سُنائییا۔ ٹھاکر دا سُن لو منت، منتو حل دکھائی۔ جہنوں کہندے گئے بے انت، سو پردہ رہیا اٹھائی۔ اکو نور جوت سری بھگونت، رکت بوند وند نہ کوئی وندائییا۔ جو آد جگادی سب داکت، کنٹوہل سچا شہنشاہیا۔ تہاڈا میلا اوس دے نال انت، جو انتشکرن دامالک سد اکھوائیا۔ دُوجے در نہ ہووے منگت، گر اتار پیر پیغمبر بیٹھے اپنا پندھ مکاریا۔ کسے دے کول پچھلی رہ نہیں گئی سند، لیکھا سب دا دتا چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے آپ اٹھائی۔ بیس اکیس کہے سُنو گرگھ، مُفت دیاں جنائیا۔ بن پُرکھ اکال ملے نہ کوئی سکھ، دُکھاں بھری لوکائییا۔ جس دی دھاروں آئے اٹھ، آتم پر ماتم روپ وٹائییا۔ اوس دا پردہ ویکھو چک، جو تہاڈے انتر رہیا ٹکائییا۔ پیارے ہو کے لو پچھ، پریتم اپنا لو منائییا۔ اوہ دیونہارا سب سچھ، شبد بھنڈار ست ورتائییا۔ دین دیال ہو کے جاوے تٹھ، مہر نظر آپ اٹھائییا۔ امرت جام پیاوے گھٹ، بوند سوانتی اک ٹپکائییا۔ ساڈا آون جاون لیکھا جاوے نگ، لکھ چوراہی پھند کٹائییا۔ جیسہڑا

نو سو پُر انوے چو کڑی جگ بیٹھا رہیا الوپ ہو کے چپ، ساکھیات کھیل نہ کوئے دکھانیا۔ سو صاحب سوامی پہلی چیت ہونا خوش، خوشحالی تہاڑی دئے بنانیا۔ کوڑ گڑیارا پینڈا گیا مک، سچ ونجارا لئے پر گٹانیا۔ جس نے گوبند بنایا اپنا پت، لوک مات دتی وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا کار کمانیا۔ بیس اکیس کہے میں گرگھیاں دساں، دھر دا حال جنانیا۔ میں پر بھ دا درشن پایا اکھاں، جوتی جوت ڈمگنیا۔ خوشیاں نال بہہ کے ہساں، انت آخری دیاں درٹانیا۔ جن بھگتو سدا مل کے تہاڑے وچ وساں، واسطہ اکو نال جڑانیا۔ میں ناتا جھڈیا پتھر اٹاں، مٹی گارا سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ چاروں گنٹ ڈہتھر مار کے پٹاں، بتھانیاں دیاں درٹانیا۔ ویکھو اگلے سمت کی لکدا سٹہ، ----- صاحب سنگر ویکھ جیسہرا بھگت دوارے کاغذ دیا چٹا، اوسدا لیکھا کل نوں دینا لکھانیا۔ جس دے حکم نال ست دھرم دا چلنا سکھ، دو جہاناں حکم منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ بیس اکیس کہے میں دیواں انت ودھائی، سنیہرا سچ سنانیا۔ ابناشی کرتے کھیل رچائی، رچنا ویکھے تھواں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پے سرنائی، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ پیر پیغمبر منگن دُعائی، نیوں نیوں دھوڑی لگامستک لائیا۔ چار جگ دا بھوکت دیوے گواہی، شہادت اکو وار بھگت انیا۔ پچھلا لیکھا رہیا مکائی، مکمل اپنا حکم منانیا۔ اگلا مارگ اک درسائی، دہ دشا دئے جنانیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش گاؤن چائیں چائیں، مدھر دُھن راگ الا انیا۔ دھرنی دھرت دھول منڈل منڈپ آکاش پاتال پرکاش کرے رُشنائی، اندھ اندھیر رہن نہ پانیا۔ آتم پر ماتم میلا ہووے سچ سُبھائی، جوگ ابھیاں ہٹھ تپ سنیاس ویراگ تیاگ نہ کوئے جنانیا۔ نج نیز لوچن نین تنگے اٹھ گوسائیں، درس دیوے پر تکھ، ساکھیات نورو نور نظری آنیا۔ توں میرا میں تیرا بھگت بھگوان گاؤنا جس، لیکھا گنا تیر تھ اٹھسٹھ، سچ ایشان انتر آتم دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک منانیا۔ دھر دا حکم ہر کرتار، جگ کرتا آپ جنانیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ وچ سنسار، من مت بدھ بھو کوئے نہ آنیا۔ ساچی کرنی کرے آپ کرتار، اکل کل دھاری اپنی کھیل کرائیا۔ بیس اکیس تیرا ویکھ کے سرب احوال، دین دیاں ہوئے سہانیا۔ تیری لیکھے لگے گھال، کیتی گھال تیری جھولی پانیا۔ اگے چڑھنا بھگت بھگونت دا سال، پنڈت پاندھا بھو کسے نہ آنیا۔ جس دا لیکھا لکھنا کمال، قلم شاہی بیٹھی اٹھ اٹھانیا۔ پُرکھ اکل بننا دلال، وچولا بے پرواہیا۔ جھگڑا گنا شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنگ اکو رنگ دکھانیا۔ سوا پھر سرب دھیان،

چرن کول کول چرن بخشے اک سرناٹیا۔ جیہڑا ا بے تک مہر نظر نال دتا نہیں کسے گیان، سو محوان ہو کے مہر نظر دیوے ٹکائیا۔ چرن دھوڑی بخش اِشان، دُرمت میل پرے دیوے کرائیا۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، سچکھنڈ سچّی دھرم سال بخشے سرن سرناٹیا۔ جو منگاں منگدا رہیا روال، سمت چوڑاں دا احوال، اِگی سو کوس دا خیال، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے سمیں دا ساچا سمت، جس دی منگ منگدے گئے صوفی فقیر گر اوتار پیغمبر اپنی جھولی ڈاہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، اُس دی دو جہان بنا کے بنت، جسوں کوئی نہ سمجھے سنت، دُھر دا کھیل سری بھگونت، کرے کرائے آدی کنت، قدرت دا مالک، خلق دا خالق، بھگت دا ثالث، خالص خاص دئے جنائیا۔

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان دی بے

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

پہلی چیت کہے شہنشاہی سمت، سماں سماں دتا بدلایا۔ سچکھنڈ دوارے گر اوتار پیر پیغمبر ہو گئے منگت، تھر گھر بیٹھے سیس نوایا۔ کر ڈنڈاوت دُھر چرن منّت، سجدہ سیس جھکایا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرے اگے رہی کوئی نہ ہمت، حوصلہ اور نہ کوئے جنائیا۔ نو نو چار جگ چوکڑی تیرے پریم پیار دا کھادھا نمک، زرگن سرگن سرگن تیری کار کماٹیا۔ جھکڑا مُکا کے سورگ جنّت، لوک پرلوک دو جہان پُری لوء آکاش پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے دکھایا۔ سمت کہے میرا مالک شہنشاہ، سو پُرکھ زرنجن اک اکھوائیندا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی لہنے سرب مُکا، پرتھی آکاش کھوج کھوجائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن کول بہا، دُھر فرمانا اک سمجھائیندا۔ اِکو پُرکھ اکال لینا منا، پروردگار اِکو نظری آئیندا۔ زرگن نور جوت کر رُشا، لکھ چوڑاں گھٹ گھٹ واسی اپنا بھو گھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماٹیندا۔ شہنشاہی سمت کہے میں گیا آ، سنجگ دیواں مان وڈیایا۔ دو جہاناں اک ملاح، پاربرہم دیاں دکھایا۔ جس دے درتے کوٹن کوٹ وِشن برہما شو سیس رہے نوا، نیز اُکھ نہ کوئے

اُٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے بیٹھے دُھر دا ڈھولا رہے گا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ سو مالک خالق بے پرواہ، پت پر میسور اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ پورب لہنے سرب مکا، مکمل اپنا حکم منائیآ۔ نوری جلوہ اک خُدا، واحد لاشریک شہنشاہ اپنا بھو دئے گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ سمت کہے میں گیا چڑھ، چڑھدی کلا اک وکھایا۔ پُرکھ اکال دا پلو لیا پھڑ، دوجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ دو جہان رہے ڈر، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ دھرنی دھرت دھول کرے تھر تھر، دھولا اندر باہر دئے ڈھایا۔ کون جانے کرتا پُرکھ کی رہیا کر، کرنی دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا جنایا۔ شہنشاہی سمت کہے سُنو جن بھگت، دُھر سندیشہ دیاں سمجھایا۔ پُرکھ اکال دا سوہنا وقت، نو نو چار پچھوں کرے رُشایا۔ بھو چکا کے عرش فرش، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ سنت سہیلے کر کر ترس، گر چیلے لئے ملایا۔ گر کھیاں پوری کر نہارا غرض، عرض آرزو اپنی جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا رہیا درڑایا۔ سمت کہے میں دیون آیا سندیشہ، رُتڑی رُت نال بدلایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جوت سرُپی دھریا بھسیا، ویس اوٹرا اک وٹایا۔ شبدی سوت جودھا سوربیر گر دسمسیا، گوہند کھڑگ کھنڈا اک چمکایا۔ نر نرکار ہر کرتار سچکھنڈ نو اسی اک نریشا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی نت نوت ویکھنہارا لیکھا، آد جگاد اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچئی وڈیائیآ۔ سمت کہے میں لینا سمجھ، چار کُنٹ دیاں جنایا۔ اج دی رات گیاراں لکھ نوں مارنی رمز، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانو دیاں ہلایا۔ لکھ چوہرا سی جیو جنت سادھ سنت میرے ہتھ نبض، آتم پر ماتم ناڑ بہتر ہڈ ماس رکت بوند اپنا کھیل وکھایا۔ صاحب سوامی انترجامی اپنا پورا کرن آیا فرض، فیصلہ حق حقیقت وچوں رہیا درڑایا۔ تیئی اوتاراں عیسیٰ موسیٰ محمد دس گر اٹھاراں بھگت سُن کے عرض، بیٹی اپنی جھولی رہیا پائیآ۔ نرگن نر ویر نرکار کھیلے کھیل اک اسپرج، اچرج لپلا آپ ورتایا۔ جودھا سوربیر مردانہ بن کے آیا مرد، دوجی مدد نہ کوئے تکایا۔ چار کُنٹ دہ دشا دو جہاناں میٹنہار تشدد، دُھر فرمانا سیری بھگوانا اکو حکم سناآ۔ جگت قصائی چھری رہے کوئی نہ کرد، قاتل مقتول دوویں ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دے بھو رہیا گھلایا۔ سمت کہے میری آگئی واری، وار تا اگلی دیاں جنایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے سنساری، من مت بدھ نہ کوئے چترایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے کاتب بنے

لکھاری، بودھ اگادھاگیان دے درڑائیا۔ سو دو جہاناں مالک شاہ پاتشاہ سچا نرکاری، نرگن نرور اپنا حکم منائیا۔ چار ورنناں سب دے نالوں توڑ کے یاری، پڑھ اکال اشٹ سب نوں دے دکھائیا۔ ساچے سنتاں پورن بھگتاں گرکھاں آتم رہے نہ کوئے کواری، نر ہر کنت دیاں ملائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چاروں گنت کر خواری، لوک مات باہر کڈھائیا۔ سنجگ ساچے چھوٹے پُت لال دُلاری، ننھے دیاں وڈیائیا۔ بھيو اچھیدا اچھل اچھیدا اگم اتھاہ کھول کے پہلی داری، وارتا اگلی دیاں درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتاگیان، انجیل قرآن جس دی صفت رہی اُچاری، مہماناں رہی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا اک اکھوائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں سب دا مالک، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس نوائیا۔ نانک گوہند میٹوں مٹیا ثالث، راما کرشنا راہ تکائیا۔ جگت اُدھارن بھگتاں پنج سوارن پر بھ دی عادت، عدل اکو اک جنائیا۔ جس دے دوارے وکلا کرے نہ کوئے وکالت، اپنا حکم نہ کوئے درڑائیا۔ صدی بیس اکیسا اتم کہہ کے گیا گر اوتار پیر پیننمبر آگے کوئی نہ کرے کسے سفارش، بندیخانے وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سمت کہے اٹھ سنجگ میت، پہلی چیتر تیتوں دیاں جنائیا۔ میرے نال مل کے گالے اوس پر بھو داگیت، جو مندر مسیت وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جو ہر گھٹ و سیا اوج نیچ، راؤ رنکاں وچ سمائیا۔ جس کلجگ بدل کے تیری چلاونی ساچی ریت، ست ستوادی مارگ دے بنائیا۔ ایکا گھر وساؤنا ہست کیٹ، شاہ درویش اک دوارے الکھ جگائیا۔ جس من واسنا سب دی لئی جیت، شبد ناد دُھن کرے شنوائیا۔ جو سچھنڈ دوارے بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ بچھلا لیکھا بیس اکیسے پچھے گیا بیت، آگے چلنا دُھر رضائیا۔ پر بھ دا کھیل سدا اندیٹھ، جگت نیز نظر کوئے نہ پائیا۔ سچ بچھیس وچولا بنیا گوہند میت، شبدی دھارا نظر کسے نہ آئیا۔ پڑھ اکال دی لنگھ کے اندر دہلیز، سچ دوارے اپنی سو بھا پائیا۔ پریم پریتی اندر ہو وسنیک، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ ایہہ مارگ وکھرا سب توں باریک، جگت نیز نین ویکھن کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ سنجگ کہے سُن سمت سلگھنے، بینتی دیاں جنائیا۔ پڑھ اکال دین دیال کت بدھ درشن تکتے، نیز لوچن نین بگسائیا۔ کس بدھ نال بھگت بھگوان پرکھنے، کسوٹی کون اپائیا۔ بھيو اچھیدے سارے تیتوں دسنے، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ کی گوہند جنمے جوں گجری مات پٹنے، پاٹل ہو کے پھیرا پائیا۔ کی کھیل پر تھی آکاسنے، گگن منڈل دے درڑائیا۔ کی

ڈھولے ڈھر دے آکھنے، کون سچ پڑھائیا۔ کی کھیل ظاہر باطنے، گُپت پڑدا دے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کس بدھ اپنی کار کمائیا۔ سمت کہے سُن سنجگ سجن، ڈھر لیکھا دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکال کھیل سمرتھن، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نے سب دی پوری کرنی آسن، ترشنا دے گوائیا۔ سو زرگن نور جوت پرکاشن، گوہند شبدی سُنت پرگٹائیا۔ جس دا جلوہ پر تھی آکاشن، برہمنڈ کھنڈ کرے رُشنائیا۔ جس دی مہر نظر نال کوٹن کوٹ اترنے پاپن، دُرمت میل دے دھوائیا۔ جس دا اکو ہونا سچا جاپن، تُوں میرا میں تیرا سچ سندیشہ دے سُنائیا۔ اوہ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے ورو لے ماکن، کوٹاں وچوں کچھ اپنے رنگ رنگائیا۔ پریم پریتی پیار مُجّت وچ کر کے داسی داسن، سیوک چاکر در ٹھانڈے لئے بنائیا۔ پاربرہم پت پر میثور لکھ چوراسی جیو جنت دے پترے آیا واجن، آتم پر ماتم ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قُدرت دا قادر اپنا ویس وٹائیا۔ سنجگ کہے کچھ ہور دس، جو پر بھ تیتوں رہیا جنائیا۔ سمت کہے ایہہ اوس دے وس، جس شہنشاہ تیری میری بنت بنائیا۔ اوہ بھگتاں دیون آیا حق، پورب لہنا جھولی پائیا۔ اندروں کھول کے اوہناں دی اکھ، نچ نیتز درشن رہیا کرائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، چار ورن و نچارے رہیا اُپجائیا۔ شبد اگئی مار کے سٹ، سوئی سرتی آپ اُٹھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت لٹ لٹ، گرہ گرہ دیکھ رہیا ٹمکائیا۔ لہنا دینا مُکا کے تیر تھ اٹھسٹھ، امرت جھرنا نچھراک جھرائیا۔ جس گوہند نالوں کھجک جیو پچھے گئے ہٹ، انتم اوسے نال ملائیا۔ سچ سہنجینی دس کے کھاٹ، گھر گھر وچ پردہ لاہیا۔ جن بھگتاں اندر رہن نہیں دینی اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند کرے رُشنائیا۔ سنت ملا کے اپنی ذات، جوتی جوت وچ سمائیا۔ گرکھ درس دیوے اکانت، راتیں سُنٹیاں لئے جگائیا۔ گر سکھاں نال کر کے آوے بات، پھر باہوں گود اُٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا پورا کر کے بھوکھت واک، ویہہ سو اگی بکرمی اتم لہنا دتا مُکائیا۔ اگے ست دھرم دا کھول کے تاک، پڑدا دتا چُکائیا۔ ڈھر دے مارگ چلن دی دس کے جاچ، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ گر کھو پر بھ ملن دی ساچی آس، دوجی ترشنا کم کسے نہ آئیا۔ گھر مالک سجن ملے احباب، محبوب نور خدائیا۔ تن وجود وجائے رباب، سوہنا ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ سنجگ کہے میں پہلوں کتھے اُٹھاں، پر بھو کچھ میتوں دے سمجھائیا۔ کنھاں اُپر تھھاں، جنہاں تیرا جوڑ جڑائیا۔ بھاگ لگے کیہڑی چھیاں رُتاں، باراں ماس دے سمجھائیا۔ چرن کول دوارے پچھاں، ڈھیہہ

پیا سرنائیا۔ لوک مات تیرے ستم اندر بُکال، ست جیکارا اک سناٹیا۔ سچ نشانیوں کدے نہ اکال، تیر اینیلا دینا پھڑائیا۔ کوڑ کڑیاریے جڑ پٹیاں، بھگتاں دے اندر رہن کوئے نہ پائیا۔ جنہاں دے پچھے گوبند بھیدا کر کے گیا اپنے پٹیاں، سو پر بھو تیرے پوترے دیاں جگائیا۔ میرے دین دیال صاحب کرپال اوہناں اُتے تیرا کھدا غصہ، جنہاں انتر رمز نہ کوئی لگائیا۔ بے شک اوہناں دا تٹاں والا مائس جُسا، بُتخانے بہہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اوہناں دا پینڈا منزل وچوں مول نہ مُکا، پاندھی پندھ نہ کوئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ستم دے سناٹیا۔ سمت کہے سُن سنجگ میری گل، گل وکڑی پا کے دیاں جنائیا۔ پُرکھ ابناشی آد جگادی اچھل چھل، ول چھل سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اٹھ میرے نال چل، تیتوں مارگ دیاں وکھائیا۔ جتھے زرگن نور دپیک اگتا رہیا بل، سچ پرکاش کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت رہیا سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سنجگ بچے، دُھر فرمانا دیاں جنائیا۔ پہلی چیتر شہنشاہی سمت دے ساچے پتے، پردہ اوہلا دیاں اٹھائیا۔ جتھے بھگت سہیلے سنت سجن بیٹھے سچے، گرگھ گرگھ سو بھاپائیا۔ باہروں ماٹی بھانڈے کچے، انتر آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ اوہ نو نو چار نالوں اچھے، چنگی طرح دیاں درڑائیا۔ جنہاں کدی نہ کھادے کئے وچھے، سور گاں نہ کھ لگائیا۔ اوہ نانک نال رتے، گوبند رنگ گیا چڑھائیا۔ جنہاں دے پچھے نہاں بیٹھاں اپنے بچے رکھے، دوہری سیو کمائیا۔ اوہناں دے اوڈھن سیس اتوں کدی نہ لتھے، دُہاگن روپ نہ کوئے وٹائیا۔ اوہ چار ورن کھتری براہمن شودر ویش بھائی بھین بن گئے سکے، مات پتا اکو پُرکھ اکال نظری آئیا۔ سچ سرنائی ہر رگھرائی بے پرواہی نور خدائی اکو ڈھٹھے، دوجی اوٹ نہ کوئے تگائیا۔ دین مذہب دے جھگڑے چھڈے رتے، ساچا اسم اکو اک وکھائیا۔ دُھر دے مارگ ساچے پنٹھ آپے لگے، شاستر سمرت وید پُران جس دی دین گواہیا۔ میں اوہناں نوں ملیا اُپر شاہ رگے، دوجا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ جتھے پون اکو ٹھنڈی وگے، تہی وانہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو آپ کھلائییا۔ سنجگ کہے اوہ دھرم کیہڑا، سو پُرکھ زرنجن میٹوں دے سمجھائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن کہا جتھے لیکھا چکے تیرا میرا، اکو ایک نظری آئیا۔ ایکنکار کہا اوتھے گر اوتار پینمبر نہیں کوئی جھیرا، اُمت کرے نہ کوئے لڑائیا۔ آد زرنجن کہا اوتھے اکو نور تیرا، دیا باقی ہو نہ کوئے جگائیا۔ سری بھگوان کہا سچھنڈ دوارا ساچا کیہڑا، درگاہ ساچی مقامے حق محل اکو سو بھاپائیا۔ ابناشی کرتے کہا اوتھے شبد اگئی اکو ڈیرہ، تٹاں والی دھار

نہ کوئے پر گٹائیا۔ پاربرہم کہا اوتھے آپے کرنہارا مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست سوامی ٹھا کر نرگن جوت کجگ انتم پایا پھیرا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ کرن آیا حق نیڑا، وشن برہما شو کروڑ تیتیس رہیا اٹھائیا۔ جگت نیتراں ساہمنے لکھ چوراسی دیوے گیڑا، زمیں اسماناں لٹھ آپ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا ٹھم اک ورتائیا۔ سنجگ کہے پر بھ دس دے مارگ، اکو وار ٹھم سنائیا۔ میرے کول نہ آوے کوئی نارد، نیاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ صاحب سوامی توں اکو سب دا ثالث، آد جگاد اکھوائیا۔ میں تیرا روپ پرگٹاواں اکو خالص، خالص سرشٹ دیاں جنائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے نندرا آلس، اچھل چھل دیاں کرائیا۔ ڈھر دربارا دس عدالت، عدل اکو دیاں جنائیا۔ بن گوہند کرے نہ کوئی ہور سفارش، لیکھا سب دا آگے رہیا نہ رائیا۔ تیرے نام سچے دی بنے وزارت، تیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکھراں دی لکھے نہ کوئی عبارت، ہندسیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جے پر بھو توں اک تے اکو تیری ہووے زیارت، پیر پیغمبر جھک جھک تیرے چرناں سیس نوائیا۔ ابناشی کرتے تیری حکومت وچ رہے نہ کوئی بغاوت، بگلگیر دستگیر شاہ فقیر دینے بنائیا۔ تیرے دوارے آون دی دین مذہب دی پابندی رہے نہ کوئے ممانت، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ توں سب دا مالک آد جگاد جگ چوکڑی صحیح سلامت، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، سنجگ ساچا در تیرے منگ منگائیا۔ سنجگ ساچے، ست ست سچ درڑاوانگا۔ پریم پریتی جوڑ کے ناتے، ڈھر دا سجن اک اکھواوانگا۔ آتم پر ماتم نو کھنڈ پر تھی گاوے گاتھے، سوہنگ ڈھولا اک جنواوانگا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری راتے، ڈھر دا چن اک چکواوانگا۔ راؤ رنک بنا کے اک جماعتے، چارے ورنناں ویکھ وکھواوانگا۔ سب دے بندگی والے ویکھاں کھاتے، کوڑی مایا خاک وچ رلاوانگا۔ جنہاں پر م پڑکھ پر ماتم دتی اپنی داتے، داتار ہو کے دیا کماوانگا۔ جن بھگتاں دے پورے کر کے گھاٹے، آگے اپنے نال جڑاوانگا۔ شہنشاہی سمت پہلی چیت توں جنہاں دے سولان سال آگے جڑے رہے ناتے، تنہاں اپنے وچ سماوانگا۔ چار جگ جنہاں دی گر اوتاراں پیر پیغمبر اں گاؤنی گاتھے، اگلا لیکھا ہور بناوانگا۔ راگاں ناداں وچ ڈھاڈیاں گونے ساکے، خاکے سب دے ویکھ وکھواوانگا۔ کوئی نہ سمجھو ساڈا میل ہو یا اتفاقی، اتفاقی نہیں پورب لیکھے ویکھ ویکھ اپنے جوڑ جڑاوانگا۔ تہاڈے رہن نہیں دینے چیتھڑ پاٹے، رویداس چمارے وانگر چولی تن رنگاوانگا۔ جنہاں نوں گوہند امرت پیایا اک باٹے، اوہناں دا امرت لکھ چوراسی وچ پرگٹاوانگا۔

گرگھ کوئی رہن نہیں دینا ادھ واٹے، ساچی منزل پوڑی سبکھنڈ دوارے آپ چڑھاوانگا۔ تہاڈے کرم جنم ورن دھرم سری بھگوان آپے واچے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی دھام انعامی دے جنائیا۔ ویکھو اودھروں نو کھنڈ وچوں اک شبدی آئی آواز، ہوئی ہوئی رہی جنائیا۔ گیاراں لکھ تیرا محتاج، سیوک سیوا سچ کمائیا۔ اگے کھول دے تھوڑا راز، پردہ دے اٹھائیا۔ اپنے ملن دی دس دے جاچ، یاچک ہو کے لاگن تیرے پائیا۔ گھر منو آ رہے نہ کوئی بد معاش، بدی نیکی تیری جھولی پائیا۔ ساڈی پوری کردے خواہش، خصوصیت اپنی دے جنائیا۔ تیرے بھگت دوارے دی پیندی ویکھئے راس، جتھے گر اوتار پیر پیغمبر اپنے لیکھے گئے لکھائیا۔ اگے تیریاں سنتاں دی چلنی شاخ، شناخت تیرے انتر نظری آئیا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، آخر بیتی اک سنائیا۔ جے پچھے سب دا پورا کیتا بھوکھت واک، لہنا رہیا کوئی نہ رایا۔ آ کے بن کے شاہ نواب، شہنشاہ اپنا حکم سنائیا۔ جگ چوکڑی تیرے محتاج، در بیٹھے منگ منگائیا۔ پر بھو ایہہ نرالا انوکھا دکھرا چلایا رواج، زرگن جوت کر رُشنائیا۔ غریب نما نے کوجھے کملے بن ودیا بنا کے دھر دے سادھ، سادھنا سچی دتی جنائیا۔ جنہاں پنج وار سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لیا ارادھ، تنہاں ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ پہلی چیت کہے میں بھگتاں دین آیا داد، جو کھجک وچوں اڑ کے، منزل چڑھ کے، لڑ پھڑ کے، اپنا ناتا جوڑ بڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ نرالا رہیا درسائیا۔ سبجگ سُن کہانی ایک، ایککار دیاں جنائیا۔ پنج چیت تک جن بھگتاں دی بدھی کرنی بیک، اندر وڑ کے سیو کمائیا۔ ساڈھے دس تیری کرنی لینی ویکھ، حکم دھر دا اک منائیا۔ جس دے ہتھ سب دا لیکھ، سو لیکھا لکھ رہیا سمجھائیا۔ گرگھیاں دی ماننی سبج، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک منائیا۔ سبجگ کہے پر بھو سُن میری اک ارداس، دھر سوامی دیاں سنائیا۔ اپنے بھگتاں نوں دس اپنا واک، دھر سندیشہ اک الائیا۔ جن بھگتو اپنا کھول کے رکھو تاک، پر بھ چرن دھیان اٹکائیا۔ ایہہ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں آئی رات، جو رت سب دی رہی بدلایا۔ بچھلا کرم بچھلا جنم بچھلا پاپ سب دا کیتا معاف، لیکھا رائے دھرم منگے نہ رایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگتاں دیونہارے ساتھ، اگلا سنگ نبھائیا۔ اکو نظری آئے پُرکھ اکال دھر دا باپ، پت پر میثور سبج سکھدائیا۔ اوس دا اکو کرنا چاپ، جو نانک زرگن سرگن گیا سنائیا۔ توں میرا میں تیرا دوجا دے کوئی نہ پاس، اوستھا اکو نظری آئیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در در گھر گھر سیو کمائیا۔ سنجگ کہے سُن سوامی ٹھا کر، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ تیری سرشٹی ویکھی ڈونگھا ساگر، چار گنٹ دھیان لگائیا۔ گیاراں وچوں تھوڑے سو داگر، جو بھجن واہو داہیا۔ تہناں دا صدق صبوری ویکھ صابر، صاحب اپنا دھیان لگائیا۔ کلج کوڑ گڑیا را چاروں گنٹ چڑھیا بابر، نانک جوت دے گواہیا۔ حکم سندیشہ دے دے اپنا قابل، قبل اپنی جڑ جنائیا۔ آر پار لیکھا قاتل، قتل گاہ وکھائیا۔ لہنا مکے نندک ساقط، سگلا حکم ورتائیا۔ جو پریم پریتی انتر تیرا عاشق، حقیقی نظری آئیا۔ اوس دی اپنے نال بدل دے عادت، جگت تشدد دے گوائیا۔ میرے اندر تیرے نام دی کرے نہ کوئی مُزاحمت، علامت کوڑی ساری دے کھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا مارگ اک لگائیا۔ ڈھر دا مارگ لا دے آپ، پر بھو اپنی دیا کمائیا۔ پہلا مہینہ چیتر چڑھنا آگے وساکھ، گوبند آگے لہنا مگے چائیں چائیا۔ پردہ لاه کے پرگٹ ہو جا ساکھیا، نور نورانے کر رُشنائیا۔ شبد سندیشہ لکھ کے دے دے قلم دوات، راج راجاناں شاہ سلطاناں حکم ورتائیا۔ سب دا ڈبن والا آفتاب، محراب اکو دے رُشنائیا۔ پُرکھ اکالا پرگٹ ہو یا ڈھر نواب، نوبت ساچا نام و جائیا۔ سجدہ کرنا پئے آداب، نمو نمو سرب درڑائیا۔ لیکھا جانے اکو واحد، عددان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک سنائیا۔ ڈھر دا حکم کہے میرا سندیشہ ست، ست ستوادی ہو کے دیاں جنائیا۔ بھگتاں کھول کے نیتر اکھ، پر تکھ دیاں کھلائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نیاں سچ، ست سچ کہہ کے خوشی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ڈھر دا رہیا بنائیا۔ سنجگ کہے نیڑے چھیتی آونا وساکھ، چیت اپنا پنڈھ مکائیا۔ ڈھر سندیشہ پُرکھ ابناش، برہمنڈاں کھنڈاں دینا سنائیا۔ جنہاں اترنا ساچے گھاٹ، پن اکو دے بنائیا۔ نو ست میٹے اپنی واٹ، بن کے پاندھی راہیا۔ جو کھیل کرن آیا خاص، خالق خلق بے پرواہیا۔ جس دی عبادت کر دے آئے آد، کلکیاں وچ ڈھولے گائیا۔ جس دی روزہ رکھو نماز، کلمہ پڑھ پڑھ آیت سنائیا۔ سو ویکھنہارا کھیل تماش، نور خدائی کرے رُشنائیا۔ سچ دوارے کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائیا۔ سمت کہے میرا سچا سماج، شہنشاہ دینی وڈیائیا۔ تخت نواسی تیرا راج، حکم بے پرواہیا۔ نام اگتا سنا دے ناد، پُریاں لواں نین اٹھائیا۔ ہر گھٹ اندر ہو وساد، بسمل اپنی دھار جنائیا۔ آب حیات امرت رس دے سواد، رس جھوٹے پرے کرائیا۔ ڈکا و بے وچ برہماد، برہمانڈ سسپس نوائیا۔ سنت

سُہیلے جاؤں جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ کوڑی کر یا بُجھے آگ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ ہر کنت ملے سہاگ، گرہ میلا سچ سُبھائیا۔ کلجک کھیڑا نہ ہوئے
برباد، آباد آپ اپنا لینا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ دکھائیا۔ پہلی چیت کہے میٹوں کُجھ دسے آگے، اگلا لیکھا دیاں
جنائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیر اکو وگے، واگھیوں پار دیاں ہلایا۔ پُرکھ اکال شبد مھم دینا شیر بگے، شریعت سب دی ویکھ دکھائیا۔ جس دا بھانا کوئی نہ ڈکے، دو
جہان نہ میٹ مٹائیا۔ اوہدے مھم نال حکومتاں اندر پینے رٹے، تہمت لگے جگت لوکائیا۔ راجاں تاجاں والے ملنے وچ گھٹے، گھاٹی منزل سچ نہ کوئے چڑھائیا۔
چار کُنٹ دہ دشا سارے پھرن نٹھے، بھججن واہو داہیا۔ اوہ نور الہی کتھوں لبھے، جیہڑا بیٹھا اپنا آپ چھپائیا۔ کس بدھ سچ دوارے سدے، دُھر دا مھم
منائیا۔ ساڈھے تئاں سالوں پچھوں جس نے میٹ دینے سب دے اڈے، اکو دوارا دینا جنائیا۔ ہر کا مھم دُھر دا شبد ست سرُپ اکو گے، چاروں کُنٹ کرے
شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ ساڈھے تن کہن رَویداس چیارے تیتوں علم، جس مانس دیہی ونڈ ونڈائیا۔ پیر پینمبر
جس دھار وچوں جس، لوک مات نرگن جوت لین انکڑائیا۔ سو پہلی چیت سچ دوارے سارے اٹھ کے کمبن، دھرنی دھرت دھول دتی ہلایا۔ ہائے گوہند
بہڑی ساڈی چک گئی منزل، منزل اکو پُرکھ اکال دتی پرگٹائیا۔ چوہداں صدیاں کر کر اپنا تین، کلجک جیو بے وطن دتے بنائیا۔ سچ خدا لبھن نہیں دتا اصل،
وصل محبوب نہ کوئے رکھائیا۔ بن قتل گاہ توں کر کے قتل، مقتول ہو کے اپنا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سچ لیکھا رہیا مکائیا۔
ست کہے میں سب دا متر، پیارا نظری آئیا۔ میرا روپ کوئی نہ سکے چتر، چلتر ویکھاں سرب لوکائیا۔ کلجک کوڑی کر یا دا پتل، ستجک سچ سورن اپنی ڈلک
لگائیا۔ بھگت سُہیلے ساچے دسن، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ پہلی چیت جو دھرم دوارے آ کے بگن، آپ اپنا مول لگائیا۔ ست دھرم دا مارگ آئے سکھن، کام
کرودھ لو بھ موہ ہنکار تجائیا۔ چرن کول سرنائی آئے ڈگن، اگامستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اپنا مانس جنم آئے نجٹھن، ستمکھ ہو کے درشن پائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا مھم آپ ورتائیا۔ اگلا مھم سچ ورتاؤنا اے۔ پہلے سمت رنگ چڑھاؤنا اے۔ پُرکھ اکال دی اکو ہووے منت، مہما شبدی اک
درٹاؤنا اے۔ دب درشٹ نچ نیتز کھول کے ساچے سنت، ست سنگرُو جوڑ جڑاؤنا اے۔ سرت سوانی میل کے گھر وچ کنت، سچ سُنھنجی رنگ رنگاؤنا اے۔

آتم پر ماتم دس کے منت، منتر اِکو اِک چاؤنا اے۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم درساؤنا اے۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، شبد انادی انراگی راگ سناؤنا اے۔ کوڑی کریا کر کے انت، انتشکرن سب دا آپ بدلاؤنا اے۔ پُرکھ اکال نال بنا کے بنس، سربنس اِکو اِک دکھاؤنا اے۔ من ہنکاری مار کے کنس، ست دوار کا ساچا دھرم پرگٹاؤنا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ لکھاؤنا اے۔ دُھر مستک لیکھ لکھاؤنا اے۔ سنت سہیلے گرگھ پیکھ، پیشتر اپنا حکم جناوانگا۔ لیکھا مُکا کے مولوی شیخ، مسانک پینڈا آپ مُکاوانگا۔ سرب دا سوامی اِکو ناک، نر نرکار نظری آوانگا۔ جن بھگتو سال بسالا کر کے جانیو ازمائش، سوہنی اپنی کھیل کھلاوانگا۔ جس دی کسے نے کیتی نہیں پیمائش، اوس نوں چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ سچ دوارے دی ست رہائش، رہبر ہو کے آپ دکھاوانگا۔ دُھر دا حکم اِک ہدایت، حضرت ہو کے آپ مناوانگا۔ نام ندھانا دُھر دا کلمہ کر عنایت، مہر نظر اِک اٹھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرنی دھرت دھول اپنے رنگ رنگاوانگا۔ دھرنی دھرت دھول کہے پکار، بہڑی بہڑی رہی گر لائیا۔ پُرکھ اکال تیرا کی وہار، وویاری دے سمجھائیا۔ پہلے دن چڑھیا تیرا سال، لوک مات لئی انگڑائیا۔ میں اندرے اندر ہو گئی بے حال، ہوش حواس رہی مٹائیا۔ جس ویلے نرگن سرگن اندر ماری چھال، جوتی جوت نال ملائیا۔ میرا نو کھنڈتے ہلیا وال وال، دھرم دوارے آ کے بھگتاں دتا دکھائیا۔ بے چرن نال دب کے پاؤندا نہ بھار، سرشی ہیٹھاں اُتے اپنا آسن لائیا۔ ایہہ تھانوں جلوہ اِک تھوڑا جہا دتا نشان، نشانی تھانوں لڑتی بندھائیا۔ گرگھو تئیں منگتے نہیں دُھر دے جحمان، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ رحمت کرے رحیم رحمان، شاہ سلطان سچا شہنشاہیا۔ بے وچ اچ آئے ازمان، اوہناں نوں اپنی ازمائش دیاں دکھائیا۔ شبد دا داتا پُرکھ بدھاتا جودھیاں دا جودھا سوربیر بلی بلوان، بلدھاری اِک اکھوائیا۔ جس دا ست دھرم دا سچھنڈ سدا جھلدا رہے نشان، تھر گھر وجدی رہے ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوسے دے ڈھولے گان، جگ چوکڑی راگاں ناداں وچ صفتاں نال کرن وڈیائیا۔ اوہ گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک بے پہچان، جگت نیز نین نظر کسے نہ آئیا۔ جو سرب سرشی دا اِک ایمان، لکھ چوراسی درشی دا اِک دھیان، و شیش بدھی دا اِک گیان، دُھر منتر کرے پڑھائیا۔ جس دا کھنڈا نام شبد تن گاترے رہے میان، دو جہاناں منائے آن، کوڑی کریا میٹ شیطان، شریعت ست لئے اُپچائیا۔ اوس دا پہلی ویر پہلا ایہہ بیان، شہنشاہی

سمت چلنا وچ جہان، ساڈھے تین سالوں پچھوں سارے منگن ایسے دادان، دین دنی دامالک اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلک نرائن نر، دیونہارا ساچا ور، سادھ سنت بھگت بھگونت اکو روپ ست سرپ دے دکھائی۔

نام جیکارا دھر دا منتر، شبد ناد دھن برہمنڈ جنائی۔ تھم سندیشہ گگن گگننتر، پری لوء آکاش رہیا درٹائی۔ سرب جیاں بدھ جانہارا انتر، لکھ چوراسی کھوج کھوجائی۔ سنجگ کہے میں سچ بناؤنی بنتر، جن بھگتاں رنگ وٹائی۔ نام ندھانا دے کے شستر، جودھے سورپیر بلوان دینے پرگٹائی۔ میل ملا کے آدی کنتن، سچ سہنجنی دینی دکھائی۔ بھیو چکا کے برہم نرنتر، نرگن روپ دینا درسائی۔ ساچا روپ بنا کے ستن، ساچا مارگ اک چلائی۔ تھم سندیشہ دیوے انتم، دھر درباری بے پرواہیا۔ ہاڑ ستاراں سب نے چٹے پہن کے آونا بستر، کایا بستی چرناں وچ بیٹھیاں دیوے بدلائی۔ ایہہ کھیل ہونا اکثر، آخر اپنا پردہ لاہیا۔ جس تے گوہند کر کے گیا دستخط، شہادت اپنی دے بھگٹائی۔ سو گرگھو ویلا آخری آیا وقت، بھگت بھگوان وے ودھائی۔ پھیر ریتی چلے جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ تہاڈے اندروں تہاڈی لبھا دیوے وست، وست اپنی نال ملائی۔ اک دوجے نال گرگھ گرگھ کوئی نہ کرے حسد، دئی دوتی ڈیرہ ڈھائی۔ نام نھاری چاڑھ کے مست، المست روپ وٹائی۔ مانکھ مانس مانو بھیو چکا کے عرش فرش، درس اپنا دے کرائی۔ جنم کرم دی میٹ کے حرص، ہوس کوڑی دے بھجائی۔ رحمت نال آخر کرے ترس، محبوب بے پرواہیا۔ بھگت ادھارنا پڑکھ اکال نال گوہند دی لگی شرط، شریعت سب دی دینی بدلائی۔ ویکھو کھیل کرے اُپر دھرت، دھول دامالک اول عالمین نور خدائی۔ جو نرگن ہو کے آیا پرت، پت پر میشور پھیرا پائی۔ جو پچھے رہ گیا فرق، تس دا فیصلہ انت دے دکھائی۔ چار کُنت دہ دشا کسے دارہنا نہیں کوئی دھرت، ہر کا نام ہٹو ہٹ نہ کوئے دکھائی۔ گرو اوتاراں پیر پیغمبراں دی پوری ہو گئی لکھت پڑھت، پاندھی اپنا پنڈھ مکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم سندیشہ اک سنائی۔ چٹے بستر کہن ساڈی کچھلی دھار، پر بھ نے وشنوں دتی وڈیائی۔ جس ویلے شبد کیتا پیار، ساچا رنگ دتا چڑھائی۔ نا بھی کول جس کیتا اجیار، امرت بوند دکھائی۔ جس ویلے برہما کیتا پسا، چٹی دھار نال وڈیائی۔ جس ویلے شکر کڈھیا وچوں

دھواں دھار، بھولا ناتھ لیا اُچھائی۔ پر بھ نے چرن دھوڑی بخش کے چھار، چٹا رُوپ دتا دکھائی۔ اوہناں تیاں دے اندر اک گلزار، گلشن محبوب دتا مہکائی۔ اپنے وچوں پرگٹا کے اپنی بہار، انت اپنے وچ لکائی۔ جس ویلے سرشی داکیتا وہار، چٹی دھار برہے دتی جنائی۔ جس وچوں نظری آیا سانجھیا، کرتا پڑھ سچا شہنشاہیا۔ برہما ڈھیہہ کے چرن دوار، نیوں کے اپنا سپس نوایا۔ کرپا کر پڑھ اکال، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ ایہہ کیہڑا تیرا رومال، کون رُوپ رہیا پرگٹائی۔ میرا تیرے آگے سوال، بنیتی اک سنائی۔ شبد سندیشہ دتا سری بھگوان، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ برہے توں بالا ست انجان، سمجھ سمجھ سکے نہ رانیا۔ میری مہر اندر تیرا فرنا گیان، بن کرپا نہ کوئے چٹرائیا۔ جس ویلے نو سو چرانوے چوکڑی جگ میتے وچ جہان، گر اتار پیر پیغمبر سنجگ تریتا دوا پر کلجگ لکھ چوراسی سیو کمائی۔ اوس ویلے کرپا میں لوک مات ویکھاں آن، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ جگ چوکڑی دے بھگت سہیلے میلاں آن، گر لکھ گر گر اپنے انگ لگایا۔ بن پڑھیاں دے کے گیان، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ اوہناں دی بھگتی دا سچ نشان، تیتوں دیاں دکھائی۔ جس ویلے کلجگ بدل کے سنجگ لاواں آن، آن اپنی اک رکھائی۔ اوس ویلے جن بھگتاں دیواں دان، داتا دانی ہو کے آپ ورتائی۔ برہے پچھیا کی اوہناں دی پہچان، میتوں دے درسائی۔ پڑھ ابناشی کہا جنہاں اتے ہوواں آپ مہروان، مہر نظر اٹھائی۔ سنجگ دا پہلا سمت دستاں مہان، مہما اکھ درڑائیا۔ جو بھگت دوارے چٹے بستر پہن کے آون نوجوان، نار پڑھ اکو رُوپ نظری آئی۔ اوہناں دی، گر اتاراں پیر پیغمبراں وشن برہما شو تھانوں دکھا کے کراں کلیان، کلمہ اپنا نام پڑھائی۔ اوہناں دے کوئی نہ آوے وچ درمیان، پردہ اندھ نہ کوئے رکھائی۔ پر بھ دے بھگتاں دا کلجگ انت گیان، چرن پریتی دیاں دکھائی۔ اوہناں نوں ویکھ کے چند چکور دوویں پچھتان، جنہاں دی مسیارین اندھیر کدے نہ آئی۔ ڈھولے گیت گو بند واہ واہ سارے گان، گا گا خوشی منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ جن بھگت سہیلے چٹے بستر پا کے آون گے۔ ہیرا گھاٹ کراں میلے، سچ نشانے ہتھ جھلاؤن گے۔ بھو رہے نہ گرُو چیلے، چیلارُو اکو رُوپ وٹاؤن گے۔ سری بھگوان دے سجن سہیلے، ہر جن سوہنے آپ اکھواؤن گے۔ جنہاں وسنا دھام نویلے، اوہ زرگن اشٹ اک مناؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماؤن گے۔ چٹے بستر مان دواوانگا۔ ہاڑ ستاراں سنگ نبھاوانگا۔ سب دی آسانسا پوری کر کے منگ، ہنگ برہم بھو گھلاوانگا۔

چوڑاں گھنٹے اکتھا کر کے ست سنگ، چوڑاں لوکاں حکم جناوانگا۔ بھگتاں نال پئی پا کے گنڈھ، پو جگت نالوں چھڈاوانگا۔ نام خماری چاڑھ کے رنگ، انند انند وچوں پرگٹاوانگا۔ ویکھو گر سکھو کسے توں چٹے بستر نہ لیاؤ نے منگ، جنہاں دے کول نہیں اوہناں دے اپنی ہتھیں بناوانگا۔ تھیں پر بھو دے لاڈلے چن، سب توں وکھرے جگت چکاوانگا۔ تہاڈا سوہلا ڈھولا سُن کے چھند، سنسے روگ سرب مٹاوانگا۔ تہاڈا لیکھا مُکا کے خانہ بند، بندی چھوڑ آپ ہو جاوانگا۔ جن بھگتو تہانوں کھڑا کرنا پینا جنگ، شبد کھنڈے نال سرب مٹاوانگا۔ پر بھ دے کول وکھرا انوکھا ڈھنگ، سو اپنا اک پرگٹاوانگا۔ کسے دے جڑے رہنے نہیں خزانے کارونج، شاہ سلطاناں خالی ہتھ پھراوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھاوانگا۔ چٹے بستر کہن کی ساڈی وڈیائی، ہر کرتے دے جنایا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے ماچھو واڑے گو بند سچ وچھائی، چٹا رومال ہیٹھاں لیا لکھائی۔ جس ویلے کیرپی روپ ہو کے گرکھ آیا چائیں چائیں، نیوں کے بینتی اک منائیا۔ سُن صاحب سہیلے میرے ماہی، مُجت دے مالک نور خدائیا۔ توں سب دے نالوں کر کے جدائی، اک اکلا پُرکھ منائیا۔ جس دی میٹوں تیرے اندر باہر دے رُشنائی، چٹا نور رہیا چکائیا۔ گو بند کہا ایہہ کھیل بے پرواہی، قُدرت دا کرتا آپ کرائیا۔ تیتوں سچ دیاں سمجھائی، توں میری دینی گواہیا۔ جس ویلے کھج انت سنجگ بنے سچا راہی، دُھر دا پاندھی پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال نے بھگتاں دی کرنی اگوائی، اگے ہو کے مارگ دینا جنایا۔ لوک مات ساچی بنت دینی بنائی، وکھری دھار وہائیا۔ کھج کوڑی کریا میٹ کے شاہی، بستر چٹے سوہنے تن سجائیا۔ اوس ویلے میں آ کے چائیں چائیں، سچ سندیشہ دینا اک الایا۔ جس دا بھو جانے کوئی نہ شاستر سمرت وید رائی، چارے کھانی چارے بانی پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ چوٹی کہا کی بستر چٹا، گو بند تیتوں بھائیا۔ گو بند کہا میری سکھی دا آخری سٹہ، پُرکھ اکال دے پرگٹائیا۔ بچھے بھگتاں نوں ملدا رہیا کسے نوں پتھر وچوں اٹاں، کسے نوں جلدھارا نظری آئیا۔ کسے نوں چتر بھج ہو کے ملیا نگا، کسے نوں تھم چوں پرگٹ ہو کے درس دکھائیا۔ کسے دی راج دوارے جا کے پوری کیتی سکا، کسے دے پتراں اُتے لیکھ لکھائیا۔ کسے دے بچھے ہٹو ہٹ وکا، قیمت نہ کوئے چکائیا۔ کھج انتم کھیل پُرکھ اکال کرے اگا، اینکار سچا شہنشاہیا۔ جن بھگت سہیلا ساکھیات نظری آئے جوت سروپی ہو پر تکھا، پر تکھ اپنی دیا کمائیا۔ اس دے وچ فرق نہ رتا، رتی رت کھوج کھوجائیا۔ چٹی دھار کہے میرا پریم پیار تن

بستر سوہنا چٹا، نرگن نور چند کرے رُشنا گیا۔ پُرکھ اکال اوہناں دا نظری آوے ساچا پتا، دُجا اِشٹ نہ کوئے منایا۔ لکھ چوڑا سی رس دسے پھکا، امرت آتم اِکو منگ منگایا۔ جن بھگتو سب نوں پتہ بھگت دوارے تھلے کاغذ ایک چٹا، گوہند رت نال رنگایا۔ اوہناں دُیائی جنہاں اکھاں ڈٹھا، جنہاں جگت جہاں بچھوں چٹھا پڑھ پڑھ خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تارنہارا وڈا نکا، بڈھا بال بردھ نوجوان اِکو رنگ وکھایا۔ اگے کدے نہ میسوں بے سگن ہون دی وجے چھکا، چھک دے اندر سک اپنی لئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان سب دا اِکو نظری آیا۔ چٹا کہے میں چٹی چادر، رَویداس دتی وڈیایا۔ مان دوا کے تیغ بہادر، چاندنی چوک کیتی رُشنا گیا۔ گر گوہند بنا کے بہادر، سوہنی سیجا دتا سوانیا۔ تھم من کے کریم قادر، قُدرت ویکھی تھاؤں تھانیا۔ جس ویلے نانک نرگن دھار وڈیا وچ ساگر، چٹی چادر اوڈھن لیا بنایا۔ اوس مار کے اِک آوازن، نرگن اگئی شبد سنایا۔ جس ویلے آوے غریب نوازن، کوجھیاں کملیاں لئے اُٹھایا۔ ست دھرم دا چلائے اِک جہازن، رہبر اِک بے پرواہیا۔ چار ورن بنا کے سجن ساکن، دُھر دا میل وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے چڑھایا۔ چٹی چادر کہے میرا کپڑا نرگن سیتا، سوئی دھاگا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس ویلے پنجاں پیاریاں گوہند امرت پیتا، اوس ویلے ہیٹھاں دتا وچھایا۔ اوس ویلے کھنڈے دی دھار نال میرے اُتے پنچ پا کے لپکاں، سچ سندیشہ دتا سنایا۔ کلج اتم جس ویلے آوے لاشریکا، واحد اپنا پھیرا پانیا۔ سرشٹ سبائی دا بدلے آن طریقہ، طرح طرح درڑایا۔ جو بھگت سہیلے امرت آتم کردے ہون اڈپکاں، اٹھے پہر اٹھ کھلایا۔ تنہاں دا اندر باہر تن من کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ جنہاں نوں شاستر سمرت وید پُران پڑھنی پئے نہ گیتا، انجیل قرآن تیس بتیس کلمہ نہ کوئے وکھایا۔ تنہاں نوں چٹے بستر پا کے اپنے ملن دا دس دیوے سچا طریقہ، ترتیب وار سمجھایا۔ بھیو کھلا کے بوش جیو جی کا، جگدیش جگت اگن دئے گوانیا۔ کوڑی کریارس وکھا کے پھیکا، امرت جام اِکو کھ چوانیا۔ چٹا بستر نہیں ایہہ پر بھ دارنگ مھیٹھا، جو جنم توں پہلاں مرن توں بعد اتر کدے نہ جانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سٹی سرنا گیا۔ چٹے بستر کہن جس ویلے گرکھاں لاؤنا انگ، اندروں ڈھولا دُھر دا گایا۔ سانوں بنا لاری توں چڑھنا رنگ، رنگت اِکو نظری آیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہونی دنگ، بھیو ابھید کوئی سمجھ نہ سکے رانیا۔ جس ویلے کایا مندر اندر دُئی دویت

دی ڈھندی کندھ، دسم دواری جوت نرنکاری چٹی دھار نظری آئی۔ جن بھگتو تھانوں پہلوں باہر پا کے ٹھنڈ، پھر اندر دیواں انند، بن سورج چند کرے
رُشائیا۔ اکیاں اکیاں دی پا کے گنڈھ، سوہنی دکھا دے گو بند ونڈ، ور بھنڈ اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل صاحب بخشند،
بخشش وچوں بخشیش ہر جن ساچے بشرطیہ تیری جھولی پائی۔

☆ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

ستجگ کہے سُن صاحب بے پرواہ، پار برہم پہلی منگ منگائی۔ سچھنڈ نواسی تیری اک سرنا، چرن کول ملے وڈیائی۔ کلجگ کوڑی ریتی دے بدلا، بدلہ
چھے تھاوں تھانیا۔ چار ورنناں ساچا مارگ دے سمجھا، کھتری براہمن شوڈر ویش کر پڑھائی۔ جگت ریتی اک دکھا، نیتز لوچن اکھ کھلائی۔ جس داتٹاں والا
ہووے ویاہ، انتر آتم پر ماتم ناتا نال ملائی۔ تیرے نام دے کلمے نال ہووے نکاح، ملا شیخ دی لوڑ رہے نہ رائی۔ سچ پریم پیار دی ویدی دے گڈا، ہون اہوتی
اپنی وچ لکائی۔ انتر من دی منسا دے بھوا، ساچا گیرا آپ پھرائی۔ پُرکھ اکال دین دنی دے مالک بن آپ گواہ، گر نختی پنتھی نیڑ کونے نہ آئی۔ صاحب
سجھن ہو سہا، پرتکھ اپنی اکھ اٹھائی۔ اک وار لیکھا دے لکھا، پھر لوڑ رہے نہ رائی۔ جس کارن بھگت دوارا لیا بنا، بھگتاں میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دے دکھائی۔ ستجگ کہے پر بھو پر بھ بدل دے ریت، دُھر درگاہی سھم سنائی۔ چار جگ جنہاں مندر گردوار بنائی مسیت، مسلے
تیرے نام سنائی۔ اوہ اکٹھے ہو کے گاؤں تیرا گیت، پیغمبر پیر گرو تیری سرنائی۔ ساچی ریت دس دے ٹھیک، ٹھاکر اپنا پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دین دیال ہو سہائی۔ ستجگ کہے پر بھ تیرے چرن کول سہارا، اوٹ اور نہ کونے رکھائی۔ جگت منگنی کھیل نیارا، ساچا سگن سمجھ کونے نہ
پائی۔ کسے بھیو نہ کھولیا کیوں گھ لگا چھہارا، جگت وچولا کون جنائی۔ نانک اندرے اندر کر کے گیا پکارا، شبد اگمی آواز سنائی۔ پر بھو میں دُکھی ہو یا دیکھ تیرا
سنسارا، تیری سار کسے نہ آئی۔ جوٹھے جھوٹے کامی کرو دھی پڑھدے چار لاواں اپنی وارا، پُرکھ ابناشی ہر گھٹ نواسی کنت نہ کونے ملائی۔ پت پر میثور میرا

تیرے اُتے دعویٰ، نال بنتی رہیا سنایا۔ میں دیکھ کے جگت سماجی راہاں، وٹھیا ساری رہیا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دے سمجھایا۔ سنجگ کہے پر بھو تریتا دوا پر کلجک جوڑا آیا جوڑ، استری پرکھ میل ملایا۔ لکھ چوراسی وچوں اٹھاراں چڑھے توڑ، باقی مانس جوئی وچ بھوایا۔ جگت کرنی سکلیا کوئی نہ موڑ، پردہ ڈئی نہ کوئے اٹھایا۔ انت اخیر تیری پے گئی لوڑ، گر اتار پیر پیغمبر رہے سنایا۔ ساچی ریتی بن مندر مسیتی چلا دے ہور، ہر جو اپنا سحم ورتایا۔ جھگڑا چک جاوے مور تور، تیرا میرا اکو روپ سمایا۔ تیرے ہتھ سنجوگ وچوگ، زرگن سرگن اپنا کھیل جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرایا۔ سنجگ کہے میں منگاں منگ دن دھاڑ، صاحب تیری اک سرنایا۔ جن بھگتاں ویکھ سوہنا دربار، درگاہ ساچی نظری آیا۔ سچ سندیشہ سننا دو جہان، دیوت سُر دھیان لگایا۔ کرپا کرے سری بھگوان، پت پر میثور دیا کمایا۔ کلجک بدل کے بچھلا ودھان، سنجگ سوادھان ست دتا کرایا۔ سرب سرشٹ دا اک گیان، ایک منتر دیاں جنایا۔ پریم پریتی دا سچ سرور کرا اشان، دُرمت میل دھوایا۔ جس گرکھ کنیاں کرنی ہووے دان، وار تھت وڈی دیاں وڈیایا۔ جس پتر دا ودھاونا ہووے مان، لوک پر لوک خوشی جنایا۔ سو پروشٹیاں وچوں دوس اٹھاراں ہاڑ پتر سُبجان، ہر سنگت اکو روپ نظری آیا۔ دُجا ہور اک دکھیان، سنجگ ساچا اندرے اندر منگ منگایا۔ کرپا کر ہر مہروان، پت پر میثور تیری آس تکایا۔ بھگت سہیلے کر پروان، در ٹھانڈے سو بھاپایا۔ اٹھائی پوہ پتر سُبجان، جگت ناتے دے جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی ہو سہایا۔ سنجگ کہے میرے بھگوانا، پریم پرکھ تیری اوٹ رکھایا۔ جو گرکھ تیرے نام دا بٹھے گانا، موئی تند لوڑ رہے نہ رایا۔ جو سنگر چرن دھوڑ کرے اشان، متھے لگا اک لگایا۔ سو پتر سگھڑ ہوئے سُبجان، مورکھ گدھ اپنے لیکھے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی سرنایا۔ سنجگ کہے میں منگاں ہور دات، جھولی خالی آگے ڈاہیا۔ پاربرہم تیرے در دربار جن بھگتاں دی پریم پریتی والی ہوئے برات، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے نام دی سب دے کول ہووے سوغات، وست انملی دے ورتایا۔ آتم پر ماتم کھول کے تاک، زرگن سرگن دینا سمجھایا۔ جنہاں گرکھیاں تن مائی رُوح بُت کرنا پاک، مانس جنم لیکھا لیکھے وچ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سنجگ کہے میری ہور اک آسا، سری بھگوان دیاں جنایا۔ جنہاں دا تیرے چرن نہ ہووے بھروسا،

اوہناں دی لوڑ میٹوں رہے نہ رانیا۔ اوہ کوڑی کریا ویکھن آ کے جگت تماشا، مانس ہو کے ہر جو تیرا دھیان نہ کوئے لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ سنجگ کہے پر بھو سندیشہ دے دے پڑکھ نار، بڈھے بالے نڈھے دے جنانیا۔ سنگر پریتی سچ شنگار، جو بن سوہنا دے چڑھانیا۔
 نیز لوچن درس دیدار، دھوڑی ٹکامستک لانیا۔ آتم پر ماتم کر دیدار، گھر اپنے خوشی دکھانیا۔ پھیر بن کے نار بھتار، جگت جیون لینا بنانیا۔ جنہاں دا وچولا بنے
 آپ نرنکار، ایہتے اوتھے نہ ہوئے جدانیا۔ جو پکیاں پکیاں پچھے رہے جھکھ مار، اوہناں دیواں سخت سزائیا۔ مانس جنم دا ایہہ وبار، پریم پریتی اک جنانیا۔ ایہہ
 منزل نہیں کوئی دُشوار، من نال من لینا جڑانیا۔ جگت دُپٹے گنڈھاں دے دے گئے جگ چار، کئی کئی نال بندھانیا۔ ویاہ کرن کرون والے روندے دیکھے
 وچ سنسار، بن سنگر پار نہ کوئے لنگھانیا۔ دعوے نال جن بھگتاں کر کے پیار، پریم پریتی وچ بندھانیا۔ ایہتے نہیں اگے دا دتساہار، سچھنڈ نواسی سچھنڈ دوار
 جن بھگتاں رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ سنجگ کہے پر بھ میری ہور دلیل، اگے توں اگلی دیاں جنانیا۔ دھرم
 دوارے اک اپیل، بنیتی سچ سنانیا۔ چور یار ٹھگ گرنکھاں وچ بنے نہ کوئی وکیل، گولا وچولا لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری
 آسا پور دینی کرانیا۔ سری بھگوان کہے سُن سنجگ بچے، بچپن تیرا دیاں بنانیا۔ بھگت سہیلے بنا کے سچے، ساچی ریتی دیاں چلانیا۔ جو انتر آتم من واسنا کچے،
 دُور دُراڈا دھکا دیاں لگانیا۔ جو پر م پڑکھ دے متر پیارے بن گئے سکے، تیرا ناتا دیاں ملانیا۔ ہر کا بھگت کوڑی مایا کدے نہ تکے، واسنا جگت نہ کوئے رکھانیا۔
 اوہ اکو پریم پیار ساچا لہے، کھوج کھوجائے چائیں چانیا۔ جتھے گرگھ گرگھ پریم پیار دی جوڑی پھے، اوتھے دیوت سُر من جن گن گندھرب اپنا راگ لایا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں نال ہسے، ست سچ وجے ودھانیا۔ سولاں سالاں تانی ہولی ہولی مٹ جانے سارے رٹے، جھگڑا رہن کوئے نہ پانیا۔ جو پوجنہارے
 پتھر وٹے، اٹاں اُتے متھے رہے گھسانیا۔ جنہاں نے لوٹے سانجھ کے رکھے، وضوواں نال کرن صفایا۔ تنہاں دا کھیل پڑکھ ابناشی رکھے اپنے ہتھے، حد پچھلی
 دے مُکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی سرنانیا۔ سنجگ کہے پر بھ میری اک ارداس، بنیتی دیاں جنانیا۔ جو گرگھ گرگھ آون سچ
 دوارے چرن کول تیرے پاس، دُور دُراڈا پندھ مُکانیا۔ اوہناں دے کھ تے کوڑی رہے نہ کوئی نقاب، پردہ نظر کوئے نہ آنیا۔ پہلوں تیرا درشن کرن

ساکھیات، نیتز چرناں اُتے اُکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے دکھائی۔ سنجگ کہے پر بھو میں پہلا حال دستاں دل دا، دلدار دیاں جناں۔ جس ویلے پہلی چیت تیرا سنگھاسن دیکھیا ہلدا، برہمنڈ کھنڈ کبے تھاؤں تھانیا۔ اوس ویلے سچکھنڈ دوارے گوبند تیرا لیکھا پریم وچ لکھدا، لوک مات رویداس چھیارا ناتا جوڑے قلم شاہیا۔ بے شک توں جگت نیتز نہیں کسے نوں دسد، جوت سرُپ جوتی جوت سماں۔ ایہہ لہنا دینا کسے بھگت نہیں اک دا، اک توں انیک کر کے لیا ترانیا۔ ایہو پر اپکار پُرکھ اکال پت دا، پر میثور ہو کے ہو یا سہانیا۔ سنجگ آگے بھگتاں دا جھکڑا مٹ گیا نت دا، دُوجے گھر ہووے نہ کوئے گڑمانیا۔ جے کوئی گُرکھ غریب نما نا ہووے میں اوہدے کول بن قییت وکدا، دھن دولت کم کسے نہ آئی۔ ایہہ کھیل پر بھو دے ہت دا، پریم پریتی جوڑ جڑانیا۔ دیکھو نظارہ انترنج دا، جو ہر گھٹ رہیا چھپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیون آیا سچ ودھانیا۔ سنجگ کہے واہ میرے بھگوان، تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دتا دان، انملڑی دولت جھولی پانیا۔ بھگت سہیلے کر پروان، پروانے دُھر دے رہیا پھڑانیا۔ پورب جہاں مار دھیان، کرماں لیکھا دتا مٹانیا۔ سانجھا دے کے سرب گیان، شبدی شبد کراں پڑھانیا۔ سنجگ ساچا بنا ودھان، وادھا اپنے نال رکھانیا۔ ساچا میل میل کے وچ جہان، ملنی جگدیش دتی کرانیا۔ جس گھر بھگت وسے اوسے گھر وسے بھگوان، محل اٹل اکو نظری آئی۔ گرسکھاں دیاں کنیاں بچھے، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا پریم پیار جھولی پا دیوے دان، ایشٹ درشٹ اپنے نال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ مرد مردانہ ہو کے دئے چلایا۔ سنجگ کہے پر بھ کس بدھ ہندو مسلم سکھ منن گے عیسائی، پارسی بودھی جینی تیرا دھیان لگائی۔ چارگنٹ کون دیوے سمجھائی، دین مذہب ڈیرہ ڈھانیا۔ آتم ویدیا کون کرے پڑھائی، جگت ویدیا ہوئی ہلکانیا۔ پُرکھ اکال کہا میں سب دا پتاماں، شبد اشارے نال سب دی نسا دیاں گوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس فُرنے نال سرشٹ اپائی، اوسے فُرنے نال سرشٹی دیاں بھوانیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر پاندھی بن کے آئے راہی، جگ چوکڑی پھیرا پانیا۔ اکو من کے گئے گوسائیں، گہر گسپھیر اکو نظری آئی۔ جگت ریتی واسطے نانک ارجن نہیں لاو لکھائی، آتم پر ماتم بچھے بیتھارتھ، گئے لکھانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جن بھگتاں دیون آیا ودھائی، ودی سُدی دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ ودی سُدی نہ کوئی دن وار، نکھتر نچھتر گھڑی پل نہ ونڈ ونڈانیا۔ جگت گرہ کیتے خوار،

منگل چھنچر نہ کوئے دُہانیا۔ جس پوہ نوں سارے کہندے چنگا نہیں وِہار، اوسے دا وِہار سب توں اچھا دِتا بنائیا۔ جس دی ریتی چلدی رہے جُگ چار، جوڑیاں دے جوڑے جُڑدے رہن سنسار، ایسے کارن اٹھائی پوہ دِتا لکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، کرپا کرے آپ نرِنکار، نرِگن سرگن اپنا تھم سنائیا۔

☆ ۲ چیت شہنشاہی سمت اہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ☆

سچھنڈ کہے میرے گرہ پرکاش، سَت جوت جوت رُشائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، ابناشی اپنی کھیل وکھائیا۔ سچ تخت کر نواس، آسن سنگھاسن سو بھاپائیا۔ آد جگادی ویکھ کھیل تماش، دو جہاناں بھيو مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ پاس، چرن دوار رہیا سہائیا۔ جن بھگتاں میلا نرِگن سرگن خاص، نیت نوت جوڑ جُڑائیا۔ بھوت بھوکھت جس نوں یاد، اٹھل ٹھل کدے نہ جائیا۔ کھوجنہارا برہم برہماد، برہمانڈ ویکھ وکھائیا۔ سناونہارا سچ ناد، انادی اپنا راگ الائیا۔ ہر گھٹ ہوونہار وِساد، سَمیل اپنا آپ جنائیا۔ لکھ چوڑاسی سُننہار فریاد، گھٹ گھٹ واسی ویکھ وکھائیا۔ نام سندیشہ دیونہارا بودھ اگادھ، نرِاکھر کر نہار پڑھائیا۔ سَت دوار دا بھوگنہارا راج، رعیت وِشن برہما شو رہیا وکھائیا۔ جُگ چوکڑی حصّہ دیونہارا بھاگ، نرِویر نرِاکار ونڈ ونڈائیا۔ ویکھنہارا سنت سادھ، گرگھ منمگھ پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سچھنڈ دوار کہے میرا ٹھا کر سوامی، نرِویر نرِنکار دیا کمائیا۔ لکھ اگوچر اگم اتھاہ انترجامی، آتم پر ماتم ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوکڑی صفت اگئی سناونہارا دُھر دی بانی، گرُو اوتار پیر پیغمبر سیو لگائیا۔ رچنا رچنہارا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتج اپنی بنت بنائیا۔ لوک پر لوک دیونہارا دات بن کے دانی، دیاوان سچا شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ محبوب مُبتتاں دا بانی، صحیح سلامت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار اپنے وِچ چھپائیا۔ سچھنڈ کہے میں ہو یا خوشحال، گہر گبھیر دتی وڈیائیا۔ سچ دوار سہا کے سچّی دھرم سال، گرہ مندر کری رُشائیا۔ لیکھا جان دو جہان، مہبان بیدو اپنا کرم کمائیا۔ شبد سَت ابناشی اچت اٹھا اپنا لال، لال گلالا دُھر دارنگ چڑھائیا۔ پورب جنم پورب لہن پورب لیکھا پورا کر سوال، لہنیدار لہنا سرب چکائیا۔ چرن کول سد گرُو اوتار، پیغمبراں لیا ٹکائیا۔ سجدہ دس کے اکو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا دتی درڑائیا۔ جو تھم ورتدے

رہے سدا جگ چار، سنجگ تریتا دوا پر کلجک سیو کمائیا۔ تس دا لہنا مکا اکو وار، ایلنکار رہیا سمجھائیا۔ بن رسنا جہوا ہتی دند بولو اک جیکار، نعرہ دھر دا آپ سنائیا۔ جس دی ریتی نیتی چلے وچ سنسار، دین دنی خالق خلق دے پڑھائیا۔ سب دی مشکل ہووے آسان، حیوان انسان روپ وٹائیا۔ شہادت والا لیکھا رہے نہ کوئے بیان، ستمکھ ہو کے رہیا سمجھائیا۔ بالی بدھ نہ کوئے انجان، جو بن دننا اٹھ کھلایا۔ نیز تلو سرب جیاں دا لکھ چوراسی سخیاں اکو کاہن، پار برہم پت پر میثور نظری آئی۔ شاہو بھوپ نرگن ویکھو راج راجان، تخت نواسی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا رہیا اٹھائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ویکھاں مار دھیان جگت، لوک مات اٹھ کھلایا۔ صدی صدیوی نظری آئے اوہ وقت، جو گر اوتار پیر پیغمبر بھوکھتاں وچ جنائیا۔ مان وڈیائی رہی نہ کسے شخص، شخصیت بیٹھی مکھ بھوائیا۔ چار کنت دہ دشا کام کرددہ لو بھ موہ ہنکار ودھی حرس، ہوس سکے نہ کوئے مٹائیا۔ کوجھیاں کملیاں غریب نمائیاں اُتے کرے کوئی نہ ترس، جابر جبر کوڑی کریا زور رہے دکھائیا۔ بن شبد گر نظر نہ آئے کوئی ندھڑک، سادھ سنت جیو جنت بھے بھیت سرب لوکائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راو رنک کملیاں ناماں وچ جو رہیا فرق، مانکھ مانس ونڈ ونڈائیا۔ ایہو کھیل سدا اسپرج، اچرج سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دیکھنہارا پُرکھ اکال سور پیر مردانہ مرد، مدداں دا مالک اکو اک نظری آئی۔ سچ سہاونا لوک مات پُرکھ اکال دا چڑھیا برس، برسی پچھلی نہ کوئے منائیا۔ جن بھگتاں ونڈے درد، دیناں ہوئے سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے گر اوتاراں پیر پیغمبراں بینی مئے عرض، ارداس اپنی جھولی پائیا۔ اگے پورا کرے فرض، فیصلہ حق حق سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ سچکھنڈ کہے میرا وڈا بھاگ، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ گرہ مندر دپیک جوتی جگیا چراغ، اندھ اندھیرا رہیا نہ رائیا۔ جس لکھ چوراسی ساجن لیا ساجن، تت مائی گھاڑت لیا گھڑائیا۔ جس نے دین مذہب بنایا سماج، شرع شریعت ونڈ ونڈائیا۔ جن نرگن سرگن چلایا جہاز، نیا نوکا نام کھیوٹ کھیٹا اپنا آپ پرگٹائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیت کھولن آیا راز، رازق رزق رحیم رحمت آپ کمائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں دیون آیا شتاباش، ست ستوادی پشت پناہ اپنا ہتھ لکائیا۔ محل اٹل اچ مینار درگاہ ساچی دھام اوٹڑے کرنہار نواس، ست بھومکا سوہنی سچ سہائیا۔ نو نو چار پچھوں ویکھن آیا آپ تماش، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ نرگن سرگن پیندی ویکھے راس، گوپی کاہن سرتی شبد تن مندر اندر ناچ

و کھائیا۔ کوڑی کریا کھجگ انتم پار کنارہ ویکھن آیا گھاٹ، تٹ تیر تھ کھوج کھو جائیا۔ ست دھرم زرنتر برہم نگم دسن آیا رواج، چشم دید چانن رہیا کرایا۔ دو جہاناں ست دھرم دا کر کے اکوراج، لاجواب سارے رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نوجوان نو کرتا وڈ وڈیائیا۔

☆ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ سورن سنگھ گرہ گمان پرا ☆

سکھنڈ کہے ویکھے کھیل پُرکھ سمرتھ دے، سدا سدا سد اپنا دھیان لگائیا۔ جس دے چرن کولاں گر اوتار پیر پینمبر وسدے، زرن گن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکڑی لیکھ جس دے جس دے، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت جس دانام رتدے، اشٹ دیواک منائیا۔ نت نوت جگ چوکڑی آس جس دی رکھدے، اندر باہر گپت ظاہر ویکھن چائیں چائیا۔ نام جیکارے جس دے سدا لکھ دے، پرتکھ روپ نور گوسائیا۔ جو لہنے دینے کرے نیڑے حق دے، حقیقت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جس دے لحم کھیل اک پلک دے، جگ چوکڑی لہنے دے چکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ جس دے اشاریاں نال نچدے، روس سورج چند بھججن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا اپنی کل پرگٹائیا۔ سکھنڈ کہے میں ویکھاں عجب نظارہ، نظر نظر نال ملایا۔ کرے کھیل آپ زرنکارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اک در میٹنہار اندھیارا، اک گھر نور کرے رُشنائیا۔ اک در بند کرے کوڑا، اک گھر پردہ رہیا اٹھائیا۔ اک در جوٹھ جھوٹھ ویکھنہار اکھاڑا، اک گھر ست سچ رہیا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرمی اپنا کرم کمائیا۔ سکھنڈ کہے میں اندر باہر رہیا کھوج، چوڑاں لوک ویکھ وکھائیا۔ چوڑاں طبق جس دی کھوج، مسافر لبھن تھاؤں تھائیا۔ سو صاحب سوامی کس پدھ کرے اپنے چون، چوجی ہو کے ویس وٹائیا۔ ویکھ وکھاوے چوڑاں لوک، چوڑاں طبق بھو رہے نہ رانیا۔ جس داگر اوتاراں پیر پینمبراں دیوت سُر سب نے سُننا اک سلوک، رکھ مَن بیٹھے دھیان لگائیا۔ سچ پریتی چرن کول اُپر دھول جن بھگتاں ماننی مَوج، مجلس اکو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرتا پُرکھ ہر کرنی اپنی آپ پرگٹائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ویکھیا پریمی پریمی پریتی اندر گھول گھلدا، واری گھولی گھول گھمائیا۔ ایہہ کھیل اگتا کُل دا، کُل مالک نظر اپنی رہیا اٹھائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ بھلدا، بھلیاں مارگ دے دکھائیا۔ گو بند لیکھا جس کُل دا، سو پتوتتا اکو نظری آئیا۔ دھرم نشانہ جس دا جھلدا، سچکھنڈ دے گواہیا۔ دھر دا مارگ اکو کھلدا، چار ورنناں دے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت نام ترازو ساچے ٹلدا، دھری وٹا سیر دھرت نہ کوئے بنائیا۔ ایہہ لیکھا اتول اتل دا، ونج وپارا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ سچکھنڈ کہے میں لوک مات ویکھنا دروازہ کھلدا، کھڑکی بند نہ کوئے کرائیا۔ جن بھگت سہیلا دھرنی دھرت دھول کدے نہ زلدا، بھلیاں بھکھیاں دیونہار وڈیائیا۔ مستک ٹکا لگے ساچی دھول دا، ساچی خاک اک رمائیا۔ لہنا ملے پچھلے مول دا، اصل وصل سچ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کل کرتا ہو پرگٹائیا۔

☆ ۲ چیت شہنشاہی سمت انرائن سنگھ دے گرہ گمان پرا ☆

سچکھنڈ کہے میرا سندیشہ سچ، ہر کا نام اکو دیاں جنائیا۔ سرشٹ سبائی برہم مت، بدھ بیسکی روپ وٹائیا۔ آتم پر ماتم جوڑاں نت، سرت شبد سچی گڑمائیا۔ نچ نیتز کھولو اٹھ، پرتکھ روپ نظر آئے گوسانیا۔ من منسا ہووے وس، ہر چرن کول دھیان رکھائیا۔ پُرکھ اکال دا ساچا جس، گر اوتار پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا مانن رس، جگت رس پنڈھ مکائیا۔ سچ دواریوں ساچا لے لو حق، دیونہارا دیوان داتا دے وڈیائیا۔ لیکھا جانے پُرکھ سمرتھ، مہما اکتھ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا انتر دے چکائیا۔ سچکھنڈ کہے میں تگاں کد دا، قدرت قادر دیا مکائیا۔ پنڈھ مُکا کے کوڑی حد دا، جھگڑا مکے کوڑ لوکائیا۔ نام نگارہ ویکھاں وجدا، دو جہان کرے شنوائیا۔ پُرکھ اکال ویکھاں ساچے تخت سجد، لوک مات زور ہو کے آسن لائیا۔ جھگڑا چکا کے دین مذہب دا، ذات پات لیکھا دے مکائیا۔ کرے تھم اگئی غضب دا، دھر فرمانا اک سنائیا۔ مان چھے کوڑے ادب دا، سچ آداب اکو

دئے سمجھائی۔ پینڈا کے قدیم قدم دا، منزل آگے اک پرگٹائی۔ جھگڑا چکے ساڈھے تن ہتھ بدن دا، آتم پر ماتم اکو رنگ دکھائی۔ لیکھا مکا دیوے جن بھگتاں
دوارے سجن دا، دست اموک کایا گوک نام ندھانا جھولی پائی۔ بھے مکا دیوے اوکھی گھائی بھیرے راہ لنگھن دا، سر مہر ہتھ رکھائی۔ پرکاش جنا کے آتم
جوتی دیک ساچے جگن دا، جاگرت جوت جیو کرے رُشنائی۔ جھگڑا مک جائے کوڑی کریا سرن اگن دا، میگھ امرت اک برسائی۔ پینڈا مک جائے شو دوالے
مٹھ مندر مسیت بھجن دا، کایا انتر بھجن بندگی سچ ڈنڈوت کلمہ اک درڑائی۔ لیکھا رہے نہ اٹھسٹھ تیرتھ جگت مجن دا، آتم سرور نخبھر جھرنے سچ ایشان دئے
کرائی۔ وقت سہاوے پُرکھ اکال پریتی مگن دا، لو انتر چھٹکی آپ جڑائی۔ سچھنڈ دوار کہے نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں میلا مددا پُرکھ ابناشی سجن دا،
جو ساجن ہو کے اپنے انگ لگایا۔ آگے لیکھا کوڑ گڑیاری کریا تجن دا، جوٹھ جھوٹھ ممتا موہ دینا گویا۔ ویلا وقت سہاوے سوہنا نگارہ و جن دا، دُھر دا تال
آپ جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا دئے پرگٹائی۔ سچھنڈ کہے میں دیکھاں نیتز کھول، بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ نام دامہ و جنا ڈھول،
کرشنا رامائے انگڑائی۔ ابناشی کرتا تولن آیا پورا تول، اٹل اپنا پھیرا پائی۔ لکھ چوراسی لئے و رول، نام مدھانا اک اٹھائی۔ سنت سہیلے سجن سدے کول، گرگھ
گرگر گود اٹھائی۔ سرتی شبدی جائے مول، مولا ہو کے اپنا کھیل دکھائی۔ پورب جنم جو کردا آیا قول، اقرار اپنے لیکھے لئے لگایا۔ دے وڈیائی دھرنی دھول،
دھول بخشے سچ سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی ہر رگھرائی۔ سچھنڈ کہے میں تکاں چار گنت،
دیکھاں تھاول تھانیا۔ کرپا کرے واسی بیکنٹھ، پردہ اوہلا دئے چکائی۔ جس نے لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لبھے مٹھ، گنتی سنکھ نہ کوئے دکھائی۔ دیناں
اُتے گیاٹھ، دیاوان دیا کمائی۔ زرویر ہو کے گودی چک، اپنے گلے لگایا۔ ٹھاکر ہو کے رہیا پچھ، سمنڈ ساگر کھوج کھوجائی۔ اجلا کرنہارا مکھ، دُرمت میل
دھوایا۔ دیونہارا ساچا سکھ، سکھیا اک سمجھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ سرنائی بیٹھے لگ، بیس اکیس لیکھا رہیا مکائی۔ جن بھگتاں مولے ساچی رت، رتڑی
اپنا روپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سرب سوامی انتر جامی گھٹ گھٹ دیکھنہارا سچ نشانی، نج آتم پر ماتم اپنا پردہ
لاہیا۔

☆ ۲ چیت شہنشاہی سمت ا اجیت سنگھ دے گرہ گمان پُرا ☆

سچھنڈ کہے گر اوتار پیر پیغمبر جھکن، پر بھ چرنی سیس نوایا۔ اک دوجے نوں انتر انتر بچھن، اکٹھے ہو کے متا پکایا۔ جس دا لحم آتھن اُگن، دو جہاناں لحم ورتایا۔ اوس دے حکمے اندر جگ چو کڑی مکن، کلجک سبجگ روپ وٹایا۔ جس دے شبدی تیر انیالے نشانوں کدے نہ اُکن، آر پار دے لنگھایا۔ ویکھ دکھانے لہنا دینا مائس مُشن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچھنڈ کہے گر اوتار اک دوجے دے آئے پاس، آپ اپنا پندھ مُکایا۔ مئیئے لحم پُرکھ ابناش، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ جو دُھر دا سانجھا ساک، سجن شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے نوں آکھدے، چلو مئیئے ہر رضایا۔ جھگڑے مک جان دین مذہب شاخ دے، شناخت اکو دے سمجھایا۔ لیکھے مٹن کوڑی کرپا راکھ دے، لاش بد معاش رہن کوئی نہ پانیا۔ ساچے ناتے جڑن دھرم وشواس دے، وشو گھاتی بیٹھن کھ چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کر کے رہیا جنایا۔ سچھنڈ کہے مین ویکھ کراں ویچار، اپنا دھیان لگایا۔ جس نے بھیجے گر اوتار، پیغمبراں دتی وڈیایا۔ سو تخت نواسی بن نرنکار، شبد راسی سو بھاپایا۔ بند خلاصی کرے وچ سنسار، لوک مات بخشنہار سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا پردہ آپے دے اٹھایا۔

☆ ۲ چیت شہنشاہی سمت اچتر سنگھ، عطر سنگھ دے گرہ اوگرا ضلع گرداسپر ☆

گرگھ بھلو اڑی ہر بھگت باغیچے، پت تھنی بھل مہکایا۔ اکو رنگ رنگا کے اوج نیچا، بخشے چرن کول سرنایا۔ اکو نام کلمہ دس کے سچ حدیثا، ہر جو حضرت کرے پڑھایا۔ بھيو گھلا کے نیکن نیکا، نرگن زرویر نرکار رہیا جنایا۔ ساجن ٹھا کر بن کے پر بھ جی پیتا، متر پیارے ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھلو اڑی رہیا مہکایا۔ سچ بھلو اڑی کہے مین گئی مہک، جو بن اپنا روپ پرگٹایا۔ سچ پریتی اندر گئی مہک، پھلی بھلی خوشی منایا۔ اگے اکو مالی دے ہونا ماتحت، باغبان دوجا رہن کوئے نہ پانیا۔ جس دی سب توں وکھری نرالی رہت، پنج دس ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ شریعت دی شرع دی

شریعت، بندھن اور نہ کوئے جنائیا۔ ساچا نام اک ہدایت، حد حدود رہیا لنگھائیا۔ دُھر دا قانون بنا قواعد، بے قاعدگی رہیا مٹائیا۔ نام نِدھان کر کے آند، تسلط دو جہان رہیا جمائیا۔ بھگت سہیلا پورا کر فرائض، فضل رحمت اپنی آپ کمائیا۔ نام پابندی سچ شراعت، حکم اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال سچ خُدائے مَننا واحد، دیو آتما اِشٹ اِکو نظری آئیا۔ جو سمجھاوے سو جائز، ناجائز کار نہ کوئی کمائیا۔ جن بھگتاں دے کے روایت، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ بخشش رحمت کر کے رعایت، پریم پریتی سچ بنائیا۔ چار ورنی نظری آئے اک جماعت، اِکو اکھ دئے درڑائیا۔ سچ دوارے کر رِحیائش، مندر اک دکھائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے اپنی کرے ازمائش، طیش وِچ ویکھے لوکائیا۔ جگت وِچھوڑے دی رہن نہ دیوے کوئی گنجائش، گنجھل اندروں دئے کڈھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو بن کے آوندے رہے نائب، تابعداری اندر سیس نوائیا۔ جگ چوکڑی کر کر بھیجے لایق، نالایقاں گئے سمجھائیا۔ وید شاستر سمتر پُران قرآن انجیل گا کے گئے آیت، تیس تیس ڈھولے گائیا۔ کلج انتم اپنی پوری کر کے لوکامات نمائش، جھاکی انتم گئے جنائیا۔ انتم پر بھ چرن دوارے پوری کر کے خواہش، خالص وِچ خالص ہو کے گئے سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گلشن کہے گرگھ انوکھی کلی، کلیاں توں باہر نظری آئیا۔ جیسہڑی دست نہیں ملی علی، اوہ اللہ دا نور رہیا دکھائیا۔ کسے دی کھنڈے کھرگ نال نہ لوے ملی، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ پر بھ توں وڈا نہیں کوئی ولی، ولولے سب دے رہیا گوائیا۔ جس نے شبد دھار جگ جگ گھلی، سُنہیڑے سچ سنائیا۔ جس دی جوت لکھ چوراسی اندر رلی، کایا کعبے رہی پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ رہیا رنگائیا۔ گلشن کہے میرا گل گلاب، لال گُلالا نظری آئیا۔ جس دے اندر باہر آب حیات، بوند دتی ٹپائیا۔ متر پیارا ملیا احباب، سچ تند رباب دتی جنائیا۔ دو جہان کر کے لاجواب، حکم اپنا اک پرگٹائیا۔ جن بھگتاں دے کے ساتھ، سگی دُھر دار رہیا اکھوائیا۔ دُھر دا منتر درڑا کے گاتھ، اگم کرے پڑھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان غریب نواز، بھگتاں اندر ہو غریب، کرپاندھان بدلن آیا نصیب، ترتیب اپنی آپ چلائی۔ ننھے پچے بنے رہنا عزیز، تمیز ساچی دئے درڑائیا۔ گرگھ ویکھن دی پر بھ نوں سدا ریحھ، جنہاں پچھے لوک مات اپنا ویس وٹائیا۔ پریم پریتی اندر جائے پتج، راگ ناد ڈھولے جس گائیا۔ بن بھگتاں کسے دی لنگھے نہ کدے دہلیز، محل اٹل دتے تجائیا۔ پریم پیار اندر دتے پریم پریت، پریم پریم پیا پیا ہو سہائیا۔

☆ ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ راوی توں پار اٹھاسی قدم تے اک کمر دے بوٹے کول ضلع گرداسپر ☆

دھام بھومکا دھرنی دھرت دھول ملے مانا، جگت جگت جگ جیون داتا دیا کمانیا۔ پورب لیکھا دُھر فرمانا، گن ندھانا گنوتنا رہیا چُکائیا۔ ہر گوبند بیتھے ملیا سی اک مستانہ، جو ونبھلی چھٹی انگلاں نال رکھائیا۔ شرف الدین اُس اپنا نام بکھانا، سجدہ قدماں پچھے کرائیا۔ پچھے ہو کے گایا اک ترانہ، نغمہ نام سنائیا۔ ہر گوبند توں سوربیر بلوانا، ست دھاری جوت مستک تیرے رُشائیا۔ میٹوں ایس دسیا تیری پٹھ اُتے سری بھگوانا، جس نوں سیس نواون خاطر پچھے ہو کے اپنا آپ جھکائیا۔ میٹوں عرش فرش اندر نظر آوے اکو نور نورانہ، مالک خود خدائیا۔ ہر گوبند کہا میں اوسے دا دیواں پیغام، پیغمبر اں دے پیغمبر دی کراں وڈیائیا۔ مستانے کہا توں شاہ سوارا مرد مردانہ، شستر بستر سوہنے انگ لگائیا۔ کچھ اوسدا دس نشانہ، جو تیری بنت رہیا بنائیا۔ جو مالک دو جہاناں، ولیاں دا ولی علیاں دا علی اللہ دا نور الایہا۔ ہر گوبند کہا اوہ پر م پُرکھ سلطانا، شہنشاہ بے پرواہیا۔ کلجگ اتم جوت سروپی پہرے بانا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ تیرا میرا لیکھا چُکائے آپ ہو وچ درمیان، پردہ اوہلا پرے ہٹائیا۔ مستانے کہا کی ہوئے اوس دی پہچانا، کچھ میٹوں دے درڑائیا۔ کس بدھ آوے چل مقاما، بے مقام پھیرا پائیا۔ ہر گوبند کہا اوہ ہر گھٹ جانی جانا، لکھ چوراسی ویکھ دکھائیا۔ آون جاون اُسدا کھیل، جن بھگتاں دیون آئے پروانہ، دُھر سندیشہ اک جنائیا۔ ہر سنگت سنگ اُس دا کھیل ہووے مہانا، مہماکتھنی کتھ نہ کوئے درڑائیا۔ بیس اکیسا کھیل مُکا کے وچ جہانا، زمانہ اگلا دے بدلایا۔ پریم پیار دا پیا کے اک پہچانہ، صبر صبوری جھولی پائیا۔ چل کے آئے سچ استھانا، اپنا پھیرا پائیا۔ میں حاضر ہو کے دیاں بیانا، ہر گوبند ہس کے دتا سنائیا۔ مستانے کہا میں چرناں اکو آس رکھانا، دوجی حرص نہ ہور ودھائیا۔ ہر گوبند کہا دوہاں نے مل کے اُس دا سنگ نبھانا، اگے چلنا واہو داہیا۔ مستانے کہا ہر گوبند کچھ میرے کول کھانا، جے کھانا نہیں تے بھوگ دے لگائیا۔ ہر گوبند کہا ایہہ میٹوں پروانا، دُھر فرمانا میرے اندر رہیا سنائیا۔ مستانے کہا آ ویکھ میرے کول چولاں دا پنخ دانہ، جیسہڑا بے پرواہ میری جھولی اگئی دتا پائیا۔ میں ائی سال ایہنوں بٹھ کے سٹا رہیا سرہانا، دند لکھ نہ کوئے چھہائیا۔ تینوں مل کے میرے انتر اٹھیا اک ترانہ، سچ دیواں درڑائیا۔ تیری بھیتا ایہنوں چڑھانا، ایہو میری وڈیائیا۔ ہر گوبند خوشی نال کہا ایہہ کھیل سری بھگوانا، دوجا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ایہناں پنجاں پچھے پنجاں تئاں والا بھگت

سرب ترانہ، جگت انتارو پار کرائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دین دِیال جوت سروپ پھر کے آئے بانا، رُوپ انُوپ آپ وٹائیا۔ اوس ویلے ہر سنگت سمیت ہووے گن ندھانا، گہر گبھیر داتا شہنشاہیا۔ جس نے تیرا میرا لیکھا چُکنا، بن وچولا پھیرا پائیا۔ جس پنجاں توں انیک کر دکھانا، پنج پنج پنجاں نال جڑائیا۔ گیاراں لکھ دا اس دے نال دھرواں دھرانا، اگئی سال پھر وی اپنے وچ چھپائیا۔ جس ویلے چل کے آوے اس میدانا، بن کے پاندھی راہیا۔ لالو دیوے مانا، گرکھاں مل مل خوشی منائیا۔ اوس وچوں کھا کے اک دانہ، باقی ہر سنگت دے ورتائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا میرا تیرا لہنا اپنے نال رکھانا، پریم پیار دا گھنا بھگتاں تن چھہائیا۔

دھام بھومکا نام سب نے لینا پڑھ، اتہاس پُستکاں وچ لکھائیا۔ چوسٹھ سال پچھوں ایہتھے بنا گوہند گڑھ، گوہند دے وڈیائیا۔ چڑھدی دشا گھ دینا کر، سورج دیوتا نیوں نیوں سیس نوایا۔ چوڈاں ہزار برس بنیا رہے ایہہ سر، لوک چوڈاں سیس نوایا۔ اس توں بعد ایہتھوں آوے ڈر، ایہہ وی پر بھ دی کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دھار اپنی آپ بنائیا۔

★ ۳ چیت شہنشاہی سمت ا بمبیاں اتے سمل سکور دے وچکار، نالے دے کنڈھے اتے ضلع گرداس پُر ★

ماہیگیر ایہتھے وسدا سی لکھاں کُلی، چوڈاں گھنٹے آسن لائیا۔ تیجے ڈنگ کھاندا سی گُلی، اوہ وی مڈل دی پکوائیا۔ جس ویلے لاؤندا سی بلیں، کھان توں پہلوں گوہند گوہند گوہند رہیا دھیائیا۔ اودھروں اندھیری جھگھر جھلی، آندھی واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، واہو کھیل رچائیا۔ کُلی وچ ماہیگیر، بیٹھا آسن لائیا۔ انتر ہویا دِلیگر، بہل ہو کے گر لائیا۔ جنانا چہ نہ ملے جل دا پیر، خواجہ اندر رُوپ وٹائیا۔ ٹھنڈا پاوے دے کے سیر، امرت جام پیائیا۔ میری بدل دیوے تقدیر، رہبر بن خدائیا۔ میرا لیکھا کئے اخیر، منزل دے چڑھائیا۔ اودھروں ہر گوہند گھٹی آیا وھیر، پینڈا پنڈھ مکائیا۔ ولیاں دا

ولی پیراں دا پیر، فقیراں دا فقیر بے نظیر درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ویس وٹائیا۔ ہر گوبند آ کے ماری بولی، شبدی حکم سنائیا۔ کھیوٹ تیرا کھیٹا آیا اُٹھ کے کُنڈا کھولیس، پردہ دینا ہٹائیا۔ اوس نے کہا کوئی تُوں ٹھگ چور یار پاؤندا روئی، میٹوں رہیا بھرمائیا۔ جے تُوں گوبند میری اندروں گھنڈی دے کھولی، بن اگھاں توں درس دے کرائیا۔ میں بردا تیرے در دی گولی، غلام چاکر نظری آئیا۔ میری کرماں والی گھڑی موں نہ پھولیس، جیون جگت نہ کوئی چترائیا۔ ساچے کنڈے موں نہ تولیس، مہر نظر نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ ہر گوبند ماری اک آواز، شبدی حکم سنائیا۔ کھولیا اندروں راز، پڑدا دتا اُٹھائیا۔ درشن کر شتاب، بن نیناں روپ دکھائیا۔ ایہہ ویکھ کے کھیل تماش، ماہیگیر خوشی منائیا۔ تُوں مالک جا پدا آپ، پر م پُرکھ تیری وڈیائیا۔ ہر گوبند کہا میں اوس دا داس، گر شبدی پھیرا پائیا۔ اوہ آد جگادی پُرکھ ابناش، زرگن زرویر اک اکھوائیا۔ حکمے اندر کرے کھیل تماش، دُھر دی دھار اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا کمائیا۔ ہر گوبند کہا کچھ میٹوں لگی پیاس، پانی دے پلائیا۔ اوس کہا میرے کول نہیں گلاس، خالی ہتھ دکھائیا۔ ہر گوبند کہا جے میرا پریم تیرے ساتھ، کچھ حیلہ لئے بنائیا۔ اوس نے اپنے ہتھ چرناں نال لا کے کیتے پاک، سوہنے لئے بنائیا۔ جل دھارا ول لیا جھاک، پر بھ چرن کول وچوں نظری آئیا۔ اوسے ویلے تک بھر لیا آپ، تلی تلی ہیٹھ دبانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی کرنی کار کمائیا۔ ماہیگیر پانی بھریا تک، انتر انتر خوشی منائیا۔ جے ہر گوبند پی لئے چپ، میرا لیکھا لیکھے پائیا۔ میں ہوواں بڑا خوش، اپنا راگ سنائیا۔ میرا مٹ جائے جنم جنم دا دُکھ، دردی درد وندائیا۔ اپنے چر نوں ہر گوبند لیا بچھ، کی منسا اندر رکھائیا۔ اوس کہا تیتھوں کیہرا لگ، تُوں ہر گھٹ بیٹھا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا حکم رہیا ورتائیا۔ ہر گوبند کہا میٹوں بیخ وار پیا دے پانی چلی، اپنی سیو کمائیا۔ سکا ٹکر کھوا دے گلی، ٹکرٹا میرے ہتھ پھڑائیا۔ ایہہ وست بڑی انملی، بنا پریمیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ویکھیں غریب کر کے کدے نہ بھلیں، میں بھلیاں رہیا ترائیا۔ اس دا لیکھا دیواں اک نہیں دوئی، دوئی نہیں چوگنی، چوگنی نہیں کئے گئے دیاں بنائیا۔ تُوں پریم پیار اندر ایٹھے تائی دھوئی، آسن لیا جمائیا۔ جیہڑی کیروں پانڈو اٹھاراں غرق کیتی اکشوہنی، اٹھائی لکھ اٹھاراں اٹھاراں وار گننائیا۔ اہناں وچوں ست ست دی پکار سنی، اک اٹھ جوڑ جڑائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ کھیوٹ پنچ ویر پانی دتا پیا، اپنے ہتھاں سیو کمائیآ۔ ہر گوہند اک اک تبا سب دے وچوں دتا گرا، دھرنی دھول بھیٹ چٹھائیآ۔ پھیر منگی اک دُعا، بینی سچ سنائیآ۔ جس ویلے آپ آوے بے پرواہ، نرگن پھیرا پائیآ۔ ایس دا لہنا دینا چکا، دھرنی دھرت دھول خوشی منائیآ۔ اپنا چرن لینا لگا، سوہنا آسن لائیآ۔ گرگھ سجن سنگ لینے بلا، اپنا لحم ورتائیآ۔ بچھلا لیکھا لیکھے لینا لگا، لکھت بھوکھت وجے ودھائیآ۔ جیہڑے پنچ تیکے امرت دے ہر گوہند کہے میں ایہتھے گیا رُڑھا، اوہ میری امانت بھگتاں دی جھولی پائیآ۔ اک اگئی شبد پر بھ نے دتا سنا، دُھر دا لحم ورتائیآ۔ ہر گوہند تیرے بچھوں گوہند جانا آ، جس نے پنجاں دینی وڈیائیآ۔ گوہند بچھوں پُرکھ اکال آوے ویس وٹا، نرگن جوتی جوت کر رُشائیآ۔ تیرے پریم پیار دا جام، جن بھگتاں دے ورتائیآ۔ اگے بنا کے سچ نشان، نشانے اکھراں نال گڈائیآ۔ اک صدی دے بچھوں سدا ملے دو جہان، نو کھنڈ خوشی منائیآ۔ ایس بھومکا نوں کہن ہر گوہند دا جام، پیالہ مست ملے وڈیائیآ۔ جو آ کے اک رین کر جاوے آرام، تس دا جنم مرن دے مُکائیآ۔ نال درس دیوے سری بھگوان، سنگ ہو کے نظری آئیآ۔ اک سو گیاراں گیاراں فٹ دا بنے مکان، چار دیوار سو بھا پائیآ۔ ست رنگ جھلنا نشان، چووی ہتھ ملے وڈیائیآ۔ پہلی ویر اک سو اگئی گرگھ بیٹھنے آن، ساچے آسن سو بھا پائیآ۔ اہناں چاروں گنٹ کر کے اکھاں دا دھیان، ساچا ڈھولا لینا گائیآ۔ اہناں دی آتم مل کے ملے نال زبان، دوہاں دا روپ اکو نظری آئیآ۔ لہنا دینا چکا و نہارا ویکھنہارا دو جہان، لیکھے سب دے رہیا مُکائیآ۔ ایہہ امرت رس دا بھریا ٹھنڈا استھان، جس استھتی بن متی دتی پر گٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، راوی دا کنڈھا روادار کوئے رہن نہ پائیآ۔

★ ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ پنچ سنگھ دے گرہ پنڈ سمل سکور ضلع گرداس پُر ★

گرگھ من کہے میں ہونا ختم، منسا اپنی اپنے وچ سمانیآ۔ جگت واسنا کرنا کوئی نہ یتن، بھرے بھرم نہ کوئے بھلائیآ۔ جن بھگتاں وکھاؤنا اپنا وطن، جس گرہ وچوں ہوئی جدائیآ۔ جتھے نور اگئی جوتی جوت پرکاش چمکن، اندھ اندھیر نظر نہ آئیآ۔ پُرکھ اکال اس کھیل نہ ممکن نوں کرنا ممکن، دُھر فرمانا لحم منائیآ۔

سچ دھرم دادے کے گن، دُھن آتمک راگ سُنائیَا۔ سچن سہیلے پکار لئے سُن، پُرکھ ابناشی دیا کمائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیَا۔ سترگر کہے میٹاں من کی منسا، متا موہ چُکائیَا۔ گرکھ بناواں کاگ ہنسا، مانک موتی چوگ چُکائیَا۔ ہنکاری اندر رہوے نہ کنسا، دُور دُراڈا دیاں کرائیَا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے ناری کنتا، سچ سہنجنی سو بھاپائیَا۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنتا، ساچی سکھیا اک سبھائیَا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دیاں پر گٹائیَا۔ جس دا بھيو نہ آیا کسے پنڈتا، شاستر سمرت وید پُران، بے انت کہہ کہہ رہے گائیَا۔ سو مالک خالق آد جُگادی جُگ جُگنتا، دو جہاناں سری بھگوانا برہمنڈ کھنڈ کھیل کھلایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ من کہے گرکھو میں سناواں سچی بات، پردہ اوہلا دیاں اٹھائیَا۔ چُپ چُپاتا رکھاں تہاڈا ساتھ، اپنی کراں نہ کوئی چترائیَا۔ تسیں توں میرا میں تیرا سو پُرکھ زرنجن کرنا پاٹھ، ہنگ برہم دھیان لگائیَا۔ انتر آتم کھولنا تاک، پڑدا اک چُکائیَا۔ ابناشی کرتا وسے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیَا۔ بے شک میں وی او سے دی ذات، جوتی نور ڈگمگائیَا۔ میرا کھیل جگت تماش، نوآ ہو کے سوانگ ورتائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیَا۔ من کہے میں سترگر ادھین، شبدی داتا اکو نظری آئیَا۔ گرکھو جے اُس اُتے کر لو یقین، یقین تہاڈا لیکھا دئے چُکائیَا۔ جو آد جُگاد جُگ چو کڑی نت نوت سادھ سنت بھگت بھگونت کرے تلقین، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دُھر دی تعلیم کرے پڑھائیَا۔ میں بردا ہو کے رہواں ادھین، سر اپنا نہ کوئے اٹھائیَا۔ ایہہ مارگ بڑا مہین، پُرکھ ابناشی دتا دکھائیَا۔ میں کھیل دیکھاں سدا لوک تین، ترے گن مایا اپنے نال ملائیَا۔ رسنا جہوا بٹی دند سارے پر بھ نوں رہے چین، ڈھولے اُچے اُچے گائیَا۔ پر اندروں بدلی دیکھی نہ کسے دلیل، دلبر یار ہر دے وچ نہ کوئے ہنڈھائیَا۔ گرکھو تہاڈے اگے میری اک اپیل، بیتی دیاں سُنائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قُدرت دا قادر اک اکھوائیَا۔ من کہے میری اکو عرض، آرزو دیاں جنائیَا۔ دہ دشا بھونا میرا فرض، ترشا گھر گھر دیاں پر گٹائیَا۔ جگت ودیا میٹوں کوئی نہ سکے ورج، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیَا۔ جن بھگتاں نوں پر بھ ملن دی غرض، دوئے جوڑ اکو اوٹ تکائیَا۔ اوس دا کھیل سدا اسپرج، جگ نیتز دیکھن کوئے نہ پائیَا۔ جس ویلے دین دیال پُرکھ اکال حکمے نال میٹوں دیوے ورج، دُھر سندیشہ شبد سُنائیَا۔ میں بھگتاں دا ونڈاں درد، دکھیاں درد دُکھ اپنی جھولی پائیَا۔ ہون نہ دیواں حرج، حرجاں نہ کوئے جنائیَا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرتا دیونہار وڈیاںیا۔ من کہے جنہاں صاحب سنگر لدھا، نج نیتز درشن پانیا۔ اوتھے غلام میں بردا بدھا، سر سکاں نہ کوئے اٹھایا۔ جن بھگتو میٹوں ہور نہ دیو سزا، میں اکو منگ منگایا۔ تئیں پریم پیار دا سنگر دھار وچوں چکھیو مزہ، منزل اپنی پندھ مکایا۔ میرے روکن دی ہن نہیں رہی کوئی وجہ، وجود وچ بیٹھا اپنا جھٹ لنگھایا۔ ایہہ پُرکھ اکال دی رضا، جس میری بنت بنایا۔ میں تہاڈے سچ پریم پچھے لگا، بھجاں واہو داہیا۔ آگے تہاڈا سوہنا آگا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، جودھے سورپیر دئے بنایا۔ من کہے میری منسا پور، لہنا جھولی پانیا۔ جنہاں گرسکھاں ملیا ہر صاحب سنگر حاضر حضور، میں اوہناں دی حضوری وچ اپنا سیس نوانیا۔ اوس دوارے کدے نہ پاواں فتور، جھگڑانہ کوئے دکھایا۔ مان ہنکار نہ کوئے غرور، غربت دیاں مٹایا۔ تہاڈے پریم دا ویکھ کے سرور، جوت دا ویکھ کے نور، اپنی کروٹ لواں بدلایا۔ میرے پچھے نہ ہوو مجبور، میں نیڑے رہناتے وسنا دور، اکو گھر اکو در اکو مندر سوہنا پانیا۔ جس ویلے سنگر شبد دی وجے تور، انحد نادی اپنا ناد وچایا۔ اوس ویلے میں جن بھگتاں دے چرناں دی ہوواں دھور، آپ اپنا دیاں مٹایا۔ بے شک تہاڈے تن دے اندر رہنا ضرور، تہاڈی ضرورت وچ حصہ نہ کوئے رکھایا۔ تہاڈا مالک پریم پُرکھ پر ماتم سرب کلا بھر پور، جس نے میری بنت دتی بنایا۔ میں سدا رہاں مشکور، مشکل آگے نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت دکھاوے ساچا گھر، گرہ مندر کایا اندر پردہ لاہیا۔

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت اچرن سنگھ دے گرہ پنڈ اتور ضلع گرداس پُر ☆

سجگ کہے پر بھو میری بندنا خاص، آگم اتھاہ بے پرواہ تیری اوٹ تکایا۔ ست دھرم میرے دے دے ساتھ، ست سچ میلا سچ سُبھایا۔ شبد آگمی دُھن وچا دے ناد، گرہ گرہ مندر اندر کر شنوایا۔ زرگن نور زوریر جوت کر پرکاش، کوڑی کریا کلج اندھیرا دے چکایا۔ نام پدارتھ وست امولک سچ سوغات، نج گھر آتم بھگتاں جھولی دے بھرایا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دھرت دھول سجن ایکونات، بدھاتے اپنا جوڑ جڑایا۔ نچھر رس امرت بوند بخش

سوانت، کوڑی کریا جگت ترشنا دے مٹائیا۔ مہروان ہو کے محبوبِ محبت وچ جھاک، پڑدا اولہا بن وچولا دے اٹھائیا۔ تر بنی تٹ کنارہ وکھاواں اکو گھاٹ، کھیوٹ کھیٹے جس دوارے بھگت بیٹے پار لنگھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سوامی بدل دے سماج، اپنی نیقی ترے گن اتیتی ٹھانڈی سیتی ساچا مارگ دے جنائیا۔

نرویر پُرکھ نرگن سرگن اندر ہو وساد، بسمل ہو کے اپنا آپ لیکھا دے مُکائیا۔ چار گنٹ دہ دشنا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میں ہوواں نہ کدے اداس، حیرانی نظر کوئے نہ آئیا۔ ٹھا کر سوامی انتر جامی چارے گنٹ و سیں پاس، اندر باہر گپت ظاہر اپنا میل ملایا۔ دُھر درگاہی تیرے آگے سچ بنیتی اک ارداس، آرزو اپنی دتی جنائیا۔ توں مالک خالق بے پرواہ پردانشیں باپ، واحد لاشریک سچ توفیق نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر درگاہی دینا ساتھ، ساچا سنگی روپ وٹائیا۔ سنجگ کہے پر بھ میری اک منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ شبد اگم و جا مردنگ، دو جہاناں دے سنائیا۔ وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر مانن جس دا اند، سدا اند سورے سر بنگ گرکھاں دے وکھائیا۔ دُئی دوتی شرع شریعتی بھرماں ڈھاہ کندھ، انتر آتم پر ماتم پردہ رہن کوئے نہ پائیا۔

سنت سہیلے گروگر چیلے بھگت بھگوان بنا دے سنگ، ساتھی اپنے نال ملایا۔ سچ سندیشہ دُھر دا ڈھولا نرویر جانا دے چھند، بے جیکار کرے لوکائیا۔ میرا خوشی ہووے بند بند، بندھن دے تڑائیا۔ تیرا اکو ویکھاں پرمانند، نج گھر اپنا رس دینا چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈا منگ منگائیا۔ سنجگ کہے پر بھو ٹھا کر میرے گھر گسپھر، بے انت بے پرواہ سچ تیری شہنشاہیا۔ تیرا حکم اصلیت وچوں اصل بے نظیر، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک شرع شریعت کٹ دے زنجیر، کوڑی کریا ذبح دے کرائیا۔ جن بھگتاں اپنے نال ملن دی دس کے سچ تدبیر، طبیعت اندروں دے بدلایا۔ توں فقراں دا فقیر، فقرہ اپنا دے سمجھایا۔ لیکھا چکاوین کنگال امیر، شاہ حقیر اکو رنگ وکھائیا۔ باطن ظاہر وکھا تصویر، تصور اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھایا۔ سنجگ کہے میں نکا بالا، آو سبھ کوئے نہ آئیا۔ ساچا نام وست امولک دے داتا، داتے دانی جھولی پائیا۔ میں گاواں تیری اگمی گاتھا، دُھر دا ڈھولا اگم پرگٹائیا۔ توں مالک اکو ساچا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نظری آئیا۔ دو جہاناں ہووے پردھانا، لوک مات برہمنڈ کھنڈ پُری لوء لوک پر لوک اپنا حکم سنائیا۔ جن بھگتاں دھرمی گانا، مولی تند نظر کوئے نہ آئیا۔ توں سوربیر جو دھا مرد

مردانہ، بلدھاری بے پرواہیا۔ دیوت سُر مئن مئن آنا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ گرو اوتار کرن سلاماں، پیر پیغمبر جھک جھک لاگن پائیا۔ ست سندیشہ نر نریشا تیرا اک سنانا، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ توں ٹھا کر سوامی انتر جامی گن ندھانا، ہر گھٹ رچیا نظری آئیا۔ گوپیاں دا کاہنا سیتا دا راما، لکھ چوڑاسی سرتی لئیں پرنائیا۔ شبدان دا نشانہ، تیراں دا کمانا، چلہ اپنا اک پر گٹائیا۔ جوت سروپ پہریا بانا، شاہو بھوپئی دے فرمانا، حکم ورتے دو جہانا، ایختے اوتھے نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہوں بالک سیو کمانا، خاک درویش بھکھک بھکھاری مانگت نیوں نیوں سپیس نوانا، سنجگ ساچا اپنا آپ پر بھ تیرے اگے رکھائیا۔

★ ۵ چیت شہنشاہی سمت اچرن سنگھ دے گرہ پنڈ انتور ضلع گرداس پُر ★

سنجگ کہے میٹوں ملیا سچ سندیش، ست ستوادی دتا جنائیا۔ تیرا مالک اک نریش، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جو ہر گھٹ انتر ہو یا پرویش، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ سر شٹ سبائی در شٹی رہیا ویکھ، پردہ اوہلا رہیا نہ رائیا۔ تیرے سنگ کر کے ہیئت، جن بھگتاں لئے جگائیا۔ نو سو چرانوے جگ چوکڑی چچھوں مولی رت چیت، پنچم اپنا روپ وٹائیا۔ صاحب سوامی کھولے بھیت، بھو آپ جنائیا۔ جنم کرم دی بدلنہارا رکھ، دھر دا لیکھا دئے درڑائیا۔ دو جہاناں رہیا ویکھ، ویکھنہارا اپنا پردہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی ہوئے سہائیا۔ سنجگ کہے میں سنیا پنچن، ہر کرتا آپ جنائیا۔ دیاکما کے کایا ماٹی کنچن، سوہنا سوچھ سروپ وٹائیا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑ محن، مجلس اپنی دئے سمجھائیا۔ پریم پریتی اپنے نال بنھ کے آنچل، شبد ڈوری تند جڑائیا۔ پہلی ویر پنج چیت چوٹی چڑھ کے ویکھنا ہماچل، گوبند آسا پور کرائیا۔ بھو ابھید کھولنا باطن، ظاہر دئے سمجھائیا۔ جس نوں اوچو اوچ اگم اتھاہ سارے آکھن، بے انت کہہ کہہ خوشی منائیا۔ سوتھلے توں اُپر اُپر توں نیچے آیا جھاکن، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ زمیں اسماناں میٹن آیا پاپن، پتت پُنیت دئے کرائیا۔ نام ترازو لکھ چوڑاسی آیا جاچن، تولا بن کے دھر در گاہیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں دردی آیا راکھن، سنت سہیلے باہر کڈھائیا۔ مانس جنم دا دکھاون آیا پاتن، گھاٹ اکو دئے جنائیا۔ ساچے منڈل پاون آیا راسن، کایا مندر گوپی کاہن نچائیا۔ کرنہارا کھیل پُرکھ ابناشن، ابناشی اپنا حکم منائیا۔ چار ورن جناون آیا پاٹھن، پوجا اک سمجھائیا۔

پورب جنم سب دے آیا واچن، پردے کھول دکھائیا۔ شاہو بھوپ میٹن آیا نوابن، تخت نواسی پھیرا پائیا۔ چرن گھوڑے دیونہارا رکابن، شاہ سوارا اپنا ویس دھرائیا۔ بھاگ لگاون آیا دیس ماجھن، سمبل بہہ بہہ خوشی منائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا لیکھا مُکا کے سوال جوابن، اگلا اکو حکم ورتائیا۔ نرگن سرگن بن کے آیا احبابن، متر پیارا شہنشاہیا۔ نام ندھان وجاون آیا ربابن، پریم پریتی اک درڑائیا۔ ست دوارے کرن آیا نواسن، آسن سنگھاسن اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنجگ کہے میں سنی اگئی بات، بھڑی رین دتی جنائیا۔ میں سندا رہیا ساری رات، بن اکھاں کتاں دھیان رکھائیا۔ ساڈھے تن بخشی میٹوں اک سوغات، وست اولڑی جھولی پائیا۔ اُس دا لیکھا لکھیا بن قلم دوات، کاغذ نظر کوئے نہ آئیا۔ میں ویکھیا مار جھات، جھاک اپنی اُس دے اُتے پائیا۔ اوس اُتے لکھیا ویکھیا جن بھگتو اکو وار اکو کر لو اتفاق، نفاق رہن کوئے نہ پائیا۔ اگے رہو نہ کوئی گستاخ، غصے سب دے دے مٹائیا۔ میں کرن آیا حساب بے باق، وحی کھاتے اپنے نال بندھائیا۔ جس دے اگے گرو اوتار پیر پیغمبر دے نہ سکیا کوئی جواب، اوہ جواب طلی کرے تھاؤں تھانیا۔ دو جہاناں کسے دی آکڑ نہ رہے مجاز، ہنکار وکار دوویں دے مٹائیا۔ جس دا حکم تخت نواسی اوسے داراج، رعیت برہمنڈ کھنڈ لئے بنائیا۔ سنجگ کہے میٹوں سوہنی لگی انج دی پرہات، جس مار کے آواز میٹوں تے نوں دتا اٹھائیا۔ میری پوری کر کے خواہش، لیکھے لا کے سواس سواس، آس اگے ہور ودھائیا۔ سیوک بنا کے بردا داس، سر رکھ کے اپنا ہاتھ، پُرکھ سمرتھ دتی وڈیائیا۔ سچ سندیشہ دتا آکھ، میٹوں انتر انتر گیا بھاگھ، ایہہ پرہہ دا اگئی واک، واقعہ اپنا حکم ورتائیا۔ میں سمجھیا سب دامائی باپ، کوٹن جمان اُتار کے پاپ، کر کرپا بنا کے اپنے ساک، سجن اپنے لئے بنائیا۔ لہجیاں کسے نہ آوے ہاتھ، روندے ویکھے چوڑاسی سدھ نو ناتھ، گورکھ مچندر ٹلیاں اُتے دین دُہائیا۔ دھن وڈیائی جنہاں دے ہويا آپ ساتھ، بن سدیاں وسیا پاس، ناتا چھڈ پر تھی آکاش، گھاس پھوس اُتے ڈیرہ لائیا۔ اپنی بنا کے بھگت شاخ، رت سہاؤنی گو بند والی وساگھ، نام بھنڈارا دے کے پرساد، ترشنا سب دی پور کرائیا۔ جس رچنا رچی آد، اوہ ویکھن آیا جگاد، کھیلے کھیل وچ برہماد، برہمانڈ اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کرپا میٹ کے واد وواد، امرت دیوے سواد، شبد اگئی سنائے راگ، دُھن

آتمک دے جنایا۔ سبجگ کہے میں پنچم چیت درشن پا سری مہاراج، اپنا اگلا پچھلا دھویا داغ، ہنس روپ بن کے کاگ، سوہنگ ڈھولا دتا گانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان اپنے درشن دی بخش دات، ست دھرم تیری کرامات، جنم کرم پوری کر خواہش، سواس گراس اپنے لیکھے لایا۔

☆ ۵ چیت شہنشاہی سمت اچیل سنگھ دے گرہ جموں شہر وزارت روڈ ☆

پنچ چیت کہے پر بھ کرپا کیتی آپ، پُرکھ اکال دتی وڈیا نیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناش، نرمل جوت کر پرکاش، دو جہان کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم سچ سُنہیہڑا دسُن آیا جاپ، نرگن سرگن کرے سچ پڑھائیا۔ بھگت بھگونت دیون آیا ساتھ، دُھر دا سنگی بن کے سنگ نبھائیا۔ نر ویر پُرکھ نر ناکر ہو کے درشن دین آیا ساکھیا، سوچھ سر وپی اپنا روپ دھرائیا۔ چرن پریت بندھاون آیا نات، سنت سہیلے جوڑ بڑائیا۔ محبوب مُجبت وچ دسُن آیا گاتھ، لاشریک شرکت سرب مٹائیا۔ بھو ابھیدا کھولن آیا شاہ نواب، وڈ راجن راج بھوپت بھوپ بے پرواہیا۔ کلجک تیج سوارن آیا کاج، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ ست دھرم چلاون آیا جہاز، کوڑی کرپا پندھ مُکائیا۔ شاہ پاتشاہ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں کرن آیا راج، رعیت دیکھے چائیں چائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بناون آیا اک ذات، ذات پات اوچ نیچ پندھ مُکائیا۔ سنسار ساگر پار کرن آیا گھاٹ، پتن اکو اک درسائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترشنا کلجک کوڑی کرپا میٹن آیا رات، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی چند چکائیا۔ گو بند پورا کرن آیا بھوکھت واک، بیس اکیسا ہر جگدیشا پچھلا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سر وپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنچ چیت کہے میں چڑھیا سُبھاگا، پُرکھ اکال دتی وڈیا نیا۔ انتر انتر اُپجایا اک راگا، اگئی ناد دتا سُنائیا۔ رس انوکھا دتا پریم پریتی سوادا، رسنا جہوا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نرگن نر ویر نر ناکر بھو ابھیدا کھول کے دسیا ساتھ، سگلا سنگی اک جنائیا۔ اکو سمرن اکو پوجا اکو پاٹھا، اشٹ دیو اک منائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دیاں شاخاں، اکھر وکھرن نوت اپنی کھیل کھلائیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی ہر گھٹ واسی پُرکھ ابناشا، جگت تماشا اکو رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر سنت سہیلے جو لکھ کے گئے بھوکھت واکا، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ جس دی آد جگاد جگ چو کڑی دوس رین گاؤندے گاتھا، رسنا جہوا سٹی

دند سوہلے ڈھولے گائیا۔ سو ویکھنہارا جیرج اندج اُتہج سہج جگت تماشا، ایش جیو جگدیش جگدیشور اپنی کار کمائیا۔ بھگتاں پتا ٹھانڈا سینا جگ جنم دا پورا کرن آیا گھٹا، بھیا بھیدا اچھل اچھیدا پڑا اوہلا آپ اٹھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاون آیا سچ سہنجی کھاتا، دیا باقی کملا پاتی اکو نور کر رُشائیا۔ نام ندھان سری بھگوان سرشٹی درشٹی دیون آیا سچ سوغاتا، وست امولک کایا گولک جھولی پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دس آیا اکو پتا اکو ماتا، دوجی جننی نظر کوءے نہ آئیا۔ سچ سندیش سناون آیا پر تھی آکاشا، گگن منڈل اکو راگ الا ئیا۔ وشن برہما شو کروڑ تینتیسا سُرپت اند دیون آیا داتا، گہر گسپہر بے نظیر لاشریک سچ توفیق اپنا پھیرا پائیا۔ گھٹ گھٹ اندر کرنہارا واسا، جوتی جوت جوت پرکاشا، لیکھا جان پون سواسا، منڈل راسا اپنی آپ دکھائیا۔ بھیا گھلائے بودھ اگادھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پنچ چیت کہے امرت ویلے میٹوں ملیا امرت رس، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ سچ سُنہیہرا دتا ہس ہس، ست ستوادی آپ سنا ئیا۔ بھگت سہیلیاں جا کے دس، گرگھٹاں دے درڑائیا۔ جس نوں جگ چو کڑی سارے رہے لہ، گر اوتار پیر پیغمبر نیتز لوچن نین اکھ گھلا ئیا۔ جس دی سبجگ تریتا دوا پر کلجگ کسے آر پار لہجی نہ حد، بے انت بے انت کہہ کہہ سارے شکر منائیا۔ جو آد جگاد سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی مقامے حق، بیٹھا سو بھا پائیا۔ گہر گسپہر بے نظیر لا تصویریک، تصور اپنا آپ رہیا کر اییا۔ جس داسا ستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گاوندے جس، کاتب لکھ لکھ شاہی گئے تھک، صفتاں نال صفت نہ کوءے صلاحیا۔ جس دے مکے کعبے حضرتان والا کردے رہے جج، پیراں دا پیر پیغمبراں دا پیغمبر واحد اکو جلوہ نور کرے رُشائیا۔ جو ویکھنہارا حقیقت حق، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنچ چیت کہے میں سُنیا سندیشہ، پُرکھ ابناشی دتا جنائیا۔ دُھر فرمانا اک زریشا، نر نرائن رہیا درڑائیا۔ سبجگ ساچے تیرا لہنا لوک مات ساچے دیسا، دیس دستر تیری ونڈ ونڈائیا۔ کوڑی کر یا کلجگ مکے ٹھیکا، ٹھاکر سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چکا کے اپنا لیکھا، بیس اکیس بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ نیوں نیوں سجدے کرن نمو نمو ڈنڈاوت اک ادیشا، سپس سکے نہ کوءے اٹھائیا۔ جھکدے ویکھے وشن برہما شو گنیشا، دھوڑی ٹکا خاک رہے رامائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سُنہیہرا دتا جنائیا۔ سچ سُنہیہرا دتا بھگونت، پنچم پنچ رہیا جنائیا۔ پُرکھ ابناشی لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت منا اکو کنت، دوجا سائیں نظر کوءے نہ آئیا۔ جس دی موہی نو سو

چُرانوے چوڑی جگ پچھوں رت بسنت، پتہ ٹہنی آپ مہکائی۔ جن بھگتاں گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم رہیا سمجھائی۔ جو بیس اکیسا تک بن گئی ساچی سنگت، تنہاں توں آگے لیکھا منگے کوئے نہ رائی۔ ایہناں توں وڈا بودھ اکادھا بنے کوئی نہ پنڈت، ودواناں ودیا کم کسے نہ آئی۔ اتم سریشٹ گرگھ گرسکھ سہیلا سنت، ہر سجن دے وڈیائی۔ جس دی آد جگاد جگ چوڑی مہا اگت، کتھنی کھ نہ سکے رائی۔ سو صاحب سوامی انترجامی آپ بنائے بنت، گھرن بھنہنار دیوے آپ وڈیائی۔ اتم جوت ملاوا کرے پر بھو بھگونت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ مہر نظر کہے میں ویکھیا محبوب، محبت اپنی سچ کمانیدا۔ اعلیٰ ادنیٰ جس دے سے سچ عروج، عرشی فرشی کھوج کھوجا نیدا۔ جس دی منزل اک مقصود، جگت نیتز کوئے نہ پائیدا۔ جس دی سمجھ نہ آئی کسے حدود، آر پار نہ ویکھ وکھائیدا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ بدھاتا کل کلکی زرگن جوت سدا موجود، مجلس بھگتاں وچ رکھائیدا۔ کوڑی کرپا کلج اتم کر کے رہنا موقوف، مکمل اپنا حکم اک ورتائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہرا دو جہاناں آپ درڑائیدا۔ سچ سنیہرا دیوے بھگوان، اباشی کرتا آپ جنائی۔ برہنڈ کھنڈ نیتز کھول کرائے دھیان، آلس نندرا سرب گوائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دیونہارا اک گیان، اکو اکھ دے جنائی۔ چار گنٹ دہ دشا ایک حکم اک فرمان، ویکھنہارا اکو نظری آئی۔ ایک مندر اک مکان، گرہ اکو اک سہائی۔ اکو امرت رس لکھ چوراسی جیو جنت پین کھان، پھکا رس نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائی۔ پنج چیت کہے میں ویکھیا پنجاں دا مالک، پار برہم پر بھ نظری آئی۔ جو لکھ چوراسی سرگن دھار زرگن بنے ثالث، زویر اپنی عدالت اک وکھائی۔ سنت سہیلے گرگھ ویکھے بالک، ننھے بچے اپنی گود اٹھائی۔ جنم کرم دی کوڑی مستک لاه کے کالکھ، سچ جوت پرکاش دے کرائی۔ نام ندھان اکو دتے عبادت، بندنا اکو اک سمجھائی۔ چرن پریتی دس سخاوت، وست امولک جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ پنج چیت کہے سُنو گرگھ، بن مکھ دیاں جنائی۔ جس لینا ستجگ سکھ، سکھ ساگر دیاں وکھائی۔ جس سفل کراونی جننی لکھ، لکھ چوراسی گیر کٹائی۔ جس انتر اتم پر ماتم ویکھنا مکھ، جوت سروپی درشن پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ پنج چیت کہے سُنو جن سجن، لوک مات دیاں جنائی۔ جس پر بھ چرن دھوڑی کرنا مجن، دُرمت میل

دھوایا۔ اوہ سوہنگ ڈھولا گاؤے بھجن، بندگی اِکو اِک دِرڑایا۔ ایہو نیتز نام پائے انجن، اٹھ پر تھ نظر آئے گوسائیں۔ کایا ماٹی کرے کنجن، سوہنا رُوپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ پنج چیت کہے جس جنم جنم دی میٹنی حرص، کرم کرم دے روگ گویا۔ جس انتر آتم پاؤنا درس، نچ نیتز کر رُشٹایا۔ من واسنا مول نہ جائے بھنگ، اگنی تت بُجھایا۔ لیکھے لائے بوند رکت، کرپا ندھان ہوئے سہایا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ بچھوں پنج چیت کہے میں بھگتاں نال لاؤن آیا شرط، شرطیہ دُھر دا حکم سٹایا۔ جو سچھنڈ نو اسی جوت سرُوپ ہو کے آیا پرت، پت پر میثور ہو کے اپنا ویس وٹایا۔ جو لیکھا جانے عرش فرش، زمیں اسمان کھوج کھوجایا۔ پورب لہنا سب دا دیوے قرض، حساب بے باق رہیا کرایا۔ اوس دا کھیل اگنی اسچرج، بدھی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ سو ریر مردانہ مرد، شبدی رُوپ اپنا لیا بدلایا۔ غریب نمائیاں ونڈن آیا درد، دُکھیاں دُکھ مٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرکھ لئے ملایا۔ پنج چیت کہے گرکھاں ملاپ کرے آپ، اپنی دیا کمایا۔ ایہہ کھیل ویکھو ساکھیاں، گجھا کوئے نہ رہے رانیا۔ اگلا کھیل ہور تماش، نو آ ہو کے سوانگ ورتایا۔ گر سکھاں گرہ گرہ پوری کر کے آس، ترشنا دئے بُجھایا۔ جس ویلے دیوے درس نال جوت کرے پرکاش، نور وچوں نور دئے جوت چکایا۔ کرپا کر کے انحد دی سٹائے آواز، انراگی راگ جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دست جھولی پانیا۔ پنج چیت کہے میں کراں کی بیان، صفت وچ نہ کوئی صلاحیا۔ بھگتاں ملن آیا بھگوان، پُرکھ ابناشی ویس وٹایا۔ لیکھا جان کے دو جہان، نرگن سرگن کھیل کرایا۔ اوہناں دی کیتی پہچان، جو جگ وچھڑے وچھڑیاں اپنا جوڑ جڑایا۔ ست سچ آتم پر ماتم دے گیان، ہوئے ہنگتا روگ مٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ مہر نظر کہے میں کی دساں حال، سمجھ کچھ نہ آیا۔ چارگنٹ دہ دشا سرشٹی سرتے کوئے کال، نگارہ اپنا رہیا وجایا۔ سادھ سنت ہوئے بے حال، دھیرج ست نہ کوئی رکھایا۔ پُرکھ ابناشی ستجگ چھوٹا اٹھا دتا بال، حکم اپنا اِک پرگٹایا۔ لوک مات جا کے اپنی سرت سنبھال، سوہنی لے اگٹایا۔ لیکھا مُکا دے شاہ کنگال، راؤ رنگاں اِکو رنگ رنگایا۔ مُریداں دس کے مُرشد حال، دُھر سندیشہ اِک سمجھایا۔ اِکو سمرن سیری بھگوان، دوجا اشٹ نہ کوئی منایا۔ جو لکھ چو راسی سخیاں دسے کاہن، گوپی جیو جنت پرناپا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اِک جنایا۔ پنج

چیت کہے میں پھر نہیں آؤنا، دُوجی وار نہ پھیرا پائیا۔ پہلے سمت دا پہلا راہ چلاؤنا، رہبر ہو کے دیاں درڑائیا۔ اِکو اکال اِکو دِیال سب نے دھیاؤنا، کال نیڑ کدے نہ آئیا۔ کایا دھرم سال بھاگ لگاؤنا، مندر اِکو لینا سہائیا۔ سچ پرکاش دیپ جگاؤنا، نرِگن جوت ہووے رُشائیا۔ انحد نادى ناد وجاؤنا، دُهن آتمک راگ الائیا۔ امرت رس نَجھر جھرنا گھر جھراؤنا، اٹھسٹھ کھوجن کوئی نہ جائیا۔ سچ سندیشہ اِک سناؤنا، سب نوں دیاں درڑائیا۔ بن مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، نہ کسے پار لنگھاؤنا، پورے لیکھے سب دے دتے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم آپ سناؤنا۔

حکم کہے میں اوس دا فرمانا، جو فرنیاں بند کرائیا۔ جس نوں سارے کھندے سیری بھگوانا، بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے دانا، داتا بے پرواہیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی اتھ خزانہ، توٹ رہے نہ رائیا۔ جس دا سچھنڈ دوار جھلدا رہے ست نشانہ، سومات لوک اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا سب توں وکھرا نرالا اِک پیمانہ، مدھر نُماری نام دکھائیا۔ جس دی صفت اندر گر اوتار پیر پیغمبر بھوکتاں دا دے کے گئے بیانا، سو اتم لیکھا رہیا چُکائیا۔ کوئی نہ رہے راجا رانا، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ پنج چیت کہے میرا دیکھو کھیل مہانا، پر بھ مہمان گھر گھر دیاں کرائیا۔ ہن رہنا نہیں آنجانا، جو ان ہو کے اپنا جو بن دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، حکم دُھر دا آپ ورتائیا۔ پنج چیت کہے ورتنا حکم دُھر، دُھر درگاہی آپ جنائیا۔ سیس اٹھائے نہ کوئی دیوت سُر، مَن رِکھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ سب سرشی دا اِکو گر، سنگر اِکو دینا شبد سمجھائیا۔ کوئی نہ رہے ٹھگ چور، کوڑی کریا دینی کھپائیا۔ پچھے لیکھا سی ہور، اگے ہور کار ورتائیا۔ دو جہاناں دی اپنے ہتھ وِچ پھڑ کے ڈور، پچھلے لیکھے دتے مُکائیا۔ جن بھگتاں جائے بہڑ، بہڑی بہڑی کرے لوکائیا۔ جنہاں دی لگ گئی اوہناں دی نہ گئی توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑائیا۔ جنہاں نوں آتم کر کے پر ماتم لیا جوڑ، جگت وچھوڑا دتا کٹائیا۔ اوہناں دے انتر منتر فرنا دے کے پھور، فرنے سارے بند کرائیا۔ کراں پرکاش اندھ گھور، دیا باقی کملاپاتی ہو کے اِک جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ پنج چیت کہے میرا صاحب سلطان، بھگتاں رہیا جگائیا۔ گوپیاں دا کاہن،

گوالیاں دیکھنہارا مار دھیان، بالیاں اپنے نال ملائیا۔ شبد سروپی ہو جوان، جو بنوتا پھیرا پائیا۔ شاہ پاتشاہ ہو کے آیا وچ میدان، مدد ہو نہ کوئی رکھائیا۔ حکم دیندا جائے فرمان، سناؤندا جائے دو جہان، سر سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ بن دا جائے حکمران، میٹدا جائے شیطان، شرع دیوے بدلایا۔ دساؤندا جائے سچ ایمان، جھلاؤندا جائے سچ نشان، دو جہاناں اپنا روپ وٹائیا۔ کراؤندا جائے کلیان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساجن بے پرواہیا۔ ساجن سچا بے پرواہ، پت پر میثور نظری آئیا۔ جو ویس اوپ رہیا دکھا، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ چوراسی بن کے گواہ، سب نوں رہیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال پاتشاہاں دا پاتشاہ، دیناں دا دین دوویں کھیل کرائیا۔ جگ چوکڑی جس آد جگاد چلائے راہ، رہبر گر اوتار پیر پیغمبر دتے بنائیا۔ سو پروردگار نورے خدا آیا ویس وٹا، جلوہ گر اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا کلمہ رہیا پڑھا، اکو علم سکھا، اکو سمجھ رہیا دُعا، دُئی دوتی رہن کوئی نہ پائیا۔ ساچے کعبے کر رہیا نکاح، جس دا لہنا اوسے نوں رہیا پرنا، اگے ہوئے نہ کوئے جدا، جدا انگ نہ کوئے رکھائیا۔ اس دی کیا کوئی دتے وجہ، پچھے سب نوں مل گئی سزا، اگے حکمے اندر بدھا، دو جہاناں چلے نہ کوئی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال اک سمرتھا، لہنا دینا چکائے ہتھو ہتھھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی گھٹ واسی پُرکھ ابناشی اپنی دھار چلائی۔ دھار کہے میں دُھر دی دھار، دھرنی دھرت دھول دیاں جنائیا۔ نرگن نرور نرنکار پُرکھ اکال کل کلکی اوتار، کل کلکیش لیکھا دئے مکائیا۔ پیغمبر سجدے کرن وارو وار، امام مہندی آیا سانجھیا، محبوب مُجبت دا مالک پھیرا پائیا۔ جس نے دین مذہب دی ڈھاہ دینی دپوار، شرع شریعت کڈھنی باہر، ساری سرشٹی کرنی ہموار، پدھر اکو دئے بنائیا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ کر خوار، آتم پر ماتم دس کے سچ پیار، ناتا جوڑ کے اک نرنکار، نرگن اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ بن تندی تار وچے رباب، گھر سجن ملے احباب، پریم پیار پیار کے آب حیات، حیاتی وچوں حیاتی دئے بدلایا۔ اکو سجدہ اکو آداب، اکو شہنشاہ اکو نواب، اکو دیونہارا خطاب، خطا سب دی ویکھ دکھائیا۔ اکو نام ندھان بودھ اگادھ، اکو سناونہارا حکم سنت سادھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ کہ پاتشاہ، پنچ چیت دئے گواہیا۔ رہبر کہ راہ رہیا دکھا، پردہ رہیا اٹھائیا۔ زمیں اسمان ڈھولے رہے گا، وٹی سچ ودھائیا۔ دھن بھاگ جے سب دا مالک گیا آ، پچھلے لیکھے دئے چکائیا۔ سچ پریتی دئے سکھا، اکو کرے

پڑھائیا۔ جس نالوں وچھڑے اوسے نال لئے ملا، میلا اپنے نال کرائیا۔ کسے اوتار گرو پیر دی لوڑ رہی نہ را، جو انت بنے گواہ، شہادت اپنی دے بھگتائیا۔ جنہاں نے ڈھولا ڈھر درگا ہی لیا گا، گھر گسبھیر اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سبجن لئے ملائیا۔ گھر سبجن ملے میت، پیارا اکو نظری آئیا۔ جس دا دھام سدا انڈیٹھ، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اوہ بدل کے جگ چوکڑی ریت، ساچا مارگ اک لگائیا۔ اکو کایا کعبہ دس مسیت، حجرہ حق دادے دکھائیا۔ پنج چیت کہے اوہ گرکھو تھائے بدل گئے نصیب، تھائے اندر وڑ کے نقب دے لگائیا۔ جیسہڑی چوراں نوں ہتھ نہیں آئی ترتیب، اوہ باہروں ہور اندروں ہور بن کے اپنا راہ دے دکھائیا۔ کی لوڑ اہناں پڑھن دی قرآن مجید، جنہاں دی مجلس اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر داتا بے پرواہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بنا منگیاں بنا پچھیاں در در گھر گھر آگے دیندا جائے اپنی پچھان، روپ انوپ ست سروپ اپنا اک پرگٹائیا۔ پنج چیت کہے گرکھو تھانوں لبھن دی رہے کوئے نہ لوڑ، کھوجن باہر کوئی نہ جائیا۔ بے سنگر ہو کے تھائی آتما سکدا نہیں جوڑ، دھکے دے کے باہر دیو کڈھائیا۔ اوہ سنگر نہیں اوہ چور، ٹھگاں والی ریتی جگت دکھائیا۔ جس ہوئی ہوئی اپنے نال لیاندے تور، آگے منزل دے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دے وڈیائیا۔ در کہے گرکھو اوہ وڈیائی کی، میں تھانوں دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے پڑکھ اکال سچھنڈ دی رکھی سی نیہہ، اپنی سیوا آپ لگائیا۔ اوس ویلے نہ کوئی اسدا پت نہ دھی، اکو اک بے پرواہیا۔ اک فرنا پھریا جی، آپ اپنے وچ دھیان رکھائیا۔ میں آگے کراں کی، کس بدھ اپنی دھار چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ پرگٹائیا۔ سچھنڈ کہے جس ویلے میری نیہہ رکھی بھگوان، میں خوشی لئی منائیا۔ میں بول کے پنا زبان، بیتی دتی سنائیا۔ سچ دسین میرے مہروان، کس بدھ میتوں لیا بنائیا۔ توں اکل جتھے چاہیں و سیں اوہو تیرا استھان، میری لوڑ تیتوں رہے نہ رائیا۔ سری بھگوان کہا سچھنڈ میں تیتوں دسنا اک بیان، بھیاو بھیاو دیاں درٹائیا۔ جس ویلے کھیلیا کھیل مہان، شبدی دھار چلائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پرگٹائے سرشٹ بنا جہان، لکھ چراسی دینی پرگٹائیا۔ انڈج جیرج اُتبھج سیتج دے کے مان، چارے بانی راگ الائیا۔ اوہناں وچوں کر پردھان، سنت سہیلے بھگت جن لینے اٹھائیا۔ اوہناں نوں دے کے اپنا نام گیان، دھیان اپنے وچ رکھائیا۔ زرگن سرگن کھیل مہان، زمیں اسماناں سو بھاپائیا۔

اوہناں نوں اپنے نال میلاں آن، سر اپنا ہتھ لگایا۔ اوہ تیرے وچ دس چتر سگھر سجان، میں دیکھاں چائیں چانیا۔ سچھنڈ کہا اوہ کئے تیرے نوجوان، میٹوں دے جنایا۔ پُرکھ اکال کہا توں اک اک گندا نو سو چرانوے جگ کر بچھان، نیز اپنی اگھ گھلایا۔ جس ویلے کجگ اتنم میں پرگٹ ہو کے لوک مات جاواں بن پردھان، جوت سروپی پھیرا پانیا۔ پھیر سارے اکٹھے اکو وار چرناں نال کر کے پروان، تیرا دوارا دیاں بھرایا۔ سچھنڈ کہا پر بھو اوہناں دا کوئی دس نشان، میٹوں دے جنایا۔ ابناشی کرتے کہا اوہ میرا ڈھولا گان، اپنی نال کرن وڈیایا۔ سچھنڈ کہا اوہ کیہرا فرمان، میٹوں پہلوں دے پڑھایا۔ پُرکھ اکال کہا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد نیہہ رکھن لگیاں تیری جھولی پانیا۔ جس دے نال بھگتاں دی ہووے کلیان، دُوجے کئے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایہہ وکھرا بنا اکھراں دے کے بھگتاں دان، دُھر دے داتے دتے بنایا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ بیبی امر و دیوی دے گرہ جموں شہر ☆

چھ چیت کہے دوس رین ہندی جاندی بدلی، بادل گھر گھر خوشی منایا۔ پُرکھ ابناشی دیکھنا عدلی، عادت اپنی رہیا بدلایا۔ پندھ مُکا کے جگ چوکڑی مزلو مزلی، منزل اپنی اک درسایا۔ ہر سنگت سہیلی صاحب سنگر آپے لہ لئی، ٹلے پر بت کھوج کھوجایا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ لئی، مہر نظر اک اٹھایا۔ ست ووبارے واسطے سد لئی، سدا دے کے اپنے نام تھم جنایا۔ پریم بندھن اندر رنگ لئی، رنگت اکو اک چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ بدلی دا مالک چکا کے لیکھا، پچھلیاں کیتیاں پور کرائیا۔ بھگتاں دا دے کے حصہ، دُھر دی وست ورتایا۔ سب دا لیکھا مُکا کے یاد کرائے پچھا، اگلا پڑدا آپ اٹھایا۔ جیسہرا کھید جگ چوکڑی کسے نہیں ڈٹھا، سو ستمکھ دے وکھایا۔ پریم پیار سجن دے مٹھا، وکھ امرت روپ دے وٹایا۔ دھار بخش کے اپنی نجا، نچ نیز کرے رُشانیا۔ سب توں وکھری زالی کر کے بدھا، بندھن اپنا دتا پانیا۔ بنا وچولیوں پریم پُرکھ ملیا سدھا، ساکھیاں ست ستوادی نظری آیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی پچھدے رہے کڈا، وڈیاں توں وڈا نکلیاں توں نکا پریم پیار اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل

اپنا رہیا دکھائیا۔ کھیل کہے میں دیکھاں کی تماشا، چاروں طرف دھیان لگائیا۔ جوت دا جاتا پڑکھاں دا بدھاتا، پریمیاں دا ناتا نچ آتم رہیا بندھائیا۔ خوجیاں دا خواجہ، راجیاں دا راجا، نواباں دا نوابا، مُتاجاں دا مُتاج بے پرواہیا۔ آکاشاں دا آکاشا، پرکاشاں دا پرکاشا، سواساں دا سواسا، منڈلاں دی راس اپنی رہیا دکھائیا۔ چرناں دا بھروسا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی رہیا کمائیا۔ کمائی کہے میری کوئی نہ پاوے قیمت، نل سکیا نہ کوئے چکائیا۔ جگ چو کڑی بچھوں میٹوں سماں ملیا غنیمت، جس غمی خوشی وچ بدلائیا۔ میری شان کر کے عظمت، عالیشان دتا دکھائیا۔ بھگتاں دی کٹ مُصیبت، دکھیاں دا دکھ مٹائیا۔ نام نرکار دے کے نعمت، سچ سکھیا رہیا درڑائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے لیکھے پورے کر کے جوکھے وصیت، صاحب سوامی ساچی جانداد، مُنتقل بھگتاں نام کرائیا۔ جس دی شاستراں سمرتاں ویداں پُراناں انجیلاں قرآناں پتھراں ٹلیاں پریتاں جوہاں جنگلاں پہاڑاں جلاں تھلاں وچوں لہدے رہے اصلیت، اوہ اصل اکو وصل رہیا کرائیا۔ جس دا زمیں اسمان پر تھی آکاش برہمنڈ کھنڈ دو جہاناں چرناں بیٹھاں ملکیت، باہر نظر کوئے نہ آئیا۔ سو صاحب سلطان سری بھگوان عالماں دا عالم علما دا اُلم اکو دستہارا اصلیت، ال للا جس دی سار کوئے نہ پائیا۔ جس دی وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر سمجھ نہ سکے قابلیت، شرارت وچ عبارت سب نوں دتی پڑھائیا۔ پڑھ لکھ واچ کے سُن کے سمجھ کے ساریاں نوں بچھو دسو تہاڈی اک ولدیت، واحد پتا پڑکھ اکال اک اکھوائیا۔ جس دی سدا سدا سدا نوں نوعیت، نو نو چار حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنا رہیا دکھائیا۔ کھیل کہے میں دیکھیا اک اکیلا خلق، مخلوق دا مالک بے پرواہیا۔ میری اٹھن نہیں دتی پلک، پلک توں پلک اپنا دتا جنائیا۔ جس دی جھل نہ سکے کوئی جھلک، سو جھلا ہو کے بھگتاں رہیا ترائیا۔ اوس دی سب توں دکھری نورانی ڈلک، ڈگیاں ڈھٹھیاں گود اٹھائیا۔ جس دی منزل وچ کوئی نہ جاوے اٹک، او جھڑ راہ نہ کوئے دکھائیا۔ اوس دا کر کے نورانی درس، گرگھ اپنی خوشی منائیا۔ جس دے پریم پیار اندر امبر رہیا برس، بوند سوانتی رہیا چوائیا۔ دوس رین رہیا کڑک، گرلاہٹ رہیا پائیا۔ جن بھگتو پر بھ نوں ملو ندھڑک، بھے ڈر نہ کوئے رکھائیا۔ تہانوں جنم کرم دا کوئی رہن نہ دیوے ورگ، غرق ہونا نہ نال لوکائیا۔ ایس دی گو بند نال شرط، شرطیہ تہاڈا لیکھا دے مکائیا۔ جس دے کول ستاں سطران دی اک فرد، جس دے اتوں فرض جرم سب دے اُتے دے لگائیا۔ صرف بھگتاں نال ونڈے درد،

حامی گرکھاں نظری آئی۔ جس دے در دے اُتے گر اوتار پیر پیغمبر رہے تڑپ، نیر نین اُکھ نہ کوئے اُٹھائی۔ اوس دی سُن نہ سکے کوئی غرض، اسپرج اپنا
 تھم ورتائی۔ جس نے سب راگاں دے راگ داراگ تال دی بدل دتی طرز، طع ترشنا ترکھا نہ کوئے رکھائی۔ اوس صاحب نوں کھڑا دیوے ورج، کیوں
 اپنی کھیل رچائی۔ جس دے ہتھ سب دی فرد، جس ویلے چاہے نئی دیوے پائی۔ جو چاہے سو اپنے آپ وچ کر کے غرق، کوٹن کوٹ جگ باہر نہ کسے
 کڈھائی۔ اوس دا کھڑا ہونا حرج، بے پرواہ اپنی بے پرواہی وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اگئی رہیا دکھائی۔ دوس کہے میں آیا دن
 دہاڑا، اپنا پھیرا پائی۔ میں ویکھیا اوہ اگئی لاڑا، جس دی لڑی دو جہاناں گنڈھ دکھائی۔ بھگتاں دا بنیا اکھاڑا، گرکھاں دا میلا سہج سبھائی۔ غریباں دا سُنیا ہاڑا،
 عزیزاں گود اُٹھائی۔ شبدی کر اشارہ، سوئی سرت رہیا جگائی۔ جو جگ چو کڑی رہیا کوارا، انتر ناتا بھگتاں نال رکھائی۔ پہلی چیت سگناں دا پا کے چُھہارا، بانکے
 چھوہر لئے اُٹھائی۔ اگے کنت لبھن دارہے نہ کسے نوں پوڑا، براہمن نائی گھر گھر ویکھن کوئے نہ جائی۔ جو نانک نرگن لیکھا لکھ کے گیا اک اوتارا، ابناشی
 کرتا انت اوسے لئے پرنائی۔ ست ستوادی دس اپنا ووارا، وہاری اپنی کار کمائی۔ امرت بوند کہے میں ٹھنڈی ٹھارا، ٹھاکر دے حکمے اندر بھجی واہو داہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل کرے اپرا پارا، اپر مہر سوامی انتر جامی اپنی کل ورتائی۔ دوس کہے میں چکاں پردہ، اوہلا دیاں مٹائی۔ جے کوئی لیکھا
 بچھے میتھوں میرے دلبر دلدار دل دا، دلیل نال دیاں سمجھائی۔ گرکھو بن سدیاں بچھیاں بھگتاں آپ ملدا، ملنی گھر گھر رہیا کرائی۔ تہاڈا ویلا نہیں ڈھل دا،
 سُنیاں رہیا اُٹھائی۔ دو جہاناں پیڈے مندا، قدم قدم نال ملائی۔ اوہدا کھیل ان بن دا، تیرے دن ویکھے جگت لوکائی۔ لہنا دینا جانے کن کن دا، در قیمت رہیا
 پائی۔ شبد نشانے نال وندھا، انیالے تیر چلائی۔ پر بھو دا رُپ نہیں کوئی بھوت پریت جن دا، خبیثاں والی ادا نہ کوئے رکھائی۔ جگ چو کڑی بچھوں جنہاں
 بھگت پیاریاں ملدا، اوہناں نوں اپنے وچ سمائی۔ بنا تاریاں ادھاریاں تیج سواریاں گرکھاں دے گھروں کدے نہ ملدا، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جے گرکھو تہاڈے
 کول کوئی سماں نہیں ویہل دا، وہلا ہو کے تہاڈی سیو کمائی۔ بچن پورا کرنا گو بند گرو گر چیل دا، چیل گرو آپے نظری آئی۔ لیکھا جانے دوس رین دا، دوس
 رین اکو رنگ دکھائی۔ آتم پر ماتم لہنا دینا دیوے سکھ چین دا، چنتا غمی رہیا مکائی۔ چھ چیت کہے میتوں سماں ملیا کہن دا، دُھر دا تھم دیاں درڑائی۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا مالک اک اکھوائیا۔ دوس کہے مالک نہیں ملن دا میت، متر پیارا نظری آئیآ۔ جس دی دکھری نرالی انوکھی ویکھی ریت، ذرے ذرے وچوں بیٹھا اپنا رُوپ درسائیآ۔ لکھ چوراسی جس دے گاؤندی گیت، دیوت سُر اپنے نال ملائیآ۔ جس دی گر اوتاراں پیغمبراں کیتی اڈیک، اوہ جن بھگتاں دی توارخ رہیا بدلایا۔ اپنے ہتھ وچ رکھ کے سرب توفیق، طبیعت سب دی دے بدلایا۔ ساچے گھر دے بنا کے وسنیک، مندر اکو دے جنایا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سنا کے گیت، گوہند گر گوہند گر گوہند وچ ملائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سچ سوامی سدا اتیت، ریت اپنی اک پرگٹایا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت اراج سنگھ دے گرہ جموں ☆

دوس رین گھڑی پل کہے ویکھیا کھیل ہر دا، جو ہر ہر دے رہیا سائیآ۔ دُئی دویت بھرم بھلیکھا کوڑی کرپا چکے پردہ، ست دھرم اک جنایا۔ جن بھگتاں اندر منزل پوڑے اوس چڑھدا، نرگن نرور نرکار اپنا پھیرا پائیآ۔ جگت دوارے پار کردا، نو نو واسنا دے مٹائیآ۔ پریم پیار بنا کے بردا، بندگی ساچی دے سمجھائیآ۔ بھو کھلا کے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ دے وڈیائیآ۔ راگ سنا کے اگئی انحد دا، دُهن آتمک دے جنایا۔ امرت جھرنا نچھر دھاروں ہر کرپا جھردا، کول نا بھی دے اٹائیآ۔ کر پرکاش جوت سرُوپ نران نر دا، اندھ اندھیر رہیا گوائیا۔ ست ستوادی شبد انادی ڈھولا پڑھدا، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ دھرم دوارے اکو کھڑدا، مندر مٹھ شو دوالے سوہا پائیآ۔ آتم پر ماتم ہو کے وردا، کنت کننوبل سچا شہنشاہیا۔ جنم کرم پورب لیکھا پچھے کوئی نہ چھڈدا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ملائیآ۔ گھڑی دوس پل رین کہے سوہنی پر بھات، جن بھگتاں ملے وڈیائیآ۔ ابناشی کرتا پت پر میثور امرت بوند دیوے سوانت، ساچی دھار اک دکھائیآ۔ باطن ہو کے کرے بات، ظاہر کل لئے پرگٹائیآ۔ آتم سیجا دس کے کھاٹ، آسن سنگھاسن سوہنا دے دکھائیآ۔ گرہ مندر کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ نرگن جوت کر پرکاش، دیا باقی کملا پاتی اکو ڈگمگایا۔ سمر تھ پُرکھ سدا سہائی انا تھاں ناتھ، دین

دِیال دیا کمانیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن بانی کھانی جس دی گاؤندی گاتھ، رسنا جہوا مٹی دند صفت صلاحیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر مندے تریلوکی ناتھ، لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں اُتبیج سیتیج اپنی دھار چلایا۔ سو آتم پر ماتم پاربرہم برہم دیوے ساتھ، لیش چیو جگدیش اپنا سنگ نبھایا۔ نج نیز لوچن نین گھر سوامی ٹھا کر نظری آئے ساکھیات، سوچھ سروپی اپنا روپ دئے جنایا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا دیوے وڈیائی وچ لوک مات، دھرنی دھرت دھول خوشی دکھایا۔ نام امولک کایا گوک پاوے سچ سوغات، انڈ ٹھری دست اگئی آپ جھولی پانیا۔ بھگت سہیلے گرو گُر چیلے بنا کے اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش چارے ورنان کھوج کھوجایا۔ اٹھاراں برن کھولنہارا تاک، اولہا پردہ دئے اٹھایا۔ سرب جیاں دا خالق مالک بن کے آپ، پرتاپ ساچا دئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا سچی سرنایا۔ گھڑی پل کہن اسان ویکھیا پرتپال، پت پر میثور نظری آیا۔ زرگن نور جوتی جلوہ بے مثال، مقامے حق لاشریک سچھنڈ نواسی سو بھا پانیا۔ جس دا حکم آد جگاد، جگ چوکڑی وشن برہما شو کرے خبردار، لوک پر لوک سچا ناد جنایا۔ جو ترے گن مایا پنچ تت پر کرتی دیونہار بھنڈار، چارے کھانی چارے بانی لکھ چوراسی اپنی ونڈ ونڈایا۔ سو زرگن سرگن کھیل کرے سنسار، سرشی دا کرتا درشی ایشی اپنا روپ جنایا۔ نت نوت کر کر ہت سبجگ تریتا دواپر کلجگ بھگتاں کرے پیار، بھگت ادھاری اچھل چھل اپنی کھیل کھلایا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں زمیں اسماناں پاونہارا سار، برہمنڈ کھنڈ ویکھے چائیں چانیا۔ نام ندھان سری بھگوان بولنہارا جیکار، ڈھر دا ڈھولا آپ پرگٹایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی وسنہارا دھام نیار، ست دوارے اک اکلّا سو بھا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ گھڑی پل کہن اسیں ویکھیا پاربرہم، پت پر میثور نظری آیا۔ جومات گر بھ نہ پئے جم، بال بردھ نہ روپ وٹایا۔ نہ کوئی ترشنا نہ کوئی طم، راجس ساتک تانس کھیل نہ کوئے پرگٹایا۔ نرکار نرکار آپے جانے اپنا کم، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں بیڑا رہیا بٹھ، سنت سہیلے پار کرائیا۔ لیکھا جانہارا کایا ماٹی پنچ تت تن، بدھ مت من آپے کھوج کھوجایا۔ گر لکھ سہیلے اپنا راگ سنائے اگئی کن، ڈھر داناد اک وجایا۔ ہر جن بنا کے سچے جن، جیون جگت دئے درڑایا۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا بھانڈا بھرم بھو دیوے بھن، آسا ترشنا مایا ممتا موہ چکانیا۔ مانس جنم بیڑا دیوے بٹھ، لکھ چوراسی جم کی پھاسی لیکھا دئے

مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ کرتا ہوئے سہائیآ۔ گھڑی پل کہن ویکھیا سَنگَر صاحب سچا، ابناشی کرتا نظری آئیآ۔ پیر پیغمبر جس دا ج کردے وچ کعبے مکہ، جُجریاں وچ دھیان لگائیآ۔ جس دے نام دے ٹل وجدے شودوالے مندر مٹھاں، گھنگھور رہے پائیآ۔ جس دا لیکھ لکھیا شاستر سمرت وید پُراناں وچ گرنتھا، انجیل قرآناں دین گواہیآ۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں بناونہارا سب دی بنتا، گھڑن بھنہنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ جو ویس وٹائے نرگن سرگن جُگا جُگنتا، راما کرشنا عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند پھیرا پائیآ۔ سو صاحب سوامی لکھ چوراسی ساچا کنتا، مالک دُھر دا نظری آئیآ۔ کھجک ویکھے کھیل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ گھڑی پل کہن اوس دا وجے نام گھڑیال، دو جہاناں رہیا بھوئیآ۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھ سچّی دھرم سال، دُھر دا حکم اک سنائیآ۔ بھوپت بھوپ بن راج راجان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو کروڈ تیتپسا سُرپت اند دیونہار گیان، بودھ اگادھ کرنہار پڑھائیآ۔ سَنجک تریتا دواپر کھجک جس کھیلیا کھیل مہان، خلق دا مالک پرتپالک ہو کے سیو کمائیآ۔ سو صاحب سَنگَر اگم اگم لیکھا جانے دو جہان، دوئے دوئے دھار ہر نرنکار نرگن سرگن اپنا حکم ورتائیآ۔ بھگت وچھل سنت سہیلا گرکھ میت گر سکھاں جائے تار، تارنہار دیونہار سچّی وڈیائیآ۔ جس دا لیکھا کوئی سمجھ نہ سکے سدا جُگ چار، جُگ چوکڑی کرن پکار، برکھ ماس ہاہاکار دوس رین رہے گر لائیآ۔ گھڑی پل کہن اساں ویکھیا اوہ نرنکار، جو چھن بھنگر رہیا تار، بھینکر روپ نہ کوئے دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا چُکائیآ۔ پردہ اوہلا چُکاون آئیآ، ہر کرتا گہر گبھیر۔ بھگت سہیلا اٹھاون آئیآ، دُور دُراڈا بینڈا چیر۔ جُگ جنم وچھڑے میل ملاون آئیآ، آتم پر ماتم دیوے دھیر۔ ساچے مندر کایا اندر کھلاون آئیآ، پوڑے چاڑھ کے ڈنڈے اخیر۔ شبد انادی ناد سناون آئیآ، دُھر دھامی گائے اپنا گیت۔ ہنس کاگ بناون آئیآ، بھيو چُکائے اوچ نیچ۔ راو رنک راہ پاون آئیآ، لیکھا جانے ہست کیٹ۔ ساچا مارگ اک درساون آئیآ، تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی سانجھی ریت۔ سوہنگ ڈھولا پڑھاون آئیآ، ترے گن دکھرا سچکھنڈ نو اسی اتیت۔ جن بھگتاں ہو لا بھار کراون آئیآ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ حدیث۔ گھڑی پل کہے ویکھیا چک کے پلک، اپنا دھیان لگائیآ۔ مالک آئیآ خالق خلق، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیآ۔ نور تک کے اُتے فلک، فیصلہ دتا جنائیآ۔ ایس پر بھونال کیا کوئی کرے حسد، لاثانی داثانی شریک روپ نہ کوئے دھرائیآ۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ گھڑی پل کہن پر بھو ویکھیا بھگت ادھاری، ہر جن ساچے رہیا وڈیانیا۔ سچ پریتی چرن داری، چرن کول بخشے اک سرنا نیا۔ ست سنتو کھ دھیرج دیوے جگت وچاری، نام نُماری اک چڑھانیا۔ آتم پر ماتم گھر سجن لاوے یاری، یارانہ اکو توڑ نبھانیا۔ بھگت سہیلا ٹھانڈا سیتا پھرے پچھے اکاڑی، اندر باہر گپت ظاہر اپنی کار کمانیا۔ جن بھگتاں دے لیکھے لا کے چار پہر دی جگت دہاڑی، جگت اُجاڑیں پندھ مکانیا۔ سچ بھگتی دی کر کے کاری، کرم کریا دوویں ویکھ وکھانیا۔ سچ دھرم دا بن وپاری، گھر گھر ونج رہیا جنانیا۔ ملو میل جوت نرنکاری، جس دی ہووے نہ کدے جدانیا۔ صاحب سنگر جاؤ بلہاری، جو بڈھے بالیاں رہیا ترانیا۔ جگ چو کڑی پچھوں جن بھگتاں دی آئی واری، وارتا سب دی رہیا ڈھرانیا۔ ست دھرم دی سچ بھلو اڑی، ہر سجن بوٹے آپ لگانیا۔ اپنے شبد دی کر کے واڑی، ٹھگاں چوراں یاراں کولوں لئے بچانیا۔ انتر آتم ساچے نام دی دے کے نُماری، خد اپنا رنگ چڑھانیا۔ گر نکھاں نال نہ کرے غداری، گدا گر ہو کے گھر گھر سیو کمانیا۔ سچ پچھو تہاڑی آتما نال پریت لگی ہماڑی، ہم تم اکو روپ سامانیا۔ ایہہ گر نکھ سب توں سوہنی بن گئی لاڑی، پُرکھ اکال جو بن وندا لاڑا اک پرنا نیا۔ اوہناں جنیاں دی آگئی واری، جنہاں دی جنیندی مائی سو بھا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی تیج رہیا سواری، شاہ اسواری اپنا پھیرا پانیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت استسنگ بھون جموں ★

اوم اوم روم روم کرے پکار، ساڈھے تن کروڑ رہیا جس گانیا۔ وشو روپ سرب سنسار، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانو اکو نظری آنیا۔ انتر آتم کر کے ویکھو وچار، پردہ ڈٹی دوت اٹھانیا۔ سب دا متر پیارا میت ایکا اینکار، جس دی سچی شہنشاہیا۔ لاشریک پروردگار، نور نورانہ نظری آنیا۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا مایا ممتا کرو خوار، ہنگ برہم گرہ مندر ویکھ وکھانیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی کھیلے کھیل اگم اپار، سبجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھانیا۔ سو صدی ییسویں شبد سندیشہ دیوے دو جہان، برہنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال اپنا حکم سنانیا۔ ہندو سکھ عیسائی مسلمان بودھی سارے کرو پیار، دو جا کوئے نظر کسے نہ آنیا۔ چار

ورناں اک ادھار، کھتری براہمن شوڈر ویش ساچا نام اک دھیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نوں جگ دی نوں دھار، سنتن سنگ گڑمائیا۔ آتم پر ماتم دے پیار، نج نین سرب جنایا۔ روم روم کہے سُنو میرا اک گیت، جیواں جنتاں دیاں جنایا۔ کایا کعبہ ویکھو سچ مسیت، حُجرہ حق اک کھلایا۔ مندر شوڈوالے مٹھ سدا اتیت، پُرکھ ابناشی بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جسدا جھگڑا نہ کوئی اوچ نیچ، ذات پات نظر کوئے نہ آئی۔ ست بھگوان سب نال کرے پریت، غریب نمائیاں اپنی گود اٹھایا۔ لیکھ مُکاوے ہست کیٹ، شاہ سلطاناں راج راجاناں اکو گھر درسایا۔ صدی اخیر رہی بیت، نو نو چار چاروں کُنٹ رہیا گُرا لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ روم روم کہے سُنو جگ سجن، میں سب نوں دیاں سُنایا۔ آتم پر ماتم کایا مندر اندر ساچے تیرتھ کرو مجن، دُرمت میل رہن کوئے نہ پائیا۔ گرہ مندر شبد انادی دُهن آتم وجن، انحد اپنا راگ سُنایا۔ آتم جوت پر ماتم وچ ہو جاؤ مگن، دوجی حرص ہوس رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریت اک درسایا۔ روم روم کہے سرشٹ سبائی اکٹھا کرنا جگ، چاروں کُنٹ اک سندیش سُنایا۔ نو کھنڈ پر تھمی جو گھر گھر لگی اک، دئی دویت رہی تپائیا۔ تنہاں کارن سنت سہیلے مل مل کرن اکٹھ، سنگٹھن اک رہے بنایا۔ سب دے اندر پرگٹ کرنی برہم مت، کوڑی کریا دینی کڈھائیا۔ دین مذہب دے جھگڑے پچھے کوئی نہ اُبلے رت، ہاہاکار نہ کوئے لوکایا۔ سب نے اپنے اشٹ دیو دا گاؤنا جس، اوم کرشن آد شکت چتر بھج عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند دھیان لگایا۔ سب تو اتم سریشٹ مترو اپنا من کر لو وس، جھگڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ گیتا گیان اٹھاراں دھیائے رہی دس، بن پر ماتم سری بھگوان دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اک دوجے نوں ملو ہس ہس، ذات پات لیکھا دینا مُکائیا۔ جے سنتاں دے سُن کے بچن تہاڈی اندروں گھل جائے اکھ، پرتکھ تہانوں نظر آوے گوسانیا۔ پھیر پریم پیار دا تہانوں مل جائے حق، حقیقت تہاڈی دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اک لگایا۔ ساچا مارگ لگوں گے سادھ، سنت بھگت اکٹھے ہو کے دین جنایا۔ کھجگ کوڑی کریا بدل دینا رواج، لوک مات رہن نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی دا بننا اک سماج، دھرم اکو دے درڑایا۔ سری بھگوان دے سارے بنو محتاج، دوجی لوڑ رہے نہ رایا۔ اپنے کایا مندر اندر شبد اگئی سُنوناد، جو دوس رین کرے شنوایا۔ ساچے سنتاں نال مل کے انتر اپنی جوت کرو پرکاش، اندھ اندھیرا لو گواہیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابيدا دے کھلایا۔ روم روم کہے میں کی ویکھیا اندر انت، ست سچ دیاں سمجھایا۔ اوہ جھگڑا چھڈ کے کوڑا جنت، جیون اپنا گئے بدلایا۔ ناتا جوڑ کے نہر کنت، گھر سجن رہے ملایا۔ آتم پر ماتم گا کے چھنت، سوہنگ رُپ سمایا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، کوڑی کریا دتی تجایا۔ کھتری براہمن شودر ویش بن جاؤ سارے اکو پنگت، سنگت اکو اک دکھایا۔ لیکھا چک جائے جیرج انڈج، اُتسج سیتج لہنا دے مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دامالک اک اکھوایا۔ روم روم کہے میں تکیا پروردگار، جلوہ گر نورِ الہیا۔ مقامے حق و سیا سانجھیا، توفیق اپنے ہتھ رکھایا۔ پیر پیغمبر جس دا کردے گئے اظہار، کلمیاں وچ صفت صلاحیا۔ سو چوڈاں لوک چوڈاں طبق ویکھنہار، زمیں اسماناں کھوج کھوجایا۔ ساچا اسم اعظم دے ام اپار، نوری جلوہ کر رُشنایا۔ مانوتا دا اک ادھار، مانس اکو رنگ رنگایا۔ کوڑا جھگڑا پھڈو وچ سنسار، ساچی سکھیا اکو جھولی لو پایا۔ کایا تئاں اندر ایکا جوت نور اک اجیار، ایکا آتم ایکا پریم نظری آیا۔ جے سارے اپنے اندر اپنا آپ لو سوچ وچار، پھیر سمجھ ساریاں نوں چھیتی جاوے آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ کایا دا روم روم کہے میں دساں ایکا آہستہ، ہوئی ہوئی دیاں جنایا۔ پورن سنتاں پر بھ دا اندروں ویکھیا رستہ، سور پیر بن کے ساریاں نوں رستے دین لگایا۔ پر بھ دا نام ساری دُنیا وچوں سب توں ستا، جے کوئی دیونہارا داتا انمنگی دولت جھولی پایا۔ اوہ کایا گھڑی دا پھول دیوے بستہ، نہر اکھڑ وچوں اکھڑ دیوے پر گٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیایا۔ روم روم کہے میں ویکھیا وشومار کے جھات، ویلا وقت دھیان لگایا۔ لوک مات وچ رہن نہیں دینی اندھیری رات، سنجگ ساچا چند دینا چکایا۔ چار ورنناں دا بننا اکو نات، پریم پریتی جوڑ جڑایا۔ سارے اپنے اندر ویکھو بیٹھا اک اکانت، پت پر میشور بے پرواہیا۔ جے اوس دا امرت پی لو بوند سوانت، جو نجرنا رہیا جھرایا۔ پھیر تئیں آپے مل کے اک دُجے دا دے دیو ساتھ، جھگڑا رہن کوئے نہ پایا۔ لیکھا مک جائے کوڑی ذات، آتم پر ماتم اکو نظری آیا۔ بھاگاں بھریا نوں سمت دا آون والا وساکھ، جس وساکھ دے وچ جموں لئے وڈیایا۔ سنتاں دا درشن نالے پر بھو ہووے ساکیات، سنتاں دامالک ساہمنے نظری آیا۔ پھیر خوشی دے نال جتنی چاہو بچھ لو اوس توں بات، گھر بیٹھیاں دے سمجھایا۔ جس دے کول بھوکھت واک، پردہ اوہلا دے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، روم روم آپے ویکھ

و کھائیا۔ روم روم کہے دین مذہب دا چھڈ دیو جھگڑا، کوڑی کریا دیو مٹائیا۔ ہن مارگ ویکھو اگلا، جو سنت سچن رہے دکھائیا۔ منس ہو کے کوئی نہ بنے پگلا، بورا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جیہڑے پھر دے رہے وچ جنگلا، جنم جنم دھونیاں تائیا۔ اوہ پر بھ نال مل کے سر شٹی دالاہ دیو پردہ اندھلا، سچ سچ دیاں سنائیا۔ رل مل کے سارے اک سٹیج تے گاؤ چار منگلا، گھر گھر وجے نام ودھائیا۔ ہر کے نام بنا جن بھگتو کوئی نہیں سگلا، سب دے اندر دست دتی ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا اھم اک سنائیا۔ روم روم کہے میں وشو دا کھولنا پردہ، پوشیدہ راز دینا جنائیا۔ جو جیو جنت برہوں اگنی وچ سڑدا، تیاں نال تہ رہے ٹکرائیا۔ پتہ اوہناں کوئی نہیں اپنے گھر دا، جس منزل اُتے بن سنتاں کوئی نہیں چڑھدا، ستگر نے کرپا کر کے غریب نہانے اوتھے دینے چڑھائیا۔ بے شک سکول مکتب پاٹھشالا وچ جیو جنت پڑھدا، پر آتم و دیا بن پورے سنتاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس دوارے اگے آتم دا سوامی پر ماتم کھڑدا، سوچھ سروپی درس دکھائیا۔ اوتھے جھگڑا رہے نہ کوئی نار مرد دا، ساتک ست دے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل اک دکھائیا۔ روم روم کہے سُن کے بچن نہ جانا بھل، گھر دے دھندیاں وچ وقت نہ کوئے گوائیا۔ سمت چڑھیا انمل، جس نوں اکال پُرکھ شہنشاہ دتی وڈیائیا۔ گرگھو ہر جنو ساچے بھگتو سہنجنی مات لوک دی بھلوڑی دے بن جاؤ اوہ بھل، جنہاں دے وچوں سنگندھ اکو نظری آئیا۔ تسیں سارے سری بھگوان دی گل، گل دا مالک پروردگار ساچا شہنشاہیا۔ ویکھو کوڑی کھیل وچ نہ جانیوڑل، آپ اپنا جگت بھلائی۔ اگے ست دھرم دا پینا مل، جوٹھ جھوٹھ کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ روم روم کہے میری سُن لو عرض، آرزو اک دیاں جنائیا۔ اوم اوم کہنا سب دا فرض، وشن برہما شو ایہو راگ الائی۔ آتم پر ماتم دی ساچی طرز، ثریا دھار جنائیا۔ ایہہ سب توں دکھرا نرالا چلن جگ دے اسپرج، اچرج لپلا ہر جو آپ کرائیا۔ دین مذہب دی چھری کسے اُتے چلے کوئی نہ کرد، منشاں تانہی منس ذبح نہ کوئے کرائیا۔ جے تہاڈے اندر پریم پیار دی پرگٹ ہو جائے درد، چار گنت اکو رنگ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے گھلائی۔ روم روم کہے میری سچ ارداس، پنجاں تیاں والیو تہانوں دیاں جنائیا۔ اپنا ویکھو ہڈ ناڑی ماس، پنجر سوہنا دتا جنائیا۔ جس دے اندر دست رکھی خاص، اڈول اڈل ٹکائیا۔ امرت پیالہ نچھر کول نا بھی بھریا گلاس، سوہنا رنگ رنگائیا۔ انحد شبد وجے دن

رات، اٹھے پہر کرے شنوائیا۔ نرگن جوت تہاڈے کایا مندر پرکاش، نورو نور نظری آئیآ۔ جس نالوں وچھڑے اوسے دا بنا لو ساتھ، سرشٹ سبائی تہاڈی سنگی نظری آئیآ۔ کلج کوڑی کریا دا چھڈ دیو کنارہ تاٹ، سچ سروور لینا نہائیآ۔ سچ سندیشہ سُننا اگئی گاتھ، جو نہکرمی آپ سُنائیآ۔ سچ بچھو آد جگاد جگ چوکڑی سرب سرشٹ دا پُرکھ اکال اِکو مائی باپ، اوسے دے پتر دھیاں جیو جنت نظری آئیآ۔

☆ ۷ چیت شہنشاہی سمت اچیل سنگھ دے گرہ جموں ☆

بُھل کہے حکم جناب، جناب عالی دتا سُنائیآ۔ واحد پروردگار میرا کرنا آداب، سجدہ سیس نوائیا۔ میرا لیکھا ہتھ اوس احباب، جو محبوبُ محبت بے پرواہیا۔ جس دا پن ملے صواب، رحمت جھولی پائیآ۔ پاتشاہاں دا پاتشاہ نظری آئے نواب، واحد لاشریک نور خدائیآ۔ گھر دکھائے کایا کعبے دو دوآب، آب حیات کھ چوائیا۔ بُھل کہے میرا سُنیہہڑا لے کے جانا واپسی جواب، سندیشہ حقیقت وچوں سُنائیآ۔ بُھل کہے میرے اندر اگئی خوشبو، خوشنودی سب نوں دیاں جنائیآ۔ میں پاک کر دیاں بُت تے رُوح، جو میرے گوسائیں دی بھیٹ چڑھائیآ۔ اِکے نال کر کے رجوہ، رُچی ساچی دیاں بنائیآ۔ جس محبت دے مالک نال میں جاواں چھوہ، اوہ خلق دا خالق نظری آئیآ۔ اوہ محمد دا نور ہو بہو، جلوہ گر نظری آئیآ۔ خوشی ویکھ کے ہووے لوں لوں، اندروں ضمیر دیوے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا انتر انتر کھوج کھوجائیآ۔ بُھل کہے میں بُھلیا بھلوآڑی، گلشن دتا مہکائیآ۔ صدی چودھویں میری آگئی واری، پت تہنی نالوں جدا دتا کرائیا۔ مستی وچ مستانے میرے نال لائی یاری، اپنے یار داراہ تکائیآ۔ سچ محبت دی اِک نُماری، سوہنی دتی پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قیمت آپے پائیآ۔ بُھل کہے کی میتوں کسے ہتھ پھڑایا مُرشد، مشیر دتا جنائیآ۔ سوہنی ملدی فرصت، ملایا بے پرواہیا۔ میرے اندر نہ رہی غُربت، چکی مان وڈیائیآ۔ - - - - بُھل کہے میرے رحمان، رحمت دے کمائیآ۔ صدق صبوری دادے ایمان، نُجرہ حق دے دکھائیآ۔ جتھے جھلدا اِک نشان، مُرشد بیٹھا شہنشاہیا۔ اِکو کلمہ تے اِکو کلام، اِکو حرف رہیا پڑھائیآ۔ اُس دے نظر نہ آوندے کسے عنوان، ثابت صورت نہ کونے جنائیآ۔

بُھل کہے جے مُرید و مُرشد دی تہانوں آ جاوے پہچان، پھر مُشکل اور نہ کوئے رکھائیا۔ جو ساریاں غنچیاں دا باغبان، انساناں دا اصلی مالک نظری آئیا۔ اوہ پھر دا نہیں وچ عوام، عام خاص بھجے نہ واہو داہیا۔ جس دے نال اُس دا ہووے کام، اوسے نوں لیا بلائیا۔ ساچا دیوے پیغام، حضرت کرے پڑھائیا۔ مقامے حق دا امام، عملوں والی دیکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ بُھل کہے میں دیکھیا اندر اک حُجرہ، کایا کعبے سو بھاپائیا۔ جتھے پروردگار دا مُجرا، مُرید مُرشد دوویں نچ نچ خوشی منائیا۔ بُھل کہے میری بنیاد دا کسے نہیں دیکھیا شجرہ، میرا مول نہ کوئے سمجھائیا۔ جس ویلے محمد دی رُوح نوں محبوب دا لگنا سی سگنا، اگلا پردہ دتا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ بُھل کہے میری دیکھو پتی، پنکھڑی اپنا حال سنائیا۔ جس لوک مات چوڑاں طبق سب دی اٹھ پرکھ لئی، پر تکھ بے پرواہیا۔ اوسے دی آس رکھ لئی، جو مل کے خوشی منائیا۔ -- --

- دل میں تھا ایک ایسا احساس، آٹھ رہی تڑپائیا۔ اوس محبوب دے جاواں پاس، جو مُجبت دا مالک نظری آئیا۔ میری پوری کردے خواہش، خاص اپنا رنگ چڑھائیا۔ میرا نفس نہ ہووے اُداس، ہوس دے بُجھائیا۔ جس طرح میں اوس دی بھینٹا کرنا بُھل گُلاب، گُلاب دا آب میرے اندر چوایا۔ میرا قیامت دا مک جائے حساب، ضمانت دے کے بری کرائیا۔ اوس پیغمبر نوں سجدہ کراں آداب، اسلام علیکم دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلمہ اِکو دے پڑھائیا۔ بُھل کہے میتوں رکھیا توڑ، سچ مُجبت اک رکھائیا۔ میں کہا میتوں وی اوس دی لوڑ، جیسہڑا وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ دوہاں مل کے نکیا غور، چاروں کُنٹ اٹھ کھلائیا۔ سانوں نظری آیا ہور، اور کا اورا رُپ وٹائیا۔ جس دے ہتھ سب دی ڈور، تندی تند بندھائیا۔ دوویں چل کے آگئے کول، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ اوہ انتولے تولے اپنے تول، کنڈے سچ اُٹھائیا۔ کایا قبر صبر پردہ دیوے کھول، چشم دید نظری آئیا۔ بُھل کہے حکم تھا ایک، مالک اِکو نظری آئیا۔ جس نوں ایہہ اگھاں نہیں سکدیاں دیکھ، کایا کعبے وچوں نظری آئیا۔ جس دا تیس بتیس قرآن وچ لکھیا لیکھ، مجید دتی وڈیائیا۔ اوسے دی وستو اوسے دی بھیت، اِکو دے اگے دتا اُٹھائیا۔ جس نوں سجدے کردے ملا شیخ، مسانک نغمیاں وچ گائیا۔ کائنات کلمے والی دیونہارا ٹیک، عنایت اپنی آپ جھولی پائیا۔ جس دی سچ شرع دی سچ شرائط، شریعت دے دکھائیا۔ جس دی مقامے حق آرامگاہ رہیائش، نور نورانہ نظری آئیا۔ بُھل کہے درویش اِس دی سُن لے

ہدایت، حضرت ہو کے رہیا سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ بھل کہے میری اچھی کسم، قسمت نال قسمت دیاں بد لایا۔
 جنہاں نوں پروردگار دا ساچا مل گیا اسم، سو اسم اعظم وچ اپنا ڈیرہ لایا۔ درس کر کے چشم، دید خوشی منانیا۔ میں کھا کے کہاں قسم، پروردگار اکو نور
 خدایا۔ جس دا وجود نہیں کوئی جسم، مائی خاک گور نہ ڈیرہ لایا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت الال چند دے گرہ جوں ★

ست چیت کہے میری آگئی متی، متر پیارے دیاں ملانیا۔ دھن بھاگ صاحب سنگر کھولن لگا چٹھی، گوبند اپنا پردہ لاہیا۔ جیسہڑی بن قلم شاہی لکھی،
 حرفاں وچ نہ کوئے سمجھانیا۔ اُس دا لیکھا پر م پُرکھ ست دھرم پرگٹاؤنی ساچی سکھی، چار ورن سرناہیا۔ جنہاں دے درس پاؤن آؤنا سپت رکھی، اپنا پندھ
 مکانیا۔ اوہ دو اک دی مل کے زرگن سرگن ہونی اگی، ایکنکار جوڑ جڑانیا۔ جگ نیز لوچن نین کسے نہ دسی، سچ دوارے دے سمجھانیا۔ سرشٹ سبائی کوڑی کر
 کے بھگی، امیوں رس اپنا دے چوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اک لگانیا۔ ست چیت کہے میں ہو کے آیا ست، ست دھرم دیاں
 جنانیا۔ جن بھگتو کھول کے ویکھو آکھ، پردہ دئی اٹھانیا۔ جوت سرُپ ہر پر تکھ، زور نظر آئی۔ نام ندھان گاؤ گاتھ، ساچی کرو پڑھانیا۔ اوچ نیچ بن کے
 اک جماعت، ساچا مندر دینا سہانیا۔ انتر آتم پوری کر لو خواہش، چنتا چکھا دے گوانیا۔ سچ دوارے کرنہار نواس، بھومکا بھومی دے وڈیانیا۔ سچ بینی سنن آیا
 ارداس، آس پاس ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دنی دامالک ویکھ دکھانیا۔ ست چیت کہے میں ست ستواد، ست سچ دیاں
 درڈانیا۔ میرا لیکھا آد جگاد، جگ چوکڑی نہ کوئے مکانیا۔ لوک مات چڑھیا خاص، خصوصیت اپنی نال لیانیا۔ ہر جن ہووے نہ کوئے اداس، دیناں انا تھاں بخشے
 اک سرناہیا۔ پر م پُرکھ جن بھگتاں کر نواس، استھان اکو دے سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ ست چیت کہے میں
 ویکھی ست تصویر، پُرکھ اکال دتی جنانیا۔ جس دے اندر شاہ حقیر، بیٹھے ڈیرے لایا۔ درویش منگتے فقیر، جھولی رہے دکھانیا۔ جھکدے پیغمبر پیر، گر اوتار

سپس نواپا۔ بھگت سہیلے پینڈے چیر، بیٹھے پندھ مکاٹیا۔ بن ویراگی نیتز دہاون نیر، جلدھارا روپ وٹاٹیا۔ نام کھنڈا پھڑ شمشیر، جودھے روپ اپنا بھیکھ بدلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ ست چیت کہے میں سمجھیا ست، ست پرکھ نرنجن اکو نظری آٹیا۔ جس دامارگ نرالا سب توں وکھ، وکھری کار کماٹیا۔ جن بھگتاں کھول کے اٹھ، اپنا درس دتا کراٹیا۔ کوڑی کرپا توں پچھے ہٹ، بیٹھا کھ بھوٹیا۔ سرب کلا ہو سمرتھ، اچرج لیلآ آپ رچاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ ست چیت کہے سچ جانیا ایک، اینکار نظری آٹیا۔ جس دی ساچی لے کے ٹیک، گرکھاں جوڑ جڑاٹیا۔ اندر باہر کر بیک، بیسی دے سمجھائیا۔ پرکھ اکال اکو ٹیک، رگھناتھ ہوئے سہاٹیا۔ ویکھو چل کے اپنا دیس، جو سہنجننا سو بھا پائیا۔ ہر سرنائی لینا کھید، اپنی خوشی نال ملاٹیا۔ جس ٹھانوں دتا بھیج، سو ویکھن آیا چائیں چائیا۔ تیس سوار کے رکھو سچ، آتم انتر آسن لائیا۔ اوہ جوتی جلوہ کر کے تیج، اندھ اندھیرا دے مٹاٹیا۔ آتم پر ماتم ہو کے لئے ویکھ، نج نیتز لوچن میل ملاٹیا۔ سب دامالک بن کے اک نریش، دھر دا حکم دے درڑاٹیا۔ ست دھرم جس دے دوارے ہو یا بھیت، آپ اپنا گیا چکاٹیا۔ سو سخا سہیلا اک اکیلا بن کے کھیوٹ کھیٹ، کھٹیا اتے بہہ کے رہیا تراٹیا۔ جس نوں لہجھدے دیوی دیوت نیت نیت، نیناں نین اٹھائیا۔ سو پرکھ اکالا دین دیا لا بھاگ لگا ونہارا سپتم چیت، گرکھ چاترک بلا وندیاں ترکھا رہیا بھجھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگنی کھیل کرے اچانک اچیت، اچبھا کر دے جگت لوکاٹیا۔

۵۲۰

۵۲۰

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت اشورام دے گرہ جیوڑیاں ضلع جموں ★

ست دوس کہے پر بھ آیا بھاگیا، بھگوان اپنا پھیرا پائیا۔ گرکھ سہیلا ورا لوک مات جاگیا، جس جاگرت جوت کری رشناٹیا۔ سچ سرنائی اکیو لاگیا، پر بھ ٹھا کر اوٹ تکاٹیا۔ جنم کرم دُرمت میل دھویا داغیا، پت پت پت روپ وٹاٹیا۔ انتر نام ساچا ملیا راگیا، دھر دا ڈھولا گاٹیا۔ سچ سچ ہو یا وسادیا، اپنا آپ گواٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنا رنگ وکھائیا۔ ست کہے میری آئی واری، ہر سنگر دیا کماٹیا۔ جگ چوکڑی چکنی خواری، کرپا کوڑی تچاٹیا۔

مُٹمکھاں نالوں ٹٹی یاری، ہر بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ سجن سہیلا ملیا اینکاری، اکل کل دھاری نظری آئی۔ جس دا حکم چلے جگ چاری، سنجک تریتا دواپر کھجک آپ منائیا۔ سیوا کردے گر اوتاری، پیر پیغمبر بھجن واہو داہیا۔ سو کرپا کرے اپر اپاری، اپر پرا اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت سہیلے رہیا اُبھاری، نرگن ہو کے سرگن آپ جگائیا۔ شبد انادی بن لکھاری، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ست کہے میں دیکھن آیا ست سنتو کھ، لوک مات اپنا پھیرا پائیا۔ پندھ مُکا کے چوواں لوک، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ بھگت بھگوان دی دیکھی موع، مُرید مُرشد اکو رنگ سمائیا۔ اک دُوبے دی کر کے کھوج، گھر گھر وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ اگے پچھے دی مکی سوچ، آون جاون پندھ رہیا نہ رائیا۔ دُھر درگاہی پڑھ سلوک، اک دُوبے نوں رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ ست کہے میں دیکھن آیامات، نرگن کی کی کھیل کھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دے کے گئے سوغات، کس بدھ دیکھے تھاوں تھانیا۔ ورن برن جو بنی جماعت، چار کُنٹ ونڈ ونڈائیا۔ دین مذہب جو گاؤندے گاتھ، رسنا کرن پڑھائیا۔ پاندھے تلک لگاؤندے جو مستک ماتھ، ترسول روپ وٹائیا۔ مُلا شیخ جو پڑھن نماز، ویلے وقت پنج سہائیا۔ گر نتھی پننتھی جو کرن ارداس، بننتی جگت جنائیا۔ پردہ لاه کے سب دا دیکھے کھیل تماش، نو آہو کے سوانگ ورتائیا۔ جاں تکیا ساچی وست کسے نہ پاس، خالی بیٹھے رہے گر لائیا۔ کرپا کر کے پُرکھ ابناش، جن بھگتاں دتی وڈیائیا۔ ساچا نام سچی کرامات، جھولی اکو وار بھرائیا۔ ہر جن پیاریو، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گاؤنی گاتھ، پر تھی آکاش تہاڈا لیکھا رہے نہ رائیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ا جھنڈورام دے گرہ جوڑیا ضلع جموں ★

ست چیت کہے پر بھ کرپا دھار، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ بھگت سہیلے ساچے تار، ادھ واٹے رہن کوئے نہ پائیا۔ پھڑ پھڑ باہوں لا دے پار، دُھر دے مالک سیوا سچ کمائیا۔ اوہناں دا لیکھا رہے نہ کوئی وچ سنسار، جو پُرکھ ابناشی تیرا درشن پائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی گیڑا دے نوار، جم کی پھاسی دے کٹائیا۔ جگ چوکڑی پچھوں تیرا ایہو وڈا پراپکار، بن بھگتیسوں پار لنگھائیا۔ ویکھ وکھانے سرجنہار، سمرتھ پُرکھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ہر جن ساچے گلے لگائیا۔ ستّ چیت کہے تیرے ہتھ وڈیائی، وڈ وڈا نظری آئیآ۔ نرگن ہو کے بنیا پاندھی راہی، نرور اپنا پھیرا پائیآ۔ مارگ چلدیاں گرگھ سجنّ جاترائی، تارنہارے تیری اوٹ تکائیآ۔ تیری قیمت لگے نہ رائی، رعایت نال سب دے لیکھے دے چکائیآ۔ دوجے اوٹ رہے نہ رائی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دے جنائیآ۔ ستّ چیت کہے میری منگ آخیری، در ٹھانڈے آپ رکھائیآ۔ جس نوں پر بھو کہندے مل گیا تقدیری، اوہ ویلا وقت دے گواہیا۔ گرگھیں انتر آتم دے جادھیری، ستّ سنتو کہ اک سمجھائیآ۔ جو انتر انتر لگی پیڑی، اُس دا دکھ دے مٹائیآ۔ تیرے ہتھ شہنشاہی وزیری، حقیری تیرے چرناں بیٹھاں بیٹھی سپس نوئیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل بے نظیری، مہر نظر نال بیڑے لئے چڑھائیآ۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت اتج بھان دے گرہ شیخ سر ضلع جموں ★

پر بھ پریت کہے میں ہن نہیں ٹٹنا، ٹوٹے ٹوٹے ہو کے اپنا آپ بھیٹ چڑھائیآ۔ کوڑے وچھوڑے والا بوٹا پٹنا، جن بھگتاں اندر رہن کوئے نہ پائیآ۔ پریم مُجبت نال بچھنا، سہج نال سنائیآ۔ جن بھگتو تھانوں پئے نہ آگے لگنا، پڑدے سارے دے اٹھائیآ۔ مارگ پئے نہ کسے توں بچھنا، ساچا راہ اک جنائیآ۔ دھرم نشانیوں کدے نہ آگنا، تیر نرالا اک چلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیآ۔ پریت کہے میں کدے نہ جاواں ٹٹ، ٹٹیاں دیاں ملائیآ۔ بھگتاں نالوں نہ جاواں رٹھ، رسیاں جوڑ جڑائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں بھگتاں بچھ، پورب لیکھا دیاں سمجھائیآ۔ آون جان دا جھگڑا گیا مک، لیکھا اور نہ کوئے دکھائیآ۔ سنت سہیلے جاؤ اٹھ، اپنی لو انگڑائیآ۔ سچ پریتی کرے ابناشی اچت، چیتن ہو کے ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ پریتی کہے میں دسنا پریم نظارہ، بچھلا بھو گھلائیآ۔ بھگتاں دا بن سہارا، حوصلہ دینا ودھائیآ۔ کندھی دا ویکھ کنارہ، کندیاں وچوں باہر کدھائیآ۔ ساچی ڈنڈی دا اشارہ، دھرمیاں دیاں درڑائیآ۔ مُجبت دا ونجارا، پُرکھ اکال دیاں ملائیآ۔ سچ دا بھنڈارا، اننگیا جھولی پائیآ۔ دھر دا دربارا، سچھنڈا کو

دیاں دکھائیا۔ جتھے دِپک جوت کرے اُجیارا، نُورِ نُور کرے رُشائیا۔ سبّجَن مل جائے میتِ پیارا، پرم پُرکھ سچّا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پریت کہے میں ہون نہیں دینا وچھوڑا، وچھڑیاں جانا ملائیا۔ بھگت بھگوان دا سدا قائم رہے جوڑا، جوڑی ساچی دتی بنائیا۔ باقی دا لیکھا رکھ کے کورا، خالی ہتھ دتا جنائیا۔ جن بھگتاں کر کے بھاگ متھورا، متھیا سرشٹی ناتا دتا تڑائیا۔ آتم پر ماتم بنھ کے ڈورا، دھاگا رویدا اس والا گنڈھ پوئیا۔ جیہڑا لٹیا جائے نہ کولوں چوراں، ٹھگاں ہتھ کدے نہ آئیا۔ جس دی سنت سہیلے ہر سنگر پے گئی لوڑا، لوڑیندا سا جن پھیرا پائیا۔ کوڑی کرپا کٹ کے گھور اندھیرا، سچ چند دے چوکائیا۔ پریم پیار اندر بنھ کے بیڑا، نیا نوکا پار لنگھائیا۔ ملن وچھڑن دا آگے رہے نہ جھیرا، اکو رنگ لئے سمائیا۔ جن بھگتاں دے کارن پایا پھیرا، فیصلے اوہناں دے کرائیا۔ مُجّت دا مالک کرن آیا مہرا، مہروان ہو یا سہائیا۔ جنہاں داناتا جوڑیا کیرا، کلیاں والا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ سچ دوارے کر وسیرا، مندر سوہنا دے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پریت کہے میں کھیل کراں اولّا، پہلی بنت بنائیا۔ ناتا جوڑ کے پچھلا گھلا، دوآبہ رنگ چڑھائیا۔ امرت چوا کے ساچے نبھلا، نا بھی کول بھرائیا۔ کایا مندر سہا کے بنگلا، ہر سبّجَن دیاں ملائیا۔ جو جگت وچھوڑا پچھلا کد کا، انت دیاں کھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ پریت کہے میں ہتھ تینڈے، ڈوری توہیوں اُتے سٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سبّجَنڈ نو اسی مار کے آیا پینڈے، پاندھی اپنا پندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بے پرواہ جس نوں کہندے، دکھن پہاڑ پورب پچھم ویکھ دکھائیا۔ دو جہان جس دا نام لیندے، لے لے خوشی منائیا۔ پیر پیغمبر جس دا بھانا سہندے، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پریت کہے میتوں بھگتاں اُتے مان، خوشی نال سمجھائیا۔ جنہاں نوں سری بھگوان ملیا آن، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ رحمت نال دتی پہچان، نہار دتی سمجھائیا۔ جگت جہان ویکھیا مار دھیان، سرشٹی کھوج کھوجائیا۔ سچ بھنڈارا دے کے گیان، نام امولک جھولی پائیا۔ سبّجَن میت کر پروان، پرم پُرکھ دتی سرنائیا۔ چرن دھوڑ کرا اِشان، دُرمت میل دھوائیا۔ سچ سندیشہ دے کے مہروان، پردہ رہیا اُٹھائیا۔ جن بھگتو تہاڈے اُتے میرا مان، منسا اور نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی آپ کمائیا۔ پریت کہے میں کدے نہ چھٹی، ناتا بھگتاں نال رکھائیا۔ جگ چوکڑی پچھوں اُٹھی، اپنی لے انگڑائیا۔

سچ دست دی لے کے مٹھی، دُھر درگاہوں دتی ورتائیا۔ سنت سہیلیاں ہووے خوشی، خوشحالی دیاں پرگٹائیا۔ پر ماتم نال ہووے رُچی، آتم جوڑ جڑائیا۔
 مت نہ ہووے پُٹھی، بُدھ بیک دتا کرائیا۔ لگیا رہے نہ کوئی گٹھی، چاروں کُنٹ لوں جگائیا۔ پھول بھلاواں سادھاں والی ترے کُٹی، پڑدا پرے ہٹائیا۔ جس
 سکھمن دی منزل کسے توں نہ سکی، اُس نوں اشارے نال دیاں لنگھائیا۔ سچ پریم سہا کے رُتی، رت رتی دیاں رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہر نظر نال ترائیا۔ پریت کہے میرا تیج تپ، تپسویاں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میری پریتی پچھے مردے کھپ کھپ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں پھیرے پائیا۔ وانگ
 قلندر رہے بچ، دُور دُنک وجائیا۔ وانگ بندراں رہے ٹپ، دہ دشا بھجن واہو داہیا۔ سچ دست نہ آوے ہتھ، خالی دین دُہائیا۔ میں ہوئی جہی گھ بھوا کے
 پریت کہے پواں ہس، ٹیڈھی اکھ نال ویکھاں تھواں تھانیا۔ کلج جیو تھادا چلے نہ کوئی وس، بے بس کیتا بے پرواہیا۔ تھادا ناتا گر اوتار پیر پینمبر گئے چھڈ،
 پچھے پھیر کوئے نہ آئیا۔ سچ دست توں خالی ہو گئے ہڈ، پھوکٹ روپ نظری آئیا۔ کس دے سہارے پھرو جگ، جاگرت جوت نہ کوئے جگائیا۔ کلج گنی
 تپو اگ، سائیک ست نہ کوئے ورتائیا۔ جے پر بھ سرنائی جاو لگ، دُھر سندیشہ دیاں سنائیا۔ تھادا پریم پریتی ناتا جائے بچھ، بھجن بندگی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 ستمکھ ہو کے درشن کرو رنج، لوچن اپنی خوشی منائیا۔ جے تھادا روپ بغلا پڑا بگ، ہنس دے بنائیا۔ جے اندر نہیں کھلی اکھ، اوہ نیتر دے پرگٹائیا۔ سچ
 پریت کر کے پر بھ دے نال ویکھو وس، وصل اصل اِکو دے سمجھائیا۔ جس پریم اندر تھادا گاوے جس، او سے دی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیا۔ پریت کہے میں نہ کدے پتیجاں، وشواس اپنا نہ کوئے رکھائیا۔ جگت مایا نال نہ ریجھاں، کوڑی سیوانہ موہے
 بھائیا۔ نیتر کھولاں کدے نہ تیجا، چوتھے پد نہ کدے بہائیا۔ میتوں پیارا چنگا گدا نہیں کوئی جیجا، کوٹن کوٹ بیٹھے کر گڑمائیا۔ میں لنگھی نہیں کدے کسے
 دلہیزا، اندر اپنا نہ قدم ڈکائیا۔ میں ویکھیا نہیں جگت گلشن کوئے باغیچہ، سگندھی سچ نہ کوئے بھرائیا۔ پتہ نہیں کلج اتم میتوں کتھوں آگئی ریجھا، جن بھگتاں
 دے پچھے پھراں چائیں چائیا۔ میرا پریم لگ گیا نال غریباں، مُجبت نیچاں نال رکھائیا۔ اوہناں دا بدل کے جاواں نصیبا، ترکیب اپنی نال پرگٹائیا۔ سچ پریم دا
 دے کے جاواں وظیفہ، انعام ایہناں دی جھولی پائیا۔ جنہاں نے سوہنگ گا کے لطیفہ، لُطف اندروں لیا مندر وٹی ودھائیا۔ انہاں دیاں بدل کے جاواں

نیتیاں، نیتیاں دیاں دکھائیا۔ انہاں دا انتر آتم کر کے جاواں شیشہ، دُرمت میل دھوائیا۔ ہُن وقت چک گیا پچھلا بیس اکیسا، اگے حدیثا دیاں پڑھائیا۔ سب نے بھرنا اپنا کیتا، تہاڑی کرنی پر بھ اپنے نال رکھائیا۔ شاستر سمرت کرن جگت تعریفا، سو بھت نال وڈیائیا۔ پاربرہم تہاڑا لیکھ لکھن دا بنیا اک وسیقہ، مسل ساچی دئے بنائیا۔ جس دے کول بھگتاں اُدھارن دا طریقہ، جگ چوکڑی اپنا محم ورتائیا۔ گرکھو تہاڑا پریم سب توں لگا میٹھا، مٹھاس اگئی نظری آئی۔ ایہہ ویکھ کھیل انڈیٹھا، دُھر دی خوشی لئے انگڑائیا۔ ایہناں نوں لوڑ کھڑی پڑھن دی گیتا، جنہاں دا پیتا اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کرن آیا پریتا، پریتم ہو کے دیا کمائیا۔ ساچی دیون آیا نصیحتا، محم دُھر دا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا کرم کاند چُکائیا۔ پریت کہے جس ویلے میتوں کیتا تیج بھان، پر بھ چرن دھیان لگائیا۔ میتوں پچھلا بھل گیا جہان، سُدھ سمجھ رہی نہ رانیا۔ میں ہو گئی خیران، خیرانی میرے اُتے آئی۔ ایہہ کھڑا نوجوان، جیسہڑا میتوں رہیا پرنائیا۔ جس دے اندر پریم مہان، مُجبت رہیا دکھائیا۔ اوسے ویلے میتوں فرنا پُھریا آن، سچ پریت رہی سمجھائیا۔ نی ایس دا مالک سری بھگوان، بھگتاں دا ساتھی اک اکھوائیا۔ اس دا میلا جس دا سوہنا بھتھتھ تیر کمان، چلہ اگم اتھایا۔ جو آد جگادی سوربیر نوجوان، بردھ بال اکو روپ دکھائیا۔ بے کوئی سمجھ کے لئے پہچان، گرکھاں دا پیتا اپنا میل ملائیا۔ سچ پریت کہے میں اکھ پٹ کے تئیا دو جہان، زمیں اسمان ویکھ دکھائیا۔ میتوں نظری آیا اوہ مہردان، جس نوں گوہند کہے لوکائیا۔ جس نے پتراں دا دے کے دان، بھگتاں نال کری گڑمائیا۔ پریت کہے میں اوہناں دا جھلاؤنا نشان، جو جھلدے نشانے تھلے گئے آئی۔ اہناں دا ملاؤنا امام، جو ساچے عمل رہے کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا محم اک ورتائیا۔ پریت کہے جس ویلے گرگھ میرے نال ملاوے اکھ، سانجھا دھیان لگائیا۔ میں خوشیاں نال پواں ہس، اپنی ہستی دیاں جنائیا۔ اٹھ دوویں مل کے اوس دا گایے جس، جو صفتاں دا مالک نظری آئی۔ جو وچھوڑے وچ بچھے گیا چھڈ، جگ چوکڑی کر جڈائیا۔ اگے ہُن نہ رہیے اڈ، ساچا میلا لئیے ملائیا۔ کوئی وچولا بنائیے ادھ، ساچا جوڑ جڑائیا۔ پریت کہے میں گرگھ کہا ہر شبد لئیے سد، جو گوہند نظری آئی۔ بے اوس دے نال جائیے بچھ، ناتا اک رکھائیا۔ پھیر کدی نہ ہوئیے الگ، وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ پریت کہا گرگھ دوویں رل کے اکو مندر جائیے وس، سوکناں والی نہ کوئے لڑائیا۔ اک دُوبے نوں اپنا دُکھرا دیئے دس، دردی ہو کے حال سنائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان پھیرا پائیا۔ پریت کہے اک میری سُن لے گرکھ بات، بے وطن ہو کے دیاں سمجھائیا۔ جے میرے نال ناتا جوڑنا ساک، سبجَن بنا چائیں چائیا۔ سری بھگوان دی گاؤنی گاتھ، ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ کوڑ کڑیارا اندروں دینا کاٹ، تن مائی رہن نہ پائیا۔ پوڑے چڑھ کے ویکھنا گھاٹ، منزل پنڈھ مُکائیا۔ سبجَن بنا ڈھر داساک، وچھوڑا دینا گوائیا۔ من کر کے نہ ہوویں گستاخ، جھگڑا کوڑ لوکائیا۔ میں دساں تیتوں صاف، جو پُرکھ ابناش رہیا سناپیا۔ جے بھگتاں وچ نہ رہیا اتفاق، پھیر سری بھگوان دی لوڑ رہے نہ راپیا۔ میں سچ دساں، فرید کہے، جو ہر کا بچن بھلیا، اُسنوں کرنا کسے نہیں معاف، آگے ہو نہ کوئے جھڈائیا۔ تہاڈے پچھے نہاں ہیڈ دبا کے بچیاں والی راکھ، راکھی کرن والا رکھیا کرے چائیں چائیا۔ جے مانس جنم کر کے اک ایہدی نکی جھی نہ مٹی بات، ست کر کے نہ جھولی پائیا۔ پھیر سمجھو کہ ساڈا پر بھ دے اُتے نہیں وشواس، خواہش اپنی وڈی لئی بنائیا۔ فرید کہے میں مات لوک وچوں جاواں تد بھگتاں نوں پورا دے کے اتفاق، ساچا میل ملاپیا۔ جے پر بھ دے ہندیاں نہ سکھی جاچ، پھیر پچھوں کیہڑا دیوے سمجھائیا۔ جے پُت گود بیٹھانہ وچ باپ، چاچا کیہڑا کندھیاں اُتے لئے اٹھائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار سارے گئے آکھ، لیکھے لکھ لکھ قلم شاہیا۔ اوہناں دا بھوکھت لیا واچ، واچک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ سچ پریتی بنھنا سچا نات، ناتا اک جڑائیا۔ جیہڑا جنم جنم نو سوچرانوے چوکڑی جگ کوٹن برس کردا گیا پاٹھ، اوس پاٹھ نالوں اوکھا اتفاق نظر کوئے نہ آپیا۔ تہاڈے پریم اندر پرگٹاؤنی اپنی ذات، صاف صاف دتا سمجھائیا۔ جے سری بھگوان بھگتاں دی بنا نہ سکیا جماعت، باقیاں نوں کرے کی پڑھائیا۔ ہور کیہڑی دستنی کرامات، جے کرم کانڈ نہ سکیا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریمی ہو کے پریم دکھائیا۔ پریت کہے میں جگ جگ کردی رہی یتن، یتھا یوگ اپنی سیو کمائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے آکے پتن، بہہ بہہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ میتوں بھگتاں دے اندر وڑ کے کسے نہیں دسیا وسن، اشاریاں نال باہر رہے کڈھائیا۔ میں اک دن رون لگی پٹن، دیون لگی دُہائیا۔ اپنے ہنجمھو لگی سٹن، نیناں چھبر لائیا۔ اپنے والاں لگی کھچن، مینڈھی دتی گھلاپیا۔ اپنی کرنی توں لگی تلکن، سمبھل نہ سکی راپیا۔ کوماں مار کے لگی ولکن، بہڑی بہڑی رہی جنائیا۔ اودھروں اک نرگن دھار لگی چلکن، جوتی نور رُشناپیا۔ توں کس نالوں لگی وچھڑن، سچ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا کھیل اک دکھائیا۔ پریت کہے کی دساں حالت اوس رب دی،

جہنوں ہائے ربا کہے لوکائیا۔ میں جگ چوکڑی رہی لہدی، بھجڑیاں پٹی گھر گھر پھیرا پائیا۔ میٹوں سار نہ آئی اوس دی حد دی، بینڈا انت نہ کوئے کرائیا۔ میں ماری حیا شرم لج دی، اکھ نہ سکی اٹھائیا۔ اک دن پھردی پھردی میں تھک گئی، بل اندر رہیا نہ رائیا۔ میں جنگل وچ ڈھٹھ گئی، اپنی سرت بھلائییا۔ واسطہ پر بھ دے آگے گھت رہی، بنتی اک جنائیا۔ سری بھگوان ہولی جہی اک گل میٹوں دس لئی، شبد اشارہ دتا کرائیا۔ اٹھ ویکھ جیہڑی سیج ماچھوواڑے گوہند مل لئی، پیار اندر بیٹھا آسن لائیا۔ ایہہ سیوا کرے اوہ انتم جگ کل لئی، جس کلجک وچ بھگتاں لینا ترائیا۔ پریت کہے میں اوسے ویلے اندروں بل گئی، میری دھیرج رہی نہ رائیا۔ جیہڑی سیج ایس سورپیر ساچے پریم اندر رنگ لئی، اوہ رنگ پھیر سکے نہ کوئے چڑھائیا۔ میں ڈردی ڈردی اک دست اودوں منگ لئی، نیوں کے چرناں سیس پھہائیا۔ گوہند نے جس ویلے پر ت کے اپنی کنڈ لئی، کروٹ لئی بدلایا۔ ہولی جہی میری کٹی اپنی کٹی نال گنڈھ لئی، پلو نال پلو لیا بندھائیا۔ میٹوں اوسے ویلے ٹھنڈ پئی، ساتک ست دتا کرائیا۔ نالے دسیا پریت میں آیا نہیں پری انند لئی، انند بھگتاں دینا دکھائیا۔ میں پرگٹ نہیں ہو یا گجری دے چند لئی، چند گرکھ دینے بدلایا۔ میں آیا نہیں اپنے سنگ لئی، بھگتاں دے جوڑے بھگوان نال دینے جڑائیا۔ میں اوسے ویلے کہا گوہند کجھ میرا حصہ ونڈ لئیں، اکو عرض سنائیا۔ ویکھیں کتے دُور دراڈیاں نہ چھڈ لئیں، جتھے راہ کھہڑا دسے نہ کوئے سمجھائیا۔ گوہند کہا میں تیرے بچن دی گنڈھ اپنے پلے بنھ لئی، جس دی یاد نہ کدے بھلائییا۔ پریت کہے انج اوسے پریتم نے میری من لئی، گھر گرکھاں پھیرا پائیا۔ پندھ مار کے آیا ایس جھگی چھن لئی، جس چھن وچوں چیل سنگھ ورگے دتے ترائیا۔ آنڈھ گوانڈھ جس نے اپنے نال گنڈھ لئی، برہمنڈاں توں پار دے لنگھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت ہر بھگت دوارے سد لئی، صدی دا پہلا حصہ گرکھاں جھولی پائیا۔

اپنے ہتھ وچ ویکھو ککھ نہیں، خالی رہیا جنائیا۔ آگے تہاڈے نالوں دکھ نہیں، ہووے نہ کدے جدائیا۔ جس دی ویکھن والی اکھ نہیں، اوسنوں اپنا درشن اپنے نیز دے کرائیا۔ پر بھ نوں ملن دا کسے دا کوئی وس نہیں، بے بس ویکھی لوکائیا۔ کوٹن کوٹ پھردے ایس دے جس لئی، گاؤندے تھاوں تھانیا۔

کوٹن کوٹ پھر دے ایس دے رس لئی، تٹ تیر تھ پھیریاں پائیا۔ پر کوٹاں وچوں گرکھ سوانی ایس دے نال وسدی، جس نوں پریتم اپنی پریتی دتی سکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ پریت کہے گرکھو پریتم نہیں جے خالی، ایہدے خالی ہتھ سمر تھ روپ وٹائیا۔ ایہہ آدج گادی دھر دامالی، مالک اکو نظری آئیا۔ گرکھ سوانی سگھڑ سچھی سنگر دے گھر بالی، بچیاں ورگی نظری آئیا۔ جس دے پچھے جنم جنم جگ جگ گھالنا رہے گھالی، سو کیتی گھال لیکھے رہیا لگائیا۔ آورل مل کے سارے ہو جاؤ اک سواہی، بچھیا منگو چائیں چائیا۔ جن بھگتاں اندر اٹھے پھر رہے دیوالی، دیک اپنا کرے رُشائیا۔ جے ایس نے پریت تھادے نال پالئی، تیس وی لگی توڑ دینی نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار پا کے نال جوت اکالی، بے عقل والے عقلاں والے دے جنائیا۔ پریت کہے او جن بھگتو ویکھو متر، میت سوامی دیاں جنائیا۔ جس دی رویداس نے سیوا کیتی گنڈھ کے چھتر، پانہیاں گنڈھ پوائیا۔ پھیر اوسے دی دھاروں نکل، تھادھا لیکھا رہیا لکھائیا۔ جے کوئی پچھے کی کن، سچ دیو سمجھائیا۔ کرپا کیتی اوس جس نوں گر اوتار پیغمبر اڈیکن، بیٹھے دھیان لگائیا۔ جو اوچاں دا اوچ نیچاں دا نیچن، نیچوں اوچ دے بنائیا۔ جن بھگتاں کایا ماٹی ٹما رہن نہ دیوے پیتل، سورن ساچا دے بنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کرنہارا ساچی بختیش، بخشش کر کے پریم پریتی اپنے نال رکھائیا۔

★ ۸ چیت شہنشاہی سمت است سنگ بھون جموں ★

ست بھگوان دی سچ جیکار، آدج گادی اک اکھوائیندا۔ زرگن نور جوت آکار، نراکار زرویر روپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھائیندا۔ سچھنڈ وسے سچ دوار، مقامے حق سو بھاپائیندا۔ اپنی اچھیا اگئی دھار، شبدی شبد پرگٹائیندا۔ شبد انادی کر پیار، بھيو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ وشن برہما شو کھیل اپار، کرنی اپنے ہتھ وکھائیندا۔ ترے گن مایا پنچ تت کھیل کر کرتار، قدرت کرتا اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیندا۔ سری بھگوان ایک ایک، اینکار وڈی وڈیائیا۔ سچ دوارے ساچی ٹیک، تخت نواسی شہنشاہیا۔ زرگن زرویر دھار بھیکھ، سرگن اپنی کار چلائیا۔ برہم ویتا دے سندیش،

ساچی سکھیا اک درڑا ئیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد کھول کے بھید، پردہ اوہلا دتا چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کرنی آپ کما ئیا۔ سری بھگوان رچنارچ، چارے کھانی ونڈ ونڈائیندا۔ زرگن رُپ ہو پرتکھ، سرگن اندر ڈیرہ لائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ اکھ جنائیندا۔ پر ماتم ہو کے آتم دتی وتھ، دست اموک وچ لکائیندا۔ ساچا شبد سہاونا دس، نام ندھانا اک سمجھائیندا۔ توں میرا میں تیرا گاؤنا جس، سوہنگ رُپ سچ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ آپ سمجھائیندا۔ سری بھگوان پر ماتم آتم ایکا دھار، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ انڈج جیرج اُتھج سیتیج کر پیار، چارے کھانی سو بھاپائیا۔ جیو جنت تیرا دے ادھار، مانس مانکھ دے وڈیائیا۔ شبد اگئی اک جیکار، گھر گھر ناد سنا ئیا۔ دیا باقی کملا پاتی کر اجیار، زرگن جوت کرے رُشنا ئیا۔ بوند سوانتی ٹھنڈی ٹھار، نا بھی کول آپ بھرائیا۔ سکھمن ٹیڈھی ویکھ ناڑ، ایڑا پنگل سو بھاپائیا۔ کایا مندر کر تیار، سوہنی بنت آپ دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ مانس مانکھ پنچ تت کایا چولا، تن مائی خاکی جوڑ جڑائیا۔ بجر کپائی رکھ کے اوہلا، بیٹھا کھ چھپائیا۔ شبد اگئی سنا کے ڈھولا، دُھر داراگ جنائیا۔ گرگھ ورلے سنت سہیلے پر بھ ابناشی اپنا پڑدا کھولا، سری بھگوان اپنا بھیت دتا جنائیا۔ بُدھ مت دا کر کے ہولا، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ من واسنا کھیل انمولا، نو دوارے آپ بھوائیا۔ سرگن سرُپ زرگن دھار سننگر بن وچولا، دُھر دا میلا آپ ملا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کھلائیا۔ سری بھگوان ساچا میت، متر پیارا اک اکھوائیندا۔ آد جگاد جس دی ریت، جگ چوکڑی ستجگ تریتا دوا پر کلجک آپ ہنڈھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ساچا نام کلمہ دس حدیث، حضرت اپنا لھم ورتائیندا۔ لیکھا جانے اوج نیچ، راؤ رنگ کھیل کھلائیندا۔ نام اگتا کایا مائی چٹا دیوے ٹھانڈا سیت، بن ونجارا آپ ورتائیندا۔ ساچا ڈھولا ساچا گیت، آتم پر ماتم آپ سمجھائیندا۔ سچ دوار سچ سنگھاسن ساچے مندر کایا اندر رہنا اتیت، ترے گن لیکھا آپ چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آتم پر ماتم اکو ذات، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سچکھنڈ نواسی لوک مات، زرگن زرگن اپنی کھیل وکھائیا۔ جگ چوکڑی نہ ہووے ناس، مڑھی گور نہ کوئے دبا ئیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں اکو ساتھ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء اپنا کھیل وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلا جن بھگت پُچھے کوئی اگئی بات، جس نوں زہر اپنی بوجھ بُجھائیا۔ کلجک انتم ویکھو کوڑ اندھیری رات،

چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن رسنا جہوا بتی دند پڑھدے سارے گاتھ، انتر آتم ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ سچ پریتم جڑے کوئے نہ نات، آتم پر ماتم اِکو گھر نہ کوئے وسایا۔ ساچی منزل کایا پوڑا چڑھے کوئی نہ گھاٹ، ادھ واٹے بیٹھے سارے ڈیرے لایا۔ جے مانس مانکھ مانو اپنا آپ لین پچھان، انتر انتر کھوج کھوجایا۔ ست دھرم دا آجائے اِک گیان، ذئی دویتی رہن کوئے نہ پائیا۔ جو آتم سو پر ماتم سو بھگوان، دوہاں دا اِکو مندر اِکو گھر اِکو نشان، اِکو رُوپ رنگ رکھ رہے جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اِک سنایا۔ آتم پر ماتم اِکا رُوپ، بھو رہے نہ رایا۔ اِکو تانا پیٹا سوٹ، دُو جی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پر ماتم ہو کے وسے دہ دشا چارے کوٹ، آتم ہو کے ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لایا۔ مالک خالق دُھر دا بھوپ، شاہ پاتشاہ اپنا بھیس وٹایا۔ وسنہارا پنج تت کایا کلبوت، گرہ مندر سو بھا پائیا۔ بن ساچے سنتاں کسے نہ آئی بو جھ، سر شٹ سبائی لہ لہ تھکی تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سمجھایا۔ سر شٹ سبائی لبھدی جنگل جوہ، اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت کھوج کھوجایا۔ پر ماتم بیٹھا آتم رُوپ کایا اندر ہو ہو، گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ ساچے سنتاں کولوں پُچھ لُو اوہدی جوہ، جس دوارے بیٹھا سو بھا پائیا۔ جس دا ہتھ نک نہ کوئی مُنہ، نرگن جوت جوت رُشائیا۔ تتاں والا نہیں کوئی لوں، روم روم اوسے دی دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اِک درڑایا۔ کایا مندر سچ وسیرا، سو بھا بیٹھا پائیا۔ پردہ لاه کے ویکھو نیرن نیرا، دُور دُر اڈا پندھ نہ کوئے جنایا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کرپا چکيا جھیرا، جھگڑا من رہے نہ رایا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار رہے نہ ڈیرہ، آسا ترشنا دیو گوائیا۔ گھر وچ ٹھا کر گھر وچ سوامی گھر وچ سنگر گھر وچ بن جاؤ چیرا، چیلگر انت اِکو رُوپ سمانیا۔ کایا بنک دوارا سوہے ساچا کھیڑا، ہر مندر نظری آئی۔ من واسنا کوڑی کرپا چک جائے جھیرا، دین مذہب ذات پات نظر کوئے نہ آئی۔ مانس مانکھ اِک دُو جے نوں کہن توں میرا میں تیرا، سب دا مالک پرتپالک اِکو سری بھگوان اکھوائیا۔ جسدا برہمنڈ کھنڈ دو جہان پر تھی آکاش چو داں لوک چو داں طبق گھلا ویہڑا، ترے بھون دھنی اپنا گرہ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما یا۔ سری بھگوان سرب دا مالک، لکھ چو راسی آتم رُوپ اِکو نظری آئی۔ پیر پیغمبراں جس نوں مَیا خالق، خالص اِکو سو بھا پائیا۔ سو کلجگ انتم جن بھگتاں بن کے آوے ثالث، سچ انصاف کرایا۔ سنت سہیلیاں نال مل کے لاوے اِک عدالت،

عدلی اِکو بے پرواہیا۔ ساچے نام دی کرے وکالت، وُکلا اِکو نظری آئیا۔ اپنے پریمیاں پیاریاں بھگتاں سنتاں ساچے پریم دی دے کے ضمانت، بریخانہ دے جنائیا۔ سچ بچھو سب دی آتما اوسے دی امانت، انت اوسے دی جھولی دیو پائیا۔ پریم پیار سچا کردیاں کھتری براہمن شوڈر ویش نہیں کوئی ممانت، ہندو مُسلم سکھ عیسائی اِک دُوبے نوں جانو بھائی بھائیآ۔ تہاڈے اندر من نہ کرے بغاوت، جوٹھ جھوٹھ نہ کوئے لڑائیا۔ مایا ممتا نہ رہے علامت، ست سچ ہووے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اِک جنائیا۔ ساچا مارگ سُنو جن سنت، ست ستوادی آپ درڑائیندا۔ آتم پر ماتم میلا کر لو نال کنت، دُہاگی روپ نہ کوئے وکھائیندا۔ کایا چولی چڑھ جائے رنگ بسنت، دُتیا بھاؤ مٹائیندا۔ گڑھ ٹٹ جائے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اِکو نظری آئیندا۔ تہاڈے اندر بیٹھا بودھ اگادھا ہر جو پنڈت، جو نراکھر ساچی وِدیا آپ پڑھائیندا۔ چار ورن چار گنٹ دہ دِشنا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ بن جاؤ اِکو سنگت، ذات پات پردہ سرب گوائیندا۔ دُوبے در کوئے نہ جائے منگت، گھر گھر وِچ ٹھا کر سب دے سو بھاپائیندا۔ ساچا پریم ایہو بہشت ایہو جنّت، سورگ لوک مات ایہو نظری آئیندا۔ کلج انتم سارے کر لو ہت، حوصلہ سادھ سنت سرب ودھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر در گاہی کھیل کر آئیندا۔ دُھر در گاہی کھیل اپار، اکل کل دھاری آپ کر آئیا۔ جس دے حکمے اندر محکم دے کے گئے تیمی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد کلمہ کائنات درڑائیا۔ نانک گو بند جس دا بول کے گئے جیکار، ست ست سرب سمجھائیا۔ سو سری بھگوان سب دے اندر وسنہار، باہروں نظر کوئے نہ پائیا۔ کایا بند تاکی کھول کے ویکھو کوڑ، بجر کپاٹی کُنڈا لائیندا۔ جس دا پرکاش ناڑ ناڑ، نور نورانہ سو بھاپائیا۔ اوہ آتم روپ پر ماتم سانجھا سرب کرے پیار، دویت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوسے دی سر شٹی اوسے دی در شٹی اوہ سب دا اِشٹی آپ نرنکار، راما و ششٹی اِکو روپ نظری آئیا۔ بھاویں اداسی بیراگی سنیا سی ہو گر ہستی، سب دا مالک ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ رہیا لائیا۔ سچ مارگ ویکھو رہیا لگ، سنت سجن دین گواہیا۔ جو سر شٹ سبائی لگی اگ، پریم پریتی نال دینی بُجھائیا۔ جو ہنس روپ مانس ہو گئے لگ، من واسنا رہے گر لائیا۔ ساچا دھرم گئے چھڈ، مذہباں وِچ کرن لڑائیا۔ آتم پر ماتم سمجھن اڈ اڈ، وکھری دھار وکھائیا۔ سچ بچھو آد جگادی و شو سارے پر بھ دی جد، یادداشت تازہ پھیر کر آئیا۔ سارے ذرا اپنے نو دوارے ویکھو لنگھ، پاندھی ہو کے پنڈھ مَکائیا۔ آگے

جھگڑا مک جائے سورج چند، اِکو جوت نُور رُشائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی نہ کوئی اندر ونڈ، آتم برہم نُور خُدا ئیا۔ سچن مِیت پیارے بن کے بنا لو سچا سنگ، کوڑے ناتے دیو تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا سرشٹ سبائی اِک جنائیا۔ سادھ سنت سندیشے دین ساچی سکھیا، آتم برہم پڑھائیا۔ جو دیسے سو جانو مستھیا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ جو بھوکتاں اندر گر اوتاراں پیر پیغمبراں لکھیا، سندیشے گئے سنا ئیا۔ تس دے کارن کوڑ گڑیارا جاوے جتیا، سچ سچ و بے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار رہیا دکھائیا۔ ساچی دھارا لگنی مات، ست سرُپ اپنالے بنا ئیا۔ کلجک اندھیری مٹی رات، چاروں گنٹ اِکو نُور کرے رُشائیا۔ چار ورن بنا اِک جماعت، اِکو اکھر سچ پڑھائیا۔ اِکو سب دامائی باپ، اوسے دی انس اوسے دا سر بنس لکھ چوڑا سی جیو جنت آتم نظری آ ئیا۔ اوسے دا دوارا اوسے دا مندر اوسے دا بنک، اوہو مالک گھر گھر بیٹھا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ ست دھرم کہے سُنو سچ جان، دُھر سندیشے دیاں سنا ئیا۔ جے من لو اِک بھگوان، مانو اوہو روپ اکھوائیا۔ گر کا شبد کما دو بن بلوان، سور پیر اکھوائیا۔ من دہ دِشا نہ بھجے اُٹھ شیطان، پریم ڈوری لو بندھائیا۔ اپنے اندر کرو دھیان، کایا پردہ آپ اُٹھائیا۔ آتم سیجا ویکھو کھیل مہان، نر نرکار رہیا کرائیا۔ شبد اناد سچّی دُھکان، اٹھے پہر شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ دے لگائیا۔ سچا مارگ لگنا کل اخیر، آخر نظری آ ئیا۔ سنت سہیلیو رل کے سرشٹی دی بدل دیو تقدیر، تدبیر دُھر دی اِک جنائیا۔ سب دے اندر آتما دی سچ دکھا دیو تصویر، پریم نال تصور دیو کرائیا۔ اِکو رنگ دکھایو شاہ پاتشاہ شہنشاہ حقیر، وڈا چھوٹا رہن کوئے نہ پائیا۔ دین مذہب ذات پات شرع دے کٹ دیو زنجیر، دھرم اِکو دیو دکھائیا۔ جس دی صفت کر کے گئے پیغمبر پیر، اوس دا پیغام دیو سنا ئیا۔ جس دا نظارہ بے نظیر، جگ نیز نظر کسے نہ آ ئیا۔ اوس دے ہتھ ساچا کھنڈا نام شمشیر، کلجک کوڑی کرپا ٹکڑے ٹکڑے دیوے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کوڑ گڑیارا کہے میرا گھر گھر وسیرا، گرہ گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سرشٹ سبائی بھل گئی تیرا میرا، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملا ئیا۔ کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار بھریا کھیڑا، ساچا اند نہ کوئے جنائیا۔ دھن بھاگ جے سنت سہیلے مل کے سرشٹی دا بنھن لگے بیڑا، نال پُرکھ اکال رکھائیا۔ ویکھو سولاں سالاں دے اندر اندر صاف سُتھرا دھرت مات دا ہو جائے ویڑا، دھرنی دھول اپنی خوشی منائیا۔

دین مذہب دارہے کوئے نہ جھیرا، جھگڑا کوڑ نہ کوئے لوکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا مندر اندر سب دی کرے صفائی۔ کلج کوڑ کہے
میں مورکھ موڑھ، مگدھا روپ نظری آئی۔ جے ساچے سنتاں دی میرے مستک لگ جائے دھوڑ، دُرمت میل دین دھوئی۔ سرشٹ سبائی دے اندر
پرگٹ ہو جائے اوہ نور، جس نور نال تن مائی ہوئے رُشائی۔ پھیر سارے مل کے جان جان اک دوجے نوں کہن ضرور، ضرورت اپنی آگے نہ کوئے رکھائی۔
نہکرمی کرماں دا مالک سری بھگوان سب دے مُعاف کر دیوے قصور، جو حاضر حضور ہو کے درشن پائی۔ سرشٹ سبائی آگنی تت جو تپے وانگ تندور، آگیان
بیٹھا گھر گھر کرے لڑائی۔ اوہ وقت ویلا اوہ سماں وقت نہیں دُور، جس ویلے سرشٹ سبائی اکو بنس سر بنس روپ لئے وٹائی۔ ویکھو سنتاں دے بچن سُن کے
اندر رہن نہ دیو غرور، غُربت دینی باہر کڈھائی۔ جے تئیں پر ماتما دی آتما او سے دالو سرور، ساکھیات او سے دا درشن پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، دُھر سندیشہ اک سنائی۔ سُنو سندیشہ سجن میت، سرشٹ سبائی اکو اک جنائندا۔ جس نے سنجگ تریتا دواپر کلج گر اوتاراں دی بدلائی ریت، نیتی
جگت ویکھ وکھائندا۔ جنھ شو دوالے مٹھ مندر بنائی مسیت، گرودوارے سو بھاپائندا۔ اوہ سب دے اندر بیٹھا اہیت، گھر گھر ڈیرہ لائندا۔ کسے نوں کوئی نہ
سمجھو نیچ، نیچاں دا نیچ آپ پر بھ اکھوائندا۔ ویکھو رویداس دی لنگھ کے اندر دہلیز، کبیر جلاہے دے اندر بہہ بہہ سو بھاپائندا۔ پُرکھ اکال سری بھگوان ابناشی
کرتا کدے نہ ہووے پلیت، پنتاں نوں پوتر آپ بنائندا۔ سادھ سنت اکتھے ہو کے جو مارگ لگاؤن لگے ٹھیک، ایہہ وی ٹھا کر اوہناں دے اندر وڑ کے حکم
سنائندا۔ کیوں، ایہناں دی اوس دے نال پریت، جو پریتی دو جہان نہ کدے تڑائندا۔ ویکھو جے تِساں وی ملنا اوس جگدیش، جو جگدیش گھر دا مالک گھر وچ
سو بھاپائندا۔ پھیر ساچے سنتاں دی اپنا لو اوہ ریت، جیسہڑی ریت آد جگاد پُرکھ اکال بھگتاں آپ سمجھائندا۔ مایا وچ کوڑی کرپا وچ لگ کے کریو نہ کوئے
بپریت، منمکھاں پُرکھ اکال ہتھ کدے نہ آئندا۔ تہاڈی آتما نوں سنت سہیلے آپے کچھ لیاؤن زور نال گھسیٹ، سنگٹھن اکو اک وکھائندا۔ من واسنا من دی
حدیث، منسا جگت وچ سمائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچار ہر راہ سنتاں اک وکھائندا۔ سنتاں اندر وس سوامی، کل وچ دیا کمائی۔ سرب
گھٹاں گھٹ انترجامی، پاربرہم بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی پرگٹا ونہارا دُھر دی بانی، شبد سندیشہ جگت سنائی۔ جس دا کھیل چارے کھانی، چاروں گنٹ

دیکھ دکھانیا۔ اوہ امرت آتم رس ساچے سنتاں ہتھ پھڑا کے پانی، جام دُھر دے رہیا پیا۔ سارے اٹھ کے دیکھو تہاڈے اندروں تہاڈا مل جائے ہانی، باہر کھوجن کوئے نہ جائیا۔ جے سنتاں دے آکھے لگو تہانوں کوئی دینی نہ پئے قربانی، من دی منسا من وچ دیو گوانیا۔ تہاڈی منزل ہو جائے آسانی، ساچے پوڑے چڑھنا چائیں چائیا۔ ایہہ کوئی کتھا کہانی نہیں ودوانی، ودیا والی چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ جو تھم دُھر فرمانی، سو سنت سہیلے رہے سنا۔ آتم پر ماتم اکو روپ تے اکو نشانی، نشانہ اکو دے جنایا۔ اوہناں دی تک جائے آون جانی، جو آتم پر ماتم مل کے خوشی منایا۔ وشو کھیل کھلائے آد سری بھگوانی، بھگوان اپنا تھم جنایا۔ لیکھا جانے داتا گن ندھانی، گہر گبھیہر بے نظیر نظر اپنی رہیا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنتن پیتا ٹھانڈا سینتا آد جگادی سدا اتیتا، ترے گن لیکھے رہیا مکایا۔ دب چکشو تگے ساکار، سرگن نظری آیا۔ جس داتتاں والا آکار، روپ رنگ سو بھاپایا۔ جس دارسنا جہوا مٹی دنداں نال کریا جائے اظہار، صفتاں نال گانیا۔ جگت روپ دے نشان، جگتی بنت بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی ونڈ اپنے ہتھ رکھایا۔ گیان نیتز جانے نراکار، روپ رنگ رکھ نہ کوئے درسایا۔ ست سروپ ست دھار، ست ست وچ سما یا۔ روپ انوپ دے سے باہر، چکر چہن ساکھیات نہ کوئے درڑایا۔ آپ آپا کھیل مہان، مہروان محبوب اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے وچ چھپایا۔ دب نیتز ست درس، دھیان دھیان نال لگایا۔ تگے عرش فرش، زمیں اسمان دیکھ دکھانیا۔ گیان نیتز وکھرا فرق، ترک کرے لوکایا۔ نہ کوئی ترشانا کوئی حرص، ہوس نہ کوئے ودھانیا۔ اکو نور ظہور پرس، ظاہر باطن اپنا کھیل کھلایا۔ ایہہ کھیل اگنی اچرج، اگم اگمڑا بن ہڈ ماس ناڑی چمڑہ اپنی آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نیتز نیتز نال ملا یا۔ دب نیتز تمکیا وراٹ، چوڈاں لوک پردہ اک اٹھایا۔ جس وچ رو س چند سورج کرن پرکاش، منڈل منڈپ سو بھاپایا۔ زمیں اسمان کھیل تماش، دھرت دھول رنگ رنگایا۔ چار گنت پیندی راس، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پر بھاس، ٹلے پر بت سمند ساگر نیتز نین نظری آیا۔ اندر باہر گپت ظاہر کھیل تماش، نو ست ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھا ونہارا سچ در، گرہ مندر بھیو چکایا۔ گیان نیتز دیکھے وگسے آپ، آپ اپنا وچ ملا یا۔ پت ڈالی نہ کوئی شاخ، شناخت اور نہ کوئے جنایا۔ جو کچھ سمجھے سو آپے آپ، دو جا رہن

کوئے نہ پایا۔ اوتھے لکھن پڑھن سُنن دی نہیں کوئی بات، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے وڈیا یا۔ نہ کوئی پر تھی نہ آکاش، نہ منڈل نہ راس، نہ گوپی کاہن وسے
 ساتھ، نہ سینتارام کٹے بناس، نہ سورج چند کوئے پرکاش، نہ تیر تھ تٹ کوئے گھاٹ، نہ مندر پینڈا واٹ، نہ دوس نہ رات، نہ بستر سیجا کھاٹ، نہ آسا ترشنا مایا
 ممتا نہ مٹھارس چاٹ، ست سرُپ مہما انُپ آپے جوت آپے پرکاش، دُجا نہیں کوئی ساتھ، سو گیان نیتز نیتز اپنا ویکھ وکھایا۔ گیان نیتز دسے کی، کہن والی
 کتھانہ کوئے جنایا۔ جو کچھ ویکھے سو آپے ہی، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ نہ کوئی بوٹانہ کوئی بی، پت ٹہنی نہ کوئے لہرایا۔ نہ کوئی پُت نہ کوئی دھی، مائی باپ نہ
 کوئے بنایا۔ جو کچھ سی سو آپے تھی، جس دی تھیوری ورلے سمجھ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ گیان نیتز گیان بن نگاہ توں نگاہ نگاہ
 وِچ ٹکایا۔ گیان نیتز بن نیتز توں رہیا پیکھ، ویکھنہارا آپ اکھوایا۔ اُس دا کی کوئی دسے بھیکھ، جو بھیکھاں دا مالک اپنا پردہ رہیا چھپایا۔ جس نے اپنے نال
 آپ کرنا ہیئت، آپے اِشٹ آپے گرو آپے چیلہ آپے سیس نوایا۔ اوس دا اکھراں والا نہیں کوئی بھیئت، دس والی کہانی جگت نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے جانے اپنی کھید، جس کھید وِچ سچ گیان سچ دھیان آپ اپنا وِچ ٹکایا۔ رسنا جہوا کہے جے واہ، پریمانند جی پرمانند وِچ
 سما یا۔ اندر وڑ کے ویکھئے تے اِکو سچا راہ، مارگ بے پرواہیا۔ جے من نوں تھوڑا پرے دیئے ہئا، گیان ڈنڈا ہتھ اٹھایا۔ پھیر بھیسے واہو داہ، اگے پچھے نہ
 کوئے اٹکایا۔ جو ست سرُپ اوہو نظری جائے آ، بن نظر نظر اپنے نال ملایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم کدے نہ ہوئے جداء، جداء جُز نہ کوئے وکھایا۔ ایہہ بھيو
 اوناں چر گجھا، جناں چر پورا سنت سنگر نہ دے سمجھایا۔ جس ویلے سمجھ آ جائے اوسے ویلے پینڈا مُکا، پھر ادھر ادھر بھججن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نہ کوئی گلہ
 رہ جائے غصہ، چنتا غمی بیٹھے مکھ چھپایا۔ بے شک ایہہ باہروں تئاں والا جساء، انتر آتم پر ماتم اِکو نور رُشنا یا۔ کی ہویا کسے نے داہڑی رکھا لئی کسے نے مچھاں،
 کوئی بیٹھا سیس مُنڈایا۔ کسے نے اندر وڑ کے اوہلے بیٹھا ویکھا، سوچھ سرُپ درشن پایا۔ کسے نے کہا ایویں سنت کہندے لوکا، ساکھیات سکے نہ کوئے
 جنایا۔ سنت جن کہن مانس جنم لکھ چوراسی وچوں سوہنا موقع، جس وِچ مکمل آپ اپنا سمجھ رمز اپنے نال لگایا۔ پریمانند جی پریم انند، انند انند وچوں آیا۔
 اوتھے کیہڑی لوڑ سورج چند، جتھے پرکاش دا پرکاش ڈگمگایا۔ جس دے نالوں وچھڑی اوسے نال پے گئی گنڈھ، ہور رہی نہ کوئی جدایا۔ ست داست نال

سنگ، گھر ساچے مل مل خوشی منائیا۔ پریم وچ پریمی بن کے پریم دا لؤ انند، نجاند پرمانند اِکو نظری آئیآ۔ دل دی کہانی خوب انتر، انتر انتر دتی رکھائیآ۔ جس نوں سچ پریم دا سچا مل گیا منتر، اوہ اپنا منتو حل کرائیا۔ کوڑی کریا نہ لگے بسنتر، اگنی تت گوائیا۔ اپنا برہم سروپ دیکھے نرنتر، مایا برہم تجائیآ۔ جھگڑا چک جائے گگن لگننتر، برہمنڈ کھنڈ دیکھن والا آپے آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپے رہیا دکھائیآ۔ واہ جی واہ کہنا کڈا چنگا، رسنا جہوا سو بھاپائیآ۔ جس پریم دے وچ جمنائستی گوداوری وہے گنگا، جل دھارا امرت روپ دکھائیآ۔ نام ندھان وجائے مردنگا، سوہنا ناد سنائیآ۔ لکھ چوراسی وچ بھرم کے جو مانس روپ بن گیا بندہ، پھیر بندی خانہ نہ کیوں تڑائیآ۔ ایہہ نورں دا نور چندا، روشن دا روشن پرکاشاں دا پرکاش اِکو نظری آئیآ۔ اندر باہر دا سچ انندا، دُئی دوتی ڈھاہ کے کندھا، من وکار باہر کڈھ کے گندہ، اپوتر پوتر پُنیت دے دکھائیآ۔ بڑی خوشی پریم پیار دا بن گیا سنگا، سنگل وچ سوہنا جوڑ جڑائیآ۔ انند ساگر جی اک دُوبے نال پیار دیاں گھٹ کے دے لؤ گنڈھاں، جگت سکے نہ کوئے گھائیآ۔ سب دا روپ اِکو ہنگ برہما، برہم پار برہم اِکو نظری آئیآ۔ نہ کدے مرا نہ کدے جما، مڑھی گور نہ کدے دبائیآ۔ نہ ونڈیا جائے وچ ورنناں برناں، ذات پات اپنی اِکو رہیا سمجھائیآ۔ ساریاں رل مل کے کارج اِکو کرنا، جس کیتیاں قُدرت تے قادر اِکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھا ونہارا ساچا گھر، گھر گھر وچ ساچی کر رُشنائیا۔ پریمانند دے ہتھ تے گھڑی کہے ٹک ٹک، منٹ سکنت رہی جنائیآ۔ سارے رل مل کے ہو جاؤ اک اک، دُوجا رہن کوئے نہ پائیآ۔ پریم پیار دی پریتی دی ریتی لؤ سکھ، ساچی ودیا جگت کرو پڑھائیآ۔ سب نوں اِکو آتم سب دے انتر پئے دس، ذات پات ونڈ نہ کوئے دکھائیآ۔ ساچی مُجبت نال اک دُوبے نوں لؤ کچھ، گل وکڑی لؤ پائیآ۔ جے سماں سوہنا بن رہیا جموں وچ، جمع ہو کے اِکو مارگ لؤ چلائیآ۔ پریم ساگر انند ساگر اِکو روپ پئے دس، پورن جوت کرے رُشنائیا۔ جیسہڑا لیکھا کھت ودھان اندر دینا لکھ، ودھی سوہنی لینی بنائیآ۔ سارے اِکٹھے ہو کے مَن رکھ، مَنیشتر تیشتر جو گیشتر اپنا راہ چلائیآ۔ منزل چڑھ کے کدی نہیں جانا ڈگ، اگے چلنا واہو داہیا۔ لیکھا دیکھو سام بیجر اتھر بن رگ، چارے وید دین گواہیا۔ وید ویاسا منگ کے گیا بھکھ، بھوکھت پُران وچ نو ہزار سلوک گنئیآ۔ سب دا روپ سب دا سوامی سب دے انتر سب دے وچ، سب دے بھیتر وکھرا نظر کوئے نہ آئیآ۔ بے شک ایہہ کھیل جگت انڈھ، دب

چکشو گیان نیز دوہاں دا کھیل اپنا کھیل جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا رنگ رنگایا۔ گھڑی کہے میٹوں کہہ دیو کلاک، کلا میری اندر
 دتی چھپایا۔ میرا کسے نوں نظر نہیں آؤندا لگا لاک، تالا روپ نہ کوئے وٹایا۔ میرا سوہنا جہا بلاک، شپ رہی دکھایا۔ میرے اندر اک ناد، ہوئی ہوئی آواز
 سنایا۔ اُس دے کولوں سکھ لو جاچ، کایا مندر اندر گھڑی گھڑی گھڑیاں، گھڑیاں کی گھٹنا رہیا جنایا۔ آپے جواب تے آپے سوال، آپے دیونہار احوال، حالانکہ
 حالت اپنی اپنے نال بدلایا۔ سارے اندروں باہروں اک دُوبے دے مل جاؤ نال، جگت دا ٹائم سمیں دا وقت سوہنا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ گھڑی کہے میرے تھلے بدھا اک رومال، سوہنا لپیٹ دتا لگایا۔ میں سنتاں آگے کرن آئی سوال، اپنی آشا پرگٹایا۔ نوں
 ریتی نوں لو سنبھال، پُرکھ اکال نال ملائی۔ کوڑی کریا دا کر دیو زوال، ست سچ ہوئے رُشانیا۔ پھڑ کے ہلون دیو شاہ کنگال، سویا رہن کوئے نہ پائی۔ مایا ممتا
 توڑ دیو جنجال، گڑھ ہنکاری دیو بھنایا۔ ست دھرم واسطے مار کے دیکھو اکو چھال، اچھال لہر لہر نال ٹکرایا۔ اپنی ہمت کرو ویشال، حوصلہ اک رکھایا۔ ویدانت
 دی ویدیا دسو کمال، آتم انتر سچ جنایا۔ دیناں دی رکھشا کرنی ہو پرتپال، سیوک نظری آئی۔ جو سنگٹھن بن لگا وچ جہان، سرشٹ سبائی دیو سمجھایا۔ سچ دا
 سندیشہ سچ گیان، سچ سچ چاروں گنت کرے رُشانیا۔ پریم دے نال پریم توڑ دیو ابھمان، پریم دا مار کے تیر نشان، گڑھ ہنکاری ڈیرہ ڈھایا۔ ویدیا والے بڑے
 بڑے وِدوان، رسنا جہوا بولن نال زبان، انیک پرکار دے ہو کر کرن دکھیان، کتھا کہانیاں نال جنایا۔ سچ سندیشہ اکو دیوو آن، آن سب نوں دیو پائی۔ جس
 نال آتما اپنا سمجھ لوے بھگوان، بھگوان آتما نظری آئی۔ جیہڑے وگیان نال چڑھ گئے اُتے اسمان، جگت سہارے رہے اڈایا۔ اوہناں نوں دس دیو زیمان،
 نمرتا اک سکھایا۔ کسے کم نہیں آؤنے اڈائے بان، بمباں والی نہ کوئے وڈایا۔ پریمانند جی جے رل مل کے ساڈا تہاڈا پریم دا چڑھ جائے طوفان، مُجبت وچ
 سارے دیو رُڑھایا۔ وشو دا ہووے کلیان، دھرم دا ہووے دھیان، بھرم دا جھگڑا دیو مُکایا۔ سارے رل مل کے اک دُوبے نوں توں میرا میں تیرا دسو
 گان، ساچی کرنی اکو نظری آئی۔ زندگی وچوں زندگی لین پچھان، جیون وچوں جیون سکھے جہان، مرن توں پہلوں مرنا اپنا لین بنایا۔ انسان انسان نوں سمجھن
 انسان، ایہو جہا دیو سچ گیان، پروان پریتی نال جنایا۔ پھیر کیوں نہ ست سچ دا سانجھا چلے ودھان، ویدیا اکو نظری آئی۔ گرو دوارے مندراں مسجد

شودوالیاں مٹھاں نالوں ایہہ مندر سوہنا مکان، جس اندر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اُس دی کرا دیو سب نوں پہچان، بے پہچان پردہ لئے اٹھایا۔ گھڑی دے تھلے بدھا کہے رومال، میں دیکھاں کمال، جو سمت سمتی سر شٹی وچ آگے نظری آیا۔

★ ۹ چیت شہنشاہی سمت ارام چند، شو سنگھ، گوڑا رام شیخ سر جموں ★

پریت کہے میں راتی پر بھ نوں بچھیا، اک اکلّی منگ منگایا۔ کس کارن پر بھ جی لکھا، اپنا کھیل دکھایا۔ کی کوئی تیرا بھگت تیرے نال رُسیا، ست دے سمجھایا۔ کی تیرا گرکھاں نال غصیا، پڑدا دے اٹھایا۔ کی کوئی پریم نال نہیں جھکیا، ہنکار وکار گوانیا۔ ابناشی کرتے کہا میں کھیل کراں انڈھیا، سمجھ کوئے نہ آیا۔ بھاگ لگاؤنا بھگتاں کایا جُسیا، جسم تن دیاں وڈیایا۔ جنہاں دا اگلا پینڈا لکھا، بچھلا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھدا رہیا جنانیا۔ پریت کہے میں راتیں بچھیا چوری، اک اکلّی بنتی دتی سنانیا۔ کس دے ہتھ پھڑا کے آیوں ڈوری، تند پریم گنڈھایا۔ کس کارن چڑھ کے آیوں گھوڑی، گھول گھمائی دے سمجھایا۔ کی ہر سنگت نہیں سی تیتوں لوڑی، پریم پریتی دتی تجانیا۔ پُرکھ اکال کہا میں بھگتاں دے پریم دا سچا مہری، مہر اپنی آیا لگایا۔ جیہڑی جگ جنم نہ کدے وچھوڑی، تنہاں وچھڑیاں میل کرائیا۔ جن بھگتو ساچے پریم دی چڑھنا پوڑھی، میں دُور دُراڈا دیکھاں چائیں چانیا۔ سچ پریتی موہے اکو لوڑی، لوڑیندا سا جن ہو کے سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی سرنایا۔ پریت کہے میں ہوئی جہی بچھی بات، بن کتاں دتی سنانیا۔ پر بھو بھید دس اٹھ چیت دی رات، پڑدا دے اٹھایا۔ پُرکھ اکال سچ سبھاؤ دتا آکھ، شب ہلارے نال جگایا۔ آہ ویکھ کھیل تماش، پورب دیاں درڑایا۔ ستاراں سو پچو نجا بکرمی ساچی پائی راس، منڈل اک بنایا۔ گو بند سٹا جا پر بھاس، نو میل پُری اند توں ڈیرہ لایا۔ گرگھ لبھدے رہے ساری پر بھات، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ اتم اکٹھے ہو کے کیتی ارداس، بنتی دتی سنانیا۔ کلغی والے آجا پاس، کی کلا رہیا ورتانیا۔ اندروں رو پئی سب دی خواہش، نیناں نیر وہانیا۔ گرگھ ہو گئے اداس، گرگھ اکھ نہ کوئے کھلایا۔ ماتا بگری کہا سُنو میری بات، دھیرج دھیر دیاں دھرائیا۔ میرا بچّہ اچے سکھن لگا

جاج، کلا رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا اگے ہونی بہہ بھانت، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال نرگن جوت کرے پرکاش، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ شبد انادی وجے ناد، برہماد دے سٹائیا۔ پھیر تساں رل مل کرنا یاد، یاداشت بچھلی چیتے آئیا۔ تہاڈی سُننی اک آواز، جوتوں میرا میں تیرا ڈھولا لینا گائیا۔ ایسے وچ گوہند نوں آؤنا سواد، پریم پریتی تہاڈی ویکھ دکھائیا۔ حاضر نالوں بہتی پوری کرے خواہش، سواس سواس اپنے لیکھے لائیا۔ اپنی اہے ہو رہی سی بات، گوہند آیا چائیں چائیا۔ ہسکے کہا خوشی نال بلاس، سوہنی آواز جنائیا۔ کتھے کتھے آئے بھاج، بھجے واہو داہیا۔ کون کون بنیا ساتھ، سنگی کیہڑا سنگ رکھائیا۔ گرکھاں کہا توں سب دے نظری آیا ساتھ، خالی رہن کوئے نہ پائیا۔ پر ایہہ کی کرنی کیتی سنگر سمراتھ، سانوں دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوہند کہا رات آئی چیت اٹھ، اٹھ تت گرکھاں رہے سٹائیا۔ ساڈے پچھے کوئی کر اک ہٹھ، ہٹھیا ہو کے ڈیرہ لائیا۔ سانوں جنگلاں وچ جانا پئے نہ وت، بیلے کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ تیرے پریم دے ہوئے وس، دوجی آس نہ کوئے تکائیا۔ ایہہ سُن اگئی گاتھ، میرے گرہ وجی ودھائیا۔ تہاڈے پچھے گیا نٹھ، بھجے واہو داہیا۔ اگلا لیکھا دیواں دس، دھر دا حکم سٹائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑ اندھیرا میٹیا مس، سٹجگ سچ کری رُشنائیا۔ تہاڈی بھگتی دا گاؤن جانا جس، دُور دُراڈا اپنا پھیرا پائیا۔ تہاڈا پریم دا کر کے اکٹھ، پریتی اکو دینی سمجھائیا۔ ست دھرم دی دے کے مت، کرم کانڈ دینا گوائیا۔ بے شک میں نظر نہ آواں نال اکٹھ، انتر آتم اپنا ڈیرہ لائیا۔ گرکھو تہاڈے نالوں کدے نہ ہواں وکھ، دکھری تیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ تہاڈا پریم میری رت، میری رت تہاڈی برہم مت دے بنائیا۔ تہاڈا اُپکار میرا جس، میرا جس تہاڈا رس نظری آئیا۔ پچھلے لہنے دا دینا سی حق، ایسے کارن گیا نٹھ، چور یار نہ روپ وٹائیا۔ پگی کر کے گیا سچ، گھٹے دو تہاڈے اندر جاواں وس، واسطہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ پریت کہے کیوں کریا بہانہ، پڑدا وچ رکھائیا۔ گوہند کہا ایہہ میرا کھیل مہانا، شبدی حکم سٹائیا۔ ویراگ اندر وچھوڑے اندر جو میرا گائے ترانہ، میں ترانیاں دا مہمان ہو کے اہناں دے اندر نظری آئیا۔ اس دا کوئی دے نہ سکے بیانا، لیکھا لکھت نہ کوئے سمجھائیا۔ ایہہ وی کھیل میرے بھگوانا، جو میرا مالک میتھوں رہیا کرائیا۔ بھگتاں دا استھانا، گرکھاں دا اُکنا، کھیل دو جہاناں، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر

اک اٹھانیا۔ پریت کہے میں بچھیا گوبند وڑ کے اندر بکل، کھ پڑدا لیا اٹھانیا۔ کی ہن بھگتاں توں لگا لگن، کروٹ اپنی بدلائیا۔ نہیں، گوبند کہا میں اہناں دا کرن آیا شکر، بچھلا لیکھا جھولی پانیا۔ کیتے قول توں نہیں گیا کمر، مجرم ہو کے نہ کھ بھوانیا۔ اہناں دی پیار دی دھار اندر جاواں اتر، اتر پورب پچھم دکھن اکو رنگ دکھانیا۔ جس طرح پڑکھ اکال میٹوں بنایا پتر، ایسے طرح اپنے پتر لئے بنایا۔ جنہاں نالوں کدے نہ جاواں وچھڑ، وچھڑیاں رہیا ملانیا۔ کلجگ کوڑی کرایا وچ رہن نہیں دینا بھپا کچھڑ، صاف نرول سنت سہیلے باہر لئے کڈھانیا۔ گل لگایا بھریاں چکڑ، دُرمت میل دھوانیا۔ اوہ پریتے ساری رات اہناں دا رکھیا فکر، جو فکر وچ ڈھولے رہے گانیا۔ جے تیتوں سرت نہ دیندا توں کس طرح اہناں دا کردیوں ذکر، جو زکریئے نالوں چنگے نظری آنیا۔ میں وچھوڑا دے کے نہیں آیا نکل، پلؤ نہ آیا بھڈانیا۔ میں دُوروں نیڑے دا بناں متر، نیرن نیر سو بھاپانیا۔ ایہہ کھیل میرا بچتر، جس دا پتر پتر نہ کوئے دکھانیا۔ توں دس سچ پریت کیوں میرے مگر آئی خشک، ججی واہو داہیا۔ پریت کہا میں بچھن آئی میٹوں عاشقاں معشوقاں توں وکھرا دس عشق، جس عشق وچ اشارہ اک تیرا نظری آنیا۔ میں ڈردی رہی اچا نیواں کنڈھی دا کنڈھا کتے پیر نہ جائے تلک، منہ دے بھار دے سٹانیا۔ گرگھ کہا چھیتی جا میرے بھگتاں دے اندر ویکھ مٹھت، جس مٹھاس نال تیتوں سوادھان دین کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ پریت کہے جس ویلے وج گئے ساڈھے تن، میٹوں اچن اچانک آئی انگڑانیا۔ میں سروپ ویکھیا بھن بھن، بہر رنگ اپنا رنگ دکھانیا۔ جس نوں جھکدے ویکھے لوک تن، پرلوک سیس نوانیا۔ روپ انوپ بدلے چھن چھن، بہر روپیا سمجھ کوئے نہ آنیا۔ کچھ اپنے آپ رہیا گن، رسنا جہوانہ کوئے ہلانیا۔ میں اگمی ویکھ کے اوہدا چنھ، چنتا دتی گوانیا۔ جو اشارے کرے کھن کھن، شہنشاہ روپ وٹانیا۔ میرا ہل گیا دل، دھیر رہی نہ رانیا۔ اوسے ویلے میٹوں آگے ہو کے پیائل، پھڑ باہوں لیا اٹھانیا۔ اٹھ ویکھ میرا کھیل، تیتوں دیاں سمجھانیا۔ جنہاں دا گروتے اہناں دا چیل، چیل سنگرؤ اپنا نام اکھوانیا۔ میں تکیا گوبند نوں اک پلک نہیں ویہل، راتیں سٹیاں گرگھیاں نوں اپنی گود اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ پریت کہے ساڈھے تن میٹوں اک پئی آواز، نال ٹھوکر دتی لگانیا۔ اٹھ جاگ، جگاون والا رہیا جگانیا۔ جس دی سارے کردے رہے تاگھ، سو اپنا پھیرا پانیا۔ جیہڑی بھگتاں کیتی مانگ، اوہ دست رہیا ورتانیا۔ سوانگی

ہو کے پرگٹیا سوانگ، سگی ساتھی اپنے نال رلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُورب لیکھا جھولی پائی۔ پریت کہے ساڈھے تن جس ویلے سُنیا
 ناد، دُھن اِکو نظری آئی۔ میں ہو گئی وساد، اپنا آپ بھلائی۔ سنگر سرنائی لاگ، بنیتی دتی سُنائی۔ پر بھو توں کس طرح گزاری اِنج دی رات، اِکلا بہہ کے
 رات لنگھائی۔ گو بند اوسے ویلے دتا آکھ، میری دھون پھڑ کے اُپر لیا اُٹھائی۔ ہوئی جہی چپیر مار کے کہا ذرا شیخ سرولے جھاک، اپنا پڑدا لاہیا۔ جاں میں تکیا
 اوہ گرگھاں دے اندر نظر آیا آپ، اپنا ڈیرہ لائی۔ پھیر ویکھیا رسول پاک، رستہ رہیا دکھائی۔ پھیر ویکھیا تے سب دا بن کے باپ، گودی رہیا بہائی۔ پھیر
 ویکھیا تے جنم کرم دے کٹ کے پاپ، پوتر دتا کرائی۔ پھیر ویکھیا تے نظری آیا ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ پھیر ویکھیا تے پوری کرے خواہش، خالص اپنے
 رنگ رنگائی۔ پھیر ویکھیا کوئی رہن نہیں دتا اداس، خوشیاں خوشی نال ملائی۔ سب دے لیکھے لا کے سواس، ساہ ساہ اپنی جھولی پائی۔ میں خیران ہو گئی ایہہ
 کیوں نہیں سُنا ساری رات، نو ویراں اُٹھ کے نو ویراں بیٹھ کے نو جنم دے وچھڑے براہمن رہیا ترائی۔ میں اوس ویلے دُتھڑ مار کے اپنے نال ہاتھ،
 بہڑی بہڑی دتی سُنائی۔ پر بھو ایہہ کی کھیل تماش، میتوں دے جنائی۔ توں سُنٹیاں دی کریں یاد، کی تیری وڈیائی۔ دردیاں دی سُنیں فریاد، دُکھ اپنی جھولی
 پائی۔ گو بند نے کڈھ کے پچھلی کتاب، میتوں دتی دکھائی۔ دیکھ لے اٹھ جیت دا اوہ حساب، اک ست پنچ پنچ دے گواہیا۔ جس دا میتوں دینا پیا جواب،
 پُرکھ اکال منگ منگائی۔ میں کوئی شاہ نہیں نواب، بھگتاں دا سیوک روپ وٹائی۔ میں دیکھن آیا اپنا ہنکدا بھل گلاب، جو بوٹا اپنی ہتھیں گیا لائی۔ میں
 سدا نہیں سُننا اہناں پچھے سدا اہناں دی رکھاں یاد، یاد وچ اپنا جھٹ لنگھائی۔ ایسے کر کے دُھر دی سُنائی آواز، توں میرا میں تیرا دوجا ہور رہن کوئے نہ
 پائی۔ پریت کہے ایہہ میں چنگی سکھ لئی جاچ، گو بند طریقہ دتا درڑائی۔ بھگتاں نال کراں نہ کوئے مجاز، آکڑ نہ کوئے دکھائی۔ جھٹ جا کے ہو جاواں اہناں
 دی داس، سیوک بن کے سیوکمائی۔ سچ دس کی توں وی وسینگا اہناں دے پاس، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ گو بند کہا ایہہ کوئی پچھن والی نہیں بات، ایہہ میری
 بے پرواہیا۔ جنہاں نوں اپنے نال لیاند مات، انتم سنگ لے کے گھر ساچے جاواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنائی۔
 پریت کہے جس ویلے نوویں وار جاگیا، ہتھ متھے اُتے رکھائی۔ میں ہتھ جوڑ کے منگی آگیا، بنیتی دتی سُنائی۔ اودھروں آئی اک آوازیاء، دُھر دا ڈھولا گائی۔ آ

تینوں دکھاواں اک ہور تماشا، جیہڑی کھیل رہیا رچائی۔ جن بھگتاں دی آتم سچ پریم پیار پریت دا بھوگ بلاسیا، بھادی سب دے سرتوں لاہیا۔ دُرمت میل دا اِکو وار دھو دتا داغیا، دغا کر کے نہیں آیا نہ رات سو کے جھٹ لنگھایا۔ بے کچھ جاندا جاندا بھگتاں دے گھروں کھا گیا، اوس کھان پین دا لیکھا ساری رات دیوے تھاؤں تھانیا۔ گرکھاں نوں اپنی کرپا نال نواجیا، مہر نظر نال ترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرناہیا۔ پریت کہے میں پھیر دیکھیا مڑ کے، اپنی اٹھ بھوایا۔ گو بند نکلیا لگ کے، چوری نین اٹھایا۔ اوہ اپنے آسن اوتوں اٹھ کے، زمیں اُتے ڈیرہ رہیا دکھایا۔ اپنے سینے نوں گھٹ کے، اگلی منٹ اِکو رس جناہیا۔ مینوں ہوئی جی پچھ کے، سچ کہانی دتی دکھایا۔ سچ پریت میں آیا نہیں لگ کے، اوہ دیکھ لگیاں دے اندر اپنا ڈیرہ لایا۔ میں آیا گرکھاں توں پچھ کے، اجازت منگی چائیں چانیا۔ جو پریمی پیارے میرے وچھوڑے دے دکھ دے، اہناں دے وچھوڑے پچھے خاکی ماٹی اُتے نو وار اپنی اُنگی دتی گھسایا۔ کوئی شک شکوہ نہ رہے مجھ تے، مفلس ہو کے منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیایا۔ دھرتی کہے جس ویلے میرے اُتے بیٹھا اگلی منٹ، دھیان بھگتاں ول رکھایا۔ میں بھڑی بھڑی کر کے اٹھی پٹ، کدھروں آگیا پریمیاں دا پریمی نیسیاں دا نیسی لگی توڑ نبھایا۔ مینوں پتہ نہیں لگا کس مینوں منہ دے بھار دتا سٹ، میری ہوش دتی گواہیا۔ پھیر کرپا کر کے گودی لیا چک، سر میرے ہتھ رکھایا۔ میں ہوئی جی لیا پچھ، کی توں گو بند سچ چُج، کہ مینوں بھرم بھلیکھا نظری آہیا۔ دھرتی کہے اون ہتھ پا کے میری گچی والی گت، دھون اُتے دتی اٹھایا۔ اوہ دیکھ میرے گرکھ ساچے پُت، جنہاں نوں گودی رہیا اٹھایا۔ ایہہ گو بند نہیں جو جاوے لگ، لگیاں نوں اپنے نال رہیا ملاہیا۔ اوہ چرنی لگ کے ہو گئی خوش، ڈھولا گایا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اِکو اک نبھایا۔ دھرتی کہے جس ویلے ایہدا منٹ اکیواں آیا اخیر، بن گھریوں گھریاں دتا وجایا۔ پنجاں اُنکلاں نال کڈھ کے اک لکیر، پنچہ سب دے اُپر لایا۔ بھگتو تئیں میرے میں تہاڈی تصویر، تصویر دے اندر بے نظیر سو بھا پانیا۔ تئیں پریم پیار دے بھائی بھین ویر، اِکو روپ دتے دکھایا۔ نام دی ڈوری تہاڈی سچی زنجیر، سکے نہ کوئے تڑایا۔ تئیں میرے پاتشاہ تے میں تہاڈا وزیر، جس ویلے چاہو سیوا اپنی لو لگایا۔ تئیں میرے آقا میں تہاڈا فقیر، تہاڈے ڈھولے سدا گایا۔ تئیں میرا مقدر میں تہاڈی تقدیر، تدبیر اپنی دیو جناہیا۔ تئیں مالک تے میں

تہاڈی شمشیر، جدھر چاہو کھنڈا لو بھوایا۔ تہاں پریم نال مینوں دینی اشیر، تاثیر تہاڈی میرا روپ نظری آئی۔ ایہہ جموں نہیں کشمیر، اکسیر تہاڈی رہیا بدلائی۔ اکو رنگ رنگا کے شاہ حقیر، محکم اپنے وچ چلایا۔ تہاڈے پریم اندر رین سبائی دِگِیر، دِگِیری تہاڈی دتی گوائی۔ بھوایں سیوک سمجھو بھوایں سمجھو پیر، پیراں دا پیر ہو کے پھیر وی تہاڈا اکھوایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈے بدل دیوے اندروں ضمیر، ضامن ہو کے اگلا رستہ دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہر نظر نال ترایا۔ ساڈھے تن اک اتوں روپئی کڑی، ہائے ہائے کر گرا لایا۔ گو بند توں پچھے کھیچل کیتی بڑی، کیوں زمین اُتے بیٹھا آسن لایا۔ گو بند کہا ویکھ میرے گرکھاں دی جھڑی، جو چھبر رہے دکھایا۔ اوہناں دے اندروں میرے انتر بچھ گئی کڑی، جس کڑی نال کچھ کے بھنجے دتا بہایا۔ میں کوشش کیتی بڑی، پھر وی میری چلی نہ کوئے چترایا۔ گرکھاں دے آگے کاہدی اڑی، جنہاں اڑ اک دی لئی تکایا۔ ایہہ بچن سُن کے چھت اتوں ڈری، نیناں نیر دتا وہایا۔ اک بوند اتوں کری، جو سدھی چرناں اُتے ڈگی، اپنا آپ گئی مکایا۔ اوس ویلے اوسے چھت نوں نظری آیا ہری، جو ہر گھٹ رہیا سمائی۔ جن بھگتاں دی کٹی پھڑی، گرکھاں دا جوڑ جڑایا۔ اوس دی ایہہ سوہنی سلکھنی گھڑی، جو غریب نمائیاں گودی رہیا اٹھایا۔ کرماں توں کر کے بری، جہاں توں جہاں توں دوہاں توں لیا چھڈایا۔ پر تھی جس دے دھولے اُتے کھڑی، بیٹھی سیس نوایا۔ تھلیوں ہس کے بول پئی دری، جو گھر دیاں دتی وچھایا۔ اوہ کہے میں جیندی ہو گئی بری، پر بھ نے آسن لیا لایا۔ میری آسا پوری کری، جو پچھلا دھیان دکھایا۔ جس ویلے گو بند نے گیارویں سال جختی پہنی سی زری، سوہنا چرن بچھہایا۔ اوس ویلے پری انند میرے اُتے کھلوتا سی سوا گھڑی، انتر پُرکھ اکال دھیایا۔ میں اوس ویلے اک گل سی کری، ہوئی جہی سنایا۔ میں تیری چرناں دی دھوڑ ملی، تن اپنے خاک رُمایا۔ کی مینوں کرینگا بری، تند اپنے نال جڑایا۔ گو بند کہا اوہ سلکھنی آوے گھڑی، جس ویلے میرا مالک تیرے اُتے سو بھاپایا۔ توں اوس ویلے سرنی پڑیں، مستک چرناں اُتے کُکایا۔ پھیر بھگتاں دے نال مینوں کر دیوے بری، میری شہادت دے بھگتایا۔ دری کہے ہُن چل کے آیا گھری، گھر والا گھر اپنے لے کے جایا۔ لوکیں کہندے ایہہ کچے تند سوت دی جیندی مری، میں مری نہیں جیوندیاں وچوں جیندی نظری آئی۔ میں اوس منزل اُتے چڑھی، جس گھر گرکھ سو بھاپایا۔ پُرکھ اکال کرپا کری، گو بند دتی مان

وڈیا گیا۔ جن بھگتو ایہہ خبر سنائی تہانوں کھری، مٹی اُتے وچھن والی دری رہی جنائیا۔ جس نے میرے اُتے کرپا کری، ایہہ تہاڈے بیڑے پار لنگھائیا۔ ایہہ بچن سُن کے اُتوں ہس پئی کڑی، کہ ساڈا لیکھا ایہناں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت اندو شاہ دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

ندو تیری دستاں تقدیر، پریم پیار نال جنائیا۔ جس ویلے گوہند بنیا سی اُچ دا پیر، اپنا آپ بدلایا۔ تیرا رُپ سی اک ملنگاں والا فقیر، جامہ لیر لیر وکھائیا۔ تیرے کول سی اک زنجیر، چوڑاں کڑیاں والی گنڈھ پوایا۔ اُس دے وچ سی محمد دی تصویر، جو ست ست دے وچ دتی لٹکائیا۔ تُوں گھت کے آئیوں وہیر، آپ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ تیرے کاسے وچ سی کھیر، ڈھائی پاگنائیا۔ تیری اندروں بدل دتی ضمیر، حکم اک سنائیا۔ تُوں تکیا محمد نالوں چنگا ایہہ پیر، پیراں دا پیر نظری آیا۔ تُوں بول کے کہا اخیر، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ کچھ مینوں دے اسپر، تیرے ہتھ وڈیا گیا۔ گوہند کہا چپ، فقیر دا اندروں وگ گیا نیر، باہروں نیناں چھبر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل ورتائیا۔ شبد اگئی کہا گوہند، فقیر عطاء اللہ دتا جنائیا۔ میں محمد نہیں میں والی ہند، سور پیر جو دھابے پرواہیا۔ میں بھگھاری نہیں داتا گنی گہند، گہر گسپھر وڈی وڈیا گیا۔ بھیس بدلایا کارن انج، تیتوں دیاں جنائیا۔ سچ فقیر بنونے اپنی بند، اپنے نال جڑائیا۔ اوس فقیر دے کول سی اک کنگ، جیسہڑی سچے ہتھ دی پہلی انگلی نال دتی وجائیا۔ رسی نالوں کھول کے اوہ کچی مٹی دا کاسہ جہنوں کہندے مٹی دی ٹنڈ، آگے دتا لکائیا۔ جے تُوں پروردگار نور الہی دھر دا گوہند، اس نوں لینا کھائیا۔ اُس دے نال اک ٹکڑی بدھی سی ہنگ، جیسہڑی خوشبو وکھری رہی جنائیا۔ اوہ پہلوں سانجھ کے رکھی سی تن دن، جو گوہند دتی سمجھائیا۔ اوس دے وچ سی اک چنھ، جو چند ستارا رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی اک وکھائیا۔ گوہند اندروں کہا سُن عطاء اللہ، خطوط دھر دا دیاں جنائیا۔ ویکھ میں کڈا سوہنا بنیا ملا، مولویاں والا رُپ وٹائیا۔ اوس فقیر نے اپنے سر توں لاه کے کلا، چرناں اُتے دتا لکائیا۔ تُوں واقعہ پیراں دا پیر گوہند کدے نہیں بھلا، بھلیاں نوں رستے پائیا۔ چہواں نے تیتوں چکنا

وانگ پھلاں، جو خادم بیٹھے نظری آیا۔ میں اک دس آیا ہور بھیت جس دے وچ اوہلا، شاہ نواب جس دی کھوج کھوجایا۔ بے شک توں رسنا نال گاویں بسم اللہ اللہ، ڈھولا لا لاہ اللہ رسول دھیان جنایا۔ جے آہ چو داں کڑیاں والا سنگل نہ ہویا تیرے کولا، اوناں چر تیتوں پیر مسلم کہے کوئے نہ رانیا۔ گو بند نے پریم نال اُس دے اندر دتا جھکولا، جلوہ نور کر رُشانیا۔ اوس نے اوس ویلے اپنے گل دے وچوں کھولا، گو بند گل دتا پانیا۔ نالے کہا توں ہر جن مولا، محبت روپ گوسانیا۔ گو بند ہس کے کہا کچھ میرے نال کر لے قولا، اقرار نامہ لے لکھایا۔ فقیر نے کہا جے کدی مڑ کے آویں اُپر دھولا، میٹوں اپنا سنگ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ فقیر کہا ایہہ زنجیری وچ تصویر محمد پاک رسول، بن میرے تیرے نظر کسے نہ آیا۔ توں میٹوں کیتا قبول، میں دسیا اپنا اصول، اصلیت دتی جنایا۔ آگے دوہاں دا ہور رول، جانیاں پیراں راہ وچ لین اٹکایا۔ اوہناں بچھنا تیتھوں کلمہ ایہہ معقول، مکمل دینا سنایا۔ ایس تصویر نال اوہناں دا بدل جاوے ماحول، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ہنسی خوشی وچ کرن مخل، کدھروں اُچ دا پیر آیا فقیر، کندھیاں اُتے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔ گو بند کہا میرے وچ سچ توفیق، تیتوں دیاں سمجھایا۔ کچھ منگ میرے رفیق، دُھر دا دان دیاں ورتایا۔ اوس نے کہا ہن فقیر پھیر بناویں عزیز، دھن دولت دی لوڑ کوئی نہیں رانیا۔ بھادیں تن وچ ہووے نہیں قمیض، کمر بنھ کے تیری سیو کما یا۔ جے میں بھل جاواں تیری رہے نہ کوئے تمیز، توں رحمت کر کے میٹوں لینا منایا۔ گو بند کہا میں رکھاں تیری ضرور اڈیک، ویکھاں دھیان لگایا۔ جیہڑی توں میرے گل وچ کیتی بختیش، اپنا ہار تن شنگار میرا دتا بنا یا۔ جیہڑا محمد تیرے وسیا نزدیک، اوس نوں محبوب مالک نوں تیتوں دیاں ملا یا۔ اوہ سماں بہتا نہیں تھوڑا نزدیک، ڈھنیا اگو گیا جنا یا۔ تیرے اپنے ہتھیں سچ کراں تصدیق، شہادت اپنی نال رکھایا۔ مرن توں پہلوں میری تیرے نال وصیت، اصلیت اصل دیاں پرگٹایا۔ پر میری اک سُن نصیحت، سچ دیاں جنا یا۔ جس ویلے پر بھو بھگتاں نال مل کے سب نوں دسی اک ولدیت، پتا پُرکھ اکال اک نظری آیا۔ دُنیا دی بدل دتی جمہوریت، تیتوں جہاں دے کولوں لئے بچھڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھایا۔ فقیر کہا اے فقراں دے فقرا، لاٹانی بے پرواہیا۔ میں تیرے پچھے مار کے آیا چکر، چکنا چور اپنا آپ کرایا۔ توں کوڑی کریا نال لا کے ٹکر، ست سچ رہیا پرگٹایا۔ فقیر کہا

میں پڑھیا کوئی نہیں اکھر، الف بے جھولی کوئی نہ پایا۔ توں دیکھ لے میرے وچ کی کسر، جو کوئی کسر رہ گئی آگے نوں پوری دس کرایا۔ تیرے چرناں وچ ہووے میرا بسر، بستر آتم سیج توں سجن یعنی ہنڈھایا۔ تیری مہر دا ختم نہ ہو جائے اثر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ بے شک ساری سرشتی اڈا دے نال اعشاریئے کسر، میری قسمت دینی بدلایا۔ درگاہ ساچی جانڈیاں ادھ وچ میرا ہووے کوئی نہ حشر، ہاشم اپنا رنگ رنگایا۔ گوہند کہا ایہہ کی لگا منگن، جو منگیں تیری جھولی دیاں پایا۔ فقیر نے کہا بھوایں میں پیراں توں پھراں ننگن، سر اوڈن نہ کوئی ککایا۔ تیرے پریم پیار دا میری انتر آتما لگا رہے سگن، سوہنا جوڑ جڑایا۔ گوہند نے ہتھوں لاه کے کنگن، اوس دے ہتھ دتا پھڑایا۔ اون اوسے ویلے موڑ کے گوہند دے چرناں اُتے کیتی بدن، ایہہ میرا وچولا لینا بناایا۔ میں اکو تیری پریتی آیا منگن، دوجی لوڑ رہی نہ رایا۔ ہن کہا روچک لو کندھن، موڈھیاں اُتے اٹھایا۔ فقیر کر کے ڈنڈوت بدن، خالی ٹنڈ لے کے بھجا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا سب دا رہیا مکایا۔ نندو ایہہ لیکھا پچھلا اگلی بنت، ساچی دیاں سمجھایا۔ جس پدوی نوں جگت جگیا سو لہجہ دے سنت، کھوجن تھاؤں تھانیا۔ دوس رین گاؤندے منت، ڈھولے رہے جنایا۔ پر ایس طرح کسے نوں نہیں ملیا دھر دا کنت، جو پھڑ باہوں گلے لگایا۔ اوس دا بے پرواہی دا نہیں کوئی انت، کوجھے کملیاں کنگلیاں دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ نندو ایہہ انند دا نند، انند رہیا دکھایا۔ گرگھ چند دا چند، چند رہیا چکایا۔ بند دا بند، بندھن رہیا تڑایا۔ گنڈھ دی گنڈھ، گنڈھ اپنے نال پوایا۔ جے پچھے گئی ہنڈ، آگے دیوے کوئی نہ دنڈ، مہر نظر اک اٹھایا۔ جگت جہان کر کے جے رہی بھکھ ننگ، آگے ہونا کسے نہیں تنگ، سچھنڈ دیواں مان وڈیایا۔ ایہہ گوہند دے کول وکھرا ڈھنگ، نام انملڑا رنگ جس چاہے دیوے چڑھایا۔ ایس پر بھو نوں نہ کوئی شرم حیا نہ سنگ، غریب نہانیاں نوں لا کے انگ، انگ اپنے لئے بناایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیکھے چائیں چانیا۔ فقر جانڈیاں جانڈیاں اٹھاسی قدم اُتے آگئی اک دلیل، پچھا بھوں کے دھوڑی مستک لئی لایا۔ گوہند دے دوروں دیکھ کے بستر نیل، خوشی نال اپنے سر وچ خاک دتی رمایا۔ چار گنٹ مار کے ست چکر دیکھیا میرا درگاہ دا اک وکیل، بے نظیر نظری آیا۔ گوہند دی آواز آگئی آسن میرا کلمہ حدیث، حضرت ہو کے دیاں سنایا۔ اٹھ کے دیکھ تینوں ملا دیاں جگدیش، دو جہاناں دا مالک بے پرواہیا۔ جس دے

چھتر جھلے سیس، شہنشاہ نظری آئی۔ اوس فقیر نے کہا گوہند کی کیٹاں دا کیٹ، نیچاں دا نیچ روپ وٹائی۔ گوہند نے اٹھاسی قدم توں ہتھ رکھیا اُس دی پٹھ، اچانک دھکا دتا لگائی۔ اوس فقیر نے دوویں اکھاں لئیاں میٹ، تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا گائی۔ گوہند نے کہا میں تیری آپ کروں اڈیک، تُوں خوشیاں نال سونا بے پرواہ ہو کے ڈیرہ لائی۔ اوس ویلے اوس دی برہوں نال نکل گئی چیک، چیک چھاڑا دتا پائی۔ اودھروں بتی سال دی سوانی اک گاؤندی آوے گیت، مٹکی سر دے اُتے لگائی۔ اوہ کہندی آوے جے کوئی اک نال بلیا میری اک نال لا دیو پریت، اکو میرا مالک اکو میں اوہدی نظری آئی۔ اوس فقیر نے اوسے ویلے جا کے سبھی باہوں پھڑ کے لیا گھسیٹ، آمیں تیتوں گوہند دیاں دکھائی۔ جھٹ اوہدے اندروں بدل گئی نیت، جھٹ مٹکی دتی سٹائی۔ اوسے ویلے گوہند دُور دُراڈا اوہدے اندر کایا دی لنگھ گیا دہلیز، گھر بیٹھیاں نظری آئی۔ اوس سوانی نے اکھاں میٹ کے اندر لائی نیجھ، دھیان اکو اک بنائی۔ اندروں کسے سچ کیتی اوس دے نال پریت، جو پریتم ہو کے گل وکڑی رہیا پائی۔ اوس نے خوشی وچ آ کے اپنی چھاتی اُتوں پاڑ دتی قمیض، لوک لجا پرے ہٹائی۔ جے تُوں اندر وڈیا میٹوں باہروں دے تمیز، ستمکھ ہو کے درس دکھائی۔ پر بھو میٹوں تیرے ملن دی ریجھ، تیرے پچھے مٹکی اٹھا کے بھجی واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرنی دا کرتا اپنا کھیل دکھائی۔ اودھروں چار چک کے ہور لے گئے آگے اٹھتی قدم، اوتھے کندھارہے بدلایا۔ اک نے تک لیا ایہدے چرناں وچ پدم، جو نور نور نظری آئی۔ اوس دے اندر پرکاش ہو یا مدھم، یا علی کہہ کے مدد مٹکی نور خدائی۔ جھرناہٹ چھڑیا بدن، تھر تھراہٹ گئی آئی۔ اوسے ویلے لگا کمبن، ہلیا واہو داہیا۔ اندرے اندرے کچھ منگ لگا منگن، اپنی جھولی ڈاہیا۔ سہج نال سبے ہتھ دی اُنگی لا کے چرناں دی دھوڑی مستک لایا مجن، اپنی خوشی دکھائی۔ دھوڑی لگدیاں اوہنوں نظری آیا ایہہ ساریاں دا سجن، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئی ونڈائی۔ من ممتا میٹ کے چرن لگا ڈھٹھن، چلدیاں چلدیاں سیس نوائیا۔ گوہند اُتے پیا لگا ہسن، تالی دتی وجائی۔ نالے پردے لگا ڈھکن، حکم دتا سٹائی۔ پھیر تھانوں آواں رکھن، اپنا سنگ بنائی۔ ہر دے آواں وسن، گھر ساچے ڈیرہ لائی۔ چاراں دا بنا سنگٹھن، گھر اکو دیاں وڈیائی۔ پریم پیار پہنا کے بستر، اپنے رنگ رنگائی۔ نام اگئی گھوڑا دے کے شستر، شہزادے دیاں دکھائی۔ ایہو میری بخشش، جاندے راہیاں پار کرائیا۔ پرتپالک بن کے کراں رکھشش، سر اپنا

ہتھ لگائیا۔ نور نورانی دے کے درشن، حرص دیاں مٹائیا۔ جس دھارا نوں جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر ترسن، تہاڈے اندر دیاں وہائیا۔ کایا مائی تہاڈے صاف کر کے آپ برتن، وست دُھر دی دیاں لگائیا۔ سرتی کر کے شبدی مردن، سوادھان اپنے رنگ رنگائیا۔ سر رکھکے تہاڈی اُتے گردن، غریب نمانے پار لنگھائیا۔ کی ہویا جے ارجن نوں کرشن نے گیتانگی جہی سنا دتی میٹن لئی ہر کھن، ہوس دتی بوجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوہواں دا لیکھا پہلے شاہ والے آیا لکھائیا۔ اودھروں فقیر چلیا پیر پٹھے، ہتھ اکھاں اُتے رکھائیا۔ میٹوں کیہرا اندروں لُٹے، کھچی جائے واہو داہیا۔ جس نے سر توں بھانڈے سٹے، اوہ نچی پٹی کدی چائیں چانیا۔ اکو وار کہہ دتا میرے اگلے پینڈے کُے، جیون دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ اوس ویلے اوس دے پران چھٹے، گوہند لے کے گیا چائیں چانیا۔ اونے چر نوں اوس فقیر بچھے جانیاں نوں پانی آ گیا گٹے گٹے، پیر دتے لگائیا۔ تھلیوں وٹے چھمے نکلے نکلے، ٹھوکر دتی لگائیا۔ اودھروں گوہند نے شبد سروپی پروانے لکھے، بن رسنا جہوا بٹی دند دتے سناٹیا۔ اوس فقیر نوں پیڑ پئی وچ کُے، سینہ لیا دباٹیا۔ گوہند نے ٹھوکر ماری بچھے، اُسدا بچھا دتا بدلاٹیا۔ پھر چاروں کُٹ اکو دے، نور نورانہ نور خدائیا۔ اوہ جل وُضو والا گوہند دیاں چرناں اُتے چلیاں بھر بھر سٹے، لبناں نال چٹ چٹ اپنی خوشی منائیا۔

ایسے چر نوں گوہند پھیر نہ دے، چار کہاں دے کندھی چڑھیا بھجیا جائے واہو داہیا۔ فقیر چلدا چلدا چوڑاسی قداماں اُتے گوڈیا بھار ڈگے، اگے ہتھ لے لے لگائیا۔ اودھروں گوہند دے تیر وچ گتے سدھے، جو انیالے دتے چلاٹیا۔ دونوں ہتھاں دے پے گتے گدھے، خوشی نال تالی دتی وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اودھروں کہاں کچھ لین لگے ساہ، ڈولی تھلے دتی لگائیا۔ اودروں فقیر بہہ گیا اُتے گھاہ، اک تیکا لیا تڑائیا۔ اودروں چلن لگی ہوا، سوہنی پون اپنی ٹھنڈ ورتائیا۔ اودھروں ویکھن آ گیا خُدا، اپنا کھیل جو پُر کھ اکال ہو کے رہیا کرائیا۔ آواز دتی او فقیر ایہہ کیوں تیکا کیتا جُدا، گنڈھ اُتوں تڑائیا۔ اوس ویلے جھٹ گوہند آن کے بنیا گواہ، ہولی جہی دتا سمجھائیا۔ فقیر توں خُدا نوں کہو میں تیری بھینٹا رہیا کرا، میٹوں لوڑ کوئی نہ رانیا۔ دھن بھاگ جے توں چل کے میرے گھر گیوں آ، گھاس پھوس اُتے ڈیرہ لائیا۔ جے پر بھو توں ایس گھاہ دے تیکے نوں لوں کھا، ساڈی بھکھ دئیں گوائیا۔ پُر کھ اکال نے کہا سنا، سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے گوہند دے نال مڑ کے جاواں آ، اپنا ویس وٹائیا۔ تیرا سکا کھا کے گھاہ، اپنا شکر منائیا۔ تیرا لہنا دینا

دیاں چُکا، بھار چُک کے اپنے کندھ اٹھائیا۔ کسے کارن پچھے گودی لیا سی بہا، گل و کڑی لئی پائیا۔ اگے سارے لیکھے دتے چُکا، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آپ ہو سہائیا۔

ڈھوڈا کہے میں بن آیا ڈھوآ، پر بھو دو جہان دینا ورتائیا۔ میں تیرے جوگا ہو یا، ہوکا دے کے دیاں سنائیا۔ میری سوغات دے دے ترے لوآں، پُریاں دے پہنچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ڈھوڈا کہے میں سنن آیا ڈھولا، اپنا ویس وٹائیا۔ ویکھن آیا وچولا، بھگوان بے پرواہیا۔ جس سچ دوارا کھولا، غریب نمائیاں دے وڈائیا۔ ویکھو پردہ رہیا کوئی نہ اوہلا، سیس اپنے رہیا لگائیا۔ سیوک ہو کے بنیا گولا، چاکر شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ڈھوڈا کہے میتوں کوئی نہ کہو باجرہ روٹی، بازی سر دے نال لگائیا۔ چڑھ کے پر م پُرکھ دی چوٹی، اپنا آسن لیا جمائیا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر رہے نہ واسنا کھوٹی، دُرمت میل دیوے دھوائیا۔ جنم کرم دارہے کوئے نہ روگی، ڈکھڑے رہیا مٹائیا۔ گھر آ کے دُھر سنجوگی، وچھڑے رہیا جڑائیا۔ دُھر دا ٹھا کر بن کے موبی، مجلس بھگتاں نال لگائیا۔ گوہند بن کے پچھلا کھوجی، مٹر پیارا لیا اٹھائیا۔ جس دی کھیر سی ایسے جوگی، ٹنڈ دتی لگائیا۔ اوہ پھڑ کے اپنی گودی، دین دیاں رہیا بہائیا۔ بے شک ایہہ منزل بڑی اوکھی، جگت کرپا ہتھ کسے نہ آئیا۔ بھائیں طعنے دیون لوکیں، جھگڑا کرے لوکائیا۔ جن بھگتاں دا جیو جہان سارا دوکھی، ابناشی کرتا اکو دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ڈھوڈا کہے میتوں کوئی نہ کہو لگی، جو ہتھ نال پکائیا۔ میتھوں سُن لو ساچی سکھی، سکھیا دُھر دی دیاں درڑائیا۔ نندو کول پچھلے جنم دی چٹھی، جسدا لیکھا رہیا چُکائیا۔ ڈھوڈا کہے میری منٹ من کے سارے اگی، اگی سوہنی پنگت بنائیا۔ جس دی دھار گُرکھ لکھی، اوہ دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ اگی اگی بیٹھ جانا وچ قطار، چاروں کُنٹ گھیرا پائیا۔ پنجاں ورتاؤنا نال پیار، چاروں کُنٹ سیو کمائیا۔ اگی منٹ دا ایہہ وہار، بہتی ڈیر نہ کوئی جنائیا۔ بھورا چھڈ کے نہ جائیو کوئی وچ تھال، ہتھال اُتے دینا پھڑائیا۔ ایہو پریم دے وچوں نکلیاں پیار، مُجبت وچوں مُجبت لئی پرگٹائیا۔ بھائیں ایہہ

نہیں کڑاہ پرشاد، سواد اوہدے نالوں چنگا آئیآ۔ ایہہ نندو دی رہ جائے یاد، سرداری بنیاد آباد کھیڑا دئے وکھائیآ۔ پُرکھ اکال تہاڈے سب دے ہووے ساتھ، انا تھاں دا انا تھ، دیناں دا دین نظری آئیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، دیونہارا ساچی وست بھگتاں دی جھولی پائے سوغات، ایہہ بھری رہے پرات، دُکھ بھکھ سب دی رہیا گوائیآ۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ا بیلو رام دے گھر پنڈ سرداری جموں ★

جن بھگتاں لیکھا گدا، کوڑی کریا جگت سنسار۔ جھگڑا چک دا جننی لکھ دا، لکھ چوڑاسی رہیا گٹر نوار۔ پینڈا گد مات گر بھ دُکھ دا، اگنی تت نہ دیوے ساڑ۔ بھيو رہیا نہ پردہ اوہلا لگ دا، ابناشی کرتا رہیا تار۔ مارگ دس کے سچ سچ دا، نام بھنڈارا دے جیکار۔ ناتا جوڑ کے ساچے پُت دا، پتا بنیا پُرکھ اکال۔ وقت سہایا ساچی رُت دا، بھاگ لگا کے پت ڈال بھل وِچ جہان۔ اگنی کھیل ابناشی اچت دا، جیو جنت نہ سکے پچھان۔ غریب نمائیاں آ کے بچھدا، دُور ڈراڈا سانجھ یار۔ کوڑ وکارا پھڑ پھڑ کُندا، ہوئے ہنگتا توڑ ہنکار۔ اپنے نشانوں کدے نہ اگدا، تیر انیالے رہیا مار۔ جیون ویکھ مانس منکھ دا، مُفت بیڑے کر رہیا پار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی اندر جھکدا، سجدیاں وِچ کرے نمسکار۔ سجدہ کہے میں ویکھیا خادم، خدمتگار نظری آئیآ۔ کوڑی کریا میٹ تصادم، تشلی گھر گھر رہیا کر ایآ۔ بھيو کھلا کے گُپت باطن، ظاہر رہیا درڑا آئیآ۔ آتم پر ماتم توڑ دے ساکن، گھر سجن رہیا ملائیآ۔ سب دی کرنی کرتا پُرکھ آیا واچن، پورب جہاں پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دیونہار وڈیائیآ۔ کرنی کہے پر بھ کرنی دا کرتا، قُدرت دا مالک نظری آئیآ۔ جگ چو کڑی جو چاہے سو کردا، دو جہان سر نہ کوئے اٹھایا۔ برہمنڈ کھنڈ او سے دا پانی بھردا، چرناں سیس جھکائیآ۔ بودھ اگادھ او سے دے ڈھولے پڑھدا، راگ ناد شنوائیآ۔ جن بھگت او سے دی منزل چڑھدا، جو مزاحمت کرے لوکائیآ۔ بھيو کھلا کے اپنے گھر دا، پردہ دئے اٹھایا۔ روپ وٹا کے نرائن نر دا، نر ہر اپنا تھم ورتائیآ۔ اگنی ہون کدے نہ سڑدا، جنم مرن نہ روپ وٹائیآ۔ سچھنڈ دوارے کھڑدا، سنگھاسن دُھر دے ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ کرنی کہے قدرت دا قادر، کرتا بے پرواہیا۔ سُر بیر وڈ بہادر، جودھا اک اکھوائیا۔ تخت نواسی بن کے عادل، عدل اک کمائی۔ کوڑی کرپا میٹ کے بادل، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھ کے پاگل، بورے رہیا سمجھائی۔ ابناشی کرتا لہجو ساجن، سبجن دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائی۔ سبجن لہجو صاحب سمرتھ، ایکنکار بے پرواہیا۔ جس دے کول ہبھ وتھ، وستو ساچی جھولی پائی۔ جس دانام اگئی ند، انراگی راگ جنائی۔ جس دے کول بیٹھیاں جاؤ سچ، گھر ساجن خوشی منائی۔ دیدے دیدار درشن کرو رنج، چشمِ چشمِ ملائی۔ چرن کول جاؤ ڈھٹھ، ملے مان وڈیائی۔ سچ پریتی اکو آس، ترشنا اک ودھائی۔ منگ منگو خاص، خواہش اپنی نال رلائی۔ سری بھگوان سد وسنا بھگتاں پاس، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان پاسا نہ کوئے بدلایا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت اناک چند دے گھر پنڈ سرداری چھب ★

تار نہار سری بھگوان، داتا داتار وڈی وڈیائی۔ پھڑ پھڑ تارے مورکھ گدھ انجان، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ کامی کرودھی لو بھی ہنکاری جو چرنی ڈگے آن، تس دا لیکھا دے چکائی۔ پریم پیار نال جو چرن سرن تکی کر دھیان، دھیان اپنا وچ ٹکائی۔ جرم کرم دا توڑ کے بندھن ساچی سکھیا دے گیان، آتم پر ماتم دے سمجھائی۔ آون جاون جم کی پھاسی ٹٹ جائے کان، رائے دھرم نہ دے سزائی۔ جو گرکھ روپ ہو کے جن بھگت ملے سری بھگوان، تس دا کرماں دا بھاگ اپنی جھولی پائی۔ کوڑی کرپا رہن نہ دیوے شیطان، کلج رین اندھیری شام، شام ہو کے دے گوائیا۔ انتر دا مالک بن کے رام، رمیا رونق دے دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھڑ پھڑ باہوں پار لنگھائی۔ جاندے تارے پاندھی راہی، چارے کھانی وٹی ودھائی۔ دُھر دا مالک دُھر درگاہی، بے پرواہ پھیرا پائی۔ دیونہار سچی وڈیائی، پورب جنماں لیکھ چکائی۔ کرم کرم دی میٹنہار شاہی، دُرمت میل دھوائیا۔ نال دیون آیا گواہی، لیکھا بچھلا رہیا چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائی۔ سرنائی کہے جو صاحب سبجن جھکدا، سرنگت اکو اوٹ رکھائی۔ اوس دا اگلا پیئڈا گددا، منزل اور

نہ کوئی جنائیا۔ اوہ کایا مائی بھانڈا بھنّ جائے دکھ دا، آتم پر ماتم وچ سمائیا۔ پڑدا لہہ جائے بھاگ جاگے اُجل کھ دا، چار کُنٹ ہوئے رُشنائیا۔ فرزند بن جائے اوس پر بھو دی گکھ دا، جس دی اِکو جنیندی مائیا۔ مان لے لئے اوس پُت دا، جو پُت گو بند لیا بنائیا۔ گھر ویکھ لئے ساچے سُکھ دا، جو سُکھ ساگر روپ سمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان بھگت سُہیلے اوہ گودی چُکدا، جنہاں بچھے گو بند انت گوداوری کنڈھے بہہ کے سو گند کھائیا۔

اک دن گو بند آیا سچا اند، پریم وچ آسن لائیا۔ پُرکھ اکال ویکھیا سنگ، پرکاش بے پرواہیا۔ خوشی وچ منگ لئی منگ، اپنی جھولی ڈاہیا۔ ہے پر بھو جے دندیاں نہ ہوویں تنگ، اپنی آشا دیاں سمجھائیا۔ میں سر شٹی ویکھ کے تیری بہہ رنگ، جو دیناں مذہباں وچ ونڈ ونڈائیا۔ اپنے وچھوڑے دی وچ کھڑی کر کے کندھ، مائی پتلے رہیا نچائیا۔ تیرا کوئی نہیں گاؤندا چھند، تیرے ملن دی آس نہ کسے رکھائیا۔ پر میتوں تیرے بنا نہیں پیندی ٹھنڈ، پتہ نہیں سر شٹی تیتوں بھل کے اپنا کویں جھٹ لنگھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ میرا دکھرا ڈھنگ، طرح طریقے نال رہیا سارے چلائیا۔ گو بند کہا بھاویں ایہہ کھیل میرا نِسنگ، نر نکار ہو کے رہیا دکھائیا۔ پر میں ضرور منگنی اک منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں تیرے بھگتاں نوں ملاؤنا تیرے سنگ، وچولا ہو کے وچھوڑا دینا کٹائیا۔ اودھر رو پئی گوداوری گنگ، نیر نیناں نیر وہائیا۔ گو بند نے کہا تھوڑی آگے لنگھ، تیتوں دیاں سمجھائیا۔ توں دے نہیں سکدی اوہ اند، جیہڑا اند گرگھ رہے بھائیا۔ اٹھ ویکھ تیتوں دیا سنگھ ورگے دکھاواں چند، جنہاں دے اندر میرا چند ڈلھک رہیا لگائیا۔ گوداوری نوں اوسے ویلے پئے گئی ٹھنڈ، نیوں نیوں چرناں اُتے سپس لکائیا۔ گو بند جس ویلے اپنے تھم دی میتوں بھیجی گنڈ، دوارے بھگتاں دے آواں چائیں چائیا۔ گو بند کہا بس گھ کر بند، آگے آواز نہ کوئی سنائیا۔ جس ویلے اکال پُرکھ میرے نال مل کے اپنی نوں لایا انگ، اوس ویلے تیتوں آپے لئے ملائیا۔ گوداوری کہا کی اوہ دین دیاں گو بند کہا نہیں اوہ بخشند، بخشش کر کے جس نوں چاہے اوسے نوں پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دیون آیا اوہ اند، جس اند دی منگ سارے گئے کرائیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ا روپلا رام دے گرہ پنڈ سرداری ★

گوداوری کہے گوبند میرے اندر چرن دتا رکھ، انگلاں پنجاں نال دبائیا۔ میری گھل گئی اکھ، پڑدا دتا چکائیا۔ میں انگڑائی لئی جھٹ، سوادھان ہو کے ویکھ دکھائیا۔ اپنے جوڑ کے ہتھ، سیس دتا نوائیا۔ کجھ میٹوں آگے دس، کی تیری بے پرواہیا۔ گوبند پیا ہس، خوشیاں نال سمجھائیا۔ جو حکم پڑکھ سمرتھ، میں اوہو رہیا کمائیا۔ میں ایتھوں جانانس، چولا پنج تت تجائیا۔ اوس دے کول جانا وس، جو سچھمنڈ سوبھا پائیا۔ جس ویلے اوس ہونا پرگٹ، لوک مات ویس وٹائیا۔ میں اوس دا بنا ہٹ، جس وچ بہہ کے خوشی منائیا۔ اوس دے نام دا گاؤنا چھند، چھند اپنا نال ملائیا۔ میرے وجود وچ اوس نے ہونا بند، جس دا کلبوت نہ کوئی سمجھائیا۔ پھیر میٹوں پینی ٹھنڈ، ساتک ست دے کرائیا۔ میں چھڈ کے پری انند، انند وچ جانا سمائیا۔ گوداوری کہا پھیر کہسوں لاویں انگ، اپنا سنگ رکھائیا۔ گوبند کہا میں پہلوں منگاں منگ، پر بھ آگے جھولی ڈاہیا۔ ساچیاں بھگتاں دے اندر جاواں لنگھ، آتم اُتے بہہ کے سوبھا پائیا۔ جتھے نہ کوئی سورج چند، منڈل منڈپ نہ کوئی رُشنائیا۔ کھیل ویکھنا سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ کی کی حکم ورتائیا۔ گوداوری کہا کجھ میری وی پاگنڈھ، سنگ اگلا دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گوداوری کہے گوبند چرن رکھ کے دتا دب، بھار ہوئی جہی پائیا۔ میرے نیتر گھل گئے جھب، نندرا دتی گوائیا۔ میرے منہ وچوں نکلیا ہائے رب، ہوکا لے کے دتا سنائیا۔ گوبند نے کہا اٹھ اوس نوں لے لہ، جس نوں رہی گائیا۔ جاں میں تکیا میٹوں ساکھیاں نظری آیا جس دا قداں ورگا نہیں قد، اوہدا آر پار کنارہ کوئی نہ سمجھی حد، سمرتھ روپ بے پرواہیا۔ میں خوشی نال پئی نچ، اپنا پردہ لیا اٹھائیا۔ گوبند پچھے گیا ہٹ، اپنا چرن کڈھائیا۔ میٹوں اوس ویلے لگی اک سٹ، برہوں دتا ستائیا۔ میں چرنیں گئی ڈھٹھ، رو کے حال سنائیا۔ گوبند کہا تھوڑے دن کٹ، پھر سہج لواں ملائیا۔ توں بھگتاں دوارے آؤنا تھ، روپ اپنا اک بدلایا۔ اوتھے میں تے میرا ہووے پڑکھ سمرتھ، تیجا گرگھ سوبھا پائیا۔ تیری لچیا اوہناں دے نال لواں رکھ، پڑدا اُتے دواں ٹکائیا۔ گوداوری پئی ہس، وہندی دھار خوشی منائیا۔ گوبند اک ویراں ویکھ لین دے اپنی اکھ، تیرا نہار بھل کدے نہ جائیا۔ گوبند اوہدے متھے اُتے ٹھوکر ماری جھٹ، سمجھ سمجھ نال دتی ملائیا۔ اوس نے کہا اوہ میرے اندر گیا وس، جس دے حکم اندر بھجیاں واہو داہیا۔ آگوں

گوہند کر کے بس، اپنا آپ لیا چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، کسے کارن بھگتاں دوارے رہیا نٹھ، گھر
گھر اپنا پھیرا پائیا۔

جس ویلے گوداوری وِچ گوداوری ماری چُجھی، پانی وِچ رانی گئی سماپیا۔ اوس نوں وِچوں تکھی دھار نوکدار اک چُجھی، جو گوہند کھنڈے اُتے لکھایا۔
جس دی اگلی نوک تھوڑی بُئی، مکھ دتا بھوایا۔ اوس دے وِچ اک رمز سی کجھی، جیسہڑی گوہند نے اپنی اکھ وِچ پر تکھ دتی لکھایا۔ جس ویلے پیر لے کے آیا
سی کجھی، اوس نوں اوہ رمز سی سُجھی، جیسہڑی گوہند کھنڈے وِچ چھپایا۔ اوس نوں ویکھ کے پیار اندر گوداوری دا دُدھ اُتریا دُدھیں، دوویں سپر سپر وہایا۔
گوہند کہا توں اہے نہیں ہوئی بُڈھی، جگ پیتے بنی رہی پاندھی راہیا۔ اوس کہا میں اہے اک آس وِچ رُجھی، بیٹھی دھیان لگایا۔ جس ویلے گوہند تیرے
نال مل کے بھگت بھگوان دی ہونی اک رُچی، دُوجی آسا دینی گویا۔ اوس ویلے میری اودھ آپے جانے لگی، مکمل دیاں سمجھایا۔ میٹوں چاء میں وی پریم پیار
دا اپنا سپر گرکھاں دی چوواں مکھیں، کیوں، تُوں میرے وِچ چرن دتا چُجھایا۔ جس طرح میں تیرے وِچھوڑے وِچ دُکھی، میں چاہندی ہاں تیرے
وِچھوڑے وِچ کوئی نہ مارے دھایا۔ تُوں ناتا چھڈ کے اپنے پُتے، گرکھاں گود لیا اٹھایا۔ گوداوری کہے میں وی اوہناں مل کے اپنی کراں گُکھ سچی، سچ سچ
اہناں دی جھولی پائیا۔ گوہند کہا ویکھیں ایس نشانیاں کدے نہ اُکھیں، اوہ ویلا جانا آپیا۔ جنگل بیلے اُجاڑاں وِچ کتے نہ ڈھونڈیں، لہراں وِچوں نہ کھوج
کھوجایا۔ جس دی دھار بھگتاں دے اندر ہووے آواز آئے تُوں ہی تُوں ہی دی، تُوں میرا میں تیرا اکونام دھیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کراپا
کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان بخشنہار سچی سرناپیا۔ گوداوری کہے جس ویلے گوہند نے میرے اُتے لائی تلی، اطلاع دتی کرایا۔ میں بُھل گئی وہناں
وِچ بھجّی والی گلی، راہ نظر کوئے نہ آپیا۔ کون آگیا ایڈا چھلی، جس میٹوں دتا بھلایا۔ جھٹ کسے نے میرے مُنہ تے مار کے چپیرہ کہا اوہ پُتراں دے کے
بلی، بلوان ہو کے پھیرا پائیا۔ تُوں کدھر پھر دی اگلی، دُھاگن سہاگن نہ روپ وٹایا۔ بھج بھج ہوئی جھلی، پندھ نہ کوئے چُکایا۔ میرے اندروں آواز آئی اک

اولیٰ، دُھر دا راگ دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما ئیا۔ تلی کہے جس ویلے میں نال گئی لگ، جلدھارا چھوہ دتی جنائیا۔ اوس ویلے جو وہن وچ رہی سی بھج، اپنا بچھا آئی بدلایا۔ پانی وچوں رُپ کر کے اڈ، بیٹھی سیس نوایا۔ میٹوں اپنے دوارے سد، بخش سچ سرنا ئیا۔ کیوں، بیٹھا ہو کے اڈ، بن کے دُھر دا ماہیا۔ گو بند ہو یا گد گد، خوشی نال رہیا سمجھائیا۔ چھیتی تیتوں لو اں سد، پُرکھ اکال نال ملا ئیا۔ تیری بُجھاواں اگت، ترشنا دیاں گوا ئیا۔ جس ویلے بھگتاں دے نال بھگنوں رُپ ہو کے جاواں وس، گرہ گرہ سو بھاپایا۔ تیری پور کر اواں آس، ترشنا دیاں گوا ئیا۔ تیرے نالوں چنگا بھگتاں دا کم کرنا خاص، سواس اوہناں دا اپنے وچ ملا ئیا۔ پھیر آواں تیرے پاس، ویہ سو اگی بکرمی لنگھن توں ست مہینے پچھوں سناں تیری درخواس، پچھلی فائل وچوں باہر کڈھائیا۔ نال اکیاں دی ہووے جماعت، پربھو دی ہووے کرامات، میری ہووے ذات، پورب دی ہووے لغات، جس دے وچ حرفاں والی شناخت نہ کوئے دکھائیا۔ تیتوں لے کے جاوے ساتھ، چمپار کولوں بھراوے اک گلاس، براہمن کولوں کراوے ارداس، آپ چڑھدے لکھ کر کے کھڑا ہووے پاس، کول سد لوے پرتھی آکاش، نانک آجائے مردانے نال رباب، محمد جُھک جائے نال آداب، عیسیٰ کہے سچ جناب، موسیٰ کہے میرے احباب، تیرا اگئی کھیل تماش، کرشن دکھاون آوے راس، رام سینتا ہووے داس، برہما دی سُرستی کرے چرن نواس، وشنوں دی چچھی جوڑے ہاتھ، شنکر دی پاربتی چھڈ کے آوے کلاش، بھگتاں دی آتما چرن کرے نواس، گو بند پچھلی کھول لئے کتاب، جس وچ آد جگاد دا لکھیا حساب، ست ستوادی ہو کے سنے فریاد، اگے گرگھاں نوں دے کے داد، لیکھا لکھائے ساڈھے باراں وجے تن آسو دی آخری تے چار آسو دی ہووے پرہات، شاہی لباس شہنشاہ نواب درگا ہی خطاب دیوے آپ، گو بند دا میلا پُرکھ اکال باپ، سبناں دا ویلا سوہنگ جاپ، گرو آں دا چیل سمراتھ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو کرے سو کرائے سو کرائے جو کرے آپ۔

ساڈھے باراں اِکّی گرگھ اِک دھیان لگاؤن گے۔ گوداوری دا کنارہ گوہند دا اشارہ، پریم دا نظارہ، گُرو دا گُرو دوارا، گھر وچوں دیکھ خوشی مناؤن گے۔ پون دا ہلارا، شبد دا نگارہ، درس دا دیدار نیز لوچن نین رنگ چڑھاؤن گے۔ جس نوں کہندے جٹ گوارا، اس دا دیکھنگے لکارا، شبد کھنڈا دو دھارا، دو جہاناں دے ہلایا۔ جس دا گوداوری دے کنڈھے کیتا سسکارا، اوس دا تیج ہونا اپارا، جس دے نال سر جنہارا، سر سر دیوے مان وڈیایا۔ آگے لکھن والا بہنتا ہور وستھارا، جس دا بھیت سب توں نیارا، نرکار نرکار اپنے ہتھ رکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریمیاں دا بن کے پریم دا ونجارا، بھگتاں نوں بھگتی دا دیوے بھنڈارا، سہارا اپنا نال رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگت دیکھ خوشی رکھایا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت اکرشن لال دے گھر پنڈ سرداری چھب ★

گوداوری کہے گھڑی پل ویلا سوہے وقت، ویکتی دیوے وڈیایا۔ دیا کمائے والی جگت، جاگدی جوت کرے رُشایا۔ بھگت اُدھارے پریم بھاؤ بھگت، بھاون پور کرایا۔ جوت سرپ کھیلے کھیل عرش توں اُتے آ کے فرش، اسپرج کار کمایا۔ پچھلی میٹے میری حرص آگے کرے ترس، درس اِک درسایا۔ گرگھاں دی میٹے بھٹک، سرشئی تے چڑھے کٹک، اٹک پار پئے ڈھایا۔ رولا پاؤن مسودی کھٹک، فریدی اور گجی نال ملایا۔ اودھروں گوداوری دے کنڈھے بھگتاں ملے ساچی وست، دست بدست ہتھ پھڑایا۔ اِکو دے ہو جاؤ چرن پرست، دوجا اِشٹ نہ کوئے منایا۔ اِک دوجے نال کوئی نہ کریو حسد، پریم پریتی ناتا لینا جڑایا۔ بھگتاں دا بنا کے وفد، ساچا حکم لینا پرگٹایا۔ پُرکھ اکال بن کے کرے مدد، مددگار گرگھ اپنے لینے بنایا۔ کچھ لیکھا لیکھ بدھک، دوجا یار اوس دا اوس دے نال ملایا۔ گوتم دی اِجے باقی پئی اوتھے کچھ رسد، اوس دا حصہ دیکھ رکھایا۔ جنہاں گرگھاں نے جھلیا گوہند نال کشت، کشتے دے پُشتے دتے لگایا۔ اوہناں دی کھولنی درشٹ، دیادینی کمایا۔ راج نرین لال سنگھ پچھلا لیکھا باقی اِجے رام والا ویشٹ، اوہ وی پور اوتھے کرایا۔ جس چند نے کوڑی آشا کری سی اہلیا نال گرہست، اوس دا لہنا کھوج کھوجایا۔ مہیوال نے مرن لگیاں یاد کیتا سی عشق، اوس عشق دا تلک لچھو دینا لگایا۔ جنہاں دی باقی ہور

لِسٹ، ہوئی ہوئی دیوے سمجھائیا۔ جیہڑے گوہند کولوں پچھا جھڈا کے گئے سی خسک، تن اوہ وی نال رلائیآ۔ اک بہتا ہندا سی نندک، چار کُنٹ گھر گھر کردا رہیا شنوائیا۔ کیوں، اوہ نندیاں وچ گوہند گاؤندا، گوہند دے گاؤن نال اوس دی کھولنی درشٹ، دیادینی کمائیا۔ اک جوڑی اوہ جس انند پُر آ کے گوہند دے کول نو ہتھ دُور بھوگیا سی گرہست، سزا دی بجائے اوہناں دا اُگپت لیکھا دینا مُکائیا۔ جنہاں دے اندر پریم دی دھار رہی رسک، بوند سوانتی دینی چوائیا۔ جے گرکھو کُگرم کر کے کہو ایہدے کول نہیں ساڈی لِسٹ، ایہہ وی تہاڈی بھل جو اُبھل نوں رہے بھلائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، دانی دیاوان اکھوائیا۔

☆ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ا فرنگی رام دے گھر توتاں والی ☆

گوداوری کہے جس ویلے تن چار آسو دی رات آؤنا میرے کندھا، تن کنڈھی والے نال ملایا۔ جنہاں دے کول ہووے بنا مٹیاں توں ساڈھے تن ہتھ والا ڈنڈا، رنگاں ستاں نال رنگائیا۔ ایہہ جموں دی آیا ونڈا، ضامن ہو کے رہیا سمجھائیا۔ ماجھے والیاں لیاؤنا اک کنگھا، دند کھند روپ وٹایا۔ اوس دا سفید ہووے رنگا، دھاری وچ نہ کوئے جنائیا۔ مالوے والیاں سوا انچ دا بناؤنا اک کھنڈا، سورن چاندی جوڑ جڑائیا۔ جس دے اُپر لکھیا ہووے سوہنگ چھندا، ہنگ برہم بھيو گھلائیآ۔ کوئی میان اوتے نہ ہووے لکڑی چما، بند وچ نہ کسے رکھائیا۔ دُآب والیاں ڈھائی گز دا دُپٹا جس دی کنی سوا سیر بدھا ہووے چنا، کچا روپ نہ کوئے وکھائیا۔ دلی والیاں توں لینا اک چھنّے، پانی سوا سیر وچ کائیا۔ پٹنے والے رنگ لیاؤنا لال گھنا، سوارتی کیسر جوڑ جڑائیا۔ اٹارسی والیاں سوا پاؤ تیل دا لینا پلا، نال پریم جھولی پائیا۔ ساڈھے باراں جس ویلے تہاڈے نال گوہند ہووے اکلّا، اوس دے ہتھ دینا پھڑائیا۔ اوہ پُرکھ اکال آگے ڈاھوے پلا، بنیتی اک سٹائیا۔ جس کارن مینوں گھلا، گھمن گھیر ویکھ جگت لوکائیا۔ ڈھائی منٹ پچھوں کول آوے ڈلا، دوئے جوڑ بنیتی اک سٹائیا۔ ائی سکھ ساڈھے تن ہتھ اترن تھلا، کندھا دین تجائیا۔ ادھروں لہر آوے چھلا، اچھل اچھل رہی جنائیا۔ اوس ویلے کھیل ہووے اولّا، پُرکھ ابناشی دیوے بھيو گھلائیآ۔ نال سمگری نال پھلا،

پھلی بھوت کر کے دئے جنایا۔ کھیلے کھیل اچھلا، نو نو چار جس دی سمجھ کسے نہ آئی۔ گوداوری اُتے گوبند جُھہا کے اوہو تلا، طلب پوری دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تن چار اَسو دی اڈیک کرے رات، رین بیٹھی دھیان لگائی۔ جس ویلے آوے میرے پاس، ماہی محبوب ویس وٹائی۔ جل دا بھرے گلاس، گرکھاں دے اُتے چھڑکائی۔ سارے اندروں ہو جان اِکانت، من واسنانہ کوئے جنایا۔ بن رسنا جہوا گاؤن سوہنگ جاپ، اجپا جاپ سمجھائی۔ اُتوں تارے دیکھن مار جھات، اپنی اکھ گھلایا۔ امبر ویکھے کھیل تماش، اپنائین اُٹھائی۔ پتھر روڑے کہن ساڈی مکی واٹ، وٹیاں والا گھٹا مٹی اپنا چاؤ جنایا۔ گوبند آیا اپنے گھاٹ، گھاٹ ہیرا صفت صلاحیا۔ ہُن بندے دی بھویں نہیں دسری ذات، اوہ بندگی والا بندے دے بندھن دئے چھڑائی۔ اک آواز آونی اُتوں آکاش، منڈلاں اُتوں جنایا۔ جن بھگتو واہ شتاباش، جنہاں شمع دتی جگائی۔ گوداوری دی پچھلی آس، گودی والا پور کرائیا۔ پچھلی سُن درخواس، لیکھا دئے دکھائی۔ سب نے اِکو وار جُھک کے مستک لاؤنی خاک، دھوڑی چرن رامیا۔ اگلی کٹے واٹ، پچھلا پندھ رہن کوئے نہ پائی۔ رَویداس نال رکھنی قلم دوات، پنجاں دی ونڈ ونڈائی۔ پنج وار لکھیا ہویا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لکھیا ہووے ساتھ، ساچا رُپ وٹائی۔ جوں جوں چڑھدی جائے پر بھات، گھڑی پل رُپ وٹائی۔ سنگر کھولدا جائے سب پچھلے کھات، خطرے دئے گوائیا۔ جس کنارے کھادھی سوگندھ میں بھگتاں دا کرنا اتفاق، گرکھاں دینا ملائی۔ او سے کنڈھے سوال جواب، سنمکھ ہو کے دئے سمجھائی۔ کھ توں پڑدا لاه کے نقاب، نُقطہ نظر دئے بدلائی۔ ہر گوبند دا جیہڑا اسوسی دلباغ، آسا بھریا اوتھے آوے چائیں چانیا۔ نیلا جُھڈا کے اپنی واگ، پندھ لئے مکائی۔ ہتھ تے سوہن والا باز، بازی اپنی دئے دکھائی۔ کلغی دا بن کے تاج، تخت نو اسی شہنشاہیا۔ ست دھرم دا چلا کے جہاز، ڈبے پار لنگھائی۔ سچکھنڈ دا ساچا راج، رعیت دو جہان دئے دکھائی۔ بھگتو تہاڈے اندر ہو کے وساد، وشو اپنا حکم چلائی۔ بھيو گھلا کے بودھ اگادھ، اگم کرے پڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنی دئے درسائی۔ گوداوری کہے جس ویلے آونا میرے تٹ، ٹٹیاں لئے ملائی۔ لیکھا چکا اٹھسٹھ، اٹھاں نوں رنگ چڑھائی۔ نوواں دی منزل کٹ، چو تھے گھر دئے بہائی۔ اکیاں دا اِکو ستھ، ستھر والا دئے وچھائی۔ بھگتاں دی اِکو اکھ، گرکھاں دا پردہ لاہیا۔ ہر سنگت دے ہو کے وس، اکھراں ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔

اپنے چرناں دا چرنو دک دُور دُراڈا گھر گھر دیوے جھٹ، بند سوانتی بن مکھ دے چوانیا۔ پھر خوشیاں نال پئے ہس، سوہنی آواز سنائیا۔ ایہہ وی کھیل پُرکھ سمرتھ، جو کرنی دا کرتا ہو کے رہیا کرائیا۔ سچ سندیشہ دے کے اُتے اپنے کرے دستخط، نمکر ہو کے مکر کدے نہ جائیا۔ جیہڑا چل کے آیات، اتل و اتل ستل سارے آیا تجائیا۔ دیوے سب دا حق، لہنا جھولی پائیا۔ اگے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، سمیں نال دیوے لکھائیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت اپیل دے بیٹھاں دھنگالی ★

دین والا آیا پچھلا دین، دے دے خوشی منائیا۔ پریم پیار دی ساچی وستو آلیا لیں، بے پرواہ بے پرواہیا۔ کرپا کر کے آند گوانڈھ کوئی رہن نہ دیوے جن بھوت ڈین، صاف ستھرے سارے دے کرائیا۔ جس ویلے گرگھ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان دی بے کہن، حاضر ہو کے اپنا درس و کھائیا۔ بن کے دُھر دا سجن سین، ناتا ساچا لے جڑائیا۔ ساریاں رل مل کے بنا بھائی بھین، بُری اکھ نہ کوئی اٹھائیا۔ کچھن سہاں ایہہ کرپا کر کے جاواں تیرے بچے دی عُمر تھوڑی رہندی سی جس داناں سُرین، تریٹھ دن باقی نظری آلیا۔ جیہڑا رون دے پچھوں پینا سی دین، اوہ پریم وچ نیر دتا وائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان ہو کے دھیان لگائیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت اچھمن سنگھ گھر پنڈ دھنگالی ★

اچھمن سنگھ سچ سُن اپنی کہانی، پچھلی دیاں جنائیا۔ تیری ماتا اجمیر شریف دی سی اک سوانی، بیگم کر کے سارے رہے جنائیا۔ پر بھ نے کھیل کیتی لاثانی، اپنا تھم ورتائیا۔ گو بند سوربیر بلوانی، جو دھا اپنا پنڈھ مکائیا۔ پُشکر نیلے نوں پیاؤن چلیا پانی، جگت تیرتھ ویکھ وکھائیا۔ تیرے ہتھ وچ سی کانی، لمبی پنج فٹ جنائیا۔ کھیلدا سی وچ میدانی، من اپنا بہلائیا۔ جس ویلے کول دی لنگھیا شاہ سلطانی، شہنشاہ قدم اٹھائیا۔ تُوں ویکھ کے جلوہ نورانی، اپنا نین بدلایا۔

مستک ویکھ پیشانی، نیر نیئاں نیر دتا وہائیا۔ سجدہ کر کے سلامی، آداب عرض کہہ کے خوشی منائیا۔ جے میرے اُتے کر جائے مہروانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ میری اُنویں سال دی جوانی، جو بن رہی پر گٹائیا۔ میری امی روز میرے نکاح دی چھیڑ رکھدی کہانی، صلاح ابا نال پکائیا۔ میٹوں ایہو پریشانی، بنا پیر دوجا سنگ نہ کوئی نبھائیا۔ پللیوں کڈھ کے اک دوانی، گو بند دے گھوڑے دے چرناں اگے دتی سٹائیا۔ پھیر کہہ میرے ہتھ تے کن دوویں خالی، دستو کول نہ کوئے بچائیا۔ گو بند تک کے کہہ میرے گھوڑے دا پھڑ دہانی، سچی واگ ہتھ ٹکائیا۔ اپنی میٹوں پھڑا دے کانی، میں تیتوں اک کلمہ دیاں جنائیا۔ توں کہہ رحمتاں دا بانی، مُجبتاں دا محبوب نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر نال گو بند لیا تک، اکھ نال اکھ ملائیا۔ اوس دے اندروں اوسے ویلے آواز نکلی حق، حق حق جنائیا۔ ہولی جیہی ہتھ گو بند دے چرناں اُتے دتا رکھ، پنچیاں نال دبائیا۔ میرے مُرشد جے توں گیا تھک، اپنی تہمت لاه کے تیرے ہیٹھاں دیاں وچھائیا۔ گو بند پیا ہس، خوشی اک پر گٹائیا۔ جے توں آب دا دیویں اک گلاس، پانی ہتھ پھڑائیا۔ اوس کہہ توں سکھ میں مُسلمان کی میرے اُتے کریزگا وشواس، دوجی نظر نہ کوئے اُٹھائیا۔ گو بند کہہ تیرا پریم میرے نالوں پاک، پوتر نظری آئیا۔ اونے چر نوں اوہدا اوتھے آگیا باپ، جہنوں نصیر کہہ کے سارے رہے بلائیا۔ بچے کہہ ابا ویکھ خُدا آیا آپ، اپنا ویس وٹائیا۔ میں ایہدے اگے کرنی اک ارداس، بینتی دینی سٹائیا۔ ساڈے گھر کٹ کے جا اک رات، ماں پُت دا بنا جاتفاق، میری امی جانا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پانی لین گیا، گلاس دی تھاں بھر لیا لونا، جو اپنا منہ اُپر رہیا اُٹھائیا۔ نیڑے آ کے کہہ ایہہ تھوڑا کہ بہتا، میٹوں دے سمجھائیا۔ ٹھنڈا کہ کوسا، میں اُنگی نہ کوئی چُھہائیا۔ کی ایہدے نال کچھ کھا لوگے توسا، گلی تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ مُریداں نوں بڑا مُشکل ملدا موقع، مُرشداں سیو کمائیا۔ جے چرن پاؤ میرے وچ کوٹھا، جو ست باراں ہتھ لما چوڑا نظری آئیا۔ اوہدے اندر اک منجا زکا جہا چھوٹا، میں سانجھ کے رکھیا چائیں چائیا۔ اک دن میری ماں نے کہا جس ویلے میرے گھر جے پوتا، میں اس دے اُتے دیاں بہائیا۔ میں غصے وچ پھڑ کے سوٹا، اپنی امی نوں دتا لائیا۔ اوس میٹوں گال کڈھی کر اونا ٹوٹا، وادھو میٹوں رہیا ستائیا۔ میں اُچی بول کے دتا ہوکا، ہو ہو نعرہ لائیا۔ جو وسے چوڑاں طبق اُپر لوکا، جلوہ نور خُدا ئیا۔ جے میرے گھر کھان آ جاوے توسا، ٹکڑے اوہدے اگے رکھائیا۔

میں خادم بن کے چھوٹا، سجدہ سیس نوا گیا۔ اوہدے چرناں ہووے تلیدار کھوسا، خوش قسمت دے بنایا۔ سو میٹوں اچ نظری آودا اوہ موقع، پروردگار میلا دتا ملا گیا۔ میٹوں اکو مرشد بہتا، دوجیاں دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرانیا۔ لڑکے کہا میں تیرا ہویا مرید، مرشد اکو نظری آ گیا۔ گھر کھڑے کران تیری دید، چشم نور رُشانیا۔ میٹوں تیرے تے امید، آسا پور نظری آ گیا۔ لاگوں مہا سنگھ نے کر دتی تائید، جو گھوڑے دی گردن اُتے بیٹھا جوت سرپ سو بھا پانیا۔ سنگر جے توں ایہوں بخشی تمیز، بنا لے عزیز، دہلیز ایہناں دی چرن لنگھانیا۔ گو بند کہا ایس نوں واقعی میری اوڈیک، ایہہ ایہدے وچ تعریف، مہا سنگھ تیرے آکھے بدل دیاں نصیب، گھر ایہدے پھیرا پانیا۔ اوس کہا پر بھو توں کیہڑے قدم مننے نال جریب، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اکو اک اٹھانیا۔ مہا سنگھ سُن کے بچن، گو بند خوشی منانیا۔ خوشیاں نال لگا ہسن، اشاریاں نال درٹانیا۔ نیلا آگے لگا ودھن، اپنا قدم چکانیا۔ پریم پریتی وچ ہو کے مگن، پینڈا لیا مکانیا۔ لڑکا آواز مار کے ماں نوں لگا سدن، امی امی کر کے رہیا بلانیا۔ اوہ اگوں زور دی لگی بھجن، اپنا بل دھرانیا۔ جس ویلے دروازے دے کول آ کے ٹھیدا لگ کے لگی سی ڈگن، گو بند دُور دُراڑے نے اپنیاں بھجاں اُتے لیا اٹھانیا۔ اوہ اچی کوگ لگی دسن، بھڑی بھڑی کر دھانیا۔ نی میرا کوئی گھر کراؤن آ گیا حبن، کعبیاں دا مالک پھیرا پانیا۔ خوشیاں نال لگی نچن، اپنے بچے نوں چھاتی نال لگانیا۔ گو بند نے دوہاں دے سر ماری تھپن، تھیکی دتی لگانیا۔ اوہناں دا پریم پیار نال گنڈیاں گیا آنچل، پلو لیا چھڈانیا۔ اوسے ویلے بچے دی ماں نے منگ لیا بچن، جھولی آگے ڈاپیا۔ سچ دسیں توں گھڑی رہنا کہ پل کہ ساڈے نال آئیوں وسن، سوہنا جھٹ لنگھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچی سرانیا۔ گو بند کہا وسن نہیں آیا واسطہ، تھوڑا سماں تہاڈے نال رکھانیا۔ آگے والا صاف کراں راستہ، رہبر ہو کے دیاں جنانیا۔ ہُن آ گیا اچانک خدا نخواستہ، خود اپنا پھیرا پانیا۔ تیرے بچے دا ڈھائی ٹکڑیاں دا کرنا نگا جہا ناشتہ، اکلا اپنی رسنا لانیا۔ ایہہ حکم پُرکھ اپناش دا، جو دُھر دا حکم رہیا درٹانیا۔ شبد اگئی اشارے نال آکھدا، بن اکھراں کرے پڑھانیا۔ میرے کول سماں نہیں رہنا رات دا، گھڑی پل کھلو کے جھٹ جاواں لنگھانیا۔ ویکھو تہاڈا ویلا آ گیا نماز دا، سجدے وچ کعبے نوں سیس لو نوانیا۔ ماں پُت کہا سانوں کعبے دا مالک توں ہی جاہدا، جس دے قدماں وچ اپنا آپ جھکانیا۔ اوس بچے کہا میٹوں ایس

دِسدا جیکوں تُوں باپ میرے باپ دا، دُھر درگاہی نظری آئیآ۔ میں تینوں اکِ مُصرہ سناواں محمد والی کتاب دا، جس نوں قرآن شریف کہہ کے رہے سنائیآ۔ اوس وچ لیکھا سسل اکِ جناب دا، رسول پاک دے گواہیا۔ اِنج ویلا سوہنا اتفاق دا، ملیا نور خُدائیآ۔ جے تیرے کول لیکھا نہیں رات دا، کچھ راز اگلا جا سمجھائیآ۔ گوہند اکِ ایسی پریتی وچ پھاسدا، بن بچن دتیاں جھٹکارا نہ کوئے کرائیآ۔ اوسے ویلے آکھدا، بھیاو ابھیدا دیاں کھلانیآ۔ جس ویلے آؤنا ہووے میرے نال میرے پُرکھ اکال دا، لوک مات ویس وٹائیآ۔ پھیر رس چکھاں تیرے پکوان تیری پریم والی دال دا، حلوه خوشیاں نال کھائیآ۔ اوس نے کہا میں تینوں کیتھوں پھراں بھالدا، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ گوہند کہا میں کیتا قول اقرار دا بچن ضرور پالدا، اٹھل ہو کے بھل کدے نہ جانیآ۔ تینوں بدل کے جامہ پھیر دیاں انسان دا، انسانیت تیرے وچ ٹکائیآ۔ جس ویلے سماں پرگٹ ہو یا سری بھگوان دا، میل ملاواں سہج سُبھائیآ۔ تیرے اندر نشانہ ہووے میرے اکِ سچے تیر نشان دا، جو بنا چلیوں دیاں چلانیآ۔ بھروسہ دیواں چرن ایمان دا، امانت تیری تیری جھولی پائیآ۔ بے شک بھادیں تُوں نہ ہوویں پچھاندا، تیری پہچان آپے لئے کرائیآ۔ ایہہ لاہا گوہند گھر آئے مہمان دا، احوال اگلا دے درڑائیآ۔ بے شک تُوں پتر مُسلمان دا، پھر وی مُشکل تیری حل کرائیآ۔ میں اکو سچی مُجت جاندا، ذات پات ونڈ نہ کوئی ونڈائیآ۔ ایہو کھیل نگہبان دا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ کچھن سہاں تیرا بنیا وقت مان دا، بھگوان دے وڈیائیآ۔ اوہ مالک تیری جاندا، جانکار ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ ایہہ بنس تیرا پریتی دے دان دا، پیار پریم جھولی تیری بھرائیآ۔ اِس تُوں وڈا لیکھا ہور بہتا جیہڑا سماں نہیں اچے لکھان دا، ہوئی ہوئی سارے پورے دے کرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ واسی ہر گھٹ جاندا، آنجانت ویکھے لوکائیآ۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت اجگت سنگھ دے گھر دھنگلی ★

گوہند جس ویلے پشکر بہڑا، پیشانی اپنی ویکھ وکھائیآ۔ ایس دا جنم سی گھر روڑا، ہندو ذاتی وچ وڈیائیآ۔ مُسلم مُنڈے نال سی جوڑا، بچیاں والی کھیل کھلانیآ۔ ایہہ کچھ کناں تُوں ہندا سی ڈھورا، سُنن شکتی پوری نہ کوئی رکھائیآ۔ اودھروں نو قدم کنڈھے تُوں پچھے آگیا گھوڑا، ہن ہناہٹ دتا سنائیآ۔ ایس اوسے

ویلے ہٹی وچوں دانہ کڈھ کے تھوڑا، بھج کے آگے دتا ٹکائیا۔ گوہند کہا ایہہ کی کیتا چھوہرا، کس بدھ سیوا رہیا کمائیا۔ لکھی کہا میرے اندر آیا اک ہنورا، میٹوں جھٹ دتا اٹھائیا۔ نالے ہتھ وچ پھڑ کے نال کاغذ لے آیا کورا، کالی شاہی والی دوات نال اٹھائیا۔ پتہ نہیں میٹوں اندروں کی ہو گیا کھوڑا، کون خبر رہیا سنائیا۔ جس دے گھوڑے دا ایٹھے لگا پوڑا، ایہہ پوڑے دے چٹھائیا۔ ایہہ پار کرا جائے ٹھگاں چوراں، جو چل آئے سرنائیا۔ اوس ویلے گوہند نے خوشی نال گایا اک اپنا دوہرا، دو حرفی دتا سنائیا۔ جس ویلے میں رہیا نہ مورا تورا، تیرا لیکھا دیاں چکائیا۔ اُس نے اپنا ہتھ تلی نال تلی لا کے جوڑا، انگلاں کھلیاں رہیا دکھائیا۔ گوہند نے گھٹ کے اپنے پنجے نال مروڑا، سوہنا میل دتا ملائیا۔ تیرا لہنا ہو گیا بے زورا، دینا میری بے پرواہیا۔ تیرا بھاگ دے مٹھورا، مٹھیا جگت لوکائیا۔ اندروں آواز دتی اوسے گھوڑے جس اُتے اسوارا، شاہ اسوار بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آشنا کیتی گوہند اس دے نال اپنا بنائے جوڑا، جوڑی لے جڑائیا۔ اونی چر نوں پھر دا مسلمان منڈا آگیا دوڑا، قداما اُتے سیس ٹکائیا۔ نالے دیکھیا تک کے غورا، نین نیناں نال ملائیا۔ گوہند ساڈا دوہاں دا بن وچولا، دوویں اپنی گود بہائیا۔ گوہند کہا ایس وچ تھوڑا پڑدا تھوڑا اوہلا، سچ دیاں جنائیا۔ تہانوں اک وار چھٹنا پئے چولا، پھر آپے لوواں ملائیا۔ ایسے طرح وساواں کول کولا، ایہہ پشکر دا گھاٹ اوہ کٹھی دا تاٹ اکو رنگ دکھائیا۔ اوہناں پچھیا کی ساڈی ہووے ذات، سانوں دے جنائیا۔ گوہند کہا میں جٹاں دا جاٹ، جٹ تہانوں لوواں بنائیا۔ نالے لکھ دتا قلم دوات، کاغذ چٹے اُتے چٹا دتا پائیا۔ نال لے کے آواں پڑکھ ابناش، تہانوں دیواں ترائیا۔ اوہ وقت بُجیا آج، ایسے کر کے اندر وڑ کے دتا ہلائیا۔ ایہہ وی کوئی راز خاص، گر سنگر آپ کھلائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زرگن ہو کے وسیا ساتھ، گھڑی گھڑی پل پل گرگھاں لیکھے رہیا چکائیا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت اکلونت سنگھ دے گھر پنڈ دھنگالی ★

جس ویلے گوہند پشکر گھاٹ دے گیا کھونجا، اسو اُتے سوہا پائیا۔ آگوں مل پیا اک گوٹگا، رسنا جہوانہ کوئی ہلائیا۔ اوہ دُوروں دیکھ کے زمیں تے ہو گیا موڈھا، منہ گھٹے اُتے ٹکائیا۔ میٹوں اے دسدا جویں توں مالک میرے رُوح دا، بے پرواہ نظری آئیا۔ میرا دیکھ کھیل لوں لوں دا، ساڈھے تن کروڑ خوشی

منانیا۔ میں خوشی ہو یا درشن کر کے پورے گرو داء اندر آواز دتی سنائیا۔ میں ہن ویکھنا ایہہ کدھر نوں ترؤگا، اپنی واگ بھوائیا۔ متھے تے ہتھ مار کے کہا جے میرا ہو یا تے ایدھر نوں مڑوگا، جانی جان دیا کمائیا۔ ایس نوں آپے میرا فرنا پھرؤگا، مُردے رہیا جو اییا۔ ایہہ کوئی پتھر نہیں جیہہ ا کدے نہ گھرؤگا، مہراں دا مالک نظری آئی۔ درس کر کے تیرا بیڑا کدے نہ رڑوگا، رڑھدیاں پار لنگھائیا۔ میں ایسے منزل چڑھوگا، جو چڑھدی کلا رہیا دکھائیا۔ اندروں منت ایسے آگے کروں گا، کرپا کر میرے گوسانیا۔ جے نہ مڑیا تے اپنے پران ہرؤگا، جیون دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ اوسے ویلے گو بند پیار نال کہا میں تیتوں ورؤگا، چھاتی لیا لگائیا۔ گونگے کہا ہن میں ترؤگا، تارنہارا ہو یا سہائیا۔ گو بند کہا اس نالوں کرپا آگے ہور کروں گا، پُرکھ اکال جوڑ جڑائیا۔ جس ویلے شبہی دھار ہو کے لڑوگا، مڑ اپنا رنگ دکھائیا۔ نویں دھار وچ ترؤگا، ترلے منتا نہ پھیر کرائیا۔ غریب منانیاں غریب بنانا ہو کے ملوگا، آپ اپنی گود اٹھائیا۔ تیرا جنم اپنے لیکھے وچ بھرؤگا، جس وچ بھرتی بھگتاں دی لینی کرائیا۔ سچ دوارے آ کے کھڑوگا، کھیڑا دیاں سہائیا۔ انتر آتم آ کے پھڑوگا، بانہہ دے بدلے جوتی شبہی رمز لگائیا۔ بچے کہا اندروں کی ہن میں مروگا، گو بند کہا ہاں دیہہ جاویں تجائیا۔ اوس کہا کی پھیر میں جموگا، سرگن روپ دھرائیا۔ گو بند کہا توں جمینگا نہیں جموں وچ رہیں گا، ست شبہ دیاں جنائیا۔ تیرا بیڑا اوہناں دے نال بنھوگا، جو پچھے آیا ترائیا۔ کلونت سنگھ اے اوسے دا میلا جو مالک تن منو داء، منسا سب دی پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت وکاری گڑھ بھنھوگا، مارگ سچا اک دکھائیا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ سو بھا سنگھ، جیون سنگھ دے گھر پنڈ مونسٹل ★

جیون سنگھ تلونڈی بھوئے سی تیرا جنم، پچھلا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ تیرا کرنی داسی کرم، ڈھوراں کھل لہائیا۔ اک دن توں سحکدے دا لائندا سین چرم، چھری تکھی دتی چلائیا۔ اوس نے اندروں کہا تیتوں کوئی نہیں درد، محرم بن مریاں مار مکائیا۔ اوس چو کھر دے نال چارے اُتے توں چرن، چوہاں کوٹاں دین دہائیا۔ پر بھو میں کیہڑی کیتی دی کرنی لگا بھرن، میٹوں دیو سمجھائیا۔ مرن توں پہلوں ایہہ چمپار میٹوں چیر پھاڑ کے ٹکڑے لگا کرن، اپنا زور لگائیا۔

میری بنتی سُن میں منگی تیری سرن، سرنگت اک جنائیا۔ اپنے چر نوں مردانے نال نانک اوتھے ترنی ترن، مردانے تند ستار دتی وجائیا۔ نانک نرنکار نرنکار نرنکار لگا پڑھن، پڑھدیاں پڑھدیاں اوس جلا دی دلیل دتی بدلایا۔ اوہ اوسے دے اُتے رحم لگا کرن، جس دے اُتے چرن رہیا لکایا۔ اوس دا اک ہور سی ساتھی جیہڑا سنگاں توں لگا سی پھرن، پیر گردن اُتے لکایا۔ اودھروں اک بھجا آ گیا ہرن، چوکڑیاں رہیا لکایا۔ جس نوں پچھے شکاری لگے سی پھرن، نٹھیا واہو داہیا۔ نیڑے آ کے مردانے دی ستار تے نانک دا نام سُن کے اوبدا اُھل گیا ہرن پھرن، نیتز لیا اُگھڑایا۔ سدھا آ کے ڈگا چرن، دھوڑی خاک رماہیا۔ اندروں کہا میٹوں چھیتی جین نالوں چنگا مرن، جے نانک لئے بچایا۔ اودروں کھل لاہن والے نوں ویکھ کے آگئی شرم، اپنا دھیان لیا بدلایا۔ ایہہ کون جیہڑا آیا سناؤن گاؤن اک جانور لگا سرن، اٹھ سنگاں پھرن والیا اسیں وی کجھ کر لیتے پرن، چرن ایس دے سیس نوایا۔ نالے اندروں لگے ڈرن، اوہناں دا پاپ رہیا کمبایا۔ اوس چوکھر دے چارے پاؤں اُتوں زمین ولے لگے مرن، پاسا گئے بدلایا۔ اودھروں نانک بولیا توں کرتا کرنی کرن، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ نالے کہا ہرنا جیونا چنگا کے مرن، جے مرنا ایس تیرا لیکھا دیاں مکایا۔ اوسے ویلے رُوح بُت وچھوڑا کر کے آکاشاں توں اُتے لگی چڑھن، اپنا آپ گئی مٹایا۔ ڈھور دی کھل لوہن والا اپنے کن لگا پھرن، ہائے ہائے کر سناہیا۔ سنگا پھرن والا ٹکراں لگا مارن، متھا ز میں اُتے لکایا۔ مردانہ رباب دی ستار نوں کچھ کے ہور لگا کرن سرن سرن، سرنگت اک سمجھایا۔ نانک توں ہی توں ہی لگا پڑھن، پردہ دتا اٹھایا۔ سُرنگی نے کیتا بچن، سُرنگے والی گل پچھلی یاد آہیا۔ جو تریتے دا سی سنگن، کلجک یاد کرایا۔ نانک اپنے پریم دی پریم وچ لیا کے رنگن، رنگ رتا رُپ وٹایا۔ اوہ دوویں بھجے وچ لگے کچھ منگن، اپنی نیت بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ نانک بچھیا تہاڈا کی کرم، میٹوں دیو جنایا۔ اوہناں آکھیا اسیں ڈھوراں دے لاہندے چرم، ایہو ساڈی وڈیایا۔ مردانے کہا ہُن کی پیا بھرم، چھڈ کے بھجے واہو داہیا۔ اوہناں آکھیا اسیں ہرن دا ویکھ علم، اپنی مت گواہیا۔ سانوں بھل گئی حُقعے وچ بھرن والی چلم، چھٹا ہتھ نہ کوئی اٹھایا۔ اسیں بھل گئے ٹکے گنن، گنتی دتی بھلاہیا۔ اسیں راہی سمجھ کے تہانوں آ گئے ملن، تھوڑا اپنا حرج کرایا۔ مردانے کہا ملن آئے کہ کرماں وچوں نکلن، ایہہ کوڑیاں رہیا ترایا۔ تسیں نہیں جاندے ایہہ سرشٹی بازی تلکن، پیر سمجھل نہ کوئی لکایا۔

اودھروں اوہ ڈھور لگا و لکن، کوک کوک سنا گیا۔ دکھیاں دے متر، نانک میری دے گواہیا۔ میٹوں جیوندے نوں مار کے میرے چڑے دے بنو نے چھتر،
 ٹکے ٹکے گھر گھر وچ وکایا۔ جے توں خدا دا نور اپنے نور وچوں نکل، میٹوں لے بچایا۔ جے جھوٹا ملّا پتل، بھج جا واہو داہیا۔ نانک کہا تھوڑا کر صدق،
 بھروسہ دیاں دکھایا۔ جنہاں تیرے نال کیتی علت، پہلوں ایہناں نوں لوں سمجھایا۔ پھیر تیری کٹاں دقت، دکھیاں درد وندایا۔ غریباں نوں تارنا میٹوں
 لگا عشق، ایسے کر کے ویس غریباں والا وٹایا۔ ڈھور نے کہا کتے لارا لاناہ جاویں خسک، اپنا گھ بھوایا۔ جے میرے اُتے پا جائیں اپنی درشت، درشتی نال
 ترایا۔ نانک نے حساب ویکھیا اوس دا لیکھناں نظری آیا تریتے جگ وچ وشٹ، جو سیوا کردا اوس دی مرگچالا گیا چڑایا۔ جس اُتے بہہ کے اوہ چھڈا سی
 سورگ بہشت، آپ اپنا پر ماتا وچ سما یا۔ اک دن اوس نے اوہ مرگچالا اپنے بسترے اُتے وچھا کے بھو گیا سی گرہست، اوسے دی نوت ایہہ سزا رہیا پایا۔
 نانک سوچ وچ کچھ کرن لگا حکمت، اپنا دھیان لگایا۔ مردانے کہا توں سوچا کی ایں بدل دے قسمت، پتت پاپیاں پار کرایا۔ نانک اوسے ویلے کر کے
 رحمت، اودھی لٹھی کھل اوسے نال جڑایا۔ اوس چھری والے دی اوسے دے کول رہ گئی سی تہمت، اوہ اٹھا کے نانک نے سنگاں اُتے ٹکایا۔ تیری کٹی گئی
 زحمت، جہاں توں لیا بچایا۔ اوس ڈھور نے نیڑے آ کے کہا میں ایہناں قصائیاں دے نال سمہت، ایہناں نوں دے ترایا۔ جے میٹوں جیوندے نوں چک
 کے نہ لیاوندے احمق، کوں تیرا درشن پایا۔ جیہڑا ایہناں چک کے لیاندا ایہناں دی مزدوری دے دے قیمت، مہر نظر ایہناں اُتے ٹکایا۔ نانک کہا ہن
 ایہناں اُتے آونی قیامت، مائس جنم دین تجایا۔ آگے پر بھ دی بنا کے امانت، کوئی سماں اپنے وچ چھپایا۔ امانت وچ کراں نہ خیانت، صحیح سلامت گو بند ہتھ
 پھڑایا۔ مائس وچوں مائس منکھ جامہ ملے انسانت، پنجاں تیاں رنگ رنگایا۔ جس ویلے پُرکھ اکال لوک مات آوے کوڑی کریا میٹن عداوت، عدل دھر دا سچ
 کمایا۔ اوس ویلے میں منت نال کہواں پر بھو ایہناں اُتے کر جا سخاوت، مہر نظر اک اٹھایا۔ اوہناں دوہاں دی سوبھا سنگھ تے جیون سنگھ بناوٹ، چولے تیاں
 والے ہنڈھایا۔ گو بند دھار ہو کے دے ضمانت، مچلا اپنا آپ بھرایا۔ اکو واری اکو ویلے دے کے شہادت، سچ عدالت وچوں صاف بری دے کرایا۔

مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان اگے بخش کے چرن پریتی نیامت، نَم والی کڑوی دھار امرت رُوپ وِچ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جنم کرم دا لہنا لیکھے تھاوں تھائیں رہیا چُکائیا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ا پریو دیوی دے گھر پنڈ دھنگالی ★

گرنکھ گُر گر پار کر، سنکر دیونہار سرنائیا۔ جنم جنم دا لیکھا ہر، ہر کی پوڑی دے چڑھائیا۔ پریم پریتی بندھا لڑ، لیکھا اگلا دے چُکائیا۔ ست دھرم دی لا کے جڑ، کوڑی کریا دے اُکھڑائیا۔ مان دوا کے سیس دھڑ، آتم پر ماتم رنگ وکھائیا۔ شوہ دریائے بیڑا بنھ، جگت جہانوں پار لنگھائیا۔ لیکھے لا کے ماٹی تن، نرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گرنکھ تار کے سنگی ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جنہاں مٹی دُھر دی آھی، آخر لیکھے رہیا مکائیا۔ لہنا کوئی نہ رہیا باقی، دے دے جھولی سرب بھرائیا۔ جنم کرم دی کٹ دے واٹی، کٹاکش تیر اک چلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ تارن کو ہر سوامی آیا، کرتا گھر گبھیر۔ میٹنہارا کوڑی مایا، شانت کرے سریر۔ آد جگاد دائی دایا، بخشنہارا ساچی دھیر۔ جگ چو کڑی جس کھیل رچایا، سو ویکھنہارا گھر گبھیر۔ لکھ چو راسی جیو جنت کھوج کھوجایا، بدنہار سدا تقدیر۔ شبد اگمی ناد دُھن انراگی راگ بولن آیا، ڈھولا سنائے بے نظیر۔ جگ وچھڑے جنم میلن آیا، تن من کا یا بدل دیوے تاسیر۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا چُکائے انت اخیر۔ تارنہار سرب کلا سمر تھا، پُرکھ اگم وڈی وڈیائیا۔ اپنا کھیل وکھائے نیز لوچن نین اکھاں، پرتکھ رُوپ گوسانئیا۔ سنت سہیلا میت مُرار سجن بنے سکا، سکھائی اکو شہنشاہیا۔ بھگت ادھار دیاں تیج سوار دیاں کدے نہ تھکا، تھکاوٹ سب دی دُور کرائیا۔ پورب جنم کرم جنہاں نوں لکھ کے دے گیا پٹا، تنہاں دا حصہ رہیا وندائیا۔ لیکھا لا کے پتھر اٹاں، روڑا کنکر ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دا کڈھنہارا سٹہ، سیٹی مار کے سٹیاں لئے جگائیا۔ سُنن نوں وڈا ویکھن نوں نکا، نکیاں وچوں نکا ایسے کر کے نظر کسے نہ آئیا۔ وڈیاں وچوں وڈا سب دا پتا، مالک بے پرواہیا۔ جنہاں نوں اپنا یاد نہیں بچھا، اوہناں دے فیصلے رہیا کرائیا۔ مہاراج

شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان لیکھا جانے گوہند ویلے جیہہڑا ایہہ پرشاد کھادھاسی رچھا، اوسے دی اچھا مل گئی بھچھا مانس دیہی منگھا، پریم دا بھکھا جگت دا دکھا،
پیو دا پُتا گودی وِچ سٹا، مالک نہ رُسا مہروان ہو کے تٹھا، غریباں گلے لگائیا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت امائی گری دے گھر دھنگالی ★

وقت کہے گرکھو سوہنا ویلا سرن دا، تھت وار گھڑی پل ملے وڈیائیا۔ ویلا آگیا جینو دیاں ہی مرن دا، جیون سنگر جھولی پائیا۔ ٹائم آگیا منزل چڑھن
دا، چڑھنا چائیں چائیا۔ سماں سہا رہیا کرنی کرن دا، کرتا پُرکھ کرنی رہیا کمائیا۔ مزہ رس پریم لے لو اوس دے چرن دا، جو چرناں توں وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ ہن
ویلا نہیں ہنکار وِچ اڑن دا، من مت بُدھ چلے نہ کوئے پُترائیا۔ سماں سوہنا نہ بھے جھوٹھا دینا چُکائیا۔ سوہنا رنگ سچ دوارے وڑن دا،
گنڈا لینا کھلائیا۔ ویلا نہیں کوڑی کِریا وِچ ہڑھن دا، بیڑا لو ترائیا۔ وقت نہیں اک دُوبے گرکھ نوں ویکھ کے جلن دا، پریم پریتی لو بنائیا۔ وقت آگیا بیڑا
بنھن دا، تِنکے اکتھے لو کرائیا۔ جگت وِہار سدا چلدا رہندا کھان پین رنھن دا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئی جڑائیا۔ تیر مارے نہ کوئی اندر وِنھن دا، شبدی روپ نہ
کوئی دکھائیا۔ ہن ویلا نہیں گھڑیاں پل گینن دا، گنتی پچھلی دیو بھلائی۔ ہن سماں نہیں بچے نہیاں وِچ چنن دا، بچیاں نوں اپنی گود اٹھائیا۔ ہن کوئی پیمانہ نہیں
لے کے آیا توں منن دا، بے پرواہی وِچ پار لنگھائیا۔ وقت نہیں در چھڈ کے دُور دُراڈیاں ہلن دا، ہلت پلت لیکھے رہیا چُکائیا۔ ویلا نہیں ہن جان دے کلجک
کوڑا چکڑ ڈونگھا چلھن دا، بن سنگر پورے پار نہ کوئے لنگھائیا۔ ویلا آگیا تہاڈے بھلن دا، بھلو اڑی اپنی دیاں مہکائیا۔ جھگڑا چھڈ دیو کوڑیاں وِیلن دا، وِراپ
اندروں اکو دیاں سکھائیا۔ جھگڑا مک جائے مایا ممتا وِچ تھلن دا، تھلواے درگاہ دے دیاں بنائیا۔ نظارہ تک لو اپنے نین نینن دا، نین نیناں وِچ سمائیا۔ اٹھیں
ویکھ کے کوئی لوڑ نہیں رسنا بچن کہنن دا، پردے والی رمز نہ کوئی دکھائیا۔ سہاون سماں سنگر سرن چرن بہنن دا، چرن بہہ کے بھائی بھین روپ وٹائیا۔ ہن
رونا نہیں پا کے وین وینن دا، وِہندی دھاروں پار لنگھائیا۔ ایہہ کوئی کہانی نہیں طوطا مینن دا، من دی منسا رہیا مٹائیا۔ ایہہ کوئی لیکھا نہیں گیتا رامائن دا،

راماں دارام اپنا تھکم ورتایا۔ ویکھو کھیل نر نرائن دا، جو نر اکار ہو کے جوت جگایا۔ تئیں رُوپ سچ مچ اوہ آسین دا، جس نوں انا الحق حق گیا جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر نال گرکھو جگت دے مزار یو تھانوں مالک رہیا بنایا۔ جگت مزارے کردے کھیتی باڑی، ہل راہٹ رہے چلایا۔ کسے دی پک گئی ساؤنی کسے دی باڑی، کسے دی پٹی پکائی تباہ دیوے کرایا۔ کسے دی چنگی کسے دی ماڑی، کسے نوں بھکھا کسے نوں دے رجایا۔ کسے دا بھتتا ڈھوے پڑھ کسے دا ڈھوے ناری، دوویں راہ چلایا۔ کسے دے موڈھے اُتے کہی تے ہتھ وچ کھاڑی، کسے دی کنڈیاں کری واڑی، کسے دا سیوک تے کسے دی واہے گاڑی، کسے دا کترا کر کر رہیا پائیا۔ کسے دی گوہر والی سپس اُتے چکے کھاری، کسے دے کھیتاں وچ ڈھو ڈھو خوشی منایا۔ کسے دا بن کے وگاری، کسے دی چک کے تغاری، کسے دی پھڑ کے آری، جنگل دتے کٹایا۔ کسے دی موڑ کے کیاری، کسے دی پھیر کے بہاری، رستے ستھرے صاف بنایا۔ کسے دے پچھے تے کسے دے آگاڑی، کسے دی لاج رکھائی داہڑی، کسے نوں دتی مان وڈیایا۔ کسے نوں دھن دولت نال شنکاری، کسے نوں سُندر دے اٹاری، سوہنا رنگ دکھایا۔ کسے دا مزدور بن کے پھریا گھر باری، ہوکا دیندا رہیا وارو واری، کوک کوک سنایا۔ جن بھگتو ایہو جی کسے نال نہیں لائی یاری، جگ چوکڑی گئے پندھ مکائیا۔ اک گوہند تے اک نر نکاری، اک شبد تے جوت اُجیاری، کرپا کر کے بھگتاں دیوے سچھنڈ دی سرداری، بنا بھگتی توں کر دی تیاری، ترے گن اتینا اپنی دیا کمائیا۔ تہاڈا درشن کر کے اپنی رکھے خُماری، بوہار دا بنیا سچ بوہاری، بے شماری اپنا رنگ دکھایا۔ نام خزانہ دولت انملی دے کے بھاری، ہاڑی ساؤنی دی لوڑ نہ رکھی رانیا۔ گرکھو تہاڈی کھیتی سکے نہ کوئے اُجاڑی، راکھا بنیا بے پرواہیا۔ دُھر دا بن کے مالک کنت بھتاری، بہہ بھانت اپنا میل ملائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈی کرماں دی کرنی نہیں کدے وچاری، نر ناری اپنے تھکم نال پار لنگھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔

☆ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت انہس راج دے گرہ دھنگالی ☆

کرنی کہے میں جگ چو کڑی رہی کردی، اپنی سیوا کمائی۔ نت نت پینڈے مار کے رہی تڑدی، بھجی واہو داہیا۔ میرے انتر اک آسا رہی پھردی، فُرنے انیک بنائی۔ میں سیوا کیتی اوتار گر دی، پیغمبراں دے درتے الکھ جگائی۔ پر میری ملی نہ ہوئی پڑکھ اکال دُھر دی، جو دُھر دا لہنا رہیا چُکائی۔ میں چار گنٹ پھردی پھردی، دہ دشا کھوج کھوجائی۔ اچانک کنڈھی دے کنڈھے میٹوں ہر سنگت دسی ہلدی، سریر نہیں اندروں اپنی آتما رہی جگائی۔ میٹوں ایس جاپیا جویں اوہ پر ماتما نال مدی، مل مل خوشی منائی۔ میں سمجھیا ہن گھڑی نہیں کوئی ڈھل دی، اپنا لوواں پندھ مُکائی۔ جا کے کہاں سناواں اپنے دل دی، جو دلدار ہو کے سُنے تھاواں تھانیا۔ جاں ویکھیا جس دی کھیل امبر اُپر نیل دی، اوہ نیلے والا اپنا رنگ رہیا رنگائی۔ کچھ ہو ویکھیا ایہتھے لوڑ نہیں کسے وکیل دی، بن کلمیوں رہیا ترائیا۔ چترائی بھل گئی اپنی دلیل دی، بدھی سمجھ نہ کوئے سمجھائی۔ ایہتھے غرض نہیں اپیل دی، آپے لیکھے رہیا لگائی۔ میں بھل گئی پریت جیہڑی کہانی جگت جل میں دی، تڑپھن والی مچھی پر بھ دی سار کوئے نہ پائی۔ گر گھو اوکھی گھاٹی نہیں تھوڑی رمز اک یقین، دی، یقین نال پار لنگھائی۔

پر بھ دے درتے لوڑ نہیں تعلیم دی، نقطہ نوں بن عین اٹھ دتی کھلایا۔ ایہتھے غرض اکو ہون مسکین دی، نمرتا روپ وٹائی۔ کوئی گل نہیں رہی امیر وزیر کمین دی، غریباں اپنا رنگ وکھائی۔ کوئی حد نہیں رہی نر مدین دی، ناری نر استری پُرش اکو گود اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر نال ترائیا۔

۵۹.

۵۹.

☆ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت اشوو دیوی دے گرہ ☆

عقل کہے جن بھگتو سُنو میرا بیان، عقلاں والیو تھانوں دیاں سمجھائی۔ جے میٹوں سمجھ کے وڈی جہان، اپنا مان تان بنائی۔ مایا کر پروان، دھناڈھ روپ وٹائی۔ سوہنا پکوا کے کھان، بستر سچ ہنڈھائی۔ محل اٹل مکان، جھروکھے نظری آئی۔ سیوک درویش دربان، بیٹھے سیوا کمائی۔ اُچے سچے بن کے انسان، جگت رنگ وچ سہائی۔ وڈے وڈے بن کے چتر سنگھڑ سجان، سچے روپ وٹائی۔ شاستر سمرت پڑھ کے وید پُران، گیتا گیان ڈھولے گائی۔ عقل کہے

میں اپنی عقل نال اچھے تک نہیں لہجیا بھگوان، آگے ہو نہ درشن پائیا۔ میٹوں جدوں ملیا شرع دا شیطان، شریعت وچ دیوے پھسائیا۔ جے مُجبت کرے تے بن کے حرام، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ میرا کسے کم نہیں آیا کام، کئی اپنا حال سنائیا۔ جن بھگتو میری بنیتی اکو من کے پر بھ دا چرن کرو دھیان، نیز نین راہ تکائیا۔ جے اوہ کرپا کر کے تہانوں آیلے بھگوان، اوتھے عقل کہے میری لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھل نہ جاؤ بن آنجان، سُر دھر سندیشے رہی سنائیا۔ میرے آواز پئی اک کان، کٹوں پھڑ کے میٹوں دتا ہلایا۔ میں ہو گئی حیران، چارے کناں اکھ کھلایا۔ میٹوں دس پیا اک نشان، جو بھگتاں دوارے لہر لہرائیا۔ اوس کہا میٹوں نہیں پہچان، آتینوں دیاں درڑائیا۔ آدیکھ بھگتاں دا بھگوان، جو مور کھاں مگدھاں ان پڑھاں پار لنگھایا۔ گرکھو میں وی چرنی ڈگی آن، اپنا آپ رہی مٹایا۔ نہ کوئی مان نہ کوئی ابھمان، اکو منگاں سچا دان، جھولی اڈ کے نیز نیر وہایا۔ جے توں بھگتاں دا بھگوان، میٹوں کر لا پروان، تیرے بھگتاں نوں آئی کچھ سنان، سنیہڑا دے کے تیرے چرناں وچ ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دانی مہروان، مہمان سارے اپنے گھر بہایا۔

۱۱ ☆ چیت شہنشاہی سمت ا دیوا سنگھ دے گھر دھنگالی ☆

بھل کہے میری کر کے پتی پتی، انگ انگ پر بھ دی بھیٹ چڑھائیا۔ جن بھگتو میں قطع سناواں سچی، گل اپنا حال جنایا۔ تسیں ویکھو اپنی اسٹھیں، پردہ اوہلا نہ وچ لکایا۔ جس دی قیمت کوئی نہیں سی کوڈی رتی، مان کھاری سیس نہ کوئی رکھایا۔ اوہ بھگتاں نال مل کے ہو گیا کروڑاں توں ارباں پتی، جس دی قیمت نہ کوئے چکایا۔ تہاڈے پریم دی سوہنی سیج ویکھو وچھی، جس اُتے میٹوں دتا لکایا۔ میری قیمت کئی وڈی، جو دین آئی وڈیایا۔ مہروان جس ویلے میرے اُتے چرن رہیا رکھی، رکھیا کرے تھائیں تھانیا۔ میٹوں سمجھ آگئی متی، مت بچھلی دتی گوائیا۔ جے میں چلیا جاندا کسے ہٹی، کوئی دو چار ٹکے میرا مل دیندا پائیا۔ میں گرکھاں دے آ کے ہتھیں، سوہنی سیو کماپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنایا۔ بھل کہے میں بے شک ساں بند وچ وڈی، کٹڈیاں وچ آسن لایا۔ میٹوں کوئی نہیں سی سو جھی، سمجھ نہ کوئی چترایا۔ میں جنم جنم داروگی، اپنا گھ چھپایا۔ میری قیمت نہیں سی کوڈی،

کھوٹا کھرا نظر نہ کوئی ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا بنائیا۔ بھل کہے گر گھو بے بھل بن کے میرے وانگ ہو جاؤ بھیٹ، اپنا آپ مٹائیا۔ پر بھ چرناں وچ لؤ کھید، بالے نڈھے ننگے روپ دکھائیا۔ جس نے تہانوں دتا بھیج، سو دیکھن آیا چائیں چائیا۔ میری تے بھلاں والی تیج، اوس دی تیج تہاڈی آتم اندر نظری آئی۔ جس دا جوتی جلوہ تیج، نور و نور کرے رُشنائیا۔ بے تئیں نہیں وینہدے اوہ تہانوں رہیا دیکھ، گھٹ گھٹ اندر بیٹھا سو بھا پائیا۔ رل مل کے سارے اپنے کرماں دی بدل لؤ رکھ، آگے لیکھا رہے نہ رائیا۔ ایہ بہار ایہ موج ایہ گلشن ایہ مہک ایہ تہک ایہ مالک ایہ خالق ایہ ثالث سدا نہیں بلنی موج، مجلس بھگتاں وچ نہ کوئے رکھائیا۔ جس نے دُور دُراڈے کنڈھی دے کنڈیاں وچ لئے کھوج، بھلاں نالوں بھل لئے بنائیا۔ ایہ وی ایسے پریتم دے چوج، جو چوجی ہو دیا کمائیا۔ کچھ کر لؤ اپنی ہوش، ہوشیار ہو کے اپنی اکھ گھلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ بھل کہے جس ویلے میرے نال چرن گیا چھوہ، مسرت مینوں گئی آئی۔ میری خوشبو وچوں بدل گئی خوشبو، خوشخبری تہانوں رہی سمجھائیا۔ گر گھو تہاڈا سوہنا تہاں اندر بند کیتا رُوح، ہو بہو پر ماتما روپ نظری آئی۔ سنسار ساگر جگت کوڑ کڑیارا وڈا کھوہ، لکھ چوڑا سی کھاتہ رہیا بنائیا۔ کی بے پار ہو گیا دھرو، کی تہاڈا لیکھا لیکھے نہ کوئے لگائیا؟ دیکھو تھوڑے سمیں پچھوں سرشی نے تہاڈے تکرے رہنا منہ، نیتز نین نین اٹھائیا۔ کیہرا ویلا جس وقت آگیا سی ایس جوہ، جوہاں دا مالک پھیرا پائیا۔ جس ویلے گر گھ سگھ تُو دیوا سگھ دی لنگھنی برؤں، اتھوں اک دھوڑی چٹکی لیئی اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیون آیا سچی وڈیائیا۔ دھوڑ کہے میں اک چٹکی مٹی، جو مٹیاں نوں پھیر جمائیا۔ جس دے وچ پچھلی دھار لکھی، لیکھے دی دیاں گواہیا۔ نوں سمت تے نوں مٹی، نوں متر دیاں ملایا۔ جیسہڑی کہانی کسے نہیں لکھی، اوس دا لیکھا دیاں لکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اوہ چٹکی کہے میں بے شک مٹی خاک، گھٹا نظری آئی۔ پھگا سگھ نے اک ویر جگایا سی چراغ، چوکھیا روپ بنائیا۔ جس ویلے اون لائی سی آگ، ماچس دیاں سلایا۔ اودھروں لنگھدا سی اک فقر سادھ، بھگت روپ وٹایا۔ اوہنوں چیمار کہندا سی لوک سماج، ذات پنی جنم رکھائیا۔ اوس پچھیا ایہہ کی رواج، کیوں دیوے رہیا ڈمگائیا۔ اوس کہا میرے پیراں دی خواہش، قبراں وچوں دین ڈھایا۔ رویداس کہا جیسہڑے آپ ہو گئے ناس، تیتوں کوں لین بچایا۔ اوس کہا مینوں کچھ ہور

دس جاچ، سکھیا دے سمجھائیا۔ رَویداس نے کہا جس ویلے آوے پُرکھ ابناش، نرگن نرَویر پھیرا پائیا۔ میرے ہتھ وچ اوس ویلے ہووے قلم دوات، تیرے لیکھے دیاں چلائیا۔ ایسے کارن پچھلے سال لکھ کے گیا سی صاف، سچ سچ حکم ورتائیا۔ تیرا جنم کرم کیتا معاف، اگے جانا چائیں چائیا۔ ہن واری آئی ایس رات، جو اک نال اک گنڈھ پوائیا۔ دیوا سنگھ دا کوئی پچھلا ساتھ، اوہ وی دے سمجھائیا۔ تھلیوں بھل کہن گرکھ شتاباش، جس سوہنا آسن دتا سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کر کے جائے آس، نراسا نظر کوئی نہ آئی۔

☆ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ا دیوا سنگھ دے گھر دھنگالی ☆

دیوا سنگھ پچھلا نام سی گنڈا، لکھ براہمٹی بھاگ لگایا اے۔ غریبی وچ سی اوسدا حال مندا، دکھ بھکھ وچ جھٹ لنگھایا اے۔ چھوٹی اوستھا ہتھ وچ پھڑ کے ڈنڈا، گھر جماناں پھیرا پایا اے۔ اک دن رَویداس دے کول دی لنگھا، اپنا راہ تکایا اے۔ اودھروں براہمن مل گیا آؤندا گنگا، سوہنا جوڑ بڑایا اے۔ براہمن کہا توں بندیاں ورگا بندہ، بندگی توں خالی کیوں پھریں ہلکایا اے۔ تیتوں نہیں پتہ میں سب توں برہم و دیا وچ چنگا، ساچی سکھیا دیاں درڑایا اے۔ آ لے میتھوں امرت ٹھنڈا، تیری ترشنا دے مٹایا اے۔ اوس نے کہا چنگا، گھٹ میرے مکھ چوایا اے۔ اودھروں رَویداس نے ویکھیا کوئی براہمن لاؤن لگا ڈھنگا، کرتب اپنا رہیا پرگٹایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا اے۔ گھر غریبی غریباں دا منڈا، مانگت روپ وٹائیا۔ بہتا کسے نال نہیں کوندا، اندرے اندر نام دھیائیا۔ اک دن راہ تکیا اگئی جوہ دا، چلیا واہو داہیا۔ اوس دے اندر جھگڑا چھڑ پیا بُت رُوح دا، آواز اندرے اندر پرگٹایا۔ یاد آئی کس طرح مان ودھایا دھرو دا، پدوی ملی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اودھر رَویداس پانہی رہیا سی گنڈھ، رمبی آر جوڑ بڑائیا۔ جھکولا پون دی آئی ٹھنڈ، سردی رت وکھائیا۔ آؤن لگی ہوئی جہی کھنگھ، رَویداس کھنگھ کے ہائے دتا جنائیا۔ اودھروں براہمن آ گیا سرتے جھکی پنڈ، بستر بہہ اٹھائیا۔ اک دُہر باہر کڈھ، رَویداس اُتے دتی ٹکائیا۔ رَویداس کہا یار چھڈ، ایہدی لوڑ نہ رائیا۔ جس دے پیار اندر میں رہیا لگ،

اوسے دا دُکھ اوسے دی جھولی پائیا۔ جے اِنج تیرے سہارے گیا بچ، کل نوں کون ہوو سہائیا۔ ایہہ بچن پر بھ نے سُن لیا سچ، دُور دُراڑے دھیان لگائیا۔
 دردی ہو کے پیا بھج، آیا واہو داہیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، کی اپنی کار کمائیا۔ بنارس دے لٹن والے تٹ، آسن لیا جمائیا۔ اودھروں براہمنی دا مُنڈا آ گیا
 خالی ہتھ، کرمنڈل رہیا لٹکائیا۔ پنڈیوں ننگا تیر نکئی جی کچھ، بودی سر دے اُتے ہلایا۔ سری بھگوان دے کول آ کے کہن لگا کچھ ایہدے وِج گھت، بھجھیا
 میری جھولی پائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، اپنے چرناں دی خاک اوہدی کرمنڈلی وِج دتی لگائیا۔ مُنڈا کھڑا کھڑا کے پیا ہس، میں بھکھا ایہہ میرے نالوں بھکھا
 اک ہور نظری آئیا۔ سری بھگوان پھڑ کے اوہنوں جھٹ، نال لیا ملایا۔ تیتوں کھان پین والا گھر دیواں دس، جتھے ملے وڈیائیا۔ اگے آیا رَویداس سکی روٹی
 اُتے گنڈھا بیٹھا سی رکھ، خوشیاں نال رہیا چبائیا۔ سری بھگوان نے ڈاہ کے اگے ہتھ، مُنہ توں ڈگا بھورا ہتھاں وِج لیا لگائیا۔ پھیر پھڑ کے کہا اوس بھج توں
 اک ویر چھک، رسنا ہلاں نال چھہائیا۔ اوہن مُنہ کھولیا جھٹ، سری بھگوان نے اندر دتا سٹایا۔ کھان دے نال کھل گئی اوہدی اکھ، پرکھ نظری آیا
 گوسائیا۔ اوس نے کہا میتوں ایس دا پتہ دس، جو سکے ٹکڑے رہیا چبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال دا بھیس،
 اوس ویلے بدھی سی اک گلتی، بدن کپڑا ہور تن نہ کوئے دکھایا۔ بن کے آیا علتی، شرارتی اپنا روپ وٹایا۔ ایہہ کھیل سی اوس دِلدار دِل دی، جس دی
 رمز سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل اولڑی چھن چھن دی، گھڑی گھڑی رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ
 اکال کہا پھڑ اپنا ڈنڈا، ڈنڈاوت دیاں جنائیا۔ اپنے چر نوں رَویداس اپنے آسن تے اِس طرح ہو گیا ونگا، ٹیڈھا ہو کے ڈیرہ لایا۔ دین دیاں نے اوس مُنڈے
 دا پھڑ کے کندھا، اوس دے پنڈے نال دتا گھسایا۔ اوہن جھٹ کہا میں مُردا ہو گیا زندا، زندگی وچوں زندگی دتی بدلایا۔ رَویداس کہا بھئی کداں، میتوں
 سمجھ کوئے نہ آئیا۔ اوہ بچہ جھٹ مار کے چھال اوہدی بہہ گیا گدا، گل وکڑی لئی پائیا۔ میتوں ہور اندر لی دس دے بدھا، جس نال ملیا بے پرواہیا۔ سوانگ
 وٹا کے لییا سدھا، ادھ وِج نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرائیا۔ رَویداس پھڑ کے وچوں گود، اک ہلونا دتا لگائیا۔
 بالے کچھ سوچ، سمجھ دیاں درڑایا۔ کر کے ویکھ ہوش، ہوشیاری اک دکھایا۔ براہمن بچہ ہو کے خاموش، کھ آواز نہ کوئے سنایا۔ اوہنوں نظر آگئے چوڈاں

لوک، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ رَویداس نے کہا اک گا ہور سلوک، تینتوں دیاں درڑائیا۔ پھیر ویکھ اوس پر بھو دی مَوَج، جو تیرے اندر بیٹھا سو بھا پائیا۔ بچے کہا میتھوں نہیں ہندی کھوج، لبھن کس بدھ جاواں کھوجاں تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار پتی سرنائیا۔ رَویداس کہا تیری کرمنڈلی وِچ کی، میتوں دے وکھائیا۔ اوس کہا کچھ وی نہیں، مٹی کسے نے دتی سٹائیا۔ رَویداس کہا آہ میرا پانا اس دے وِچ گھول کے پی، پھر تینتوں دیاں سمجھائیا۔ اُس ہائے کیتا نالے سی، چم والا کس طرح مکھ لگائیا۔ نہ میتوں پین نوں ددھ نہ کھان نوں دتا گھی، رَویداس کوڑا کرکٹ میرے مکھ وِچ پائیا۔ اوسے ویلے بوہ روپیئے بھگوان بھر کے چلی وِچوں اک لئی پی، ہا کہہ کے دتا سٹائیا۔ اوسے بچے دے ڈھڈ وِچ پئی لیہ، درد نے دُکھ دتا ودھائیا۔ اوہ کہے ہن کر اں کی، دارو سکے نہ کوئے پیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ ہوئی درد ودھیا دُکھ، دُکھڑا نہ کوئے مٹائیا۔ اندرے اندر کوئی سکھنا رہیا سکھ، کوئی میتوں لئے بچائیا۔ میں بن جاواں اوس داسکا پُت، پتا سمجھ کے سیو کمائیا۔ تے جے میرا ایتھے جیون گیا نک، میری کی کرؤ مانیا۔ اوہ میتوں سمجھی بیٹھی سب کچھ، میرے پتا دی میرے نالوں پہلے ہو گئی جدائیا۔ اوس ویلے چھیتی نال رَوی نے رمبی اُتے چاڑھ کے تھوڑا جہا مکھ وِچ پایا گھٹ، بیندیاں سار دُکھ گیا چھٹ، اندروں رس پیا بھٹ، ترشنا دتی گوائیا۔ چھیتی نال اٹھ ہتھ جوڑ کے کہے میتوں دے کچھ، بینتی دتی سٹائیا۔ رَویداس کہا پہلوں میرا بن پُت، پھیر اگوں میتھوں پُچھ، میں پڑدا کھولاں لُک، توں گاؤنی اک نک، سوہنگ ڈھولا دیاں سمجھائیا۔ اودھروں براہمن بدل کے آ گیا رُخ، پُچھن لگا شانت سکھ، آتیتوں اپنیاں کندھیاں لواں چک، تیرے گھر آواں پُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ بچے کہا میرا کچھ وِچار، وِچلی کہانی دیاں جنائیا۔ میں براہمن توں رَویداس چسپار، دوہاں دی جوڑی کس طرح سو بھا پائیا۔ جیسہڑا توں پانا میتوں دتا پیال، کتے پتہ نہ لگے میری مانیا۔ بے شک اسیں غریبی وِچ کنگال، براہمن پکے ذات وِچ نظری آئیا۔ رَویداس کہا جیسہڑا ایہہ خیال، کچھ تینتوں دیاں سمجھائیا۔ آہ ویکھ دین دیاں، جو اکو کپڑا تن دے نال ہنڈھائیا۔ بچے کہا میں تے سمجھیا کون میرے ورگا کنگال، بھکھ داماریا پھرے واہو داہیا۔ رَویداس کہا اٹھ ویکھ میرے لال، تینتوں پڑدا دیاں چُکائیا۔ جاں پھیر تکیا اوہ نظر آیا اوہ وسیا اُپر اسمان، جس دا جوت نور مہان، لکھ چوڑا سی دے اندر بیٹھا سو بھا پائیا۔ بچہ ہو گیا حیران، رَویداس تیرے

دوارے کس طرح آگیا ایہہ مہمان، دُھر دا مالک سِری بھگوان، ننگی پیریں پھیرا پائیا۔ کچھ میٹوں وی دس احوال، جس بدھ ہووے ایہہ دیال، گھر غریباں آوے اپنی دیا کمائیا۔ رَویداس کہا تُوں بچّے اچے آنجان، تیتوں دسّاں اِک دھیان جس دا دکھرا سب تُوں گیان، اکھراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ جیہڑا ایس نوں کرے پروان، ایہہ پر بھو سدا مہروان، جگ جگ بھگتاں دا مہمان نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ بچّے کہا تُوں میرا پتاتے میں تیرا پت، رَویداس تیری اوٹ تکائیا۔ ہن رکھیں نہ پردہ اوہلا لگ، بھيو ساچا دینا گھلایا۔ کس بدھ آوے ابناشی اچت، میٹوں سچ دینا درڑایا۔ میں اوناں چر نہیں کرنا چپ، اُچی کوک کوک سنایا۔ جس کارن ہووے خوش، اوہ بدھی دینی دکھلایا۔ جس سوہنی آوے رت، اوہ مہینہ دوس دینا جنایا۔ جیہڑا کھاوے پیوے ٹک، اوہ بھوجن دینا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان کھیل کھلایا۔ رَویداس کہا کی اس دی لوڑ، بالی بدھ سمجھ نہ رانیا۔ پہلوں کم سکھ لے میرے کولوں کھنچنے ڈھور، ذات پات مٹایا۔ گندھاں پاؤنیاں سکھ لے نال ڈور، ٹٹیاں نال ملایا۔ نکلے ٹکڑے کھانے بھور بھور، طمع جگت نہ کوئے رکھایا۔ در آیا خالی کوئی نہ دینا موڑ، غصہ کم نہ کوئے جنایا۔ بے تیری پریتی نبھ جائے میرے نال توڑ، پھیر ترت تیرا بھگوان دیاں ملایا۔ تُوں براہمنی دا جایا چھوہر، اُچی ذات رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا گھلایا۔ بچّے کہا میں چھڈی ذات پات، مان دتا مٹایا۔ رَویداس نے کہا کول رہ جا اچ دی میرے رات، دُھر دی کتھا سنایا۔ پھیر سناواں اگئی بات، پردہ دیاں چُکائیا۔ اوہ بن گیا ساچا ساتھ، منسا دُور کرائیا۔ دوہاں مل کے اکٹھی مکالی واٹ، رَویداس دوارے ڈیرہ لایا۔ گھر سون نوں کوئی نہیں لئی کھاٹ، بستر زمیں اُتے لکایا۔ کھان پین ولوں خالی دسی پرات، سوانی آٹا گنھ نہ کچھ پکایا۔ لڑکا چاروں گنٹ رہیا جھاک، کچھ اگے دینا لکایا۔ رَویداس نے گھٹ کے جیھی پا کے کہا بھگت بھگوان دے کول ایہو وڈی سوغات، جو مل کے خوشی منایا۔ لکھ چوڑاسی دے کھا کھا تھکے دانت، بل بل ہونٹھ دین دُہایا۔ پر پر بھو ملن دی کسے دی پوری نہیں ہوئی آس، ترشنا وچ لوکایا۔ بے بہتا رس لینا ایس پرات نوں لے چاٹ، جو ترت دے کرائیا۔ لڑکے من کے اکو بات، رسنا نال دتی لگایا۔ اودھروں آگیا پُرکھ ابناش، گل بھلاں ہار اٹھایا۔ رَویداس نوں ملا کے اپنی نال ذات، ظاہر نور کیتا رُشنائیا۔ بچّے بچھیا کی چان ہويا آکاش، زمیں ہوئی رُشنائیا۔ رَویداس کہا آہ ویکھ

میرا باپ، جو ملن آیا چائیں چائیا۔ بچے کہا ایہدے کول کیہڑا حساب، جو بھگتاں لیکھا جگ جگ رہیا مکائیا۔ ابناشی کرتے کڈھکے اگئی کتاب، بن کتب خانوں دتی دکھائیا۔ بچے روکے دتا آکھ، بہڑی کر دھائیا۔ رویداس جے توں میرا دھرم دا باپ، اک احباب اک باب میرا دینا درڑائیا۔ جس طرح بھاگ لگا گھر تیرے آج، ایسے طرح میٹوں وی درس دکھائیا۔ رویداس کہا جو توں کہا ساچ، سچ سچ نظری آئی۔ ابناشی کرتا پیا ہس، سوہنا روپ پرگٹائیا۔ بچو اک ویراں کھول کے ویکھ آکھ، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جس ویلے آکھ پٹی اوہنوں نظر آگیا میرے جیون دے دن باقی رہ گئے اٹھ، ناتا ت جانا تڑائیا۔ نمنا ہو کے منگ لوں کچھ منگ، جو ویلے اتم کم آئی۔ رویداس کہا سُن میرے چند، سچ کہانی دیاں درڑائیا۔ شاہ پاتشاہ سورا سربنگ، سمرتھ پُرکھ اکھوائیا۔ جے منگنا ای تے منگ ایس دا سنگ، تے نالے رویداس نالوں نہ ہوئے جدائیا۔ اس دے کول ہتے ڈھنگ، بدھی انیک نال ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ رویداس کہا پر بھو ایہہ میرا ساتھی، سوہنا سنگ بنائیا۔ ایہدے جیون دے دن رہ گئے اٹھ باقی، لہنا رہیا مکائیا۔ چھڈ جانا تن خاکی، مٹی وچ سائیا۔ ذرا ایہدے ول جھاک، مہر نظر اٹھائیا۔ اس نے اک بنٹی میٹوں آکھی، سو میٹوں دیاں سنائیا۔ جس بدھ گھر آئیوں میرے راتیں، تن کپڑا اک سہائیا۔ ایہہ وی چاہندا میں درس کراں کملاپاتی، جے گرہ میرے پھیرا پائیا۔ سری بھگوان کہا ایہہ سوہنی چنگی باقی، جو میٹوں دتی سنائیا۔ جگت جہان بھگتاں جگت بناواں ساتھی، ساکھیاں درس دکھائیا۔ جس ویلے کلجک آوے اندھیری راتی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ میں بن کے آواں پُرکھ ابناشی، جوت سروپی پھیرا پائیا۔ اوس ویلے ایہدی مائس ہووے ذاتی، گرگھ اپنا روپ دکھائیا۔ رویداس توں وی بنا ساتھی، آونا واہو داہیا۔ میں ایسے طرح اس دے گھر کٹونگا راتی، دو جا بستر نہ کوئے پُھہائیا۔ اوس توں بعد ہتھ مار کے کہے اُتے چھاتی، شہنشاہ بلیا ڈھر درگاہیا۔ جس نے پچھلی کھیل پچھاتی، اگلا لیکھا رہیا مکائیا۔ جے اچ ایہہ کرپا نہ کردا دیوا سنگھ وی ٹک جانا سی ایسے وساکی، ویلا وقت دے گواہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جیون دی بخش کے ذاتی، دیادرشتی جھولی پائیا۔ ایہہ کفناں والی ٹاکی، گلوں پھانسی دتی لاہیا۔ منزل چاڑھ کے اپنی گھاٹی، واٹی دتی مکائیا۔ اوہ دھوڑ جیہڑی گرگھ چکی خاکی، اوہ خاک دی چٹکی ایسے نوں گئی بجائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بنس سربنسا کر کے جاوے راضی، رضا اپنی وچ چلائی۔

دھوڑ کھندی جے رویداس دے نہ آؤندی ہتھ، پُرکھ اکال نہ حکم سُنائیَا۔ ہُن وی ماں نالوں پُت کر دینا سی الگ، ہونی سی جگت جُدائیَا۔ بھڈیا چڑھنا سی اگنی اگ، تئاں داتت مٹائیَا۔ دیوا سنگھ دے بدلے دو مہینے پہلوں آیا بھج، اپنا پھیرا پائیَا۔ اگے ہون نہ دیوے اڈ، آؤ بھتی دتی ودھائیَا۔ کیوں، جس دا پتا تایا پہلے لئے سد، اپنے چرن ٹکائیَا۔ ہُن بھاگ لاؤنا اوس جد، گرگھ رنگ چڑھائیَا۔ مہاراج شیر وشنوں بھگوان، کرپا کر کے جس نوں چاہے اُسنوں جائے چھڈ، جو چاہے سو اپنے نال لئے ملائیَا۔ اس دے اگے بولن دا کسے دا نہیں حق، گر اوتار پیر پیغمبر چلن سرب رضائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، وتھ دُھر دی جھولی پائیَا۔ دھوڑ کہے میں وست اوس سنگر دی، جس کر منڈلی دتی پائیَا۔ جیسہڑی رویداس دے پانے وچ گھر گئی، امرت روپ وٹائیَا۔ اچ اوسے دی آسا پوردی، ساچی سیو کمائیَا۔ کرپا ویکھی حاضر حضور دی، جو ہر جن رہیا ترائیا۔ ایہہ وڈیائی میری مٹی خاکی دھول دی، جو دُھر دے لیکھے رہی بنائیَا۔ کرے کھیل سمرتھ پُرکھ اصول دی، اصلیت دے جنائیَا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھول کہے جے میں نہ قبولدی، کون میٹوں دیندا وڈیائیَا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ا بیلا سنگھ دے گھر دھنگالی ★

ترشنا کہے میٹوں آندی ترشنا، اپنی آس رکھائیَا۔ شو برہما ویکھیا وشنا، اپنی لئے انگڑائیَا۔ راہ تکیا راما کرشنا، در در الکھ جگائیَا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رکھیا نیچا، صدق صبوری ہور ودھائیَا۔ نانک گوہند رس ویکھیا مٹھدا، امرت رس جنائیَا۔ شاستر سمرت وید پُران جو لیکھا کھدا، لکھ لکھ دے سُنائیَا۔ انجیل قرآن جگت علم الف یے دسد، بیٹھی دھیان لگائیَا۔ کنارہ ویکھیا تیرتھ تٹ دا، اپنا پنڈھ مکائیَا۔ ونج ویکھیا ونجاریاں دے ہٹ دا، گرہ گرہ کھوج کھوج جائیا۔ آواز سُنیا سنگھ دی گج دا، سروں سو بھاپائیَا۔ جوگی جتی سنیا سی ویراگی ویکھیا گھر بار تجدا، ناتا جگت تڑائیَا۔ گرہستی ویکھیا پر یوار ونج سجدا، مات پت بھین بھائی پتر دھیاں نار کنت مل کے خوشی منائیَا۔ راگ سُنیا شبد دُھن سُرنگا وجے تند دا، طبلے تنبورے دین دُہائیَا۔ سادھو ویکھیا اگنی نال تپدا، دھونیاں رہے لائیَا۔ جوگی ویکھیا کنڈراں

وِج چھپدا، اندھ اندھیرے سو بھا پائیا۔ اودھوت ویکھیا خاک سیس سندا، بھوتی تن رمانیا۔ مرگ ویکھیا سنگدھی پچھے نٹھدا، بھجے واہو داہیا۔ ہنس ویکھیا مانک
 موتی چوگ لبھدا، سرور کھوج کھوجا گیا۔ بھیانک روپ ویکھیا کالے ناگ سپ دا، جو بلاں اندر سو بھا پائیا۔ اسو گھوڑا ویکھیا ٹپدا، گج ہاتھی شنگار کرائیا۔ سور پیر
 جودھا آسن اُتے ویکھیا سجد، شستر کھنڈا کھڑگ تیر تلوار ہتھ رکھائیا۔ کاکا دا کپھر ویکھیا بھردا، ڈرگا دی رن بھومی سو بھا پائیا۔ راون دا ہنکار ویکھیا ودھدا، رام
 دا بناس نظری آئیا۔ وچھوڑے وِج سیتا نوں ویکھیا لبھدا، ہنوت رنگ چڑھائیا۔ کنس نوں ویکھیا کنیا لہر وِج سندا، دھروہ بھین نال کمائیا۔ کرشن نوں ویکھیا
 نیا پار ٹپدا، ماتا ماتا اپنی بدلایا۔ محمد نوں ویکھیا کلمہ رٹدا، نیتز رو رو نیر وہایا۔ عیسیٰ نوں ویکھیا پھانسی اُتے لٹکدا، سلیمو دتا چڑھائیا۔ موسیٰ ویکھیا منہ دے بھار
 ڈھٹھدا، جلوہ نور نظری آئیا۔ نانک ویکھیا نرنکار نرنکار رٹدا، دوس رین ستار وجائیا۔ انگد ویکھیا چرناں دی دھوڑی چٹدا، سوہنی سیو کمائیا۔ امر داس
 ویکھیا مٹکا سیس اُتے رکھدا، بھجے واہو داہیا۔ رام داس ویکھیا چنے چبدا، ہٹو ہٹ وکائیا۔ ارجن ویکھیا جو اکو راہ تندا، شبدری میل ملائیا۔ ہر گوبند جودھا سور پیر
 ویکھیا پھدا، میری پیری تن چھہائیا۔ ہر رائے منزل ویکھیا لنگھدا، ہولی ہولی پندھ مکائیا۔ ہر کرشن ویکھیا چھوٹی دیہی تجدا، بال اوستھا جوت سمائیا۔ تیغ بہادر
 ویکھیا سیس کٹدا، دھڑ نالوں ہوئی جدائیا۔ گوبند ویکھیا بچے نہاں ہیٹھ رکھدا، بھانا بے پرواہیا۔ بنا پانیوں بچھانہ گھلدا، چمکوڑ دے گواہیا۔ زر زیور دھن دولت
 پری انند ویکھیا چھڈدا، گیا سرب تجائیا۔ دکھشن دشا ویکھیا ہسدا، اکو دھیان لگائیا۔ گوداوری نوں ویکھیا کچھ دندا، سندیشہ اک جنائیا۔ جاندی داری کہہ کے
 گیا ہونا کھیل پُرکھ سمرتھ دا، جس دا انت کوئے نہ پائیا۔ کرشنا کہے میں اوس ویلے اشارہ لینا اپنی پلک دا، کچھ میٹوں دے جنائیا۔ میرا حصہ نہیں مکیا جگت
 وِج ترس دا، ترس دی نوں جگ چو کڑی گئے وہایا۔ گوبند کہا جس ویلے میلا ہویا بھگت بھگونت دا، تیرا لیکھا دے چکائیا۔ اوہ جوت اگئی مالک دو جہان جگت
 دا، جگ چو کڑی لہنے رہیا مکائیا۔ اوس نے کہا ساچا ویلا کیہڑا سماں وقت دا، تھت وار دے سنایا۔ گوبند کہا جس ویلے آپ آیا مالک عرش فرش دا، ترس کر
 کے تینوں اپنے نال رلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دوجی آس نہ کوئے جنایا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت اُبڑھیاں دے شبد پڑھن تے ☆

جس ویلے بُڑھیاں نے شبد دتا بول، انتر پریم آواز لگایا۔ کچھمی نے کُنڈا دتا کھول، وِشنوؤں دیکھ کھیل بے پرواہیا۔ برہما چل کے آگیا کول، اپنا پندھ مُکائی۔ پاربتی نے وجا کے ڈھول، بھولا ناتھ سٹا دتا اُٹھایا۔ راہ تگن دیکھن کی ایہہ سچ کہ مخول، پر بھ نے کھیل کھلایا۔ گوبند اشارے نال کہا دیکھو اُپر دھول، نگاہ نگاہ نال ملائی۔ پُرکھ ابناشی جنہاں دے بیٹھا کول، کملے کوچھے اپنے رنگ رنگایا۔ پریم پیار دے بھنڈارے اوہناں دے اندر دیوے کھول، مہر نظر نال ترائیا۔ گرگھ سکھ بنا کے نرول، نرل روپ دے جنایا۔ ایہہ شبد بڑے انمول، جو ان پڑھاں رہیا پڑھانیا۔ جو کچھ سی ایہناں دے کول، ایہناں اندروں باہر دتا کڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائی۔ جگت سنگھ کہے بیلا سنگھ جدوں میں شبد پڑھیا، پریم پریتی نال گایا۔ تُوں نہیں دیکھیا برہمنڈ کھنڈ سُنن نوں کھڑھیا، کیہرا راگ رہیا لائی۔ راگ ناد حیران ہو کے سرنی پڑیا، وساد روپ وٹایا۔ جنہاں دے اندر پریتم وڑیا، اوہناں دی بے ٹک ٹکاں نالوں چنگی نظری آئی۔ اوہناں دا کارج سریا، جنہاں پڑھن دی بجائے ستمکھ درشن لیا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بیلا سنگھ کہے جس ویلے کچھمن سنگھ بولیا جیکارا، بے جیکار دتی سنائی۔ دو جہاناں آیا ہلارا، برہمنڈ کھنڈ دتے اُٹھانیا۔ پریم وچ نچے نچے پٹے گدے نالے کرے اشارہ، ہتھاں اُنکلاں نال سمجھانیا۔ جو کوئی وست دے دیں تھارا، گھڑی پھول ساڈی جھولی پائی۔ پھر ساڈا دیکھیں نظارہ، بڈھے نڈھے روپ وٹایا۔ پریم پریتی دا اک پیارا، وست دُھر دی دے ورتایا۔ بے تُوں آیا کُنڈھی کنارہ، کُنڈیاں وچوں پار لنگھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھانیا۔ کچھمن سنگھ کہے میرے لاگوں نندو گیا اُٹھ، ونگا ٹیڈھا اگے گیا آئی۔ اندرے اندر کچھ لیا بچھ، اپنی منگ منگائی۔ بولیا سچ سچ، جو سچ کا یا رنگ چڑھانیا۔ دین دیال ہو یا خوش، ڈھولا سُن کے اگم اتھایا۔ کرم سنگھ کہا میتوں آوندنا نہیں کچھ، ایہہ وی اُہناں نال رلائی۔ انہاں ساریاں دی پر بھو آپ بولے ٹک، تخم تاثیر اپنے وچ ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بڈھے کہن ساڈی بول اکو ٹک، ثرت دے جنایا۔ ساڈا لیکھا جاوے ٹک، جگت حساب رہے نہ رانیا۔ بُڑھیاں دی گبھرو آں ورگی کھڑی ہو جائے مچھ، خوشی وچ بھجیے واہو داہیا۔ بے کوئی سانوں لے

بچھ، اسیں کہیے ملیا بے پرواہیا۔ بڈھو رہے بڈھ، بڈھ توں پھیر بڈھی والے دے بنایا۔ جس بڈھی نال توں سانوں گیوں سُجھ، بہتی عقل دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ اگے پریتی وچ جاییے رُجھ، رُچی تیرے نال بنایا۔ دُنیا بھاویں کہے کچھ، ساڈی ڈوری تیرے ہتھ نظری آئی۔ عُمر دے بڈھے بھگتی پریم پیار وچ تیرے پُت، بچیاں وانگ لینا گود اٹھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان مہروان ہو کے گیا تھ، مٹھ اپنی دے کھلایا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ا جگت سنگھ دے گھر پنڈ دھنگالی جموں ★

بڈھے نڈھے کر منظور، مُشکل حل کرائی جاندا۔ جنم جنم دے بخش قصور، دُرمت میل دُھائی جاندا۔ جوت اگئی دے کے نور، دیک گھر گھر ڈگمگائی جاندا۔ امرت آتم دے کے سرور، ترشنا بھکھ مٹائی جاندا۔ درشن دے کے حاضر حضور، وچھڑے میل ملائی جاندا۔ سرب گناں بھر پور، خالی بھانڈے آپ بھرائی جاندا۔ جنم کرم دا وچھوڑا کر کے چور، دُھر سنجوگی جوڑ بھرائی جاندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائی جاندا۔ مہر نظر اٹھاون آیا، دیاوان داتار۔ گرگھ میل ملاون آیا، وچھڑیاں دایار۔ کرم کرم دا روگ کٹاون آیا، دُکھیاں دا ادھار۔ بھرم بھلیکھا کڈھاون آیا، پردہ لاه سرجنہار۔ پورب لہنا ویکھن آیا، جگ چوکڑی جانے حساب۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محل اٹل سہاون آیا، سوہنی اک محراب۔ محراب کہے میں ویکھنا مجوب، مُجت دا مالک بے پرواہیا۔ جس دی منزل اک عروج، عرش فرش سو بھاپایا۔ بھگتاں دی آگیا کوٹ، ویس اولٹا روپ وٹایا۔ ساچی دے کے سوُجھ، سُدھ بڈھ اپنے نال ملائی۔ سچ و رول کے گرگھ ساچا نرمل دودھ، پانی چھاچھ باہر کڈھایا۔ ویکھنہارا شمال جنوب، مشرق مغرب کھوج کھوجا گیا۔ پوتر کرن آیا وجود، وُضو اکو نام وکھایا۔ ایہہ وڈیائی خوب، خوبی اپنی نال پار لنگھایا۔ گرگھو تہاڈا سورج کدے نہ ہوئے غروب، دو جہان ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ مہر نظر دا داتا اکو، اینکارا آپ۔ ساچی سکھیا گرگھ سکھو، سوہنگ دُھر دا جاپ۔ کچھ ہتھ نہ آئے پھیر بچھوں، ویلا گیا ہاتھ۔ جگت جہان تیاں وچ سدا نہ دسو، رُوح بُت دا بنیا نہیں رہنا ساتھ۔ ویلا وقت سہنجنا نچھو، پُرکھ اکال اکو بنا لو باپ۔ دُھر درگاہی دُھر

دا دتو، میت مُرارِ سخا سخائی آپ۔ سچ پریتی توں مول نہ رتو، آتم پر ماتم بنا لو دُھر دا ساک۔ تسیں سمجھ نہیں سکدے پُرکھ ابناشی ملیا کیتھوں، ایہہ اگئی کھیل تماش۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سچ دوار اوس دے اگے وِکو، پا کے قیمت تہاڈا وڈا کرے پرتاپ۔ پرتاپ کہے لُ پائی جاندا، لکھ کروڑی نہ ونڈ ونڈائی۔ ساچے گھر لکائی جاندا، جوڑی اپنے نال رکھائی۔ دُھر دا گھر وسائی جاندا، وِچھڑے گود اُٹھائی۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گائی جاندا، کرے اگم پڑھائی۔ مہر نظر نال ترائی جاندا، جن بھگتو پر بھ نے کوئی دھریا نہیں رُپ قصائی دا۔ ویلا وقت سہائی جاندا، لیکھا مکے کوڑ جڈائی دا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سچ پریتی اک سیکھائی جاندا، وقت سہنجنا ہووے آتم پر ماتم سچ وِدھائی دا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ا پورن سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی ☆

دھرتی کہے میں ویکھیا راہی اکلّا، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جس جاوڑے محلا، گرکھ گر سکھ پار لنگھائی۔ جس پتّ ٹہنی نال ایہدا چھوہ گیا پلا، اوس دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ جنہاں دریاواں دے وہناں وِچ دی لنگھ گیا تھلاں، اُچیاں ٹہیاں چرن چھہائی۔ اُہناں نوں جنم مرن دا رہیا کوئی نہ گلہ، آون جاون دُکھڑے رہیا گوائیا۔ دھن وڈیائی جنہاں نوں ہلا، لُ لُ رنگ رنگائی۔ میرا سنگھاسن نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں ہلا، ہلونا اپنا دتا وکھائی۔ جس نے بھگت کوئی بھانڈا رہن نہیں دینا پلا، کیوں پکے دینے بنائی۔ گو بند چاڑھ کے اپنا چلہ، شبد کمان لینا کھچائی۔ پیر پیغمبراں خوشی نال کہنا دھن بسم اللہ، جو وِچھڑیاں رہیا ملانیا۔ گر سکھو ایہہ نہ سمجھو کہ وِہلا، ایوں پھر پھر جھٹ لنگھائی۔ گو بند تارن آیا جو پورب جنم دا چیل، میلا اپنے نال کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، لیکھا اوس دا دیوے جیہڑا کسے سمیں بکری دا سی لیل، جیہڑا گوداوری کنڈھے مادھو پیراگی دے ڈیرے سپس گیا نوائیا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ کھیمو دیوی دے گرہ دھنگالی ☆

لیلے دے بچھے آگئی اوہدی ماں بکری، چوپائی اپنا پندھ مُکائی۔ بھجی آؤندی گوہند نوں ساہمنے ٹکری، نیوں کے گھاہ چُگن لگی دا سپیس جُھکیا نظری آئی۔ اوہنوں اک نظر آئی جو دھار دو ستری، دُھر دی کرے پڑھائی۔ بچھا یاد آگیا ایہہ میرا پُت لیلّا مولے دا بھرا کھتری، جس نوں نانک کچھ کہہ کے گیا سُنائی۔ جس دے ہتھ سی اوس ویلے تکڑی، دو چھابے رُوپ وٹائی۔ نانک نے پیار نال منگی اک ککڑی، میتوں دے کھوئی۔ اوس دین دے مارے کہا اس نوں جوٹھا کر گئی آ اک بکری، جو لیلے دی ماں نظری آئی۔ نانک ہس کے کہا تیرے کرماں دی میرے ہتھ پٹری، جویں چاہیں دیاں بنائی۔ اوس کہا کدھروں منگتا آگیا مکری، فریباں نال لٹ لٹ کھائی۔ جے کرماں دی ہووے تیرے کول گھٹری، کیوں در در اپنی الکھ جگائی۔ نانک کہا ایہہ کہانی سحری، تیتوں دیاں دکھائی۔ کھیل ویکھیں رات اچ دی، سویرے ملنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ کھتری پُت سٹا رات، لیف نہالی ڈیرہ لائی۔ اُس نوں نظری آیا ساکھیات، بکری دا لیلّا ہو کے بھجھا پھرے واہو داہیا۔ جدھر جائے اُدھر نانک ملے آپ، ہس کے دے دکھائی۔ اوس ڈر کے کہا میتھوں ہو یا پاپ، بھل دے بخشائی۔ نانک کہا ایہہ تیری کرنی دا سراپ، دس جامے میرے، دساں جامیاں بچھوں تیرا لیکھا دیاں چُکائی۔ لیلے کہا کی تیری شناخ، شناخت دے درڑائی۔ نانک کہا ہن میں درویش پھیر شہنشاہاں والا خطاب، گوہند کہہ کہہ میتوں سارے گائی۔ اوس جوڑ کے اپنے ہاتھ، اندروں سپیس دتا نوائیا۔ میری کیتی کر مُعاف، بھل دے بخشائی۔ نانک کہا ایہہ گوہند دے ہاتھ، جو میرا میرا نظری آئی۔ گوداوری دا ہووے گھاٹ، جاوے پندھ چُکائی۔ اوس ویلے تیری کرے بند خلاص، بندی خانہ دے تڑائی۔ اوس دا لیکھا مُکایا آج، وچلا بھجو گجھا لیا رکھائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پردے لاہ کے ویکھنہارا تاک، حساب بے باق رہیا کرائیا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ادھرم کور دے گرہ دھنگالی ☆

دیوا سنگھ تیرے پتا دا پچھلاناں سی مسور، چوہنہ بھائیاں توں وڈا نظری آئیندا۔ جس ویلے گوہند لنگھیا سی کوٹ کپور، کپورے دی حد ویکھ دکھائیندا۔ ایہہ زمیندار سی مشہور، ویلے وقت دا اکھوائیندا۔ اودھروں سورج ہون لگا سی غروب، اپنیاں کرناں پردے وچ چھپائیندا۔ ایس ویکھیا ایہہ گوہند آؤندا ضرور، جو سانجھا گر اکھوائیندا۔ میں ایس نوں ملنا ضرور، جو ضرورت پور کرائیندا۔ بھٹا کرن لئی اک توڑ لیا ترہوڑ، جو گیاراں سیر وزن رکھائیندا۔ پینڈا مُکا کے نیڑے آیا دُور، چرناں اُتے سیس رکھائیندا۔ توں مالک حاضر حضور، حضرت جھولی آگے ڈاہندا۔ میرے مُعاف کر جا قصور، قسمت تیرے ہتھ پھرائیندا۔ گوہند کہا میٹوں منظور، میں جاندا رہیاں پار لنگھائیندا۔ اسدے وچوں کڈھ تھوڑا جہا کھور، رس رسنا نال ویکھ دکھائیندا۔ اون او سے ویلے گوہند دے چرناں دی اپنے ہتھوں نوں لا کے دھوڑ، تلی مار کے دو ٹکڑے بھنّ دکھائیندا۔ ترہوڑ اندروں لال نکلیاں ضرور، جو تھلے گلابی رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ترہوڑ آگے دتا رکھ، دو حصے وند وندائیا۔ گوہند کھنڈے دی نوک نال تھوڑا جہا لیا چکھ، رس رسنا والا بھرائیا۔ پھیر خوشی وچ پیا ہس، پردہ رہیا کھلایا۔ مسورا ایہہ کی رہیا دس، ہوئی ہوئی میٹوں رہیا جنایا۔ مسور کہا اس دا دے کے جاویں حق، دست دُھر دی جھولی پائیا۔ خالی نہ جاویں چھڈ، در آیا پار لنگھایا۔ گوہند کہا میں سر رکھاں ہتھ، مہر نظر اٹھایا۔ دیوانگا اوہ وتھ، جس دے نال ایہدی وسدی رہے لوکایا۔ جس ویلے پنجاب چوں گیا نٹھ، ندیڑ داراہ تکایا۔ اوس ویلے ایس نے اپنا سریر جانا چھڈ، آتم پر ماتم تیرے وچ سمایا۔ کلجک اتم جس ویلے پرگٹ ہووے سمرتھ، ایس دی اکھ دیاں کھلایا۔ جیہڑا بچہ رُوداس دے نال گیا سی وس، اوہ ایسے دی جھولی پائیا۔ جنہاں مل کے گاؤنا جس، دُھر دا نام دھیایا۔ ایسے دی اوہو سوانی اودوں مل جائے حق، جوڑی جڑی نہ کوئے تڑایا۔ اتم گودی لوواں چک، سچکھنڈ دیاں بہایا۔ بنس سر بنس لیا رکھ، دیواں مان وڈایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ سمرتھ، پورب لہنے سب دے رہیا مکایا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت اکرشن سنگھ دے گرہ دھنگالی ☆

پتر دھی اُتارنے پار، بچے بچیاں لیکھ چُکائیا۔ سنسار ساگر وچوں دے تار، ترنی پار دے لنگھائیا۔ جنم جنم دا لیکھ نوار، دُکھ نوارن ہوئے سہائیا۔ سچ پریتی بخش پیار، پریم پریمیاں دے جنائیا۔ جگت جگ دا جیون وہار، جگ جیون داتا دے سمجھائیا۔ بھگت بھگونت اک گھر بار، گرہ مندر دے دکھائیا۔ نام اگتا دُھر جیکار، شبدی ناد وجائیا۔ گرکھیاں دا منگلاچار، سحیاں دی راس دکھائیا۔ سیتا سرتی دارام، گر شبدی میل ملائیا۔ رادھا دا کاہن، گھنٹیا بنسری سچ سنائیا۔ بھنڈاریاں دا جام، ستنام دے درڑائیا۔ کلیمیاں والی کلام، کائنات دے سکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا جنم جنم کرم کرم دالاہ کے الزام، نظام اگلا دتا بدلایا۔ تئساں کسے دے نہیں رہنا غلام، مالک اکو دتا ملایا۔ تہاڈا پچھلا پریم دا کیتا احسان، تہاڈی جھولی پائیا۔ اک روپ بھگت ہو جاؤ مل بھگوان، بھادی نیڑ کوئے نہ آئیا۔ گرکھ چتر سنگھڑ سچے بن جاؤ سجان، دُرمت میل باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، جنہاں نوں ملیا آن، مہمان سکھنڈ دوارے دے دے بنایا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت اچوڑھارام دے گرہ دھنگالی ☆

لیکھے لائے مائس جنم، جنم جنم کھوج کھوجائیندا۔ لیکھے لائے نہکرمی کرم، کرم کانڈ ویکھ دکھائیندا۔ لیکھے لائے سچ پریتی ساچا دھرم، دھرم دھرم دھرتی دھول سہائیندا۔ لیکھے لائے لگے سرن، سرن سرناگت اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگر دیاکھائیندا۔ سنگر کہے توں میرا نہیں سدا، صدیاں دا لیکھا پور کرائیا۔ پریم دا بدھا، آیا ویس وٹائیا۔ گرکھو کوئی دین نہیں آیا سزا، جماں توں رہیا چھڈائیا۔ جینودیاں جگ چرن پریتی مزہ، مرن توں پچھوں سکھنڈ ساچے دیاں بہائیا۔ جنہاں دواریاں اُتے اپنی کر کے گیا گجا، گداگر ہو کے پھیرا پائیا۔ جس دی کوئی نہ سمجھے وجہ، وضاحت نال نہ کوئے درڑائیا۔ ایہہ چلن آیا بھگتاں دی وچ رضا، رام رحیم دوویں روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے رہیا چُکائیا۔ لیکھا کہے

میں کدے نہ چُکيا، میرا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ میرا پینڈا کدے نہ مکيا، چلپا واہو داہیا۔ میں گر اوتاراں پیر پیغمبراں بچھیا، ویلے انت کھوج کھوجائیا۔ کوئی رہیا نہ میتھوں لکيا، پردے رہیا اٹھائیا۔ میں سمجھیا ہن آیا جو ایس ویلے گھتھیا، میں دیواں نہ کدے گواہیا۔ بے پرواہ ہو کے جس سب نوں آکے بچھیا، غریباں ہو یا سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زوریر ہو کے اپنی گودی چُکيا، پھر باہوں گلے لگائیا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت اندر رام دے گرہ دھنگالی ★

پیغمبر کہن لگے اے زانی مُرشد، مشکوک ہو جنائیا۔ سانوں ملن دی تیرے کول نہیں فرصت، ساڈھے دس دے آئے بیٹھے ڈیرے لائیا۔ جن بھگتاں دی دُور کر کے میل دُرمت، دُھر دے میلے رہیا ملایا۔ اسیں چوڑھویں صدی دے فقیراں دی دس آئے غُربت، جو مغروری وچ رکھائیا۔ جس بدھ سانوں مل گئی آخری رخصت، چھٹی سب نوں دے کرائیا۔ راہ تکلے موت ملکت، ملکیت ویکھے جگت لوکائیا۔ تیرے بھگتاں دی اسیں کرن آئے اُلفت، تعریفاں وچ جس گائیا۔ ایہناں دی حل کردے مُشکل، مُشکلات دے کٹائیا۔ عزیز پیارے بنا خوش دل، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ کار پاجی نہ بناویں بُز دل، جو تیتوں جان بھلائی۔ ایہناں دا لیکھا رہے نہ بلکل، کُل دے مالک کلاں دینیاں ترائیا۔ تیرا کوئی نہ لگے مل، مُفت بیڑے لے چڑھائیا۔ جے تیتوں جاون بھل، اُٹھل توں نہ دینا بھلائی۔ تیرا دوارا ست دا گیا اُٹھل، خوشی ویکھے خلق خدائیا۔ تیریاں بھگتاں دی شمع نہ ہووے گل، پر بھوتوں پروانہ بن کے آپ ایہناں دی بھیٹ چڑھائیا۔ تیرا بوٹا لوک مات نہ جاوے مل، پت ڈالی دینی مہکائیا۔ سچ پریتی جاون گھول گھل، گھنمن گھیری وچوں باہر دینا کڈھائیا۔ جنم جنم کرم کرم وچ جان نہ رُل، چوڑا سی گیڑ نہ کوئے وکھائیا۔ تیرا نام بھنڈارا انمل، انمولک نظری آئی۔ جنہاں نے مستک لالئی تیری دھول، دیادھرم سنتو کھ اوہناں جھولی پائیا۔ آگے لین والا رہے نہ کوئی محصول، رائے دھرم سر نہ سکے اٹھائیا۔ تیرے پریم پیار مُجت وچ رہن سدا مشغول، اکو رنگ دینا وکھائیا۔ اپنی کرنی دا لیکھا لین وصول، اصل سب دی جھولی پائیا۔ ملنی حق دا بن محبوب، مُجت نال وچے ودھائیا۔ عرش فرش توں اُچا دسنا عروج، بنا عرض بینتی اوس

دوارے دینا بہائیا۔ اپنی کرپا نال رکھنا محفوظ، چار کٹ ہونا سہائیا۔ دُھر درگاہی پڑھاؤنا حروف، بے حرف اپنا دینا سمجھائیا۔ جس دی نہ کوئی مثال نہ پرؤف، نہ شناخت سکے کوئے کرائیا۔ سچ دوارے واڑ کے اپنے حدود، بنا حجر توں حجرہ دینا دکھائیا۔ جدھر دیکھو نظر آویں موجود، معزز ہو کے اپنی سیو کمائیا۔ آگے بھگتاں توں لکھاؤندا نہ رہیں کوئی خطوط، گھر سُنّیاں درس دینا دکھائیا۔ دیکھیں کسے دے کرماں دی نہ دیکھیں کرٹوت، نہکرمی ہو کے پار لنگھائیا۔ تیرے پیاریاں دا پریم نہ ہووے غروب، سورج چند بیٹھن مکھ چھپائیا۔ کی ہویا محمد کہے سانوں دس دتا ہزارا درود، اسم اعظم دتا جنائیا۔ اسیں سارے دیون آئے ثبوت، شہادت نال گواہیا۔ تیرا ناؤں پختہ منظوب، جس نوں سکے نہ کوئے تڑائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے جس کہہ لیا کلبوت، اوہ کلیاں وچ پھیر کدے نہ آئیا۔ تیری منزل دیکھے مقصود، چڑھکے نور خدائیا۔ تت وچھوڑا ہو جائے وجود، نور نور رُشنائیا۔ تیرے پریم پیار دی چنگیاڑی کام کرودھ بارود، ہنکار دیوے جلائییا۔ ایہناں غریباں نمائیاں دا کارج آجاوے سوت، اتے بلنا چائیں چائیا۔ دکھیاں دامیٹ کے دُکھ، دردیاں دی درد وندائیا۔ جے کسے دا کوئی لہنا بیگا اوہ وی کر جا منسوخ، اپنا حکم صادر اک کرائیا۔ تیرے وچ حق توفیق، حکم وچ وڈیائیا۔ جو چاہیں سو کر دیویں موقوف، حکمے نال منوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پیغمبر کہن اسیں دیکھن آئے لغات، جیہڑی اپنے وچ چھپائیا۔ کچھ اوس دے دس الفاظ، جو مذکر مونث دوویں رُپ نظر نہ آئیا۔ جس دے وچ آد جگادی سوا لاکھ، بنا نمبریاں دتے پرگٹائیا۔ جگ چوکڑی دا لکھیا رواج، گر اتاراں پیر پیغمبراں سیوا سمجھائیا۔ جس دا لیکھا دتے ابناشی کرتا سیس تے پہننا تاج، تاجر دو جہاناں نظری آئیا۔ پیغمبراں نوں بھلنی نماز، بھگتاں دا کھولنا آغاز، پردہ چکاؤنا راز، سماج اکو دینا دکھائیا۔ دیکھنا مار کے جھات، کھول کوڑی تاک، اٹھے پہر اکو کر پر بھات، آتم پر ماتم دے کے سواد، رسنا جہوارس دینے بھلائییا۔ دکھاؤنا کھیل تماش، منڈل دکھاؤنی راس، گوپی کاہن رکھنے پاس، مکھ گھنگٹ نہ کوئے جنائیا۔ بھگتاں نوں دینی دات، گرگھیاں نوں سچ سوغات، نمائیاں دی پچھنی وات، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سرؤپ ہو کے وسنا ساتھ، سانجھے یار اپنا رنگ رنگائیا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت اہنس راج دے گرہ دھنگالی ☆

پینغمبر کہن مرید مُرشد دا اک نُقطہ، درمیان بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نُقطے دا اوہلا اوس ویلے چُکدا، جس ویلے رحمت آپ کمائیا۔ پھر بھانڈا اُٹھ جائے دُکھ دا، دلدر دئے گوائیا۔ گھر بھنڈارا مل جائے سُکھ دا، امرت رس چوائیا۔ بھو رہے نہ لگ دا، سنمکھ نظری آئیا۔ جلوہ ویکھو اوس دا، جو اصل رُپ خُدا ئیا۔ پردہ اُٹھے لوک پر لوک دا، زمیں اسماناں پار جنائیا۔ صوفی فقیر اوہ اوتھے پہنچدا، جو اکو دھیان لگائیا۔ جن بھگتو ویلا نہیں ہن سوچ دا، سوچیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ وقت سُنہنجا پر بھ دی مَوج دا، مجلس وچ بہہ کے خوشی منائیا۔ تہاڈا آون جھگڑا مک جائے روز دا، جاون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پیالہ پی لو نام خُماری مدہوش دا، مدھر دُھن دئے سنائیا۔ جو تہاڈے اندر بولدا، اوہ تہاڈا تہانوں دئے ملایا۔ سجن سہیلے آپے کھوجدا، بن کھوجی پھیرا پائیا۔ اوہ لہنا دینا چُکاوے دوش نردوش دا، دوشیاں پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پینغمبر کہن نُقطے بنا سوہے نہ کدے نوں، ملے نہ مان وڈیائیا۔ ایہہ نُقطے دا قانون، جو گرکھاں مسمکھاں ونڈ ونڈائیا۔ ایہہ نُقطے دا مضمون، جو ملزم بری کرائیا۔ ایہہ نُقطے دا جنون، جو جلوے رہیا دکھائیا۔ ایہہ نُقطے دا فروں، خُدا نوں تیر لگائیا۔ ایہہ نُقطے دا اصول، اصلیت دئے چھپائیا۔ ایہہ نُقطے دا رول، رُلدیاں دئے ترائیا۔ ایہہ نُقطے معقول، جو مکمل دتا ٹکائیا۔ جیہڑے ایس نُقطے نوں گئے بھول، اوہناں توں بھلیا بے پرواہیا۔ نُقطے کہے میں بھگتاں دا مزدور، سنناں دی سیو کمائیا۔ گرکھاں دے حضور، حاضر ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جس ویلے سولی چڑھیا سی منصور، ایہو نُقطے اُس پرے دتا ہٹائیا۔ اوہنوں رب دی رضا ہو گئی منظور، دھیان اک نال لگائیا۔ کر کے سزا اوہ پچھتاؤن لگے ضرور، جنہاں پٹھی کھل لہائیا۔ نُقطے کہے میرے نال نیڑے میرے نال دُور، جے میں نہ ہوواں پھر قصور کرن والا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دکھاونہارا اپنا گھر، نُقطے نام نوک نال اگوں دیوے ہٹائیا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت اکرم سنگھ دے گرہ دھنگالی ☆

نُقطہ کہے جے میں پڑدا لاه دیاں نقاب، اوہلا دیاں گوائیا۔ پھر لوڑ رہے نہ کرن دی کوئی جاپ، رسنا جہوا پندھ مکائیا۔ نظری آجائے ساکھیات، مالک بے پرواہیا۔ جس نوں سب نے مٹیا باپ، پیغمبراں دانور خدائیا۔ جس ویلے مل جاوے آپ، اپنا بھيو کھلایا۔ اوس ویلے رُوح بُت دوویں ہو جان پاک، پوتر نظری آئیا۔ جنم کرم ہو جائے مُعاف، مُفلس شاہ دئے بنایا۔ جے من ہووے گُستخ، شرارت اوہدی دئے مٹایا۔ بندہ بنا کے خادم خاک، خالص اپنا رنگ چڑھایا۔ اندرے سوال تے اندرے جواب، آپ دئے سمجھایا۔ منزل رہے نہ کوئی گھاٹ، اگلا پندھ نہ کوئے چلایا۔ اک سنا کے اپنی گاتھ، حکم دُھر درگاھیا۔ نُقطہ کہے پھیر جھگڑا رہے نہ کوئے سماج، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ ہونا پئے نہ کتے مُحتاج، جھولی آگے کسے نہ ڈاہیا۔ مٹنا پئے نہ کسے نواب، سلطاناں سر نہ کوئے جھکایا۔ اکو کرنا پئے آداب، سجدہ شاہ پاتشاہ سچی شہنشاہیا۔ جس نے بخشیا سچ خطاب، رُتبہ دتا بنایا۔ اوسے دانُقطہ اوسے دانور اوسے دا پردہ اوہی سب کجھ رہیا آکھ، آخر اوہی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جناونہارا ساچا در، ایسے نُقطے دی سارے کردے گئے تلاش، فقیر حقیر کلمے دیاں مومبتیاں ہتھیاں وچ اٹھایا۔ کلمہ کہے میں اوس نُقطے دا پہریدار، سیواسدا کمائیا۔ جاناں چر حکم نہ دیوے میرا یار، اشارہ اک درڑایا۔ میں دُھر دا خدمتگار، خادم نظری آئیا۔ جس ویلے مُریداں نال پروردگار کرے پیار، مُجبت اک رکھایا۔ میٹوں کر دیوے خبردار، حکم اک سناپیا۔ جس ویلے میرا لگا ہوئے دربار، مقامے حق سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ بھگون ہو کے بھگت نوں کراں یاد، اپنی دیا کمائیا۔ توں سُن کے اوسے ویلے آواز، کُنڈا دینا لاہیا۔ ایہہ نُقطے والا راز، اہناں نوں دینا سمجھایا۔ ایس توں پچھے پچھے پڑھن دی لوڑ نماز، آگے کھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ایہہ بخشش رحمت کر کے بھگتاں دتی دات، داتار ہو کے آپ ورتانیا۔ جنہاں مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان رکھیا ساتھ، اہناں در نُقطہ نیوں نیوں سیس نوایا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ا کرتار چند دے گرہ دہگالی ☆

نُظھ کہے جس ویلے کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، داتار داتا اپنی دیا کمائیا۔ بھگتاں نال ملا کے اکھ، اکھر اپنا دئے پڑھائیا۔ دُھر دامارگ دیوے دس، مارگ سچا اک سمجھائیا۔ پریم پریتی اندر ہو جائے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ آتم پر ماتم کر دئے اکھ، وچھوڑا دئے گوائیا۔ سچ دوار کھول کے ہٹ، مندر سو بھاپائیا۔ دُرمت میل دیوے کٹ، پنت پاپی پُنتِ رُپ وکھائیا۔ حقیقت جھولی پائے حق، حکم اپنا دئے سمجھائیا۔ گرکھاں دے اندروں میٹ کے شک، شکوگ دئے گوائیا۔ اوہ سمجھن جس ویلے ایہہ مالک ساڈا سچ، دُھر درگاہی نظری آئیا۔ نُظھ کہے میں آگوں اُس ویلے جاواں ہٹ، اپنا پاسا لواں بدلایا۔ بھگت بھگوان دا اکو آوے رس، دُوجا سواد نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پار لنگھائیا۔ نُظھ کہے میں بھگتاں وینہدا رہیا ملدا، اوہلے بہہ کے دھیان لگائیا۔ پُرکھ ابناشی کھیل رہیا کھیدا، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ جس ویلے دیا گئی بلے ناتا چھڈ کے بتی تیل دا، نُور و نُور کرے رُشائیا۔ اوہ نظارہ دے کے سجن سہیل دا، بن بھگتاں دیکھن کوئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل رنگ نوئل دا، سچھنڈ نو اسی آپے رہیا کرائیا۔ اوتھے سماں نہیں کوئی کسے دلیل دا، صلاح دا لوڑ رہے نہ رانیا۔ جھگڑا چک جائے جگت وکیل دا، اپیل فریاد نہ کوئے جنایا۔ نُظھ کہے میں نُظھ ہاں نُظھین دا، تراوت نظری آئیا۔ ایہہ کھیل یا مبین دا، آمین دئے سمجھائیا۔ جن بھگتو آگے جھگڑا چک گیا دین مذہب تقسیم دا، ٹکڑے نہ کوئے وکھائیا۔ سکھ دیکھو اوس دی سچی تعلیم دا، جو بن طمع رہیا پڑھائیا۔ جھگڑا چھڈ دیو من کمین دا، کایا دے پاتشاہ ہو کے اپنا پاتشاہ روپ لو وٹائیا۔ اوتھے لیکھا نہیں امیر غریب دا، وڈا چھوٹا نہ کوئے جنایا۔ ہن ویلا بدلن نصیب دا، قریب ہو کے دیا کمائیا۔ ایہہ کھیل اگئی عجیب دا، عجب لیلا رہیا ورتائیا۔ جھگڑا چکے شریک رفیق رفیق دا، توفیق اکو دئے وڈیائیا۔ نُظھ کہے بھگتو میں تہاڈا راہ اڈیکدا، دوس رین دھیان لگائیا۔ میں دروازہ کھولاں اوس دلہیز دا، جس دے لنگھدیاں دلبر یار نظری آئیا۔ اوتھے لیکھا نہیں عقل شعور تمیز دا، اکو مُجبت وچ سمائیا۔ کھیڑا دیکھو اوس سجن و سنیک دا، جو سچ دوارے بیٹھا سو بھاپائیا۔ جھگڑا مٹ جائے سورج چند اندھیرے تاریک دا، اکو نُور ہووے رُشائیا۔ نظارہ تکو نیڑے توں نیڑے نزدیک دا، منزل در منزل ہر دل ہو کے دئے کرائیا۔ پھیر گیت گاؤ صفتی بھری تعریف دا، تُعارف کر کے

خوشی منائیا۔ مزہ چکھ لو بھگون دی سچی پریت دا، جو پریتم ہو کے رہیا کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان جھگڑا مُکاوے دُجے دی تصدیق دا، بن شہادتوں لیکھے دئے مُکائیا۔

اک دن مُلا کردا سی حساب، مسجد اندر ڈیرہ لائیا۔ اوہدا ویلا آ گیا پڑھن دا نماز، وضو کر کے سجدے وچ سیس دتا جھکائیا۔ اودھروں پنڈت دُروں آن کے کیتا آداب، سجدہ دتا جنائیا۔ جس ویلے اوہنے اکھاں میٹ کے کٹاں وچ انگلیاں پائیا۔ ایہن ہوئی جہی دو انگلاں نال چک لئی اودھی دوات، سر مار کے خوشی دتی منائیا۔ نالے اک ورقہ پاڑ کے وچوں کتاب، دونوں انگلاں نال باہر کڈھائیا۔ اوس وچ ایہدا وی سی چوڑاں بُئیاں دا حساب، جو اُدھارے لے کے گیا کھائیا۔ پچھے مُڑ کے کہندا واہ واہ جھگڑا مُکایا رسول پاک، میرا لیکھا صاف کرائیا۔ اودھروں مُلا و ہلا ہو گیا پڑھ کے نماز، پھوڑھی اُتے ڈیرہ لائیا۔ چار کُنٹ ہکلیا کلی قلم نظر نہ آئی دوات، دُعا خدا اگے کر کے اک آواز سنائیا۔ کیہڑا ایہوں چک کے لے گیا بد معاش، آؤندا جاندا نظر کونے نہ آئیا۔ بے خداوند کریم اوہنوں سزا دیوے آپ، جو مسجدوں دا چور مُلا نوں لٹ لٹ کھائیا۔ بے اُس نال جُھہایا ہووے ہاتھ، اوہدا ہتھ دے کٹائیا۔ بے انگلاں نے دتا ہووے ساتھ، انگلاں دے لہائیا۔ آواز آئی ایہہ سب کُچھ لہناکے حساب، تیتوں دیاں جنائیا۔ اودھروں براہمن آ کے اوہ ورقہ رکھ کے اپنی وچ کتاب، دوات ہتھ وچ اٹھائیا۔ اودھے وچ پانی سی تھوڑا، باہر جا کے وچ کیتا پیشاب، پھر کے ہتھ نال لئی ہلائی۔ خُداوند نے ویکھ کے کہا ہن نہیں رہ گئی پاک، ایہہ کوئی مورکھ ایہنوں کی دیاں سزائیا۔ تھوڑا جہا لیکھا رویداس دے ہاتھ، کیونکہ ایہدی گنڈھ بھگت نال جڑائیا۔ اِس دے جنم جنم جگ وچ ہونے جو نو دتے آکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس ویلے کلجگ انت پرگٹ ہونا ساکھیات، اِس دا لہنا دیاں بھگتائیا۔ ایدھروں ایہہ اگئی رویداس نوں سُن گئی آواز، اوہ اندرے اندر خوشی منائیا۔ کیوں میرا پنڈت نال اتم ہونا ساتھ، جنم جنم دا گیڑ بھوائیا۔ میں اوس ویلے پر بھو نوں دیواں آکھ، ایہدی نہ انگلی کٹ نہ ہاتھ، شبدی کار دے

بُھگتائیا۔ رَویداس دے کارن تیتوں کیتا مُعاف، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بچن ہر شبد وچ رکھے راز، جو جاگدیاں سُتیاں
سُنیاں وچ دکھائیا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ا وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی ضلع جموں ★

کھیل ویکھ پُرکھ سمرتھ، برہمنڈ کھنڈ دو جہان خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤن لگے جس، سچکھنڈ دوارے دُھر دا ڈھولا اک سنائیا۔ جو کھیل تماشا
ویکھیا اچ، دوس رین وٹی ودھائیا۔ پیر پیغمبر کہن سانوں کعبے نالوں چنگا لبھاج، حضرت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نرگن دھار سارے آئے نس، دُور دُراڈا پنڈھ
مُکائیا۔ وشنوں کہے میں کھول کے ویکھی اُکھ، لوک مات دھیان لگائیا۔ پت پر میثور نظری آیا پرتکھ، جوتی جاتا نورِ الاہیا۔ برہما کہے میرے برہم دا دیون
آیا حق، حقیقت دا مالک شہنشاہیا۔ ساچے کھیڑے رہیا وس، گرہ مندر اک سہائیا۔ شکر بھولا ناتھ کہے میں بول کے دساں سچ، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ جگ
چوکڑی سبجگ تریتا دواپر کجگ جس دا نام ندھانا رہے رٹ، سوہلا ڈھولا راگ الائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن جس دا لیکھا لکھ گئے
دس، کھانی بانی ونڈ ونڈائیا۔ پرتھی آکاش سورج چن جو لیکھے لاونہارا رَس، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا بے پرواہ اپنی کھیل کھلایا۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت
سادھ سنت سری بھگونت و سنہارا گھٹ گھٹ، گرہ مندر کایا اندر بیٹھا سوہا پائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر نرگن سرگن کھیل مہما شبد اکھ، کتھنی کتھ نہ
کوئے جنائیا۔ جو نت نوت جگ چوکڑی چلاونہارا رتھ، بن رتھواہی سیو کماہیا۔ --- سو صاحب سوامی انترجامی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا پروردگار سانجھ یار
لا شریکا، اپنی کھیل وکھائیا۔ بھگت سہیلا لیکھا جانے گرو گر چیل ٹھانڈا سیتا ترے گن اتیتا، مات پت کر کر ہت گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت اپنی گود اُٹھائیا۔ لہنا
دینا چکائے اُچاں نیچاں، راؤ رنکاں راج راجاناں شاہ سلطاناں ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا جگت باغیچے، پت ڈالی بھل پنکھڑی پھل بھل ویکھے تھاوں
تھانیا۔ سچ سندیشہ نام کلمہ کلام دیونہار حدیثا، دُھر سندیشہ نر نرکارا اک جنائیا۔ بھگت ادھاری جس دا پیشہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر

اِک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن رت سہنجی باراں چیت، ودی سدی نہ کوئے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان دا انوکھا ویکھیا ہیئت، آتم پر ماتم مل مل خوشی منائیا۔
 ست دھرم دی کھیلدے ویکھے کھیل، کوڑی کریا کوڑ تچائیا۔ دئی دوتی رہیا نہ کوئی بھیت، شرع شریعت نہ کوئے لڑائیا۔ نچ نیتر لوچن نین گرہ مندر اندر
 رہے ویکھ، دُھر دا پڑدا آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ پیر پیغمبر کہن اسیں کریئے سجدہ، نیوں نیوں سیس
 جھکائیا۔ مُرشد ویکھیا مُریداں بردا، در درویش پھیرا پائیا۔ سچ پیغام سنا کے پڑھدا، الف یے نہ کوئے جنائیا۔ بھو گھلا کے ساچے گھر دا، گھر گھر پڑدے رہیا
 اُٹھائیا۔ کرے ویس زائَن زدا، نر زائَن سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں دے نرگن دھار ہو کے اندر وڈا، بجر کپائی کڈا رہیا گھلائییا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ
 ڈھولا اِکو پڑھدا، دوجی رمز نہ کوئے جنائیا۔ ساچے مارگ گرگھ سچن وِلا چلدا، جس انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ کلج کوڑ گڑیارا ویکھو کل دا، دُرمت میل نہ
 کوئے دھوائیا۔ راجا رانا اِک دُجے نال لڑدا، جھگڑا کئے نہ جگت لوکائیا۔ بھگت بھگوان اِک دُجے اندر رلدا، جوتی جوت نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ گر اوتار کہن ویکھیا دِن دہاڑا، نرگن سرگن کھیل کھلائییا۔ پر بھ ٹھا کر سوامی آتم رام پیارا، پریم اپنا رنگ رنگائییا۔ جن
 بھگتاں دے کے سچ سہارا، جیون جگت اِک سمجھائییا۔ کوڑی کریا پار کنارہ، جوٹھ جوٹھ رہیا گوائیا۔ ساچا اِشٹ کھول کے درِشٹ میل ملا کے جوں راما وششٹ
 مندر دسائے اِکو گُردوارا، شودوالا مٹھ سچ سمجھائییا۔ کایا مندر کھولو سچ کواڑا، جس گھر وسیا بے پرواہیا۔ ہتھ نہ آوے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت کھوج
 کھوجائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی رہیا کمائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں دیون آئے ہوکا، دُھر دا ہکم اِک سنائییا۔ جن
 بھگتو روندے ویکھو چوڑاں لوکا، چوڑاں طبق دین دُہائییا۔ لوک مات پر بھ نوں ملنا نہیں سوکھا، بن پورے سنگر مُرشد میل نہ کوئے ملائییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مانس دیہی دتا موقع، لکھ چوڑاں وچوں اتم سریشٹ اِک دکھائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سانوں آیا اِج سواد، پریم پریتی ویکھ دکھائییا۔
 گرگھو تہاڑے اندر اِک ویراگ، جو ویری کام کرودھ لوبھ موہ رہیا مٹائییا۔ تہاڑی سرت سوانی گئی جاگ، شبد ہانی نال ملائییا۔ تہاڑی بدھی نہ رہی کاگ، ہنس
 ہونا تھاؤں تھانیا۔ دُرمت میل جگت دا ویکھیا داغ، پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی آپ کھائییا۔ سچ سوامی دُھر دا کنت سہاگ، وچھڑی آتم جوڑ جڑائییا۔ کایا مندر

اندر دیکھ جوت جگے چراغ، دیا باقی کملا پاتی پُرکھ ابناشی گرہ گرہ کرے آپ رُشنا یا۔ امرت آتم دیوے بوند سوانتی، نجر جھرن کول نابھ چوانیا۔ درس
 دکھائے اک اکانتی بہہ بدھ بھانتی، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ بھاگاں بھری گھڑی سلکھنی آگئی گرگھ دی راتی، بھڑی اپنا پھیرا پانیا۔ صاحب سنگر بن کے آیا
 دُھر داساتی، رام نام جام پیالہ دے پیا یا۔ منو آمن نہ رہے عاتی، ست ستوادی دے سمجھایا۔ کایا اندروں کھول کے کھڑکی تاکی، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔
 جنم کرم دا لہنا مُکا کے باقی، اگلا لیکھا دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسماں ویکھیا دین
 دیال، ایکا دیا کمایا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرکھاں کرے سنگار، اندر باہر ویکھ دکھایا۔ بھو چکا کے شاہ کنگال، غریب نما نے گود اٹھایا۔ ترے گن مایا جنم
 دا کٹ کے کوڑ خیال، ساچی دھرم سال اک دکھایا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے کھال، لاڑی موت نہ انت
 پرنا یا۔ مانس جنم مانو زندگی دا پورا ہووے سوال، احوال اپنا دے درڑا یا۔ کنڈھی پھر دے لئے بھال، زرگن ہو کے ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں
 لین آئے مان، شاباش کہہ کے شکر دتا منایا۔ تُوں جوت سروپ ملیا سری بھگوان، منزل آسان دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 کرنی کار کمایا۔ گر اوتار کہن سہنجی راتی، بھڑی ویس وٹایا۔ جن بھگتو تہاڈی چڑھی اگئی پر بھاتی، جس نوں سکے نہ کوئی بدلایا۔ تہاڈا اپنا مالک پُرکھ ابناشی،
 نہ جنم نہ مرے نہ جائیا۔ جگ چو کڑی ویکھے کھیل تماش، سبج تریتا دوا پر کلجک آپ ہنڈھایا۔ وشن برہما شو جس دے سیوک داس داسی، تت نت نوت
 بھجن واہو داہیا۔ گوپی کاہن جس دی منڈل منڈپ پاوندے راسی، ویس اینکا روپ وٹایا۔ رسنا جہوا بتی دند جس نوں گاؤندے سواس سواسی، دوس رین
 ڈھولے گایا۔ جس دا لکھ چوراسی جیو جنت اندج جیرج اُتھج سیتج ساجن ساجی، سجن داتا اک اکھوایا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجی، سلطان اک اکھوایا۔ سو
 کلجک انت سری بھگونت زرگن نور جوت اک پرکاشی، دو جہان کرے رُشنا یا۔ لیکھا لکھے اگئی باقی، پورب رہیا جنایا۔ جس دی کوئی سمجھ نہ سکے ساکھی، سو
 ساکھیات نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ مہر نظر کہے پر بھو بے نظیر، نظر کسے نہ آیا۔ گر کھو تہاڈی بدلن آیا
 تقدیر، تدبیر اپنے وچ چھپایا۔ کلجک کوڑی کر یا توڑ زنجیر، ست ست نام اک سمجھایا۔ چوٹی چاڑھ کے اک اخیر، منزل اپنی آپ دکھایا۔ دکھ بھکھ وچ نہ

ہوئے کوئے دِگِیر، دِلدِریاں دِلدِر نہ کوئے مِٹائیا۔ جس دے پریم پیارِ عِشق اندر سوئی چڑھ گیا منصور، سو نسا پور سو بھا پائیا۔ تہاڈے جنم کرم دا لیکھا پورا کرے ضرور، پورب کرماں کھوج کھوجائیا۔ ٹھا کر سیوک ہو کے بنے مزدور، گھر گھر چاکری آپ کمائیا۔ سرشتی درشتی ناتا جانو کوڑ، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ مایا ممتا توڑ دیو غرور، جگت ہنکار وکار کم کسے نہ آئی۔ ساچے نام دالو سرور، رام گھٹ گھٹ سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہن آیا اچ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ سانوں نسچے کرا دے سچ، بھیا بھیدا آپ گھلائی۔ کی ساڈے اندر جاوینگا وس، گھر مندر ڈیرہ لائیا۔ کی ساڈی کھول جاویں اگھ، نج نیز نین درشن پائیا۔ پرگٹ ہوویں پر تکھ، سوچھ سرور دھرائیا۔ دور دراڈا سدیاں آویں نٹھ، بن لتاں پیراں پندھ مکائیا۔ امرت آتم ویکھینگا جھٹ، رس اگم چکھائیا۔ جوت کرینگا پرکاش، اندھ اندھیر گوائیا۔ ستیاں جاگدیاں وسینگا ساتھ، ساچا اپنا راہ وکھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بنینگا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اپنی گود اٹھائیا۔ اکو اک دس کے سچا جاپ، ست سرور لینا ملائی۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ گر اوتاراں پیر پیغمبراں بھوکھت وچ لکھیا واک، جو لہنا دینا رہیا چکائیا۔ جن بھگتو تھیں میرے میں تہاڈی ذات، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ کراں کھیل اُپر پر تھی آکاش، گگن منڈل پری لوء اپنا حکم ورتائیا۔ تہاڈا کایا کھیڑا انتم ہون نہ دیواں برباد، بربادی توں پہلے آباد سچھنڈ کرائیا۔ جس نوں جگت جنم دی بھلی نہیں یاد، اگے بھل کدے نہ جائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو تہاڈا ویکھن آئے حق مزاج، اندر بیٹھے دھیان لگائیا۔ تھیں سچ پریتی وچ ہونا وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کی دیویں دات، سچ دے سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی کہے آتم پر ماتم جوڑاں نات، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگت کہن کی لیکھا لکھیں نال قلم دوات، پُرکھ اکال کہا گر اوتار پیر پیغمبر سدا رکھاں ساتھ، نج نیز سب نوں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہار بے پروا ہیا۔ اچ دی رات کہے میں سناواں گیت، گھر گمبھیر دتی وڈیائیا۔ پت پر میثور ٹھا کر سوامی کوڑی کریا بدل دینی ریت، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوڑا سی جیو جنت پر کھنہار انیت، نج گھر واسی پُرکھ ابناشی گرہ گرہ پھول بھلائی۔ صدی چوڑھویں رہی بیت، ویلا وقت نیڑے آئی۔ محمد کہے میری پوری ہووے حدیث، جو حضرت ہو کے گیا سنائیا۔ عیسیٰ کہے میرے پتا دی میتوں اڈیک، جو جلوہ نور خدائیا۔ - - - - نانک گوہند کہے اوہ کل کلکی

آوے ٹھیک، ٹھیکر سب دا بھنّ وکھائیا۔ ایکا رنگ رنگا کے ہست کیٹ، راؤ رنگ اِکو در بہائیا۔ آتم پر ماتم ملن دی دسے سچ تمیز، کوڑی طمع دے گوائیا۔ سچ
 پریتی پر م پُرکھ دی دسے اِک اتیت، ترے گن لیکھا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ سرنائی کہے میں بھگتاں
 جوگی، جگت جوگیشر دے جنائیا۔ جنہاں نوں ٹھا کر ملدا دُھر دا چوجی، اوہناں نال میری کُٹمائیا۔ اوہ کوڑ کرم دارہے نہ کوئی روگی، ہوئے دُکھ مٹائیا۔ گھر وِچ
 گھر اوہناں آوے سو جھی، سمجھ اِکو اِک رکھائیا۔ ابناشی کرتا دین دِیال جن بھگتاں نوں چکے اپنی گودی، باہوں پکڑ گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، گھر ساچے لئے ملائیا۔ گھر ساچے ہندا ویکھیا ملاپ، ملنی ہر کرائیا۔ پُرکھ ابناشی گھر گمبھیر بے نظیر نرگن دھار آئے آپ، اکل کل دھاری ویس
 وٹائیا۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے اتار کے جھوٹے پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے پاٹھ، کایا پاٹھشالا دتی بنائیا۔ جتھے اِکو توں ہی
 توں ہی دی آواز، دُجا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جو گیتا گیان رہیا آکھ، اٹھاراں دھیائے دین گواہیا۔ جو کاہن پاؤندا رہیا راس، گوہیاں کاہن ناچ نچائیا۔ جو رام
 پھرے بناس، سیتا سنگ نبھائیا۔ سو ہر گھٹ کرے پرکاش، بیٹھا سو بھاپائیا۔ جے جن بھگتو بھگن اُتے پورا رکھو وشواس، ہر چرن دھیان لگائیا۔ اوہ رہن نہ
 دیوے کوئی اُداس، چنتا غمی دے کڈھائیا۔ گلوں کٹ کے جم دی پھاس، لکھ چوڑا سی گیڑ مکائیا۔ سچ دوارے کرے نواس، جتھے اپنا ڈیرہ لائیا۔ اِکو نور اوتھے
 پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہار سرنائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کلجگ کوڑا، چاروں کُنٹ گھیرا
 پائیا۔ جیو جنت بنایا مورکھ مگدھ موڑھا، چتر سُجان نظر کوئے نہ آئیا۔ کسے نظر نہ آئے تیرا دُھر دا نور، جوتی جوت نہ دسے رُشنائیا۔ بچناں اُترے کوئی نہ
 پورا، دوست مٹر سبّج ساک ٹھگی رہے کمائیا۔ چار کُنٹ کوڑی کرپا جوٹھ جھوٹھ مچایا فٹورا، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار کرے لڑائیا۔ تیرے بھگتاں مٹیا سگل
 وسورا، جو اندرے اندر رہیا کھائیا۔ جے توں پُرکھ اکال سوامی سنگر پورا، پت پر میشر اِک اکھوائیا۔ پھیر کر کے کرپا ساڈے اندروں ہونجھ دے کوڑا،
 دُرمت میل دے دھوائیا۔ سیوا کر کے ساڈا ہو مشکورا، ساڈی مشکل اپنی جھولی پائیا۔ ایہہ کایا تیرا تنبورا، رباب تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوں بھادیں توں
 بخش دے اپنا نور، نور نورانہ نظری آئیا۔ اِس دے اندر تیرا چند تیرا اند تیرا بند تیری تریا تیرا ظہورا، توں اپنا راگ لے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا لینا کھلایا۔ جن بھگت کہے تن مٹی لے اپنی رباب، پر بھ تیری جھولی پائیا۔ آپے اپنا جان حساب، جہاں کرماں ویکھ وکھایا۔ پُرکھ اکال کہا میں بن کے سچ احباب، مُجبت لوں کمایا۔ اندر وڈ کے وجاواں رباب، انحد راگ سناپیا۔ ساچا نُور کر پرکاش، دیا باقی ڈمگایا۔ گُپت ظاہر ہو کے ساتھ، باطن ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ مہر نظر پر بھ تارن آیا، ٹھا کر سوامی گہر گہیر۔ ترے گُن لیکھا دے چُکایا، جودھا سوربیر بلدھاری وڈا پیر۔ پاربرہم پر بھ میل ملایا، کوڑی کریاکٹ زنجیر۔ ساچا مندر اک سہایا، چوٹی چڑھ کے ویکھے اک اخیر۔ سچ سَنگھاسن سو بھا پایا، جتھے ہوئے نہ کوئے دلگیر۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا نُور اک اپایا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ باراں چیت کہے میری موئی رُت، بھگت بھلوڑی ویکھ وکھایا۔ کھیل ویکھ ابناشی اچت، چیتن سرتی سرب کرایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ہوئے خوش، سارا دن وجدی رہی ودھایا۔ پریم پیار دی ویکھی لٹ، بھگت بھگوان اک دُو بے نوں لٹن چائیں چائیا۔ سچ بھنڈارا دوہاں کولوں نہ گیا نک، دُگنے توں چوئے گئے نظری آپیا۔ سب نالوں سوہنا چنگا ویکھیا سکھ، مانس منٹھ اکو روپ سمایا۔ دین مذہب دا ویکھیا نہیں کوئی دُکھ، ذات پات نظر کوئے نہ آپیا۔ اک آتم تے اک پر ماتم دوسر نہیں کچھ، پردہ اوہلا دتا اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو یا سہایا۔ باراں چیت کہے پر بھ میری اک دلیل، آشا اپنی دیاں سناپیا۔ سچ بھنڈا نو اسی تیرے آگے اک اپیل، اپر پیر سوامی جھولی ڈاھیا۔ تُوں آد جگادی جودھا سوربیر جھیل جھیل، شہنشاہ دو جہان اکھوایا۔ تُوں مالک خالق خلل خلیل، خُداوند کریم نظری آپیا۔ تُوں ابناشی کرتا بے نظیر، نظریہ سب دے اُتے پائیا۔ تیرا حق دوارا انت اخیر، سچ بھنڈ ساچا سو بھا پائیا۔ تیرے حکمے اندر آوندے گر اوتار پیغمبر پیر، جگ چو کڑی سیو کمایا۔ میں کراں بنیتی میرے دستگیر، دُعا جھولی دینی پائیا۔ جن بھگتاں دے اندروں ہوئے دی کدھنی پیر، دُئی داروگ دینا گوائیا۔ جے کرماں دی کالی ہوئی لکیر، نہکرمی صاف دینی کرایا۔ غریب نما نے چھوٹے بچے ننھے پیاوننا اپنا سیر، امرت جام لکھ چوائیا۔ جے پدر سدا ماشاہ کنگال تارے فقیر، بھیلنی دا صاف کیتا نیر، بیراں لکھ چھہایا۔ کبیر دے کٹ زنجیر، رَویداس دتی سرناپیا۔ ہرناکش نوں دتا چیر، نرسنگ ویس وٹایا۔ بھنڑی رین کہے اوسے کرپا نال تار کے جانا سَنگھ وکیل، عقل دی لوڑ رہی نہ راپیا۔ ایہدا سُندر جیون زندگی دا کرنا آپ تعمیر، نیہہ اگلے در رکھایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوتی جاتے دے وڈیاںیا۔ جوتی جاتے دھر دے جگت، پاربرہم تیری اوٹ تکاںیا۔ بھنڑی رین کہے پر بھ تاردے اپنے بھگت، کیوں نہ مہر نظر اٹھائیا۔ تیرے وچ اگئی شکت، جس دا آدانت نہ کوئے جناںیا۔ کلجک ویکھ کوڑ گڑیارا وقت، بن تیری کرپا پار کوئے نہ جائیا۔ جو تیرے وچھوڑے ویراگ اندر رہے تڑپ، برہوں اندر رہیا ستاںیا۔ جو امرت میگھ اپنا برس، بوند سواتی مکھ چوانیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ لنگھا کے تیری شہنشاہی دا ایہہ پہلا آیا برس، برسی بھگتاں دے بناںیا۔ زرویر ہو کے کر ترس، زرویر تیری سرناںیا۔ توں مالک عرش فرش، دو جہاناں حکم ورتاںیا۔ بھگت تار دیاں تیری کرنی وچ کپھڑا پینا فرق، کرنی دے کرتے قدرت دا مالک توں ہی نظری آںیا۔ بھگت ادھارنا تیری ہنکاریاں نال شرط، دو تاں دُشٹاں کریں جناںیا۔ بھنڑی رین کہے ٹھا کر میری تیرے اگے عرض، ویکھیں ٹھو کر لا نہ مکھ بھوانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا لیکھے دینا لگاںیا۔ بھنڑی رینزیئے دیا کماوانگا۔ رت سہنجنی رتڑی آپ مہکاوانگا۔ گر اوتار پیر پینمبر، سب نوں سچ وکھاوانگا۔ بھگت بھگوان دا سوہنا ہوئے سو مبر، آتم پر ماتم جوڑ جڑاوانگا۔ جس برہے دے کوٹن لنگھ کے گئے منوتر، اُس دی آشا پور کر اوانگا۔ جیہڑا کیلاشاں اُتے بیٹھا شکر، شانت تِس آپ بناوانگا۔ جیہڑا ساگو پانگ ہنڈھائے وشنوؤں انتر، نیتز نین سرب گھلاوانگا۔ پردہ لاه کے سگن لگننتر، برہمنڈ کھنڈ راہ چلاوانگا۔ بھو چکا کے برہم زرنتر، مایا برہم اپنا ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ جنہاں نوں سُنایا اپنا منتر، منتو اوہناں حل کر وکھاوانگا۔ مانس جنم بنا کے ساچی بتر، بنساولی اک سہاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ دین دیاں ویکھ وکھاویگا۔ بھگت سہیلے گر چیلے جوڑ جڑاویگا۔ درگاہ ساچی لے کے جاویگا۔ پُرکھ اپناشی اپنے لیکھے لاویگا۔ بھگت سہیلے بھاگاں والے، بھگوان رنگ چڑھاویگا۔ دو جہان جنہاں نوں ویکھے، تنہاں نوں اگئی رنگ چڑھاوانگا۔ اگے کسے دے رہے کوئی نہ ٹھیکے، ٹھیکے دار دو جہاناں اک بناوانگا۔ جن بھگت کوئی اگے جائے کوئی بچھیتے، ہوئی ہوئی سارے جوڑ جڑاوانگا۔ میرے کول سب دے لیکھے، جگ دے وچھڑے ویکھ وکھاوانگا۔ گر اوتار پیر پینمبر آگے کیتے، کتیاں دے حصیدار سب دے اُپر اپنا حکم چلاوانگا۔ بھو ابھید کھول کے بھیتے، بھانڈا بھرم بھو بھٹاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک جڑاوانگا۔ گرہ مندر اک جڑاوانگا۔ اندرے اندر پڑدا لاہیگا۔ کایا ڈو گنھی

اندھیری کندر، دِپک جوت جگایگا۔ من منو آنہ بججے دہ دیش بندر، شبد ڈوری تند بندھایگا۔ بجر کپاٹی توڑ کے جندر، کنجی اپنا نام رکھایگا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی پنڈت، سو برہم و دیا آپ پڑھایگا۔ گرگھ بنائے ساچی سنگت، ست ستوادی کھوج کھو جائیگا۔ گرگھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک پرگٹایگا۔ گرگھ بنا کے ساچی سنگت، ہر سنگت روپ سمایگا۔ زرگن لا کے اپنے انگت، انگیکار آپ بن جائیگا۔ بھگت سہیلا دوجے در نہ جاوے بن کے منگت، لوڑیندی وست گھر گھر آپ پچایگا۔ ناتا توڑ کے جیرج انڈج، اُتبیج سیج پار لنگھایگا۔ باراں چیت تیری رات سوہنی پرہات، بھگتاں دا کاج ستجگ دا رواج، پرہ دا کھیل تماش، آس سب دی پور کرایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا مالک سب دا داس، داسی داس پُرکھ ابناش بن کے سجن سیو کمایگا۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ا دھنگالی توں چل کے پرہاس وچ ★

پتھر روڑے دجھ کاہی بولی کڑک، اپنی حالت رہی جنایا۔ اوہ بے پرواہ پرہو بے ترس، سری بھگوان تیری کھیل سمجھ کوئے نہ آئی۔ چھوٹے وڈے نئے بچے تیرے پریم دے بدھے کنڈیاں اُتے پیر دھری جانڈے ندھڑک، اگے پچھے کھبے سبے چلن پنڈھ مکائی۔ توں مالک والی عرش فرش، تیری کھیل نظری آئی۔ ساڈی اک بینتی بھگتاں واسطے اپنی بنا دے سدھی سڑک، آپ اپنا بھیت چڑھایا۔ تیرے اوتوں دی لنگھن نالے کرن درس، انتر آتم خوشی دے دکھایا۔ ایہہ وی گوہند نے ماچھو واڑے لائی سی اک شرط، پُرکھ اکال نال گنڈھ گیا پوایا۔ جس ویلے میں پھیر آیا پرت، تیرا سنگ نبھایا۔ پرہاس وچ اٹا لیٹانگا اُپر دھرت، سوہنا آسن لایا۔ پیاریاں دے پریم دا پورا کراں گا فرض، مان شان تان سرب مٹایا۔ ککھٹاں کنڈیاں دی سُن کے عرض، منسا مرضی پور دکھایا۔ کیوں، میتوں بھگتاں دی غرض، غرض داماریا پھراں تھائیں تھانیا۔ ڈکھیاں دی درد، دیناں دا سہایا۔ جیسہرا پچھلا دینا قرض، اوہ وی رہیا چکایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ویکھنہارا پچھلی فرد، فیصلے سارے رہیا کرایا۔

کڈی پیاری چرناں دی دھوڑ، بھگتی رنگ رنگا نیا۔ پریم دا سچا نور، پیار دا چند چکائیا۔ گرکھاں دی آسا پور، دکھیاں دا دکھ ونڈائیا۔ ہاضراں دا حاضر حضور، پاتشاہاں دا پاتشاہ شہنشاہ مزدوراں دا مزدور، سیوکاں دا سیوک، سیوارہیا کمائیا۔ جنم کرم دا لیکھا میٹ ضرور، کوڑی کریا رہیا کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ دھرتی کہے اوہ میرے پچھلے ماہی، محبت تیری یاد آئی۔ توں جنگلاں بلیاں دا راہی، رہبر دو جہان اکھوائیا۔ بس کرتیتوں ویکھ کے گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے شودائی، اپنا مان رہے مٹائیا۔ کی بھگتاں نال مل کے ریت چلائی، بھگون اپنی سیوکمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ لاگوں کہے آہ سکاتیا، بنیتی سچ سنائیا۔ گوہند توں ہیں سچ وسید، وچھڑیاں میل ملائیا۔ اوتوں ویکھ روند امبر نیلا، چھبر اک لگائیا۔ تیرا گرکھاں پچھے جینا، زندگی بھگتاں دی بنائیا۔ پریم دے اندر نونا، ایہو تیری وڈیائیا۔ پریم پیار دارس پینا، ترکھا جگت گوائیا۔ ناتا چھڈ کے لوک تینا، مائی خاک سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ دکھائیا۔ تیرا کہے جس ویلے میں بھگتاں بیٹھاں ویکھیا چھدا، جو ننگے پیریں چلے پاندھی راہیا۔ میں اوہناں کولوں بچھدا، کیوں ایویں ہوئے شودائیا۔ تہاڈا درد نال نہیں کچھ دکھدا، میٹوں دیو سمجھائیا۔ اوہناں ہس کے کہا سانوں سماں ملیا سوہنی رت دا، ویلا وقت خوشی منائیا۔ بے شک بھاویں توں سانوں تکھا منہ کر کے چھدا، سانوں دکھ نہ لگے رائیا۔ ساڈا ناتا بنیا پیو پت دا، نال چلیے چائیں چائیا۔ جے ہو یوں ساڈا دردی دکھ دا، آپے دو گواہیا۔ ایہہ کوئی پردہ اوہلا نہیں لگ دا، سنمکھ لیکھا دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرنی دا بھاگ، گرکھاں دا ویراگ، ویراگی ہو کے آپے پور کرائیا۔

☆ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت اپنڈ جھنڈے ضلع جموں ساچا ستسنگ اُپدیش ☆

ہر ہر شبد سدا اگم، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ جس وچوں گر اوتاراں پیر پیغمبروں ملے دھن، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ زرگن دھار سرگن ہو کے لوک مات آون چل، کایا چولا پنچ تت ہنڈھائیا۔ اوسے نام دے ادھین وشن برہما شو کہنا رہے من، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ساچا نام اک جنائیا۔ ساچا نام آد جگادی اکو آد، آد پُرکھ آپ پرگٹائیا۔ جس دے نال برہمنڈ کھنڈ رچے برہما، پُری لوء آکاش لئے بنائیا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن دے کے دات، دست اموک سچ ورتائیا۔ دست اموک پا کے جھولی بھو ابھیدا دس کے اپنی گاتھ، نرور پُرکھ کری پڑھائیا۔ جس ساچے نام دی ہنے چل رہی سی بات، جو نانک نرگن سرگن سرب سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلائیا۔ ساچا نام دیوے پُرکھ ابناش، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دانور جوت پرکاش، اُس داشد دُھن شنوائیا۔ جس داکھ چوراسی جیو جنت انڈج جیرج اُتھج سیتج اندر واس، نواس اپنا آسن لائیا۔ من مت بدھ جس دی سیوک داسی داس، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ کایا مندر اندر سکھمن ٹیڈی بنک اڑاپنگل سب نوں پُجھدی اوکھی گھاٹ، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ سنگر پورا شبد سوامی انترجامی میٹنہارا اندھیری راتی، ساچا نور چند کرے رُشنائیا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت رسنا جہوا مٹی دند شاستر سمرت وید پُران گیتا انجیل قرآن پڑھدے گاتھی، کلمہ کلام کائنات سرب سٹائیا۔ بن صاحب سوامی پُرکھ اکال دین دیال اندر وڑ کے مارے کوئے نہ جھاتی، دیا جگائے کوئے نہ باقی، بجر کپاٹی پردہ نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر شبد اک سمجھائیا۔ سنگر شبد اک اتینا، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ کسے ہتھ نہ آئے مندر مسیتا، شودوالے مٹھ گُردوار رہے گر لائیا۔ جو وسیا اوچاں نیچاں، راؤ رنگاں سو بھاپائیا۔ جو سنگر ساچے کرے سچ پریتا، پریم پریتی اک رکھائیا۔ سو پردہ لاه کے دیا کما کے گھر ملا دے سجن مینا، آتم پر ماتم پر ماتم اپنا رنگ دکھائیا۔ و دیا ودھانت شاستر سمرت کھانی بانی جگت وسیقہ، وصیت کر کے سب نوں رہے سمجھائیا۔ بن سنگر کوئی نہ دتے اصل اصلیتا، وچھڑی رُوح شبدی میل نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل کرائیا۔ جگ جگ سنگر ساچا ایک، شبدی شبد اکھوائیندا۔ نانک جس دی رکھی ٹیک، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ جو ہر گھٹ اندر رہیا ویکھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ کر کرپا جس بھگت سہیلے بدھی کرے بیک، کوڑی کر یا دُرمت میل دھوائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچ وکارا پرے ہٹائیندا۔ سُر ت سوانی شبد ہانی پھڑ کے لے جائے اپنے دیس، آدھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ وشن برہما شو نیوں نیوں کرن آدیس، دوئے جوڑ واسطہ سرب پائیندا۔ ہر کاشد کوئی رسنا جہوا مٹی دند والا نہیں کھیل، من مت بدھ چترائی وچ کدے نہ آئیندا۔ پڑھ پڑھ تھکے پنڈت پاندھے ملا شیخ، پڑھیاں بھو

کوئے نہ آسیندا۔ بن سننگر کرپا ہر شبد سوامی نج نیتز لئے کوئی نہ دیکھ، سوچھ سرؤپی درس کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھائے اپنا گھر، سو سبھے میل ملائیندا۔ سننگر سچا صاحب سوامی، آد جگادی اک اکھوائیا۔ جس دی صفت صلاح چارے کھانی، چارے بانی چاروں گنت رہی جس گائیا۔ جو گھٹ گھٹ انتر جامی، لکھ چوراسی دیکھ دکھائیا۔ اُس دی منزل جگت جہان دُور دُراڈی، نیتز نیناں دیکھن کوئے نہ پائیا۔ پورا سننگر ملے مہر نظر نال کر دیوے آسانی، بن پوڑی ڈنڈے پار چڑھائیا۔ من نسا آپ دے جائے اپنی قربانی، ہنکار وکار رہن کوئے نہ پائیا۔ امرت بوند نجھر جھرننا جھرا کے پیائے ٹھنڈا پانی، ساتک ست دے کرائیا۔ گارڈو مانتری رہے نہ کوئے اوتھے ودوانی، ودیا کم کسے نہ آئیا۔ ڈھر درگا ہی بے پروا ہی شبد صلاحی جنہاں اُپر کرے آپ مہروانی، سو محبوب مُجت وچ مقامے حق سچھنڈ دوارے دے ملائیا۔ سننگر کہے لکھن پڑھن دی نہیں لوڑ، میرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جس ویلے چاہاں سرتی شبد نال دیواں جوڑ، جگت وکار نہ کوئے اٹکائیا۔ کراں پرکاش اندھ گھور، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ بھيو چُکا کے تور مور، پر ماتم آتم وچ سمائیا۔ چوتھے پد توں اگے آواں چھوڑ، جتھے شبد راگ دُھن نظر کوئے نہ آئیا۔ ست پُرکھ زرنجن اگم اتھا بے پروا اپنے لے جائے کول، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا زرنجن دھار کر پیار، جوتی جوت ملائیا۔ سننگر پورا صاحب سوامی جگ چوکڑی کرے کھیل اپار، کرتا پُرکھ کرنی دا مالک خالق پرتپالک ہو کے بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ نانک کہا سچ، ست ستوادی گیا جنائیا۔ جناں چرلے نہ پر بھ سمرتھ، شوہ دریائے بیڑا پار نہ کوئے لنگھائیا۔ کوٹن کوٹ ونجھ مہانے گئے تھک، کھیوٹ کھیٹے تٹاں اُتے ڈیرہ لائیا۔ کوٹن کوٹ رسنا جہوا بتی دند نام لئے رٹ، سُن سادھ اندر کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ کوٹن کوٹ سیس چھار گئے گھت، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بھجسن واہو داہیا۔ کوٹن کوٹ ستھر بیٹھے گھت، آپ اپنا گئے مٹائیا۔ بن سننگر پورے پر بھ نوں ملن والی کھلی کسے نہ اکھ، پرتکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ شبد گرو گریو سوامی سب دا پورا کرنہارا حق، حق حقیقت وچوں کھوج کھوجائیا۔ جو نانک گیا دس، اوہ کسے نہ آوے ہتھ، چاروں گنت رہے نٹھ، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر دا آتم مالک پرتپالک اکو نظری آئیا۔ شبد گرو کہے جے سرتی دا کرنا ملاپ، شبدی جوڑ جڑائیا۔ پھیر بھل جاؤ آپا آپ، مٹے بھرم کی کائیا۔ جھڈ دیو کوڑے ساک، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ناتا لینا تڑائیا۔ جھگڑا نک جائے سماج، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔

من منو آ اتار لو اپنے گھاٹ، سرسکے نہ کوئے اٹھائیا۔ بدھی بیک نال اکو سمجھ لو واک، بہتا پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنہاں دا سنگر اندر آتم و سیا پاس، جوت سروپی جوتی ڈگمگائیا۔ سدا سدا سد سے ساتھ، وچھوڑا آگے نہ کوئے رکھائیا۔ اوہناں دی لیکھے لگے پڑھی گاتھ، جنہاں دے اندر وڑ کے منزل چڑھ کے سچ دوارے کھڑے نو دوارے لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ سرتی کہے میں کی دساں، دسن والی کہانی نظر کوئے نہ آئی۔ نالے روواں نالے ہساں، دوویں رنگ وکھائیا۔ باہر والیاں سمجھ نہ سکیاں اکھاں، اندروں اکھ نہ کسے اٹھائیا۔ میں چاروں کنت ٹکاں، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ میں پھر کے آئی مدینہ مکہ، تیرتھ تھان اُتے پھیرا پائیا۔ میں ویکھیا چوڈاں لوک چوڈاں ہٹاں، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ میں پوج کے ویکھے پتھر اٹاں، پُستک پڑھ پڑھ اپنا وقت لنگھائیا۔ سکھ سکھ ہٹی جگت و دیا ساچی سکھا، چوڈاں و دیا نال کرمی گڑمائیا۔ پر شبد سوامی ملیا نہیں ساچا پتا، جو پت پر میثور اپنے نال ملائی۔ زرگن زرویر زراکار زرا دھار ہو کے کرے ہتا، سچ پریتی اپنے نال جڑائیا۔ پڑھنا لکھنا جگت کہانی قصہ، بن سنگر پورے قسمت سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے ساچا مندر دئے سہائیا۔ سرتی کہے میں سرت نرت نال، انسرت دیاں جنائیا۔ نرت سرت دوویں بے حال، بہیل ہو کے رہی گر لائیا۔ جنان چر شبد گرو نہ ہوئے دیال، لیکھا کال نہ کوئے مکائیا۔ رائے دھرم نہ ہوئے زوال، پتر گپت ڈیرہ نہ کوئے ڈھاہیا۔ ساچا مٹے نہ کوئے سوال، آسا منسا پور نہ کوئے وکھائیا۔ سرتی کہے میں شبد گرو پنا ہوئی کنگال، میری قیمت جگت نہ کوئے پائیا۔ جنان چر ست سروور وچ نہ دئے نہال، ہنس کاگ نہ روپ وٹائیا۔ اوناں چر سچکھنڈ دوار نہ ملے سچی دھرم سال، ساچے مندر سو بھا کوئے نہ پائیا۔ نانک و دیا شبدی دھار جوت زراکار، سر شئی نوں گئی سکھال، اشٹ اکو بے پرواہیا۔ سرت کہے میتوں سارے تھاول تھائیں چڑھاؤندے، اپنا زور لگائیا۔ کوئی اندر وڑ کے دھیان لگاؤندے، آسن سوہنا ہیٹھ وچھائیا۔ کوئی رسنا جہوا نہیں ہلاؤندے، اجپا جاپ رہے گائیا۔ کوئی جل دھارا سیس و گاؤندے، تن مائی ٹھار وکھائیا۔ کوئی خاک تن رماؤندے، اودھوت روپ وٹائیا۔ کوئی پڑھ پڑھ و دیا جگت سناؤندے، کتھا وارتا نال رلائی۔ کوئی گھر گھر گرو روپ وٹاؤندے، بھیکھا دھاری اپنا بھیکھ دسایا۔ پُرکھ اکال دا اکو گرو جو شبد گر جس نوں آد جگاد گر اوتار سیس نو اؤندے، پیر پینمبر اوسے دا کلمہ اوسے دا نغمہ اوسے دا نعرہ

لائیآ۔ بن سَنگَر سُرْتی کہے میرے وِچ نہ کوئی سماؤندے، سمندر دا قطرہ قطرہ سمندر وِچ نہ کوئے ملائیآ۔ - - - - جس نام دی صفت صلاح، کھانیاں بانیاں رہیاں سَنائیآ۔ اوہ سب دا مالک ملاح، بے پرواہ اکھوائیآ۔ کسے نے رام واہگرو اللہ کہا خُدا، کوئی حضرت کہہ کے سپس نوئیآ۔ کہن والے سارے اوہنوں کر کے گئے الوداع، آپ اپنا پنج تت چولا جگت تجائیآ۔ اُس دے نام دی صفت سارے گئے لکھا، ساچا نام ہتھ نہ کوئے پھڑائیآ۔ اوہ نرا کھر جو سارے اکھر رہیا بنا، اوہ دی ونڈ ونڈائیآ۔ اوہ نام پُرکھ اکال دین دِیال جس مُرشد دی جھولی دیوے پا، اوہ مُریداں لئے ترائیآ۔ نانک دی بانی اوہناں دی گواہ، شہادت رہی بھگتائیآ۔ سب دا مالک سُرْتی دا ملاح، مُکتی چرناں ہیٹھاں دیوے دبا، اُٹھدی لہر دی دھار وِچ لئے ملا، شبدی جوت وِچ جائے سما، نُور نُور وِچ رلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھاوے اپنا در، در دروازہ غریب نوازا کایا مندر اندر ڈونگھی کندر پردہ دئے اُٹھائیآ۔ سُرْتی کہے جس ویلے میں ہوئی ہوئی تُردی، نو دوارے پندھ مکائیآ۔ میتوں یاد آوے اوس سچے گر دی، جو سَنگَر حکم سَنائیآ۔ میرے انتر اک آسا پُھردی، جو پچھلے فُرنے دیوے بند کرائیآ۔ میں اوٹ رکھی دُھر دی، منزل چڑھنا چائیں چائیا۔ میں من دے آکھے کدے نہیں مُردی، ٹیڈھی بنک نہ کوئے اٹکائیآ۔ میں آواز منگاں اوس ناد اگئی سُر دی، جو اٹھے پہر کایا مندر اندر دُھن آتمک راگ سَنائیآ۔ اوتھے بنک ٹیڈھی کوئی لوڑ نہیں، راگ ناد تال نہ کوئے وجائیآ۔ اوتھے اک دُجا کوئی ہور نہیں، ٹھگ چور یار نظر کوئے نہ آئیآ۔ سچ پرکاش اندھ گھور نہیں، جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ برہم پاربرہم اک ڈور صحیح، لڑی لڑی نال جڑائیآ۔ جنہاں دیکھیا پیکھیا اوہناں ایہہ سچ کہی، نانک گیا سمجھائیآ۔ جنہاں دی گل ایٹھے دی ایٹھے رہی، اوتھے دی اوسے دے ہتھ وڈیائیآ۔ سُرْت کہے میرا سَنگَر سنگ میں اکلے نہیں، جو میرا بھنڈارا رہیا دکھائیآ۔ میرا لیکھائے نہ کوئی کڈھ کے وہی، دیونہار نہ کوئے سزائیآ۔ جس دی اوسے دی انت جھولی پئی، پیا پریم وہی نظری آئیآ۔ جس نالوں وچھڑی اوسے گٹھ لئی، بیٹھی پندھ مکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی آپ کمائیآ۔ سَنگَر پورا مہر نظر نال دیوے تار، اپنی دیا کمائیآ۔ بن منزلوں ساچی منزل دیوے چاڈھ، اشارے نال پار کرائیآ۔ منتر فُرن دے کے کوڑی کریا میٹ دیوے دھاڑ، کایا مندر اُجاڑ پر بھاس گلشن رُت شہنشاہ دئے بنائیآ۔ اوس مندر اندر دیوے واڑ، جتھوں سکے نہ کوئے نکال، لکھ چوڑا سی پھند دئے کٹائیآ۔ جنہاں دے اُپر ہو گیا

دِیال، اوہناں دا لیکھا چھٹ گیا کال مہاکال، سر نہ سکے اٹھانیا۔ کایا مندر اندر سہا کے سچی دھرم سال، دیا باقی کملا پاتی اکو بال، اندھ اندھیر دے گوانیا۔ سرتی کہے میں اوس دے جاواں نال، جو شاہاں دا شاہ کنگالاں دا کنگال، ماکاں دا مالک والی دو جہان، ایہتے اوتھے نرگن سرگن دوویں دھار کرے پرتپال، مہروان اپنے در بہانیا۔ سرتی کہے گرکھو جے کرنا ہووے سچا ستسنگ، سنگت روپ وٹانیا۔ پورے سنگر توں پہلوں اک منگ لو منگ، پریم پریتی اپنی جھولی پانیا۔ چرن دھوڑ نہاؤ گنگ، دُرمت میل دُھوانیا۔ پریم پیار دا گاؤ چھند، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔ اپنے اندر اُس دا ڈاھو پلنگ، ساتھی ساچا لو بنانیا۔ پھر نو دوارے ساچے جاؤ لنگھ، ادھ وچ نہ کوئے اٹکانیا۔ سُنڈے جاؤ سناندے جاؤ اگئی چھند، جو سنسار رہیا مکانیا۔ اندھیر غبارے آگے ویکھو نوری چند، سورج باراں نہیں کوٹن کوٹ نوریاں دا نور نظری آتیا۔ ایہہ اک دوتے گیاراں، ایہہ نکیاں نکیاں سادھاں سنتاں دیاں واراں، باراں سورج اک مہا پریشاں دا نکا جہا اشارہ، اُس توں آگے وڈا دوارا، جتھے بیٹھا ہر نرنکارا، کوٹن کوٹ آتما پر ماتم اپنے رنگ وچ رنگانیا۔ کوٹن کوٹ وسدے گرو اوتارا، پیر پینمبر سجدے کرن کر کر نمسکارا، بھگت بھگوان اک دوجے نال کرن پیارا، گرگھ جوتی جوت نور کرن اُجیارا، گرگھ ویکھن بنا پون اگئی ہلارا، پُرکھ اکال دین دِیال دُھر دھامی شبد انعامی نہکرمی سب دا مرمی، آد جگادی دھرمی، ساچی بخشے اک سرنی، سرت سوانی ملائے شبد ہانی، لیکھا چکائے جگت جہانی، پار لنگھا کے پد نربانی، جوت اپنی وچ ملانیا۔

بڑا امرت وسیا، جنہاں نوں امرت پیاس۔ اوہناں نوں آوے رسیا، جو سنگر دے ہوئے داس۔ اوہ گرگھ کایا مندر آیا ہسیا، کھیل ویکھی پر تھی آکاش۔ گنگ منڈلاں برہمنڈاں کھنڈاں وچ پھرے نٹھیا، بجر کپاٹی کھلیا ہاٹ۔ مٹ گئی رین اندھیری مسیا، گھر سچ ہو یا پرکاش۔ آتما نے پر ماتما نوں مل کے اپنا حال دسیا، کیوں بیٹھا رہوں پُرکھ ابناش۔ میٹوں واسنا جگت گرسیا، کوڑی کریا اوسے دے ساتھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن ایہتے اپنے درس دا لیکھے لگے سواس سواس۔ امرت کہے ہوئی ساچی ورکھا، بانی امرت نظری آتیا۔ نہ ہرکھ سوگ رہیا، پایا سچا درس، دید عید چند رُشانیا۔ جیون

وچ زندگی دا نام لین دا پہلا پرچہ، کوئی گرکھ ورا مشکل حل کرائیا۔ شاستر سمرت کردے چرچا، اکھراں والی دسن پڑھائیا۔ اوہ گرکھو بن سنگر پورے کوئی نہیں بھجدا خرچہ، ساچی دست نام امولک گنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت دی دھار، نخبھر دا پیار، اکورس دکھائیا۔ امرت کہے میری ورکھا اپار، اپر پمر رہیا وسائیا۔ جنہاں اتے میری بوند ڈگ پئی اک وار، اوہ وارتا پچھلی گئے بھلائی۔ اہناں دی منزل مک گئی دُشوار، اوکھی گھائی چرناں ہیٹھ دبائی۔ گھر سجن سوامی ٹھا کر شبد گرو مل گیا یار، یارانہ ساچا لئے لگائیا۔ اندر دا کھوجی پریم دا چوجی ویکھنہارا نو دوارے توں باہر، شاہ رگ توں اتے بھگت اٹھائے نئے، جنہاں دے امرت چوئے کھے، ترشنا جگت مٹائیا۔ اوہ سنت سہیلے گرکھ ہو گئے سچے، اہناں دے اندر دُئی دویت کوڑ کڑیاری نہیں رھندے غصے، اکور صاحب سنگر سچ سچھے، اگلے پچھلے پینڈے مکے، جو امرت چکھ امرت رس پائیا۔

☆ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت افرنگی رام دے گرہ پنڈ جھنڈے ☆

جن بھگت پائے پر بھ دی سار، سار بھگتاں پر بھو اپنی آپ جنائندا۔ ایہو کھیل لیکھ لکھن دسن توں باہر، اوہ جانے جس نوں دیا کر دکھائندا۔ جے کبیر نہ پاؤندا سار، ڈھولے پریم دے کون سنائندا۔ بھگوان نہ دیندا ادھار، پردہ کون کھائندا۔ سانجھانہ ہندا پیار، راگ کون الائندا۔ درساؤندا نہ دربار، درد کون ونڈائندا۔ کوٹن کوٹاں وچوں وریاں بھگتاں نوں بھاؤندا اپنا اعتبار، باقی خالی ہتھ رکھائندا۔ جنہاں ملیا اہناں نوں دسیا حقیقی یار، نعرہ حق سنائندا۔ جنہاں دے آیا دوار، اہناں دے دو جہان نام وڈیائندا۔ پُرکھ اکال کدے نہیں بنیا غدار، بے مکھ ہو نہ مکھ بھوائندا۔ جنہاں بھگتاں سنگ پا لیا پیار، انت اہناں نال نبھائندا۔ ایہہ سب کچھ اوسے دے اختیار، جو آخر توں آخر اپنا حکم ورتائندا۔ ایسے کر کے کوئی ارباں کھرباں وچ بھگتاں دا نہیں شمار، تھوڑے جوڑے اپنے رنگ رنگائندا۔ جنہاں دتا اپنے درس دا دیدار، تنہاں دید عمید اک چند رُشائندا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں پُرکھ اکال ہو کے بدلیا تھوڑا اپنا وبار، مہر نظر اک اٹھائندا۔ اک دو چار بدلے جن بھگتاں دی بنا کے قطار، ہر سنگت روپ وٹائندا۔ اپنی دس کے گفتار، شبدی بخش کے دھار، آتم

پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ سُنّیاں نوں کر کے خبردار، رُٹھیاں نوں میل کے نال، اپنے راہ چلائیندا۔ سبّتاں دی سُرَت سنبھال، گرگھ بنا کے لال، اپنی گود اٹھائیندا۔
 بوہاری ہو کے کر وہار، جوتی جاتا بھیکھ نیار، لوک مات کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے
 دی پاون سار، سار تھی مہاسار تھی وِدیار تھی اپنے لئے پڑھائیا۔ نرگن نُوَر جوت نرنگار، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جگ چو کڑی ویکھے وگسے ویکھنہار، مالک
 خالق پھیرا پائیا۔ لیکھا جانہارا نرنار، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ وکھائیا۔ بھگت بھگوان سار جاون پا، پلو پلو
 نال گنڈھائیا۔ سانجھال کے ڈھولا لینا گا، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ آتم پر ماتم دا ہو جائے سچ ویاہ، جگت نکاح دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ شہادت آپے دئے بھگتا، دُھر
 دا حکم منائیا۔ بھيو ابھیدا اک گھلا، دُھر گھر دا راہ جنائیا۔ بھگت بھگوان اکو کرن صلاح، ست سچ سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگا
 جگنتر اپنا کھیل وکھائیا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دی سار پاؤندے، سمجھے نہ جگت لوکائیا۔ گرہ مندر ساچے آسن لاؤندے، تن مائی سوہنی سچ سہائیا۔ اک
 دُوبے دا درشن پاؤندے، نج نیتز اگھ کھلائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندے، وجدی رہے ودھائیا۔ جگت جہان کولوں نہیں شرمائندے، بے پرواہی وِچ
 سمائیا۔ پریم پریتی نال اک دُوبے نوں مناؤندے، رُٹھار ہن کوئے نہ پائیا۔ ست ست کہہ کے سیس نواؤندے، اک دُوبے اگے جھک جھک خوشی منائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بخشنہار سچ سرنائیا۔ سار نہ پاؤندا جے بھگوان بھگت، جگت ملدی نہ کوئے وڈیائیا۔ کون دسدا سر شتی
 نوں مالک عرش، فرشاں اُتے کھیل وکھائیا۔ غریباں دی ونڈے درد، دُکھیاں دا ہوئے سہائیا۔ شرع دی کوڑی کرد، مذہب قصائیاں توں دئے سٹائیا۔ میٹ
 کے غبار گرد، ساچا نوُر کرے رُشناہیا۔ جگ چو کڑی کڈھ کے فرد، فیصلے کون سٹائیا۔ گر اوتاراں من کے عرض، حکم رہیا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کرتا کھیل وکھائیا۔ بھگت بھگوان جے سار پانہ کھلدا پردہ، اولہ اندر نہ کوئے اٹھائیا۔ بھگت کس دا ڈھولا پڑھدا، کس دا نام
 دھيائیا۔ کس دی سیجے چڑھدا، کس دے مندر خوشی رکھائیا۔ کس دا ہو کے بردا، سیوا سچ کمائیا۔ کس دی سرن پڑدا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کس نوں
 مالک بناؤندا اپنے گھر دا، کنجی چندا اوسے کولوں کھلائیا۔ کس نوں آتم ہو کے پر ماتم رُوپ وردا، کنت سہاگی کون ہنڈائیا۔ کون ستمگھ ہو کے کھڑدا، ست

سرُوپی درس کون کرائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دا، جو بھگتاں اپنا بھیت دے جنائیا۔ ایہہ فرنا اشارہ اوس اگھ دا، جیہڑی جگت نیتراں توں پچھے رکھی چھپائیا۔ جس دوارے اندر وسدا، اوسے دا مندر دے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ جے بھگت بھگوان سار پانہ چکاؤندا اوہلا، راز آپ گھلایا۔ کون سری بھگوان دا بن دا گولا، چاکر رُوپ وٹائیا۔ کون گاؤندا ڈھولا، راگ ڈھر درگاہیا۔ کون کہندا مولا، مولیا ہر گھٹ تھانیا۔ پھیر لکھ چوراسی اندر پیا رہندا رولا، بھرم بھلیکھا دُور نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اولڑی اپنی آپ چلایا۔ بھگوان کہے جے میں بھگتاں راز نہ دساں، تاک بند گھلایا۔ پھیر میں کیہدے گھر وساں، کس نوں مل کے خوشی دکھائیا۔ کس دے نال ہساں، کس نوں گود اٹھایا۔ کس دے نال ملاواں اکھاں، کس نالوں ہووے نہ کدے جدایا۔ کس دے آگے اپنا پریم سٹاں، جھولی کس دی پائیا۔ کس دا پریتی والا جو بن لٹاں، اپنے انگ لگایا۔ کس نوں جام پیاواں گھٹاں، امرت رس چوایا۔ کس دے اندروں شبدی دھار ہو پھٹاں، سوہلے راگ الائیا۔ کس دے بھاگ لگاواں جُسا، جسم تن خاکی سو بھاپایا۔ کس نوں حال مُریداں والا جا کے پچھاں، مُرشد کس دا اکھوائیا۔ جے بھگت بھگوان دا وہار نہ کراں تے پھر سارے کہو پر بھ دا بینڈا مُکا، نہ دین نہ دُنی نہ دُھنی دا مالک کوئے اکھوائیا۔ نہ کوئی پیو نہ رہ جائے پتا، نہ کوئی دھن جنیندی مائیا۔ ایہو بھو آد جگاد رکھیا گجھا، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ سری بھگوان ایسے کھیل اندر رُجھا، جگ چوکڑی کیوں بھگتاں لواں ملائیا۔ سر شئی واسطے بنیا رہے گوٹگا، گرکھاں واسطے اپنا ساچا راگ جنائیا۔ اک بھگت اوس دا سچا پیار لکھ چوراسی نوں اُس دا تھوڑا جہا حصہ جھوٹگا، ایہو وست ورتائیا۔ باقی سب نوں پھوکا مار کے ٹھونگا، ٹھوکر وچ رکھائیا۔ بھائیں سب دے اندر کوندا، بول بول نال پرچائیا۔ پورا لیکھا کوٹاں وچوں کسے بت رُوچ دا، جس نوں اپنا رنگ چٹھائیا۔ اوس نوں اپنا آپ جنا کے کھیل دکھا دے ہو بھو دا، آپ اپنے وچ ملائیا۔ ایہو لہنا ایہو دینا پُرکھ اکال ساچے ستگرُو دا، جو شروع دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

☆ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت اس دے گرہ پنڈ جھنڈے ☆

مہر نظر تراؤندا جاوے، نظر نظر نال ملائیا۔ رحمت فضل کماؤندا جاوے، مالک خالق بے پرواہیا۔ اصل وصل کراؤندا جاوے، آتم سیج ہنڈھائیا۔ بھگتاں دی ساچی نسل بناؤندا جاوے، دُھر دارنگ رنگائیا۔ مل کے وسنا راہ جناؤندا جاوے، وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ پریم پریتی اندر ہسنا سکھاؤندا جاوے، چنتا روگ مٹائیا۔ سنگرُو دوارے نٹھنا سمجھاؤندا جاوے، اگلا بچھلا پنڈھ مکائیا۔ سنگر سرنائی ڈھٹھنا سمجھاؤندا جاوے، دوجی اوٹ نہ کوئے دکھائیا۔ دُور دُراڈے وسدیاں پار لنگھاؤندا جاوے، ٹلے ٹیہیاں کھوج کھوجائیا۔ کاہیاں بیلیاں لیکھے لاؤندا جاوے، اٹاں روڑیاں توڑ نبھائیا۔ سوہنیاں دا سوہنا وقت سہاؤندا جاوے، گرگھیاں نوں گر گر روپ جنائیا۔ روندیاں نوں ہساؤندا جاوے، دُھر دا میلا کر کے میلے اوہ ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمائیا۔ مُردیاں نوں جو اوندا جاندا، جیون جگت جنائیا۔ سُتیاں نوں اٹھاؤندا جاندا، شبد ہلونا لائیا۔ رُسیاں نوں مناؤندا جاندا، پھڑ باہوں رہیا اٹھائیا۔ رُڑھدیاں نوں تراؤندا جاندا، بیڑا شوہ دریا پار لنگھائیا۔ بھلدیاں نوں رہے پاؤندا جاندا، آپ بن کے پاندھی راہیا۔ رحمت مہر برسواؤندا جاندا، دیادر شئی اک جنائیا۔ کال پھاس دا پھاس کٹاؤندا جاندا، پریم پھاہی اپنی نال رکھائیا۔ ماڑیاں چنگیاں دا اکو رنگ رنگاؤندا جاندا، جو چل آئے سرنائیا۔ پاپی اپرادھی تاری جاندا، دیاوان دیا کمائیا۔ جگت جنم دا جے کوئی تھکا ماندا، پھڑ کے بیڑے لئے چڑھائیا۔ جو اندروں اک دار دھیان لگاندا، اوس دا لیکھا دئے مکائیا۔ بھاویں نظر کسے نوں نہیں آؤندا، ہر گھٹ ویکھنہارا بے پرواہیا۔ گرگھ پیارا اس نوں بھاؤندا، پریتی اوہناں نال لگائیا۔ سرشٹ سبائی جگت تجاؤندا، بیٹھاپٹھ دکھائیا۔ سمیاں وچوں سماں سہاؤندا، رُتاں وچوں رُتری رہیا مہکائیا۔ مہروان ہو کے جس پاسے اپنا نین اٹھاؤندا، نرائن نہ ہو کے اپنی اکھ بدلایا۔ اُجڑے کھیڑے سرب وساؤندا، گھر گھر بھاگ لگائیا۔ ایہو جہا پر میثور جگ چوکڑی کدے نہیں آؤندا، جو بن سدیاں بچھیاں سب نوں پار لگائیا۔ کرتا قیمت کوئی نہیں پاؤندا، حصہ جگت نہ کوئے ونڈائیا۔ جو جن سرنائی ڈھیہہ کے سپس نو اوندا، تس دا سپس جگدیس اپنی جھولی پائیا۔ جنم جنم دی بھل بخشاؤندا، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ جنہاں دوہاگناں نوں کوئی نہیں پرناؤندا، اوہناں نوں اپنے کنٹھ لگائیا۔ اوس دوارے بہاؤندا، جتھے اوہناں دا کھ ویکھن کوئے نہ جائیا۔ سوہنا کنت سہاگ اکھواؤندا، دُھر دا

مالک شہنشاہیا۔ سچکھنڈ دوارے آپ وساؤندا، سچ سنگھاسن دے بہائیا۔ دوس رین نہ کوئے ونڈ ونڈاؤندا، آد جگاد جگ چوکڑی اپنے انگ لگائیا۔ دھرتی کہے کی میں ویکھیا راہی، رہبر نور خدائیا۔ دو جہاناں دا بن کے ماہی، محبت وچ پھسائیا۔ جس ویلے اُس دا روپ انوپ میری نظری آئی، بے نظیر اپنا نور دتا چکائیا۔ میں حال دُبائی پائی، بہڑی بہڑی کوک کوک سُنائیا۔ ہائے کی ہویا کدھروں آگیا دُھر درگاہی، سچکھنڈ نو اسی اپنا پھیرا پائیا۔ جو بلیاں وچ چیردا جائے دُبھ کاہی، لکھتاں اُتے سوہنی سچ سہائیا۔ جے کتے کوئی ایس دی ہندی مائی، ایہدا ویکھ کے دُکھ اپنیاں نیناں نیر دندی وہائیا۔ ایہدی دیہہ دی بے پرواہی، جیہڑا بالیاں نڈھیاں اپنے اُتوں دتا لگھائیا۔ اُتوں نہیں لگھائی ایہہ بیڑے رہیا چڑھائی، جس دا ونجھ مہانا ہتھ کسے نہ آئی۔ دھرتی کہے سارے رل مل دیو ودھائی، وادھا کر کے ہر سنگت اپنے نال رلائی۔

☆ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت اپریلی دیوی دے گرہ پنڈ جھنڈے ☆

نی سنیو پر بھ آیا جھیل چھیل، سوہنا بانکا جو بنونتا پھیرا پائیا۔ چھڈ کے امبر نیلا، دھرتی دھرت رہیا سہائیا۔ پریمیاں دا بن وسیلہ، گرکھاں رہیا وڈیائیا۔ بھگتاں دا بن قبیلہ، بنس سر بنس رہیا سہائیا۔ سب دی اندروں بدل کے دلپلا، دلدار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سہاون آیا رت شبد چیت بسنتی رنگ رنگیلا، پاتشاہاں دا پاتشاہ دین واسطے نہیں کمینہ، پریم پریتی دُھر دی جھولی پائیا۔ گر سکھ بناؤن آیا آپ نگینہ، ہیرے مانک موتی بنائیا۔ بیڑا پار کر کے لوک تینا، ترے گن ناتا دے تڑائیا۔ سب دا کر کے جائے ٹھانڈا سینہ، امرت میگھ برسائیا۔ کسے دے رہن نہ دیوے ادھینا، اکو اپنا حکم منائیا۔ گرکھ دے نہ نابینا، نیتز اکھ سرب گھلائی۔ جنہاں نے سوہنگ چینا، تنہاں دی چنتا دے مٹائیا۔ پار کرا کے جائے نر مدینا، مدد اپنی اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا دیا کمائیا۔ نی سخیو پر بھ ویکھو سوریر، صورت سوہنی سچ درڑائیا۔ ماردا جائے نرالے تیر، آر پار رہیا لگائیا۔ ہر سنگت بناؤندا جائے بھین بھائی سکے ویر، محبت اکو رہیا جنائیا۔ کوئی رہن نہ دیوے دِگیر، دُکھیاں دُکھ مٹائیا۔ اکو آتم دس کے سچ تصویر، تصور اپنا آپ کرائیا۔ لہنا دینا چکاؤندا جائے پاتشاہ

شاہ حقیر، بھلیاں گود اٹھائیا۔ پیغمبراں دا پیغمبر مُرداں دا پیر، گر گر اپنا حکم ورتائیا۔ سبّج سہیلیاں بدل کے تقدیر، ضامنی اپنی رہیا رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سرن اک رکھائیا۔ نی سخیو کدھروں آیا جو بنوتا، دو جہاناں مالک پھیرا پائیا۔ بھگتاں بناؤندا جائے بنتا، گھڑن بھٹنہار سمرتھ اپنا رنگ رنگائیا۔ میل ملاؤندا جائے نار کنتا، بیج سُنہنجی سو بھا پائیا۔ گرکھ وڈیاؤندا جائے ساچے سنتاں، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گرٹھ توڑدا جائے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک درٹائیا۔ ہر جن کسے در نہ ہونا منگتا، کھچھیا اپنی رہیا ورتائیا۔ نُن ویلا نہیں جے سنگ دا، جو چاہو سو دیونہار گوسانیا۔ مہر نظر نال رنگدا، للاریاں والا رنگ نہ کوئے وکھائیا۔ پردہ لاه کے وچلی گنڈھ دا، دُئی دُویت ڈیرہ ڈھائیا۔ کر پرکاش اپنے چند دا، رَو س دوویں شرمائیا۔ ویکھو کھیل سورے سربنگ دا، اند اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت لیکھا سدا بھگتاں نال ہنڈھدا، اندر باہر گپت ظاہر کدے نہ کرے جدائیا۔

★ ۱۳ چیت سمت شہنشاہی ارسال سنگھ دے گرہ پنڈ مناور ★

گھاہ کہا میں حصّہ ہاں اوسے گھاہ دا، یاد پچھلی میٹوں آئیآ۔ میں سراہنا ساں اوسے ملاح دا، جو کھیوٹ کھڈا رُپ وٹائیا۔ میں حصیدار ساں اوس صلاح دا، جیہڑی گو بند پُرکھ اکال نال پکائیا۔ میں گواہ ساں اوسے بے پرواہ دا، جو تھلے پیا ہوئی ہوئی سندا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا لگائیا۔ گھاہ کہے میں حصیدار بناں میت مُرار، وچوں اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جس ویلے ستاسی پیر پسا، ہتھ نال سراہنے میٹوں لیا لگائیا۔ میں ڈھائی انگلاں سر دتاسی اُبھار، نیویں توں اُچا دتا بنائیا۔ اودھی مکھ تے چھاتی کر کے ہموار، اٹھ چرناں نال ملائیآ۔ ایہہ سیوا میری اپار، جو سوامی دی ملی کمائیا۔ اوس ہس کے کہا واہ واہ سبّج میرے یار، ویلے وقت میرا سنگ نبھائیا۔ میں گھوڑے دا نہیں اسوار، جتھے دا نہیں جتھیدار، سرداراں دا نہیں سردار، سپیس کلغی نہ کوئے سہائیا۔ ایہہ کھیل تیرا زرنکار، میں آیا تیرے دوار، توں آسن بنایا وِشال، سوہنی بیج سہائیا۔ میں ہویا دیال توں کر کوئی سوال، تیرا لہنا چکا

جاں جہان، لیکھا پار کرائیا۔ اوس کہا میٹوں انج دی رات تیتوں لین دے سوال، نالے میں ویکھاں تیرا پُرکھ اکال، جس دے پچھے ڈیرہ لائیا۔ اودھروں گوہند کہا آہ ویکھ مُریداں حال، یارڑے تیرا ستھر سچ ہنڈھائیا۔ محکم ہویا دین دِیال، دس میرے لاڈلے لال، تیری کرنی موہے بھائیا۔ گوہند کہا میرا اگلا ہور احوال، جسدا لیکھا نہیں سکھال، بے پرواہ تیتوں دیاں جنائیا۔ جے تُوں میٹوں ملیا آن، میں تیری کیتی پہچان، تُوں میرا میں تیرا مہمان، دوہاں دا گھر اکو نظری آئیا۔ تھلیوں گھاہ نے کیتا فرمان، گوہند کیہڑا تیرا بھگوان، کی ایس دا نشان، میٹوں دے دکھائیا۔ جس نے مل کے تیرے نال، میرے اُتے ہور بھار رہیا پائیا۔ دُکھ دے کے لگا ستان، میری وات نہ پچھی رائیا۔ پُرکھ اکال کہا کون کردا بیان، کس دا میرے ول دھیان، کتھے بیٹھا راہ تکائیا۔ گوہند کہا جس دا میں کیتا سربان، اوہدا میں نگہبان، اوہ میرے گھر دسائیا۔ میں وی اوسے گھر دا مہمان، اوہ میرا میں اوہدا تُوں میرا میں تیرا تيجا نظر کوائے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہا کی کچھ دے جاویں دان، گھاہ نے کہا نہیں پہلی ویراں میٹوں ہو لین دے قربان، سیوا گوہند سچ کمائیا۔ گوہند کہا پر بھو، ایہہ اہے انجان، ایہنوں کی پہچان، جس ویلے دوویں مل کے آئے وچ جہان، میں گوہند تُوں میرا بھگوان، ایہدا لیکھا دیئے مکائیا۔ ابناشی کرتے ہو کے کہا حیران، کی کسے مندر اندر وچ مکان، جتھے پڑھی دی ہووے گیتا قرآن، گوہند کہا نہیں تُوں میں دوویں مہروان، بیابان وچ ترائیا۔ گھاہ نے ہس کے کہا میں پر بھو گھاہ دا گھاہ تے پھیر ہوواں انسان، مانکھ مانو مانش روپ وٹائیا۔ گوہند کہا گھاہ ہو کے کملیا ترنا آسان، جدوں وی لنگھے تیرے اُتے چرن ضرور ٹکائیا۔ اُس نے خوشی وچ گایا گان، اپنا ترانہ دتا سنائیا۔ کس بدھ ملے میٹوں آن، میرا لیکھا دئے چکائیا۔ گوہند کہا جس ویلے بھگتاں دی کرن جاوے کلیان، تیرا وی رکھے دھیان، سری بھگوان مالک سرب اکھوائیا۔ گھاہ نے کہا جے میٹوں سُنیا نہ جائے کان، آوے نہ کوئی گیان، سچھے نہ کوئی دھیان، پھیر کی میری پُترائیا۔ گوہند کہا میں گرکھاں دے اندر وڑ کے دُآواں آپ بیان، اوہ بیتی کرن کر دھیان، نالے روون نالے گرلاون نالے منگن دان، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ کوئی سنائے اپنا گان، بچے ہو کے منگن دان، پھیر تیری یاد کرا بھگوان، بے زبان تیرا لیکھا دئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت دئے سہائیا۔ گھاہ کہا کی سچ مُچ آوگے۔ گرکھ سجن سنت ملاوگے۔ میٹوں درس دکھاوگے۔ پچھلی حرص ملاوگے۔ میرے اُتے ترس کماوگے۔ گوہند کہا ہاں، جن بھگت بن بن وچولے،

تیرا وچلا بھیت تیرے کولوں کھلوانگے۔ تنکے کہا گوہند کتے میں نہیں گیا رڑک، میری گنڈھ کرڑی نظری آئی۔ میری سیوا وچ رہ گیا ہووے فرق، ایہہ دی دینا سمجھائی۔ گھر آئے نوں سنبھالنا ایہہ وی ساڈا فرض، بھل رہے نہ رائی۔ میٹوں ایں جاپدا میرے اُتے لگی مٹی گرد، صاف سُتھرا نہ کوئے کرائیا۔ گوہند کہا ایسے وچ بھریا درد، جو میرا درد نظری آئی۔ میں آیا نمائیاں دی خاطر عرض، مزلوماں گلے لگائی۔ تیرا پیار دیکھ اسپرج، خوشی ہوئی دُون سوائیا۔ تیرا سہارا میٹوں سُکھ آیا اُتے فرش، عرش دامالک ایسے سیجا اُتے ملیا چائیں چائیا۔ تُوں منگیا سچا درس، ساکھیات دیواں کرائیا۔ تیری اگلی آگے دی کٹ کے مرض، مزدوری تیری جھولی پائی۔ پھیر تیتوں گرمی سردی وچ ہونا نہ پئے گرم سرد، تیرا لیکھا اپنے گھر رکھائی۔ اوس کہا میری منظور کر لیں عرض، آرزو اکو اک وکھائی۔ جس ویلے آویں اُپر دھرت، پُرکھ اکال نال وڈیائی۔ اپنا پورا کر کے فرض، میرا لیکھا دینا چُکائی۔ ایہہ پچھلی لگی شرط، شرطیہ اوسے دالہنا آیا مُکائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، دیاوان اک اکھوائیا۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ابھاگ سنگھ دے گرہ ملک کیمپ ★

بڈھے بڈھے دیواں جوڑ، جوڑے دُھر دے دیواں بنائی۔ شبد اگمی چاڑھ کے گھوڑ، واگاں دیاں بھوائیا۔ پار کرا کے اندھیرا گھور، ساچا نور کراں رُشنائیا۔ آتما دا پر ماتما ہو کے وساں کول، گھر گھر نظری آئی۔ شبد انادی وجا کے ڈھول، سوئی سرتی دیاں اُٹھائی۔ دھرم دوارا اکو کھول، مندر سُنہنجا سو بھا پائی۔ نام کنڈے ساچے تول، اٹل دیاں وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ بڈھیاں بڈھیاں دا کر کے ملاپ، ملنی اپنے نال رکھائی۔ کوٹ جنم دے اتار کے پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ سر رکھ کے اپنا ہاتھ، نیتز لوچن نین اکھ دیاں گھلایا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، درشن دیواں تھاوں تھانیا۔ پریم پیار دی دس کے گاتھ، ڈھولا اکو دیاں پڑھائی۔ چرن کول دے نواس، بخشاں سچ سچئی سرنائیا۔ جھگڑا چک جائے پر تھمی آکاش، سنگن منڈل لیکھا دیاں مُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائی۔ بڈھیاں ہووے اکھ، ناتا تئاں والا جڑائی۔ دھیرج دے کے سنتو کھ

دے کے جت ست، اپنا وچ ٹکائیا۔ پریم پیار دی ساچی مت، اکو و دیا دیاں سکھائیا۔ اندروں کھول کے اگھ، نرگن پر تکھ روپ جنائیا۔ ایستھے اوتھے ہون نہ دیواں دکھ، موہڑیاں دے جوڑے وچھوڑے پندھ مکائیا۔ اک دُوبے دے نال شبدی تھم ڈنڈے نال تور، پاسا سکے نہ کوئے بدلایا۔ اک دُوبے دے بھججن نٹھن موہر، اگے ودھ خوشی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اگلا لیکھا رہیا جنائیا۔ بڈھے بڈھے لگدے چنگے، سوہنے نظری آئیا۔ بھوویں اینہاں دے جھک چکے نے ٹیڈھے کندھے، بڑھاپا روپ دکھائیا۔ ایہہ اندروں گاؤندے پریم پیار دے چھندے، ساچا راگ الایا۔ جے پچھے کچھ رہ گئے گندے، ہن بنا دئے بندے، بندگی اپنی وچ لگائیا۔ جنم کرم دے جھوٹے چھٹ گئے دھندے، دھندھوکار دیاں گوائیا۔ آپ اپنے رنگ رنگے، رنگ رنگیلا اک دکھائیا۔ سب دا بنیا رہے سنگے، ہووے نہ کدے جدائیا۔ اک دُوبے نالوں سارے چنگے، کرماں دا ماڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سارے بڈھے بنا دئے دھر درگاہ دے ساچے لاڑے، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ جیون سنگھال کے اپنا سچا جیون، جیون جیون دئے بدلایا۔ سنت سہیلے گرگھ سچے نام پیالہ پیون، سنگر جام اک دکھائیا۔ چرن کول بلہاری تھیون، مان ابھمان مٹایا۔ من ہنکاری ولوں نیون، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ ساچا نیچ کایا مندر اندر پیون، پت ٹہنی روپ پرگٹائیا۔ اپنا پانا چیتھر آپے سیون، سنگر لے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی وڈیائیا۔ جیون سنگھا جہان ویکھ جگت جگ، چاروں کنت کوڑ کڑیاں نظری آئیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لگی اگت، ترشنا سکے نہ کوئے بُجھایا۔ ہنس روپ ہوئے گگ، بڈھی کاگ وانگ گرلایا۔ من واشنا سارے رہے نٹھ، چاروں کنت واہو داہیا۔ جناں چر ملے نہ صاحب سنگر پُرکھ سمرتھ، داتا دُھر درگاہیا۔ اوناں چر کوئی پار نہ سکے لنگھ، آتم سیجانہ سوہے پانگ، گھر ملے نہ سچکھنڈ، برہمنڈ نہ کوئے تجائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گھر بیٹھیاں شبدی دھار دیوے اپنا اند، رس جام مدھر پیالہ اک پیایا۔

نندو چرن پریتی دا دیکھ رنگ، کول ملے سرنایا۔ جو چاہیں سو لینا منگ، منگی منگ پور کرائیا۔ کٹ غریبی بھکھ ننگ، دکھیاں روگ چکایا۔ انتر دیواں اک انند، ساچارس چکھایا۔ کوڑی کریا جاویں لنگھ، پینڈا موہ مٹایا۔ ساچی سیجا بیٹھ پلنگ، ڈھولا اک سناٹیا۔ جنہاں پنجاں دا بنیا سنگ، ایہہ پنچم روپ دکھایا۔ جے تیرے پلے پیسے دھیلے دی نہیں گنڈھ، اوہ وی آسا پور کرائیا۔ من منسا میٹ کے پاوے ٹھنڈ، اگنی ہوس مٹایا۔ نندو نند دا بنا کے چند، چند چند دیاں چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا پورب پورا دے کرائیا۔ چرن پریتی پیار پریم، محبت اک جنایا۔ تیرا میرا ساچا نیم، ٹٹی گنڈھ دکھایا۔ تیرے نالوں دکھ تسیہا کٹیا اتے کٹ ہم، جل دھارا سیس وہایا۔ جے اوہ نظارہ تک لئیں اپنے نین، تیتوں ایہہ دکھ رہے نہ رانیا۔ توں رسنا اپنی ہر سنگت آپے آویں کہن، کہہ کہہ دئیں سناٹیا۔ اوگر کھوگر سکھو سنتو بھگتو جنہاں نوں پُرکھ اکال مل گیا ساک سجن سین، تنہاں نوں لین دین دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ اوہ کوڑے وہن کدے نہ وہن، ممتا موہ گئے تجانیا۔ سنگر سرنائی سرن سچی چین، سا تک ست روپ دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ نک رگرن دی کیہڑی لوڑ، متناں کر نہ کوئے منایا۔ جس نالوں وچھڑیا اوس آپے لینا جوڑ، اپنی گنڈھ پوانیا۔ تیرے پیار دی پچھلی لوڑ، کیتی سیوانہ اچے بھلایا۔ ذراتک کے دیکھ نال غور، اُچ دا پیر رہیا جنایا۔ کی ہویا جے بڈھا ہو کے ہو گیو کمزور، ناتواں نظری آتیا۔ تیرا مالک پرتپالک وڈ خالق اکو اوہو شوہر، جو شہرت دے کرائیا۔ تیتوں لوک مات امانت اپنی بنا کے رکھیا باطور، بہترین اپنا حکم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔

★ ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ بیبی رام کور دے گرہ چھب ★

پریت کہے پر بھو دس کچھ اپنی حد، جگ چو کڑی ہتھ کوئے نہ آتیا۔ میں بھال تھکی برہمنڈ کھنڈ، زمیں اسمان کھوج کھوجایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے پچھے بھج بھج، نت نوت بنی رہی پاندھی راہیا۔ درویش ہو کے جگاوندی رہی الکھ، نعرہ کوک کوک سناٹیا۔ نرمانتا وچ جوڑدی رہی ہتھ، بندگی کہہ کہہ اپنا

مان مٹائیا۔ نیز کھول کے تندی رہی اگھ، دُور دُراڈا دھیان رکھائیا۔ کیہڑی کوٹوں لئے لبھ، پریت پریت وچوں نظری آئیا۔ میری آسا پوری ہووے ہبھ، ہوس دیوے مٹائیا۔ کلجگ انت گئی تھک، نٹھن بھججن دی واہ رہی نہ رائیا۔ مندر مسجد شودوالے دیکھ کے مٹھ، تیرتھاں تنھاں کھوج کھوجائیا۔ اگے واسطہ رہی گھت، نیز نیناں نیر وہائیا۔ سری بھگوان جس دھار وچوں میٹوں پہلوں دتا کدھ، نراکار اپنی دیا کمائیا۔ اوسے منزل دے اُتے سد، سچ سندیشہ اک جنائیا۔ میری جھولی پاوے میرا حق، حاضر ہو کے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہا چپ کر بس، تیتوں دیاں درڑائیا۔ سچ پریتی جس ویلے بھگت بھگوان اک دُوبے دے اندر جان وس، پھیر دُوجی پریت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا پیار اپنے اندر گھت، گھر ٹھانڈے لواں کائیا۔ خوشیاں نال پی ہیس، نیوں نیوں سپس نوایا۔ واہ پر بھو میرے سمر تھ، میں کچھ ہو ر دیاں جنائیا۔ جس ویلے گو بند ستر بیٹھا سی گھت، کنڈیاں سچ ہنڈھائیا۔ اوس ویلے میں وی آئی ساں اوتھے تھ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوہ کچھ میٹوں رہیا سی دس، مُرید ہو کے حال جنائیا۔ میں سرن سرنائی ڈھٹھ، اک بنیتی دتی درڑائیا۔ گو بند اپنے نال رکھ، جھلی نہ جائے جدائیا۔ اوس نے کہا کچھ ہو ر سماں تک، اگے دھیان ودھائیا۔ جس ویلے میرے نال میرا ہویا باپ، پت پر میثور جوت سرو پی پھیرا پائیا۔ اوس ویلے میں آپے تیتوں میل لواں اپنے نال ایہہ بنے پکا ساک، سجن اکو دیاں دکھائیا۔ جتھے سچ پریت دی منزل نگ جائے واٹ، اوس دوارے دیاں بہائیا۔ پریت کہا اوتھے کیہو جہا حساب، میٹوں دے درڑائیا۔ گو بند کہا اوتھے اکو ایکنکار ایکے ورگا آپ، انیک گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرو پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریتی دا پریم اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ا شاہنی دے گرہ چھب ★

پریت کہے جس ویلے بھگت بھگوان ہویا ملاپ، آتم پر ماتم وجی ودھائیا۔ میں ختم کر کے اپنا آپ، دوہاں دے اندر گئی سمائیا۔ میرا روپ میٹوں نظری آیا ساکھیاں، صاحب سوامی دتا جنائیا۔ پر بھو چرناں تک تیری آخری حاد، اگے منزل نہ کوئے دکھائیا۔ میں اوسے ویلے کر کے آداب، سپس دتا نوایا۔

شاہ پاتشاہ گرو مہاراج، پاربرہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔ دو جہاناں تیرا راج، رعیت گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ دکھایا۔ بھگتاں نال تیرا سماج، اگئی ونڈ ونڈایا۔
 میٹوں خوشی ہوئی آج، عاجز ہو کے دیاں سنایا۔ میری پوری کیتی خواہش، ترشنا دتی مٹایا۔ میں سرشی نوں دسنی جاچ، چوراسی نوں دینا سمجھایا۔ میری مٹو
 اک بات، بھو اگم کھلایا۔ بینتی کرو ارداس، گل پلو اپنا پایا۔ منگو منگ ہے پر بھو جے پریتی دیویں تے رکھیں اپنے چرناں پاس، دوجی دھار نہ کوئی دکھایا۔
 جتھے تیرا جلوہ نور پرکاش، جوتی جوت ڈمگایا۔ نہ پر تھی نہ آکاش، گگن منڈل نظر کوئے نہ آیا۔ میٹوں مل کے پھیر رہے ہور کوئی نہ آس، دوجی ترشنا نہ
 کوئے ودھایا۔ پڑھنی پئے نہ کوئے نماز، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھیاں لیکھا رہے نہ رانیا۔ نہاؤنا پئے نہ تیر تھ تاٹ، اٹھسٹھ نہ ویکھ دکھایا۔ تیرا پریم تیری
 مل جائے وچ ذات، دکھرا رہن کوئے نہ پایا۔ تیری پریتی پریتم تیریاں بھگتاں ہووے پاس، پاتشاہ تیری اک سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر تیرا تیرا نظری آیا۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت اگرنام سنگھ دے گرہ سیڑ ★

جن بھگت کہے پر بھو میرے مالک، ملکیت میری دے جنایا۔ سری بھگوان کہے سچ پریم تیری امانت، جس ویلے چاہواں جھولی دیاں بھرائیا۔ جن
 بھگت کہے پر بھو تیری سچی عدالت، عدل عادل ہو کے سچ کرائیا۔ سری بھگوان کہے جس ویلے چاہواں من دی میٹ دیاں بغاوت، جھگڑا رہن کوئے نہ پایا۔
 بھگت کہے پر بھو تیری بے پرواہی دی سخاوت، مہر نظر نظری آیا۔ سری بھگوان کہے اس وچ نہیں کوئی ملاوٹ، انمول نرول اپنا نام جھولی پایا۔ جن بھگت
 کہے پر بھو توں دھر دا ثالث، سچ ثالثی رہیا کمایا۔ سری بھگوان کہے ایہہ میری عادت، جگ جگ بھگتاں پار لنگھایا۔ جن بھگت کہے پر بھو کوڑی کریا ویکھ
 قیامت، بھے بھو رہیا ڈرائیا۔ سری بھگوان کہا میرا بھگت صحیح سلامت، تھی وانہ لاگے رانیا۔ بھگت کہے پر بھو تیرا پیار سچی نیامت، دوس رین رہیا ستایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دتا چکایا۔ بھگت کہے میرے بھگوان، تڈھ بن بھاگ نہ کوئے لگایا۔ بھگوان کہے میرے بھگت سجان، تڈھ

بن میرا نام نہ کوئے دھیانیا۔ بھگت کہے میرے سری بھگوان، تڈھ بن مہر نظر نہ کوئے اٹھانیا۔ بھگوان کہے میرے بھگت نوجوان، تڈھ بن میرا نشان نہ کوئے جھلانیا۔ بھگت کہے میرے مہروان، تڈھ بن محبوب نظر کوئے نہ آنیا۔ بھگوان کہے میرے بھگت چتر سنگھ سُبجان، تیرے بنا سچ عروج عرش فرش سو بھا کوئے نہ پانیا۔ بھگت کہے میرے جانجان، تُوں دھن جنیندی میری مانیا۔ بھگوان کہے بھگت میرے در پروان، جنہاں دا پتا پُرکھ اکالے ہووے گود بہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ بھگت کہے میرے بھگونت، تڈھ بن ملے نہ مان وڈیانیا۔ بھگوان کہے بھگت میرے ساچے سنت، جس نوں پٹی سنتان لیا بنانیا۔ بھگت کہے پر بھ میرے سچے کنت، تڈھ بن آتم سچ نہ کوئے سہانیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت میرا منت، ساچا ڈھولا نام نہ کوئے گانیا۔ جن بھگت کہے پر بھو تیرا کوئی نہیں انت، بے انت تیری بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہے میرا وسیرا لکھ چوراسی جیو جنت، جنہاں وچوں گرکھاں دیاں وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چکا ونہارا لیکھا اگم اتھانیا۔ بھگت کہے پر بھو دیویں کی، کون وست جھولی پانیا۔ سری بھگوان کہہا سچ پیار دے بنا کے پتر دھی، اپنا ناتا لوں جڑانیا۔ بھگت کہہا کی نرمل کریں جی، من مت بڈھ بیک کرا نیا۔ سری بھگوان کہہا لیکھا چکا کے ساڈھے تن ہتھ سیں، اپنی جوت لوں ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن ساچے پار لنگھانیا۔

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت انواں شہر پی اے پی کیمپ جموں ★

چنگی گل آتم پر ماتم رنگ، دُرمت میل رہن نہ پانیا۔ دُھن آتمک شبد اناد و بے مردنگ، اگئی راگ سنانیا۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ٹٹے سنگ، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پانیا۔ سچ پرکاش جوتی نور چڑھے چند، اگیان اندھیر دے مٹانیا۔ نچ آتم نچ گھر ملے اک انند، بوند سوانتی امرت جھرنانجھر دے جھرانیا۔ دُئی دویت بھو بھرم ڈھئے کندھ، من منکا دے بھوانیا۔ ساچی دھار ست سرور کایا گرہ وگے گنگ، رس اکو اک چوانیا۔ پت پر میشور پُرکھ اکال دین دیال وسے سنگ، سگلا سنگی انگیکار انگ لگانیا۔ سرت سوانی جگت دُہاگن نہ رہے رنڈ، کنت وڈھاگی مل مل خوشی منانیا۔ جنہاں گرکھاں

سَنگَرُو دی چنگی گل آگئی پسند، اوہناں دی پشت پناہ گر اپنا ہتھ رکھائی۔ چنگی گل مارنا من، منسا من ہی ماہیں کھپائی۔ چنگی گل گرکھاں سنگ، گر سکھاں مل مل خوشی منائی۔ چنگی گل بھگتاں کولوں بھگوان نوں ملن دا سکھنا ڈھنگ، طریقہ دھر دا دین سمجھائی۔ چنگی گل تن رباب و جاؤنی تند، سارنگ بہتر ناڑ بنائی۔ چنگی گل نو دوارے پار ویکھنا لنگھ، شاہ رگ دے اُپر درشن پائی۔ چنگی گل جھگڑا مکاؤنا جیرج اند، اُتھج سہیج ڈھیری ڈھائی۔ چنگی گل سیر کرنا برہمنڈ کھنڈ، پری لوء آکاش پاتال گنگن گگنتر ویکھ وکھائی۔ چنگی گل سَنگَر شبد دا سُنا چھند، جو دھر دا ڈھولا دے سُنا۔ چنگی گل میل ملاؤنا نواسی سکھنڈ، جو گھٹ گھٹ اندر رہیا سما۔ جے چنگی گل آجائے اک پسند، اگلا بچھلا لیکھا رہن نہ پائی۔ چنگی گل جے پر بھ نوں سمجھو میت، متر پیارا نظری آئی۔ ساچی سکھ لو ریت، سوہنی ملے وڈیائی۔ چنگی گل اندروں بدل جائے نیت، کٹلتا من دے گوائی۔ چنگی گل آتما پر ماتا دا گاوے گیت، دوجا راگ نہ کوئے شنوئی۔ چنگی گل پریم پیار نیچاں نیچ، ذات پات دین مذہب جھگڑا نہ کوئے رکھائی۔ چنگی گل سَنگَر شبد پیغمبر کلمہ حضرت حدیث، سچ کرے پڑھائی۔ چنگی گل دھر فرمانا منے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر تن بھنائی۔ چنگی گل جھگڑا چک جائے مندر مسیت، کایا کعبہ دو دوآبہ ویکھ وکھائی۔ چنگی گل گر اوتار پیر پیغمبر شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی کر کے گئے نصیحت، دھر دا حکم سُنا۔ چنگی گل جے اپنے وچوں اپنی آتما دی لبھ لو اصلیت، اصل ہر ہر نظری آئی۔ چنگی گل جے اپنی جان لو ولدیت، پُرکھ اکال سب دا پتا مائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ چنگی گل جے گر سکھ کرے منظور، انتر انتر دھیان لگایا۔ دیونہار پر بھو بھر پور، اتوٹ اٹوٹ ورتائی۔ کرم کاند پورب جنم کرم دے کٹ قصور، کسر اعشاریا نال وٹائی۔ آتم پر ماتم بخش کے سچ سرور، نام خُماری دے چڑھائی۔ کوڑی کرپا کڈھ کے غرور، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائی۔ نرمل جوتی دیا باقی گھر کملا پاتی بخشے نور، سچ اُجالا اک وکھائی۔ ناد دُھن راگ اگئی کایات وجائے تنبور، توں ہی توں ہی راگ دے سُنا۔ من واسنا اڈا کے من کفور، بُدھ بیک دے جنایا۔ درس دکھائے ہو کے حاضر حضور، سوچھ سروپی انرنگ روپی شاہو بھوپنی بجر کپائی پردہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچی گل سچا نام اک سمجھائی۔ سچی گل سچا نام، جو لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئیندا۔ چار جگ جس دے غلام، سَنجگ تریتا دوا پر کلجک سیو کمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا گاون گان، رسنا جہوا ہتی دند صفت صلائیندا۔ جگت نیتز نظر

نہ آئے کسے نشان، درِ شٹِ ایشٹ نہ کوئے کھلائیندا۔ جس دی کلمیاں توں باہر کلام، کائنات وچ جاننا نہیں آسان، عالم علما بھيو کوئے نہ پائیندا۔ دیونہار وڈ
 مہروان، مہبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور اپنا حکم ورتائیندا۔ مقامے حق جس دا نشان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی کھیل کرائیندا۔ سچّی گلّ جس جان لئی وچ
 جہان، تنہاں دوارے مہمان پُرکھ ابناشی آپے پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا آپ چُکائیندا۔ سچّی گلّ سُن لے سچ، سَنگر سچ
 سچ درڑائیا۔ کایا مائی پنج تت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش بندھن دتا پائیا۔ وست امولک کایا گولک اگئی ڈھک، پڑدا لیا رکھائیا۔ سرشٹ سبائی من واسنا چار
 کُنٹ دہ دِشا رہی نٹھ، اتر پورب پچھم دکھن پھیرا پائیا۔ راج راجان شاہ سلطان کوئی نہ سکے لبھ، جگت وِدیا کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ صاحب سَنگر دین دِیال ہو
 کرپال، سَنگھ کرپال جس نوں ساچی گلّ دے دس، تنہاں دہ دِشا اِکو نظری آئیا۔ ہر دے ہر ہر کا رُپ ہو کے جائے وس، نام ندھان مارے سٹ، نچ نیز
 کھولے اٹھ، پرگٹ ہوئے پر تھک، جوت کر پرکاش منڈل راس، گوپی کاہن سینتا رام گو بند نشان نانک ستنام رُپن رُپ مہان اپنا دے وکھائیا۔ سچّی گلّ کہے
 جے کوئی میٹوں منگے، چنگی طرح دیاں جنائیا۔ دو اکھاں والے میٹوں جگت جہان دسدے اٹھے، نچ نیز پر بھ سچّی نظری آئیا۔ کرپا جس نے گھر بھوگ
 لگایا دھنے، بدر سداے دتی وڈیائیا۔ اوہ ٹھاکر سوامی صاحب سب دیاں مٹے، جو سچّی گلّ سُن کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی
 دا مالک اِک اکھوائیا۔ چنگی گلّ کہے میری چنگی بات، مندیاں چنگے دیواں بنائیا۔ کھجک ویکھ اندھیری رات، چاروں کُنٹ میری اٹھ شرمائیا۔ میٹوں ایس دِسدا
 جویں سارے پر بھو دی ذات، پر ماتما بیٹھے بھلائیا۔ رسنا جہوا بئی دند پڑھدے گاتھ، ڈھولے راگاں ناداں نال سنائیا۔ سچّی گلّ کہے ست سُن کے من کے
 وچ ہو یا نہ کوئے وساد، بسمل رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ جنہاں گرکھاں بھگتاں سنتاں صوفیاں پر بھو دی سچّی گلّ رکھی یاد، تنہاں دی یادداشت ابناشی کرتے نہ
 کدے بھلائیا۔ سچّی گلّ پچھے کایا کھیڑا ہو یا آباد، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ جے پورا سچ دسیئے پھیر ہونا پئے ناراض، جگت جگیا سو آں پوری گلّ سچّی کسے نہ بھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچّی گلّ اِکو اپنا نام دے سمجھائیا۔ سچّی گلّ پر بھ کا نام، رچیم اِکو نظری آئیندا۔ سچّی گلّ دُھر دا جام، ست پیالہ آپ
 پپائیندا۔ سچّی گلّ زِرگن زِرویر زِراکار رام، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے وٹائیندا۔ سچّی گلّ دُھر درگاہی پیغام، الہام اپنی کار کمائیندا۔ سچّی گلّ سچ نشان، دو جہان اِکو

اک دکھائیندا۔ سچی گل جے گھر آئے مہمان لو پہچان، پردہ اوہلا ہور نہ کوئے دکھائیندا۔ پر بھ نوں ملنا منزل چڑھنا درشن کرنا ہو جاوے آسان، مشکل ساری حل کرائیندا۔ سچی گل پر بھ دا سچا کلمہ تے سچی کلام، سچا نام اکو اک درسائیندا۔ سچی گل حضراتاں پیراں پیغمبراں گراں اوتاراں بھگتاں سنتاں مٹی اک جہان، دوجا سچی گل اپنے اندر نہ کوئے وسائیندا۔ سچی گل اوہناں دیوے مان، جنہاں نئے ہنکار اہمان، پر بھو ساکھیاں ملے آن، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچی گل سچ کر دکھائیا۔ سچی گل کہے سچ پر بھ ایک، ایکنکار نظری آئی۔ آد جگاد جس دی ٹیک، جگ چوکڑی ہوئے سہائیا۔ جس داروپ انوپ انیک، انک کل دھاری کھیل کھلائیا۔ جوتی جاتا دھر کے بھیس، نر نریش پھیرا پائیا۔ شبد سندیشہ دیوے دیس پردیس، نو نو چار رہیا سنائیا۔ بھگت سہیلیاں کرے ہیئت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ سچی گل سنن والیاں دی مولے رت مہینہ چیت، آتم بھلوڑی گلشن والے گل آپ دے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دساو نہارا سچ در، سچی گل اک سمجھائیا۔ سچی گل کہے میرا دُونگھارا، بن سنگر پورے بھيو کوئے نہ پائیندا۔ میں ہتھ نہ آواں پڑھیاں نماز، روزیاں وچ بند نہ کوئے کرائیندا۔ پاٹھاں وچ نہ میرا سواد، تیر تھ تٹاں ہٹ نہ کوئے دکھائیندا۔ مندرراں مسجدراں وچ نہ دیواں ساتھ، شو دوالے مٹھ میرا راک نہ کوئے لائیندا۔ کرپاندھ ٹھاکر سوامی جنہاں نوں سچی گل سناوے آپ، اپنا حکم ورتائیندا۔ تنہاں داروچ بت ہو جائے پاک، جنم ضمیر آپ بدلاییندا۔ سچی گل سنن دا گرکھ ورلے لوک مات ملے اتفاق، نفاق وچ سرشٹ سبائی دکھائیندا۔ سچی گل کہے جے میں سچ کہاں آج، جگت سماج میرا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ سچی گل پر بھو چرن پیار سچی دات، دیاوان دیاندھ اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی، گھٹ جانت بے پہچانت، نور نورانہ مرد مردانہ ہر داتا محبوب محبت وچ آپ سنائیندا۔ سچی گل کہے میں ایڈی وڈی، چار جگ میٹوں گئے دھیاپیا۔ پُرکھ اکال نے اپنی دھار وچوں کڈھی، دو جہان سو بھاپائیا۔ نہ میں بڈھی نہ میں نڈھی، جو بن ونٹی اکو رنگ سماپیا۔ نہ میری پسلی نہ میری ہڈی، تٹاں والا وجود نہ کوئے رکھائیا۔ میں کوئی کسے دی سامبھی نہیں گدی، آسا ترشنا جگت نہ کوئے جنائیا۔ میں جدوں کراں گل سچی تے حتی، حقیقت وچوں دیاں درڑائیا۔ سنگر دی سچی گل کدے نہ ہووے شکی، شکات شکوے سارے دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر

اک اٹھایا۔ سچی گل کہے میں بڑی ڈونگھی، لہیا ہتھ کسے نہ آیا۔ سرشی وچ میں بنی رہی گوگی، بن گرکھاں کسے نوں بچن نہ کوئے سنایا۔ میں سٹی رہی مودی، اپنی لئی نہ کوئے انگڑایا۔ میں کسے ہتھ نہ آواں ڈھونڈی، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پریت سمنڈ ساگر کھوجن تھاؤں تھانیا۔ جتھے اک آواز آوے توں توں دی، اوتھے اپنا پھیرا لواں پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچی گل جس نوں کہندے شبد اٹل، برہمنڈ کھنڈ نہ جائے بل، لکھ چورا سی جیو جنت سادھ سنت سچی گل پچھے سچے رب نوں لبھن تھاؤں تھانیا۔ سچی گل کہے جے میں نہ آوندی جگ، لوک مات لیندی انگڑایا۔ ساری سرشی داروپ ہو جاندا گت، ہنس مانک موتی چوگ نہ کوئے چگایا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا مندر اندر لگی رہندی اگت، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ من واسنا جیو جنت جانڈے نچ، ست ست نہ کوئے درڑایا۔ ایہہ تھوڑی جی وستو پر بھونے رکھی اپنے ہتھ، دوسرے ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ جس ویلے جن بھگت تیرا پرگٹے وت، اوہناں نوں اپنی سدھی گل دے پرگٹایا۔ جن بھگتو تھادی کایا مندر اندر کھول کے ہٹ، اپنا نام دیاں ٹکایا۔ ویکھو اوہنوں نہ دیو دس، جیہڑا میرا نام سن کے میتھوں لکھ بھوایا۔ ایہہ بھگتاں دا حق، حاکم ہو کے جھولی دتی بھرایا۔ جے سچی گل پچھ کے سچ لبھن دی آس، ایہہ وی ترشنا ترکھا دے بُجھایا۔ جے بدھی نال کرو قیاس، قسمت دیوے اٹایا۔ جے گلاں والا سوال جواب، تے دل چھل کر کے اپنا کھیل کرایا۔ سچ گل کہے میں اوسے دا پرتاپ، جس نے میتوں لوک مات دتی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ گل ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی گر پریشور آپ سمجھایا۔

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت اپریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلوئے جموں ★

پار اتار نہار سوامی، سرب جیاں پرتپالا اے۔ بھگت سہیلا انترجامی، دو جہان سدا رکھوالا اے۔ بخشنہارا سچ نشانی، نام بھنڈارا دین دیالا اے۔ امرت دیوے ٹھنڈا پانی، ست رس بھر پیالہ اے۔ لیکھا چکاوے چارے کھانی، گرکھ بنائے اپنا لالا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا دو

جہاناں اے۔ دو جہان تکدا رہندا، دیکھے تھاؤں تھانیا۔ سچھنڈ دوارے ساچے بہندا، سکھ آسن سو بھاپانیا۔ دُھر سندیشہ اِکو کہندا، جن بھگتاں دے سنانیا۔ کوڑی کرپا کجگ وہن و ہندا، رُڑھ نہ جانا شوہ دریا نیا۔ سچ سرنائی جو جن پیندا، پُرکھ اکال لئے ترانیا۔ دُھر دا بھانا جو جن سہندا، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ جھگڑا چک جائے توں میں دا، متا موہ گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سچ لکھانیا۔ متا موہ دے سے کوڑ، کوڑ گڑیاری دے گوانیا۔ مستک لا کے ساچی دھوڑ، دُھر دا میل ملا نیا۔ پریم پیار دا بخش کے نور، بڈھ بیک دے جنانیا۔ پریتی اندر حاضر حضور، ہر جن ہو کے نظری آ نیا۔ پورب جنم دے کٹ قصور، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ بھگت سہیلے کر منظور، چرن سرن دیوے سرنانیا۔ مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، سرب کلا بھر پور،

☆ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ارجندر سنگھ دے گھر پنڈ سیر جموں ☆

رُڑی کہے میں سوہنی رُت، چھیاں رُتاں وچوں نظری آ نیا۔ کھیل ویکھیا ابناشی اچت، پاربرہم اپنی دیا کمانیا۔ مہروان ہو کے بدلیا رُخ، دکھرا راہ نکانیا۔ بھگت سہیلے بنا کے سُت، دُلا رے اپنی گود اٹھانیا۔ ننھے بچے جنہاں دی نہ داہڑی نہ مچھ، اپنے رنگ رنگانیا۔ دیونہارا سب کچھ، دُھر دی دات نام رہیا ورتانیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لگ، دیوے درس دُھر درگاہیا۔ صاحب سنگر بوٹا کدے نہ جاوے سک، پت ڈالی آپ مہکانیا۔ دیونہار وڈیائی اُس، جس نوں اپنی بوجھ بُجھانیا۔ سچ پریتی اندر ہووے خوش، خوش قسمت گرگھ رہیا کرانیا۔ صاحب سوامی گیاٹھ، گہر گبھیر اپنا رنگ چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار پئی سرنانیا۔ رُڑی کہے میری سچ بہار، اپنا رنگ وکھانیا۔ کرپا کر پروردگار، دین دیال ویکھ وکھانیا۔ غریب نمائیاں مددگار، مداخلت کرے لوکانیا۔ ہر جن ساچے لئے اُبھار، جیون جگت اک سمجھانیا۔ کوڑی کرپا ناتا توڑ سرب سنسار، ساچا میلا سچ سُبھانیا۔ قُدرت دا قادر تے کرنی دایار، رحمت وچ سہمت موڑھ احمق پار لنگھانیا۔ دیداں دی دید درساں دا دیدار، عرشاں دا مالک فرشاں اُتے ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیونہار وڈیانیا۔ رُت کہے میں اپنی رُت رہی تندی، جگ چوڑی اگھ گھلانیا۔ ویکھاں کھیل حقیقت حق دی، جو ملکیت نال دے وڈیانیا۔ پریتی

دیکھاں بھگت بھگوان اٹھ دی، جو اک دُوبے داراہ نکائیا۔ جوڑی دیکھاں سچ دی، جو وچھڑ کدے نہ جائیا۔ مُجبت دیکھاں لگدی، جس دی لگ ماتر دیوے نہ کوئے گواہیا۔ شان دیکھاں شاہ رگ دی، جو شہنشاہ رہی ملائیا۔ اُس ویلے لوڑ مٹ جائے کعبیاں والے حج دی، روزہ نماز نہ کوئے وڈیائیا۔ میں اوسے داراہ تکدی، نیتز نین اٹھائیا۔ جس دے حکمے اندر وسدی، بھجیاں واہو داہیا۔ ملنی دیکھنی اوس سمرتھ دی، جو گرکھاں نال کرے کڑمائیا۔ قیمت پیندی دیکھنی ککھ دی، جو ککھوں ککھ بنائیا۔ میں ایسے کر کے ٹپدی نچدی، بھجیاں واہو داہیا۔ اگلی آس رکھدی، واہا وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچئی سرنائیا۔ رت کہے میری رُتڑی سوہنی گئی بھل، مہک اپنی رہی دکھائیا۔ سب توں وکھری میٹوں چنگی لگی بھگتاں دی گل، جس نوں کُونت دے وڈیائیا۔ جو آد جگاد کدے نہ گیا بھل، بھلیاں مارگ لگائیا۔ جس دا پریم پیالہ کدے نہ گیا ڈُھ، امرت رس رہیا چکھائیا۔ اوسے دی پریتی اوسے دی نیتی اوسے دی ریتی اوسے اتوں جائیے کھل، واری گھولی گھول گھمائیا۔ جو بھگت سہیلا اک اکیلا گر چیلپا پاون آیا مل، قیمت اپنی آپے دے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہروان مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ بی پی پارو دیوی دے گھر پنڈ سپڑ جموں ★

دیا کہے پر بھ دیا کماؤندا جا، جگ جیون داتے تیری وڈ وڈیائیا۔ بھگت سہیلے سچن اٹھاؤندا جا، ککھ چوڑا سی جیو جنت کھوج کھوجائیا۔ جنم کرم دے وچھڑے میل ملاؤندا جا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم جوڑ جڑاؤندا جا، درد وچھوڑا دُور کرائیا۔ جگت غریبی دلدر مُکاؤندا جا، نام بھنڈارا جھولی اک بھرائیا۔ مورکھ گدھ انجان سمجھاؤندا جا، شبد جیکارا سچ سنائیا۔ بھلے بھلکے راہے پاؤندا جا، رہبر بن کے نور خدائیا۔ محل اٹل اُچ پوڑے چڑھاؤندا جا، پھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔ کرنی دے کرتے قدرت دے مالک غریباں دے ثالث سر اپنا ہتھ رکھاؤندا جا، رپھیا کر تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دیا کہے میرے داتار، دیاوان تیری سرنائیا۔ پُرکھ ابناشی سُن پکار، سچئی رہی سنائیا۔ جگ چوکڑی دیکھے چار، لوک مات دھیان

لگائی۔ دکھیاں دکھ سنسار، دردیاں درد نہ کوئے ونڈائی۔ سانجھا دیوے نہ کوئے پیار، مُجبت حق نہ کوئے دکھائی۔ دلاں دا ملیا نہ کسے دلدار، پردہ نہ کوئے چُکائی۔ جس دا لارا دے کے گرو اوتار، پیر پیغمبر اپنا سندیش سنائی۔ سو صاحب سوامی انترجامی آپ ہو مہروان، مالک خالق اپنی اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا پچھلا دینا لکھائی۔ دیا کے دین، دین اپنی گود اٹھائی۔ برہوں ویراگی دے مسکین، مان ابھمان نہ کوئے رکھائی۔ صدق بھروسہ ویکھیا یقین، اکو اوٹ نکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ دیا کہے دین دیاں میرے سوامی، سماں تیرا گیا آیا۔ انتشکر دے انترجامی، انتر آتم ویکھ وکھائی۔ آد شکت دے مالک سری بھگوانی، بھاگ اپنا دے ورتائی۔ جوتی دے جوت جوت نور نورانی، نور اپنا دے چکائی۔ چار جگ تیری صفتاں دی سُن دے رہے کہانی، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ ہن ملنا کر دے آسانی، اصل رُپ وٹائی۔ ست پُرکھ ستوادی ست دھرم دی چڑھدی جائے جوانی، جو بن رتی مستی اپنی دے دکھائی۔ جن بھگتاں کھیل دکھادے اہناں دی اٹھیں، اکھ اپنے نال ملایا۔ میں کتھا کہانی سناواں سٹی، جوٹھ جوٹھ وچ نہ رانیا۔ بے سودا ملیا نہ تیری ہٹی، جاوے کدھر لوکائی۔ میں بھگتاں نال حصیدار بن کے رکھن آئی پٹی، ایسے کر کے پر بھو تیتوں رہی سنائی۔ میں کوئی کاہناں والی نہیں سخی، جو بنسری اُتے لئی اُپجائی۔ میں کوئی تھلاں وچ رُلن والی نہیں سسی، جس نوں جگت پریتی دے جنائی۔ میں کوئی بھولے ناتھ دی نہیں پتی، جو پرتاں اُتے بہہ کے تیرا دھیان لگایا۔ میں کوئی جنگلاں وچ نہیں پھرنا نسی، اپنے چیتھڑ لیرو لیر کرایا۔ میں تیرا کھیل ساکھیاں ویکھنا اپنی اٹھیں، لوچن نین جگت کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دیاں مان وڈیایا۔ دیا کہے پر بھو دین کے دینا، میتوں دیویں سمجھائی۔ میں بچھ کے آئی رکھیاں نیاں، جو گیاں بیتیاں پھول بھلایا۔ میں تیریاں گلاں آگے بڑیاں سُنیاں، جو جگ چو کڑی ڈھولے رہے گایا۔ آگے بڑیاں تیریاں نیاں، ہن چلیں وچ رضایا۔ ہن میری منگ جن بھگتاں دیاں اکھاں رہن نہ اٹھیاں، نین اپنے دینے لگایا۔ بھاویں وسیرا ہووے چھپر چھنیاں، غریب نمانے لیں اٹھائی۔ توں داتا وڈ دھنیا، دھناڈھ شہنشاہ اکھوائیا۔ جنہاں گرگھاں تیریاں ویکھیاں نہیں اچے گلیاں، اوہناں نوں راہے دینا پایا۔ ہن تیتوں کہن نہیں دینا ولپا چھلیا، اچھل چھل نہ کوئے جنایا۔ جن بھگتاں دیاں آساں تیرے دوارے کھلیاں، راہ تگن بے پرواہیا۔ ایہہ پریم پیار دیاں

مُر جھانہ جاون کلیاں، امرت میگھ دینا برسائیآ۔ پر بھو توں نہیں جاندا وچھوڑے وچ کی ایہناں اُپر بنیاں، جھل نہ سکن جدائیآ۔ گر گو بند کہے کہ میرا تیر انیالا
 انیا، تکھی کھی دھار دکھائیآ۔ پر بھو توں پاتشاہاں دا پاتشاہ کیہڑا کوئی بنیا، سوڈا کنجوساں وانگ نہ کوئی درتائیآ۔ توں بھگتاں دا متر پریم داتنیا، ناتا اپنے نال رکھائیآ۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خالی رہن نہ دیویں کسے دیاں کلیاں، اگلا اگلا کر کے چاروں گنٹ دے ترائیآ۔

☆ ۱۷ چیت شہنشاہی سمت اما یا دیوی دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں ☆

ستاراں چیت کہا میں دیاں سندیش، انت دا ویلا سچ سمجھائیآ۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ ویکھو نہ زرش، مالک خالق پر تپالک دو جہان نظری آئیآ۔ آد جگاد
 جگ چوکڑی سچھنڈ نو اسی نہ زرش، نہ زگن نہ زویر نہ اکار نہ نکار نظری آئیآ۔ نت نوت نہ زگن نہ سرگن جس دا بھیکھ، لکھ چوڑا سی جیو جنت دیونہار سچی وڈیائیآ۔ جلوہ
 ظاہر ظہور اندر باہر گپت ظاہر جس دا تیج، اگم اتھاہ بے پرواہ کرے رُشائیآ۔ بھگت سہیلا اک اکیلا دُھر دا پیتا ٹھانڈا پیتا جانہارا آتم سچ تیج، ست سوامی
 انترجامی شاہ پاتشاہ اپنی کھیل کھلائیآ۔ نام سندیشہ دُھر فرمانا دیونہارا دیس پردیس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال محکم اک جنائیآ۔ غریب نمائیاں کوجھیاں
 کملیاں کرن آیا سچا ہیئت، دُھر درگاہی ویس وٹائیآ۔ ساچے نیز لوچن نین نظری آوے نیت، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی اپنا ویس وٹائیآ۔ جو آد
 جگاد جگ چوکڑی رہے ہمیش، جنم مرن مڑھی گور سکے نہ کوئے دبائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ستاراں چیت کہے
 میری سُنو بات، باطن دیاں جنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جس نوں کردے گئے یاد، کلمیاں ناماں کلاماں وچ ڈھولے گائیآ۔ جس دے محکم اندر سناؤندے گئے اگئی
 آواز، نعرہ حق جنائیآ۔ جس دا بھید ابھید کھولدے گئے راز، پردہ اوہلا سرب اٹھائیآ۔ جس دے پریم اندر کلمے پڑھ پڑھ سجدیاں وچ جھک جھک سناؤندے
 گئے نماز، اُنکلاں کتاں وچ پائیآ۔ جس نوں گر اوتار کہندے گئے غریب نواز، دین اپنی دیا کمائیآ۔ جس نوں بھگت کہندے گئے بھگن ساتھ، دُھر دا ساتھی
 نظری آئیآ۔ سو صاحب سہیلا اک اکیلا انترجامی ہر گھٹ ویکھن آیا کلجگ اندھیری رات، چار گنٹ دہ دشا اپنا کھیل کھلائیآ۔ بھو ابھیدا جانہارا سنت سادھ،

گرگھ گرسکھ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس نے نو نو چار کیتے آباد، انڈج جیرج اُتبیج سیتج ونڈ ونڈانیا۔ جو لکھ چوراسی دیونہارا دات، داتا دانی بے پرواہیا۔ سو ویکھن آیا کھیل تماش، زرگن اپنا ویس وٹانیا۔ گوپی کاہن منڈل منڈپ پیندی ویکھے راس، زرگن سرگن کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستاراں چیت کہے میں دستاں کہانی، پورب لہنا دیاں جنانیا۔ ایہہ کھیل سری بھگوانی، بھگون اپنا ویس وٹانیا۔ کھیلے کھیل دو جہانی، ظاہر ظہور کھیل وکھانیا۔ جس دا دسے نہ کوئی ثانی، آسانی بھگتاں رہیا وکھانیا۔ مہر نظر نال دیونہار پد زربانی، زربھو بھے سرب مٹانیا۔ شبد اگتا تیر نرال مارنہارا کانی، بن کلسیوں کعبہ دے وکھانیا۔ سرشٹ سبائی دسنہارا فانی، فنا فلا وکھائے سرب لوکانیا۔ جس دا بھید اہیو جگت و دیا سمجھ نہ سکے کوئی ودوانی، گیان گیانی دھیانی ہتھ کسے نہ آتیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دایلا جن بھگتاں گرہ کھاون آیا مہمانی، مہمان بیدوبی خیر یا محمد محبوب اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنایا۔ ستاراں چیت کہے میرا ایہو پروشٹ، پچھلا لیکھا دیاں جنانیا۔ جس ویلے رام ملیا گرو وششٹ، وشا اُس نے اکو دتا سمجھانیا۔ رام، رام ویکھ کھول کے درشٹ، جو رام دا مالک رام بے پرواہیا۔ جس دا آد جگادی اکو اشٹ، دیو آتما سرب منانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ ستاراں چیت کہے جس ویلے وششٹ میلا ہویا رام، گر چیل وٹی ودھانیا۔ اُس دتا اک پیغام، سندیشہ سچ سنانیا۔ سُن اگئی اک فرمان، تیتوں دیاں جنانیا۔ تُوں دسر تھ دا بیٹا پتر سنگھڑ سیان، کشتری کل رگھنس ملی وڈیانیا۔ میرا سُنیہڑا اک مہان، تیتوں دیاں درڑانیا۔ جس ویلے بناس کٹن جائیں وچ بیابان، اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان نظر اک اٹھانیا۔ رام کہا کی کہا وششٹ گردیو، سچ سُنیہڑا دے جنانیا۔ وششٹ کہا کچھ تیری لینی سیو، تیرا رام رہیا فرمانیا۔ جو وسیا نہچل دھام نہکیو، اٹل محل سو بھاپانیا۔ جو ہر گھٹ رہیا ویکھ، لکھ چوراسی رہیا سامانیا۔ جو دو جہاناں تخت نواسی سچھنڈ و سے زرنیش، زرگن اپنا تھم ورتانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سمجھانیا۔ وششٹ کہا دستاں ہور انوکھی بات، باطن دیاں جنانیا۔ جیہڑی جنک پتتری دینا تیرا ساتھ، سوہنی سیو کمانیا۔ اُس دا لیکھا آگے ہور رہیا جاپ، جس دی لکھت پڑھت نظر کوائے نہ آتیا۔ کلج انت سری بھگونت ابناشی کرتا جس ویلے آوے آپ، لوک مات پھیرا پانیا۔ کوڑ گڑیارا جگت اندھیارا پاپاں بھری ہووے کلج رات، ساچا چند

نہ کوئے چکائیا۔ سیتا رام بھلے سب نوں گاتھ، سیتا سرتی رام نہ کوئے ملائیا۔ ایہہ کھیل پر بھو ابناش، ابناشی کرتا رہیا درڑائیا۔ توں رگھوپت رکھنا یاد، یادداشت تیتوں دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ وششٹ کہا جس ویلے تریتا دواپریتا، کلجگ انت لئے انگڑائیا۔ پُرکھ اکال اپنا کھیل کیتا، نرگن نرور ویس وٹائیا۔ بھگتاں سنگ سنگ بنایا پیٹھا، امرت رس جام پیائیا۔ میل ملا کے ترے گن اتیتا، ترے بھون بخشے سچ سرنائیا۔ اوس ویلے اوس دوارے تیری حاضر ہونی سیتا، خواہش اپنی نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ وششٹ کہا کچھ ہور خبر، تیتوں دیاں جنائیا۔ پُرکھ ابناشی پرگٹ ہونا شیر بر، دو جہاناں بھبک لگائیا۔ پیر پیغمبراں دروہی خدائے نبی رسول کرنی وچوں قبر، مقبرے سجدہ کر کر خوشی منائیا۔ جس نے بھگتاں دی پوری کرنی سدھر، سدھے رستے دینا پائیا۔ تخت نواسی ہو کے کرنا سچا عدل، عدالت اکو اک جنائیا۔ کوڑی کریا کر کے قتل، سنجگ ساچا راہ دکھائیا۔ چار ورنناں اکو پتن، بھگت دوارا دئے جنائیا۔ جتھے آوے پنج رکھن، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بھو گھلا کے چارے کوٹ اتر پورب پچھم دکھن، دھر فرمانا حکم سنائیا۔ گرکھاں دے ہر دے آوے وسن، نج آتم پر ماتم ہو کے ڈیرہ لائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا آوے کڈھن، دُرمت میل دھوئیا۔ جوت پرکاش ہو کے آوے جگن، کوڑ اندھیرا دئے چکائیا۔ پریم پریتی اندر کر کے مگن، بچھلا لیکھا دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا مالک ہوئے سہائیا۔ رام کہا گر وششٹ، ایہہ ست ست ست نظری آئیا۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، ایہہ اوسے دی وڈیائیا۔ میں بیٹا رام دسرتھ، پنج تت کا یا سو بھا پائیا۔ میتوں اوسے نے دتا حق، لوک مات میرا حکم دتا چلائی۔ میتوں نہیں کوئی شک، سنسانہ کوئے دکھائیا۔ اوہو رام ہر گھٹ رہیا وس، نیارا اوہو نظری آئیا۔ اوسے دا کھیل تماش، میں ویکھ ویکھ خوشی جنائیا۔ جس ویلے سیتا میرے نال کٹیا بناس، بچن بلاس دیاں سمجھائیا۔ سمیں انساں ایہو آگئی ستاراں چیت دی رات، رُڑی اپنا آپ بدلایا۔ ڈیرہ لا کے اُپر گھاس، سوہنا آسن لیا سجایا۔ کچھن ویر چھوٹا پاس، ساڈھے تن ہتھ دُور سو بھا پائیا۔ سیتا لے کے جل گلاس، چرن بندنا سپس نوئیا۔ رام پھڑ کے سچا ہاتھ، چرن کول لیا لکائیا۔ اٹھ ویکھ کھیل پُرکھ ابناش، جو کرتا رہیا دکھائیا۔ اوہ جوڑ کے دوویں ہاتھ، بنیتی رہی سنائیا۔ توں پریتم کملاپات، پت پریشور تیرا روپ نظری آئیا۔ میں تیتوں کراں یاد، دوس رین رہی دھيائیا۔ کچھن کہا میتوں لگی پیاس، جل میتوں دے پھڑائیا۔

جھٹ رام نے دتا آکھ، سُن کچھن میرے بھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیآ۔ کچھن کہے دس میرے بھراتا، نیترنن نیر وہائیآ۔ میں تیرا داسی داسا، سیوک نظری آئیآ۔ سینتا کہے سانوں دے دے چرن بھرواسا، دُجی اوٹ نہ کوئے تکائیآ۔ رام کہا میں رام اوس دی شاخا، جو ساکھیات میرے ساہمنے نظری آئیآ۔ اگوں ہس کے بولیا پُرکھ ابناشا، اکل کل دھاری دتا جنائیآ۔ تنے رل کے اک دُجے نوں مارو پریم دی آوازا، سوہنا تال بنائیآ۔ رام کہا پر بھ جو بولیس توں ساچا، سچ تیری وڈیائیآ۔ سینتا ٹیک کے ماتھا، دھوڑی خاک رمانیآ۔ کچھن کہا پہلوں توں میرے کول آجا، اپنی شناخت دے سمجھائیآ۔ جے بھگتاں دیونہارا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیآ۔ پھیر گایے تیری دسی گاتھا، رام دے رام دے درڑائیآ۔ سری بھگوان آگے ہو کے نور کیا پرکاشا، جس وچوں اپنا آپ دتا سمجھائیآ۔ اوس کہا ساڈی پوری ہو گئی آسا، ترشنا اور رہی نہ رانیآ۔ میری بُجھ گئی پیاسا، امرت رس سچّا لکھ لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیآ۔ ستاراں چیت دی بھڑی رین کہے جس ویلے رام سینتا لایا آسن، گھاس پھوس تینکے اپنا حال سنائیآ۔ کون ویلا ساڈا بنے ساتھن، دُھر داسنگ جنائیآ۔ اسیں اپنا لیکھا آئے واچن، پردہ دینا کھلایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ گھاس تینکے کرن پکار، جنگل جوہ دین دھائیآ۔ جے توں آئیوں ساڈے گھر بار، رام رمیا آسن لائیآ۔ جویں تیرا سینتا کرے سنکار، کچھن دیوے مان وڈیائیآ۔ تیرا دس کی ووار، سانوں جا سمجھائیآ۔ تیرا انہاں نال کی پیار، کی انتر میل ملائیآ۔ رام نے بول کے کہا سچ جیکار، حق حق سنائیآ۔ جے میرے اُتے کرو اعتبار، تہانوں دیاں درڑائیآ۔ میرا غریب نمائیاں نال سچّا پیار، بھگتاں دا متر اک اکھوائیآ۔ تہاڈا دساں سچ وبار، اگلا لیکھ جنائیآ۔ تہاں دا واسا ہونا وچ اُجاڑ، تریتا دوپر کلجک اپنا ویس وٹائیآ۔ جس ویلے کرپا کرے آپ نرنکار، مہروان اپنی کھیل کھلایآ۔ اوس ویلے تہانوں ملن آؤنا تہاڈا گو بند یار، ماچھوواڑے تہاڈی سچ سہائیآ۔ ایہہ پنچوٹی دی اُجاڑ، اوہ پنجاب دا شنکار، نواب اپنا کھیل وکھائیآ۔ اُس توں بعد دا ہور وبار دساں میت مُرار، پردہ اوہلا دیاں چکائیآ۔ جس ویلے کلجک ہووے اندھ اندھیار، چاروں کُنٹ پاوے کوئی نہ سار، سبجن میت نظر کوئے نہ آئیآ۔ سادھاں سنتاں منزل چڑھنی ہووے دُشوار، اکھسٹھ تیرتھ روون زارو زار، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوارے کرن پکار، ہاہاکار کرے لوکائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھیرج جت ست سنتو کھ جاون ہار، جوٹھ جوٹھ وچے ودھائیآ۔ کھتری براہمن شو در

ویش ساچا کرے نہ کوئے پیار، دُھر دا میل نہ کوئے ملانیا۔ اوس ویلے کرپا کرے آپ نرنکار، نرویر سچا شہنشاہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پچھلا قرضہ دئے اُتار، بیس اکیسا ہر جگدیشا اپنا حکم ورتانیا۔ ساچے جگ دا سچ وہار، ست ستوادی ہو کے دئے سمجھانیا۔ ایس رین دی رکھے یاد، بھنڑی بھل کدے نہ جانیا۔ جن بھگتاں کھیڑا کرے آباد، اُجڑے لئے وسانیا۔ نام اگئی لا کے جاگ، مہر نظر اٹھانیا۔ گرکھاں دھو کے دُرمت داغ، نرمل روپ دئے جنانیا۔ ہنس روپ بنائے کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُگانیا۔ پریم پریتی دے کے ویراگ، گھر وچوں ویری مار باہر کڈھانیا۔ گھر سوامی ملے کنت سہاگ، آتم پر ماتم جوڑ جڑانیا۔ شبد اگئی وجا کے ناد، انحد دُھن اپنی دئے سنانیا۔ جس نوں وجائے نہ کوئی رباب، سُرنگا سارنگ سکے نہ کوئے جنانیا۔ جگت تنبورا دئے نہ کوئے آواز، سگل و سورے دئے مٹانیا۔ گرکھاں دی پوری کر کے خواہش، جنم جنم دا لیکھ چُگانیا۔ اوسے ویلے ایہہ کھیل بچن ہو یا وچ بناس، جس نوں سُنن والا نظر کوئے نہ آنیا۔ پُرکھ ابناشی پھیر دتا آکھ، رام کچھمن سیتا تے اکو ڈھولا گانیا۔ سارے کہو توں میرا میں تیرا دوجا نظر نہ آوے باپ، پتا پُرکھ اکال اکو بے پرواہیا۔ سچ پریتی دا سوہنگ جاپ، اکو رنگ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ ستاراں چیت دی رین کہے بھنی، میں لیکھا دیاں جنانیا۔ میں جگ چو کڑی ویلا وقت رہی گئی، اپنے پوٹے دتے گھسانیا۔ اوڈھن لٹھا رہیا سر توں چُٹی، پڑدا سچ نہ کوئے اٹھانیا۔ بھيو کھلایا نہ کسے ودوان گن گئی، گھر گمبھیر نہ کوئے جنانیا۔ جھگڑا ویکھیا رکھی مُنی، مُنیشتر دین دُبانیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں شبد اگئی وجائے نہ کوئی دُھنی، دُھر دا بھيو نہ کوئے کھلایا۔ اک بچن پہلوں سُنیا سمت اُنی، جس دا پردہ سکيا نہ کوئے اٹھانیا۔ جس دے حکمے اندر ویہہ سو ویہہ بکرمی سب دی چوٹی گئی مُنی، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ بھنڑی رین کہے جس ویلے سوہنگ گایا، رام سیتا کچھمن تے نظری آنیا۔ پُرکھ ابناشی پریم پریتی مارگ لایا، دتی مان وڈیانیا۔ سیتا نیوں کے سیس جھکایا، بیتی اک سنانیا۔ ایہہ کی پر بھو کھیل رچایا، پردہ دے اٹھانیا۔ رام کہا ایہہ بھيو بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمانیا۔ کھجک ویلا رہیا دکھایا، دُور دُراڈا نیڑے آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ سیتا سُن سچ سوانی، تیتوں دیاں جنانیا۔ کچھمن پی لے گلاس پانی، امرت روپ دکھانیا۔ اگئی شبد دُھر دی بانی، بن رسنا جہوا گانیا۔ سیتا رام جگت کہانی، چاروں کُنٹ

ودھائیا۔ میں کجگ اتم دستاں سچ نشانی، کجگ چو ساچا ایشٹ دیونہ کوئے منائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال سری بھگونت دین دیاں پروردگار ساچھے یار لاشریک
 اپنی کرنی اک مہروانی، محبوبُ مجت اندر مو ہو کے مالک رستہ دینا جنائیا۔ جن بھگتاں دیون آوتاپد زربانی، سچکھنڈ دی سچ نشانی، لیکھا چکا کے دو جہانی، دوہرا
 اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ کچھمن کہے، کی سری بھگوان لوک مات آویگا۔ رام کہا ہاں، مہروان ہو کے
 اپنا پھیرا پاویگا۔ سیتا کہا کی دیوے دان، جھولی وست کی کواویگا۔ ابناشی کرتے کہا جو تہانوں دسیا گان، ایہو بھگتاں نوں پڑھاویگا۔ جیسہڑا لگیا ز میں توں تھلے
 اُتے اسمان، سوہنا آسن سچ وکھاویگا۔ جس دا جگ چوکڑی سارے گاؤن گان، سو گہر گمبھیر بے نظیر اپنی کھیل کھلاویگا۔ ساچے بھگتاں دا بن کے بھگوان، اتم
 انتر دے کے برہم گیان، ساچی ودیا اک سمجھاویگا۔ شد اگم سنا کے کان، بھیو ابھیدا کھولے آن، دُھر سندیشہ نر زیشا اکو اک سناویگا۔ غریب نماںے ویکھے دو
 جہان، کوجھیاں کملیاں دیوے مان، بھکھیاں ننگیاں اپنے انگ لگاویگا۔ چارے بانی ہوئے حیران، چارے کھانی میٹے شیطان، چارے کُٹ دے گیان، چارے
 جگ سپس جھکان، چارے وید منن بھگوان، چوتھے پد اپنے گھر سد محل اٹل اک سہاویگا۔ بھگتاں مارے اک آواز، اندروں کھول دیوے راز، بھل جان
 روزہ اتے نماز، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھیاں نظر کوئے نہ آئیگا۔ جدھر ویکھن اودھر نظری آئے آپ، بھگتاں نوں دسدا جائے میں تہاڈا باپ، پوت
 سپوتے اپنی گود چکائیگا۔ سیتا کہے کی پر بھو لوک مات ایہو جی پھیر آوے رات، رام نے کہا جس ویلے ابناشی کرتا دین آوے سوغات، بھنڑی رین اپنا رنگ
 وٹائیگا۔ ایہو پروشٹا ایہو دوس ایہو رات، اک ست دا کھیل تماش، گرکھاں دی ہووے ساتھ جماعت، لیکھا لکھائے نال قلم دوات، سوغات دُھر دی جھولی
 پائیگا۔ سیتا کہے میں ویکھنا کھیل تماش، رام کہے میں وی ہوواں تیرے ساتھ، نرگن ہو کے خوشی منائیگا۔ ستاراں چیت کہے میری پوری ہووے آس، سری
 بھگوان بھگتاں دا ہو کے داس، گرہ گرہ اندر کر کے نواس، نج آسن بیٹھ ڈیرہ لائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیگا۔ بھنڑی
 رین کہے سُن بھگت مہر، تیری میری وجے ودھائیا۔ جس نے تہاڈا رکھیا فکر، فقرے تہاڈے ڈھولے گائیا۔ میں اوسے دا کردی ذکر، دوس رین رہی سٹائیا۔
 جو اپنی دھاروں آپے نکل، جوتی نور نور رُشائیا۔ بن بھگتاں ساچی نظر نہ آئے کسے شکل، بے عقل ہووے لوکائیا۔ گرکھو تہاڈی کوڑی کریا کر دیوے قتل،

دُرمت میل دیوے دھوایا۔ تہاڈی منزل دا پورا کر جائے سفر، پاندھی رہن کوئے نہ پایا۔ دُو جی وار پھیر دیوے نہ کوئی کفن، مڑھی گور نہ کوئے دبا یا۔ تہاڈے نال پر بھوئل کے آیا وسن، آتم پر ماتم جوڑ جڑا یا۔ ست ستوادی راہ آیا دسن، درگاہ ساچی گنڈا لاہیا۔ پریم پیار نال آیا آکھن، شبد سندیشہ رہیا سنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنا یا۔ بھنڑی رین کہے میں چکدا دیکھیا اوہلا، پڑدا رہیا اٹھایا۔ بھگتاں دا ہو کے گولا، درویش پھیرا پایا۔ شبد اگئی ڈھولا، سوہنگ راگ سنا یا۔ دو جہاناں بن کے وچولا، وچھڑے رہیا ملا یا۔ درگاہ دا بن کے تولا، نام کنڈے رہیا چڑھایا۔ ستاراں چیت کہے گرگھو تہاڈے اندر کوئی رہن نہ دیوے رولا، کوڑا جھگڑا دے مٹا یا۔ تہاڈا اُلٹا کرے نابھ کولا، امرت اپنا دے اُکا یا۔ نور خدائی دس کے اول، جلوہ ظہور دے جنا یا۔ بے شک گرگھ کو جھا ہووے کلا، کول نین اپنے نال ملا یا۔ تہاڈے پورب جنم دے دیکھے نہ عملہ، مہر نظر اپنی اک اٹھایا۔ تہانوں وجاؤنا پئے نہ کوئی طلبہ، ڈھولک چھینا نہ کوئے کھڑکایا۔ تہاڈا لیکھا مکایا پچھلا، اگے ہو یا آپ سہا یا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت مانس جنم جت لے، ہار چرناں ہیٹھ دبا یا۔ پریتی دے پریتم نوں پریم نال کچھ لے، آتم پر ماتم گنڈھ گنڈھایا۔ گر شبد وچ لے، ناتا چھوڑ جگت لوکا یا۔ بھنڑی رین کہے گھر سبج سونہانت بہے، پیت پیتمبر سیس سہا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنا یا۔ رین کہے میں دیکھیا رہر، رحمتاں دا مالک نظری آ یا۔ مورکھ مگدھ انجان تارے احق، دُبدھا میل دھوایا۔ جیہڑا اُس دے نال ہو گیا سہمت، اُس دے سہم رہیا مٹا یا۔ نام پدارتھ دے کے نیامت، خالی جھولی دے بھرا یا۔ انت سہائی ہووے ویلے قیامت، جہاں توں لئے جھڈا یا۔ سچ دربار وچ جاندیاں کرے نہ کوئے ممانت، اگے ہو نہ کوئے اُکا یا۔ جن بھگتو جہناں دی سری بھگوان دیوے ضمانت، اوہناں نوں بنھن والا نظر کوئے نہ آ یا۔ بھگت بھگوان دوویں سدا سدا صحیح سلامت، اکو رنگ سما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستاراں چیت بھنڑی رین رین چرن دھوڑ کٹامستک لا یا۔

☆ ۱۸ چیت شہنشاہی سمت اوکیل سنگھ دے گرہ پنڈ ہنسا جموں ☆

جن بھگت کہے پر بھ ویکھ کایا کھیڑا، ساڈھے تن ہتھ اندر دھیان لگایا۔ پنچ وکار چھریا جھیڑا، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار ہلکایا۔ ساچے مندر ہويا اندھیرا، نرگن نور جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جگت ساگر بٹھے کوئی نہ لائے بیڑا، دُھر داسنگ نہ کوئے جنائیا۔ مایا متا سرشٹی ایشی کہے میرا میرا، ہوئے روگ نہ کوئے مٹائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ بھرے بھلا گرو گر چیل، سجن سہیلا جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ صدی ویہویں ویکھ کل کاتی ویلا، ست دھرم نظر کوئے نہ آئیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال ہويا وقت دُھیلا، پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ میت مُرار وچ جہان رہے کوئی نہ سجن سہیلا، سچ پریتی ست نہ کوئے بندھائیا۔ ساچے گرہ ساچے مندر پار برہم برہم ہوئے نہ میلا، سرتی شبد نہ کوئے جڑائیا۔ گھر دیپک جوت جگے نہ کوئی بن باقی تیل، نور ظہور نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ ویکھ کایا گڑھ، پنچ تت مائی کھوج کھوجائیا۔ من واسنا سرشٹی رہی لڑ، ترشنا جگت نہ کوئے مٹائیا۔ ہوئے اگنی اندر رہے سڑ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ رسنا جہوا بتی دند شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی سارے رہے پڑھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ سارے رہے سڑ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھیاس ہون سارے رہے کر، سچ سنگندھی آہوتی نام نہ کوئے لکائیا۔ جگت دلہیزاں سیس سارے رہے دھر، نمو نمو نمسکار پر بھو تیرے چرن نہ کوئے جنائیا۔ نو نو چار جگ چوکڑی ویکھیا در در، ساچے گھر تیری الکھ نہ کوئے جگائیا۔ جیوت کوئے نہ جائے مر، مر جیوت روپ وٹائیا۔ در ٹھانڈے بھگت سہیلے منگن ور، آتم جھولی آگے ڈاہیا۔ ابناشی کرتے کرپا کر، دین دیال تیری سرنائیا۔ نرگن روپ جوتی دھار شبد اگنی اندر وڑ، محل اٹل سو بھا پائیا۔ جوت پرکاش اکو کر، پر تھمی آکاش لیکھا دے مکائیا۔ سچ دوارے منزل اپنی چڑھ، ہر سجن پڑدا لاہیا۔ تیرا روپ انوپ درشن لئیے کر، سوچھ سروپی اکو سو بھا پائیا۔ سچھنڈ دوارے حق مقامے کھڑ، ساکیات نظری آئیا۔ پر بھو تیرا نہ کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ کرپاندھان کرپا اپنی کر، کرپن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگت کہے پر بھو جگت کوڑ گڑیار، کُٹمب سچا نظر کوئے نہ آئیا۔

ساچا ملیا نہ کسے یار، دُھر دا سنگی سنگ بنائیا۔ انتر آتم کرے نہ کوئی پیار، سُر ت شبد نہ کوئے کُڑمائیا۔ چار کُنٹ نظر آیا و بھچار، ست دھرم نہ کوئے رکھائیا۔
 مایا متا رہے جھکھ مار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ پھر پھر ویکھیا تیرا سنسار، چاروں کُنٹ اکھ کھلائیا۔ ساچا ملیا نہ جوگ ابھیاں، شاستر سمرت پڑھ پڑھ
 تھکی سرب لوکائیا۔ لیکھے لگانہ کوئے سواس، ساہ ساہ سنگ نبھائیا۔ پوری ہوئی نہ ترشنا آس، تیرا ملاپ نہ کوئے کرائیا۔ کراں بننتی دوئے جوڑ کے ہاتھ،
 ڈنڈاوت اک جنائیا۔ ٹھا کر سوامی سُن ارداس، عرض آرزو بے پرواہیا۔ چرن کول ہو کے داس، سچ سنہیہڑا رہیا جنائیا۔ بھگت پیارا ہو کے ویکھ لوک مات، کلجک
 رین اندھیری چھائیا۔ امبر اُپروں بر سے برسات، میگھلا اپنا رنگ رنگائیا۔ کروڑ چھیانوے کھیل تماش، ویکھن چھسبر لائیا۔ رام و شیشٹ والی رات، سیتا کچھن
 دئے گواہیا۔ شکر ویکھے اُتے کیلاش، برہما ویتا برہم نین اٹھائیا۔ وشنوؤں جانے کھیل تماش، کرنی کرتا آپ کرائیا۔ جگت جیو جہان دے اُداس، ست سنتو کہ
 روپ نہ کوئے دکھائیا۔ بھگت سہیلے سجن رکھ پاس، وچھوڑا جگت دے کٹائیا۔ سچ بننتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن
 بھگت کہے میرے ٹھا کر سوامی، کیوں ٹھو کر رہیا لگائیا۔ آد جگادی انتر جامی، انتشکرن ویکھ دکھائیا۔ جس کارن برکھے امرت پانی، امبر چھسبر لائیا۔ ایہہ دی
 کھیل خلق مہانی، ہر خالق تیری بے پرواہیا۔ کچھن دے اک گلاس دی ایہہ نشانی، سیتا بوند بوند نیر برسائیا۔ بھگتن میلا سیری بھگوانی، بھگوان رنگ چڑھائیا۔
 جگاں پچھوں ہوئی مہروانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گلاس کہے میں بھریا جل، تریتا پچھلی یاد کرائیا۔
 جس دا کھیل ویکھنا کل، کل مالک محم سنائیا۔ پریم پریتی اندر رل، اک ست خوشی دکھائیا۔ لوک مات آیا چل، بن کے پاندھی راہیا۔ چھڈ کے جگت تھل،
 پینڈا لیا مکائیا۔ ڈکھڑا سیس جھل، حوصلہ لیا ودھائیا۔ اوہناں نالوں وچھڑنا نہیں گھڑی پل، جو بھگت سہیلے بھگوان سنگ نبھائیا۔ اوہناں دے اندر باہر جانا رل،
 رل مل اپنی خوشی منائیا۔ کوڑی ترشنا میٹ کے سل، ترکھا ترشنا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جل کہے میں بوند
 سوانتی، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ ستاراں چیت دی سہنجی راتی، پچھلا لیکھا رہیا جنائیا۔ کچھن سیتا دی باقی، بنباسی رام دئے گواہیا۔ کر کے کھیل پُرکھ
 ابناشی، جام گرکھاں رہیا پائیا۔ اوہناں دی پوری کر کے آکھی، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ اندر باہر دا بن کے سچا ساتی، دوویں پیالے ہتھ اٹھائیا۔ اندروں من

رہے نہ عاقی، باہروں تن نہ کوئے دکھائیا۔ کرپا کر کے کملاپاتی، کملے کو جھے گلے لئے لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گلاس کہے میں تریتا دوا پر کلج گیا ودھدا، بہتا اپنا لیکھ بنائیا۔ انت آخری راہ گیا تکدا، نیتز لوچن نین اٹھ اٹھائیا۔ جس ویلے بھگتاں میل ہووے پرکھ سمرتھ دا، دھر دا جوڑ جڑائیا۔ نظارہ ویکھاں اُس دی پریم والی اٹھ دا، جو نیتز نیناں نال ملایا۔ کس بدھ اک گلاس دا امرت میگھ ہو کے وسدا، ورس ورس اپنی خوشی منایا۔ نالے راگ سناں راہ جاندیاں کولوں بھگون دے جس دا، جو صفت صلاحی ڈھولے گائیا۔ نال اوس نوں ویکھاں ہسدا، جو بنے پاندھی راہیا۔ اوسے اسو اتے سجدا، جو رام اسو مید جگ لئی دتا بھجائیا۔ ایہہ کھیل اوسے دے حق دا، جو حقیقت ویکھ دکھائیا۔ پچھلا لہنا ایہو کچھ دسدا، بالمیک دے کے گیا وڈیائیا۔ ڈھائی گھنٹے ایسے جوہ وچ ایہہ گھوڑا رہیا سی سدا، ادھر ادھر چکر لگائیا۔ جتھے گرکھ سوہنا وسدا، اوہناں دے گرہ پہلوں پوتر کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنا یا۔ گھوڑا کہے ایسے دا انگریز، اگلا نہیں پچھلا ساتھی نظری آئی۔ جس دے نال دوجا دیوی سنگھ ہندا سی درویش، دوویں واگاں پھڑ کے خوشی منایا۔ جس دے گھر دتا بھج، ایہہ سردی گرمی وچ سیو کمائیا۔ اک دن پر بھ نے دتا سندیش، اگلی حکم سمجھائیا۔ اُس داسب توں اتے سر لیکھ، لیکھا لکھت دے گواہیا۔ اک گھسیرا گھاہ رہیا سی وچ، جس نوں گرنام سنگھ کہہ کے سارے رہے گائیا۔ ساڈھے تن آنے لے کے بھیٹ، بھائی پرکاش تائیں پھڑائیا۔ اُس نے پھڑ کے لئے لپیٹ، کئی لئے بندھائیا۔ اُس دی ماتا نے لئے ویکھ، اوہ ہوئی جی سمجھائیا۔ ایہناں وچوں میٹوں دے دے ایک، لوڑ اپنی دتی درڑائیا۔ میں اوس رام دی کرنی بھیٹ، جو بھٹیاں اپنے گلے لگائیا۔ جے نہ دتا تے میں اپنا کھیس دینا وچ، قیمت ٹکیاں والی پائیا۔ اودھروں آ گیا ہور سندیش، اگلی راگ سنا یا۔ تہاڈا سب دا لہنا ہتھ نر نریش، نر نرکار دے جنایا۔ تریتے دی بجائے ایہہ کلج لینا ویکھ، ویہویں صدی دے گواہیا۔ ایسے اسو نوں اوتھے بھج، بھجن بندگی تہاڈی لیکھے پائیا۔ دھر دا مالک چل کے آوے تہاڈے دیس، دشا اپنی ویکھ دکھائیا۔ ایہو اتے ہووے اسو کھیس، سوہنی سیو کمائیا۔ امبر کرے ہیٹ، چھہبر اک لگائیا۔ جس چھمی نے ٹکی ٹیک، پیتا گلاس ہتھ لکائیا۔ اوہنوں رام تے رام دا مالک دوویں رہے ویکھ، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنا یا۔ اسو کہے سُنو گرکھ، میری آسا تہانوں دے جنایا۔ اچ دے آون وچ کسے نہیں مننا

دُکھ، ایہہ دُکھ نہیں سُنکھ دا کارن رہیا بنائیا۔ تہاڈے دھو کے سوہنے کُھ، دُرمت میل دھوائیا۔ جس تھان تے آ کے گیا ساں رُک، جے بارش نہ ہندی اتھے میرا کون قدم ٹکائیا۔ پھیر میرا لہنا کس طرح جاندا نک، چھت دے اندر واڑ کے میرا سُنکھ دکھائیا۔ جے تئیں میٹوں لوو پُچھ، میں تہانوں کُھ کُھ دیاں ودھائیا۔ تئیں رل کے آگے پیو پُت، میرا سنسا دتا چُکائیا۔ نہ کوئی پڑدا اوہلا رہیا لُک، لیکھا رہیا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک تکائیا۔ دھرتی کہے جس ویلے میرے اُتے رکھیا سُنب، اگلا حصّہ دتا چُھہائیا۔ میٹوں سٹی نوں دتا سُنب، اگھ دتی کھلایا۔ جس ویلے ہلائی دُم، دو جہان وٹی ودھائیا۔ اُتوں اُتر دیاں دھرتی کہے میں پر بھو دے چرن لئے چُم، اپنی تر کھا بُجھائیا۔ نالے کہا میٹوں سنتو کھ آیا ہُن، دھیرج دتی دھرائیا۔ کی اوہناں دے گاواں گن، جو نال چل کے آئے پاندھی راہیا۔ اوہناں دا لیکھے لگا جو ٹھنڈ نال سُنکھا خون، پریم اگن نال گرم دیوے کرائیا۔ ایہہ کوئی اکھراں والا نہیں مضمون، جگت والی نہ کوئے پڑھائیا۔ پر بھو دا سچ قانون، آد جُگاد جُگ جن بھگتاں تیج رکھائیا۔ اپنا بدلایا نہیں اصول، اصلیت دتی سمجھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پریم کرنا وصول، وصولی اپنی آپے رہیا کرائیا۔ دُکھ نوں سُنکھ کر کے کرنا قبول، کایا کپڑ دُرمت میل دھوائیا۔ بھائیں تہاڈے چرناں دی انج نہیں اُڈی دھول، دھول نالوں معقول تہاڈا رس دھرتی لے لے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال اُٹھائیا۔ سو کہے میں جس ویلے اندر وڑیا جُھت والے برانڈے، نیلی چھت رو رو نیناں نیر وہائیا۔ ساڈے نیر نین شرمندے، اگھیاں دین گواہیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگاؤندے، مالک دو جہان اکھوائیا۔ میں ویکھنا چاہندا اوہ گر کُھ اُس دے پیارے سانجھے، جو اکر رنگ رنگائیا۔ پریمی دا پریتی اندر ڈھولا گاندے، سوہنا راگ سنائیا۔ اپنیاں چرناں نوں دھواندے، صاف سُسھرے رہے بنائیا۔ اوس ویلے برہمنڈ کھنڈ ہتھیاں سارے گدھا پاندے، تالی رہے وجائیا۔ جیہڑے آگے تھکے ماندے، مندیاں بھاگاں والے چنگے دتے بنائیا۔ جیہڑے بیٹھے کُچھ پواندے کُچھ سراندے، ستمکھ بہہ کے جُہتے خوشی منائیا۔ کوڑی ٹھنڈ نہ مول مناندے، ہس ہس ڈھولے رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ایس دھرتی کہا میری خاکی نہ ویکھو مٹی، دھول نہ جگت جنائیا۔ ایہتھے بالمیک ساڈھے نو تہہ دی بنا کے کُلی چٹی، باون دن گیا آسن لایا۔ اک دن پریم پیار اندر اپنی پکاؤندا سی کُلی، چپاتی اگنی اُتے ٹکائیا۔ اودھروں اک کنیا آگئی کُلی، عُمر

پنج سال سمجھانیا۔ کول آ کے دُہتھڑاں مار کے پٹی، بھڑی بھڑی رہی سنانیا۔ میٹوں کھان پین والی دست کتے نہیں دسی، بھکھ رہی ستانیا۔ بے میٹوں دے دیویں اک روٹی مٹھی، جھولی دیویں بھرانیا۔ بالمیک کہا روٹی دے تھان میٹھوں لے لے چٹھی، جو تیری دیوے گواہیا۔ جس ویلے سمت لنگھیا ویہہ سو اگی، اک اونکار اکو پھیرا پانیا۔ جن بھگتاں دی نال لے کے سکھی، ساکھیا تیتوں ویکھ وکھانیا۔ جیہڑی کُلی اکھاں نال کسے نہیں ڈٹھی، اوتھے آ کے چرن چھہانیا۔ ساچی جانہارا ریتی، ریتوان بے پرواہیا۔ بے شک توں کنیا نکی، کنیا توں مائس روپ تیرا دے بدلانیا۔ ایہہ میری نصیحتی، نصیب تیرا دے پرگٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در ساچے سو بھا پانیا۔ دھرنی کہے اک دن بالمیک جگاؤن لگا سی دیا، ماچس ہتھ کوئے نہ آنیا۔ اوہ ہو کے تھوڑا نیواں، لبھے تھاوں تھانیا۔ پھیر مار کے ہتھ اُتے سیواں، دھرتی دتی ہلانیا۔ دھرنی کہا کیوں ستونا جیواں، پروانے رہیا جلائیا۔ اوس دی مستی اندر توں سدا کھیوا، نام نُماری تیری رُشانیا۔ جس دے سہارے جیواں، اوہ تیرا متر پیرا نظری آنیا۔ جس دا امرت رس پیواں، اوہ چھہر رہیا لگانیا۔ بالمیک ہتھ رکھ کے سپنہ، دُھر سندیشہ اوس نوں رہیا درڑانیا۔ دھرنی ایہہ ویکھ رت چیت مہینہ، اک اٹھ سو بھا پانیا۔ نہ سردی نہ کوئے سپنہ، گرمی نہ کوئے جنانیا۔ دھرنی کہا ایہہ بھگتاں دارنگ بھینا، پر بھو دی بے پرواہیا۔ کوئی وچھوڑا نہیں جل مینا، ترکھا پیاس نہ کوئے رکھانیا۔ بالمیک کہا ایہہ کی کہا پنجن کمینہ، بھگتاں نوں مچھلی نال رلائیا۔ جنہاں دا بن جائے آپ وسیلہ، وصل اپنا دے وکھانیا۔ اوہناں دی بدل دیوے دلپلا، دلدار ہو کے اپنا رنگ چٹھانیا۔ اوہناں دی سیوا لا دے امبر نیلا، چھہر پریم والی وکھانیا۔ بھگتاں دا بنا کے قبیلہ، کامل مُرشد ہوئے سہانیا۔ میری ارداس سنے اپیلا، اپر پر سوامی آپے ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ چٹی کُلی کہے جس ویلے آوے کُل مالک، پروردگار سچا گوسانیا۔ دُھر درگاہی بن کے ثالث، سچ عدالت اک کمانیا۔ بھگت سہیلے کڈھ کے خالص، خواہش اپنی وچ سامانیا۔ جن بھگتو تہاڈے لہنے دی پچھلی امانت، مہروان ہو کے جھولی رہیا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنک زانن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُکھ سُکھ دُکھ دُکھیاں دا دُکھ اپنی جھولی پانیا۔

☆ ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱ پرکاش چند دے گرہ گھووالی جموں ☆

خوشی نال سندیشہ دین لگی پون، چار گنت سیو کمانیا۔ پریمیاں پیاریاں لگی سناون، سندیشہ اک سنایا۔ ہسداں نوں لگی ہساون، مستی نام چڑھانیا۔ تسان نہیں ویکھیا کیہڑا لگا گاؤن، گن گہر گمبھیر جنایا۔ برہمنڈ کھنڈ لگے سر ہلاؤن، خوشیاں تال وجانیا۔ جس دی پریم پیار سربلی طرز من موبنیاں آئی بھراؤن، اپنا ناد جنایا۔ کروڑ تیتیاں آئی ترساؤن، تڑپ تڑپ وچ لگانیا۔ سہانگاں دے سوہنے سیمس آئی گنداؤن، ساچی مینڈھی سوہا پانیا۔ لال مینہدی ہتھ آئی رنگاؤن، چوڑا سہاگ وکھانیا۔ ستیاں دی نیند آئی مٹون، نیز اکھ کھلایا۔ پاندھیاں دے پندھ آئی مکاؤن، خوشیاں راگ الاپیا۔ ہالیاں ہل آئی چھڈاؤن، سرتی دتی بدلایا۔ سوانیاں نوں آئی رواؤن، برہوں چوٹ لگانیا۔ سندیشہ آئی پچاؤن، اپنا فکر چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ پون کہے جس ویلے کہا چرن پریتی پا دے خیر، خبر بے خبراں دتی جنایا۔ ہسدے ہسدے پر م پڑھ کر کے مہر، گھ بگل وچ لکانیا۔ گرکھاں دی پریتی کوئی لے نہ جاوے غیر، چوری ہتھ نہ کدے پھڑانیا۔ جنہاں اپنے گھر کراؤنا سیر، سیر لینے بنانیا۔ وساؤنا ساچے شہر، شرع دینی تڑانیا۔ بڑدل رہن نہیں دینا کار، سورپر روپ وکھانیا۔ جنہاں دے اُتے ورتن نہیں دینا قہر، غمی خوشی وچ بدلانیا۔ پریم پیار دی بخش کے لہر، پون ہلاریاں دے سمجھانیا۔ پر م پڑھ دا بھگتاں نال کدے نہیں ویر، ویری اپنے نال ملایا۔ شبد نال سنا کے کیہر، بھبک اک لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ پون کہے اچ کیوں بنتی کر کے گایاگیت، میں سب نوں دیاں سنایا۔ ایہہ گوتم دی پچھلی ریت، پورب لیکھا یاد کرائیا۔ چیت اٹھاراں اپنے متراں نوں رہیا سی اڈیک، نج نیز اکھ اٹھانیا۔ جس دا لیکھا نہیں کسے وچ توارخ، تارخ نہ کوئے سمجھانیا۔ اودھروں پون کہے میری ٹھنڈ سی ٹھانڈی سیت، اپنا رنگ وکھانیا۔ میگھلا دھار اک باریک، بوندا باندی رہی ٹکانیا۔ اک اتر دشا توں آگیا نیچ، کلہین پھیرا پانیا۔ اوس دے گل نہیں سی قمیض، پڑکا سیمس اُتے رکھانیا۔ ہتھ وچ بغلی منگن والی بھیکھ، لڑیاں چار جوڑ جڑانیا۔ ہتھ وچ ترسول والی تیخ، شکر شکر رہیا گانیا۔ بھگون نال پریت، دو جی آس نہ کوئے رکھانیا۔ جس ویلے گوتم دے کول پہنچیا ٹھیک، ٹھا کر آگوں ہو کے گلے لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ نیچ ذاتی نام چندیر، سرشی کہہ جنایا۔ گوتم نے آگے

ہو کے دیکھیا نیڑ، نیتز نیناں نال ملائیا۔ جاں بھجیا اس دے اندر کوئی بھیت، بھیا بھجیا چھپائیا۔ اوس کہا میرا پر بھو نال ہیت، رکھیشتر تیتوں دیاں درڑائیا۔ گوتم کہا میں وی اوسے دی گودی وچ رہیا کھید، جو تیرا رنگ چڑھائیا۔ پنچ کہا اوسے نے میتوں دتا بھج، اگے ہو کے میل ملائیا۔ گوتم ہس کے کہا جے دوہاں دی سانجھی ہو جائے تیج، پت پر میشور اکو در سوہا پائیا۔ اوسے ویلے پر پڑکھ سنیہڑا دتا بھج، ڈھر دا لھم درڑائیا۔ ایہہ میرے ہتھ کھید، جوں بھاوے رہیا چلائیا۔ لہنا دینا دیاں نیڑ، بھرم بھلیکھا رہے نہ رائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ مک جان دیو گیز، گیزے اپنے وچ بھوائیا۔ جس ویلے زرگن روپ ہو کے آیا پھیر، پھیرا لوک مات پائیا۔ دوہاں نوں مانس جنم دے کے سچ دوارے لیاواں گھیر، گھیرا اپنا نام رکھائیا۔ مہروان ہو کے کراں مہر، نظر اک اٹھائیا۔ گوتم کہا ساڈا تن خاکی ہونا ڈھیر، ناتا جگت تڑائیا۔ کس بدھ لیکھا دئے نیڑ، اگے دے سمجھائیا۔ پڑکھ اکال کہا جس ویلے آواں ہو کے سنگھ شیر، وشنوں و شو سہائیا۔ دوہاں نوں پھڑ کے دیواں میل، اپنا لھم ورتائیا۔ چاڑھ کے رنگ نول، رنگن اک رکھائیا۔ ہتھ جوڑ کے کہا چندیر، چنتا دینی گوائیا۔ پڑکھ اکال کہا تیرے اُتے تیجی وار کراں مہر، دوجی دھار رام نال گڑمائیا۔ اوس کر بنتی اپنا آپ چرن کولاں اُتے کیتا ڈھیر، سیس مستک دھوڑی لئی رمائیا۔ پڑکھ اکال کہا جس ویلے آواں تیرے کھیر، گرہ مندر دیکھ رکھائیا۔ بھیا کھلاواں نہ لاواں دیر، گوتم یار جوڑ جڑائیا۔ جگ چوکڑی کر کے ہیر پھیر، وقت دتا لنگھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چند پرکاش پچھلا اتھاس گوتم دا ساتھ، پر بھو دا درشن ساکھیاں، لیکھا لکھ کے قلم دوات، ارتھات اتھوارتھ بے ارتھ سمرتھ اکھ دئے درڑائیا۔

پون کہے میتوں اک ہور آئی سنگدھی، ساچی مہک نال مہکائیا۔ میں دیکھیا طرح چنگی، چنگی طرح کھوج کھوجائیا۔ جاں تکیا پتہ لگا ایدھروں ہر سنگت لنگھی، ہر دے ہر ہر نام دھیائیا۔ جنہاں دی ٹٹی گندھی، وچھڑے لئے ملائیا۔ توڑ کے خانہ بندی، بندگی اکو دتی سمجھائیا۔ اہناں دی اکھ نہیں رہی اندھی، گیان نیتز دتا کھلائیا۔ جس ویلے اہناں ڈھولا گایا سوہنگ چھندی، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ پون کہے میں مندی توں ہو گئی چنگی، سنگدھی وچ اپنی سنگدھی

دتی چھپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ پون کہے جاں میں دیکھیا امرت رس جھردا، بوند سوانتی نظری آئی۔ میرا شانت ہو یا ہردا، خوشی انت دکھائی۔ میں کہا ایہہ تپدا سی چر دا، کس مہر کیتی گوسانیا۔ دھر آواز آئی اٹھ دیکھ پر بھ ٹھاکر آگیا پھردا پھردا، ویس اولیسا رُپ دھرائیا۔ جس دا کھیل گھر تھر دا، تھرے تھڑکیاں پار لنگھائی۔ تیتوں پتہ نہیں ایہدی مہر دا، مہر نظر نال گرکھ رہیا ترائی۔ جنم کرم دے لیکھ نیڑدا، جھگڑے رہیا چکائی۔ ایہو کھیل اگئی شیر دا، جو شرع رہیا بدلایا۔ کلج لیکھا مکے اندھیر دا، ست جوت کرے رُشنائیا۔ جگ جنم ایہو بکھیر دا، بکھڑیاں رہیا ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ پون کہے چندیر دا اک ہور ساتھی سی پوستی، جو ڈھائی میل پچھے ڈیرہ لائی۔ دوہاں دی گوڑھی سی دوستی، مل کے رام نام دھیایا۔ اہناں دی سوچ اک دن سوچدی، اک دوجے نوں رہی سنایا۔ بھائی کیہڑی گھڑی سب نالوں مَوج دی، اپنی اپنی دیئے بتایا۔ چندیر نے کہا میتوں لوڑ اکو اوٹ دی، جو اوڑک لئے ملایا۔ ساتھی نے کہا میتوں لوڑ اوس دے پریم چوٹ دی، جو ستیاں لئے جگایا۔ دوہاں کہا ایہہ کھیل اوسے دی مَوج دی، جو موجودہ ہو کے دیکھ دکھائی۔ اودھروں اک بردھ اوستھامائی آئی اوہ کہندی میں تہانوں روکدی، اگلا بھيو گھلایا۔ تیس سار نہیں جان دے اوس پر بھو چور دی، جو ٹھگی چوری کر کے اپنا گھ چھپایا۔ ذرا سمجھن والی گل غور دی، تہانوں دیاں درڑایا۔ میری بولی بھوویں بے شک کوڑ دی، غصہ دیوے چڑھائی۔ جہدی آتما اس نوں لوچدی، اُس نوں میلا دئے ملایا۔ چندیر دے ساتھی کہا مائی کچھ گل کر ہوش دی، کیوں سانوں رہی بھلایا۔ اوس کہا میں ایہو کچھ سوچدی، جس دی تہانوں سمجھ نہ آئی۔ تہانوں خبر نہیں لوک پر لوک دی، میں دو جہاناں دیکھ دکھائی۔ تہانوں سار نہیں ہرکھ سوگ دی، چنتا غم کون مٹایا۔ پر بھ نوں ملنا کھیل نہیں روز دی، جگت لبھیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ میں تہاڈے اگے نکا جہا پردہ کھولدی، تہانوں دیاں جنایا۔ جے مَوج دیکھو میرے ماہی سچے ڈھول دی، ڈھولے گاؤ چائیں چانیا۔ میں وزن تول ساچے تولدی، کنڈا اپنے ہتھ اٹھایا۔ میری گل نہ سمجھو مخول دی، مخاطب ہو کے رہی سمجھایا۔ میری کوئی سرتی نہیں انھول دی، بھرم وچ نہ کوئے رکھایا۔ میں کراں بات سچی قول دی، اقرار نال درڑایا۔ جس ویلے واری آئی دھرنی دھرت دھول دی، پر بھ اپنا چرن دیوے دکھائی۔ اوس ویلے میں لہر دیکھنی بھگتاں دی مَوج کس طرح مولدی، اپنا رُپ بدلایا۔ ایہہ کھیل سچ نرول

دی، رلانہ کوئی پائی۔ جس ویلے اگئی جوت جن بھگتاں نوں مل مل دیکھاں جوڑدی، وچھڑے آپ ملائی۔ اوہ رین اندھیری ہونی کلجگ اندھ گھور دی، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ پوستیا اوس ویلے تیری دشا گھر دی چنتا ہونی لوڑ دی، ترشنا نال رکھائی۔ توں لڑی چھڑانی پر بھ دے نالوں اپنی ڈور دی، ایہہ لیکھا تیتوں یاد رہے نہ رائی۔ توں کی جانے میں بڈھڑی کس طرح تیتوں اوس دے نال جوڑدی، اپنی بدھ بنائی۔ اوس کہا کوئی لوڑ نہیں شور دی، کیوں تیتوں رہی بھلایا۔ اوس کہا پچو جس ویلے میں لنگھ گئی تیرے کول دی، تیری سرت دیاں بھوئی۔ پوستیا دیکھیں پھڑ کے گٹا تیرا کویں مروڑدی، پٹھا گیڑ دبائی۔ میں جے پچھے لگ جاں اوہنوں کدی نہیں چھوڑدی، پھٹکارا کرن نہ دیواں کولوں پچھے ماہیا۔ گر میت تیتوں پتہ نہیں ایہہ کھیل اوسے چور دی، جو چوری چوری نال کرایا۔ پرکاش چند دھار اوسے چندیر دی، جو تیرا ساتھی پچھلا مستی مستی وچ لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوئی طاقت نہیں کسے کمزور دی، کمر بنھ کے بھگتاں رہیا ملائی۔

پون کہے میں دستاں کر کے ہاں، ست سچ دیاں جنایا۔ اوہ بڈھڑی اوہو جیہڑی سنسار سنگھ دی ماں، چھب اندر ڈیرہ لائی۔ پھیر وی اوس نے ترس لیا کما، تھوڑی لاکے بہتی بینتی دتی سنائی۔ کی میتھوں ہو یا گناہ، چپ چپاتی اندر وڑ دے گئی جنایا۔ پر بھ نے ہوئی جی اُس دی پٹھ تے تھکی لاء، ہس کے دتا دکھائی۔ تن پچیاں دی ماں، پچیاں سنگ اپنا چوج کرایا۔ بھلا ہو یا جو گئے نال نہیں ٹٹی بانہہ، ایہہ وی لیکھا دتا چکائی۔ اک ہور سنسہڑا دیواں سنا، بھو ابھید گھلایا۔ جیہڑی کرنی سی کرنی اوہ کرتے لئی بچا، مہر اپنی نال ترائی۔ اک دکھ اٹھاسی میل تے ہونا سی بھین بھرا، دلحیت سسجی لت جاندی تڑائی۔ اس دا پچھلے جامے وچ ایہو پرکاش سی بھرا، جہنوں چندیر کہ کے سارے نام سنائی۔ ایہناں ساریاں دا اکو گواہ، پاربر ہم بے پرواہیا۔ مہر کر کے لیاندے بچا، ترس کر کے طبع دتی بدلائی۔ جے تھوڑا جہا بن جاندا بے پرواہ، پھیر دکھیاں دکھ نہ کوئے مٹائی۔ ڈاکٹر سکدانہ کوئے بچا، انگ ہڈ نہ کوئے جڑائی۔ نہ ایہہ پچھلے جنم دا کوڑا اکٹھا ہندا، نہ کوئی پر بھو لیکھا دیندا لکھا، دھر دا حکم سمجھائی۔ جو آد جگاد سب نوں چلاؤندا آیا اپنی رضا، ہن بھگتاں دی چلے رضائی۔ بھاویں ایہنوں

قسمت کہو بھائیں قضا، قیامت توں دتا بچائیا۔ جیہڑا پورب وعدہ پورا رہیا کرا، اوس دا لہنا جھولی پائیا۔ بھائیں پورن مٹو بھائیں خُدا، بھائیں جانو بے پرواہیا۔
 بھائیں جانو غریباں دی سیوا رہیا کما، چاکر نظری آئیا۔ جے چاکر نہ ہندا سارے کس طرح لیندا رلا، اسو گھوڑے لہنا چکائیا۔ کس بدھ وکیل سنگھ دے جاندا
 تھاں، بالمیک جس دا دھیان رکھائیا۔ کس طرح گھسیرے دا لیکھا دیندا جھولی پا، کس طرح بھرا دی گنڈھ بندھائیا۔ کس بدھ ماتا توں منگ لیندا منگا، اک
 پیسا قیمت پائیا۔ کس بدھ انگریز سنگھ دیندا وڈیا، جو چو دھری پچھلا نظری آئیا۔ دیوی سنگھ دا لیکھا سبج سبھا، دوس رین - - - -۔ بھائیں سچ سمجھو بھائیں
 سمجھو پر بھ نوں ہویا شدا، ایویں رہیا سنائیا۔ سچ بچھو جگ جنم دے وچھڑو بچھو تھانوں گودی رہیا بیٹھا، گو بند بن کے دھر دا ماہیا۔ جے تئیں میٹوں بیٹھے
 بھلا، ابھل بھل وچ کدے نہ آئیا۔ آگے رہن نہیں دینا جدا، جگا جگنتر لیکھا دینا مٹائیا۔ مارگ سدھے لینا پا، صدق صبوری اک دکھائیا۔ دو جہاناں پھڑکے
 بانہہ، پار کنارہ دینا کرائیا۔ جے لہنا دینا یہاں وہاں دیواں پچھا، جہاں دوجا نظر کوئے نہ آيا۔ گرگھو تساں صرف میرے پیار وچ اکو کرنی ہاں، آگے ہو کے دی
 لوڑ رہی نہ رائیا۔ جنہاں نوں سدھا ملیا آ، ملاحظیدار ہو نہ کوئے بنائیا۔ وعدے رہیا بھگتا، پاربرہم سچا شہنشاہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں
 اکو جہا رہیا دکھا، وڈا چھوٹا رہن کوئے نہ پایا۔

★ ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۱ انگریز سنگھ دے گرہ مکھووالی جموں ★

گلاس کہے میرا اکو روپ اک گل دی آس، ٹھٹھیا گھڑت نہ کوئے گھڑائیا۔ جس دے نال پری پیار دی بُجھاؤن پیاس، ترشنا ترکھا دُور کرائیا۔ اوہ
 وست رام دے پاس، انملڑی کول ٹکائیا۔ پیتا دا ساتھ، سوہنا سنگ جنائیا۔ کچھن دتا آکھ، اپنی خواہش درڑائیا۔ کلجک دا کھیل تماش، اپنا روپ پرگٹائیا۔ بھگتاں
 دانواس، نیتز نین درسائیا۔ شو جی دا کیلاش، بیٹھا سیس نوائیا۔ برہما دا اتھاس، دیوے سچ گواہیا۔ وشنوں دا سواد، رس اگئی رہیا دکھائیا۔ پُرکھ اکال دیونہارا
 دات، وست اک ورتائیا۔ سب دی مل کے اک جماعت، سوہنا رنگ دکھائیا۔ بھنڑی رین نال گئی ناچ، گھنگٹ کھ اٹھائیا۔ مل کے سب نے کیتی اک بات،

متا لیا پکائی۔ کس ویلے پھیر ہووے اتفاق، ملیئے چائیں چانیا۔ دوئے جوڑ کے ہاتھ، سارے بننتی رہے سنایا۔ اگوں کہا پُرکھ ابناش، پردہ دیاں اٹھایا۔ دُھر سندیشہ دیواں ساچ، سچ کراں پڑھایا۔ جس دا مطلب کوئی نہیں ارتھ ارتھات، اتھوا اپنا تھم منایا۔ جس ویلے نرگن دھار آواں لوک مات، نرور پھیرا پائی۔ جوتی جوت کراں پرکاش، شبدی شبد ڈنک شنوایا۔ دو جہاناں لنگھ کے پتن گھاٹ، اپنا پندھ مُکائیا۔ پریکی پریتم ہو کے بھگتاں کراں تلاش، گرگھیاں کھوج کھوجائیا۔ باہر بھیتر ویکھاں ساس، ساہ ساہ لیکھ چکائیا۔ ساچے منڈل پاواں راس، گوپنی کاہن نچایا۔ پردہ لاه کے پر تھمی آکاش، دھرنی دھرت دھول سوبھاپائیا۔ بھاگ لگا کے سوہنی کھاٹ، آسن سنگھاسن دیاں وڈیایا۔ چوتھے جگ دی میٹ کے واٹ، وٹنا گرگھیاں دیاں چڑھایا۔ کچھمن جس اک گل دی آس، اوہ پوری دیاں کرایا۔ جن بھگتاں دا بن کے باپ، پچیاں وانگ گود اٹھایا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پوتر دیاں بنایا۔ لیکھے لا کے ماٹی خاک، خواہ مخواہ کراں صفایا۔ دو جہاناں بن کے سجن ساک، دُھر داسنگ وکھایا۔ ایٹھے اوٹھے دے نجات، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ کوڑی کریاناں ایہہ وفات، ملک الموت نہ کوئے ڈرایا۔ بھیو دساں نال وضاحت، پردہ دیاں اٹھایا۔ رہن دیواں نہ کوئے رفاق، رفیق دیاں جنایا۔ رُپ دھر کے اپنا واحد، لاشریک سیو کمایا۔ سچ قانون کر کے آمد، ویکھاں تھاوں تھانیا۔ ست دھرم کرنا رانج، رجوہ سب دی دیاں بدلایا۔ سرشٹی دے کولوں ہو کے غائب، بھگتاں اپنا درس دکھایا۔ ایہو کھیل ہووے عجائب، عجب لیل دیاں ورتایا۔ جگ چوکڑی جو نام دی کر کے رکھی کفایت، محبوب ہو کے جھولی دیواں پائیا۔ جھوٹھی کٹ کے شرع شرائط، شریعت اپنی دیاں وکھایا۔ چرن پریتی کر کے عنایت، عنایت دے پیراں ورگے گرگھ دیاں بنایا۔ جیہڑی مٹی سنگھ دس کے گئے ولایت، اوہ ولولے اندروں دیاں کڈھایا۔ جدھر جان اودھر اپنی کراں حمایت، ہم ساجن ہو کے نظری آئی۔ سب دی پوری کر کے خواہش، خواہش اپنی نال ملائی۔ چرن دوارے کر کے رحیانش، آرامگاہ اک وکھایا۔ جس مندر دی کسے نہیں کیتی پیمانش، اوہ دھام بہایا۔ ایہو بھگتاں نوں سچی خیریت، بن منگیاں جھولی پائی۔ بھگت بھگوان دی سدا اکھی چڑھدی رہے جنیت، لاڑے دُھر دے دیاں بنایا۔ درشن دیندا رہاں نیت نیت، نیت نیت کر رُشانیا۔ جیہڑے گوہند پچھے ہو گئے کھیت، اپنا آپ کٹایا۔ اہناں نال کر ہیت، دُھر دا میلا سچ سُبھایا۔ جس نوں لہدے گئے کیتی کیت، کوٹن کوٹ

پھیریاں پائیا۔ جس دانام راگاں ناداں شداں دُھناں وِج گاؤندے وِشیش، وِشن برہاشو دھیان لگائیا۔ جس دا جس گاؤندے سہنسر کھ والے شیش، سوہنی
 تیج بنائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی سب نے نیاں اک نریش، نر نرکار اک اکھوائیا۔ سو بھگت سہیلا گرہ بھگتاں بنے درویش، دردی ہو کے الکھ جگائیا۔
 اک گل کہے میری آس ایک، اکو دیاں جنائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ جن بھگتاں بدھی کرے بیک، من مت پرے ہٹائیا۔ نرگن ہو کے سرگن نال لئے کھید،
 کھلاری اپنا پھیرا پائیا۔ جس گل دی آس پچھے سب نوں دتا بھیج، اوہ گلاس اپنا دئے سمجھائیا۔ چھبر لگی امرت برکھے دیس پردیس، دہ دشا ٹھنڈک اک
 ورتائیا۔ گل آس کہے میٹوں مل گئی سچی ٹیک، ٹلکی دھیان جس دے وِج رکھائیا۔ جن بھگتو تئیں سمجھو نہ کوئی کوڑ کڑیارا بھیکھ، پکھنڈی پکھنڈ رہیا رچائیا۔
 جیہڑا مالک او سے دا دیس، دیساں دا مالک آپے ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے جس میرے اُتے بہہ کے کھئے لیکھ، لہنے دتے چُکائیا۔ میں اپنے نیتز ساچے نین
 ایسے دی کیتے بھیٹ، ایسے دی جھولی پائیا۔ گر کھو تئیں سمجھ ہوو پیش، ساہنے نظری آئیا۔ من کامنا بھگت بھگونت انتر کدے نہ ہووے کلیش، کوڑا جھگڑا
 دینا مٹائیا۔ دُھر دا سوامی سدا کول رہے ہمیش، وِچھڑ کدے نہ جائیا۔ رل مل دھرنی کہے اِٹھے کرینے اک آدیس، سجدہ سیس نوایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنووں
 بھگوان، تُوں سب دا مالک سب نوں کردے ایک، چرن پریتی بخش کے ٹیک، اِگامستک نام دے لگائیا۔ عنایت کہے کی کیتا غضب، پروردگار میٹوں دے
 جنائیا۔ بھگتاں دا اِکٹھا کر کے وفد، مہر نظر نال ترایا۔ سری بھگوان کہے میں اکو گایا شبد، ایدھروں پُٹ کے ایدھر لیا لگائیا۔ نہ دین رہیا نہ مذہب، نہ ذات
 پات جنائیا۔ ایہناں میرا کیتا ادب، آداب کر کے ایہناں سیس بھکائیا۔ اندر مار کے اپنی رمز، اشارہ اک وکھائیا۔ ایہناں دا لیکھا بن گیا وانگ شمس، شمع
 دے پروانے پروانیاں نالوں چنگے بھگت بھگوان رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ عنایت کہے ایدھروں پُٹنا ایدھر لاؤنا،
 ایہہ تیری حکم رضائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں مارگ اک چلاؤنا، جس کارن چلدیاں پھردیاں پار لنگھائیا۔ جگت کیاریاں وِج نہیں بہاؤنا، پنیری ہتھ نہ کوئے
 اٹھائیا۔ مہر نظر نال جن بھگت تراؤنا، اپنے رنگ رنگائیا۔ تُوں سی اک بُلھا سمجھاؤنا، بُلھے پنڈھ لگائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں اپنا مارگ لاؤنا، ست دھرم نال
 رلائییا۔ کلج اندر سنجگ ورتاؤنا، دُھر دا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔

★ ۱۹ چیت شہنشاہی سمت اچیل سنگھ دے گرہ جموں ★

بُگل کہے جس ویلے میں بکالے وٹی، رویداس چادر ملی وڈیا۔ اُس دن تیغہدار نوں اک فقیر ملیا صوفی، جو ٹشکھن اپنی گیا کرائیا۔ اُس نے بات کیتی دو حرفی، کلمہ اک جنایا۔ کی تیغہدار تیتوں لگی سردی، اوڈھن لیا ٹکایا۔ کہ بھیس کیتا فرضی، لوکاں رہیا ڈرائیا۔ کہ اپنی کیتی مرضی، گھر بار تجایا۔ کی کوئی سمجھ ملی اوس گھر دی، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ تیغہدار کہا میری آتما اندروں کچھ پڑھدی، تیتوں دیاں درڑایا۔ کھیل ویکھے اوس نرائن زردی، جو نر نرکار اک اکھوایا۔ اوسے دانام جپدی، توں ہی توں سنا۔ خوشیاں نال نچدی ٹپدی، اپنا رنگ رنگایا۔ اودھروں اک کنج لتھی ہوئی اڈ کے آگئی سپ دی، صاف ستھری نظری آئی۔ اوس آکے کہا قسم میتوں رب دی، جو اندر تیرے رباب رہیا وجایا۔ اودھروں اک ویراگن آگئی بھجدی، اپنا پنڈھ مُکایا۔ اوہدے ہتھ انگیری اگ دی، ہواناں سُلگایا۔ اوہدے کول تک اک جس دی، صاحب سوامی ڈھولا رہی سنا۔ اک ہتھ تیغہدار دے چرناں اُتے رکھدی، دوجا اکھاں اُتے ٹکایا۔ میتوں گل دس سچ دی، سوہنی منگ منگایا۔ کی کوئی خبر تیتوں حق دی، حقیقت دے درڑایا۔ اودھروں اک لکڑہارے دی لڑکی آ گئی بالن کڈی، کھاڑی رسی کندھے اُتے ٹکایا۔ لاگے آکے آواز کیتی ٹھک ٹھک دی، ٹھوکر دتی جنایا۔ اودھروں پون ٹھنڈ جھکولالے کے آگئی بھجدی، اپنا پنڈھ مُکایا۔ اودھروں سنیا سی کوک سناؤندا آوے ند دی، تنبورناں وچایا۔ اودھروں اک بھید آگئی اپنے ہوئے ہوئے پیر دبدی، بولی اپنی راگ الا۔ اودھروں خسریاں دی ڈھوکی آگئی وجدی، بہہ رُپیا رُپ وٹایا۔ اودھروں جوڑی آ بیٹھی کول گگ دی، پچھلا پنڈھ مُکایا۔ اودھروں کول بیٹھی لاگے سجدی، اپنا راگ الا۔ اودھروں منڈلی سادھاں دی سی لنگھدی، نو گنتی وچ جنایا۔ جنہاں کول اک ڈلی سی سمنڈ جھگ دی، پلڈ گنڈھ پوایا۔ اودھروں سچ ویاہی بیٹھی لنگھی وچوں رتھ دی، بیل سوہنے جوڑ جڑایا۔ اوہدی پریم پیار والی اکھ تکدی، نیز گھنگٹ وچوں بدلایا۔ اندرے اندر ہس پئی، اپنی خوشی دکھایا۔ اودھروں گھنگھور بدل کالی گھٹاپ پئی، اپنا بل دھرائیا۔ اودھروں تیغہدار اکو ٹیک رکھ لئی، پر بھ چرن کول دھیان لگایا۔ پُرکھ ابناشی ڈوری اپنے نال کس لئی، تند ستار دتی جڑایا۔ تیغہدار انتر آشا اوسے ویلے ہس پئی، خوشی خوشی نال ملایا۔ پر بھو اک سندیشہ دس جائیں، دھر دی منگ

منگایا۔ وچھوڑا دے کدے نہ نس جائیں، سد اپنا سنگ نبھایا۔ ایہہ میرے کچھ وس نہیں، تیری بے پرواہیا۔ جو تیرے پریم اندر پھس گئی، ناتا نہ لینا تڑایا۔ پُرکھ اکال ہوئی جی اوس دی بکل نپ لئی، سچ سبھاؤ دتا جنایا۔ میں کھیل کراں اپنے آپ لئی، جس دی سمجھ کسے نہ آئی۔ جس رمز تیری گجھی لہ لئی، پردے اندر ویکھ دکھایا۔ سو کرتا کرنی کرے اپنے کم لئی، جگ جگ اپنا لھم ورتایا۔ تیغبادر کہا اک میری من لئیں، بینتی دیواں سنایا۔ پُرکھ اکال کہا تیرے نالوں تیرے چن لئی، اپنی سیو کمائی۔ تیغبادر کہا اوہناں دا بیڑا بٹھ لئیں، جو بندگی تیری وچ جنایا۔ پُرکھ اکال کہا سب کچھ کراں اپنے اند لئی، اند اپنا ویکھ دکھایا۔ تیری بکل اندر تیری من لئی، منسا پور کرایا۔ اپنی بکل اندر بھگتاں دے تن لئی، تار ستار دیاں وجایا۔ کوڑی کرایا دے ڈن لئی، پردہ پا کے ہوواں سہایا۔ بھگتاں دی چھپر چھن لئی، چھبر دیاں لگایا۔ گرکھاں دی سوہنی جج لئی، لاڑی بن کے اپنا لکھ چھپایا۔ تیغبادر پھیر سمجھیں ایس میری تے میرے چن دی من لئی، جن بھگتاں مندر اندر سو بھاپایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلی کیتی کرنی اپنے نال گنڈھ لئی، گنڈھنہار گوپال سوامی ٹھنڈ بھگتاں دے پائی۔

★ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ارام سنگھ دے گرہ پنڈ گاڑیاں ضلع ہوشیار پُر ★

بھومکا کہے میں کی دستاں، بیس چیت ملی وڈیایا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند ہساں، انتر انتر خوشی منایا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لواں دستاں، دو جہاناں دیاں جنایا۔ پت پریشور بے پرواہی بھگت سہیلا ویکھیا سکا، پروردگار سانجھیا یار نور الاہیا۔ آد جگاد جگ چوڑی زرگن کھیل کھیلنہار پُرکھ سمر تھا، سچھنڈ نو اسی شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نو نو چار جس دا بھيو کسے نہ آیا رتا، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی اپنا پکا کے آیا متا، مطلب اپنا سنگ رکھایا۔ جن بھگتاں حق حقیقت وچوں دینا تھا، حاکم ہو کے لھم سنایا۔ جو سچ سرنائی ساچی ڈھٹھا، دھوڑی ٹکا چرن کول رمایا۔ بھيو گھلاؤنا تئاں اٹھاں، نو دوارے لیکھا دے مکایا۔ میل ملا کے اُپر شاہ رگا، ست سرپ دے سمجھایا۔ پنچ وکارا ترے گن میٹے اگا، اگنی اگت بھجھایا۔ سچ محراب کرائے جہا، مکہ کعبہ کم کسے نہ آئی۔ ساچے مندر نظری آئے سجا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ شبد ناد سنائے اگنی انہدا، دُهن آتمک راگ الاہیا۔ پت پریشور

بے پرواہ بھگت سُہیلا اک اکیلا پھرے بھجا، بھگن اپنا پندھ مُکائیا۔ شبدی دھار جوتی نور کسے نہ لبھا، جگت نیتز نظر کسے نہ آئی۔ رسنا جہوا بٹی دند جانے کوئی نہ مزہ، دُھر دارس نہ کوئے چکھائیا۔ جس دی جگ چوکڑی شاستر سمرت وید پُران دسدے گئے وجہ، وضاحت نال سمجھائیا۔ جس دے حکمے اندر وشن برہما شو کروڑ تینتیسا برہمنڈ کھنڈ بدھا، بندگی وچ سرب لوکائیا۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت دیکھنہارا کایا ماٹی چٹا، گہر گبھیہر اپنی کھیل کھلائیا۔ جس دی چرن چھوہ جمننا سُرسی گوداوری گنگا، اٹھسٹھ تیرتھ نین رہے اٹھائیا۔ جس دے حکمے اندر دیوے پرکاش سورج چندا، منڈل منڈپ ستار سوہا پائیا۔ جس دانام ندھان دو جہان اگنی کھنڈا، کھڑگ اکو اک چکائیا۔ جس دا سچ میٹھی رنگا، ہر جن ساچے دئے چڑھائیا۔ جو دیکھنہارا جیو جہان اندھا، گھٹ گھٹ انتر پھول بھلائیا۔ جو سرگن روپ نظری آئے بندہ، نرگن نرویر نرکار جوتی جوت رُشنائیا۔ جس دا کھیل جیرج انڈا، اُتبیج سیج سوہا پائیا۔ جس دی چارے کھانی چارے بانی ونڈا، چارے جگ چارے کُٹ رہیا جنائیا۔ سو صاحب سوامی بھگت سُہیلا لبھاون آیا ساچا سنگا، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ بھيو چکا کے ہنگ برہما، پاربرہم دئے درڑائیا۔ ہرکھ سوگ چنتا مٹے غما، ساتک ست ست دکھائیا۔ نہکرمی جانہارا کرما، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھائیا۔ جھگڑا چکاوے ورننا برناں، کھتری براہمن شوڈر ویش نظر کوئے نہ آئی۔ گرکھاں نیتز کھولے اکو ہرنا پھرنا، نچ لوچن کرے رُشنائیا۔ بھے بھو چکائے مرنا ڈرنا، جیون جگت اک سمجھائیا۔ بھو ساگر دسے ترنا، لکھ چوراسی گیڑا دئے مُکائیا۔ سچ دوارے دسے وڑنا، گرہ مندر کُندا لاہیا۔ منزل پوڑی دسے چڑھنا، چوتھے پد دئے بہائیا۔ جوتی جوت دسے رلنا، ناتا تاتاں والا تڑائیا۔ اکو شبد دسے پڑھنا، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پر بھ دوارے دسے کھڑنا، ستمکھ سوچھ سروپ آپ دھرائیا۔ دھرنی کہے جس میرے اُتے آ کے رکھے چرناں، چرن چرنو دک دتا پلائی۔ میں اوسے دا جس کرنا، صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر سجن بے پرواہیا۔ دھرنی کہے کوئی میتھوں بچھے بات، اگم اگمڑی دیاں جنائیا۔ بھاگاں بھری آئی سُنھنجی رات، گھڑی پل خوشی منائیا۔ صاحب سوامی انترجامی دیون آیا سچ سوغات، دُھر دا مالک خالق بے پرواہیا۔ جس دے کول آد جگاد جگ چوکڑی سچ حساب، لیکھے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ بھگت سُہیلا بن کے آپ، گر چیل پار لنگھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم دے کے جاپ، جیون جیون دئے بدلایا۔ پورب جنم دے اتار کے پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ سنت سُہیلا ہو کے

ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ دُرمت میل اندروں باہروں کاٹ، پتت پُنیت دئے کرائیا۔ شبد جیکارا بول کے الکھنا لاکھ، الکھ نرنجن دئے جنایا۔ منزل پوڑے چڑھا کے گھاٹ، اگلا پچھلا پندھ مکائی۔ دھرتی کہے اک ویراں رَویداس ایٹھے کٹ گیا سی رات، رین بھنڑی سو بھا پائی۔ اک ست دی اوس نال جماعت، جو بن کے آئے پاندھی راہیا۔ بھومکا کہے میٹوں دیو شتاباش، میں پچھلا پڑا رہی اٹھائی۔ ایٹھے رهندا سی اک ناتھ، جٹا جوٹ ڈیرہ لائی۔ جس دے کول سی اک رباب، تاراں پنجاں نال گنڈھائی۔ اوہ سدا و جاؤندا سی اپنا ناد، مستی وچ سمائی۔ رَویداس نے سچ نال پچھیا کس نوں کریں یاد، میٹوں دے درڑائی۔ اوس نے کہا میرا گورکھ نال ساتھ، گرو اک منائی۔ رَوی نے کہا کیہرا اوس دا باپ، اُس دا لیکھا دے سمجھائی۔ جیسہڑا کسے ٹلے پر بت و سے نہ اُتے کیلاش، دھرتی آسن کوئے نہ لائی۔ جو برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال زمیں اسماناں گگن لگننتراں پاوے اپنی راس، منڈل منڈپ کھیل کھلایا۔ جس نوں الکھ الکھ کہہ کے کردے یاد، ڈھولے دوس رین سنائی۔ جس نے پنج تت کایا کھیڑا کیتا آباد، مائی دتی وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ ناتھ کہا سُن میرے سوامی، سچ دیاں جنائی۔ گورکھ دا میں بھر دا پانی، سیوا اک کمائی۔ رَویداس کہا کوئی دس نشانی، جس گھر میلا رہیا کرائیا۔ اوہ رِدھ سدھ دا بانی، بونجا نال وٹی ودھائی۔ اگے پر بھ دی ہور مہروانی، مُجبت نال رکھائی۔ اُس ہو کے کہا خیرانی، نیتز نین اٹھ بدلایا۔ رَویداس ہوئی جہی اوہدے مستک اُتے لائی کانی، سر اپنا ہتھ لکائی۔ اوہنوں نظر آیا اک نورانی، نورو نور بے پرواہیا۔ پھیر روی دی دیکھ پیشانی، مستک اٹھ لئی لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ روی نے مار کے مستک ٹھوکر، ہلارا دتا جنائی۔ جس نوں ملنا اتم اوکڑ، اک اگلا دیاں جنائی۔ جس دا لہنا دینا حساب روکڑ، کوڑا کھاتہ نہ کوئے بنائی۔ بن بھگتی اوس دے پاس مول نہ پہنچن، رِدھ سدھ کم کسے نہ آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے نوکر، خادم ہو کے سیو کمائی۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا لیکھا سوچن، سمجھ سکے کوئی نہ رائی۔ وشن برہما شو جس دی رکھدے اوٹن، بیٹھے دھیان لگایا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت جس نوں لبھدے کوٹن، کوٹ ورکھ آرزو گئے بتائی۔ جس دا کھیل حکم لوک پر لوکن، چوڑاں لوک چوڑاں طبق سس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ دوہاں دا سُن کے بچن پلاس، دھرتی تھلیوں خوشی منائی۔ میری سُنو اگئی بات، انتر خواہش دیاں سمجھائی۔ جس نوں

کہندے تھیں پُرکھ ابناش، مالک خالق نظری آئی۔ جس دا نرگن نور جوت پرکاش، حق مقامے سو بھاپایا۔ جس دے دو جہان داس، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس دا کھیل پر تھی آکاش، گہر گمبھیر رہیا جنایا۔ اوس دے ملن دی جیہڑی کردے گاتھ، ستمکھ اک پڑھایا۔ میٹوں وی اوسے دی آس، بیٹھی اٹھ کھلایا۔ کون ویلے پر بھوگنتاس، گر کرتا پھیرا پایا۔ دھوڑی مستک لاواں خاک، ٹکا اک رمایا۔ رویداس من میری ارداس، دھرنی دتا جنایا۔ جے اوہ وسے تیرے پاس، میری بنیتی دینی سنایا۔ جے ناتھ تیرے آوے ہاتھ، میرا لہنا دینا چکایا۔ اودھروں آئی اگئی آواز، شبد نگارہ پر بھو جنایا۔ ایہہ کھیل میرا تماش، جگ چوکڑی رہیا کرایا۔ دھرنی تیٹوں دیواں دھرواس، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ تیری منزل آواں گھاٹ، اپنا پنڈھ مکایا۔ میرا ناؤں پُرکھ ابناش، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ کسے نظر نہ آواں جگت آنکھ، گرگھ نیز میل ملایا۔ جس ویلے کلجگ کوڑی کریا رین اندھیری آئی رات، ست سچ نور ی چند نہ کوئے چکایا۔ پتا پُت دا کرے گھات، بھین بھائی نہ کوئی وڈیایا۔ دھرت دھول جائے کانپ، مندر مسجد شو دوالے مٹھ دین دُہایا۔ ہردے اندر سچا کرے کوئے نہ پاٹھ، جوگ ابھياس نہ کوئے کمایا۔ رُوح بُت ہوئے کوئے نہ پاک، پتت پُنیت نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دئے چکایا۔ سُن اگئی آواز، دھرنی دھرت دھول سیس نوائیا۔ کرپا کر میرے ابناش، ابناشی کرتے بھو کھلایا۔ تیرا حکم آد جگاد، جگ چوکڑی نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ سنت بھگت تیٹوں رہے آرادھ، دوس رین دھیان رکھایا۔ تیرا کھیل وچ برہما، برہمنڈ کھنڈ وجے ودھایا۔ کون ویلا میرا کھیڑا کریں آباد، وقت سُنہنجا سو بھاپایا۔ میں رکھاں سدا یاد، یاداشت اپنے وچ رکھایا۔ توں واحد لاشریک گاڈ، کرتا پُرکھ پُرکھ اکال شہنشاہ اکھوایا۔ میرا لہنا دینا دینا حساب، دُھر دا جھولی پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک تکایا۔ سری بھگوان کہے سُن دھرنی دھرت، شبدی شبد دیاں جنایا۔ جس ویلے عرش دا مالک ہو کے فرش آیا پرت، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ تیرے لہنے دی پچھلی کڈھ کے فرد، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ کراں کھیل اک اسچرج، اسچرج لیلآ آپ رچایا۔ جو دھا سوربیر بن کے مردانہ مرد، مدعا اپنا ویکھ وکھایا۔ کوڑی کریا میٹ تشدد، ساتک ست دیاں ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ رکھایا۔ پُرکھ اکال کہا سُن دھرنی دھول ماٹی خاک، ماٹی دھول دیاں وڈیایا۔ جس ویلے پرگٹ ہو کے آیا آپ، نرگن نروریر نرکار ویس وٹایا۔

بھگتاں سنگ بھگت بنایا ساتھ، سوہنا جوڑ جڑا گیا۔ جنہاں دی اکو پوجا اکو پاٹھ، سمرن اکو اک درڑا گیا۔ بیس چیت سہنجی رات، رَویداس چمارے دے گواہیا۔
چل کے آواں تیرے گھاٹ، پورب گھاٹے پور کرانیا۔ آگے بھگتاں دے کے جاواں دات، نام بھنڈارا جھولی پانیا۔ امرت بوند دیواں اک سوانت، سبھر
جھرننا اک جھرانیا۔ کوڑی کریا میٹ ست سچ کراں پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دے مُکائیا۔ دھرنی
کہے کوئی میٹوں لئے پُچھ، میں سب کچھ دیاں سمجھانیا۔ جو جگ چوکڑی رہیا لگ، جوتی جاتا نظر کسے نہ آ گیا۔ سو اگئی دھاروں آیا اٹھ، نرکار ویس وٹائیا۔
جن بھگتاں اُپر گیا ٹٹھ، مہر نظر اک اٹھانیا۔ امرت جام پیا کے گھٹ، ساتک ست دتا ورتائیا۔ گھر سجن سوامی آ کے لیا پُچھ، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ بھگت
سہیلا اک اکیلا ناتا جوڑ کے پتا پُت، گود سہنجی اک سہانیا۔ پندھ مُکا کے آون جاون مات گر بھ اٹا رُکھ، لکھ چوراسی کھیڑا رہیا ڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرانیا۔ دھرنی کہے میٹوں چڑھیا چا، میرے انتر وٹی ودھانیا۔ ہر کرتا ملیا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سما گیا۔ پورب لیکھا رہیا
چکا، چوتھے جگ گپٹ مُکائیا۔ بھگت سہیلے نال رلا، گر گھ اپنے رنگ رنگا گیا۔ جوتی جوت کر رُشنا، نوری جلوہ اک دکھانیا۔ بجر کپائی کُنڈا لاه، پردہ رہیا گوائیا۔
انحد نادی ناد وجا، دُھن آتمک راگ سنانیا۔ امرت آتم جام پیا، کول نا بھی رہیا اٹھانیا۔ سکھن ٹیڈھی بنک پار کرا، ایڑا پنگل ڈیرہ ڈھانیا۔ کنیا جھیرا رہیا چکا،
کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ نو دوارے پار کرا، گرہ مندر اک دکھانیا۔ جس گھر بیٹھا ڈیرہ لاء، جوتی جاتا سو بھاپانیا۔ دھرنی کہے میں دیکھیا سچ
سبھا، بن اگھاں نظری آ گیا۔ جس ویلے میرے اُتے چرن دتا ٹکا، آلس نندر دتی گوائیا۔ میرے کھ چوں نکلیاں ہائے رتا، کی رحمت رہیا کمائیا۔ اوس ویلے
میٹوں آیا اک اوہ مزہ، جس دی مُزاہمت کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکائیا۔ دھرنی کہے میٹوں چاؤ گھنیرا، خوشیاں
راگ الا گیا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملیا سجن میرا، پریتم پریمی بے پرواہیا۔ دُور دُراڈا چل کے آیا نیرن نیرا، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دبانیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا
ڈھایا ڈیرہ، ست سچ دتا دکھانیا۔ بھاگ لگایا ساچے کھیڑا، کھڑکی مندر اندر دتی کھلایا۔ لیکھا چکیا میرا تیرا، اکو نور ظہور رہیا دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ دھرنی کہے سُنو گر گھ، بنا کھ توں دیاں جنائیا۔ جس میرا میٹیا ڈکھ، ڈکھڑے سب دے رہیا گوائیا۔ جو اندر وڑ کے

بیٹھا چُپ، بن بھگتاں بچن نہ کسے سٹائیآ۔ سو سہاون آیا سہنجی رُت، مولا ہو کے پھیرا پائیآ۔ جس دے چرن سرن میں بردی گئی ڈھپ، دردی ہو کے گلے لگائیآ۔ جس دی اِکو ساچی ٹمک، سو ہنگ ڈھولا رہیا پڑھائیآ۔ اگلی منزل جائے ٹمک، پچھلا پندھ رہے نہ رائیآ۔ اپنی مہر نظر کر کے جن بھگتاں گودی لئے چُک، جوگ ابھیاں نہ کوئے کرائیآ۔ جنہاں دے نال ہو گیا خوش، اوہناں دی خواہش برہمنڈاں کھنڈاں اندر و جاؤندی جائے ودھائیآ۔ ورون آیا پانی دا پانی دُدھ دا دُدھ، نام مدھانا ہتھ اٹھائیآ۔ جس دا بھو انوکھا وکھرا گجھ، گجھے بھو رہیا کھلایآ۔ جس نوں سمجھ نہ سکے من مت بدھ، بدھیماناں بدھو رہیا بنایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیآ۔ دھرنی کہے میرا جا گیا بھاگ، بھاگاں بھری میٹوں دیوے وڈیائیآ۔ جس دے اُتے گرگھ پرگٹیا سچ چراغ، دیک جوت ہوئی رُشائیآ۔ جس دے پچھے درشن ہويا آج، گھڑی سہنجی سو بھاپائیآ۔ میٹوں بھل گیا چار جگ دا پچھلا رواج، نویں نیقی ساچی ریتی دتی درڑائیآ۔ میرے اندر پرگٹ ہو گئی اِک خواہش، سب نوں دیاں سٹائیآ۔ جس نوں سارے دھیاؤندے سواس سواس، ہر ساہ نال دھیاؤنا سکیا نہ کوئے سمجھائیآ۔ سو پُرکھ بدھاتا و سیا میرے پاس، شہنشاہ پشت پناہ میرے ہتھ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیآ۔ دھرنی کہے میں ماری اِکو کوگ، دو جہاناں دیاں سٹائیآ۔ رويداس کہے میں تیرا دیواں ثبوت، شہادت دیواں بھگتائیآ۔ سدھ کہے رام سنگھ دا کلبوت، کرماں دی ملی مان وڈیائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میں لہنا دینا دیونہارا موجود، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جس دی صفت وچ کوئی سکھ نہ سکے حروف، عالم علما چلے نہ کوئے پترائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران جس دے اگے ہو جان معقوف، ناویں سب دے دے کٹائیآ۔ جس دا ہکم کوئی نہ کر سکے منسوخ، دو جہاناں آد جگاد جگ چو کڑی ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا اپنی کار کمائیآ۔ دھرنی کہے میں گاواں دُھر دا گیت، گہر گمبھیر دتا جنائیآ۔ جن بھگتو اِک نال کر لو اِک پریت، اِک داروپ اِک نظری آئیآ۔ جس دی بنائی نہیں کسے توارنچ، بیان دے نہ کوئے سمجھائیآ۔ چار جگ دی کردے رہے اڈیک، گر اوتار بھوکھتاں وچ سمجھائیآ۔ پیغمبر کہندے گئے جس نے لیاؤنی تشریف، تعریف او سے دی گئے سٹائیآ۔ جو پیراں دا پیر کھیل کرے عجیب، عجب لپلا اِک ورتائیآ۔ جس نے دو جہاناں دینی سچ ترتیب، طرح طرح اپنا ہکم سٹائیآ۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، تیس بتیس ڈھولے گائیآ۔ سو صاحب سوامی پروردگار ابناشی کرتا

قدرت دا مالک آیا نزدیک، نیرن نیرا ہو کے دیا کمایا۔ جس دی دھار جگت جہانوں سدا باریک، جگت نین ویکھ سکے کوئے نہ رانیا۔ گرگھو جن بھگتو دھرتی کہے اوس دی اوسے ورگی پریت، باقی اُستت وچ لگی سرب لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جو کرے کرائے سو ٹھیک، ٹھاکر اپنا دُھر دا لحم منانیا۔ دھرتی کہے میں صدقے واری گھولی، اپنا آپ بھیٹ چڑھانیا۔ جس نے اپنے کنڈے اتم تولی، ترازو اور نہ کوئے رکھانیا۔ اپنے نام دی دس کے اگئی بولی، انبولت ڈھولا دتا جنانیا۔ میرے اندر وڑ کے کُنڈی کھولی، پڑدا دتا اٹھانیا۔ جن بھگتاں دی رنگدا ویکھیا چولی، کایا کپڑ سو بھاپانیا۔ میں کوک پکاراں اُچی اُچی روئی، سرشٹی درشٹی دیاں جنانیا۔ جس نے کوڑی کریا کرنی ہوئی، سچ سچ دینی مان وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ دھرتی کہے میں لگی گھنمن، گیڑا اپنا اک بنانیا۔ پریم پُرکھ دے لگی چرن چُمن، ساچی سیو کمانیا۔ اُس دا اگئی ڈھولا لگی سُنن، سنگیت سارے دتے تجانیا۔ اپنے نین لگی روون، نیتز اکھ نہ کوئے گھلانا۔ اُس دے پریم پیار توں لگی جھو جن، واری گھولی گھول گھمانیا۔ گرگھیاں نوں دین لگی سو جھن، سو جھی اکو وار پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ دکھانیا۔ دھرتی کہے میں سٹی ساں اچنچیت، میری اکھ دتی گھلانا۔ میں جانیا کون کرن لگا ہیت، پریمی ہو کے پریم ودھانیا۔ جس دی دکھری انوکھی کھید، خلق دا خالق مخلوق دا مالک اپنا رنگ رنگانیا۔ جاں تلیا جوتی جلوہ نوری آیا تیج، تخت نواسی شاہو شباسی شہنشاہ اکو نظری آنیا۔ جو وسیا برہمنڈ کھنڈ جن بھگتاں دے دیس، گرہ گرگھیاں ڈیرہ لائیا۔ اوہ کھولنہارا اپنا بھیت، بھو رہیا جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ دھرتی کہے جگ وچ چند دی رین بھنی، کچھ میٹوں دے جنانیا۔ میٹوں خوشی کنی، گرگھیاں ملے وڈیانیا۔ اوس کہا میٹھوں نہیں جاندی گئی، اوسے دی بے پرواہیا۔ جس دی پریم پریتی اپنی، انک کل اپنا رہیا ورتانیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے لوک تنی، ترلوکی ناتھ ورگے کرشن کاہن بیٹھے سیس نوانیا۔ جس دی پریم پیار پُھہار امرت دھار نمھی، نمھی اپنا رنگ چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک ویکھ دکھانیا۔ دھرتی کہے میں ویکھ کے بھگت بھگن دی مستی، مستک اپنا رہی جھکانیا۔ میں بھل گئی اپنی ہستی، ہتھ جوڑ کے سیس نوانیا۔ توں مالک بے پرواہ عرشی، اشاریاں نال رہیا دکھانیا۔ بھگتاں دا بن کے دردی، دکھیاں دا دکھ مٹانیا۔ مقروض دا بن کے قرضی، قرضے رہیا چکانیا۔ ایہہ کھیل نرائن نر

دی، گرگھ گرگر گود اٹھایا۔ سرشتی کہے میں حکمے اندر تیرے چرناں دی بردی، داسی ہو کے سیو کمائی۔ میری من اک عرضی، آرزو دیاں سٹائی۔ جے توں آیا پر بھو چل کے ایس دھرتی، دھول اپنا چرن ٹکائی۔ بھگتاں دی آتما اندروں کر جا اپنے ورگی، پر ماتما اپنا رنگ چڑھایا۔ ایہہ دیکھ کھیل کلو کل دی، کلکاتی راجے ہوئے قصایا۔ بھگتاں نوں تارنا تیری گل گھر دی، باہروں منگن کچھ نہ جانیا۔ پُرکھ اکال کہا میں مٹاں تیری مرضی، مرض جنم مرن دی دیاں مٹائی۔ جتھے سُر ت کسے دی نہیں چڑھدی، اوتھے گرگھ اپنے شبد وچ سمائی۔ راہ وچ کدے نہ اڑدی، دُجا سکے نہ کوئے اٹکائی۔ گرگھ دی آتم او سے دوارے کھڑدی، جتھے سنگر شبدی سو بھا پائی۔ او سے دا پٹو پھڑ کے آگے آگے چل دی، نچے پٹے کدے بجھے واہو داہیا۔ سورگ بہشت سارے پار کردی، وشن برہما شو راہ وچ تجائی۔ سُن اگتوں آگے پھیر چڑھدی، تھر گھر جا کے تالی دے وجائی۔ آگے دیکھن کھیل او سے ہر دی، جو ہر ہر رہیا سمائی۔ پھر شبد تال ڈھولا کوئی نہیں پڑھدی، دُھن آواز نہ کوئے جنائی۔ اکو کہے توں میرا میں تیرا دُجا ہور نہیں کوئی دردی، نانک دادک سوہرے پیئے توں ہی نظری آئی۔ گرگھ آتم سچھنڈ دوارے وڑدی، جتھے جوت اگئی جگدی، زرگن نور جوت جوت رُشائی۔ دھرنی کہے میں ایسے کر کے اچ خوشی کردی، چرن کول او سے دے پھڑدی، جس دی سدا کلا چڑھدی، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ، جنگل جوہ دیکھنہارا اُجاڑ، ٹلے پربت سمند ساگر دُنگھی کندر دیکھ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل جانے گھر گھر دی، گھر گھر آپے دیکھ دکھائی۔

☆ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت اکر تار سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر ☆

ہر شبد کہے میرا ساچا کرم، آد جگاد جگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ کوڑی کریا میٹ کے بھرم، ست سچ ساچا راہ دکھائیندا۔ نہکرمی ہو کے کراں ساچا کرم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش جناواں اکو دھرم، دُھر سندیشہ راگ الائیندا۔ ذات پات جھگڑا مٹاواں ورن برن، بھيو ابھیدامات کھلائیندا۔ پر بھ سرنائی دساں ساچی سرن، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نیتز کھلاواں ہرن پھرن، لوچن اک پرگٹائیندا۔ بھگت سہیلیاں دے کے ساچا

جنم، پنج تت کایا چولا سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ست دھرم کہے میں آد جگاد، جگ چوکڑی سیو کماٹیا۔ کوڑی کرپا میٹ واد وواد، سچ سچ اک جنائیا۔ بھگتاں سنتاں دیواں ساتھ، گرگھیاں انگ لگائیا۔ گرگھیاں اندر وڑ سناواں راگ، انحد نادى ناد وجائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناواں کاگ، ڈرمت میل دھوائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاواں کنت سہاگ، سرت شبدی جوڑ جڑائیا۔ پورب جنم لہنا دینا لیکھ چکاواں حساب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا سچ لگائیا۔ ست دھرم کہے میں جگ جگ لگدا، لوک مات دھرت دھول سوبھا پائیا۔ ڈھر سندیشہ اکو دسدا، ڈھر فرمانا اکو حکم سناٹیا۔ کوڑی کرپا گرگھیاں اندروں کڈھدا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ڈونگھی کندر اندھیری پردہ چکدا، ست ست کراں رُشنائیا۔ میت پیارا ہو کے ہسدا، خوشی خوشی اندر پرگٹائیا۔ ملاپ کر کے اوس اکھ دا، نج نیتز دیاں جنائیا۔ کُنڈا لاه کے ساچے ہٹ دا، گھر خزینا دیاں دکھائیا۔ جتھے صاحب سوامی وسدا، پُرکھ اکال ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک سناٹیا۔ ست دھرم کہے میرا ڈھر دا جوگ، ست پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ گرگھیاں میلا کر ڈھر سنجوگ، جن وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ کر پرکاش زمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شبد اگئی لا کے چوٹ، انادی ناد سناٹیا۔ ہوئے ہنگتا کٹ کے روگ، ہنگ برہم دیاں درڑائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کنجن کوٹ، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پائیا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے دسناں ساچی مَوَج، مجلس اکو گھر رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھنا سنجگ، کلجگ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے اُجل کرنا مکھ، ڈرمت میل دھوائیا۔ سچھل کرنی جننی ککھ، ملے مان وڈیائیا۔ دھن جنیندی مائی پڑدا لاہنا جو بیٹھا لگ، گرہ مندر نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم کہے میرا لیکھا جانے گو بند، ورن برن دیونہار وڈیائیا۔ جس سر شئی مٹائی سگلی چند، چنتا چکھارہے نہ رائیا۔ ٹھا کر سوامی ہو بخشند، رحمت اک کماٹیا۔ سجدے کردے سُرپت اند، وشن برہما شو سر نہ کوئے اٹھائیا۔ کرے کھیل گہر گمبھیر گنی گہند، گور اپنی کار کماٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ست دھرم کہے میں آوٹا لوک مات، صدی یسویں پنڈھ مُکائیا۔ کلجگ میٹنی اندھیری رات، ست سچ ہووے رُشنائیا۔ جگڑا مُکاوٹا ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ ساچا دھرم دسنا ساکھیات، مانوتا بھيو گھلاٹیا۔ جو ناک گو بند گئے

آھ، شبد اگمی ناد و جائیا۔ پُرکھ اکال دینِ دیال ہر گھٹ و سیا ساتھ، انتر کھو جے سچ سُبھائیا۔ کسے ہتھ نہ آوے تیر تھ تاٹ، جنگل جوہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ہر کرتا سوامی گرہ ویکھو کملاپات، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مارگ اک جنائیا۔ ست دھرم کہے میں آد جگادی ایک، ایکنا ر دتی وڈیائیا۔ گر اوتاراں بخشئی ٹیک، پیر پیغمبر گئے جنائیا۔ بھگتاں ملدا رہیا سندیش، سنت سہیلے سوہلے رہے گائیا۔ گر کھھاں ملدا بھیت، گر سکھاں پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جنہاں دی بُدھی ہوئی بیک، من دُرمت میل دھوئیا۔ سو نچ نیتز لینا ویکھ، دوئے لوچن نہ کوئے وڈیائیا۔ نیت نوت سدا سدا نرگن سرگن کھیلدا رہیا کھید، لوک مات پھیرا پائیا۔ کلجگ انت پُرکھ ابناشی رہیا بھج، ستجگ ساچا راہ جنائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ شبد اگمی اک سندیش، لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپ سٹائیا۔ مالک خالق ہو کے نر زیش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا رہیا چکائیا۔ سچ دھرم کہے میں آؤنا جگ، دھرنی دھول سوہا پائیا۔ صدی چو دھویں بُجھاؤنی لگی اگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ساچا دسنا دُھر دا جج، بن مکے کعبے ملے گوسائیا۔ حق محرابے بہنا سچ، جُبرہ اک وڈیائیا۔ شبد اگمی ہو کے جانا وج، انادی ناد سٹائیا۔ ساچے مندر جانا لنگھ، گر کھھاں اندر ڈیرہ لائیا۔ آتم سیجا سچ پلنگ، آسن سَنگھاسن ویکھ وکھائیا۔ جتھے سدا اک اند، اند پُری والا گیا درڑائیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشنائیا۔ نہ کوئی جمنا سُرستی گوداوری گنگا دھار رہی وگ، امرت آتم نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ نہ کوئی بھانڈا بھرم بھوؤ دُئی دوتی کندھ، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے وکھائیا۔ نہ کوئی روپ ریکھ نہ رنگ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ اوس دا بخشنا ساچا سنگ، جو سرب سوامی بے پرواہیا۔ ست دھرم کہے مہروان محبوب میرا سدا بخشند، بخشنہار اک گوسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دے چکائیا۔ ست دھرم کہے میں دو جہاناں راجا، رعیت لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کردا آیا کاجا، کرنی دا مالک کرتا حکم منائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا انتم ہونا ناسا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ ستجگ ساچا سچ ہوئے پرکاشا، اگیان اندھیر دے مٹائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا اپنا حکم چلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن نیتز لوچن نین ویکھن تماشا، سچکھنڈ نواسی اپنا حکم ورتائیا۔ ریتی نیتی بدل دیوے پاسا، پتت پُنتی اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ ست دھرم کہے میں جگت دا مالک، پُرکھ ابناشی

حکم سنائیا۔ نت نوت بناں ثالث، لوک مات ویس وٹائیا۔ حکم دیوے دُھر دا خالق، مخلوق کھوج کھوجائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دُور کرنا آلس، سرشٹ سبائی
 سوادھان دینا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکائیا۔ ست دھرم کہے میں جودھا سُر، پیرتا پر بھ نے دتی وڈیائیا۔ جگ
 چوکڑی کوڑی کریا کر کے چورو چور، چاروں گنٹ اکو ڈنک وجائیا۔ پت پر میثور حکم دیونہار ضرور، ضرورت میری پور وکھائیا۔ جن بھگت ساچے سنت
 بخشنہارا چرن دھوڑ، لگامستک نام خدائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مور کھ موڑھ، دُھر دامارگ اک لگائیا۔ سرب کلا بھر پور، پر بھ ٹھا کر سوامی دیونہار اپنی دیا کمائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ ست دھرم کہے میرا بھگتاں ناتا، سنتاں سنگ رکھائیا۔ گرگھاں میلاں پُر کھ بدھاتا، ملنی
 جگدیش کرائیا۔ گرگھاں امرت جام پیا کے باٹا، ترشنا بھکھ گوائیا۔ سچ دھرم گرہ کھول دے ہاٹا، وست امولک اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اگلا مارگ اکو اک جنائیا۔ ست دھرم کہے میرا مارگ اک، ستج سچ دیاں وڈیائیا۔ پت پر میثور لیکھا رہیا لکھ، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ جگت
 نیز نہ آئے دس، نین ہین لوکائیا۔ بھگت سہیلا کرے ہت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ ناتا جوڑ کے دُھر دا پت، پتا پوت انگ لگائیا۔ سچ دوارے سچ ونڈا کے
 حص، حصیدار رہیا بنائیا۔ اگے لوڑ رہی نہ کس، کشتی نیا نوکا آپے لئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست
 دھرم کہے حکم دیوے سچ سوامی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پُر کھ اکال انترجامی، گھٹ نواسی ویکھ وکھائیا۔ جس دی صفت صلاح چارے کھانی، چارے بانی انڈج
 جیرج اُتج سیتج ڈھولے رہے گائیا۔ سو بے پرواہ اگم اتھاہ خالق خلق کھیل کرے مہانی، مہروان اپنا حکم ورتائیا۔ ست سچ بخشنہار نشانی، برہم مت اک
 سمجھائیا۔ جس دا بھيو پائے نہ کوئے ودوانی، چوڈاں و دیا سمجھ کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ نر نریشا اک جنائیا۔ ست
 دھرم کہے میں بدل دینا سماج، مسکھتا اکو رنگ رنگائیا۔ میٹ دینا واد وواد، وکھ امرت رُپ جنائیا۔ گرہ مندر و جاونا ناد، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ بن رسنا
 جہوا دینا سواد، امرت رس چھکائیا۔ کوڑی کریا اندروں دینا کاڈھ، ساچا کھنڈا نام چکائیا۔ گرگھ پر گٹائے سجن سادھ، سادھنا اکو دینی جنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنا حکم ورتائیا۔ ست دھرم کہے میں بدل دینی ریت، ابناشی کرتا حکم سنائیا۔ پُر کھ اکال کرنی اک

پریت، دُھر دا لحمِ اکِ جنایا۔ جھگڑا چکنا مندر مسیت، کایا کعبہ خوشی دکھایا۔ آتم پر ماتم گاؤنا گیت، ڈھولا نُوْر خُدا یا۔ بھگت سنت کر اتیت، ترے گن لیکھا دینا مُکائی۔ جھگڑا مُکائے اُوچ نیچ، راو ر نکاں اِکو گھر بہائی۔ بھرم مٹے ہست کیٹ، وڈا چھوٹا نہ کوئے اکھوایا۔ ابناشی کرتا کروٹ لے بدل لئے پٹھ، سنمکھ گرکھاں نظری آیا۔ دُور دُراڈا سے سدا نزدیک، گھر پتا خوشی منایا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے اڈیک، سنجک تریتا دواپر کلجگ اپنی اگھ کھلایا۔ جو سچھنڈ نواسی سدا وسنیک، وصل اصل اِکو دئے کرایا۔ سو گرکھاں دی کایا اندر لنگھ دلیز، دلبر ہو کے جوڑ جڑایا۔ اٹھے پہر وسے چیت، من چت ٹھکوری رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دھرم اکِ جنایا۔ ساچا دھرم ست ست، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ساچا دھرم سنگر ست، گرکھ ہر گن گانیا۔ ساچا دھرم برہم مت، پنچ تت نہ کوئے لڑایا۔ ساچا دھرم نج نیز اگھ، دوئے لوچن جھگڑا دئے چکایا۔ ست دھرم انتر انت نیچ پیچے ساچے وت، نام ندھانا اکِ جنایا۔ سچ دھرم دُھر داراگ سنائے انحد، ازراگی اپنا ناد وجایا۔ ست دھرم انتر امرت آتم دئے جھٹ، بوند سوانتی کھ چوایا۔ ست دھرم زرگن نُوْر جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر رہن کوئے نہ پانیا۔ ست دھرم آتم کرے ملاپ، جگ جنم وچھوڑا دئے کٹایا۔ ست دھرم پُرکھ ابناشی میلے ساکھیاں، گھر سجن سچ سبھایا۔ ست دھرم ساچے چرن کول بخشے سچ نواس، بھومکا دُھر دی اکِ سہایا۔ ست دھرم پر بھ کی سرن لیکھا چکائے مرن ڈرن آون جاون کئے واٹ، لکھ چوراسی گیر نہ کوئی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست اِکو اکِ سمجھایا۔ ست دھرم کہے میں گیا آ، لوک مات اپنا ویس وٹایا۔ پُرکھ ابناشی مہرواں، مہر نظر نال ترایا۔ جس داسمت ہو یا رواں، بیس اکیسا پندھ چکایا۔ او سے دے چرنی ڈھواں، جو ڈھٹھیاں گلے لگایا۔ او سے دا ڈھولا گواں، جو آد جگاد بے پروا ہیا۔ او سے دے گھر بہواں، جو مل مل خوشی منایا۔ او سے دے آگے ڈکھڑا کہواں، جو سُن کے دئے مٹایا۔ او سے دی سیجے سواں، جو سکھ آسن دئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے پانیا۔ ست دھرم کہے میری وڈیائی، وڈ وڈا دیا کمائیدا۔ جن بھگتاں ہونا وچ سہائی، بھيو ابھیدا اکِ گھلائیدا۔ نج نیز ویکھو گھر گمبھیر گوسائیں، گھٹ بھیتز سو بھا پائیدا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُراں رہے گائی، صفتی صفت سرب صلاحندا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج اند چار کُنٹ دہ دشا جس دی رُشائی، سورج چندر و سس منڈل منڈپ اپنے

رنگ رنگا نیندا۔ تِس دا میلا گرو گر چیل ایکا تھائیں، تھان تھنتر اِکو اک درڑا نیندا۔ گرکھ گر سکھ کوڑی کِریا دینی تجائی، مایا ممتا موہ چُکائیندا۔ چار ورن کھتری براہمن شو در ویش اِک دُوجے نوں جاننا بھائی بھائی، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ آتم پر ماتم ہووے نہ کدے جدائی، جگت وچھوڑا پندھ مُکائیندا۔ اِکو ڈھولا اِکو سوہلا اِکو نام لینا گائی، گا ونہارا اِکو ناد و جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنا کھیل وکھائیندا۔ سَت دھرم کہے میں سَت ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے سیو کمائیا۔ کرتا پُرکھ دسنہارا راہ، رہبر ہو کے رہیا سمجھائیا۔ سَت سَت سچ دینا ورتا، ورتا ورتا دینا بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر میرے گواہ، شہادت دینی چائیں چائیا۔ صدی چو دھویں لیکھا دینا مُکا، مکمل اپنا تھم ورتایا۔ بیس اِکیسا لیکھا دینا چُکا، لکھت بھوکھت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ جگ اپنی کار کمائیا۔ سَت دھرم کہے دھرم دی دات، دولت اِکو نام جنایا۔ بھگتاں دی پوری کر کے خواہش، ترشنا جگت مٹائیا۔ لیکھے لا کے سواس سواس، پون پون وچ ملایا۔ جھگڑا مُکا کے پر تھمی آکاش، گنگن گنگنتر ڈیرہ ڈھائیا۔ بھگت بھگوان بنا کے سچا ساتھ، سگلا جوڑ جڑائیا۔ کوڑ کڑیا کر کے ناس، ابناشی اپنا رنگ چڑھائیا۔ سدا سہیلا اِک اکیلا وسے پاس، پیا پریتم اپنا میل ملایا۔ من واسنا گرکھ نہ ہوئے اُداس، چنتا غم نہ کوئی جنایا۔ اٹھے پہر دوس رین اِکو نور جوت پرکاش، نور و نور ڈمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دھرم اِکو اِک سمجھائیا۔ سچ دھرم کہے میں ویکھنی دھرت، دھول سو بھاپائیا۔ جگ جنم جس دی حرص، ترشنا رہی تپائیا۔ برہوں ویراگن ہو کے رہی تڑپ، بہیل ہو کے دئے ڈھائیا۔ کس ویلے کِریا کر مالک عرش، عرشی پریتم ہوئے سہائیا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار آوے پرت، پرت پر میثور پھیرا پائیا۔ چنتا سوگ مٹائے میرا ہرکھ، دُکھ دلدر دئے گوائیا۔ رحم کر کے کرے ترس، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ سَتجگ ساچا میگھ دیوے برس، بوند سوانتی مکھ چوائیا۔ بچھلی کر کے لکھت پڑھت، اگے تھم اِک ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نو جیون جگت جگت جن سرشی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سینتا بھگتاں دتے سچ پریتا، سَت دھرم دی ساچی ریتا، چار ورن اِک سرن، جھگڑا چکھے اٹھاراں برن، اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان ساچے گرہ سری بھگوان اِکو رُپ سَت سرُپ نظری آئی۔

☆ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت الال سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور ☆

سنگر شبد کہے میں چنتا ڈکھ، جگت دلدر دینا گوائیا۔ گھر آتم دینا سنگھ، سنگھ ساگر روپ سوائیا۔ اُجل کرنا جگت گھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کوڑی کریا اندروں کڈھنی کٹ، نام کھنڈا اک اٹھائیا۔ پریش کرنا سچ سچ، دھاراست اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہوونہار سہائیا۔ سنگر شبد کہے میں کٹنا روگ سنتاپ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ جنم کرم دا دھو کے پاپ، پت پُنیت، دینا دکھائیا۔ سر رکھ کے اپنا ہاتھ، سہانک ہونا تھاؤں تھانیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، کرنی اک پڑھائیا۔ چرنی پریت جوڑ کے نات، پُرکھ اکال گنڈھ پوائیا۔ منزل چڑھا کے ساچی گھاٹ، محل اٹل سو بھاپائیا۔ زردھنا پچھنی وات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کلیش دے گوائیا۔ سنگر شبد کہے میں سچا سچن، سدا سدا اکھوانیدا۔ جن بھگتاں کراواں دُھر دا مجن، سر سرور اک نہانیدا۔ جن بھگت جنم کرم بُجھاواں اگن، ترشنا روگ مٹانیدا۔ سنت سہیلے لگاواں انگن، گر گر گود بہانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر مہر مہروان مچو اپنی سیو جنانیدا۔ سنگر شبد کہے میں ٹٹی گنڈھاں، گنڈھنہار حکم سنائیا۔ لیکھے لاواں چنگا مندا، جو جن آئے سرنائیا۔ اندر باہر پاواں ٹھنڈا، میگھ اک برسائیا۔ دو جہاناں دیواں سنگا، سگلا سنگ نبھائیا۔ کارج کر راس لیکھے لگے دھندا، دھرنی دھرت دھرم دیاں وڈیائیا۔ بندگی وچ بنا کے بندہ، بندھن سارے دیاں کٹائیا۔ سچ پریتی پا کے پھندا، ڈوری پُرکھ اکال نال جڑائیا۔ من واسنا ہووے نہ گندہ، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچئی سرنائیا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل اگتا، اگٹری کار کمائیا۔ جگت واسنا کوئی نہیں طمع، لالچ وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ کایا بھگتاں ہرکھ سوگ بیٹاں غماں، چنتا دُور کرائیا۔ جیون وچوں جیون دے کے نواں، نوین اپنا گھر وسائیا۔ اُہناں دے اندر بہواں، جس گرہ آسن سنگھاسن سو بھاپائیا۔ ڈکھ دے نہ سکے کوئی ہماں طمع، تابعداری سرب جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھے بھو اک دکھائیا۔ سنگر شبد کہے میرا بھو کرے بھے بھیت، بھو ساگر پار کرائیا۔ جنہاں صاحب نال لائی پریت، تنہاں بھے وچ پریتم دیاں ملائیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، سنگر بخشاں اک سرنائیا۔ جو بیٹھا رہے ترے گن اتیت، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر جن بھگت اُدھارے،

دیاوان ہوئے سہائیا۔ روگ سوگ چند نوارے، غمی خوشی وچ بدلائیا۔ دکھ بُکھ پار کنارے، انملی دولت جھولی پائیا۔ پت پر میثور بخش سہارے، سر مستک ویکھ دکھائیا۔ لیکھا جانے اندر باہرے، گپت ظاہر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں بخشے چرن پیارے، تنہاں پریتی اپنے سنگ رکھائیا۔

★ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت اہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر ★

پُرکھ اکال کہے میں بڑا چوجی، نت نوت دیا کمائیا۔ شبد ڈلارا میرا وڈا کھوجی، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیا۔ سچ پریتی دے جو گرگھ روگی، چاروں کُنٹ بھج بھج میل ملائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر جو دکھی، تنہاں سچا راہ دکھائیا۔ میلا کردا جائے بن بن دھر سنجوگی، سنجوگ اپنے نال کرائیا۔ چکدا جائے پھڑ پھڑ گودی، اپنے انگ لگائیا۔ سناؤندا جائے نام سلوکی، سوہلا اک سمجھائیا۔ بناؤندا جائے ساچے موبی، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ پردہ لاه کے لوک پرلوکی، ساچے گھر دے وڈیائیا۔ پڑھنی پئے نہ کوئی پوتھی، پُستک وچ نہ کسے پھرائیا۔ منزل دس کے سوکھی، دھر دے پوڑے دے چڑھائیا۔ جہاں کرماں دارہے کوئی نہ دوشی، نردوش گرگھ دے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا رُپ مولا، ہر گھٹ رہیا سہائیا۔ شبد سُت میرا چکے پڑدا اوہلا، بھیو ابھید کھلائیا۔ سچ جھوٹھ رہے نہ رولا، اکو ست ست درڑائیا۔ من واسنا گرگھ رہے نہ گولا، مالک اکو دے جنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا چولا، چوری چوری اپنا درس دکھائیا۔ آون جاون بھار کر کے ہولا، ہولی جہی اپنے نال ملائیا۔ پریم پریتی دے کے جھکولا، ہلارا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن رہیا اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ساجن سچا، پریتی سچ نبھائیا۔ شبد سُت کدے نہ ہووے کچا، کچی دھار نہ کوئے دکھائیا۔ جن بھگتاں گھر گھر دیوے پتے، پت پر میثور رہیا ملائیا۔ درس کرا کے اکھاں، اکھیاں رنگ چڑھائیا۔ مان دوا کے کھی کھٹاں، محل اٹل سہائیا۔ دین دیال کہے

میں بھگتاں سنگ سدا و سدا، بستر سوہنی تیج ہنڈھائیا۔ اہناں دی نسا نال ہنساں، اپنی خوشی نال رلائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوؤں بھگوان، پریتی اندر پریم بخشیا اپنا سچا، سچ دی تیج دے گواہیا۔

★ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ا دیال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈواں ضلع ہوشیار پور ★

بھگتن پیتا سری بھگونت، آد جگاد جگ چوکڑی دیا کمائیدا۔ دیونہار وڈیائی وچ جیو جنت، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیدا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیدا۔ نام ندھانا دے کے دھر دامنٹ، آتم پر ماتم راگ سمجھائیدا۔ بودھ اگادھا بنا کے پنڈت، ساچی سکھیا اک درڑائیدا۔ تیج ت کا یا مائی بناونہارا بنت، من مت بڈھ اپنا رنگ رنگائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا اک اکھوائیدا۔ بھگت سہیلا سری بھگوان، سچھنڈ نواسی دیا کمائیآ۔ انتر آتم دے کے برہم گیان، انجھو اپنی کھیل وکھائیآ۔ شبد ناد سچی ڈھنکان، انراگی راگ جنائیآ۔ امرت بوند سوانتی پیائے آن، نجھہر جھرنا کول نابھ جھرائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے اندھ اندھیان، ست سچ دے پرگٹائیآ۔ دیا باقی کملا پاتی جگائے مہان، جوتی جوت جوت رُشائیآ۔ سچ پریتی آتم اتیتی بخشے چرن دھیان، اشٹ دیو اگوگر سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گھر ٹھا کر میل ملائیآ۔ بھگت سہیلا ہر کرتار، قدرت دا قادر دیا کمائیآ۔ جگ چوکڑی کھیل نیار، ستجگ تریتا دوپر کلج ویکھ وکھائیآ۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ہو اجیار، گر اوتار پیر پیغمبر اپنی سیو کمائیآ۔ شبد اگئی بول جیکار، انراگی اپنا راگ جنائیآ۔ نو نو چار ویکھد ارہیا سرب سنسار، انڈج جیرج اتبج سیتج کھوج کھوجائیآ۔ دھر سندیشہ دیندارہیا وارو وار، واک بھوکھت اک درڑائیآ۔ جن بھگتاں میل میلدارہیا نرگن نریر نراکار، ساکار جوڑ جڑائیآ۔ کلج انتم کر پیار، بھگون ہووے آپ سہائیآ۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ویکھے وچوں جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ٹلے پر بت کھوج کھوجائیآ۔ ڈونگھی کندر پاونہارا سار، سمند ساگر ورو لے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلا سچ سبھائیآ۔ ہر جن میلا کایا گڑھ، تیج ت تلے وڈیائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کرپا کر، شبد سواسی جوڑ جڑائیآ۔ جنم جنم دی پوری آسی کر،

آسا ترشنا میٹ مٹائیا۔ ڈونگھی بھور اگمی گھاٹی چڑھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ سچ دوارے سمنکھ کھر، سوچھ سرؤپی نظری آئیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا ڈھولا لین پڑھ، ٹوں میرا میں تیرا سد سوہنگ روپ سائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ میرے ٹھاکر، صاحب سوامی تیری اک سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا گہرا ڈونگھا ساگر، بھو پار نہ کوئے کرائیا۔ نرمل کرم نہ ہوئے اجاگر، ڈرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ ساچا ملے نہ کوئے ساجن، متر پیارا میت نہ کوئے اکھوائیا۔ کوڑی کرپا سرشٹی درشٹی راج راجن، ایشٹ دیو ہر نہ کوئے سمجھائیا۔ من واسنا چار گنٹ دہ دشا اٹھ اٹھ بھاجن، سا تک ست نہ کوئے کرائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش جوڑ جڑائے نہ آتم پر ماتم، دین مذہب اوچ نیچ جھگڑا نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا دے ملائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ کھول پردہ، دئی دوتی دے چکائیا۔ کلجگ کوڑی اگن اندر سڑدا، ہوئے روگ نہ کوئے مٹائیا۔ جگت ترشنا مول نہ کھڑدا، من واسنا بھجے واہو داہیا۔ مارگ ملیا نہ ساچے گھر دا، بند کوڑی کڈنا نہ کوئے گھلائیا۔ ساچے مندر مول نہ چڑھدا، گرہ سوامی نظر کوئے نہ آئیا۔ چرن بندنا نمو نمو ڈنڈوت کردا، سپس جگدیس جھکائیا۔ ٹوں مالک پرتپالک سچھنڈ دوارے ساچے گھر دا، گھر گھر میلا لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اھیدا دے گھلائیا۔ بھگوان کہے سُن بھگت میت، سچ سجن دیاں درڑائیا۔ کوڑی کرپا بدل کے ریت، ساچا مارگ دیاں دکھائیا۔ کایا ماٹی کر کے پت پت پت، پوتر اپنا رنگ چڑھائیا۔ ساچا کلمہ اک حدیث، حضرت ہو کے دیاں پڑھائیا۔ ڈھر دا ٹھاکر اک جگدیش دیاں ملائیا۔ لیکھا چکنا بیس اکیس، ویلا وقت دے گواہیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار کرن تصدیق شہادت اپنی دین بھگتائیا۔ جس صاحب سوامی انترجامی رہے اڈیک، جگ چو کڑی اگھ گھلائیا۔ سو اپنا آپ کرن آیا تصدیق، نرگن نرور نرکار اپنا ویس وٹائیا۔ جس دی دھار اگم باریک، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں آتم پر ماتم دے ہر پریت، پریمی ہو کے اپنا نیم نبھائیا۔ لیکھا چکا کے پت پت پت، اوچ نیچ راؤ رنگ اگو گھر وسائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا پار برہم برہم گاؤنا گیت، سُر تال ناد اگو دے وجائیا۔ جھگڑا چکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ دو دو آہ اپنا رنگ دکھائیا۔ مہروان مہروان مہروان سچ نام کر بخشیش، کایا مندر جھولی دے بھرائیا۔ دُور دُراڈا نظری آیا نیرن نیرا قریب، اگلا بچھلا پنڈھ مکائیا۔ کرم کانڈ کوڑی کرپا بدل دیوے نصیب، نصیحت اپنی نال پار لنگھائیا۔

کھیل اگتا کرے اک عجیب، عجب لڑی اپنی دھار چلائی۔ جس دی دس سکیا نہ کوئی ترتیب، سلسلا وار پردہ نہ کوئے اٹھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے ترائی۔ جن بھگت سُنو ساچا سنگ، صاحب سوامی اک درڑائی۔ انتر آتم چاڑھ اپنا رنگ، انڈ ٹھڑا آپ رنگائی۔ نام ندھان وجاواں مردنگ، دُھنی دُھن شنوائیا۔ بھانڈا بھرم بھو ڈھاہ کے کندھ، ست سچ دیاں دکھائی۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اک انند، انند انند وچوں پرگٹائی۔ سوہنگ ڈھولا آد جگادی چھند، پاربرہم برہم وجدی رہے ودھائی۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، پورب لیکھا جھولی پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشنہار سچی سرنائیا۔ جن بھگت سُن متر پیارے ایک، ایک دیاں جنائی۔ سچ سوامی دُھر دی ٹیک، مستک دھوڑی خاک رمائی۔ انتر کرے بڈھ بیک، نزل اپنا آپ جنائی۔ سچ گرہ دی دتے کھیڈ، گھٹ گھٹ اپنا پردہ دئے اٹھائی۔ مندر اندر کھولے بھیت، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سو بھاپائی۔ نج نیتز لینا پیکھ، ست سرپ سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن پیتا ٹھانڈا سینتا ترے گن اتیتا ترے بھون دھنی اپنا حکم ورتائی۔ جن بھگت کہے پر بھ ویکھ کلجگ اندھیری رات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائی۔ سرشٹ سبائی گا گا تھکی گاتھ، رسنا جہوا بتی دند ہلایا۔ نہا نہا تھکی تیر تھ تاٹ، اٹھسٹھ بھجی واہو داہیا۔ لہ لہ تھکی گردر مندر مسجد شودوالے ماٹھ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ چار ورن اٹھاراں برن ویکھ اپنا کھیل تماش، دین مذہب راؤ رنک کرے لڑائی۔ سچ وست دسے کسے نہ پاس، ملا شیخ مسانک پنڈت خالی دین دہائی۔ انتر آتم شبدی دھار کرے کوئی نہ بات، دُھر فرمانا حکم نہ کوئے سنائی۔ بچھلی کرنی سارے دس حالات، پڑھ پڑھ منتر رہے سنائی۔ تیری منزل تیرا دوارا سچ مقام کسے نہ ویکھیا گھٹ، درگاہ ساچی سو بھاکوئے نہ پائی۔ دُھر پریتی ہر چرن کول جڑیا کسے نہ نات، بدھاتا انگ نہ کوئے لگائی۔ من واسنا سرشٹی کوڑی ودھی خواہش، خالص تیرے وچ اپنا آپ نہ کوئے سمائی۔ جن بھگت کر بنیتی سچھنڈ دوارے کرے اک ارداس، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائی۔ دُھر دے ٹھاکر کرتا پُرکھ دین دیال سجن میت وس پاس، کایا مندر اندر بہہ بہہ خوشی منائی۔ سرت شبد گوپی کاہن منڈل منڈپ گھر دکھا راس، ساچی بنسری نام سنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مکائی۔ جن بھگت کہے میں رہندا پنڈ ڈڈ، ڈنڈوت اکو اک جنائی۔ بن ہر نام خالی دسے ہڈ، وست اموک نظر کوئے نہ پائی۔ کرپا کر مہروان نو دوارے پار کر حد،

پڑا اوہلا دے اٹھایا۔ جن بھگت تیری جد، وشو اپنا رنگ چڑھایا۔ نام نُماری دے مدھ، ترشنا کوڑی جگت بُجھایا۔ مایا ممتا رہے نہ اگ، ہوئے ہنگتا دے گوانیا۔ ہنس روپ ہوئے گگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکایا۔ درس دے اُپر شاہ رگ، سوچھ سروپی اپنا روپ پرگٹایا۔ گھر انادی ناد پئے وج، انحد اپنا راگ سُنایا۔ دیک پرکاش ہووے جھٹ، جوتی جوت جوت رُشایا۔ سچ دوارا کھول دے ہٹ، ٹھاکر تیری بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم اگے رہے نہ اڈ، پردہ وچوں دے چُکایا۔ بن مکے کعبیوں کرا دے دُھر داج، مقامے حق تیرا نور نظری آیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے جاواں وس، واسطہ تیرے نال رکھایا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنایا۔ میرا دے کے جائیں پچھلا حق، پورب لہنا جھولی پانیا۔ راہ تکدیاں تریتا دواپر گئے تھک، کلجک ویلا وقت دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی دینا پانیا۔ سری بھگوان کہے سُن میرے بھگت، بھاگ تیرا تیری جھولی پانیا۔ انتر آتم ساچی شکت، وست امولک اک ورتانیا۔ نچ نیتز ہووے ساچا درس، ست سروپی اکو نظری آیا۔ چنتا روگ رہے نہ ہرکھ، غمی غم نہ کوئے ستانیا۔ جنم جنم دی پورب میٹ کے تڑپ، اگے اکو گنڈھ پوانیا۔ جودھا سوربیر مردانہ بن کے مرد، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پورا کرنا پر م پُرکھ پر ماتم اپنا فرض، بھگت سہیلے لئے اٹھایا۔ ایہو کھیل نرگن سرگن کرے اسپرج، جگت و دیا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ میت پیارا ونڈ نہارا درد، دُکھیاں دُکھ دیکھے تھاؤں تھانیا۔ سچ بینی سُن کے عرض، عاجز اپنے گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پوری کر کے سنساری بوہاری ساری غرض، غرض اپنی نہ کوئے رکھایا۔

تن پھل کہن ساڈی انڈھی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پورب جنم بچھے گیا لنگھ، اپنا پنڈھ مُکایا۔ اس جنم آیا نہیں انند، سکھ ساگر نہ کوئے وکھایا۔ پیئے جنم دا پتہ نہیں مرن توں بچھوں کیہڑا پوے پنڈھ، کون راہ بھوانیا۔ تے کٹھے ہوئے بنیا ساڈا سنگ، اپنا جوڑ لیا جڑانیا۔ گرگھ دے ہتھ آگئے کسے نال ڈھنگ، اندر خواہش دتی بدلانیا۔ اوہ مار کے آیا پنڈھ، بن کے پاندھی راہیا۔ اُس دی انتر آواز دا اک چھند، بن اکھراں دیئے سمجھایا۔ جیہڑی

آسا نرِ اسا وِچ ہوئی بند، اپنا روپ نہ سکی پر گٹائیا۔ جگت جہان دے رنڈ، سبجِن میتِ مِتر نہ کوئے وڈیائیا۔ تے کہن ساڈی برہوں وِچ اخیری منگ، تیر اچھیا رہے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بھل کہن اسیں تن دیکھیا تن لوک، بن اکھاں اٹھ گھلایا۔ ساچی ملی نہ کتے مَوَج، مُجبت سچ نہ کوئے کمائیا۔ ساچی ہتھ نہ آئی کسے کھوج، کھوج کھوج تھکی سرب لوکائیا۔ آسا منسا سب دی تگی روز، صُبح شام دھیان لگائیا۔ سچ دست دے نہ کسے کول، خالی ہتھ سرب رہے گر لائیا۔ ڈکھیاں دے ڈکھڑے کوئی نہ سکے پھول، دردیاں درد نہ کوئے ونڈائیا۔ اسیں تیاں کٹھیاں ہو کے ماریا ڈھول، اُچی کوک دینے جنائیا۔ ساچا تولنا پورا تول، نام کنڈا ترازو ہتھ اٹھائیا۔ جس دست نوں گرکھ رہے ٹول، جھولی دینی پائیا۔ سب کچھ پاربرہم پت پر میشور تیرے کول، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ بھل کہن اسیں وچولیاں وانگ بن کے آئے وچول، وچلا بھیت دینے جنائیا۔ گھنڈی اوہ کھول، جس نال کنڈا کھلے لوکائیا۔ سانوں دینا نہ مات و رول، لکھاں اُتے سُٹائیا۔ اسیں کول سب نالوں سوہل، تے پت تھنی نال مول، آپ اپنا بھیت چڑھائیا۔ سانوں انتر انتر سنا دے اوہ بول، جس بول وِچ تیری بے پرواہیا۔ جیہڑی دست ایس دے نہیں کول، اوہ وی جھولی دینی پائیا۔ بھل کہن پھیر اسیں تے رہیے اڈول، خوشیاں وِچ تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر نال آسا منسا پوری دے کرائیا۔

کرپا کرے ہر کرنے یوگ، سنگر شبد سچی سرنائیا۔ آد جگادی کر کے دھر سنجوگ، برہم برہمادی پنڈھ مکائیا۔ بھو گھلا کے لوک پر لوک، دو جہاناں پردہ دے چُکائیا۔ بودھ اگادھا سنا کے سچ سلوک، انتر منتر نام اک درڑائیا۔ ڈو گھی بھوری کر نہارا کھوج، گرہ مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ کوڑ اندھیرے پرکاش کر نہارا جوت، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ بھگت سہیلا بخشنہارا ساچی اوٹ، چرن کول دے سرنائیا۔ کوڑی کر یا مایا ممتا کڈھنہارا کھوٹ، دُرمت میل دے ڈھوائیا۔ ہوئے ہنگتا گواونہارا روگ، چنتا چکھانہ کوئے جلائییا۔ سچ دوارے بخشنہارا مَوَج، مجلس اپنے نال وکھائیا۔ لہنا دینا چُکائے جنم مرن لیکھا لاڑی موت، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا سچی سرنائیا۔ سنگر شبد کہے میں گہر گمبھیر، آد انت میرا انت کوئے نہ پائیا۔

حکمے اندر گھل گر اوتار پیغمبر پیر، پرا پستی مدھم بیکھری بانی دتی جنایا۔ جھلک پلک خلق دکھا کے اپنی تصویر، نور نورانی ڈلک لگایا۔ اپنی منزل دسی نہ کسے
 اخیر، حد بے حد بھو نہ کوئے کھلایا۔ پنج تت ناتا جوڑ کے لیکھا بنا کے کرم کانڈ تقدیر، ترے گن کرمی کڑمایا۔ شرع شریعت پا زنجیر، تسبیح مالا ہتھ پھڑایا۔ کر
 کے کھیل بے نظیر، نظریہ اپنا لیا بدلایا۔ اچی کوکدا گیا کبیر، جلاہا دے دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ ہر شبد کہے میں وڈ
 بلوان، بلدھاری نظری آیا۔ برہمنڈ کھنڈ میرا نکا جہا کھیل مہان، کوٹن کوٹ روس نورنی چند کراں رُشنائیا۔ وشن برہما شو سیو کمان، چاکر خادم لئے بنایا۔
 شاستر سمرت وید پُران صفتی ڈھولے گان، جگ چوکڑی ناد وجایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرا کرن بیان، سرشٹی درشٹی نال ملایا۔ کلمہ کائنات کرے کلیان،
 حرف حروف مات سمجھایا۔ سرشٹ سبائی دسنہار ایمان، صدق صبوری سچ سمجھایا۔ آپ ہو کے بے پہچان، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ بے پرواہ سارے کردے
 گئے اعلان، حد محدود بند نہ کوئے کرایا۔ لوک مات میری نکئی جی ویدیا برہم گیان، سچ بھنڈارا اپنے وچ چھپایا۔ بھگت سہیلا گر چیلہ بخشاں اک دھیان، ست
 سچ سچی سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل الکھ، الکھ اگوچر اگم اتھاہ
 بھو کوئے نہ آیا۔ جگ چوکڑی زرگن سرگن ہو پر تکھ، پت پر میثور صفتی ڈھولے سنایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ساچے بھگتاں کھول کے اپنی اکھ، آخر
 اپنا رنگ رنگایا۔ سچ حقیقت وچوں دے کے حق، دست امولک جھولی پاپیا۔ دھر سندیشہ اکو دس، ست ستواد کراں پڑھایا۔ پرگٹ ہو کے گھٹ گھٹ، گرہ
 مندر میل ملایا۔ سچ دوار کھول کے ہٹ، بن ونجارا اگئی دات اک دکھایا۔ سنگر شبد کہے بن میری کرپا کوئی نہ سکے لبھ، نو نو چار کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔
 بنا میرے کسے نورنی نور نہ لبھے رب، پروردگار سانجھیاں درس کوئے نہ پاپیا۔ دو جہاناں اختیار دتا میرے ہتھ، دو جاتانی روپ نہ کدے وٹایا۔ سری بھگوان
 اک اکلای بیٹھا رہے سچکھنڈ، جوتی جاتا جوت اپنے وچ سمایا۔ تھر گھر مان وڈیائی دے کے پُرکھ سمرتھ، سیس تاج میرے اک لکایا۔ حکمے اندر لکھ چوراسی جیو
 جنت کھانی بانی سرشٹی رچ، برہمنڈ کھنڈ رچنا لئی رچایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرا روپ ست، است کراں لوکایا۔ مہروان ہو کے کوٹن کوٹاں وچوں بھگت
 سہیلے لوواں رکھ، جنہاں اپنی مہر نظر نال ترایا۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے کایا مائی ساچی ہائی رہبر ہو کے مارگ دیواں دس، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔

پریتم پریمی پیارا ہو کے سچ دوارے جاواں وس، وصل اصل اپنے نال جنایا۔ سوچھ سرُپ ہو انُپ درس کراواں پر تکھ، سوچھ سرُپ رُپ وٹایا۔ سچ سُنہنجی انتر آتم بہواں سچ، سَنگھاسن آسن ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار سرنایا۔ سَنگَر شبد کہے میں سچا محبوب، مُجّت وِج سمایا۔ عرش فرش توں اچا اک عرُوج، سچ سَنگھاسن سو بھارہیا پانیا۔ جتھے نہ کوئی تت کایا کلبوت، کلمہ پڑھے نہ کوئے لوکایا۔ چھتر چھن کرے نہ کوئے محفوظ، چار دیواری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آر پار جانے نہ کوئے حدود، انت کہہ سکے کوئے نہ رانیا۔ اگم اتھاہ منزل میری مقصود، مقصد میرا حل کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار بخشش اِکو جھولی پانیا۔ سَنگَر شبد کہے میں داتا دین ذنی، دو جہاناں دیا کمائندا۔ کوٹن کوٹ سیوالا کے رکھی مُنی، حکمے اندر سرب بھوائندا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سُہیلے ورلے آواز سُنی، جس انتر آتم دھیان لگائندا۔ بھيو گھلا کے اپنا گن گنی، گنونت دیاونت اپنی کار کمائندا۔ آتمک راگ سنا کے ساچی دُھنی، مست نُھاری اِک دکھائندا۔ سر اوڈھن دے کے نام امولک چُٹی، پڑدا دو جہان جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائندا۔ شبد گرو کہے میٹوں سارے متدے، جگ چوکڑی تھکم ورتایا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر آدھاری پنج تت تن دے، تنہاں اوٹ اِک جنایا۔ جنہاں نوں مات پت جنتی ہو کے جندے، گودی گود اُٹھایا۔ اوہ سیوک بنا کے گھلاں ساچے رام دے، جو ہر گھٹ رہیا سمایا۔ نام سندیشے دستاں ساچے گان دے، جو رسنا جہوا بٹی دند لوک مات دین سنايا۔ سچ پرکاش دیواں اگنی بھان دے، جوتی جوت جوت رُشنايا۔ پڑدے لاہواں اوس سچ نشان دے، جس دا نشانہ ویکھن کوئے نہ پانیا۔ بھيو گھلاواں اگنی کاہن دے، جو لکھ چوراسی گوپی سدا ہنڈھایا۔ کُنڈے کھولاں اوس مکان دے، جس گرہ وسے شہنشاہیا۔ رستے دستاں دین مذہب ایمان دے، شرع شریعت جگت وڈیایا۔ بھيو گھلاواں سچ گیان دے، گیان نیتر اِک جنایا۔ ناد سناواں سچے دیوان دے، انحد نادی ناد وجایا۔ کھیل دکھاواں سیری بھگوان دے، جو سب دا مالک اِکو رُپ سمايا۔ جھگڑے چکاواں آون جان دے، جنہاں بھگتاں اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی وڈیایا۔ سَنگَر شبد کہے میں سب دا پیارا، پریمی پریمکا اپنے وِج سمايا۔ جگ چوکڑی لے اوتارا، گر گر دھار بندھایا۔ نام اگنی بول جیکارا، ڈھولا سچ سنايا۔ حکمی تھکم کر ورتارا، ویکھاں تھاواں تھانیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہلارا، پُری لوء آکاش

پاتال دھرنی دھرت دھول سُہائیا۔ بھگتن مینا ہو کے دیواں آدھارا، سنت سُہیلا سنگ نبھائیا۔ گرگھیاں کرا سچ و نجارا، سوڈا ساچے ہٹ وکائیا۔ گرگھیاں چرن پریتی دے بھنڈارا، دھوڑی ٹکا مستک خاک رمائیا۔ ست ست دست دے کے تھارا، تھر گھر ساچے دیاں بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن شہنشاہیا۔ سنگر شبد کہے میں سرب سوامی، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ بن میری کرپا کوئی نہ جاوے دیس انامی، سچ دوارا ویکھن کوئے نہ پائیا۔ بن میری اچھیا گر اوتار پیر پیغمبر بھگت سنت کوئی نہ گاوے بانی، راگ انراگ تال نہ کوئے وجائیا۔ بن میری کرپا امرت جل پپوے کوئی نہ پانی، اٹھسٹھ ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ بن میری کرپا ست دھرم دی دے نہ کوئے نشانی، سچا مارگ نہ کوئے لگائیا۔ بن میری کرپا کسے دا مکے نہ آون جانی، لکھ چوڑا سی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ بن میری کرپا جھگڑا مکے نہ چارے کھانی، چار کُنٹ و بے نہ سچ ودھائیا۔ بن میری کرپا سرت سوانی ملے نہ اپنے ہانی، گھر سجن جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ بن میری کرپا کوئی ویکھے نہ پد زربانی، منزل اپنی راہ تکائیا۔ بن میری کرپا سرشٹ سبائی سب دی دے ہانی، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سنگر شبد کہے ایہہ میری وڈی مہروانی، جگ جگ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرگھیاں گرگھیاں لوک مات پار لنگھائیا۔ میرے پریم پیار مُجبت دی سچ طغیانی، کوڑی کریا ایکا وار دے رُٹھائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئے ودوانی، جگت و دیا بیٹھی مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر شبد کہے میں بھگتاں داسدا احسانی، جو پریم پا کے پیار وچ احسان میرے اُتے چڑھائیا۔

★ ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ امریک سنگھ دے گرہ پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُر ★

پریم کنگ کہے میں رہی وجدی، جگ چو کڑی لوک مات سیو کمائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا رہی بھجڈی، بن بن پاندھی راہیا۔ راگاں ناداں سواداں وچوں رہی لبھدی، ترانیاں نال وڈیائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کوکاں مادی رہی سد دی، نعرے حق حق درڑائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ میری آسا پوری نہ ہوئی ساچے حج دی، بن کعبیوں کعبہ دے دکھائیا۔ سچ کہانی جن بھگتو دساں پریت پر بھ پر م پُرکھ اتے رب دی، جو جلوہ نور ظہور اک خدائیا۔ سنیہہرا دیواں خوشیاں

نال ہسدی، انتر اپنی خواہش پر گٹائیا۔ جے کوئی میتھوں گل پچھے گھڑی سہنجنی اچ دی، پردہ لاه کے دیاں سمجھائیا۔ جیسہڑی کلغنی کلغیدھر دے سیس اُتے سجی، سجن جناوے ڈھر درگاہیا۔ میں اوسدا درشن کر کر رجدی، نیتز نین خوشی منائیا۔ جسدے کول امرت دھار اگئی رس مدھ دی، نام نُماری دے چڑھائیا۔ چنتا مُکاوے ہڈ ہڈ دی، ناڑی ناڑی کرے رُشنائیا۔ جس دی پریم پریتی دو جہاناں وچوں چنگی لگدی، انیالے تیر رہی چلائیا۔ جس دی جوڑی جوڑی چمکوز سرہند وچ پھبدی، فیصلے ڈھر دے گیا کرائیا۔ اوسدی ویل ویکھو ودھدی، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ اوس دی کلا ویکھو چڑھدی، دو جہان کرے رُشنائیا۔ میں اوسے دے گیت رڈی، صفتاں صفت صلاحیا۔ مستی ویکھ نورانی اکھ دی، آخر اپنا آپ بھلائیا۔ گاؤن وچاون والیو تہانوں کی میں دسدی، تُوں ہی تُوں راگ الائیا۔ میں اوسے دے چرناں اُتے ڈھٹھدی، جو غریب نمانیاں گلے لگائیا۔ سر قداماں اُتے سٹدی، جو دُرمت میل دے دھوائیا۔ اکو لاه درتے کھٹدی، اگے دا کھٹکارہ نہ رانیا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی بازی گر نٹ دی، سوانگی سوانگ نہ کوئے رچائیا۔ ایہہ دھار پُرکھ سمرتھ دی، مہما شبد اکھ پڑھائیا۔ جس دے کول دست امولک اوہ نظری آئے سب دی، دیونہار بے پرواہیا۔ جس دے انتر جوت اکال اکو جگدی، نورو نور نور رُشنائیا۔ کنگ کہے میری پُرانی آسا کدی، قُدرت دا قادر رہیا کرائیا۔ میں اگے ہو کے ودھدی، اپنا سیس جھکائیا۔ گوہند بے تُوں آئیوں خاطر جگ لئی، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ہن رہنا تیتھوں اڈ نہیں، وچھڑیاں لے ملائیا۔ ہیرا پھیری دا کرنا کوئی بچ نہیں، جھگڑا ڈئی دینا مٹائیا۔ اک اوٹ تیری تک لئی، آسا اک پر گٹائیا۔ جے کرپا کر کے دوارے اپنے سد لئی، سیوا سچ دسائیا۔ میں پریم پیار اندر آ کے وچ گئی، وجہ وضاحت نال دتی سنائیا۔ لکھ چوراسی دے گیڑ وچوں کڈھ لئی، بنا سبت تیری مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ کنگ کہے جس ویلے میتھوں پوٹے نال لائی دھنکاری، سُر تال دتا بنائیا۔ میری سُن اگم کھل گئی، پردہ رہیا نہ رانیا۔ میں کنڈے انوکھے تُل گئی، جس دا وزن نہ کوئے سمجھائیا۔ میں لوک مات مول نہ رُل گئی، کملی کو جھی ملی وڈیائیا۔ میں گلشن دے بھل وانگ کھل گئی، جس دی ہنک مہک سنگدھ وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ کنگ کہے میری ساتھن اک ہور ڈھڈ، جو اپنا تال وجائیا۔ جس دی سمجھ سکے نہ کوئی جد، پردہ اوہلا نہ کوئے اٹھائیا۔ اوسے دے اُتے وجدا وارو داری ہتھ، اُنکلاں اپنا تال

جنائیا۔ اوہ اندروں کہے میں بولاں سچ، سچ دیاں جنائیا۔ میں باہروں ماٹی کچ، کوڑی جڑت دتی جڑائیا۔ جگت اکھاڑیاں وچ سدا رہی نچ، ڈھولیاں والے راگ
 سنائیا۔ ڈھڈ کہے جے سچ پچھو میری اندروں کھلی اج آکھ، نج نیتز ہوئی رُشنائیا۔ جس صاحب سَنگَر نوں دو جہان رہے لبھ، پرکاش آکاش دیکھن تھاوں تھانیا۔
 جس دا نام سمرن پوجا پاٹھ کرن جپ، ابھياس وچ دھیان لگائیا۔ جس نوں کھوجدے اُتے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنائیاں پھیرا پائیا۔ جس دے کارن منکے
 مالا رہے رٹ، تسبیح گلاں وچ لٹکائیا۔ جس دے واسطے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے رہے بھج، بن بن پاندھی راہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین
 دیا لاکھ ٹھاکر پایا سمرتھ، گھر گمبھیر بے نظیر شاہ حقیر نظری آئیا۔ ڈھڈ کہے وجاوں والیو ایس دے کولوں منگ لو اوہ وتھ، جیسہڑی وشنوں جھولی کسے نہ پائیا۔
 پریم پیار نال دے کے جاوے برہم مت، منمت کوڑی دے گوائیا۔ نچھر جھرنا جھرائے امیوں رس، نا بھی کول دے اُلٹائیا۔ نرگن نور جوت کرے پرکاش،
 گھر گھر وچ دیا باقی کملاپاتی اکو ڈگمگائیا۔ شبد اگئی انحد انادی دُھر لگاوے سٹ، انراگی راگ سنائیا۔ بے شک میں تہاڈے ہتھاں نال رہی وچ، اشاریاں نال اپنا
 تال بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچئی سرنائیا۔ کنگ کہے میری دیکھو تند تند ستار، جو اپنا حال سنائیا۔ اکو پروردگار سانجھے یار کرو
 پیار، جو لاشریک نورو نور نظری آئیا۔ مقامے حق سچکھنڈ دیکھو اکو دھار، دوجا ایشٹ نہ کوئی دکھائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت جس دی مہما کردے گر اوتار، پیر
 پیغمبر ڈھولے راگ سنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی کرن پکار، انجیل قرآن تیس بتیسا حدیثا اک سنائیا۔ اوس سوامی دا سچ سبحیا دیکھو دربار، جتھے
 جوت جگے اپار، شبدی ناد رہیا وجائیا۔ جیسہڑی گائی تساں وار، ایہہ کھیل ہر کرتار، گوہند دیکھے وچ سنسار، دھرت دھول دتی مان وڈیائیا۔ چارے سٹ دیکھ
 ڈلار، چارے جگ جڑ دتی اکھاڑ، چار گنٹ چار ورن بخش اک سرنائیا۔ کنگ کہے میں اوسے دی کراں گُفتار، جو گُفت شنید اپنی کار کمائیا۔ میرے اندر اک
 اظہار، جسدا کھیل سدا نیار، نرگن نرویر نر اکار نر نکار رہیا درٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا بے پرواہیا۔ ڈھڈ کہے میدوں کوئی نہ جانو
 ڈھولک، ڈگا دُھر دا نام جنائیا۔ سَنگَر شبد اک امولک، عقل دے وڈیائیا۔ رکھے دیکھو اپنی کایا گولک، ساڈھے تن ہتھ پردہ لاہیا۔ پر م پُرکھ پت پر میشور
 دیکھو اڈولت، سچ سوامی بیٹھا سو بھاپائیا۔ جس دا نام ندھان سدا انبولت، رسنا جہوا راگ نہ کوئے الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار

سچی سرنائیا۔ کنگ کہے جس ویلے گایا راگ، بیکھری رُوپ وٹائیا۔ میرے انتر اُچھیا اک ویراگ، کوڑ کڑیاریے ویری دتے کھپائیا۔ میری جنم جنم دی بُجھی ترشنا آگ، ہوئے روگ دتا مُکائیا۔ میرے اندروں آئی اک آواز، دُھر دا نعرہ رہی جنائیا۔ میری سُرتی گئی جاگ، میرے لوچن لئی انگڑائیا۔ میرے انتر آیا سواد، امرت رس چوائیا۔ میرا رسنا والا ہو یا ساز، رباب احباب رُوپ وٹائیا۔ میں کوڑی کریا جگت تیاگ، ویراگی رُوپ بنائیا۔ دھن بھاگ سٹکھنی گھڑی ہر ملیا کنت سہاگ، جگت وجوگ دتا مٹائیا۔ کر کپا جگت کریا وچوں کاڈھ، اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرے وچ ہوواں وساد، بسمل ہو کے سیو کمائیا۔ دھن بھاگ جے ملیوں آج، پھیر لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دے مان وڈیائیا۔ ڈھڈ کہے جس ویلے میرے اُتے وچا دھچھا، انگلاں عدل بدل کے لائیا۔ مینوں مل گیا اوہ گپھا، جو بے پرواہ رہیا ورتائیا۔ مینوں یاد آگیا ڈھاڈھیاں والا پچھلا صفحہ، جو ستا بلونڈا راگ الائیا۔ جنہاں دا مضمون سی اک نکا، نرنکار نرنکار اکو دھار سنائیا۔ جس دا کھیل سدا اندھا، جگ نیتز نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ مالک خالق بن کے آیا دُھر دا پتا، پت پر میثور رُوپ وٹائیا۔ کٹری چم کہے جس میرے نال کیتا ہتھا، پریم پریتی اک جنائیا۔ میں اوسے در تے وکا، قیمت اور نہ کوئے رکھائیا۔ جس دا مارگ سب توں سدھا، دو جہان نہ کوئے اٹکائیا۔ کس بدھ اپنے ملن دی آپے بنا لئی بدھا، بدھنا دا لیکھ مُکائیا۔ اوس دی صفت وچ ڈھولا گاواں کڈا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کنگ کہے میرے جاگے کرم، نہکرمی دے وڈیائیا۔ جس دی مل گئی ساچی سرن، سرنگت اکو ہو آئیا۔ لہنا دینا چکا کے مرن ڈرن، بھے بھو نہ کوئے وکھائیا۔ جس دا نام ندھان گا گا گرگھ سنت سہیلے ساچے پوڑے چڑھن، منزل منزل اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سنجیو میں وی اوسے دا انج آنکھن درشن کرن، جس دا درس دیدار دید چند چند رُشنائیا۔ جو پوڑب جنم لہنے دینے کرم کرم رہیا وچار، بھو ابھید دُھر دادے کھلائیا۔ ڈنڈوت بندنا میری نمسکار، سجدہ کر کر خوشی منائیا۔ سندیشے وچ سب نوں کراں خبردار، بے خبر خبر سنائیا۔ دُھر دا مالک اینکار، اکل کل دھاری اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں لبھدے رہے جگ چار، نو نو چار اپنی اکھ کھلائیا۔ سو لیکھا لہنا دیونہار، دُھر دی وست رہیا ورتائیا۔ میرے لہنے وچ پائے انج دھاڑ، سیوا سچ سچ کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ڈھڈ کنگ کہے اسماں دوہاں مل کے گایا گیت، سوہنی سیو کمائیا۔ کرپا کر کے ساڈی بدل دیوے نیت، انتر انتر دے بدلایا۔

امرت رس بھر دے کایا کوڑے ریٹھ، دُرمت میل دھوایا۔ سوامی ہو کے وسے چیت، من چت ٹھگوری کوئے نہ پائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کرن اڈیک، نیتز لوچن نین اٹھ کھلایا۔ چارے بانی چارے کھانی کرے جس دی تصدیق، سو تصور اپنا آپ رہیا کرایا۔ جس دی دھارا سدا باریک، جگت جیو سمجھ سکے نہ رانیا۔ سو ٹھا کر سوامی ویکھیا ٹھیک، جو ٹھوکر اپنے نام لگایا۔ ساچا کلمہ دتے حدیث، حضراتاں کرے پڑھایا۔ جو ویکھنہارا کھیل بیس اکیس، نرگن سرگن روپ وٹایا۔ جس دی سب توں وکھری نرالی ترتیب، طرح طرح دئے جنایا۔ سو دُور دُرادا چل کے آیا قریب، نیرن نیرا سو بھاپایا۔ جس دی صفتاں نال سارے کرن تمہید، ڈھولیاں وچ جنایا۔ اوس داروہ انوپ عجیب، عجب لپلا رہیا ورتایا۔ پار اتارن آیا جگت نمانے غریب، ہنکاریاں غربت دئے مٹایا۔ ڈھڈکنگ کہے ساڈے بدل جائے نصیب، مہر نظر اک لگایا۔ لوڑ رہے نہ پڑھن دی قرآن شریف، مسدہ حل کر وکھایا۔ اپنے نام دی دے کے جاوے بھیکھ، بھجھیا ڈھر دی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے ڈھر دے رہیا چکایا۔ ڈھڈکنگ کہے جنہاں ساڈے نال مل کے گایا، سریر پنج تیت رکھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال انہاں دا ہونا آپ سہایا، سر اپنا ہتھ لگایا۔ کوڑی کریا میٹ کے ترے گن مایا، ترے بھون دھنی اپنا رنگ دینا چڑھایا۔ برتھانہ جائے تیرے پریم دا ڈھولا گایا، سوہلا تیرا نام وڈیایا۔ دین دیال وچولا بن کے بے توں لوک مات آیا، جن بھگتاں بیڑا پار کرایا۔ دھن وڈیائی جس ویلا وقت اچ سہایا، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ حقیقت وچوں حق منگ منگایا، لالچ طمع نہ کوئے رکھایا۔ نیتز لوچن نین تیرا درشن پایا، جم کا بھے دینا مٹایا۔ رائے دھرم نہ دئے سزایا، چترگپت نہ لیکھ وکھایا۔ لاڑی موت نہ گود سوایا، پھر کے اپنے گلے لینا لگایا۔ چرن سرن سرن چرن پر بھ تیری اوٹ تکایا، تقدیر تدبیر نال دینی بدلایا۔ پیراں دا پیر بے نظیر لا تصویر نواں نور نظر آیا، تن وجود محبوب تیرا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ تیرے پریم دے اندر ساچے مندر اکوراگ سنا، دوجا راہ نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ ڈھڈکنگ کہے اک ہور بنیتی دیواں دس، آرزو عرض جنایا۔ کرپال ٹھا کر سب کچھ تیرے وس، بے بس دے لوکایا۔ جو بالے نڈھے بڈھے استری پُرش ایٹھے آئے نٹھ، اپنا پنڈھ مکایا۔ مہر نظر نال تک، نیتز نین نین کھلایا۔ بے تیرا بھید نہیں سکے لہج، اندر وڑ کے دے سمجھایا۔ انہاں دی منزل مُکا دے پچھلی حد، برہم برہمانڈ دے جنایا۔ جنہاں نے گایا ایس دے در

توں خالی کوئی نہ جاوے اُجّ، اُجل کھ دیوے کرائیا۔ پر بھو تیرا کی جانا گھٹ، دندیاں توٹ رہے نہ رانیا۔ مُجّت وِچ پریتم بن کے وس، پیار پیار وِچ کُرمائیا۔ جے ایہناں دا نہیں تے اپنے کولوں دے دے حق، حقیقت والے دے بنائیا۔ راتی سُنّیاں نوں گھر گھر دے دے درس، اپنا بھو گھلایا۔ غریب اُدھارنا تیرا فرض، دُرمت پنت پاپیاں میل دھوائیا۔ جے امریک سنگھ تیتوں لیاندا سدّ، سدھنے وانگ لیکھے پورے دے کرائیا۔ خالی مُڑ کے کوئی نہ جاوے اپنے ہتھ، سمرتھ و تھ اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن بخش سچّی سرنائیا۔ کنگ ڈھڈ اک یاد آگئی ہور بات، دردیا تیتوں دیاں سنائیا۔ کلجک ویکھ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ سرشٹی ہوئی نار کمذات، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ آتم پر ماتم گائے کوئی نہ گاتھ، کھ رسنا جہوا کرے پڑھائیا۔ تیرا درس کوئی نہ پاوے پُرکھ ابناش، نیز لوجن نین نظر کسے نہ آئیا۔ منزل پوری چڑھے کوئی نہ گھاٹ، اتر پورب پچھم دکھن رُلدی ویکھی لوکائیا۔ بھگت سہیلے رکھن تیری آس، پیاس وِچ بہیل ہو کے رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دینی اک وڈیائیا۔ کنگ کہے جس ویلے میرا ہلیا تند، تنبورا اک وجائیا۔ دین دیاں ویکھیا انند، رحمت دامالک اک گوسانیا۔ میرا خوشی ہو گیا بند بند، بندگی وِچ سپس نوایا۔ جنہاں ڈھولا ساچا گایا گجری چند، چند ستارے دئے بنائیا۔ پُری انند والے دے اوہ انند، جیہہڑا کھوجیاں ہتھ نہ آئیا۔ جنم کرم دی ٹٹی ایہناں دی گنڈھ، ایہہ وی بینتی وِچ سنائیا۔ سب دے اندر پا ٹھنڈ، اگنی تت دے بُجھائیا۔ سرت سوانی رہے کوئی نہ رنڈ، سنگر شبد ہانی جوڑ جڑائیا۔ بھرماں دی ڈھاہ دے کندھ، پردہ اوہلا دے اٹھائیا۔ توں صاحب سورا سربنگ، الپک اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ ڈھڈ کہے جس ویلے میں کوک پکار کیتی نال زور، زور اور سنگھ فتح سنگھ ملی وڈیائیا۔ جس دے ہتھ سب دی ڈور، اوہ شبدی تند ستار ہلایا۔ میں آگے ویکھیا کچھ ہور، اپنا قدم اٹھائیا۔ جس دا منتر فرنا پھور، فورن اپنا حکم منائیا۔ اجیت جُجھار چڑھا کے گھوڑ، خالی دوہاں حکم سنائیا۔ تہاڈی بچّیو اوس نوں لوڑ، جس نے میری تیری بنت بنائیا۔ تسیں جانا پُرکھ اکال دے کول، جس دی کلابے پرواہیا۔ تہاڈا لہنا دینا پھیر اُتے دھرنی دھول، دھول دھیان لگائیا۔ پورا کرنا اقرار قول، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ کلجک انت ست سچ ہو کے تساں جانا مول، مولا اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا گھلایا۔ کنگ کہے میں سنیا اک سندیشہ، جو

اگئی دھار جنائی۔ ہر کرتا نر نریشا، نر نرائن سچی شہنشاہیا۔ بھگت اُدھارن جس دا پیشہ، گرگھاں گود بہانیا۔ کلجگ انتم سب دا دیونہارا لیکھا، لکھت بھوکھت دے درڑا آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور۔ ڈھڈکنگ کہے انج دی گھری سکلھنی، سکھ ساگر روپ نظری آئی۔ گرگھو جھولی لے کے جانیو کوئی نہ سکھنی، پریم پریتی نال سب دی دے بھرائیا۔ بن چرن ٹیک ہور کتے نہ رکھنی، دُھر دی دھار سمجھائیا۔ جیسہڑی آتما ہوئی بے وطنی، گھر بار گئی تجائیا۔ اوس دی پت ایسے رکھنی، جو وچھڑے لئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا صاحب گوسانیا۔ ڈھڈ کہے میں سوہنا ویکھیا رنگ، رنگ رتا نظری آئی۔ جس دی مہا دا گایا چھند، اوہ سنسے دے چکائی۔ دو جہاناں پاؤندا جائے گنڈھ، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پار لنگھائی۔ کوجھے کملے لاؤندا جائے انگ، انگیکار اک ہو جائیا۔ دیونہارا سکھ سچ اند، پرماند وچ سمائی۔ بھيو گھلائے جیوانڈ پنڈ، برہمنڈ پردے رہیا اٹھائی۔ جس دے پریم اندر وچ گئی بن کے دھار کنگ، سوکنگرا کنگرا رہیا ہلائی۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو سُرپت اند، کروڑ تیتسیا اکھ نہ کوئے اٹھائی۔ جس نے گھانا گھالی کوٹ ہیمن کُنڈ، ٹھنڈک دھارا جل وہائی۔ سو کلجگ انتم میٹنہارا کوڑی دُھند، ساچا چند کرے رُشائیا۔ اوسے دی صفت اندر ڈھڈکنگ کہے اساں گایا گن، گھر گمبھیر راگ الائی۔ جنہاں پیاریاں پریم نال لیا سُن، تنہاں دی سرتی اپنے نال ملائی۔ جگت والا اُدھار نہیں لیکھا اپنا ہن، بہتی دیر نہ کوئے لگائی۔ لکھ چوڑاسی کرنہارا چھان پُن، کھانی بانی پھول بھلائی۔ پردہ لاہنہارا رکھ مَن، جوگی جوگیشتر تپیشتر بھيو رہیا گھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچ سکھدائی۔ گیت بولن والی کہے زبان، میں اپنا حال دیاں جنائی۔ جس ویلے اندروں آیا اک دھیان، مہروان دتی وڈیائی۔ بن اکھاں توں میٹوں آئی پہچان، بے پہچان دیاں جنائی۔ جیسہڑا صاحب نرگن سرگن سری بھگوان بھگتاں دا محبان، محبوب مالک خالق پرتپالک اکو نظری آئی۔ دسدا جگت والا نہیں دیوان، جھلاون آیا بھگت نشان، بخشنہارا چرن دھیان، جنم جنم دی کرے کلیان، اگلا لیکھا رہیا مُکائی۔ گاؤن دا ایہہ جیسہڑا تْساں کیتا احسان، اِس دا لہنا دینا دینا وچ جہان، مہروان ہو کے اپنی دیا کمائی۔ سیوا لیکھے وچ نشکام، انتر آتم دے آرام، پیتا سرتی نالوں وچھڑیا میلے رام، رام رام روپ نظری آئی۔ ڈھڈکنگ جو کیتی کلیان، تند ستار وجائی۔ نرگن سیوا کری مہان، پھلی بھوت اگے دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن

نر، ہر جن جن ہر وسائے اپنے گھر، گرہ مندر کا یا اندر ڈونگھی کندر پڑکھ ابناشی جوت پرکاشی منڈل راسی وسے پاسی، کرے کرائے داس داسی، نچ گھر کر کے واس واسطہ اپنے نال رکھائیا۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت اپارا سنگھ دے گرہ پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پور ☆

ست پڑکھ نر جن کرپا کر دے، چرن کول تیری سچ سرنائیا۔ خاکی بن دے چا کر تیرے در دے، دین دُنی دے مالک تیری سیو کمائیا۔ مان ابھمان سب تیرے آگے دھردے، روگ سوگ تاپ سنتاپ تیری جھولی پائیا۔ جنم کرم کر جے وچھڑے پچھلے چر دے، دُھر دامیلا لے ملائیا۔ لگھ چوراسی وچ پھردے پھردے، مانس جنم ملی وڈیائیا۔ کرپا کر کے سانت کر دے ہر دے، اگنی تت بُجھائیا۔ سیر کر اگھر تھر دے، گرہ مندر اک سہائیا۔ ویراگ نہیں ہنچھو کر دے، نیناں چھہر لائیا۔ بن تیری کرپا کرم کانڈ نہ مٹدے، لیکھا مکے نہ جگت لوکائیا۔ دُھر دالہنا دینا آپے لکھ دے، جگت تٹی آپے گنڈھ پوائیا۔ بھگت سہیلے گر چیلے مالک اک دے، ایکنکار تیری سرنائیا۔ آتم پر ماتم ساچا ہت دے، ریتی نیتی اک درڑائیا۔ سچ وسیرا کر وچ چت دے، کوڑی چنتا دے مٹائیا۔ جھگڑے مُکا دے نت دے، سچ نیز نین اپنا رنگ چڑھائیا۔ گرگھ برہوں ویراگی ہو کے پڈدے، دُکھیے حال سنائیا۔ ہن دوارے جاییے کس دے، پربھ ملیا بے پروا ہیا۔ جھگڑے مُکا دے پٹھراٹ دے، جلاں تھلاں سیس نہ کوئے نوائیا۔ بل ودھا دے ساڈی ہت دے، حکمت اپنی اک درڑائیا۔ رس جھوٹھے مٹ جان بھک دے، فقرہ تیرا ڈھولا گائیا۔ جن بھگت تیرے در تے وکدے، کرتے قیمت دینی پائیا۔ ساڈے لگرم بھاون سانوں نہیں دسدے، توں ویکھنہارا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مہر نظر کر دے مالک، مالی دو جہاناں نظری آئیا۔ نرگن سرگن بن ثالث، جگت وچولا بے پروا ہیا۔ نام ندھان اپنی دس دے بات، دُھر دی بندگی سچ کمائیا۔ مہر مُجبت کر سخاوت، دست امولک جھولی پائیا۔ کوڑی کریا نہ رہے

علامت، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ہونا سہائی ویلے قیامت، قیامگاہ اپنی دینی کمائیا۔ اکو وار دے کے ضمانت، دو جہاناں بری دینا کرائیا۔ جے توں پر بھو آپ صحیح سلامت، بھگت سہیلے اپنے سنگ رکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں ہر گھٹ جانت، جانی جان تیری وڈی وڈ وڈیائیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پرا ضلع ہوشیار پور ★

گرگھ کہے کرپا کر جا جاندا جاندا، جگ چوکڑی گئے وہائیا۔ جنم کرم دا تھکا ماندا، تھکاوٹ وچ رہیا گر لائیا۔ منزل پاندھی بن بھسماندا، نردھن دے دہائیا۔ ہویا وچھوڑا تیرے ناں دا، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ رسنا جہوا رہیا گاندا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ ڈھولے راگ رہیا سناندا، اگم ستار نہ کوئے ہلایا۔ تیر تھ تھ رہیا نہاندا، پاپاں میل نہ کوئے دھوایا۔ پوجا پاٹھ رہیا کراندا، کرم کانڈ نہ کوئے مٹایا۔ سادھاں سنتاں درشن رہیا پاندا، دیس پردیس پنڈھ نہ کوئے چکائیا۔ پورب جنم دا پورا کرے نہ کوئی وعدہ، واحد میل نہ کوئے ملایا۔ ساچا دسے نہ کوئی معاہدہ، تصدیق شناخت سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ زندگی جیون جنم گجریا بے فائدہ، فائدہ حاصل نہ کوئے کرایا۔ تیرے نالوں وچھڑ کے ہوئے علاحدہ، وچھوڑا سکے نہ کوئے کٹایا۔ پر بھو جے توں آپ مالک گو بند شبد بنایا نمائندا، نرگن اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال پار لنگھائیا۔ گرگھ کہے جے آگیا پاندھی راہی، سفر سفر وچ کرایا۔ دو جہان بن ملاجی، مالک ہو کے بیڑا کندھ اٹھایا۔ توں کیہڑی کسے توں لینی صلاحی، اکو تھم دینا ورتایا۔ کیوں مانس جنم وچ رہیا ترسائی، ترشنا تر کھا مگر لگایا۔ اپنی کرن جوت کر رُشنائی، نورو نور ڈمگائیا۔ بوند سوانتی امرت دے جھرائی، گھر جھرن دے جھرائیا۔ محل اٹل دے سہائی، آتم پر ماتم دے ملایا۔ مل مل اپنی خوشی دے پرگٹائی، توں صاحب سچ گوسائیا۔ گھر گسپھیر تیری سرنائی، تھہ بن دوجا کوئے ناہیں آ۔ دھر دامالک اکو نظری آئی، ویکھیں بھگت اڈھارن واسطے نہ کریں کوتائیا۔ نہکرمی ہو کے اپنا کرم کمائی، سچ دوارے منگیئے سچ دعائی، عرض بینی اکو اک سٹائیا۔ تیرا پلو چھڈنا ناہیں، نرگن سرگن میلایا۔ لینا ملائی، تیرے پریم پیار دی کھا کے اک گراہی، صبر سنتو کھ اک جنائیا۔ جنم جنم دی آس نبھائیں، پیاسا رہے کوئی نہ رائیا۔ کیاس کر کے اٹھ گھلائیں، اٹھل

ہو کے بھل کدے نہ جائیا۔ بے شک گرکھ بھائیں ہوں بڑے گناہی، پاپاں گھڑی تیری جھولی پائیا۔ تُوں دینا مان وڈیائی، پر بھ تیری سچ سرنائیا۔ آتم
 پر ماتم ہووے کڑمائی، ناتا دُھر دا لینا جڑائیا۔ وچھوڑے وچ نہ دیسئیں جڈائی، جڈا رُوپ نہ کوئے دکھائیا۔ برہوں وچ نہ جگت روئیں، روندیاں گلے لینا لگائیا۔
 تُوں نہیں دیکھیا کیوں لال سنگھ راتیں ماریاں دھائیں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ امریک سنگھ تریتے جگ دا اس دا بھائی، بھتیجا ار جن سنگھ نظری آئی۔ وششٹ
 رام والی گل انہاں نوں جس سُنائی، پریم نال بُجھائیا۔ اوسے ویلے انہاں آسا انتر اک رکھائی، کس بدھ سانوں لئے ملائی۔ دُھر درگاہی تھم دتا بے پرواہی،
 شبدی ناد وجائیا۔ ایس جنم تہاڈی جگت والی صلاحی، صلاح کار اک دُوبے نال سنگ بُجھائیا۔ کلجگ اتم جس ویلے سمت آوے شہنشاہی، شہنشاہ اپنا میلا لئے
 ملائی۔ شبد وچولا دیوے وچ گواہی، شہادت اک بُجھتائیا۔ پریم پریتی بٹھا تھاوں تھائیں، دُور دُراڈے جوڑ جڑائیا۔ اک مات پتا دے گھر تھیں ہونا جنم کے
 بھائی، رکت بوند رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سچ پریم کراں کڑمائی، قُدرت دا قادر ہو کے دیکھ دکھائیا۔ میل ملاواں چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ جس
 ویلے ار جن سنگھ بیتی رہیا سُنائی، اپنی آتم خواہش رہیا پرگٹائیا۔ سنگت سنگ آؤنا دُھر دے ماہی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سچ سُبھاؤ کہا کوئی وچھڑ جاوے ناہیں،
 جنہاں دا میلا اہناں میلا لینا کرائیا۔ بچھو کر کے دسو کھاں بھلا جڈائی، بھتییاں پھڑ پھڑ انگ لگائیا۔ اے اوہو تندی تہاڈا راہ گو بند والی کاہی، جنگلاں وچوں
 بیلیاں وچ چل کے آئی۔ اوتھے اک ہور بیٹھا جو چاچا سین نائی، دھوڑی اپنی دکھری لائی۔ اوس دے پتا دا جیجا جس دی آس تکائی، آسا نال وڈیائی۔ کُمار
 اوہو نظری آئی، جو نو سال کلا ہو کے جھٹ گیا لنگھائیا۔ اک دن اُس نوں یاد اک اندروں رہی ستائی، سُنئیاں دتا اُٹھائیا۔ اُٹھ دیکھ اپنا دُھر دا ماہی، محبوب
 نور خُدائی۔ اُسے کہا اے واری نہیں میری آئی، کوئی ہور رہیا درڑائیا۔ کلجگ انت جس ویلے آوے دُھر درگاہی، درگاہ دا مالک پھیرا پائیا۔ اوس ویلے میلا
 لئے ملائی، پورب وچھوڑا دے کٹائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے قرضے رہیا لایا، لہنے دینے سب دے جھولی پائیا۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ا خوشحال سنگھ دے گرہ پنڈ جلال پُر ضلع ہوشیار پُر ☆

سنگر شبد کہے میں سدا دیاں، دین اپنے گلے لگانیندا۔ بھگت وچھل بن کرپال، مہر نظر اک اٹھانیندا۔ سنت سہیلے ساچے لال، پھڑ باہوں گود بہانیندا۔ ساچا مارگ اک سکھال، دُھر دی سکھیا آپ پڑھانیندا۔ نام بھنڈارا دے کے سچا دھن مال، وست امولک وچ لکانیندا۔ شبد ناد وچا کے اگئی تال، دُھن آتمک راگ سنانیندا۔ دیک جوتی نرگن بال، اگیان اندھیر مٹانیندا۔ کایا مندر اندر وکھا کے سچی دھرم سال، دُھر دربارا آپ سہانیندا۔ کوڑی کرپا ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت اک جنانیندا۔ لیکھا مُکا کے کال مہاکال، چرن سرن چرن اکو اک جنانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھانیندا۔ سنگر شبد کہے میں بھگت سہیلا، سنتن دیواں مان وڈیانیا۔ جگ چوکڑی سہاواں ساچا ویلا، وار تھت گھڑی پل اپنے ہتھ رکھانیا۔ بھاگ لگاواں گرہ گروگر چیلا، چیلار اکو رنگ رنگانیا۔ نرگن نرگن کر کے میلا، سرگن سرگن وچے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قدرت قادر کھیل وکھانیا۔ سنگر شبد کہے میں گرگھ پیارا، پریتم پریمی دیاں ملانیا۔ اندر باہر کر اجیارا، گپت ظاہر رنگ چڑھانیا۔ کایا تن رباب وچاواں سچ ستارا، ازراگی اپنا راگ سنانیا۔ محل اٹل سہاواں سچ منارا، محفل اپنا نام لگانیا۔ نرگن نور جوت کر اجیارا، پرکاش پرکاش وچوں وڈیانیا۔ صاحب سجن بن کے میت مرارا، متر ہو کے توڑ نبھانیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی چلے نہ کوئے پترانیا۔ آپے ٹھا کر آپے دست آپے بن بنجارا، گرہ گرہ آپے جھولی پانیا۔ بھگتن پیتا ٹھانڈا سیتا آد جگادی ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنا کھیل کھلانیا۔ وسنہارا دھام نیارا، نرگن نور نور جوت رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھانیا۔ سنگر شبد کہے میرا آد جگادی رنگ، جن بھگتاں دیاں چڑھانیا۔ آتم سیجا ویکھ پنگ، سنگھاسن سہنجنا دیاں وڈیانیا۔ پریم پریتی اندر جاواں وس، آپ اپنا پنڈھ مکانیا۔ امرت امیوں دیواں ساچارس، وکھ رہن کوئے نہ پانیا۔ بن مکے کعبیوں کرا کے حج، حاضر حضرت دیاں ملانیا۔ بن مندر مسجد شو دوالے مٹھ، گھر مندر سوہنا دیواں سہانیا۔ جس گرہ جوت جگے لٹ لٹ، دوس رین کرے رُشانیا۔ شبد اگئی ہر کاناؤں بن رسنا جہوا تئی دند رہیارت، توں ہی توں ہی رہیا سنانیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ہر گھٹ پیتا ٹھانڈا سیتا بھگتاں ہو یا وس، نرگن ہو کے نر نرکار سیو کمانیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار آپ پر گٹائیا۔ سَنگَر شبد کہے میری جگ جگ کار، کرنی کرتا آپ کرائیا۔ نِت نوت دیکھیا سرب سنسار، سَنجگ تریتا دوا پر کَلجگ پھیرا پائیا۔ شبد سندیشے دیندا رہیا گرو اوتار، پیر پیغمبراں کلمہ نغمیاں وچ سنائیا۔ کردا رہیا کھیل دو جہان، مہروان ہو کے تھم ورتائیا۔ کَلجگ اتم ہو کے بے پہچان، جوتی جاتا اپنا ویس وٹائیا۔ سخیاں دا کاہن، سیتا دا رام، سرتی دا سلطان، مَحْت وِچ مَجُوب اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دیونہارا مان، چرن پریتی بخشے دان، انتر اتم برہم گیان، نچ نیتز لوچن نین اٹھ کھائیا۔ ستمکھ ہو کے درشن دیوے آن، کرپا کرے سری بھگوان، دھرم وکھا کے اک نشان، جوٹھ جھوٹھ بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ روگ سوگ ویکھے مار دھیان، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کرنہار کلیان، رحمت دا داتا رحیم روپ رحمان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سرب سوامی انتر جامی ہر گھٹ ویکھ وکھائیا۔ سَنگَر شبد کہے میں ساچا مینا، سَجَن دُھر دا نظری آئیا۔ جن بھگتاں سینہ کراں ٹھانڈا سیتا، امرت رس میگھ چوایا۔ جھگڑا چکاواں ہست کیٹا، اوچ نیچ نہ کوئے وکھائیا۔ ترے گن مایا تپے نہ تت انگیٹھا، تتوت دیاں بُجھائیا۔ حکمے اندر بنا کے بھگتاں مینا، مہروان ہو کے ہوئے سہائیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، جیون جگت جگ داتا آپ جنائیا۔ پورب جنم پوری کر کے آسا، سچ بھروسا اک رکھائیا۔ دیاوان پُرکھ ابناشا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ بھگتک نرائن نہ، لکھ چوراسی جیو جنت ویکھن آیا تماشا، گرکھ ورلے گر گر سَنگَر اپنی گود اٹھائیا۔

☆ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ حکم سَنگھ دے گرہ نیچ پُر اَضلع گرد اسپر ☆

کرپا کرے سَنگَر مہروان، گرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دیاوان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لیکھا جان سری بھگوان پورب لہنا لہنا جھولی پائیا۔ نو جنم دی کر کلیان، کرم کرم لیکھا دئے مکائیا۔ نو سَنگھاں کراونا اِشان، دوآبہ میلا سچ سُبھائیا۔ لیکھا جانے جانی جان، جانہار بے پرواہیا۔ بھيو ابھیدا کھولے سری بھگوان، پردہ آپ اٹھائیا۔ ندیڑ دا پورا کرے بیان، مان دیوے قلم شاہیا۔ اکیاں دا اک فرمان، دُھر دا حکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

بخشنہار سچی سرنائیا۔ نو گرگھ نو دوار، نو نو چار دھیان لگائیا۔ پُرکھ ابناشی کرپا دھار، حکم دیوے سچ سُبھائیا۔ براہمن لیکھا کئے ٹھگ چور یار، انت آخری دینا
 جھولی پائیا۔ بغلا ہنس بنے رلے ہنساں ڈار، مانک موتی چوگ اپنا نام گھ رکھائیا۔ اندر باہر دُکھ دئے نوار، سُنکھ ساگر سچ اُپائیا۔ نو دس اک وہار، وہاری آپ
 جنائیا۔ پریم پریتی بندھائے سر دستار، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ سیوا کرے سُنکھ لال، لال گُلا رنگ چٹھائیا۔ ساچا بستر کرائے تن شنگار، متوتت بدلایا۔ پورب لہنا
 بچھلا اُدھار، بھيو اُبھیدا دئے گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اُٹھایا۔ مہر نظر کہے میں ویکھیا چوی چیت، چوی
 ہتھ نشانہ نظری آئیا۔ جس ٹھاکر سوامی رچی کھید، کھلاری ہو کے پھیرا پائیا۔ اُس دے کولوں پُچھنا بھیت، پردہ دے اُٹھایا۔ اوسنے کرنا ہیئت، جس نوں
 لوک مات سب توں اتم ملی وڈیائیا۔ سچ سُنہجی دے کے سچ، آسن سُنکھاسن دینا سُبھائیا۔ دُھر سندیشہ دینا بھیج، جن بھگتاں کر شنوائیا۔ من واسنا چھڈ کے
 بنانیک، نکیاں وڈا اکو رنگ وکھائیا۔ تسیں ویکھو اپنا دیس، کیوں پردیسی ہو کے بیٹھے گھ بھوائیا۔ اکو سجدہ اکو کرو آدیس، نیوں نیوں ایکا سیس نوایا۔ جو
 سرب سوامی کرن آیا ہیئت، ہنکاری ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چوی چیت کہے میں نو دا دساں حال، نو
 نو چار دیاں وڈیائیا۔ انہاں دا لیکھا نال سُنکھ پال، جو پلک وچھوڑا جھل نہ سکن رائیا۔ ایسے کارن ہویا پر بھو دِیال، دیاندھ بے پرواہیا۔ پریم پریتی پا کے جال،
 بندھن اک رکھائیا۔ بھگت دوارے سچ سچی دھرم سال، پورب لیکھا دئے مُکائیا۔ اگلا دتے ہور سوال، جس دا جواب نہ کوئے جنائیا۔ مہاراج شیر سُنکھ
 وشنو بھگوان، کھیلنہارا کھیل مہان، دینا بندھپ دین دِیال، پُرکھ اکال اکل کل اپنی آپ ورتائیا۔

☆ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ اجیت سُنکھ دے گرہ بٹالا ☆

جل کہے نو گرگھ خوشی مناؤن گے۔ نو دس ساچی سیو کماؤن گے۔ ہس ہس پنڈت دا پنڈھ مُکاؤن گے۔ جپ جپ اکو ڈھولا گاؤن گے۔ چھند
 چھند سوہنگ راگ الاؤن گے۔ بند بند بندگی وچ سماؤن گے۔ انند انند وچوں پرگٹاؤن گے۔ منگ منگ مانگت ہو کے جھولی وکھاؤن گے۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی آسا اک ودھاؤن گے۔ آسا کہے میں بڑی وڈی لمی ودھنا، سب نوں دیاں سنائیا۔ جس نے پار کرایا سدھنا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پار اتارنہارا اعلیٰ ادنیٰ، عدالت اک لگائیا۔ کرم گُرم دا جس نے تولنا وزنا، نام کنڈے اتے چڑھائیا۔ جس دا ست ہونا بچنا، سکے نہ کوئے اُلٹائیا۔ اوسے نے ساچا حکم اک دسنا، ہر سنگت دے سمجھائیا۔ دو چار ہو کے تہاڈے اندر وسنا، کوڑی وس باہر کڈھائیا۔ درس کراؤنا اگھنا، اگھ نال ملایا۔ لکھ چوڑا سی وروں کھننا، گرگھ رہیا پرگٹایا۔ پریم پریتی کوئی نہ رہے سکھنا، دیونہار آپ گوسانیا۔ نو سکھ تارا سنگھ ملنا وٹنا، پر بھ دی چرن دھوڑ دتی نال ملایا۔ کچھ لیکھا بچھے رہ گیا پٹنا، ڈھر دا ویکھ وکھائیا۔ ایہہ کھیل اگئی گھننا، گھاٹے والیاں دے گھاٹے پور وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے لیکھا پھیر جناوے اگلا، شاہ کنگلا اپنے وچ سمائیا۔

☆ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

نو گر سکھ آو آگے، پچھلا لیکھا دیاں چکائیا۔ گل وچوں لاه لؤ اپنے اپنے جھگے، تپسیا پچھلی جھولی پائیا۔ میت پیارے سجن بنو سکے، سگلا سنگ بنائیا۔ ڈھر دے شبد جو انت آخری دسے، پال سنگھ دیاں وڈیائیا۔ اوسے دے انج آگے سدے، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ اوسے دا نور اوسے دی جوت جگے، شبد ست وجے ودھائیا۔ پریم پیار سچ پریتی دے ویکھو مزے، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ اے تک گرگھو تہاڈے لیکھے رکھے ادھے، ادھا حصہ اکو وار اگلا تہاڈی جھولی پائیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھے، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ اوس براہمن نوں ویکھو اگھے، جو پچھلا سنگی جوڑ جڑائیا۔ جس دے کرماں دے روگ کٹے، پاپاں دی میل دھوئیا۔ ڈھر سدیشے دے کے سچے، سچ سچ دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ گرتا کہے میں کیوں گیا لٹھ، میٹوں پچھو چائیں چائیا۔ کی کرے کھیل پُرکھ سمرتھے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ میں کایا چولا بدل کے بدلی کیتی جھٹ، پڑدا اپنا دتا اٹھائیا۔ سارے گرگھ اگھاں نال لوتک، جو نو در بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ سچ دوارے آئے ہس، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جنہاں پچھے مارگ لاؤنا سچ، ایہہ ریتی سچ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ جھگا کہے اسیں نو کرن لگے سی اِشان، پچھلے ساتھی نظری آئی۔ سانوں گلوں لتھیاں نوں دیکھ کے ایس براہمن نے منگ لیا دان، اگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ جے وچھرن لگیاں میٹوں دے دیو دان میں ضرور ملاواں بھگوان، وچولا ساچا سیو کمائی۔ نواں کیتا اک فرمان، کیوں پنڈتا رہیا ستائی۔ اوہناں نوں اشارے نال کہندا اوہ دیکھو رب دا نشان، ساڈھے تن منٹ دھیان لگائی۔ اکھاں میٹو تہانوں آ جاوے گیان، پُرکھ ابناشی درس دکھائی۔ اوہ سارے جل وچ بیٹھے اکھاں انگلاں نال دبان، اندرے اندر کھوج کھوجائی۔ اودھروں براہمن ہو پردھان، آپ اپنا حکم سنائی۔ سوہنا سماں پر بھ نے میلیا آن، خوشی دن دکھائی۔ نواں دے کڑتے چک کے بھجیا وچ میدان، اگلا پنڈھ مکائی۔ من واسنا آئی جے میٹوں پہلوں کرا دیندے اِشان، اپنی سیو کمائی۔ پھیر میں سارے بستراں دا ایہناں کولوں میٹ دیندا نشان، پچھا سمجھ کسے نہ آئی۔ اودھروں ساڈھے تیاں منٹاں پچھوں اکھاں کھول کے اک دوجے ولے لگے تکان، تگن چائیں چائیا۔ کس طرح داتئیوں ملیا بھگوان، میٹوں دے درڑائی۔ اونے چر نوں لال سنگھ دا کپڑیاں ولے ہو گیا خیال، اکھ نال تک کے سب نوں رہیا سنائی۔ دیکھو پنڈت کدھر گیا شیتان، بستر اٹھا کے بھجھا واہو داہیا۔ اک نے کہا اسیں کرایا نہیں اُس نوں اِشان، ساڈی بھل دی سزا تیغا کلا رہیا بھگتائی۔ چلو اوسے نوں جا کے دینے اودا بیان، حالت سرب درڑائی۔ اکٹھے ہو کے آگے سچ استھان، وارتا سچ دتی سنائی۔ اوس آگوں کہا آؤ میرے مہمان، پریم پیار نال جنائی۔ کچھ تہانوں سناواں وچ کان، ہوئی جی درڑائی۔ جس ویلے بھگتاں دا بھگون بن کے آیا بھگوان، تہاڈا لیکھا دے مکائی۔ براہمن دا پورا کر اِشان، دُرمت میل دیوے دھوایا۔ اگے دے کے دُھر فرمان، سچ سندیشہ اک درڑائی۔ جن بھکتو گرکھو تسیں کدے نہیں ہونا بے ایمان، کوڑی کریا انتر نہ کوئے رکھائی۔ پُرکھ ابناشی ہو کے مہروان، رچھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ ویلا وقت گھڑی پل تھت چوی چیت مہان، مہما اکھ اکھ سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ نو کہن کس بدھ دیکھئے کھیل تماشے، بھيو کون گھلایا۔ کس بدھ ملے پُرکھ ابناشے، شبد کون سنائی۔ کس بدھ نرگن نور جوت ہووے پرکاشے، اندھ اندھیر دے مٹائی۔ کس بدھ سگلا سنگی ہووے ساتھے، دُھر دا سنگ بنائی۔ تیغبادر کہا اوہ سمرتھ کلا پر بھ آپے، اپنی بنت اپنے ہتھ رکھائی۔ تہاڈے جوڑ کے دُھر دے ناتے، بندھن اپنا دیوے پائی۔ سگلا سنگ بنا کے ساتھے، سوہنا جوڑ جڑائی۔ پورب جنم پورے کر کے

گھاٹے، منزل اپنی دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ تیغبہادر کہے میری پر بھو کرے پرتپال، پال میرے ناؤں ملی وڈیائیا۔ میری لیکھے لاوے گھال، جو دھر دی سیو کمائیا۔ وڈیائی ملے اوسے دے لال، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ تہاڈی امانت گرگھو رکھاں سنبھال، خیانت وچ نہ کوئے کرائیا۔ جس ویلے میرا بنیا چوویاں سال، دو چار اکو رنگ دکھائیا۔ دھر سندیشہ دے احوال، ست سچ دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ پال سنگھ کہے میں ویکھیا پرتپالک، پالنہارا اکو نظری آئیا۔ گرگھو اوس دے بنے رہو بالک، بالیاں نالوں چنگا اپنی گود ڈکائیا۔ اوس دا روپ ویکھو خالص، جو خالص داتا بے پرواہیا۔ نندرا وچ نہ آئیو آلس، مایا ممتا موہ نہ کوئے وڈیائیا۔ میں تہاڈی کراں سفارش، ضامن ہو کے لوں بچائیا۔ اکھراں والی نہ سمجھو عبارت، دھر داشد دھر دی کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پال سنگھ کہا ویکھو ویلا وقت آیا اپنے کنڈھے، سوہنی رت تھت سہائیا۔ کیوں تئیں بیٹھے پنڈے ننگے، تن خاکی رہے دکھائیا۔ سچ بچھو پر بھونے کرپا کرنی کوڑ گڑیارے مہر نگاہ نال کرنے چنگے، کھوٹے کھرے دینے بنائیا۔ بن بندگیوں بنا کے بندے، حکم اپنا اک سمجھائیا۔ جو گرگھ ساچی دھار وچوں لنگھے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ویکھو لیکھا گندا براہمن پنڈے، نو جنم دا لہنا جھولی پائیا۔ دین دیال ٹٹی گنڈھے، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ گرگھ بنا کے اپنے ساچے چندے، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نو کہن کی پنڈت دا حساب، سمجھ وچ کچھ نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہا اسنوں کوئی دُکھ درد آون والا سی عذاب، جو ساڈھے تن مہینے ستائیا۔ چھتئی دن ایہدی بند رہنی آواز، رسنا گھ نہ کوئے ہلائییا۔ جگت سنبندھیاں دینا سی جواب، ناتا کوڑ دینا تڑائیا۔ ایہہ کھیل ویکھ پال سنگھ دتا آکھ، آخر انت جنائیا۔ ایہہ اوہناں دا ساتھ، سنگی بن کے پھیری گیا پائیا۔ کرنی دا بڑا چلاک، کرتے دا روپ لئے بدلایا۔ نوواں دی گنڈھ رکھی سانہ، اپنے کول ڈکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچی سرنائیا۔ نو کہن اسیں تے سمجھیا بڑا چنگا، چنگیاں وچوں نظری آئیا۔ جیسہڑا تیرتھ اُتے جا کے کردامائی گنگا، پاپاں میل گوائیا۔ وکھرا ویکھیا ایس کول ڈھنگا، جو جانڈے راہیاں لئے چڑائیا۔ باہروں کر کے بھیکھ پکھنڈا، اندروں ٹھگی جائے کمائیا۔ جے پر بھو کرپا کر کے ایہنوں بنا دیں بندیاں ورگا بندہ، اندروں سرتی دے بھوائیا۔ ایہدا من نہ رہے گندہ، کوڑی کریا جائے تجائیا۔ پھیر ساڈا

بنے سوہنا سنگا، بندھن اِکو نظری آئیآ۔ جس ساڈا پنڈا کیتا ننگا، ایس دے پچھے اِس دا پنڈا مل مل کے سیوا لئیے کمائیآ۔ ایہہ پیار سانوں لگے چنگا، جس دا لیکھا اگے نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیآ۔ چوی چیت کہے میں جس دی رکھی اڈیک، بیٹھا رہیا دھیان لگائیآ۔ اوسے دی آگئی تاریخ، پر بھو تبدیلی دے کرائیآ۔ گرگھاں دی ویکھ پریت، پریتم اپنی دیا کمائیآ۔ پچھلے مہینے وِچ لیاندے گھسیٹ، شبدی ڈوری تند بندھائیآ۔ کرے کھیل اگئی عجیب، عجب لیلآ آپ ورتائیآ۔ براہمن لیاندآ قریب، اپنا لحم سنائیآ۔ جس نے اگے بنا ساری مریض، طیب بن کے گرگھو اوس دا روگ دیو مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیآ۔ گرگھو کہن پر بھو سانوں دے گیان، کس بدھ لہنا دیئے چکائیآ۔ ابناشی کرتے کہا پھڑ کے کراؤ اِشان، پچھلے ساتھی سیو کمائیآ۔ دوآبے والیو ایہہ فرمان، دُھر درگا ہی دئے جنائیآ۔ جس سمیں تارا سنگھ جانا وِچ مسان، تُساں حاضر ہونا آن، مُکان والا نہ روپ بنائیآ۔ اِس دا لیکھا مکے وِچ جہان، اگے ملے سری بھگوان، وچھوڑا پنڈھ دینا مُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوسے دا لیکھا اوسے دا لہنا اپنی کرپا نال اوسے دی جھولی پائیآ۔ ننگا پنڈا کہے میری اک منگ، مانگت ہو کے رہیا دھیان جنائیآ۔ ابناشی کرتے چاڈھ دے اپنا رنگ، مہروان شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ تیرا بنیا سنگ، ہر سنگت جوڑ جڑائیآ۔ سانوں پچھلا بھل جائے اند، اپنا اند دے دکھائیآ۔ آتم پر ماتم پا دے گنڈھ، دو جہاناں نہ ہووے جدائیآ۔ تُوں شاہ پاتشاہ سورا سربنگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ ننگا پنڈا دیوے دات، دیاوان دیا کمائیآ۔ جن بھگتو چوی چیت نوں سدا رہاں تہاڈے ساتھ، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیآ۔ بھيو گھلا کے اپنا آپ، پردے دیاں چکائیآ۔ جنم کرم دے کٹ کے پاپ، پنت پُنیت دیاں بنائیآ۔ درس دکھاواں ساکھیاں، ستمکھ ہو کے نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیآ۔ چوی چیت کہے تہاڈی سرتی کرے چیتن، چنتا چکھا دئے مٹائیآ۔ تہاڈی بھگنا میٹے واسن، من نسا من ہی ماہیں سمايآ۔ بھاگ لگاوے تہاڈے تن، تند ستار دئے ہلائیآ۔ جو شبد بچن سُن کے جاو کن، گھر جانہ دینا بھلائیآ۔ پریم پیار دا بیڑا رہیا بٹھ، اپنے کندھ اٹھائیآ۔ کوڑ گڑیار رہیا ڈن، چوٹ دُھر دی اک جنائیآ۔ اٹھیں ویکھ کے نیتز بنے نہ رہو اٹھ، اندھلا پن دینا گوائیآ۔ پر بھو کوئی لوڑ نہیں کسے دی دھن، جگت مایا نہ کوئے بھرمائیآ۔ ساچے مارگ جو جن رہیا چل، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نو کہن اسیں کیوں آئے دو آئے، دو دریا دین گواہیا۔ نوواں کہے ساڈے پچھلے ایدھر سی ماپے، اوہناں دی یاد کچھ لیا ئیا۔ لال سنگھ
 کہا میں تہاڈے نالوں چھیتی چھڈ کے اپنا ساتھ، کیرٹی روپ بدلایا۔ اک آس رکھ کے گیا کہ ساڈے ساریاں دا پر بھو آپے پردہ ڈھا کے، اوڈھن اپنا نام
 پائیا۔ ستمکھ ہو کے کرے باتے، شبد ناد دُھن شنوایا۔ سانوں بچو بچو آکھے، پتراں وانگ گود سہایا۔ سانوں بھل جان پچھلے ماپے، جھوٹا ناتا نہ کوئے
 رکھایا۔ براہمن دے کپڑے نہ رہن پاٹے، سوہنی دستار سیس دیوے بندھایا۔ آگے منزل رہے نہ ادھ واٹے، ساچے پوڑے دیوے چڑھایا۔ جن بھگتاں
 کتھا کہانی دے ساچے، سچ سچ جنایا۔ تیس بنے نہ رہو سدا کا کے، جو بن تہاڈا لئے انگڑایا۔ تہاڈے بدل دینے پاسے، زرد نی نہ کوئے رکھایا۔ ویکھنہارا
 کھیل تماشے، زرگن زراکار زرنکار اپنا کھیل کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول دیوے نواسے، نواس استھان اکو اک وکھایا۔ پنڈت
 کہے جس ویلے ایشان کیتا میتوں لگی ٹھنڈ، اگنی تت بھجایا۔ میرے جنم کرم دی پچھلی کھل گئی ساری گنڈھ، لیکھا نظر کوئے نہ آیا۔ میں اندرے اندر منگی
 اک منگ، جھولی خالی آگے ڈاہیا۔ پر بھو جنہاں دا میرے نال سنگ، نوواں دے نو نو جنم دے میرے لیکھے اپنی جھولی پائیا۔ سب کچھ تیرے ہاتھے، دیونہار سچی
 سرنا ئیا۔ گر اتار پیر پیغمبر ٹیکن ماتھے، بیٹھے سیس جھکایا۔ بن تیری کرپا تیرا حکم کیہڑا واچے، جگت بدھی نہ کوئے چترایا۔ پُرکھ اکال کہا میں مارگ لاؤنا
 ساچے، سچ سچ دیاں درڑایا۔ کوڑی کریا توڑ کے ناتے، دُھر دا میلا لینا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ براہمن کہے جس
 ویلے میرے اتوں دی وگی جلدھار، اپنی سیو کمایا۔ میں پر بھو نوں کر کے نمسکار، اپنی بھل بخشایا۔ پچھلا قرضہ دتا اتار، نوواں دا ادھار جھولی دتا پائیا۔
 پنڈت کہے میں چھڈیا وکار، جوٹھ جھوٹھ باہر دتا کڈھایا۔ آگے میتوں کوئی نہ کہو چور ٹھگ یار، کوڑی کریا دتی تجایا۔ جس ویلے میتوں نوواں نے دتا نہال،
 میرا لہنا دتا بدلایا۔ نہا دھو کے درس پایا چسپار یار، رویداس اوہو نظری آئی۔ جو ننگے پنڈے سیوا کردا رہیا وچ سنسار، پانہا گنڈھ کے جھٹ لنگھایا۔ نو جنے
 تیس وی اوس ویلے آ کے کھیڈ دے سی بیکار، جھاڑ کھڈاں پھول بھلایا۔ اوس ویلے ہندی رت سی ہاڑ، اگنی آگ ستایا۔ تساں گلوں کپڑے لئے سی اتار، ننگے
 پنڈے جس دے کول بیٹھے چائیں چائیا۔ اوس نے کہا ہس کے نال پیار، کی ماریا بیکار، میتوں دیو سمجھایا۔ سارے کہن کچھ ہتھ نہیں آیا یار، ایویں بنے

پاندھی راہیا۔ اون آکھیا آہ ویکھو میری رمبی تے آر، جس اُتے لکھیا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جس دے کولوں تہانوں ملنا دان، لہنا چکنا وِچ جہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نو کہن دس چمڑے، کی سانوں رہیا جنائیا۔ رَویداس کہا تہاں اک پُرکھ اکال دے پینا پیٹے، میٹوں ایہو نظری آئی۔ وار تھت گھڑی رکھیو چیتے، چوکی چیت دیاں سمجھائیا۔ تیغہادر ہتھ تہاڈے لیکھے، لیکھا ڈھر دا دے مُکائیا۔ جس ویلے گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے مکنے ٹھیکے، اڑھت گاہک دوویں رہن کوئے نہ پائیا۔ اوس ویلے تہاں اوس بھگوان دے بنا بیٹے، جیہڑا وٹیاں وچوں دھنّے ورگیاں رہیا اُپجائیا۔ اوہناں کہا ساڈے وچوں کون اوہنوں ویکھے، کون دیوے سمجھائیا۔ رَویداس کہا اوہ آپے کر کے چیتے، تہانوں لئے اٹھائیا۔ اپنے سمت وِچ اپنے نیتز پیکھے، دیوے مان وڈیائیا۔ پورب لہنا رکھیو چیتے، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ براہمن نہا دھو کے ادھر ادھر پیکھے، کی ملے تیتوں وڈیائیا۔ اندرے اندر پہلے جنم دے کر کے چیتے، سُدھ بُدھ سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوس کہا اوہ ملے بھگونت، بھاگاں بھریو تہانوں دیاں سَنائیا۔ تہاں ننگے پنڈے والیاں بنا سچے سنت، صاحب سنگر اپنے رنگ رنگائیا۔ تہاڈا اکو ہونا منت، منتو دیاں سمجھائیا۔ تہاڈا ساتھی نال ہووے براہمن پنڈت، جس اگلے جنم لیکھا تہاڈے نال جنائیا۔ اوس ویلے اندرے اندر اک روپ ہو کے کر لو منت، دھیان چرناں وِچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دے مٹائیا۔ نو کہن ہمت کرے کھڑی، سانوں دے سمجھائیا۔ رَویداس نے کہا جس ویلے چڑھو اوس دی بیڑی، بیڑا سمجھو بے پرواہیا۔ ہنکار وکار دی چھڈ دیو ڈھیری، مایا متا موہ مٹائیا۔ چرن کول بن کے چیری، ساچی سیو لینی کمائیا۔ تہاڈے واسطے اکو اوٹ بٹھیری، چوکی چیت ملے مان وڈیائیا۔ پنڈت دی آون جاون چک جائے گیڑی، گیڑا اگلا پچھلا دے کٹائیا۔ تہاں نوواں جنیاں ہر سنگت نوں کہنا اک ویری، سچ سندیش سَنائیا۔ گر کھو اگوں پر بھو دے نال کریو نہ ہیرا پھیری، جگت ریتی دینی تجائیا۔ کوڑی کریا بھلن نہیں دینی جس اندھیری، سچ سچ کرنی رُشائیا۔ اوس دے کارن پائی پھیری، ہیرا پھیری وقت نہ کوئے لنگھائیا۔ اچ دی سلکھنی گھڑی آئی جیہڑی، سب نوں جہاں توں لئے بچھڑائیا۔ اگے اک کھیل ہو ر بٹھیری، پردہ دیاں چکائیا۔ جے کہو گے میری میری، ہتھ کچھ نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیشہ اک سَنائیا۔ ڈھر سندیشہ کہے چوکی چیت یاد رکھنا، یاد

یاد وچوں دوائیا۔ پال سنگھ رہیا نہیں سکھنا، درگاہ ساچی ملے وڈیاںیا۔ ایہہ اوسے دا کھیڑا وسنا، اوسے گرہ وجے ودھائیا۔ اوس دا نور چمکنا، اوسے دی ہووے
 رُشناںیا۔ ویکھیوں کدی بُھل وچ آ کے ایس نوں نہیں پرکھنا، پارکھاں دا پارکھو اِکو بے پرواہیا۔ اِس نے گلاں باتاں نال نہیں ہُن پرچنا، ہیرا پھیری نال نہ
 کوئے بھراںیا۔ جیہڑا وچھڑیا اوس مڑ کے ایس در نہیں پرتنا، لکھ چوڑا سی دے سزائیا۔ دو تاں نوں دند دیاں ایہنوں کدے آوے ترس نہ، گرکھاں نوں اپنی
 گود بہائیا۔ گرکھو ویلا آو تاں اِک دُوبے دے پیار نوں ترسنا، بن میرے پیار ہتھ کسے نہ آئیا۔ تھانوں کُرم کر دیاں اِگے ہو کے نہیں ورجنا، حکم دے نہ
 کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانے دے درڑائیا۔ چوکی چیت کہے بنیوں نہ چاتر، چلاکی کم کسے نہ آئیا۔ جے جیونائے پر بھو
 دی خاطر، باقی خطرے وچ سرب لوکائیا۔ جگت سوانی کسے کم نہ آوے ملیا دندا سا لکھ داتن، کوڑا رنگ نہ کوئے وڈیاںیا۔ من چترائی جے کوئی کرے سادھن،
 اپنا بل دھرائیا۔ اوس گلکھنی نوں سمجھو وانجھل، جس دا سائیں سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ اوس نوں سمجھو پاگل، جو سترکھ حکم گیا بھلاںیا۔ اوہ گر سکھ دا دے
 قاتل، جو ویکھ کے کھ بھوائیا۔ پُرکھ اکال سچا کرن آیا عادل، عدلی ہو کے عدالت اِک لگائیا۔ جس برہمنڈ کھنڈ کر کے تبادل، لیکھے سب دے دینے مُکائیا۔
 اوس نوں کیا کوئی سکھیا آوے سکھان، اپنی سمجھ لئے وڈیاںیا۔ اوس داروپ ہاکن ڈاکن، وِشنا سدا لکھ چکھائیا۔ پنا بھگت تے بھگوان دا بنیا کوئی نہیں ساتھن، لگی
 توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ جگت اندھیرا جھلدا ویکھو جھاکھڑ، پیر سمجھل نہ کوئے لکائیا۔ ایہہ ویلا انت اخیر آخر، اِکو وار جنائیا۔ جگت کنارہ ویکھو پاتن، پتن بیٹھا
 بے پرواہیا۔ سب دے لیکھے آیا واچن، پورب جہاں کھوج کھوجاںیا۔ جیہڑے ایس دے در توں گواچن، اہناں دی سار کسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ چوکی چیت کہے گرکھو ہو جاو اتیت، دُھر دا حکم سنائیا۔ من واسنا کر لو تھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ جگت وِوہاری
 بدل دِو ریت، ادھاری اِکو نظری آئیا۔ جے تئیں اِسنوں پر ماتم سمجھو ٹھیک، ٹھاکر ہو کے ملے چائیں چائیا۔ جے کوئی چاہے میں جگت والی کراں پریت،
 اوس پریتی وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اگلا کھیل عجب اندیٹھ، دُھر فرمانے دے درڑائیا۔ ایس دے درس نوں تھانوں لگی رہنی اڈیک، لبھیاں ہتھ کسے نہ
 آئیا۔ ہوئی ہوئی تھانوں لیاندا گھسیٹ، ایس منزل دتا چڑھائیا۔ ہُن ویہہ سو اِکی بکرمی گئی بیت، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ہُن سری بھگوان اپنی بدل دینی ریت، ریتی

سب دی دینی بدلائیا۔ چوی چیت کہے میں کراں تصدیق، شہادت دیواں پائیا۔ گرگھو جس دی بنا پیار توں ہور کوئی دینی نہیں پیندی فیس، بھڈھا جگت نہ کوئے چڑھائیا۔ نویں نویں نو جگ دی نویں تاریخ، توارخ تہاڈی دے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سندیشہ اک نریشا تھم ڈھر دادے درڑائیا۔

چوھی چیت کہے اک میری من عرض، بنیتی رہیا سٹائیا۔ کرپا کرنا پر بھو تیرا فرض، نظر مہر اٹھائیا۔ پریتی کرنی گرگھو تہاڈی غرض، وست امولک جھولی پائیا۔ انہاں دے کرماں دی ویکھ کے فرد، فیصلے سارے دے سٹائیا۔ کوڑی کرپا رہے کوئی نہ گرد، غبار دے مٹائیا۔ دردیاں دا ونڈ درد، ڈکھیاں دا ہو سہائیا۔ تیرے درس نوں آگے کوئی نہ جاوے ترس، گھر گھر خوشی دینی دکھائیا۔ جس کارن آسوں پرت، پر ماتم ہو کے اپنا کھیل دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی بخشئی اک سرنائیا۔ چوی چیت کہے میں ویکھنی اوہ بھلوڑی، جس دے بھل گل غنچے سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں پہلے سمت دی پہلی ویکھنی ہاڑی، ہر دی سنگت پریم نور رُشائیا۔ میں منگن آونی واڑی، در ٹھانڈے اکھ سٹائیا۔ توں رحمت کرنی بھاری، بخشش جھولی دینی بھرائیا۔ خوشی ہوواں کھیل ویکھ کے نیاری، نرکار نرکار بے پرواہیا۔ جن بھگتاں بلدی ویکھاں سرداری، سچکھنڈ ساچے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سانوں سوہنی لگنی اوہ بھاری، جیہڑی رت مول کے اپنا رنگ بدلائیا۔ چٹی دھار گرگھ نظر آون وچ سنساری، تن بستر سوہنا روپ وٹائیا۔ اوس دوس دی خوشی اپاری، مہا اپار دیاں درڑائیا۔ جس دا تھم ورتتا دو دھاری، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بھگتو جاں بھگوان دے نال لگی رہ جانی یاری، جاں ناتے جانے تڑائیا۔ ایہہ کھیل عجب نیاری، نرکار ہو کے دینی کرائیا۔ کوڑی کرپا دی رہن نہیں دینی وچ بھاری، باہروں نرمل اندروں نرمل دینے بنائیا۔ جے پسند آوے تے پھیر رکھیو میرے نال یاری، جھوٹے یرانے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں پھرنا بن کے وڈ سنساری، سوادھان سارے دینے کرائیا۔ پورن نہ سمجھیو پورن جوت نرکاری، ڈھر دا تھم اک ورتائیا۔ شبد سندیشہ کرے خبرداری، بے خبراں خبر پہنچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی اپنے ہتھ

رکھائیا۔ چوئی چیت کہے میں خوشی ہوواں ویکھ ویکھ کے سمت، سماں سماں رہیا بدلایا۔ لیکھا تک گیا براہمن پنڈت، پنج تت دتی وڈیایا۔ نویں چڑھ گئی رنگت،
 بخشے سچ سرنایا۔ پیاری لگی سنگت، گرکھ جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ چوئی چیت کہے گرکھ جائے نہ کوئے
 اداس، میری نشانی جھولی دینی پانیا۔ اک سناونی گاتھ، دھر دا حکم درڑایا۔ بچپو ساچی سکھ لو جاچ، نکیاں وڈیاں دئے پڑھایا۔ جے پڑکھ اکال نوں سمجھو
 باپ، بھائی بھین سارے نظری آیا۔ ہر سنگت وچ پریم سب دا سجن تے سب داساک، سنبندھی دتا بنایا۔ گرکھو تہاڈا بناؤنا اتفاق، گھر گھر وچوں کوڑا
 جھگڑا دینا کڈھایا۔ ستاراں ہاڑ نوں اکیاں دی بنا دینی جماعت، جو گرکھاں دے فیصلے دئے کرایا۔ جے نہجو تے پگی میرے ساتھ، نہیں تے ایہتے اوتھے
 ہوئے جدایا۔ ویکھو ہن کہنوں ملدی شاباش، کیہڑے جاندے پلو جھڈایا۔ بچن شبد حکم آخری اکو وار دیوے آکھ، دھراون دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جاں عزیز
 بنو جاں گستاخ، ادھ وچکار لٹکدا نظر کوئی نہ آیا۔ جاں جنم کرم بھوگو جاں کرا لو معاف، بری اپنا آپ کرایا۔ نویں سمت دی نویں سکھ لو جاچ، یاچک بن
 کے سیو کمایا۔ نہ اوہ پورن رہیا نہ اوہ پورن والی بات، پت پر میثور ہو کے اپنا حکم ورتایا۔ گرکھ ہو کے بنیو نہ نار کمذات، کلکھنی ہو نہ گھ بھوایا۔ جس دا
 لیکھا اوسے دا حساب، دیونہارا اوہو گوسانیا۔ جے تساں کسے بچن وچ دینا ہووے جواب، جواب دین توں پہلاں بنیتی کر کے اپنا پلا لو جھڈایا۔ ہن رہن
 نہیں دینا اندروں اوہلاتے باہروں کہو گرو مہاراج، پاتشاہ سچا کہہ کے سیس نوایا۔ میں اندر پھول کے سب دا ویکھنا تاک، کون نیک کون ٹھگ کون یار کون
 بدی رہیا کمایا۔ گرکھو ہر سنگت وچ رہن نہیں دینا جھگڑا فساد، پریم پریتی دینی سکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد اگئی دئے آواز، راز رمز نال
 گھلایا۔

☆ پہلی وساھ شهنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گوداوری کہے میرا پورا کر اقرار، دے دلدار بے پرواہ تیری آس رکھائیا۔ چیت دس دا پہلا وہار، پورب لہنا دینا دے مکائیا۔ پٹنے والا آگیا چھڈ دربار، گھر بار دولت دھن مال تجائیا۔ ایسے دی سی انتظار، جس کارن لیکھا باقی رہیا لکھائیا۔ تریے دے متر جگت دے ووبار، ریتی سنسار نال رلائیآ۔ اوہناں دا ادھار قرضہ دے اتار، پردہ دے اٹھائیا۔ تئاں نال میرا سی وپار، لہنا دینا کردا رہیا سال تریا سی اپار، سوہنا سنگ نبھائیا۔ اک دن آگئی ویچار، پریم نال بولیا اک جیکار، دُھر داراگ سنائیآ۔ رام وششٹ دی پرگٹ ہو گئی یاد، اندروں آیا اک سواد، برباد کھیڑا سوہا پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سنی سچ آواز، اندروں کھلیا راز، کسے نے کہا شاباش، دُھن اگم جنائیا۔ تئاں کر اتفاق، میرا پکڑیا ہاتھ، بلوئا دتا لگائیا۔ کوئی سانوں دس بات، تُوں ساڈا سچ بھرات، بھيو دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار ویکھ وکھائیا۔ تریتا کہے تیرے پچھلے ساتھی، مانس روپ نظری آئیآ۔ جنہاں دا لہنا دینا باقی، لیکھا جھولی پائیا۔ اک بات انوکھی جو پورب جنم بھاکھی، بھاشا پچھلی دے گواہیا۔ سجنوں تئیں میرے سچے ساتھی، پیار متراں والا بنائیا۔ میری رام وششٹ نے کھولی تاکی، پڑدا دتا اٹھائیا۔ جے تئیں ملنا چاہو کملاپاتی، پت پر میثور میللا سچ سُبھائیا۔ اوسے ویلے ہر حکم سندیشہ دتا ماری اک آوازی، شبد شبد نال جنائیا۔ آگے نہ کوئی سوال تے نہ کوئی جوابی، بتی دند والا کھ بند کرائیا۔ کچھ آگے لیکھا ویکھ جس دا وکھرا حسابی، جگت و دیا نہ کوئے جنائیا۔ ایہہ لہنا دینا ہر پُرکھ ابناشی، کرنی دا کرتا دیونہار وڈیائیا۔ تریتا دواپر کجگ اتتم ویکھنی اندھیری راتی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ سچ دے نہ کوئے پر بھاتی، سندھیا اپنا روپ بدلایا۔ کرے کھیل ہر کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ تیرے پکڑ اٹھاوے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ گوداوری کہے لیکھا دس دے ست سچ، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کنڈھی والے کر پرگٹ، راج نرین گیا آئیآ۔ جنہاں دے اندر گیوں وس، واسطہ اوہناں دا اپنے نال جڑایا۔ تیج بھان کھول دے اٹھ، پچھمن سنگھ لچھمی نالوں کرے جدایا۔ چیللا سنگھ پرت کے آیاوت، وطن اپنا دے وکھائیا۔ لالو نوں دے کے انتر رس، رستے دُھر دے دینے پائیا۔ پنجاں پیاریاں وچوں جو آگے رہے بچ، چارے اوہ وی نال رلائیآ۔ جیہڑا گوہند دی ننڈیا کردا سی بھج بھج، اُسدا لیکھا لیکھے

وچوں لئے کدھائیا۔ جس دا نام سنگھ پرگٹ، پتا پال سنگھ سمجھائیا۔ گوداوری کہوے اوہ وی تن دس، جیہہڑے چھڈ کے بھجے واہو داہیا۔ تیرے نالوں بدل کے اگھ، آخر رہے پچھتائیا۔ من واسنا چھڈ کے آتم پیار اندر گئے ڈھٹھ، ہنکار وکار دتا گوائیا۔ میں اوہناں دا راہ رہی تک، نیتز لوچن نین اپنی سیو لگائیا۔ توں صاحب پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال پیاہس، گوداوری تیری چنتا دیاں گوائیا۔ اوہناں تہاں وچوں دو اٹارسی رہے وس، جسونت سنگھ ہر دت سنگھ نام دیاں سمجھائیا۔ تیجا جامہ بدل کے اپنا ویس آیا اُلٹ، تھوڑا پردہ وچ جنائیا۔ اک دن خواب وچ سُنیاں اوس اپنی گھر دی استری لئی تک، ڈھائی سکنت دھیان اُس دے وچ رکھائیا۔ اوس سمیں گوبند نالوں ہو کے وکھ، اپنی نیتی لئی بدلایا۔ جس ویلے تے دی کھلی اگھ، گوبند نظر آیا پرتکھ، چرناں دے اُتے گیا ڈھٹھ، بنیتی دتی سنایا۔ میں ہو کے بے بس، کوڑی کریا دا جان کے رس، رستہ تیرا دتا بھلایا۔ نیتز نیر وحا کے اتھ، دوویں چرناں تے رکھ کے ہتھ، دھوڑی ٹکالا کے متھ، مستک لیا رگڑائیا۔ گوبند کہا بس، اوس کہا کچھ میرے نہیں وس، جو کرنی توں آپے رہیا کرایا۔ بے سنگر ہو کے میرے ہر دے جاندوں وس، من واسنا کدے نہ ہندی ہلکائیا۔ اپنے لیکھے لالے میری رت، رتی رت وچوں اپنا رتن لے پرگٹایا۔ گوبند پریم پیار نال لیا تک، شب دی اگھ کھلایا۔ بھيو ابھیدا کھول کے دتھاں سچ، سُنیہڑا اک سندیشے وچ پرگٹایا۔ جس ویلے مڑ کے آواں وت، جوتی شب دی کھیل کھلایا۔ سچ دوارے لواں سد، سدا اپنا نام بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرناہیا۔ گرگھ ہو نما نا گیا جھک، چرن کول سیس نوایا۔ میرا بینڈا تیرے بنا نہ جاوے مک، لیکھا لیکھے نہ کوئے رکھائیا۔ گوبند کہا بے شک گرگھ توں بچہ پیارا نالوں پُت، پُتراں توں چنگی دیاں وڈیائیا۔ جے سچ لوں بچھ، پُشت پناہ تیری ہتھ رکھائیا۔ بھیت تھوڑا وچ کچھ، تیتوں دیاں جنایا۔ تیرا جامہ بدلنا نہ داہڑی ہوئے نہ مچھ، استری پچھے استری رُپ دینا بنایا۔ نیتز رو کے اُس چرن پھڑے گھٹ، بہڑی بہڑی کیتی دہائیا۔ گوبند کہا ایہہ پڑدا نہیں کوئی لگ، دُھر دا حکم دتا سمجھائیا۔ گرگھ کہا میں بنا چاہواں تیرا پُت، پتا اکو نظری آہیا۔ گوبند کہا جو کہا سو دُست، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ بچیاں وانگ تیتوں گودی لواں چک، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ جے پُت نہیں تے پُت دے نال رکھاں خوش، ایسے کر کے منجیت دا جوڑا لیا جڑائیا۔ اکیاں دی سوہنی رت، گوداوری تیری رتھی نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال لیکھا

دے چُکائیا۔ گوداوری کہے میٹوں ہور آئی یاد، یدی دیاں بتلائیا۔ میٹوں پتہ لگائوں نو دوارے کرنے برباد، بھگتاں نوں اکو گھر دینا بہائیا۔ اوہناں دا بن کے کنت سہاگ، دُھر دا جوڑا لینا جُڑائیا۔ میٹوں آیا اک ویراگ، ویری اندروں دینے مٹائیا۔ جنہاں نے کوڑی کرایا دا کرنا تیاگ، تیاگی ہو کے تیرا درشن پائیا۔ اوہ ہنس نہ رہ جان کاگ، کاگ ہنس تیرے چرن لے سرنائیا۔ تیریاں بھگتاں دا دیکھاں اک سماج، چار گنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن اک سرنائیا۔ تیری رمز نوں کیہڑا سمجھ سکے دماغ، بدھی چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوداوری کہے میری ہور اک من، منسا دیاں جنائیا۔ اکیاں دا بیڑا بٹھ، اگی اگی اپنی گنڈھ وکھائیا۔ نواں نوں ہور دے دے اپنے پریم دا سچا دھن، دھن ونت دے بنائیا۔ جے اوہوی نال رکے آون چن، میں چند کھڑے ویکھ کے خوشی منائیا۔ پر گوداوری کہے میرے کنڈھے تے بہن توں پہلوں پھرن اپنے کن، دوں ہتھاں وچ لکائیا۔ نیتز روون چھم چھم، ویراگی ہو کے چھمبر دین لگائیا۔ میں بھجاں اوہناں ول، نٹھاں چائیں چائیا۔ گرگھو تساں نواں نے ساری سنگت واسطے نو وار پر بھ دے چرناں اتے جھٹنا جل، گھر گھر سکھ سانت دے کرائیا۔ جیہڑا سماں ایہہ مل گیا کھج وچ کل، ایہہ کلکیاں والیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ پورب دا پھل، بھگتاں دا مل، گوداوری کڈھکے وچوں جل، اشارے نال دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوداوری کیوں ہوویں حیران، تیری حیرانی دیاں گوائیا۔ لیکھا وچ جہان، پورب جھولی پائیا۔ ست جھلا کے نشان، نگہبان اک اکھوائیا۔ حکم دے کے زمیں اسمان، درگاہ ساچی خوشی جنائیا۔ نو ست دی اک کلام، کلمے نغمے راگ ناد دیاں جنائیا۔ پیغمبراں دا اک امام، عملاں وچ دیکھاں سرب لوکائیا۔ بھگتاں دا بھگوان، شاہ سلطان ہو کے خوشی جنائیا۔ اگلا دے کے دُھر فرمان، سمت شہنشاہی کر پردھان، جگت پردھاناں سندیشے دیاں پہنچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا لیکھا دیاں مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو کیہڑی وساکی، وساہ کے گئی آئیا۔ سمت صدیاں دی کر کے باقی، بکتیاں دے لیکھے رہی چُکائیا۔ چار جگ دی ویکھ کے ساکی، سکھ سنیہڑے گھر گھر رہی پہنچائیا۔ ست ست دانام سندیشہ دے کے پاتی، پردہ اکو مضمون رہی جنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال زمیں آسمان کھولو تاکی، پردے رہی اٹھائیا۔ پچھلی کمی سب دی واٹی، اگلا پنڈھ رہیا نہ رائیا۔ دُھر دا حکم پُرکھ ابناشی،

شاہ پاتشاہ شہنشاہ رہیا جنایا۔ جن بھگتو تہاڈا میلانا کملاپاتی، پت پر میثور اپنا رنگ چڑھائیا۔ تہاڈی آتم اوسے دی ذاتی، ذات پات نظر نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ گر اوتار کہن آؤ ویکھو تلو وسا کھی دا میل، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ اکو رنگ دسے گرو گر چیل، چیل گوبند گوبند چیلے وچ سمائیا۔ دو جہاناں نالوں ہو کے ویہلا، واحد بھگتاں کرے کڑمائیا۔ وسنہارا رنگ نویلا، نرگن داتا شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ساچی کھیل رہیا کھیلا، خالق خلق پردہ دئے اٹھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا رہے نہ وقت ڈھیلا، دوہری چوٹ تن نگارے اندر دئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ وسا کھی کہے اس دا کریو نہ کوئی وساہ، وسدے کھیڑے دئے اجاڑ، اجڑیاں دئے وسائیا۔ پر بھ داتا وڈا بے پرواہ، سدا بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس دی جگ چوکڑی بدل کے میں پہلی واری گئی آ، لوک مات پھیرا پائیا۔ میری منگ میں شہنشاہی سمت سناں نال چا، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ تسبیاں مالاں توں باہر مل گیا سچ خدا، نہ خادم نہ آدم عدلاں دا عدل رہیا کمائیا۔ بھگتاں دا بن کے گواہ، ایہتے اوتھے رہیا بچا، بچپن اپنی جھولی پائیا۔ ایہتے کی کرے بابا آدم تے حوا، پاربتی تے شو نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ پیغمبراں کہا خدا، اوتاراں کہا جوتی جوت رہیا ڈمگا، گرو آں کہا گھر گمبھیر نظری آئیا۔ وسا کھی کہے جے کوئی میٹوں پچھ آ میں سچ دیاں سنا، ایہہ اوہ بے پرواہ، جس دا کھانی بانی جس ڈھولیاں وچ سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتاراں پر پیغمبراں دی سُن کے بات، چھوٹے بالے نڈھے کا کے منجیت لئی انگڑائیا۔ تھلے مار کے ویکھیا جھات، پڑدا پرے اٹھائیا۔ بھگتاں دی بیٹھی جماعت، سوہنی نظری آئیا۔ جگدیش نوں مار کے آواز، بھائی نوں بھائی لیا جگائیا۔ جگدیش سورن دا کھول کے تاک، ثرت دتا سناٹیا۔ سورن کہے میں گردیال سنگھ نوں لوں آکھ، سارے ویکھیے چائیں چانیا۔ گردیال سنگھ کہا پال سنگھ دے سارے داس، کے اپنا حال سناٹیا۔ منجیت کہا ایہہ بھگتاں دا رواج، دو جہاناں نظری آئیا۔ کرپا کیتی پُرکھ ابناش، مہر نظر اک اٹھائیا۔ میں پر بھ دے آگے کرنی اک ارداس، بینتی اپنی دینی سناٹیا۔ ہے پر بھو جس ماتا نے میٹوں جنم دتا وچ لوک مات، آپ اپنی لکھ سہائیا۔ اُسدی کردے آپ نجات، نظر مہر اک اٹھائیا۔ توں صاحب بخشند ساکھیاں، پردہ اوہلا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ منجیت کہے وسا کھی مٹاں تاں، پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ جے وڈیائی دیویں اوس

ماں، جس نوں ویہہ سو دس بکرمی وچ لارا لاکے گیا آئی۔ جناں چر نہ کریں ہاں، میرا حق نہ جھولی پائی۔ اوناں چر پلا چھڈاں نہ، سچ دتا سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے وچ رکھائی۔ منجیت کہے میں کوئی منگی نہیں منگ واسطے لالچ، لالچی روپ نہ کوئے بنائی۔ ست مہینے تن دن جو تیری بھگتی کیتی خالص، خاص تیری سیو کمائی۔ چھوٹا ننھا بن کے بالک، گودی ماں سہائی۔ اج اوسے دا بن کے ثالث، بنیتی رہیا جنائی۔ توں مالک سب دا خالق، تیری وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ منجیت کہے میں گیاراں سال رہیا چپ، اپنی منگ نہ کوئے منگائی۔ پریم پیار اندر آیا دکھ، بنیتی دتی سنائی۔ اوس نوں دے سکھ، جس نے سکھ ساند نال تیری گودی دتا بہائی۔ پُرکھ اکال ہو کے سٹھ، بے پرواہ تیرے ہتھ وڈیائی۔ چرن کولاں اُتے جھک، جھولی اگے ڈھیا۔ جس طرح رنگ چڑھایا پُت، اوہو مات دے وڈیائی۔ پُرکھ اکال کہا تیری بنیتی اُتے ہو یا خوش، خوشیاں وچ خوشی دیاں بدلایا۔ ہاڑ ستاراں اک وکھری زالی انوکھی گا کے ٹک، تڑت میلا لوں ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچی سرنایا۔ منجیت کہے کیہڑی ٹک، گاؤنا چھند، میٹوں دے سمجھائی۔ پُرکھ اکال کہا اوہ میرے وچ بند، کوئی بند بخانے وچوں بندہ نہ باہر چھڈائی۔ اکیاں سکھاں دا بنا کے سنگ، سوہنا ویلا وقت دیاں جنایا۔ ہاڑ ستاراں شب دی دھار پا کے ٹھنڈ، مہر نظر اک لکائی۔ جس دا نور لُپچیا چند، ساچی جوت جگت رُشنائی۔ اوسے دا من وکار کر کے کھنڈ، کھنڈا نام تن پہنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار بخش کے سچ انند، ساچی سیوا اگلی دے جنایا۔

☆ ۲ وساھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

چنا کہے میٹوں لا دے بھوگ، کچے توں پکا دے بنایا۔ پیٹھا کہے میرا پچھلا سنجوگ، پردہ دے اٹھائی۔ کیلا کہے میں سب دی بھیتا چڑھدا رہیا روز روز، گجھی رمز نہ کسے لگایا۔ سونف کہے میٹوں کھا کھا تھکے لوک، رس وچ رس نہ کوئے ملایا۔ بادام کہن سانوں کھا کے سب نوں آوے جوش، ساتک ست روپ نہ کوئے سمایا۔ سارے بیٹھے رہے خاموش، اپنی وتھیا نہ کسے جنایا۔ ٹھاکر تیری ٹھاکراں نال وینہدے رہے موج، ٹھوکر اندر نہ کسے لگایا۔

ڈھنیا سنیا کر دے رہے کھوج، بنیاں پکڑ گلے نہ کوئی لگائیا۔ اچانک اُسے آگئی ہوش، اندروں سُرتی دتی کُھلائیا۔ بنا سوچ توں آگئی سوچ، کسے اگئی رمز دتی لگائیا۔ تکیا ویکھیا لکھن پُشکر کروچ، جنبو دھیان لگائیا۔ سُنیا ڈھولا اک سلوک، دُھر کا نعرہ نام خُداِیَا۔ انتر رہیا نہ کوئی روگ، کوڑی خواہش نہ کوئے جنائیا۔ آسا پُتی سارے مل کے بنیے ساچی چوگ، جس نوں کھادھیان چُغلی ننڈیا اندر رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں دیئے گیان بودھ، بُدھی بیک بنائیا۔ ہر دے دیئے سودھ، سگندھی سچ سمائیا۔ کوڑی کریا کڈھیے کھوٹ، اگے کھٹکا رہے نہ رائیا۔ گو بند پریم دی لگے چوٹ، چوٹ نگارہ اک سُنائیا۔ بنک دوارا سوہے کوٹ، گرہ مندر خوشی وکھائیا۔ ساچی گوشا گوشٹ کریئے کوئے گوش، گُفت سُنید دیدِ حال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دئے مُکائیا۔ چنا کہے میٹوں چبنا نہیں نال دند، پتی دنداں والی ویکھی سرب لوکائیا۔ جناں کھادھا اوہناں وِشا رُپ کڈھیا گند، پرمانند نہ کوئے وکھائیا۔ بن گو بند سانوں ملیا نہیں اوہ اند، جو اند پٹے گیا جنائیا۔ نہ اوہ میا نہ اوہ راجا نہ اوہ پریم پیار دا ڈھنگ، طریقہ سچ نہ کوئے درڑائیا۔ صدیاں وینہدے رہے کدے سورج تے کدے چند، دوس رین دھیان لگائیا۔ ساڈے انتر نہیں پئی ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ سانوں خوشی آئی جس ویلے سمت چڑھیا شہنشاہی راج نرین لے کے گیا گنڈھ، پٹے سندیشہ دتا سُنائیا۔ سانوں پچھلی یاد آگئی منگ، جو گو بند دیاں دنداں نال چھوہ کے بینتی دتی سُنائیا۔ اوہ ہوئی جہی کہہ کے گیا سانوں وچ کن، کیمبو تھانوں دیاں وڈیائیا۔ جس ویلے پریم پُرکھ دا چڑھ کے آواں چن، دو جہان کراں رُشنائیا۔ تہاڈا بیڑا دیواں بنھ، لیکھا اپنے نال چلائیا۔ اوہناں اُس ویلے کہا کوں ساڈی لئے من، سچ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چنا کہے میٹوں کوئی دنداں نال نہ لوے پیس، پیشتر دیاں جنائیا۔ میں ملنا اوس جگدیس، جو جگدیش ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ جس دے چھتر جُھلے سپس، ساہ ساہ نام چے لوکائیا۔ جس دی گو بند نال پریت، گو بند اوسے وچ نظری آئیا۔ میں کرن آیا تصدیق، چھوٹا چنا دیوے گواہیا۔ جس نے میری رکھی اڈیک، ویلا وقت سُنہنجا رہیا سُنائیا۔ گرکھو جو کہاں سو ٹھیک، ٹھا کرنے ٹھوکر لا کے لیا اُٹھائیا۔ میٹوں نہ سمجھو میں نگا جہا کیٹ، میری ہستی مستی وچ سمائیا۔ میں اوس گھر دا وسنیک، جتھے وسدیاں باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ جس ویلے گو بند نے رانی دے گھر بھوگ لگایا ساڈی نکلی سی چیک، چیک چھاڑا دتا پائیا۔ گو بند نے ہس کے ساڈے اندر وڑ کے گایا اک نگا جہا

گیت، سوہنگ سو ڈھولا دتا سُنائیآ۔ تسیں میرے میں تہاڈا دوہاں دے وچ پر م پُرکھ نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیآ۔ ایہہ چنا کہے میں اوسے ویلے اُچھل کے گوہند دی جھولی وچ ڈگا جس نوں گل دا کپڑا کہندے تمیض، بانا پچیاں والا نظری آئیآ۔ اوس پھر کے نال ریجھ، اپنی جیب وچ لیا رکھائیآ۔ میں اندر وڑ کے اپنی بدل لئی نیت، روپ انوپ وٹائیآ۔ منگی منگ جے توں میرا تے میٹوں اپنا کر لے ٹھیک، ٹھگ چور یار والی تھگی نہ کوئے کمائیآ۔ اوس ہس کے کہا میں تہاڈی رکھاں سدا اڈیک، بن اٹھاں اٹھ گھلایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اک اٹھائیآ۔ چنا کہے تسیں نہیں جان دے میٹوں کیوں بھوگ لگدا، امرت رس بھوگی دیا کمائیآ۔ میں اوس دوار تے سجدا، جتھے سجدہ کرے لوکائیآ۔ بہت چر ہو یا پھر دا لبھدا، لبھیاں ہتھ کچھ نہ آئیآ۔ ویکھو ہن کھیل ہو یا سبب دا، راج نرین دتا ملائیآ۔ چنا کہے میں راج نرین نوں کچھ دسدا، اگلا پڑدا دیاں اٹھائیآ۔ سواتن سال تیرا پٹنے والا گھر اُجاڑاں وسدا، گوہند دے چرن وچ آسن دیاں لگائیآ۔ بن تیرے میرا پریم نہیں پھدا، پریتی سچ نہ کوئے سمجھائیآ۔ اوہ تساں کی رس کرنا اوس کول نبھ دا، جیسہڑی نا بھی کول سنگر پورے بھگتاں نہ کدے رکھائیآ۔ اُس دے اُتے آپ وسدا، جتھے بھگتاں میلے سچ سمجھائیآ۔ کون لیکھا جانے ایہدی حد دا، حد توں باہر بے حد بے پروا ہویا۔

جیسہڑا پریم نال تیرے چنے چدا، اپنا چمڑا تیری سچ دیوے بنائیآ۔ اوہ گرکھو تہانوں نہیں پتہ ایہہ لہنا دینا کب دا، کون جھولی رہیا پائیآ۔ ہن رنگ رہن نہیں دینا وچ ڈب دا، لاری ہو کے رنگ اکو دینا چٹھائیآ۔ دپیک جوت وچ اوہ جگدا، دپیک جوت کرے رُشنائیآ۔ لیکھا نک جائے جگت جج دا، حاضر ہو کے اپنا درس کرائیآ۔ ایہہ قیمت وچ نہ ککھ دا تے نہ ککھ دا، سمرتھ ہتھ ایسے دی وڈیائیآ۔ چنا کہے میں سچ سچ دسدا، وہ دشا پڑدا دیاں اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیآ۔ چنا کہے میٹوں کوئی نہ سمجھو دو پھاڑ، ٹکڑا الگ الگ جنائیآ۔ میرا لیکھا ویکھو ستاراں ہاڑ، ہاڑے کڈھ کے دیاں سُنائیآ۔ جس دا لیکھا وچ اُجاڑ، ماچھو واڑے کیرٹی کرپا وچ سیو کمائیآ۔ اکتھا کیتا بھال، بھالدا بھلیاں بھٹکیاں میل ملائیآ۔ شاہاں توں بنا کے کنگال، سنگلیاں توں کملاپت دیاں ملائیآ۔ سچ در دی سچی دھرم سال، سچ دوارا اک وڈیائیآ۔ چن کہے گرکھو کی تسیں اک راج نرین نہیں سکدے سنبھال، جس دے گھر گھڑی پل گوہند کٹ کے آیا بنا کے آیا پتا مائیآ۔ اگے بہتا ہور احوال، پنا سوال جواب سبجے نال دیاں لکھائیآ۔ چنا کہے ایہو ویکھو اوہ نشان، جو بیان نال رہے جنائیآ۔ راج پال

اوس دربار، دوارپال بن کے سوبھا پائی۔ دست رسد بہہ مہان، سنگھاسن اُتے ملی مان وڈیائی۔ کڈا وڈا سچ نشان، نشانیاں وچوں نشانہ رہیا جنائی۔ چنا کہے میٹوں
 سارے کریو پروان، مہروان دتی مان وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ نشانہ کہے میں شبدی دھار کھنڈا، کھڑگ کھڑگ
 ٹکرائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی مائس بندہ، بندگی بندنا نہ کوئے جنائی۔ میں نیتزہن اندھا، جگت اگھ نہ کوئے کھلایا۔ میٹوں جگت لہار گنڈھا، توڑ پھوڑ پالش نال
 چکائی۔ میرے اندر اک سنگندھا، جو مہک سچ مہکائی۔ پڑکھ اکال پر بھٹھا کر تارن آیا بخشندا، بخشش رحمت آپ کمائی۔ ہن بھگت سہیلا بن کے سنگا، سوہنا
 سنگ بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرکھاں اُپر ہو مہروان، مالک خالق ثالث سوامی
 انتر جانت، اپنا حکم ورتائی۔ کرپا کرے پڑکھ ابناش، ابناشی دیا کمائی۔ پٹنے نواسی بنیا ساتھ، راج نرین ناتا اک جڑائی۔ پنجاں پیاریاں نال تیرا ساتھ، ہتھ نال
 ہتھ دتا ملائی۔ امرجیت سنگھ نال سانجھی تیری بات، پچیاں وانگ گود اٹھائی۔ سُر جیت سنگھ نال پریم پیار دی راس، سوہنا ویلا وقت دے سہائی۔ ہر سنگت
 تیرے ملن دی ساری رکھے آس، باہر رہن کوئے نہ پائی۔ آکے گوہند دے گھاٹ، بیڑے بہہ کے خوشی منائی۔ جنماں دی کمی واٹ، کرماں دا گیڑ گوائیا۔
 پر بھ دے وکیا ہاٹ، قیمت کرتا دے چکائی۔ ویکھیں بھل کے سواتن سال پٹنا نہ کریں یاد، واگ تیری اپنے ہتھ رکھائی۔ ایہہ گرگھ تیرے ہنڈے بھل
 گلاب، گلشن تیرے نال مہکائی۔ لال سنگھ دا ہو رہیا حساب، اگی دن تیرے اس دے گھر جھٹ لنگھائی۔ پنج دن تیرا پکھووال حساب، اوہ وی رہیا سنائی۔
 گیاراں دن تیتوں جموں ملنا خطاب، خطا وچ نہ کوئے رکھائی۔ تن دن کنگاں والیاں کرنا یاد، نرین سنگھ بیٹھا اگھ کھلایا۔ ست دن ناتھیوالی ملنا پٹن صواب،
 صبح شام اکو رنگ چڑھائی۔ ہر بنس سنگھ پکڑنی تیری واگ، پنج دن ضلع کرنال سیوا کرے چائیں چانیا۔ اگے ہور وڈا تیرا خواب، بے خبر خبراں نال سمجھائی۔
 تیرے پریم توں گھر گھر کرنا آباد، جگ وچ اُجڑے نوں بھگتاں دے اندر دتا وسائی۔ ستاراں ہاڑ نوں ایہنوں اپنے خون دا دینا رس آپ، پیالہ پریم پیار پلائی۔
 پھر اگلی کڈھ کتاب، لیکھا بھوکھت دینا سمجھائی۔ تیری کایا دا کھول کے گدام، وپاری دھر دا دینا بنائی۔ سچ سکھ وچ دے کے آرام، چرن کول بخشنی اک

سرنائیا۔ لیکھے لاکے پریم والی پرنام، پرن تیرا توڑ نبھائیا۔ اک رات تیتوں کٹنی پینی شہر سنام، ترلوک سنگھ پچھلی یاد رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بہتا لیکھا تھوڑا کر کے دئے بھگتائیا۔

☆ ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ا آتما سنگھ دا کوٹ، بی بی بلونت کور دے گرہ امر ترس ☆

دو وساکھ کہے میرے بھگوان، پار برہم پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ ابناشی کرتے تیرا ویکھیا کھیل دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پسنمبر راہ تکان، نیتز لوچن نین سرب اٹھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سرشی درشی ویکھیا کھیل مہان، دُھر دا اشی نظر کوئے نہ آئیا۔ ساچا منتر آتم انتر نظر نہ آیا برہم گیان، پار برہم برہم و دیا سچ نہ کوئے پڑھائیا۔ کہانی بانی کھیل ویکھیا لکھ چوڑاسی ہو پردھان، اندج جیرج اُتبیج سیتج پھول پھلایا۔ بیس اکیسے ہر جگدپسے ست ملیا نہ کوئے نشان، ست سچ نہ کوئے وڈیائیا۔ کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ ویکھی دکان، مایا ممتا ہوئے ہنگتا گھر گھر نظری آئیا۔ من واسنا نچدا پھرے شیطان، دین مذہب ذات پات شرع کرے لڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال صاحب سوامی تیرا دیوے نہ کوئی دھیان، پروردگار سانجھے یار میل نہ کوئے ملایا۔ پڑھ پڑھ تھکے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن، رسنا جہوا بٹی دند ڈھولے گائیا۔ ساچی منزل چڑھ کے دھرم دوارے ملیا نہ کوئی آن، انتر اپنا پردہ لاہیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ تھ کر دے ویکھے اِشان، گنگا گوداوری جمنا سرتی پھیرا پائیا۔ دُرمت میل دھو نرموہ ہو نہ سکیا کوئی انسان، گن ندھان تیرا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوڑاسی ویکھ اپنا گھر، گرہ مندر وجے نہ کوئے ودھائیا۔ دو وساکھ کہے پر بھ دو جہاناں والی، سرشی وارث نظر کوئے نہ آئیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی دسی خالی، سچ بھنڈارا نام امولک وست نہ کوئے ورتائیا۔ ترے گن ٹٹے نہ کوئے جنجالی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ کوڑی کریا جگت واسنا دسی سرب دلالی، دُھر دا ثالث سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوک مات ویکھ اپنا گھر، گرہ مندر پھیرا پائیا۔ دو وساکھ کہے پر بھو میری دُہائی، طوبی طوبی کر کے دیاں جنائیا۔ زمیں اسمان ویکھے تھل اسگا ہی، مہیل پھیرا

پائیا۔ بھرے بھلے کلج راہی، ساچا مارگ پندھ نظر کسے نہ آئی۔ گر اوتار پیغمبر پھر نہ کوئے سہائی، صدی چودھویں پلو گئے چھڑائی۔ ناتا تیا بھائی بھائی، پتا پوت نہ کوئے وڈیائی۔ چاروں کنت اندھیرا رہیا چھائی، ساچا نوری چند نہ کوئے چکائی۔ جلوہ دے نہ کسے نورِ الہی، کایا کعبہ حق حق نہ کوئے پڑھائی۔ آتم پر ماتم سب دی ہوئی جدائی، سرتی شبدی میل نہ کوئے ملائی۔ کایا مندر اندر منزل کسے نہ کئے ڈوگھی کھائی، چوٹی چڑھ درس کوئے نہ پائی۔ ملا شیخ مسانک پنڈت جگت و دیا رہے گر لائی، بودھ اگادھا شبد انادا دُھن آتمک راگ نہ کوئے سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن ہو کے ویکھ در، درویش اپنی الکھ جگائی۔ دو وسا کھ کہے میں ویکھیا چار کنت جگت، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائی۔ گھر گھر کایا مندر اندر لگی ویکھی اگت، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ ہنس بدھی ہوئی گت، کوڑ گڑیا راگ و انگ گر لائی۔ جگت دوارے پار کر کے حد، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ گھر سوامی سجن لئے کوئی نہ سد، پردہ نہ کوئے اٹھائی۔ شبد انادی سنے نہ کوئی ند، انحد دُھن نہ کوئے اُچائی۔ امرت رس پیوے کوئی نہ مدھ، ساچا جام ہتھ نہ کوئے پھڑائی۔ بن ہر نامے خالی ہوئے ہڈ، رتی رت نہ کوئے رنگائی۔ من واسنا کلج جیو رہے نچ، بدھ بیسکی روپ نہ کوئے وٹائی۔ پھری دروہی وچ ورجھنڈ، برہمنڈ نہ کوئے سہائی۔ کسے ناتا تے نہ جیرج انڈ، اتبج سبتج پار نہ کوئے لگھائی۔ آتم پر ماتم کسے ہتھ نہ آوے انند، پرمانند نہ کوئے سمائی۔ ساچا نور چڑھے نہ دُھر دا چند، جوتی جاتا نہ کوئے رُشائی۔ بھبو چکے نہ ہنگ برہم، پار برہم تیرا سنگ نہ کوئی رکھائی۔ ساچا دے کوئی نہ جن، جننی گود نہ کوئی سہائی۔ دوئے لوچن جگت سر شٹی ہووے اٹھ، نچ نیز اٹھ نہ کوئی کھلایا۔ کوڑی کریا بھانڈا بھرم دیوے نہ کوئی بھن، ہووے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائی۔ سچ دھرم ملے نہ کوئی نشان، انسان حیوان روپ وٹائی۔ اگئی کلمہ پڑھے نہ کوئی کلام، کائنات کلمہ نہ کوئے جنائی۔ ست سروپ نظر نہ آئے کسے بھگوان، سچ دوارے سو بھاپائی۔ سر شٹی در شٹی ویکھ ہو یا حیران، ہر جی ایہہ کی کھیل ورتائی۔ کلج لیکھا لگا دے وچ جہان، لوک مات رہن کوئے نہ پائی۔ ست دھرم کر پردھان، دُھر دا حکم اک جنائی۔ توں شاہ پاتشاہ سچا سلطان، نر نریش تیری وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے در تے منگدے دان، وشن برہما شو بیٹھے سپس نوائیا۔ توں آد جگادی مالک خالق اک مہروان، محبوب مُجبت وچ سمائی۔ چارے بانی صفتاں بھریا کرے بیان، سوہلے ڈھولے راگ جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوک مات

ویکھ در، در ٹھانڈے پردہ لئے اٹھائیا۔ دو وساکھ کہے میرے صاحب سوامی، ست ستوادی تیری اوٹ تکائیا۔ پت پر میثور انترجامی، بے پرواہ تیری
 بے پرواہیا۔ کوڑی کریا جگت نشانی، نو نو چار نظری آئیا۔ ساچا ملیا نہ کسے امر اپد زربانی، منزل چڑھے نہ کوئی نوجوان نوبت نام نہ کوئی سنائیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھ
 لکھ تھکی کانی، قدرت دے قادر کاتب بیٹھے لکھ بھوائیا۔ تیرا میل ملاپ بن اکھراں والا جاپ دسے نہ کوئے لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرا کھیل ویکھ
 ہوئی حیرانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوک مات ویکھ در، دروازہ سچ گھلائیا۔ دو وساکھ کہے میں ویکھیا جیو جگت، جاگرت رُپ اکھ گھلائیا۔
 ساچی نظر نہ آئی شکت، شخصیت سارے گئے بھلائیا۔ جگت اندھیرا عرش فرش، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ سوگ ہرکھ، چنتا غم ڈیرہ ڈھائیا۔
 ڈکھیاں ونڈے کوئے نہ درد، غریباں گود نہ کوئے بہائیا۔ جگت قصائی دسی کرد، قتل گاہ بنی لوکائیا۔ پت پر میثور دُھر در گاہی میری اکو عرض، بنیتی تیرے
 اگے سنائیا۔ اپنا کھیل کر اچرج، بھيو ابھیدا پردہ لاہیا۔ کوڑی کریا میٹ دے گرد، غبار نظر کوئے نہ آئیا۔ بھگت سہیلے بنا کے دُھر مرد، مرد مردانے اپنا
 حکم ورتائیا۔ نام کھنڈا اٹھا کے کرد، دو جہاناں دے چمکائیا۔ حکم سندیشہ اک ندھڑک، بے پرواہ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ دو وساکھ کہے پر بھ میں ویکھی تیری دُنیا، مانس مانکھ مانو کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا پیار رکھیاں نیاں، پردہ سکے نہ کوئے گوائیا۔ سمجھ آوے نہ
 کسے وڈے گن گُنیاں، گہر گہیر تیری ملے نہ کوئے سرنائیا۔ بھاگ لگا نہ دسے کایا کُلیاں، کلمے پڑھدی ویکھی جگت لوکائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ بھردے ویکھے
 چلیاں، نچھر جھرنا امرت رس جام بووند سوانتی نہ کوئے پُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دو وساکھ کہے میرے
 صاحب سننگر ٹھا کر، ٹھوکر اپنی دے لگائیا۔ کوڑی کریا ویکھ ڈونگھا ساگر، بھوری بھور اپنا رنگ بدلایا۔ بھاگ لگا کسے تھان نہ کسے کایا گاگر، کاپی ماٹی نہ ہوئے
 کوئے رُشائیا۔ ساچے در دا بنے نہ کوئے سو داگر، صفت صلاحی ڈھولے رہے گائیا۔ نرمل کرم نہ ہوئے اُجاگر، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ سوربیر دسے
 جو دھانہ کوئے بہادر، من منسا لئے مٹائیا۔ توں کرتا کریم قدرت دا قادر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کلجگ انت آخری اپنا کر دے سچا عادل، عدل عدالت اکو
 اک لگائیا۔ جگت اندھیرا رہے نہ بادل، بدلی کر دے تھاوں تھانیا۔ لیکھا مُکا دے مقتول قاتل، دُھر فرمانا حکم سنائیا۔ مانس رہے کوئی نہ پاگل، بُدھ بیسی

رُپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ دو وساکہ کہے گھر گھر پیا جھگڑا، ساچا ناؤں نہ کوئے دھیایا۔ کوئی مارگ پنتھ نہ جانے اگلا، پردہ سکیا نہ کوئے چُکایا۔ جگت واسنا سب نوں کیتا کنگلا، دھن گٹھری نام ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ اُچے ٹلے پر بت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دیکھے جنگلا، سمنڈ ساگر ڈوگھی کھائی کھوج کھو جانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے سمجھایا۔ دو وساکہ کہے تیری کھیل پر بھو دُھر دی، دُھر درگا ہی تیری وڈیایا۔ اپنی سرشٹی دیکھ رُڑھدی، بن تیرے پار نہ کوئے لنگھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے حکم نال نہیں مُڑدی، چار جگ دے لیکھے رہی مُکایا۔ کسے اوٹ نہ رکھی ساچے گر دی، گر پر میثور دوویں گئے بھلایا۔ گھر گھر اندر کھیل دیکھی پنچ تت تھگ چور دی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دی آشناگی تیری لوڑ دی، لوڑیندا ساجن نظر کسے نہ آیا۔ کھیل دیکھ اندھیرے اندھ گھور دی، گھوری ہو کے پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلکاتی دیکھ دکھایا۔ دو وساکہ کہے پر بھ حاضر ہو کے دیکھ موجود، مجلس حق نہ کوئے لگایا۔ کلجک سنت منزل چڑھے نہ کوئے مقصود، مقامے حق ڈیرہ کوئے نہ لایا۔ ملیا سچ نہ کوئے محبوب، مُجبت پریم نہ کوئے جنایا۔ جھگڑا پیا تت کلبوت، دوس رین لڑایا۔ ساچا لبھے نہ کسے عروج، عرش فرش لیکھانہ کوئے مُکایا۔ کوڑی چکے نہ کوئے حدود، حد پار نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلکاتی ویس وٹایا۔ دو وساکہ کہے میں جگ چو کڑی تکدا رہیا راہ، بن اکھاں اٹھ گھلایا۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبر میرے گواہ، جو شہادت دین نال صفایا۔ واک بھوکھت رہے جنا، شبد اشارے نال درڑایا۔ بیس اکیسا بے پرواہ، پت پر میثور نور خدایا۔ واحد لاشریک نور خدایا، شاہ پاتشاہ اپنا حکم منایا۔ سب دا لہنا دینا دے مُکا، مکمل اپنی کار کمایا۔ پورب لیکھا جھولی پا، فیصلہ حق سنایا۔ میں دیکھیا تھاؤں تھاں، تھان تھنتر کھوج کھو جانیا۔ بن تیرے پکڑے کوئے نہ بانہہ، برہمنڈ ورجھنڈ نہ کوئے سہایا۔ جگت بدھی ہوئی کال، ہناسانک موتی چوگ نہ کوئے چُکایا۔ آتم پر ماتم ملیا کوئی نہ آ، شبد ملاح بیڑا نہ کوئے چلایا۔ ساچے پوڑے چڑھ کے درشن کوئی نہ سکے پا، اگلا پندھ نہ کوئے چُکایا۔ رسنا جھوا پتی دند گوشت رہے سنا، اکھراں والی کر پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے گھلایا۔ دو وساکہ کہے میں تکدا رہیا راہ، سنجگ تریتا دوا پر کلجک دھیان لگایا۔ کون ویلا پرگٹ ہووے بے پرواہ، پار برہم سچا شہنشاہیا۔ پورب لیکھا دیکھے تھاؤں تھاں، دو جہاناں کھوج کھو جانیا۔

لہنا دینا سب دادے چکا، خالی رہن کوئے نہ پایا۔ کلج کوڑی کریا دئے مٹا، سنجگ ساچا چند کرے رُشنا یا۔ دُھر دا مالک خالق آپ اکھوا، بے خبراں خبر سنا یا۔ گر اوتاراں پیر پیغبراں لیکھا جگت مُکا، مکمل اپنا حکم سنا یا۔ واک بھوکت پور کرا، اندر شٹ در شئی دئے جنا یا۔ ساچا سمت ہر اپنا لا، شہنشاہ وجائے اک ودھایا۔ سو وقت سُنہنجا گیا آ، گھر سجن لیا ملا یا۔ کاغذ لکھے کوئی نہ شاہ، اکھراں والی ونڈ نہ کوئے ونڈا یا۔ من وچ سکے نہ کوئے سمجھا، خواہشاں وچ نہ کوئے زلا یا۔ ہنگتا وچ سکے نہ کوئے چھپا، پردہ اُپر نہ کوئے کُکنا یا۔ پاندھا بن کے سکے نہ کوئی درڑا، چوڈاں و دیا سار نہ آ یا۔ چوڈاں لوک بیٹھے سپس نو، سجدیاں وچ کرن سچی سرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتا یا۔ دو وساکھ کہے پر بھو جگ چو کڑی تیری کردے گئے اڈیک، آسا آساناں ودھایا۔ سو وقت سُنہنجا سہاونی آگئی تارخ، توارخ دے بدلایا۔ مالک ہو کے لاشریک، شرکت سب دی دے مٹا یا۔ تیرے وچ وڈ توفیق، تُعارف اپنا دے سمجھایا۔ دُور دُراڈے آ کے آپ قریب، پردہ اوہلا آپ چُکنا یا۔ ساچے نام دی اک تمہید، دُھر دا ڈھولا دے سمجھایا۔ توں میرا میں تیرا دو جہان گاؤن تیرا گیت، کایا کعبہ اکو دے دکھایا۔ پُرکھ اکال دین مذہب جھگڑا مُکا دے مندر مسیت، شوڈوالا مٹھ اکو دے سمجھایا۔ جس گرہ مندر اندر لگے اک پریت، دُوجا نظر کوئے نہ آ یا۔ امرت آتم دھار بخش ٹھانڈی سیت، نچھر جھرنا دے جھرا یا۔ لیکھا نک جائے ہست کیٹ، اُوچ نیچ رہن کوئے نہ پایا۔ ساچے نام دی کر بختیش، رحمت اپنی اک کما یا۔ تیرا کلمہ تیرا نام تیری سچ حدیث، حضرت اکو دے جنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ میں ویکھاں وقت سُنہنجا، سو بھاونت دئے وڈیا یا۔ کرپا کرے سو ہر پُرکھ زرخنا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ دیا کماے ہر پُرکھ دُھر دا سجن، ساجن میت سچ سکھد ایا۔ اینکار بھانڈا بھرے سکھنا، وست امولک اک ورتا یا۔ آد زرخن دیک گرہ ساچا جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنا یا۔ ابناشی کرتا نام نُماری دیوے مدھنا، رس اکو اک چکھایا۔ سری بھگوان سچ دوار بہہ کے سجن، آسن سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ پار برہم تیرا روپ رہے الگ نہ، پر ماتم پردہ دینا اٹھایا۔ بنا کعبیوں ہووے ججنا، بن حضرت اکو نظری آ یا۔ بنا گر سنگر در لبھنا، ساڈے تن ہتھ اندر ویکھ دکھایا۔ پریم پریتی کراؤنا مجنا، دُرمت میل دھوایا۔ انند وچوں دینا ساچ انندنا، پرمانند دکھایا۔ پاندھی ہو کے جگت دوار یوں پار لنگھنا، ادھ وچ نہ کوئے اٹکنا یا۔ گھر وچ گھر سہاؤنا بنگلا، منگلا چار اپنا ناؤں

جنائیا۔ شرع شریعت دین مذہب رہے نہ سنگلا، بندھن سارے دینے کٹائیا۔ اِکو پُرکھ اکال اِکو تیری بندنا، گُر اوتار پیر پیغمبر تیرا گا کے چھندنا، کلمہ ڈھولا نغمہ دُھر داناد جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سوامی ہو سہائیا۔ دو وساکھ کہے پُرکھ اکال ہو جا دردی، دروہی تیرا نام خُدا ئیا۔ سچ دوارے سُن عرضی، آرزو اپنی دتی پرگٹائیا۔ جگت سرشٹی بن تیرے ویکھی مردی، جوئی لکھ لکھ بھوائیا۔ اگنی ویکھی سڑدی، تٹاں تت رہے جلا ئیا۔ کوڑی کرپا ویکھی ہڑھدی، اگے ہو نہ کوئے بچائیا۔ دُنیا دیناں مذہباں وِچ لڑدی، جھگڑے من رہیا دکھائیا۔ تیری منزل اگے ہو نہ کوئے چڑھدی، پندھ سکے نہ کوئے مُکائیا۔ کھیل دتے نہ کوئے تھر گھر دی، سچھنڈ نواسی تیرا پردہ نہ کوئے اُٹھائیا۔ کھجگ انت کوٹن کوٹاں وچوں کسے بھگت سہیلے آتم تیتوں وردی، اپنا فیصلہ حق سنا ئیا۔ داسی بن کے تیرے گھر دی، گھر اپنے وچوں گھر لئے بدلایا۔ جتھے جوت اگنی بلدی، تیل باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ آتم پر ماتم تیرے وِچ رلدی، تیری رحمت وِچ سما ئیا۔ میں دیکھ کے کھیل کھجگ کل دی، کلیان کر کے دتی سنا ئیا۔ دو وساکھ کہے ایہہ تیری کھیل حال احباب دی، دین دیاں تیری اوٹ تکائیا۔ ایتھے لوڑ نہیں سوال جواب دی، جھگڑا اور نہ کوئے بنا ئیا۔ من بنیتی اک کنگال دی، غریب نمانے لے ترایا۔ کھیل کر اپنی اگنی چال دی، چلا کی سب دی دے مٹائیا۔ لوڑ رہے نہ تلوار ڈھال دی، شبدی کھنڈے کر صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے ویکھ دکھائیا۔ دو وساکھ کہے جگ ناتا پر بھ تیرا گیا چھڈ، اندروں گئے بھلا ئیا۔ من مت کیتا اڈ، گُرم ت سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ کوڑی کرپا ڈگی ڈوگھے کھڈ، پھر باہوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ساچی بنے نہ کوئے وِشو جڈ، بنس سر بنس نہ کوئے سہائیا۔ جگت واسنا ہوئے الگ، الپگ روپ وٹائیا۔ توں صاحب سوامی سر بگ، بخشنہار اک سرنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت اپنے سد، سدا اپنا نام سنا ئیا۔ دُھر دا ڈھولا جتا کے چھند، سنسے سارے دے مٹائیا۔ خوشی کرا کے بند بند، بندگی اِکو دے درڑائیا۔ آتم پر ماتم پا کے گنڈھ، جھگڑا دین مذہب مٹائیا۔ امرت رس دے کے ٹھنڈ، اگنی تت دے بُجھائیا۔ نام مجیٹھی چاڑھ کے رنگ، رنگ رتے ہو سہائیا۔ ساچی سیجا اک پلنگ، انتر انتر دے سہائیا۔ جتھے وجے اگنی سُرنگ، تُریا نین شرمائیا۔ آسانسا پوری کر کے منگ، پرمانند وِچ سما ئیا۔ ناتا توڑ کے جیرج انڈ، اُتھج سیتج پندھ مُکائیا۔ لیکھا مُکا کے برہم ہنگ، پاربرہم اپنے وِچ سما ئیا۔ سچ دوارے دُھر دی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جنہاں گُرکھاں جن بھگتاں تیرا بنیا سنگ،

ہر سنگت رُوپ وٹائیا۔ اوہناں دی انتر آتم ویکھ کے جامن، کوڑی ممتا موہ مٹائیا۔ نام پدارتھ دے دے اپنا دھن، امنگی دولت جھولی پائیا۔ سنت سہیلے بنا
 لے جن، جننی ہو کے گود اٹھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا تن، مائی خاکی وجے ودھائیا۔ ایتھے اوتھے بیڑا دیویں بٹھ، آگے پچھے نہ کوئے رڑھائیا۔ نہکرمی اپنا کر
 کرم، کرم کانڈ ڈیرہ دے ڈھائیا۔ لیکھے لا ہڈ ماس ناڑی چرم، چم درشتی دے مٹائیا۔ سنساروگ رہے نہ بھرم، بھے بھو بھاؤ اپنا دے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ
 چار ورن، اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش اکو آتم برہم دے سمجھائیا۔ نیز کھول دے ہرن پھرن، نچ نیز کر رُشناٹیا۔ توں مالک خالق ترنی ترن، سمرتھ
 تیری وڈیائیا۔ بھگتاں دی منزل آئیوں چڑھن، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سنت سہیلے آئیوں پھڑن، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ ڈھر دا ڈھولا آئیوں پڑھن، ساچا سوہلا
 اک سمجھائیا۔ اپنی کرنی آئیوں کرن، کرتا پُرکھ ہو کے کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لینے لنگھائیا۔ دو وساکھ کہے
 میرے پر م پُرکھ ابناشی، پار برہم اک تیری سرنائیا۔ بھگت سہیلے ویکھ پون سواسی، جو انتر انتر دھیان لگائیا۔ چرن پریتی اندر بن کے داس داسی، سیوک سیوا
 سچ رہے کمائیا۔ اوہناں دے اندروں کایا مندروں کر دے دُور اداسی، خیرانی چنتا غم رہن کوئے نہ پائیا۔ رائے دھرم چتر گپت دا لیکھا مکا کے کٹ کے جم
 دی پھاسی، لکھ چوڑاسی آگے نہ کوئے بھوایا۔ مات گر بھ نہ اگن تپاسی، جوئی جوئی نہ کوئے پھرایا۔ تیری سرن سرنائی اکو بھاکھی، بے پرواہ لیکھا دینا مکائیا۔ نو
 سو پُرانوے چو کڑی جگ پچھوں جن بھگتاں دی آئی ایہہ وساکھی، جس دی گو بند پاتی دے کے اگم گیا سمجھائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے جگت ودوانی گیانی پاٹھی،
 درشانت دے نہ کوئے درڑائیا۔ پردہ کھول نہ سکے پنڈت کاشی، بھيو ابھید دے جنائیا۔ وعدہ کر نہ سکے کوئے ملا شیخ نمازی، نمودار کرے نہ کوئے وچ لوکائیا۔
 پروردگار پُرکھ اکال دین دیال سانجھے یار بھگت سہیلے امرت میگھ برس کے جن بھگتاں دی نویں کر دے آپاشی، رت بسنت سچ بھلوڑی دے مہکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان دُھر دی مُجبت دے بنائیا۔ دُھر دی مُجبت کہے میرا سُن لو نغمہ، نام نگارہ دیاں وجائیا۔ جن بھگتاں
 جنم کرم دامیت کے صدمہ، دُکھڑے دیاں مٹائیا۔ میل ملا کے اوس دے فداں، جو قدیم دا مالک نظری آئیا۔ آگے دس دیواں ودھنا، رہبر ہو کے راہ
 دکھائیا۔ سچ دوارے ہر سنت سہیلے ساچے سدنا، صدقے واری گھول گھمائیا۔ سنجگ ساچی دھار لوک مات چلاؤنا رواجنا، کلجگ کوڑی کریا کر خوار۔ ست

دھرم دا کھیڑا کر آبادنا، جس دی آبادی بھگتاں والی لکھ کروڑ نہیں گنتی وچ تھوڑے سنسار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لیکھا سب دارہیا وچار۔ دو وساکھ کہے میری انت انت بنیتی، بنو دیاں جنائیا۔ توں پت پر میثور صاحب سوامی دھر دا کنتی، کنت کنٹھل سچا شہنشاہیا۔ تیرا ویس انیک بہہ بھانت انتی، کل دھاری تیری وڈ وڈیاںیا۔ گرو اتار پیر پیغمبر خوشی مناوندے پڑکھ اکال دی سنجگ ساچی دھار دی چلی ساچی سمتی، پچھلے سمت رہیا بدلایا۔ نہ کوئی عیسوی رہے نہ محمدی، نانک شاہی شہنشاہ اپنے وچ سماںیا۔ اکو دھار جو سب دا بیڑا بٹھدی، نیا نوکا اکو اک جنایا۔ آگے لوڑ رہے نہ گھڑ بھن دی، پرچون روپ نہ کوئے وٹایا۔ اکو دا حکم سرشٹ سبائی رہے مندی، منسا اور نہ کوئے ودھایا۔ جن بھگتو لہر ختم ہونی کوڑے غم دی، خوشی اپنی دے دکھایا۔ لیکھے لاکے ماٹی تھادے کایا دھن دی، ترے گن لیکھا دے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیج رکھے بھگت جن دی، جو ساچی سرن لئے لگایا۔ اگلی کھیل مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی، بھگوان بھاگ سب دے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل کرے اوس خصم دی، جو سب دی خواہش نال پور کرایا۔

★ ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھجن سنگھ دے گرہ کتے گلی نمبر چار، امرتسر ★

(ڈانڈیاں ضلع ہوشیار پور والا)

گرگھ تیرا سنگر میت، گر شبد سہیلا اک نظری آئی۔ آتم پر ماتم بنا کے سچ پریت، زرگن زرگن وچولا سیو کمایا۔ انحد نادی سنا کے اگلی گیت، دھنی دھن آتمک راگ سنائی۔ کوڑی کریا مٹا کے ریت، دھر دی ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ کایا کعبہ سچ مسیت، مندر اندر اندر پرگٹایا۔ جتھے جھگڑا گدا اوچ نیچ، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو پڑکھ اکال دین دیال ساچا گیت، گہر گمبھیر گنی گہند آپ سنائی۔ ساچا کلمہ حق حدیث، حضرت اکو کرے پڑھایا۔ صاحب سنگر کلج انت کر نہارا تصدیق، تدبیر اپنے وچ رکھایا۔ دور دراڈا نظری آئے گرہ انیت، نج گھر بیٹھا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

گرگھ دیونہار وڈیا گیا۔ گرگھ تیرا پریم پریتی رنگ، جگ نیتز نظر کسے نہ آ گیا۔ کرپا کرے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ انتر آتم دے کے اک اند،
 نجاند پرمانند وچ سامیا۔ دھر داراگ سنا کے چھند، بن اکھراں کرے پڑھایا۔ زرگن نور چاڑھ کے چند، سچ نور کرے رُشایا۔ کوڑ گڑیا را میٹ اندھیرا اندھ،
 جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھایا۔ سرب سوامی ہو کے وسے سنگ، سجن داتا بے پرواہیا۔ دھر دی دھار و بے مردنگ، تند ستار نہ کوئے ہلایا۔ بھو کھلا کے ہنگ
 برہم، پاربرہم اپنے وچ ملایا۔ کوڑی کرپا ترشنا میٹ کے طم، جگت طمو دے وڈیا گیا۔ امرت میگھ دھار بر سے چھم چھم، چھبر اپنا نام لگایا۔ چنتا سوگ روگ
 مٹا کے غم، خوشی رچی اپنے نال رلا گیا۔ پون سواسی لیکھے لا کے دم، دماں دامالک دمن اپنے وچ کرایا۔ نہکرمی ویکھنہارا کرم کانڈ داکم، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر آتم کھوج کھوجا گیا۔ گرگھ تیرا مندر سہنجنا، کایا مائی بھیتز نظری آ گیا۔ دیا باقی کملا پاتی جگا کے آد زرخنا، تیل وٹی نہ کوئے رکھایا۔
 تیرا مالک ثالث درد دُکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر بھے بھو بھرم مٹایا۔ نج نیتز لوچن نین پاوے کجلا، قضاع کوڑی دے چکایا۔ سرتی شبدی دیوے اک اندنا،
 اند اند وچوں پرگٹایا۔ سچ ڈنڈاوت دے بندنا، نمستے نمو نمو کرایا۔ کس بدھ پار جہانوں لنگھنا، بیڑا دھر دا دے پرگٹایا۔ دُوبے گھروں نہ پے منگنا، سنگر
 پورا جھولی نام بھرا گیا۔ لیکھا چکے برہمنڈ کھنڈ و ر بھنڈنا، لکھ چوڑا سی بھنڈی نہ کوئے جنا گیا۔ رائے دھرم نہ دیوے دنڈنا، لیکھا چتر گپت نہ کوئے جنا گیا۔ من واسنا
 رہے کوئی نہ گندنا، قدرت دا قادر کرے صفایا۔ ساچا چمکے چندنا، ساڈھے تن ہتھ اندر مندر ہووے رُشایا۔ ساچی منزل سچ دارا محبوب اندر لنگھنا، عروج
 عرش قرص محبوب اکو نظری آ گیا۔ نام متہرا ویکھ ملگنا، نچن ٹین گدن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گرگھ
 ساجن میت مرارے، دھن دھن تیری وڈیا گیا۔ کلج نیا کوڑے کنارے، شوہ دریائے سو بھاپایا۔ متمکھ جیو ہوئے ونجارے، دست خریدن تھاؤں تھانیا۔
 سچ جواہری ہر بھگت سہیلا و رلا خریدارے، امول امل دیونہار وڈیا گیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت بھگون بخشے چرن پیارے، ست چرنودک مکھ چوایا۔ انتر
 انتر ملے ہلارے، پون پوناں سیو کما گیا۔ پڑا کھلے بجر کوڑے، نو در ڈیرہ دیوے ڈھایا۔ شبد ناد نئے دھنکارے، گھر نادى ناد الا گیا۔ امرت ملے بوند
 بھہارے، نجھر جھرنا اک جھرا گیا۔ جوتی جوت ہوئے اجیارے، نورو نور ڈگمگایا۔ میلا ملے ہر کنت بھتارے، گرہ مندر سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرناہیا۔ گرگھ ساچے گھر گمبھیر، گنوتا دے وڈیاہیا۔ لیکھا جانے کایا پنج تیت سریر، گرہ مندر کھوج کھوجاہیا۔ زرگن روپ زرویر
 نراکار محسوس کرائے اپنی سچ تصویر، تصور اپنا آپ کرائیا۔ جس دی صفت صلاح جگ چوکڑی گاؤندے پیر فقیر، پیغمبر رسول کلیاں نعمیاں وچ ڈھولے
 گایا۔ جس دا جلوہ نور نورانی بے نظیر، نظریہ سب دا دے بدلایا۔ سو صاحب سوامی انتراجاوی دیکھن آیا کھیل اخیر، آخر اپنا حکم ورتایا۔ آپے شہنشاہ آپ
 وزیر، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچی سرناہیا۔ گرگھ تیرا پاک پوت ہر دا، پُنیت نظری آہیا۔ من منو آ جو وہ دس پھردا، نو دوارے بھجے
 بن بن پاندھی راہیا۔ کس دی پیج رکھے بردا، سنگر شبد ہوئے سہایا۔ جس دے حکمے اندر برہمنڈ کھنڈ گھردا، منڈل منڈپ سیو کماہیا۔ ہر پردہ کھولے گھر تھر دا،
 تھر گھر واسی شبدی شبد کرے شنوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گرگھ تیرا پریم پریتی سچ سنگار، سچا مارگ رہیا جناہیا۔
 ہوئے ہنگتا مایا ممتا کر خوار، پریم پریتی اکو راہ تکایا۔ جس دی بھوکتاں وچ کردے گئے سرب پکار، گر اوتار پیغمبر ڈھولے گایا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال
 زرگن نور جوت کر اُجیار، چار گنٹ دہ دشا کرے رُشانیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں ہو کے خبردار، سچ سرنگا بن تندی تار تنداں دے وجایا۔ جس دی
 رمز سمجھ سکے کوئی نہ پنڈا، گیانی دھیانی پڑدا نہ کوئے کھلایا۔ ہر جن ہر بھگت تیرے انتر آتم اوہ سرنگا، جو سوئی سرتی مستی وچ لیاہیا۔ نام بھنڈارا بھریا بہہ
 رنگا، بہہ بدھ اپنا کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیاہیا۔ گرگھ تیرا سوہنا گرہ، پنجاں تئاں بنت بناہیا۔ پُرکھ ابناشی سدا
 رہے، زرگن بیٹھا سوہا پانیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا ساچا کہے، رسنا جہوا خوشی منایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار
 کماہیا۔ گرگھ تیرا گردیو سوامی اک، پُرکھ اکال سوہا پانیندا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی اگلا پچھلا لہنا دینا لوے نجٹھ، پڑدا اوہلا آپ اٹھانیندا۔ سچ پریتی اندر کیتا
 دُھر دا ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھانیندا۔ لیکھے لگے کایا اندر رت، چمکڑی چمک نال چمکانیندا۔ سد درشن ہوون نیت، لوچن نین رنگ چڑھانیندا۔ کروٹ
 لے بدلے پٹھ، ستمکھ ہو کے اپنی گود بہانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا جانے نیت نوت، نو نو چار ہر نرنکار ست
 ستوادی بٹھے دھار، دھرم نشانہ والی دو جہاناں لوک مات آپ جُھلانیندا۔

☆ ۳ وساھ شهنشاهی سمت اسرب ہند ویدانت سمیلن جموں ☆

جموں والیو اھل بھارتیہ سمیلن ویکھن آئے ویدانت، نرناری اپنا انتر دھیان لگایا۔ من آتما کر لو اکانت، دُتیاروپ نہ کوئے وٹائیلا۔ سنت سادھ سجن پیاون آئے امرت بوند سوانت، نجھر جھرنایک جھرائیا۔ کوڑی کریا جگت اندھیری میٹ کے واٹ، دُور کر دیو اندھیری رات، جوٹھ جھوٹھ مایا متا آسا ترشنا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن کوئے نہ پائیلا۔ سوہنی نگری سہنجنا پرانت، چار گنت گرہ گرہ گھر گھر وجے ودھائیلا۔ پریم پیار دی پریم نال اندر باہر گپت ظاہر سارے کرو بات، دُئی دویتی شرع شریعتی نظر کوئے نہ آئیلا۔ کایا کھیڑا اُجڑیا ہویا اپنا کر لو پھیر آباد، گلشن گل مہک انتر آتم اک مہکائیلا۔ سادھاں سنتاں دے کولوں اندر دا سُن لو اگئی راز، پردہ پورن دین اٹھائیلا۔ وشو دی سچ آواز، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانو منکھتا منش سارے لین انکڑائیلا۔ دُھر سندیشہ سناون پر تھی آکاش، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ اُتبیج سبتج سارے اٹھ کھائیلا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنارا در در، سنت سہیلے اپنے سنگ رلائیلا۔ اھل بھارتیہ سمیلن ویدانت دا ہویا اکٹھ، بھارت کھنڈ وجی ودھائیلا۔ کم کاج جگت وبار چھڈ کے سارے آئیو نٹھ، نیتز لوچن نین اپنی اٹھ کھائیلا۔ دُھر داسندیشہ شبدي ناد دینا سچ، کایا کچ مائی گگریا بھاگ لگائیلا۔ من واسنا کوڑی کریا سچ دوارے نہ جانا نچ، ساتک ست لینا کرائیلا۔ اک دوسرے نوں ملنا ہس ہس، دین مذہب ذات پات اوچ پنچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیلا۔ پر بھ نوں ملن والی ویکھن والی ایسے سمیلن وچ جموں والیو اپنی کھول لینی اٹھ، دوویں لوچن بند کرائیلا۔ ویکھو ایس سچ توں نہ جانیو اک، ویلا گیا پھیر ہتھ کسے نہ آئیلا۔ سنتاں دے نال پُرکھ اکال دین دیال پت پر میثور ابناشی کرتا سری بھگوان پروردگار سانجھیا ر واحد گاڈ ویکھو سمرتھ، مہما اکتھ دے درڑائیلا۔ تہاڈی انتر آتما نوں پر ماتما نال کرائے اکتھ، پریم پیار نال من واسنا من وچ دے کھپائیلا۔ تسیں اوس دے اوہ تہاڈا گاوے جس، ایہہ سنتاں دے نال شبد داتیر بے نظیر تہاڈے کایا اندر مارنا کس، بجر کپائی آر پار دینا لنگھائیلا۔ سر شٹی در شٹی پنچ وکار تہانوں نہ سکن مار، مایا متا نہ سکے ساڑ، امرت میگھ ساچیاں سنتاں تہاڈے اُتے دینا برسائیلا۔ اچ پہلی رات، اگلا کھیل تماش، پریم نند جی کھندے تھوڑا سماں تھوڑی بات، آئیو سجنو ایہہ ایسے لئی بند کرائیلا۔

☆ ۴ وساڪھ شهنشاهي سمت ۱ جين مندر جموں ☆

پریم پيار پریتم مُجّت سب نے لے کے جانا پرشاد، سچ دست اک ورتائیا۔ بن رسنا جہوا انتر آتم ویکھنا اک سواد، انڈ ٹھڑا آپ چکھائیا۔ آتم رام سُننا
 دُھن اناد، شبدي راگ الایا۔ ہنس بن کے جانا بُدھی کاگ، سر سرور اِشان اک کرائیا۔ دُرمت میل دھو کے جانا داغ، جو جن آئے چائیں چائیا۔ ویکھو
 سمیلن ہووے سنت سادھ، سادھنا سب دی رہے کرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش اکو ست آئے آواز، است رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ
 دوارے کایا مندر ڈو نگھی کندر پردہ چکے کھول کے جانا راز، دُئی دویتی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ ساچی پوجا ساچا منتر انتر سکھ کے جانا اک نماز، سجدہ اکو اک
 درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست پرشاد اک سمجھائیا۔ سچ پرشاد نام رس، ہر کرتا آپ جنائیا۔ من واسنا ہووے وس، کھادھیاں ترشنا
 دئے گوائیا۔ حقیقت وچوں لیکھا دیوے حق، بھيو ابھیدا اک جنائیا۔ جس نوں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈو نگھی کندر شو دوالے مٹھ مندر مسجد رہے لہ، سو کایا اندر
 بیٹھا سو بھاپائیا۔ آئے سجنو اپنی کھول کے جائیو اکھ، زرگن رُپ تکنا پر تکھ، جیہڑا تہاتھوں نہیں وکھ، آتم پر ماتم اکو رُپ وکھائیا۔ جو سیت پرشاد دیوے ہس
 ہس، من واسنا دوڑے دہ دِشانہ اُٹھ اُٹھ، ہر جن ساچے کر اکھ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ناڑی ناڑی نہ اُبلے رت، سب نوں آوے برہم مت، دھیرج
 دیوے سنتو کھ ست، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پرشاد سب دی جھولی دئے بھرائیا۔ سچ پرشاد جا
 کے پاؤنا جھولی، انتر آتم اپنی ڈاہیا۔ توں میرا میں تیرا سارے سکھ کے جائیو بولی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اپنی دست انڈ ٹھڑی انج تک کسے نہ تولى، گھر نام
 ترازو کُندا نہ کوئے اُٹھائیا۔ چار گنٹ دہ دِشا ذات پات اُوچ نیچ شرع شریعت ویکھو پاؤندی رولى، حقیقت حق نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ست پرشاد دا ساچا حصہ، جن بھگتاں ونڈ ونڈائیا۔ ست پرشاد کہے میں ملنا وساڪھ چار، ست سُنجنی دیاں وڈیائیا۔ پھردا پھردا چلدا چلدا آگیا
 جموں دے وچکار، جمع کیتے سنت بھگت اکھ اک وکھائیا۔ جھوٹھی کر یا مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ توڑ دیو ہنکار، نون سو اکھرا کو نظری آئیا۔ سارے اک دوجے
 نوں سمجھو توں میرا میں تیرا یار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ایسے سمیلن اندر سب نوں کر کے جانا خبردار، بے خبراں خبر دینی سنائیا۔ سچ خدائے دا کرو دیدار،

پروردگار سانجھ یار دو جہانا سری بھگوانا شاہ سلطانا شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ اکال دین دیاں اِکو دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ پرشاد اک وکھائی۔ سچ پرشاد ہر امرت بانی، سنت سچن رہے جنائی۔ امرت آتم رس پینا ٹھنڈا پانی، نہجھر جھرننا دین جھرائیا۔ لیکھا چک جائے چارے
 کھانی، انڈج جیرج اتہج سیتج پندھ مکائی۔ اوس سوامی دی تہاڈی آتم بن جائے سچّی رانی، جو رام رُپ سب سیجا رہیا سہائی۔ اک دُوبے دی کر لو جان
 پچھانی، ہندو مسلم سکھ عیسائی بودھی پارسی جینی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست پرشاد ست دھرم
 جاوے سمجھائی۔ ست پرشاد سب نے لے کے جانا سچا دھرم، مانو دیوے مان وڈیائی۔ سکھ کے جانا ساچا کرم، نہکرمی رُپ وکھائی۔ جھگڑا کئے من واسنا ورن
 برن، آتم پر ماتم اِکو نظری آئی۔ سری بھگوان دی ساچی اِکو سرن، جو صاحب سوامی انترجامی، ہر گھٹ بیٹھا سو بھاپائی۔ اوس دی لے کے جانا اک ست سچ
 دی سچ نشانی، جس دانِشانہ دو جہان نظری آئی۔ لوک پر لوک چو داں طبق جس دی منگدے رہن سدا مہمانی، محبوبُ محبت اندر پھیرا پاوے ماہیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر جس دی جگت واسنا دیندے رہے قُربانی، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ سو شاہ پاتشاہ شہنشاہ سنتاں وچ سوہے آپ سلطانی، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائی۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک وڈیائی۔ سچ پرشاد کہے میرا لے کے جانیو سندیشہ، جن ملے مان وڈیائی۔ اگلا پچھلا مک جائے سب دا
 لیکھا، جو انتر آتم رام لئے ملائی۔ آئیو سجنو کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ ہوئے ہنگتا مایا ممتا ایٹھے کر کے جانیو بھیتا، گھر واپس لے کوئے نہ جائیا۔ سارے رل کے
 من لو پر م پُرکھ پر ماتم سب دانیتا، جو نج گھر آتم بیٹھا ڈیرہ لائی۔ بھین بھائی ہو کے سب دے نال کرو پیتا، ہتکاری ہو کے اپنا ہتھ نال ہتھ ملائی۔ جو سنت
 سچن دُور دُراڈے چل کے آئے دیس پردیسا، اپنا پندھ مکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پرشاد ساچا نام گھر گھر رہیا لکائی۔
 ست پرشاد کہے جس میرا ویکھنا رنگ، میں رنگت دیاں چڑھائی۔ بنا کھادھیاں انتر آتم دیواں انند، نجاند پرمانند وچ سمائی۔ سچ پرکاش جوت نورانی چاڑھاں
 چند، اگیان اندھیرا دیاں مٹائی۔ بھيو چکا کے ہنگ برہم، پاربرہم اِکو رنگ وکھائی۔ اک دُوبے دا کرنا دھن دھن، دھن واد وچ ہووے سرب لوکائی۔ چار
 کُٹ دہ دِشا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ بھارت نو اسیو چڑھنا ہو کے ساچے چن، چو دس چند گھ شرمائی۔ دُھر سندیشہ سب نے سُن کے جانا کن، اندر باہر گپت

ظاہر دیدِ شنیدِ اکو دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَت سچ اک دکھائیا۔ سچ پرشاد کہے میرا انتِ اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ پریسویں اپنی بدل کے جانیو تقدیر، تدبیرِ سنت جن رہے سمجھائیا۔ شرع دی کٹ کے جانیو زنجیر، کوڑی کِریا گنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ سب دامالک خالق پر تپالک اکو سانجھا پیر، پروردگار سچ گوسانیا۔ جس دی تہاڈے اندر اوہ تصویر، جو تسبیحِ مالا وچ بند نہ کوئے کرائیا۔ سَت پرشاد نام سَت ایہہ کوئی کھان والا نہیں حلوہ پوڑی کھیر، خواہ مخواہ آتم پر ماتم پر ماتم آتم تہاڈے نال میلا رہیا ملایا۔

☆ ۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ سوامی سرب اند جی معرفت میجر پرتاپ سنگھ ٹی جی سی ایس اے ۶۸۲ ☆

آنے والا سماں بھینکر، بھیانک بھے سرب جنائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما منن شکر، دیوت سُر اکھ کھلائندا۔ کلجک جیو بھینو نہ جانے کوئی آتم انتر، مایا ممتا موہ ہوئے ہنگتا گڑھ کوڑی کِریا باہر نہ کوئے کڈھائندا۔ ہر کا نام ہر دے وسے کسے نہ انتر، کایا مندر اندر بہہ پار برہم برہم رنگ نہ کوئے رنگائندا۔ چار گنٹ دہ دشا کوڑ اندھیرا گنگن لگنتر، نور نورانہ زمیں اسمانا جوتی چند نہ کوئے چکائندا۔ کلجک کایا جس بنائی بنتر، گھرن بھننہار سمرتھ سوامی اپنا کھیل کھلائندا۔ بھینو ابھیدا کھولنہارا برہم نرنتر، نرویر نرکار نرنکار اپنا حکم ورتائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگادی جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائندا۔ بھینکر سماں کہے میں آیا لوک مات، صدی بیسویں راہ تکایا۔ بھوکھتاں وچ مینٹوں کر کے گئے یاد، گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھت لکھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ موہ وکار گھر گھر اندر ہو یا آباد، سَت سچ سرشٹی درشٹی ناتا گئی ٹٹایا۔ ڈونگھی کوری کایا بھوری کھولے نہ راز، جگت نماز پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکایا۔ رسنا جہوا بٹی دند رام کرشن سارے گاوندے گاتھ، اللہ واگرؤ ڈھولے گایا۔ اپنے اُتے کسے نوں رہیا نہیں کوئی وشواش، اپنا آپ نظر کسے نہ آیا۔ من منو آ ہو یا بد معاش، گرہ گرہ اندر کرے لڑایا۔ بھینکر سماں کہے میں رکھی اپنی آس، پورب بیٹھا دھیان لگایا۔ چوڈاں طبق کہن ساڈی ایہو خواہش، چوڈاں لوک دین گواہیا۔ کلجک کوڑ اندھیارا بن سَت دھرم نہ ہوئے ناس، پرکاش سچ نہ کوئے جنائیا۔ سماں سماں صدی صدی بیت گئی ویکھدی کھیل

تماش، خالق خلق اپنا روپ بدلانیا۔ بھینکر سماں کہے میری کرے اوہ تلاش، جس دے اِکو انتر آس، دوجی دست رکھے کوئی نہ پاس، دُتیا بھاؤ نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگاد جگنتر جگ چوکڑی اپنا حکم ورتانیا۔ سماں بھینکر کہے میں آیا نیڑے، اپنا پنڈھ مکانیا۔ کایا سریر تن تت دیکھے اُجڑے کھیڑے، اندر رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ مایا متا من واسنا جھوٹھے جھیرے، دین مذہب ذات پات کرے لڑانیا۔ سارے کہندے میرے میرے، میرا تیرا سمجھ کسے نہ آنیا۔ سوربیر جودھے بلوان دیکھے ہتھیرے، راج راجان شاہ سلطان سو بھاپانیا۔ سماں کہے میں دیونہارا گیڑے، اُلٹی لٹھ دیاں بھوانیا۔ بھرے بھلدے دیکھے گر چیرے، چیلار اِک رنگ نہ کوئے سماں۔ سرشٹ سبائی پھرے کلج جگت اندھیرے، آتم پر ماتم سچ پرکاش نہ کوئے دکھانیا۔ میں ہن لہنے کھیڑے کھیڑے سنت سہیلے جنہاں دے دھر دے میلے، اندروں باہروں اِکو روپ سماں۔ کھیڑے پر ماتمانالوں ہو کے وِہلے، رُچی جگت نال رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ بھینکر سماں کہے میری مگن والی نیاد، اگلا پینڈا نیڑے آنیا۔ کیوں، ہن سرشٹی دیاں سنتاں نوں آئی جاگ، اپنی اٹھ رہے کھلانیا۔ سارے اِٹھے ہو کے دیون لگے اِک آواز، مانواں رہے جگانیا۔ کوڑی کریا شاہ سلطان راج راجان چھڈ دیو راج، ست دھرم لو اپنانیا۔ کسے کم نہیں آؤنا رکھیا روزہ نماز، جنان چر مقامے حق حق محبوب میل نہ کوئے ملانیا۔ کسے کم نہ آؤنا سمرن جوگ ابھياس پوجا پاٹھ، جنان چر انتر انتر تشکر نہ لیا بدلانیا۔ کسے کم نہ آؤنا تیر تھ تاٹ، جنان چر اندروں دُرمت میل نہ باہر کڈھانیا۔ کلج کہے میں دیکھو گھر گھر رولا پایا وِچ سماں، بدھیواناں دی بدھی دتی بدلانیا۔ جے کوئی اندر دا کھولن لگے راز، میں اگے ہو کے دیاں ہٹانیا۔ بھینکر سماں کہے میری اِجے بہتی لمی خواہش، وِستھار نال دیاں سمجھانیا۔ جے سنت سنگر مل جائے جگت واسنا میٹ دیوے خواہش، اندروں اپنا آپ ہو جائے تلاش، پھیر سمجھو بھینکر سماں رہن کوئے نہ پانیا۔ بھینکر سماں اوناں چر دیوے بھے، جنان چر اگیان دُور نہ کوئے کرانیا۔ جس ویلے آتم پر ماتم پر ماتم اِکو روپ دیکھ لے، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ پھیر اوہ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت سب نوں کہے، نہ روگ نہ سوگ نہ چنتا نہ دُکھ نہ بھوگ، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ نہ توں تے نہ میں، ہاں وِچ ہاں، بانہہ وِچ بانہہ، پریم پیار نال گل وکڑی لینیا پانیا۔ کلج انتر سنجگ سچا تھاں، سنت سہیلے سب نوں دین سمجھانیا۔ جنہاں دی کاگ بدھی دین بدلا،

ہنس روپ دین بنایا۔ گھر وچ کنت سہاگ دین دکھا، جگت رنڈیپا دُور کرائیا۔ اوہو پتی تے اوہو پتی جے کوئی جانے اوس داناں، ناؤں نر نکارا سب کچھ دے سمجھایا۔ کلج کہے میں ساچیاں بھگتاں اگے دیواں سپس نو، بھینکر سماں کہے میں چرن دھوڑی لاواں چھاہ، ست سچ دے نال سیوا لواں کما، جنہاں آتم بھرم دتا مٹا، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو رہرتے اکو خُدا، اکو محبوب جو مُجبت وچ کدے نہ ہووے جُدا، اکو نام اکو منتر اکو وید اکو پاٹھ اکو گیتا اکو گیان اکو انجیل اکو قرآن اکو گرنتھ اکو پنتھ اکو مارگ دے دکھا، پردہ اکو دُور کرائیا۔ جگت اندھیرا مٹے انتر ہوئے رُشنا، چار گنت دہ دشنا اکو روپ نظری آئی۔ مانس مانس لئے پرنا، مانو مانو پکڑے بانہہ، اکو اندر اکو مندر اکو گُرو اکو دوارا اکو سجن اکو میت مُرارا دوٹی دشمن رہن کوئے نہ پائی۔ بھینکر سماں کہے سنت سہیلا سدا سدا میرا بنے گواہ، جگت شہادت دیوے آ، عدل عدالت ویکھ بے پرواہ، بن قلم شاہی اگلا لیکھا دے بنایا۔ تھوڑا سماں تھوڑا دتا سنا، پھیر پچھوگے تے بہتا نال دیاں رلا، رنگ وچ رنگ ترنگ وچ ترنگ اُمنگ وچ منگ سنگ وچ سنگ انند وچ پرمانند وچ اکو روپ سمائی۔

☆ ۵ وساھ شہنشاہی سمت ا اکھل ویدانت سمیلن جموں ☆

مائیکرافون کہے میں سب دی دیاں رپوٹ، جو جن سنمکھ بیٹھے آئی۔ باہروں باہروں سب دے ہلدے ویکھے ہونٹ، انتر آتم پریم نہ کوئے رکھایا۔ میں اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ویکھیا ساچی کسے نہ جگائی جوت، نرگن نور نظر کوئے نہ آئی۔ چار گنتیاں وچ کسے نے پرن نہیں کیتا اندروں کڈھ دینا کھوٹ، منچ دے اگے دینا لکایا۔ من منسا دی دُور نہیں کیتی سوچ، بدھی بیک صاف دکھایا۔ سنت سجنناں دے سُندے رہے سارے سلوک، موکش روپ سکیا نہ کوئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ہر گھٹ تھانیا۔ اک ہور کرے بیان، کہانی اپنی رہیا سنائی۔ کرپا کر سری بھگوان، عرضوئی اکو اک جنایا۔ میں سنا سنا تھکيا سب دے کان، صبح شام رہیا گر لایا۔ سنت سہیلا سجن سچا اکو اٹھ کے سب دے اندر مار دیوے نام نرالا بان، بجر کپائی پردہ دیوے پار کرائیا۔ سب نوں سمجھ آ جائے اسیں انساناں دے انسان، حیواناں والی مت نہ کوئے رکھایا۔ جس نوں لبھن جاندے جنگل

جُوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت بیابان، سمند ساگر ڈونگھی کندر جوگ ابھیاس وچ دھیان لگایا۔ سو ہر گھٹ بیٹھا ساڈھے تن ہتھ کا یا مندر مکان، نجانند پرمانند آتم پر ماتم اپنا روپ وٹایا۔ من واسنادہ دشا چار کنت کوئی نہ دوڑے بندر، ادھر ادھر زور رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہنہار سچئی سرناٹیا۔ میکراٹون کہے میری اک ہور عرض، سب نوں دیاں سنایا۔ سنت سجن سادھ سارے رہے ورج، منی رکھی رہے جنایا۔ ڈھولیاں ناداں گیتاں والی طرز، ڈھنیاں وچ جنایا۔ بنا پورن پورے سنگر اندر دی بدل دیوے کوئی نہ مرض، جو من نے دتی لگایا۔ ہن ویکھو کھیل اک ہون لگا اسپرج، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کوڑی کرپا مچی ڈھایا۔ کھرے جھوٹے دی کوئی نہ کرے پرکھ، جگت و دیا و دیا نال ہلکایا۔ آتم انتر برہم گیان پاربرہم پت پر میثور نرگن نرور نرکار کوئی نہ کرے سرچ، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ آگے سجنو تھادا پروچن سنن تے ہونا نہیں خرچ، بن خرچوں پلے تھادے دیواں پانیا۔ جودھے سوربر مردانے بن کے مرد، بل اپنا لو ودھایا۔ تھادے جنماں کرماں دی پٹھی سدھی ہو جائے نزد، جے اکو انتر اپنا دھیان رکھایا۔ تھادا جنم کرم دا ہے کوئی قرض، مقروض لیکھا دئے مکایا۔ اکھراں والی رہے نہ لکھت پڑھت، نش اکھر فیصلہ حق سنایا۔ او سے منزل او سے گھر او سے در او سے مقام اوہ

محبوب محبت والا سروپ ویکھو پرت، جس نے پرتیندھ لوک مات مانس جنم دتا بنایا۔ جگت کرپا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وچ کیوں گئے اٹک، سدھی سڑک سنت سجن رہے سمجھایا۔ تھادے نال وعدہ کراں کھیل باقاعدہ پوری کراں شرط، چاڑھ دیواں فرش توں اُتے عرش، مہروان ہو کے اپنی دیا کمایا۔ امرت میگھ دیواں برس، ساتک ست ست کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھٹ بیٹھا ویکھ وکھایا۔ ساچے سنتو میں دیواں سچ دس، سب نوں دیاں سمجھایا۔ اکو جانو برہم مت، برہم و دیا دیاں جنایا۔ اپنے انتر آپے ویکھو وس، دو جاسنگ نہ کوئے رلایا۔ اپنا تیر آپے مارو کس، انیالا آپ چلایا۔ اپنے امرت آپے پیو رس، نچھر جھرنا کول نابھ اٹایا۔ اپنے ملن دی آپے کھولو اٹھ، نیتز گیان اک سمجھایا۔ منزل چڑھ کے آپ جانا وس، گھر سہنجنے ڈیرہ لایا۔ اوہ محبوب مہبان بیدول جائے حق، پروردگار سانجھا یار ابناشی کرتا سری بھگوان تھادا ہو کے تھادے اندر رہیا وس، دو جا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھٹ بیٹھا اندر وڑ، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن نرگن داتا سرب بدھاتا جوتی نور حاضر حضور، نہ نیڑے نہ جانوں دُور، سرب

کلا آپے بھرپور، آتم سیجے سچ سرور، کوڑا نشہ سب دادے مٹائیا۔ سری بھگوان کہے اکو جی سچ دلیل، سب نوں دیاں سمجھائیا۔ دوجا سمجھو نہ کوئے وکیل، اور لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنی آتما آپے کرے اپیل، آپے لیکھا دئے سمجھائیا۔ اوہ داتا جودھا سوربیر چھیل چھیل، جو بن رتا آتم پر ماتم روپ وٹائیا۔ جس دی دھار آد جگاد جگ چوکڑی سادھاں سنتاں گر اوتاراں پیر پیغمبراں صوفیاں دتے مہین، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جے اک سجن تے سارے کر کے جاؤ یقین، ویدانت دی لے کے جاؤ تعلیم، منزل ساڈھے تن ہتھ عظیم، جتھے نہ کوئی نقطہ نوں نہ کوئے ڈنڈا میم، تقسیم دوجی نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم آتم سب دا کھیل کھلایا۔ مانیکرافون کہے میں دستاں حال، سب دی کہانی دیاں جنائیا۔ سب دا اندر باہر دا ویکھنا سوال، پردہ چک کے کھوج کھوجائیا۔ ترے گن مایا پیا جال، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ کوڑی کرپا گھالن رہے گھال، جوٹھ جھوٹھ رہیا گر لائیا۔ دیناں مذہباں کیتا بے حال، شرع شریعت کرے لڑائیا۔ انتر آتم آوے نہ کسے گیان، بودھ اگادھ نہ کوئے سمجھائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو جہان، ودت ویکھی سرب لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی سارے دین بیان، احوالے دے دے رہے جنائیا۔ پھڑ کے باہوں ستیاں دئے نہ کوئی اٹھال، سچ ہلونا نام نہ کوئے لگائیا۔ امرت دا آتم آتم دا امرت نچھر دئے نہ کوئی پیال، بوند سوانت نہ کوئے ٹپکائیا۔ ساچی منزل ساچے پوڑے ساچے گرہ ساچے در کرے نہ کوئے سوال، شکھ آسن نہ کوئے دکھائیا۔ کرپا کر کے اندر وڑ کے ناتا توڑ نہ سکے کوئی کال مہاکال، اگلا لیکھ نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا در در، گرہ گرہ سو بھاپائیا۔ مانیکرافون کہے میں جوڑاں ہتھ، سرب دیاں سمجھائیا۔ آئے سجنو اپنی کھول کے جائیو اکھ، پردہ دئی دویت چکائیا۔ من واسنا رہے کوئی نہ تھ، کھچوتان نہ کوئے جنائیا۔ ست دھرم دا کر کے جائیو ہتھ، کوڑی گنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ تہاڈے اندر نام گنڈ امرت رس، اتوٹ اتوٹ نظری آئیا۔ جس دی صفت کوئی نہ سکے دس، لکھ کر وڑی مل نہ کوئے چکائیا۔ راج راجاں شاہ سلطان راو رنگ جس دے وس، سو سمرتھ پُرکھ مہما اکھ، گھٹ گھٹ انتر نرگن جوت پرکاش، ابناش بیٹھا سو بھاپائیا۔ اُس دا اکو منتر سچ، جو سب نوں رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا کایا گھر، بنک دوار اکو اک سہائیا۔ مانیکرافون کہے پورن سنگھ نوں ملیا وقت نال زور، منگ باہروں کسے منگائیا۔ میں کہنا میتوں ایہو جے

دی لوڑ، جیہڑا سب دا دھیان رکھائیا۔ جو سب دے اندر وڑیا آپ اپنا نہ دے وچھوڑ، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ جو بیٹھے اندھ گھور، تنہاں پردہ دے چکائیا۔ سنت بنے نہ کوئی اندر دا چور، باہروں شور مچائیا۔ گڈی چاڑھو اپنی ڈور، جس نوں پیچا پانہ کوئے کٹائیا۔ کوڑی کریا دیوے ہوڑ، بھانڈا بھرم، بھو بھنائیا۔ لیکھا چکے مور تور، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ ناتائے ٹھگ چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا در، کایا بنک کھوج کھوجائیا۔ مائیکرافون کہے میں عرض کراں آگے سادھ سنت رکھیاں نیاں، جو گیشراں تپیشراں دیاں جنائیا۔ میں ہن تک کتھا کہانیاں بہتیاں سُنیاں، سُن سُن تھکاوٹ اپنی رہیا جنائیا۔ سارے جنے آپو اپنی ساچی دسو بناوٹ، جو وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھادی آتما صاف ویکھے کہ ویکھے وچ ملاوٹ، سب دے پردے پھول بھلائییا۔

☆ ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ سنت ہر ملاپی نال پن جنوں شہر ☆

نُقطہ کہے میرا دسو نُقطہ، نکر کوئے کھوج کھوجائیا۔ جس نُقطے تے پینڈا نگدا، منزل رہے نہ رانیا۔ جتھے پینڈا مکے ڈکھ سکھ دا، بھجے بھرم نہ کوئے جنائیا۔ پردہ رہے نہ کوئی لگ دا، او جھل روپ نہ کوئے دکھائیا۔ جھگڑا دسے پیو پت دا، ساک سجن سین نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھجنہارا در در نُقطہ، جس نوں لکھ سکے نہ قلم شاہیا۔ نُقطہ کہے میری اوہ دیو کتاب، سنت جن پردہ اک اٹھائیا۔ جتھے میں نہیں پرہے وی نہیں آپ، آپ اپنے وچ سمائیا۔ الف یے داکھے نہیں کوئے الفاظ، اوڑا ایڑا نہ کوئے سمجھائیا۔ آگے پچھے نلتے والا نہیں کوئی سُر اکھ، ہول سول نہ کوئے رُشنائییا۔ غصہ غم نہ کوئے گُستاخ، چنتا چکھانہ کوئے جلائییا۔ پن نہ کوئی پاپ، روگ نہ کوئے سنتاپ، ڈکھڑا درد نہ کوئے رکھائیا۔ نہ کوئی پتت نہ کوئی پاپ، نہ کوئی جھگڑا نہ اتفاق، نہ کوئی کرے بے باک، نہ کوئی پتت نہ کوئی رسنا کرے واد، نہ کوئی تیرا نہ کوئی میرا اک دوجے دی نہیں کوئی یاد، یاد دی یاد اکو نظری آئییا۔ نہ کوئی اُجڑیا تے نہ کوئی برباد، نہ کوئی دُور نہ کوئی ساکھیاں، نہ کوئی دُئی تے نہ کوئی شرع نہ شریعت، شریعت اصلیت اصلیت شریعت اکو نظری آئییا۔ نہ کوئی شہنشاہ نہ

نواب، نہ کوئی سجدہ نہ آدابِ نمسکار نسمتے نمو نمو کہہ نہ گھہ سنائیآ۔ نہ کوئی ستار نہ رباب، نہ کوئی وجاونہار احباب، راگ ناد دُھن کرے نہ اور شنوائیآ۔ نُظہ کہے میرا کھول کے دسو راز، جتھے نہ کوئی روزہ نہ نماز، نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاٹ، نہ کوئی تٹاں والا سنت تے نہ کوئی سادھ، نہ کوئی کنگ ستار ہر بنائیآ۔ نہ کوئی لاگ نہ دویش، نہ کوئی خواہش نہ کوئی آس، نہ کوئی پون نہ کوئی سواس، نہ کوئی سورج نہ کوئی چند نہ کوئی پر تھی نہ آکاش، جہاں تہاں تے آپے آپ، نہ کوئی مائی نہ باپ، جنی جن روپ نہ کوئے وٹائیآ۔ نُظہ کہے کون میرا پھول کے دتے پترا، ورقہ دئے اٹائیآ۔ جتھے کوئی نہ ہووے خطرہ، غم غصہ غمگین غمخوار نظر کوئے نہ آئیآ۔ نہ کوئی تن وجود جسا، جسمانی اسمانی روحانی احسانی نشانی دئے سمجھائیآ۔ میرا لیکھا کون کھول کے دتے بول کے دتے تول کے دتے وروں کے دتے کیہڑی کٹیا کون کٹانے کون گھرانے انتر انتر رہیا چھپائیآ۔ ہر ملاپی، نُظہ کہے، میتوں ایہو اندروں جاپی، میرے وسن دی کھول دیو کاپی، پھر میں تھاپی سب نوں دیواں لائیآ۔ نُظہ کہے ہر ملاپی جی سوہنا ہر ملاپ، مل مل خوشی دکھائیآ۔ جاں ملیا تے سمجھنا اپنا آپ، ویری بیگانہ رہن کوئے نہ پائیآ۔ جاں تکیا اوہو مندر تے اوہو تاک، اوہو بیٹھا سوہنا پائیآ۔ بھوویں پر میثور کہو بھوویں کہو خدا پاک، بھوویں انتر آتم اپنا آپ آپے لو جنائیآ۔ نہ کوئی سندیہ نہ کوئی سنتاپ، نُظہ کہے میں اوہ کچھ رہیا آکھ، جس کارن میتوں نُظتیاں اُتے نُظہ کر کے نُظہ دتا کٹائیآ۔ دیکھو میتوں کدے نہ کہہ دیو نُظہ، مکمل تہمل رہیا جنائیآ۔ ہر ملاپی جی ہن سُنو واک، سوہنا ملن دا ہویا اتفاق، ایہہ کوئی کھیل ہیر رانجھے والی نہیں چاک، کرشن والی نہیں راس، جن بھگتاں دا محتاج، مُجبتاں دا محبوب، دیکھنہارا منزل مقصود، حاضر حضور آتم دانور، پریم دا بھرپور، پیار دا سرور، جوت دانور، شبد دانور، ثرت ویلا رہیا سہائیآ۔ ہر ملاپی جی کناں ویلا سوہنا آیا چنگا، گھڑی سُنہنجی دئے وڈیائیآ۔ تہاڈے اندر ایوں جایدا تھوڑا تھوڑا وچے مردنگا، اس دی اگلی منزل نال آپے دئے سمجھائیآ۔ جس انند دے وچوں آوے انندا، سدا چت انند میرے انند وچ سمائیآ۔ کیہڑا ڈھولا کیہڑا چھندا، کیہڑا گیت کیہڑا گوبندا، کیہڑا رام نام روپ رہیا سمائیآ۔ ایہو سوہنی ساچی ست ست منگا، جس دی قیمت سکے نہ کوئے چکائیآ۔ ہاسا کہے میرے اندر آئی ہاسی، خوشی اندرے اندر منڈلائیآ۔ پون کہے میں باہر گھلی نال سواسی، ساہ ساہ نال چلائیآ۔ اندر اک ہور اُچکی خواہشی، خصوصیت رہی درڑائیآ۔ من منو آ پھڑ کے کیتا پاجی، سر نہ سکے اٹھائیآ۔ انتر انتر لیکھا راضی، پڑدا دتا چکائیآ۔ کتھا کہانی

ساچی، سمجھ سمجھ نال سمجھائیا۔ کایا ماٹی کاچی، تتاں نال وڈیائیا۔ اندر آتم بیٹھا ابناشی نور جوت پرکاشی، سوہنا رنگ وکھائیا۔ ہر ملاپی جی ہر داہر مندر اندر
 کویں ہووے ملاپی، جنم جنم دا اترے بھار پنت پاپی، پُنیت رُوپ لئے بدلائیا۔ سنتاں نال سنتاں دی سوہنی ساکھی، اک دُو بے دے اندر باہر لئیے جھاکی، اک
 دُو بے دا لہنا ویکھئے باقی، منزل ویکھئے کنی رہ گئی واٹی، ساچی سیجا ویکھئے کھاٹی، جتھے اکو اک بیٹھا نظری آئی۔ اک دن پر بھ نوں ملن لگا اندر ہو کے آگے،
 اپنا آپ لیا رکھائیا۔ اوس نے کہا جے آکڑ کرنی جاہ مدینے مکے، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دواریاں وچ سیس نوایا۔ جے من ہنکار تے جاہ تیر تھ تے،
 بھج واہو داہیا۔ جے میتوں ملنا نقطہ کہے اندروں کر اپنی نرمل اکھے، باہر دوویں لوچن اکو میرا رُوپ سب نوں لین تکایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے
 میرے بچے، کھتری براہمن شودر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی بودھی جینی پارسی سارے اکو چہے رکھے، دُو جی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ہر ملاپی جی تھوڑی جہی
 اندر گنجھل پیندی اوہ کیرہری کندر وے، اوہ وی گھنڈی تساں دینی کھلائیا۔ سب نے نیا رہندا کایا ساڈھے تن ہتھے، ڈیرہ اندر لائیا۔ جے کوئی بوجھ لئے مورکھ
 مگدھ کو جھا کمال بھے، سنتاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔

☆ ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ا جین بھون بمل منی دے نال بچن جموں ☆

ساچا سنت اندروں پھڑے واگ، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ من واسنا کوڑی کریا دُرمت میل دھووے داغ، امرت میگھ اک برسائیا۔ دپیک جوت جگا
 کے چراغ، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جگت ترشنا ترکھا بھجا کے آگ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ پھڑ کے ہنس بنائے کاگ، مانک موتی ہر کا نام چوگ چکائیا۔ پریم پیار
 دا اُپجاوے اک ویراگ، کوڑی کریا تیاگ دیوے کرایا۔ میل کراوے سچ سوامی کنت سہاگ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جگت ناتا توڑ سماج، گرہ ساچے
 دئے بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگا جگنتر لوک مات ساچے سنتاں سیوا سچ لگائیا۔ ساچا سنت واگ پکڑے ڈور، تندی اپنے ہتھ رکھائیا۔
 من واسنا میٹے کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار جھوٹھے چور، پُنجلی نندیا رہن کوئے نہ پائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ویکھے کر کے غور، بے نظیر اپنی نظر اٹھائیا۔ کرے

پرکاش اندھیرے گھور، نور نورا نہ چند چکائیا۔ آسا ترشنا مایا متا کوئی نہ پاوے شور، من کا منکا دئے بھوایا۔ دُور دُراڈا کایا مندر اندر دکھائے وسدا کول، پردہ اوہلا دئے چکائیا۔ آتم پر ماتم روپ ہو کے جائے مول، جوت جوت وچ سمائیا۔ اُلٹا کر کے ناہ کول، نہجھر جھرنادئے جھرائیا۔ دئے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ سنت سہیلے لوک مات پرگٹائیا۔ سنت سہیلا ڈوری پکڑے اپنے ہتھ، واگ اندرون دئے بھوایا۔ ہر جن کھول دیوے اٹھ، پردہ دُئی دویت چکائیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، رہبر ہو کے رستے پائیا۔ امرت میگھ ہو کے جائے وس، بوند سوانتی چھبر لائیا۔ سچ وست نام بھنڈارا کھول کے ہٹ کایا مندر اندر دئے دکھائیا۔ دُھر دا کعبہ دیوے دس، حُجرہ حق بے پرواہیا۔ نعرہ بول کے اک اٹھ، الکھ اگوچر اگم اتھاہ دئے سمجھائیا۔ جس نالوں سمجھ کے بیٹھا دکھ، او سے نال میل دئے ملایا۔ گھر ویکھ کے پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ اک سنایا۔ اکو مندر اکو گرہ اکو سوامی اکو انتر جامی آتم مل کے جائے وس، ہس ہس اپنی خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت سنت سہیلے دُھر دے سجن لوک مات لئے پرگٹائیا۔ ساچا سنت ڈوری اندرون لئے پکڑ، دوسر سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ کوڑی کرپا رہن نہ دیوے مکر، جوٹھ جھوٹھ باہر کڈھائیا۔ انتر انتر سناوے اکو منتر، دُھر دا ڈھولا راگ سنایا۔ من مت چلے نہ کوئی جنتر، جیون جگتی دئے بدلایا۔ پردہ لاہ کے گگن گگنتر، گرہ منڈل منڈپ دئے دکھائیا۔ بھو کھلا کے برہم زرنتر، پڑدا اوہلا دئے چکائیا۔ ناتا جوڑ کے زہر کنتن، دُہاگن سہاگن روپ دئے بنایا۔ آتم پر ماتم کرا کے ملن ورتن، کوڑی کرپا نالوں کرے جدائیا۔ جنم کرم دامیٹ کے حرصن، ہوس دیوے بھجھائیا۔ جس صاحب نوں من واسنا سارے تڑپھن، سنت سہیلا بن وچولا سسج سبھاؤ دئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا ہر، سنت سہیلے کھوج کھوجا جیہڑا سنت میٹوں لئے پکڑ، اپنا بل دھرائیا۔ بھے چکا دئے ڈر، بھیانک نہ کوئے دکھائیا۔ میں اوہدا دھن واد لوواں کر، شکر گزار اک اکھوایا۔ چلے پترائی نہ اوتھے من، منسا من ہی ماہے ٹکائیا۔ لوڑ رہے نہ کوڑے دھن، جگت و دیا نہ کوئے وڈیائی۔ اکو بچن لئے من، دُھر سندیشہ شہنشاہیا۔ بنا چند دے چاڑھاں چین، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ دُبا بیڑا بن ونجھ مہانے بٹھ، پار کنارہ اک دکھائیا۔ نیز ہندیاں جو ہو یا اٹھ، نچ نیز دیاں گھلایا۔ جس نوں کٹاں نال سُنڈے رسنا نال گاندے سری بھگوان، سو بھگوان بنا روپ رنگ نشان، آتم پر ماتم

کھیل مہان، سنت سجن دین جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلا اک اکھوایا۔ سنت سہیلا جو ڈوری نوں پکڑے کس، زور بل اپنا نال ودھایا۔ اوتھے من بدھی دانہ رہے کوئی وس، واسطہ آتما نال جڑایا۔ ایہو شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان اجیل قرآن کھانی بانی رکھو دیو ورگے رشی گئے دس، مہانتا اکو اک سمجھایا۔ سنت سجن سچ ملاواں کرن ہس ہس، ہستی نال ہستی فرشی نال عرشی دین ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سنتاں لوک مات سیوا اک سمجھایا۔ ساچا سنت جو ڈوری پھرن لئی اندر جاوے وڑ، نو دوارے پندھ مکایا۔ سکھن ٹیڈھی بنک پار کر، ایڑاپنگل لیکھ چکایا۔ ڈونگھی کندر پرکاش کر، نوری جوت کرے رشنا یا۔ پنج وکارا ڈگے وڑ، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ امرت آتم دے کے جل، جگت ترشنا دے بُجھایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھل، من ممتا دے چکایا۔ دھام وکھا کے نہچل اک اٹل، مارگ سچ سمجھایا۔ جتھے سچ پرکاش دیک جوت رہیا بل، نورو نور نور رشنا یا۔ اوتھے دئی دوتی ہر کھ سوگ نہ کوئی سل، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ سجن سہیلے سچی واگ پھڑ کے گرسکھ نوں کہن اوتھے چل، جتھوں وت پھیر کدے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جنہاں سنت سنگر دا دوارا لیا مل، مالک نال مالک ہو کے مالک وچ سما یا۔ ساچا سنت کہے جس ویلے میں ڈوری پھڑ کے گھٹدا، واگ اپنے ہتھ رکھایا۔ اوس ویلے من اپنی انگڑائی لے کدی نہیں اٹھدا، ادھین ہو کے سیو کمایا۔ میرے حکم اندر کوڑی کریا دی جڑ پٹدا، جوٹھ جھوٹھ باہر کڈھایا۔ ویلا وقت سہنجنا آوے گھر سکھ دا، دکھ درد رہے نہ رانیا۔ دھن بھاگ جنہاں نوں چوراسی وچوں جامہ ملیا مائس منکھ دا، تیاں والا سریر ہنڈھایا۔ سنت ساجن اوہناں نوں مارگ دین سچ سچ دا، سوچھ بوچھ اپنی آپ سمجھایا۔ سچ بچھو اوہناں دا پینڈا مکدا، جنہاں دی واگ پھڑ کے، کایا مندر اندر چوٹی چڑھ کے، سچ دوارے کھڑ کے، گھر ساچے دے بہایا۔ منی جی کیا بہت خوب، انتر آتم خوشی منایا۔ آتما کہے کایا سچ عروج، عرش فرش نالوں چنگا سو بھاپایا۔ جس دے اندر وسیا محبوب، محبت وچ میخانہ دتا گھلایا۔ منزل چاڑھ کے سچ مقصود، مقامے حق دتا اُپجایا۔ بے شک باہروں تیاں والا وجود، اندر آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رنگ وکھایا۔ اس دا صاحب سنگر کول سچ ثبوت، باقی سمجھ کسے نہ آیا۔ سچ ضرورت سچ آپ، سچ ساچا سچ سچ بنایا۔ ساچے سچ دی آپ کرے مہورت، صاحب زادہ بے پرواہیا۔ جس سچ دی کسے نہ لہھی اہے تک صورت، سچ سوہلے سارے گئے گایا۔ سچ نور نورانہ آسا منسا

پورت، آد جگاد جگ چوکڑی سچ ناتا رہیا جڑا گیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بن سچ ساچا سنت سچ بھگونت سچ کنت نظر کوئے نہ آ گیا۔

☆ ۵ وساکھ شہنشاہی سمت آ آر ایل شرما دے گھر بیرن دے نال بچن جموں ☆

جرمنی ہوئی ونڈ، حصے دو نظری آ گیا۔ ادھ وچکار کیتا کھنڈ کھنڈ، میلا سچ نہ کوئے ملا گیا۔ من ہنکار درمیانی کندھ، کوڑی جگت بنا گیا۔ نو سال تک پوے ٹھنڈ، ساتک ست ست روپ سما گیا۔ ہوئی ہوئی کھلدی جائے گنڈھ، لیکھا مکے کوڑ لڑا گیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سبے سبے اتم اتم اک دکھایا۔ نو سال دسن باقی، اگلا پنڈھ جنا گیا۔ پھیر پریم پیالہ پینا بن کے ساتی، دوہاں دھراں وے ودھایا۔ رشا بن جائے اندروں ساتھی، باہروں ہوئے جدایا۔ امریکہ من جائے اندروں آکھی، اپنا آپ بدلایا۔ پچھلا لیکھا پچھے اگلا آگے رہے باقی، بندہ خاکی وچ کرے نہ کوئے لڑا گیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر مہر نظر نال ملا گیا۔ سنگر کرپا چھیتی جائے تکلیف، دکھ سکھ روگ رہن کوئی نہ پانیا۔ جس دی سندنے رہے تعریف، پروردگار بے پروا ہیا۔ جو پریم پیار اندر دیوے اک حدیث، حکم حق سنایا۔ اکو اکھر منن نصیحت، دئی دویت چکایا۔ پھر اندر باہر صاف ہو جائے طبیعت، چنتا غم رہن کوئے نہ پانیا۔ اصل وچوں اصل ملے اصلیت، ست سچ اک درڑا گیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھ درد دیوے ہر، جگت تکلیف، برس مہینے نہیں دناں وچ پار کرایا۔ بھارت واسی کاہدا فکر، فکر دے فقرے وچ سرب لوکایا۔ چین پاکستان دا کاہدا ذکر، اندروں صاف روپ نہ کوئے جنا گیا۔ تھوڑے سمیں اندر ست سچ آئے نتر، جھوٹھ لہما رہن کوئے نہ پانیا۔ کوڑے ساتھی اک دوجے نوں ویکھن بٹر بٹر، ناتا توڑ نہ کوئے نبھایا۔ بھارت نواسی سب دا بننا متر، میت مرارا اکو رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بھارت گھر، ساچے کھنڈ دیونہار وڈیا گیا۔ تکلیف مٹاؤن دا بے چھیتی چاء، ست سچ سچ دیاں درڑا گیا۔ اکو من سچ رضا، حکم حق سنایا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا لینا گا، انتر آتم وے نام

ودھائیآ۔ ناتا جڑے بے پرواہ، بے پرواہی وِچ رکھائیآ۔ پنا دوا دارو توں ہووے شفا، مریض مرض دیوے گوائیآ۔ جو کوئی طیب پنا بچھیاں دسیاں گھر جاوے
 آ، اُس دانسہ لو ازمائیآ۔ بن رسنا جہوا بٹی دند لینا کھا، ہردے اندر دھیان لگائیآ۔ روگاں داروگ سوگاں دا سوگ سچ سُبھا دیوے گوا، قیمت نکلیاں پیسیاں
 والی نہ کوئے رکھائیآ۔ جس اُتے کرپا ہو جائے اوہنوں پے نہ پھیر ایہہ وبا، جس نال خون چلے واہو داہیا۔ ہن اگے بہتی بھگتنی نہیں پیندی سزا، ڈکھ سکھ
 وِچ بدلایآ۔ اندروں بدل دیوے آب و ہوا، پون پون سواساں نال ملایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت بیماری کوڑی باہر
 کڈھائیآ۔ سب توں وڈی مانو سیوا جانداد، جگت جہان نظری آئیآ۔ جس نوں ضبط کرن واسطے کوئی قانون قاعدہ نہیں عائد، خرد بُرد نہ کوئے کرائیآ۔ جس وِچ
 نقصان نہیں ہووے بہتا فائد، فیصلہ جرمن دا حق وکھائیآ۔ پریم نالوں ہور کیہڑی چنگی کفایت، روایت نظر کوئے نہ آئیآ۔ ہنکاریاں نوں کرنی ہدایت، ڈکھیاں
 دی کرنی حمایت، شرعیاں نوں دسنی شریعت، دیناں مذہباں جوڑ جڑائیآ۔ مزلوماں دی پوری کرنی خواہش، معصوماں دی کرنی تلاش، چار ورنان دی اک تھان
 کرنی رحائش، محبت وِچ کرنی پیائش، پورب ایشیا اکو رنگ رنگائیآ۔ سچ دی لگاؤنی نمائش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ویکتی
 جگ جگ حکمے اندر اپنا حکم منائیآ۔ جگت جانداد بدھی، دھن دولت جگت نال وڈیائیآ۔ پریم بھوانا وشو سیوا سب توں اگمی انملی، جس دی قیمت نہ کوئے
 چکائیآ۔ ساچی جانداد بیرن صاحب تہاڈی ساڈھے تن ہتھ کُلی، جس وِچ پریم پیار انمل ہیرا رتن دتا لکائیآ۔ چار کنت دہ دشا ست دیپ نو کھنڈ تہاڈی جانداد
 کھلی، ایہتھے ویکھو جانداداں دے مالک تہاڈے سجن نظری آئیآ۔ پریم بھوانا کوئی نہیں بُری، سنسار نوں جھڈاؤنا کولوں قصائیاں والی چھری، جو مانو مانو اُپر
 چلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے جنایآ۔ جانداد کہے میں کدی کسے دی نہیں جدی، راجے رانے شاہ پاتشاہ کوٹن کوٹ خالی ہتھ
 گئے وکھائیآ۔ میں ست دھرم پریم پیار دی بدھی، سچیاں گرکھاں نال اپنی کراں گڑمانیآ۔ ویکھو کویں پیتدی ویہویں صدی، صدمہ گھر گھر نظری آئیآ۔
 سرشٹ سبائی جگت پردہ لا سب دی ہلی گدی، سچ سنگھاسن وِچ سو بھا کوئے نہ پائیآ۔ ایہو جہا سماں بیرن صاحب ملدا کدی کدی، جس دے قداماں نوں تگے

جگت لوکائی۔ ویکھو چار کُنٹ قہر دی وگدی ندی، منش اپنا بھوش گئے بھلایا۔ ایہہ کار وبار سنسار وِچ جے تہانوں گیا لہجی، ایہہ وی خُدا دی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ تھکم وِچ رکھایا۔ ہز مدر از پولش، ہز فادر از جر مٹی۔

★ ۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ جین بھون، رمیش منشی رام کستوری داس جوشی جی

★ نرسی بدری ناتھ کیلاش گری، جموں

ڈھولک واجا کہے اسیں پریم نال وجے ساز، سجن ویکھ کے خوشی منایا۔ دوئے جوڑ بنیتی کریئے ارداس، آرزو عرض اک سنایا۔ کرپا کر غریب نواز، مہروان دیا کمایا۔ جنہاں مدھر دُھن نال پریم مستی وِچ گایا راگ، سوہنی آواز سنایا۔ ایہناں دے اندروں باہروں دُرمت میل دھوئے داغ، کوڑی کریا رہن کوئے نہ پانیا۔ ہنس بدھی نرمل کراوے کاگ، پتت پُنیت رُپ وکھایا۔ امرت بوند پیا سوانت، نچھر جھرننا اک جھرائیا۔ سرتی شبد کر اِکانت، من واسنا اُٹھ نہ دہ دِش دھانیا۔ ناد انادی اندر سنا اپنا راگ، بن رسنا جہوا بتی دند ڈھولا گانیا۔ تیرے پریم پیار دی مستی وِچ ہو جانا وساد، سمل ہو کے تیرا رُپ نظری آئی۔ مایا متا کوڑی کریا ہوئے ہنگتا گڑھ توڑ کے کھول دے اپنا راز، رحمت سچ کمایا۔ اگے جھگڑا تک جائے سمرن جوگ ابھیاں پوجا پاٹھ، تیج وقت نماز نہ کوئے رکھایا۔ نرمل نور ساچی جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر اگیان دے مٹایا۔ نج آتم پر ماتم نظری آوے پاس، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے جنایا۔ تیرے کول آ کے ایہو پتی خواہش، آسا منسا دے درڑایا۔ جس نوں جگ چوکڑی سبجک تریتا دواپر کلجگ کردے رہے تلاش، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پریت بھج بھج واہو داہیا۔ جس دے پچھے جھگڑا کردے رہے وِچ سماج، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ رُپ وٹایا۔ اوہ سجن میت مُرارے گھر سوامی مل جا ساتھ، سگلا سنگ آپ بنایا۔ ویکھیں کتے بھل کے بھل نہ جائیں ساڈی ارداس، اُبھل تیری سرنائیا۔ تیرے پریم اندر گایئے سواس سواس، رسنا جہوانا ملایا۔ ڈھولک کہے میں سچی دسنی بات، میرا خالی اندر دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر آتم ویکھ گھر بار، برہم پاربرہم

پردہ آپ اٹھائیا۔ ڈھولکی کہے میں گایا ڈھولا، انبولت راگ سُنائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھر دریلے وچولا، باہر لے گرو دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ست ستوادی
 برہم برہادی اناد انادی ہو کے بنے تولا، نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ اگے رہے نہ کوئی پڑدا اولہا، مکھ نقاب دے اٹھائیا۔ گھر وچ گھر دکھاوے اپنا آپ نور مولا،
 مالک خالق بے پرواہیا۔ منوآ من نہ پائے رولا، کوڑی کریا سنگ نہ کوئے جنائیا۔ واجا کہے میں سُرراں تالاں نال گایا سولہا، انگلیاں نال مل کے اپنا رنگ
 بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخش پئی سرنایا۔ واجا ڈھولک کہے جنہاں ساڈے نال کیتی پریت، جس پریت تیرا گانیا۔ اوہناں دے
 اندروں بدل دے نیت، من کا منکا دے بھوایا۔ بہل منی دا دھام اوہناں دی کردا رہے تصدیق، سمیں سمیں نال شہادت دیوے بھگتایا۔ جے دُور دُراڈا
 اندر وڈ کے مندر چڑھ کے ستمکھ ہو نزدیک، کیوں بیٹھا مکھ چھپایا۔ لکھ چوراسی وچ بھرم بھرم کے مانس وچ رکھی تیری اڈیک، دوئے لوچن اکھ اٹھایا۔
 جے من ساڈے اندر رہ کے ساڈا بنیا رہے شریک، پھر تیری کی چترایا۔ پریم پریتی محبت وچ سچ نام دی منگدے بھیکھ، بھجھیا اچھیا جھولی پانیا۔ توں داتا
 دانی دیاوان جگدیش، جگدیش تیرا ایش چو تیرا رُپ نظری آیا۔ ڈھولک واجا کہے اسیں سارے ویکھے جگت تپیشتر، چاروں کُنٹ بھج بھج کے اپنا پنہ
 مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا مندر ویکھ در، در اپنا آپ کھلایا۔ ڈھولک کہے سُن واجے میرے سبجن، سچ سچ دیاں سمجھایا۔ جس
 ویلے میرے اُتے ہتھ لگا سی وچن، انگلیاں اپنا آپ رہیاں ہلایا۔ سچ پچھیں بن اکھاں توں میٹوں نظر آیا اوہ سبجن، جو سب دا پتا مایا۔ میں ارد گرد چار
 کُنٹ لگی بھجن، وہ دشا اپنی اکھ کھلایا۔ میں واجیاتیتوں آئی سدن، اندر وڈ کے سٹے نوں دتا اٹھایا۔ گوپال مورت ویکھ گند منوہر لکھی نرائن مدن، کول نین
 نرگن نور نور رُشنایا۔ جس دے پرکاش نال بھگت سہیلے ساچے دیک جگن، گھر گھر وچ ہوئے رُشنایا۔ اوس دے چرناں دی پریت وچ ہوئے مگن، جو پچھلا
 اگلا پینڈا دے مکایا۔ جس دے بیڑے اُتے چڑھ کے سنت سہیلے گرگھ گرگھ ہر جن پار لنگھن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ رل مل کے اوس دے دوارے
 تے آگے منگن، جو نرگن سرگن رُپ رہیا وٹایا۔ تہاڈا لیکھے لگے اکھر اکھر دا گایا بجن، بندگی تہاڈی بندی خانہ دے تڑایا۔ لکھ چوراسی دا توڑ کے تندن،
 جہاں دی پھانسی گلوں لاہیا۔ رائے دھرم نہ آوے دنڈن، چتر گپت نہ لیکھ دکھایا۔ تئیں اوس دے تے اوہ تہاڈا سبجن، وچ فرق رہن کوئے نہ پانیا۔ اوہ

مالک سب دا سوامی جگ چوکڑی نت نوت کرنہارا عدل، دھرم عدالت اک لگایا۔ راتی نٹتیاں تہاڈی دلیل اندروں دیوے بدل، منزل اپنا پنندھ مُکایا۔ ہن ہور گاؤ کوئی پریم والی غزل، جس دی غرض نال تہاڈی غمی خوشی وچ اپنے لئے سہایا۔ تئیں میرے میں تہاڈا اک دُجے دے وچ ہو جانا جذب، جُدا رُوپ نہ کوئے دکھایا۔ آتما پر ماتما دانہ کوئی دین نہ مذہب، ذات پات نہ کوئے ونڈ ونڈایا۔ ڈھولک کہے واجیا ویکھ ساڈا ہندا ادب، جنہاں آداب نال سیس دتا نوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا کایا گھر گھر، گھٹ گھٹ انتر لہنا ویکھے چائیں چانیا۔ واجا کہے سُن ڈھولک پیاری، میٹوں اندروں کوئی رہیا جگایا۔ ہولی ہولی واجاں رہیا ماری، واجاں مارن والا اپنا رُوپ نہ کوئے سمجھایا۔ اُس دی کھیل اگم نیاری، نرویر نرکار نرکار آپ درٹایا۔ دھن بھاگ ساڈی لیکھے لگی اچ دی دہاڑی، جو کرماں نال ہتھ آئی۔ جے لگے تے لگے سچے نال یاری، کچیاں نالوں چنگی کواری، جھوٹھا کنت نہ کوئے ہنڈایا۔ جس مجلس وچ بہہ کے اندر پریم دی چڑھے نہ سچ خُماری، کوڑی کریا بھرم دی دُور نہ ہووے بیماری، جوٹھ جھوٹھ نہ پنندھ مُکایا۔ جس نوں مل کے دیک جوت نہ جگے کایا محل اُچ اٹاری، بن تیل بٹی کرے رُشانیا۔ واجا کہے ڈھولک ڈھولک کہے واجیاں ویکھ دوہاں دی اکٹھی آگئی واری، وارتا مل کے لیتے سناؤن سناؤن والیو ذرا ہور رنگ چاڑھو اک واری، آپ اپنا ہتھ مہما اکھ وچ ہلایا۔ بینتی ارداس ہوئی منظور، منزل اگلی پچھلی پنندھ چُکایا۔ کوٹ جنم دے بخش قصور، نام کسر اعشاریئے نال دتے اڈایا۔ اگے ہونا نہ پئے مجبور، صدمہ سر نہ کوئے رکھایا۔ انتر آتم بخش کے ساچا نور، نورو نور کرے رُشانیا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ نہ رہے غرور، غربت دئے مٹایا۔ پریم پیار دی مستی دار ہے سرور، سنمکھ ہو کے درس دکھایا۔ میل ملائے جوں موسیٰ اُتے کوہ طور، حاضر حضور بے پرواہیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، ست سچ سچ جوڑ جڑایا۔ چتر سنگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، مارگ راہ رہبر ہو کے اک سمجھایا۔ جو پریم پیار محبت وچ گایا مضمون، کلمہ نغمہ نام صفت صلاحیا۔ سو کرپا کر کے تیرے اندر وڑ کے تیرے من دا بدل دیوے قانون، کرماں دا ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ ساچے دا ساچا اک اصول، در آیاں نوں کرے قبول، بھل وچ بھل کدے نہ جانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا ساچا گھر، چرن کول دیوے سرناہیا۔ ارداس بینتی کہا چھاتی نال جاواں لگ، پنچ تت کایا چولا ملے وڈیایا۔ ترے گن مایا لگی بھجے اگ، امرت میگھ دئے برسایا۔ بن مکے کعبیوں ساچے جُبرے اندر محبوب بن کے

کراوے حج، دوجی حاجت رہے نہ رانیا۔ وچھوڑے وچ نہ رہیے الگ، دواں دا اکو روپ نظری آئی۔ جیہڑا دُور دُراڈا تخت نواسی پُرکھ ابناشی شاہ سلطان
 نوجوان مرد مردانہ پیغمبراں دا پیغمبر پیراں دا پیر بے نظیر لاشریک واحد آیا بھج، سو بھجے جاندیاں پھڑ پھڑ اپنے نال ملانیا۔ خوشیاں وچ پیناں ہس، ہستی وچوں
 ہستی مستی وچوں مستی خُماری وچوں خُماری یاری وچوں یاری، یارانہ تہاڈی آتما نال رکھانیا۔ ایہہ وی صاحب سنگر دین دیال نوں آد جگاد جگ چو کڑی بھگتاں
 نوں ملن دی بیماری، پنا اہناں ملیاں مرض نہ کوئے گوانیا۔

★ ۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ پنچھی گری جی نال بچن بھون جموں ★

پنچھی جی اشیر واد وچ ساچا واسا، وست امولک نام جنانیا۔ گر پورا شبدی دیوے سچ بھرواسا، بھاونانتر کھوج کھوجانیا۔ آتما برہم رہے نہ کوئے نراسا،
 پر ماتم رنگ چڑھانیا۔ جگت سرشی کوڑ تماشا، منڈل راسا جگت لوکانیا۔ جنم جنم دا بدلدا رہیا پاسا، نئی نرد باہر نہ کوئے کڈھانیا۔ شاستر سمتر وید پُران راگ
 ناد ساچے گرو دا دسن سرب خلاصہ، صفتاں نال کرن وڈیانیا۔ جس نوں کایا مندر اندر سچ پریتم مل گیا پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنی نال جڑانیا۔ اوس دا کوڑ اندھیرا
 مٹیا اکو نور نظری آئے ساچا، ست سچ سچ سمجھانیا۔ گیان گوشت رسا جہوا مٹی دند کتھا کہانی ورنن باتاں، باطن بھيو بن مرشد کھولے کوئے نہ رانیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اشیر واد اک سمجھانیا۔ صاحب سنگر ساچی اسپس، آسا پٹی آپ جنانیا۔ انتر میلا ہر جگدیش، جگت وچھوڑا رہے نہ رانیا۔
 پریم پیار دی ساچی بھجے ریت، ناتا سکے نہ کوئے تڑانیا۔ جس دُهن راگ مستی وچ گایا گیت، گہر گمبھیر بے نظیر لا تصویر ویکھ وکھانیا۔ اگے ہور ساچے نام دی
 ہوئے بختیش، بخشش وچ رحمت نال ملانیا۔ انتر انتر رہے اتیت، لیکھا مک جائے ہست کیٹ، اکو رنگ وچ سماںیا۔ جس سنگر دی گائی تعریف، سو پُرکھ اکال
 دین دیال توحفہ نام پدارتھ کایا مندر اندر ساچی جھولی دئے لکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نظر نال ترانیا۔ اشیر واد کہے میں نہیں
 کوئی کملی کو جھی، مورکھ مگدھ نہ روپ وٹانیا۔ جگ جگ جن بھگتاں دیواں سچ دوارے دی ساچی سو جھی، بودھ اگادھ گیان درڑانیا۔ میٹوں لے کے کوئی

ہوئے دارہے نہ روگی، ممتا وچ نہ من لگائیا۔ میل مل جائے نال دھر سنجوگی، جو وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ جس نوں رکھی مُنی تپی ہٹھی جگیا سو لہدے جوگی، چار گنت کھوج کھوجائیا۔ اوہ ٹھاکر پریم پریم پیار دا ساچا موجدی، تہاڈی مجلس وچوں اصل سچ مُجبت کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اشیر واد انتر آتم دیوے داد، بن ڈھولک چھینے وجے ناد، سرتی سوئی سدا جائے جاگ، مڑ کے گوڑھی نیند نہ کوئے سوائیا۔ اشیر واد کہے میں رسنا وچ ویکھیا رس، سوہنا سوہنا راگ الائیا۔ ایس جاپیا جویں بھگوان انہاں دے اندر گیا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ پتہ نہیں کدھر دی تیر انیلا ماریا کس، بجر کپاٹی چیر کے پڑدا دتا اٹھائیا۔ اندروں کھول کے اپنی اکھ، پر تکھ روپ جنائیا۔ جنہاں نظماں جنہاں شبدوں جنہاں ناداں فرید نانک دھر دی بانی دا گایا جس، گیتا گیان ارجن کرشن میل ملائیا۔ اوہ ویکھنہارا پُرکھ سمرتھ، جس نوں دُور دُراڈا کہن سچھنڈ دوارے رہیا وس، ایس جاپدا جویں ایس گھڑی ایٹھے آیا نٹھ، رل مل کے سوہنا جھٹ لنگھائیا۔ ست دے اندر ہو کے ست، برہم دے اندر ہو کے برہم مت، تیاں دے وچ رل کے تت، تتو اپنا آپ گیا گوائیا۔ اشیر واد کہے میٹوں پنچھی نال ملا لین دیو ہتھ، شاید میری وی اڈاری ایہدے نال پر بھ چرناں وچ لگے چائیں چائیا۔ اشیر واد کہے کسے نال کدے نہیں ہندا دھوکھا، دھکھدیاں لئے بچائیا۔ ساچیاں سنگیاں دا گرکھاں دا بھگتاں دا سنت جنان دا سبب دے نال ملدا موجدی، جو مُفت اپنا پریم سبب دی جھولی پائیا۔ جے کہو پر بھ نوں ملنا سوکھا، او جھڑ راہ ویکھو بھی پھرے لوکائیا۔ جنہاں سچ نظارہ دسیا کایا مندر ساچے کوٹھا، کُنیا حق جنائیا۔ ایٹھے ہن کیہڑی لوڑ رہی ہو ر سوچن دی سوچا، سُچیاں نال سُچے مانکاں نال مانک رتناں نال رتن گوتیاں نال گوتی گیت بھگوان دتے الائیا۔ پنچھی جی ذرا چڑھ کے ویکھو اپنے اندر منزل چوٹی، جتھے جگدی اکو نرالم جوتی، باہر نہ تکیو عالم ساری سوتی، ایہہ لیکھا جانے لکھن والا رَویداس چمارا موچی، جس دے نال مُشکل سبب دی حل کرائیا۔ اشیر واد کہے بھائیں میٹوں طعنے دیون لوکیں، میں کسے توں جاندی نہیں روکی، جموں وچ آگئی بن کے ٹھاکر موجدی، موجودہ ہو کے محفل مجلس مہماناں نال مل کے مہمان، پیار وچ پریم پریم وچ پیار، اپنا رنگ دتا دکھائیا۔ پنچھی جی بڑی خوشی، خوشی کہے پنچھی خوشیاں دا پردھان، جس دے اندر ست سچ دا گیان، بھائیں اوہدی باہروں بولدی دے زبان، پر ہر دے وسیا سیری بھگوان، بیٹھا سوہنا پائیا۔ رل مل سارے خوشی منان، بھومکا سوہی جتھے بمل مُنی جی سہایا سچا استھان، نالے ساریاں نوں آون دا

دِتا مان، اِس توں وڈا پریم نہیں کوئی وِچ جہان، جہان والیو اندروں باہروں اپنی جہالت دینی گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اسپس وِچ کہے ہن اپنی آتما اپنے نال مل کے کرو آرام، سچ سَنگھاسن اُتے ہو براجمان، جتھے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ٹھگ چور یار آسا ترشنا ہوئے ہنگتا کوڑی کرپا کرم کانڈ سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ بے بے سدا انتر بے، جیکارا حق جنائیا۔ پنچھی جی پسچاتا پ کوئی نہ رہے، ہرکھ سوگ سرب مٹائیا۔ سچ سمجھو پریم پیار دی اِکو لے، جس دی ریکھ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ ساچے وہن وِچ پریمی گرکھ وہے، چلن واہو داہیا۔ سچ پنچھو ایتھے انج مُجّت دی وگ گئی نیں، جس دا موڑا کوئی نہ سکے پائیا۔ جس سَنگھاسن آسن اُتے سجن سہیلے گئے بہہ، خوشیاں نال گیت گوبند الایا۔ اِس توں وڈی دسو ہور کیہڑی شے، جیسہڑی شہنشاہاں راجیاں رانیاں دے گھراں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ نہ توں رہیا نہ رہی میں، دوہاں دا اِکو روپ ست سرُپ وِچ سمائیا۔ سندیشہ دینا اِک دُوبے نال کوئی نہ جائیو کھ، خواہ مخواہ نہ کریو لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار دی سدا بلاؤندا رہے بے، جس دی جگ وِچ ہووے رُشنائیا۔ پر بھو ملن دا سچا راہ، چھیتی توں چھیتی جلدی توں جلدی دیاں درڑائیا۔ جے کوئی پر بھ نال ملیا ہو یا مل جائے ملاح، پھڑ کے بیڑے لئے چڑھائیا۔ ادھ وچکار کوئی نہ سکے اٹکا، پنچ وِکار کوڑ ہنکار بیٹھن سپس نوایا۔ سوئی سرتی لئے جگا، شبد ہلوانے نال اُٹھا، آلس نندرا دئے مٹائیا۔ کایا انتر امرت بوند سوانتی دئے چوا، کوڑی کرپا ترشنا دئے گوا، حرس ہوس رہن کوئے نہ پائیا۔ دُهن آتمک ناد دئے سنا، انحد واجا آپ وجا، اگم اتھاہ کرے شنوائیا۔ دُنگھی کندر سکھمن ٹیڈھی بنک پار دیوے کرا، اپنی انگل لئے لا، بن تتاں کھیل کرائیا۔ بجر کپاٹی دئے تڑا، سچ سروور لئے نہا، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ آتم سیجا لئے چڑھا، جوتی نور کرے رُشنا، پردہ دُئی دا پرے ہٹا، جس نالوں وچھڑے اوسے نوں لئے ملا، ملاپ اِکو وار کرائیا۔ پوجا پاٹھ جوگ ابھیاں ہٹھ تپ سمرن ہون کوئی نہ لئے کرا، نہکرمی ہو کے اپنا کرم کمائیا۔ مہر نظر دیوے پا، درشٹی اشٹی سرشٹی وچوں باہر کڈھائیا۔ سب توں نیڑے سب توں سوکھا سب توں چھوٹا سب توں چنگا ملن دا راہ، جے رہبر مل جائے ربّی نور نور نور وِچ ملائیا۔ پھیر نہ خداتے نہ جداء، اِک سرُپ ست برہم روپ تت پار برہم سمرتھ گھر وِچ ملے ہس، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔

☆ ۷ وساکھ شہنشاہی سمت اُبھمن سنگھ چیلہ سنگھ جموں ☆

اپنے ولوں کچھ دیئے دس، کایا مندر اندر دہ دشا دھیان لگایا۔ امرت ملے نہ کسے ساچارس، نہجھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ من واسنا سارے رہے نس، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ نیز لوجن نین کھلی کسے نہ اکھ، سچ گیان نہ کوئے سمجھایا۔ اپنا آپ بیٹھے کر کے دکھ، وچھڑے جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ نرمل جوت نہ ہوئے پرکاش، اندھ اگیان نہ کوئے مٹایا۔ اگئی دست کسے نہ آوے ہتھ، خالی ہتھ سرب لوکایا۔ سجن ملے نہ پڑکھ سمرتھ پاربرہم برہم انگ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی کرنی دا کرتا قدرت دا مالک خلق دا خالق اپنا کھیل کھلایا۔ تھوڑا بہتا دس دی پے گئی لوڑ، ست سچ دیاں درڑایا۔ کایا اندر اندھ گھور، سچ نور نہ کوئے رُشانیا۔ جھگڑا پیا پنج چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ اپنا آپ تکیا کسے نہ غور، پڑدا دئی دویت چکایا۔ منوآ من واسنا پاوے شور، اچی کوک دے ڈھایا۔ وچھڑیاں کوئی نہ دیوے جوڑ، آتم پر ماتم میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ساچا ہر، نت نوت بھگت سہیلا اک اکیلا نرگن سرگن اپنا کھیل دکھایا۔ کچھ دسیئے اپنی ویکھو کھول کے کایا تاکی، پڑدا اوہلا پرے ہٹایا۔ ساچا سجن ملے ساقی، وڈ داتا بے پرواہیا۔ منسا منوآ من نہ رہے عاقی، کوڑ گڑیارا دیوے مٹایا۔ بھاگ لگا کے تن خاکی، کاجی گگریارنگ چڑھایا۔ جنم جنم دی پوری ہووے آسی، مایا ممتا ترشنا دیوے گوائیا۔ گھر سجن ویکھو پڑکھ ابناشی، نج آتم پر ماتم بیٹھا سوبھا پایا۔ جیون دی منزل مکے اوکھی گھاٹی، اگلا پندھ رہے نہ رانیا۔ جگت کہانی جھوٹھی امرت بانی ساچی، شبد سنیہہڑا نام سنایا۔ پت پر میثور میل ملا کملا پاتی، کول نین بن نیناں نظری آئی۔ اندرے اندر بدل جاوے حیاتی، زندگی وچوں زندگی اپنی لئے انگڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا اپنا دے گھلایا۔ کچھ کہنا کہنا کی، کہہ کہہ تھکی سرب لوکایا۔ کہن نال کسے دا نرمل نہیں ہو یا جی، جیون جگت نہ کوئے وڈیایا۔ کہن نالوں مہروان ہو کے لیکھا چکا ونا ساڈھے تن ہتھ سیں، کایا ت ملے وڈیایا۔ ست دھرم دی ساچے مندر رکھے نیہہ، محل اٹل دے بنایا۔ امرت آب حیات مست پیالہ لینا پی، نام خُماری سچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھوڑا تھوڑا رہیا جنایا۔ اپنے ولوں پجن اکو دینا دس، دہ دشا ویکھ دکھایا۔ من واسنا ہووے وس، کوڑا سنگ

نہ کوئے نبھائیا۔ پریم پیار ملے رس، رستہ نور خُدا ئیا۔ تیرِ نرالا وجے جھٹ، پھٹ گھاؤ اپنا دئے لگائیا۔ دستِ اموک کایا مندر اندر پئے لہ، باہر کھوجن دی
 لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس نوں واکرُو اللہ رام گاڈ خُدا کہندے رب، رابطہ کر کے دئے جنائیا۔ تھوڑا دس دن دا موقعِ ملیا سب، سینتا دیکھے تھاوں تھانیا۔ جیہڑا اچ
 تک جیون زندگی وچ نہیں سکیا لہ، پڑیاں وچوں پڑدا پرے ہٹائیا۔ سوچ سُنہیڑا رہیا دس، ہس ہس خوشی منائیا۔ توں میرا میں تیرا اک دُوبے دے ہونا
 وس، واسطہ اکونال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ تھوڑا دسنا اگئی کھیل، اگم اگم وڈیائیا۔ کون سجن کون میت کون
 سنت کون سنگر کرے میل، آپ اپنے وچ سما ئیا۔ جگ چوکڑی سنجک تریتا دواپر کجگ پار برہم کھیلنہارا اچرج کھیل، دین دُنی جگت جگیا سو بھگت بھگونت
 سنت سجن گرنکھ گرسکھ ہر جن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیترو ویکھ
 دکھائیا۔ من سدا رہے پریشان، پریشانی ایہدا رُپ نظری آ ئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ایہدی اڈان، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ جگت واسنا ایہدا گیان، آسا ترشنا
 صفت صلاحیا۔ مایا ممتا پین کھان، ہوئے ہنگتا گڑھ بنائیا۔ انساناں نوں رہن نہ دیوے انسان، اصل وصل نہ کوئے سمجھائیا۔ پنچ کھڑے کر شیطان، کام
 کرودھ لوبھ موہ ہنکار گھر گھر کرے شنوائیا۔ بن کے راجا ساڈھے تن ہتھ مکان، اپنا حکم سچ سنا ئیا۔ جاناں چر صاحب سنگر ملے نہ سورا بلوان، بلدھاری
 بے پرواہیا۔ جو شبدی دھار مناوے اپنی آن، دُھر سندیشہ اک سنا ئیا۔ ڈوری تند بندھے مہان، ادھر ادھر بھجن دی شکت رہے نہ رائیا۔ اوناں چر من تھر
 ہو کے ہبے نہ وچ کایا مکان، گھڑی پل سچ سنگھاسن سو بھا کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، من واسنا اپنے نال بنھنہار ندھان، من دا
 مالک اپنا حکم منائیا۔ میں کیا ہوں میں کیوں ہوں، کوئی نہ جانے جگ، سر شٹی سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ سمر تھ پُرکھ کہے سورا سر بگ، میں ہوں، جس اپنا آپ
 لیا پر گٹائیا۔ اپنے آسن اپنے سنگھاسن آپے رہیا سچ، دُوجا رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ سب توں نرالا سب توں الگ، سب توں وکھرا سب دے اندر اپنا آپ سما ئیا۔
 سب توں باہر حد، حدود سکے نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا آپ دئے درٹائیا۔ میں ہوں کون، من مت بدھ سکے نہ کوئے
 سمجھائیا۔ بھيو دسے نہ اُنجا پون، پردہ اوہلا نہ کوئے گھلائیا۔ جگت ہنکاری جگت گیتا جگیا سو ہویا رُون، راون رُپ وٹائیا۔ جو سب دا مالک سب نوں والا

بناؤں، گھڑن بھننہار سمرتھ پڑکھ بے پرواہیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال رو سس سورج چند منڈل منڈپ وشن برہما شوگرہ مندر ہار وساؤن،
 واستو وچ نظر کسے نہ آئی۔ حکمے اندر آد انت جگا جگنت نت نوت تت پر کرتی مایا لکھ چوراسی جیو جنت آتم پر ماتم کھیل آیا کھلاؤن، خالق خلق عرش فرش اُپر
 فلک بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ میں ہوں کون کہے میں بھگون اوہ، جس دا اوہلا
 بے پرواہیا۔ جس دا پرکاش اگئی لو، نراکار آکار ساکار ست ست وچ سمائی۔ آپے توں آپ گیا ہو، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائی۔ سچ سنگھاسن رہیا چھوہ، شاہ پاتشاہ سچا
 شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپے کار کمائی۔ میں ہوں کون کون جانے، کہن والا نظر کوئے نہ آئی۔ میرا کہا سرب
 کھانے، وشن برہما شو وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی کرن پڑھائی۔ اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی کرنی آپے جانے، دوجا سمجھ کوئے نہ پائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا اپنے وچ چھپائی۔ میں ہوں کون کوئی نہ سکے سمجھ، بدھی چلے نہ کوئے چترائی۔
 جس ویلے میں نوں میں دی وے رمز، میں ہوں کون ہوں میں میں میں رہن نہ پائی۔ رسنا جہوا ہتی دند جگت ویدیا کوئی دیکھ نہ سکے دو نین، سر شٹی
 در شٹی دے دھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آپ اپنا اپنے وچ سمائی۔

ردھی سدھی نویں نویں چھوٹے چھوٹے چمتکار، جگنواں وانگو نظری آئی۔ من مت بدھی دا کھیل سنسار، رچی جگت رچنا وچ لگائی۔ تھوڑی تھوڑی اگنی
 چنگیاری نکلے باہر، شوہلا اڈ کے مڑ بھسم روپ وٹائی۔ ایہہ کھان پین دا ادھار، پیٹ دا شنگار، تت سوہا پائی۔ بھگت سنت ایس توں وسن باہر، جتھے کھیل اپار،
 اکو ملے سانجھیا، نور خدائی پروردگار، پاربرہم پت پر میثور نور نور نور اجیار، بنا سخیان منگلاچار، بنا آھیاں ہووے دیدار، درس درس وچ ملائی۔ نکلے نکلے
 چمتکار نہیں ایہہ کوڑی چمک، چانن سچ نہ کوئے رُشائی۔ اوہ دھوکھا دین والے احمق، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائی۔ سچے سنت اوہناں دے نال کدے نہیں
 ہندے سہمت، جنہاں صاحب دا درشن اندرے اندر لینا پائی۔ سری بھگوان جنہاں دے اُتے کردار رحمت، مہروان ہو کے اگھ گھلایا۔ اوہناں دے من وکار

ہنکار دی کوئی نہیں رہندی زحمت، جگت بیماری دئے گوائیا۔ ہر جنو جنہاں نوں سچ اشارے دی وجدی سینت، سمجھ وچوں سمجھ دتی بدلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگت چمک چاندنی نہ کوئے رُشناییا۔ کھ دند بل کہن کڈی سوہنی آئی ہاسی، مسکراہٹ اپنا رنگ بدلایا۔ جے سنگر اندر ملیاں رہے اُداسی، اگئی نہ لئے انگڑایا۔ جم دی نہ ٹئے پھاسی، چوڑاسی دا لیکھ چُکایا۔ دو جہان نہ بنے ساتھی، اندروں نہ کھولے تاکی، شبد نہ سُنے نادی، پُرکھ نہ ملے آدی، پڑدانہ چُکے برہادی، ہر جن ہو کے نہ جائے راضی، رضا کم کسے نہ آئی۔ انتر ہور کھیل تماشی، گوپی کاہن پاون راسی، سیتا رام نظری آون ساتھی، پُرکھ ابناشی اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان محبوب مُجبت وچ سماییا۔ ہاسی کہے مینٹوں ہسدیاں ہسدیاں آگئی خوشی، اندروں انتکرن لئے انگڑایا۔ بدلی وچ بدل جاوے رُچی، رچنا جھوٹھی ویکھے جگت لوکایا۔ میری آتما ہو جائے سُچی، سَت سَت برہم مت اک درڑایا۔ سنگر ملیاں پھیر منزل رہ نہی جاندی اُچی، دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے پنڈھ مُکایا۔ آپے اندروں کایا دی کھول دیوے گتھی، جو پردے اوہلے بند کرائیا۔ پھیر کوئی پڑھنی نہ پئے پوتھی، بن پُستکوں پُشت پناہ ہتھ رکھ کے دوتی دُشٹ سارے دئے بھجایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، صاحب داتا بے پرواہیا۔ ہاسی کہے میرے اندروں خوشی نال نکلیا کلام، کلمہ حق بے پرواہیا۔ سندیشہ دیوے پیغام، واحد نُور خُدا ییا۔ عالمین امام، محبان بیدوبی کھیریا اللہ توں ہی توں سمجھایا۔ دُھر دا نغمہ آیا سناؤن، چشمہ آب حیات وہایا۔ بردا بردانہ رہے غلام، در دا پردہ دئے اُٹھایا۔ سجدہ کرنا نہ پئے پھیر وچ سلام، نیوں نیوں سپیس نہ کوئے نوائیا۔ مُرشد ملیاں مُرید دی مُشکل ہووے آسان، اصل وچوں اصلیت دئے سمجھایا۔ ہاسی کہے جے ہسدیاں ہسدیاں مینٹوں اندروں مل جائے رام، میرا پورا ہو جائے کام، لاؤنا پئے نہ کوئی دام، بن دماں دا منگیہر ہو کے اپنا پلو لئے پھڑایا۔ ہاسی کہے جس ویلے میری اندروں آئی آواز، پروفیسر نوں فیصلہ رہی سنا ییا۔ اک ہور ڈونگھا راز، بن پردیوں لیا چھپایا۔ جے ہر دیوں پریم والی کر لئیے خواہش، خواہش دے نال سواس اِکو رام دھیایا۔ پھر من نہ رہے بدمعاش، اپنے آپ دی ہو جائے تلاش، وشواس اِکو لینا بندھایا۔ جُجرہ حق محبوب دا ہووے اتفاق، ملاپ دا ویلا لئے سہایا۔ جنم کرم دا لیکھا ہووے بے باق، بن تندى تند ستار و جے رباب، گھر سجن ملے احباب، متر پیرا نظری آئی۔ پھیر اوتھے سوال تے اوتھے جواب،

اوتھے میں ہوں کون کون ہوں میں نظری آوے آپ، بھل جائے جمن والا مائی باپ، بھائی بھین ساک سجن سارے جان تجائیا۔ آشنا نہ ہووے نراس، نراستا بیٹھے گھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی کھیل دکھائیا۔ ہاسی کہے جس ویلے میں اندروں چل کے آگئی کول بل، دوویں ہوٹھ خوشیاں رہے منائیا۔ صفت کہنا پر بھ ملے مالک گل، جو گل ساڈی دے بدلایا۔ دیوے نام بھنڈارا اٹل، جس دی قیمت نہ کوئے چکائیا۔ پریمیاں دا پریم پیارا ہووے صلح گل، محبت سچ دے سمجھائیا۔ اندروں چراغ دیک ہون نہ دیوے گل، بن تیل باقی کردار ہے رُشنائیا۔ جے کرپا کر کے اپنے پریم دا جام پیا دے بھر کے چل، چوری ٹھگی یاری اندروں باہر دیوے کڈھائیا۔ من منوآ نہ جائے بھل، بھلنا دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اندر باہر گپت ظاہر اپنا رنگ آپے دیکھ دکھائیا۔ ہاسی کہے بڑی میرے وچ مستی، مست مستانے دیاں بنائیا۔ مستی دے وچوں لبھاں ہستی، حاصل نال حاصل جوڑ جڑائیا۔ پریم دیکھاں عرشی فرشی، دو جہاناں مالک شہنشاہیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی غریباں دا دردی، دکھیاں دا دکھ اپنی جھولی پائیا۔

نمائیاں دی سنے عرضی، کوڑ ویس نہ وٹاوے فرضی، کوڑی کریاسنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جگت وچھڑیاں تن چیتھڑ پائے پرانیاں سیویں بن کے درزی، اندر دی درج رہن کوئے نہ پائیا۔ پروفیسر جی ایہہ گل تہاڈی تے ساڈے گھر دی، جس گھر وچ گھر گھر دا مالک سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی ہستی ہسڈیاں ہسڈیاں ہنسا روپ وٹائیا۔ ہاسی کہے بڑا مشکل حساب، ڈگری ایم اے والی بے پرواہیا۔ بڑی مشکل کتاب، پڑھدیاں پڑھدیاں بدھی گئی گھبرائیا۔ آگوں کتاب نے دتا جواب، میں تیتوں دکھرا مضمون دیاں سمجھائیا۔ جے تیتوں میرا مل جائے اپنا آپ، اپنا سنگ رکھائیا۔ پھیر سوال کڈھن واسطے لوڑ رہے نہ کوئی قلم دوات، ہندسیاں اکھراں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ڈگریاں دی ڈگری کر کے تیرا کھول دیوے تاک، پردہ اوہلا اندروں چکائیا۔ پھیر نمبریاں والا رہے کوئی نہ باب، ہندسیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جے کرپا کر کے دے دے آپ خطاب، پھیر ڈاکٹر لا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ہاسی کہے میں خوشیاں نال آئی آج، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ہور خوشی چڑھ گئی کیوں نال نمی نمی پئے برسات، گھنگھور گھٹا رہی چھائیا۔ جے اچ وی نہ ہوئی شانت، جگت ترشنا نہ بچھی رانیا۔ پھیر میں کی کروں بات، ہونٹ کہن کی کہنوں بل کے دیئے دکھائیا۔ اک بوند کہے میری سن اک آواز، جو امبر توں لہہ کے تھلے

آئی۔ ہسن والی خوشی کہے توں پریم کرن دی سکھ لے جاچ، یاچک ہو کے اپنی سیو کمانیا۔ پھیر بھاگ لگدا دیکھ تیری کایا ماٹی کاج، کچ کنچن روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھ دیکھ کھیل خوشی خوشی خوشی نال رلائی۔ چوتھا جگ نہیں ایہہ تیجا پد، تیجے نوں اُپر رہیا اُٹھائی۔ جس نے اُپروں تھلے لیاندے صد، اوہ اُپر رہیا چڑھائی۔ اوہ دا کعبہ تے اوہ دا حج، اوہ دا حجرہ تے اوہو مُجرا رہیا دکھائی۔ اک دوجے نوں دوہاں مل کے لیا لہ، کسے اندرے اندر ستار دتی ہلائی۔ کوڑی کرپا دی چھڈ حد، حد اگلی دتی سمجھائی۔ جتھے نہ دُنیا نہ سرشٹی تے نہ جگ، خواہش کوڑی نظر کوئے نہ آئی۔ جے جنگلاں پہاڑاں سکولاں مکتباں پاٹھشالاں وچ نہیں پیالہ، تے اُپر شاہ رگ درشن دیوے کرائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوتھے جگ وچ چوتھا حصہ سب دے نال رلائی۔ میں کیا ہوں لینا جان، خیال اپنا نہ کوئے بنایا۔ میرا بھگون تے میں بھگون، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اوس دا حکم اوسے دا فرمان، اوہو اندر خیال رہیا پرگٹائی۔ جے من دا سُنو احوال، چھن چھن اپنی نیتی نیتی نالوں اُٹائی۔ جے ہور پچھو بیان، تھوڑیوں بہتا بہتیاں بہتا دے ودھائی۔ ایہہ رسنا دی کلیان، گرکھاں نوں تیر نشانہ اکو بان، جیسہ لگدیاں لگدیاں لگاں ماتراں ساریاں دیوے بھلائی۔ میں ہوں کون، میں ہوں آنجان، جاناں چر کوئی ملے نہ اندروں جانی جان، اپنی آپ کراوے پچھان، بے پچھان پردہ دے اُٹھائی۔ خواہشاں دا بنیا انسان، سواساں دا کول سامان، بھنڈارا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا کایا گھر اندر اندر متلاشی ہو کے دیکھ دکھائی۔

☆ ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ارگھناتھ لال شرما دے گرہ جموں ☆

کم کاج جگت و ہار جگت دھندا، سرشٹ سبائی رہی کمانیا۔ من شانت کر سکے نہ کوئی بندہ، بھجن تھاوں تھانیا۔ انتر آتما کھول نہ سکے کوئی جندا، بجر کپائی گنڈا لائی۔ ساچا سنے نہ کوئے مردنگا، دُهن آتمک راگ اگمی ناد شنوائیا۔ بھيو چکے نہ ہنگ برہما، انتر آتم نہ دیکھ دکھائی۔ ساچی سچ ست نہ ملے سرنا، ساتک روپ نہ کوئے وٹائی۔ کرم کانڈ چکے نہ بھرم، بھو نہ کوئے سمجھائی۔ جھگڑا چکے نہ ورنناں برناں، مایا ممتا موہ نہ کوئے مٹائی۔ کھان پین پینن واسطے

وہار سب نے کرنا، جگت سرتی جگت وچ ملائی۔ سچا کم وکھرا سب توں دسنا، بنا اکھراں سچ پڑھائی۔ ہر سمرن چپو بن رسنا جہوا اپنا، من من ہی ماہے سمائی۔ جگت وکارا پار لنگھنا، ناتا جوٹھ جھوٹھ تڑائی۔ مندر ویکھنا اک سہنجننا، گھر گھر وچ نظری آئی۔ جوت جگے نور نرنجنا، بن تیل باقی ہوئے رُشنائی۔ اوتھے کم کاج دا کوئی نہ رہے جھگڑا، جگت ترشنا نہ کوئے ودھائی۔ کھیل اس توں ہور اگلا، بے پرواہ پردہ دئے اٹھائی۔ لہنا دینا تک جائے شاہ کنگلا، آتم پر ماتم اکو روپ سمائی۔ سچ انند وچ انند منگلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت وہار وچ سنسار پنج تت کایا ریت چلائی۔ وہار کر کر سارے گئے تھک، تھکاوٹ وچ سرب لوکائی۔ منزل منزل رہے بچ، دوس رین واہو داہیا۔ ساچا ملیا نہیں کسے نوں حق، حقیقت سچ نہ کوئے سمجھائی۔ کوڑی ترشنا سکیا نہیں کوئی کڈھ، اندروں باہر دئے سُٹائی۔ مایا متا صاف کر نہیں سکیا ہڈ، ناڑی ناڑی پاک جنائی۔ ساچے کم دا سچا مارگ نہیں سکیا لہ، پینڈا سکیا نہ کوئے مُکائی۔ ساچا کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ دئے درڑائی۔ بن رسنا جہوا جپ، توں میرا میں تیرا دیوے سمجھائی۔ اندروں کھول کے اٹھ، نیتز گیان کرے رُشنائی۔ پھیر لوڑ نہ رہے کم کاج کوئی سنساریاں والے ہتھ، بن ہتھھاں لیکھے پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت کارپا کارن کرتا قدرت قادر ہو کے اپنے تھکم چلائی۔ کم کاج کی کی کیتا، سمجھ کسے نہ آئی۔ بچھلا ویلا بچھے بیتا، بال جوانی بڈھیپا اپنا رنگ دکھائی۔ اندر مار کے دھیان اپنا ویکھو سپسہ، نیتز لوجن اٹھ کھلائی۔ کون رنگ چڑھیا مچھٹھا، دُرمت میل دھوایا۔ کیہڑا دھیائے لیکھے لگا گیا گیتا، اٹھاراں وچوں نظری آئی۔ کیتھے رام بنیا بیتا، سیتا سرتی لئی پرنائی۔ کیتھے کرشن وسیا چیتا، سوہنی بنسری نام سُٹائی۔ کیتھے من ہنکاری ہو یا نیکن نیکا، اپنا آپ مٹائی۔ ساچا کم بن پُرکھ اکال سری بھگوان چرن سرن پریتا، پریتم اکو اک درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا جگت گھر، گرہ گرہ گھٹ گھٹ پھول بھلائی۔ کم کار دی جگت بناوٹ، ابناشی کرتے دتی بنائی۔ بردھ اوستھا وچ جے آ گئی تھکاوٹ، اگے ہمت نہ رائی۔ ہن پر بھ نوں کہو اپنے نام دی ساڈے اُتے کردے سخاوت، بخشش رحمت جھولی پائی۔ ساچے کم دی آتم پر ماتم ہووے عبادت، بندگی دُھر دی سچ درڑائی۔ جگت وہار کرے نہ کوئے ممانت، اگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ ساچا کم کاج کردیاں رہیے صحیح سلامت، دُکھ سُکھ اکو روپ سمائی۔ اگے جنم جنم دی مرن مرن دی لکھ چورا سی والی نہ رہے علامت، جوئی جوئی نہ کوئے بھوایا۔ من اندر وڑیا کرے نہ کوئے بغاوت، جھگڑا آور نہ کوئے

ودھائیآ۔ صاحب سوامی ساچے نام دی دے ضمانت، کایا اندر بری لینا کرائیآ۔ آد دی تیری امانت، جگت نہ ہوئے خیانت، انت تیری جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کم کاج جگت رچنارچ کے رچنہارے سرشٹی دا دھندا دتا بنائیآ۔ ساچا کم طریقہ ٹھیک، ٹھا کر سب نوں دتا سمجھائیآ۔ اندروں رکھے صاف نیت، پریم پیار مانو سیو کمائیآ۔ اک دوجے نوں سمجھے اپنا میت، شترُ روپ نہ کوئے دکھائیآ۔ گھرنا چھڈ کے اوچ نیچ، اکو رنگ ویکھ خوشی منائیآ۔ ساچی سکھیا ساچی و دیا ساچا کرم سچ حدیث، سچ بھاونہ ساچی سب دے نال ملائیآ۔ بنا کم کاج میرا روپ ہوئے نہ کوئے چیز، خالی جھولی نہ کوئے بھرائیآ۔ ----

پر بھو تیری بھگتی دی لوڑ رہی نہ رائی، کدی ڈوب دتا وچ گنگ، وہندے وہن دہائیآ۔ کدی کھان پین توں بھکھ ننگ، استری بانیاں ہٹ وکائیآ۔ کدی تانے پیٹے دے گنڈھارہیا تند، ٹٹیاں جوڑ جڑائیآ۔ پر جد ویکھیا بن نین تکیا تیرا انتر آیا اوہ اند، جیہڑا رمانند میٹوں گیا سمجھائیآ۔ پھیر سمجھیا میرا آگے دا پچھے دا لکھیا پنڈھ، منزل ملی بے پرواہیا۔ اوس ویلے گایا اک ڈھولا چھند، سوہنگ راگ الائیآ۔ توں میرا نور میں تیرا ظہور پر بھو بنا بھگتاں تیرا کوئی نہ گاوے چھند، جے اسیں نہ ہوئے تیتوں او ترا کہہ کے بولے سرب لوکائیآ۔ میں آگے واسطے منگاں اک منگ، خالی جھولی اپنی اک ڈاہیا۔ میٹوں چلیا توں سورا سربنگ، سمرتھ اکھ اکھوائیآ۔ مہر نظر نال بھگتاں دا دکھ کٹ دے بند بند، بند اندر کر کے اپنی بندگی آپے لینا لائیآ۔ اوہناں دی آتما رہن نہ دینی رنڈ، ہر جو کنت سہاگی ہو کے لینا پرنائیآ۔ اوہناں دے اندر دی بھرماں رہن نہ دینی کندھ، کوڑی کریا باہر کڈھائیآ۔ اوہناں دی آتم اپنا بنا کے سوہنا پلنگ، سوہنی سیجا لینی ہنڈھائیآ۔ سچ پریم دی دے کے گنڈھ، جوڑی ڈھر دی لینی جڑائیآ۔ ویکھیں کتے ساڈے وانگو وچ سنسار دے نہ دیویں دنڈ، حکم اپنا اک ورتائیآ۔ پُرکھ اکال کہا کبیرا اپنے انتر آواز کر بند، میں سچ دیاں سمجھائیآ۔ اس توں آگے کرپا کر کے جن بھگتاں نال اپنا ناتا لواں بٹھ، اندرے اندر آتم پر ماتم پر ماتم اپنے نال ملائیآ۔ توں ویکھن آویں نِسنگ، پُریاں لواں لنگھ، لوک مات نرگن دھار دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک

اٹھایا۔ روید اس کہا پر بھو ویکھ میں تیرے ٹے ہوئے چھتر گنڈھدا چم، پھر دوس رین تیرا نام دھیانیا۔ گھر دی سوانی نوں کھان پین دا غم، اوڈھن بستر سیس نظر کوئے نہ پانیا۔ نہ کوئے مکان بلدنگ کوٹھی نہ وسن والی چھن، بنا تپڑی دے ڈیرہ لائیا۔ نہ دولت نہ خزینہ نہ دھن، ان دانہ اوہ وی نہ جھولی پانیا۔ پر سچ پچھیں تیری کرپا نال میرا شانت ہو یا من، منسا ہور نہ کوئے رکھایا۔ اٹھے پہر اوہو منگاں منگ، تیرا درس میری مٹاوے حرص، لیکھا چکے فرش، چٹھ کے ویکھاں عرش، آرزو اپنی تیری جھولی پانیا۔ وچھوڑے دی نہ ماریں کرد، برہوں دانہ دیویں درد، میرا ٹھکھے ننگے رہ کے ہونا نہیں کوئی حرج، اسچرج تیرا روپ ویکھ رکھایا۔ میٹوں تیرے ملن دی غرض، میری پٹھی سدھی کردے درد، نر نرائن تیری اک سرنا یا۔

☆ ۷ وساکھ شہنشاہی سمت آرا ایل شرما دے گرہ جموں ☆

بے شک تیس کہندے اسیں نہیں رہے بھج، تیری بھجن بندگی سچ نہ کوئے کمایا۔ سری بھگوان کہے میں تہاڈے انتر آتما بیٹھا سچ، دُھر دا سجن ہو کے بیٹھا آسن لائیا۔ تہاڈی رسنا جہوا دند بھایں میرا نام نہیں رہے رٹ، اچی کوگ کوگ سنا یا۔ میں انتر انتر رہیا وس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ جے تساں اپنا آپ کیتا بھگوان دے ہتھ، ناتا کوڑا جگت تڑایا۔ پُرکھ اکال کہے میں سناواں سمرتھ، جن بھگتاں پار لنگھایا۔ پریم پیار دی دیواں اوہ وست، جس نوں لہ نہ سکے جگت لوکایا۔ نام خمار دیواں وست، شبد انادی دُھن شنوایا۔ پڑدا چکا دیواں عرش فرش، نج نیز کر رُشنا یا۔ ساکھیاں ہووے درس، بنسری والا گھنٹیا روپ انوپ نظری آیا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، رام رمیا گرہ اندر سو بھا پانیا۔ سری بھگوان کہے میں سدا بھگتاں اُتے کراں ترس، مہروان ہو کے ویکھ رکھایا۔ جو میرے برہوں وچھوڑے وچ رہے تڑپ، اٹھے پہر دوس رین راہ تکایا۔ اوہناں دے پریم وچ پین نہ دیواں فرق، فرض اپنا پور کرایا۔ دُکھیاں دیناں دا میرے اندر درد، نیڑے ہو کے جھولی پانیا۔ جس پریم نال کیتی عرض، اپنی بنیتی دتی سنا یا۔ سو خواہش پوری کر کے غرض، آسا ترشنا لیکھے وچ لگایا۔ ایہو کھیل بھگت بھگوان اسچرج، سب کچھ ہندیاں پھیر وی کہے میرا کچھ نہیں خالی ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار

سچی سرناٹیا۔ بے شک نہیں معلوم کناں کیتا بھجن، سواس گنتی وچ ملائی۔ پُرکھ اکال میت مُرارا دُھر دا سبّج، سَت سوامی انترجامی گھٹ بھیتگرہ ویکھے چائیں چانیا۔ جس نے نچ نیتز پایا انجن، گیان اّھ دتی کھلایا۔ اوہ چرن دھوڑ دے کے جاوے محن، دُرمت میل دھوایا۔ سچ پریتی وچ کرے مگن، پچھلا اگلا لیکھا دئے گوایا۔ اگنی تت نہ ساڑے اگن، امرت میگھ اک برسایا۔ دُھن آتمک انادی ناد وچّن، ڈھولک چھینے دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں آئے کڈھن، جم کی پھاسی دئے تڑانیا۔ سَت سرُپ مورت گوپال مدن، مدھ سوڈن شہنشاہیا۔ نیت نوت کرے سچّا عدل، انصاف اپنا اک جنانیا۔ جن بھگت جیسہڑا گھر چھڈ کے ہو گیا بے وطن، انتم اوسے وچ ملائی۔ سَنگرو دا اِکو بیڑا تے اِکو پتن، جو آوے پھڑ کے پار دیوے کرائیا۔ اُس نے کیہڑی کسے کولوں دست جانی منگن، مالک ہو کے ہوئے سہانیا۔ اندر باہر چاڑھے رنگن، جگت للاری کوئی سمجھ نہ سکے رانیا۔ نجانند وچ دیوے پرمانندن، پرمانند وچ پرم شکھ وکھانیا۔ کرم کرم دا کٹ کے بندھن، بندہ بندیکھانیوں لئے چھڈانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لاونہارا ساچے انگن، انگیکار اک ہو جانیا۔ انتر کہے میں بھجیا نہیں گو بند، گوپال سیس نہ کوئے نوایا۔ مٹیا نہیں اند، سُرپت سیس جھکایا۔ ویکھیا نہیں بزند، گھر گمبھیر وڈی وڈیانیا۔ دھار ملی نہیں ساگر سندھ، امرت روپ وٹانیا۔ بھو کھلیا نہیں جیو پنڈ، برہمنڈ کھنڈ پڑدا نہ کوئے اُٹھانیا۔ کوڑی کریا گئی نہیں چند، ہوئے روگ نہ کوئے مٹانیا۔ سچ انادی نہیں ہوئی بند، بندرا بن والا ملیا نہ سچّا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان سر اپنا ہتھ لکایا۔ انتر کہے میں ہوئی ہوئی دتا بول، راگ نمھا نمھا گانیا۔ جیسہڑا پریم سی میرے کول، اوہ آوندیاں دے بھینڈا دتا چڑھانیا۔ بردھ اوستھا پر بھو بن کے تولنا پورا تول، تکرڑی وٹا سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ اگے در دروازہ دینا کھول، بند تاکی نہ کوئے جنانیا۔ سُرقتی اندر جانا مول، شبدي رنگ چڑھانیا۔ دست دے کے سَت انمول، انڈ تھڑی جھولی پانیا۔ راتیں سُتیاں دِنے جاگدیاں وسنا کول، دُھر دا میلا سچ سُبھانیا۔ من تھرتے آتما رہے اڈول، کوڑی بھٹکنا دیوے گوانیا۔ آتما ویکھے اک نرول، پر ماتا اپنا بھو چُکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیانیا۔ بول کہے میتوں رسنا نے دتا گا، پتی دند دین گواہیا۔ پرم پُرکھ پر بھ ملے بے پرواہ، دُبدے بیڑے پار لنگھانیا۔ آون جاون دئے کٹا، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ نمائیاں نتھوایاں دی پھڑ کے بانہہ، سہارا دُھر دا دئے جنانیا۔ سچ سوامی بن کے پتا

ماں، ہرجن ساچے گود اٹھائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کاں، مانک موتی چوگ چُگائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا آتم پر ماتم دُھر دا دسے ناں، ناؤں نر نکارا اک سمجھائیا۔
گرگھ گرگھ ہرجن ہر بھگت پریم پیار اندر جے اک ویراں اندروں کہہ دے ہاں، اگے دا ہوکا رہے نہ رائیا۔ انت سمیں منساوئی پئے نہ کوئی گاں، پُن دان اور
نہ کوئے کرائیا۔ سر دے کے ٹھنڈی چھاں، شانتی شانت روپ ست ست وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری بھگوان ہووے آپ
مہروان، مہروان اپنی دیا کمائیا۔ بھجن کہے جس ویلے میٹوں گایا ناں راگ، نیتز نین چھہر رہے وہائیا۔ سوئی سرتی اندروں گئی جاگ، اپنی لئے انگڑائیا۔ بول
کے کہے جے آیاں دھو کے جاویں داغ، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ اندر وڑ کے پکڑیں واگ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ ہر کنت بنیا اک سہاگ، سوہرے
پئیے دوویں جاواں تجائیا۔ میری انتر آتما دا جگے چراغ، دیئے ہتی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جس پر بھو دے لیندی رہی خواب، سو خواہ مخواہ مل مل کے رنگ
چڑھائیا۔ پھیر جنم لینا نہیں پینا اس توں بعد، جون وچ نہ کوئے بھوئیا۔ ایہہ کوئی لیکھا نہیں کسے سنت سادھ، سنگر داتا دیا کمائیا۔ جے بچھے نہیں جیہا، جیہڑا
اک اکھ لیا ارادھ، ایہہ کوٹ جنم دیاں پوجا پاٹھاں نالوں چنگا نظری آئیا۔ کیوں تہاڈے پریم دی سنی گئی آواز، غریب نوازا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دی دات، دیاوان دیا کمائیا۔ آواز کہے مَیں بولدی کردی رہی تھر تھر، خوشی وچ غمی دتی گوائیا۔ منگ منگدی رہی ملے ہر
ہر، ہر ہر جوگھر مندر سو بھاپائیا۔ مندی رہی جنم جنم دا ڈر ڈر، بھے بھیانک نظری آئیا۔ اک بینی اکو وار دتی کر، سچ دُھن وچ سناٹیا۔ کرپا ندھان کرپا جائے
کر، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈی وڈیایا۔ بے شک پنج ت دا چولا چھڈ کے سب نے جانا مر، مرن توں پہلوں میرے جنم دا لیکھا دینا مُکائیا۔ در درویش
دیناں ناتھ منگیا تیرا در، دینن وکھ کے ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، پورب لہنا مستک لیکھا دُھر دا بھاگ جھولی
پائیا۔ جنم مرن دارہے نہ بندھن، آون جاون گیڑ کٹائیا۔ جم دی پھاسی تھے بندھن، پتر گپت لیکھا نہ کوئے وکھائیا۔ انتر آتما دیوے اک اندن، اند اند
وچوں پرگٹائیا۔ بھگت روپ بنائے ساچا چندن، کوڑی نم واسنا رہے نہ رائیا۔ صاحب سوامی انتر جامی پت پر میثور جنم جنم دی وچھڑی آتما آیا گنڈھن،
دُھر دا میلا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آون جاون پت پاون گیڑا دے مُکائیا۔ سچا رستہ پورے سنگر سرن، اکو

وار سچ سمجھائی۔ جو اندروں کھول دیوے ہرن پھرن، باہروں سنسائے چُکائی۔ بنا دیا توں ساچا منتر لگے پڑھن، جس دی چوڑاں وِ دیا کرن جگت صلاحیا۔ بنا پوڑھیوں اپنی اندر منزل لگے چڑھن، بن قداماں پندھ مُکائی۔ ذات پات لیکھا چُکے ورن برن، دین مذہب شرع نہ کوئے لڑائی۔ سب توں سوکھا سستا انملڑا رستہ صاحب سرن، سرنگت اِکو اِک دکھائی۔ آون نال سارے مٹ جان کلیش، کوڑی کلا اندر رہن کوئے نہ پائی۔ سکھ شانتی رہے ہمیش، اندر سچ پرگٹائی۔ تہاڈی مدد کرن وِشن برہما شو گیش، گنپت پریم دھیان ودھائی۔ رام کرشن دین آدیس، سر سر ہتھ رکھائی۔ سچ پرما تم تہاڈا آتم لئے ویکھ، پڑدے اندروں پڑدا آپ چُکائی۔ پچھلے جنم دا مکے لیکھ، اگے لچھن دے بدلایا۔ ست سچ دی ہووے کھڈ، پریم خوشی دی وجے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا لیکھے وچوں جنائی۔ کاشی متھرا گوکل بندرا بن، بنسری والا رہیا جنائی۔ ذرا پھر کے ویکھ اپنے اندر تن، تیر تھ یاترا سوہنی اِک بنائی۔ ذرا بچھ کے ویکھ اپنے کولوں من، جو منسا باہری رہیا ودھائی۔ ذرا بچھ کے ویکھ اپنے کن، جو جگت سنگیت رہے سنائی۔ ذرا بچھ کے ویکھ اوہ چیتن چڑھن والے چن، جیہڑا سینتلا کرے رُشائی۔ جے سچی دولت سچا لبھنا دھن، کوئی سچا سنگر لبھو جو دُھر دا ہووے گوسائیا۔ اوہ رہن نہ دیوے انتر اُتھ، راتیں سُتیاں دِنے جاگدیاں چلدیاں پھردیاں نوں متھرا گوکل بندرا بن کاشی گیا جگن ناتھ پُری رمیشور پلک جھلک اندر دے دکھائی۔ راستہ لینا کہہ براستہ، کہ مارگ چلنا چائیں چائیا۔ چھیتی جانا کہہ آہستہ، ایہہ وی دینا سمجھائی۔ رنج کے کھانا کہہ تھوڑا تھوڑا جہاناشتہ، اوہ وی دینا درڑائی۔ پریم رکھنا کہہ واسطہ، کہ تھوڑا ناتا لینا جڑائی۔ نام چپنا کہہ لہنا چکاؤنا سواس سواس دا، کرم کانڈ نال ملایا۔ کنیں سُننا کہہ کھیل ویکھنا گوپی کاہن والی راس دا، جو جمن کنارے گھنڈیا بن کے سُنیا ہو کے گیا کھیل دکھائی۔ ایہہ کھیل جن بھگت پر بھو دے چرناں دے واس دا، نہ کسے تیر تھ نہ تاٹ نہ جمن دے گھاٹ دا، ایہہ تماشا آتم پرما تم دی بات دا، ایہہ نظارہ کلج اندھیری رات دا، ایہہ سہارا اوس ابناشی کملاپات دا، جو وچھڑیاں لئے ملایا۔ تیرے متھے بُرائی نہیں ایہہ تیری بھگتی دا تول، جیہڑی اندرے اندر بیٹھی رہی جنائی۔ ایہو ست سچ دا مول، مارگ سچا رہیا بنایا۔ اوہ پریشور نہیں کدے جانا بھول، سب نوں ویکھے تھاوں تھانیا۔ سب دا لیکھا دے مول، لہنا دینا جھولی پائی۔ برہوں وچ بولیا ہنچھوواں والا ہار، سدھراں نال جو بھیٹ چڑھائی۔ پریم پریم دا دے پیار، انتر دا کر اُجیار، نر نتر

رُپ سمجھائیا۔ بھگتاں دی سُن پُکار، سنتاں دی پیج سوار، دُکھیاں دا دُکھ نوار، نرکار تیری وڈیائیا۔ شداں دی سُن جیکار، بے خبراں نوں کر خبردار، سُنیاں نوں ہلونا دے مار، آلس نندرا رہے نہ رانیا۔ رسنا جہوانہ کرے وپچار، بٹی دند نہ پاوے سار، منو آکر نہ سکے وستھار، بدھی بودھ نہ کوئے درڑائیا۔ تیرا دکھرا دھام نیار، اکھراں والا لیکھ کوئی لکھ نہ سکے لکھار، کاتب بیٹھے مکھ بھوائیا۔ تیری مہما بے شمار، جگ جگ لویں اوتار، نرگن سرگن دیکھنہار، سنجگ تریتا دواپر کجگ آپ ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہنچھوواں ہار کہے میٹوں کوئی ورا کرے بھیٹ، پر بھو چرناں وچ ٹکائیا۔ میں بھگوان تے اوہ بھگت میرا بیٹ، پتا پوت اکو رنگ سمائیا۔ لوک مات بن کے ملاح کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا ساچی لواں چٹھائیا۔ نظری آواں نیت نیت، نیز نج اکھ گھلائی۔ جگت توں وکھرا کراں ہیئت، آسا سدھراں والی پور کرائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ دیس، دشا ساچی دیاں دکھائیا۔ مہر کراں سدا ہمیش، بے نظیر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ ہنچھوواں ہار کہے، جو میرا جوڑ جڑاویگا۔ سو پر بھو دی چرنی ہے، پر بھ لگی توڑ نبھاوےگا۔ ادھ وچکار کوئے نہ رہے، دو جہاناں پار کراویگا۔ جماں دا دند کوئی نہ سہے، انت اپنی گود اٹھاوےگا۔ چرناں وچ سدا رہے، رُپ انوپ پرگٹاویگا۔ اوہدی اندروں کدی نہ نکلے ہائے، رام رام اکو رُپ بناویگا۔ سیوا کیتی پا کے تھائے، جھولی اگم آپ بھراویگا۔ کسے ہور دست دی لوڑ نہ رہے، سچ پریتی اکو لیکھے لاویگا۔ مُجبت وچ جو شبدی ڈھولے گائے، گہر گبھیر لیکھے وچ رکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکاویگا۔ ہار کہے بھینٹا چٹھون دی ہور کیٹھی لوڑ، پر ماتا دی آتما اوسے دے آگے رکھائیا۔ اپنے نال لوے جوڑ، جوڑی بنے ڈھردر گاہیا۔ جے پچھے کرماں کر کے چھڈیا وچھوڑ، آگے نہ ہووے جدائیا۔ سچ مالک دے ہتھ ڈور، تندی تند ستار دے ہلائی۔ بنیتی کر کے جن بھگت کہے اوس دے آگے کاہدا زور، زور اور اکو نظری آئی۔ سری بھگوان کہے میں کوئی ٹھگ یار نہیں چور، کوڑا رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ میٹوں سدا سدا ساچیاں بھگتاں دی لوڑ، بنا بھگتاں پر بھو کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ ہار کہے میری پوری ہوئی آسا، بنیتی اگلی کی سنائیا۔ اوہ کہندا تیرے چرناں دا بھروسا، ناتا چھڈیا جگت لوکائیا۔ میں منگاں تیرا ساٹھا، سگلا سنگ بنائیا۔ تُوں انا تھاں دا ناتھا، دین دین وڈیائیا۔ تُوں رام کرشن دیکھنہار تماشا، عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند دھار

پر گٹایا۔ توں بھيو ا بھيد کھوليس خلاصہ، بودھ اگادھ جنایا۔ تیرے بھگت تیریاں نکیاں نکیاں شاخاں، پتہ ٹہنی لوک مات لہرایا۔ سچ بنیتی اک آکھاں، اُچی کوک کوک سُنایا۔ میرے اندروں آوے آوازا، عاجز ہو کے سپس نَوایا۔ آہ ویکھ ساڈا تماشا، بہبل ہو کے رہے گر لایا۔ کر کر تھکے پوجا پاٹھا، تیر تھ تھ دین گواہیا۔ جدھر ویکھیا پیا گھاٹا، پورا پلو نہ کوئے کرایا۔ کسے روپ وچ آجا بنا لاسی داسا، سیوک سیوا سچ دے درڑایا۔ تیرے گھر کیہرا گھاٹا، دندیاں توٹ رہے نہ رانیا۔ بھوایں جل ہو بھوایں میگھ بن برساتا، بھوایں اولے روپ وٹایا۔ سری بھگوان کہے میں اندرے اندر جوڑاں ناتا، کرماں دا ویکھاں کھاتہ، جنہاں جنہاں دیاں جاناں باتاں، پورب لہنا جھولی پانیا۔ ہن پڑھنیاں نہیں پیندیاں کوئی جماعتاں، اکھراں والی نہیں کوئی گاتھا، جوڑنے پیندے نہیں دوویں ہاتھا، بن ہتھاں سمر تھ دیاں ملایا۔ پڑھنا نہیں پیندا کا کھا، انتر آتم دساں راہ، پڑدا دُئی دویت چکا، نج مندر ہوواں سہا، جے بھلن لگیں پھڑ کے ہلونا دیواں لگا، سدھا راہ اک جنایا۔ جے اپنی مت لوں گوا، اندر نام دیواں وساء، تیری بدل جاوے طبع، طمع کوڑی باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا رہیا چکایا۔ تیری آسا کہے میں اسمر تھ، بلہین دیاں دہانیا۔ میں لہ لہ گیا تھک، جنگل جوہ پہاڑ ٹلے پر بت ویکھ وکھانیا۔ میٹوں کتوں نہیں لبھا سچ، ست رنگ نہ کوئی رنگایا۔ کسے جھولی نہیں پایا حق، حقیقت نہ کوئے وکھانیا۔ من نہیں دتا ڈک، ڈوری تند بندھانیا۔ میتھوں ہن نہیں ہندا ہنٹا ہٹھ، حوصلہ آگے نہ کوئے ودھانیا۔ جے آیاں تے مار کے جاویں اوہ سٹ، جس دی ٹھوکر بھل کوئے نہ جانیا۔ توں میرا تے میں تیرا اکو نام لواں رٹ، رٹا کئے جگت لوکایا۔ مانس جنم دا ایہو لاہا لواں کھٹ، کایا کھیڑا وجے ودھانیا۔ جاناں چر ملیں نہ اونان چر اسیں نہیں کرنی بس، بستے بند دینے کھلایا۔ بھگوان تیتوں نہیں پتہ، توں سدا بھگتاں دے وس، جگ جگ اپنا پھیرا پانیا۔ جے ساڈے کولوں نہیں کھلی اپنی کرپا نال کھولدے اٹھ، آخر منزل دے چڑھانیا۔ سچ پچھیں پر بھو ہن تیتھوں نہیں رہنا اڈ، جھلی نہ جاندی جدانیا۔ جیسہڑا سر سر ہو کے تیرے چرناں گیا ڈھٹھ، ناتا توڑ دے تے اٹھ، نو دوارے لیکھا دے چکایا۔ دسم دوارے آکے وس، میں ویکھاں ہس ہس، پریم پیار دا ملے رس، ساچا جام اک پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر جن ساچی منگ منگانیا۔ ہار کہے میں سدھراں بھریا، لڑی ہنچھوواں والی بنانیا۔ پریم پیار پریتی اندر کدے نہ ڈریا، لوک لاج نیڑ کوئے نہ آیا۔ بنا بھگتاں دے

پر بھو دے دوارے کدی نہ چڑھیا، ساچی بھیشا نہ کوئی کرائیا۔ پنا ہتھھاں توں تیتوں ہتھ کسے نہ پھڑیا، پنا اکھاں توں میری دھار نہ کسے بنائیا۔ میں اگنی ہون
 وچ کدی نہیں سڑیا، سُنک کے اپنا رُوپ نہ کوئے بدلایا۔ جد ویکھوتے بھگتاں دے پیار اندر ہریا، پر بھو دے چرناں وچ سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، آسا منسا سب دی پور کرپا، خالی کوئی رہن نہ پائیا۔

★ ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ا لٹھینینٹ بھگت سنگھ دے گرہ جموں ★

دیناں ناتھ درد دُکھ بھے بھنجن، ہر سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ چرن دھوڑ اِشان کرائے ساچا مجن، دُرمت میل کوڑی کرپا جنم جنم دا پاپ دے مٹائیا۔
 گھر ٹھا کر سوامی انترجامی چاڑھے ساچی رنگن، رنگ رنگیلا آپ رنگائیا۔ نام خُماری دُھر دی یاری وچ کرے مگن، اگلا پچھلا لیکھا دے مُکائیا۔ نرگن نرُویر
 نرِاکار دیا باقی جگائے جوت نرُجن، نورو نور کرے رُشنائیا۔ کایا ماٹی خاکی لیکھے لاوے بدن، مہر نظر اپنی اک اُٹھائیا۔ گھٹ گھٹ انتر ویکھے کون گائے ساچا
 بھجن، جوگ ابھیاں ہٹھ تپ کون رکھائیا۔ جانہارا ساچے بچن، گرہ گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں دا بچیاں والا ویکھے کے بچپن، بالک اپنی گود اُٹھائیا۔
 جیہڑے ہر جن ہر درس نوں ترسن، تنہاں دی آتم انتر ترکھا دے مٹائیا۔ مانس جنم دی میٹ کے حرصن، حاضر ہو کے نظری آئیا۔ سوئی سرتی کر کے
 مردن، مرد مردانہ لئے جگائیا۔ کی ہویا جے کرشن اُنگی اُٹھایا گوردھن، دوار کا نواسیاں ہویا سہائیا۔ پُرکھ ابناشی جگ چوکڑی نت نوت جن بھگتاں وندنہارا
 دردن، دُکھیاں دا دُکھ اپنی جھولی پائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر یاد رہے ہر دم، ساہ ساہ وچ سمائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی تن، تتوت دے سمجھائیا۔ من واسنا
 شبدی دھار بٹھ، کھچ لیائے واہو داہیا۔ نام پدارتھ دیوے دھن، دولت انملی جھولی پائیا۔ جیہڑی ایتھے اتھے جیوندیاں تے مرن دے بعد وی آوے کم،
 درگاہ ساچی اپنا سنگ رکھائیا۔ جن بھگت سہیلے چاڑھے کے نوری چن، لوک مات ساچے چند کرے رُشنائیا۔ ہر کا کھیل نظر آئے نہ کسے نیز اٹھ، ہر جن ورلے
 بوجھ بھجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچی سرنائیا۔ ستگر کہے میں سب دے اندر وسدا، نرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ پر کوٹاں وچوں

ورلے اپنا مارگ دسدا، سُنیاں لواں اُٹھایا۔ لہنا دینا دیواں اوہناں دے گائے سچے جس دا، صفتاں نال صلاحیا۔ میل ملاوا کراں اوس اٹھ دا، جیہڑی اٹھاں دے پچھے دتی ٹکایا۔ جس دے نور نوں جگت جہان لہدا، واسنا وچ بھجے سرب لوکایا۔ سو لیکھا چکاوے کوڑی حد دا، اگلا پنڈھ مکایا۔ ناتا جوڑ کے بھگت بھگوان اج دا، سب سوہنا لئے بنایا۔ رین سبائی پریتم ہو کے پریکی نوں رہیا دسدا، اندر باہر حکم سنايا۔ ویکھ کھیل اوس سمرتھ دا، جو سب دا پتا مایا۔ دروازہ کھول ساچے ہٹ دا، نام بھگتاں جھولی پانیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ورا دماں والے دم وٹدا، قیمت سواساں والی پانیا۔ کرپا کرے جس اُتے اوسے نوں آپے رکھدا، رچھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ پچھے ویلا گیا الگ دا، اگے ہوئے نہ کوئے جدانیا۔ لیکھا مُکاوے شاہ رگ دا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نام پیالہ دیوے امرت مدھ دا، خُماری ساچی دے چڑھانیا۔ سر ہتھ رکھ کے پردے ڈھکدا، ہووے آپ سہانیا۔ بھگت سدا بھگوان دے کول سجدا، بھگوان بھگتاں وچ سوہا پانیا۔ تیتوں پتہ نہیں ایہہ ناتا کب دا، جگ تریتا دے گواہیا۔ جس ویلے دسرتھ دا پہیا ٹٹا سی رتھ دا، ککئی اٹھ کھلایا۔ اوس ویلے توں گھسیرا ہو کے گھاہ سی کڈا، داتی دندیاں والی ہتھ اُٹھایا۔ ایہہ کھیل ویکھ کے آیا نٹھدا، نیڑے آ کے سیس جھکانیا۔ اگے ہو کے ہتھ لا کے پچھوں اگے نوں دھکدا، اپنا زور لگانیا۔ اوس ویلے دسرتھ نے کہا ایہہ کون بندہ میرے رام رب دا، جیہڑا بن سدیاں گیا آيا۔ اونے چر نوں رتھ تھوڑا اگے ودھدا، اپنا پنڈھ مکایا۔ دسرتھ پھیر کہا ایہو جیہا پریکی سدا بھگوان دے چرناں وچ سجدا، سجن دھر دا نظری آيا۔ دھر درگاہوں آئی آواز ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دا، لیکھا پورا دے کرائیا۔ جس ویلے ویلا آیا کجگ انت کوڑ گڑیارے جگ دا، چاروں گنٹ اندھیرا چھانیا۔ اوس ویلے ایسے اوستھا وچ سری بھگوان آپے ایہنوں لہدا، بن کھوجیاں کھوج کھوجانیا۔ جیہڑا رتھ دے پچھے ودھدا، پھیر ایس دا ودھا اپنے پریم نال رکھانیا۔ کایا دا بھانڈا سب دا بھجدا، جگ جگ رہن کوئے نہ پانیا۔ سری بھگوان ساچے بھگت جیواں جنناں وچوں آپے کڈھدا، پھڑ کے باہوں لئے اُٹھانیا۔ ایہو کرپا جیہڑا وینہدے سار ہی اندر وسدا، ہسدا ہسدا اپنے گلے لگانیا۔ اگے لہنا دیوے پریم رس دا، رستہ اگلا صاف کرائیا۔ آتم وچھوڑا دیوے اگئی پٹ دا، جس دا تانا پیٹا نظر کسے نہ آيا۔ گھر وکھاوے جتھے دیکھ اکو جگدا، جوتی جوت ہووے رُشانیا۔ بے توں تریتے دا بندہ رب دا، رام دا پتا گیا جنانیا۔ ہُن کیوں نہ تیتوں سددا، اپنا حکم جنانیا۔ پچھلا لیکھا گیا کوڑ کر یا گگ دا، اگے ہنس رُوپ

وٹائیا۔ تیرے پچھے ساری رین رہیا بھجدا، نو واری تیرے در تے جائیا۔ کوئی پیار نہیں کیتا ایس سون والے پلنگ دا، سکھ آسن دتا تجائیا۔ جیہڑا میرا میں
 اوسے نوں رنگدا، بنا لاریوں رنگ دکھائیا۔ جس دے اندر دی اک واری لنگھدا، اُس در دی ہووے نہ کدے جدائیا۔ ویکھو کھیل سورے سرنگ دا، دیونہار
 وڈی وڈیائیا۔ سکھ ماننا سچے اند دا، جو اند اند وچوں دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 پورب جنم دا لیکھا پورا جھولی پائیا۔

☆ ۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ سردول سنگھ دے گرہ پٹھان کوٹ چھاؤنی ☆

جانجان سب کچھ رہیا جان، پنج تت کایا مائی مائی کھوج کھوجائیا۔ بھگت سہیلے ہر جن ویکھے مار دھیان، کایا کوری ڈونگھی بھوری پردہ چکائیا۔ سنت سہیلے
 گرو گریچیلے بخشے چرن دھیان، پریم پریتی دھر دی محبت اک جنائیا۔ امرت آتم رس دیوے پن کھان، جگت ترشنا بھگت مٹائیا۔ شبد انیلا مارے تیر بان، دئی
 دوتی بجر کپائی پار کرائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جوت جگائے مہان، نورو نور کرے رُشنائیا۔ مہروان ہو کے پنج وکارا اندروں کڈھے شیطان، کام کرودھ لو بھ موہ
 ہنکار دے گوائیا۔ ست ست سچ سچ دھرم دکھائے اک نشان، جوٹھ جھوٹھ بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ بھاگ لگائے کایا ہٹ مکان، نگہبان ہو کے ویکھ دکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھر گھر، ہر گھٹ انتر اپنا کھیل دکھائیا۔ جانجان ہر گھٹ نواسی، گرہ مندر پھول پھولائیا۔ پت پر میثور
 پریم پُرکھ ابناشی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نرویر نرکار نرکار بے پرواہیا۔ کوڑی کریا جن بھگتاں میٹے رین اندھیری راتی، ساچا جوتی نور چند اک چکائیا۔
 توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دے ساچی گاتھی، بودھ اگادھا کرے پڑھائیا۔ جنم جنم دا پنڈھ مکا کے واٹی، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ نام پدارتھ سچ بھنڈارا
 دیوے داتی، دین دیال دیاوان جھولی پائیا۔ ساچا جام پیائے بن کے ساتی، نام پیالہ کھ چوائیا۔ من منو آ رہے نہ عاتی، کوڑ وکارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بند کواڑا کھولے
 تاکی، انتر انتر اولہا دے چکائیا۔ جانجان کرپا کر کے گھر آتم پر ماتم میل ملائے کملاپاتی، جگت وچھوڑا دور کرائیا۔ جیون وچوں بدل دیوے حیاتی، زندگی زندگی

وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل پُرکھ ابناشی، گھر گھر اندر ویکھ دکھائیا۔ جانجان کرے وچار، جانہارا اک اکھوائیندا۔ انتر آتم جنہاں پیار، پت پر میثور ویکھ دکھائیندا۔ مانس جنم جائے تیج سوار، سر اپنا ہتھ دکھائیندا۔ جگت ساگر کرے پار، بھوجل وچ نہ کوئے رُڑھائیندا۔ چرن کول دے سہار، کنارہ دُھر دا اک دکھائیندا۔ میل ملا کے سجن میت مُرار، نر نرکار دیا کمائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ گرگھاں دا اندر وڑ کے ویکھے حال، بھيو اہیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بھاگ لگائے کایا دھرم سال، نورو نور نور رُشانائیندا۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، چرن پریتی اک سمجھائیندا۔ اندر وڑ کے ویکھنہارا مار دھیان، منزل چڑھ چڑھ پنڈھ مکھائیندا۔ جانجان سرب جیاں آپ بھگوان، بھاگاں والیو تہاڈا حصہ نام جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انتر جامی گھٹ بھیترا اپنی کھیل کھائیندا۔ جانجان اُتے جو کرے مان، چرن کول سیس نوائیا۔ میل مل جائے بھگت بھگوان، بھيو رہے نہ رائیا۔ اک دُجے دی آئے پچھان، ٹوں میرا میں تیرا دُجا اور نہ کوئے دکھائیا۔ گھر سوامی ملے رام، پریتم ہو کے جوڑ جُڑائیا۔ گرہ نظری آئے گھنٹیا شام، ساچی بنسری نام سنائیا۔ ناتا ٹٹے کوڑ جہان، سچ سچ ملے سرنائیا۔ ابناشی کرتا کرتا پُرکھ کرنی دا مالک کرپاندھ آد جُگاد جانجان، انجانت بے خبر خبر اپنی آپ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گھٹ انتر انتشکرن سب دے ویکھ دکھائیا۔

★ ۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

شبد کہے میں تیرا بر خوردار، پر بھو بے خبراں خبر پہنچائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ سرب سنسار، سوار تھی ہو کے سیو کمائیا۔ جگ چو کڑی دا قرضہ لاہواں اُدھار، لیکھا صاف بنائیا۔ حکمے اُتے حکم چلے اپار، فرمان دُھر دا دیاں سنائیا۔ تیرے یرانیاں والے لبھاں یار، دیوان خانیاں والے دیوانے دیاں اُٹھائیا۔ میخانیاں والا ویکھاں پیار، ساقیاں والا جام پیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی سچ وڈیائیا۔ شبد کہے پر بھو موہے تیرا زور، جابر تیری سرنائیا۔

بن تیرے میرے گرو رہن نہیں دینا کوئی ہو، اپنا حکم ورتا گیا۔ پڑا چلنا ٹھگ چور، پینڈا گنا کوڑ قصایا۔ بھگت سنت دی پکڑنی ڈور، گرگھ گرگھ انگ لگایا۔ جیہڑی سرشی تیتوں سمجھدی رہی ہورتے میٹوں سمجھدی ہو، اوہناں دامور تور دینا چکایا۔ کسے اوتار پیغمبر دی رہن نہیں دینی لوڑ، سو مبر سرشی نال لینا کرایا۔ جتھے نہیں کوئی پہنچیا اوتھے جانا بہر، بنا قدماں پندھ مکایا۔ سچ سندیشہ دیناں نواں نکور، ملاوٹ پچھلی نہ کوئے رلا گیا۔ جھریاں وچ تگن والے رہن نہیں دینے مجور، پنڈت پاندھے دینے کھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ شبد گرو کہے میٹوں بڑا آوند اچا، تیری خوشی رنگ رنگایا۔ سب دا لیکھا کر کے صفحا، صفحا ملیچھاں دیاں اٹھایا۔ اکو بن کے ڈھر ملاح، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ بنا تیرے میرے ہو کسے دا چین والا رہ نہ جائے ناں، اکو ناد دیاں وجایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیناں مذہباں توں پچھا دیواں پھڈا، اشٹ تیرا اک درسایا۔ تیرا کلمہ تے تیری منگن دُعا، دُوجے سیس نہ کوئے نوا گیا۔ تیرا نور توں ہی خُدا، خُدا مالک بے پرواہیا۔ میٹوں خوشی ہوئی تیرا سمت ہو یا رواں، دن بدن اپنا پندھ مکایا۔ میں ہوئی ہوئی چھیتی چھیتی دوہاں رنگاں وچ سب نوں کہواں، اندرو اندر دیاں ہلایا۔ ویکھو پر بھ دا کھیل نواں، نو نو چار رہیا جنایا۔ خوشیاں نال برہمنڈ کھنڈ بھواں، بھجناں واہو داہیا۔ اکو بھگتاں دے ملن دی رکھاں طمع، دُوجا لالچ نہ کوئے جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جیہڑا اڈیکدے گئے سماں، سو سب دے سمن لے کے گیا آ گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بیڑا دو جہان بٹھاں، سیوا ڈھر دی سچ کمایا۔ شبد گرو کہے میرے وچ بدوبدی پرگٹ ہندا جاندا بل، بلدھاری دیاں کھپایا۔ جیہڑا اچ تک کسے نے سمجھیا نہیں ول، اوہ پردہ دیاں اٹھایا۔ سارے کہندے گئے خطرناک کل، سو خطرے دا خطرہ سب نوں دیاں دکھایا۔ میں جگ چوکڑی وینہدا رہیا جو گر اوتار پیر پیغمبر دتے گھل، نام کھلاؤنے ہتھاں وچ پھڑایا۔ انت سارے ایتھوں گئے چل، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ میٹوں ویکھ ویکھ لگدا رہیا سل، انتر انتر دھیان رکھایا۔ ایسے کارن تیرے نال ڈھر دی کر کے سچی گل، گہر گسپھر ہو کے ویس وٹایا۔ آگے میرا زور سکے نہ کوئی جھل، سر سکے نہ کوئی اٹھایا۔ حکم سکے نہ کوئے ٹھل، نہ کوئی روکے روک رکایا۔ تیرے حکمے اندر پا دینی تر تھل، جل تھل دیاں ہلایا۔ میں کیہڑا و جاؤنا تیرے مندر وچ ٹل، کیہڑی سنکھاں والی دُھن سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ شبد گرو کہے بنا مچھاں توں

دیواں تاء، طبع اپنی رہیا بدلایا۔ پر بھو اک وار پریم نال کہہ دے ہاں، خوشی نال اٹھ اٹھایا۔ پھیر میں سرشی دی درشی لواں بدلا، حکم حاکم ہو سنایا۔ کوڑیاں نوں کوڑے وچ دیاں رُلا، باہر سکے نہ کوئی کڈھایا۔ بھگتاں نوں بھگت لواں بنا، مہر نظر نال ترایا۔ چار جگ دے پچھلے گرو پیغمبر اوتار تیرے کول جمع دیواں کرا، جماعت تیری دیواں بنایا۔ ایہناں نوں اگلے جگاں واسطے ہور کچھ پڑھا، اوناں چر میں اپنا حکم لواں ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ شبد گر کہے میٹوں آوند ا جوش، پر بھو ویکھ تیری لوکایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی میں بیٹھا رہیا خاموش، گر اوتار پیر پیغمبر سیوا جگت لگایا۔ انت اوہ وی آلیاں وچوں ڈگے بوٹ، پھڑ کے تیری جھولی دتے پائی۔ میں آد جگادی تیرا پت، گر اوتار پیر پیغمبر میرے بچے کوئی کوٹ، کایا کٹیا وچ بند کرایا۔ بے بخشاں نہ ساچی جوت، شبدی نہ بناواں گوت، چوٹ سچ لگایا۔ پھیر کسے نوں لبھے نہ ساچی موع، تیرے در نہ سکے پہنچ، سوانی بن کے ہنڈھائے کوئی نہ کھونت، دھاگن روپ نظری آیا۔ میں حیران ہو یا ویکھ کے تیری نکئی نکئی روئس، لوک مات متاں اندر دھار چلائی۔ دست دے کے رتیاں دی رتی بے کتے بخش دے ماسہ آونس، مہروان ہو کے جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخشنی سچ سر نایا۔ شبد گر کہے میٹوں کسے نہیں جانیا اکو آد جگادی چکرورتی، چکرورتی بن دے رہے اوہ جو ماٹی خاک وچ سمائی۔ میں جگ جگ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی لوک مات وچ پیمانے نال ماپ کے کردا بھرتی، وزن تول کے اپنے کانٹے اُتے چڑھایا۔ تتاں والی بنا کے سیس کے دیندا رہیا وردی، نام کھنڈا ہتھ پھرایا۔ تھوڑی جہی کہانی دسدا رہیا اپنی تے تیرے گھر دی، غلاماں وانگ سمجھایا۔ اوہناں دی امتر سدا رہی ڈردی، نیوں نیوں سیس بھکائی۔ جگت پلیٹ فارم اُتے اوہناں دی دیہی پریڈ رہی کردی، حکمے اندر وکھرا قدم اٹھایا۔ انت اوہناں اپنے اسطیفے دی دتی عرضی، سارے کہن ساڈا وظیفہ بند دے کرایا۔ کیوں ساڈے پچھے ہن ہتے گرو بن گئے فرضی، فرضیاں نوں اسیں ہٹا نہ سکے راہیا۔ کلج ویکھ اندھیر گردی، گردش وچ لوکایا۔ اسیں سارے چاہندے توں کر اپنی مرضی، مجلس اپنی اک لگایا۔ سانوں خوشی ویکھئے کھیل نرائن زردی، چرن کول بہہ کے سو بھاپایا۔ تیری سرشی ویکھئے اکو تیرا نام پڑھدی، دوجا ڈھولا نہ کوئے گایا۔ تیری دھار ویکھئے بھگتاں دے اندر وڈدی، آگے سکے نہ کوئے اٹکایا۔ کھیل ویکھئے مہر نظر دی، جو نذرانے دے بنایا۔ گھڑی سہنجنی ویکھئے فضل دی، رحمت حق کمایا۔

اوہدی کھیڈ ویکھئے جیہڑی چوڑاسی اُتے اجل دی، عظیمِ نشان تیری وڈیاںیا۔ اوہدی دھار ویکھئے ساچے تول وزن دی، جو بچناں نال پور کرائیا۔ تیریاں بھگتاں لوڑ نہ رہے کسے کولوں نام دست منگن دی، اِکو دینی سچ سرناںیا۔ درِ شٹی بنا دے سب دی اِکو بدن دی، بندگی دُھر دی دے جناںیا۔ نم واس نہ رہے سگندھی دے دے چندن دی، پریم مہک نال مہکائیا۔ ہُن گھڑی تیری سچّی دات وندن دی، جن بھگتاں جھولی دے بھرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، رُت سُنہجی آئی جوت جگن دی، اندھیری گگن دی دے مٹائیا۔

★ اجیت سنگھ بٹالے والے دی ماں دے نوٹ ★

مائی تیری نوں مل گیا ماپا، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ نہ پُن رہیا نہ پاپا، پُنیت دتا کرائیا۔ نہ جپ رہیا نہ جاپا، جوتی جوت سماںیا۔ نہ ساک سجن رہیا ساکا، ناتے سب دے دتے تڑائیا۔ جس نے جَمیا تیرے ورگا لاڈلا کاکا، تَس دی باقی رہے نہ رانیا۔ اگے دتا بھگتاں دا ساتھ، گرکھاں نال ملاںیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، پورب جنم دا پورا کر کے گھاٹا، مہر نظر نال اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۰ وِساکھ شہنشاہی سمت ۱ بیرن ون بلمبرنگ نوں چولا بھیٹ کرن دے سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

تن خاکی مائی ملے پوشاک، پُشت پناہ پروردگار سانجھا یار ہتھ لکائیا۔ رُوح بُت دوویں ہوئے پاک، انتر انتر ہوئے نور رُشناںیا۔ وشو کرنا کراونا اِک اتفاق، دُئی رہن کوئی نہ پائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ بنا سچ احباب، مٹر پیارا روپ وٹائیا۔ کایا پردہ کھولنا سب دا تاک، بجر کپائی توڑ تڑائیا۔ نرگن نور جوت کرنا پرکاش، اندھ اندھیر دینا مٹائیا۔ سب نوں دسنا رام واگرو گاڈ خدا اِکو باپ، دُجا نظر کوئے نہ آںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچّی سرناںیا۔ پوشاک کہے میں تن دا گہنا، گہر گمبھیر دیاں ملاںیا۔ درس دکھاواں تیجے نیناں، ون آئی کراں رُشناںیا۔ پریم پیار مُجّت نمو وِچ ساچا بہنا،

گرائنڈ فادر شاہ سلطاناں اک سمجھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سچ سندیشہ دُھر دا کہنا، ورلڈ ورڈاں نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک درڑائیا۔ پوشاک کہے میٹوں کوئی نہ سمجھو چولا، کایا انتر چولی دیاں بدلایا۔ بھو کھلا کے پردہ اوہلا، تُوں میرا میں تیرا اکو رنگ دیاں دکھائیا۔ سچ سندیش ساچے نام دا اگئی سناواں ڈھولا، انحد نادی ناد وجایا۔ سرب دا مالک خالق پرتپالک ملا کے مولا، واحد میلا سچ سمجھائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا ہوئے ہنگتا دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ رہے کوئی نہ رولا، مانو مانگھ مانس سب نوں دیاں جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ چولا کہے میں انتر کھولاں پردہ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ گھر وچ گھر دلبر یار ملاواں دل دا، دلدار اکو نظری آئی۔ جس دے کارن چلدا چلدا آیا پھر دا پھر دا، دُور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ سنت سجنناں نال مل کے صاف ہویا ہر دا، دئی دوتی دتی چکائیا۔ ہن وچھوڑا چکنا چر دا، اگلا میلا سچ سمجھائیا۔ راہ دکھاواں گھر تھر دا، مقامے حق حق جنایا۔ اک سندیشہ سچ اشیرواد دا، تاثیر تقدیر تدبیر انتر دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ چولا کہے میں سوہنا لگدا، تن ماٹی دیاں وڈیائیا۔ اوس ویلے خوشی ہووے جس ویلے اندر دیکھاں دیک جگدا، نورو نور نور چکائیا۔ لیکھا نگ جائے سچ دوارے کیتے پچے ج دا، دوجی حاجت رہے نہ رایا۔ رس مل جائے آتما اند دا، پرمانند اک دکھائیا۔ کس بدھ نال ساچے ناتے گنڈھدا، دُھر دا میلا رہیا ملایا۔ ایہتھے کھیل نہیں کوئی بھیکھ پکھنڈ دا، دُھر دا مالک دُھر دی کرنی کار جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کھیل کرے سورے سربنگ دا، مہروان محبوب اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ چولا کہے میری دیکھو چک، اندروں باہروں دیاں چکائیا۔ سچ پریم دی لاواں تنک، کچھاں واہو داہیا۔ کوئی سنسا رہن نہ دیواں شنک، شکوہ دیاں گویا۔ جس دا حکم سندیشہ نو نو چار ملنا انت، انتشکرن دیکھے تھاول تھانیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی ابناشی کرتا ہر بھگونت، پاربرہم پت پریشور پروردگار نور خدائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کلج گرنگھ گرسکھ ہر جن کھوجدے بھگت سنت، گھاٹے انتر انتر دیکھ دکھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اکو رنگ دے دکھائیا۔ آئے مہماناں دا دھن واد کرے سنگت، اگلا سوہنا سنگ سدا سدا سدا نال نبھائیا۔

☆ ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت اہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

بنا لہنے دینے لہنا دینا ملدا، خالی جھولی نہ کوئے بھرائیندا۔ مسیح آگیا پھر دا پھر دا، پاندھی ہو کے پندھ مکائیندا۔ اوہ پریکی پیارا ساچے دل دا، دلیل
 دلاں والی بدلائیندا۔ ایہہ بیاسی سالہا بڈھاسی جھولدا ہلدا، جگت روگ ستائیندا۔ جس ویلے مسیح نوں ملدا، نیتز نیناں نیر وہائیندا۔ کرے آرزو میٹوں بخشا تیرا
 کھیل چھن دا، اکو منگ منگائیندا۔ اودھروں تھم آگیا سچا پر دا، خدا خد آپ درٹائیندا۔ اگلے لیکھے وچ گیزا گڑدا، چکر چکر وچ بھائیندا۔ جس ویلے مالک آیا
 گھر تھر دا، ڈھر درگاہی ویس وٹائیندا۔ اوس ویلے ایس دا لہنا ویکھے نبردا، نیڑا حق کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔
 مسیح کہا میرے باپ، تیری بے پرواہی وچ سائیا۔ توں اس دے تن مائی دی بدل دے پوشاک، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ایہدے تن دا دکھڑا ہووے ناس، سکھ
 ساگر وچ سائیا۔ اودھروں آئی کتیں اک آواز، ڈھر سندیشہ اک درٹائیا۔ ایہہ پر بھ دا کھیل تماش، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ سدا سدا سب دی پوری
 کرے آس، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس ویلے آواں ہو کے پُرکھ ابناش، ابناشی روپ وٹائیا۔ تیرا لیکھا ویکھاں کھول کتاب، پورب پردہ اک اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مسیح کہا میرے مسوہ، مسائل دے جنائیا۔ خدا کہا میں مالک بُت روج، ہو بہو اپنا روپ وٹائیا۔ جس
 ویلے پرگٹ ہو کے آیا اٹھ نک کن دے نہ منہ، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ بنا تن وجود کھیاں کھیل لوں لوں، روم روم اپنا رنگ رنگائیا۔ بھبو چکا کے میں
 توں، کوڑی تہمت دیاں مٹائیا۔ اپنا تھم کر کے شروع، سمت سمتی رنگ رنگائیا۔ اوس ویلے اس دا لیکھا انڈٹھ نال جڑو، میلا شبدی میل ملائیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مسیح کہا کی ایہہ آوے پھیر مڑ، اپنا پندھ مکائیا۔ پروردگار کہا حکمے نال سارے رہے تڑ، لکھ چوڑا سی چلے
 واہو داہیا۔ جس ویلے کوئی پیر اوتار پیغمبر نہ رہیا گڑ، لیکھا سب دا رہیا مکائیا۔ اکو میرا منتر جائے پھر، فرنا ویکھے سرب لوکائیا۔ اوس ویلے ایہنوں میری
 پوے لوڑ، لوڑوند ہو کے پھرے تھاؤں تھانیا۔ ایہہ وی ہتھ میرے ڈور، جدھر چاہواں دیواں بھوائیا۔ میرا روپ انوپ نواں نکور، بردھ اوستھانہ کوئے
 رکھائیا۔ میں انتر ہور تے باہر ہور، سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مسیح کہا کی آوے تیرے پاس،

سچ دے درڑائیا۔ پروردگار کہا ایہہ وی تیری آس، اس دے نال پور کرائیا۔ ایہدے بلونے دا درد ہونا ناس، دُکھ رہے نہ رائیا۔ انتر آتم اونے دی رہے پیاس، بن میرے ترکھانہ کوئے بُجھائیا۔ اس دے نال میں اپنی پہلی نکی جہی توری شاخ، اگلی شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔ اپنے تن دی دے کے پوشاک، پاسا اپنا لینا پلٹائیا۔ تھوڑی کرپاتے بہتا کرا کے وشواس، حکم جگت وچ سنائیا۔ جس ویلے وقت آیا خاص، ساچے خالصے لوں پرگٹائیا۔ ہیرا پھیری کرنی میری نکی جہی بات، چلاکی اتفاقیا دیاں بنائیا۔ نہ کوئی رمز سمجھے تے نہ کوئی سمجھے بات، باطن اندر اپنی کلا ورتائیا۔ اگے لیکھا کچھ ہور حساب، بنا سمیں نہ سکاں لکھائیا۔ جس ویلے ایہناں دے اندروں ایہناں نوں دتا جواب، سُفنیوں وچ پورا ہو یا خواب، پھیر سارے کیتھک کہن ایہو ساڈا باپ، رومن اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سب دا مالک بن کے آپ، پرتاپ جاپ نال وڈیائیا۔ یوروشلم اس دا نواس، دشا دکھن ونڈ ونڈائیا۔ میتھل باروب سی اس دا باپ، لگوگے لیب اس دی مائیا۔

☆ ۱۱ وساھ شہنشاہی سمت اگیانی گرگھ سنگھ جی دی پیتری دی گڑمائی دے سمیں جیٹھووال ☆

پورب لہنا جنم سنجوگ، ملے مان وڈیائیا۔ نام شنوائی سچ سلوک، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ پریم پیار دی ساچی موکھ، صاحب سنگر جھولی پائیا۔ انتر انتر دھر دی مویج، ہر کرتا دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا میلا رہیا ملاییا۔ دھر دا میلا ہر نرنکار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ لیکھا جانے جانہار، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ گر انگد دا ادھار، لہنا رہیا مکائیا۔ اگلا لیکھا وچ سنسار، صاحب سوامی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچی سرنائیا۔ سچ سرنائی دیوے آپ، اپنی دیکھائیا۔ سر رکھے دے کر ہاتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ دھر دا بن کے سجن ساک، ناتا توڑ نبھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا دیوے ساکھیا، آپ اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۲۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹووال ضلع امرتسر ☆

ویہہ وساکھ کہے نئے سال دی پچھلی آئی یاد، ظاہر ہو کے دیاں جنایا۔ منی سنگھ محتاب سنگھ آگے کیتی فریاد، دوئے جوڑ بنیتی سیس نوایا۔ نال سنگھ سی اک گلال، بچہ گھمعیاراں روپ وٹایا۔ اوہدے کول سی اک ساز، جس نوں تونی کہہ کے جگت سنایا۔ اوس دی سربلی سی اک آواز، پریم رس وچ بھرایا۔ اوہ گاؤندا سی نال ناد، مسخرہ روپ وٹایا۔ اُس دے پریم وچ سی اک راز، پڑدے پڑدے وچوں اٹھایا۔ منی سنگھ کہا مہاراج، کچھ ایس توں سُنو چائیں چانیا۔ میں باہر ڈیڈھ میل تے کردا ویکھیا ناچ، خوشیاں نال پیر اٹھایا۔ ہر دے پر بھ نوں رہیا وچ، بچناں نال صفت صلاحیا۔ وڈی صفت ویکھی خاص، بن تمنا توں ڈھولے گایا۔ ایہدے کول سی اک گلاس، جل پانی نال بھرایا۔ نچ ٹپ کے لیندا اوہدا سواد، بن پیتیاں بلاں نال چھہایا۔ پھیر اپنے آپ نوں کہے شاباش، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ مٹی سنگھ نے کہا میں اوہلے بیٹھا ویکھدا رہیا سُن دا رہیا اسدی بات، جو سچ پریتی دتی لگایا۔ اس نے کہا کوئی میرا مل جائے دھر دا ساتھ، اگلا میل لئی ملایا۔ میں جھٹ اوسے ویلے جا کے پھر لیا اس دا ہاتھ، ہتھ پھڑ کے تیرے پاس لیا۔ توں بخش دے اس نوں دات، داتا ہو کے دیا کمایا۔ محتاب سنگھ کہا ایہنوں کہہ کٹ لے اچ ایٹھے رات، بن بستر بیج ہنڈھایا۔ نالے چولاں دا کھالے بھات، رس سوہنا ویکھ وکھایا۔ پھیر سانوں سنا دے گاتھ، ڈھولا بے پرواہیا۔ اسیں سُنئے بیٹھ اکانت، سکھ آسن سو بھاپایا۔ منی سنگھ توں پھرنی قلم دوات، دھر دا لیکھ دیاں بنایا۔ منی سنگھ کہا میٹوں نہیں لکھن دی جاچ، یاچک ہو کے سیس نوایا۔ محتاب سنگھ کہا تیرا میں دتا خطاب، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس ویلے چولا بدل کے پر بھ روپ دھر کے آئے اپنا آپ، آپ اپنی سیوا لئی لگایا۔ دھر دے حکم دی حکم کتاب، کاتب دیوے مان وڈیایا۔ ایہہ جو سناونہارا ساچا ناد، اپنا راگ الایا۔ گلال سنگھ کہا میرے سر تے رکھنا ہاتھ، مہر نظر اٹھایا۔ پتا آگے پت کی سکے آکھ، کہن سُنن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ اپنے چرناں دی دھوڑی دے خاک، مستک ٹکالواں لگایا۔ چرن پریتی جوڑ کے خاص، ناتا بے پرواہیا۔ محتاب سنگھ کہا شاباش، واہ واہ سوہنی ونڈ ونڈایا۔ تیری پوری کراں آس، ترشنا دیاں بھجھایا۔ جنم بدل کے جنم دھرنا پورن رکھنا وشواش، دھیرج ست رکھایا۔ تیرا لہنا دینا دیواں آپ، دھر دا باپ ہو کے ویکھ وکھایا۔ اندروں باہروں کر کے پاک،

پتت پُنتِ رُپ وٹائیا۔ مانس جنم کر کے راس، راستہ اگلا دیاں وکھائیا۔ تیرا انتر نہ ہووے نِراس، نرنتر برہم جنائیا۔ میل ملا کے نال اتفاق، دُھر دا جوڑا جوڑ جڑائیا۔ پورب لیکھا کراں بےباق، بچھلا قرضہ جھولی پائیا۔ سر رکھ کے اپنا ہاتھ، دیواں جگت مان وڈیائیا۔ پورب پورب دے لاه کے پاپ، دُرمت میل دھوایا۔ جنم جنم دے گناہ کر کے معاف، کرم کرم داروگ مٹائیا۔ جگت لیکھے چوں کر کے صاف، سر تے پگڑی دیاں ٹکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ہو کے بناواں داس، داسی داس رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا جھولی پائیا۔

★ ۲۴ و ساکھ شہنشاہی سمت ا مہندر سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر ★

کھج کہے میری مکی اودھ، جن بھگتاں سیس نوایا۔ جنہاں نوں پُرکھ اکال کیتا بودھ، اندھ اگیان دتا مٹائیا۔ آتم پر ماتم لئی سودھ، سوچھ سرُپ اپنا درس وکھائیا۔ اندروں کٹ کے ہوئے روگ، دُئی ڈکھڑا دتا گوائیا۔ ست ست دا کر کے دُھر سنجوگ، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیا۔ نام سنا کے سچ سلوک، توں میرا تیرا اکو ڈھولا دتا درڑائیا۔ لیکھا چکا کے چوڈاں لوک، چوڈاں طبقاں پندھ مُکائیا۔ سچ پریتی بخش کے دُھر دی اوٹ، کول چرن اُپر دھرن دتی سرنائیا۔ نام تن نگارے لا کے چوٹ، سوئی سرتی دتی اٹھائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کر یا کڈھ کے کھوٹ، سچ سنگندھی نام بھرائیا۔ نرمل نور پرکاش کر کے جوت، جوتی جوت کری رُشنائیا۔ جتھے کوئی نہ سکیا پہنچ، منزل دتی بے پرواہیا۔ آد انت اخیرِ اِکو مَوَج، مجلس اپنی دتی وکھائیا۔ جتھے کوئی نہ سکے روک، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ سچھنڈ دوارا بخش کے قلعہ کوٹ، کوٹن کوٹاں وچوں پار لنگھائیا۔ کھج کہے میری انت اخیرِ مکی سوچ، سمجھ سمجھ دتی بدلایا۔ جس دے درشن گر اوتار پیر پیغمبر نو نو چار رہے لوچ، سو لوچا پور آسا منسا وچ سمایا۔ جس دی کھانی بانی کردی رہی کھوج، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی نظر رہیا اٹھائیا۔ گرکھاں آون جاون پتت پاون دُھر دا کٹ و جوگ، ساچا میلے سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ کھج کہے میرا انت اخیر، تا آخر دیاں جنائیا۔ میں نظری تکیا شاہ پاتشاہ شہنشاہ پیراں دا پیر، پیغمبراں دا پیغمبر سو مبر ساچا رہیا رچائیا۔ جس د اشد نرالا انوکھاتیر،

انیلا تکھی کھی دھار جنائیا۔ جو دو جہاناں منزل پیندا پندھ رہیا چیر، چار گنٹ دہ دشا دیکھے تھاواں تھانیا۔ جس مہر نظر نال جن بھگتاں بدل دتی تقدیر، تدبیر
 نال تاثیر دتی بدلانیا۔ لیکھے لا کے شاہ حقیر فقیر، دین مذہب شرع زنجیر دتی کٹانیا۔ دُور دُراڈا حق خُدائی نظری آئے محراب محبوب نزدیک، گرہ مندر اندر
 میل ملایا سچ سُبھانیا۔ جس دا کھیل نرالا تکیا عجب عجیب، جگت بدھی بھو کوئے نہ آئی۔ جس دا دُھر دا کلمہ قدرت قادر قدران والی دتے حدیث، حضرتان
 دا حضرت حاضر ہو کے اپنا حکم ورتانیا۔ لیکھا چکا کے بیس اکیس، بسترے سب دے دتے بندھانیا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی پار برہم پت
 پر میثور دو جہان سری بھگوان سچ سوامی دیونہار اپنی ترتیب، طرح طرح گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو آد شکت سرب دتے سمجھانیا۔ کلج کہے میری کوڑ
 کڑیاری بھگتاں اندروں میٹ کے لیک، شبد اگئی کر کے تصدیق، بن عبادت سچ شہادت دتی بھگتانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک
 اٹھانیا۔ کلج کہے میری انت انت جن بھگتو ارداس، بھگن لیکھا رہیا مکانیا۔ جنہاں دا صاحب اوہناں دے وسیا پاس، تہناں دا لہنا دینا دتا چکانیا۔ میری انت
 آخری خواہش، میں وساں سواس سواس، بیس پیسے پوری ہوئی آس، نراستا اپنا کھ بھوانیا۔ میں تک کے دیکھیا پر تھی آکاش، کھ چوراسی پنج تت کایا دیکھیا
 لباس، منڈل منڈپ گونی کاہن جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت پیندی دیکھی راس، رستہ تکیا بے پرواہیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سمرن پوجا پاٹھ دیکھی
 نماز، اندر وڑ کے محل چڑھ کے دیکھیا نہ کسے آغاز، راز سکینا نہ کوئے کھلانی۔ میں خیران ہو کے ویران ہو کے شیطان ہو کے نوجوان ہو کے گہبان ہو کے
 جن بھگتاں کہاں شاباش، دھیان دُھر دا اک لگانیا۔ جنہاں میرے اندر رہ کے اپنے مندر لیا جھاک، جتھے پر بھو دا میلا ہو یا نال اتفاق، ناتاٹ گیا کوڑے
 ساک، سجن ملیا شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے گر اوتاراں پیر پیغمبراں پورے کیتے بھوکھت واک، نو کھنڈ پر تھی کھولے تاک، شبد اگئی چڑھے راک، دو
 جہاناں اپنے ہتھ وچ پکڑے واگ، دوجا واگی رہن نہ کوئے پانیا۔ بیس پیسا ہر جگدیشا سب دا لیکھا کرے بے باق، سچ دوارے ستمکھ ہو کے سارے ہوئے
 لاجواب، احباب رباب تند ستار دُھر دی اپنی اک وجانیا۔ جن بھگتاں دے کے چرن پریتی دُھر دا لابھ، آسا منسا پوری کر کے مُراد، مُردے مُجبت نال چندا
 لئے کرانیا۔ وسدا کھیڑا بنا اُجڑیاں ہوئے آباد، آتم انتر پئے جاگ، سچ پریتی اُتچے ویراگ، جگت ترشنا آگ دئے بھجھانیا۔ جس ہنس بنائے کاگ، ٹوں میرا

میں تیرا سوہنگ شبد سنائے آواز، پردہ اوہلا لاه کے دیس ماجھ، سیس جگدیش رکھ کے تاج، تاجاں والے تخت نواسی تختہ دین دئی دئی اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان محبوبِ مَحَبَّتِ وِج کھیلے کھیل حق گوسانیا۔ کلجگ کہے میٹوں کوئی نہ کہو کملا، کلمے والیاں کلمہ اگلا دیاں پڑھانیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت پیر پیغمبر گُر اوتار لیکھا عملاں، عامل کامل مُرشد دُھر دا لھم رہیا جنانیا۔ جن بھگت سہیلے دُھر دے ویکھاں سبجناں، ساجن ہو کے کھوج کھوجایا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دھوڑی اِشان کر اواں مجنا، کوڑ گڑیاری دُرمت میل دھوایا۔ بن مکے کعبیوں کر اواں دُھر دا ججنا، حاضر ہو کے حضرت دیاں ملایا۔ جس ایٹھے اوتھے دو جہان پردہ کجنا، نام دوشالہ سیس اوڈھن دے لکھایا۔ جس دا لیکھا کوئی سمجھ نہ سکے اگلا، پچھلے پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکانیا۔ کلجگ کہے میں کلجگ جیواں کیتا کنگلا، ساچی وست نام امولک دھن دولت دُھر دی ہتھ کسے نہ آیا۔ گُر گھ گُر سکھ سچ پریتی من آتم رنگلا، پر ماتم مل مل ڈھولا گانیا۔ اٹھے پہر دوس رین تن من اندر رہے چار منگلا، گیت گوہند بن رسنا جہوا گانیا۔ کلجگ کہے جن بھگتو میں انت ایہو منگ منگ لاں، مانگت ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ پر بھو تیری چرن پریتی سدا سدا سد اند لاں، اند چند اپنا نوری نور دینا چکانیا۔ اپنی منزل دا بینڈا لنگھ لاں، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے ویکھے تھاوں تھانیا۔ سچ پوشاک نام ہو رہی تیار، ترے گن اتیتا ترے بھون دھنی رہیا بنانیا۔ جس نوں جانہارا اک اگلا اینکار، اکل کل دھاری اپنی کل رہیا ورتانیا۔ جن بھگت دا بنے سنگار، جگت جہان نہ پاوے سار، من مت بدھ سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ پوشاک کہے میں بنا کپڑ، تن ماٹی خاکی دیاں وڈیاں۔ میں اوتھے جانا اڑ، جتھے منزل بے پرواہیا۔ نہ کوئی چھن تے نہ کوئی چھپر، محل اٹل نظر کوئے نہ آیا۔ نہ کوئی اکھر لگ ماتر نہ کوئی سطر، ہندسیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ نہ کوئی قلم دوات شاہی پتر، نہ کوئی کاتب لیکھا رہیا جنانیا۔ اکو نور ظہور برہم پار برہم زمر، نر نرکار نرکار سو بھاپانیا۔ نہ کوئی راگ دُھن شبد منتر، گان گاتھانہ کوئے درڑانیا۔ جس دھام تے کوئی نہ پہنچیا سنتن، کبیر جلاہا تک کے خوشی منانیا۔ گُر گھ اوس پہنچنا پتن، جتھے کھیوٹ کھیٹا شہنشاہیا۔ سچ دوارا ویکھنا اوہ وطن، جس وطن وچوں بے وطن ہو کے لوک مات پھیرا پانیا۔ سنگر شبد پوشاک کہے بھگتاں دا بھگتی والا پورا ہو یا مین، یتھار تھ اکو رنگ رنگانیا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی بنت رہیا بنائیا۔ پوشاک کہے مینوں کوئی نہ سینے نال سوئی دھاگا، جگت کلانہ کوئے وڈیائیا۔ جگت کوڑ کڑیاری نال مینوں کدے نہ لگے داغا، میلا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ میں اوس دی رکھاں لاجا، جس نوں ملیا پر بھو وڈبھاگا، بھاگاں والیاں بھاگ دُھر دا جھولی پائیا۔ ننگے پنڈے رویداس ماری اک آواز، بول کے کہا غریب نوازا، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ محبوب مہمان ہو کے مُحبت وِچ آجا، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ تن بستر اک پہنا جا، تن خاکی اپنے رنگ رنگائیا۔ ابناشی کرتے کہا ایہہ لیکھا وڈ حسابا، بن قلم شاہی دیاں جنائیا۔ جس ویلے جوتی جلوہ دھر کے آیا دیس ماجھا، مجلس بھگتاں وِچ رکھائیا۔ اوس ویلے تیرا تن نہ ہووے ناگا، سوہنا بستر دیاں پہنائیا۔ جس بستر دا جگت جہان وِچ کوئی نہ ہووے گاہکا، بن قیمت تیرے ہتھ پھرائیا۔ اوہ بستر اپنی آس رکھ کے اپنے ویلے نال جاگا، اپنی آپ لئے انکرائیا۔ پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھے یار دُھر دے ٹھا کر میری رکھ لاجا، دے مان سچّی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کایا مندر اندر آتم پر ماتم ست پریم سچ نیم دی پہنائے اوہ پوشاکا، جس پوشاک دا کایا ماٹی ہڈ ماس ناڑی رکت اندر لباس دے چھپائیا۔

☆ ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت ا ہر بھجن سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے اک دن بالمیک بیٹھا نال دھیان، انتر انتر دھیان لگائیا۔ اوس سُنیا اگئی اک فرمان، دُھر سندیشہ شہنشاہیا۔ سُن کے ہو یا حیران، کون ڈھولے رہیا گائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، اپنا تھم دتا جنائیا۔ بال رشی کھیل مہان، مہا اگم اتھاہیا۔ جس ویلے جگ چو کڑی میتے وِچ جہان، کجگ ویلا اتم دے گواہیا۔ اوس ویلے کرپا کرے آپ مہروان، نظر مہر اک اٹھائیا۔ سچ دوارے چرن چھہائے آن، روپ انوپا ویس وٹائیا۔ جس دی کرے نہ کوئی پہچان، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ اوہ سخیاں دا سلطان، راماں دا رام نور خدائیا۔ جیہڑی بھومی ہن نظر آوے شمشان، مُردے رہی جلائیا۔ ایتھے بھگت کرے پروان، پروانہ اپنا ہتھ پھرائیا۔ اودھروں آگیا نوجوان، پالی چوکھراں سیو کمائیا۔ اون ویکھیا مار دھیان، کون سُن سادھی وِچ سمائیا۔ سچ سُبھاؤ چرن نمستے

کیتی آن، دھوڑی ٹکا خاک رمانیا۔ بالمیک بدل کے اپنا دھیان، جھٹ پُشت پناہ اپنا ہتھ دتا ٹکایا۔ اودھروں آیا دُھر فرمان، ہر سُنہیہرا سچ جنایا۔ رشی ایس دی کر پہچان، نیز نیرا نال جڑایا۔ اتم لہنا دینا میں دیواں بن کے گن ندھان، گنوتا ہو کے جھولی پائی۔ بالمیک سیس نوایا کہا واہ میرے مہروان، تیری بے پرواہیا۔ اوس پالی نے منگ لیا دان، جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ میری پریتی رہے نال، جگت کنگال ملے مان وڈیایا۔ بالمیک کہا میرے لال، لال رنگ دیواں رنگایا۔ تیرا میرے آگے سوال، میں دُھر درگا ہی دیاں پُچایا۔ جس دے کول سب دا احوال، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جگ چو کڑی جو بدلنہارا چال، اپنا حکم ورتایا۔ اوس پالی بے حال ہو کے کہا میری کرنی سنبھال، سبھا اپنی لینا ملایا۔ رشی سچ سبھاؤ کہا تیرا بناں آپ دلال، دلالی دو جہان کمایا۔ جس ویلے ویلا وقت پہنچیا آن، سری بھگوان دیاں ملایا۔ شبد اگمی چڑھا کے بان، منزل منزل پندھ چکایا۔ دھرنی کہا میں ویکھ کے ہوئی حیران، کس بدھ رہیا لیکھا لیکھے وچ پائی۔ بالمیک دا ساتھی بال آنجان، بالی بدھ ہر دا سدھ خوشی دکھایا۔ بھجن سنگھ بھجیا نہیں بھجے جانیاں نوں ملایا آن، آن اپنی رہیا پائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا پورب رہیا چکایا۔

☆ ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے میں بھاگاں والی بھومی، میرے انتر وجی ودھایا۔ جس نوں کھوج دے رکھی مُنی، مانو بھجن واہو داہیا۔ جس نوں لہجھ دے وڈ گن گنی، گنوان کھوج کھوجایا۔ سو صاحب سوامی پکار سچ سنی، سچھنڈ نو اسی دیا کمایا۔ اپنے نام ندھان دی سنانو آیا دُھنی، راگ اگمی ڈھولا گایا۔ وست دیون آیا انملی، دولت بے پرواہیا۔ جتھے سوہے ایہہ کُلی، کُل مالک خوشی منایا۔ میٹوں اوہ کتھا کہانی نہیں بھلی، جیسہڑی بالمیک اگنی سال تپیا گیا کمایا۔ کھا کے رکھی سُکی گُلی، سَکے ٹکڑیاں جھٹ لنگھایا۔ پانی تھوڑا لا کے بلیں، بل اپنا گیا ودھایا۔ اوسے دی بھلوڑی پُھلی، اپنی رت رہی بدلایا۔ اوسے دی پریم پریتی لہر جُھلی، پون ٹھنڈی ٹھنڈک رہی پائی۔ اوسے دی پریتی چرناں اُتے گھول گھلی، گھائل ہو کے رہی جنایا۔ اوسے دی سرت اندروں کھلی، ساودھان ہو کے

ڈھولا گائیا۔ دھرنی کہے میٹوں دست ملی انملی، کرتے جھولی دتی پائیا۔ میری پتہ ٹہنی مول نہ بھلی، بھل سوہنا دتا لگائیا۔ لوک مات میری خاک نہ رلی، رلدی خاک نوں پاک دتا بنائیا۔ اپنے پریم پیار دی امرت دے کے نچھر چلی، چیلارو اکو رنگ رنگائیا۔ جس دی بوند سوانتی مول نہ ڈلھی، قطرہ قطرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھار ہولا رہیا کرائیا۔

دھرنی کہے میں کہا ندھڑک، حوصلے نال جنائیا۔ بھگتاں دی سدھی سڑک، رہبر ہو کے رہیا لگائیا۔ منزل وچ نہیں کوئی اٹک، رستہ بکھڑا نہ کوئے جنائیا۔ ادھ وچکار کوئی نہ رہے لٹک، جس نوں پلو رہیا پھڑائیا۔ جگت نالوں چال زالی کرے مٹک، دکھار رنگ رنگائیا۔ بھے بھو چکا کے کرے بے کھٹک، کوڑا کھکا دئے گوائیا۔ لیکھے لا کے بوند رکت، ست انادی لئے بنائیا۔ آتم پر ماتم دے کے شکت، ساکھیات ہوئے سہائیا۔ لیکھا چکاوان آیا بھگتاں دا فقط، فقرہ اکو رہیا سنائیا۔ بھرم بھلکھے پا کے جگت، گرکھ جیون جگتی اپنی رہیا درڑائیا۔ آتم درسی ہو کے دیوے درس، نچ نیتز نین نیتز دئے درسائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، اگلی ہوس رہیا بھجائیا۔ ایس دی کیا کوئی کرے پرکھ، کسوٹی کون چڑھائیا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر کوٹن کوٹ وشن برہما شو اپنے اندر کر کے ہڑپ، تڑپ جگت دتی لگائیا۔ جس دا نام ندھانا دو جہاناں شبد کھنڈا کھڑگ، لکھ چوڑا سی جھٹک جھٹک رہیا دکھائیا۔ اوس دی اکو سچ پریم والی رگڑ، جن بھگتاں دی آتم نال پر ماتم ہو کے دئے چھہائیا۔ مورکھ مگدھ انجان من مت رہے جھگڑ، جھگڑے وچ سرب لوکائیا۔ جنہاں نوں اندرو اندر لئے پکڑ، سرتی شبدی ڈور بندھائیا۔ تول تول لئے اپنے تکر، نام ترازو کڈے لئے اٹھائیا۔ اوہ بھگت جن فقیراں دے فقر، فقیراں دے فکر سارے جان مکائیا۔ جنہاں دا پڑکھ اکال کرے ذکر، دھر دے ڈھولیاں وچ گائیا۔ تنہاں دا سوامی بن کے متر، متر تا دئے جنائیا۔ نور نور وچوں آوے نتر، ظہور ظہور کرے رشنائیا۔ دھرتی کہے میرا پریم پریتی دا بالمیک نال عشق، عاشق معشوق دوہاں توں وکھری اپنی دھار چلائی۔ سکھ چھڈ کے سورگ بہشت، اپنا قدم اٹھائیا۔ خوشی ہوئی ویکھ کے

جنہاں نوں مل گیا اِکو اِشٹ، رام وِشٹ جنہاں دا سنگ نبھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، جگت جنم دی بھگتاں دی سدا اپنے کول رکھے لسٹ، فہرست ہتھ نہ کسے پھڑائیآ۔

☆ ۳۱ وساکھ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

مسی روٹی کہے میرا سوہنا پکوان، پکی گنڈھ رہیا بندھائیآ۔ بھگتاں وٹوں ملیا سچا دان، وست امولک روپ وٹائیآ۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ جیہڑا ملیا نہیں کسے دان، سو امیوں امرت امت دتا ورتائیآ۔ آد جگاد جگ چوکڑی برہمنڈ کھنڈ جیہڑا بھوگ لگانہ وچ دو جہان، پری لوء آکاش پاتال نظر کسے نہ آئیآ۔ گرو اتار پیر پیغمبر ویلا وقت سہنجنا ویکھ ہوئے حیران، حیرانی اندر دھیان لگائیآ۔ جس دی مہما صفت صلاح کردے رہے وید پُران، انجیل قرآن کھانی بانی اپنا دھیان لگائیآ۔ سو صاحب سوامی انترجامی بھگتاں پریم رس رسم نال کرے پروان، قسم نال کامل مُرشد دے وڈیائیآ۔ جس دا اندروں باہروں رس مہان، مسی روٹی اچار دے ملے نال بھگوان، بھاگاں والا بھاگ دُھر دا جھولی پائیآ۔ پنڈھ مُکا کے زمیں اسمان، گرہ مندر سہائے اک مکان، کایا کعبہ دے وڈیائیآ۔ سُکا ٹکڑے کہے میں ہوواں پردھان، میٹوں لین لئی ترسن بال بردھ نوجوان، جو بن و نیتیاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ ما کھن کہے کی ہویا میٹوں کھا گیا کرشن کاہن، گھنٹیا ہو کے گوکل گوالیاں سو بھاپائیآ۔ روٹی مسی کہے میری مسل نہ بنائی کسے وچ جہان، مشن پروانہ نہ کوئے سمجھائیآ۔ کمیشن رکھ کے لیندے رہے پُن دان، جگت واسنا نال پرنائیآ۔ میں چوٹی چڑھ کے ویکھیا کھیل مہان، سُکا ٹکڑا دے گواہیا۔ جتھے نہ کوئی پین نہ کوئی کھان، دستر نہ کوئے سہائیآ۔ سو پُرکھ بدھاتا سرب سُکھ داتا، ویکھنہار جگت تماشا، بھگتاں اندر بھگتی دے بھروسا، جنم جنم دا بچھلا کٹ فاقہ، اگے بن کے دُھر دا آقا، عقل اصل اپنی آپ جنائیآ۔ ست سچ پریم پیار پکیا کہے پرسادا، سنگر پرساد پرے سواد میرا روپ وٹائیآ۔ کر کرپا کرپا ندھان میٹوں لائے ہتھ، سمرتھ دتی مان وڈیائیآ۔ مسی روٹی کہے سب نوں دیواں آکھ، میرے پیچھے پر م پُرکھ دا درشن کرو ساکھیاں، تہاڈی سخاوت سُکھ نال اپنی جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی لوک مات اگے

داساک، پر ماتم آتم جوڑ جڑا ئیا۔ روٹی کہے میٹوں کوئی نہ کہے ان مساء، مُصیبت وِچ ہوئے سہا ئیا۔ اِنج دی کہانی اگلا بنا قصہ، قسمت سب دی دیاں بدلایا۔
 روٹی کہے میں سب توں چنگی جس نوں صاحب نے آپ ڈٹھا، اندھ دتی وڈیا ئیا۔ میرا لیکھا سدا سوا گٹھا، جو اندر دی دھار رہی سمجھایا۔ لیکھ لکھت نہیں ایہہ
 دُھر درگاہی چٹھا، فرمانا سچ سچ سمجھایا۔ بچپو تہاڈے سچے پریم پیار دا بُھکھا پتا، سکا ٹکڑا کھا کے خوشی منایا۔ اس توں اور نہیں کوئی اچھا، سا جن میت نہیں
 کوئی مٹا، جو متر پیارے میل ملا ئیا۔ امرت رس سارے کہن اس توں اور نہیں رس مٹھا، مٹھت روپ نہ کوئے وٹا ئیا۔ مئی روٹی کہے جس ویلے میٹوں پٹھا،
 میٹوں یاد آگیا جیسہڑا نانک نال قول کیتا، اقرار نامہ شبدی روپ وٹا ئیا۔ میں اوسے ہی خاطر چڑھیا تین والے انگیٹھا، اگنی اگ نال اپنا روپ بدلایا۔ میٹوں
 یاد آگیا جس ویلے گو بند پرویش ہو یا وِچ انگیٹھا، مساکٹڑا کھا کے پُرکھ اکال دا شکر منایا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال کہا میرا گو بند سدا جیتا، دو جہان وجے
 ودھایا۔ گو بند کہا پر ہو اپنے پھل بھگتاں در دیتا، گرکھاں دی جھولی پائی۔ گر سکھا اُس دا ایہہ نتیجہ جس دے اُپر ٹھا کر پتیجا، عزیزاں دا لیکھا لیکھے پائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خوشی نال کھا کے خوشحالی وِچ دیوے اسپسا، آسا سب دی پور کرائیا۔ وِشنوں آن کے دیکھ اپنی روٹی، رٹے گھر گھر
 رہی پائی۔ ہن لیکھا نہ روید اس چمارے موچی، مشکل بچھلی دُور کرائیا۔ کوئی بھگت نہ رہے لو بھی، لالچ طمع نہ کوئے جنایا۔ خانہ کھولنا نہ پئے مودی، مدت
 توں وِچھڑے لیکھے رہیا چکا ئیا۔ پریم پیار دا پریم چو جی، چرن کول دیوے سرنا ئیا۔ انتر آتم دے کے سو جھی، سوئی سرتی لئے اٹھایا۔ دُکھ بُھکھ دا گرگھ رہے
 نہ کوئی روگی، شاہ رگ توں اُپر اپنا رنگ چڑھایا۔ سکا ٹکڑا کہے میٹوں کھا کے ستگر و بنا دھوبی، اندروں دُرمت میل دھوایا۔ گرکھو پچیاں وانگ چلنا گودی،
 گوداوری بیٹھی راہ تکا ئیا۔ دتا درس اموگھی، مُفت جھولی دتی بھرائیا۔ میل ملا کے دُھر سنجوگی، وِچھڑیاں لینا جڑا ئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، بھوگ
 لگا کے بنے بھوجی، بھاجی گرکھاں دئے ورتا ئیا۔

☆ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

صاحب نہیں ایہہ انک سہیلی، ساحل اپنا رہیا دکھائیآ۔ صاحب نہیں ایہہ سچا میلی، ہر سنگت میل ملائیآ۔ صاحب نہیں ایہہ انتم بیلے، بیلے جنگل ہووے سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہنار سچئی سرنائیآ۔ صاحب نہیں ایہہ انگیکار، انگ انگ نال ملائیآ۔ صاحب نہیں ایہہ دکھیاں دا دلدار، دردیاں درد وندائیآ۔ صاحب نہیں ایہہ پتت پانی لائے پار، پتن بیڑے نام چڑھائیآ۔ صاحب نہیں ایہہ سبناں دا سیوادار، صدق صبوری نال سیو کمائیآ۔ صاحب نہیں ایہہ سٹیاں دا پھریدار، بے خبراں خبر پچھائیآ۔ صاحب نہیں ایہہ سخیاں دا سلطان، دین دیال ہوئے سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچئی وڈیائیآ۔ صاحب نہیں دلدار دل دا، دلدری ویکھ دکھائیدا۔ صاحب نہیں پریتم پیارا ہو کے ملدا، میل ملاپ اپنے ہتھ رکھائیدا۔ صاحب نہیں سری بھگوان پھر دا تردا، منزل منزل پنڈھ چکھائیدا۔ صاحب نہیں محبوب محبت والا دھر دا، دھر مستک ویکھ دکھائیدا۔ صاحب نہیں کھیل کرے اپنی لوڑ دا، لوڑ بندے سچن جوڑ جڑھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیدا۔ صاحب نہیں دھر دا بابل، پتا پوت ویکھ دکھائیآ۔ صاحب نہیں سنیا سندر سانول، سخیاں انگ لگائیآ۔ صاحب نہیں ثابت گرگھ ویکھے دھر دے قابل، قابلیت دھر دی جھولی پائیآ۔ صاحب نہیں درویشی راول، رمتا رمتا پنڈھ مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا رہیا اٹھائیآ۔ صاحب نہیں دیون آیا سچ ثبوت، سبب نال میل ملائیآ۔ کایا دا کپڑ ویکھ کلبوت، کرم کانڈ کھوج کھوجائیآ۔ اُچ منارا عرش فرش عروج، آتش آتش دے بھجھائیآ۔ لیکھا جانا چڑھدا لہندا شمال جنوب، دشا اپنی سوہا پائیآ۔ قدرت دا قادر کرنی دا کرتا آگیا سچ حدود، محراب محبت والی بنائیآ۔ جدھر ویکھو اودھر موجود، ماجرہ اپنا رہیا دکھائیآ۔ بن کرنی کرتا رکھنہارا محفوظ، سر اپنا ہتھ لگائیآ۔ گرگھیاں ہون نہ دیوے محروم، خالی ہتھ نہ کوئے پھرائیآ۔ جگ جنم دے وچھڑے بچے نڈھے معصوم، مست خُماری دے چڑھائیآ۔ جگت وکاری تچ جھوم، دُنیاوی دُنی دتی مٹائیآ۔ جس دا کوئی پنڈت پاندھا لانا سکیا نجوم، نظم نثر وچ سکے نہ کوئے گائیآ۔ جس دا کھیل نہ معلوم، پڑدا نہ کوئے اٹھائیآ۔ جس دا علم جانے نہ کوئی علوم، عالم نہ کوئے چٹرائیآ۔ جس دا سمجھ نہ سکیا کوئے مضمون، مشکل حل نہ کوئے کرائیآ۔ جس دا تازیرات توں باہر قانون، قلم بند نہ کوئے دکھائیآ۔ سو

صاحب سوامی انترجامی دسنہارا سچ اصول، اصلیت رہیا درڑا گیا۔ مانس جنم دالئے نہ کوئے محصول، کرایہ قیمت نہ کوئے رکھایا۔ دُھر دا حکم دُھر دارول، سچ سندیشہ اک سمجھایا۔ جو بھگت دوارے آیا چل کے بھول، بھلیاں گلے لگایا۔ سب دا بچھلا لہنا ہووے وصول، وصولی بن ورنٹاں دیوے کرایا۔ لیکھا چکا کے قاتل مقتول، مکتب اکو کرے پڑھایا۔ چرن پریتی بخش کے دھول، دُھر دا ٹکا دیوے لگایا۔ رنگ چاڑھ کے نام چلوں، چولی دئے رنگایا۔ در آیاں جن بھگتاں کرے قبول، بچیا کوئے رہن نہ پانیا۔ بھگتو تھادی بھگتی سدا سد منظور، منظوری اپنی نال رلا گیا۔ تھادا وقت جاوے نہ ایویں فضول، جو درتے درشن پانیا۔ تسیں میرے تے میں تھادا حضور، حضراتاں دا حضرت نظری آ گیا۔ جنم جنم دی کرنی دے بخش کے قصور، تھادی قسمت نال دیاں اڈایا۔ من ممتا توڑ غرور، سچ نمرتا اک سمجھایا۔ تھادے نال مل کے ہوواں مشہور، مشورہ تھادے نال رکھایا۔ اک اک دا لہنا دیواں ضرور، ضرورت سب دی جھولی پانیا۔ جگت ناتا توڑ کے کوڑ، کوڑی کریا دیاں مٹایا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، موہرے اپنے لوواں لگایا۔ سنت سہیلے میرا نور، جوتی جوت جوت جگایا۔ جیسہڑا لبھا نہیں کسے کوہ طور، اوہ قدرت دا مالک قدرتی گیا آ گیا۔ نہ تت نہ وجود، اچرج کھیل رہیا دکھایا۔ بنا سداں بچھیاں سدا تھادے وچ موجود، مجلس اندر باہر دکھایا۔

بھوویں لڑ پھڑ کے میرے نال کردے رہو کھرو، پھر وی خوشیاں نال گلے لگایا۔ تھادے نور دا آفتاب نہیں ہونا غروب، سورج گھ نہ کوئے چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی وڈیایا۔ وڈیائی کہے میں کیہری گلوں وڈی، دُھر دی دھار دے جنایا۔ میں جگ چوکڑی ویکھی بیتدی صدی، سدا سدا اپنا روپ وٹایا۔ تیرے حکم سندیشے اندر بدھی، جگ چوکڑی سیو کمایا۔ کوٹن کوٹ گرو اتار پیر پیغمبر لوک مات ہنڈاوندے ویکھے گڈی، کوٹن کوٹ گداگر ہو کے در در الکھ جگایا۔ ہے پر بھو تیرے نام دی صدا بن بھگتاں اندر کسے نہ وٹی، واجب حکم نہ کسے منایا۔ میں ایسے خوشی اندر پھراں بھجی، نٹھیاں واہو داہیا۔ جن بھگتاں سندیشہ دیواں گرکھو ایہہ ویلا ملدا کدی کدی، قادر قداماں جوڑ جڑا گیا۔ جس دی ودھائی ودھائیاں وچوں وٹی، وجاوے بے پرواہیا۔ وڈیائی کہے میں ویکھ کے خوش ہوئی ایہہ سنگت او سے دی سدھی، جو سدا سدا اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لہنا دینا لیکھا چکاوے اچیں پچیں، آنجان بال اپنا حکم منایا۔

سمت کہے میرا مالک شہنشاہ، تختِ نواسی نورِ خدایا۔ مالکِ خالق پر تپالک بے پرواہ، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نورِ خدایا۔ سچکھنڈِ نواسی و سنہارا ساچے تھان، مقامے حق گھر گبھیہر بے نظیرِ سو بھاپایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا کھیل دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتایا۔ زرگن سرگن آتم پر ماتم جو رہیا کھیل کھلا، پاربرہم برہم اپنا بھیو کھلایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوءِ آکاش پاتال جو رہیا وسا، دھرنی دھرت دھول زمیں اسماناں سو بھاپایا۔ شبد اناد برہم برہماد ساچا تال رہیا وجا، انراگی اپنا نام جنایا۔ وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر جو رہیا پرگٹا، پاربرہم پت پر میثور الکھ اگوچر اگم اتھاہیا۔ جگ چوکڑی نت نوت جو آوے ویس وٹا، کایا ماٹی پنج تت خاکی سو بھاپایا۔ دین دُنی جو ویکھنہارا آپ خُدا، خالقِ خلق مخلوق اپنا رنگ رنگایا۔ منتر انتر جو نام ندھان رہیا سمجھا، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ وید پُران شاستر سمتر گیتا گیان انجیل قرآن جو رہیا جنا، گرنتھ پنٹھ دیونہار وڈیایا۔ دین مذہب ذات پات کھتری براہمن شوڈر ویش جو ونڈ رہیا ونڈا، الف یے اکھراں کرے پڑھایا۔ نو نو چار جو کھیل رہیا کھلا، دُھر فرمانا حکم منایا۔ جگت ریتی سماج رواج رہیا چلا، ادھیاپک ہو کے کرے پڑھایا۔

واچک ہو کے گیان رہیا سنا، دُھر دا ڈھولا دُھر دی دھار بندھایا۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے گرہ پردے رہیا کھلا، درشٹ اندر شٹ اپنی کار جنایا۔ جگت و دیا اکھراں جو جوڑ رہیا جڑا، لوک مات سو بھاپایا۔ جو ماٹی خاکی پتھر پاہن رہیا ترا، چرن کول اُپر دھول بخشنہار سرنایا۔ آد جگاد نت نوت کوٹن کوٹ نام رہیا سمجھا، من مت بدھ بھیو ابھید کھلایا۔ کاغذ قلم شاہی لیکھا رہیا لکھا، تقریر تحریر وچ جنایا۔ چار گنٹ دہ دشا زرگن سرگن مسافر رہیا پھرا، حکمے اندر حکم بھوایا۔ بھاؤ بھوکھت درشٹ اندر شٹ رہیا سنا، انجانت اپنی سمجھ سچ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شاہ سلطان اک اکھوایا۔ سمت کہے شاہ سلطان میرے نال سمہت، سنگر داتا دیا کمایا۔ مہروان کرے رحمت، محبوب نورِ خدایا۔ مورکھ گدھ کوئی رہن نہ دیوے احمق، کوڑی کرپا کھوج کھوجایا۔ شبد اگئی نام ندھان مارے سینت، راگ نغمیاں وچ جنایا۔ لیکھا چکا کے دھوتی کُگا بودی تہمت، ساچا بستر استر شستر اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمایا۔ سمت کہے میرا وڈ وڈ بھاگ، پڑکھ اکال دین دیال دے وڈیایا۔ جس کجگ اندر سبجگ بدل کے رواج، رواداری کوڑی دینی گویا۔ لیکھا چکا کے پوجا پاٹھ روزہ نماز، منتر ساچا دینا پڑھایا۔ انتر آتم پردہ کھول کے آغاز، بھیو ابھید دینا جنایا۔ بن مکے کعبیوں حاجیاں کرا

کے سچا حاج، حضرت ہو کے ہوئے سہائیا۔ سچ ایشان کرائے بن سرور تیر تھ تاٹ، گنگا گوداوری جمنائستی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چرن دھوڑ مجن کرا کے ماگھ، مگر لے لیکھے دئے مُکائیا۔ امرت رس پیا کے ہنس بنائے کاگ، دُرگندھی سنگدھی وچ پر گٹائیا۔ آتم پر ماتم رچ کے کاج، گھر مندر کرے گڑمائیا۔ ست دھرم دا دس کے اک رواج، سوہنی سکھیا دیوے سمجھائیا۔ دُھر دا ڈھولا سنا کے اگئی بات، باطن پردے دئے کھلائیا۔ پت پر میثور کملاپات، کامل مُرشد ہوئے سہائیا۔ ساچا سجدہ دتے آداب، نمو نمستے اکو اک درڑائیا۔ وست امولک دیوے ہاتھ، دست بدست آپ پھڑائیا۔ اکو سمرن اکو پوجا اکو پاٹھ، پاٹھشالا کایا مندر اندر اک دکھائیا۔ اکو پٹی طلبا پڑھے جماعت، ودیالا اکو دئے دکھائیا۔ اکو راگ دُھن اکو آئے آواز، رس اکو اک دکھائیا۔ اکو پریتیم موہن مادھو مادھ، مدُھر دُھن اک جنائیا۔ اکو پتن بیڑا چلائے جہاز، کھیوٹ کھیٹا اک اکھوائیا۔ اکو سہائی ہووے انا تھاں داناتھ، داتا دانی بے پرواہیا۔ اکو مندر جنائے گھاٹ، رہبر اکو نُور خدائیا۔ اکو سوال اکو جواب، اکو لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سمت دیوے وڈیائیا۔ سمت کہے میرا کھیل سہانا، شاہ پاتشاہ دئے وڈیائیا۔ جن بھگتو میرا پہلی وار نکا جہا بیانا، اقرار نامہ تہاڈے نال رکھائیا۔ دُھر دے حکم نال بدل دینا زمانہ، ضامنی سب دی دینی تڑائیا۔ کوڑا رہن نہیں دینا نشانہ، ست رنگ دئے گواہیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جوتی جاتا پہریا بانا، بانی ہو کے ہوئے سہائیا۔ دین مذہب ذات پات ٹنڈ وچ رہن نہیں دینا کانا، کلمیاں والیاں کرے صفائیا۔ دُھر سندیشہ دینا اک فرمانا، شبد اگتا سچ درڑائیا۔ نوجوان مرد مردان کھیلے کھیل دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ حکمی حکم ورتائے زرگن سرگن ہو پردھانا، پردھانگی اکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچئی وڈیائیا۔ سمت کہے میرے پر بھ نے لینئی نہیں کسے توں صلاح، صلاحیر نہ کوئے بنائیا۔ کسے توں بچھنا نہیں راہ، رہبر اک اکھوائیا۔ کسے دی پکڑنی نہیں بانہہ، سہارا نہ کوئے تکائیا۔ جو کرنی سو لینئی کرا، کرامات نہ کوئے وڈیائیا۔ جس نے اُپجائے اوسے نے اپنے حکمے اندر لینے سما، سمجھ وچ سمجھے نہ کوئے لوکائیا۔ جس دی کھیل اوسے نے لئی کھلا، ویکھنہار آپ ہو جائیا۔ جس دی ستار اوسے نے لینئی وجا، رباب کایا کندھ اٹھائیا۔ جسدا حساب اوسے نے لینا چکا، زیر زبر نہ کوئے وڈیائیا۔ جس نوں سارے کہندے گئے خدائے خدی سب دی دئے مٹائیا۔ بھگتاں نالوں ہووے نہ کدے جداء، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جنہاں پچھے سمت کہے

میتوں دتا چڑھا، چڑھا لہندا دوویں دئے اُٹھایا۔ ڈاڈھے نال کی کوئی متھا سکے لا، جو ستھر رہیا وچھایا۔ ماچھوڈاڑا ہویا گواہ، دِن دہاڑا شہادت دئے بھگتایا۔ جس نوں سولاں دی سیج دتا سوا، سو شبدی جو دھا رُوپ وٹایا۔ جس دا قاعدہ قانون قلم لکھ نہ سکے شاہ، دھا ر جگت نہ کوئے سنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سمت کہے میں ہویا خوشحال، خوشی خواہش وچوں پرگتایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم ویکھیا دیاں، دین دُنی دا مالک اپنا رنگ رنگایا۔ خالق خلق وچ کھیل کرے کمال، جیو جنت سمجھ کسے نہ آیا۔ کایا کعبہ ساچا مندر دس کے سچّی دھرم سال، ساڈھے تن ہتھ دئے وڈایا۔ جگت انوکھی وکھری چل کے چال، چلتر سب دے کھوج کھوجایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، پنج تت کوڑا ڈیرہ دیوے ڈھایا۔ جن بھگتاں سرت سنبھال، ستیاں لئے اُٹھایا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، آتم پر ماتم اِکو رنگ رنگایا۔ پریم پریتی دُھر دی سکھیا اِک سکھال، ست سیج کرے پڑھایا۔ نام پدارتھ دے کے دھن مال، تن خزینہ دئے بھرائیا۔ پچھے توں آگے دا دس احوال، حالت دئے بدلایا۔ گرگھ بنا کے انملڑے لال، ہیرے مانک موتی دئے پرگتایا۔ اپنے کول رکھے سنبھال، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ جن بھگتاں دی بن کے تلوار ڈھال، آگے پچھے ہوئے سہایا۔ نیڑے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نین شرمایا۔ دوتی دُشمن دی کی مجال، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جہاں تہاں کرے پرتپال، ہووے آپ سہایا۔ جس نے جگ جنم دے وچھڑے لئے بھال، چوڑاسی وچوں لئے اُٹھایا۔ اوہ اندر باہر سدا نال، وچھوڑا جگت نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی سر نایا۔ سمت کہے میں آیا پہلی وار، لوک مات ناؤں پرگتایا۔ سماں بیتیا نو نو چار، جگ چو کڑی پندھ مُکایا۔ راہ تکدے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر اٹھ کھلایا۔ منگاں منگدے گئے بن بھکھار، جھولی اپنی پلو ڈاہیا۔ کون ویلا سخاوت کرے پروردگار، حقیقت حق دئے ورتایا۔ ایہہ کھیل سب دی طاقت توں باہر، زور اور نہ کوئے سمجھایا۔ شبد اگئی نال کردا رہیا کفتار، گُفت شنید کرے شنوایا۔ کسے نوں دسیا سانجھیاں، کسے نوں گھٹ گھٹ دتا درڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ سمت کہے میتوں چاو گھنیرا، چار گنت وجے ودھایا۔ پُرکھ اکال سچ و سایا کھیڑا، کایا مندر سو بھاپایا۔ بھگتاں دے اندر لایا ڈیرہ، سچ سنگھاسن و جی ودھایا۔ ناتا جوڑ کے تیرا میرا، آتم پر ماتم گنڈھ پوایا۔ اندروں چک کے کوڑا اندھیرا، ست نور کرے رُشنائیا۔ ایس کھیل نوں سمجھے کیہڑا، نو سو پُرانوے چو کڑی جگ

اگے ہو نہ کسے ورتائیا۔ ایسے کر کے من مت پیا جھیرا، بدھی نہ کوئے وڈیائیا۔ دین مذہب کر سکے نہ کوئے نیڑا، پنڈت پاندھا ملا شیخ مسانک قاضی گرنتھی پنٹھی سمجھ نہ کوئے پائیا۔ جنہاں دے اُپر صاحب سوامی انترجامی ہر ٹھا کر کرے مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ اوہ بن کلیوں بن پوجا پاٹھ چکا لین اندروں جھیرا، جھکڑا دویت رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار دیا کمائیا۔ سمت کہے میٹوں مل گئی ٹیک، جن بھگتاں دیاں جنائیا۔ جیٹھ تیا سب جگ کہے تیس بدھی کرو بیک، ہوئے ہنگتا دُور کرائیا۔ تن مائی کوڑی کریا لگے نہ سیک، اگنی اگ نہ کوئے جلائیا۔ جے کسے نوں اندروں لبھیا نہیں بچھے بھیت، اگے سبھے دیاں سمجھائیا۔ خوشیاں نال ویکھو اوس پر بھو دی کھید، جو کھنڈے کھڑگ رہیا چکائیا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر دتے بھیج، بھجن بندگی اک سمجھائیا۔ اوہ تھادی آتم دی مانے سچ، سچن ہو کے انگ لگائیا۔ بن اکھاں توں رہیا ویکھ، بن لوچن رہیا ملائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے چارے وید، برہے نہ کوئے وڈیائیا۔ جس داکھ نہ سکیا کوئی لیکھ، گر اوتار بے انت بے انت کہہ کے پلو گئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا کر دکھائیا۔ سمت کہے میرا سندیشہ سُن لو یار، یارانہ کچا نہ کوئے لگائیا۔ جے کرنا تے سچا پیار، پریتی پریم نال رکھائیا۔ مطلب وچ نہ بنیوں خد متگار، کوڑی آس نہ کوئے رکھائیا۔ ایہہ جگت ونجاریاں والا نہیں اُدھار، سو دا ہٹ نہ کوئے چکائیا۔ ایہہ لہنا دینا میت مُرار، ہر کرتا رہیا جنائیا۔ جس نے جیوندیاں کوڑا چھڈنا سنسار، سو میرے انگن بہہ کے خوشی منائیا۔ لوک لجا دتی مار، ابھمان روپ نہ کوئے وٹائیا۔ سنساریاں دا رہنا نہیں ٹھیکے دار، ٹھو کر ٹھا کر رہیا لگائیا۔ سمجھاؤن واسطے کندھاں اُتے لاؤنہ نہیں کوئی اشتہار، تھاڑے اندر کرنی پڑھائیا۔ ساچی منزل دس کے اُچ منار، نام پوڑے دینا چڑھائیا۔ جس نوں چنگا نہ لگے ایہہ وبار، اوہ بے شک اٹھ کے دیوے سنائیا۔ جنہاں تھم نوں کہنا اوہ خوشی نال نکل جائے باہر، باہر گئے نوں پھیر نہ کوئے پرتائیا۔ ایہہ پرکھن والا نہیں کوئی سنیا، جو کسوٹی اُتے رگڑ دیوے لگائیا۔ اس دے کول اوہ اگئی ہتھیار، جس دے اُتے مہر کسے نہ لائیا۔ جیہڑا اندرے اندر مارے مار، تکھی دوہری دھار جنائیا۔ سچ بچھوتے اگے سچن رہ جانے سچے یار، کوڑیاں نالوں یرانے لینے تڑائیا۔ ایہہ وی ستاراں ہاڑ تک اُدھار، اگے قسم کھا کے کراں جدائیا۔ بھاویں نو کھنڈ پر تھی وچوں گرکھ رہ جان دو چار، بہتیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ میرا نین شنگار، میں شمع دیاں جگائیا۔ ویکھیوں بھل کے کوڑا نہ کریو اعتبار، یقین

نال دیاں درڑائیا۔ کوئی لوڑ نہیں کاگاں دی رہے ڈار، گرگھ ہنس لینے پرگٹائیا۔ جیہڑا گرگھ نال کرے خار، غصے وچ لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دئے مُکائیا۔ سمت کہے میں کیوں آیا جگ، جاگرت روپ دیاں دکھائیا۔ سچ دوارے پرگٹ ہو کے گیا سچ، سچن اکو لیا بنائیا۔ دیکھو جس طرح میں پچھلے دتے چھڈ، اگے اکو پُرکھ اکال منائیا۔ جگت جہان نالوں ہو کے اڈ، دکھری دھار بنائیا۔ سماں سماں میرے وینھدیاں وینھدیاں گیا لنگھ، اتم میری واری آئیا۔ میں کوٹن کوٹ دیکھے بغلے بپ، ہنس مانک موتی چوگ وِرا لگھ رکھائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں کسے لاؤن نہیں دینا اج تچ، جھوٹا مکر فریب نہ کوئے بنائیا۔ کوڑ گڑیاری سارے دینے چھڈ، جھٹکارا لینا پائیا۔ جیہڑے میرے پر بھو توں ہوئے اڈ، میں دکھری ڈیرے دینے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے تھکم نال درڑائیا۔ سمت کہے سمجھ لو ویلا، ولیاں دا ولی رہیا جنائیا۔ لیکھا چک جائے گرو چیل، چیل گرو سمجھ نہ رائیا۔ پُرکھ ابناشی کرے کرائے کھیل نوویلا، زرگن زرنکار بے پرواہیا۔ امرت رس امرت پھل اکو وار رس کھانا کیلا، قلت اگلی رہے نہ رائیا۔ کوٹن کوٹ جنم بھرمیاں پر بھ نال ہو یا میلا، ملنی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ ٹھا کر ملیا سچن سہیلا، جس نوں سارے رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سمت کہے جن بھگتو بن جاؤ ہنس، جھوٹھی ہستی دیو مٹائیا۔ تسیں اوس پر بھو دا بن جاؤ ہنس، جس بنسری والے کاہن سیوا لائیا۔ جس نوں سیس نو اوندے پھندر گھ سہنس، دو سہنسر جہوا ڈھولا گائیا۔ تسیں اوس دی ساچی انس، جو اصل روپ آتما ہو کے تہاڈے اندر ڈیرہ لائیا۔ جس نے آد بنائی بنت، اتم دیوے وڈیائیا۔ سو سوامی سچا کنت، گھر گبھیر اکھوائیا۔ جس دا سوہنگ ڈھولا منت، توں میرا میں تیرا کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا دئے دکھائیا۔ سمت کہے میرا تھکم آخری، آخر دیاں جنائیا۔ جس پیغمبراں دی رہن نہیں دتی پیری، میری دتی بدلایا۔ جس شرع دی رہن نہیں دتی زنجیری، سنگل دتے تڑائیا۔ جس دا کھیل بے نظیری، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ کوئی نہ سمجھو ایہہ کھیل ہو یا تقدیری، قدرت دا مالک ہو کے اپنا تھکم ورتائیا۔ اگے او جھڑ راہ گلی دے سے بھیرے، پار کنارہ نہ کوئے کرائیا۔ کسے کم نہ آونی شہنشاہی امیری، مایا متاسنگ نہ کوئے جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ رہیا سمجھائیا۔ سمت کہے میٹوں ملیا اک فرمان، جن بھگتو دیاں درڑائیا۔ سندیشہ دیوے سری بھگوان، بھاگاں والیاں

حکم سنائیا۔ گرکھ رہے نہ کوئی آنجان، بالی بدھ سدھ دیاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تخت نواسی تختہ دُنیا ویکھ دکھائیا۔ سمت کہے پر بھ دا
 حکم ویکھو سخت، سخیاں والی راس رہن نہ پائیا۔ کوڑی کرپا بنھنا بستہ، اگے نہ کوئے کھائیا۔ سر شئی حال ہونا خستہ، خُسریاں وانگ سرب نچائیا۔ مارگ ملے
 نہ کسے رستہ، رُٹھے بے پرواہیا۔ ساچا نام جنہاں کیتا سستا، لُٹے جان تھاؤں تھانیا۔ ساچی کسے کول رہے نہ وستا، شاہ کنگال روپ بدلایا۔ شاہی فوج نہ کوئی
 دستا، چاروں کُنٹ رہی گر لایا۔ کھیڑا رہے نہ کوئی وسدا، بستی سو بھانہ کوئے سہایا۔ منتمکھ رہے کوئی نہ ہسدا، نیز روون مارن دھایا۔ جو ڈھولا گاوے پر بھو
 دے جس دا، جس وید پُران تجایا۔ اوہ نظارہ ویکھے اوس الکھ دا، جو سب دے لیکھے رہیا مٹایا۔ اشارہ تکے اوس پریمی دی اکھ دا، جو اندرے اندر رہیا ملایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اندر وسدا، وسیرا اپنے نال ملایا۔ سمت کہے میری اٹھدی ویکھو نویں جوتی، نوجواناں دیاں درڑایا۔
 میرے پر بھو دی ویکھو نشانی، جو نشانے گھر گھر رہیا لگایا۔ ودیا والیاں دی کوئی نہ رہے ودوانی، وادھل ہو کے کرن لڑایا۔ بدھیواناں دی بدھی ہووے
 پریشانی، ساتک ست نہ کوئے دکھایا۔ شاہ سلطاناں اندر وڑ کے بے ایمانی، مورکھ گلدھ دئے بنایا۔ کوڑی خواہش نال دیون قُربانی، نام شہیدی نظر کسے نہ
 آئی۔ رائے دھرم دے گھر سارے کھان مہمانی، شیطانی بھاجی دئے ورتایا۔ ہُن اگے دعوہ مول نہیں رہنا دیوانی، جھگڑا چھیتی دئے چُکایا۔ اپنے نام دی
 ہون نہ دئے بدنامی، بدھیمانی دے اڈے دئے کھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دئے درڑایا۔ سمت کہے میرے نال پچھلے کرن
 آئے سمجھوتا، ہوئی ہوئی رہے جنایا۔ ساڈا سماں نہیں بیتیا بہتا، صدی ویہویں دئے گواہیا۔ سانوں اندروں آوے ہوکا، سنسے نال رہے جنایا۔ اسماں گھر گھر
 جھگڑا پایا پر بھ کے ناؤں دا، دیناں مذہباں ونڈ ونڈایا۔ کھیڑا بنایا ہوئے ہنگتا ہوں کا، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھایا۔ براہمنوں دا صاف ہون نہ دتا چوڑکا، گائے
 گوبر پوچ پُچایا۔ کلے والا اگے کوئی نہ پہنچا، مٹی خاکی سجدیاں وچ سیس نواہیا۔ پاٹھاں منتر اں والا ویکھیا آونتا، اپنا گھر نہ سکیا وسایا۔ ساچا خصم کسے نوں
 ملن نہ دتا کھونتا، نار دُہاگن سر شئی نظری آئی۔ کتھے گوبند دا چھیتی نال تک گیا ڈھئیے والا ڈھونکا، جس اپنی آپ لئی انگڑایا۔ جو چھڈ کے گیا پٹنا پاؤنٹا، لیکھا
 گوداوری نال مکایا۔ سولے کے آگیا نیا نام نوکا، کھیوٹ کھیٹا بے پرواہیا۔ جس نے بھگتاں گرکھاں دا پھڑیا آ کے پاؤنچا، ہتھ گٹ نال بندھایا۔ جھگڑا چُکایا

من واسنا کھوٹی کاؤں کا، ساچی کرنی دتی جنایا۔ بھو چکا کے ہوئے ہوئے کا، ہم ساجن لیا ملائیا۔ مطلب جان کے اپنے گوں کا، گرگھ اپنی گود بہایا۔ لہنا چکاؤں آیا ساچی ماؤں کا، مایا ممتا کوڑ تجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال دیا کمایا۔ سمت کہے میرا لیکھا ہویا شروع، شرع دیواں بدلایا۔ جھوٹا رہن نہیں دینا کوئی گرو، غریب نواز دیاں ملائیا۔ جگت مثال مچھی پتھر چٹ کے مڑو، اپنا سیمس ٹھوکر نال بھنایا۔ سمت کہے میرا صاحب سوامی پُرکھ اکال دین دیال میرے نال میرا مالک ہو کے ترو، دھرمی سنگ نبھایا۔ منزل چوٹی جن بھگتاں اندر میں اپنی منزل چڑھوں، پاندھی ہو کے پندھ مکایا۔ سرت سوانی ساچی پھڑوں، اپنا بل دھرایا۔ در دروازے آگے کھڑوں، الکھ نعرہ اک لگایا۔ اوسے نوں ضرور ورؤں، جس دا ور اکو اک نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری بنت رہیا بنایا۔ سمت کہے میں بھگتاں دی کراں ریجھا، ساچا صاحب دیاں ملائیا۔ کوئی رہن نہ دیواں چاچا بھتیجا، پتا پوت دیاں بنایا۔ بنا پُرکھ اکال دے رہے کوئی نہ تیجا، جو کہے تیجے نین کراں رُشانیا۔ اکو بابل تے اکو پیارا سب دا گیگا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گرگھ ویکھاں سچ عزیزا، عاجزاں اپنی گود اٹھایا۔ اندروں بخش کے سچ تمیزا، طمع دیاں بدلایا۔ سب دی جھولی پاواں سب دا کیتا، ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جس دا چندن نال تیا انکیٹھا، اگنی اگت اگلا روپ بدلایا۔ سو بخشنہارا سچ پریتا، پت پر میثور رہیا ملائیا۔ گرگھو تہاڈا لیکھا چکا دے پچھلا بیتا، آگے ٹھانڈا سینتا آپ کرایا۔ کوئی لوڑ رہے نہ پڑھن دی گیتا، پوجا پاٹھ اکو دے درڑایا۔ جن بھگتو تہاڈا سری بھگوان بنیا آپ وسیقہ، وصیت تہاڈے نام دی دے لکھایا۔ تہانوں کسے دے کولوں منگنی پئے نہ بھیکھا، بھچھیا واسطے جھولی نہ آگے ڈاپیا۔ تہاڈے اندر اپنی کرپا دارکھ دیواں سب کچھ کیتا، کرنی دی کرنی دیاں مکایا۔ جے پر بھ نوں بلیاں پھیر وی پوری ہوئے نہ ریجھا، من منسا نہ پور کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپن ویکھے تھاوں تھانیا۔ سمت کہے سارے لو سوچ، سچ سچ دیاں سمجھایا۔ آلیوں ڈگے کوئی نہ چکے بوٹ، سچ دوارے نہ کوئے پھیر پہنچایا۔ لکھ جو راسی جنم بھوگنے پیندے کوٹن کوٹ، انڈج جیرج اتبھج سیتج روپ وٹایا۔ بنا سنگر دے چرناں ملدی کتے نہ موج، شاہ پانتشاہ روندے مارن سارے دھایا۔ سارے اپنی لکانے کر لو ہوش، ہو چھی مت دیو گویا۔ بنا پریم توں کسے کم نہیں آوند جوش، کرودھ کوڑ کریا ہلکایا۔ جیہڑا اگی سال زرگن ہو کے بیٹھا رہیا خاموش، آگے خواہ مخواہ سب نوں دے سمجھایا۔ ایس

دا مٹی والا تن نہ سمجھیو پوش، پوشیدہ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ پھیر کسے نوں دیو نہ کوئی دوش، تہاڈے سامنے سب دی کیتی سب نوں دے بھگتائیا۔ جن بھگتاں نام نُماری دے کرے مدہوش، مدھر اپنی دُھن سُنائیا۔ ایہہ کوئی یاری نہیں عاشق معشوق سسی پُوں والی بلوچ، جو ریگستاناں وچ گرا لائیا۔ جتھے کوئی نہیں سکدا پہنچ، اوتھے تُوچ کے تہانوں گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک ہوئے سہائیا۔ سمت کہے میں پر بھ نوں کہنا جگا دے شمع، دِپک سچ کر رُشنا ئیا۔ خوشی وچ بدلا دے غما، غمی دے مٹائیا۔ اپنے پریم دی دے طمع، لالچ مُجبت والا جنائیا۔ چرن پریتی لالے طمع، سچ سیو کمائیا۔ مات پت بن جا ساچی اماں، گودڑی گود اٹھائیا۔ جے پر بھو میٹوں کیتا لوک مات رواں، رہبر ہو کے ہو سہائیا۔ میں تیرا بھانا سہواں، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ تیری چرنی بہواں، دُجا نظر نہ کوئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں نوں سچ سچ کہواں، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ پر بھ دے دوارے کدے لوڑ نہیں ہندی ہتے ہون جماں، تھوڑیاں نوں بہتیاں وچ دیوے وڈیائیا۔ ایہہ سمت سب توں دکھراتے سب توں نواں، نویں نروئے گرکھاں دے بنائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی ہماں تماں، ہم ساجن نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دردی ہو کے درد رہیا وندائیا۔ سمت کہے میں بڑا چالاک، اپنی چال نہ کسے درڑائیا۔ پہلوں چلاک نوں کر کے خاک، خاک دیاں ملائیا۔ بھگتاں دا کھول کے تاک، طاقتور دیاں دکھائیا۔ مسمکھاں نالوں توڑ کے ساک، سجن اکو لوں بنائیا۔ بھگتاں نوں دیواں آکھ، آخر کراں پڑھائیا۔ سچ پچھوتے اے اکو مہینہ لنگھیا وساکھ، وسدے سارے دین دُہائیا۔ جس ویلے اک دے دتی تھاپ، شکر دتا سمجھائیا۔ پھیر کوئی رہن نہیں دینا گستاخ، غصیاں والے دینے مٹائیا۔ اوہناں نوں کرنا مُعاف، جو موقعے سر اپنا ویلا لین بچائیا۔ سمت کہے میٹوں ایں رہی بھاکھ، بھاکھرا دے دُہائیا۔ لہر دی وجنی ٹھاٹھ، تٹ دینے وہائیا۔ ایہہ وی کھیل ہونا پھر آٹھ، اٹھاں تئاں ہوئے جدائیا۔ کسے نوں لہے نہ لکڑی کاٹھ، اگنی بھیٹ نہ کوئے کرائیا۔ پھیر بھلے پچھلا پاٹھ، پوجا دین تجائیا۔ اکو پُرکھ اکال آوے یاد، جو دُبدیاں لئے ترائیا۔ جناں چر وسدے نہ ہوئے برباد، اوناں چر آواز اک نہ کوئے سُنائیا۔ سمت کہے میٹوں چا میرا چھیتی چلے راج، رستہ اکو دے دکھائیا۔ دھر میاں دا دھر م نال ہووے کاج، لگرمیاں نوں کرماں دی دھار اندر دے رُٹھائیا۔ اکو نعرہ سنا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو سپس سُنہنا دیکھاں تاج، تخت نواسی دیا کمائیا۔ سمت کہے تھوڑا جہا جھگڑا چھڑن والا وچ بغداد،

بغلگیر ہو کے سنگ نبھانیا۔ آگے کچھ پردے والا راز، ڈردیاں ہو رہی نہ کوئے ڈرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان جے بھگتاں دا بیڑا چلانہ سکیا جہاز، پھیر گرو مہاراج نہیں بد معاشاں دا بد معاش نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، ساچی ساجن رہیا ساچ، ساجن ہو کے سچ سُبھانیا۔

☆ ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ چھینے جتروال ضلع امرتسر ☆

شہنشاہی سمت کہے میرا وقت سہیلا چنگا، قدرت دے قادر پُرکھ اکال دتی وڈیاں۔ سچ سندیشہ نام ندھان دتا کھنڈاں برہمنڈاں، پُری لوء آکاش پاتال دتا درڈانیا۔ گن ندھان گھر گمبھیر بے نظیر ست سچ و جا مردنگا، دو جہان نوجوان دتا اٹھانیا۔ قدرت دے مالک کرنی دے کرتے کلجک ویکھ کے اتنم کنڈھا، کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کھوج کھوجانیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی نام ندھان سری بھگوان سنا کے دھر دا چھندا، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دتا پرگٹانیا۔ کایا ماٹی اندر گھر وچ گھر بجر کپاٹی توڑ کے جندا، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی بن کے بخشندا، دھر دی رحمت رام رحیم آپ کمائیا۔ مہروان محبوب مُجبت وچ بنا کے بندہ، بندیا نیوں لئے جھڈانیا۔ آتم پر ماتم نوری جوت چاڑھ کے چندا، نچ گھر واسی پُرکھ ابناشی اندھ اندھیرا دئے مٹانیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترشنا کڈھکے گندہ، ست سچ دئے پرگٹانیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ رہے نہ ونڈا، پار برہم برہم میللا سچ سُبھانیا۔ انتر آتم سچ سرور نچ گھر دیوے سچ انندا، گنگا گوداوری جمناسرتی لیکھا رہیا مُکانیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا ایکنکارا ہر نرنکارا ساچی منزل پوڑی چڑھا کے ڈنڈا، تھر گھر واسی مقامے حق دئے بہانیا۔ کلجک کوڑ گڑیاں جن بھگتاں نال کرے کوئی نہ دنگا، ٹھگ چور یار نیڑ کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکال صاحب سلطان ست سچ پرگٹا کے کھنڈا، کبھی دھار دئے وکھانیا۔ سنت سہیلا گرو گریچلا نرگن سرگن لاونہارا انگا، انگیکار اک ہو جائیا۔ بھو ابھید اچھل اچھید پردہ لاه کے ہنگ برہما، نچ نیتر لوچن نین کرے رُشانیا۔ آتم درسی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نور نورانہ ساچا چاڑھ کے چندا، روس نین رہے شرمائیا۔ ناڑ بہتر تن رباب و جا

مردنگا، سچ سُرنگا اک جنائیا۔ جودھا سُر پیر ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی بن سورا سرہنگا، بلدھاری اپنا لھم ورتائیا۔ دین دیاں سرب کرپال آد جگاد بن بخشندا، دست امولک کایا گولک نام زربان جھولی پائیا۔ کوڑ کڑیاں میٹ سنسار لہنا دینا چکا کے بھیکھ پکھنڈا، مایا ممتا رہیا مٹائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ سناوے ایکو چھندا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ ہر کا سمت کہے میرا وجے سچ نگارہ، نوبت نام دیاں جنائیا۔ شبدی ست ہو یا خبردارا، تھر گھر واسی لئی انگڑائیا۔ وشن برہما شو دے ہلارا، کروڑ تیتیا سُر پت اند نیتز نین اکھ گھلایا۔ گن گندھرب اچی کوکن کرن پکارا، دُر ڈراڈے توں ہی توں ہی راگ الائیا۔ ترے گن مایا پنچ تت زرگن سرگن لگا ویکھے اکھاڑا، لکھ چوراسی اندج جیرج اُتھج سیتج ناچ دکھایا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا کھولنہارا، پیر پیغمبر گر اوتار بھگت بھگوان پردہ رہیا اُٹھایا۔ سنت ساجن دسنہارا انتر آتم اک نظارہ، بے نظیر نظر اپنی اک اُٹھایا۔ گرکھاں گر گر روپ کھولنہارا بند کواڑا، گرہ مندر پردہ دے اُٹھایا۔ گر سکھاں چرن پریتی دیونہار سہارا، صاحب سمرتھ سر اپنا ہتھ لکھایا۔ جگ چوکڑی سبجک تریتا دوپر کلجگ کرنہارا پار کنارہ، پورب لہنا لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ شبد اگئی بن رسنا جھو ایتی دند بولنہار جیکارا، دُھن انادی آپ پرگٹایا۔ کاغذ قلم شاہی کاتب بن کے نت نوت لیکھا لکھنہارا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دے گواہیا۔ ایتنے اوتھے دو جہان جھلاو نہارا سچ نشانہ، مرد مردانہ اپنا لھم ورتائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پاربرہم پت پر میشور جوت سروپی پھر کے بانا، بانی بان نرالا انیالا تیر چلائییا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگونت گرؤ اوتار پیر پیغمبر مٹاپے بھانا، جودھا سورا پیر راج راجان، سپیس نہ کوئی اُٹھایا۔ راؤ رنگ ثانی دے نہ کوئے رجواڑا، نیتز لوچن نین اکھ پر تکھ نہ کوئے کرائیا۔ حکمے اندر لھم ورتے سچ زرنکارا، سرگن میٹ نہ سکے رانیا۔ تخت نواسی شاہو شتاباشی بھوپت بھوپ ہوئے اجیارا، پروردگار سانجھیاں جلوہ نور نورانہ اک خدائیا۔ چار گنٹ دہ دشا وجا وناہارا اک نگارہ، ڈھول مردنگ ڈھر داناد جنائیا۔ گیت گو بند گہر گبھیہر پریم پریتی اندر گا وناہارا، ساچا سوہلا ڈھر دا ڈھولا نام امولا سوہنگ ست جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش دسنہارا اک کنارہ، نیا نوکا نام کھیوٹ کھیٹا اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادى اپنا لھم ورتائیا۔ سمت کہے میری چلے اوٹڑی چال، اچل اپنا کھیل کھلایا۔ سرشٹ سبائی

درِ شئی اِشئی ویکھاں حال، حالت سب دی کھوج کھوجائیا۔ پنج تہ کا یا ماٹی خاکی سب دے سرتے کو کے کال، سچ نگارہ رہیا وجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھوکتاں
 وچ جس دا دس کے گئے احوال، چارے کھانی چارے بانی دئے گواہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ویکھنہارا دو جہان، زرگن سرگن گھٹ بھیترا کھوج
 کھوجائیا۔ کھیل اگتا کرے بے مثال، جس دی مسل اصل نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا کسے کولوں حل نہ ہو یا سوال، جواب دے نہ سکے کوئے لوکائیا۔ سو پُرکھ
 بدھاتا کھجک ویکھ اندھیری راتا بھگت بھگوان لئے بھال، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلا گرگھ اُپجا کے انملڑا لال، کرنی دا کرتا قیمت آپے پائیا۔
 کایا مندر ساچا کعبہ وکھا کے ساڈھے تن ہتھ دھرم سال، اُچ منارا ہر زنگارا گھر گھر اندر دئے وڈیائیا۔ دیا باقی کملا پاتی جوتی جوت دیوے بال، اندھ اندھیر
 دیوے مٹائیا۔ انحد نادی و جا کے اگئی تال، ڈھوک چھیننا نہ کوئے کھڑکائیا۔ امرت آتم سہا کے ساچا تال، نجھہر جھرننا دئے جھرائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی
 کھال، گرگھیاں ویکھ وکھائیا۔ نام پدارتھ دے کے مال، دھن دولت اک سمجھائیا۔ سرت سوانی شبدی ہانی لے کے نال، امرت جل پانی ٹھنڈا دئے پیائیا۔
 مارگ دھر دا دس سکھال، پوڑی پوڑی منزل منزل دیوے پنڈھ مکائیا۔ ست سرپنی بن رنگ روپی جوتی جلوہ درس دئے وکھال، درِ شٹ اندرِ شٹ اپنی دھار
 جنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کرجال، جم دی پھانسی دئے تڑائیا۔ گرگھ بالے نڈھے ننھے بچے گود لئے اٹھال، کوڑی کریا دُرمت میل دئے دھوئیا۔ جیودیاں جگ
 مار مریاں لئے جوال، مر جیوت اپنا رنگ رنگائیا۔ مان وڈیائی دے وشال، وشو اکو گھر سمجھائیا۔ گرہ مندر پیکھ ہوئے خوشحال، شمع دیک دئے بال، بالی بدھ
 وجے ودھائیا۔ جوتی جلوہ نوری دے جمال، رحمت کر آپ رحمان، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ ہر سمت کہے میں چڑھیا وچ جہان، پہلی چیت ملیا دان، دو
 جہان میرا جس گان، گر اوتار پیر پیغمبر کرن وکھیان، سچھنڈ دوارے ملیا مان، لوک مات جھلیا ست نشان، حیران ہوئے زمیں آسمان، بے ایمان بیٹھن
 لکھ شرمان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاربرہم پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ ساچا سمت کہے میں ڈھولا سناؤنا اک سلوک، اینکار دتی وڈیائیا۔ سو پُرکھ
 زرنجن مانو سارے موج، ہر پُرکھ زرنجن میلا سبائیا۔ آد زرنجن گھر گھر جگاؤ جوت، زرگن نور ہووے رُشنائیا۔ ابناشی کرتے کرو کھوج، کایا مندر اندر پردہ لو
 اٹھائیا۔ سری بھگوان درشن کرو نیتز لوچن لوچ، لوچا پوری مات کرائیا۔ پاربرہم پت پر میثور گھر سجن سوامی ٹھا کر لو سوچ، من مت بدھ چلے نہ کوئی

چترائیا۔ جھگڑا نک جائے لوک پر لوک، آون جاون رہن نہ پائیا۔ منزل چڑھ کے دیکھو ساچے قلعے کوٹ، محل اٹل بہہ کے خوشی منائیا۔ جن بھگتو کوڑی کریا من واسنا تہانوں کوئی نہ سکے روک، کام کردھ لوبھ موہ ہنکار سر سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ صاحب سنگر پُرکھ بدھاتا نام نگارہ سچ لگائے چوٹ، چوٹی دا مالک دے وڈیائیا۔ مہر نظر نال اندروں کڈھکے کھوٹ، کوڑی کریا دے گوائیا۔ ہوئے ہنگتا رہے نہ روگ، دُتیا بھاؤ نہ کوئے جنائیا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے دُھر سنجوگ، جگت وچھوڑا دے کٹائیا۔ مانک موتی نام انمول چُکائے چوگ، وِشٹا کاگ نہ کوئے بھلائییا۔ جنم کرم توں رہت کر نردوش، دوشالہ نام اوڈھن سیس لُکائیا۔ پریم جُماری اندر کر مدہوش، امرت جام پیالہ دے پیائیا۔ من واسنا کر خاموش، انتر آتم ڈھولا دے سنائییا۔ جن بھگتاں کدی پوہ نہ سکے لاڑی موت، شبد شہیدی سنگر سد گرکھ رُپ وٹائیا۔ سنت سجن کدے نہ جاوے آؤنت، نام پریتی وجدی رہے ودھائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں چار ورن چُکاونی راؤنس، رانوا ہو کے رہبر دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جُگاد جُگ چو کڑی نت نوت کر کر ہت اپنی کار کمائیا۔ پر بھ سمت کہے میں سب دا لوڑاں بھلا، ہر جن بھالاں تھاوں تھانیا۔ ابناشی کرتا ملاواں صلح کُلا، کُل مالک بے پرواہیا۔ جو آد جُگاد لہنا دینا سب دا کدے نہ بھلا، ابھل اکو اک اکھوائیا۔

جو بھاگ لگا ونہارا ساڈھے تن ہتھ ماٹی کُلا، کایا گڑھ بنک دے وڈیائیا۔ نام بھنڈارا ورتا ونہارا سدا انملا، جُگ چو کڑی گرکھاں جھولی پائیا۔ جس دا پھل دو جہان کدے نہ ہُلا، امرت رس رہیا چکھائیا۔ سچ دوارا لوک مات جس دا کھلا، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھا ونہارا ساچا گھر، در مندر اک درڑائیا۔ ہر سمت کہے میں کھولنا پڑدا، دُئی دویت دینی مٹائیا۔ بھيو کھلاؤنا ساچے ہر دا، جو ہر گھٹ رہیا سمائییا۔ جن بھگتاں میل ملاؤنا نران نردا، جو ناری پُرکھ دوویں لئے پرنائیا۔ مہروان درڑاؤنا کرنی کردا، کرپا ندھان ہوئے سہائیا۔ دروازہ کھلاؤنا گھر تھر دا، جتھے شبدی وجدی رہے ودھائیا۔ گلشن اندر غنچہ دکھاؤنا کھلدا، پت ٹہنی ویکھ مہکائیا۔ جنہاں دا لہنا دینا پورب جنم دیر دا، تنہاں جھولی دے بھرائیا۔ لیکھا مُکاوے کھج کوڑی کریا اُلٹے گيڑ دا، گيڑا کھکے وِچ بھوائیا۔ لہنا دینا حق حقیقت وچوں نبیردا، دُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس ویلے پر بھو بھنڈارا کھولے مُبت مہر دا، بھگت سہیلے صوفی فقیر لئے پرگٹائیا۔ حکم ورتے پُرکھ اکال اکو اگئی شیر دا، جو شرع وچوں شرع دے بدلایا۔ جو دین مذہب ذات پات اوچ نیچ لیکھا نبیردا، آتم پر ماتم مانکھ مانو مانس دے سمجھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا حکم اک ورتائی۔ ہر سمت کہے میں سچ کھلاونی اٹھ، آخر دیاں جنائی۔ زرگن رُپ پرگٹاونا پر بھو سچ پر تکھ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ بھگت جن بھگوان کرنے دکھ، دُھر دی دھار سمجھائی۔ دوہاں مل کے اک دُوبے دا گاونا جس، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سوہنگ اک درڑائی۔ گر گوہند اتم وار گیا دس، ساچا بھتھا تیر کمان دھرم نشان اک دکھائی۔ چار گنت دہ دشا بھانڈے کوڑے ہونے سکھ، دست ہتھ نظر کوئے نہ آئی۔ جوٹھ جھوٹھ کھیڑا ہونا بھٹھ، سچ بھٹھیلا بھٹھ رہیا تپائی۔ پت پر میثور پاربرہم پروردگار زرگن دھار ہونا پرگٹ، پرگٹ ہو کے اپنا حکم ورتائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی سرن سرنائی رہے ڈھٹھ، مستک اگا دھوڑی خاک رمائی۔ منکا منکا مالا مالا جس دانام رہے رٹ، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھیاں رہے جنائی۔ جس دی کھوج اندر جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پر بت رہے نٹھ، سمند ساگر تیر تھ تھ کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی دیکھ دکھائی۔ ساچا سمت کہے میں دینی اک سمت، منمت دینی گوائیا۔ سب دا چولا کایا پنچ تت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش جوڑ جڑائی۔

سب دے انتر اکو نور جوت پرکاش، اتم پر ماتم دتا کائی۔ سب دے اندر اکو رُپ پون سواس، دوس رین چلے واہو داہیا۔ سب دا اکو جہا لہو مجھ ہڈ ناڑی ماس، رنگ رنگاں نال میل ملایا۔ سب دے اندر اکو کاہن ساچی گوپی نال مل کے پاوے راس، بنسری دُھر دی اک سنائی۔ سب دے انتر اکو رام سہیلا وسے پاس، سیتا سرتی لئے پر نائی۔ سب دے انتر اکو پرگٹاوناہار اخواہش، آشا دُھر دی نال ملایا۔ سب دے اندر اکو وجاوناہار رباب، بن تندى تند ستار رہیا ہلایا۔ سب دے اندر مالک اک احباب، جو حجت وچ سمایا۔ سب دے اندر اکو مکہ کایا کعب، کعبہ دُھر دا رہیا اُپجائی۔ سب دے اندر سچ سہنجی اک محراب، جس دے اوہلے محبوب بیٹھا سوہا پائی۔ سب دے اندر اکو دُھن آتمک آواز، جو دوس رین نغمہ نام رہی سنائی۔ سب دے اندر اکو اوس دا ڈونگھا راز، جس دے پچھے پوجا پاٹھ نماز دتی پڑھائی۔ سب دے اندر اکو پر ماتما آتما رُپ ہو کے وسے آپ، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سب دے اندر اکو سمرن پوجا پاٹھ، اکو ڈھولا سوہلا بن وچولا دے جنائی۔ سب دے اندر اکو منزل اکو گھاٹ، اکو پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ سب دے اندر اکو اتم سیجا سہنجی کھاٹ، جتھے وسے پُرکھ ابناش، جوتی جاتا کر پرکاش، نورو نور نور سمایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں جن بھگتاں اندر چاڑھے سچّی پر بھات، سندھیا رُپ نہ کوئے

وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو گئے آکھ، دُھر فرمان سمجھائیا۔ سو پورب پورا کرائے ساکھیات، جگت لغات سکے نہ کوئے درڑائیا۔ بھيو اجد ا کھولے نال وضاحت، وانجھے کر کے دئے سمجھائیا۔ اگے سب دی سچ دھرم دی بناؤنی اک جماعت، کھتری براہمن شودر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ پر بھ دا ڈھولا سرشٹی نے مل کے لینا آکھ، اشٹ درشٹ اک سمجھائیا۔ نام ندھان لینا وانج، دُھر دا منتو اک سمجھائیا۔ جس بھاگ لگاؤنا کایا مائی کاج، کچ کنچن دئے بنائیا۔ سو کلجگ انتم لہنا دین مُکائے حساب، لیکھا دُھر دا کھوج کھوجائیا۔ اگے سنجگ بخش کے دھرم داران، دھرم دوارے دئے وڈیائیا۔ سچ مُجبت دے کر سرب مُحتان، لوڑوند پر بھ آپ ا کھوائیا۔ گرہ مندر اندر گھر سوامی ملے آپ، وڈ پرتاپ دئے دکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ برہمنڈاں کھنڈاں سنجگ تیرے اندر سوہنگ سب نے کرنا جاپ، اکو ڈھولا لینا گائیا۔ پُرکھ اکال مننا باپ، اکو نظری آئے پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، نرگن نور جوت پرکاش، پنج تت وجود جگت نہ کوئے دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے پورے کرے خواب، سجدیاں وچ دتے آداب، کلکیاں وچ ملے جناب، دو دو آب آبرو دئے جنائیا۔

★ ۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ا چھینو توں ماناں والے آؤندے سمیں بھاگ سنگھ دے نوٹ ضلع امرتسر ★

سیتا تکیا بھکھاری غریب، درویش درد خدائیا۔ منت کر کے کہا بالمیک، رشی ویکھ پر بھ دی بے پرواہیا۔ جیہڑے اوہنوں رہے اڈیک، اوہناں توں بیٹھا لگھ چھپائیا۔ جیہڑے منگدے سچ پریت، پریتم پردے اندر پردہ لائیا۔ میٹوں اندروں ایس دی صاف دے نیت، جو بھکھاننگا ملیا چائیں چائیا۔ اوس اوسے ویلے سیتا رام دا گا کے گیت، ساچا نعرہ دتا لگائیا۔ بالمیک بچھیا کہنوں رہیا اڈیک، کس دا دھیان لگائیا۔ اوس کہا اس دی کون کرے تصدیق، شہادت دیوے بھگتائیا۔ سیتا کہا جیہڑا سب دا پیارا میت، متر اک ا کھوائیا۔ اوس مار کے اپنی اُنگی نال لیک، لائن دتی لگائیا۔ تئیں دوویں مل کے میری ایہہ نام دی کرو وصیت، دو لائیناں نال ملائیا۔ بھید کھولو سچ اصلیت، اصل دینا درڑائیا۔ بالمیک کہا اوسے دی اک اہلیت، احمق لیکھے پائیا۔ دو جہان جس دی ملکیت، مالک

بے پرواہیا۔ سب دی جانہارا طبیعت، تنج ویکھ وکھائیا۔ بالمیک سیتا کہے اسیں دیئے سچ نصیحت، دُھر دی دھار اکِ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ غریب نما ویکھ کے تن لیر، تے نیر نین اٹھائیا۔ بھگت نال بھگوان دی ویکھی تصویر، شاہ نال وزیر سیتا نظری آئی۔ اودھروں گھت کے ہور وہیر، تن ساتھی پنڈھ مکائیا۔ جنہاں وچوں دو امیر، اک فقیراں دا فقیر، فاقیاں وچ جھٹ لنگھائیا۔ اوہناں دی اوتھے آکے بدل گئی تاثیر، بالمیک ویکھ خوشی منائیا۔ سیتا کہا لاڈلے میرے وپر، پریمی پیارے رنگ رنگائیا۔ سارے اندروں اپنی ویکھو ضمیر، نج دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ فقر غریب کہا میں ویکھیا مار دھیان، اندر اندر کھوج کھوجائیا۔ میٹوں تیاں والا نظری آیا رام، جو دسرتھ بیٹا جگت وڈیائیا۔ اوس پیار نال سندیشہ دتا پیغام، تھم سچ جنائیا۔ اگلا اگم دیواں گیان، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ رام کہا جس ویلے میرا رام آوے سری بھگوان، نرگن رُپ ست سرُپ سچ سگھدائیا۔ تیرا لہنا لیکھا چکائے آن، کلجگ انتم وجے ودھائیا۔ ہس کے بالمیک کہا کون بھومکا کون استھان، شبدی رام دے درڑائیا۔ سیتا کہا تیاں لیکاں دا نشان، پر بھ طریقہ دتا سمجھائیا۔ تے دوجے ساتھی ہور مہمان، جیسہڑے چلدے راہی پنڈھ مکائیا۔ اودھروں آیا اگم فرمان، سچ سندیشہ دتا سمجھائیا۔ دیونہارا داتا دیاوان، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ بالمیک کہا کر پرنام، نمو نمو سیس جھکائیا۔ سیتا کہے ہونا نہ پئے حیران، انسان سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں سب دا جانی جان، جگ چوکڑی لیکھا دیاں مکائیا۔ ایسے بھگھے ننگے غریب نوں مائس جنم دے کے وچ جہان، کرم اپنے نال بندھائیا۔ جس ویلے سماں پہنچیا آن، دیاوان دیا کمائیا۔ ایہو بھومکا ایہو دھرتی ایہو ہووے استھان، ایسے دا ایسے دھام میلانے ملائی۔ فقر کہا تیری کویں ہووے پہچان، رُپ رنگ دے سمجھائیا۔ حکمے اندر دسیا توں بھگت تے میں بھگوان، تیرا میرا سچ نشان ویکھ وکھانا چائیں چائیا۔ پاربرہم بالا نہیں کوئی آنجان، جانہارا دو جہان، جگ چوکڑی لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پورب لہنا لیا پہچان، ساچا میل ملایا آن، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ بھاگ سنگھ تیرے پچھلے بھاگ دا حصہ جھولی پایا آن، اگے چرن پریتی دیوے مان، کرپا کر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔

☆ ۳ جیٹھ شہنشاہی سمت اناظر سنگھ دے گرہ ماناں والا ضلع امرتسر ☆

ساچا سمت کہے میں منگی دُھر دی منگ، سچکھنڈ دوارے اپنی جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سدا بخشنڈ، مہروان محبوب پروردگار مُجبت جھولی دینی پانیا۔ ست سچ پریت دینا اک انند، ست ستوادی تیری اوٹ تکانیا۔ لوک مات جن بھگت بناؤنا ساچا سنگ، سنت سہیلے جوڑ جڑانیا۔ گرکھاں دے اندر نام خُماری چاڑھاں رنگ، گرکھاں وے سچ ودھانیا۔ آتم سیجا سوہنی ویکھاں سچ پلنگ، جس دا پاوا چول نظر کوءے نہ آنیا۔ برہم برہمادی پیاریاں اندر تیرا وجدا ویکھاں مردنگ، انحد نادی ناد جنانیا۔ جنم کرم دی وچھری آتم پر ماتم پاؤنی گنڈھ، اندر باہر رہے نہ کوءے جدانیا۔ امرت میگھ برس کے پاؤنی ٹھنڈ، کوڑی کریا کجگ اگنی دینی بُجھانیا۔ دُئی دوتی شرع شریعتی پردہ لاه کے بھيو گھلاؤنا ہنگ برہم، پاربرہم پت پریشور تیری سچ سرانیا۔ نہکرمی ہو کے زرگن سرگن ویکھنا کرم، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھانیا۔ گرکھاں لیکھے لاؤنا مانس جنم، ذاتی پاتی پنڈھ مکانیا۔ سچا بخشنا دُھر دا چرن، دھوڑی ٹکامستک خاک رمانیا۔ نیتز کھولنا ہرن پھرن، گیان نیتز چک چکایا۔ بھگت سہیلے تیری منزل چڑھن، جگت مزل رہے نہ رانیا۔ سچن میت مرار تیرا ڈھولا پڑھن، توں میرا میں تیرا سوہنگ روپ سرب سامانیا۔ سچ دربارے ہر زرنکارے تیرے کھرن، ادھ وچکار نہ کوءے اٹکانیا۔ نت نوت بن اکھاں درشن تیرا کرن، سوچھ سروپی روپ لینا پرگٹانیا۔ مرن توں پہلاں دینا سچا مرن، جیون وچوں جیون دینا بدلانیا۔ صاحب سمرتھ سوامی ہر جن ساچے ساچی ترنی ترن، جگت شوہ دریا نہ کوءے رُڑھانیا۔ اکو پاربرہم پت پریشور تیرا پلو پھرن، دوجا سیس نہ کوءے نوانیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نال لڑن، من واسنا باہر دین کڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ساچی دات دینی ورتانیا۔ ساچا سمت کہے میں دُھر درباری منگتا، نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں پھیرا پانیا۔ جن بھگتاں دی کایا چولی رنگدا، لال گُلا روپ وٹانیا۔ بھيو گھلا کے آتم برہم دا، پاربرہم دیاں ملانیا۔ رس دواواں نجاند دا، پرمانند وچ سامانیا۔ پردہ لاه کے کوڑ اندھیری کندھ دا، بجر کپائی دیاں تڑانیا۔ کر پرکاش ساچے نوری چند دا، جوتی جوت کراں رُشنانیا۔ بھيو گھلا کے جیو پنڈ برہمنڈ دا، دُھر دی ونڈ اک درڑانیا۔ ناتا توڑ دُھاگن رنڈ دا، کنت سہاگی دیاں ملانیا۔ سچ جیکارا جناواں ساچے چھنڈ دا، سوہنگ ڈھولا اکو گانیا۔ پینڈا کئے اگلے پنڈھ دا، درگاہ ساچی وے ودھانیا۔ لیکھا کئے نہاؤنا تیر تھ تٹ گنگ دا،

امرت آتم سرور دیاں دکھائیا۔ جھگڑا مک جائے وکارے پنج دا، پنچم شبد ہوئے شنوائیا۔ لیکھا مک جائے کوڑے رنج دا، غمی خوشی وچ بدلائیا۔ میلا ہو جائے گجری چند دا، جو شبدی جوتی جوت ڈگمگائیا۔ بینڈا مک جائے جیرج انڈ دا، اُتبیج سبیج نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، آسا نسا پور کرائیا۔ ساچا سمت کہے میں کلج اندر بدل دینی ریت، سنجگ سچ سچ اُپجائیا۔ جھگڑا چکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ دینا دکھائیا۔ لیکھا مکا کے اوچ پنچ، راو رنگ اکو رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال دسنی سچ پریت، جس نوں گر اوتار پیغمبر گئے دھیائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی ساچی ریت، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن دین گواہیا۔ جس دا وسیرا ہست کیٹ، نیکن نیکا شہنشاہیا۔ تس دا ڈھولا اکو دسناگیت، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جونت نوت بھگت بھگونت کرنہار بخشیش، بخشش رحمت اپنی جھولی پائیا۔ جس دا اکو کلمہ ساچا نغمہ سچ حدیث، حضراتاں کرے پڑھائیا۔ جس دے وچ اگئی الہی توفیق، تحوفے گھر گھر رہیا پُچائیا۔ جس دی جگ چوکڑی کرن تصدیق، پیغمبر شہادتاں وچ بھگتائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سمرتھ پُرکھ تیری سرنائیا۔ ساچا سمت کہے میں سب کچھ رہیا سوچ، سوچ سمجھ پر بھ دی جھولی پائیا۔ اکو آسا نسا رکھی لوچ، بن لوچن نین اکھ کھلائیا۔ ابناشی کرتے نزل نور نورانی دے جوت، جوتی دیک سچ جلائیا۔ جن بھگتاں اندروں کڈھ دے کوڑا کھوٹ، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دکھا دے اکو گوت، آتم برہم دے سمجھائیا۔ اپنے ملن دی دس دے ساچی کھوج، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت لبھن کوئے نہ جائیا۔ کوڑی ہوئے ہنگتا کڈھ دے روگ، جوٹھ جوٹھ ڈیرہ ڈھائیا۔ سرتی شبدی کر دے سرب سنجوگ، گھر میلا سبج سبھائیا۔ تیرا وچھوڑا نہ ہووے وجوگ، جگ وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری رکھ کے گئے اوٹ، نت نت تیرا دھیان لگائیا۔ شبد نگارے لا کے گئے چوٹ، اُچی کوک کوک سنائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال ساچی ملے نہ کتے موچ، مجلس حق نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دینا سبھائیا۔ ساچا سمت کہے میں لوک مات بدل دینا سبھاک، سوبھا پر بھ نوں دینی درڑائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن لگاؤنا اک عبادت، بھجن بندگی نام اکو اک سمجھائیا۔ سچ پریتی بخشنی دُھر سخاوت، وست امولک کایا گوک آپ لگائیا۔ من واسنا رہے نہ کوئے عداوت، کوڑا جھگڑا دینا چکائیا۔ ہوئے ہنگتا نہ رہے علامت، املاں نال

کامل مُرشد دینا ملائیا۔ سچ دوار وکھاؤنا صحیح سلامت، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم دی جھولی پاؤنی امانت، خیانت وچ نہ کوئے رکھائیا۔ جن بھگتاں دی اندر واڑ کے دینی ضمانت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے درڑائیا۔ ساچا سمت کہے میں ساچا مارگ چلاؤنا پنتھ، ورن برن اک سرنائیا۔ اندر وڑ کے سندیشہ دینا جیو جنت، سنکھ اسنکھ کوٹن کوٹ حکم سنائیا۔ کایا مندر اندر نام بھرپور وکھاؤنا گرننتھ، جو نراکھر اکھراں وچ اپنا رُپ بدلایا۔ ساچا چلہ تیر کمان وکھاؤنا دھنش، دھنکھ اکو رُپ ونڈائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک وکھاؤنا کنت، جو سجن سنت رہیا بدلایا۔ سوہنی رُت وکھاؤنی سہنجنی بسنت، خزاں رُپ نہ کوئے وکھائیا۔ سبج سچ بنا کے بنت، کوڑی کریا دینی اٹھائیا۔ جس دا کھیل آد او سے دا کھیل انت، انتشکرن سب دا پھول بھلایا۔ پُرکھ اکال دین دیال بودھ اگادھا بناؤنا پنڈت، لکھ چوڑاسی کرے سچ پڑھائیا۔ دُوجے در کدے نہ جاوے منگت، دیونہار سرب اکھوائیا۔ ست دھرم بنا کے سنگت، وچھڑے سبھے لئے ملائیا۔ لیکھ مُکا کے جیرج انڈج، اُتبیج سبج ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گہر گجھیر ہووے سہائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میرا ہونا وقت چنگیرا، چار کُنٹ وجے ودھائیا۔ دھرنی دھرت دھول سہاؤنا کھیڑا، بنک دوارا سو بھاپائیا۔ جن بھگتاں بنھنا بیڑا، نیا نوکا نام وکھائیا۔ کوڑی کریا مُکاؤنا جھیرا، جھگڑا جگت چکائیا۔ گرکھاں نظری آؤنا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ اکو رنگ وکھاؤنا سنجھ سویرا، شمع جوت رُپ رُشنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر سرب وسیرا، آتم پر ماتم رہے درڑائیا۔ گر سکھاں اندر ہووے چاؤ گھنیرا، ست دھرم دی وجے اک ودھائیا۔ ہر جن ساچے اک دُوجے نوں کہن توں میرا میں تیرا، دوہاں دے اندر وسیا بے پرواہیا۔ نو نو چار پچھوں جس نے پایا پھیرا، نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ کوڑی کریا چکائے اندھیرا، اندھ اندھیا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی راہ وکھائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں گر اوتاراں پیر پیغمبراں ویہہ سو اگی پوری کرنی آس، اگے ڈھر دا حکم ہونا خاص، جو سیری بھگوان دئے درڑائیا۔ جس دا سمرن پڑھدے رہے پوجا پاٹھ، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جس نوں کھوجدے رہے مندر مسجد شو دوالے ماٹھ، تیرتھ تٹاں پھیرا پائیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآناں اندر گاؤندے رہے گاتھ، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ جس دی صفت صلاح کاتب لکھدے رہے نال قلم دوات، کاغذاں اُتے ونڈ ونڈائیا۔ جس نوں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ لہجدے رہے مار

جہات، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جس نوں سب نے سبجَن مَیا دُھر داساک، سچا ساک اک اکھوائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا جوت سرُپ ابناش، ابناشی اپنی دھار چلائی۔ زرِگن نُورِ ظہورِ جوتی جاتا جوت کر پرکاش، لوکت کرے رُشائیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پُری لوءِ وسیا پر تھی آکاش، گگن گگننتر رہیا سمائی۔ جس دے اگے گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے ارداس، نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ جس دے کولوں نام ندھان سُن دے رہے آواز، اگئی ناد دُھن شنوائیا۔ جس دا بھوکھتاں وِچ لیندے رہے خواب، لکھتاں وِچ گئے درڑائیا۔ سو سمرتھ سوامی کھیل کرے خالق آپ، کلج کلپنا ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا ویکھنہارا پاپ، پنت پاپی کھوج کھوجائیا۔ ویہہ سو اگئی بکرمی کہے انت اخیرِ دتا سرب جواب، دُھر فرمانا سرب سنائیا۔ شبد سندیشے وِچ دتا آکھ، رسنا جہوا پتی دند نہ کوئے ہلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اندر پردہ رہیا اٹھائیا۔ ویہہ سو اگئی بکرمی کہے میں ہوئی انت حیران، حیرانی میرے اُتے آئی۔ کریا کھیل کی بھگوان، سری بھگوان بے پرواہیا۔ دو جہاناں بن کے حکمران، سچ سندیشے دتا سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے چرنی ڈگے آن، بھگتاں مل کے وِجی ودھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے ڈھولے لگے گان، دوجاناد نہ کوئے شنوائیا۔ دُھر سندیشے سُنن سچ فرمان، جو فُرنے سب دے بند کرائیا۔ لوک مات جس نے بدل دینا ودھان، دین دِیال دیا کمائیا۔ جس دے حکمے اندر رُو سس چلن زمیں اسمان، منڈل منڈپ بھججن واہو داہیا۔ سو صاحب سوامی کرے کھیل مہان، مہما اکھ کھ جنائیا۔ کلجک انت ہو پردھان، جوتی شبدی رُوپ پرگٹائیا۔ جن بھگتاں کرن آیا کلیان، بن کلیاں پار لنگھائیا۔ سچ پریتی دے کے اک دھیان، انتر اکھ دتی کھلائیا۔ بن بچھیاں دتا سچ گیان، بن اکھراں دتا سمجھائیا۔ کوجھیاں کملیاں غریب نمائیاں دے پچان، راجے رانیاں خاک وِچ ملائی۔ شبدی شبد کھنڈا کھچ میان، دو جہاناں رہیا ڈرائیا۔ سور پیر سلطان نوجوان مرد مردان حکمی کھیل کرے وِچ میدان، تخم تاثیر سب دی دے بدلایا۔ جن بھگت آتما نو در نہ رہے غلام، پنجاں توں چھٹکارا دے کرائیا۔ اپنا ملنا دتے آسان، اندر وڑ کے سری بھگوان، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ نادِی دُھن سُنے دُھنکان، امرت آتم دیوے پین کھان، جوتی جوت جگے مہان، لیکھا چک جائے انجیل قرآن، وید پُران پڑھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ کایا مندر اندر سچ سوامی انتر جامی جوتی جاتا پُرکھ ودھاتا سدھا ملے آن، زرِگن زرِگن اپنا جوڑ جڑائیا۔ انتر آتم سچ سرور کرائے اِشان، امرت ویلا اکو اک وکھائیا۔ ساچا

سمت کہے میں بھگتاں دی کراؤنی کلیان، لیکھا مکاؤنا دو جہان، آون جاون لکھ چوڑاسی نہ رہے جہان، جم کی پھاسی دینی تڑائیا۔ سچکھنڈ دوارے سری بھگوان دے بن کے جان مہمان، درگاہ ساچی ملے سچ استھان، جتھے نہ کوئی زمیں نہ اسمان، نہ کوئی شبد ناد دُھن نہ کوئے گیت زبان، نہ کوئی پون پانی بسنتر نہ کوئی کھان، بھگوان اشٹ دیو دھیان نہ کوئے لگائیا۔ نہ کوئی چار دیواری نہ کوئی مندر مسجد شودوالا مٹھ نشان، نہ کوئے گھنٹے گھریال رہیا کھڑکائیا۔ نہ کوئے دین مذہب ذات پات اُچ نیچ کرے پہچان، راؤ رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جدھر تنگ اودھر اکو جوت سروپ بھگوان، جوتی جوت ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نہ، بھگت سہیلا اک اکیلا گر چیل ویکھے آن، دُھر دا میلا سچ سُبھائیا۔

☆ ۳ جیٹھ شہنشاہی سمت اچرن سنگھ دے گھر پنڈ ماناوالا ضلع امرتسر ☆

سمت کہے میں پر بھ دی ویکھی کھید، جو خُداوند ہو کے رہیا کھڈائیا۔ جس نے اپنے بردے دتے بھیج، فقط اپنا حکم سنائیا۔ بھگتاں رکھے چھایا ہیٹھ، صوفیاں سنگ نبھائیا۔ جگ چوکڑی لکھے لیکھ، بھوگی رہیا بھگتائیا۔ سچ دوارے رہیا ویکھ، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ حکم سُنئیہڑا دیندا رہیا سندیش، پیغمبر گر پڑھائیا۔ مالک بندا رہیا نریش، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ مہما جناؤندا رہیا سہنسر مکھ شیش، برہما وشن مہیش دیونہار سرنائیا۔ نرگن سرگن نانک ہتھ کھوٹڈی موڈھے دھراؤندا رہیا کھیس، چار گنٹ و جاؤندا رہیا ودھائیا۔ گوبند دھار دسدا رہیا بھید، دُھر سندیشہ شبد سنائیا۔ سیس پواؤندا رہیا ریت، اگنی تت تپائیا۔ گرگھاں کردا رہیا ہیبت، بنس سر بنس بھیٹ چڑھائیا۔ تیر انیلا مار کے کردا رہیا چھیک، گڑھ ہنکاری ڈیرہ ڈھائیا۔ اوچی کوک دسدا رہیا ایک، ایکنکار ہر رگھرائیا۔ جس دی سب نے رکھی ٹیک، دھوڑی ٹکے مستک لائے شاہیا۔ جس بُدھی کرنی بویک، من واسنا دئے گوائیا۔ کوڑی کرپا کرنی کھیت، کھنڈا کھڑگ اک چکائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ جس دی پوجا کردے دیوت سُرگنیش، دوس رین دھیان لگائیا۔ سو صاحب سوامی آوے نرنتر نیت، بسنتر اگنی دئے بُجھائیا۔ جس نے اپنا سمت بدل کے پہلی چیت، چیتن سب نوں دتا کرائیا۔ دُھر دا بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔

بھگت سہیلا میل کے بیٹی بیٹ، پتن اپنے لیا بہائیا۔ اس دا کھیل اگئی انت آخری پنچم جیٹھ، سیٹھ دین دہائیا۔ سنت سہیلے لئے لپیٹ، نام دوشالہ اک وکھائیا۔
 کوڑا رہن نہ دیوے بھیکھ، پاکھنڈ دے مُکائیا۔ سچ سُنہنجا اکو وسے دیش، سچ دوارے وچے ودھائیا۔ جس نوں پچھے کہندے رہے اگئی سال جوت ہندی رہی
 پرویش، سو ہمیش اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے کوئی چاہے اوسے ویلے سوئی لئے ویکھ، وکھیان کرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جن بھگتاں آگے
 کر کے اپنا آپ پیش، پیشتر تھم سناٹیا۔ دُھر درگا ہی بن کے در درویش، دردیاں دا دردی اپنی الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا
 تھم اک سناٹیا۔ سمت کہے میں ویکھنا دُھر دا عدل، عادل کون روپ وٹائیا۔ جو جگت کریا دیوے بدل، بدلہ دیوے چُکائیا۔ وکاراں کر کے قتل، کوڑی کرے
 صفائیا۔ دُھر دادس کے پتن، بھگتاں لئے اٹھائیا۔ سنتاں آیا رکھن، گُرکھاں لئے جگائیا۔ گُرکھاں آیا دسن، پردہ رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے آیا وسن، آتم
 سیجا ڈیرہ لائیا۔ موہ وکارا آیا متھن، نام مدھانا رہیا پائیا۔ سچ پڑھاون آیا گاتھن، دُھر داراگ سناٹیا۔ سچا سہاون آیا آسن، آسرا اکو اک وکھائیا۔ جس دا پہلا
 گزریا ماسن، مسلیاں وچ پئی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ سمت کہے میں ویکھنا ستوادی، جو ستوادی رنگ
 جھلاٹیا۔ جگت بدلن دی جس نوں دُھر دی وادی، وعدے نال لیکھے لیکھے وچ لگائیا۔ لکھ چوڑا سی جس دی باندی، حکمے اندر جس دی سیو کمائیا۔ لوک مات
 آؤندی جاندی، جنم مرن سیو کمائیا۔ پنچ تت چولا ہنڈھاؤندی، پر ماتم آتم سو بھاپائیا۔ آسا ترشنا رسنا جہوا بتی دند خواہشاں نال پیندی کھاندی، سواساں نال
 جیون جگت وڈیائیا۔ منزلاں وچ تھکی ماندی، تھکاوٹ وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ دُور دُراڈے لوچن نیناں راہ تکاندی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ سمت کہے سری بھگوان دا ویکھیا جھنڈا، جھاڑ سب نوں رہیا پائیا۔ ساڈھے تن ہتھ دا ویکھیا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب
 نوں رہیا سمجھائیا۔ سوہنگ دا سُنیا چھندا، سنسے رہیا گوائیا۔ پریم پیار دا ویکھیا بندہ، جو بندنا کر سیس رہیا جھکائیا۔ کلج کوڑ کریا دا ویکھیا کنڈھا، چاروں کُنٹ اکھ
 گھلاٹیا۔ جگت جیو جہان، ویکھیا رنڈا، کنت ملیا نہ بے پرواہیا۔ مانس جنم ہندا ویکھیا بھنگا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ من ہنکاری کردا ویکھیا دنگا، گرہ گرہ کرے
 لڑائیا۔ اندروں کھولیا کسے نہ چنڈا، کُنجی سکیا نہ کوئے لگائیا۔ پُرکھ اکال دی کوڑ گڑیاریے کردے بندہ، گر دا شبد گئے جھلاٹیا۔ سری بھگوان سب نوں وینہدا،

ویکھنہارا اپنا آپ چھپایا۔ جن بھگتاں دا لہنا دیندا، سچ دوارے جھولی پائی۔ کھیل دکھا کے ساچے نیہوں دا، پریتی اپنی اک بنایا۔ بھنڈارا دیوے امرت امیوں دا، میگھلا اک برسائی۔ جھگڑا چکا دیوے جھوٹھی کریا کیوں دا، نور ظہورِ شاہ مخاہ کرے نہ کوئے لڑائی۔ پردہ اٹھا کے آتم دیو دا، دیو آتم دئے سمجھائی۔ لیکھا چک جائے الکھ ابھیو دا، بھیا ابھیرا آپ سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا اک درسائی۔ سمت کہے پر بھ نے کیتا سب نال دھروہ، اپنا تھم ورتائی۔ سادھاں والی کنجی لئی کھوہ، آگے چندا سکے نہ کوئے گھلایا۔ جہاں چر پر بھ نال کرے نہ کوئے موہ، موہرے راہ نہ کوئے درڑائی۔ چرن کول نہ جائے چھوہ، چھورا بانکا نہ روپ وٹائی۔ گھر مندر نہ ہووے لو، اندھ اندھیر نہ کوئے گوائیا۔ ساچا شبد نہ سنے کو، ہنگ برہم نہ کوئے وڈیایا۔ امرت میگھ نہ دیوے کوئی چو، نچھر رس نہ کوئے چوائیا۔ کاواں وانگ کاگ اڈا کے کرن کو، ہوکراں نال سنائی۔ دھکے کھاندے پھر دے سادھاں دے گروہ، جہاں سادھنا اندروں ہتھ نہ آئی۔ ایہہ لیکھا کرے اوہ، جس نوں وہ کہہ کے سکے نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار رہیا کمائی۔ سمت کہے میں تھم سناؤنا رتی، رابطہ سب نوں دیاں سنائی۔ ساچا طیب رہنا نہیں کوئی طبعی، طبیعت سب دی دینی بدلایا۔ جیہڑی وست کسے نہیں لہجی، اوہ گرکھاں دینی جھولی پائی۔ کیوں، گر اتار پیر پیغمبر چھڈ گئے گدی، ویہویں صدی اپنا پنڈھ مکائی۔ حکمے اندر سر شٹی در شٹی اشٹی بدھی، دو جہان بھجن واہو داہیا۔ کوٹاں وچوں گرکھ ورتے نال پریتی لگی، لگی پریت توڑ نبھائی۔ ہن کیہڑی چراونی پینی گاں مچھی، مجلس بھگتاں وچ رکھائی۔ جگاں دی بدل کے صدی، صاف ستھرا اپنا تھم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار پتی سرنائیا۔ سمت کہے میٹوں نظری آئے چاروں گنٹ، ہرکھ سوگ چنتا وچ لوکائی۔ میں ایسے ویلے سب نوں اندر وڑ کے لینا گھو، پڑدیاں وچوں پردے لینے بھلایا۔ کوڑی کریا دا دے کے جوش، کوڑ کپٹ دینے اُچائی۔ جن بھگتاں نوں کر کے خاموش، پریتی پر بھونال دکھائی۔ سمت کہے میٹوں بڑی ہن لگی سوچ، کیوں زمیداری پر بھ نے میرے سر دتی لگائی۔ راج راجان شاہ سلطان جنگلاں وچ پھرن وانگ خرگوش، کوڑی کریا سوان پچھے دینے لگائی۔ سب دی لگانے کر کے ہوش، ہش ہش کر کے کیمل دینے بہائی۔ ودیا دی رہن دینی نہ سوچ، چنتا دی چکھا دینی جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم اک ورتائی۔ سمت کہے میں کوک سناواں اچی، اُچے

مینارے دیاں ہلایا۔ میں کوئی کٹن نہیں آیا بتی، بتخانے سارے دینے ڈھایا۔ جگت سرشی جانی لٹی، لٹیرا اکو بے پرواہیا۔ تن ماٹی خاک جانی کٹھی، کایا کٹیا شانت نہ کوئے کرایا۔ پراندی رہنی نہیں کسے گتیں، سُہاگ کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ گود سہائے نہ کوئے پُتیں، ناری کنت سیج نہ کوئے سہایا۔ پیریں رہے کسے نہ جتی، جوڑی جوڑا دئے ڈھایا۔ لکیرا رہے کوئے نہ گٹھیں، چاروں کُنٹ دئے بھلایا۔ دھن دولت رہے کوئے نہ مُٹھی، ماہ بدولت اپنا حکم ورتایا۔ سب دی عقل سُر ت بُدھی کر کے پُٹھی، گیرا جگت وچ گڑایا۔ جیہڑی طاقت بن لیاقت رکھی گٹھی، اپنے وچ دباہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ سمت کہے کیوں آیا لوک مات جیٹھ پنچ، پنجاں دے پنچے وچ گیا لگایا۔ جس نوں جان لگیاں کوئی نہ ہو یا رنج، غماں وچ نہ غم بدلایا۔ نیر نہ ڈولھیا ہنچھ، ہنچھوواں دھار نہ کوئے وہایا۔ سو کھجگ انتم خالی کرے کوڑے گنج، حکم حاکم اک ورتایا۔ دھرت سہاوی کر کے دیس منجھ، منزل پندھ چکایا۔ جن بھگتاں ہر کھ سوگ میٹ کے رنج، رنجش دئے گواہیا۔ سنگر پورا ہو بخشنہ، رحمت رام کماہیا۔ جو چھڈ کے پُری گیا انند، سو انند دا مالک اپنا پھیرا پانیا۔ آوندیاں جانیاں ملدیاں بھگتاں کولوں نہیں کوئی سنگ، سنگرہ ہو کے اپنا سنگیت سناہیا۔ پر سب توں دکھرا نرالا ایہہ پر بھونے ورتیا ڈھنگ، جس نوں سمجھے نہ کوئی لوکایا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں دی کھولی گنڈھ، پڑا دتا اٹھایا۔ پیار دا سنا کے چھند، امرت دھار دتی وہایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرپا کر سورے سر بنگ، کوڑی کریا بھن کے کاپی ونگ، نام کنگن جن بھگت بھگتاں سوہنا دتا پہنایا۔

☆ ۳ جیٹھ شہنشاہی سمت اُس رندر سنگھ دے گھر پنڈ بھلر ☆

ہر سمت کہے پر بھ ویکھو سوامی ٹھاکر، نام ٹھوکر ٹھاکر آپ لگانیدا۔ بھوجل پار کنارہ کرے دو جہان ساگر، سچھنڈ نواسی پُر کھ ابناشی اپنا میل ملائیدا۔ نہکرمی زمل کرم کرے اُجاگر، دُور دُراڈا نیرن نیرا دُرمت میل دھوئیدا۔ نام ونجارا سیج سوڈاگر، وست امولک کایا گولک آپ لگانیدا۔ در درویشا نر زریشا سیج دوارے دیوے آدر، عدل عدالت اک وکھائیدا۔ مہروان محوان بیو محبوب ملائے یا مُبین کرتا قادر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیدا۔ اندر باہر گپت ظاہر

کوڑی کریا کرے تبادل، نام ٹھاری سچ ست چڑھائیندا۔ چرن دھوڑی سچ دوارا دتے اِکو پاتن، کھیوٹ کھیٹا نیا نوکا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹن آیا اندھیری راتن، ستجگ ساچا جوتی نور چند چکائیندا۔ لیکھ الیکھا بھيو جانے ظاہر باطن، پردہ اوہلا کایا مائی گرہ مندر آپ اٹھائیندا۔ --- - - - - نرمل نور جوت جگاونہارا دیا بائی، ست سرؤپی سوہا پائیندا۔ امرت بخشنہارا بوند سوانتی، نجھر جھرن نرکار نر نرکار آپ جھرائیندا۔ آتم سچ سہاونہارا ساچی کھائی، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن، سوہا پائیندا۔ جنم جنم دی کرم دی میٹنہار واٹی، اگلا پچھلا لکھ چوراسی پندھ مکائیندا۔ ساچی منزل حق مقامے چاڑھنہارا گھائی، تھر گھر واسی سچھنڈ دوارا اک وکھائیندا۔ جس گرہ مندر اندر صاحب سوامی وسے کملاپاتی، پت پر میثور اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جس دی جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گاوے گاتھی، انڈج جیرج اُتجھ سیتج رہیا سمایا۔ جس دا نرگن سرگن آتم پر ماتم پاربرہم برہم جڑیانائی، سو پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیا۔ جس دے کولوں گر اوتار پیر پیغمبر نت نوت منگدے رہے داتی، سچھنڈ دوارے خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جس دا رُپ رنگ رکھ نہ کوئے ذات پاتی، چکر چھن ورن برن ذات پات نہ کوئے سمجھائیا۔ سو عرشی پریتم فرش اُتے سچ جوت پرکاشی، نورو نور نور کرے رُشائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا گر چیل پچھے واتی، گھٹ نو اسی کھوج کھوجائیا۔ شبد اگئی بن رسنا جہوا بٹی دند کرے بائی، دھر سنیہہرا اک سٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پٹی سرنائیا۔ ہر کا سمت کہے ٹھا کر ویکھو ہر ہر سوامی، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ جو آد جگاد نیت نوت انترجامی، لکھ چوراسی ویکھے تھاوں تھائیا۔ جس دی رچنا اندر صفت کرے چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی مات نشانی، نرگن سرگن رہیا سمجھائیا۔ سو تیر نرالا انیلا مارنہارا کانی، کائنات پردہ رہیا گھلائی۔ جس دا بھید سمجھ نہ سکے کوئے ودوانی، چوڈاں ودیا چوڈاں لوک چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ جس دی مُشکل کوئی نہ جانے آسانی، اصل وصل حق حقیقت رمز نہ کوئے لگائیا۔ جو جودھا سورپیر مرد مردانہ نرؤیر نرکار نوجوانی، بردھ بال رُپ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ ہر سمت کہے پر بھ ٹھا کر میتا، متر پیارا اِکو نظری آئیندا۔ جو آد جگاد ٹھانڈھا سیتا، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی سچھنڈ دوارے سوہا پائیندا۔ جو جگ چوکڑی بد لہنہارا ریتا، ریتوان اپنا حکم ورتائیندا۔ جس دا ساچا

کلمہ اِکو نام دُھر دی حق حدیثا، حضرت شاہ حقیراں آپ پڑھائیندا۔ جس دا لیکھا راؤ رنک اُوچ نیچا، چار ورن اٹھاراں برن سو بھاپائیندا۔ جس دا نام ندھان امیوں رس گرکھ پیارے پیتا، پتا پت پر میثور نظری آئیندا۔ ترے گن مایا گنی اگ نہ تپے انگیٹھا، پنچم ناتا موہ تڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لھم آپ ورتائیندا۔ ساچا سمت کہے ہر ٹھا کر کرتا میرا، مہروان دیا کمائیا۔ نرگن ہو کے پایا پھیرا، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چکائے جھیرا، سچ ست لئے پرگٹائیا۔ حقیقت وچوں کرے حق نیڑا، لاشریک دیکھے خلق خدائیا۔ جن بھگتاں بٹھے دُھر دا بیڑا، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بنے سہائیا۔ بھيو گھلائے گروگر چیل، چیل گرا کو روپ نظری آئیا۔ دھرنی دھرت دھول کرائے گھلا دیہڑا، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ہر کا بھيو دیوی دیو سجھے کیہڑا، وشن برہما شو دُور دُراڈے بٹھے سیس جھکائیا۔ جتھے دین مذہب ذات پات نہ کوئے جھگڑا جھیرا، جھنجٹ اور نہ کوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کل کلکی ویس وٹائیا۔ ساچا سمت کہے میں ٹھا کر تیرا دیکھ سچا دربار، دُھر دی دھار دیاں پرگٹائیا۔ جتھے اِکو نور اُجیار، دیا باتی نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ سنگھاسن سوہے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نہ کوئے مندر دسے چار دیوار، شو دوالا مٹھ نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئی مسجد گردوار، رسنا جہواراگ نہ کوئے سنائیا۔ نہ کوئی سورج چند اُجیار، منڈل منڈپ نہ کوئے سہائیا۔ ساچے گرہ کھیل کرے کرتار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ نرگن نرگن میت مرار، دُھر دا سجن اک جنائیا۔ جس دے درتے کوٹن کوٹ گر اوتار، پیر پیغمبر بٹھے سیس نوائیا۔ توں ہی توں ہی راگ رہے اُچار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ بنا سجدیوں کرن نمسکار، نمونمو دھیان لگائیا۔ کاغذ قلم کوئے نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کوئے چترائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا جگ چو کڑی جانے اپنی کار، دُوسرا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جو واک بھوکھت لکھ کے گئے تینی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد کلیاں وچ سنائیا۔ نانک نرگن سرگن گوبند گیا اُچار، دُھر سندیشہ دُھر درگاہیا۔ جس دا آد جگاد انت نہ پاراوار، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جو شاہ سلطانا دو جہانا کھیل کرے اگم اپار، اگمڑی اپنی کار کمائیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت کل کلکی لئے اوتار، جس نوں جنمے کوئی نہ پتا مائیا۔ جس دا گرنتھاں وچ لکھیا نہ جائے وستھار، قلمیاں نال نہ صفت صلاحیا۔ جس دا کنارہ نظر نہ آئے آر پار، بے انت کہہ کے سارے شکر منائیا۔ جو سب دا سانجھ یار، سچ دوارے بہہ بہہ خوشی منائیا۔ سو کھیل کرے کرنیہار، قُدرت دا مالک کرنی دا کرتا اپنا

پھیرا پائیا۔ بھگت وچھل آپ گردھار، گرہ مندر کھوجے چائیں چانیا۔ نج گھر واسی آتم نور نور پرکاشی برہم پردہ دئے اتار، پاربرہم ایکا رنگ سمایا۔ سنت سہیلا
سدا سدا سد سرجنہار، دیا باقی نرگن نور کرے اجیار، گھٹ بھیترا خوشی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن
وڈی وڈیا پائیا۔ ہر سمت کہے ٹھا کر ٹھا کر دی سنے ارداس، بینتی اپنے وچ سمایا۔ سنگر سوامی ہو کے وسے پاس، انتر آتم میل ملایا۔ سچ دوارے سچ نواس، نج
گھر میلا سچ سبھائیا۔ ڈرمت میل دیوے کاٹ، امرت آتم جام پیایا۔ ساچی منزل چاڑھے گھاٹ، پتن وار اک درسائیا۔ نرگن نور جوت جگے للاٹ، نورو
نور سچ رُشائیا۔ جو پریم نال سچ دوارے منگی دات، دانی ہو کے جھولی پائیا۔ ایہہ کوئی دسنی نہیں کرامات، بخشش کرنی پر بھ نوں بھائیا۔ من واسنا میٹ
اندھیری رات، ساچا نور دیاں چکائیا۔ بدھی بیک لیکھا جان پون سواس، ساہ ساہ اپنا آپ جنائیا۔ لیکھا چکا کے پر تھی آکاش، گگن منڈل چرناں ہیٹھ دبا پائیا۔ سر
رکھے دے کر ہاتھ، سمر تھ پُرکھ بے پرواہیا۔ لیکھے لا انا تھاں ناتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا سچ گھر، جس گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔
سمت کہے ہر ٹھا کر کرتا پُرکھ، قُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ جس دا بھيو سمجھ نہ سکے کوئی پُرش، شہنشاہاں دا شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ منار
عرش قُرص، فرش اُپر اپنی کھیل کھلا پائیا۔ جس دا حکم دو جہان چلے دُست، گر اوتار پیر پیغمبر نہ کوئے مٹائیا۔ سو صاحب سلطان جن بھگتاں نام بھنڈارا
ونڈے مُفت، کوڈیاں والا دام نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا لئے ملا پائیا۔ ٹھا کر کہے سُنو جن بھگت، ہر بھيو دیاں درڑائیا۔
کَلج کوڑی کر یا ویکھو جگت، چاروں کُنٹ پئی دُہائیا۔ ساچی ملے نام نہ وست، خالی مندر رہے گر لائیا۔ نام خُماری ہو یا کوئی نہ مست، دُئی دَویت نہ کوئے
چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچئی سرنائیا۔ ہر سمت کہے پر بھ بھگت وسید، جگ وچھڑے سدا ملا پائیا۔ جس نوں لہجہ دے اُپر امبر
نیلا، جگ نیز لوجن اکھ گھلا پائیا۔ جس نوں کھوجدے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پر بت ٹیلا، دُنگھی کندر دھیان لگائیا۔ جس دا ویس انیک سوہا پیلا ویکھن نیلا، چٹھی دھار
سو بھا پائیا۔ سو صاحب سوامی نرگن روپ چھیل چھیلایا، جو بنوتا ہر رُگھرائیا۔ جن بھگت بناو نہارا اپنا سچ قبیلہ، پورب لیکھا ویکھ دکھائیا۔ اپنے ملن دا اندرے
اندر دس کے سچ حیلہ، حالت سب دی دئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ویکھے چائیں چانیا۔ ہر جن ویکھے آپ پر بھ، ہر کرتا

بے پرواہ۔ سنت سہیلے لئے لہجہ، لکھ چوڑاسی وچوں آپ اٹھا۔ کوڑی کریا کر کے پار حد، گرہ مندر پڑدا دیوے لاہ۔ نام ندھان سنائے ند، انحد نادى ناد و جا۔ پنج وکارے وچوں کڈھ، ساچی منزل دئے پُجا۔ جتھے اِکو دِپِک رہیا جگ، دوس رین کرے رُشنا۔ ہنس رُپ بنائے گگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگا۔ سُرَتی شبدی کرائے سچ حج، کایا کعبہ دئے وڈیا۔ سچ دوارے بہائے سچ، آتم درسی رنگ رنگ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال جائے ترا۔ مہر نظر پر بھ تارنہارا، دین دِیالا دِیا کمائیا۔ جن بھگتاں نوں شبدی کرے اک اشارہ، سُرَتی شبدی نال ملایا۔ ٹھرناں پئے نہ پانی ٹھنڈے وچ سنسارا، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ پھرنا پئے نہ وچ اُجاڑاں، جنگل بیلے نہ کوئے بھوئیا۔ ویکھنا پئے نہ کوئی ٹھا کر مندر مسجد وچ گرو دوارا، کایا مندر ہر مندر اک سہایا۔ جتھے دیا باقی کملا پاتی آپ کرے اُجیارا، بن تیل باقی ڈگمگایا۔ اٹھے پہر وجدی رہے سچ دھنکارا، دُھن آتمک راگ الایا۔ گھر سچن ٹھا کر سچن سوامی ملدا رہے میت مُرا، سوچھ سرُپ نظری آئی۔ جس دا لگیا رہے سچ اکھاڑا، گوپی کاہن ساچی بنسری نام سنایا۔ سینتا سُرَتی کردار ہے پیارا، رام رمیا رگھپت رگھنسن رگھرایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کلیمیاں والا بولدرا رہے نعرہ، حق حق سنایا۔ نانک نرگن سرگن بولے سچ جیکارا، ڈنکا فتح والا وجایا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک پاربرہم پت پر میشور پروردگار، سانجھ یار نہکلنک نرائن نر اوتارا، کل کلکی نور الایا۔ جس دا محل اٹل اوچ اگم اتھاہ سب توں دکھرا جگت توں نیارا، اشارے نال نہ کوئے درڑایا۔ سو ویکھن آیا لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ترے گن مایا، گھٹ گھٹ واسی پھیرا پانیا۔ بھگت سہیلے سنت ساجن گرگھ گرسکھ صوفی سنت فقیر رہیا اٹھایا، ملا شیخ مسانک نانک پیر پیغمبر آپ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، - - - - -

سمت کہے ٹھا کر دا سننا سچا ڈھولا، جو انبولت راگ الایا۔ جو جگ چوکڑی کایا بدلدا آیا چولا، پنج تت ماٹی ویس وٹایا۔ کلجگ انتم رکھے پڑدا اولہا، نرگن شبدی ڈنک وجایا۔ توں میرا میں تیرا گرا اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو سُرپت اند کروڑ تیتیسا گن گندھرب لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگونت گرگھ گرسکھ سنایا اپنا بولا، سویا رہن کوئے نہ پانیا۔ پریم پیار اندر سچ دوار ہر نرنکار لال گلال کھلایا ہولا، رنگ مجیٹھی اندھٹی دھار اک رنگایا۔ ایہتھے اوتھے دو

جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پُری لوءِ آکاش پاتال سچ دوارا دُھر دا کھولا، خالق خلق دتا درڑائیا۔ جس گِرہ مندر اندر نام دست بھنڈار رہے انمولا، انتولا ہو کے
 آپ تُلایا۔ سچ نُماری دُھر دی یاری جوت نرنکاری دیوے اک جھکولا، پون اُنجا سمجھ کوئے نہ آئی۔ کلجگ کوڑ گُریار ہووے بے زار سنجگ ساچا انگڑائی لے
 کے کروٹ بدل کے اپنا پاوے رولا، رونق بھگتاں نال لگایا۔ اُچی کوک سناوے سب دا ٹھا کر سب دا مالک سب دا پریتم اِکو مولا، رام واگرُو خدا گاڈ واحد نور
 رُشائیا۔ جس نے پیغمبراں اوتاراں گرواں نال کیتا قول، شبدی اقرار نامے گیا لکھایا۔ سو پرگت ہو کے آیا زور ویر اُپر دھولا، دھرنی دھرت لیکھا دے مُکایا۔
 جس نوں مٹیا نور خُدائی اولا سندر ساول سولا، مگند منوہر منوہر لکھمی نرائن بے پرواہیا۔ سو دو جہاناں پنڈھ مُکا کے مزلا، منزل اپنی رہیا دکھایا۔ جن بھگت
 رہن نہ دیوے کوئی کنگلا، نام بھنڈارا دے ورتایا۔ جن بھگتو تہانوں کرنی پے نہ ہو رکسے دی بندنا، بندیخانے سارے دے تڑایا۔ رس دیوے اپنے اند دا،
 نجانند پرمانند وچ سمایا۔ مالک ہو کے ٹٹیاں گنڈھدا، وچھڑیاں رہیا جڑایا۔ جگ جگ جن بھگتاں نال یاری لا کے ہنڈھدا، ادھ وچکار نہ کوئے چھڈایا۔ تہاڈا
 لیکھا گیا نار دوہاگن رنڈ دا، آتم پر ماتم کنت سہاگی لیا پرناہیا۔ جھگڑا تک گیا رسنا جہوا بٹی دند دا، پوجا پاٹھ سرتی جوگ ابھیاں اِکو ڈھولے وچ کرایا۔ دھرم
 رائے پتر گُپت تہا تھوں اگے لیکھا کوئی نہ منگدا، کنجھی نرک نہ کوئے بھوایا۔ اِشان کرنا پے نہ گوداوری گنگ دا، جمنا سرتی نالوں اپنی کرپا سستی کر کے
 تہاڈی جھولی پائی۔ بھيو چکا کے ہنگ برہم دا، لیکھا تک جائے کایا ماٹی چم دا، تٹاں والا سریر پھیر نہ کوئے ہنڈھایا۔ جھگڑا تک جائے کوڑی کر یا غم دا، لیکھا لگ
 جائے پون سواسی دم دا، لہنا مل جائے پُرکھ اکال دے ساچے نام دا، جام دُھر دا دے پیاہیا۔ میلا ہو جائے اوس رام دا، جیہڑا تریلوکی ناتھ کرشن کاہن نوں
 جاندا، جیہڑا پیر پیغمبر رُوپ دھرے انسان دا، جیہڑا گر گر شبد سندیشہ دیوے سری بھگوان دا، سو بھگوان دیاوان ساچے بھگتاں سنتاں گرکھاں گر سکھاں
 آپ اپنے وچ سمایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جھگڑا مُکا دے روگ سوگ سنتاں دا، چا پ دُھر دا اک درڑایا۔

☆ ۴ جیٹھ شہنشاہی ارجن سنگھ دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر ☆

ہر سمت کہے میں سچھنڈ ویکھیا کھیل تماش، درگاہ ساچی پر بھ نے دیا کمائیا۔ جتھے تخت نواسی شاہو شاہاسا شہنشاہ اکو کرداراج، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سیس جگدیش ست سروپی اپنا پہنے اگئی تاج، جگت نیتز نین نظر کوئے نہ پائیا۔ بھوپت بھوپ ہو کے آپ غریب نواز، حکمران ہو کے اپنا حکم جنائیا۔ گھر وچ گھر تھر گھر لئے ساز، ساجنہارا اپنی بنت بنائیا۔ بن دیا باقی کملاپاتی زرگن جوت کرے پرکاش، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ اک اکیلا ایکنار سچ پسارا کر کے ویکھے آپ، آپ اپنا کھیل پرگٹائیا۔ دوسر اور نہ کوئی ساتھ، پُرکھ ابناشی اپنی کار کمائیا۔ بن گوپی کاہن سخیاں پاوے راس، وقت سہیلا سہنجنا لئے پرگٹائیا۔ بن ناری کنت کرے بھوگ بلاس، ساچی سیجا سچ سوامی اپنی آپ ہنڈھائیا۔ جوتی دھارا شبدی ست جن جنیندی بن کے مائی باپ، پوت سپوتا اپنے وچوں پرگٹائیا۔ حکمے اندر تھاپنا تھاپ، ٹوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ سچھنڈ اندر تھر گھر کھول کے دؤ آتاک، محل اٹل دے دکھائیا۔ زرگن زرویر زراکار زرنکار اگئی شبد اشارے نال دے آکھ، سندیشہ سچ سمجھائیا۔ تھر گھر تیرا وڈا ہووے پرتاپ، مہر نظر اٹھائیا۔ شبد ڈلارے جوڑے ہاتھ، بینتی دتی سنائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی اتھھاں دے ناتھ، دین دیال تیری سرنائیا۔ کون ویلا کون وقت اپنی کھیل کرے میرے ساتھ، جوڑی دھر دی جوڑ جڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا نو نو چار ویکھ کے کھیل تماش، جگ چوکڑی پنڈھ مکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں بنا کے لوک مات ساک، سجن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت نام سمرن پوجا پاٹھ دس کے جوگ ابھياس، کلیمیاں نال کلاماں دیاں درڑائیا۔ انتم سب دا لہنا دینا پورا کر کے حساب، کھاتے اپنے وچ لکائیا۔ پرگٹ ہو کے پھیر حق جناب، جانب تیری ویکھ دکھائیا۔ زرگن نور جوت کر پرکاش، برہمنڈ کھنڈ اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سمت کہے میں زراکھر دھار پڑھی، اکھراں والی لڑی نظر کوئے نہ آئیا۔ چار دیواری دسی کوئی نہ گڑھی، قلعہ کوٹ نہ کوئے بنائیا۔ بدلاں والی نہ کوئے جھڑی، میگھ دھار نہ کوئے برسائیا۔ پُرکھ ابناشی اپنی کرپا آپے کری، کرتا پُرکھ رہیا سمجھائیا۔ زرگن روپ زرنکار سچا ہری، ز ہر داتا بے پرواہیا۔ جس دی سرنی لکھ چوڑاسی پڑی، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جو آد جگاد لکھ چوڑاسی کردا بری، بنا ضمانت دے چھڈائیا۔ سو صاحب سہیلا اک

اکیلا جن بھگتاں رہیا وری، مالک ہو کے اپنے نال ملانیا۔ دُھر دی دست امولک نام دات دیوے کھری، کوڑ لکنا نال نہ کوئے ملانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تن مائی خاکی رُپ بنا کے زری، ذرے ذرے قطرے قطرے وچوں اپنا رُپ پرگٹانیا۔ سمت کہے میں سچھنڈ نکیا نظارہ، بے نظیر دتا دکھانیا۔ جتھے چرناں اُتے جُھک کے بیٹھے گرو اوتارا، پیغمبر سجریاں نال سپس جُھکانیا۔ توں میرا میں تیرا سارے لاؤندے نعرہ، دوجا اکھر نہ کوئے پڑھانیا۔ توں کرنی دا کرتا قدرت دا پیارا، مُجّت دا محبوب سچا شہنشاہیا۔ بھگتاں دا اکھاڑا، سنتاں دا دہاڑا، گرکھاں دا لاڑا، جو بنوتا نظری آنیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ سچ سمت کہے سچھنڈ بن اکھاں لیا تاک، بن نیناں درسن پانیا۔ جتھے وسے پُرکھ سمراتھ، مہما اکھ اکھ سنانیا۔ اکو نور جوت پرکاش، آد جگاد ڈگمگانیا۔ جس دا تھم فرمانا اک خاص، خالص ہو کے رہیا جنانیا۔ بھگتاں دا بن کے داسی داس، داس داسی اپنا رُپ وٹانیا۔ پورب جنم دی پوری کر کے آس، آسا ترشاندے مٹانیا۔ نج آتم کر کے واس، گھر مندر دے سہانیا۔ ساچی سچ سہا کھاٹ، کھٹی دُھر دی جھولی پانیا۔ منزل منزل مُکا کے واٹ، اگلا لیکھا دے مکانیا۔ جنہاں دا لہنا تہناں نوں ملدا آپ، نشتیاں لئے جگانیا۔ جنم کرم دا میٹ کے روگ سنتاپ، دکھیاں دا دکھ دردیاں دا درد دردوند ہو کے اپنی جھولی پانیا۔ جم دی پھاسی کٹ کے پھاس، فیصلہ دُھر دا حق سنانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جنہاں دا بنیا سچا ساک، تہناں دا بند تاک دے کھلایا۔

☆ ۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ا منگل سنگھ دے گھر پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر ☆

ہر سمت کہے پر بھ تیرا سندیش، زرگن سرگن دھار سمجھ سمجھانیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء نوست دیاں سرب زریش، نر نرکار سویا رہن کوئے نہ پانیا۔ خبردار کراں وشن برہما شو مہیش گنیش، دیوت سُر دیاں اٹھانیا۔ نام سُنسپہرا بھیجاں دیس پردیش، دھرنی دھرت دھول وند وندانیا۔ دُور دُراڈے تیرا کھیل دکھاواں نیرن نیر نیت نیت، شاہ پاتشاہ تیری سیو کمانیا۔ جن بھگتاں سچ پریتی آتم پر ماتم دسناں ہیبت، پاربرہم برہم میلا سچ سُبھانیا۔ نج نین لوچن نیز سنت

سُہیلے لواں پیکھ، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ گر کھھاں اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کایا ماٹی ہائی کھولاں بھیت، دُویتی بھانڈا بھو بھنائیا۔ دُھر فرمانا شبد انادی لکھاں لیکھ، اگم اتھا بے پرواہ کراں پڑھائیا۔ نو نو چار پچھوں بھاگ لگا پہلی چیت، پُرکھ اکال دین دیاں دتی وڈیائیا۔ کھیل کر کر ویکھنا مہینہ جیٹھ، خالق خلق کھوج کھوجائیا۔ شاہ سلطان پھولنے سیٹھ، چاروں گنٹ پھیرا پائیا۔ کوڑی کر یا مایا متا بھننے ریٹھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ہر سمت کہے میں ویکھنا جگ، چار گنٹ دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ تیرا حکم سورے سر بگ، سری بھگوان دینا جنائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر بھوکتاں وچ گئے سد، ڈھولے دُھر دے ناد الایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جوتی جاتا ہو پرگٹ، لکھ زرنجن داتا اپنی لکھ جگائیا۔ ہر گھٹ رمیا وسنہارا گھٹ گھٹ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ نام ندھان سری بھگوان شبد اگمی وجائے ند، دو جہان کرے شنوائیا۔ سر شئی در شئی اشئی لگی ویکھے اگ، متوتتاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دے اٹھائیا۔ ہر سمت کہے پر بھو تیرا حکم فرمان، فُرنے اندر دیاں جنائیا۔ دُھر سندیشہ اک جہان، جہالت والیاں دیاں سمجھائیا۔ مانس مانکھ مانو کرو دھیان، من واسنا دُور کرائیا۔ کایا مندر اندر کھوج سری بھگوان، گرہ اکو بیٹھا سو بھاپائیا۔ جس دا زرن گن رُپ جوت مہان، نُوو نُوو نُوو رُشنا ئیا۔ جس دا ناد شبد دُھکان، اگمی راگ سنائیا۔ جس دا امرت پین کھان، ترشنا بھکھ دے مٹائیا۔ جس دا ست ستوادی جھلے اک نشان، دو جہاناں حکم منائیا۔ جو لکھ چوڑاسی سخیاں دا دُھر دا کاہن، سچکھنڈ دوارے بہہ بہہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا دیا کمائیا۔ ہر سمت کہے دین دیاں چکاؤنا سب دا مول، باقی رہن کوئے نہ پائیا۔ ہر ہر ناؤں جو من واسنا گئے بھول، مایا متا موہ ہلاکائیا۔ تنہاں میل ملاؤنا ہر کنت سہاگی سچ کنتوہل، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ دھوڑی ٹکاستک چُھہانی ساچی دھول، دُرمت میل دھوائیا۔ ست دھرم دا دسنا اک اصول، چار ورن اٹھاراں برن کرن اک پڑھائیا۔ پت پر میثور پار برہم دا آد جگادی اک مضمون، نام ندھانا دے پڑھائیا۔ جس دا بدل نہ سکے کوئے قانون، کائنات حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو کلج کوڑی کر یا کولوں کر محروم، معصوم گر لکھ بچے لئے بچائیا۔ ہر سمت کہے لیکھا مکنا ذات پات، کوڑی کر یا رہن نہ پائیا۔ ابناشی کرتے ساچی بخشنی اکو دات، داتا ہو کے دے ورتائیا۔ چار ورن جوڑنا نات، کھتری براہمن شوڈر ویش بھيو کھلا ئیا۔ کوڑی کر یا میٹنی رات، ست ست ساچا چند

چکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دسنی ساچی گاتھ، دُھر دا منتر اک پڑھائیا۔ میل ملاؤنا پُرکھ سمرتھ، بھگت بھگونت اِکو رنگ چڑھائیا۔ نچ نیز کھول کے ساچی اَکھ، گیان نیز دینا سمجھائیا۔ درس دکھاؤنا ہو پرتکھ، سوچھ سرُوپی رُوپ وٹائیا۔ پنچ وکارا دینا متھ، نام مدھانا اک چلائیا۔ ست دوارا کھول کے ہٹ، دست اموک دینی ورتائیا۔ دُئی دُویت میٹکے پھٹ، پٹی ساچا نام دُھر دی دینی بندھائیا۔ دُرمت میل اندروں باہروں کٹ، گرگھاں من تن کرنی صفائیا۔ بن رسنا جہوا پتی دند ہر دا ناؤں لین رٹ، من کا منکا دینا بھوایا۔ گھر پر میثور سوامی ملے کملاپت، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کھوجن کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ ساچا سمت کہے پر بھ ساچے ہتھ توفین، پروردگار وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی لاشریک، شرکت وچ نہ کوئے لڑائیا۔ ساچا کلمہ دتے حدیث، حضرتاں کرے پڑھائیا۔ دُور دُراڈا نظر آئے نزدیک، نرگن اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سچ پریتی انتر آتم دتے اک پریت، پریتم اپنا جوڑ جڑائیا۔ گھر مندر سہائے ٹھیک، ٹھا کر ہو کے سو بھاپائیا۔ کھج کوڑ اندھیرا مٹائے تاریک، اندھ اندھیر دئے چکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سنائے ساچا گیت، گھر گمبھیر بے نظیر ڈھولا اِکو گائیا۔ گھر سجن ملے میت، متر پیارا درس دکھائیا۔ ترے گن مایا کولوں کر کے اتیت، ساتک ست دئے ورتائیا۔ نام بھنڈارا کر بختیش، بخشش دُھر دی جھولی پائیا۔ جھگڑا مُکا کے اُوچ نیچ، راو رنگ اِکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ہر سمت کہے میں آیا لوک مات، کھج انت لے انگڑائیا۔ میرا لیکھا لکھ نہ سکیا کوئی نال قلم شاہی دوات، چار جگ چار وید چارے کھانی چارے بانی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا میرا دیکھنہارا کھیل تماش، گھٹ گھٹ واسی انتر جامی سچ دوارے سو بھاپائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت بھگتاں پوری کر نہارا آس، سنت ساجن دیونہار وڈیائیا۔ سو گھر گمبھیر بے نظیر نرگن نور جوت کر پرکاش، لوک مات بن تئاں اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ ہر سمت کہے میں پر بھ دا دیکھیا عجب پسار، جس نوں بے انت بے انت کہہ کے سارے سپس نوائیا۔ سو سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آد جگادی ایکنکارا، اکل کل اپنی آپ ورتائیا۔ شبدی شبد اُٹھا کے سٹ دُلا را، تھر گھر کُنڈا دتا کھلائیا۔ حکمے اندر وشن برہما شو اُٹھالا، سویارہن نہ کوئے پائیا۔ دیکھنہار ترے گن مایا جگت جنجالا، پنچم پنچم بھو چکائیا۔ لیکھا جانہار شاہ کنگالا، راج راجاناں دیکھے تھاؤں تھانیا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار کھج انتم کرے

کھیل نِرا، خالق خالق مخلوق اپنا رنگ دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی انتر اپنا پردہ لاہیا۔ ہر سمت کہے پر بھ دا ویکھنا کھیل عجیب، جس نوں شاستر سمرت وید پُران کتھ سکے نہ رانیا۔ جس دی جگ چوکڑی سمجھ نہ سکے کوئے ترتیب، قاعدہ قانون دُھر دا حق نہ کوئے درڑانیا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، صفتاں نال جگت سمجھانیا۔ جس دی کلمیاں وچوں کلاماں والی حدیث، دُھر داراگ لائیا۔ جس دی عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند رکھ کے گئے اڈیک، وید ویاسا اپنی اکھ گھلایا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن نال سچ پریت، دو جہاناں رہیا لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کاتی ویکھ دکھانیا۔ ہر سمت کہے میں پر بھ دا درشن کریا حضور، حاضر ہو کے سیس نوایا۔ میرے کوٹ جنم دے بخشے گئے قصور، مہر نظر اک اٹھانیا۔ کوجھے کملے کر منظور، سر اپنا ہتھ دتا لگایا۔ میرا مان ٹٹا غرور، ہوئے روگ رہیا نہ رانیا۔ کوٹن کوٹ سولی چڑھدے ویکھے منصور، شمش ورگے کھل لہانیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے لنگھدے گئے پور، آون جاون اپنی بنت بنانیا۔ وشن برہما شو ویکھے مزدور، دوس رین سیو کمایا۔ لکھ چوراسی سرشی ویکھی کوڑ، شاہ سلطان تھر نظر کوئے نہ آیا۔ چوداں ویدیا پڑھدے ویکھے مورکھ موڑھ، چوداں طبق چوداں لوک نیتز نیناں نیر وہانیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں جنہاں گرکھاں پر بھ بخشی چرن دھوڑ، مستک ٹکے دتے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہر سمت کہے میں ویکھیا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمانیا۔ سچ دوارے سو بھا رہیا پا، روپ رنگ ویکھ سکے نہ کوئے جنانیا۔ آد جگادی رہیا ویس وٹا، گر اوتار پیر پیغمبراں وڈیاں۔ صفتی ڈھولے رہیا گا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن اکھراں نال پڑھانیا۔ پردہ اوہلا رہیا رکھا، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے درس کوئے نہ پانیا۔ جگ چوکڑی سب دے ڈیرے رہیا ڈھاہ، جو گھڑیا سو آپے بھن دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، گرہ مندر کھوج کھوجانیا۔ گرہ مندر پر بھ کھوجنہارا، کھوجے سرب لوکانیا۔ گھٹ دپک کرے سرب اجیارا، نورو نور نور رُشانیا۔ بھگت وچھل گرور گردھارا، سنت سہیلا دُھر دا ماہیا۔ گرکھاں گر شبدی دیوے دھارا، نام نگارہ اک وجانیا۔ گر سکھاں کھول کے بند کواڑا، بجر کپاٹی دئے تڑانیا۔ گھر وچ گھر دکھائے محل منارا، اٹل سو بھا رہیا پانیا۔ اٹھے پہر دوس رین سچا دھنکارا، انحد نادى ناد سنانیا۔ امرت آتم ٹھنڈا ٹھارا، نہجھر جھرن دئے جھرانیا۔ جوت نرنجن کر

اُجیارا، آد زرنجن ویکھ وکھائیا۔ سُرتی شبدی میلا پر اپارا، پر پیر اپنے وچ سمایا۔ سچ سہنجی سہاویے دُھر دا لاڑا، انتر آتم بہہ بہہ خوشی منایا۔ بن سخیان گائے منگلا چارا، گیت گو بند راگ الایا۔ کوڑی کریا کجک کر کے پار کنارہ، ہوئے ہنگتا دئے گوائیا۔ سبجک ساچے کر پسارا، سرشٹی درشٹی ایشٹی دئے بدلایا۔ چار ورنال اٹھاراں برنال اکو ناؤں اکو سچ جیکارا، اکو ایشٹ دیو دئے سمجھایا۔ اکو مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دوارا، اکو ہٹ اکو ونج و نجارا نظری آئی۔ اکو سجن ہووے میت مُرارا، صاحب سوامی اکو روپ وٹایا۔ اکو نوبت وجے دُھر نگارہ، اکو سوئی سُرتی دئے اٹھایا۔ اکو کاتب بن لکھارا، دُھر دا لیکھا دئے جنایا۔ اکو آتم اکو پر ماتم، لکھ چوراسی اندر سو بھاپایا۔ اکو تٹ کنارہ پاتن، اکو نیا نوکا نام چٹھایا۔ اکو صاحب سہیلا آوے راکن، ابناشی کرتا پھیرا پایا۔ اکو جگ جگ جگت مارگ آوے دسن، بھگت بھگوان لئے اٹھایا۔ اکو زوریر ہو کے آوے اندر وسن، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ اکو نو کھنڈ ست دیپ کروچ پشکر ویکھے لکھن، جبو اپنا روپ درڑایا۔ اکو گر شبدی سچ سنا کے بچن، بچیاں کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کریا دئے گوائیا۔ کوڑی کریا ناتا دینا توڑ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ چار ورن دیوے جوڑ، دئی دوتی باہر کڈھایا۔ منتر دس کے فرنا پھور، من واسنا دینی مٹایا۔ جھگڑا مُکا کے پنج چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دینا گوائیا۔ سنگر سوامی ہو کے وسنا کول، انتر آتم میل ملایا۔ انحد ناد و جاونا ڈھول، کوڑ کُٹب دینا تجایا۔ سرشٹ سبائی دسنا اک جیکارا دُھر دا نام سچا بول، دین مذہب ذات پات اکو وجے شنوایا۔ نام کنڈے سب نوں دینا تول، تولا ہووے بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچ بھگت سنت گرکھ گر سکھ صوفی فقیر لینے و رول، انمول وست آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجک تیرا ست دوارا دھرنی دھرت دھول اُتے دیوے کھول، خالص خالص اپنا تھم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان سدا مہروان، مہبان بیدوبی خیریا الای نور، گل عالم علما کرے پڑھایا۔

☆ ۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ا ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر ☆

ہر سمت کہے پُرکھ کرتار، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی اپنا قرضہ سروں اُتار، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سرجنہار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرناںیا۔ آسا منسا پوری کر دے پیغمبر گر اوتار، جو جگ جگ گئے دھیان لگائیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا نرگن سرگن پاسار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجاںیا۔ شبد دلارا جودھا سورپیر بکارا کرتیار، تھر گھر نواسی اپنا پردہ لاہیا۔ کھڑگ کھنڈا نام سچ وکھا کھئی دھار، لکھ چوراسی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیسا سُرپت اند جیو جنت سادھ سنت کر خبردار، آلس نندرا کوڑی نپند سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ نام ڈنکا راؤ رنکاں شاہ سلطاناں سنا وچ سنسار، چارکُنٹ دہ دشا دھر دا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماںیا۔ ساچا سمت کہے میں ویکھیا انت اخیر، میں اکیسا بیٹھا پنڈھ مکائیا۔ پُرکھ ابناشی تیرا کھیل بے نظیر، جگت نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ جس دی آسا بھروسا رکھ کے تگدے گئے پیر فقیر، پیغمبر دھیان لگائیا۔ جس دے ہتھ آد جگاد جگ چوکڑی سچ تدبیر، تقدیر سب دی رہیا بدلایا۔ لیکھا جانہارا شاہ حقیر، جیواں جتناں کھوج کھوجاںیا۔ کوڑی کر یا شرع شریعت توڑ زنجیر، ظالم ظلم دے مٹائیا۔ اپنا بھو کھلا گھر گسپھر، پردہ اولاد دے چکائیا۔ چوٹی منزل چڑھ کے دیکھ اخیر، حق مقامے اٹھ کھلایا۔ تیری نظر نہ آئے شبد سروپی ست سچ شمشیر، ضمیر سب دی کھوج کھوجاںیا۔ پت پر میثور پرگٹ ہو کے ظاہر اپیر، ڈرے ڈرے دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اولاد دے اٹھایا۔ ہر سمت کہے گر اوتاراں پیر پیغمبراں دس اخیر بات، آگے لیکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ کھج کوڑی میٹ اندھیری رات، ست ستوادی سچا چند چکائیا۔ چار جگ بچھلی لیکھے لالے اپنی گاتھ، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھیاں اپنی جھولی پائیا۔ لہنا چکا دے اٹھسٹھ تیرتھ تاٹ، گنگا گوداوری جمن سُرستی نیتز رووے دے دہایا۔ سچ سوامی امترجامی پُرکھ اکالا دین دیالا سچ دوارا دس دے اپنا گھاٹ، دو جا رہن کوئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پار برہم برہم تیرا دھر دا ساتھ، جگت کُٹمبی کوڑ گڑیاں ناتے دے تڑائیا۔ لیکھا چکا پر تھمی آکاش، انتر انتر کر نواس، نرگن جوت کر پرکاش، شبدی ناد دُھن کر شنوایا۔ ساچے منڈل ویکھاں تیری راس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا دھر دا گھر، درگاہ ساچی

وجے ودھائیا۔ ہر سمت کہے پر بھ پیر پیغمبروں دسدے اپنا سجدہ، کلمہ دُھر دا دے جنائیا۔ در درویش در ہووے بردا، بندیخانے دے تڑائیا۔ توں کرنی دا کرتا
 کھیل اپنا کردا، خالق خلق دے سمجھائیا۔ تیری منزل کوئے نہ چڑھدا، چوڑاں طبق رہے گر لائیا۔ تیری حق حقیقت والا نام کوئے نہ پڑھدا، الف یے کرنی
 سرب پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ دُھر دا لیکھا دس بھگونت، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ویلا ویکھ
 انت، انتشرن سب دا کھوج کھوجائیا۔ کامی کرو دھی لو بھی ہنکاری ہوئے کلجگ سنت، سچ سادھنا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ مایا متا ہوئے ہنگتا در درویش بنیا منگت،
 دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی دُھر دا مالک ملیا کوئے نہ کنت، سچ سہنجنی سو بھا کوئے نہ پائیا۔ جگت واسنا نو دوارے در شٹی اشٹی
 بودھ اگادھا ملیا کوئے نہ پنڈت، بدھ بیک نہ کوئے بنائیا۔ ساچے گھر دی کسے دواریوں ملے کوئے نہ سند، لیکھا سکے نہ کوئے مکائیا۔ ناتا توڑ دے دوزخ
 بہشت جنت، سورگاں دا لیکھ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی دے ہمت، حوصلے اندرے اندر ودھائیا۔ من واسنا کرے نہ کوئے علت، پنچ وکار نہ
 کوئے لڑائیا۔ تیرے بھگت نوں دُوبے دی کرنی پئے کوئی نہ منت، در در سیس نہ کوئے جھکائیا۔ نام پوشاکا دے دے دُھر دا خلّت، شاہ سلطانا سر اپنا ہتھ
 لکائیا۔ ٹھا کر ہو کے اوہدی جھولی پا دے محنت، جگت مزدوری دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرے پریم پیار دی بن اکھاں نچ نیتز وجے سینت، سمجھ نال سمجھ دے
 بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ ساچا سمت کہے گر اوتاراں پیر پیغمبروں دے دے اک ہلارا، اتم اکو اک
 جنائیا۔ اپنا ویکھنا انت کنارہ، تیرا پہلا اک نظارہ، مظاہر تیرا نام لگائیا۔ دو جہاناں وجے اک نگارہ، توں میرا میں تیرا گاون سرب جیکارا، اتم پر ماتم اکو
 ڈھولا گائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت چار ورن اٹھاراں برن دے دے اک سہارا، چرن کول اُپر دھول سر اپنا ہتھ لکائیا۔ توں آد جگادی وسنہارا اندر باہر گپت
 ظاہر، جوتی جاتا شبدی ناد دُھنی دُھن دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ ہر سمت کہے گر اوتارو پیر پیغمبر و پہلی اکو
 وار، وارتا پر بھ دی دیاں جنائیا۔ جس دا حکم اوسے دا سنسار، دوجا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دا منگدے رہے درس دیدار، سو دیدہ دانستہ گیا آئیا۔ جس دا
 صفتاں وچ کردے گئے اظہار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں ڈھولا گائیا۔ جس دا نوری تکدے گئے چیتکار، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ جس دی شبدان

اندر گاؤندے گئے وارتا وار، کھانی بانی ونڈ ونڈایا۔ جس نوں منڈے گئے پروردگار سانجھیا، حق نور خدایا۔ جس نوں واپگر کر کے کردے گئے نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ جس دے درتے درویش ہو کے بنے رہے بھگھار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جس داسدیشہ دے کے گئے وارو وار، سبجگ تریتا دوپر کھجگ لوک مات ہنڈھایا۔ جس دی آسا بھرواسا رکھدے گئے نال کلکی لئے اوتار، نہکنا اپنا پھیرا پاپا۔ سو پڑکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کرے کھیل آگم اپار، لکھ آگوچر اپنا حکم ورتایا۔ جو لہنا دینا جگت جہان سری بھگوان پچھلا قرضہ دے اُتار، مقروض روپ نہ کوئے وٹایا۔ اکٹھے کر کے گرو اوتار پیر پیغمبر جس چرناں لئے بہال، بچھنڈ دوارا اینکارا دس کے سچی دھرم سال، نشانہ اکو دتا جنایا۔ آگے دامالک ہر بھگوان، جس نے رچیا آپ جہان، وشن برہما شو سیو کمان، دُھر دا حکم آپ منایا۔ اوسے دا حکم اوسے دا فرمان، اوسے دا تخت اوسے دا نشان، اوسے دا نور کرے رُشانیا۔ جھک جھک سارے منو اکو آن، ناتا چھڈو دین مذہب ذات پات اوج نیچ وچ جہان، انجیل قرآن وید پُران اکو رنگ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک منایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہر سمت کہے سب نوں بولنا پینا اک جیکارا، جگہ جگہ ایشٹ دیو نہ کوئے منایا۔ کھجگ کوڑا میٹنا انت سہارا، سبجگ ساچا لئے انگڑایا۔ نو نو چار لگنا کوڑا اکھاڑا، مورکھ موڑھے دے نچایا۔ شاہ سلطاناں کرے خوارا، راج راجاناں خاک ملایا۔ جن بھگتاں دیوے نام پیارا، انتر آتم ناد سنا یا۔ دُھر دا حکم ورتے ورتہارا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ چاروں کُنٹ ہاباکارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرا یا۔ پلو جھڈا گئے گرو اوتارا، آگے گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ نمو نمو نیوں نیوں سجدیاں اندر کرن نمسکارا، چرن کول اٹھ نہ کوئے اٹھایا۔ توں ٹھا کر سوامی پروردگارا، پڑکھ اکال تیری وڈیا یا۔ تیرا دیس تیرا سندیش تیرا حکم تیرا جیکارا، تیرا نعرہ نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کر نہارا اشارہ، اعشاریئے وچ دیکھے سرب لوکایا۔ ہر سمت کہے لکھ چوراسی تیرا لقمہ، ہر کرتا دُھر دا رہیا بنایا۔ کوڑ گریاریاں پینڈا گنا، پاندھی پندھ نہ کوئے رکھایا۔ پڑکھ اکال شبد آگئی شیر اکو بکنا، بھبک دُھر دا نام لگایا۔ جو دھاسو ریر مرد مردانہ اٹھنا، گر چپلا و بے ودھایا۔ جس دا نشانہ انیلا کدے نہ رُکنا، لکھ چوراسی پار کرایا۔ جس نوں کرنی کردیاں کسے نہ بچھنا، دُھر دامالک اپنا حکم ورتایا۔ جس دا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ سو ویلا وقت سہنجنا ہر سمت اندر دُھکنا، دُور دُراڈا گیا آیا۔ جگت وکارا پھڑ

پھڑکھٹنا، سرسکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مندر اک سمجھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سہاوے ساچی رتنا، رت رتڑی اپنے رنگ مہکائیا۔

☆ ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ کاونکے ضلع امرتسر ☆

ہر سمت کہے کوٹن کوٹ پیتے دن نال رات، جگ چوکڑی اپنا پنڈھ مکائیا۔ کوٹن کوٹ امرت ویلے سہا کے گئے اپنی پرہات، کوٹن کوٹ سندھیا دیپ گئی جگائیا۔ کوٹن کوٹ سال برکھ مہینے آوندے رہے یاد، ودی سدی اپنا کھیل کھلایا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ ہندے رہے آباد، پُری لوآں منڈپ منڈل منڈپ سوہا پائیا۔ کوٹن کوٹ وشن برہما شو لیندے رہے دات، سچ دوارے جھولی اپنی آپ بھرائیا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پینمبر کھیل کھیلدے رہے لوک مات، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ کوٹن کوٹ منزل پوڑی چڑھدے رہے گھاٹ، پاندھی بن بن پنڈھ مکائیا۔ جگ چوکڑی بدلدے رہے سماج، دین مذہب اپنی ونڈ ونڈائیا۔ کوٹن کوٹ پریم پریتی اندر کردے گئے خدمات، خادم ہو کے سیس نوایا۔ کوٹن کوٹ انتر آتم ماردے گئے جھاک، جھاک جھلک نظر کسے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ عبارتوں والی لکھ کے گئے بات، قلمنا نال صلاحیا۔ کوٹن کوٹ گا کے گئے گاتھ، پُرکھ ابناشی ناؤں درڑائیا۔ کوٹن کوٹ منگاں منگ کے گئے پرہ پرگٹ ہووے پُرکھ سمراتھ، الکھ اگوچر اگم اتھاپیا۔ پنج جیٹھ کہے سو ویلا آیا آج، گرو مہاراج دیا کمائیا۔ جس دانیت نوت بیڑا چلدار ہے جہاز، نیا نوکا نام نال ملایا۔ جس دے سیس اوتوں کدے نہ لتھا تاج، سچھنڈ بیٹھا سوہا پائیا۔ جو سدا سہیلا غریب نواز، دین دے وڈیایا۔ سو پُرکھ اکالا ہر گوپالا سچ دوارے گیا آپے جاگ، آلس بندرارہن کوئے نہ پائیا۔ مالک ہو کے دو جہاناں پکڑے واگ، دھر دا حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں دُرمت میل دھووے داغ، پتت پُنیت دیوے بنایا۔ ساچا میل ملاوے کنت سہاگ، پر ماتم آتم جوڑ جڑائیا۔ سہنجی سیجا کرے لاڈ، آپ اپنی گود کائیا۔ پریم پریتی مار آواز، سوئی سرت لئے جگائیا۔ اندر وڈ کے کھولے راز، مندر چڑھ کے دیوے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیایا۔ دوس

کہے میں جگ چو کڑی رہیا چڑھدا، اپنا آپ بدلایا۔ تٹی اگنی وانگر رہیا تپدا، سانک ست نہ کوئے کرایا۔ پُرکھ ابناشی رہیا لہدا، بھجیا واہو داہیا۔ وقت ملیا نہ کوئے سبب دا، جو صاحب دیوے ملایا۔ جھگڑا چکیا نہ وچھوڑے والی حد دا، حاضر ہو کے درس نہ کوئے کرایا۔ راگ سُنیانہ ساچے ند دا، اگم نہ کوئے پڑھایا۔ پیالہ پیتا نہ ساچی مدھ دا، مدھر رس نہ کوئے چکھایا۔ دپک ویکھیا نہ جوتی جگدا، دو جہان کرے رُشانیا۔ رس ویکھیا نہ ساچے ج دا، جو بن کعبیوں دے وڈیایا۔ حصہ ویکھیا نہیں دُھر دے ادھ دا، پتا پوت رنگ چڑھایا۔ بھو لگیا نہ وچھوڑا کد دا، کوٹن کوٹ جگ اپنا گئے وقت لنگھایا۔ پتہ نہیں کیہڑا میٹوں اگنی آواز اندر دسدا، ہوئی ہوئی رہیا سُنیایا۔ جس داراہ رہیا تکدا، بھرواسا آساناں تکایا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں کھیل کرے سرتھ دا، اکھ اکھ نال بدلایا۔ نرگن ہو کے سرگن بھیکھ پنچ تت کایا چولا جٹ دا، زور آور وڈی وڈیایا۔ کسے دانام مول نہیں رٹدا، پوجا پاٹھ نہ کوئے دکھایا۔ اکو لیکھا جانے اپنے آپ دا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جن بھگتاں ناتا جوڑ کے پتا پُرکھ اکال باپ دا، بال آنجانے اپنی گود اٹھایا۔ درشن دیوے ست سروپی ساکھیاں دا، ستمکھ اپنا پردہ لاہیا۔ پریم پیالہ دے کے آب حیات دا، حیاتی دے بدلایا۔ گرگھ گل بنا کے اگنی گلاب دا، غنچہ بھل دے کھلایا۔ مندر سُہا کے سچ محراب دا، گھر محبوب دے ملایا۔ بھو گھلا کے پروردگار دا، دُرمت میل دے گویا۔ مارگ دکھا کے ساچے گھاٹ دا، گھاٹی انت انیری دے چڑھایا۔ جتھے نہ کوئی ستانہ کوئی جاگدا، آلس نندرا نظر کوئے نہ آیا۔ جتھے نہ کوئی روپ ہنس نہ کوئی دسے کاگ دا، جوتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو نور نورانہ سچ دوارے بھاسدا، بھامبر اگن نہ کوئے لگایا۔ جتھے جلوہ سچ جوت پرکاش دا، اندھ اندھیرانہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ دوس کہے میرے کوٹن کوٹ پیٹے پل گھڑی، وقت سُنہنجنے گئے وہایا۔ جگ چو کڑی کرپا سچ کسے نہ کری، کرم کانڈ نہ دتا گویا۔ کلج انت مہروان ہو کے آپ ہری، ہر دے وس کے دتی وڈیایا۔ پنجاں نالوں کر کے بری، پنجاں دا میلا لیا ملایا۔ پنجاں دی وست کر کے کھری، پنجاں دا کھوٹ رہیا چکایا۔ پنجاں دی پٹی اکو پڑھی، پنچم کرے سچ پڑھایا۔ پنجاں بندھ کے اکو لڑی، پلو اپنی گنڈھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ پنچ جیٹھ کہے میرا نواں نرالا جنم، دو جہان میٹوں دین ودھایا۔ وکھرا نرالا میرا کرم، کرنی جس دے وچ سمانیا۔ سوہنا سبچا میرا دھرم، ملاوٹ وچ نہ کوئے رلایا۔ بھاگاں والا

ورن، جس دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ درشن والا چرن، سری بھگوان دتی سرنائیا۔ بن اکھاں کھلیا ہرن پھرن، نچ لوچن دمک دمکائیا۔ بن مکتبوں آیا پڑھن، بن پائٹھالا ڈھولے گائیا۔ بن پوڑھیوں آیا چڑھن، منزل منزل پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دانی دیا کمائیا۔ پنچ جیٹھ کہے میں اپنا کھول کے دسنا بھیت، کلجک ملی میٹوں وڈیائیا۔ کس کارن لکھے گئے چارے وید، کیٹھی قلم تے کیٹھی شاہیا۔ کس بدھ تھم دتا بھیج، برہے کری پڑھائیا۔ کس بدھ لکھے انوکھے لیکھ، ونڈاں وچ ونڈائیا۔ کس بدھ کالی چٹے اُتے پئی ریکھ، اپنا روپ بدلایا۔ کس بدھ بدھی ہوئی وسیکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنچ جیٹھ میں دسنا بھاؤ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ کس بدھ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پر بھ نے دسیا اپنا ناؤں، نر نر نکار دتا درڑائیا۔ کس بدھ پنچ تت کایا کھیڑا وسایا گاؤں، گھر وچ گھر مندر دتا بنایا۔ کس بدھ لکھ چوڑاسی جیو جنت چلایا راہو، رہبر ہو کے تھم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پنچ جیٹھ کہے میں پردہ دینا کھول، بھیا بھیدا دینا گھلایا۔ کس بدھ لکھ چوڑاسی اندر وڑ کے اپنا دسیا بول، کس بدھ جہوا دتی ہلایا۔ کس کارن نرگن ہو کے وسیا کول، سرگن میلا سچ سُبھائیا۔ کس بدھ پنجاں تٹاں والا بنایا چول، رکت بوند بدلی دتی کروائیا۔ کس بدھ سچ دوارا دتا کھول، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ کس بدھ ہر گھٹ وسے بیٹھا رہے اڈول، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ کس بدھ لکھ چوڑاسی جیو جنت گر اوتار پیغمبر تولے تول، سچ ترازو ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پنچ جیٹھ کہے میں دسنا کھیل انوکھا، جس دا لیکھا سکلیا نہ کوئے لکھائیا۔ کس بدھ پر بھو لوک مات ویکھن آیا موقع، نرگن اپنی دیا کمائیا۔ کس بدھ لکھ چوڑاسی نال کرے دھوکھا، پڑدا اوہلا اپنا پائیا۔ کس بدھ آسن لائے ساڈھے تن ہتھ کایا کوٹھا، کٹیا اندر بہہ کے اپنی خوشی منایا۔ کس بدھ جگت شیطان بنے چوٹا، چوٹی چڑھ کے اپنا آپ چھپائیا۔ کس بدھ گھر گھر اندر پرکاش کرے نرگن جوتا، جوتی جوت جوت جگائیا۔ کس بدھ بھگتاں دی سیجا اُپر سوتا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ کس بدھ شبدی دھار گر اوتار پیر پیغمبر دیوے ہوکا، تھم نال لائے جگائیا۔ کس بدھ رچ کے چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبقات ونڈ ونڈائیا۔ کس بدھ خوشیاں اندر مانے مَوجاں، مجلس اپنی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنی دئے درڑائیا۔ پنچ جیٹھ کہے میں دسنا سب نوں کس بدھ میٹوں کھندے جیٹھ، کیوں ملی مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کیوں رھندے

چھایا ہیٹھ، کون سیس جگدیس ہتھ ٹکائیا۔ کس بدھ نرگن سرگن اندر آوند مات گر بھ دے پیٹ، رُوپ انُوپ آپ وٹائیا۔ کس بدھ اندر باہر گپت ظاہر بن اکھاں لیندا ویکھ، بن نیز میل ملائیا۔ کس بدھ روم روم تن اُتے مچھ داہڑی لُبجری کیس، کس بدھ ناری پُرکھ لئے بنائیا۔ ایہہ چنھاں والا کھول کے دتے بھیت، پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ جیٹھ کہے میں دستنی لکھ چوڑاسی جڑت، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔ کس بدھ پر بھ دی اپنے نال آپے ہوئی لکھت پڑھت، ساچی سند لئی بنائیا۔ کس بدھ نرگن سرگن ہو کے آوے پرت، کس بدھ سرگن نرگن وچ سمائیا۔ کس بدھ تھم سندیشہ دیوے اُپر دھرت، دُھر فرمانا آپ جنائیا۔ کس بدھ کھیل کھیلے اُتے عرش، کس بدھ فرش ویکھ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ کس بدھ جن بھگتاں اُتے کرے ترس، کس بدھ ہنکاریاں دئے مٹائیا۔ کس بدھ گرگھ منمگھ اندر رکھے فرق، فیصلہ دئے سمجھائیا۔ کس بدھ لکھ چوڑاسی جیو جنت کر کے ترک، تڑت اپنا تھم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ پنج جیٹھ کہے میں دسٹاکیوں آوندے گر، پینمبر پھیرا پائیا۔ کس طرح لُبجے بن دے دیوت سُر، کون پتاتے کون مائیا۔ کس بدھ میلے ملدے سچ درگا ہے دُھر، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ کس بدھ جگت بیڑے جاندے رُڑھ، اگے ہونہ کونے بچائیا۔ کس بدھ پر بھ دے فُرنے جاندے پُھر، منتر سچ دئے سمجھائیا۔ کس بدھ پاربرہم پت پر میشور پنچم جیٹھ لوک مات آیا تڑ، تڑت اپنا کھیل کرائیا۔ جو آ کے پھیر گیا مڑ، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ ویس وٹا کے چڑھ اگئی گھڑ، شبدی بھجا واہو داہیا۔ بھگتاں دی سمجھ کے لوڑ، رُوپ انُوپ درسائیا۔ پہلاں ہور ہن ہور اگے نواں نکور، گھور کھج دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سوامی انامی دُھر دھامی پیغامی اپنا تھم منائیا۔

☆ ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ابوٹا سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر ☆

پنج جیٹھ کہے جس ویلے وقت ہو یا زیرو زیرو اک، اینکار دتی وڈیائیا۔ ٹھوکر مار کے میری ہک، سٹا دتا اٹھائیا۔ پریم پیار دی لا کے کھچ، سچ پریتی اک سمجھائیا۔ بن اکھراں میرا لیکھا دتا لکھ، اگئی قلم چلائی۔ دتی وڈیائی لوک مات وچ، وچلا پڑدا دتا اٹھائیا۔ پھیر میٹوں لُبجیا ہت، اپنی آسالی بدلایا۔ بنا

پُرکھ اکال کوئی سچا نہیں مت، لگی توڑ نہ کوئے نبھائیآ۔ بے شک گر اوتار پیغمبر آون نیت، لوک مات اپنا ویس وٹائیآ۔ تن ہنڈاون ہڈ ماس ناڑی بوند رت، وجود ثبوت بنائیآ۔ اتم کوئی نہ رہیا دس، جاون واہو داہپا۔ اوہناں کہا جے مناتے من اس، جو استری پُرش دوویں روپ وٹائیآ۔ جس دا سب توں دکھرا نرالا درش، دشا دکھری سو بھاپائیآ۔ بھجھاونہارا ترکھا ترش، ترشنا دے مٹائیآ۔ گو اونہارا ہرکھ حرص، ہوس کرے صفائیآ۔ کھیلے کھیل عرش فرش، فرشتیاں حکم منائیآ۔ جس دا شہنشاہی سمت دا پہلا چڑھیا برس، بسترے سب دے گول دیوے کرائیآ۔ رتی وچوں رتی رہن نہ دیوے فرق، پتی والی حصیداری دے مکائیآ۔ جس نوں ویکھ کے سادھ سنت بھجے جانے سارے رہے گھرک، سوکھا ساہ لین کوئے نہ پائیآ۔ اندروں دکھاں دی اٹھے کرک، کوڑی درد دے لگائیآ۔ آگے جوئی خرنالے کھرک، خالص روپ نہ کوئے جنائیآ۔ دس دس ہزار جامے نہ ہووے درس، کوڑی بھٹکنا نہ کوئے مٹائیآ۔ جامہ بدلدے رہن اک واری نارتے اک واری پُرش، پُشت در پُشت کھیل دے دکھائیآ۔ جیہڑے نے بے گنت ہوئے درجناں نالوں ودھ کے گرس، گرس اوہناں دے دیوے ڈھاپیا۔ جے کوئی تھوڑی بہتی نام دی لٹک اچ اوہوی اندروں دیوے گھرچ، نام گھرچے نال صاف کرائیآ۔ رات دے ساڈھے نووے ساریاں دے اندروں دھن دولت مال کر لئے کرک، بنا ورنٹاں اپنا حکم منائیآ۔ کوڑی کریا دی سب نوں پے جائے گھرک، خارش نال آگے پچھے ہتھ مارن تھاؤں تھانیا۔ تن تن جامے بھوگنے پین گھر تُرک، تُرت اپنا حکم منائیآ۔ اک دُوبے دی جہاں وچ بھون والی لگی رہے بُرد، جمن مرن چائیں چانیا۔ ساریاں دا راستہ براستہ ڈاک خانہ پوسٹ آفس کرے خرد، ایدھروں کڈھے تے اودھروں جوئیاں وچ بھوائیا۔ نہ جیندے تے نہ اوہ مُرد، بن لٹاں باہواں والے سرپ دے دکھائیآ۔ کسے نوں کھان نوں لہے نہ دال اڑد، چونہ پُنجباں نال چُکائیآ۔ مینڈک روپ ہو کے مارن چھال بھڑک، سر مٹی گارے وچ دباہیا۔ مچھ گال بن کے چون ویلے جان اڑک، سائیں کولوں ڈنڈیاں نال سر بھنایا۔ جیہڑی جھوٹھی جگت نوں دسدے جگت، اوہ جگتوں وانگ انہاں نوں اندھیری رات وچ چکائیآ۔ اپنی کرنی دی کیتی لینی سب نے بھگت، پر بھ نے کوئی وادھو نہ دتی سزایا۔ جن بھگتو دھر دا حکم منا تُرت، ست سچ کر سرب سمجھایا۔ گھر بیٹھیاں درشن پاؤنا اکال مورت، مل موتر والی دیہہ دینی تجائیآ۔ باہروں ویکھ کے بھل نہ جانیو پورن سنگھ دی صورت، انتر پورن پر میثور اپنا آپ لکائیآ۔ جیہڑا اپنی آپ کرن آیا مہورت، تھت

وار سوہنی ونڈ ونڈایا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑت، ساچے دھندے رہیا لگایا۔ جان بُجھ کے بنے رہو نہ مورکھ موڑھت، مگدھ آنجان نہ جگت اکھوایا۔ بخشش کرے سرب کلا بھرپورت، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ جوتی جلوہ دے کے نوڑت، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ سب دی بدل دیوے جمہوریت، ضامن ہو نہ کوئے جُھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے حکم دا پہلا انک، لاگو کرے راؤ رنک، تیاگ دیکھے جگت لوکایا۔

☆ ۵ جیٹھ شہنشاہی امہندر سنگھ دے گرہ پنڈ کاونکے ضلع امرتسر ☆

اک کہے اک آیا تارن، اک اک نال ملایا۔ اک کہے اک آیا پالن، اک اک دیکھ دکھایا۔ اک کہے اک آیا اٹھالن، اک اک نال جگایا۔ اک کہے اک آیا بھالن، اک اک کھوے تھوڑ تھانیا۔ اک کہے اک آیا بن کے مالن، اک اک دا مالک بے پرواہیا۔ اک کہے اک آیا بن کے ضامن، اک اک دا دامن نال بندھایا۔ اک کہے بھگت سہیلا بنیا دُھر دا رامن، رونق بھگتاں نال لگایا۔ کوڑے سنتاں نوں آیا پچھانن، پردے رہیا گھلایا۔ نسا پوری اپنی کرے کامن، آشنا سب دی دے جنایا۔ پُرکھ اکال کوڑ گڑیاں دا بناؤنا اک فارم، کندری حد سوہنی دیکھ دکھایا۔ جتھے ہووے سینڈ سٹارم، پانی چلُو نظر نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کماپا۔ اک کہے میں دیکھیا آقا، عاقلان بے عقل رہیا بنایا۔ جس دا کسے کولوں کھلیا نہیں تاکا، طاقتور کوئی طاقت نہ سکے ازماپا۔ جس دا نقشہ کھچیا نہ گیا خاکہ، مضور تصور کر کے نہ کوئے سمجھایا۔ سو دیکھن آیا کھیل تماشا، ویس اوپا روپ وٹایا۔ بھگتاں دا بھروسا، سنتاں دا ساتھ، گُرکھاں دا ماپا، گُرکھاں دا پاپا ہو کے گود اٹھایا۔ منمکھاں دا گھلا دیکھے جھاٹا، پلے روٹی ان نہ آٹا، مانس جنم پائے گھاٹا، کھاٹا بیج نہ کوئے سہایا۔ امرت پیئے نہ کوئے باٹا، سُکھ ملے نہ پتاما، سنگ سجن نہ بھین بھراتا، جگت ناتا کوڑ دے گرلایا۔ سوہنا بنائے آپ احاطہ، جتھے نو نو دن رہے فاتح، فکر والا فکر نہ کوئے گویا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک منایا۔ جیٹھ کہے میرا کھیل دیکھے جٹھور، جٹھل اپنا حکم

ورتائیا۔ جس داسُت دُلا راشدی کور، کور دے وڈیائیا۔ سو تکیہ دیکھے کر کے غور، گھر گمبھیر بے پرواہیا۔ جنہاں کوڑ گڑیا ریاں دے سراتے جھلدے چور، اوہناں نوں چور ستیاں دے کوکر دے بنائیا۔ باغاں وچ کالے رنگ دے بھور، سگندھی توں دُور دُور اڈائیا۔ بھار چک کے پھرن اُتے مور، بھیکھ والی گٹھری دے بندھائیا۔ آون جاون دا بنیا رہے دُور، دُوریاں والا نشہ دے گوائیا۔ کوئی اوہناں دے نال پر بھ نے نہیں کیتا خور، خدی دی سزا دینی بھگتائیا۔ اُس اگے کاہدا زور، جس نوں زیر زبر سمجھ سکے نہ رائیا۔ جس نوں لکھ چور اسی طعنے دے کے مہینے مارن نال شور، سو سہاگناں دے شوہر کھوہ کے رنڈیاں دے کرائیا۔ اپنا حکم دیوے طور، باطور ترتیب ترکیب نال جنائیا۔ پر بھ دے اگے دھوکھا دغا فریب چل نہ سکدا بھوڑ، جھوٹا کہہ کے سکے نہ کوئے بھلائی۔ کرنی دی سزا دین واسطے آپے جائے بھڑ، دُھر دا مالک اپنا پنڈھ مکائیا۔ ساریاں نوں سمجھ لا دیوے کیہڑا براہمن گوڑ، اماں دا امام رُپ وٹائیا۔ قہر وکھا دیوے سوا پھر لاہور، پشور مجور نہ کوئے وڈیائیا۔ یاد آئے رنجیت دی وچ جمرود، اودھ سب دی دیکھ دکھائیا۔ دھرت مات دی پھول کے گود، گوداوری والا گڈیاں دے ہلائی۔ لشکر شاہی دیکھے فوج، فاضلکا اٹھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم ورتائیا۔ جیہڑے کہندے سانوں ملیا نیتز گیان، بن گیان توں گیان بنائیا۔ دھوکھا کر دے نال سری بھگوان، جیواں جنتاں رہے بھلائی۔ اوہناں دا لیکھا چکنا آن، آنا فنا کرے صفائیا۔ شوکر جون اوہناں نوں کرنی پئے پروان، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ ایہہ وی کھیل مہروان، جو مہر کر کے بھگتاں دی جھولی پائیا۔ گرگھو پر بھ نال بنیو نہ کوئی بے ایمان، اندروں کوڑے تے باہروں دیوں صفائیا۔ اس توں اگے جھوٹھی چلن نہیں دینی کوئی دکان، تالے گھر گھر دینے لگائیا۔ بھل نہ جانا سُن کے فرمان، جیہڑا بھلے اوسے نوں ملے سزائیا۔ من واسنا کریو نہ کدے ایہمان، کامنا جگت نال رلائی۔ جے ملن دا رستہ دتا آسان، انتر بھل نہ جائیو اسوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان 'زبان کلام اکو گائیا۔ تئیں میرے تے میں تہاڈا ایمان، جتھے لوڑ رہے نہ وید پُران، لیکھا مک جائے انجیل قرآن، نام ندھان اپنا جھولی پائیا۔ جھوٹھ بولنا نہیں کدی پر بھ کول نال زبان، جے کوئی سگرم ہو جائے پردے وچ دسو آن، مہروان ہو کے رحمت دے کمائیا۔ جن بھگتو تئیں سارے نکلے نکلے بچے

بالے نڈھے نادان، تہاڈا مالک سِری بھگوان، جدھر دیکھو نگہبان، دھیان اگھ نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شمع دیپ کرے رُشائیا۔

★ ۵ جیٹھ شہنشاہی اہر بھگت دوار جیٹھووال ★

جس ویلے کرپا کری پر بھ آپ، نرگن اپنی دیا کمائیا۔ پر بت چوٹی وچوں کڈھکے پنچ آب، پنجاب دتی وڈیایا۔ اوس ویلے شبدی سٹ پچھیا سچ دس میرے باپ، کی اپنی کھیل ورتایا۔ اودھروں ہس کے دھرتی بولی میرا ودھاؤن لگا پرتاپ، بخشے مان وڈیایا۔ خوشیاں نال ٹپ پئی خاک، اڈ اڈ بھجے واہو داہیا۔ اتوں ہسن گیا آکاش، روس تارا منڈل خوشی منایا۔ نوری چمکن لگا جوت پرکاش، اندھ اندھ رہیا مٹایا۔ اگئی ہون لگا سوال جواب، تٹاں والات نہ کوئے دکھایا۔ ساچا وجن لگا رباب، تُوں ہی تُوں راگ الایا۔ کھیرا ہون لگا پاک، پوت روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ پنچ آب جس ویلے بخشیا پانی، پون پانی دیا کمائیا۔ اودھروں آئی اگئی بانی، دُھر سندیشہ رہی درڑایا۔ لیکھا ویکھ کے چارے کھانی، چاروں گنٹ خوشی منایا۔ دھرنی بنا ساچی رانی، رونق تیری بے پرواہیا۔ دیکھنا کھیل سِری بھگوانی، شاہ پاتشاہ اپنا رنگ رنگایا۔ جس دا پد اک نربانی، نرور پرکھ ناؤں پرگٹایا۔ اوس دی چلنی اگئی کتھا کہانی، جس نوں لکھ سکے کوئی نہ رایا۔ اوس دی کلجک وچ نانک نرگن آونا سچ نشانی، سرگن روپ انوپ وٹایا۔ گوبند کرنا کھیل سچ مہانی، شبدی ڈنکا اک وجایا۔ پُرکھ اکال دُھر دا داتا ہو کے کرے وڈ مہروانی، مہروان اپنی نظر اٹھایا۔ دھرنی کہے میں رکھنا چرن دھیانی، دھرت اپنا ناؤں دھرایا۔ منگنی ست سچ قربانی، بھینٹا دُھر دی موہے بھایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے ودوانی، دھیانی دھیان نہ کوئے رکھایا۔ جس دا لیکھا لکھے نہ کوئے قلم کانی، کاتب چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پنچ آب کہن جس ویلے وگیا وہن، لہندی دھار جنایا۔ دیوت نر سارے لگے کہن، وشن برہما شو اگھ گھلایا۔ پتا پوت منگے لہن دین، شبدی شبد جھولی ڈاہیا۔ بن نیتز لوچن کھول کے نین، رستہ اک درڑایا۔ سبجن بن کے

سچا سین، سینت نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنچ آب کہے جس ویلے پر بھ نے دتی دات، مہروان اپنی دیا کمائیا۔ کوئی سمت سمتی والی جگت نہیں سی رات، پر بھات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال بہہ کے اک اکانت، اکل کل دھاری اپنی کل دتی ورتائیا۔ بخشش کر کے بوند سوانت، دُھر دا امرت دتا جھرائیا۔ دھرنی دھرت ہو گئی شانت، ست ست وچ سمائیا۔ لے انکڑائی مچھی بات، اپنا احوال رہی جنائیا۔ کس بدھ خاک آب بنیا ساک، ناتا لیا جڑائیا۔ شبد اگئی مار اک آواز، دُھر سندیشہ رہیا سنائیا۔ سچ دوارے دا کھول کے تاک، پردہ دتا اٹھائیا۔ میری سُنو کہانی بھوکھتاں والا واک، بے حساب دیاں درڑائیا۔ ایہہ دُھر دی ملی سوغات، اگم اگمڑا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ پنچ آب کہن جس ویلے ملیا مان، پر بھو مہر نظر اٹھائیا۔ ساکھیات نظری آیا سری بھگوان، جوتی جاتا جوت رُشنائیا۔ درویشاں پا کے دُھر دا دان، ساچی جھولی دتی بھرائیا۔ اک سنا کے اگم فرمان، محکم دتا ورتائیا۔ لوک مات کوٹن کوٹ پھیرے پا کے جان کاہن، رام اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ پنچ آب کہن پر بھ بخش کے سچی دھار، دُھر دا وہن دتا وہائیا۔ ساڈے نال کیتا اقرار، اقرار نامہ لیا لکھائیا۔ جگ چوڑی دیکھاں سنسار، نرگن سرگن رُپ دھرائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کراں پار، کلجگ دیکھاں چائیں چائیا۔ شبدی لاواں انت اکھاڑ، نانک گوہند ڈنک وجائیا۔ اوہناں دے اندر وڑ کے منگاں بن بھکھار، جھولی ساچی اگے ڈاہیا۔ کرپا کر آپ نرنگار، نرگن تیری اوٹ رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں لئے اوتار، جوتی جوت ہووے رُشنائیا۔ سرشٹ سبائی پاؤنی تیری سار، لکھ چوراسی تیری جھولی پائیا۔ ست دھرم دا بولنا اک جیکار، نعرہ دُھر دا دینا سنائیا۔ جگ چوڑی دے پھڑ کے گرو اوتار، پیغمبر چرناں وچ لکائیا۔ سچ دوارا کھول سچی دھرم سال، دُھر دربارا اک دکھائیا۔ لیکھا چکاؤنا شاہ کنگال، پر تھی آکاش و بے تال، دھول دھرنی دھرت ناچ نچائیا۔ پنجاں پورا کر کے حل سوال، جو نساناں ملائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران دیوے نہ کوئی احوال، اتھاس بھیو نہ کوئے گھلائیا۔ جس دا کھیل اگمڑا انوکھی وکھری چال، چلت اپنی رہیا جنائیا۔ نو نو چار کر کے پار، اپنا کھیڑا لینا وسائیا۔ پنجاں دا بن کے میت مرار، پنچم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ پنجاں دا لہنا چکا سنسار، ست ست دھرم دینا درڑائیا۔ کوڑی کریا جگت نوار، سچ سچ کرنی رُشنائیا۔ بھیکھ پکھنڈ سُننا دُو گمھی غار، جوٹھا جھوٹھا سادھ رہن کوئے نہ پائیا۔

جنہاں بھلیا اندروں ہر زرنکار، باہروں کوڑی دین صفائی۔ مندر دیکھے نہ ہر کا دوار، سبکھنڈ وٹی نہ کوئے ودھائی۔ کُنڈا کھلیا نہ بجر کپاٹ، کایا کپڑ میل نہ کوئے دھوایا۔ سچا ملیا نہ کوئے سکدار، شہنشاہی حق نہ کوئے سمجھایا۔ گلشن دیکھی نہ کوئے گلزار، نام سنگند نہ کوئے مہکایا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ بنا ہنکار، مان ایہمان نال وڈیایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ پر بھو کردار ہے ادھار، کلجگ انتم لیکھا دینا مُکایا۔ تیرے نال ساڈا قول اقرار، شرطیہ لیکھا دینا مُکایا۔ پنجاں دا میتا بن سردار، سر سر اپنا حکم منایا۔ اوس ویلے پنج جیٹھ سی دوس دہاڑ، ودی سدی تھت نال نہ کوئے ملایا۔ شبدی سوت ڈھیہہ کے چرن دوار، دُھر دی منگ لئی منگایا۔ دس میرے کرتار، کس ویلے قدرت دیکھیں چائیں چانیا۔ پُرکھ اکال کہا میں آواں اپنی وار، ویروا اپنا دئے جنایا۔ لیکھا مُکا کے گرو اوتار، پیغمبراں دین دے دے خوشی منایا۔ کلجگ انتم ہو کے خبردار، بے خبراں خبر دیاں سنایا۔ کل کلکی لئے اوتار، نہکرمی ہو کے اپنا کرم کمایا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، حق محبوب ویس وٹایا۔ لکھ چوڑاسی دیکھاں گناہگار، گرہ مندر کھوج کھوجایا۔ بھگت وچھل بن گردھار، گرہ اپنے لواں ملایا۔ جوٹھے جھوٹھیاں کراں خوار، مایا ممتا ڈیرہ ڈھایا۔ سوہنا وقت سہنجنا دیکھاں آن، لوک مات پھیرا پانیا۔ پنجم جیٹھ ہووے پردھان، تت جوت ہووے رُشانیا۔ نام جگت جنانشان، انتم ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جاتا ہو کے کھیل کراں مہان، لیکھا لکھت نہ کوئے دکھایا۔ پرگٹ ہو کے وشنو بھگوان، توں میرا میں تیرا پتا پوت شبدی ڈھولا دیاں سنایا۔ چار کُنٹ دہ دشا دیکھاں مار دھیان، بن اکھاں اٹھ پرگٹایا۔ ساچا کھنڈا تیر کمان، شبدی چلہ اک اٹھایا۔ کوڑ گڑیارے میٹاں شیطان، جیہہڑے میرے ناؤں نوں وٹار ہے لگایا۔ مالک ہو کے حق مقام، گھر گھر کراں صفایا۔ سب دا بدل دینا نظام، نوبت اپنا نام وجایا۔ اُلٹ پُلٹ کرنا ایہہ میرا کھیل آسان، سرشٹ سبائی دیاں بھوایا۔ سورپیر بن کے چُست جوان، جو بن دیکھاں چائیں چانیا۔ نام سندیشہ دے کے دُھر فرمان، سنیہہڑے سب نوں دیاں گھلایا۔ سویا رہے نہ کوئے انجان، بدھی بیک دیاں بنایا۔ جنہاں پتھراں اٹاں کاغذاں نوں نیا بھگوان، تنہاں نوں پنا شہادتاں دیاں سزایا۔ جس ویلے میرا پہلا سمت چڑھیا آن، پنجم جیٹھ خوشی منایا۔ جگت کوڑ گڑیارے سادھاں سنتاں دے دیکھاں مکان، کایا کھیڑے پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک منایا۔ پنج آب کہا میرے سلطانا، تیری بے پرواہیا۔ جس ویلے پھریا اپنا بانا، زرگن روپ وٹایا۔ کوڑا جیو نہ رہے شیطانا، شرع دینی بدلایا۔ تیرے نام دا

وَجے اِک ترانہ، اِکو راگ سَنایا۔ اِکو مندر سوہے مکانا، جس گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ دُجا جھلے نہ کوئے نشانہ، سَت ستوادی آپ جھلایا۔ جیہڑے تیرے نام دا مندر مسجد شو دو الیاں اندر لیندے رہن بیانا، تنہاں دا بیج دینا مٹایا۔ پر بھو تیرے کول ساچے نام دا ماپن والا پیمانہ، پیمانہ اپنی ہتھیں لینا کرایا۔ کھیلنا کھیل دو جہاناں، خالق خلق اپنا پھیرا پانیا۔ جوٹھ جھوٹھ دی رہے نہ کوئے دُکانا، دُراچار دئے مٹایا۔ اِکو پوجا پاٹھ رہے سری بھگوانا، پُرکھ اکالا اِشٹ منایا۔ جنہاں نے تیرے نام دا صدقہ بنایا پینا کھانا، تنہاں دا خانہ دینا گویا۔ پنجم جیٹھ کہے پھر میرا ویلا وقت ایہو ہوئے سہانا، سوہنا روپ بدلایا۔ جنہاں نے کوڑی کرایا دا کھولیا میخانہ، تنہاں نوں خاک دینا رلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔ پنچ آب کہن پر بھ ویکھ کھجک ہو گئی حد، کوڑی کرایا رہی ڈرایا۔ پنجم جیٹھ پرت کے آ گیا جگ، تیرا سمت دئے گواہیا۔ کوڑی کرایا والے لوک مات وچوں کڈھ، دھرنی دھرت اپر رہن کوئے نہ پانیا۔ سَت دھرم نشانہ اپنا گڈ، دو جہاناں دے جھلایا۔ بھگتاں نوں رہن نہیں دینا اڈ، جگت وچھڑے میل ملایا۔ بنا مکے کعبیوں کراؤنا حج، حضرت ہو کے درس دکھایا۔ ساچے مندر چڑھنا بھج، محل اٹل ہووے رُشایا۔ ترے گن گنی بھجوانی اگ، متوت نہ کوئے تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنی ساچی سچ سرنایا۔ پنچ آب کہن چار جگ دا لیکھا مکا دے حساب، حکم دُھر دا اِک ورتایا۔ جیہڑے رسنا جہوا تیرے صفت دی پڑھ کے کتاب، اپنا نام رہے وڈیایا۔ سرشی نوں چڑھاؤندے جان چپو جہاز، چپو اپنا نام لگایا۔ انت اخیری اوہناں دا کھول دے پانج، پڑدا رہن کوئے نہ پانیا۔ بن ہرنامے خالی کردے لاش، ساڈھے نو وقت سہایا۔ مایا ممتا والی ویکھ کے خواہش، کوڑی کرایا نال ملایا۔ دس دس ہزار جنم تیتوں کر نہ سکن تلاش، لہیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ درندیاں کولوں کٹاؤنا ماس، پرندیاں والا روپ بنایا۔ جم دی پاؤنی گل وچ پھاس، رائے دھرم ہتھ پھڑایا۔ سب نوں بھل جائے صراحی پیمانہ گلاس، گلاف تن دا دینا بدلایا۔ ویکھیں پر بھو کتے مہر وچ آ کے نہ کریں مُعاف، گستاخاں نوں سزا دینی بھگتایا۔ جیہڑا اندروں باہروں کر نہ سکیا آداب، سر اپنے چھتر جھلایا۔ بھن کے کھاندے رہے کباب، سلاکھاں اُتے چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔ پنچ آب کہے پر بھو جھوٹھیاں سادھاں دی ویکھ لسٹ، باون لکھ نظری آیا۔ جنہاں نے بھلیا انتر تیرا اِشٹ، باہروں اپنا آپ رہے وڈیایا۔ تیگی ہو کے بھوگن گرہست، کوڑ گڑیارا ہو کے

بندھن پائیا۔ کام کرودھ دا پا کے عشق، تیرے نام دی کرن پڑھائیا۔ انتر دیکھیا نہ کسے درشت، پشت پناہ دو جہان ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دے مکائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں تکدا رہیا راہ، جگ چوکڑی دیکھ دکھائیا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں نوں رہے دھیا، اوٹ تیاں والی تکائیا۔ اوہ سارے چھڈ کے ہوئے جد، میرے چرناں وچ سمائیا۔ گل وچ پلّو پا کے منگن اکِ رضا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کرپا کر واکرُو آپ خُدا، خُدی سب دی دے مٹائیا۔ اگے بھو رہے نہ لکا، پڑدا اوہلا دیاں چکائیا۔ دھوکھا کرن والا رہے نہ کوئی سکا، سکنے سب نوں دیواں پائیا۔ تیر نشانہ میرا کدے نہ رُکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جنم جنم نت نت بھواواں کھھا، جیرج اندج روپ بنائیا۔ اوہناں نال میرا نہیں کوئی غصہ، کرنی دی کرنی اوہناں دینی بھگتائیا۔ جُسے وچوں بدلا کے جُسا، مات گر بھ گر بھ دیاں لکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اکِ ورتائیا۔ جوٹھ جھوٹھ جو اپرادھی بنیا سادھ، ٹھگی پربھ دے نال کمائیا۔ اوہ جنم بھواواں گید گاد، گھوگر روپ وٹائیا۔ جس دا لیکھا پھر بچھ نہ سکے کوئے حساب، چھڑاون والا نیڑے کوئے نہ آئیا۔ جنہاں نے کوڑ گڑیا دے باغیچے لائے باغ، تنہاں دی جڑ دیاں اکھڑائیا۔ جیہڑے ہر دے نام نوں لاؤندے رہے داغ، نیتز لوچن نیناں دھیاں بھیناں تکائیا۔ تنہاں نوں جوں بھواواں کاگ، وشاکھ وچ لکائیا۔ کوڑی کرپا دا دے کے سواد، چار کٹ دہ دشا دیاں بھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا چکاوے کھادھا ماس، ناڑی ناڑی دے تڑائیا۔ پنج جیٹھ کہے میٹوں لاه لین دیو چاء، پربھ میرا دیا رہیا کمائیا۔ جنہاں نے کھادھا سور جنہاں نے کھادھی گاں، گاگ اہناں دے لوں بنائیا۔ اہناں دی کوکر سوکر ماتا دیاں بنا، جو جنم جنم وچ بھوائیا۔ ہرکھ سوگ کوئی مٹا نہ سکے غما، غمی خوشی وچ بدلایا۔ دھن بھاگ بدل کے پربھ دا آگیا سماں، سمجھ سب نوں دیوے پائیا۔ اجے سال ہو یا رواں، روانہ ہو کے سب نوں دے سمجھائیا۔ ایہہ جگ سب توں نرالا چڑھنا نوں، نو نو چار اپنا پنندھ مکائیا۔ کوڑ گڑیا رے سادھاں نوں پھڑنا جماں، پھاسی دُھر دی گل وچ پائیا۔ پھیر سب نے پچھتاؤنا کیتا کی منا، من واسنا کیوں ہوئی ہلکائیا۔ نیتز ہندیاں ہو گیا اتھاں، لوچن درس ہر نہ پائیا۔ دُور دُراڈا سُن دا رہیا نال کتاں، پُرکھ اکال دین دیاں نہہکنک اپنی جوت پرگٹائیا۔ جس نے سب دا حداں والا توڑنا بنا، جگت ونڈ رہن کوئے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا جگت پسارا میٹنا دھنا، دولت جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ ساچا سیر امرت رس کسے ماں نہ دینا ماما، وانگ تئنا

کڑوا رنگ دے دکھائیا۔ تیجے سال تک جس دے نام دیاں پے جانیاں دُھاں، دھماکے نال سب نوں دے ہلایا۔ پنج جیٹھ پہلی وار اُہناں دیاں چوٹیاں مُناں، جو چوٹے ہو کے پر بھ نوں رہے بھلایا۔ جوٹھ جھوٹھ کہن اسیں اندروں سُنئے دُھناں، راگ ناد وچ سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا دُہرا رنگ، رنگن آیا وچ سنسار۔ آسا دی پوری کراں منگ، منسا دی سناں پکار۔ پریم دا بھجا کے ترنگ، پیار دا کراں شنگار۔ نام و جا کے مردنگ، دُھن دا کراں جیکار۔ بھگتاں دا بن کے سنگ، دُشتاں نوں دیواں سنگھار۔ سنتاں دا بن کے انند، جھوٹھیاں نوں کراں خوار، گرگھیاں نوں لا کے انگ، منمکھاں نوں ماراں مار۔ گرگھیاں دا چاڑھ کے چند، ساچا نور کراں پرکاش۔ جنہاں پر بھ دے نام اُتے کوڑا دھن کھادھا ونڈ ونڈ، جام پیالے پیتے بھر گلاس۔ اُہناں دے اندروں ست سچ دی لہ کے ساری ڈنڈ، دنڈ اگلا دیاں دکھال۔ سدا دا وچھوڑا ہو جان رنڈ، دُھر دا ملے نہ مالک سری بھگوان۔ ترکھان ہو کے اکو وار جن بھگتاں دا اندر دینا رند، صاف کرنا ہو کے مہروان۔ کوڑ گڑیاں سادھاں دی جھولی پا کے مایا ممتا دا گند، چاروں کُنٹ کراں خوار۔ میرے کول جگ چوکڑی بدلن دا سوہنا ڈھنگ، لوڑ رہے نہ کوئی کھنڈا کھڑگ تیر تلوار۔ گرگھ پیارے بنا کے سچے بھینگ، بھینگ کراں خبردار۔ جوٹھے جھوٹھے رائے دھرم دے کول کر کے بند، اگے بندیخانے دیواں ڈال۔ سب دی مُرمت سوہنی ہووے جھنڈ، جس ویلے جھنڈا دکھایا دین دیال۔ جن بھگتو اپنے اندر پُرکھ اکال دی دے لوگنڈھ، جو آد جگادی سب دا سچا پرتپال۔ درشن کر کے سیتل دھارا پے ٹھنڈ، اگنی اگت دیو نکال۔ تہانوں کیہڑی لوڑ اگے رہے گوداوری گنگ، جمنا سرتی بھگتاں دے چرناں دے ہیٹھ دی وگے کھال۔ دین مذہب دی کیہڑی رہ جائے کندھ، ذات پات دی کھڑی دے نہ کوئے ڈال۔ تیس میرے میں تہاڈا دوہاں دا اکو بن گیا چھند، 'سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان' سچ جیکار۔ کوڑ گڑیاں نوں پے گیا چھند، پھاندکی بنیا آپ نرنکار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کرے کمال۔ پر بھ دی کرنی کہے پر بھو اپنا بھیج دے دُت، دُتیا بھاؤ رہن نہ پائیا۔ جا کے اوہناں سادھاں دے ویکھ کلبوت، جو کلمے پڑھ پڑھ اندروں تیتوں گئے بھلایا۔ اپنا مندر بنا کے بیٹھے منظبوط، جس نوں کہن سکے کوئے نہ ڈھایا۔ اوس دا ساچا دے ثبوت، سنمکھ ہو کے آپ سمجھایا۔ کایا دے کوڑے ویکھ کلبوت، جو ماٹی خاکی روپ وٹایا۔ سچ دوارے دی باہر کرا دے حدود،

اندر رہن کوئے نہ پائیا۔ جوٹاں وچ پھرے وجود، وجہ سب دی سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل اک ورتائی۔ دُھر دی کھیل کہے پر بھ دے دے سچ سندیشہ، سدیاں والا سناٹا۔ سماں کہے میں بدل کے آیا اپنا ویسا، سوہنا روپ پر گٹائی۔ سب دا لہنا چکاواں لیکھا، پچھلی کھت دیاں بھگتائی۔ آگے نوں سب دا مُکا کے ٹھیکہ، دُھر دا اپنا حکم منائی۔ بے شک بھادیں کوئی آیا اگیتا بھادیں پچھیتا، پچھڑیاں نوں اگیاں نال ملائی۔ تیرا کھیل جیہڑا اچے تک کسے نہیں ویکھا، اوہ گرگھ ویکھن نوں بیٹھے راہ نکائی۔ حکمے اندر بدل دے ریکھا، رکھیاں نیاں پھڑ پھڑ دے ہلائی۔ پردہ لاه دے ملا شینا، شیخی سب دی دے گوائیا۔ تیرے ناؤں دا ایکا، اک ایکنکار تیری وڈ وڈیائی۔ تیرا حکم دیش پردیشا، شبد شبدی نال جنائی۔ جنہاں تیرے نام وچن دا پھڑیا پیشہ، تنہاں نوں پشے والی ویسا پھیر بنائی۔ مستک لکھدے وکار ہمیشہ، چھیتی درس کرن کوئے نہ آئی۔ مرن توں پہلوں ساڈھے تن سال ہڈاں وچ پے گیا ریشا، ترف ترف کے اپنا آپ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم دینا ورتائی۔ پنج جیٹھ کہے میں بیٹھا رہیا کر کے صبر، ثبوت اپنا دیاں جنائی۔ جس ویلے پرگٹ ہو کے آیا سی شیر بر، لوک مات پھیرا پائی۔ اوس ویلے اک نکا جھاسی ٹبر، گنتی وچ دو چار اکھوائیا۔ جنہاں وچ میری پوری ہوئی سدھر، کوئی کہے تیا کوئی کہے چاچا کوئی بھائی کہہ کے رہیا سناٹا۔ میں پھیر پرت کے چڑھ گیا اتے امبر، جوتی جوت وچ ملائی۔ گوبند نال کر کے اپنا سو مبر، سوہنی جوڑی لئی جڑائی۔ ہن کسے توں جانا نہیں کچھ منگن، جو کرنا سو آپے کر وکھائی۔ کوڑ گڑیاں سادھاں نوں قصائیاں دیاں کھلاں وانگ آیا ٹنگن، جویں رسیاں اتے لٹکائی۔ اپرا دھیاں نوں آیا دنڈن، جنہاں بھلیا بے پرواہیا۔ جن بھکتو تہانوں مُفت نام آیا ونڈن، اپنی قیمت نہ کوئے رکھائی۔ دھوڑی دا ٹکلا ون آیا چندن، نوری جوت کراں رُشناٹا۔ اپنے رکھن آیا انگن، پھڑ باہوں گود بہائی۔ کیہڑی لوڑ رہ گئی تہانوں لبھنا تریلوکی نندن، اننداں دا انند تہاڈے اندروں دیاں پر گٹائی۔ پہلی وار تہاڈے نال مل کے آتم پر ماتم نوں لایا سگن، سگلا لیکھا دتا چکائی۔ تہاڈے اندر وڑ کے جوت سروپ ہو کے لگا دگن، دنوں دن جوتی جوت کراں رُشناٹا۔ ویکھو ساریاں راجیاں سادھاں سنتاں دا بل لگا گھٹن، گھاٹے وچ رکھاں سرب لوکائی۔ اندر وڑ کے ساریاں نوں لگا وڈھن، چُھری کٹار ہتھ نہ کوئے اٹھائی۔ گرگھو تہاڈا بن لگا سجن، ساجن ہو کے لگی توڑ نبھائی۔ ٹٹی لگا گندھن، جو بن جوانی نال لگا ہنڈھن، بڈھیسا روپ نہ کوئے وکھائی۔

تہانوں کٹنی پئے کوئی نہ منزل، مزل وچ تھکاوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ نام اپنے دی سٹا کے غزل، غرض سب دی پوری دئے کرائیا۔ اوہناں لوڑ رہن نہ دیوے
 کرن دی کوئی عرض، پنا منگیاں دات تہاڈی جھولی پائیا۔ بھگت اُدھارنا میرا فرض، فیصلہ دُھر دا دیاں سٹائیا۔ ایہو کھیل کرنا اسپرج، جس نوں دیکھ سکے نہ
 کوئے لوکائیا۔ غریب نمائیاں دا کرنا درد، راج راجاناں خاک وچ سمائیا۔ اُچی نعرہ بول لگاؤنا گرج، بھے وچ کرنی سرب لوکائیا۔ جودھا سُر پیر بن کے مردانہ
 مرد، مرد دا چیل دینا اُٹھائیا۔ پر بھ دے نام دا اگے لئے نہ کوئی دھرت، مٹا شیخ مسانک پنڈت پاندھے گرنتھی پنتھی سارے دینے بھوائیا۔ ساچے نام دا چکا
 کے اِکو کھنڈا کھڑگ، نِدھڑک اپنا تھکم ورتائیا۔ پر بھ نوں ملن دی سدھی کر کے سڑک، دیناں مذہباں دے جھگڑے دینے چُکائیا۔ سولاں سال اندر اندر
 رہن نہیں دینی رڑک، روڑیاں دی جڑ دینی اُکھڑائیا۔ جو اڑیا سو کر دینا غرق، شتوہ دریا دے وچ رُڑھائیا۔ کیوں گر اوتاراں پیر پینمبراں دے نال میری
 پوری ہو گئی شرط، اگے شرع دینی بدلایا۔ سب دے اگے رکھے جگ چوکڑی دی پچھلی فرد، فیصلہ اگلا دینا سٹائیا۔ پر بھ دی کدے نہ پُٹھی پئی نزد، نئی والا
 رُوپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جیٹھ کہے کیوں ملی وڈیائی میٹوں دوس پنچ، دن پنچویں وٹی ودھائیا۔
 غمی سوگ نہ رہیا رنج، خوشی اپنی لئے انگڑائیا۔ سچ پچھو بھگتاں دی بدل کے آگئی رین اندھیری رُوپ پر بھاتی والا کر کے سنجھ، سوہنا ویس وٹائیا۔ جس آتم
 پر ماتم دا گایا چھند، سوہنگ ڈھولا دتا سٹائیا۔ نال تھکم کیتا کلجک سنتاں دا لیکھا اندروں کیتا بند، بندگی سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ باہروں دنداں والی رہ جائے ڈنڈ،
 رولا پاپا جگت دین سٹائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرکھاں پیاریاں نوں دے کے سچا انند، انند وچوں انند دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نہ، نر اکار چاڑھ کے اپنا رنگ، رنگت کوڑی دئے اڈائیا۔

☆ ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ا جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر ضلع جالندھر ☆

نو جیٹھ کہے میں تکدا رہیا نو نو چار، چار جگ چوکڑ کوٹن وار بتایا۔ نو نو چار کہے میں تکدا رہیا وشن برہما شوگر اوتار، پیغمبر پیر ویکھے چائیں چانیا۔ نو نو چار کہے میں تکدا رہیا جگ چوکڑی بھگت بھگوان وچ سنسار، زرگن سرگن ویکھ وکھایا۔ نو نو چار کہے میں کھیل ویکھدا رہیا شاستر سمرت وید پُران، نراکھر اکھراں وچ پڑھایا۔ نو نو چار کہے میں ڈھولے سُن دا رہیا رسنا جہوا بٹی دند زبان، انجیل قرآن صفتاں وچ صلاحیا۔ نو نو چار کہے میں ویکھدا رہیا کھانی بانی ملدماں، ڈھردر گاہی اپنی دیا کمایا۔ نو نو چار کہے میں تکدا رہیا قلم شاہی نال کھیا بیان، جو شہادت عبادت والی بھگتایا۔ نو نو چار کہے میں تکدا رہیا روس سورہ چندر بھان، برہمنڈ کھنڈ منڈل منڈپ اپنا دھیان لگایا۔ نو نو چار کہے میں ویکھدا رہیا دوس رین گھڑی پل زمیں اسمان، ماس برکھ اپنی اکھ گھلایا۔ نو نو چار کہے میں ویکھدا رہیا انتر جگت گیان، نج نیز پرده اکھ گھلایا۔ نو نو چار کہے میں ویکھدا رہیا انتر آتم رس پین کھان، بھيو ابھیدا پردہ اوہلا اک اٹھایا۔ نو نو چار کہے میں آتم پر ماتم دپیک جگدا ویکھدا رہیا وچ کایا مکان، نت نوت اپنا راہ تکایا۔ نو نو چار کہے میں جوڑاں ویکھدا رہیا گر چیل نو جوان، سورہ پیر رس دے وچ رس اپنا آپ لکایا۔ نو نو چار کہے میں تکدا رہیا کھیل دو جہان، چوڑاں لوک چوڑاں طبق دھر دا نعرہ سچ شنوایا۔ نو نو چار کہے زرگن سرگن اشٹ دیو مندا وینہدا رہیا سیتا رام، کاہن کرشن گوالا کھوج کھوجایا۔ نو نو چار کہے میں تکدا رہیا عیسیٰ موسیٰ محمد دیندا رہیا پیغام، کلمہ کائنات الف یے پڑھایا۔ نو نو چار کہے میں آون جاون لکھ چوڑاسی کھیل ویکھدا رہیا عوام، گرہ مندر گھٹ گھٹ ویکھ وکھایا۔ نو نو چار کہے میں گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا تکدا رہیا بدلا نظام، سنجگ تریتا دوا پر کلج اپنا تھم گئے ورتایا۔ نو نو چار کہے میں کلج ہو یا انت حیران، حیرانی میرے اندر آیا۔ پُرکھ ابناشی کریا کھیل مہان، لکھ اگوچر آگم اتھاہ بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی بدل کے اپنے سمیں دا سمت کر پروان، پروانہ دو جہاناں دتا پچایا۔ شبد سندیشہ دے کے نو جوان، زرگن سرگن سرگن زرگن اکھ گھلایا۔ پرتکھ ہو وچ جہان، مہروان دیا کمایا۔ جگ جنم دے پورب وچھڑے میلے آن، لیکھا دھر دا جھولی پانیا۔ چار کنت دہ دشا ودی سدی پروشٹیاں وچ مار دھیان، ہندسیاں اکڑیاں کھوج کھوجایا۔ کھوجدیاں کھوجدیاں نو جیٹھ دوس ملیا مہان، جس نام دو جہان ملے وڈیایا۔ نو جیٹھ کہے میں

کراں چرن دھیان، سیس جگدیس اک جھکائی۔ جس دا حکم دُھر فرمان، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائی۔ جس دئی دوارے دے کے مان، نو جیٹھ کہے میری بنت
 دتی بنائی۔ زمیں اسمان سکے نہ کوئے پہچان، غمی خوشی پردہ نہ کوئے اٹھائی۔ جس دا جھلدا سچ نشان، دو جہاناں رکھے آن، حکم دُھر دا اک منائی۔ سو بھگتاں
 کرنہارا کلیان، آتم انتر دیونہارا برہم گیان، آتم جوتی سرتی سوتی جاگرت روپ لئے کرائی۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اُنجھو پرکاشا ابناشی کرتا سیری بھگوان، نگہبان
 نور خدائی۔ سو صاحب سوامی انترجامی دیونہارا پد نربان، نرگن نرویر نرکار نرنکار اپنا رنگ چڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے
 کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ نو جیٹھ میں نواں دساں وہار، نو نو ڈیرہ ڈھائی۔ پُرکھ ابناشی دُھر دایار، بھگت سجن سہیلے رہیا ملائی۔ تخت نواسی ہو
 کے شاہ سِکدار، شہنشاہ اپنا پھیرا پائی۔ بے خبراں کرن آیا خبردار، نشتیاں رُسیاں لئے اٹھائی۔ گرہ مندر اندر کرن آیا اجیار، دیا باقی کملاپاتی ساچے مندر آپ
 ٹکائی۔ غفلت وچوں کرن آیا ہوشیار، آلس نندرا اکھ گھلایا۔ سچ پریتی بخشن آیا پیار، دُھر دی ریتی اک درٹائی۔ پنچ جیٹھ کہے جس گرمی توں سردی میری
 بدل دتی بہار، اوہ بھگتاں دا اندر جائے ٹھار، دوآبے والیاں دو دوآبا میل ملائی۔ جس ملاپ وچ لیکھا مک جائے پُرکھ نار، تن وجود پنچ تت نہ کوئے ادھار،
 دپیک جوتی جوت جگے اگم اپار، شبدری ناد دُھن شنوائیا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، گیت گوہند اک جیکار، تُوں ہی تُوں راگ سنائی۔ جنم جنم داروگ نوار، کرم
 کرم دا کٹ جنجال، ورن برن دا لیکھا دئے مکائی۔ اندر باہر گپت ظاہر وسے نال، دوس رین اٹھے پھر رکھے خیال، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائی۔ نو جیٹھ کہے میٹوں سارے گئے لہدے، جگ چوکڑی دھیان لگائی۔ ڈھولے گوندے گئے سچے پر بھ
 دے، رسنا جھوٹی دند صفت صلاحیا۔ کوکاں مار مار گئے سدّے، ہوکے دے دے جنائی۔ انگیٹھے بالدے گئے اگت دے، جل دھارا وچ سمائی۔ پنہ
 مکاوندے گئے کماں والے حج دے، مندر مسجد شو دوالے مٹھ کھوج کھوجائی۔ نو جیٹھ کہے پر بھ دے میلے سمیں نال سبب دے، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔
 جن بھگتو دھن بھاگ نو جیٹھ کہے اچ دے جگ دے، دپیک جوت کرے رُشنائیا۔ پار برہم پت پر میثور پریم پیار اندر سب دی آتم رنگ دے، دئی دوتی
 دُرمت میل دھوائیا۔ جیہڑی وست جگ چوکڑی رہے منگدے، اوہ اننگی جھولی پائی۔ اکو وار ساچا تیرتھ اِشان کروا دئے دُھر دی گنگ دے، دوجی وار

نہاوان دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پردے ڈھانہ دئے ہوئے ہنگتا کندھ دے، کوڑ وکار دیوے مٹانیا۔ دُھر دے میلے ملا لئے گجری دے چند دے، چند چاند نے نال رُشنائیا۔ ستاراں سوئینٹھ بکرمی نو جیٹھ انت آخری سال گوہند گرگھیاں پریم گانے بٹھ دتے، پنا نوواں دوسر سمجھ کسے نہ پانیا۔ پیار نال کہا تہاڈے لیکھے لائے جنگ کیتے، اگے مرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ دیا سنگھ کہا پری اند کیتھے، کیوں ندیڑ وٹی ودھانیا۔ دکھن دشا آئی حصے، پٹنا اکھ بدلانیا۔ گوہند کہا ایہہ بچن تیرے مٹھے، پورے کر دکھانیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دین دیال اگے لیکھ لکھے، دُھر دا حکم اک جنانیا۔ اوس ویلے میں تہاڈے کڈھکے حصے، دُھر دے حصیدار دیاں بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ نو جیٹھ کہے میں کیوں آیا دوآبے، دیون مان وڈیانیا۔ جس ویلے نانک تیراں تیراں تولیا سی چھابے، چھابا اپنے ہتھ اٹھانیا۔ اُس ویلے اک مالی آیا جیہڑا رهندا سی وچ بانغے، امب نو جھولی وچ پانیا۔ اوس کہا ایہہ بھیٹ چڑھاؤنے اوس بابے، جیہڑا بھکھیاں رہیا رجانیا۔ پندھ مکا کے آیا لاگے، کر بندنا سپس نو انیا۔ پریم نال اپنے امب اُلٹا کے اوس دے آگے، نیتز نیناں نیر دتا وہانیا۔ نانک کہا دس کا کے، کیوں بھیتا رہیا چڑھانیا۔ اوس نے کہا میرے نئے ہندے دے مر گئے ماپے، پتا پیار نال گود نہ کوئے اٹھانیا۔ میٹوں کوئی اندر وڈ کے آکھے، اشاریاں نال سمجھانیا۔ بے تیرے ایہدے نال جڑ جان ناتے، ماتا پتا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میں ایسے کر کے تیری چرنی ڈگا اپنا آپ مٹا کے، ہبھ کچھ تیری جھولی پانیا۔ نانک پھڑ کے اپنی گود اٹھا کے، سر ہتھ دتا ٹکانیا۔ میں تیتوں سچ جاواں سمجھا کے، ہوئی جہی جنانیا۔ پُرکھ اکال دُھر دا حکم میٹوں کچھ آکھے، بن اکھراں کرے پڑھانیا۔ تیرا لہنا دینا کچھ اگے جا پے باقی، باقی دیونہار بے پروا ہیا۔ اوس نیوں کے چرن لائے دو ہاتھے، دھوڑی مستک نال پُھہانیا۔ نانک کہا اگلا کھیل پُرکھ سمراتھے، تیرا ویکھے چائیں چانیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبر سارے بدل گئے چاچے، پار برہم پت پر میثور اکو پتا پُرکھ اکال پھیرا پانیا۔ تیرا لہنا دینا بچھلا حساب دُھر دے کھاتے وچوں کاڈھے، لیکھا رہن کوئے نہ پانیا۔ پورب لیکھا تیرا واچے، واچک ہو کے کھوج کھوجانیا۔ مالی کہا میٹوں سمجھ نہ آئی باتے، باطن بھیو نہ کوئے درڈانیا۔ نانک کہا تیرا مانس جنم وچوں ہووے ساچے، ست سچ نال درڈانیا۔ تیرا لہنا دینا جنم ہووے وچ دوآبے، نو جیٹھ دئے گواہیا۔ جس طرح توں پریم پیار پایا وچ چھابے، ایہو پریم پیار تیرا پریمیاں نال ہنڈھانیا۔ اوسے دا لہنا دینا اوسے دے ہاتھے، جو

دست بدست رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ نو جیٹھ کہے کرپا کرے سری بھگونت، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ وچھڑیاں رُوحاں دا مالک بن کے کنت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ دُھر دا نام دے کے ساچا منت، تُوں میرا میں تیرا کرے پڑھائیا۔ مہما درسا کے اپنی انت، ان کلا رہیا پرگٹائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم رہیا سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے چنت، غمی خوشی رنگ چڑھائیا۔ مالی دا لہنا لینا جسونت، دُھر دی بے پرواہیا۔ شہنشاہی دا شہانہ سمت، ہمت سب دی رہیا ودھائیا۔ نور نورانی دے کے چمک، اندھ اگیان دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نو جیٹھ کہے جگ چوکڑی رہیا تپدا، ساتک ست رُپ نہ کوئے بنائیا۔ جگت بھنڈارا ویکھدا رہیا پپ دا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ کھیل ویکھدا رہیا تیرتھ اٹھسٹھ دا، گنگا گوداوری جمنا سستی کھوج کھوجائیا۔ جگت جگیا سوسنا جہوا پتی دند منکا منکا ویکھیا نام رٹدا، تسبیح ہتھھاں وچ پھرائیا۔ من واسنا جگت سنسار ویکھیا نچدا، نو دوارے ٹپے کدے چائیں چائیا۔ جگت وکارا پیالہ ویکھیا کوڑے رس دا، امرت جام کھ نہ کوئے لگائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار چار کُنٹ دہ دشا ویکھیا نسا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ نت نوت جھگڑا ویکھیا جھوٹھ سچ دا، فیصلہ حق حق نہ کوئے کرائیا۔ بچن بلاس سُنیا مانکھ مانس مانومت دا، بدھی بیک نہ کوئے جنائیا۔ پڑدا چک کے ویکھیا مندر مسجد شودوالے مٹھ دا، گرو دوارے کھوج کھوجائیا۔ راہ تکیا منزل چڑھ کے شاہ رگ دا، شہنشاہ میل نہ کوئے ملائیا۔ راگ نال ڈھولا گیت سنگیت سُنیا سرشٹ سبائی جگ دا، دُھن آتمک راگ نہ کوئے سُنائیا۔ ست دھرم سرشٹی اندر ویکھیا جیو جہان تجدا، کوڑی کرپا باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک جگ چوکڑی میں ویکھاں بھجدا، اٹھے پہر واہو داہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سمرتھ سوامی رہیا لہدا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر رہیا دگدا، آپ اپنا رہیا مٹائیا۔ نو نو چار بچھوں سُبھاگا دہارا ملیا اچ دا، پت پر میثور دیونہار وڈیائیا۔ جس دا سمت سمیں سماپت کر کے لگدا، گر اوتار پیر پیغمبر اپنی جوت ملائیا۔ ناتا تڑا کے رکت بوند ناڑی ماس ہڈ دا، پنچ تت لہنا جھولی پائیا۔ بھيو گھلا کے اپنی اکھ پر تکھ دا، نج نیتز نین لئے ملائیا۔ ڈھولا گا کے شبد اگمی جس دا، شاستر سمرت وید پُران دُھر دا تھم اک منائیا۔ رُپ دھرا کے سورے سرگ دا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھانی بانی

مارگ دُھر دا دسدا، آتم پر ماتم بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ نو جیٹھ کہے میں گاون آیا گیت، ڈھولا گھر گبھیہر سنا یا۔ مناوَن آیا دُھر دا میت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ چلاوَن آیا ساچی ریت، سبجگ ساچی دھار بندھائیا۔ دکھاون آیا شودوالا مٹھ مندر مسیت، کایا کعبہ حُجرہ حق اک وڈیا یا۔ بھیو چکاوَن آیا اوچ پنچ، راو رنک کھتری براہمن شودر ویش اکو گھر بہا یا۔ دسَن آیا دُھر دا کلمہ سچ حدیث، کلمہ نغمہ کائنات پڑھائیا۔ دھام دکھاون آیا اگم اتھاہ انڈیٹھ، زمیں اسماناں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سناوَن آیا ڈھولا دُھر دا اکو گیت، توں میرا میں تیرا دوجا رُپ نہ کوئے درسائیا۔ جن بھگتاں بھگوان وساوَن آیا چیت، من ٹھگوری رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ دوارے شبدی کرن آیا تصدیق، شہادت اپنے آپ بھگتائیا۔ دسَن آیا گرکھو نسیں اُس گھر دے وسنیک، جس گرہ اکو دیا باقی نرگن جوت کرے رُشنا یا۔ سناوَن آیا سچ نصیحت، کوڑ گڑیا رانا تا دینا تڑائیا۔ بُجھاوَن آیا حق اصلیت، اصل وصل اکو اک سمجھائیا۔ بدلاوَن آیا جن بھگتاں اندر طبیعت، مایا متا رفع دیواں کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، پت پر میثور اکو اوٹ رکھائیا۔ نو جیٹھ کہے میں دیوَن آیا سچ سندیشہ، ست ستوادی برہم برہمادی شبدی ناد سنا یا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھیا ر سچ نریشا، نر نرائن دیکھنہارا اکو نین دوجی اٹھ نہ کوئے کھلایا۔ اُدھار نہار رُپ انوپ کر ویسا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی دھار بندھائیا۔ بھگت اُدھارن جس دا پیشہ، پیشتر پیشینگوئی اپنی دے سمجھائیا۔ گرکھاں کرے ساچا پیتا، سنت سہیلے ساچے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنا یا۔ نو جیٹھ کہے میں آیا لوک مات، سمت شہنشاہی ملی وڈیا یا۔ جن بھگتاں میٹ جاواں اندھیری رات، نرگن نوری چند چکائیا۔ آتم سیجا سہا کے جاواں کھاٹ، سچ سنگھاسن سو بھا پائیا۔ دُھر دا ڈھولا درڑا کے جاواں گاتھ، سچ سندیشہ اک سنا یا۔ مستک تھیوالا کے جاواں ماتھ، جوت للائی نور رُشنا یا۔ نام جنا کے جاواں اکتھنا اکاتھ، رسنا جہوا کتھ نہ سکے رانیا۔ منزل چڑھا کے جاواں ساچے گھاٹ، نو دوارے پار کرائیا۔ ایڑا پنگل مسکھمن ٹیڈی رہے کوئے نہ واٹ، پنچ وکارا لیکھا دیواں مکائیا۔ امرت بوند پیاواں سوانت، نخبھر جھرنا اک جھرائیا۔ شبد اگمی سناواں ناد، انحد ناد دی ناد وجائیا۔ نیز لوچن نین کھول کے اٹھ، آلس نندرا دیاں مٹائیا۔ سوچھ سرُپ ہو پرکھ، سنمکھ بہہ بہہ خوشی منائیا۔ جس آتم نوں جگت نیز نہ سکلیا لبھ، پر ماتم ہو کے

جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ نو جیٹھ کہے میری آئی داری، نو نو چار ویلا گیا وھائیا۔ بھگت سہیلا بن کے
ایکنکاری، اکل کل دھاری دیاں دکھائیا۔ جس دی ٹٹے کدے نہ یاری، ادھ وچکار نہ کوئے تڑائیا۔ جس دانام شبد نھاری، پیالہ امرت جام پیائیا۔ جس دانور
نورانہ اکو اک اُجیاری، اُجالا کرے سرب لوکائیا۔ جس دا کھیل دو جہاناں آر پار، پت پر میثور اپنا روپ وٹائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی بنیا رہے کھلاڑی،
گر اوتار پیر پیغمبر حکمے وچ بھوائیا۔ جس داروپ رنگ ریکھ کوئی سمجھ نہ سکے مجھ داہڑی، کیسا دھاری نہ مونڈ منڈائیا۔ جس دانور ظہور شبوروز نہ سکے کوئے
وچاری، گھڑی پل بھو کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک سمجھائیا۔ نو جیٹھ کہے میرا میلا دھر
دربار، دھر درباری دیاں ملائیا۔ جن بھگتاں کر کے خبردار، دھر دا حکم اک سنائیا۔ اٹھو ویکھو نیتز کھول کرو دیدار، دیدہ دانستہ بیٹھا ویس وٹائیا۔ جیسہڑا
ویکھن آیا گلشن سچ دربار، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ قدرت دا قادر کرنی دا کرتار، حکمے اندر حکم منائیا۔ دینا انا تھاں دکھیاں درد سنے پکار، غریب نمائیاں ہوئے
سہائیا۔ جگ چوکڑی جس نوں سجدے کر دے گئے گر اوتار، پیغمبر ہو کے سیس نوائیا۔ سو سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی جن بھگتاں کرن آیا پیار، پریتم ہو کے
اپنا میل ملائیا۔ آتم پر ماتم جگ جنم دی وچھڑی ٹٹی گنڈھے وچ سنسار، جگت وچھوڑا رہن نہ پائیا۔ بن بھگتی شکتی لئے اُدار، پر تیندھ ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ جس
دی برسی دا چڑھیا سمت پہلا سال، دو جہاناں بن دلال، کال مہاکال اپنا حکم ورتائیا۔ بھگت دوار سہا کے سچی دھرم سال، اندر باہر گپت ظاہر چلے نال، اگلا
پچھلا پندھ مکائیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا نال روال، ٹلے پر بت چوٹی کرے بھال، سمنڈ ساگر ڈو نگھی کھائی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، دیونہارا سچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ نو جیٹھ کہے دوس وڈبھاگ، گھڑی پل بھنڑی رین خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال دیک جوت جگے چراغ، تیل
باقی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلج اندر سنجگ بدل دیوے سماج، چار ورن اٹھاراں برن سمجھ دئے سمجھائیا۔ مورکھ مگدھ بال انجان ہنس بنائے پھڑکاگ، سوہنگ
ہنسا مانک موتی چوگ چکائیا۔ آتم انتر پر ماتم ہو کے دیوے ویراگ، سوئی سرتی لئے اٹھائیا۔ دُرمت میل جرم کرم دا دھوئے داغ، پتت پوت پتت روپ
وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ نو جیٹھ کہے میرا بھاگ متھن، متھرا گوکل کاہن نیوں کے پئے

سرناہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن دھن دھن، سچکھنڈ دوارے وجی حق ددھائیا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس سُرپت اند گیا من، منسا اپنی نہ کوئے بناہیا۔ سادھ سنت بھگت بھگوان اِکو راگ سُنن کن، دُو جانا نہ کوئے وجائیا۔ زرگن نوری جوت ست پرکاش چڑھے چن، کلجگ اندھ اندھیار دئے مٹائیا۔ بھگت سہیلا اِک اکیلا ہر کھ سوگ غمی رہن نہ دیوے غم، کایا مائی چم دئے سہائیا۔ چار کُٹ دہ دشا اُٹھ نہ دوڑے من، پنکھی وانگ اڈے نہ واہو داہیا۔ کوڑی کر یا مایا منتا لوبھ ہنکار رہے نہ دھن، ہنگتا روگ دئے گوائیا۔ سنت سہیلا گر چیلنا بنا کے اپنا چن، جن جنیندی ویکھ دکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی تیج ت ساچے تن، تنو اپنا دئے بُجھائیا۔ بھو کھلئے برہم ہنگ، ہنگ برہم اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ نو جیٹھ کہے جن بھگتو سمر واک بھگوان، شاستر سمرت وید پُران جس دا جس رہے گائیا۔ جس دا جھلدا رہے نشان، سچکھنڈ دوارے سو بھاپائیا۔ جس دا سٹ ڈلارا نوجوان، تھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا راگ ناد آد جگاد جگت مہان، صفتاں وچ صفت نہ کوئے لائیا۔ جو ایتھے اوتھے زرگن سرگن ہووے مہان، حکمران حکم سکے نہ کوئے جناہیا۔ جس دا سمرن پوجا پاٹھ یوگ ابھیاس رسنا جہوا کرن دکھیان، کلیاں نال پڑھائیا۔ جس نوں ہندو سکھ عیسائی متدے مسلمان، کھ اپنے نام دھیائیا۔ سو خالق پر تپالک ابناشی کرتا کھیل کرے مہان، جہالت کوڑی دئے گوائیا۔ بھگت سہیلے ویکھے آن، بے ایمان جگت تجائیا۔ سچ پریتی دے کے دان، انتر نیتی دئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ نو جیٹھ کہے جن بھگتاں منا اِک بھگوان، دُو جا اِشٹ نہ کوئے جناہیا۔ جس رام وچوں اُبجیا رام، دسر تھ بیٹا ہو کے رام گیا اکھوائیا۔ جس کاہن وچوں آیا کاہن، گوکل راس گوپیاں والی پائیا۔ سو کھیل کرے وڈ وڈا وڈ مہان، چار کُٹ نہ کوئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں دے کے دُھر دا دان، مستک لگانام لگائیا۔ سنت سہیلا ہو کے سدھا ملیا آن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ مہر نظر نظریہ نال کرے کلیان، کلمہ جگت نہ کوئے پڑھائیا۔ نیتز لوچن نین درشن دے کے جھولا دان، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ اگے دامارگ کر آسان، مشکل پچھلی دُور دکھائیا۔ گر کھ بالے نڈھے اُٹھائے نادان، بالی بدھ دئے وڈیائیا۔ آتم انتر ساچی سیجا سب نے کرنا آرام، عیشو عشرت ہنکار وکار کوڑ گُریار جگت لوکائیا۔ مہروان ہو کے اندروں بدل دیوے نظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ راتی سُنٹیاں دے جاگدیاں شبد سروپی ہندا رہے پیغام، راگی نادی ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لئے ملائیا۔ نو جیٹھ کہے کوڑ گڑیارا رہن نہ پائے پاپ، پاکی پاک دے دکھائیا۔ انتر انتر بُجھائے اپنا آپ، دئی دوتی ڈیرہ ڈھائیا۔ چنتا روگ مٹائے سنتاپ، سنسے دے گوائیا۔ سمرن یوگ ابھیس لیکھے لائے پوجا پاٹھ، حکم اپنا دے درڑائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا لہنا دینا جھولی پا کے گھاٹ، گھاٹا پچھلا دے مکائیا۔ آگے دُور دُراڈی نیرن نیر دسے واٹ، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیا۔ نو جیٹھ کہے نو سو چرانوے جگ چو کڑی پچھوں میٹوں بھگتاں نال مل کے ملی ایہہ رات، بھنی رینڑی اپنا رنگ دکھائیا۔ جس دا لیکھا کسے نہ لکھیا قلم دوات، شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا دیونہارا دُھر دی دات، دولت اپنا نام جھولی پائیا۔ گُرکھ گُرکھ ہر جن ہر بھگت نار بنے نہ کوئے کمذات، دُھاگن ہو نہ کنت دیوے تجائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی نج گرہ بیٹھا رہے ساتھ، سگلا سنگی لائے انگی انگیکار اک ہو جائیا۔ نو جیٹھ کہے جس گُرکھ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گائی گاتھ، اُس دا پچھلا لہنا دینا چکنا مستک ماتھ، پورب جنم دا لیکھے لگیا پوجا پاٹھ، منزل پوڑے چڑھے گھاٹ، اگلی مکے واٹ، ملے پُرکھ ابناش، چرناں ہیٹھ دب دے پرتھوی آکاش، وشن برہما شو توں اُتے رکھے واس، جتھے زمل نور جوت پرکاش، سوامی انترجامی بہہ بہہ اپنی خوشی منائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جنہاں نوں دے کے جاوے دات، ملدا رہے اک اکانت، تاکی کھول کے مادا رہے جھات، شبد شبدی دسدا رہے بات، پت پر میثور ہو کے دیا کمائیا۔ نو جیٹھ کہے میں بھگتاں پاؤن آیا گنڈھ، دُھر دی ڈوری تند بندھائیا۔ گرمی وچ ورتاون آیا ٹھنڈ، آگنی تت بُجھائیا۔ سناؤن آیا چھند، سوہنگ ڈھولا شہنشاہیا۔ چڑھاون آیا رنگ، دُرمت میل دھوائیا۔ سہاون آیا پلنگ، آتم سیجا وجے ودھائیا۔ گُرکھاں پیاریاں دیون آیا انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ جس نوں گانہ سکن بٹی دند، تیس بتیس حدیث رہیا سناؤنیا۔ لیکھا مُکا کے جیرج انڈ، اُتھج سیج ناتا رہیا ٹڑائیا۔ دے کے وڈیائی وچ ورجھنڈ، برہمنڈ پار لنگھائیا۔ گُرکھاں امرت دھار وہا کے گنگ، رس جام اکو نام پیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا نسا پوری کرے منگ، مانگت سوالی درتے رہن کوئے نہ پائیا۔

☆ ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ا بیبی تیج کور رڑکا ضلع جاندھر ☆

(کرتار پُر دوآبہ سنگت دے نوٹ)

چادر کہے میٹوں مول نہ سمجھنا کھدر، خطرے سارے دیاں مٹائیا۔ تریتے جگ دی تیری پیاری بھین جس دی ایہہ سدھر، آساں نال جوڑ جڑائیا۔
 اک اک دھاگے دی کر کے قدر، قدرت دامالک لیکھے لائیا۔ من وکار کر کے پدھر، اندروں باہروں کرے صفائیا۔ کوڑی کریا کرے نہ غدر، ڈکھ درد دے
 مٹائیا۔ سچ سوامی کرن آیا دھر دا عدل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ کی ہویا جے جامہ پا کے دُور دُور لگے سن، پچھلے لہنے جھولی رہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ چادر کہے میٹوں کوئے نہ سمجھو کچا تند، گوہرا پونی نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا اندروں تلو بند بند، تانا پیٹا خوشی منائیا۔
 جیہڑی صاحب سنگر دے لگ کے انگ، انگن دھر دا رہی سہائیا۔ تریتے جگ دا کٹکے پنڈھ، کلجگ اتم پنڈھ رہی مکائیا۔ میرے اندر اوہ اند، جیہڑا
 دوشالیاں وچوں ہتھ کوئے نہ آئیا۔ ایہدے وچوں وی نظری آوے گجری چند، جس دانور ظہور کرے رُشنائیا۔ میرا اوڈھن کر کے آتم رہن نہ پائے رنڈ،
 پر ماتم میلا سچ سُبھائیا۔ اس نوں لین وچ کوئی نہ کرنی سنگ، سنگت وچ ملے وڈیائیا۔ ایہہ ڈھکن والی بھکھ ننگ، ڈکھیاں درد وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ چادر کہے میرا روپ نہ جانو تانا پیٹا، اپنی دشالی بدلایا۔ جس ویلے ویکھیا پُرکھ ابناشی کھیوٹ کھیٹا، ڈبڈے بیڑے پار
 لنگھائیا۔ میٹوں پورب آگیا چیتا، پچھلا لہنا رہیا ستائیا۔ جس ویلے بھل کے وچ کھیتاں، گھرتیاگی بن کے بھجیا واہو داہیا۔ تیری نو سال دی بھین نے تیتوں
 پریم نال لپیٹا، نشانی بھرا دی لے کے اپنے گلے لگائیا۔ اُس پر بھ دے اگے کیتی اندیشہ، سُنیہڑا دتا جنائیا۔ کون ویلے میں اپنا وپر ویکھاں، ویکھ پیکھ بگسائیا۔
 پُرکھ اکال کہا میں تیرا رکھاں چیتا، اُبھل بھل وچ نہ کدے بھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ چادر کہے میرا روپ نہ
 سمجھسیوں کوئی سوٹ، کچا تند نہ کوئی وڈیائیا۔ میں پر بھ دادین آئی ثبوت، جیہڑا وچھڑے رہیا ملائییا۔ بھاگ لگائے پنج تت کایا کلبوت، اندر باہر ویکھ وکھائیا۔
 میں حاضر ہوئی موجود، پچھلا پنڈھ چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھ رہیا درڑائیا۔ چادر کہے سارے ویکھو میں نویں نکور، دھوبی

کھنڈ نہ کوئے چڑھائیا۔ میں بدل کے جامہ آگئی ہور دی ہور، ہوکا دے کے دیاں سناپیا۔ میٹوں اُتے لین نال نٹھ جان پنچے چور، کراں سچ صفائیا۔ مٹ جائے اندھیرا گھور، جوتی نور کراں رُشنائیا۔ وچھڑے دیواں جوڑ، میلا سچ سُبھائیا۔ لگی بُھاواں توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑائیا۔ دُور دُراڈیاں لیندا موڑ، مہرے ہو کے سیو کماپیا۔ جس ویلے گوہند بیٹھاسی گڑھی چمکور، چک اپنی سچ چکائیا۔ وڈے سد کے دوویں بالے چھوہر، شہنشاہ دتا جنائیا۔ اپنے کولوں پریم پیار دی کڈھکے دوہر، چادر اہناں اُپر ٹکائیا۔ تیغہادر نوں تہاڈی لوڑ، جیسہڑا ہند دی چادر روپ وٹائیا۔ بالیاں اوسے ویلے آگوں دتی موڑ، چرناں اُتے بھیٹ چڑھائیا۔ اندروں فرنا پھریا پھور، منتو سچ سمجھائیا۔ جس ویلے کجگ انتم آوے گھور، اندھ اندھیرا روپ وٹائیا۔ اُس ویلے صاحب سنگر تیرے بھگتاں نوں پئے اِس دی لوڑ، لوڑیندا ساجن گھر گھر میل ملاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچی چادر دیونہار وڈائیا۔ چادر کہے میٹوں کسے نہیں ناپیا کئی لمی چوڑی، گنتی دی تند نہ کوئے سمجھائیا۔ میں بھگتاں دے اندر پریم پیار دی لاون آئی پوڑی، ڈنڈا دھر دا دینا پھرائیا۔ میٹوں اہناں دی لوڑی، جنہاں دی لوڑ پُرکھ اکال دتی سمجھائیا۔ میٹوں نظری آئی ایہہ بھین بھراواں دی پچھلی جوڑی، جُگاں دے پچھلے رہی ملاپیا۔ چادر کہے بے شک میری داماں وچ قیمت تھوڑی، لکھ کر وڑی مل نہ کوئے رکھائیا۔ پر میں سچ دساں میں ایہناں دی اُس نال بٹھاں ڈوری، جس دی ڈور نظر کسے نہ آپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا چُکائیا۔ چادر کہے میں دیکھن وچ نظری آواں کو جھی، جگت والا ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ میرے اندر اُس پر بھو دی سو جھی، جو سب دی سمجھ دے بدلایا۔ جو سب دا داتا گیان بودھی، بدھ بیکھی روپ دے وٹائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی کہندے پریم چوچی، چوجھ نرالے رہیا دکھائیا۔ جو نیت نوت دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں کھوجی، لکھ چوڑاسی دیکھے تھاوں تھانیا۔ جو اندر باہر آتم پر ماتم دا ٹھاکر مोजی، مجلس بھگتاں وچ دکھائیا۔ میں اُس دوارے آ کے اوسے دی ہو گئی، ہوکا دے کے دیاں سمجھائیا۔ چادر کہے میٹوں لین والا ہوئے دا ہوئے کدے نہ روگی، سوگ چنتا دیاں مٹائیا۔ جگت وکار دا کر کے ویوگی، سنجوگی دھر دا میل ملاپیا۔ بے شک میری قیمت نہیں کوڑی، گرکھ لال انملڑے مانک دیاں دکھائیا۔ تسیں نہیں جان دے میری کھلی سی ڈوڑی، پنجاں والا کھ کھلاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا رہیا چُکائیا۔ چادر کہے میں کسے نہیں وکی ہٹ، ونجارا کندھ نہ کوئے اٹھائیا۔

میں سدھی اُس دے چرنی آئی نٹھ، جتھے ملے مان وڈیا نیا۔ جیہڑا کچیاں تنداں نوں بنا کے سوہنا تند، سوہنا پٹولا گرکھاں اُتے لکایا۔ میں ایہو لاه رہی کھٹ، بن کھٹیا سو بھارہی پائی۔ جس ویلے میں لگی ت اٹھ، اپ تیج دے پر تھی آکاش من مت بدھ کراں صفائی۔ پریم پیار اندر لیکھے لا کے رت، رتن اموک ہیرے دیاں بنائی۔ میٹوں تلو سارے اُس اٹھ، جس اٹھ نال رَویداس چمارے پرانی چادر دتی دکھائی۔ وڈی بھین دا چھوٹے بھرا نوں دین دا حق، پچھلی ریتی چلی آئی۔ پچھے ناتا رہیا جگ، اگے توں بھگت پریتی وچ گئے بچھ، سچ دوارے گئے سچ، سچن ملیا بے پرواہیا۔ چادر کہے پر بھو ساڈا پڑا لے ڈھک، جھولی پا کے دھر دا حق، لیکھا مُکایا ہو پر تھ، خالی جھولی رہے نہ سکھ، وچھوڑا دُور رہے نہ دکھ، دُھر دوار یوں دیوے نہ دکھ، چوڑاں لوک نہ وتچے ہٹ، گرکھاں دے اُپر پریم نال سٹ، سٹ اگلی پچھلی دے کڈھائی۔ چادر کہے لین دین والیو تھانڈا دوہاں دا نہیں کوئی وس، جس دا واسطہ اوہ آپے گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا لہنا دینا دیوے دس، پڑا اوہلا دے اٹھائی۔

☆ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ا دوا بہ سگت دے نوٹ ☆

اک سو اک کہے میرا کسے نہ سمجھیا انک، پردہ سکیا نہ کوئے اٹھائی۔ کوٹن کوٹ دوار دیکھے بنک، راج محلاں اندر پھیریاں پائی۔ کوٹن کوٹ پھر گئے سنت، سندیشہ ست ست سنائی۔ کوٹن کوٹ گنتیاں گن دے گئے اگت، حساب جگت نال بنائی۔ پر میرا کسے نہیں دسیا سچا منت، مہاتم سچا نہ کوئے درڑائی۔ جس دا کھیل سچا بے انت، او سے دی ویکھی سچی بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا جگت جہان جیو جنت، لکھ چوڑا سی رہیا سمایا۔ سب دی بناؤ نہارا بنت، گھرن بھنہار سمر تھ پُرکھ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پردہ رہیا اٹھائی۔ اک کہے میٹوں کیوں کہندے سارے اک، اینکار میرا ایکا اکو روپ بنائی۔ صفر کہے میں صفر روپ ہو کے اگے لگاں بن کے سکھ، زیرو ہو کے اپنا آپ مٹائی۔ ابناشی کرتا آد انت دا مالک آد جگادی اک، صفرے توں اپنا روپ دے بدلایا۔ جس ویلے میں دوہاں دے آ جاواں وچ، ایٹھے اوتھے اگے پچھے پُرکھ ابناشی ہوئے سہائی۔ پھر میرا سینکڑیاں وچ لیکھا دین لکھ، گنتی بہہ

دھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیآ۔ اک کہے میں دیکھیا ایککار، اکو نظری آئیآ۔ صفرا رُپ سرب سنسار، اپنی ہستی جائے چُکائیآ۔ میللا مل کے سچی سرکار، اپنا رُپ لئے بدلائیآ۔ صفرے دا اک ادھار، مہروان اکھوائیآ۔ میللا ملا کے اپرا پار، گر چیللا رُپ لئے بدلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم آپ فرمائیآ۔ اک کہے صفرے نال ملی اکائی، دہائی اپنا رُپ بدلائیآ۔ اک دس دی ہوئی کُڑمائی، واہوا تیری وٹی ودھائیآ۔ ساچے گھر ہوئی رُشنائی، نُورو نُور ڈگگائیآ۔ آگے ملے ہر گر سائیں، داتا بے پرواہیآ۔ اپنا پڑدا لوے پائی، ساچا اوڈھن اک اُکائیآ۔ اوتھے ایٹھے ہوئے سہائی، آگے بچھے اپنی سیو کمائیآ۔ تئاں میللا سچ سُبھائی، گھر ساچے جوڑ جُڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا دکھائیآ۔ اک کہے میں زیرو رُپ بن کے سرب سنسار، انت ایکے وچ سائیآ۔ اک صفر دا سچ وہار، جھوٹھا فکر دے گوائیآ۔ صفرے دے آگے اک نوں بہار، گلشن باغ مہکائیآ۔ اس توں اور نہیں کچھ باہر، بیرونی رُپ نہ کوئے دھرائیآ۔ اک اک دا کھیل پار، صفرا میللا سچ سُبھائیآ۔ صفرا کہے گر چیللا دیکھاں اکو دھار، دُجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ کھیوٹ کھیٹا بنے اک کرتار، کرتا پُرکھ اک شہنشاہیآ۔ جگ جنم دا پورا کرے ادھار، لیکھا لیکھے وچ جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ اک کہے میں آیا اتر، اپنا رُپ بدلائیآ۔ صفرا رُپ بنا کے پتر، پتا پُوت جوڑ جُڑائیآ۔ دواں دا آپے کر کے شکر، ایکا کہے میں اپنی خوشی منائیآ۔ اک دے اندر سارے لکن، صفرا رُپ سرب درسائیآ۔ اک دے کولوں سارے بچھن، سچ دوارے منگ منگائیآ۔ اک دی دھاروں سارے اُٹھن، لکھ چوڑا سی نُور رُشنائیآ۔ اک نوں سجدیاں اندر سارے جھکن، نمو نمو سارے سیس جُھکائیآ۔ اک داناں گاؤں سارے کھن، ڈھولیاں وچ شنوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کمائیآ۔ اک سو اک کہے میں آیا، کلجگ اتم ویس وٹائیآ۔ کوڑی کرپا جگت تجا کے مایا، متا موہ دینا گوائیآ۔ پُرکھ ابناشی رنگ چڑھایا، دُرمت میل دینی دھوائیآ۔ جس دا لہنا اوسے دی جھولی پایا، جگت ادھار دتا گوائیآ۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت صفرا ہو کے اپنا آپ دے تجایا، انت ایکا ایکے وچ ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیآ۔ اک کہے میرے نال لگا صفرا، صفرا کہے میری اک نال وڈیائیآ۔ تئاں دا مل کے سوہنا بن گیا فقرہ، آد انت تے مدھ دھار دے چلائیآ۔ جن بھگتاں دی چوٹی چڑھ کے سخر، سلا پتھر توڑ تڑائیآ۔ آتم پر ماتم دا بن کے مترا، میت مُرارا

جوڑ جڑائیا۔ جگت اندھیرے وچوں باہر نتر، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں دا میٹنہارا خطرہ، خاطر توجہ کرے تھاؤں تھانیا۔ کایا دا پلٹنہار پترا، ورقہ ورقہ دے پلٹائیا۔ لیکھا لکھ کے وچ سطران، ستارا قسمت دا دے بدلایا۔ آگے کرنا نہ پے کوئے پتتا، پتتا تھ تھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ جیہڑے سچھنڈ دوار یوں ہو گئے بے وطن، اوہناں نوں اپنے وطن دے پُجائیا۔ سچ دوارے دا دکھا کے پتتا، دُھر دی نیا دے چڑھائیا۔ درتے آیا کوئے نہ جاوے سکھنا، آسا نسا سب دی پور کرائیا۔ اک کہے میں زیرو دی پت رکھنا، زیرو کہے میری اک نال وڈیائیا۔ سچ سنہیہڑا سب نوں دسنا، دہ دشا حکم سنایا۔ کلجگ کوڑی رین اندھیری میٹی مسنا، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ زیرو کہے میں اک نال بہہ کے ہسنا، اک اندر اپنا ڈیرہ لایا۔ جتھے کوئی نہ ہووے گھٹنا، بھے بھو نہ کوئے جنایا۔ سچ پریم دا چڑھے وٹنا، سوہنا سگن منایا۔ گوہند نے رانی نوں اک سو اک موڑ دتا سی پٹنا، شبدی شبد دتا جنایا۔ جس ویلے میں پریمیاں دے اندر وٹنا، آتم سبجا ڈیرہ لایا۔ اپنا وقت سہیلا دسنا، پڑدا دینا اٹھایا۔ اوس ویلے تریتے جگ دے وچھڑے متراں نال مل کے سب نے رکھنا، ملے مان وڈیائیا۔ پورا پالن کرنا بچنا، ست بچن دتا درڑایا۔ ہن کایا چولی چھڈنا کچنا، تن ماٹی رہن نہ پائیا۔ نرگن نروریر نرکار نرکار جس ویلے پرتتا، پرتندھ ہو کے حکم منایا۔ اُس ویلے کھیل اگئی ورتتا، جس نوں سمجھے نہ کوئے لوکائیا۔ لکھ چورا سی مایا ممتا اندر ترسنا، ہنگتا گڑھ بنایا۔ گوہند کہے اوس ویلے امرت میگھ بھگتاں اُتے برسنا، بوند سوانتی کھ چوایا۔ شبدی سورپیر ہو کے گرچنا، گرج اکو بھبک جنایا۔ سنت سہیلے ساچے ورجنا، وجہ اگلی دینی درڑایا۔ جن بھگتو سچ بھنڈارا ساچے نام دا خرچنا، اتوٹ اتٹ دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا رہیا مکائیا۔ اک زیرو کہے اک، اک نال وٹی ودھائیا۔ اسیں ویکھئے لہنا کس کس، قسمت کس دی رہیا بدلایا۔ کرپا کیتی جس اپر تِس، تلک للائی دتا کائیا۔ درشن دے کے نیترنج، پڑدا دتا گھلایا۔ اپنے ملن دی دس کے بدھ، میلا لیا کرائیا۔ جنم جنم دے کارج کر کے سدھ، سدھا رستہ اک وکھائیا۔ جس نوں لبھدے کوٹن کوٹ سُرپت اند، کروڑ تیتیا بھجے واہو داہیا۔ جس نوں وشن برہما شو منن مرگند، گنی گہند بے پرواہیا۔ جس دی دھار امرت ساگر سندھ، اگم اتھاہ واپایا۔ زیرو کہے میں اُس دی بند، اک نال اپنا لیا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اگئی رہیا کھلایا۔ اک سو اک کہے میٹوں کہندے رہے اکوتر، عقلاں والے مات جنایا۔ پر میری منزل مول نہ پہنچن، سچ سچ نہ کوئے سمجھایا۔

سارے کردے گئے سوچن، سوچ سمجھ نہ کوئے وڈیاںیا۔ میرا جگت اُدھارا روکڑ، روکڑاں وِچ وڈ وڈاںیا۔ جگت سوار تھ لوکن، وادھیاں وِچ گناںیا۔ پہلا لیکھا میرا کپال موچن، برہے دتی وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیاں خوشی دکھائیا۔ اک سو اک کہے جس ویلے رچی سرشٹی، اک دتی وڈیاںیا۔ زیرو روپ بن کے گرہستی، سچ اگئی آپ ہنڈاںیا۔ اک بنا کے ساچا ایشی، آشرم اپنا لیا سہاںیا۔ اپنے پریم دی اُچا کے درشٹی، درش اپنا رہیا دکھائیا۔ مالک بن کے عرشی فرشی، فیصلہ حق سناںیا۔ اُس ویلے میں کیتی اک عرضی، بیتی اک سچ جناںیا۔ جگ چوکڑی میری دھار رہے چلدی، اک سو اک وجدی رہے ودھائیا۔ جس ویلے پر بھ لوک مات تیری آوے برسی، تیرے نام وِجے ودھائیا۔ اُس ویلے یاد رکھیں جیہڑا ہنڈی تارن ویلے قول اقرار کیتا نال نرسی، روکڑ اپنی ویکھ دکھائیا۔ زیرو کہے میں اُس ویلے اک دے گھر سی، اگے اک داراہ تکاںیا۔ بنا اک نہ پاواں درسی، دید عید نہ کوئے رُشناںیا۔ سدا پر بھ دی چلاں مرضی، اپنی منسا نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھے رہیا جناںیا۔ اک سو اک کہے میٹوں ملدا رہیا مان، جگت وِچ ودھائیا۔ اک کہے میں آد جگاد ویکھیا اک بھگوان، جو صفرے نوں دئے بناںیا۔ صفر کہے میں اوسے دانِشان، جو انت اکو نظری آںیا۔ تئاں دا مل کے بنیا ودھان، وادھا اپنا اک پرگٹاںیا۔ بھگت سہیلے کر پروان، چرن دھیان اک جناںیا۔ مہر نظر نال دیوے گیان، اگیان اندھیر گواںیا۔ جن بھگتاں دی جنم جنم دی کرم کرم دی دھرم دھرم دی سرن سرن دی مرن مرن دی ترن ترن دی سیوا کر پروان، پروانے دُھر دئے پھڑاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، بھاگاں والیاں بھگتاں بھاشالی لئے بناںیا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ کچھمن سنگھ دے کھوہ اُتے رُڑکا کلاں ★

دھرنی کہے وقت سہنجنا سہیلا ویلا لبھا، لاجھدائک گھڑی نظری آںیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں مل گیا دُھر دا آبا، امی ہو کے گود اٹھائیا۔ میرا روگ سوگ دُکھ گویا ربا، ہم گھر ساجن ملیا آںیا۔ سچ پریتی اندر بدھا، بندھے بندھن رہیا تڑاںیا۔ دُھر دے پریم دا دے کے مزہ، مزاج اندروں رہیا بدلایا۔ اپنے آون

دی دس کے وجہ، وجوداں والیاں دے درڑا ئیا۔ گرکھاں دا لہنا دینا رہن نہ دیوے گتا، گبلا لیکھا دے مُکائیا۔ نام بھنڈارا اندروں کڈھے دبا، پردہ کوڑا دے چُکائیا۔ دُھر سندیشہ دیوے صدّا، نام ندھانا اک سُنائیا۔ گرکھ شیر بنا کے بگا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگتاں نال کدے نہ کرے دغا، کلجگ اگنی دگدے دے ٹھرائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی ناڑی ماس ہڈا، چمڑی پوش ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا میت بن کے سکا، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ وست امولک جھولی پاوے حقا، حقیقت اپنی جھولی پائیا۔ ستمکھ ہو کے درس دکھاوے اکھاں، آخر اپنا جوڑ جڑائیا۔ دھرنی کہے میں پر بھ سوامی ویکھیا مساں، جو مسلے سب دے حل کرائیا۔ ایسے دے چرناں ہیٹھ وساں، واسطہ اِسے نال جنائیا۔ قداما اُتے ڈھٹھاں، سر نہ سکاں اُٹھائیا۔ اِکو نام رٹاں، تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا گائیا۔ پاندھی ہو کے در دوار ٹھاں، بھجاں واہو داہیا۔ ساچا لاه دُھر دا کھٹاں، وست امولک جھولی پائیا۔ جن بھگتاں سچ سچ دساں، دہ دشا دیاں جنائیا۔ جس دا کسے نوں لگا نہیں کوئی پتہ، پت پر میثور ہو کے آیا بے پرواہیا۔ جیسرٹی سوانی سوار کے کھردی رہی بھٹا، بھاونا اپنے نال بنا ئیا۔ او سے نال کر کے متا، سچ صلاح لئی سمجھائیا۔ پُرکھ اکال ویکھیا سچا، سچ داتا بے پرواہیا۔ جس دامائی بھانڈا رڑھ گیا سی کچا، کنچن روپ دیاں بدلایا۔ او سے دا وچھڑن والا سی اک چھیتی نال بچہ، نو دن باقی نظری آئیا۔ دھرنی کہے گل واسطہ اِکو گھٹتاں، نیویں ہو کے سیس نوایا۔ کرپا کر دے تت اٹھا، اٹھ نو پندھ مُکائیا۔ اپنے پیار دا دیدے رسا، رسنا جہوانہ ہوئے ہلکائیا۔ تیرا سوہنا نظری آوے سسا، جس اُتے ہوڑا دتا لکائیا۔ ہنگ برہم ہو کے لیکھا دتا حقا، حقیقت جھولی دینی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دان دُھر دا اک ورتائیا۔

☆ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ا نچتر سنگھ دے گرہ دوراہا لُدھیانہ سنگت ☆

گیاراں جیٹھ کہے میں ہو یا خوشال، اک نال اک مل کے وچی ودھائیا۔ کرپا کری پر بھ دین دیاں، ٹھا کر سوامی ہو یا سہائیا۔ پریم پیاریاں دے اندر دے کے پریم اچھال، سوئی سرتی لئی جگائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ لیکھا دتا مٹائیا۔ ست دی ریتی دس کے وچ سنسار، مندر مسیتی پندھ مُکائیا۔

نیز لوچن نین اک دیدار، درسی اپنا درس دکھایا۔ گلشن والی مہکا کے سچی بہار، رنگ بسنت رہیا چڑھایا۔ کلی کلی دا سوہنا ہار، گل گل رہیا کھلایا۔ جنم جنم دا ونج وپار، کرم کرم دا لہنا رہیا دکھایا۔ ہر سنگت ساچی کر تیار، ترے گن اتنا تر آتم ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گیاراں جیٹھ کہے میسوں ہوئی خوشی، تال وجیا بے پرواہیا۔ میں بھگتاں دی آتم ویکھی سچی، ست ستوادی اندروں نظری آئی۔ جنہاں دی اکو نال رچی، دو جاناتا گئے تڑایا۔ اہناں دا نور سوہنا چمکے مکھی، تعلق ویکھے بے پرواہیا۔ بھاگ لگا کے مات لکھی، جہاں وچوں جنم دے بدلایا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان رکھ کے سکھی، مرن جنم دا گیزا دے کٹایا۔ جیہڑی آتم پر ماتم ملن نوں بھکھی، اُس دی ترشنا دے مٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچی سرنایا۔ کل کلی دا ہار کہے ساڈے وچ بھل گلاب، گلشن دُھر دار ہے مہکایا۔ ساڈے اندر پریم پریتی دا آب، آب حیات رپ وٹایا۔ بھٹھا ہو کے شاہ نواب، اپنا لیکھا رہے مکایا۔ سجدیاں نال کر آداب، نمستے کہہ کے سیس جھکایا۔ جنہاں ملی وڈیائی آد، اجل دی منزل دتی مکایا۔ دُھر دا دے کے خطاب، خطا بچھلی دتی گوائیا۔ ست ست دادس رواج، مارگ اکو اک درڑایا۔ پُرکھ اکلا بن کے باپ، دین دیالا بھگتاں گود اٹھایا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے دُھر دا جاپ، جیون جگت دتی سمجھایا۔ کوٹن کوٹ جگت دے اُتار کے پاپ، دُرمت میل صاف کرایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا پورا کر کے واک، واقف کار اپنے لئے بنایا۔ اندر وڑ کے شبدی دھار کھولے تاک، جگت اندھیرا دے گوائیا۔ لیکھے لا کے پنج تت ماٹی خاک، خالص اپنے وچ سمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیایا۔ ہار کہن اساں ویکھیا ہر، ہر دے اندر ڈیرہ لایا۔ جس دا کھلا اکو در، جگت دروازے بند رہیا کراویا۔ بھگت سہیلا دیونہارا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ دُور دُراڈے نیرن نیرا تر آتم لئے پھڑ، نرنتر بانہہ لئے اٹھایا۔ ساچے مندر جائے چڑھ، اگلا بچھلا پنڈھ مکایا۔ سہیلا دس کے گھر، گھرنا ساری دے مٹایا۔ دُور دُراڈا آیا چل، نرگن اپنا پنڈھ مکایا۔ سچ سنگھاسن بیٹھال، سو بھنیک بے پرواہیا۔ لہنا دینا چکا ونہارا جل تھل، سمنڈ ساگر کھوج کھوجایا۔ جن بھگتاں دا وچھوڑا رہن نہ دیوے گھڑی پل، پلک دی پلک اپنے وچ رلائی۔ جیہڑے اندروں جگت واسنا کر کے تھوڑے تھوڑے گئے حل، سر اوہناں دے اپنا ہتھ دکھایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھل، خلق دا خالق خلق اپنی دے دکھایا۔ دوار دکھا کے نہچل دھام اٹل، محل سہنجا دے

سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا رہیا چُکائی۔ ہار کہن اسیں دیکھیا ہر کارُپ، گرکھاں اندروں نظری آئی۔ تکیا ست سرُپ، سچ سچ وِچ سمائی۔ جنہاں دا ٹھا کر اِکو بھوپ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ نام نگارہ وجدا دیکھیا چاروں کوٹ، دہ دشا ڈنک شنوائیا۔ محل اٹل دیکھیا اُج عرُوج، عرش فرش نہ کوئے وڈیائی۔ جس دانہ تن نہ وجود، نرگن داتا نورُ رُشنائیا۔ جن بھگتاں اپنا دیون آیا ثبوت، سچ سُنہیہرا اک سُنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اگلا بچھلا رہیا چُکائی۔ ہار کہن اسیں اک دُوجے دے نال گئے جڑ، بہہ گنتی رُپ وٹائی۔ سب نے سنی دُھر درگاہی سُر، سُر تئی اپنی لئی بدلایا۔ دُھر دا مالک خالق خلق دا گر، گہر گمبھیر سچا شہنشاہیا۔ جس دی نیت نوت سب نوں پئی لوڑ، پیر پیغمبر بیٹھے راہ تکائی۔ سو سوامی انترجامی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا شبدی دھار آیا دوڑ، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ اپنا پندھ مُکائی۔ جن بھگتاں تنگن آیا کر کے غور، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا پھیرا پائی۔ کرے کھیل اور کی اور، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ کلجک دیکھنہارا اندھیرا گھور، برہمنڈاں کھنڈاں پڑا رہیا اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشش رحمت اپنی رہیا ورتائی۔ ہار کہن اسیں ہو گئے سارے اکتھے، رل کے اپنی خوشی منائی۔ ملیا میل پُرکھ سمرتھے، صاحب سوامی ہوئے سہائی۔ درشن پایا اِکو اکتھے، دُوجانین نہ کوئے کھلایا۔ لکھ چوڑا سی نالوں ہو کے وکتھے، دکھرا میلا لیا ملائی۔ پُرکھ ابناشی ہو پرتکھے، پارکھو بنیا جگت لوکائی۔ سنت سہیلے گرکھ دُھر دے سدے، ہر جن اپنا جوڑ جڑائی۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال وشن برہما شو پھرن بجے، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ دیکھن کھیل صاحب سلطان مہردان محبوبُ مُجت وِچ سچے، اُج عرُوج محفوظ اپنا ڈیرہ لائی۔ جوتی جاتا نورُ نورانہ زمیں اسماناں اِکو دیکھ جگے، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشنائیا۔ جیہہرا چار گنٹ دہ دشا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تیرتھ تٹ کتے نہ لہے، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ سو پُرکھ بدھاتا جن بھگتاں رنگ مچھٹی رنگے، انڈٹھا اپنا رنگ چڑھائی۔ ہار کہن سچ شنگار دے سانوں مل گئے مزے، مجلس بھگتاں نال دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ ہار کہن جس ویلے اسیں لگے نال انگ، اپنا رنگ لیا بدلایا۔ سُنیا نام اگئی مردنگ، ڈھولا بے پرواہیا۔ پڑدا کھل گیا ہنگ برہم، پاربرہم دتی سرنائیا۔ نوری چمکدا دیکھیا چند، جگت اندھیرا رہیا مٹائی۔ جھگڑا مکدا دیکھیا ور بھنڈ، برہمنڈ خوشی دکھائی۔ جن بھگتاں دا ڈھولا سُن کے چھنڈ، سنسے سارے دتے گوائیا۔ ساڈی آسا منسا سب دی پوری ہو گئی منگ، ترشنا

رہی نہ رانیا۔ سچ دوارے آ کے دیکھیا سچ انند، جیہڑا انند وچوں پرگٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرنگھ
ویشنوں بھگوان، جن بھگتاں دا بنیا دھر داسنگ، سگی ساتھی سارے پار لنگھانیا۔

بھل کہن اسیں سوہنی بنائی سچ، اپنا آپ بھیٹ چڑھانیا۔ کسے قیمت نال سانوں کوئی نہ دیوے وچ، وچلا مل نہ کوئے پوانیا۔ جگ چوکڑی اسیں رہے
ویکھ، نت نوت اکھ گھلانیا۔ کون ویلا پاربرہم پت پریشور جوتی جاتا بدل کے آوے ویس، اولٹا روپ وٹانیا۔ انوکھے دھام وکھرے وسے دیس، سہمبل
وجے ودھانیا۔ جتھے کوئی لہہ نہ سکے وشن برہما شو گنیش، نیز اکھ نہ کوئے ملانیا۔ جس داگر اوتار پیر پیغمبر سنیہڑا دے کے گئے سندیش، بھوکھتاں وچ
جانیا۔ سو ساڈی میٹن آیا ریکھ، رکھیاں نیاں نال ملانیا۔ پریم پیار دا کر کے ہیت، چرن کول کول چرن اُتے دتا کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، گھر ٹھانڈا رہیا سہانیا۔ بھل کہن ساڈی ہو گئی پتی پتی، پتن دیکھیا بے پرواہیا۔ دھر دارنگ چڑھ گیا رت رتی، رتن اموکھ ہیرا دتا بنانیا۔ جن بھگتاں دی
سیوا دیکھ کے سچی، ساجن ساچا دیا کمائیا۔ درس دکھا کے نیتز لوچن اکھیں، آخر اپنا میل ملانیا۔ نام ندھان شبد گیان پڑھا کے پٹی، پٹے دا مالک دے ملانیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرانیا۔ بھل کہن اسیں سہنجننا بنایا سنگھاسن، سنگھاسن کہے جگت لوکائیا۔ بھگت سہیلے دیکھے داسی داسن،
سیوک سیوا سچ کمائیا۔ جھکدے دیکھے پر تھمی اکاشن، گگن منڈل سیس نوانیا۔ بھل کہن اسیں سب نوں آئے آکھن، بن اکھراں دیئے جنانیا۔ پر م پڑکھ
پر ماتم آتم دا لہنا آیا واپن، انتر انتر کھوج کھوجانیا۔ بھگتاں دا ساچی بھگتی بن کے ساتھن، دھر داسنگ نبھانیا۔ سچ دوارے کوئی ماٹی خاکی دیہہ رہے نہ پاپن،
جس اُپر اپنی مہر نظر اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے ظاہر باطن، پڑدیاں اندر پڑدا دے گھلانیا۔ ہر شبد کہے
میں دھر دا دوت، پڑکھ اکال دتی وڈیانیا۔ نرگن سرگن دہ دشا دیکھاں چار کوٹ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجانیا۔ بھیو ابھیدا کھولاں کایا پنچ تت کلبوت، انتر اپنا
راہ دکھانیا۔ کلج انتم لہنا دینا مکاواں جوٹھ جھوٹھ، سچ ست دیواں سمجھانیا۔ محل اٹل اُچ منارا دکھاواں عروج، عرش پریتم دیاں ملانیا۔ بھگت سہیلیاں

دے کے دُھر دی سُوْجھ، بُدھ بےبکی دیاں بنائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کولوں کر محفوظ، دوس رین سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ منزل چڑھاواں حق مقصود، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ سدا سہیلا ہو کے ہواں موجود، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم رہیا ورتائیا۔ ہر شبد کہے میں نوجوان، نوبت اِکو نام وجائیا۔ شاہ پاتشاہ بھوپت بھوپ میرا راج راجان، تخت نواسی پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جو کھیلے کھیل نرگن سرگن وچ جہان، لکھ چوڑاسی جیو جنت ویکھ دکھائیا۔ نت نوت دیونہارا ساچا دان، وست امولک دُھر دی آپ ورتائیا۔ نر نریشا سچ سندیشہ سناونہارا حق فرمان، حکم حقیقت اِک پرگٹائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں بخشنہارا مان، پُرکھ سمرتھ مہما اکھ اِک جنائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جوت جگانہار مہان، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ سچ سوامی انترجامی دُھر دا بن کے کاہن، بنسری اگمی اِک سنائیا۔ جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کھلج ویکھدا رہیا جہان، نت نوت ویس انیکا لوک مات آپ وٹائیا۔ صفت صلاحی دسدا رہیا شاستر سمتر وید پُران، اکھراں نال دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک درڑائیا۔ ہر شبد کہے میں وڈ بلوان، بلدھاری نظری آئیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، وشن برہما شو سیس نہ کوئے اٹھائیا۔ گرُو اوتار پیر پیغمبر جس توں لیندے دان، سرگن ہو کے جھولی اگے ڈاہیا۔ جس دا کلمہ نعمہ کائنات پڑھن کلام، نام ست ڈھولے رہے جنائیا۔ سو سب دا مالک پرتپالک ہو پردھان، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اتھاپیا۔ ہر شبد کہے میرا رُپ نرل نور نورانہ جوت، جوتی جاتا ویکھ دکھائیا۔ سچ دوار سہا کے کوٹ، بنک اِکو رنگ رنگائیا۔ دُھر نگارہ وجا کے چوٹ، آلس نندرا سرب مُکائیا۔ کوڑی کریا کڈھ کے کھوٹ، آتم پر ماتم دیاں ملایا۔ سچ خُماری نال کراں مدھوش، جام دُھر دا اِک پیائیا۔ سچ دوارے دی دساں مَوَج، جتھے مجلس بے پرواہیا۔ جس گرہ کوئی نہ سکے پہنچ، سو مندر دیاں وڈیائیا۔ جس دی سوچ نہ سکے کوئی سوچ، سو پروردگار نور خدا جلوہ گر دیاں دکھائیا۔ جس دے حکمے اندر آد جگاد جگ چوکڑی برہمنڈ کھنڈ پھر دے ویکھے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا دُھر دا داسنگ نبھائیا۔ ہر شبد کہے پُرکھ اکال اِکو باپ، دو جہاناں دینا جنائیا۔ آد جگادی جس دا وڈ پرتاپ، دوسر سکے نہ کوئے مٹائیا۔ اِک اِکلا ست ستوادی جس دا جاپ، جیون جگت دے سمجھائیا۔ دُھر سندیشہ جو بے اندر دیوے آکھ، آخر لیکھا دے

مُکائیا۔ جو نرگن سرگن دیونہارا دات، داتا دانی بے پرواہیا۔ چارے کھانی چارے بانی جس دی گاون گاتھ، راگاں وچ صفت صلاحیا۔ سو ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق وچ سمائیا۔ جس نے رچنارچ لئی آد، انتر ہو کے ڈیرہ لائیا۔ نرگن روپ ہو وساد، بسمل اپنا آپ جنائیا۔ کلجگ انت دھر سندیشہ دیوے آپ، محکم حاکم اک اُپجائیا۔ کوڑی کریا کرنی ناس، بھیکھ پکھنڈ دینا مٹائیا۔ جھگڑا مٹاونا پر تھمی آکاش، گنگن لگنتر نہ کوئے لڑائیا۔ ساچے مندر پاؤنی راس، بن گوپی کاہن و بے ودھائیا۔ نرمل نور سچ جوت کرنا پرکاش، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ کلجگ میٹنی اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ساچی دسنی گاتھ، آتم پر ماتم اک پڑھائیا۔ پُرکھ اکال مناؤنا دھر دانا تھ، کوڑے ناتے دینے بھڈائیا۔ گر اوتاراں پیغمبر اں پورا کرنا بھوکھت واک، جو واقف ہو کے گئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں دا کایا مندر اندر کھولنا تاک، پردہ دئی دینا گوائیا۔ سچ سرور دسنا دھر دا گھاٹ، امرت جھرنا اک جھرائیا۔ آون جاون منزل مکے واٹ، منزل اپنی دئے دکھائیا۔ آتم سیجا سہنجی سہاؤنی کھاٹ، بن بستر ڈیرہ لائیا۔ شبد اگمی و جاؤنا ناد، بن رسنا جہوا بتی دند کرے شنوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا بدل دینا سماج، سمجھ وچوں سمجھ دینی بدلایا۔ جھگڑا مُکاؤنا روزہ نماز، حضرتتاں دا حضرت پیراں دا پیر پیغمبر اں دا پیغمبر سو مبر اپنا اک رچائیا۔ شبد انیالا مارنا تیر، تیر انداز نور خدائیا۔ شرع شریعت دین مذہب کٹ زنجیر، آتم پر ماتم آزاد دینی ملائیا۔ بھيو کھلائے گھر گمبھیر، بے نظیر تت سریر دھیرج دھیر دینا دھرائیا۔ لیکھا چکا کے ہست کیٹ، بھيو مٹا کے اوج نیچ، کلمہ دس کے اک حدیث، دھر دا ڈھولا دینا سمجھائیا۔ پت پر میثور سب نے گاؤنا گیت، جھگڑا گنا مندر مسیت، سنجگ ساچی چلے ریت، نیقی سب دی دئے بدلایا۔ پُرکھ اکال ہووے پریت، صدی یسویں رہی بیت، بھگت سہیلے کرے ترے گن اتیت، کوڑی مایا متا دین تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ ہر شبد کہے ہر حکم اپار، اپر مبر سوامی رہیا سنائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو کے خبردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ تھر گھر دوار یوں شبدی سٹ لیا اٹھال، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ وشن برہما شو کرو دھیان، بن اکھاں اکھ لو کھلائیا۔ کلجگ اتم سنو سچ فرمان، فُرنے پچھلے بند کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیز کھولو نوجوان، یوجنا اکو اک جنائیا۔ لوک مات چار کُنٹ دہ دشا سر شٹی در شٹی ہوئی حیران، ہر کارو پ ہر مندر نہ کوئے جنائیا۔ نیز روندے راو رنک راج راجان، شاہ سلطان رہے گر لائیا۔ ست دھرم چار ورن رہیا نہ کوئے نشان، سچ گرہ نہ کوئے وڈیائیا۔ آتم

پر ماتم بن اکھراں دیوے نہ کوئے گیان، جگت وِ دیا نال پڑھائیا۔ بن کلمیوں کرے نہ کوئے کلیان، الف یے نغمہ نغمیاں نال سناٹیا۔ ساچے در کرے نہ کوئے پروان، پروانہ دُھر ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ سدھا میل ملائے نہ کوئے سری بھگوان، سادھ سنت دُھر داکنت جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند اکھراں والا دین گیان، صفتاں والی صفت سناٹیا۔ ہر شبد کہے میں دیکھ کے ہویا حیران، حیرانی دُھر دی نظری آئی۔ گھر گھر نچدا دیکھیا شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم سکلیا نہ کوئے پہچان، برہم پاربرہم نہ کوئے سمانیا۔ منزل چڑھ کے سچ دوارا دیکھے نہ کوئے مکان، مُجبت محبوب نہ کوئے کمانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دیکھ وکھائیا۔ ہر شبد کہے میں دیکھیا جگ، کجگ اتم دھیان لگائیا۔ سرشٹ سبائی رہی دگ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند پڑھ گئے تھک، دُھر دا میل میل نہ کوئے ملایا۔ حقیقت وچوں ملیا کسے نہ حق، دُھر دا حاکم دیوے نہ کوئے صفائیا۔ جگت واسنا مایا ممتا رہے نٹھ، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ منکا منکا من واسنا رہے رٹ، منکا من نہ کوئے بھوائیا۔ دُرمت میل سکلیا نہ کوئی کٹ، اٹھسٹھ تیر تھ بھجے واہو داہیا۔ گھر سوامی انتر جامی کسے نہ ملیا پُرکھ سمر تھ، مہما اکھ نہ کوئے وڈیائیا۔ جگت جیو جہان دوس رین کرن پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھیاس رہے کمانیا۔ انتر انتر مٹی نہ کسے اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ پُرکھ اکال گودی چکے کسے نہ آپ، پتا پوت نہ ہوئے سہائیا۔ سچ دوارے کسے نہ نبھیا ساتھ، دُھر دا سنگ نہ کوئے جنائیا۔ منزل چڑھیا کوئی نہ گھاٹ، گھاٹے وچ دیکھی لوکائیا۔ ست پُرکھ دی کرن بات، نو دوارے پندھ نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدی سُن دے سمجھائیا۔ ہر سُن کہے میں دیکھنا لوک مات، اپنی آپ لے انگڑائیا۔ سرشٹی دا کھول کے دیکھنا تاک، کایا مندر پھول بھلائی۔ کیہڑا متر کیہڑا ساک، سجن کون ہر گوسانیا۔ کس دا کھلیا تاک، کایا مندر ہووے رُشائیا۔ سادھاں سنتاں کولوں لینے جواب، دُھر فرمانا حکم سناٹیا۔ پہلاں بھيو دساؤنا آپ، آتم نور کون رُشائیا۔ کون پن کون پاپ، کون ہرکھ سوگ سمجھائیا۔ کون پوجا کون پاٹھ، کون آسن سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ کون ناد دُھن کون وساد، کون روپ وٹائیا۔ کون سویا کون رہیا جاگ، کون آلس نندرا رہیا وٹائیا۔ کون ترے گن مایا میٹے آگ، کون ساتک ست اپنا آپ کرائیا۔ کون ہنس کون کاگ، کون دیکھ جگن چراغ، کون ست سچ آئے ویراگ، کون دُرمت میل داغ دھوائیا۔ کون حصہ کون بھاگ، کون میلانکنت

سُہاگ، کون دوارے مل کے خوشی منائیا۔ کون گوہند کون باز، کون سیس کون تاج، کون مارگ سچ رواج، کون شاہ کون نواب، کون حیات کون آب، کون تن کون رباب، کون امرت کون کباب، کون پتا کون پوت کون باپ، کون کھیل رہیا کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا رہیا سمجھایا۔ ہر شبد کہے میں کردا رہیا اڈپک، نو نو چار جگ چو کڑی دھیان لگایا۔ سمت سمتی بدل کے میری آگئی تاریخ، جس نے توارخ دینی بدلایا۔ بھو کھلا کے لاشریک، جن بھگتاں اندروں کوڑی شرکت دینی گویا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں کردے گئے تصدیق، تس دا حکم دینا ورتایا۔ لیکھا چکا کے راؤ رنک امیر غریب، غریب نمانیاں گود اٹھایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال زمیں اسمان انڈج جیرج اُتہج سیتج دے کے سچ ترتیب، طرح طرح دینا جنایا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے گُر کھھاں گُر سکھاں بدل دینا نصیب، نفع اہناں دی جھولی پائی۔ بچھلا لیکھا بچھے گیا بیت، اگے پر بھ دی چلے ریت، دوسر سنگ نہ کوئے رکھایا۔ آپ سوامی بنے میت، اک سنائے اگئی گیت، تُوں میرا میں تیرا حق پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنایا۔ ہر شبد کہے حکم دیوے شاہ سلطانا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ دو جہاناں مٹنا پئے بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ شبدی سٹ نوجوانا سور پیر مرد مردانہ، نرگن نر اکار نرنکار لئے انگڑایا۔ سچ سندیشہ دیوے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ رہیا اٹھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دکھائے کھیل مہانا، خالق خلق وچ سمایا۔ نو نو چار گلیا پنڈھ پُرانا، بچھلا لیکھا رہیا گویا۔ اگے کھیل سری بھگوانا، بھگتن پیتا ٹھانڈا سیتا ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دُھر داراگ سنایا۔ ویکھنہارا اک اک دا جوڑ جیٹھ مہینہ، دو جہاناں دانا پینا، دیونہارا کھانا پینا، تن پوشاک تئاں والی رہیا وڈیایا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سینہ، من وکاری کرے ادھینا، گُر گھ بنائے دُھر دا سچ نگینہ، قیمت دُھر دی آپے پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قدرت دا قادر ویکھ دکھایا۔ ہر شبد کہے میں آد جگاد بدلاں رواج، روادار رہن کوئے نہ پائیا۔ جگ چو کڑی ویکھاں سماج، چار گنٹ بھجاں واہو داہیا۔ شاہ شہانہ بدل کے راج، رعیت دیاں سمجھایا۔ کلجگ انتم پورا کرنا کاج، کرنی اپنی نال ملائی۔ کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ کرنا برباد، ست سچ دا کھیڑا دینا وسایا۔ کھتری براہمن شودر ویش ساچے نام دی دسئی اک آواز، دُھر دا ڈھولا دینا سنایا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے گھر وچ گھر وڑ کے کھولنا راز، ساڈھے تن ہتھ سو بھا پائی۔ جھگڑا مک جائے روزہ نماز، دُھر دا نام اک سمجھایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا آپ اُٹھانیا۔ ہر شبد کہے میں آیا لوک مات جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیانیا۔ جن بھگتاں میلا کراونا
اُپر شاہ رگ، ساچا مندر اک سہانیا۔ کوڑ گڑیارا دینا دگ، اگنی تت نال جلائیا۔ سنت سہیلیاں پردہ کج، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ مایا ممتا کوڑی کریا جو گھریا سو جائے
بھج، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ گرگھ گرگھ انتر آتم و جاؤناند، ذھن آتمک راگ سنانیا۔ کوڑ گڑیاریاں سچ دواریوں باہر کڈھ، لکھ چوڑاسی وچ بھوانیا۔ ایہہ وی
تھم پُرکھ سمرتھ، کرنی دا کرتا رہیا جنانیا۔ بھگتاں دے کے اپنی اکھ، آخر چوٹی دیاں چڑھانیا۔ گرگھیاں کر کے وکھرا وکھ، پڑدا اوہلا دیاں چکانیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قدرت قادر ویکھ وکھانیا۔ ہر شبد کہے میں نور نورانہ، گھٹ گھٹ جوت رہیا جگانیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ مکانا، بہہ بہہ اپنی خوشی
وکھانیا۔ جگ چوڑی ویکھاں کھیل مہانا، نت نوت اپنا پھیرا پانیا۔ کلجگ انتم پھر کے بانا، کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ جس نے بدل دینا زمانہ، ضامنی سب دی
دے گوانیا۔ جس دا چلنا اک فرمانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ جس دا بننا اک ودھانا، دھارا دھر دی دے درٹانیا۔ جس دا جھلنا اک نشانہ، ستاں دیپیاں سچ
لہرائیا۔ جس دا سننا اکو گانا، سوہنگ ڈھولا وے شنوائیا۔ جس دا وجنا اک دمامہ، ڈھولک جھینے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس دا ویکھیا اکو کاہنا، کوٹن کوٹ کاہن
بنسریاں والے سیس نوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو تھم رہیا ورتانیا۔ ہر شبد کہے میں دھر دا درویش، آد جگادی نظری آنیا۔ سچکھنڈ
دوارے پُرکھ اکال اگے ہندا رہواں پیش، اپنی پیشی آپ بھگتانی۔ تھم مندا رہاں سدا ہمیش، نیوں نیوں سیس جھکانیا۔ کرپا کر نر نریش، ہر نران دے
وڈیانیا۔ لوک مات جا کے ویکھ، نرگن سرگن کھوج کھوجانیا۔ گر اوتار پیغمبر بدل کے آؤندا رہیا بھیکھ، پنچ تت کایا چولا جگت ہنڈھانیا۔ کلجگ انتم جگت نرالی
کھیل کھید، جس نوں بھید سمجھ سکے نہ رانیا۔ گیانیاں دھیانیاں آیا نہ بھیت، ودوان پردہ نہ کوئے اُٹھانیا۔ کرے کھیل صاحب سوامی نر نریش، نر نرکار
بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی رہے ہمیش، سچ دوارے سوہا پانیا۔ جس دا روپ رنگ نظر نہ آئے رکھ، انھو اپنا پرکاش رہیا کرائیا۔ جس نے نو سو
چرانوے چوڑی جگ بچھوں اپنا سمت بدل دتا پہلی چیت، چیتن سب نوں لئے کرائیا۔ کوڑ گڑیارے کرے کھیت، اگے سکے نہ کوئے بچانیا۔ جن بھگتاں
دس کے اپنا بھیت، اندروں پردہ دتا اُٹھانیا۔ سچ سبھاؤ نین ویکھ، نج نیز درشن پانیا۔ ساچی گودی رہے کھید، پریم پریتی اک بنانیا۔ جوتی جلوہ دے کے

تیج، اپ تیج دئے پر تھی آکاش کری رُشنائیا۔ آتم پر ماتم دکھا کے ساچی سچ، سُہنجنے گرہ دئے وڈیائیا۔ دُھر دا پیتا مِتر پیارا ہو کے کرے ہیئت، ہتکاری ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جنم کرم دی بدل کے رکھے، لیکھا اپنے ہتھ دکھائیا۔ سچ دوارا سمجھ کے دُھر دا دیس، کوڑا ناتا دئے تڑائیا۔ سُہیلا بنیا رہے ہمیش، گر چیلہ رنگ رنگائیا۔ درشن دیندا رہے نیت نیت، نت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ ہر شبد کہے جن بھگتو تہاڈا کرن آیا ملاپ، ملنی پر بھ دے نال کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسن آیا جاپ، ڈھولا دُھر دا اک سناائیا۔ جنم جنم دا میٹن آیا پاپ، دُرمت میل دیاں دھوایا۔ ست سچ بُجھا کے آپ، ہنگ برہم دیاں وڈیائیا۔ کھجگ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ست سچ دھرم دیاں چکائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، برہمنڈ کھنڈ کراں رُشنائیا۔ بھگت اُدھارنا پر بھ دی ریتی خاص، خالص خالص دئے بنائیا۔ گر اوتاراں پوری کر کے آس، پیغمبراں ہوئے سہائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے نات، وچھڑیاں لئے ملائیا۔ جھگڑا گیا ذات پات، اکو برہم دیاں سمجھائیا۔ دیو دیواتے آتم داس، پرکاش نور خدائیا۔ اکو پون اک سواس، اک رہیا چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ ہر شبد کہے میں مالک دُھر دا، دُھر وچھڑے لواں ملائیا۔ راگ سنا کے اپنی سُر دا، سُنتیاں لواں جگائیا۔ پڑدالاہ کے پورے گر دا، گر سنگر دیاں ملائیا۔ لہنا چکا کے اندھ گھور دا، سچ نور کراں رُشنائیا۔ جھگڑا مُکاواں تیج چور دا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کرے لڑائیا۔ ناتا جوڑاں اوس اگئی ڈور دا، جس دا سوتر تانے پیٹے وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ ہر شبد کہے جھگڑا مُکاونا دین مذہب، جگت لوکائی دیاں سمجھائیا۔ جن بھگتاں کرنا اکو ادب، عدالت دُھر دی اک رکھائیا۔ پریمیاں پریم وچ کر کے جذب، جذبہ سچ دینا بھرائیا۔ لکھ چوراسی کرنی تعجب، حیرانی وچ سکائیا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان کوڑ گڑیار کہن کی ہو یا غضب، گہر گہیر بھیو کسے نہ آئیا۔ سر شئی دی در شئی دینی بدل، اشٹ اکو اک دکھائیا۔ من واسنا کر کے قتل، جن بھگتاں انتر کرنی صفائیا۔ سچ دوارا دکھا کے پتن، نیا نوکا نام لینے چڑھائیا۔ بن کے آیا سچ سُہیلا بھگت وچھل، پُرکھ ابناشی ویس وٹائیا۔ سچا مارگ آیا دسن، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ لچت آیا رکھن، سر اپنا ہتھ لٹکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ورو لن آیا مکھن، نام مدھانا ہتھ اٹھائیا۔ بن ہر کرپا کسے داکم نہ آئے کوئی یتن، ساچا جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ جن بھگتو تہانوں پچاؤنا تہاڈے اوس پتن، جس گھر وسیا بے پروا ہیا۔

کلجک جیو جگت اگنی وچ تین، سائیک ست نہ کوئے کرائیا۔ کوڑی کیریا ڈر بچن بتیاں دنداں وچوں کڈھن، ہر کا نام نہ کوئے دھیائیا۔ ہوئے والا جھگڑا مول نہ
 چھڈن، ہنگتا وچ کرن لڑائیا۔ نام ندھانے سب نے سارے کیتے نلگن، اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکائیا۔ سنت سہیلا کوئی نہ لاوے انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔
 سب دے خالی پنجاں تئاں والے بدن، بدی سکیا نہ کوئے گوائیا۔ منزل حق مول نہ لنگھن، ساچا پندھ نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، بخشہار پئی سرنائیا۔ ہر شبد کہے میں بھگتاں میتا، متر پیارا نظری آئیا۔ جھولی پاواں پورب لہنا کیتا، کرنی دی قیمت دیاں دکھائیا۔ اگلا مارگ دس کے نیکن
 نیکا، نکیاں وڈیاں کراں پڑھائیا۔ پر بھ ملن دا سچ طریقہ، طرح طرح دیاں سمجھائیا۔ دھام دکھا کے اک انڈیٹھا، انڈیٹھا راہ دیاں چلائی۔ تئاں والا تپے نہ
 کوئے انگیٹھا، اگنی بھاء نہ کوئے رکھائیا۔ پڑھنا پئے نہ شاستر سمتر وید پُران اٹھاراں دھیائے گیتا، انجیل قرآن نال زبان کلمہ کائنات نہ کوئے سنائیا۔
 جنہاں ٹھا کر سوامی انترجامی متر پیارا مل گیا میتا، مت اکو دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار پئی وڈیائیا۔ ہر شبد کہے میں بھگتاں
 جوگا، جگ جگ سیو کمائیا۔ پر بھ دے نام دا دس کے چوگا، ترشنا بھکھ مٹائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں گرگھو گرگھو مانس جنم موقع، مکمل میل لائے ملائی۔ پُرکھ اکال
 دین دیاں جوتی جاتا کرے نہ کوئے دھوکھا، کوڑی کیریا کار نہ کوئے کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھائیا۔ ہر شبد کہے
 میں تارن آیا بھگت، بھگوان دتی وڈیائیا۔ دیواں وڈیائی وچ سرنائی جگت، جاگرت جوت نور کر رُشنائیا۔ ست ستوادی کراواں درس، جگت حرص دیاں مٹائیا۔
 پندھ مُکا کے عرش فرش، کایا کعبہ اک گھلائی۔ آسا منسا پوری کر کے غرض، ترشنا دیاں گوائیا۔ جن بھگت پیاریاں نیز لوچن نین پایا درس، ستمکھ ہو کے
 خوشی منائیا۔ اوہناں دی جنم جنم دی بنیتی منظور ہونی عرض، آرزو والی خواہش رہے نہ رانیا۔ دیناں دا دین دردیاں دا دردی ہو کے ونڈے درد، ڈھکیاں دا
 ڈکھ اپنی جھولی پائیا۔ گرگھیاں دا مانس جنم ہون نہ دیوے حرج، حاضر ہو کے ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل اک
 اچرج، اچرج لیلارہیا ورتائیا۔ ہر شبد کہے میری دھر دی کار، کرتے دتی جنائیا۔ زرگن زرویر دس سچ وبار، نراکار رہیا سمجھائیا۔ جس دی کھوج کردے رہے
 جگ چار، چو کڑی اکھ گھلائی۔ شاستر سمتر لکھدے رہے لکھار، کاتب ہو کے قلم چلائی۔ بدھیوان کردے رہے وچار، عقل مند اپنی عقل دوڑائیا۔ گر

اوتار پیر پیغمبر دیندے رہے سہار، بھوکھت کال ویکھ دکھائیا۔ سو سماں شہانہ سری بھگوانا پہنچیا آن، آن اپنی لئے منائیا۔ بھگت سہیلے کر پروان، پروانے دُھر دے دے پھڑائیا۔ ساچاگیت گوبند جنا کے سری بھگوان، دھرم نشان دے جھلایا۔ سرشی درشی دا کر اک ایمان، عملاں وچ ویکھے لوکائیا۔ سرتی سینتا دا اکو نظری آوے رام، کاہن ہو کے بنسری نام سنایا۔ اکو سجدہ حق پرنام، اکو گوبند سیس جھکایا۔ اکو داتا دیونہارا دان، دولت دُھر دی آپ ورتایا۔ اکو لیکھا جانے جیو جہان، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجایا۔ اکو میلا کرن آیا بھگوان، بھاگاں والیاں مٹی جدایا۔ تہاڈے اندروں کڈھ کے جائے شیطان، شرع نہ کرے لڑایا۔ صدق صبوری دس کے سچ ایمان، کامل مُرشد ہوئے سہایا۔ اک اک دا دوس مہان، گیاراں جیٹھ وٹی ودھایا۔ در آئے ہوئے مہروان، پر م پُرکھ ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک زائن ز، زرگن کھیل کرے مہان، سرگن کوئی سمجھ سکے نہ رانیا۔

☆ ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ا جسونت کور دے گرہ دوراہا منڈی ضلع لدھیانا ☆

جن بھگتاں چرن سیس جائے ٹک، ٹکاستک دھوڑ رمانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا کرے ساچا ہت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ نچ نیتز لوچن نین آوے دس، کایا مندر اندر میلا سہج سُبھائیا۔ کروٹ لے بدل لے پٹھ، ستمکھ اپنا درس دکھایا۔ دو جہاناں ساجن نظری آئے مت، متر پیارا اپنا جوڑ جڑایا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی جھکڑا میٹے نیت، کنسجی نرک نہ کوئے بھوائیا۔ پریم پیار مُجبت وچ لئے کچھ، سرتی شبدی جوڑ جڑایا۔ زرگن دھار نور نورانہ نظری آئے کایا وچ، دُور دُراڈا پندھ دے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرناپا۔ بھگت بھگوان سیس جاوے جُھک، دوسرے نہ کوئے وڈیایا۔ آون جاون پینڈا جائے کوئی نہ تک، تنہاں میلا لئے ملاپا۔ دُھر دا ڈھولا دس کے سوہنی ٹک، نام ندھانا دے اُچھایا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے دیوے ساچا شکھ، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ درس دکھائے جو بیٹھا لگ، بجر کپائی پڑدا دے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت چرن کول سیس جائے جُھک، وچھوڑا کوئے رہن نہ پانیا۔ جنم کرم دی بُجھے اگ، کوڑی کرپا نہ کوئے ستایا۔ دُرمت میل دھوے داغ، پتت پُنپت رُپ وٹایا۔ کایا

کعبے کرے حج، حضرت میلا سچ سُبھائی۔ نام اگنی ناد انادی جائے وج، سُر تال سمجھ کوئے نہ آئی۔ گھر دِپک پرکاش جوت جاوے جگ، جوتی جوت کرے رُشنائی۔ اگے رہن نہ دیوے اڈ، دکھرا دھام نہ کوئے دکھائی۔ بھاگ لگا کے کایا مائی ہڈ، تتوت کھوج کھوجائی۔ سچ سُبھلا سبجن بن کے لئے سد، سُننہہرا اپنا نام گھلایا۔ لکھ چوڑا سی نالوں کر کے الگ، اگلا مارگ اِکو اِک سمجھائی۔ من واسنا جگت وکار جان بھج، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اِک سمجھائی۔ جن بھگت چرن کول سرنائی جاون ڈھٹھ، مان ابھمان دین مٹائی۔ بھاگ لگاوت ت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ وجے ودھائی۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، اگنی اگت نہ کوئے جلائی۔ آتم پر ماتم ملے برہم مت، دوسر اور نہ کوئے پڑھائی۔ دھیرج جت سنتو کھ اندر دیوے گھت، وست امولک سچی جھولی پائی۔ جنم کرم دالہنا دے کے حق، حقیقت پردہ دے اُٹھائی۔ شبد ڈور پا کے نتھ، من واسنا لئے بندھائی۔ ساچا ڈھولا جتا کے جس، توں میں تیرا کرے پڑھائی۔ اپنے ملن دی کھول کے اگھ، گھر گھر درشن دے کرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول دیوے وڈیائی۔ جن بھگت سُبھلا مستک لائے چرن دھوڑ، دُھر دا کُکا خاک رمائی۔ کایا چولی چڑھائے رنگ گوڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائی۔ چتر سگھڑ بنائے مور کھ موڑھ، بدھ بیسی رُپ وٹائی۔ جوتی جاتا بخشے آتم نور، حاضر حضور دیا کمائی۔ شبد ناد سناوے تور، تریا کھ بھوائی۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ توڑے غرور، نون سو اکھرا اِک سمجھائی۔ آتم پر ماتم میلا ہووے ضرور، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائی۔ جن بھگت چرن کول ٹیکے متھا متھ، مستک ملے وڈیائی۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، جگ چوکڑی اُدھار نہ کوئے کرائی۔ خالی بھانڈے بھرے سکھ، نام بھنڈارا آپ ورتائی۔ نج نین کھول کے اگھ، آخر منزل دے چڑھائی۔ ساچا گیت سنا کے جس، تیرا میرا پردہ لاہیا۔ نظری آوے گھٹ گھٹ، ہر گھٹ بیٹھا سو بھاپائی۔ سچ سرنائی جو بھگت سُبھلا جاون ڈھٹھ، ڈگیاں لئے اُٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دے سُبھائی۔ جن بھگت راہ تنگن چرن کول کر دھیان، ناتا کوڑا جگت تجائی۔ اِکو ملے سری بھگوان، بھگتن پیتا سچ سکھدائی۔ انتر دیوے برہم گیان، ست سرُپ رُپ درڑائی۔ بسنتر میٹے کوڑ جہان، منتر اپنا اِک پڑھائی۔ کایا ویکھے بیابان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کھوج کھوجائی۔ ست دھرم دکھا کے اِک نشان، نشانے اپنے نال ملائی۔ ساچا مندر سُبھائے آن، ساڈھے تن ہتھ

ڈیرہ لایا۔ امرت بخشے پین کھان، ترشنا بھکھ رہے نہ رانیا۔ جھگڑا تک جائے شاستر سمرت وید پُران، پوجا پاٹھ اِکو دئے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نت نوت ویکھ وکھانیا۔ جن بھگت چرن کول دوارا لئے تک، لوچن نین اُکھ کھلایا۔ سب دا پورا کرے حق، حاکم ہو کے بے پرواہیا۔ لیکھے لا کے رتی رت، رتن امولک ہیرے لئے بنایا۔ لکھ پوراسی وچوں لئے کڈھ، ہر جن اپنی گود اُٹھانیا۔ ادھ وچکار نہ جائے چھڈ، سچ دوارے دئے اُکھانیا۔ جتھے اِکو نوبت نام نگارہ رہیا ون، دوجی اور نہ کوئے شنوائیا۔ اِکو دیپ رہیا جگ، جوتی جوت ڈمگنایا۔ اِکو پُرکھ اکال سچ سَنگھاسن رہیا سچ، دوجا اور نہ کوئے نکانیا۔ چرن کول کول چرن اِکو دھام وکھائے حق، دوجے در نہ کوئے بھوانیا۔ سچ سرنائی بے پرواہی جو گیا ڈھٹھ، باہوں پھڑ گلے لگانیا۔ ساچے مندر محل اٹل اُچ منار سچھنڈ دوارے لئے رکھ، رکھیک ہو کے اپنی سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں رکھے دے کر ہتھ، ایتھے اوتھے دو جہان جہالت وچ ہوئے سہانیا۔

☆ ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت اِگر نام کور دے گرہ دوراہا منڈی ضلع لدھیانہ ☆

بھگت سیس کہے میں اِک دی ہویا بھڈیا، سرن اِکو اِک نکانیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے بیٹا، ساچی گود سوبھا پانیا۔ سچ سَنگھاسن اُپر لیٹا، ناتا ٹٹیا جگت کھٹانیا۔ پچھے ضرور بھل گیا چیتا، مانس جنم لہنا لیا مکانیا۔ سچ دوارے خوشیاں نال کھیدیاں، غمی غمخوار دتی مٹانیا۔ سچ سوامی ساچا ویکھاں، درشتی درشن پا پا اگنی ترکھا بُجھانیا۔ جنم کرم دا مک گیا لیکھا، آون جاون رہیا نہ رانیا۔ ساچا ملیا اِکو میتا، ہتکاری دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے لیکھے لیا لگانیا۔ بھگت سیس کہے میں سچ دوارے گیا چڑھ، اپنا آپ دتا گوانیا۔ اوس سوامی لیا پھڑ، جس دا سماں اپنا رنگ بدلایا۔ سچ دوارا وکھا کے قلعہ گڑھ، محل اٹل دتا اُکھانیا۔ سوہنا سُنہنجا ملیا در، دردی ہو کے درد ونڈانیا۔ اپنے جہا آپے کر، میری کرنی اپنے لیکھے لایا۔ جینودیاں جگ گیا مر، مر جیوت رُپ وٹانیا۔ درشن کر کے ہری ہر، ہر مندر بہہ بہہ خوشی وکھانیا۔ میرا پچھلا چکلیا ڈر، بھے بھو دتا گوانیا۔ سچ دوارے گیا کھڑ، کھٹکا اگے رہیا نہ رانیا۔ ملیا میل نرائن نر،

نعرہ اِکو حق سُنائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرب لہنا دِتا مُکائیَا۔ جن بھگت سیس کہے میں آیا پر بھ دے اگے، اگلا لیکھا رہیا نہ رائیَا۔ جو ہنس بنائے بگ پڑے بگے، ساچی مانک موتی چوگ چُگائیَا۔ جس دا دِپیک دو جہان جگے، برہمنڈ کھنڈ کرے رُشائیَا۔ جس دے رُپ انُپ سچے، صفتاں وِچ لوکائیَا۔ جس دے بھگتاں نال دُھر دے متے، منمت رہیا گوائیَا۔ اوس دا درشن پا کے اپنی اگھے، آخر منزل چڑھیا چائیں چائیا۔ جتھے صاحب سوامی وسے، سچ سَنگھاسن ڈیرہ لائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، بخشنہار سچّی وڈیائیَا۔ تہاڈا سیس کہے میں آیا دِتا وار، ور داتا دیوے وڈیائیَا۔ میللا کے نال نرنکار، ناری پُرکھ دوویں رُپ جنائیَا۔ محل اٹل ویکھ مینار، سچ دیدار درشن پائیَا۔ سجدہ کر کے نمسکار، دھوڑی ٹکا خاک رمانیَا۔ ساچا بول کے حق جیکار، ڈھولا تیرا میرا الائیَا۔ ناتا توڑ کوڑ سنسار، سرشٹی سگلی دتی تجائیَا۔ اِکو ویکھ کے مددگار، قدم بوسی کر کے خوشی منائیَا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، صفتاں وِچ نہ کوئے وڈیائیَا۔ بُدھی والی نہیں وِچار، سوچ سمجھ رہے نہ رائیَا۔ جس نر ہر کرپا کری آپ نرنکار، سب دا لیکھا اپنی جھولی پائیَا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھنہار، کوڑ کُٹمب پھول پھلایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، داتا دانی دیاوان اِک اکھوائیَا۔ جن بھگت سیس کہے میری قیمت پیا مُل، کامل مُرشد ملی وڈیائیَا۔ میرا دِپیک نہ ہویا گل، جوتی نور دِتا چکائیَا۔ ساچے تول گیا تل، تولا ملیا بے پرواہیا۔ میرا لیکھا گیا نہیں بُھل، پُرب لہنا جھولی پائیَا۔ میرا انتر نہ گیا ڈُل، اندولت سر اپنا ہتھ لکائیَا۔ میری داغ لگا نہ کُل، کُلونتا لیا بنائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لیا لکائیَا۔ بھگت سیس کہے میں جھڈ کے جھکڑا جھیرا، جھنجٹ کوڑا دِتا مٹائیَا۔ پر بھ ابناشی چرناں لا کے ڈیرہ، ڈیرے سارے دتے جھڈائیَا۔ رُپ بنا کے تیرا میرا، میں متا دتی مٹائیَا۔ سچ سوامی سمجھ کے نیرن نیرا، نیوں نیوں اپنا سیس جُھکائیَا۔ سچ وسدا ویکھیا کھیڑا، شاہ پاتشاہ بیٹھا سو بھا پائیَا۔ اگلا بچھلا چُلیا اندھیرا، جوتی جوت جوت رُشائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر رہیا سہائیَا۔ جن بھگت کہے میری ایہہ سوغات، پر بھ ویکھ کے خوشی منائیَا۔ لوک مات وِچوں سوہنی ملی دات، انملڈی درتے گئی آئیَا۔ جس دا کرے نہ کوئے حساب، لیکھا سکے نہ کوئے جنائیَا۔ اپنے حکم دی کڈھ کتاب، ورقہ ورقہ لیا اُلٹائیَا۔ جس وِچ لیکھا لکھیا ٹوں میرا میں تیرا ساچا جاپ، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، دیونہار سرنائیَا۔ اوتھے رُوح بُت دوویں ہو جان پاک، پنت پُنت رُپ

وٹائی۔ جنم جنم دی تک جائے آس، آسا آسا وچ رکھائی۔ ایہو بھگتی دُھر دی سچی دسی خاص، جو خالص پر بھ نے دتی درڑائی۔ اک اکال تے رکھنا وشو اش، وشو دیونہار وڈیائی۔ جس دے ہتھ وچ لکھ چوراسی جیون جگت سواس، ساہ ساہ رہیا سمائی۔ جن بھگتاں سداوسے پاس، وچھوڑے وچ کدے نہ آئی۔ سمجھا کے گیا چیمار رویداس، روی کویاں تائیں جنائی۔ جس نوں لبھدے پر تھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجائی۔ سو بھگتاں دا داس سیوک چاکر نظری آئی۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کھانی بانی وچ کردے گئے بات، اکھراں نال کر پڑھائی۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں دی پچھن آیا وات، داتا دانی واتا ورن پچھلا دے بدلایا۔ سیس جگدیس لیکھے لا کے لیکھا چکاوے آپ، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑائی۔ سچ دوارے بن کے مائی باپ، پتا پوت گرگھ اپنی گود اٹھائی۔ سیس کہے میرے جگدیس دا اکو جاپ، حدیث کلمہ سچ پڑھائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان روپ ساکھیات، سخیاں دا سلطان نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پا کے جاوے انج دی رات، نجات سب دی دے کرائی۔

☆ ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ نچتر سنگھ دے گرہ دوراہا منڈی ضلع لدھیانہ ☆

باراں جیٹھ دی بھنڑی رین رات، اپنی خواہش رہی درڑائی۔ سچ دواریوں منگاں دات، پت پر میثور آگے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر پڑکھ ابناش، شاہ پاتشاہ تیری سرنائی۔ جگ چوکڑی پچھوں سماں ملیا آج، کوٹن کوٹ کال لئے لنگھائی۔ جن بھگتاں بن بھگتی کر نجات، نج گھر اپنے جوڑ جڑائی۔ سچ داسنا پورے کر خواب، خالص روپ دے بدلایا۔ سچ دوارے سجدیاں وچ کراں آداب، نمستے کہہ کے سیس نوئی۔ دو جہاناں تک کے تیرا راج، انتر انتر وٹی ودھائی۔ سچ دوارے بخش اک خطاب، خطا پچھلی دُور کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ بھنڑی رین کہے میرا وقت سہیلا، لوک مات ملی وڈیائی۔ میں تلن آئی بھگت بھگوان دا لگا میلا، دُور دُراڈی اپنا پندھ مکائی۔ اکو روپ ویکھیا گرو گر چیلا، جوتی شبدری دھار سمائی۔ اچرج کھیل پاربرہم پر بھ کھیلا، نرگن نرور نرکار اپنا پھیرا پائی۔ جن بھگتاں وقت ہون نہ دے دھیلا، دکھیاں اپنا درد وندائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی بخش

سچ سر نایا۔ بھنڑی رین کہے میری اکو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سورے سر بنگ، ست ستوادی تیری اوٹ نکایا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا رہیا لنگھ، بھجٹا جائے واہو داہیا۔ ستجگ سچ وجائے مردنگ، نام نگارہ اک سنایا۔ میں دیکھن آئی تیرے چند، جو نوری نور نور چکایا۔ جنہاں دا ڈھولا اکو چھند، سنسے رہیا مٹایا۔ اہناں دی اپنے نال گنڈھ، گنڈھنہار گوپال وڈ گوسامیا۔ آتم ہووے کدے نہ رنڈ، کنت سہاگی جوڑ جڑایا۔ نہکرمی ہو کے پادے ٹھنڈ، اگنی تت دے بھجایا۔ پریم پیار دا دے اند، خوشی اند وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھنڑی رین کہے میں سچ سندیشہ آئی کہن، گرگھاں دیاں جنایا۔ پُرکھ ابناشی نیترتکو نین، دُھر دی اپنی اکھ گھلایا۔ سچ سوامی جانو سین، سجن بے پرواہیا۔ آد جگاد چکا ونہارا لین دین، خالی جھولی سرب بھرایا۔ دیکھو مایا متا کوئی نہ رڑھیو ڈوگھے وہن، کوڑی کریا نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ بھنڑی رین کہے میں کراں سچ ارداس، بنیتی اک جنایا۔ پر بھو دینا بھگتاں ساتھ، کدے نہ ہووے جدایا۔ چری وچھنیاں پوری کرنی آس، ترشنا دینی بھجایا۔ چرن پریتی دے کے نات، دُھر داناتا لینا جڑایا۔ ساچی دس کے گاتھ، آتم برہم کری پڑھایا۔ ٹوں آد جگادی انا تھاں ناتھ، دیناں دیا کمایا۔ دوار دکھا دے دُھر دا گھاٹ، لیکھا آن باٹ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ آپ چکایا۔ بھنڑی رین کہے میں کراں اک سوال، آشنا اپنی نال پرگٹایا۔ پُرکھ ابناشی دین دیال، دیاوان دے سمجھایا۔ کون تیری اوڑی چال، کون راہ رہیا دکھایا۔ کون سرشی کرے بھال، کون اشٹی لئے پرگٹایا۔ کون درشی دے دکھال، ستمگھ ہو کے نظری آیا۔ کون روپ بنے سچ دلال، دو جہاناں جوڑ جڑایا۔ کون دوارے کرے سنبھال، سمبل اپنا آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پردہ دے اٹھایا۔ بھنڑی رین کہے میں دیون آئی ہوکا، تھم دُھر دا اک سنایا۔ جن بھگتو ہتھوں جان دیو نہ موقع، مکمل ملیا بے پرواہیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، کوڑی کریا نہ کوائے جنایا۔ جس دا سچھنڈ دوارا نرگن دھارا اکو کوٹھا، گر اوتار پیر پیغمبر رہیا وسایا۔ سچ پرکاش کرا ونہارا دُھر دی جوتا، دُھر دی جوت کرے رُشٹایا۔ سچ شبد نگارے لاوے چوٹا، سٹیاں رہیا اٹھایا۔ ممتگھ مورکھ گدھ اگیان رہن نہ دیوے کوئی کھوٹا، کھوٹیاں کھرے لئے بنایا۔ جس دا بھانا آد جگاد کدے نہ روکا، جگ چوکڑی بیٹھے سپس نواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل

بے پرواہیہا۔ بھڑی زین کہے میں مارن آئی جھاتی، پردیاں وچوں اپنا پڑدا لاپہا۔ جن بھگتو اپنی اندرون کھول کے دیکھو تاکی، تقویٰ اِکے اُتے رکھایا۔ جس دے دوارے کوٹن کوٹ جنم دے اُدھر دے پاپی، پتتاں پُنیت لئے کرائیا۔ نت نوت جگاں پروان چلدی ساکھی، سو ساکھیات ویس وٹایا۔ جس دی وشن برہما شوکھے اندر منے آکھی، اٹھ سکے نہ کوئے بدلایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کملاپاتی، پت پر میثور آیا ویس وٹایا۔ تہاڈا لہنا دینا چکا کے جاوے باقی، لیکھا اگے مگے کوئے نہ رانیا۔ منزل پندھ مکائے واٹی، ساچے پوڑے دے چڑھایا۔ باراں جیٹھ کہے سُنہنجی آئی میرے دن والی راتی، رُترئی اپنی نال مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں بھگتاں نوں مناوے اپنی آکھی، آخر آخیر اپنے وچ ملایا۔

☆ ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بنس سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھٹا کرنال سنگت ☆

جیٹھ کہے میں اپنا بدل کے اگنی تت، تت بھگتاں دینا بدلایا۔ حکم من کے پُرکھ سمرتھ، دھر سندیشہ دینا سُنایا۔ کوڑ وکارا ہنکارا باہر کڈھ، سچ سنوتھ دینا ٹکایا۔ وست امولک دے کے وتھ، خالی بھنڈارا دینا بھرائیا۔ نرگن نر ویر نر نکار ملن دی اٹھ، نچ نیز دینا کھلایا۔ دوارا سمجھا کے اکو ہر ست، ستواد دینا ملایا۔ کوڑی کریا کھیڑا کرنا بھٹھ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ ست دھرم کر کے پرگٹ، سچا مارگ دینا لگایا۔ نام ندھانا کھول کے ہٹ، وست امولک دینی ورتایا۔ آتم پر ماتم دس کے گاتھ، دھر دی کرنی سچ پڑھایا۔ منمت رہن نہیں دینی نار کمذات، بدھ بیک دینی بنایا۔ کرنا کھیل ساکھیات، پردہ اوہلا رہے نہ رانیا۔ ساچا حکم پُرکھ ابناش، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ نویں جگ دی نویں شاخ، لوک مات دینی لہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنایا۔ جیٹھ کہے میں اپنا بدل کے روپ، کایا سب دی دینی بدلایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا میل ملاؤنا ساچا بھوپ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا ڈنکا حکم نام نگارہ وجے چار کوٹ، وہ دشا برہمنڈ کھنڈ دو جہان اپنا حکم منایا۔ جس دا سٹ دُلارا شبد انادی اکو پوت، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کمایا۔ جس دا

گر اوتار پیر پیغمبر دیندے گئے ثبوت، سو ثابت صورت پُرکھ ابناشی اپنی رہیا دکھائی۔ لیکھا لہنا دینا جانے تیخ ت کا یا کلبوت، آتم پر ماتم کھوج کھو جائیا۔ مہر
 مُجبت والا گوسائیں سچ محبوب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ جیٹھ کہے چار جگ میٹوں کہندے رہے تپندا، کھانی بانی ڈھولیاں
 وچ گائیا۔ میں اپنا ویس بدل کے بندگی وچوں بنیا بندہ، بندنا ڈھر دی دینی سمجھائی۔ جن بھگتاں سچ پریم دا دینا اک اندا، اند آتم وچوں پرگٹائی۔ کوڑی کرپا
 کایا مندر اندر رہن نہیں دینا گندہ، ڈرمت میل دیاں دھوائیا۔ ناؤں نر نکار تکھا دکھاواں کھنڈا، دو دھار اپنا رُپ لئے بدلایا۔ مائی ہائی کایا کھول کے بجر
 کپائی چندا، زندگی وچوں زندگی دیاں بدلایا۔ میل ملا کے گنی گہندا صاحب بخشندا، ڈھر داناتا دیاں جڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر
 میرے ہتھ لگایا۔ جیٹھ کہے میٹوں سارے کہن تپدا، اگنی اگ لگایا۔ سچ بچھو میں جگ چو کڑی پُرکھ اکال رہیا لبھدا، لوک مات اپنا پنڈھ مُکائی۔ دوس رین
 چار کُنٹ دہ دشا رہیا بھجدا، پاندھی ہو کے ویکھاں تھاوں تھانیا۔ سچ دوارا ملیا کوئی نہ سجدہ، جتھے سجدہ کر کے اپنا سپس نوائیا۔ کنارہ ملیا نہ سچ دی حد دا، حدود
 حق نہ کوئے درڑائی۔ نگارہ سنیانہ ڈھر دے ند دا، اگنی کرے نہ کوئے پڑھائی۔ پیالہ پیتا نہ امرت مدھ دا، نام خُماری نہ کوئے چڑھائی۔ میں حال ویکھدا رہیا
 جگ چو کڑی سر شئی جگ دا، جگ جیون داتا سنگ نہ کسے نبھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ دے دوارے رہیا منگدا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل آپ کرائیا۔ جیٹھ کہے میٹوں سارے کہندے اس دی اگنی بھاہ، چار کُنٹ رہی جلائی۔ میں پُرکھ ابناشی آگے واسطہ دتا پا،
 دوئے جوڑ سپس نوائیا۔ تڈھ بن دے نہ کوئی سہا، مہر نظر نظر اٹھائی۔ جگ چو کڑی میٹوں طعنے دیندے سب نوں رہیا تپا، ساتک ست نہ کوئے ورتائی۔
 پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی نر گن نر ویر نر نکار ہو سہا، سر اپنا ہتھ لگایا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی دیا دتی کما، مہر نظر لگایا۔ شبد سنیہرے اندر دتا سنا، ڈھر
 دی آواز اک لگایا۔ میں نر گن سر گن ویس لواں وٹا، تیرے وچ وچے ودھائی۔ مات لوک میرا سر شئی والا ساہ، پنچم جیٹھ تھت گنائیا۔ چولا جگت تن ہنڈا،
 انت کراں جدائی۔ جوتی جوت جوت سما، سچھنڈ ساچے سو بھاپائی۔ نر گن نور نور وٹا، کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ سمت سمتی پنڈھ مُکا، بچھلا لیکھا دیاں گوائیا۔ اپنا
 حکم آپ ورتا، ڈھر فرمانا دیاں سنائی۔ سمت شہنشاہی چڑھا، دو جہاناں ویکھ دکھائی۔ کرپا کراں ہو کے بے پرواہ، بے پرواہی اپنی کھیل دکھائی۔ جگت جلندے

جیٹھ تیرے انتر اپنا امرت دیاں ورسا، گرکھاں رنگ چڑھائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے لواں بلا، پچھلا پندھ مکائیا۔ سچ دوارے لواں بہا، چرن کول سرنائیا۔ نیز لوچن درس دیاں کرا، رحمت ترس کمائیا۔ اگنی تت دیاں مٹا، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ دُھر دا جام دیاں پلا، مدھر پیالہ ہتھ پھرائیا۔ ساچی سکھیا دیاں سمجھا، کراں حق پڑھائیا۔ نعرہ اکو دیاں لگا، ڈھولا دُھر دا سچ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جیٹھ کہے میں تپدا ہویا ٹھنڈا، ملی مان وڈیائیا۔ جیہڑا چھڈ کے گیا پُری اندا، اوہ اند میری جھولی رہیا پائیا۔ جس دا آد جگاد دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں اکو چھندا، گر اوتاراں پیر پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ اوہ باہروں تئاں والا نظری آوے بندہ، اندروں بندیخانے سب دے رہیا ٹڑائیا۔ جس دا نور ظہور جوتی جوت ساچا چندا، روس نین شرمائیا۔ جس دا شبد انادی دُھر دا کھنڈا، برہمنڈاں کھنڈاں رہیا ڈرائیا۔ جو بھگت سہیلا بن کے نبھائے دُھر دا سنگا، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جو نیز نین کدے نہ ہووے اندھا، دیکھنہارا جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہارا وڈیائیا۔ جیٹھ کہے میں تپدا ہویا سیت، سیتل سب نوں دیاں کرائیا۔ جو میرے پر بھ دا گاوے گیت، تس دا میلا سچ سبھائیا۔ کلج کوڑی کریا بدل کے ریت، سچا مارگ دیاں سمجھائیا۔ سب دی اندروں دیکھ کے نیت، پردہ اوہلا دیاں اٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیٹ، اکو رنگ دیاں رنگائیا۔ دھام وساں صاحب انڈیٹھ، جس گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کسے ہتھ نہ آئے مندر مسیت، شو دوالے رہے گر لائیا۔ جن بھگتاں سچا کلمہ دس حدیث، حضرتتاں دا حضرت کرے پڑھائیا۔ اندر ٹھا کر سوامی بن کے ملے میت، مترتا اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہڑا اک سمجھائیا۔ جیٹھ کہے میرے وچ رہی نہ اگنی اگ، اگلا لیکھا پر بھ نے دتا سمجھائیا۔ میں سرشٹ سبائی دس لگا جگ، چاروں کُٹ کراں شنوائیا۔ جس نے کرنا دُھر دا حج، حضرت دیکھو بے پرواہیا۔ جس نوں جنگل پہاڑ رہے لہ، سو سچ دوارے بہہ بہ خوشی منائیا۔ انگیکار کرو انگ، انتشکرن دیکھے تھاؤں تھانیا۔ دُھر دا نام سُنو مردنگ، گھر گھر ڈھولے دئے جنائیا۔ لیکھا چکے برہم ہنگ، آتم پر ماتم دیکھ وکھائیا۔ جدھر دیکھو اُدھر سنگ، دُھر دا ساتھی بے پرواہیا۔ ساچا ڈھولا گھر گمبھیر گیت گو بند گاؤ چھندا، سنساروگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جیٹھ کہے میری بدل گئی رت، رتڑی بھگتاں دتی بدلایا۔ کرپا کیتی ابناشی اچت، سری بھگوان ہویا سہائیا۔ گرکھاں اُجل

کرے گھ، دُرمت میل دھوایا۔ گرسکھاں دینا سکھ، جو ہر دے ہر رہے وسایا۔ دُھر دی گودی لینا چک، برہمنڈ کھنڈ پینڈا دینا چکایا۔ سچ دوارے لیکھا
پچھ، پورب لیکھا کھوج کھوجایا۔ آون جاون جنم مرن لکھ چوراسی رہے نہ کسے دُکھ، گیڑا گیڑیاں وچوں کٹایا۔ سفل کرائے جننی گکھ، جنیدی لیکھے لینی لگایا۔
مٹسکھاں نوں میری لگنی اگنی دُھپ، گُرگھ ساتک ست سرُپ سمایا۔ اپنی دھار بدل کے میں گیا اٹھ، پردیاں وچوں پڑدا دینا بدلایا۔ جنہاں اُپر پُرکھ اکال
دین دیال گیا تھ، مہروان ہويا سہایا۔ اہناں نوں گھر گھر دینا سکھ، کوڑے دُکھڑے دینے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ساچا سنگ
نہایا۔ جیٹھ کہے میں اٹھیا جاگ، پُرکھ ابناشی دیا کمایا۔ گُرگھ رہن نہیں دینا کوئی بدھی کاگ، منمت نہ کوئے وڈیایا۔ گھر گھر دیپ جوت جگاؤنا چراغ،
چار کُنٹ کرنی رُشایا۔ میری مسل مشہور اگنی تپدی آگ، اگلا لیکھانہ کوئے درڑایا۔ اُس دامیں دین آیا جواب، دُھر سندیشہ دیاں سٹایا۔ جگت سرشٹی بدل
دینا رواج، کالج پر بھ نے دتا سمجھایا۔ جھگڑا مکاؤنا کوڑ گُریارے سنت سادھ، سادھنا سب دی ویکھ وکھایا۔ نام ڈھولا سُن کے بودھ اگادھ، کرن اگم پڑھایا۔
جیہڑے پرم پُرکھ نوں کردے یاد، اوہناں نٹیاں لینا اٹھایا۔ سچ نشانی دسئی سپس جگدیس سوہوے تاج، تاجاں والیاں خاک رہیا ملایا۔ اوس دی سب توں
نرالی دکھری اگنی آواز، سوہنگ ڈھولا رہیا گایا۔ اندر وڈ کے کھولدا راز، پردیاں وچوں پردے رہیا پھلایا۔ سجدیاں وچ کرنی نہ پئے نماز، روزیاں وچ ان نہ
کوئے تجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا لیکھا رہیا چکایا۔ جیٹھ کہے میرا وقت ہونا سہنجنا، ست ست دئے وڈیایا۔ پُرکھ
اکال دین دیال درد دُکھ بھے بھنجنا، سر میرے ہتھ لکایا۔ جن بھگتاں نیز نام ندھان پائے انجنا، اگیان اندھیر دئے چکایا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملے سجن، ست
ستوادی بے پرواہیا۔ جس نے مارگ اکو دسنا، وہ دشا دئے سمجھایا۔ خوشیاں دے نال ہسنا، ہوئے داروگ مٹایا۔ نچ آتم اندر وسنا، پر ماتم ہو کے سو بھاپایا۔
سچ پریتی کرن توں کدے پچھے نہ ہٹنا، اگلا لیکھا دُھر دا جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جیٹھ کہے
میں سب کچھ دینا تچ، اگنی اگ دینی گویا۔ بھگتاں دی سچ چڑھنا بھج، اپنا پنڈھ مکایا۔ ملنا ہس ہس، خوشی خوشی وچوں جنایا۔ پریم پیار دا ماننا رس، وکھ
کوڑی باہر کڈھایا۔ پُرکھ اکال دا گاؤنا جس، توں میرا میں تیرا اکو ڈھولا دینا سٹایا۔ بھگتاں دے ہو کے وس، واسطہ پر بھو دے نال رکھایا۔ سچ سُنہیہڑا دینا

دس، شبدی راگ الائیا۔ ہر بھگت میرے اندر کوئے نہ جاوے تپ، تپدیاں ٹھنڈے دینا کرائیا۔ جنہاں 'سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان' جیبا جپ، تنہاں دا لہنا جھولی دینا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جیٹھ کہے میری اگنی اگت نہ سکے ساڑ، جن بھگت نہ کوئے تپائیا۔ اُس دوارے دیواں واڑ، جس گرہ بیٹھا بے پرواہیا۔ نت نوت ہووے دیدار، درسی اپنا درس کرائیا۔ جنہاں بخشیا سچ پیار، پریمی پریم دینا ملائیا۔ جگ چوکڑی بچھوں بدل کے پر بھ داسمت آیا وچ سنسار، جس نوں سمت اپنی دینی دکھائیا۔ جو دھا سور پیر بن کے ہوتیار، ہوکا دے دے دے درڑائیا۔ جن بھگتو گرکھو اٹھو ویکھو پر بھ داسچ دربار، ڈھر درباری آپ جگائیا۔ بے خبر ہووو خبردار، بھگتاں لئے اٹھائیا۔ جس دی آسا منسا رکھدے گئے گر اوتار، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ سو سرب سوامی انترجامی آگیا سانجھ یار، یاری ڈھر دی رہیا دکھائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دس کے وچ سنسار، سنساریاں دے کولوں پلو دے چھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ جیٹھ کہے میرا وقت سُنہننا ہونا چنگا، چنگی طرح دیاں جنائیا۔ جن بھگتو تہانوں لوڑ رہے نہ نہاون دی گنگا، گنگا گوداوری جمن سُرستی تہاڈے چرن دھو دھو خوشی منائیا۔ تہاڈے اندر سچ پریم دا وجدار ہے مردنگا، ہر کا نام اپنی دُھن سچ شنوائیا۔ من وکاری ہنکاری پنجاں نال مل کے کرے کوئے نہ دنگا، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے بنائیا۔ پُرکھ بدھاتا گہر گمبھیر ہووے سدا سنگا، بے نظیر اپنی نظر اٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ ہوئے اندھا، لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لئے اٹھائیا۔ گرکھو گرکھیاں والا کرو دھندا، کوڑی کریا ناتا دینا تڑائیا۔ جیٹھ کہے میں اپنی رت بدل کے ہو گیا ٹھنڈا، ٹھنڈک گرکھیاں اندر دینی پائیا۔ سچ پریم دا بخشش کے اندا، اند آتم دینا دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سہیلا سدا بخشندا، بخشش رحمت اپنی سدا بھگتاں دی جھولی پائیا۔

☆ ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ا بلونت سنگھ دے گرہ سیوک کلونی پٹیاہ سنگت ☆

پندراں جیٹھ کہے میں دیکھیا کھیل اگئی ہر دا، نرگن زوریر اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا آتم پر ماتم گرکھاں وردا، پار برہم برہم اپنا میل ملائیندا۔ ذئی دویتی ہوئے ہنگتا کوڑی کریا چکے پڑدا، نرگن جوتی شبد انادی دُھن اگئی آپ سنائیندا۔ امرت رس نجرہ جھرنا جام پیاوے ساچے سردا، آد جگادی برہم برہمادی جگت ترشنا بھکھ مٹائیندا۔ ساتک ست ست سرپ کرے ہر دا، بھو گھلاوے گھر تھر دا، سچھنڈ دوارا اکو اک جنائیندا۔ جنم جنم دا لہنا دینا لیکھا مُکاوے چر دا، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ پڑکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی لواں پڑیاں برہمنڈاں کھنڈاں آیا پھر دا، لوک مات مار جھات بھگت بھگونت ویکھ وکھائیندا۔ پریم پیارا سچ محبوب مُجت اندر لدا، کایا عروج سچ مقام حقیقت حق پڑدا آپ چکائیندا۔ اچھل اچھیدا بھو گھلاوے ساچے در دا، سچھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی گرہ مندر اندر جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ سنت سہیلا گرو گر چیللا گرگھ گر گر میت مُرا سجن وردا، کنت سہاگی دڈبھاگی پت پر میثور اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگائیندا۔ پنجم جیٹھ کہے میں دیکھیا پر بھ گہر گسبھیر، پندراں جیٹھ دیون آیا دڈیاں۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا بے نظیر، رپ رنگ رکھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ لہنا دینا اندر باہر گپت ظاہر جانے پنج تت سریر، تن ماٹی خاکی ناد انادی پھول بھلائی۔ امرت رس ٹھانڈا جام نجرہ پیاونہار سیر، تقدیر تدبیر نال دیوے بدلایا۔ دین مذہب ذات پات شرع کٹ زنجیر، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رنگ وکھایا۔ داتا بن کے جودھا سوربیر، نام کھنڈا شبد کٹار اکو دے درڈایا۔ لہنا دینا لیکھ مُکائے شاہ پاتشاہ فقیر حقیر، دستگیر اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ پندراں جیٹھ کہے میں دیکھیا سری بھگونت، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی مہما گنت، گر اوتار پیر پیغمبر راگاں ناداں صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دانام ندھانا مرد مردانہ دو جہاناں چلے ساچا منت، دُھر سندیشہ نر نریشا ناؤں نر نرکار اک درڈایا۔ جوت نوت میل ملاوے ساچے سنت، آتم پر ماتم نار کنت رپ بنایا۔ ویکھنہارا لکھ چوراسی جیو جنت، انڈج جیرج اُتج سبتج چارے کھانی کھوج کھوجایا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا گرگھ بنائے ساچی بنت، کوڑی کریا کایا مندر اندر باہر کڈھایا۔ توڑ تڑائے گڑھ

ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم اِکو اِک سمجھائیا۔ بودھ اِگادھا بن کے پنڈت، نِراکھر نِرویر نِراکار اِکو اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی بھيو اِچھیدا اِچھل اِچھیدا اپنا پردہ دئے اُٹھائیا۔ پنڈراں جیٹھ کہے میں ویکھیا سِری بھگوان، بھگت سہیلا نظری آئیا۔ نرگن ہو کے دیوے دان، داتا دانی بے پرواہیا۔ کوڑی کرپا میٹدا جائے نشان، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ انتر آتم پر ماتم شبد انادی دیندا جائے گیان، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔ چار گنت دہ دشا زمیں اسماناں برہمنڈاں کھنڈاں جھلاؤندا جائے نشان، وشن برہما شو کروڑ تینتیسائیوں نیوں سپس نوائیا۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم دسدا جائے ڈھر دا کاہن، سچ سندیشہ نر نریشا بنسری اِکو نام وجائیا۔ کوڑی کرپا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ میٹدا جائے دکان، جوٹھ جھوٹھ کوڑ کپٹ رہن کوئے نہ پائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جن بھگتاں اندر جوت جگاؤندا جائے مہان، اندھ اندھیا سچ محلے رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا ساچا گھر، گرگھ گرگھ ہر مندر دئے جنائیا۔ پنڈراں جیٹھ کہے میں ویکھیا پاربرہم، پت پر میثور نظری آئیا۔ جس دا آد جگادی بھگت اُدھارن کرم، نہکرمی کرم اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچے سنتاں دیوے ڈھر دی سرن، دوجا اِشٹ دیو جگت نہ کوئے سمجھائیا۔ نیتز کھول کے ہرن پھرن، نچ آتم کرے رُشنائیا۔ ناتا توڑ کے ورن برن، ذات پات دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اندر سوہا پائیا۔ پنڈراں جیٹھ کہے میں ہویا خوشحال، دو جہاناں وٹی ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی دین دِیال، دیاندھ ٹھا کر سوامی اپنی پھیری پائیا۔ سنت سہیلے لھے لال، گرگھ گرگھ گود اُٹھائیا۔ ناتا توڑ کے ترے گن مایا جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پنچم پنچ کرے سنجال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دیا باقی کملاپاتی اِکو بال، ہر مندر کرے رُشنائیا۔ امرت آتم جام رہیا پیال، رس اِکو اِک دکھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ گھر وچ گھر دکھائے سچی دھرم سال، شو دوالے مٹھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ لہنا کئے شاہ کنگال، اوچ پنچ راؤ رنک اِکو رنک رنگائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا جن بھگتاں حل ہووے سوال، اگے لیکھانگے کوئے نہ رائیا۔ ایہتھے اوٹھے دو جہاناں سنگر ہو کے کرے آپ پرتپال، مہروان محبوب مُجبت اندر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ انت پوہ نہ سکے کال، مہاکال بیٹھے سپس نوائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جن بھگتاں اپنی گودی لئے اُٹھال، شبد ہلارا اِک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے پار لنگھائیا۔ پنڈراں جیٹھ کہے

میں دیکھاں کھیل سورے سرنگ دا، جو مالک خالق پر تپالک اکو نظری آئی۔ جن بھگتاں کایا چولی رنگ دا، نام لاری بے پرواہیا۔ ساتھ بن کے دھر دے سنگ دا، آون جاون رہیا کٹائی۔ ناتا تڑا کے بھیکھ پکھنڈ دا، کوڑی کریا باہر کڈھائی۔ پردہ لاه کے ہنگ برہم دا، پار برہم رہیا ملائی۔ دے کے پرکاش جوتی چند دا، زرگن نور کرے رُشائی۔ بھنڈارا دے کے دھر دے دھن دا، سچ خزینہ رہیا بھرائیا۔ ڈھولا سنا کے اگئی چھنڈ دا، کرے حقیقت حق پڑھائی۔ لہنا چک جائے بند بخانے بند دا، لکھ چوراسی رہن نہ پائی۔ رس دیوے اگئی اند دا، پرمانند وچ سمائی۔ جنم جنم دے وچھریاں شبد ڈوری نال گنڈھا، ایٹھے اوٹھے ناتا سکے نہ کوئے تڑائی۔ چرن دھوڑ اشان کر اوے سچی گنگ دا، دُرمت پاپاں میل ڈھوئی۔ جن بھگتاں لہنا چک جائے گاونا بٹی دند دا، آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا سوہنگ اجپا جاپ جپائی۔ پردہ اوہلا مکا دیوے بجر کپاٹ دویتی کندھ دا، سچ محل دے دکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیونہار وڈیائی۔ پندراں جیٹھ کہے میں دیکھیا پت پر میثور سوامی، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جس دی بودھ اگادھ اگم اتھا اگئی بانی، پراپسنستی مدھم بیکھری صفتاں نال صلاحیا۔ جس دے تھم اندر اندر اندر جیرج اُتبیج سیتیج اُتے چارے کھانی، وشن برہما شو آد جگاد سیو کمائی۔ سو صاحب سوامی انترجامی زرگن نور جوت کرے نورانی، نورو نور نور رُشائی۔ سنجگ تریتا دوپر کلج جگ چوکڑی دی دیکھن آیا کہانی، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پھول پھلایا۔ بودھ اگادھا شبد انا دا بھو گھلاوے چو داں و دیا جگت و دوانی گیانی دھیانی، کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ پردہ دے اٹھائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دیکھن آیا سچ نشانی، ست نشانہ کون جھلایا۔ کون شہنشاہ کون راج راجان سلطانی، بھوپت بھوپ کون وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کلکی ویس وٹائی۔ پندراں جیٹھ کہے میں دیکھیا سچ اند، اند اند وچوں آئی۔ دھر دا ڈھولا سُنیا چھنڈ، میرا سنسا گیا مُکائی۔ جن بھگتاں چولی رہیا رنگ، سنت سجن وجے ودھائی۔ گرگھ چاڈھے ساچے چند، دو جہان کرے رُشائی۔ گرگھیاں نال جاوے ہنڈ، زرگن زرگن اپنا میل ملائی۔ لکھ چوراسی جنم جنم دا میٹے پندھ، گیڑا اگے نہ کوئے جنائی۔ کایا مندر اندر سچ دوارے بٹھے لکھ، اڑا پنگل سکھن سکے نہ کوئے اٹکائی۔ آتم پر ماتم میل ملا کے گاوے چھنڈ، انراگی اپنا راگ سنائی۔ جنم جنم دی آسا نسا پوری کرے منگ، پورب لہنا سب دا جھولی پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھائی۔ پندراں جیٹھ کہے میں

کوٹن وار لوک مات گیا لنگھ، سَجبگ تریتا دواپر کھجک صدی سدیوی جگت ہنڈائیآ۔ کھجک انت آخیری میرا میل ہویا نال سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دتی مان وڈیائیآ۔ جس دا دو جہان نور نورانہ چمکدا دیکھیا چند، جوتی جوت ڈمگائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں دا بنیا سنگ، سگل سرشٹی دتی تجائیآ۔ اسو گھوڑے شبد اگئی کس کے تنگ، سچ سنگھاسن بہہ بہہ خوشی منائیآ۔ حکم سندیشہ نر نریشا برہمنڈاں کھنڈاں سنائے اک مردنگ، پڑی لوء آکاش پاتال زمیں اسمان گنگن لگنتر رہیا اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پندراں جیٹھ کہے میٹوں سچ آیا یاد، یادداشت پچھلی رہیا کرائیآ۔ جس ویلے پنج آب ہویا آباد، آب خاک وٹی ودھائیآ۔ نہ کوئی سورج چند نہ کوئے محتاب، نہ نور ظہور کرے رُشنائیآ۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار کھیلنہارا آپ تماش، دوجا سنگ نہ کوئے بنائیآ۔ جس دا جگ چو کڑی نت نوت و جدا رہیا رباب، گر اوتار پیر پینمبر شبد انادی ناد سنائیآ۔ سو پڑکھ بدھاتا کل کلکی کھیل کرے برہما، برہمنڈ کھنڈ آپے کھوج کھوجائیآ۔ جس نے کھجک اندر سَجبگ بدل دینا رواج، سماج جگت دینا وٹائیآ۔ سو صاحب سوامی بھگت سہیلا سنت ادھارن آیا آج، گر کھ گر سکھ اپنے رنگ رنگائیآ۔ گھٹ بھیترو ہو وساد، بسمل اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی سرنائیا۔ پندراں جیٹھ کہے پر بھ دیوے سرنگت، ہر چرن ملے وڈیائیآ۔ بھگتاں بخش کے اکو برہم مت، برہم و دیا دئے سمجھائیآ۔ اگنی اگت بھجھا کے کوڑا اتت، متوت دئے درسائیآ۔ ناڈ بہتر نہ ابلے رت، امرت میگھ بوند سوانتی کھ چوائیا۔ ست سنتو کھ دھیرج بخشے جت، پنج وکار نہ کوئے ہلکائیآ۔ آتم پر ماتم جوڑے نت، پار برہم برہم اپنے وچ سمائیآ۔ میل ملاوے کملاپت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جن بھگتو تہاڑے اندروں کھول کے اپنی اٹھ، نج نیز کرے رُشنائیآ۔ کایا بھانڈا رہن نہ دیوے کوئی سکھ، وست امولک گھر گھر جھولی دیوے پائیآ۔ پڑکھ ابناشی گاؤنا جس، جس کایا مندر اندر وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار پتی سرنائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں دیکھیا دانی داتا، گھر گمبھیر نظری آئیآ۔ جن بھگتاں بن کے پتاماتا، پوت سپوتے گود اٹھائیآ۔ ایٹھے اوتھے بن کے راکھا، دو جہاناں پار لنگھائیآ۔ درشن دیوے پرگٹ ہو کے ساکھیاتا، بھیو ابھیدارہیا گھلئیآ۔ سچ سندیشہ اگئی سنائے ڈھر دی گاتھا، کرے حق پڑھائیآ۔ مندر اندر کھولے ڈھر دارازا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں ملدا دیکھیا محبوب، مُجت وچ جوڑ جڑائیآ۔ جن بھگتاں صوفیاں

ساچا دس کے اک عروج، عرش قُرس پندھ مُکائیا۔ کوڑی کر یا جگت وکارا پار کرا کے حدود، حق مقام اک سمجھائیا۔ زرگن سرگن جوتی جاتا دئے ثبوت، نور ظہور کر رُشنائیا۔ بھیا ابھیدا چکا کے پنج تت وجود، وجہ دُھر دی دئے سمجھائیا۔ بھاگ لگا کے تن مائی خاک کلبوت، کلمہ دُھر دادئے پڑھائیا۔ جدھر دیکھن جن بھگتاں اودھر نظر آئے موجود، چاروں گنت اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رنگ رنگائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں پر بھ دا کھیل دیکھیا خالص، خالص روپ رہیا وٹائیا۔ دو جہاناں بن کے آیا ثالث، زرگن اپنی جوت کر رُشنائیا۔ گرگھاں کوڑی کر یا بندرا لہے آلس، جگت غفلت رہیا مٹائیا۔ ساچا نام دُھر دا کلمہ دے عبارت، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملائے صحیح سلامت، کوڑی علامت دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میتوں سب توں وڈی خوشی، خوشی غمی دیاں بدلایا۔ جن بھگتاں پر بھ بخشے اپنی رُچی، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ من واسنا کر دئے سچی، دُرمت میل باہر کڈھائیا۔ گھر آ کے حالت بچھی، پورب جنم لیکھا رہیا مُکائیا۔ گرگھ سوانی رہے کوئی نہ سٹی، نام بلوونا دئے لگائیا۔ سو سہاگن کنت ویراگن ہو کے اٹھی، جس انتر انتر رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا رہیا چُکائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میتوں لنگھ کے انتم آگئی رات، بھنڑی اپنا روپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچھنڈ دوارے بیٹھے دیکھن مار جھات، لوک مات اپنا نیتز نین اٹھ کھلائیا۔ وشن برہما شو اک دُوجے نال کرن بات، شبد سندیشے نال کرن پڑھائیا۔ پُرکھ ابناشی دیکھو کی کھیل کرے تماش، زرگن زرویر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گرگھ گرگھ ہر بھگت دیونہارا ساچی دات، داتا ہو کے دیا کمائیا۔ دُھر داناتا جوڑ کے ساچا ساک، آتم پر ماتم میل ملایا۔ بنا بھجن بندگی سمرن پوجا پاٹھ، گرگھاں دا اندروں کھول کے تاک، راتی سُنیاں درس کرائیا۔ بُدھ بیسی من واسنا کر دئے گھات، کوڑی کر یا ہوئے ہنگتا دئے مٹائیا۔ دوس رین اٹھے پہر ساچے پریم دی بخشے اک پر بھات، سندھیا روپ نہ کوئے وکھائیا۔ بن دیا باقی کملا پاتی کرے پرکاش، گرگھاں گھر گھر ہووے رُشنائیا۔ جنہاں ڈھولا گایا اسوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان 'ساچی گاتھ، تنہاں گھر گمبھیر بے نظیر بنا سریر سوچھ سروپی نظری آئیا۔ لہنا دینا پورب جنم سنجگ تریتا دوا پر کلج لیکھا چُکائے مستک ماتھ، باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے رہیا ترائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میرے تن وجود نہ

رہی اگ، تتی داؤ دتی بدلایا۔ بھگت سہیلے گرگھ سد، پر بھ امرت میگھ رہیا ورسایا۔ کوڑی کریا وچوں باہر کڈھ، کرم کانڈ رہیا مٹایا۔ سچ دوار دی دس کے
 حد، کوڑی حدود دتی مٹایا۔ مایا ممتا ترشنا بُجھا کے اگ، ہوئے ہنگتا دتی گویا۔ ہنس روپ بنا لئے گگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چگایا۔ سدا سدا دیوے
 درس اُپر شاہ رگ، سنگر داتا بے پرواہیا۔ بن مکے کھیوں کرا دئے جج، محراب اِکو اِک رُشنا یا۔ لوڑ رہے نہ مندر مسجد شودوالے مٹھ، گردوار ساڈھے تن ہتھ
 دئے سہایا۔ دُهن آتمک نام سنائے ند، انحد نادى ناد وجایا۔ لکھ چوراسی وچوں انتم باہر کڈھ، جوتی جوت لئے ملایا۔ آتم پر ماتم سچ دوارے لئے سد، جتھے
 بھگتو ہوئے نہ کدے جدایا۔ پھیر آوانا نہ پئے دس دس ماس مات گر بھ سڑنا نہ پئے اگ، تیاں والا سریر نہ کوئے ہنڈھایا۔ جو صاحب سنگر دی سرن سرنائی
 وچ اِک وار گیا لگ، تِس دی لگ ماتر اور نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے اپنے وچ سما یا۔
 پندراں جیٹھ کہے میں ویکھیا سوامی ٹھاکر، ٹھوکر بھگتاں رہیا لگایا۔ پھڑ پھڑ باہوں پار کنارہ کرائے دُونگھا ساگر، گھر گمبھیر اپنی دیا کمایا۔ بنانیاں تانیاں
 کوجھیاں کملیاں مورکھ مورٹھاں در آیاں دیوے آدر، آدرش اپنا دئے جنایا۔ جس دا لیکھا آد جگاد جگ چوڑی گر اوتار پیر پیغمبر لکھ نہ سکے شاہی قلم کاغذ،
 کاتب ہو کے بھو نہ کوئے کھلایا۔ سو کوڑی کریا کجگ انتم میٹن آیا آتش، عاجز عزیز گرگھ لئے ترایا۔ درشن دیوے ظاہر باطن، کُفت شنید اپنا راہ جنایا۔
 سرب کلا پُرکھ سمراتھن، سمرتھ پُرکھ اپنے ہتھ رکھے وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا دئے مکایا۔ پندراں جیٹھ کہے میرا سوہنا
 سہاونا وقت، گھڑی پل خوشی منایا۔ عرش دا مالک کھیل کرے اُتے فرش، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ اپنا پورا کرن آیا فرض، فضل رحمت رہیا کمایا۔ گر اوتاراں
 پیر پیغمبراں دی من کے عرض، بنیتی اپنی جھولی پائی۔ جس دی چار جگ تینی اوتار اٹھاراں بھگت دس گر عیسیٰ موسیٰ محمد دسدے گئے غرض، سو غضب دا
 مالک اپنا پھیرا پائی۔ جس دا حکم بھانا کوئی نہ سکے ورج، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جس نے دو جہاناں اپنا راگ شبد اناد اگئی سنائی طرز، جیکارا اِکو دتا جنایا۔
 اگے کھیل کرنا اسپرج، جس نوں لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سمجھ سکے نہ کوئی رانیا۔ پرگٹ ہو کے جودھا سوربیر مردانہ مرد، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی سچا شہنشاہیا۔ پندراں جیٹھ کہے چار کُنٹ ویکھیا ہو گئے سرب لاجواب، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔

نیز نیر روندے دیکھے جل جل آب، سمند ساگر رہے گر لائیا۔ جگ چوکڑی دا کوئی دے نہ سکیا حساب، گر اوتار پیغمبر اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ سیس رکھ نہ سکیا کوئی تاج، شاہ سلطان در درویش ہو کے در در الکھ جگائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کوئی ہنس نہ بنیا بدھی ہوئی کاگ، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپاں وچوں تھوڑے گر کھ گئے جاگ، جنہاں نوں پر بھ انتر اپنا آپ دتا بھجھائیا۔ تنھاں دا لیکھا دیونہارا پُرکھ ابناش، کرنی دا کرتا کرتا پُرکھ دُھر دی وست جھولی رہیا پائیا۔ گر کھو سدا سدا سدا سدا تہاڈے اندر نرگن ہو کے رکھنا واس، جوت پرکاش دینا کرائیا۔ تہاڈا لیکھے لاؤنا پون والا سواس، ساہ ساہ اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا دُھر دا گھر، جس گرہ بیٹھا سو بھاپائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں دیکھیا کھیل بے نظیر، جگت نظر کسے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی میرا اوہ پیر، پیغمبراں دا پیغمبر جلوہ نور کرے شہنشاہیا۔ جس نوں کٹ نہ سکے کوئے شمشیر، چلہ تیر کمان نشان نہ کوئے بنائیا۔ جس دے ہتھ آد جگاد جگ چوکڑی دو جہاناں تدیر، تجویز اپنے وچ چھپائیا۔ جس دی جگت نیتراں نال کوئی تک نہ سکیا تصویر، روپ رنگ رکھ نہ سکیا کوئے سمجھائیا۔ جس نے لیکھا مکاؤنا امیر غریب، شاہ حقیر اکو رنگ رنگائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں اپنا کھیل کرن آیا عجیب، جس دی ترتیب سکیا نہ کوئے جنائیا۔ جن بھگتاں مہر نظر نال بدل دیوے نصیب، نسبت اپنے ہتھ دکھائیا۔ ایٹھے اوٹھے ہوئے نہ کوئے تکلیف، دُکھ درد دردی ہو کے رہیا ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا سچ پریت، پر م پُرکھ پر ماتم آتم اپنا جوڑ جڑائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میرا جگت نشانہ، شہنشاہ دے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال جن بھگتاں دین دُنی دا بدل دینا زمانہ، ضامنی دے کے سکے نہ کوئے بچائیا۔ نظری آؤنا نر نرائن اکو امامہ، اُمت اُمتیاں دے سمجھائیا۔ جس دا سندیشہ دُھر فرمانا، شبد شبدی روپ وٹائیا۔ بھگت سہیلا نوجوانا، نر نرکار اپنا رنگ چڑھائیا۔ جگ چوکڑی بچھوں دیکھن آیا سرشٹ سبائی بن کے دُھر دا کاہنا، ویس او ایسا روپ دھرائیا۔ ناؤں دھرا کے مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوانا، وشو اپنا حکم دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے دُھر دا ور، ورگ اور کوئی لا نہ سکے رائیا۔

☆ ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت اپنڈ کا ٹھگرھ سنتاں دے نال ضلع پٹیاہ ☆

گج کہے تن سو سال رہیا تکدا، انتر آتم دھیان لگایا۔ جنم جنم وچ رہیا پھسدا، ست جنم لئے بدلایا۔ پُرکھ ابناشی پت پر میثور پاربرہم اگے رہیا دسدا، سچ بنیتی اک سنایا۔ میرا لہنا دینا پورب جنم دینا حق دا، جنم کرم ویکھ دکھایا۔ یاد آیا جس ویلے گوبند میرے کول دی سی لنگھدا، نیتز نیناں نال تکایا۔ میرا روپ سی بچہ بھینگ دا، بال اوستھا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ سُجھاوک اوہ میری پٹھ اُتے ہتھ رکھدا، تھکی دتی لگایا۔ میرا من آتما ہسدا، اندر وٹی ودھایا۔ درشن پا کے اوس دی اکھ دا، نیتز نور ہوئی رُشنایا۔ میں اندرے اندر چرناں اُتے ڈھٹھدا، بنیتی دتی سنایا۔ جے توں میرے اُتے ہوویں وسدا، خوشیاں نال بھجاں چائیں چانیا۔ گوبند آکھیا ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دا، جو آد جگاد جگ چوکڑی رہیا کرایا۔ جس ویلے ویلا آیا اوس اکھ دا، لکھ اگوچر اگم اتھا دیوے مان وڈیایا۔ پھر میں تیرے اُتے سوہنا پھبدا، نور اک دا زرگن جوت کرے رُشنایا۔ بدھ نال بدھاتا ہو کے تیتوں سددا، لیکھے وچوں لیکھا لئے لگایا۔ لہنا دینا پورب پچھلا دتا اوس حق دا، جس نوں حکم حاکم دین والا سمجھ سکے نہ رانیا۔ جس ویلے چرن کول سی اُتے رکھدا، انتر اکھ دتی کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنے دا لہنا نیتز نیناں رہیا دکھایا۔

☆ ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ا جاگیر کور پنڈ کا ٹھگرھ ضلع پٹیاہ ☆

چھپر کہے میتوں کوئی نہ کہو کھی لکھ، پر بھ دیونہار سرب وڈیایا۔ پر ماتما کول سب دا اکو جہا حق، وڈا چھوٹا نہ کوئے جنایا۔ کر کرپا جنہاں نوں دیوے اپنے ملن دی اکھ، پڑدا اندروں دئے اٹھایا۔ نظری آئے ساکھیاں پر تکھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نام بھنڈارا جھولی پاوے حق، دُھر دی دات اک ورتایا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، دُھر دا میللا لئے ملایا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ست دھرم ساچا چند کرے رُشنایا۔ پریمی پیاریاں بچھ وات، غریب نمائیاں

گود اٹھائیا۔ جنم جنم دی جگت آس، دیکھنہارا دیکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ کُلی کُکھ کہے میرا ہویا وڈ
 وڈبھاگ، بھاگاں بھری خوشی منائیا۔ گرہ مندر سوہنا جگیا چراغ، دپیک جوت ہوئی رُشنائیا۔ میرا لہنا چکيا آج، دیونہارا دیا کمائیا۔ اندر باہر میٹوں سوہنی لگے
 آواز، گیت گوہند رہی سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ کُلی کہے گھر پایا ٹھا کر سوامی، سماں اپنا دئے سمجھائیا۔ بھگت سہیلا
 انترجامی، گرکھاں رنگ رنگائیا۔ امرت جل دے کے جاوے ٹھنڈا پانی، بوند سوانتی مکھ چوائیا۔ تیر نشانہ مارے کانی، انیالا آپ اٹھائیا۔ سرتی شبد ملاوے ہانی،
 کوڑی کرپا دئے گوائیا۔ ساچا دیوے پد زبانی، چرن کول ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن ساچے
 دیوے تار، بالے نڈھیاں دئے وڈیائیا۔ جگ جنم دا لہنا دینا دئے اتار، دُھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ مانس جنم جائے سوار، پنچ تت کایا ماٹی اپنے لیکھے لائیا۔ دھیرج
 ست سنتوکھ دے کے جائے ادھار، کوڑی ترشنا دُور کرائیا۔ ہنس ملا کے جائے گرکھ ہنساں ڈار، بدھی کاگ وانگ نہ کوئے گرلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سر ہتھ رکھے آپ سمرتھ، دیاوان دیا کمائیا۔ نام پدارتھ دے کے وتھ، وست امولک اک جنائیا۔ ساچا ڈھولا دس کے
 گتھ، سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔ بھگت بھگوان دا اکو جس، صفت صلاح وچ صلاحیا۔ آد جگاد ایہتھے اوتھے کدے نہ ہون وکھ، آتم پر ماتم اکو رنگ سمائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر دے وڈیائیا۔ کُلی کُکھ کہے میرے اندر دپیک جوت جگیا چراغ، چار گنت ہوئی رُشنائیا۔ گرکھاں دا دُرمت میل
 دھویا داغ، دُئی دویتی دئے مٹائیا۔ جگت ترشنا بھجا کے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ سچ نام دا سنا کے راگ، ناد انادی دُھن وجائیا۔ پریم پریتی دا بخش
 کے ویراگ، سوئی سرتی لئے اٹھائیا۔ درس وکھا کے بہہ پدھ بھانت، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ نظری آوے اک اکانت، اک اکلا شہنشاہیا۔ سنجگ سچ دے
 کے جاوے دُھر دی دات، انڈھڑی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پریم پریتی سچ سوغات، نام ندھانا جھولی پائیا۔

☆ ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت اتر لوک سنگھ دے گرہ پنڈ سنام ☆

کیرڑی گج جو دیکھی دھار، محل اٹل کھٹاں کلی اپنا رنگ رنگا گیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی کھیلے کھیل پر بھو اگم اپار، الکھ اگو چر اگم اتھاہ بے پرواہ بے پرواہی وچ سمانیا۔ سچھنڈ دوارے سچ سنگھاسن سو بھنہارا جوتی جاتا نرگن روپ نرکار، تخت نواسی پُرکھ ابناشی لوک مات ڈیرہ لائیا۔ پریم پریتی ساچی نیتی اندر کرے کرائے کرنیہار، کرتا پُرکھ کرنی دامالک دُھر دا خالق مہروان محبوب اپنی دیا کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی وڈیا گیا۔ گج کہے جس ویلے پر بھ چرن رکھیا سپس، سدھا اپنا دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال کیتی بخشیش، مہر نظر اک اٹھایا۔ میٹوں پریم پیار دی پچھلی آگئی یاد ریت، جو پٹے نواسی پٹے وچ اپنا دھیان لگایا۔ گج کہا گو بند دے جنم توں پہلاں میرا جنم پہلا تن سال سی ٹھیک، راج دربار ملی وڈیا گیا۔ بال اوستھا جس ویلے گو بند گیا میرے نزدیک، محل اٹل پھیرا پائیا۔ میں اوس ویلے منگی منگ ٹھیک، انتر انتر دھیان لگایا۔ گو بند کر کے گیا تصدیق، دُھر فرمانا حکم سنایا۔ تیری صاحب سلطان سری بھگوان نال مل کے کراونی سچ پریت، پریم اپنے نال ملا گیا۔ کلج انتم صدی دیہویں جانا بیت، ہر جگدیس اپنا رنگ رنگا گیا۔ کرے کھیل ترے گن اتیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گج کہے جس ویلے میرے اُتے کیتی رحمت، جنم جنم دی ملی مان وڈیا گیا۔ دوسر کوئی سمجھ نہ سکیا احمق، مورکھ مگدھ سار کوئے نہ پائیا۔ میری آتما پر ماتما نال ہو گئی سہمت، ایکا دوا آ بھو چکا گیا۔ نام ندھانا اشارہ وجی سینت، سوئی سرتی دتی جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گج کہے جس ویلے میرے اُپر پہلے دا چڑھیا راجا راج نرن، اندر باہر وٹی ودھایا۔ میں کچھ نہ سکیا کہن، میری جہوانہ سکی سمجھایا۔ میں نیتز رو کے نین، پر بھ نوں دتا دکھایا۔ میرا پورب سجن سین، سن بندھی دتا ملا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ میرا پڑا کھلیا مہان، انڈھ اپنی کار جنایا۔ میٹوں نظر آیا جیہڑا مہاوت میرا کردا مان، سدا میرا سنگ نبھایا۔ راجے دا دربان، سیوک سیوا کر خوشی بنایا۔ گو بند درس کر کے خوشی ہوئی ملیا چرن دھیان، دھیان اپنا لیا بدلایا۔ اج اوس دی پچھلی ہوئی پہچان، کرماں وچوں کرم دئے بدلایا۔ پت پر میثور صاحب سوامی ویکھے آن، دُور دُراڈا پنڈھ مکایا۔ گج کہا پٹے والے راجے دا لیکھا مگنا وچ سنام، مہروان ہوئے سہایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچی سرنایا۔ گج کہے اک دن مہاوت، مینوں دتا شنگار، سوہنا آسن دتا بنایا۔ میں آیا چل سچے دربار، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ خوشی وچ ہو کے سچی سرکار، دتی مان وڈیایا۔ اپنے تن توں بستر دتے اتار، پوشاک مہاوت دتی پہنایا۔ اوس ہس کہا مہروان، تیری بے پرواہیا۔ دتا سچا دان، وست امولک جھولی پائیا۔ میرے در ہوئے پروان، سپس تن رنگ ہنڈھائیا۔ جے کرپا کرے مہروان، ایسے طرح میں وی تیری سیو کمایا۔ گج نے اندروں ہس کے کہا پڑکھ ابناشی جے بنیتی کر لوے پروان، دربان دیوے وڈیایا۔ اودھروں آیا اگئی فرمان، شبد سندیشہ دتا سنایا۔ دوہاں دا لیکھا مُکاواں آن، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جگ چو کڑی پیتے وچ جہان، گلج انتم ویلا دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے سمت شہنشاہی لوک مات ہووے پردھان، دو جہان نو کھنڈ ست دیپ کرے رُشانیا۔ گر اتار پیر پینمبر سارے سجدے کرن پرنام، نیوں نیوں سپس نوایا۔ شاہ سلطان راج راجان بھوپت بھوپ سکے نہ کوئے پہچان، بھرے بھلے سرب لوکائیا۔ کوڑی کریا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گھر گھر نچے سوان، دین مذہب ذات پات شرع شریعت کرے لڑائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ثابت رہے نہ کسے ایمان، دھیرج جت رہے کوئے نہ رانیا۔ گر چیلہ رہے نہ کوئی مان، ابھمان وچ دے لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سرب گران، کھانی بانی اچی کو کے دے ڈھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ساچا جھلے نہ کوئے نشان، ست ستوادی برہم برہمادی پاربرہم پت پر میثور میل نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گج کہے جس ویلے کرپا کری پر بھ آپ، اپنی دیا کمائیا۔ مہر نگاہ نال کرے دُھر دا ملاپ، وچھوڑا جگت دے کٹائیا۔ پریم پیار وچ مُجبت دا بن کے سجن ساک، محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ گوبند دا مینا ٹھانڈا سیتا پٹنے دا راجا لے کے ساتھ، راج نرین نین اکھ دے کھلایا۔ بچھلا لیکھا پورب دی جانے گاتھ، بودھ اگادھ آگے کرے پڑھائیا۔ سچ پریت جوڑ کے نات، ناتا بدھاتا اپنے نال رکھائیا۔ وست امولک کایا گولک نام ندھان دے کے دات، دو لتمند دے بنایا۔ اٹھے پہر اکو رکھے پر بھات، رین اندھیری روپ نہ کوئے وٹائیا۔ امرت بوئد پیائے سوانت، نچھر جھرننا اک جھرائیا۔ نرگن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ گج مہاوت دی پوری کرے آس، ترشنا رہن کوئے نہ پائیا۔ ایسے کر کے تینوں لیاندا خاص، خواہش بچھلی پوری دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ راج نرین کیوں میلا ہو یا نال

سنگھ ترلوک، طرح طرح دیاں جنایا۔ تیرے راج دربار وچ مانی جس مَوَج، اگے مجلس بھگتاں وچ رکھایا۔ اگے نہ لشکر نہ شاہی فوج، تخت تاج نہ کوئے وڈیایا۔ نہ ہودی نہ کوئے حود، سنگھاسن سچ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا پورا رہیا کرایا۔ پورب لیکھا پورا کرے کرن یوگ، بھگتی اپنے ہتھ رکھایا۔ شبد ملاوا دھر سنجوگ، تن مائی خاکی نہ کوئے وڈیایا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی جیو جنت لوک، لکھ چوڑاسی بھیو نہ رانیا۔ پُرکھ اکال کر کے کھونج، دھر دا میلا لیا ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنایا۔ پٹنے نو اسی کھول اپنی سُرَت، سُنٹیاں دیاں جگایا۔ جس دا میلا ہویا تُرَت، گھر ساجن میل ملایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان آسانسا پورَت، حاضر حضور نظری آیا۔ لیکھا چکا کے نیڑ دُورَت، اکو رنگ دے دکھایا۔ لیکھا چکلیا مورکھ موڑھت، سکھڑ سُبجا رُپ دے بدلایا۔ نام ندھان سنائے اپنی تُورَت، ناد انادی ناد وجایا۔ جوتی نور بخشے نورَت، نورو نور ہووے رُشایا۔ چٹے بستر جنہاں نے باہروں کیتی مہورَت، مہما اندروں دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ چٹا بستر کہے تن لگا مائی خاک، خالص رُپ دیاں بدلایا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پتت پُنیت دیاں جنایا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، انتر آتم پردہ اوہلا دیاں اٹھایا۔ نچھر جھرنا جھرا کے بوند سوانت، رس اگمی دیاں چکھایا۔ شبد انادی سنا کے گاتھ، انحد راگی اپنا راگ سمجھایا۔ نرگن نورِی جوت ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ لیکھے لگے پون سواس، رسنا جہوا بتی دند و جے ودھایا۔ نیتر لوچن نین اکو سجن جائے بھاکھ، دوجا سجن نظر کوئے نہ آیا۔ ست سرُپ نظری آئے ساکھیاں، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دی مہما کوئی لکھ نہ سکے قلم دوات، شاہی چلے نہ کوئے پتھرایا۔ سو ٹھاکر سوامی ہو کے ملے آپ، پت پریشور دیا کمایا۔ توں میرا میں تیرا کایا مندر اندر چڑھ کے دس جائے ساچا جاپ، سوہنگ ڈھولا ست پڑھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نرگن سرگن پورا کرے بھوکھت واک، لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تن مائی اکو رنگ رنگایا۔ چٹا بستر کہے میں تن مائی گیا لگ، پنچ تت ویکھ دکھایا۔ جگت ترشنا بُجھاوئی اگت، ہوئے روگ نہ کوئے ستایا۔ بنا مکے کعبیوں دکھاو ناچ، سچ محراب اک سہایا۔ بنا رسنا جہوا سناو نا چھند، اگمی راگ الا یا۔ خوشی کراو نا بند بند، ڈنڈاوت بندگی دھر دی اک درڑایا۔ جوتی نور چاڑھنا چند، روس لوڑ رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم دینا سچ اند،

پرمانند وچ سمائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی دینی گنڈھ، ناتا دُھر دا آپ بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ چٹا بستر کہے میں تن ماٹی نال گیا چھوہ، انگ نال اپنا انگ لگائیا۔ اندر وڈ کے دینی ساچی سو، سو پُرکھ نرنجن دُھر دا ڈھولا دینا سنائیا۔ ہنگ برہم نرنجن رُپ دسنا اوہ، جسدا لیکھا دُسر ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کا یا منار کرنی لو، گھر وچ گھر کراں رُشنائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر دُرمت میل دینی دھو، جوٹھ جھوٹھ رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ مُجبت پُرکھ اکال دسنا موہ، میلا اکو نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے چُکائیا۔ چٹا بستر کہے میرا رنگ جگت جانو سفید، شفا اندروں دیاں بدلایا۔ میرا نت نوت سنجگ نال عہد، اقرار نامہ لیا لکھائیا۔ میرا ست دھرم قانون قواعد، قاعدہ اپنا دیاں بتلایا۔ دُھر دا حکم کرنا راج، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس دا ست سچ لکنا نتاج، نتیجے وچ ویکھے سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں پر بھ چرن سرن دسنی رحیانش، آرامگاہ اک سمجھائیا۔ جگت وچھوڑے دی رہن نہ دینی گنجائش، دُئی دویتی بندھن دینا کٹائیا۔ چٹا بستر کہے میری کیا کوئی کرے ازمائش، پیمانیاں وچ ماپ نہ کوئے جنائیا۔ میں گرمکھاں کرن آیا ہدایت، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ چٹا بستر کہے میں کیوں ہو یا بھیٹ، گرکھ گرکھ ملی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نرنجن زرویر وٹایا اوٹڑا ویس، درویش اپنی الکھ جگائیا۔ پٹنے داراجا پھڑ نریش، نرنائن اپنا حکم ورتایا۔ پورب جنم دا لہنا ویکھ، دُھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ جیہڑا سجدیاں وچ کردا سی آدیس، نمستے کہہ کہہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ چٹا بستر کہے میں اپنا رُپ آیا بدل، مہاوت سخاوت دینی کرائیا۔ پُرکھ اکال کیتا سچ عدل، عدالت اپنی حق جنائیا۔ سب دی پوری کر کے منزل، منزل اپنی دتا چڑھائیا۔ نام ندھان سنا کے غزل، پردہ اوہلا دتا اٹھائیا۔ پریم پیارا میل کے سجن، گرکھ جوڑ جڑائیا۔ نیترا پا کے نام انجن، انتر اکھ دتی گھلایا۔ کایا ماٹی بھاگ لگا کے رُپ بنایا کنجن، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پورب جنم دا پورا پالیا بچن، بچیاں وانگ اپنی گود اٹھائیا۔ نرنجن ہو کے سرگن لجا آیا رکھن، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جنم دا لہنا رہیا مکائیا۔ راج نرنجن کیوں آیا سنام، پٹنا نواسی پھیرا پائیا۔ کی وڈیائی ملی گرام، کھیڑا وجے ودھائیا۔ کیہڑا ملیا انعام، خالی جھولی دُھر دی وست لُکائیا۔ پر بھ مشکل کر آسان، سبھے دتا سمجھائیا۔ جیہڑا تیرے در دا بنیا رہیا دربان، گج مہاوت سیو کمائیا۔

انچ اوسے دا پچھلا احسان، تیرا تیری جھولی پائی۔ آگے دوہاں دا اکو جہا مان، راؤ رنگ نظر کوئے نہ آئی۔ بھگتاں نال بھگت سنتاں نال سنت گرکھاں نال گرکھ
 گرکھاں نال گرکھ کرن اک پہچان، دو جی اگھ نہ کوئے بدلائیا۔ چٹے بستر پہن ہو نہ جانا حیران، حیرانی والی گل نہ کوئے سمجھائی۔ پچھلا لہنا دینا چکایا آن،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی پت پر میثور بے پرواہیا۔ چٹا بستر کہے میں کراں پت پت پت، ڈرمت میل
 دھوایا۔ کایا ماٹی کراں ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجھائی۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا سناواں دھر دا گیت، آتم پر ماتم و بے ودھائی۔ لکھ چوراسی وچوں بھگتاں پرکھ
 کے ساچی نیت، نیتوان دیاں بنائی۔ چرن کول اپر دھول پر م پُرکھ ساچی دس پریت، پریتم دھر دا دیاں ملایا۔ جن بھگتو لیکھا چک جائے مندر مسیت،
 شو دوالا مٹھ لوڑ رہے نہ رایا۔ گھر سوامی ٹھا کر ترے گن اتیتا ملے ٹھیک، کوڑی کرپا کایا ٹھیکر بھن وکھائی۔ ساچا کلمہ دھر دا نام اکو دے حدیث، حضرت ہو
 کے کرے پڑھائی۔ لیکھا جانے راؤ رنگ اوچ نیچ ہست کیٹ، شاہ حقیر فقیر ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر
 آتم سب دی کھوج کھوجائی۔ چٹا بستر کہے میں بھگتاں اندر دینا رنگ، نام خُماری اک چڑھائی۔ شبد ناد و جاونا مردنگ، دُھن آتمک راگ سنائی۔ دُئی دوتی
 ڈھاوئی کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ سچ پریتی دینا اند، نجاند وچ رسائی۔ آون جاون لکھ چوراسی جنم مرن میٹنا پندھ، رائے دھرم نہ دے سزائی۔ سچ
 سرور تیرتھ ایشان کراونا دھر دی گنگ، گنگا گوداوری جمنا سرتی نیرن اگھ نہ کوئے گھلایا۔ سچ دوار ہر کرتا گرکھاں پاوئی ساچی ٹھنڈ، اگنی تت رہن
 کوئے نہ پائی۔ پنچ وکار گڑھ ہنکار کرے کوئی نہ جنگ، آسا ترشنا مایا متا ہوئے نہ کوئے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر
 ساجن دینا ملایا۔ چٹا بستر کہے میں انتر ویکھیا مار کے دھیان، گرکھاں پڑا کھوج کھوجائی۔ سپتا سرتی ملاوونا رام، دھر دا کاہن ساچی بنسری نام سنائی۔ ساچا
 حضرت دے پیغام، بن الف یے کرے پڑھائی۔ پرگٹ کراونا سچا نام، ستنام ست ست جنائی۔ فتح ڈنکا و جاونا سناونا بناکان، انحد نادى اپنا بھيو گھلایا۔ بھاگ
 لگاونا ساڈھے تن ہتھ کایا مکان، مقامے حق دینا درسائی۔ پچھے ایسے دا دینا ایسے کر کے آونا پیا سنام، اور کام نہ کوئے جنائی۔ ترلوک سنگھ دا تیرا پچھلا مان،
 دھر فرمان تیس دوویں جان نہ سکے آنجان، بالی بدھ نہ کوئے وڈیائی۔ کرنی دا کرتا کرے کرائے سری بھگوان، ویکھنہارا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈا تہج

سیتج وکھ دکھائیا۔ سُن صاحب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھے یار وچ سنسار میل کرایا آن، ساچے در کر پروان، چٹے بستر دے نشان، میل ملائے دُھر دے کاہن بنسری سنا کے سچا نام، سوئی سرتی اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا دان، داتا دانی والی دو جہانی دین ذنی لیکھا رہیا مکائیا۔ تن کپڑا کہے میتوں کہندے کڑتا، قمیض کہہ کے جگت بلائیا۔ میری صفت میں جیندا کراں مُردا، مُردیاں مُرشد دیاں ملائیا۔ بھو گھلاواں ساچے گر دا، جو سنگر صاحب سوامی نظری آئیا۔ جس دا حکم فرمان دو جہان کدے نہ مُردا، گر اوتار پیر پیغمبر سکے نہ کوئے اُلٹائیا۔ اچ او سے دا میلا ملدا، مل مل خوشی منائیا۔ جے کوئی حال بچھے دلبر دلدار دل دا، دل دی دلیل چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کڑتا کہے میتوں بے شک کہندے قمیض، تن خاکی دیاں وڈیائیا۔ بھگتاں دی پوری کراں ریجھ، سوہنا رنگ چٹھائیا۔ اندر بخشاں اوہ تمیز، جس دے نال ملے سچا شہنشاہیا۔ جھگڑا مک جائے اوتچ نیچ، راؤ رنگ رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال ملاواں میت، متر پیارا دُھر درگاہیا۔ جس نوں ملیاں من آتما دوویں ہون سیت، اگنی تت نہ لگے رائیا۔ ڈھولا دُھر دا سنداواں گیت، شبری شبد پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سمرتھ سر اپنا ہتھ لکائیا۔

سنگر پورا ترس سدا سد کردا، مہروان اپنی دیا کمائیندا۔ جن بھگت بنا کے مالک اپنے گھر دا، چرن دوارا اک دکھائیندا۔ جس منزل پوڑی کوئی نہیں چڑھدا، سچ منارے آپ بہائیندا۔ جس دوارے درس نہیں کوئی کردا، تس گرہ سوچھ سروپی نظری آئیندا۔ جس دالوک مات سجن سین ساک نہیں کوئی بن دا، گرگھ اپنی گود اٹھائیندا۔ تن ماٹی خاکی لیکھا جانے تن دا، آتم پر ماتم بھو چکائیندا۔ کر پرکاش ساچے نوری چن دا، جگت اندھیر گوائیندا۔ جو کرم گرم سچ دوارے مندا، تس دے من دا منکا آپ بھوائیندا۔ ہر دے اندر آگے وسدا، واسطہ اپنے نال جڑائیندا۔ پردہ لاه کے ساچی اکھ دا، نیتز نیناں وچ رکھائیندا۔ پورب لہنا دیوے حق دا، حقیقت وچوں کھوج کھوجائیندا۔ میت پیارے بچھے مول نہ چھڈدا، پھڑ باہوں آگے لائیندا۔ وکار مٹا کے کایا ماٹی چم ہڈ دا، رنگ اپنا

آپ رنگا نندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائندا۔ سنگر پورا جن بھگتاں اُتے کرے پورا ترس، جگ جگ رحمت آپ کمائیا۔ چنتا سوگ غم مٹا کے ہرکھ، دُکھ درد دے گوائیا۔ امرت میگھ اپنا برکھ، کوڑی ترشنا دے بُجھائیا۔ بن کسوٹیوں سدا سدا سد لئے پرکھ، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ لہنا دینا جاننہارا عرش فرش، دو جہاناں کھوج کھوج کھوجائیا۔ سرن آیاں سدا کرے ترس، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اوس دامنس جنم بیڑا نہ ہووے غرق، دُبدی نیا لئے ترائیا۔ گرگھ پچھلا لیکھا کرے ترک، اگے چلے سچ رضائیا۔ دوہاں دی ساجھی ہو جائے غرض، گر چیللا اکو رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ صاحب سنگر سدا سدا سد ترس کردا، کرنی سب دی ویکھ دکھائیا۔ گرگھ بنا کے اپنا بردا، بندینا نے وچوں باہر کڈھائیا۔ بھو چکا کے نرائن زردا، نہ ہر اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ ساچا سوہلا پر ماتم آتم نال مل کے پڑھدا، سوہنگ سو سچ پڑھائیا۔ سو جیوت روپ کدے نہ مردا، مر جیوت نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ ترس کہے میں بھگتاں دی آیا ونڈ، ونڈی دُھر دی دتی پائیا۔ میرا ساچا بنیا سنگ، پُرکھ اکال دتا سمجھائیا۔ جنہاں تُوں میرا میں تیرا گایا چھند، سنسے سرب مٹائیا۔ اوہناں نوں دیواں انندا، امرت رس چکھائیا۔ بھرماں دی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا کوڑا دیاں بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دے گھلائیا۔ ترس کہے میں ساچے گھر دا گولا غلام بردا، نفر نظری آئیا۔ بھگت پریم پچھے پھراں مردا، اپنا آپ مٹائیا۔ جنہاں دی صاحب سلطان مئے عرضا، آرزو اوہناں دی ویکھ دکھائیا۔ جنہاں دا اندروں چُکھیا جائے پڑدا، باہروں کراں صفائیا۔ جیسہڑا میرے صاحب کولوں نہیں ڈردا، اُس نوں دیاں سزائیا۔ ایہہ کھیل اچھل چھل دا، و لچھل سمجھے نہ کوئے لوکائیا۔ جو پُرکھ اکال چرن کول مردا، دھوڑی کُگا خاک رمائیا۔ اُس دا لہنا لیکھے لاواں گھڑی پل دا، پلک وچوں پلک ونڈ ونڈائیا۔ لیکھا دیواں چنگا اسمیدھ یگ نالوں بل دا، باون میلا سچ سُبھائیا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر گھلدا، ترس کر کے ہوئے سہائیا۔ اوسے دا تھم جگ چوکڑی نت نوت چلدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ لکھ چوڑا سی کسے نوں پتہ نہیں کل دا، کی کرتا کھیل دے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ابناشی کرتا کہے میں جگ جگ ترس کیتا، کوچھیاں کملیاں دتی مان وڈیائیا۔ جن بھگت بنا کے اپنا پیتا، متر پیارا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ انتر باہر کیتا ٹھنڈا پیتا، اگنی تت بُجھائیا۔ جگت نالوں وکھری دس کے ریتا،

دُھر دامارگ دتا سمجھایا۔ روگ دکھا کے ترے گن اتینا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھایا۔ ساچا کلمہ دس حدیثا، دُھر دانام کری پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا ترس کمایا۔ جگ جگ ترس کیتا بھگوان، بھگتاں دتی وڈیایا۔ چرن پریتی دھوڑ اِشان، دُرمت میل دھوایا۔ نام امولک سچا دان، کایا جھولی وِچ کُکایا۔ آتم پر ماتم سچ گیان، سکھیا سچ سمجھایا۔ ساچا رستہ دس کے وِچ جہان، اگلا پندھ کٹایا۔ جو گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت چرنی ڈگے آن، سچ چرنودک جام پیایا۔ گرگھ سدا سدا سد بال آنجان، اُبھل اِکو داتا بے پرواہیا۔ کر کرپا مہر نال جنہاں اپنے در کرے پروان، ترس رحمت رحم اپنا آپ کمایا۔ سو گرگھ گر سکھ چتر سکھڑ سجان، مورکھ موڑھ نظر کوائے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سر اپنا ہتھ رکھایا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت اِ فروزشاہ، سڑک اُتے، ضلعِ فرور پُر ★

ہار کہن اسیں دس آئے گرکھاں دا ہردا، حد پیار والی پار کرایا۔ دلدار ویکھن آئے پر بھ ٹھا کر دل دا، جو دیکیری جگت رہیا گویا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت بھگتاں بھگونت ہو کے ملدا، میل ملاواں آتم پر ماتم ڈٹھے سچ سکھدایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی بھگتاں دے اندر آ گیا پھر دا پھر دا، دُور نیڑا پندھ مکایا۔ لہنا دینا پورب چکائے جنم جنم دا چر دا، چیتن ہو کے ویکھ وکھایا۔ امرت میگھ بر سے اپنی مہر دا، محبوب ہو کے مُجبت وِچ سمایا۔ بے شک گرگھ تکدا رہیا سویر دا، نیتز لوچن نین اٹھ اٹھایا۔ سمیں نال پرسدھ ہونا سنگر اگئی شیر دا، شاہ پاتشاہ اپنا روپ وٹایا۔ بنا بھگتی جگتی توں جنم مرن دا لیکھا نیڑ دا، آسا وِچ بھرواسا دئے بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ کُکایا۔ ہار کہن اسیں ویکھن آئے ہر، جو ہر گھٹ رہیا سمایا۔ سنت سہیلے رہیا ور، گرکھاں گود بہایا۔ بھگتاں دا کھول کے در، گھر ساجن جوڑ جڑایا۔ پریم پیار مُجبت دے بٹھ کے لڑ، پلو اپنے نال رکھایا۔ کایا مندر اندر جائے

وڑ، زرگن ہو کے آسن لایا۔ سچ دکھاوے دُھر دا گھر، گرہ مندر کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی وڈیایا۔ ہار کہن اسیں ہتھاں وچ رہے پھر دے، سارا دن اپنی خوشی منایا۔ جیہڑے گرگھ راہ تكدے رہے چ دے، جیتن ہو کے اکھ کھلایا۔ اوہناں مان ملنے گھر تھر دے، سچھنڈ وجنی سچ ودھایا۔ میلے ہونے پریتم پیارے پر دے، جو پت پر میثور بے پرواہ اکھوایا۔ آسا وچ تہاڈے جہاں جہاں دے لیکھے نہر دے، کرماں کرماں دے ڈیرے ڈھایا۔ پینڈے مکا کے چوٹی سخر دے، منزل دُھر دی دے دکھایا۔ ایہ ویلے نو سو چرانوے جگ پچھوں اخیر دے، آخر اپنے رنگ سمایا۔ خون بدل دیوے بھگتاں والی تاشیر دے، ضمیر اندروں دے بدلایا۔ لہنے مکا دیوے جگت والی تقدیر دے، تدبیر اپنی اک درڑایا۔ جھگڑے مکا دینے شرع زنجیر دے، بندھن دُئی نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے چکایا۔ ہار کہن گرگھو جے سارا دن تكدے تكدے گئے تھک، پنج ت کا یا دے ڈھایا۔ اک اک دا تہاڈا لہنا دینا جھولی پاوے حق، حقیقت سب دی ویکھ دکھایا۔ جگ چوکڑی ستمگھ ہو کے ایہو جہا درس نہیں پایا نال کسے اکھ، ستمگھ ہو خوشی منایا۔ زرگن روپ پر تکھ، دُھر دا داتا بے پرواہیا۔ گھر گمبھیر بے نظیر پریم پیار اندر آیا نٹھ، بن پاندھی پندھ مکایا۔ ہار کہن جس طرح ساڈا کلی کلی دا ہویا اکھ، گرگھ اکو روپ نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر آتم ویکھ دکھایا۔ ہار کہن جے تكدیاں ہو گیا بہتا وقت، دوس گھڑیاں پلاں وچ لنگھایا۔ اسے اڈیک وچ تہاڈا لیکھا مکا دے وچوں جگت، جیون اپنی جھولی پائی۔ سچ پریم دی دے کے شکت، شخصیت ساچی دے سمجھایا۔ آتم پر ماتم ملن وچ رہن نہ دیوے کوئی فرق، پڑا وچوں دے اٹھایا۔ جس نوں سارے لہدے تكدے ویکھدے کتھے رہندا اوہ پیا رس، عرشاں دا مالک اُتے فرش فرض اپنا پور کرایا۔ تہاڈے تھکیوں دے ونڈے درد، تھکاوٹ اپنے نال ملایا۔ جے تہاڈا ہو گیا بہتا حرج، حرجانہ دُھر دا نام وٹاندرے وچ رکھایا۔ تہاڈے نالوں میٹوں بہتی غرض، جس دی خاطر بھجیاں واہو داہیا۔ دیر دی خاطر تہاڈے آگے کر کے عرض، تہاڈا غصہ دیاں مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ ہار کہن سانوں کوئی نہ رہیا دکھ، ساچے در ملی وڈیایا۔ جن بھگتو سانوں لوو بچھ، سچ کہانی دیئے سمجھایا۔ سری بھگوان تہاڈے اُتے خوش، مہروان بے پرواہیا۔ تہاڈے اندر بیٹھا لگ، باہر اپنا رنگ رنگایا۔ درد ونڈائے جیون دکھ، پتا پت

پوت سپوت اپنی گود اٹھائیا۔ جے راہ تھکدیاں دا پیاس نال تہاڈا سٹک گیا کھ، امرت میگھ بوند سوانتی دے چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا لیکھے وچ پائیا۔ جن بھگتو جو قدم قدم آئے پارا، رہبر حق تکائیا۔ تہاڈا جنم جنم دا لیکھا دے مکا، مکمل اپنے وچ مکائیا۔ جلوہ دے کے نوری خدا، خود غرضی دے گوائیا۔ سدا چلے بھگت بھگوان اک رضا، دوجی ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔ تہاڈے پچھے آیا ویس وٹا، اولٹا بھیس دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، تہاڈی غمی خوشی وچ دے بدلا، خوشحالی اپنے نال رکھائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت اسپورن سنگھ دے گرہ فرورشاہ، ضلع فرورپڑ (مالوا سنگت) ★

سو پڑکھ نرنجن آد جگاد، جگ چوکڑی اپنا کھیل کھلائیندا۔ دیکھنہار برہم برہماد، پاربرہم پت پریشور دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ جگ چوکڑی نرنجن سرگن پورب لہنارکھے یاد، بھيو اچھیدا اچھل اچھیدا پردہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا دست امولک دیونہارا داد، نام ندھانا سیری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ جھولی پائیندا۔ لیکھا جانے برہم برہماد، کھیل تماش خالق خلق خلق عرش پردہ اوہلا آپ چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی اپنی کار کمائیندا۔ سو پڑکھ نرنجن کھیل اپارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی کھیلے کھیل اپارا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ نرنجن سرگن لئے اتارا، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اپنا ویس وٹائیا۔ بھيو اچھیدا اچھل اچھیدا آتم پر ماتم کھیلنہارا، پاربرہم برہم پردہ دے اٹھائیا۔ سچک تریتا دوپر کھج لیکھا جانے سرب سنسارا، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ سو پڑکھ نرنجن صاحب سوامی، ہر داتا بے پرواہیا۔ آد جگادی انترجامی، گھٹ بھیتروکھ دکھائیا۔ نرنجن نرویر نراکار سدا نہکامی، نہپل سچ سنگھاسن پڑکھ ابنانشن بیٹھا سوہا پائیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد نراکھر بولنہارا بانی، چارے کھانی دھر فرمانا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

دُھر دی کرنی سچ کماڻیا۔ سو پُرکھ نرنجن وڄاون آياشبدی ناد، دو جهان اگم اتهاہ اپنی دھار سناڻیا۔ سنت سُمیلے گرکھ گرگر سجن لاد، میل ملائے سچ سُبھائیا۔
 پورب لہنا دینا لیکھا یاد، پردہ اوہلا آپ چُکائیا۔ ویکھنہارا گھر ہرناکش دینت بھگت پرہلاد، بے نظیر اپنی کھیل وکھائیا۔ تیج بھان جس داسی اُستاد، پنڈت پاندھا
 رُوپ وٹائیا۔ ساچی سکھیا دیوے بدھی کرے اگادھ، بودھ دے جناڻیا۔ جلے تھلے ہرناکش ارادھ، رام رام نہ کوئے وڈیائیا۔ دین دُنی دا بدل رہیا سماج، جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ پرہلاد کہا میری نمسکار، نمو نمو کر سناڻیا۔ دُھر دا حکم دیوے نرنکار، انتر
 آتم کرے سچ پڑھائیا۔ بن اکھراں وديا رہیا وکھال، نراکھر بھيو رہیا گھلاڻیا۔ دتے بول بن رسنا زبان، تی دند نہ کوئے ہلاڻیا۔ شبد اگئی دے فرمان، دُھر
 سندیشہ اک سمجھائیا۔ مہروان مُجت وچ محبوب کرپا کرے آن، دین دِیال دیا کماڻیا۔ ست پریتی چرن بخشے دھیان، نظر نین نہ کوئے پھرائیا۔ اکو پٹی دسی
 وچ جهان، جس دی عبارت سکے نہ کوئے بدلایا۔ قاعدہ قانون دسیا اک نشان، نشانہ دُھر دا دتا جناڻیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ براہمن کہا تُوں آجا پاٹھشالا، وديالا اپنا دیاں جناڻیا۔ اس وقت وچ پڑھنا سب توں سکھالا، سکھیا اکو اک سمجھائیا۔ کيہرے رام
 دی پھیر دا مالا، نسا من نال بھوائیا۔ کوڑی کريا چھڈ جنجالا، بدھی اپنی لے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی
 کار کماڻیا۔ پرہلاد کہا میں کراں ڈنڈوت، نمو نمو سیس جھکائیا۔ میٹوں پڑھن دا بڑا شوق، اندرے اندر ویکھ وکھائیا۔ اکو منزل دسدی اوکھ، جیسہری گھاٹی سکے
 نہ کوئے چڑھائیا۔ جے میرے صاحب کول جاویں پہنچ، پہلوں اوہنوں آکھ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ پرہلاد کہا
 پہلاں دس میرا بھگوان، جو دیا میرے اُتے رہیا کماڻیا۔ جس دا آد جگاد سچا ودھان، شرع سکے نہ کوئے بدلایا۔ جس دی صفت کرن دو جهان، گر اوتار پیر
 پیغمبر وشن برہاشو ڈھولے گاڻیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئے زبان، چوڊاں وديا پڑدا نہ سکے کوئے گھلاڻیا۔ جس دا مضمون سب توں وکھرا وچ جهان، حیران
 کرے لوکاڻیا۔ جس دا کاتب لکھ کے کرے نہ کوئے بیان، تحریر تقریر رُوپ نہ کوئے بناڻیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا
 وکھائیا۔ براہمن کہا سُن نڈھے بال، بچپن وچ تیٹوں دیاں جناڻیا۔ پڑھنا لکھنا بدھیوان بنا کمال، نوجوان اپنا رنگ رنگائیا۔ تیر اپتا ہووے مہروان، نظر مہر اک

اُٹھایا۔ سانوں دیوے ساچے نام، جھگڑے مک جان جگت جہان، بھکھ ننگ رہے نہ رانیا۔ پرہلاد کہے جے لینا سچ نشان، اکو من سری بھگوان، جو آسا منسا پوری دئے کرائیا۔ تیری پٹی دی پٹی کرے پروان، بن اکھراں اکھر ویکھ دکھایا۔ تیرے اُپدیش دا بالاں والا سندیشہ کرے پروان، دھیان اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے چکایا۔ پنڈت کہا لے بال اُپدیش، سکھیا سچ درڑایا۔ ساچے گرہ دا ویکھ ساچا بھیت، بھو دیاں گھلایا۔ پتا پوت کر ساچا ہیت، شاہی در ملے وڈیایا۔ بدھیوان بن نیک، سکھیا سوہنی جھولی پانیا۔ پرہلاد کہا میں تھم منا ایک، دوسر سپس نہ کوئے نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دیونہار وڈیایا۔ پنڈت کہا دس کیہرا تیرا بھگونت، جس دا دھیان رہیا لگایا۔ کون اوس دا اگئی منت، جو بن اکھراں کرے پڑھایا۔ پرہلاد، کہا اوہ بودھ اگادھا پنڈت، جس برہم ویتے دتے سمجھایا۔ گڑھ سب دے توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے جنایا۔ جس دا لہنا آد جگاد جگ چوکڑی انت، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ جس نوں کھوجدے گر اوتار پیغمبر سنت، بھگت اُس دا دھیان لگایا۔ میری اوسے اگے منت جو سب دا پتا مایا۔ جس دے بل اندر جودھے پیر سلطان راج راجان کرن ہمت، حوصلے جگت ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ پنڈت کہا پرہلاد تیرا بھگوان سدا ان پڑھ، وڈیا پڑھن کوئے نہ آیا۔ پتہ نہیں کس مقام تے بیٹھا چڑھ، جگت نیتز نظر نہ کوئے پانیا۔ چار کنت دہ دشا ہتھاں نال سکے کوئے نہ پھر، اکھاں نال نہ کوئے ملایا۔ جس دانہ کوئے سپس نہ دھر، وجود ثبوت نہ کوئے بنایا۔ جس دانہ کوئے مندر نہ دوارا نظر نہ آوے گھر، بنک سچ نہ کوئے سمجھایا۔ جس دے پچھے کوٹن کوٹ تڑپ کے گئے مر، بے رحم اپنا ترس نہ کوئے کمایا۔ چھوٹے بچے توں کیوں بیٹھا اڑ، من اپنا لے بدلایا۔ سوٹی نال دیون لگا ڈر، بھے اپنا آپ سمجھایا۔ اُس ویلے پرہلاد انتر آتم دھیان کر، نرگن زوریر لیا دھیایا۔ اپنی وڈیا آپے پڑھ، میتھوں ہووے نہ ہور پڑھایا۔ پُرکھ اکال کہا جے کہیں تے تیرا رُپ لوواں دھر، مکتب بہہ کے خوشی منایا۔ پرہلاد کہا توں نران نر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مہروان ہو کے اِس دے اُتے کرپا کر، پتت پانی پار لنگھایا۔ بھگت ہو کے میں منگاں تیرے در تے ور، دُتیا بھو نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال اُٹھایا۔ سری بھگوان پیا ہس، بھگت پرہلاد دئے وڈیایا۔ اُٹھ ویکھ اپنی اکھ، پرکھ رُپ گوسانیا۔ تیرے لہنے دا دینا حق، دُھر دا لیکھا اپنا

جھولی پائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ لوک مات ہو پرگٹ، نرگن نراکار اپنی کار کمائیا۔ مہروان ہو کے سچ دوارے لواں سد، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دواپر جگ اک ویر مانس جنم دے کے سچ، سوربیر روپ دکھائیا۔ استھاماناؤں رکھ، لیکھا دھر دا دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوسر اور نہ کوئے جنائیا۔ پرہلاد کہا ایہہ تیرا کھیل مہان، بے پرواہ تیری وڈ وڈیائیا۔ ابناشی کرتے کہا جس ویلے لوک مات ہوواں پردھان، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ کلجگ انت کھیلاں کھیل مہان، دوسر سمجھ سکے نہ کوئے رائیا۔ لہنا دینا لیکھا چکاواں آن، دھر فرمانا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پرہلاد نمو کہہ کے سپس نواؤندا اے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندا اے۔ دھوڑی خاک آپ رماؤندا اے۔ پُرکھ ابناشی تیرا بھوکھت واک، نہ کوئے میٹے میٹ مٹاؤندا اے۔ کلجگ انتم نیڑے دے واٹ، تریتا دواپر اپنا پنڈھ مکاؤندا اے۔ تیرا کھیل ہووے پُرکھ ابناش، نہ کوئے میٹے میٹ مٹاؤندا اے۔ سچ پریتی بٹھے نات، ناتا دھر دا آپ جڑاؤندا اے۔ پنڈت پاندھے پچھن وات، پورب لہنا کھوج کھوجاؤندا اے۔ شبد اگئی دے بات، پردہ اوہلا آپ چکاؤندا اے۔ ساچی پھٹی بن شاہی قلم دوات، کلماں دا مالک آپ مناؤندا اے۔ پورب لہنا رکھ یاد، یاداشت نہ کوئے بھلاؤندا اے۔ جس دا انت نہ پاراوار نہ کوئے حساب، نسبت وچ ونڈ نہ کوئے ونڈاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماؤندا اے۔ پھٹی کہے میں بن کے تختی، تخت نواسی تیرے کول آئی۔ میری سچ بینی دھر درگاہی عرضی، سچ دیاں درڑائیا۔ اپنیاں بھگتاں نال پریم پیار دی ورتیں مرضی، مرض جنم کرم دی دینی گوائیا۔ توں نرگن روپ سب دا بننا دردی، سرگن دوجی پھٹی نال ملایا۔ ایہہ کھیل تیرے اپنے گھر دی، دوجے سمجھ کسے نہ آئی۔ دھار ویکھ انتم کل دی، کل کلکی ہونا سہائیا۔ لوڑ رہے نہ قلم شاہی جل دی، بن اکھراں لیکھا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ تختی کہے میرے اُتے لکھے نہ کوئے مضمون، قلمناں نال کلمہ نہ کوئے جنائیا۔ میرے پرہد دا دکھرا سب توں قانون، جس دی دھارا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں اندر جس دا چلے اک اصول، گر اوتار پیر پینمبر جگ چوکڑی بیٹھے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پھٹی کہے جن بھگتاں مکا دے حساب، لیکھا اپنا دے جنائیا۔ بے پرہو تیتوں لکھن پڑھن دی نہیں جاچ، گرکھاں کولوں سکھنا چائیں

چانیا۔ تینوں اپنے پریم دا کھول کے دس راز، پہلا قاعدہ دے گواہیا۔ دوجا مار کے دسے آواز، آلس نندرا دے مٹائیا۔ تيجا کہے بھگتاں کول آجا آپ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ تینوں کھن پڑھن دادیسے کھیل تماش، خلق دے مالک دیئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تيجا قاعدہ کہے میں میٹنی ترے گن مایا، متا رہن کوئے نہ پائیا۔ دوجا قاعدہ کہے پنج وکار نہ ہوئے ہلکایا، کام کرودھ لوبھ موہ دینا مٹائیا۔ پہلا قاعدہ کہے میں الف یے نہ کوئے پڑھایا، اوڑا ایڑا نہ جوڑ جڑائیا۔ کایا اندھ گھور پرکاش کرایا، جوتی جوت نال ملایا۔ تختی کہے میں پڑکھ اکال دا ساچا حکم سنا یا، تختاں والے تختوں دینے اٹھائیا۔ سختی والا صاحب آیا، عرشی فرشی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہاناں لئے اٹھائیا۔ پہلا قاعدہ کہے گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، بن اکھراں ہر پڑھائیا۔ سنتو بھگتو لوو گیان، نام ندھان جھولی پائیا۔ گرگھ گر سکھ ہو جاوو ساودھان، تيجا قاعدہ رہیا سمجھائیا۔ پٹی کہے میں قلم شاہی دا لیکھا کھنا نہیں کوئی جہان، جہالت ہر جن تہاڈی دینی کڈھائیا۔ دوجی پٹی کہے میں دسنا اک کلام، جو کلیاں توں باہر کرے حق پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ تختی کہے میں اک دوجے نال گئی جڑ، جوڑی لئی بنائیا۔ جن بھگتو جے تہاڈے اندر ویدا دی رہی تھڑ، پڑکھ اکال ڈگری دھر دی جھولی پائیا۔ جنم کرم دا لیکھا لکھ جوڑا سی گیرا نہ آوے مڑ، مات گر بھ نہ کوئے تپائیا۔ رہنا پئے نہ اندھیر گھور، تتوت نہ کوئے لڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے چور، ٹھگی ٹھگ نہ کوئے کمائیا۔ پڑکھ اکال تہاڈی رکھی لوڑ، پڑیاں لو آں دتے تچائیا۔ نرگن ہو کے گیا بھڑ، بھڑی بھڑی کردی ویکھے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دے چکائیا۔ جن بھگت کہن ساڈے کول ویدا بے انت، پڑھ پڑھ جگت ملی وڈیائیا۔ تیرا لیکھا ویکھیا انت، انتشکرن تیری جھولی پائیا۔ تیرے نام دا سوہنا منت، منتر گا کے خوشی رکھائیا۔ دھر درگا ہی من کے کنت، کنتوبل تیری سیو کمائیا۔ ناتا چھڈ کے جیو جنت، اک تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملایا۔ بھگتاں وچوں بھگت رہے کچھ آکھ، اپنا اپنا دھیان لگائیا۔ پتہ نہیں پر بھو کس دے اندر رکھدا واس، کون دوارے سو بھا پائیا۔ کس دے رویا پون سواس، ساہ ساہ اپنا کھیل کھلایا۔ کس دے مندر کر پرکاش، جوتی نور دتا چکائیا۔ کس نوں شبد سنا کے ناد، دھن آتمک راگ دتی سنا یا۔ کس دے اندر ہو کے وساد، بسمل ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ کس دا پردیاں وچوں

کھول کے راز، رحمت سچ کمانیا۔ کس نوں درس دتا آج، ستمکھ ہو کے نظری آئیآ۔ گر سکھ کہن اسیں پر بھ نوں کدی پڑھدا نہیں دیکھیا کتاب، سارے رل مل کے ایہنوں سکھیا دیو سمجھائیآ۔ نالے دسو سوال نالے دسو جواب، جواب طلبی سارے لوو کرائیآ۔ نالے لکھنا دسو خط نالے دیو خطاب، خطا اپنی اس دی جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے گھلایآ۔ گر گھ کہن چلو پڑھایے اس رب، جس داربی نور جگت خدایآ۔ اس نوں لیکھا حساب دینے سب، اچھی طرح سمجھائیآ۔ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر گئے لد، لوک مات اپنا پھیرا پائیآ۔ تیرا بن اکھراں والا راگ کوئی نہ سکيا لبھ، پردہ سکيا نہ کوئے اٹھائیآ۔ اسے کارن کجگ انت جن بھگتاں تیتوں اپنے دوارے لیا سد، سدا پریم پیار دا اک گھلایآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا دیکھنا ناتا بے پروا ہیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگتو میں آیا ضرور پڑھن، اپنی پٹی جنائیآ۔ تہاڈے اندر آیا وڑن، زرگن ہو کے ویس وٹائیآ۔ تہاڈے مندر آیا چڑھن، بن پوڑیوں قدم اٹھائیآ۔ جوتی نور ہو کے آیا مگن، نور ظہور کراں رُشنائیآ۔ ست پرکاش وچ آیا جگن، جاگرت جوت ڈگمگائیآ۔ سچ دوارا سہاون آیا بن کے سجن، میت مرارا کو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا گھلایآ۔ جن بھگت کہن دھن بھاگ جے آیا گھر ٹھاکر، ٹھاکر ملے وڈیائیآ۔ پریم پیار نال دینے آدر، قادر تیری سیو کمانیا۔ سچ دوارے سچا دیکھنا تیرا عادل، عدالت اکو اک پرگٹائیآ۔ اکھر کہن جو لکھے اُتے کاغذ، رو رو رہے جنائیآ۔ پڑھن لکھن دی جگت و دیا بن گئی سازش، من مت بدھ کرے لڑائیآ۔ قاعدے کہن سانوں پڑھن والا تیری کرے نہ کوئی عبادت، تیاں لوکاں وچ نظر کوئے نہ آئیآ۔ جتنی و دیا اتنی شرارت، کایا عمارت دی صفائی نہ کوئے کرائیآ۔ من واسنا سب دے اندر کرے بغاوت، پریم پریتی نہ کوئے جنائیآ۔ پر بھو تیرے نال سارے کرن عداوت، جھگڑے وچ لوکائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کسے دی کرے نہ کوئے سفارش، تیرے درتے بیٹھے سیس نوایا۔ دس کپڑے کم آئی ایہناں پھٹیاں اُتے لکھی اکھراں والی عبارت، عملاں وچ نہ دسی لوکائیآ۔ تیرے نام دی جگت دکان چلے آڑھت، پنڈت پاندھے ملا شیخ گرتھی پنٹھی ہٹ رہے چلایا۔ کوڑی و دیا جگت و کار نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پیندی لعنت، طمع نال طمع بیٹھی اکھ وکھائیآ۔ تیرے ملن دی کسے نہ دسی عادت، دُور دُراڈے بیٹھے کھ بھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، ہر جن ساچے لئے ترائیآ۔ قاعدے کہن

اسیں آئے تِن، تِنّاں جِماں ویکھ وکھائیآ۔ تِنے رُوپ بھن بھن، پردہ رہے اُٹھائیآ۔ تِنّاں لوکاں وچوں ملیا نہ تیرا چنھ، ساچا نُور نہ کوئے رُشنائیآ۔ ترے گن مایا دا کھیل ویکھیا بھن بھن، لکھ چوڑاسی کوڑے دھندے لگی لوکائیآ۔ سبجگ تریتا دوپر لنگھایا گن گن، کلجگ اتم راہ تکائیآ۔ جگت پیمانہ ویکھیا من من، میخانے صُراحی اپنے ہتھ اُٹھائیآ۔ تیرا لیکھا کوئی سمجھ نہ سکے چنھ، شاہ پاتشاہ تیری سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ قاعدے کہن تیرے چرناں دی دھوڑ ہو کے رین، مان ابھمان مٹائیآ۔ کرپا کر کے اپنیاں بھگتاں درس کرا دے اپنے نین، لوچن لوچا پور کرائیآ۔ اوہ تیرا نام اِکو لین، پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا چکا کے لین دین، کایا پٹی اندروں صاف کرائیآ۔ پٹی کہے میں آئی کول کملاپتی، پتن دُھر دا ویکھ وکھائیآ۔ نیز لوچن نین ویکھن اٹھیں، آخر منزل چڑھ کے خوشی منائیآ۔ پُرکھ اکال دین دِیال صاحب سلطان ویکھیا سمر تھی، شاہو بھوپ وڈی وڈیائیآ۔ چرن کول اُپر ڈھٹھی، سپس جگدیس دتا جھکائیآ۔ ہے پر بھو اپنے بھگتاں نوں وِدیا دسیں حق، حقیقت وچوں پردہ دینا اُٹھائیآ۔ تیرا گرگھ رہ نہ جاوے کوئی شکی، شکوے سارے دینے گوائیآ۔ ویکھی کنجوس وانگو نہ دیویں اک رتی، رتی نہیں رتن امولک ہیرے لینے بنائیآ۔ لکھ چوڑاسی آون جاون وچ کوئی آتم نہ رہے پھسی، فیصلہ حق دینا سنائیآ۔ جیہڑی سنگت بھگت روپ ہو کے آئی نٹھی، منزل منزل ہو کے پندھ مُکائیآ۔ ستاراں جیٹھ ہوئی اِکٹھی، اِکٹھے ہو کے اِکو ڈھولا گائیآ۔ اوہناں نوں جگت وِدیا پڑھن دی لوڑ کوئے نہ رکھی، پٹیاں والی نہ کوئے لکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایتھے اتھے لیکھا دینا چُکائیآ۔ پٹی قاعدا کہے اسیں کرن آئے نِمسکار، نمستے دتی سنائیآ۔ خلق خدائی سانجھے یار، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ صوفی سنت فقیر جن بھگت اُٹھال، گرگھ گر سکھ اپنے رنگ رنگائیآ۔ دُھر دی وِدیا ساچی دے سکھال، دُوچی لوڑ رہے نہ رانیآ۔ اِکو درجہ دے دے شاہ کنگال، اوچ نیچ اِکو مان وڈیائیآ۔ اِکو مندر منار لئے بہال، جس گرہ تیرا دِپیک روپ جوت رُشنائیآ۔ در آیاں دا کردے حل سوال، گھٹاؤ ودھاؤ دی لوڑ رہے نہ رانیآ۔ گرگھ تیرے بچے نڈھے ننے نئے بال، لوک مات کر آپ سنجال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جنم جنم دی لیکھے لاؤنی گھال، سچکھنڈ دوارا بخش کے سچی دھرم سال، دُور نیڑے پندھ دینا مُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا ندھان ٹھا کر سوامی درگاہ ساچی دینی وڈیائیآ۔ پُرکھ اکال کہے جو 'سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان پڑھدا، پٹی قاعیدے دے قانون دے

بدلایا۔ منزل اُس اگئی چڑھدا، جس دی کبیر جلاہا دے صفایا۔ ادھ وچکار کوئے نہ اڑدا، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ سچ محل اندر وڑدا، جتھے دسے بے پرواہیا۔
 جوتی دیک دھر دا جگدا، تیل باقی وچ نہ کوئے اٹکایا۔ میلا ہو جائے پُرکھ سمرتھ دا، جگت وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ لہنا دینا پورا کرے گائے جس دا، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار بخشے سچ سرنایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت اُسندر سنگھ دے گرہ فروزشاہ (مالوا سنگت) ضلع فروزپُر ★

اٹھاراں جیٹھ کہے جن بھگتو کرو ملاپ، میلا جگت والا روپ نہ کوئے دکھایا۔ اکو سمرن دوجا کر لوو سچا پاٹھ، پاٹھشالا دی لوڑ نہ ہور دکھایا۔ جنم کرم
 دے پورب دھو لوو پاپ، سچ سروور رہیا نہایا۔ پردہ کھول لوو اپنا آپ، اولہا مولا دے چکایا۔ سچ پریتی جوڑونات، گرہ مندر و بے ودھایا۔ جگت و وہارا کوڑا
 ساک، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جس پر بھو دی سارے رکھدے آس، آساوادی ہو کے سارے دھیان لگایا۔ تنہاں دی پوری کرن آیا خواہش، خالص اپنا
 روپ وٹایا۔ جن بھگتو من واسنا رہے نہ کوئے بد معاش، بدی دا بدلہ دے چکایا۔ منزل ویکھو چڑھ کے گھاٹ، گھاٹے پورے دے کرائیا۔ غفلت وچ کٹ
 کے نہ جانیو کوئی رات، مسافراں والا روپ وٹایا۔ ایہہ کارن کرتے دا کوئی خاص، خالص اپنا حکم ورتایا۔ پریم پریتی مُجبت وچ لے کے جانیو شتاباش، آگے
 پچھے ملے مان وڈیایا۔ منمکھ ہو کے خالی مُڑ نہیں جانا ہاتھ، پٹھ سواگٹھ نالوں بدلایا۔ جیہڑے گھر دے لالچ وچ چلے گئے آج، نو نو دن سزا رہے بھگتایا۔
 جس نوں کوئی کر نہ سکے مُعاف، آگے ہو نہ کوئے بچایا۔ اک اٹھ کہے میری سمجھی کسے نہ ذات، پردہ سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ ایہہ ٹھگال دی نہیں جماعت،
 چوراں دی نہیں چٹرائیا۔ تہانوں بیڑے چڑھاون آیا اُس جہاز، جس دا مالک آپ اکھوایا۔ کسے کم نہیں آونتا مائی خاک، ساک سجن سارے جانے تچایا۔
 ویکھو سب دا لیکھا مگن لگا حساب، دو جہاناں لہنا رہیا تکایا۔ جن بھگتو تہاڈے واسطے وکھری رکھی کتاب، جس دا حرف نظر کسے نہ آیا۔ جس دی ترمیم سمجھ نہ
 سکے کوئی باب، حصیاں والی ونڈ نہ کوئی ونڈایا۔ مُشکل الفاظ دتے نہ کوئی لغات، بھيو اجدانہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی

کرنی کار کمائی۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میں کچھ جانا دس، فرمانا فرماں بردار ہو کے دیاں سنائی۔ پُرکھ ابناشی کسے نہ ہو یا دس، واسطہ بھگتاں نال رکھائی۔ جنہاں نوں سدے دے کے لیا سد، سدھنے نالوں چنگی دے وڈیائی۔ پچھا پچھرا کے جیہڑے گئے بھج، ویلا وقت ہتھوں مول چکائی۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ سماں پھیر نہ سکے لہ، سہاونی رت نہ کوئے رکھائی۔ نو نو دن ایہناں توں ڈکھ نال تپا کے ہڈ، گھر دے کم دینے جھڈائی۔ جو کہا سو پورا کرنا اس وچ نہیں کوئی شک، شکاوت سنن دی گنجائش نہ کوئی رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائی۔ سنگر نالوں کم چنگا! پُرکھ اکال نالوں دھندے رہے وڈیائی۔ سچ پریم نالوں جگت وہار وچ اندا! اند ڈھر دا رہے گویا۔ گرکھو تھیں نہیں سمجھدے ایہہ ویلا انتم کنڈھا، کنڈیاں وچوں تہانوں باہر کڈھائی۔ جیہڑا اس درتے آ کے ہو یا نہیں ٹھنڈھا، من واسنا پچھے پھرے ہلکائی۔ ویکھو گھر گھر وچ وچن والا چندا، متا موہ سب نے دینا تجائی۔ گرہ گرہ ہون والا دنکا، دغے نال لٹے سرب لوکائی۔ گرکھ اٹھیں ویکھ پھرے کیوں اندھا، نیتز نین بند کرائی۔ سدا جوتی نور چمکے نہ ڈھر دا چندا، پُرکھ اکال بندہ بن کے ویس نہ کدے وٹائی۔ آگے شبدی کھڑکن والا ڈنڈا، ہوش لگانے سب دی دیاں کرائی۔ گرکھ رہے جو گر سکھ نیتی وچ چنگا، ست سروپ روپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لیکھے وچ رکھائی۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میٹوں تکدے گئے جگ چوکڑی چار، چار چار نال وڈیائی۔ گوداوری کنڈھے گو بند لا کے انت اپنا دربار، ڈھر درباری آگے سیس دتا نوائی۔ کچھ بھید دس میرے یار، پڑدا اوہلا دے اٹھائی۔ توں متر پیارا بن کے پُرکھ اکال، کل اپنی دے سمجھائی۔ جس ویلے آویں وچ سنسار، لوک مات ویس وٹائی۔ نرگن نور جوت کرے اجیار، روپ رنگ ریکھ سمجھ کوئے نہ پائی۔ کون بدھ کریں سچ پیار، پریم میٹوں دے سمجھائی۔ سری بھگوان تیری شبدی دھار، گو بند میرے وچ سمائی۔ تیرے بھگتاں کراں پیار، گرکھاں لواں جگائی۔ شہنشاہی سمت وچ چلاں اولٹی چال، چال زالی اک رکھائی۔ ماجھے توں ہو کے باہر، دوآبے میلا لواں ملائی۔ دوآبے توں آگے لدھ پُر کر کے خبردار، ڈھر سندیشہ دیاں سمجھائی۔ اگلا لیکھا گرکھاں دا پتن ویکھ کنارہ پار، رکھیا کراں تھاوں تھانیا۔ جنگل جوہ ویکھ کے ٹلے دھار، نیتز نین اکھ کھلایا۔ چھیکڑ ایکڑ آواں مالوے وچکار، وچلے لواں جگائی۔ حد توں آر پار، سرحد دا کنڈھا ڈھائی۔ مشکل ویکھ دُشوار، دُشمن دیاں مٹائی۔ چرن پریتی بخش پیار، پیاریاں دے پیارے اپنی گود اٹھائی۔ گو بند

تیرے نال اُدھار، انتم لیکھا دیاں وکھائیآ۔ تِس دا لہنا دینا نیڑن آیا آپ نرَنکار، نرَنگن ہو کے اپنا حکم ورتائیآ۔ جن بھگتو تہاڈے جنم جنم دی تیج سوار، پیدلاں دا پندھ مُکائیآ۔ اگے بن کے جانا شاہ سوار، شبد ببا نے اٹھنا واہو داہیا۔ سوہنا وقت سہیلا رہیا سنبھال، میلا ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بان رہیا لگائیآ۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میں خیران کیوں کہ اک اٹھ گیا جڑ، انک نال انک ملی وڈیائیآ۔ بھيو کھلیا کرپا کیتی پُرکھ اکال مالک دُھر، دُھر دی دھار دتی جنائیآ۔ جو نرَنگن نرُویر نرَنکار ہو کے آیا مُڑ، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پائیآ۔ بھگتاں دی آسا منسا پوری کرن آیا لوڑ، ترشنا کوڑی جگت گوائیآ۔ سچکھنڈ نو اسی دُھر درگاہی پندھ مُکایا دوڑ، منزل منزل وچ دبائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وکھائیآ۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میں ہويا خیران، خیرانی میرے اندر آئیآ۔ اوہناں اندر کی آئی پچان! جو بن کے گئے پاندھی راہیا۔ کی اوہ اتھے کوئی بن آئے سی مہمان، کھاپی خوشی منائیآ۔ اٹھاراں جیٹھ کہے ایہہ کھیل سری بھگوان، جگت جہان سمجھ کسے نہ آئیآ۔ جنم وچوں جنم آیا بدلان، کرماں وچوں کرم باہر کڈھائیآ۔ بتالی لکھ جنم جے کردے رہو پُن دان، بھگتی وچ اپنا دھیان لگائیآ۔ اچ دے دن ورگا پھیر وی نہیں ملنا مان، کوٹن کوٹ مائس جنم لئے بدلایآ۔ پریم نال پیار وچ بھگتاں دی کرن آیا کلیان، سر اپنا ہتھ لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ناتا دُھر دا رہیا جڑائیآ۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میرے نیتراں وچوں وگ پیا نیر، چھہبر اندرے اندر لائیآ۔ کی کرے کھیل گنی گہیر، گہر گور بے پرواہیا۔ نظر نہ آئے بے نظیر، اکھاں توں او جھل ڈیرہ لائیآ۔ بدل رہیا ضمیر، شمشیر اک چکائیآ۔ بنا رہیا تدبیر، تقدیر نال ٹکرائیآ۔ ایس سمیں نوں اچ دے دن نوں نو وار یاد کیتا کبیر، کبیر بیٹھا اٹھ کھلایآ۔ برہمنڈ کھنڈ سارے ہوئے دِگیہر، دلدار نظر کسے نہ آئیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پیر، پرا بٹھ کے رہے سنائیآ۔ پُرکھ اکال بھگتاں دا لہنے دین دا دوس رکھ کے اخیر، آخر لیکھا رہیا مُکائیآ۔ اگے دُور دُراڈیاں دی کٹے بھیر، نیرن نیرا ہو کے درس دِکھائیآ۔ اک کہے میں پاتشاہ اٹھ تت کہن اسیں وزیر، اٹھاراں بن کے جھٹ لنگھائیآ۔ جگت واسنا بھگت کیوں ہوئے دِگیہر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا اپنی کھیل وکھائیآ۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میری رکھی سب نے آس، عاشق ہو کے دھیان لگائیآ۔ جس ویلے گر اوتاراں پیر پیغمبراں والی پر بھ چلائی شاخ، نرَنگن سرَنگن ویس وٹائیآ۔ اوس ویلے دا کسے نوں چیتا نہیں حساب، تھت وار نہ کوئے درڑائیآ۔

پُرکھ اکال نے بن اکھراں والی کھول کے اپنی کتاب، میرا لیکھا لیا جنائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے سو سبھاگا ہویا میں آج، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ جس دی کرنی اوسے دا کاج، اوہ کرتا رہیا بھگتائیا۔ جن بھگتاں دا بنا کے سماج، سمگری دُھر دی جھولی پائیا۔ ست دھرم دا چلا کے رواج، رواداری ساری دے مٹائیا۔ اک جیکارا سنا کے گاتھ، دُھر فرمانا دے الائیا۔ جنہاں نوں پورا وشواش، اوہ بیٹھے چائیں چائیا۔ سنگر نوں چھڈ کے جانا کیہری چنگی بات، سُمٹ روپ نہ کوئے دکھائیا۔ جگت جہان سرشٹی دا آد جگاد جگ چوکڑی دُبرا رہیا جہاز، ونجھ مہانیاں والے پار نہ کوئے کرایا۔ جیوندیاں دے کدے نہیں مکے کاج، مردیاں سنگ نہ کوئے لے جائیا۔ آگے توں سوہنا چلاؤنا رواج، دُھر دا حکم اک منائیا۔ جدوں آئیے مالوے والے سارے رہن تن دن ساتھ، نہیں تے درس کوئے نہ پائیا۔ کھوٹے بنو کھرے جاں دیو جواب، سچ سندیشہ دتا سنائیا۔ میں تہاڈی کرن آیا امداد، اپنی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ تہاڈے جنم جنم دے جھگڑے میٹن آیا فساد، کرماں دا روگ مٹائیا۔ دُرمت میل دھون آیا داغ، اندروں باہروں کراں صفائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دے پورے کرن آیا خواب، جو تہاڈی دے کے گئے گواہیا۔ بنا بھگتی بنا پوجا بنا پاٹھ بنا سمرن تہانوں بناؤن آیا اوہ سادھ، جس دی سادھنا نہ کسے سمجھائیا۔ تہانوں دیون آیا اوہ خطاب، جس نوں منگدے منگدے کوٹن کوٹ گئے اپنا آپ مٹائیا۔ تہاڈا مندر سہاون آیا اُچ منار محراب، محبوب ہو کے پھیرا پائیا۔ تہاڈے پریم نوں کرن آیا آداب، سجدیاں وچوں سجدہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اہیدا رہیا کھلائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میری سب نوں تانگھ، تنگھی ترسی والے رہے کرائیا۔ جس نے پریم دی چڑھاؤنی کانگ، لہر نال لہر دینی ٹکرائیا۔ سوانگی دا سوہنا سوانگ، بھیکھ اوٹرا روپ وٹائیا۔ سچ پریم دی کردا مانگ، دوجی آس نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جن بھگتاں جان دا ہے نہیں کوئی دُکھ، دُکھ وچوں دُکھ رہیا جنائیا۔ گرکھاں دے جان وچ پورن سنگھ نوں لگی نہیں بھکھ، دھیان وچ اپنا دھیان رکھائیا۔ جیہڑے بچے رکھے اپنی لکھ، کیوں کرن لگے جدائیا۔ جیہڑے اچ موڑ گئے مکھ، پھیر کون لئے بچائیا۔ ایہو پریم پیار وست امول کچھ، جیہڑا اپنے وچ چھپائیا۔ اوس نوں لو بچھ، جیہڑا بنا پچھیاں تہانوں رہیا ملایا۔ تہاڈے پچھے نہیاں ہیٹھ دبا کے پُت، پتن تہاڈے رہیا بنائیا۔ بے تئیں وی جاؤ لگ، اپنا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درٹائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے گرکھو لے

کے جانیو سکھیا، اکو وار دینی سمجھائی۔ جھولی پوا کے جانیو بھجھیا، خالی ہتھ نہ کوئے بھوایا۔ ایسے نے کرنی رچھیا، رچھک ہو کے ہوئے سہائیا۔ جگت جہان نہیں دسیا، ہوئی ہوئی اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جس دا بھانا سب نے مٹیا کر کے مٹھیا، گر اوتار سکیا نہ کوئے اٹھائیا۔ اوس نے تہانوں اکتھا کیتا پا کے چٹھیاں، حکم سُنہرا اک سُنائیا۔ تہاڈی اگلی کہانی دسئی وتھیا، پردہ دینا کھلایا۔ ایہہ سرشٹی جانو متھیا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ مان دواونا وڈیاں نکیاں، جو چل آیا سرنایا۔ جو سچے پریم نال چرناں وچ ٹکیا، ٹکے دھر دے دینے لایا۔ میرا کھیا لیکھ کدے نہ مٹیا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ میرا بھگت کدے نہ جائے بھٹیا، اوچ نیچ دا ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ ستاراں ہاڑ نوں چٹے کر کے چٹیا، چٹئی دھار دینا ملائی۔ گو بند دا دُدھ ابے نہیں بھٹیا، پھٹکار لعنت دیوے سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا ورتایا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میٹوں نہیں کوئی تکبر، مان نہ کوئے وڈیایا۔ میں جگ چوکڑی بیٹھا رہیا کر کے صبر، صبوری اپنے نال ہنڈایا۔ پیر پیغمبراں نوں ویندا رہیا وچوں قبر، مقبرے دتے بھلایا۔ راہ تکدا رہیا شیر بڑ، دو جہاناں اکھ کھلایا۔ جس نے اچ میری پوری کرنی سدھر، صدقے واری گھول گھمایا۔ جس دے گر اوتار پیر پیغمبر لگے رہے مگر، پچھے بھججن واہو داہیا۔ اوس نے مہر دی کر نظر، نظر نال نظر دینی بدلایا۔ در آئے تار کے تبراں دے تبرا، اکو ٹائم سارے پار دینے لنگھایا۔ حکم دے کے زاہر نے زبر، ظلم دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ اسے کارن گر گھو تہانوں گھر گھر دتی سی خبر، سُنیاں نوں لیا اٹھایا۔ تہاڈے جنم کرم دا لیکھا کرنا سی پدھر، اگے دی ہونی صفایا۔ ساچے پریم کرنا مگن، کوڑی ریتی دینی جھڈایا۔ تہانوں اگے ہون نہیں دینا مگن، ساچا اوڈن سیس اپنا نام جنایا۔ کسے دے دواویوں کچھ نہیں دینا منگن، انملی دولت دھر دی جھولی پائیا۔ ساچے پریم دا سنگناں والا سنگن، لگن اگلی دینی لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار پئی سرنایا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے کسے نوں نہیں کچھ پتہ، بے خبر سٹی لوکایا۔ سارے اکو جاندے جیٹھ تہا، اگنی نال تپایا۔ لو نال جھلسیا جائے پتہ، پتہ ٹہنی رہی گر لایا۔ بنا آب توں جیواں دی ہوئے ہتہ، پنکھیر و ڈگن تھاوں تھانیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میں دیکھیا پُرکھ ابناشی بھگتاں دا بن کے سکا، سجن سہیلے رہیا ملائی۔ در در گھر گھر جانداں کدے نہ تھکا، دوس رین اپنا پندھ مکایا۔ پریمیاں نوں ملدیاں کدے نہ اکا، بے عقلاں نوں عقل والے رہیا بنایا۔ چھڈ کے برہنڈ کھنڈ جگت جہان مدینہ مکہ، محراب بھگتاں رہیا سہایا۔ سر رکھ

اپنا ہتھ، ہتھیلی اُتے لئے ٹکائیا۔ نیتز تک اپنیاں اکھاں، اکھیاں والیاں اکھاں دے کھلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرن آیا رچھا، رچھک ہو کے ہوئے سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان لیکھا دیوے سب دا حقا، حاکماں دا حکم نہ چلے رائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت اُسدر سنگھ دے گرہ فرورشاہ، ضلع فرورپڑ ★

اک نو دا مٹ جائے جھگڑا، اُنی اُنسیا لیکھ چُکائیا۔ سدھا مارگ دس دے اگلا، پچھلی عادت لینی بدلایا۔ گرگھ باہروں نظر نہ آئے بغلا، انتر آتم کرنی سچ صفائیا۔ ہر جن من واسنا رہے نہ پگلا، کوڑی کریا نہ کوئے ہلکائیا۔ بھٹکنا پئے نہ کسے وِچ جنگلاں، چوٹی پہاڑ نہ کوئے تکائیا۔ کرپا کر کے اپنے انگ لاء، انگیکار اک اکھوائیا۔ پردہ لاه دے ہنگ برہم دا، پاربرہم بے پرواہیا۔ کھیل کر دے اپنے کرم دا، نہکرمی ہو کے ہو سہائیا۔ سب دا لیکھا مُکا دے ایس جنم دا، جو چل آیا سرنائیا۔ بھانڈا توڑ دے کوڑے بھرم دا، بھے اور نہ کوئے رکھائیا۔ مارگ دس دے سچے ترن دا، نیا نوکا نام جنائیا۔ نیتز کھول دے ہرن پھرن دا، گرگھ اٹھے پہر تیرا درشن پائیا۔ رستہ دس دے اپنے مندر چڑھن دا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ طریقہ دس دے پلو پھرن دا، لڑی لڑی نال گنڈھائیا راہ دس دے جیوندیاں مرن دا، مر جیوت نظری آئی۔ کھیل دس دے آتم پر ماتم کنت سہاگی ورن دا، گھر ساجن ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا چُکا دے کوڑ کڑیاری ذات پات ورن برن دا، برہما وِشن شو اکو رنگ وکھائیا۔ سہارا بخش دے اوس سرن دا، جس دا مالک اکو توں ہی نظری آئی۔ نام دس دے سچا پڑھن دا، ملے دو جہان وڈیائیا۔ جھگڑا چُکا دے گرہ مندر اندر لڑن دا، پیچ وکار نہ کوئے لڑائیا۔ مارگ دس دے سچ دربارے کھرن دا، ستمکھ ہوئے درشن پائیا۔ پینڈا دس دے اگے ودھن دا، بھجیئے چائیں چائیا۔ درس کرا دے مکند منوہر مورت مدن دا، زرگن زرویر نظری آئی۔ تھوڑا جہا لیکھا سمجھا دے جو جھگڑا چھڑنا عدن دا، عدالت اپنی وچوں پرگٹائیا۔ بھيو کھلا دے جگت آتش اگن دا، سازش وِچ لوکائیا۔ پڑدا لاه دے کوڑ کڑیاری پھرن نگن دا، اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکائیا۔ مندر سہا دے گرگھیاں دے دیک جگن دا، جاگرت جوت ہوئے رُشائیا۔ پیار دس دے اپنے نال مل کے وسن دا، دوس رین نہ ہوئے جدائیا۔ مکھ دے دے

سُهَنجنا هَسَن دا، عَمی عَمخوار دینی مِٹائیا۔ امرت پیالہ دے دے دُھر دے جھٹن دا، سنسے روگ دینے مِٹائیا۔ میلا ملا دے اپنی اکھن دا، آخر اپنا رنگ
 دکھائیا۔ جھگڑا مُکا دے جھولی سکھن دا، سکھنے دے بھرائیا۔ ہُن ویلا نہیں پُتراں توں خالی رکھن دا، گھر گھر ماتا گود وے ودھائیا۔ سماں نہیں چھڈ کے بھجّج
 دا، اپنا گھ بدلایا۔ ایہہ لہنا دُھر دے سَجّج دا، صاحب سوامی جو اکھوائیا۔ رس دے دے دھوڑی محن دا، مجلس اپنی اک سُبھائیا۔ تال دس دے اگئی ناد و جّج
 دا، اٹھے پہر کرے شنوائیا۔ دروازہ کھول دے اپنے در لنگھن دا، پندھ مکے چائیں چائیا۔ بستر سُبھا دے اپنے پلنگن دا، دوشالہ اکو نام لکایا۔ رنگ چڑھا دے
 اپنے رنگن دا، رنگ رتڑے ہو سہائیا۔ جھگڑا مُکا دے مرن جمن دا، لکھ چوڑا سی پندھ مُکایا۔ ہُن بھگتاں دا ویلا نہیں کمبن دا، ہمت حوصلے دے ودھائیا۔
 ہُن لیکھا نہیں ہینم کُنڈ والے دُشت دمن دا، گوبند شبدی دھار چلائی۔ وقت سُبھا دے سوہنے چمن دا، گل گرگھ دے کھلایا۔ رنگ رنگا دے سُکھ امن دا،
 کوڑی کریا نہ کوئے لڑائیا۔ جن بھگتاں نوں صدق بھروسہ دے دے اپنا بھانا مَنن دا، منسا من ہی وِچ مِٹائیا۔ سنت سہیلے روپ بنا لے اپنے چّجّج دا، نَم
 واس نظر کوئے نہ آئی۔ ڈیرہ ڈھاہ دے کوڑی کندھن دا، اندروں کر صفائی۔ جھگڑا مُکا دے کوڑے کُٹب والے بندھن دا، بندگی اک سمجھائی۔ نور چمکا دے
 اگئی رب دا، الٰہی آپ خدائی۔ بھرم رہے نہ ایہہ ویلا سبب دا، بھگون اپنا آپ دے جنایا۔ جس نوں جگ چو کڑی گر اوتار پیر پیغمبر رہیا لجدھا، نیتز نین
 نین اٹھ اٹھائی۔ سو پار کنارہ کر کے اگلی پچھلی حد دا، مالوے بیٹھا سو بھاپایا۔ جس دا گرگھ درشن کر کے رجدا، بھکھیاں بھکھ مِٹائیا۔ صوفیاں نوں موقع مل
 گیا ج دا، حضرت ہو کے سجدہ سپس جھکایا۔ اک نو کہے میں اوسے دے حکمے اندر بھجّجدا، چلاں واہو داہیا۔ جیہہڑا گرگھیاں دے ستمکھ سجدہ، سوہنا ڈھول
 ماہیا۔ جس دا کھیل جگ چو کڑی نالوں چنگا اَنج دا، عاجزاں اپنے گلے لگایا۔ بھيو کھلا کے کوڑے جگ دا، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ نام نگارہ جس دا وجدھا،
 عبادت دُھر دی رہیا دِرڑایا۔ گرگھیاں دا راہ تکدا رہیا کد دا، قدم قدم ویکھ دکھائیا۔ اگے لیکھا چکاوے رہنا الگ دا، دکھری دھار نہ کوئے سمجھایا۔ پندھ
 مُکاوے شاہ رگ دا، شہنشاہ قلم شاہی نال وڈیایا۔ روپ جنادے سورے سرگ دا، سوریر تیری اوٹ تکایا۔ تال سنا دے اوس رباب دا، جو بن رباب رہیا
 وجایا۔ جام پیالہ پیا دے اوس آب دا، جو عزت آبرو دے بنایا۔ لہنا پورا کر دے پچھلے خواب دا، بے خبراں خبر سنایا۔ امرت رس چوا دے اوس نابھ دا،

کمل کول وچوں اُٹھایا۔ پندھ مُکا دے دُئی دویتی دراز دا، ایکا ایک رنگ چڑھایا۔ گرکھاں نوں روپ بنالے اپنے سیس تاج دا، دو جہاناں خوشیاں نال اُٹھایا۔
 جھگڑا چکا دے سوال جواب دا، پچھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جے توں مالک سجدہ دس دے اپنے آداب دا، دوسر سیس نہ کوئے جھکایا۔ اکھر پڑھا دے
 اوس لغات دا، جس دا حرف یکطرف فیصلہ دے سنا یا۔ نور کردے اپنے مہتاب دا، ظہور وچوں رُشنا یا۔ پردہ لاه دے محراب دا، محبوب اپنا مکھ دکھایا۔
 پرکاش کر دے سچے چراغ دا، جو چراگاہاں وچ کرے رُشنا یا۔ کسے نوں دکھ نہ رہے اولاد دا، دکھ سکھ وچ بدلایا۔ آسرا رہے نہ گرکھاں نوں کسے دی امداد
 دا، سر سب دے ہتھ لکایا۔ جھگڑا چک جائے عشق حقیقی تے مجاز دا، طریقہ اپنا نام دے سمجھایا۔ نشان رہے نہ کوڑی کریا داغ دا، دُرمت میل دھوایا۔
 ناتا بنالے اگئی باپ دا، پتا پوت گود اُٹھایا۔ لیکھا لالے اپنے جاپ دا، تیرا ڈھولا رہے گایا۔ سانوں بھو گھلا دے اپنے آپ دا، گرکھ دین دُھایا۔ وقت سہا
 دے گوہند بھوکھت واک دا، واقعہ واقف ہو کے دے جنایا۔ راہ دس دے گرکھاں نوں سچے اتفاق دا، جگت وکارا کرے نہ کوئے لڑایا۔ جھگڑا مک جائے
 کوڑے نفاق دا، نفرت دینی گویا۔ لیکھا مُکا دے سنسار ہے نہ رسول پاک دا، واحد اپنا آپ درڑایا۔ کنچن بنا دے پتلا خاک دا، مہر نظر اک اُٹھایا۔ پندھ
 مُکا دے جگت شیطان چلاک دا، شرع وچ نہ کوئے لڑایا۔ مندر دکھا دے گوپیاں والی راس دا، کاہن اکو نظری آیا۔ گھر دکھا دے سچ نواس دا، جتھے بہہ
 کے سوبھا پایا۔ نور پرگٹا دے اپنے پرکاش دا، اندھ اندھیر چکایا۔ لہنا دینا چکا دے ساس گراس دا، جن بھگت گرہستی گرہ اپنے لینے ملا یا۔ دھیرج سنو تھ
 دے دے اپنے وشواس دا، وشو اپنا آپ سمجھایا۔ پردہ اُٹھا دے آتما صاف دا، ست ست نور نظری آیا۔ غصہ مٹا دے گرکھ سچے گستاخ دا، اندر آتم اپنا
 رنگ چڑھایا۔ لہنا چکا دے نار کمذات دا، کوچھی کلکھنی دُھاگن رہن کوئی نہ پایا۔ جن بھگتاں لیکھا لال دے لوک مات دا، برہمنڈ کھنڈ لہنا دے مُکایا۔ جھگڑا
 مک جائے پرتھی آکاش دا، گگن گلگنتر ویکھ دکھایا۔ ویلا آ گیا پر بھو تیرے پرتاپ دا، وڈ پرتاپی ہر بھگت لے بنا یا۔ تیرے دوارے لیکھا رہے نہ کوئی پاپ
 دا، پنت پُنت دے بنا یا۔ جھگڑا مُکا دینا جم کے پھاس دا، پھاسی گل نہ کوئے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے حکمے اندر سب کچھ جا پدا، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔

☆ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ا جکتار سنگھ دے گرہ فروجشاہ ضلع فروزپور ☆

صاحب سنگر رنگ چولی، کایا چولی رنگ چڑھانیا۔ صاحب سنگر دس بولی، آتم پر ماتم سچ پڑھانیا۔ صاحب سنگر بنا گولی، گرگھ یاچک سیوک منگ منگانیا۔ صاحب سنگر اٹھا ڈولی، نرگن سرگن اپنا بھار اٹھانیا۔ صاحب سنگر کھلا سچ پریم ہولی، رنگ گللا اک چڑھانیا۔ صاحب سنگر ساچے کنڈے ایک تولی، جگت ترازو ہتھ نہ کوئے لگانیا۔ صاحب سنگر من واسنا میٹ کے رولی، رونق دھر دربار دی دے دکھانیا۔ صاحب سنگر بند کواڑی تاک دے کھولی، خالق مالک کر رُشانیا۔ صاحب سنگر مان وڈیائی دے اُپر دھولی، تیرے نام دی وجے سچ ودھانیا۔ صاحب سنگر میل ملا کے ہولی ہولی، ہلت پلت لیکھا دینا چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ صاحب سنگر رنگدے تن، تتوت دے بدلانیا۔ کوڑ کلپنا میٹ دے من، من منکا دے بھوانیا۔ ساچا راگ سنا کے کن، آواز دھر دی دے پرگٹانیا۔ بھرم بھلیکھا کڈھ دے جن، مہر نظر اک اٹھانیا۔ نام پدارتھ دے دھن، اننگی دولت جھولی پانیا۔ ساچا نور چاڑھ دے چن، نرگن جوت ہووے رُشانیا۔ مٹے اندھیر اٹھ، جوٹھ جھوٹھ لیکھا دے گوانیا۔ میل ملا سری بھگوان، بھاگ پورب جھولی پانیا۔ جھگڑا چکا دے زمیں اسمان، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ پُرکھ اکال ہو کے پھڑ دامن، دامنگیر نظری آتیا۔ سنت سہیلا بن ضامن، جمان توں لینا چھڑانیا۔ سچ دس اپنا نامن، ناؤں نرکارا اکو ڈھولا گانیا۔ تیری میری ہوئی پہچانن، سوہنگ روپ سامانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم اک ورتانیا۔ صاحب سنگر ہو کرپال، دین دیال دیا کمانیا۔ بھگت سہیلے ویکھ لال، گرگھ گود اٹھانیا۔ نام اگئی وجا تال، انحد نادی ناد سنانیا۔ پھڑ کے شاہ بنا کنگال، نام ندھانا اک ورتانیا۔ کوڑی کریا تھے جنجال، جیون جگت دے سمجھانیا۔ تیرا کھیل سدا کمال، بے پرواہ بے پرواہی اپنی دینی جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ صاحب سنگر کرپا ندھان، تیری وڈ وڈیانیا۔ بھگتن پیتا دے دان، منسا آسا پور کرانیا۔ نیکن نیکا نظری آئے نوجوان، مرد مردانہ پھیرا پانیا۔ تن مائی خاکی ہون نہ دیوے ویران، اتم اپنا لیکھا اپنے وچ رکھانیا۔ سچ دوارے سنت سہیلے منگن دان، گرگھ جھولی رہے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام پدارتھ دیوے دان، سوارتھ جگت لیکھے وچ رکھانیا۔

☆ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ارام سنگھ دے گرہ ضلع فرور پُر ☆

دوس کہے میٹوں سارے کہندے اُنی جیٹھ، اک نوئل کے انک بنائیا۔ اک کہے میں بھگت سہیلا ساچے سنتاں رکھاں چھایا ہیٹھ، نو کہے میں نو کھنڈ نو در ڈیرہ دیاں چکائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے آتم پر ماتم دستاں بھیت، پردہ اوہلا دُئی دویت مٹائیا۔ پار برہم برہم سچا دستاں کرنا ہیئت، نچ گھر سوامی سبھے دیاں ملائیا۔ نچ نیز گیان اکھ لواں پیٹھ، پرتکھ روپ سچ گوسائیں دیاں سمجھائیا۔ سچ سوامی انتر جامی ملاواں ساچے دیس، مندر اندر گھر وچ گھر میلا سچ سُبھائیا۔ جے بے وطن ہو یا چھڈ کے اپنا دیس، ساچی منزل دیاں چڑھائیا۔ جس گرہ اکو سوامی وسے ہر نریش، نر نکارا ڈیرہ لائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن رہیا ویکھ، بن اکھاں اکھ گھلائی۔ سو پُرکھ بدھاتا ویکھنہارا جگت تماشا نرگن جوتی جامہ بدل کے بھیس، اوٹرا روپ اک اکلٹرا رہیا وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم سمجھائیا۔ اک کہے میٹوں آد جگادی کہندے اک اینکار، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی کھیل کھیلاں نو کھنڈ پر تھی نو دوار، نو رس کھوجاں چائیں چائیا۔ حکمے اندر دوس رین ماس برس چلاں وچ سنسار، گھڑی پل بھجاں واہو داہیا۔ کوٹن کوٹ جگ کال بیت گئے سبجگ تریتا دواپر کھجک وچ سنسار، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ حکمے اندر سیوا کر کے گئے گرو اتار، پیر پیغمبر کلمہ کائنات سنائیا۔ دُھر سندیشہ دیندے گئے بھگت سہیلے بن کے یار، دُھر داراگ ناد کر شنوائیا۔ کاغذ قلم شاہی نال لیکھا کھدے گئے بے شمار، شرع شریعت بندھن نال بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ اُنی جیٹھ کہے میں آیا لوک مات جگ، شہنشاہ دتی مان وڈیائیا۔ نرگن دھار دکھاواں پُرکھ سمرتھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نرویر نرکار ویس وٹائیا۔ بھيو ابھیدا کھول آتم پر ماتم دستاں داس، تُوں میرا میں تیرا دوجا رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ سوامی انتر جامی دُھر دی بانی شبد ناد بودھ اگادھ سناواں گاتھ، چارے کھانی چارے بانی بھيو ابھید دیاں گھلائی۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن آکار سدا ساتھ، ایٹھے اوتھے دو جہاناں اکو رنگ دکھائیا۔ بن رسنا جھوا پتی دند جن بھگتاں دستاں سمرن پوجا پاٹھ، جوگ ابھياس کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن دیاں ملائیا۔ دست امولک کایا گولک سچ خزینے دیواں دات، داتا ہو کے دیاوان مہر نظر بے نظیر اک اٹھائیا۔ سنت سہیلا اک اکیلا پوری کر نہارا آس، آسا ترشنا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی

کریا دئے مٹائیا۔ گرکھاں اندر نرگن جوتی جوتی نور کرے پرکاش، اندھ اندھیار رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا محکم اک ورتائیا۔ اُنی جیٹھ کہے میں لوک مات پایا پھیرا، سمت شہنشاہی دئے گواہیا۔ ویہہ سو اگی بکرمی پورب کر کے نیڑا، جھگڑا پہلا دتا مٹائیا۔ مالک خالق پرتپاک اکو پڑکھ اکال بتھیرا، بہہ گنتی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے درتے منگدے رہے مہرا، نیوں نیوں چرناں سیس قدموں وچ جھکائیا۔ جس دے حکمے اندر نرگن سرگن ہو کے مار کے گئے پھیرا، چار گنٹ دہ دشا سوہلا ڈھولا نام درٹائیا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیالا شبدی دھار جودھا سور پیر شیرا، بھک اپنا نام لگائیا۔ دُور دُراڈا وسنہارا نیرن نیرا، نج گھر آتم پر ماتم ظاہر باطن اپنی دھار چلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھا ونہارا ساچا گھر، سچ سوامی بے پرواہیا۔ اُنی جیٹھ کہے میٹوں کہندے اک اُنیسا، ساچی دھار دیاں جنائیا۔ میں دیواں سچ حدیثا، حضرتان نالوں کراں سچ پڑھائیا۔ بھو چکا کے اُوچاں نیچاں، راؤ رنگاں اکو گرہ دکھائیا۔ - - - - پڑکھ ابناشی سچ سوامی سب دا میتا ٹھاکر، کایا ساگر بھو بیڑا پار کرایا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، سچ بنجارے بناواں سو داگر، وست امولک اکو نام ہٹ جنائیا۔ بھو چکا کے کریم کرتا قادر، سچھنڈ درگاہ ساچی دیواں آدر، عدل دھر دا اک سنائیا۔ جن بھگتاں واسنا کوڑی کریا اندر رہن نہ دیواں سازش، صفت صلاحی بے پرواہی نورِ الٰہی، جلوہ گر اکو دیاں جنائیا۔ گھٹ بھیترا اندر کراں صفائی، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ پنت پُنیت ٹھانڈے پیت دیاں کرائی، پڑکھ اکالا دین دیالا ملا کے سچا شہنشاہیا۔ ترے گن ڈیرہ ڈھاہ کے کراں اتیت، ترے بھون دھنی گھر گبھیرا گن گنی گنوتا دیاں ملائیا۔ چار گنٹ دہ دشا جگت و دیا ہونی انھی، چو داں لوک چو داں طبق اُچی کوکن دین دہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا محکم اک ورتائیا۔ اُنی جیٹھ کہے میں اک نو گیا جڑ، بھو ابھیدا اپنا دیاں کھلائیا۔ بھگت سہیلا مالک خالق پرتپاک میلا دھر، دھرنی دھرت دھول لیکھا دیاں چکائیا۔ لہنا دینا مکے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار پنچ چور، آسانسا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا دیاں کڈھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیا۔ ہر جن ساچے ویکھنہار سری بھگوان، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگ چو کڑی دیونہارا دان، وست امولک نام جھولی پائیا۔ سچ محل اٹل دکھا کے اک مکان، ست دوارے و بے ست ودھائیا۔ آتم پر ماتم جوڑا جڑ جائے گوپی کاہن، سرتی شبدی اکو رنگ دکھائیا۔

اک دُوجے دی بن دیا دئے پہچان، پردہ اوہلا دئے اُٹھایا۔ بن ہر کرپا پورن آیا نہ کسے گیان، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ انتر بخشے شبد ناد دُھکان، اگئی
 راگ جنایا۔ انتر آتم نچ رس دیوے پین کھان، کوڑی کرپا جگت ترشنا بھکھ مٹایا۔ جوتی جاتا نرگن نور کرے مہان، ست ستوادی اپنا پڑدا دئے اُٹھایا۔ لیکھا
 مک جائے روس سوریہ بھان، منڈل منڈپ لوڑ رہے نہ رانیا۔ جھگڑا مک جائے زمیں اسمان، گگن منڈل ڈیرہ ڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دُھر دا لیکھا دئے درٹانیا۔ دُھر دا لیکھا کہے میرا کسے نہ جانیا بھیت، پڑدا سکینا نہ کوئے اُٹھایا۔ جگ چوکڑی میں رہیا ویکھ، سنجگ تریتا دواپر کلجگ مات
 ہنڈھانیا۔ سچ پریم کسے نہ ہیت، پریتوان نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کھیدا رہیا کھید، نرگن سرگن اپنی کل دھرانیا۔ گر اوتار پیغمبر جگ جگ
 رہیا بھج، جوتی شبدی دھار سمجھانیا۔ آتم برہم ماندا رہیا سچ، نرنترا اپنا آسن لائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ رہیا ویکھ، پُری لوء پردہ آپ چُکایا۔ مالک بن دا رہیا
 شاہو بھوپ نریش، نر نرائن وڈی وڈیانیا۔ بھگت سہیلا گر چپلا کردا رہیا ہیت، ناتا بدھاتا آپ جڑانیا۔ صفت صلاحی قلم شاہی کاتب بن کے لکھدا رہیا لیکھ،
 چارے کھانی چارے بانی چارے ورن کرن پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم آپ ورتانیا۔ دُھر دا تھم کہے میں سہاواں وقت،
 وار تھت سمجھ کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی مان دیوے وڈیائی وچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ نال ملائے سنت سہیلے گرکھ بھگت، بھگون اپنی دیا کمائیا۔
 سچ پریتی آتم پر ماتم دیوے شکت، شخصیت ساچی دئے سمجھانیا۔ پردہ اوہلا بھو چکاؤنا عرش فرش، دو جہاناں اکورنگ وکھانیا۔ مہروان مُجبت وچ محبوب امرت
 میگھ دیوے برس، بوند سوانتی کھ چوانیا۔ چنتا سوگ مٹا دے ہرکھ، دُکھ درد نیڑ کوئے نہ آئیا۔ ساچی منزل سچ منار حق دوار دیوے درس، آدرش اپنا اک
 جنایا۔ گرکھاں اتے رحمت نال کرے ترس، رحیم رحمان سچا شہنشاہیا۔ جنم کرم دی میٹ دیوے حرص، لکھ چوراسی روگ رہن نہ پانیا۔ دُھر دا نام ساچا
 ڈھولا سناوے طرز، تال تلوڑا نہ کوئے وجانیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں چار جگ دی بنیتی منظور کرے عرض، واک بھوکھتاں کھوج کھوجانیا۔ سمرتھ سوامی
 اپنا کھیل کرے اسچرج، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بھو نہ کوئے کھلایا۔ تھم دیوے جودھا سوربیر مردانہ مرد، شبدی شبد اپنی کار کمائیا۔
 کلجگ کوڑی کرپا میٹے اندھیر گرد، نو نو چار پردہ رہیا اُٹھانیا۔ جگت قصائی چُھری رہن نہ دیوے کرد، قتل گاہ لہنا دئے مکائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا اندر وڑ کے

دیوے ورج، دُھر فرمانا سچا رانا سری بھگوانا اپنا آپ سمجھانیا۔ جن بھگتاں بیڑا شوہ دریائے ہون نہ دیوے غرق، کھیوٹ کھیٹا بن و نچھ مہانیوں پار لنگھانیا۔ کھج انت وند نہارا سنت سہیلے درد، دکھیاں دا دکھ اپنی جھولی پانیا۔ گرکھاں ہون نہ دیوے کوئی حرج، مانس جنم من واسنا دے مٹانیا۔ نام ندھانا سچ وکھاوے دُھر دی کھڑگ، کھنڈا اکو اک چکانیا۔ گرگھ گرگھ چار گنٹ دہ دشا پھرے سدا ندھڑک، ویری میت اکو نظری آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رہیا دکھانیا۔ ہر جن سچن جائے اٹھ، کھج نیندر غفلت رہن نہ پانیا۔ سری بھگوان مہروان ہو کے جائے ٹٹھ، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ ساچا امرت جام پیائے گھٹ، اندر باہر دُرمیت میل کرے صفانیا۔ ساچے مندر اندر نرگن نور ہووے پرکاش، جوتی جوت ڈگمگانیا۔ اکو ڈھولا پون پونی چلے سواس، تون میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔ نج گھر نج واسی کرے نواس، دُھر دے مندر اندر سو بھاپانیا۔ پریم پیالہ نام خُماری دیوے آب حیات، مدُھر رس مدُھر دُھن آتمک دے جنانیا۔ سچ دوارے ست پُرکھ نرنجن کرے آپ نواس، سنگھاسن آسن سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اکو دتے سچ پر بھات، سندھیا لیکھا دے مٹانیا۔ وقت کہے میری سچ پر بھاتی، پر بھ دتی مان وڈیانیا۔ دوس بیت کے آئی راتی، بھنڑی رین خوشی منانیا۔ عرشاں تون مارے فرش اتے جھاتی، بن اکھاں اکھ کھلانیا۔ کی کرے کھیل کھلاپاتی، پت پر میشور داتا بے پرواہیا۔ جس دانام کہانی جگ جگ چلدی رہے ساکھی، سو ساکھیاں اپنی کار کمانیا۔ جن بھگتاں دی بدل دیوے حیاتی، جنم وچوں جنم دے دکھانیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاکی، ماٹی خاکی اپنا رنگ رنگانیا۔ تون میرا میں تیرا دو جہاناں بن کے ساتھی، پُرکھ ابناشی ساچی گھاٹی منزل دے چڑھانیا۔ جتھے ذات پات دین مذہب کوئی نہ کرے باقی، شرع شریعت وچ نہ کوئے لڑانیا۔ من واسنا کوڑی کریا نہ دے کوئے فسادی، جھگڑا جیو نہ جگت لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سہیلا اک اکیلا اپنا رنگ دکھانیا۔ وقت کہے میں آیا لوک مات، دین دیال دتی مان وڈیانیا۔ جن بھگتاں جوڑ کے ساچا نات، اگلا سنگ لیا بنانیا۔ نام ندھانا سُن کے گاتھ، سوہنگ ڈھولا لیا گانیا۔ سچ پریم دی ویکھ جماعت، نیوں نیوں بیٹھا سیس نوانیا۔ سیوک بن کے داسی داس، خادم ہو کے پھیرا پانیا۔ رنگ رنگائے پر تھی آکاش، گنگن منڈل کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اینکارا بے پرواہیا۔ اک نو کہے ساڈا ہویا

اگھ، اک اپنا روپ رہیا بدلایا۔ حکم سن پڑھ سمرتھ، نیوں نیوں بیٹھے سیس جھکایا۔ نیتز کھول نہ سکے کوئی اگھ، لوچن نین رہے شرمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ چرنی رہے ڈھٹھ، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر، ساڈا لہنا دینا ہویا بس، بستے سب نے لئے بندھایا۔ زرگن زرویر زرنکار تیری آسا آئے رکھ، رکھک بنا تھاؤں تھانیا۔ عدل انصاف کرنا حقیقت حق، لاشریک سچ توفیق تو ہے نور خدا یا۔ سچا مارگ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی دینا دس، کرنی ست سچ پڑھایا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ ہنکاری بُرج کوڑی کریا کھیڑا کرنا بھٹھ، تت اٹھ ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وکھاؤنا ڈھر داگھر، جس گرہ ڈھر دی دھار سو بھاپایا۔ اُنی جیٹھ کہے میں ویکھن آیا جگت تعلیم، طلبیاں والی پڑھایا۔ پر بھ دے اُتے کسے نہ رہیا یقین، یکے بعد دیگرے سارے گئے بھلا یا۔ آتم پر ماتم کوئی کر نہ سکیا تسلیم، طمع ویکھی جگت لوکایا۔ محل اٹل چڑھ نہ ویکھیا کسے عظیم، اسم اعظم نہ کوئے سمجھایا۔ جگت نیتز ہوئے نابین، لوچن اگھ نہ سکے گھلایا۔ من واسنا دیندے رہے دلیل، کوڑی کریا نال رلایا۔ پڑھ ابناشی ساچا ٹھا کر کسے نہ ملیا چھیل چھیل، شہنشاہ اپنا نور نہ کوئے چکایا۔ کلجگ انت انت ہویا اخیر، تقدیر سب دی دیاں بدلایا۔ شرع دے کٹ زنجیر، جھگڑا چکائے کبیر، گھر گمبھیر اکو دئے سمجھایا۔ جس دی کھچ نہ سکیا کوئے تصویر، جگ چوکڑی گھتدا رہیا وہیر، اک اکلا اپنا کھیل وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ دوار اینکار اپنا حکم ورتایا۔ حکم کہے میں چلاں جگ چار، چوکڑی سیس نہ کوئے اٹھایا۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، نمستے کہہ کے سیس نوایا۔ کھیل کھیلدے رہے گرو اوتار، پیغمبر ویس وٹایا۔ سہاؤندے رہے درے دربار، دیوان ڈھر دانام لگایا۔ بندے رہے محبت وچ پریکی ہم یار، یرانے غمخوار نظری آیا۔ گلشن وچ لیندے رہے بہار، پت ٹہنی پھول نال مہکایا۔ راہ تکدے گئے زرنکار، چار گنٹ ویکھن تھاؤں تھانیا۔ کون وقت سہیلا کرپا ندھان ہووے خبردار، بے خبراں خبر دئے جنایا۔ ولیاں دا ولی علیاں دا علی پیغمبراں دا پیغمبر شہنشاہ سکار، حقدار سارے ویکھ وکھایا۔ جسوں چار گنٹ دہ دشا مندر مسجد شو دوالے مٹھاں وچ لہدا سنسار، تیرتھ تٹاں اُتے پھر پھر دین دھایا۔ پڑھ پڑھ وڈیا وڈوان گئے ہار، نیتز لوچن درس کوئے نہ پانیا۔ سو پڑھ اکالا دین دیالا بن رکھوالا جن بھگتاں میل ملائے وچ سنسار، سنسار روگ ہوئے دئے مٹایا۔ اُنی جیٹھ کہے میں تکیا اوہ زرنکار، جس دی منزل وچ منار، دیا باقی جگے اگم اپار، سچ سنگھاسن

اک اکھوائیندا۔ بھگت سُھیلا پر بھ سب داکنت، سوچھ سرُوپی رُوپ وٹائیندا۔ بودھ اگادھ بنا کے پنڈت، دُھر دی وِدیَا اک پڑھائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے
 ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیندا۔ دے وڈیائی وِچ جیو جنت، جیون جیون وِچوں بدلانیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اپنی دیا کمائیندا۔
 مہروان دیا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیا۔ دُھر دوارا کھول کے در، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ سچ سرور نہا کے سر، دُرمت میل دے دھوائیا۔ ساچی وِدیَا اکو
 پڑھ، دُھر دانام دے سمجھائیا۔ ساچی منزل اکو چڑھ، دُھر دھام دے وکھائیا۔ لیکھا مُکا کے سیس دھڑھ، آتم پر ماتم میلا سچ سُبھائیا۔ کوڑی کرپا اُکھیرے
 جڑ، تن مائی خاک رہن نہ پائیا۔ آسا ترشنا جائے سڑ، جوتی اگنی لمبو لائیا۔ سنت ساجن باہوں پھڑ، گرہ مندر لئے بہائیا۔ بھيو چُکائے ناری نر، اکو رنگ وکھائیا۔
 سدا سُھیلا اک اکیلا بھگت بھگوان لئے ور، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیا کمائیا۔ دین دیا پُرکھ ابناشا، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ بھگت
 جناں ہر داسا، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ جنم کرم دی کرے پوری آسا، پورب لہنا جھولی پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایتھے اوتھے دو جہان دیوے ساتھ، برہمنڈ
 کھنڈ پُری لوء پار لنگھائیا۔ آد جگادنت نوت سوہنگ شبد پڑھا کے ساچی گاتھا، گھر گمبھیر بے نظیر نظر اک اٹھائیا۔ جنم کرم دی پوری کرے آسا، چرن کول
 دیوے بھرواسا، لیکھے لاوے پون سواسا، نرگن جوت کرے پرکاشا، اندھ اندھ دے مٹائیا۔ پُرکھ اکال سرب گنتاسا، ہر گھٹ اندر رکھے واسا، بھگت سُھیلا
 بنے راکھا، جگ چو کڑی چار گنٹ دہ دشا ہووے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دے وچھڑے لئے ملائیا۔
 بھگت سُھیلا ہر بے پرواہ، پار برہم وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی بن ملاح، جگ جگ بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کلجگ انتم ہوئے سہا، صاحب سلطان سچا شہنشاہیا۔ جوتی
 جاتا ویس وٹا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا جھولی پائیا۔ بھگت جناں پر بھ سدا سنگ، متر پیارا میت نظری
 آئیندا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، انراگی اپنا راگ سنائیندا۔ سچ سچ دیونہار سچ اند، نجاند پرمانند وِچ ملائیندا۔ دُئی دوتی شرع شریعتی ڈھاونہارا کندھ، جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ہر گھٹ پائے سار جگ چو کڑی
 سماں وِچار، پردہ اوہلا رہن کوئے نہ پائیندا۔

☆ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت اگریچرن کور دے گھر، ہیرا منڈی گیٹ فرورزپر ☆

پریم کہے میرا کھیل نت نواں روز، جگہ جگہ دیکھ دکھائیا۔ چارے کھانی کردا رہواں کھوج، باہر اندر پھول بھلائییا۔ چار گنٹ دہ دشا کردا رہواں سوچ، سمجھ اپنی نال ملائییا۔ لہجدا رہواں روز، چوواں طبق سبق کون پڑھائییا۔ سندا رہاں سدا سلوک، راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ پرکاش تکدا رہاں جوت، نرگن نرویر بے پرواہیا۔ نگاریاں اُتے سندا رہاں چوٹ، وجے واہو داہیا۔ محل اٹل وینہدا رہاں کوٹی کوٹ، شودوالے مٹھ پردہ لاہیا۔ پنا سنگر پورے ساچی دیوے نہ کوئے موع، مجلس سچ نہ کوئے لگائییا۔ بھرم بھرم کے جگ دیکھے بہت، بہن گنتی وچ جنائییا۔ میری اچے نہ مکی اودھ، آپو نہ کوئے واپائییا۔ ساچا ملیا نہ کوئے بودھ، ڈھر گیان نہ کوئے درڑائییا۔ کوڑی کریا وینہدا رہیا ڈھاونگ، بھر سٹاچار لوکائییا۔ بھگتاں ملن دا میتوں شوق، اپنا حال سمجھائییا۔ جتھے کوئی نہ سکے روک، آگے ہو نہ کوئے اٹکائییا۔ میں اوتھے جاواں خاموش، چپ چپیتا پنڈھ مکائییا۔ سچ پریتی اندر ہوواں مدہوش، مدھ اکورس دکھائییا۔ میرا لیکھے لگ جائے ماٹی پوش، پشت پناہ ملے وڈیائییا۔ جیہڑا ہویا رہیا روجوش، ستمکھ ہو کے نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا ناتا دے جڑائییا۔ پریم کہے میں پریمی رہیا لہجدا، پریمکا روپ وٹائییا۔ آد جگاد رہیا بھجدا، جگ چوکڑی بیٹھا پنڈھ مکائییا۔ دوس رین رہیا سدا، نٹھاں واہو داہیا۔ خوشیاں وچ رہیا ہسدا، ہنسی گھ دکھائییا۔ سچ دوارے رہیا وسدا، وصل اکو یار خدائییا۔ درشن کردا رہیا اگئی اگھ دا، بن اکھاں اگھ جنائییا۔ ساچی منزل رہیا ودھدا، قدم قدم نال بدلائییا۔ میں ساری سرشٹی نالوں بھگتاں دا حصیدار بنیا ادھ دا، ڈھر دا لہنا جھولی پائییا۔ میں راہ تکدا پُرانا کد دا، قدیم دیاں سمجھائییا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر رہیا سدا، ہو کے دے دے جگت الائییا۔ لیکھا گدا رہیا حق دا، حقوق دے بدلائییا۔ پیار دے اپنے ہتھ دا، سر صاحب سوامی آپ لکائییا۔ پریم کہے میں اُس دوارے پھدا، جو فیصلے ڈھر دے دے سنائییا۔ میں نور ربی دیکھیا رب دا، سب نال گیا آئییا۔ جھگڑا چکاواں کوڑے سچ دا، پنچم ڈیرہ ڈھائییا۔ نظارہ دکھا دے اپنے حج دا، حاجت پور کرائییا۔ نام سنا دے جیکارا اپنے ڈنک دا، ڈھولا اکو گائییا۔ جھگڑا مکا دے لکھ چوراہی پنڈھ دا، پاندھی پنڈھ نہ کوئے بھوائییا۔ قلعہ توڑ دے وکاری کندھ دا، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ دینا ڈھائییا۔ رس دے دے اپنے اند دا، پریم کہے پریم اپنے وچوں پرگٹائییا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،

بھگتاں دے اندر وسدا، جھگڑا چکایا رہنا دکھ دا، پردہ اوہلا نہ رہیا پلک اکھ دا، سب دا مالک ہو کے نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا تیاں دے پڑدے ڈھکدا، پریم پیار اندر لہجدا، دوسر ڈوری تند نہ کوئے دکھایا۔

☆ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت اسٹکھن سنگھ دے گرہ پنڈ مونگلا ضلع فروزپور ☆

گرگھ نہانا کدے نہ ہویا، سدا سدا سد سننگر اپنی گود اٹھائیندا۔ گرگھ سجن کدے نہ ہویا، مر جیوت جیون جگت وچ وڈیائیندا۔ گرگھ اپنا آپ کدے نہ کھویا، جو تن من سننگر بھیٹ چڑھائیندا۔ گرگھ دکھ درد وچ کدے نہ ہویا، جو آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ گرگھ پاپاں میل دُرمت سدا دھویا، اُجل اپنا آپ کرائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی گرگھ گرگر سننگر اکو ہویا، دوجا روپ نہ کوئے پرگٹائیندا۔ گرگھ کدے نہ ہوئے کنگال، جگت غریبی نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ جنہاں نوں دیوے انملڑا لال، نام خزانہ آپ بھرائیندا۔ وچولا بن دلال، دُنیا توں لئے چھڑائیا۔ بچھ مریداں حال، مُردے لئے جوئیا۔ جہاں توں کر بحال، پھاسی توں لئے چھڑائیا۔ ناتا توڑ کے کال، دین دیاں اپنا رنگ رنگایا۔ مارگ دس سکھال، او جھڑ راہ کٹائیا۔ بہنغم دس کے چال، انتم لے کے جاوے نال، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ گود سہنجی سوہے بال، لوری شبد نال پرچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت پھل دیوے کھوال، ترشنا بھگھ سرب مٹائیا۔ گرگھ کدے نہ ہووے نکما، نہکرمی روپ نہ کدے وٹائیا۔ گرگھ سدا سننگر گھر جتا، ناتا مات پت تڑائیا۔ اکو پُرکھ اکال جوت اکالن دھر دی اماں، امانت اپنی جھولی پائیا۔ ناتا سر شئی نال تت مائی خاکی تتا، آتم پر ماتم اپنا رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ گرگھ کدے نہ ہووے بھگھا، پر بھ بھگھیاں بھگھ مٹائیا۔ جنم کرم دامیٹ کے دکھا، دکھ درد دئے گوائیا۔ سچ پریم دا دے کے سکھا، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ بڈھیاں نڈھیاں بن سننگر پورے کوئے نہ کہے آ میریا پتا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ پر بھ دی یاد وچ جنہاں نے ٹکڑ کھا دھا رکھا سکھا، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ - - - من منسا گئے مٹائیا۔ جنہاں دے انتر پریم پیار سچا اٹھا، لہر لہر وچوں بدلایا۔ پُرکھ اکال سدا اہناں تے ٹٹھا، پیار مُجبت جھولی پائیا۔ میت مُرار رہن

دیوے کوئی نہ رُٹھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ گرگھ کدے نہ کہے میں غریب، غریبی میرے اُتے آیا۔ کدی نہ کہے میں بد نصیب، دھکے دیوے لوکایا۔ جنہاں دے صاحب سوامی وسیا قریب، گھر سجن بیٹھا سو بھاپایا۔ جنہاں دے کول پر بھ ملن دی توفیق، اوہ توحفے جگت دے دین گویا۔ دُھر دا سجن لہر رفیق وانگ فرید، عجیب منزل اِکو پایا۔ نظری آئے سچ طیب، جو طبع دے بدلایا۔ جنہاں نوں جگال جگال دی اُمید، آسا وچ بہہ بہہ خوشی منایا۔ کردے رہے اڈیک، نیتز لوچن اکھ گھلایا۔ بنا ویکھیاں ڈٹھیاں کردے رہے تعریف، منسا منسا نال ملایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جنہاں نوں ستمکھ ہويا پرتیت، ست ستوادی نظری آیا۔ نال مل کے ڈھولا گاؤن سوہنگ گیت، گوہند رنگ چڑھایا۔ اوہ گرگھ کدے نہ ہووے نیچ، نیچوں اوچ دے بنایا۔ جنہاں دے اندر لنگھ جائے دلہیز، دہ دشا پنڈھ مکایا۔ اوہناں نوں اپنے پریم دی دس دیوے تمیز، سچ نال سمجھایا۔ جن بھگت بنا کے عزیز، خدمتگار سیوک سچ بنایا۔ جیہڑے گوہند دھار ہوئے شہید، اوہناں دا میل سچ سبھایا۔ شہدی گر کرے تصدیق، شہادت اپنی رہیا بھگتایا۔ پُرکھ اکال بن کے میت، متراں والا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دے اٹھایا۔ گرگھ کدے نہ کہے میں کنگا، دھن دولت مایا نظر کوئے نہ آیا۔ جس دے کول انملا ساڈھے تن ہتھ کایا بنگا، زرگن سرگن ونڈ ونڈایا۔ جس گرہ مندر اندر بیٹھا پریتم رنگا، رنگ رتزا آسن لایا۔ جو چاہے سو گھر وچ منگ لا، منگلا چار اپنا دے جنایا۔ بن رسنا توں ساچا انند لا، انند انند وچوں پرگٹایا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ لا، گنڈھنہار گوپال گوسانیا۔ جس گر سیکھ چرن کول پریم نال کیتی بندنا، سو بند بچانے دے تڑایا۔ رائے دھرم مول نہ دنڈنا، کرم کانڈ رہن نہ کوئے پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن کوئی نہ کہے میں منگت، بھکھاری درویش نظری آیا۔ جنہاں نوں پُرکھ اکال میل ملایا نال ہر سنگت، سو ہر کا رُپ گئے بنایا۔ اوہنا دا لیکھا رہیا نہ انت، انتشکرن وٹی ودھایا۔ ڈھولا سُن کے پر بھ دا منت، منتو اپنا حل کرایا۔ میل نال سری بھگونت، نار کنت وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سچی سر نایا۔ گرگھ کدے نہ کہے اوکھا، گھڑی اوکھی رہن کوئے نہ پایا۔ سنگر مل کے ست وچ سوکھا، من ممتا دے مٹایا۔ پُرکھ اکال کسے نال کدے کرے نہ دھوکھا، ڈھکھیاں دی اگنی دے بھجھایا۔ اپنا مارگ دس کے سوکھا، منزل دے چڑھایا۔

چوڑاسی وچوں مَوَقع، مُفت اپنا جوڑ جُڑا ئیا۔ جھگڑا چُکا کے لوکا، لوکا ئی کولوں پلُو دے چُھڈا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچی سرن سرن اکو اک دکھائیا۔

★ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت اکرپال سنگھ دے گرہ پنڈ گولیوالا ★

جس اُپر صاحب سنگر کرپا کردا، کرنی دا کرتا دیا کمائیا۔ تن ماٹی خاکی ٹھانڈا کرے ہر دا، سیٹل سیت روپ وٹائیا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا لیکھ جانے دل دا، سرگن زرگن سرگن ویکھ دکھائیا۔ ہر سنت سوامی پُرکھ اکال ہو کے ملدا، دینن دیاوان اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ نشان دکھائے اگئی تیل دا، نچ نین ہووے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیونہار سچی وڈیائیا۔ جن بھگتاں اُتے پر م پُرکھ ہوئے دیاں، پاربرہم بے پرواہیا۔ کایا مندر دکھاوے سچ سچی دھرم سال، محل اٹل سو بھاپائیا۔ گرہ مندر اندر دِپیک جوتی دے بال، زرگن نور ظہور کرے رُشائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کھال، خالق خلق ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے چرن ساچی دھوڑ، مٹی خاک پاک لئے بنائیا۔ جنم جنم بخش دیوے قصور، قسمت وچوں قسمت دے بدلایا۔ نام بھنڈارا بھر بھر پور، اتوٹ اٹھ دے دکھائیا۔ پاربرہم برہم دے کے نور، سچ ظہور کری رُشائیا۔ ناد دُھن و جا کے تُو، تُرت اپنا لھم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا سرب مٹائیا۔ جن بھگتاں دیوے انملٹرا یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ زرگن سرگن کر کے دُھر سنجوگ، گھر ساچے سچا میل ملائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دس کے اکو اوٹ، جگت آسے سرب گوائیا۔ موہ مایا ممتا کوڑی کرپا کڈھے کھوٹ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جائے پہنچ، دُور دُراڈا نیرن نیرا اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیونہارا دات، وست اپنی ہتھ رکھائیا۔ ست سچ بخشے سچ سوغات، سوگند کھا کے جھولی پائیا۔ نام ندھان سنائے دُھر دی بات، باطن پردہ آپ اٹھائیا۔ کلج کوڑی کرپا میٹے راکھ، پوت پاک دے بنائیا۔ ہر دے ہر جن ہر ہر لینا بھاگ، پاربرہم پر بھ پردہ دے

اٹھایا۔ جنم جنم دی کرم دی پر بھ پوری کر نہارا آس، آسا ترشاندے گوانیا۔ جگت واسنا رہن نہ دیوے اداس، دھیرج دھیر اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں بھگتاں وسیا ساتھ، تنہاں آتم انتر نہ ہوئے گھاٹ، کلجک میٹے اندھیری رات، انت لے کے جائے ساتھ، گھر گھر گرہ گرہ در در آپے دیکھ دکھایا۔

★ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سوداگر سنگھ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ ناٹھیوالا ضلع فروزپور ★

سچھنڈ کہے میں سُنیا سچ جیکارا، لوک مات دھیان لگایا۔ تھر گھر کہے میں سُنیا دھر دا نعرہ، دھرنی دھرت دھول وٹی ودھایا۔ وشن برہما شو کہن سانوں لگا پیارا، سیتل دھارا رہیا وہایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سوہنا دیکھیا اکھاڑا، زمیں اسماناں وٹی ودھایا۔ بھگتاں کہا سری بھگوان ساچا کرے پیارا، پریمی پریتم دھر دی لگی ساچی توڑ نبھایا۔ کوڑی کریا دیکھیا کنارہ، کلجک انتم اٹھ کھلایا۔ سچجک ساچا دیکھیا دوارا، دھر درباری پردہ رہیا اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتایا۔ سچھنڈ کہے جس ویلے سُنیا جیکارا بول، جاگدی جوت نظری آئی۔ تھر گھر کہے میں نیتز دیکھیا کھول، نرگن نور ہوئی رُشانی۔ وشن برہما شو کہن شبدی وچدا دیکھیا ڈھول، انحد نادی ناد رہیا سُنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سری بھگوان کردا دیکھیا چوہل، گرگھ گر گر اپنے رنگ رنگایا۔ بھگت بھگوان کہن پورا تُلدا دیکھیا تول، کرتا قیمت آپے رہیا پانیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی خوشی منایا۔ میرا پورا ہون لگا قول، اقرار نامے دی مُت گئی آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتایا۔ سچھنڈ کہے میں سُنیا سنگیت، پریم پیار وچوں پرگٹایا۔ تھر گھر کہے میں دیکھیا بیٹھ انیت، ترے گن اتیتا اپنا حکم سُنایا۔ وشن برہما شو کہن اسمیں گایا سچا گیت، گھر گھیر دتا سُنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ مندر ٹھا کر دوار دیکھیا مسیت، گرُ گر گردوارا اکو رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سچھنڈ کہے میں دیکھیا ربی نور، نور نورانہ نظری آئی۔ تھر گھر کہے سرب کلا بھر پور، دُوبے در نہ منگن جایا۔ وشن برہما شو کہن آد جگاد حاضر حضور، چاروں کُنٹ سو بھا پانیا۔ جن بھگت کہن پر بھو

ساڈا مزدور، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ کٹ کے جائے جنم جنم دے قصور، قسم کھا کے اپنی دیا کمائیا۔ جدھر دیکھن اودھر حضور، حضراتاں دا حضرت نظری آئیآ۔ اگلا ست سچ دا دستا جائے دستور، دستاویز کاغذات اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیشہ اک سنائیا۔ سچھنڈ کہے میں ساچی دیکھی جوت، جوتی جوت کرے رُشائیا۔ تھر گھر کہے نہ ورن نہ گوت، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ وشن برہما شو کہن ست دھرم دی لگی دیکھی مَوَج، مجلس بھگتاں وِج لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن جس نوں چار جگ چوکڑی رہے کھوج، چار کُنٹ دہ دشا اپنا دھیان لگائیا۔ سو صاحب سہیلا اک اکیلا نت نوت بھگتاں درشن دیوے روز، رازق رحیم کریم رحم اپنا آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دے لیکھے رہیا کمائیا۔ سچھنڈ کہے میں دیکھیا ہر کرتا ٹھاکر، جو ٹھوکران نال بھگت سہیلے رہیا اٹھائیا۔ تھر گھر کہے میں دیکھیا گھر گمبھیر ڈونگھا ساگر، جو اچھل چھل اسگاہ بھيو کوئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو کہن بھاگ لگاؤندا دیکھیا کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ ماٹی دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ جو دھا سور پیر وڈ بہادر، نام کھنڈا برہمنڈاں وِج رہیا چمکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دیونہارا سچ اندا ، رسنا رس ساچا دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ سچھنڈ کہے میں دیکھیا سلوک، گن ندھانا رہیا جنائیا۔ جن بھگتاں کر نردوش، دوشی کرے سرب لوکائیا۔ شرع زنجیر جنہاں گلوں لاه کے توش، طبع طبیعت سب دی دے بدلایا۔ پر بھ ملن دا جنہاں شوق، شہانہ سماں تنہاں دے دکھائیا۔ بن ہر نامے سرشٹ سبائی گئی آؤنت، پتا پوت بھائی بھین ساک سجن سین سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ مہروان ہو کے جنہاں دی کھوجی کھوج، گر گھ گر سکھ لئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر منتر راگ پڑھائیا۔ سچھنڈ کہے میں دیونہارا ثبوت، سوگند کھا کے دیاں جنائیا۔ تھر گھر کہے میدوں نظر آئے اک محبوب، جو مُجبت وِج سمائیا۔ وشن برہما شو کہن جدھر دیکھیے اُدھر موجود، چاروں کُنٹ اپنا رنگ ورتائیا۔ بھگتاں پیتا سنتاں دی ویکھ حدود، گر گھاں دے پردے دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی وڈ داتا بے پرواہیا۔ سچھنڈ کہے میں دینا سندیشہ، انت اخیر آخر دیاں سمجھائیا۔ شاہ پاتشاہ سری بھگوان دھر نریشا، نر نرائن اکھوائیا۔ جس نے وشن برہما شو گر اوتار بھجا، بھجن بندگی وِج لگائیا۔ کلج انت جن بھگتاں دی آتم مانے سیجا، سنگھاسن سوہنا اک سہائیا۔

سچ دواویوں نظری آئے جس گرہ کسے نہ پیکھا، سو مندر وجے ودھائیا۔ سرشٹی سنسار دی بدل دیوے رکھا، دھر فرمانا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ماری اک آواز، سُتیاں دینا جگائیا۔ تھر گھر کہے میں کہنا پڑدا کھول کے دیکھو راز، اندر لگیا بے پرواہیا۔ وشن برہما شو کہن اسیں گر اوتار پیغمبر نال ملاؤنا جس نے رچنا رچی آد، انت او سے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک، بھگتاں دا ثالث، جوتی نورِ خالص، آلس نندرا سب دی دے گوائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نرؤیر نرنکار اپنی بدل دیوے عادت، عدالت وکھری دو جہاناں لئے لگائیا۔

☆ ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ا بوڑ سنگھ دے گرہ ناتھیوالا ضلع فروزپور ☆

ہر کرپا ہووے بنے بھگت، وڈبھاگی بھاگ جگت اکھوائیا۔ ہر کرپا ہووے بنے سچا سنت، گر ساکھی سچ درڑائیا۔ ہر کرپا ہووے ملے نام منت، انتر آتم اک لو لائیا۔ ہر کرپا ہووے چڑھے رنگ بسنت، تن مائی خاکی سو بھاپائیا۔ ہر کرپا ہووے آتم پر ماتم ملے دھر دے کنت، سچ سہنجنی وجے ودھائیا۔ ہر کرپا ہووے ہوئے روگ مٹے چنت، سنسا سنسار رہن نہ پائیا۔ ہر کرپا ہووے مائس دیہی بنے بنت، تتوت بو بھ بھجھائیا۔ ہر کرپا ہووے لیکھا لگے انت، انتر نہ ہوئے جدائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل وکھائیا۔ ہر کرپا ہووے بھگت جن اُتجے بھاگ، بھاگ ہین رہن کوئے نہ پائیا۔ ہر کرپا ہووے جوتی نور جگے چراغ، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ ہر کرپا ہووے گرکھ پورن بنے سادھ، سادھنا ست سچ سمجھائیا۔ ہر کرپا ہووے گھر سجن سنے ناد، انادی دُھن شنوائیا۔ ہر کرپا ہووے بدل جائے سماج، ریتی نیتی دے اُٹائیا۔ ہر کرپا ہووے مٹ جائے واد وواد، وکھ امرت روپ بنائیا۔ ہر کرپا ہووے سرتی شبد ہووے وساد، اپنا آپ مٹائیا۔ ہر کرپا ہووے ملے کنت سہاگ، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ ہر کرپا ہووے پردیاں وچوں کھلے راز، رازاں وچوں رازق نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت اپنا حکم ورتائیا۔ ہر کرپا ہووے بھگتاں کھلے اکھ، اکھیاں نور چمکائیا۔ ہر کرپا ہووے نظر

آوے پرتکھ، پرتکھ پر بھو گوسائینیا۔ ہر کرپا ہووے دھام نیارا ویکھے وکھ، محل اٹل سو بھاپائیا۔ ہر کرپا ہووے ملے امولک وتھ، دست بے پرواہیا۔ ہر کرپا ہووے آتم پر ماتم سنے جس، سوہنگ ڈھولا سیج سکھائیا۔ ہر کرپا ہووے امرت پریم لئے رس، کوڑی کرپا دئے گوائیا۔ ہر کرپا ہووے اندر اُتجے سچ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیا۔ ہر کرپا ہووے ڈھر دی آوے مت، منمت دئے تجائیا۔ ہر کرپا ہووے اُجڑیا کھیرا جائے وس، ساڈھے تن ہتھ وجے نام ودھائیا۔ ہر کرپا ہووے میل ملاوا ہووے جھب، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ ہر کرپا ہووے گرکھ سچ دوارے بے پھب، کوڑ فریب رہن نہ پائیا۔ ہر کرپا ہووے نام خُماری ملے مد، مدھر رس اک چکھائیا۔ ہر کرپا ہووے ہر جن ساچے لئے سد، چرن کول دئے وڈیائیا۔ ہر کرپا ہووے مٹے وچھوڑا جگت اڈ، سوہنا سنگ بنائیا۔ ہر کرپا ہووے لیکھے لگ جائے کایا ماٹی ہڈ، رکت بوند سو بھاپائیا۔ ہر کرپا ہووے صفت صلاحی ڈھولے گاؤن ہتی دند، رسنا جہوانال ملائیا۔ ہر کرپا ہووے نوری نور چکے چند، پرکاش پرکاش سو بھاپائیا۔ ہر کرپا ہووے ملے اگم اند، من چنت دئے گوائیا۔ ہر کرپا ہووے جنم جنم دا مٹے پندھ، منزل ملے شہنشاہیا۔ ہر کرپا ہووے چڑھے آتم پر ماتم رنگ، رنگ رتڑا دئے رنگائیا۔ ہر کرپا ہووے مل جائے ساچی سیج سہنجنی پلنگ، کروٹ روپ نہ کوئے بدلایا۔ ہر کرپا ہووے جن بھگتاں آسا نسا پوری ہووے منگ، تریشا ترکھا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، انک بدھی طریقے ڈھنگ اپنے وچ چھپائیا۔

☆ ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت اناظر سنگھ، بھاگ سنگھ، جگیر سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی ضلع فروز پور ☆

جن بھگتاں اُتے سدا سلکھنی گھڑی، دوس رین ماس برکھ وجدی رہے ودھائیا۔ سچ پریم اگئی نام دی جنہاں تک پڑھی، سوہنگ ڈھولا رسنا جہوا گائیا۔ پریم پیار مہر مُجّت دی لگی رہے جھڑی، چھبر دھار اک وہائیا۔ آتم پر ماتم بچھی رہے لڑی، پلوانلوں پلوان نہ کوئے چھڈائیا۔ کوڑ گڑیار جگت وکار وچوں کر کے بری، سچ دوار دئے وکھائیا۔ جس گھر مندر اندر وسے نرگن روپ ہری، پریم پُرکھ بے پرواہیا۔ سو آتم جگ چوکڑی کدے نہ مری، تن ماٹی خاک روپ لئے

بدلایا۔ دستِ امولک ہر کا نام ملے کھری، خیرت نال اپنے گھر دئے دسایا۔ ساچی منزل اگم اتھاہ اُج محل چڑھی، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ اٹکایا۔ سنکھنی گھڑی کہے میں جاواں بلہار، جن بھگتو نیوں نیوں سپس نوایا۔ جنہاں اندر اگم اتھاہ پیار، پریم پریتی وچ سمایا۔ پریم پُرکھ دے ڈھر دے بن کے یار، دوست سبجن رُپ وٹایا۔ اٹھے پہر لگی رہے بہار، کایا گلشن سچ مہکایا۔ سُنڈے رہن دُھن آواز، انحد نادی وجے سچ ودھایا۔ ست سچ ہووے کاج، کرم کانڈ ڈیرہ دیوے ڈھایا۔ جیہڑا سماں سُبھاگا ملیا آج، اجل توں دیوے بچایا۔ سنکھنی گھڑی کہے میرے وڈ وڈھاگ، وڈھاگی پر بھ سنگر درشن پانیا۔ گھر نوری جوت جگے چراغ، لکراماں دا میٹے داغ، دُرمت میل دھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سنکھنی گھڑی کہے میں چاروں گنٹ رہی تک، بن اکھاں اٹھ ہلایا۔ خوشیاں نال پئی ہس، مُسکراہٹ ویکھی بے پرواہیا۔ نور نورانی چمکی اٹھ، جو بن اکھراں کرے پڑھایا۔ حقیقت وچوں نظری آیا حق، پڑدا اولہا رہیا اٹھایا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، سماں سہاونہا رہیا وکھایا۔ ڈھر دامارگ اکو دس، ہر جن ساچے دئے سمجھایا۔ بھگتاں انتر جائے وس، وصل اکو یار کرایا۔ کوڑی رین میٹ کے مس، مست نام خُماری دئے چڑھایا۔ سر رکھکے دوویں ہتھ، دو جہاناں دیوے پندھ مُکایا۔ جو صاحب سرنائی گئے ڈھٹھ، مان اہمان جگت مٹایا۔ سو سچ دوارے گئے وس، ناتا چھٹیا جگت لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ سرنائیا۔ سنکھنی گھڑی کہے میرا وقت سہیلا، گھڑی پل وسر کدے نہ جائیا۔ سنگر ملیا سبجن سہیلا، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم کرائے میلا، مل مل اپنا رنگ چڑھایا۔ اچرج کھیل نرگن ہو کے کھیلا، سرگن سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار پتی سرنائیا۔ سنکھنی گھڑی کہے میں آگئی مُڑ، مات لوک پھیرا پانیا۔ پُرکھ اکال ملیا ساچا ڈھر، تخت نواسی اپنی دیا کمایا۔ جس نوں لہجھدے اوتار گر، پیغمبر راہ تکایا۔ جس نوں کھوجدے دیوت سُر، وشن برہما شو بھجن واہو داہیا۔ جس دی لکھ چوڑاسی رکھے سدا لوڑ، چارے کھانی نیوں نیوں سپس نوایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا آیا دوڑ، دُور دُرڈا اپنا پھیرا پانیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت مٹھے کوڑ، گرہ مندر پھول بھلایا۔ گھر وچ گھر تکے کر کے غور، اٹھ اٹھ نال ملایا۔ جنہاں صاحب سنگر گوسائیں ہو کے گیا بہڑ، بہڑی بہڑی کرنوں دئے چھڈایا۔ جھگڑا چکا کے مور تور، ترت اپنا حکم منایا۔ منتر دے کے فرنا پھور، جگت واسنا ڈیرہ

ڈھاہیا۔ اپنے ہتھ پکڑ کے ڈور، چاروں کُنٹ دے بھوایا۔ اگے کوئی نہ سکے ہوڑ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ سٹکھنی گھڑی کہے میں دوویں ہتھ جوڑ، صاحب سٹگر دیاں سُنایا۔ میٹ اندھیر اندھ گھور، سچ نور کر رُشَنایا۔ تیرے بھگت جن تیتوں رہے ٹول، کھو جن تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں نوں کہا بول، اُچی کوک کوک سُنایا۔ سٹکھڑی گھڑی کہے ناظر سنگھ ایہہ ٹھا کر سدا وسدا کول، دُور ڈراڈا نیرن نیرنچ گھر درس دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں رکھے سدا لوڑ، جوڑ اپنے نال جُڑایا۔

★ ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سنت گر میل سنگھ دے نال پچن اتے بچھ گچھ باگھا پُرانا ضلع فروز پُڑ ★

امرت جل ملے دُھر دارس، رستہ اگم دے دکھایا۔ من واسنا ہو کے وس، کوڑی کریا دے مٹایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار جائے نس، تن ماٹی خاکی رہن کوئے نہ پانیا۔ نچ نیتز لوچن کھلے اکھ، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ آتم پر ماتم نظری آئے ساکھیات پر تکھ، گرہ مندر وجے سچ ودھایا۔ نظری آئے جس دا وسیرا گھٹ، پت پر میشور بے پرواہیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گاؤندی گاتھ، سادھ سنت گرگھ گرگھ ہر جن بیٹھے راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، رس امرت امیوں دینا چوایا۔ جل پانی سب جگ کھاندا پیندا، کھ چوڑاسی پر بھو ادھار بنا یا۔ جس کارن گرگھ سنت لوک مات جیوندا، کوڑی کریا پرے ہٹایا۔ ناتا دس دیو اُس پُرکھ اکال دے ساچے نیند دا، ساچی لگی نہ کوئے تڑایا۔ روگ مٹ جائے جگت واسنا ہوئے ہوں دا، ہنگتا گڑھ ہنکار رہن نہ پانیا۔ جھگڑا مک جائے توں میں دا، آتم پر ماتم اکو رنگ سما یا۔ جل دھار وگ جائے اگئی نیں دا، سمند ساگر سار کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رس امرت امر دینا دکھایا۔ جل پین نوں آئے جگ، پنج تت کا یا ماٹی چولا جگت ہنڈھایا۔ جیسہڑا جل امرت ملے اُپر شاہ رگ، سو جھرنا دینا دکھایا۔ جس پیتیاں سُنیا جائے راگ انحد، دُھن آتمک وجے ودھایا۔ دیک جوت جائے جگ، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم میلا ہووے سچ، گھر وچ گھر مل کے ہیئے وس، واسطہ اکو نال رکھایا۔ جس توں پرے نہیں کوئی رس، نو

رس پھیکے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا منگے سچ ور، جس گرہ جل پانی اِکو نظری آئیا۔ جل پانی پیاؤنا جے بن کے سجنِ میت، سنت جی ست وستو جھولی پائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند اندروں اُتجے گیت، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تن مائی خاک اندر باہر گپت ظاہر تتوت ہوئے ٹھانڈا سیت، پتت پُنیت دئے کرائیا۔ جھگڑا مک جائے راج راجان شاہ سلطان اُوچ نیچ، ایکنکارا اِکو نظری آئیا۔ سو پڑکھ نرنجن وسے صاحب سدا چیت، ابناشی کرتا سوامی اپنی ٹھوکر دین لگائیا۔ جھگڑا مک جائے مندر مسیت، کایا کعبہ حُجرہ حق محبوبِ مَحَبَّت وِچ دئے دکھائیا۔ جیہڑا امرت رس بھگتاں کول ٹھیک، اوہ پیالہ مدُھر دینا پیا۔ جس نوں پیتیاں ہو جائے اتیت، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ او سے جل پین نوں رہے اڈیک، کوئی سجن ساجن دئے پلائیا۔ جے دوگے بن ہتھاں توں پیئے لا کے جھیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست اِکو اک ورتائیا۔ سارے کھندے سنتاں کول وست انمول، جگت قیمت کوئے نہ پائیا۔ مہا پڑکھ دا پورن برہم دا بول، نرنتر انتر دئے سمجھائیا۔ جیہڑی وست سب توں اتم سریشٹ تہاڈے کول، اُس دے وچوں تھوڑا گفنا دینا ورتائیا۔ جس نال من تن ہووے اڈول، بُدھی بیک روپ وٹائیا۔ اندروں پردہ دینا کھول، بجر کپائی دینا تڑائیا۔ سرتی شبدی جائے موئل، سمل ہو کے اپنا آپ چھپائیا۔ اوہ پیالہ دینا بھر کے کول، جو کول نا بھی وچوں باہر جھرنارہیا جھرائیا۔ سنت پنجن سدا انمول، انمولک ہیرے گربانی گن درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیالہ منگے رس، رساں وِچ سمجھ کوئے نہ آئیا۔ سنت جی پانی جل پین دا سدا چاء، سچ دیئے جنائیا۔ جے کوئی مدُھر پیالہ دئے پلا، رس وچوں رس نظری آئیا۔ کاگوں ہنس دئے بنا، مانک موتی چوگ چُگائیا۔ تِس نوں ملیئے سچ سُبھا، اندرو اندر پنہدھ دیئے مُکائیا۔ ایہو وست سدا سدا منگدے گئے جنہاں نوں پر بھ دے ملن دی ادا، عادت سکھیا نہ کوئے بدلایا۔ جس کارن اُس نالوں ہوئے جُدا، اوہ جھگڑا رہن نہ پائیا۔ سنت ستنگر سدا روپ پڑکھ اکال خُدا، نور نور وِچ سمائیا۔ پیاسیاں تیاسیاں رُحاں نوں سدا جام دین پیا، حرص ہوس رہن نہ پائیا۔ جے کوئی مُسافراں توں رکھے لکا، ایہہ کوئی وڈی نہیں چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منگنہارا ساچا ور، جس گھر اِکو رس نظری آئیا۔ کی سچ جام پیاؤگے۔ آتم رام مناؤگے۔ کایا نگر کھیڑا گرام وساؤگے۔ گفنا کٹیا اندر واجا حق وجاؤگے۔ جس پیار دی خاطر آئے، سچ اوہو پیاس بُجھاؤگے۔ جل پین دی بڑی لگی ترشنا، ترکھا

دوس رین رہی ستائیا۔ جیہڑی بُجھ نہ سکی برہما شو وِشنا، کروڑ تیتیسا بھجّن واہو داہیا۔ جیہڑی ہٹ نہ سکی کولوں کرِشنا، تریلوکی ناتھ گویاں ناچ نچائیا۔ سو ترِشنا ساچے سنتاں کول مگے بھگھنا، در آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ جس دا لیکھ آد جگاد جگ چوکڑی پُرکھ اکال دین دیاں لکھنا، کھانی بانی نال وڈیائیا۔ اوہ سنت ساجن سچا دِسناء، جو وہ دِشنا کرے رُشنائیا۔ دُھر درگاہی ملائے متنا، میت مُرار ہر گوسانیا۔ جے امرت دے دیو بہتا نہیں تے اتنا، جس نال نکیوں وڈا نظری آئیا۔ ایہہ سنسار سرشٹ لوکائی خلق دے ستھنا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ بن پیئے امرت رس جیو جگت جہان پٹنا، سائنگ ست نہ کوئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منگنہارا ایکا ور، جس ملیاں ترِشنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ جل پانی کہے میں اوس دے اندر جاواں وڑ، برہوں ویراگی جو نظری آئیا۔ ساچے مندر جاواں چڑھ، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔ سچ وکار وچ نہ جاواں اڑ، اڑا پنگل کراں صفائیا۔ اوس دے پہنچاں گھر، جو مالک نور خدائیا۔ جوتی دھار جاواں رل، رلمل اپنا آپ بدلایا۔ سچ دوارا لواں مل، جس گرہ وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ساچیاں سنتاں دے ہو جاواں ول، ول چھل کراں سرب لوکائیا۔ جے اوہ گرکھ سنت بھگت میرا پی کے جل، امرت جل جام دو جہان دین پیاٹیا۔ پیندیاں سار نظری آجائے نہچل دھام اٹل، جس گھر پُرکھ ابناشی سچ سنگھاسن بیٹھا سو بھاپایا۔ ایسے کارن چار کُنٹ دہ دِشنا ساچے سنتاں کول رہے چل، جے کوئی سچن لہے، امرت جام دیوے ہے، پریم رس وچ مدھے، منزل اپنی دُھر دی سدے، جتھے اگئی ناد وجے، دُھن اگم شنوائیا۔ جل پانی پیاؤ وچوں دُنگھے ساگر، سچ سُبھاؤ جل پانی دیو دکھائیا۔ بھاگ لگے کایا گاکر، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ پیاؤن والے دا بدل جائے کرم مستک ہووے نرمل اُجاگر، جوت للاٹ کرے رُشنائیا۔ سنتاں دا سدا اُپکار گھر آیاں نوں دینا آدر، آدرش اندر شٹ درِشٹی وچوں دینا دکھائیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ کوئے اندھیرا بادل، نوری نور نور ہوئے رُشنائیا۔ سچ کنارہ سچا پاتن، سچ ملاح سچ بیڑی کھیوٹ کھیٹا سچا روپ دکھائیا۔ بہتا نہیں تے تولا ماسن، آسا منسا پوری لیکھے لگے سواسن، لیکھا مکے پر تھی آکاشن، گگن منڈل پندھ رہن نہ پائیا۔ بھيو کھل جائے ظاہر باطن، سچ پریتی بچھے ناتن، مہاتم اک دینا درڑائیا۔

☆ ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت اِکپور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروزپور ☆

صاحب سنگر تاردا، سنت سُہیلے سجن میت۔ ہوئے روگ نواردا، من تن کر کے ٹھانڈا سیت۔ کرم روگ نواردا، ساچی بخش چرن پریت۔ سچ گھر ساچے واڑدا، ترے گن مایا کر اتیت۔ جگ چوکڑی پنج سواردا، نام سنا کے ڈھولا گیت۔ جنم جنم دا قرض اتاردا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، روپ دھر سرجنہار دا۔ صاحب سنگر ڈکھ کٹ دا، اگنی تت جنجال۔ پڑدا کھول کے ساچے ہٹ دا، وست امولک دیوے لال۔ لیکھا چک جائے رہنا وکھ دا، گرگھ میلے ساچے لال۔ مہر نظر نال تکدا، لکھ چوراسی وچوں کرے بحال۔ جھگڑا چکا کے منمت دا، گُرمِت ساچی دے سکھال۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر کرپال۔ صاحب سنگر ویکھدا، ویکھنہارا ایک۔ لہنا جانے پورب لیکھ دا، جنم جنم دی دیوے ٹیک۔ پیار جانے دھر دے ہیئت دا، لوچن نین نچ پیکھ۔ وسنا دے ساچے دیس دا، پڑدا اوہلا کھول کے بھیئت۔ ملنا دے ہمیش دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سوامی کھیوٹ کھیٹ۔ صاحب سنگر تکدا، بن نیتز نین اٹھال۔ ملاپ کر لئے اپنی اگھ دا، جوتی دیا اکو بال۔ سُننہہڑا دے کے دھر حق دا، جلوہ نوری دے جمال۔ نام ندھانا سچا دسدا، دھر دے کلمے دے احوال۔ جھگڑا چکاوے کایا مٹ دا، سچ وکھائے سچی دھرم سال۔ لہنا مُکاوے کوڑے ہٹ دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کر آپ مہروان۔ صاحب سنگر لوچ دا، گرکھیاں دید دیدار۔ جگ چوکڑی ایہو سوچ دا، کس بدھ نبھیاں بھگتاں نال۔ وقت سُنہنجا کراں موچ دا، گرکھیاں گرکھیاں ہو دیاں۔ جھگڑا مُکاواں کوڑی چوگ دا، مانک موتی اک کھوال۔ لہنا گواواں ہوئے روگ دا، پریم پریتی بھر بھنڈار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ آدھار۔ صاحب سنگر بھاکھدا، انڈھڑی کار جنایا۔ دھر سندیشہ اکو آکھدا، پاربرہم بے پرواہیا۔ ساچا رہنا پر بھ چرن نواس دا، کوڑی کرپا جگت وکھایا۔ لہنا پورا ہووے آس دا، مل سنگر خوشی منایا۔ نور ہووے سچے پرکاش دا، جوتی جوت ڈگمگایا۔ دھام ملے نچ گھر نواس دا، استھان بھومکا سوبھاپایا۔ گرگھ گرگھ روپ بن جائے سچے داس دا، سیوک اپنا ناؤں پرگٹایا۔ لہنا دینا تک جائے اگلی پچھلی بات دا، لیکھا

کرم دئے گوائیا۔ مان مل جائے بھگتاں دی جماعت دا، گرکھ گرکھاں نال ملائیا۔ اندھیارا مٹ جائے کوڑی رات دا، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، دُھر دا لحم اِکو واجدا، بچن اپنا دئے سُنائیا۔

★ ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ا جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروز پُڑ ★

پگڑی کہے میرا ہویا کاج، پر بھ پورن آس کرائیا۔ راجن دے گھر آیا راج، نرین نرائن دیا کمائیا۔ پچھلی ریتی دا بدل دتا رواج، اپنا لحم ورتائیا۔ دوہاں دے سرتے دسدانہیں کوئی تاج، سیوک ہو کے سیوا سچ کمائیا۔ جنہاں دی پر بھ رکھنی پت لاج، چرن کول دئے سرنائیا۔ اوہناں دا میلا ہویا آج، عجب لیلہ ہر ورتائیا۔ آگے پریمیاں والا سماج، بھگتاں رنگ چڑھائیا۔ دوہاں دی وجدی رہے رباب، سرتی تال رُپ بنائیا۔ ہر سجن بن کے ساک، جوڑے رہیا جڑائیا۔ مائی پتلے ویکھ کے خاک، خالص رنگ رہیا رنگائیا۔ دوہاں دا اِکو بن گیا باپ، پت پر میثور اپنی گود اٹھائیا۔ پگڑی کہے پگ جگ نہ رہ جائے ساتھ، رگھناتھ سر اپنا ہتھ لکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، پچھلی پوری کر کے واٹ، دوہاں دا پنڈھ مُکائیا۔

★ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ا دلپ سنگھ دے گرہ باؤ پُڑ ضلع گرداسپُڑ ★

جنما سرتی گنگا گوداوری کہے میں گئی لٹی، لٹیرا آیا دُھر درگاہیا۔ جس نے کلا جگائی سٹی، سُنٹیاں دتا ہلایا۔ نرگن ہو کے بدل اپنی رُچی، رچنا وکھری دتی رچائیا۔ جگ چو کڑی ساڈی دھار بنی رہی سچی، پوتر رُپ وکھائیا۔ چولیاں نال پاؤندے رہے مکھیں، امرت جل وڈیائیا۔ ساتھوں ہو نہ سکیا کوئی سکھی، بنا کبیر رَویداس ملی نہ کسے وڈیائیا۔ ساری سر شٹی رہی بھکھی، ترشنا اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ کھیل کھیلدی رہی چگت جگی، چو کڑی پنڈھ مُکائیا۔ انتر میری واٹ پگی، اگلا پنڈھ رہیا نہ رانیا۔ کھج انت وِشیش رہی نہ کوئی بدھی، ودوان نہ کوئے چترائیا۔ رمز سمجھے نہ کوئی کجھی، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ جھگڑا پے گیا

ودی سُدی، پُننیا اماوس دے دُہایا۔ بھاگ لگا نہ کسے دُدھی، پتا پوت کرے لڑایا۔ سچ واسنا کسے نہ ہوئی اُگھی، محل اٹل نہ کوئے سہایا۔ نا بھی ہو کے مودھی، اپنا آپ بدلایا۔ کھیل ویکھی نہ کسے بُت رُوح دی، چم درِ شئی جگت ہلکایا۔ رمز ویکھی نہ کسے ساڈھے تن کروڑ لوں لوں دی، لہر لہر وچوں ٹکرایا۔ صفت سنی نہ کسے پُرکھ اکال اک اگئی ہو بہو دی، پنجاں تیاں نال کردے گئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ہکم اک ورتایا۔ گوداوری کہے میرا لُٹیا گیا گدام، گودی خالی نظری آئی۔ پُرکھ اکال بن امام، عمل سر شئی ویکھ وکھایا۔ درِ شئی خالی دے تمام، اِشٹی نظر کوئے نہ آئی۔ گرہستی کرن حرام، سادھ من واسنا ہلکایا۔ ہر دے نظر نہ آوے رام، نام چوٹ نہ کوئے لگایا۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا گرام، ساڈھے تن ہتھ وچے نہ کوئے ودھایا۔ چار کُنٹ ہوئی اندھیری شام، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ رس رہیا نہ ساڈھے وچ جام، مدھ متوالہ نہ کوئے کرایا۔ میں ہو گئی خیران، خیرانی وچ دھیان رکھایا۔ جس دے سُدی رہی پیغام، سچ کری شنوایا۔ جس دا دسدے گئے نشان، گر اوتار صفت صلاحیا۔ سو آگیا سری بھگوان، کل کلکی ویس وٹایا۔ جس دی لہر دا طوفان، سب نوں رہیا رُڑھایا۔ جن بھگتاں کر پروان، لکھ چوڑا سی وچوں باہر کڈھایا۔ مُجّت وچ ہو کے مہروان، محبوب اپنا میل ملایا۔ پتہ نہیں کدھروں چل کے آگیا اِنج دی شام، شمع جوت کر رُشٹایا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ دی تھکاوٹ گرکھاں گھر کرن آیا آرام، سنگھاسن سوہنے اُتے ڈیرہ لایا۔ کرپا کر سری بھگوان، بھاگاں بھرے بھگت بھگونت ویکھ خوشی منایا۔ مہر وچ آ کے دے سچا انعام، دست امولک اک ورتایا۔ جن بھگتو پریم پیار دا پیو جام، جہاں دا لیکھا دے مُکایا۔ مانس جنم دا پورا کرے کام، کامنا ہو نہ کوئے ودھایا۔ تہاڈا ویکھ کے نگر کھیڑا گرام، کھڑکیاں دو جہان رہے گھلایا۔ نیتز کرن دھیان، دُور دُراڈے تگن چائیں چانیا۔ جہو جہا اِنج بستر ملیا کرن واسطے بسرام، وشن برہما شو کہے ویکھن کدے نہ پانیا۔ ایہدی صفت دی کی کوئی کرے کمال، کلکیاں توں باہر نظری آئی۔ بھگوان نالوں ودھ بھگتاں دا احسان، جو سوہنا آشرم رہے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوداوری کہے میری نمستے، نمو نمو سیس جھکایا۔ میں ویکھے بھگتاں دے کھیڑے وسدے، سوہنے رُپ وٹایا۔ پریمی پریتم پریم نال ہسدے، خوشیاں گیت گایا۔ لیکھے پورے ہوئے پورب جنم آس دے، نراسا رہے کوئی نہ رانیا۔ جھگڑے تک گئے گرکھاں دی پیاس دے، امرت جام دتا پانیا۔ ایہہ کھیل شاہ

پاتشاہ شہنشاہ کرے آپ دے، دُوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ تن پوتر کیتے بھرے دُرمت پاپ دے، نام رس اک چکھائیا۔ خوشی ہووے کنڈھے اوس گلاس دے، جس دے نال دتا ورتائیا۔ بھاگ چنگے دسے اِنج والی رات دے، خوشیاں وچ رہی مُسکرائیا۔ دھن بھاگ درشن ہوئے اوس باپ دے، جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر گئے دھیائیا۔ جھگڑے چک گئے پوجا پاٹھ دے، مٹھاں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میلے مل گئے دُھر دے سادھ دے، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ پوڑے چڑھ گئے اگئی گھاٹ دے، جس دی منزل بے پرواہیا۔ مقام مل گئے حق نواس دے، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ کھیل ویکھ سری بھگوان دے، دو جہان ویکھن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت دھار امرت رس رس دُھر دا رہیا چوائیا۔

★ ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ا بلاکا سنگھ، پیارا سنگھ دے گرہ باؤ پُر ضلع گرداسپُر ★

سندیشہ دیوے پون پانی، ہلاریاں وچوں جنائیا۔ ویکھ کے چار کھانی، چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ سُن کے اگئی بانی، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ کرے کھیل شاہ سلطانی، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں میل ملائے بن کے دُھر دا ہانی، اندر باہر ہوئے سہائیا۔ منزل دے کے پد زربانی، زرگن سرگن رہیا سمجھائیا۔ بودھ اگادھ دس کہانی، شبدي کرے پڑھائیا۔ آتم رہے نہ کوئے نمائی، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گرگھ سگھڑ سُجھی بنے سوانی، سوہنا روپ چڑھائیا۔ لیکھا مُکاوے آون جانی، گیڑ چوراسی دے کٹائیا۔ مست خُماری وچ کرے دیوانی، کوڑی دعویداری دے گوائیا۔ ساچی بخشے ست کلامی، کلمہ اک پڑھائیا۔ میل ملا کے گن ندھانی، گنونت دے سمجھائیا۔ پون کہے پر بھ کر کے مہروانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پانی کہے کی دیون آیا سچ نشانی، نشانہ تیر اکو اک چلائی۔ جھگڑا مک جائے چارے کھانی، چوتھی منزل دے وڈیائیا۔ جتھے رُوح اک کھیل روحانی، رحمت وچ سمائی۔ جگت وکار نہ کوئے طغیانی، ہڑ شتوہ نہ کوئے رُڑھائیا۔ بھيو پائے نہ کوئے ودوانی، بدھیوان نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پون پانی کہے ویکھیا دُھر دا منتر، اکو اک جنائیا۔ بھجوان آیا بسنتر، اگنی تت گوائیا۔ جوت جگاون آیا زرنتر، نور کرے رُشنائیا۔ ملاون آیا ساچے ستن، ست ستوادی جوڑ بڑائیا۔ بھيو چکاون آیا من

تن، تتوت کھوج کھوجائیا۔ راگ سنوان آیا سچ کن، کلمہ حقیقت حق پڑھائیا۔ جن بھگتاں بیڑا دیندا رہیا بنھ، بندگی اکو اک سٹائیا۔ نیت رہے کوئی نہ اٹھ، اندھیاں کرے رُشائیا۔ گرگھ چاڑھ کے ساچے چن، چاندنی سچ دے پرگٹائیا۔ کوڑ کڑیارا بھانڈا بھن، بھرم بھو دے مٹائیا۔ پون پانی کہے جنہاں مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان لیا من، تنہاں دی منسا اموس والی سچ پرکاش پرکاش وچ ملایا۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

کرپا اندر کرپال، کرنی کرتا ویکھ وکھائیا۔ دینا اُتے ہو دیال، دیا آپ کمائیا۔ پرتپالک ہو کے کرے پرتپال، پت پر میثور بے پرواہیا۔ داتا ہو کے دیوے دان، وست امولک سچ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ مہر اندر کرے مہر، محبوب ویکھ وکھائیا۔ بھگت سہیلا نہ لائے دیر، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ جگ جنم دا لہنا دے نیڑ، لیکھا آگے نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جنہاں اُتے ہو دیال، دیندھ دے وڈیائیا۔ بھگت سہیلے ویکھ کے لال، لال گللا رنگ چڑھائیا۔ مایا ممتا توڑ جنجال، جیون جگت اک سمجھائیا۔ جنم جنم دی پوری گھال، کیتی گھال لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھائے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں کر وڈ پرتاپ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جنم جنم دے میٹ پاپ، ڈرمت میل دھوائیا۔ اندر باہر کر کے صاف، پت پُنیت روپ وٹائیا۔ کرنی کرپا کر معاف، مشکل حل کرائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے نات، ڈھر دا میلا آپ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا آپ درڑائیا۔ ڈھر فرمانا کہے میں ڈھر دی دھار، دھرنی دھرت دھول دیاں جنائیا۔ جس دا حکم اوسے دا سنسار، سنساری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام اوسے دا جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ جس دا نور اوسے دا اجیار، جوت جوت جوت رُشائیا۔ جس دا شبد اوسے دی ڈھنکار، انحد نادی ناد وچائیا۔ جس دا حکم اوہو کرے خبردار، سٹیاں رہیا اٹھائیا۔ جس دا پریم اوسے دا پیار، سچ پریتی رہیا درڑائیا۔ جس دا کھیل جگ چوڑی باہر، پردہ اوہلا رہیا اٹھائیا۔ سو کرپا کرے ہر کرتار، کرنی قدرت ویکھ وکھائیا۔ مہر

نظر نال جائے تار، گرکھاں رنگ رنگائیا۔ جنم جنم دا گیڑ نوار، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھائیا۔ اوکھی منزل پار کر دُشوار، مارگ اِکو اِک دکھائیا۔ جس نوں بھل جائے کوئی گوار، گرکھ گر گر دئے سمجھائیا۔ بندہ بندیخانے وچوں پائے جھٹکار، بندنا اِکو سپس نوایا۔ دکھیاں دا دکھ دیوے نوار، ہرکھ سوگ دئے مٹائیا۔ سچ پریتی بخش پیار، ناتا چرناں نال جڑائیا۔ مہروان مہروان مہر نظر نال جائے تار، اُدھار اگے نہ کوئے دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سہیلا بھگتاں کرے پیار، بھو بھرم بھے سارا دئے مٹائیا۔

★ ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھجن سنگھ، گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ مہنیاں ضلع امرتسر ★

بھگت سہیلا نر ہر میت، سچھنڈ نواسی دیا کمائندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جانے ساچی ریت، ست ستوادی برہم برہمادی شبدی دھار پرگٹائندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پرکھنہارنیت، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینتا گھٹ گھٹ انتر کھوج کھوجائندا۔ گرکھ گر سکھ ہر جن جانے سچ پریت، انتر آتم پر ماتم ویکھ دکھائندا۔ سوہلا ڈھولا ڈھر دا کلمہ دتے ساچا گیت، نام ندھانا سری بھگوانا اگم اتھاہ اِک پڑھائندا۔ لیکھا جانے راؤ رنک اوچ نیچ ہست کیٹ، شاہ پاتشاہ بھو ابھیدا آپ گھلائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھائندا۔ ہر جن ساچے ویکھنہارا، ہر کرتا کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن پاوے سارا، پنچ تت کایا مائی پھول بھلایا۔ آتم پر ماتم ویکھنہارا، نورو نور کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل برہمادی، برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھائندا۔ نت نوت ویکھنہار جگت سماج، چار کُنٹ دہ دشا پھول بھلایندا۔ ایہتھے اتھے دو جہاناں کھیلنہارا کھیل تماش، لکھ چوراسی نو آناچ نچائندا۔ جن بھگتاں پوری کر نہارا آس، جگت ترشنا پیاس بھجائندا۔ کایا مائی کر پرکاش، جگت اندھیرا اندھ گوائندا۔ سدا سہیلا بن کے وسے پاس، آون جاون جگت وچھوڑا پندھ مکائندا۔ منزل پوڑی چڑھائے گھاٹ، محل اٹل اِک دکھائندا۔ انتم توڑ کے جم دا پھاس، سچ دوارا اِک سہائندا۔ جنم جنم دی کرم دی پوری کر کے آس، پون سواس لیکھے وچ سائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے رنگ رنگائندا۔

ہر جن میلانر ہر ٹھاکر، ہر کرتا دیوے وڈیائیآ۔ پار کرے جگت ساگر، گھر گمبھیر دیا کمائیآ۔ بھاگ لگا کے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ کرے رُشائیآ۔ ونج کرا کے نام سوداگر، دست امولک جھولی پائیآ۔ درگاہ ساچی دیوے آدر، اتم اپنا رنگ دکھائیآ۔ قدرت دامالک دُھر دا قادر، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیونہار وڈیائیآ۔ ہر جن میلا سری بھگونت، بھگون اپنے رنگ رنگائیندا۔ ناتا توڑ لکھ چوڑاسی جیو جنت، جاگرت جوت اک درسائیندا۔ نام ندھانا مُمِنیا منت، آتم پر ماتم آپ سمجھائیندا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ساچی سکھیا ست پڑھائیندا۔ مات پت بھائی بھین ساک سین بن کے بندھپ، ساچا ناتا ویکھ دکھائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہنکار ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیندا۔ جن بھگت ملاواں بھگون سنگت، پار برہم پت پر میثور اپنے گھر وسائیندا۔ چرناں ہیٹ دبا کے سورگ بہشت جنت، منزل اپنی سچ چڑھائیندا۔ گرکھاں لیکھا لیکھے لا کے انت، آتم پر ماتم اپنی گنڈھ پوائیندا۔ سوگرکھ ہر جن ہر بھگت سچ دوارے پروان ہوئے سنت، جس ست پُرکھ زرنجن اپنے ونج سمائیندا۔ جنم مرن آون جاون لکھ چوڑاسی ہرکھ سوگ رہے نہ چنت، مات گر بھ جونی جوُن نہ کوئے بھوائیندا۔ دُھر دا میلا وقت سہاوانا تا بنے نار کنت، برہم پار برہم اپنے ونج ملائیندا۔ ہر بھگت دُو بے در نہ جائے منگت، پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی دُھر دی دست اکو نام جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے در سہائیندا۔ ہر جن ساچا گھر گمبھیر، پر م پُرکھ پر بھ دیونہار وڈیائیآ۔ امرت آتم سچ چرنودک دیوے سیر، ٹھانڈی دھار نچھر دئے جھرائیآ۔ جنم کرم لیکھا بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑائیآ۔ منزل چوٹی چاڑھے پھر اخیر، رائے دھرم پتر کُپت ادھ وچکار لیکھ نہ کوئے دکھائیآ۔ چرن کول سچ دوار بخش اگئی دھیر، جگ نیز جگیا سو جیو نظر کوئے نہ پائیآ۔ جس منزل داراہ تکدے پیر فقیر، پیغمبر نگاہ رہے اٹھائیآ۔ دستگیر ہو دِگِیر، دلدار راہ تکائیآ۔ سو منزل جن بھگتاں ملے لیکھا ٹٹے شاہ حقیر، راؤ رنک اکو در وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ پگڑی کہے میٹوں سرتے لینا رکھ، ملے مان وڈیائیآ۔ پر بھ ملن دی کھلی رہے اکھ، نچ نیز ہووے رُشائیآ۔ ناتا کوڑا سمجھنا جگ، سر شئی دینی تجائیآ۔ من آتما سنگر وس، پر ماتم جوڑ جڑائیآ۔ سدا میلا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ہوئے سہائیآ۔ کوڑی کریا بھجھے اک، ممتا ترشنا رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیآ۔ پگڑی کہے میں چڑھ کے ویکھیا سیس، اپنا بل دھرائیآ۔ کرپا

کرے جگت جگدیس، جگدیش دے وڈیاں۔ ساچا نام حق حدیث، اکو رہیا سمجھائیا۔ گرکھ گرکھ بنا کے بدل دیوے نیت، نیتوان بے پرواہیا۔ ناتا توڑ کے مندر مسیت، کایا کعبہ دے دکھائیا۔ جس گھر بیٹھا آپ اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھائیا۔ اٹھے پہر دوس رین گاؤے گیت، بن رسنا جہوا بتی دند رہیا سٹائیا۔ آتم پر ماتم اپجی رہے پریت، سد اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پگڑی کہے میٹوں سارے کہندے دستار، دست کولاں وچ اپنی سیو کمائیا۔ پر میٹوں کسے نہیں ملایا سانجھیا، پُرکھ اکال نہ جوڑ جڑائیا۔ میں وہاراں تے بھج بھج گئی ہار، ہر کا مندر نہ کوئے سہائیا۔ جواری ویکھیا جگت سنسار، مایا ممتا کارن دے ڈھائیا۔ اندر وڑ کے کھولیا نہ کسے کواڑ، پردہ ڈئی نہ کوئے چکائیا۔ سچ دکھایا نہ کوئی اکھاڑ، کوٹن کوٹ اکھاڑے گئے لگائیا۔ کسے ساک سجن بھین بھائی میٹی نہیں اندروں وکاراں والی دھاڑ، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ کھا کھا مارن سرب ڈکار، ساتک ست نہ کوئے جنائیا۔ پگڑی کہے میں روواں دھاہاں مار، حال ویکھ جگت لوکائیا۔ جہاں چر ہر جن ہر بھگت ملے میل نہ دین دیال، ٹھا کر وچ نہ جائے سمائیا۔ اوناں چر سر توں کسے دا نہیں ٹلیا کال، کوٹن کوٹ خاک دتے ملائیا۔ جس اُتے کرپا کرے آپ مہاراج، مہر نظر اٹھائیا۔ پگڑی کہے میں اوسے دے سیس دا بن جاواں تاج، تخت نواسی شاہو شباسی اپنے رنگ رنگائیا۔ ہر بھجن سنگھ ایہہ کوئی لیکھا نہیں سماج، دات دھر دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایتھے اوتھے دو جہان سری بھگوان رکھے لاج، دست دست رکھائیا۔

☆ پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

ہاڑ کہے نمستے میری نمسکار، زویر تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی بھرمدارہیا وچ سنسار، کوٹن کوٹ ویس وٹائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ بیت گئے جگ چار، چار کنت دہ دشا اپنا ڈنک وجائیا۔ وشن برہما شو ہندے رہے خبردار، ساودھان روپ وٹائیا۔ نیت نوت آوندے ویکھدا رہیا گرو اوتار، پینمبر دھیان لگائیا۔ نام ندھانا سندا رہیا جیکار، کلمہ حق وڈیائیا۔ زرگن سرگن تکدا رہیا دھار، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔ جنگل جوہ ویکھدا رہیا پہاڑ، ٹلے پر بت کھوج کھوجائیا۔ زمیں

اسماناں کھلے ویںہدا رہیا کواڑ، آکاش پرکاش راہ تکا ئیا۔ قلم شاہی دے کاتب تکدا رہیا لکھار، نراکھر اکھر دھار روپ پرگٹا ئیا۔ حکم سندیشہ سندا رہیا وارو وار، وارتا ڈھر دی بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان تکدا رہیا ہندا دیدار، اکھ نال رلا ئیا۔ بھگت شبد سندا رہیا گفتر، بن رسنا جہوا ہتی دند پڑھائیا۔ روس ویںہدا رہیا اجیار، دوس رین ونڈ ونڈا ئیا۔ واک بھوکھت سندا رہیا اگم اپار، اپر پیر تیری بے پرواہیا۔ درشی ویکھدا رہیا باہاکار، چار کٹ کوک گرلا ئیا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ میں رونا رہیا دھاہاں مار، نیتز نیناں نیر وہا ئیا۔ لوک مات کریا نہ کسے ساچا پیار، محبت حق نہ کوئے دکھائیا۔ سارے کہندے رہے سانوں ہاڑ نے دتا ساڑ، اگنی تت تپا ئیا۔ پنچھی ڈگدے رہے وچ اجاڑ، پنکھیر وگھونسے گئے تجا ئیا۔ میرے درد ڈکھ دی سنی کسے نہ وار، وارتا اپنی گئے سنا ئیا۔ میں منگدا رہیا بھکھ بن بھکھار، ڈھر دا درویشا لکھ جگا ئیا۔ کرپا کر میرے سر جنہار، صاحب سوامی تیری اوٹ تکا ئیا۔ دوجا متر نہ کوئے یار، سجن سین نہ کوئے اکھوائیا۔ آد پُرکھ اپر پیر سوامی کرپا دتی دھار، ڈھر دے مالک سچ سندیشہ دتا سنا ئیا۔ تیرا ویلا وقت سہاوا آن، نرگن زور پھیرا پائیا۔ تیری بنیتی کراں پروان، پروانہ ڈھر دا اک جنا ئیا۔ سچھنڈ نواسی ہو کے ساودھان، دو جہاناں نندرا اکھ دیاں کھلا ئیا۔ کھچور اسی دا بن کے کاہن، ساچی بنسری نام دیاں سنا ئیا۔ آتم پر ماتم سیتا دا بن کے رام، سرتی سرت کراں گرٹا ئیا۔ منتر جتا کے ڈھر دانام، ست ست دیاں سمجھائیا۔ کلمہ حق جگت دے پیغام، پیغمبر اں اکھ دے کھلا ئیا۔ سجدہ ڈھر دا دس سلام، سیس جگدیس جھکائیا۔ جودھا بن کے وڈا امام، عالم ویکھاں سرب لوکا ئیا۔ لہنے دینے چار جگ دے میٹے سرب تمام، طمع سب دی دیاں گوائیا۔ دو جہاناں بدل نظام، نوبت اپنا نام سنا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر جو سندیشے دے کے گئے جہان، ڈھولے سوہلے راگ سنا ئیا۔ سب دے لیکھے کر پروان، ڈھر دا حکم اک ورتا ئیا۔ تیرا میل ملاواں ہو کے مہروان، محبت وچ اپنا رنگ رنگا ئیا۔ داتا ہو کے دیواں دان، دولتمند دیاں بنا ئیا۔ تیری بندنا کراں پروان، پرنام تیتوں دیاں سمجھائیا۔ اپنا کھیل دساں مہان، مہما اکھ اکھ درڑا ئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما ئیا۔ سری بھگوان کہے سُن میرے سمت دے پہلے ہاڑ، ہاڑا تیرا ویکھ دکھائیا۔ حکم نال تیتوں دیواں تاڑ، بھے لیکھے وچ سمجھائیا۔ کوڑا رہن نہ دینا جگت اکھاڑ، جھوٹھی راس نہ کوئے دکھائیا۔ مایا متا وچن نہ دینا تال، ہوئے ہنگنتا گڑھ نہ کوئے بنا ئیا۔ مایا موہ دی رہے نہ کوئی دھرم سال، سچ دوارا دینا پرگٹا ئیا۔ آسا ترشنا رہے نہ کسے

نال، کوڑا لالچ دینا گوائیا۔ جیہڑے میرے بھگت جگ چو کڑی گھالدے رہے گھال، اہناں سُتیاں دینا اُٹھائیا۔ لوک مات میرے دیکھنے لال، انملڑے کھوج کھوجائیا۔ جنہاں دے اندر دیکھ جگے بے مثال، مسل جگت نہ کوئے سمجھائیا۔ اہناں دا دسنا سچ احوال، حالت دینی درڑائیا۔ جنہاں دے سر توں نہیں چکھیا کال، مہاکال دے گواہیا۔ حکمے اندر سارے لینے بھال، کھوجنے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لگائیا۔ ہاڑ کہے پر بھ تیرا حکم میٹوں منظور، چرن کول تیری سرنائیا۔ اپنا بخش دے ساچا نور، نیترا اھ گھلائیا۔ مان توڑ غرور، غربت رہے نہ رائیا۔ اپنے در دا بنا ساچا مزدور، سیوا سچ دیاں کمائیا۔ پندھ مکاواں نیڑے دور، بھجاں واہو داہیا۔ تیرے بھگت پکڑ اٹھاواں ضرور، ضرورت تیرے نال ملائیا۔ جیہڑے میٹوں کہندے ہاڑ تپدا وانگ تندور، تہاں نوں اگنی دیاں لگائیا۔ تیرے بھگتاں دا نام کر مشہور، مشورہ تیرے نال رکھائیا۔ توں صاحب اہناں دے جنم جنم دے بخش دینے قصور، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، آتم پر ماتم جوڑا لینا بنائیا۔ میں منگاں اکو چرن دھوڑ، لگا ساچا خاک رمائیا۔ تیرے درتے ہوواں مشکور، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ میری سیوا کریں قبول، کعبے والیاں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ توں مالک اک محبوب، مُجبت وچ سمائیا۔ جو آ جائے تیرے حدود، حضرت دُوبے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ توں ہر گھٹ سدا موجود، جگ نیترا دیکھن کوئے نہ پائیا۔ بے شک تیرا تتاں والا نہیں وجود، وضاحت نال سب نوں دینیں سمجھائیا۔ میں اٹھ کے دیکھیا توں چار جگ دا لہنا دینا کیتا موقوف، مکمل اپنا حکم منائیا۔ تیرا بھگت رہے نہ کوئی بیوقوف، بدھ بیکسی دینی بنائیا۔ اصل نال چار جگ دا دینا سوڈ، گل زر اپنا رنگ رنگائیا۔ کوئی لوڑ نہ رہے پڑھن دی ہزارا درود، اسم اے اعظم اپنا دینا درسائیا۔ کوڑی کرپا کر کے نیست و نابود، نام ندھانا دینا سمجھائیا۔ جو تیرے اتوں تیری کرپا نال گئے جھونج، اپنا آپ مٹائیا۔ سو مہروان تیری مہر نال لین تیتوں بو جھ، جگت وچولا رہن کوئے نہ پائیا۔ بھو کھلاونا اندر وڑ کے بودھ اگادھے گوجھ، پردہ ذئی دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ ہاڑ کہے میں سیوادار، سیوا سچ کمائیا۔ نو نو چار کر کے لیکھا پار، پار برہم تیری آس رکھائیا۔ میں دیکھ سچا دربار، گھر ساچے خوشی منائیا۔ تیرا روپ نر نرنکار، نرائن نر تیری وڈ وڈیائیا۔ سچ سوامی سانجھے یار، پروردگار نور خدائیا۔ عالمین وڈے سکدار، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ جنائیا۔ تیرا سندیشہ وچ سنسار، شبدی ڈنگے نال وجائیا۔ بھگت سہیلے کراں

خبردار، آلس نندرا دیاں مٹائیا۔ کپڑا اٹھاواں کایا ڈو ٹکھی غار، بجر کپائی ٹلے پربت ڈیرہ ڈھائیا۔ سمنڈ ساگر پار کرا کے کولی دھار، جھرننا ڈھر دا دیاں جھرائیا۔ تیرا وچھوڑا نہ ہووے سانجھے یار، یرانے کوڑے دیاں مٹائیا۔ تپدے ہردے دیواں ٹھار، اگنی تت بُجھائیا۔ جس نوں لہجھدے رہے جگ چار، گر اوتار دھیان لگائیا۔ جس دیاں صفتاں لکھدے رہے وید پُران، شاستر سمرت دین گواہیا۔ جس دا ڈنکا وجدا رہیا دو جہان، آد جگاد نہ کوئے میٹ مٹائیا۔ سو تھم سندیشہ دیوے ڈھر فرمان، مہروان آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، - - - - ہاڑ کہے پر بھ میری اک ارداس، بنیتی اک جنائیا۔ منظور کریں توں خاص، خالص ہو کے رہیا جنائیا۔ ساچا دیویں ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ بن کے کملاپات، پت پر میثور ویکھ دکھائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، لگی توڑ نبھائیا۔ تیرا سنیہہ سب نوں دیواں آکھ، آخر تھم دیواں مٹائیا۔ راتیں سٹیاں سب دے کھول کے تاک، پردہ دیاں چُکائیا۔ تیرے ملن دی دس دے جاچ، گھڑیاں پلاں وچ پینڈا دیاں مُکائیا۔ کسے بھگت نوں لہجھنا پئے نہ تریلوکی ناتھ، رام والی گاتھ نہ کوئے گائیا۔ کرنا پئے نہ پوجا پاٹھ، جوگ ابھیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نہاؤنا پئے نہ تیر تھ تاٹ، اٹھسٹھ پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ تیرے نام دی سچی دس کے آونی بات، باطن پڑدا دیاں کھلائیا۔ جن بھگتو اکو کر لو یاد، جس دی یاد وچ لوکائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سُننہار فریاد، فیصلے ڈھر دے حق مٹائیا۔ جس دے ملیاں کایا کھیڑا ہووے آباد، گھر گھر وجے ودھائیا۔ اپنے ملن دا دتے راز، پردہ اوہلا دُور کرائیا۔ جھگڑا چک جائے روزہ نماز، سجدیاں وچ سیس نہ کوئے نوائیا۔ مانس جنم دی پوری ہو جائے خواہش، خالص اپنے وچ سمائیا۔ ہاڑ کہے میں اہناں دی کرنی انج تلاش، جیہہڑے بیٹھے دھیان لگائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ توں بعد اتم آیا ماس، مہینہ اپنا روپ وٹائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر رکھدے جھاک، جھاتیاں اُپر دی نیچے رہے لگائیا۔ جس نے پورا کرنا بھوکھت واک، واقعہ اپنا تھم منائیا۔ بھگتاں نوں دیون آیا ڈھر دی دات، اگمڑی جھولی پائیا۔ سجننا دی بنا کے جماعت، ڈھر دا اکھڑا اک پڑھائیا۔ گر کھو بیٹھنا پئے نہ کتے اکانت، اندر وڑ کے اپنا دھیان آپ لگائیا۔ تہاڈا مالک بن جائے کملاپات، پت پر میثور بے پرواہیا۔ ہاڑ کہے میں سوگند کھا کے آکھاں ایہہ ویلا ہتھ نہیں آؤنا ستاراں ہاڑ دی رات، قلم دوات لکھے کوئے نہ شاہیا۔ کسے بھگت داتیاں نال رہن نہیں دینا داغ، دماغ داروگ دینا کڈھائیا۔ ساچے پریم دی لا کے جاگ، لاجواب کر دینی لوکائیا۔ چرنودک دا پیا کے آب، پردہ

نقاب دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ہاڑ کہے پر بھوکیوں میٹوں سارے کہن سرڈا، اگنی روپ وٹایا۔ جیو جہان میٹھوں ڈردا، پریمی پریم نہ کوئے کمایا۔ درس کرن توں اندر وڑدا، نیتز نین شرمایا۔ جس ویلے میرا پہلا دوس چڑھدا، چاروں گنٹ جگت گرلایا۔ میں شرم نال مردا، اٹھ نہ اُپر اٹھایا۔ میرا چار جگ صاف ہو یا نہ ہر دا، بھو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ ہتھ رکھیا نہیں کسے مہر دا، مان تان نہ دتی وڈیایا۔ میں راہ تکرارہیا دیر دا، جگ چوکڑی اٹھ کھلایا۔ کون ویلا آوے شبد اگنی شیر دا، شہنشاہ اپنا پھیرا پاپا۔ جو لہنے دینے سب زبرد دا، میرا لیکھا دے مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سری بھگوان کہے ہاڑ توں بے شک تپدا، اگنی اگت برسایا۔ تیتوں بھیت نہیں آیا اوس اگنی رب دا، جو رتی کھیل آپ کھلایا۔ جیہڑا کھوجیاں کسے نہیں لبھدا، باہوں پھڑ نہ کوئے منایا۔ جس دا حصیدار نہیں کوئی ادھ دا، نیوں نیوں سارے سپس جھکایا۔ جس دا ڈنکا دو جہاناں وچدا، ڈورو رہیا سٹایا۔ سو پُرکھ اکال کھیل ویکھ اپنے کنارے حد دا، حدو سب دی ویکھ وکھایا۔ جھگڑا ویکھ کوڑ گڑیارے جگ دا، جاگرت جوت کرے رُشٹایا۔ بھگت سہیلے گرکھ سجن سددا، ناتا جگت نالوں تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سٹایا۔ ہاڑ کہے پر بھ میں نہیں سمجھی بات، سمجھ کچھ نہ آئی۔ کھول کے دس راز، پردہ دے اٹھایا۔ پریم دی مار کے آواز، سچ دے سمجھایا۔ میں تیرا حکم لوں واچ، انتر انتر کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سبھاؤ دے درڑایا۔ ہاڑ کہے میٹوں دس راہ سکھلا، بھو ابھید جنایا۔ میں ویکھیا جلاں تھلاں، ٹلے پر بت پندھ مُکایا۔ ڈو گھی کندر کیتا ہلا، بھجاں واہو داہیا۔ میرا کسے نہیں پھریا پلا، دھر دی گنڈھ نہ کوئے بندھایا۔ بہڑی دروہی میں اک اگلا، کائنات وچ گرلایا۔ ساچا دس کوئی محلا، جتھے بہہ کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سبھاؤ دے درڑایا۔ سری بھگوان کہے سُن ہاڑ آنجانے مورکھ، مگدھ دیاں جنایا۔ توں لبھ نہ سکیں میری صورت، روپ رنگ رکھ نہ کوئے وڈیایا۔ توں جان نہ سکیں میری تورت، ناد اناد شنوایا۔ تیرا کلج ناتا جڑیا کوڑ کوڑت، مایا ممتا موہ ہلاکایا۔ ساچا نظر نہ آیا نورانی تورت، نور ظہور نہ کوئے رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے جنایا۔ سری بھگوان کہے سُن ہاڑ نئے نڈھے، تیتوں دیاں جنایا۔ جیہڑے بھگت میں اپنی دھاروں کڈھے، جوتی جوت جوت رُشٹایا۔ لگھ چوڑا سی وچوں کر کے وڈے، دھر دی

دتی مان وڈیاںیا۔ جو حکمے اندر آئے حکمے اندر جان سدے، سدا اپنا نام سناںیا۔ پریم پریتی اندر بدھے، بندنا اکو دتی سمجھایا۔ ساچے نور نال جگے، جاگرت جوت ڈمگگایا۔ سچ دوارے بہہ کے سچ، ساجن ملیا بے پرواہیا۔ اندروں اوہناں ہتھ بدھے، من دی دین صفایا۔ پر بہ دے نال نہ کوئی دغے، جھوٹھ اپرادھ نہ کوئے کمایا۔ اوسے پریتی اندر بچھے، جس دی ڈور نہ کوئے تڑایا۔ کر کے اکو ڈھر دا حجے، حاجت پور خوشی منایا۔ جے توں اوہناں وچ بہہ کے سبجیں، سجن نال اپنا انگ رلاںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیویں مان وڈیاںیا۔ ہاڑ کہے میں پھر پھر تھکا، جگ جگ پندھ مکایا۔ سجن ملیا نہ کسے سکا، ناتے کوڑے گئے تڑایا۔ میں وسیرا کر کے ویکھیا کلی کھٹاں، محل اٹلاں وچ ڈیرہ لایا۔ تیرا ساچا ملیا نہیں کوئی پتہ، پت پر میثور میل نہ کوئے ملاںیا۔ میں چار جگ ٹیک ٹیک اپنا متھا، مستک لیا گھسایا۔ چار کُنٹ اٹھ اٹھ نٹھا، بھجیا واہو داہیا۔ جیواں جنناں توں کرایا ٹھٹھا، لعنت جامے گل وچ پانیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا بن کے پٹھا، سیوا جگت وچ کمایا۔ اتم اوہ وی رل گئے مٹی گھٹا، تت وجود رہن کوئے نہ پانیا۔ میرے پر بھو میں کھاندا رہیا جگ جگ تیرے وچھوڑے دیاں سٹاں، میرا درد نہ کوئے سناںیا۔ میں مندا رہیا پتھر اٹاں، مندر مسجد پھیرا پانیا۔ میں وسیندا رہیا کاغذ چٹا، اُتے شاہی دئے گواہیا۔ ۹۳۷

ہے اکال پُرکھ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ میتھوں نکلیا نہیں کوئی سٹہ، سٹابازی لا کے سارے رہے جھڈایا۔ کسے دا پھریا پیر کسے دا پھریا گٹہ، کسے دا گھٹنا دتا دباںیا۔ کسے دا ہتھ پا کے کھٹا، کسے چھاتی نال رگڑایا۔ جاں اپنا لیکھا ویکھیا سجن کوئی نہ ملیا حتہ، ادھ وچ یاری سارے گئے تڑایا۔ جگت کہانی ویکھ کے قصہ، قسم کھا کے تیری اوٹ لئی نکایا۔ جگت جہان توں پے کے چھتھا، تیرے آگے دتی دباںیا۔ جے پُرکھ اکال توں وی نہیں متھا، متھیا تیری لوکایا۔ پھیر تیرے نام دا پڑھنا کی چٹھا، دُور دُرادا اپنا کھ چھپایا۔ میں انت آخری منگاں منگ جے توں دے دتی پٹھا، ملن نالوں چنگی تیری جڈایا۔ بے شک تیرا نام سارے کہندے مٹھا، پر میتھوں تیرے ملے بنا چین کوئے نہ آںیا۔ دھتھڑاں مار کے پٹاں، اُچی کوک سناںیا۔ میں نہیں پتیا، جیسہڑے گر اوتار پیغمبر تیرے صفتی نام دیاں دے کے گئے چٹاں، نلے نلے اشارے گئے سمجھایا۔ میں اکو گل تیرے کولوں سکھاں، ساچی سکھیا دینی درڑایا۔ کی تیرے سمت وچ میرا تیرے بھگتاں نال حصہ، صاحب ڈھر دینا درڑایا۔ جے پر بھو توں اپنیاں بھگتاں دیویں پچھا، پھر توں پر ماتا نہیں کوئی روپ قصایا۔ ہاڑ کہے میں تیرے

کولوں سب دی پوری کراؤنی اچھا، خالی رہن کوئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ ویکھ کے دشا، تیرے بھگت لینے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا جھولی دینا پائیا۔ سری بھگوان کہے نہ مار مہنا، طعنے والے تیر مول لگائیں نہ۔ پہلوں درس کر اپنے نیناں، کسے دُجے تائیں جنائیں نہ۔ پھر من اگئی کہنا، سر شٹی نوں سنائیں نہ۔ چرناں وچ سکھ بہنا، دُجے نوں سیس نوائیں نہ۔ میرے بھگتاں سبناں سبناں ساک سینا، بھین بھائی ہور وڈیائیں نہ۔ میرے کولوں لوں لہنا دینا، دُجے اگے جھولی ڈاہیں نہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، دوسر اگے سیس نوائیں نہ۔ ہاڑ کہے ایہہ کی ماریا تیر، پر بھو میٹوں دے جنایا۔ میں اک کے تھک کے تیرے چرناں ڈگا اخیر، پچھلے پندھ سرب مکایا۔ شرع دے توڑ کے زنجیر، دین مذہب لیکھے دتے مکایا۔ جھگڑے پھٹ پینمبر پیر، پراپنتی مدھم بیکھری بانی کوئے نہ گایا۔ تیرے ملن دی اکو مل گئی تدبیر، جو اندرے اندر توں آپے دتی سمجھایا۔ میں اک منگ منگاں توں صاحب پاتشاہ اپنا بنا لے وزیر، دوجی وزارت دی لوڑ رہے نہ رایا۔ اوتھے کی کرے تقدیر، تقدیر دا مالک آپے ہوئے سہایا۔ تیرے بھگتاں نوں کی لوڑ رہے بن دی فقیر، فقرہ اپنا اکو دینا سمجھایا۔ کیہڑی دیر لگدی بدل دے ضمیر، من تاثیر اپنے نال رلایا۔ تیرے ہتھ شبد اگئی شمشیر، شیطاناں دی کرے صفایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا نال رلایا۔ سری بھگوان کہے پچو اٹھ آجا نیڑے، تیتوں دیاں سمجھایا۔ اٹھ ویکھ بھگت کیہڑے کیہڑے، تیری اندروں اکھ کھلایا۔ جاوڑ اوہناں دے کایا ویڑے، گوانڈھیاں خبر لگے نہ رایا۔ سندیشہ دے دے سنگھ شیرے، بھبک اکو نام سنایا۔ سب نوں آکھ دے چڑھ جاوڑ پر بھو دے بیڑے، نیا دی لوڑ رہے نہ رایا۔ اگے پچھے دے مک جان جھیرے، جھگڑا چکے جگت لوکایا۔ جانا پوے نہ سادھاں دے ڈیرے، سادھاں دے سادھ تہانوں دے بنایا۔ دُور دُراڈا ویکھ نیڑے، نج نیزہ درس اپنا دے کرایا۔ ایہو بخشش ایہو مہرے، محبوب مُجبت وچ جنایا۔ جن بھگتو ایہہ نہ سمجھو اسیں ایویں مار دے پھیرے، اپنا پندھ گویا۔ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی لبھدے گئے وچ اندھیرے، ساچا نور جوت نہ کوئے رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا ویکھ دکھایا۔ ہاڑ کہے پر بھو میٹوں اندروں ملیا اشارہ، سینت نال سمجھایا۔ میٹوں نظر آ گیا لیکھا جگ چارا، چاروں کُنٹ اپنا رُپ وٹایا۔ گر اوتار پینمبر دے تیرے دربار، دوئے جوڑ سیس جھکایا۔ سارے کہن پروردگارا، لاشریک تیری وڈیایا۔

مقامے حق تیرا ونجارا، سچکھنڈ تیری رُشنائیا۔ توں شاہو بھوپ وڈ سکدارا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ دھن بھاگ توں لوک مات آیوں میرے وچ دہاڑا، پہلا مان دتی وڈیائیا۔ تیرے سمت دا سمیں والا سہارا، سچ سچ اپنے نال لینا جھلائییا۔ سر شٹی نالوں کیتا کنارہ، پلو کوڑا لیا جھڈائییا۔ تیرے بھگتاں دا بن ونجارا، ساچا ونج اکو اپنی جھولی پائییا۔ کرنا اوہناں دا اوہ دیدارا، جس دیدار نال تیرے اندر رہے سمائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائییا۔ پہلی ہاڑ کہے کیوں میرا مان ہو یا ہاڑ ستاراں، سطح زمین اُتے وڈیائییا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ وشن برہما شو نال میرا ادھارا، آد آد تا سمجھائییا۔ جس ویلے اک ست دا میل ہووے سنسارا، سر شٹ دی آگنی دے بُجھائییا۔ سو ویلا وقت سب توں نیارا، تتو تئاں وچ سمائییا۔ بھگتاں دا جنم دوا کے بنیا آپ رکھوارا، سیوک ہو کے سیو کمائییا۔ نیہہ رکھا کے وچ سنسارا، جڑ اپنی آپ کُکائییا۔ نو سال بیٹھا رہیا کر کے کنارہ، پڑدا اولہا اپنے وچ کُکائییا۔ ویہہ سو آگنی دا لیکھا دے کے گر اوتارا، پیر پیئمبراں لہنا جھولی پائییا۔ دُھر دا سمت کر اُجیارا، سماں سارا دے بدلاییا۔ سب توں وکھرا بھگتاں دا ووارا، ووارا ہو کے آپ کرائیا۔ کسے نوں بھیت نہیں کی کھیل کرے نر نکارا، شاستر سمرت وید پُران سکے نہ کوئے سمجھائییا۔ کیوں بھگتاں دی باہروں رکھیں سفید دھارا، چٹے بستراں نال کرائیا۔ ایہہ منگی منگ نانک نرگن سرگن سچ دوارا، بینتی دوئے جوڑ عرض سنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا پرگٹائییا۔ ہاڑ کہے کی نانک منگی منگ، پر بھ میٹوں دے سمجھائییا۔ میں اندروں ہو یا دنگ، حیرانی اندروں سُن کے میٹوں رہی جنائییا۔ کیوں کلج رہیا لنگھ، اپنا پنڈھ مُکائییا۔ کیوں پرگٹ ہو یا سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کیوں بھگتاں دیون آیا انند، انند اپنے وچوں پرگٹائییا۔ کیوں گرگھ چاڑھن آیا چند، سچ کرے رُشنائیا۔ کیوں میٹن آیا بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھائییا۔ کیوں ڈوری نال بندھاون آیا تند، لڑی لڑی نال بندھائییا۔ کیوں بھو کھلاون آیا ہنگ برہم، ہنگ برہم آپ سمجھائییا۔ پُرکھ اکال نہیں پیا جم، جوتی دھار کرے رُشنائیا۔ کیوں پیا ایہو جہا کم، کرنی کرتا اپنی کار کمائییا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئے غم، چنتا سوگ نہ کوئے جنائییا۔ کیوں بھاگ لگاؤن لگا کایا ماٹی تن، تئاں وچ خوشی منائییا۔ نانک نرگن کہا میں کراں دھن دھن، سرگن نانک مل کے خوشی منائییا۔ مہروان ہو کے پر بھو جن بھگتاں بیڑا رہیا بٹھ، بٹھ کے اپنے کندھ اٹھائییا۔ ست دھرم دے سچ چڑھا کے چن، سو تر دھاری سوبت نال کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائییا۔

ہاڑ کہے کیوں پہنے بستر، چٹی دھار اُچھائی۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے گوہند تن سہایا شستر، پُرکھ اکال دھیان لگایا۔ اُس دے اندروں پُھریا اِکو منتر، سوہنگ ڈھولا گائی۔ شبدی آواز آئی زرنتر، دُھر سندیش سنائی۔ بھگت بناؤنی بنتر، لوک مات وجے ودھائی۔ جس نوں گرگھ ہنس کہندے ستن، سو صاحب سوامی دیکھ دکھائی۔ جس نے لیکھا مکاونا نو نو تن، پنچم کرے صفائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ جس ویلے گوہند شستر کیتا پیار، کمرکساتن کسائی۔ چٹے بستر رکھ کے دھار، پُرکھ اکال سپس نوائیا۔ میں سیوا کراں بن کے سیوادار، وست امولک منگ منگائی۔ میت مُرا تیرا بناں یار، دُجی تیج نہ کوئے ہندھائی۔ پُرکھ اکال کر پیار، دُھر فرمان دتا جنائی۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اک وبار، دُجا سمجھ سکے نہ رانیا۔ گوہند سُن نال پیار، دُھر فرمان اک درڑائی۔ جس ویلے آواں ہو کے مہروان، لوک مات پھیرا پائی۔ جن بھگتاں دیواں دان، داتا ہو کے آپ ورتائی۔ جیسہڑی پریم دی بخشی تیتوں کرپان، کرپان دھان دتی وڈیائی۔ اس دا اگلا کھیل مہان، بھيو ابھيو وچ سمجھائی۔ میرے بھگتاں نوں لوڑ رہے نہ جگت کوئے نشان، نشانہ اِکو دیاں لگایا۔ تیرے بستر چٹے اوہناں نوں کراں پروان، پروانے دُھر دے دیاں جنائی۔ اک دوارے تے اِکو رنگ نظر آئے بھگت بھگوان، دُجا رنگ نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے دُھر دے دیکھ دکھائی۔ گوہند کہا کی پر بھو ایہہ سچ، سچ دے درڑائی۔ پُرکھ اکال پیا ہس، گوہند ایہہ وی تیرے ہتھ وڈیائی۔ توں میرا مانارس، رستہ اِکو نور خدائی۔ میرے بھگتاں دا تیرا ساتھ، دوہاں دی ہوئے نہ کوئے جدائی۔ میں تکنا تیری اکھ، اپنی اکھ نہ کوئے وڈیائی۔ تیرے گرگھیاں نوں کر کے سب توں دکھ، واسطہ اپنے نال جنائی۔ دُھر دا مارگ اِکو دس، دہ دشا گیا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ گوہند کہا کی پر بھو اوہ کپڑے ہون چٹے، تانے پیٹے والے نظری آئی۔ پُرکھ اکال کہا نہیں ایہہ نشانی جو میرے ہٹ وکے، دُجے سپس نہ کوئے نوائیا۔ دُور دُراڈے سب نوں دسن وڈے ننگے، جنہاں دا مالک بے پرواہیا۔ جنہاں نوں اندروں باہروں اِکو پُرکھ اکال دسے، دُجا اِشٹ نہ کوئے منائی۔ سدا ایہناں دے آگے بچھے، راتیں سُنیاں دی سیو کمائی۔ ایہہ اُس دی گودی لکھے، جس وچوں باہر نہ کوئے کڈھائی۔ دُنیا دے رس چھڈ کے بھلکے، امرت جام پی کے جمنا سُرستی گنگا گوداوری جل گئے تجائی۔ جنہاں دے سوہنے گدے جُسے، جسم نال چترائی۔ اوہ سمجھ لوو اپنے مارگ توں نہیں گھتھے،

بھگت بھگوان ملن چائیں چاننیا۔ جنہاں نوں باہروں بنایا سُچے، اوہناں دی اندروں باہروں کرے صفائیا۔ اگے بھگتاں وچ رہن نہ دینے غصے، گرکھ نال گرکھ کرے نہ کوئے لڑائیا۔ دُئی دویتی اندروں پھڑ کے کٹے، ٹوٹے دے کرائیا۔ پریکی پیاریاں اپنی گودی چکے، پنا بھجاں اپنی گودی لئے اٹھائیا۔ سورگ بہشت وچ کدے نہ سٹے، بچھنڈ دوارے سبھے دے لکائیا۔ جنہاں نے بستر پائے چسے، ایتھے اوتھے جان نہ لٹے، جگت لٹیرا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ پر بھ دی دھاروں بُھٹے، انت پر بھ دھارا وچ سمائیا۔ اوہناں دی ڈور کدے نہ ٹٹے، جن پریتی اکو نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے وڈیائیا۔ چٹا بستر کہے میرا ویکھو نہ کوئے رنگ، میں سب نوں دیاں سمجھائیا۔ چٹا کرن دا اکو کول ڈھنگ، جو جگ چوکڑی طریقے سب نوں رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے منگ، وشن برہما شو جھولیاں رہے ڈاہیا۔ اوہ داتا دانی سورا سربنگ، دیونہار اک اکھوائیا۔ جنہاں بھگتاں نال ہو گیا اک سنگ، اوہناں دیوے مان وڈیائیا۔ جنم جنم دامیٹ کے پنڈھ، وچھوڑا اگلا دے مکائیا۔ تند نال جوڑ کے تند، سوہنی تار دے دکھائیا۔ سچ پریم دا دے کے اند، پرمانند وچ سمائیا۔ دُھر دی پا کے گنڈھ، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ ہاڑ کہے میری ایہو سچی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پر بھو بھگتاں دی مان تیج پلنگ، آتم انتر سو بھا پائیا۔ جھگڑا چکا دے بھیکھ بچھنڈ، کوڑی کرپا رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در اک سمجھائیا۔ سچا در دس دے دردی، دلدار تیری سرنائیا۔ کلج ویکھ اندھیر گردی، کوڑی کرپا دے کھپائیا۔ تیری پریمن ویراگاں وچ مردی، پریم پیاسی گرکھ داسی دے ڈھائیا۔ سدا سدا تیرے بھے وچ ڈردی، اپنا آپ نہ سکے اٹھائیا۔ تُوں ہی تُوں ہی کر دی، قدم قدم نال دھیائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میری عرضی، تیرے اگے دتی لکائیا۔ ویکھیں کریں نہ اپنی مرضی، منزل بھگتاں دینی چکائیا۔ ہاڑ وچ رہے نہ کوئی گرمی، جگت تپش دینی بُجھائیا۔ پوہ وچ نہ کوئے سردی، اکو رنگ دینا چکائیا۔ ایہو کھیل تیری ہر دی، ہریدوار دینا سمجھائیا۔ تاکی کھولنی گرکھ گھر دی، پردہ آپ اٹھائیا۔ جوت نظری آئے نرائن زردی، نورو نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنی سچ سرنائیا۔ سچ سرنائی بخشنی ایک، اکو منگ منگائیا۔ ہاڑ کہے پر بھ تیری ٹیک، لگامستک دینا لگائیا۔ بھگتاں کر کے بُدھ بیک، اپنا آپ دینا سمجھائیا۔ کوچھے کملے بن جان نیک، مورکھ موڑھ ملے وڈیائیا۔ ترے گن مایا نہ لگے سیک، اگنی تت نہ کوئے جلائییا۔ سپس نوے نہ کسے بھیکھ، ایشٹ اورا نہ کوئے

سمجھائی۔ سچ اگتا دکھاؤنا اگئی دیش، جس گھر بیٹھا سو بھاپائی۔ مالک ہو کے نر نریش، دُھر دا حکم دینا سمجھائی۔ اپنا دس کے اوٹرا ویس، بھو ابھیدا دینا سمجھائی۔ پہلی ہاڑ کہے میں بھگتاں دینا سندیش، گھر گھر پھیرا پائی۔ ستاراں ہاڑ پھیر ہوواں آ کے پیش، سب دی پیشی دیاں سنائی۔ پر بھو کیہڑا تیرے نال کرے ہیئت، کیہڑا مطلبی رہیا دھیائی۔ کیہڑا تیرا لین آؤندا بھیت، ایویں نیوں نیوں متھے گیا لگائی۔ کیہڑا دیکھن آؤندا کھیل، کی بھیکھ پکھنڈ رچنا رہیا رچائی۔ کیہڑا انتر آتم رکھے بیٹھا ساچی ٹیک، ٹیکسی اکو نال لگائی۔ کیہڑا چیتن ہو کے رہیا چیت، من واسنا نہ کوئے ہلکائی۔ ساریاں دے اندرلا سولاں دناں وچ لے کے بھید، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اپنا پنڈھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لینا لیکھے لائی۔ ہاڑ ستاراں کہے پہلی ہاڑ نہ کریں چلاکی، تیتوں رہیا سمجھائی۔ بتخانے ویکھیں خاکی، گھر گھر پھیرا پائی۔ کیہڑا پر بھ دا سچا ساتھی، سچن روپ وٹائی۔ کیہڑا کھول کے بیٹھا تاکی، اندرے اندر دھیان رکھائی۔ کیہڑا من نوں کر کے عاقی، باہروں دے سہائی۔ کیہڑا آتم سیجا سٹا کھاٹی، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ کیہڑا درشن کرے راتیں، پر بھاتی روپ وٹائی۔ کیہڑا کھیل کرے گلئیں باتیں، جگت ناتے خوشی منائی۔ کیہڑا سنگی بنے ساتھی، ویدیا نال لڑائی۔ کیہڑا چڑھے منزل گھاٹی، بیٹھا پنڈھ مکائی۔ کیہڑا راہ تگے کملا پاتی، نج نیتز نین کھلائی۔ کیہڑا گرگھ لگا سپنے چھاتی، آپ اپنا گیا مٹائی۔ کیہڑا ہو یا پاک پاکی، پوت دینا سمجھائی۔ کیہڑا بدل بیٹھا حیاتی، شرم حیا لوک مات والا تجائی۔ کیہڑا گرگھ کٹ کے جم کی پھاسی، فیصلہ اکو حق سنائی۔ کیہڑا سیوک بنیا داسی، دُھر دی سیوا سچ کمائی۔ سب دا لیکھا ویکھ کے دسنا باقی، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ ستاراں ہاڑ سندیشہ دینا آ کے پاتی، ابھل ابھل کدے نہ جائی۔ ویکھیں لحاظ نہ کریں کسے دا پھپھی ماسی، بھین بھائی ساک سین نار پرکھ نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ پہلی ہاڑ کہے تیتوں ایویں دسدا جویں ثابت دسدے ادھے، ادھے ڈاواں ڈول نظری آئی۔ کجھ کھاندے پھر دے دھکے، سمبھل اپنا نہ قدم لگائی۔ کجھ دسدے حکے بکے، حیرانی اندروں رہی ستائی۔ کجھ جگت و ہاراں کارن پھر دے نٹھے، پتر دھیاں نین اٹھائی۔ کجھ دھن دولت پچھے کدماں اتے ڈھٹھے، جگت سیس رہے نوائی۔ کوئی دکھاں کارن دھوڑی رہے جٹے، رس زبان نال لگائی۔ پر بھو دے پریم پیار والے کیہڑے سکے، سارے ویکھنے تھاواں تھانیا۔ میرے کول سب دے وکھرے وکھرے کھاتے، خطا وچ کدے نہ آئی۔ جیہڑے مطلب لئی گاندے

ڈھولے، اُچی اُچی سناٹیا۔ جیہڑے لوک لچیا ویکھ شرمادے، سیس نو اونوں کھ بھوایا۔ جیہڑے گرکھ پریم پریتی اندر اپنا آپ مٹاندے، تن مٹی خاکی بھیٹ چڑھایا۔ اوہناں دے وشن برہما شو درشن پاندے، نیتز نین اکھ کھلایا۔ ہاڑ کہے میں ویکھنے تھکے ماندے، در در گھر گھر کھوج کھوجایا۔ اوہ وی تکتے جیہڑے منگدے پشو ڈھانڈے، پریت ڈھوراں نال لگایا۔ اوہ وی ویکھنے جیہڑے کہندے ساڈے مر جان گوانڈھے، دولت کارن دین ڈھایا۔ اوہ وی ویکھنے جیہڑے آئے دولھیاں دے باندے، اوپرا اوپرا سیس نوایا۔ ہن پناکت سہاگ توں کسے دی گت نال رہن نہیں دینے لال پراندے، رنڈیا گھر گھر دینا وکھایا۔ گرکھو سمجھو کوئے نہ پاندھے، جو پتری وچ کے رہیا سناٹیا۔ کوئی کھیل نہیں ملا والا بانگے، جو کوک کوک دے ڈھایا۔ کوئی کھیل نہیں جو سمجھ لے سوانگے، بھیکھی اپنا بھیکھ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتایا۔ پہلی ہاڑ کہے میں اوہ وی تکتے، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جیہڑے اندروں پریم پریتی سکھنے، باہروں دین صفایا۔ ہن پڑدے کسے دے نہیں ڈھکنے، فیصلے سچ دینے سناٹیا۔ پر بھونے کپڑے کھٹناں دے سواد چکھنے، گوپیاں نال راس رچایا۔ جیہڑا چھڈ کے ساتھی والے پٹنے، پری اند گیا تجایا۔ جس گوداوری دے ساتھی رکھنے، باقیاں نال کرے لڑایا۔ پہلی ہاڑ کہے بہتیاں وچوں تھوڑے بچنے، جنہاں نوں بچیاں وانگ گود اٹھایا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں پہلی وار پہلے سمت وچ پرکھنے، کھوٹے کھرے اڈو اڈ کرایا۔ پُرکھ اکال کول بے گنت انگنت رکھنے، جس دا بھید کوئے سمجھ سکے نہ رانیا۔ بھگت دوارے بھگت بھگوان دے اوہ وسنے، جیہڑے واسطہ اکو نال جڑایا۔ اکو دے اکو وار ڈھولے چنے، دوجی وار ہوئے نہ کوئے پڑھایا۔ اکو دے دوارے اکو دے گھر بار سارے وسنے، دوجے دے گھر نہ ڈیرہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ہاڑ کہے میں بھگتاں آگے کڈھنا ہاڑا، بہڑی کر کے دینا سناٹیا۔ جن بھگتو وقت سمجھالو ستاراں ہاڑا، ویلا گیا ہتھ نہ آیا۔ اک دن بچھے آگے رلنا نہ پئے اجاڑا، جنم جنم نہ کوئے بھوایا۔ میل مل جائے دھر دے لاڑا، ساچا ناتا لے جڑایا۔ منزل پار ہوئے دُشوارا، دُشمن دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ میل ملے اک زرنکارا، زرنگن زرنگن وچ سمایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں دا بن پیارا، بھگوان ہو کے بھاگ اوہناں دی جھولی پائیا۔ راوی کہے ایہہ گرکھاں دا روا، روادار نظر کوئے نہ آئندا۔ جنہاں نوں گوہند وڈیائی دتی میرا اک لکھ سوا، صاحب سنگر ویکھ وکھائندا۔ راوی کہے میں

اوہناں دے گن گاواں، جنہاں اُتے گھر گمبھیر دیا کمائیندا۔ اوہناں دے چرن کول دباواں، جنہاں دا صاحب سوامی سنگ نبھائیندا۔ اوہناں دے ویراگ اندر روواں، جنہاں دے پورب وچھڑے میل ملائیندا۔ اوہناں دے پیار اندر سوواں، جنہاں نوں اپنی گود اٹھائیندا۔ راوی کہے میں اوہناں ورگی ہوواں، جنہاں دا ہوکا اپنے لیکھے پائیندا۔ میں اپنا آپ ویراگن ہو کے کھوواں، جگت مان نظر کوئے نہ آئیندا۔ میں ہوکا دیواں پڑیاں لوواں، برہمنڈاں کھنڈاں راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیندا۔ راوی کہے میں ویکھی گرکھیاں دی سک، سکھیا میٹوں سمجھائیا۔ جنہاں دا پر بھ نے لیکھا دتا لکھ، تریتا دوا پر مول چکائیا۔ بھگتاں نوں چک کے اپنی پٹھ، پار میرے وچوں لنگھائیا۔ جنم جنم دا لہنا دینا نجٹھ، نج آتم خوشی دکھائیا۔ پریم پیار والا کر کے ہت، سوہنی سکھیا دینی سمجھائیا۔ میں اڈیکدی میٹوں اوہ سماں آوے نت، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیا۔ دھن بھاگ اوہ پنڈراں پوہ دی تھت، میٹوں گئی سمجھائیا۔ ایہہ مالک سب دا پت، پار برہم پت پر میثور اکھوائیا۔ جیہڑا بھگتاں نوں رہیا دس، باقی اکھ نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہرواں دیا کمائیا۔ راوی کہے میں دیکھے اپنے کُنڈھے، کُنڈھیاں وچوں دھیان لگائیا۔ گرکھ تھوڑے چڑھے اپنے ڈنڈے، جنہاں نوں پر بھو نے ڈنڈوت دتی سمجھائیا۔ بھوایں اوہ باہروں بندیاں ورگے بندے، اندروں بندگی ملی بے پرواہیا۔ جے اہناں دے باہروں چیتھڑ گندے، اندر جوت نور رُشائیا۔ اوہ اہناں نالوں چنگے، جیہڑے جگت دے راج راجان ہو کے اپنا تھم سنائیا۔ اپنا کھیل کر سورے سربنگے، سوہنی سکھیا دتی سمجھائیا۔ جگت وہار تڑاوے تندے، کوڑی دسی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھائیا۔ راوی کہے کیوں کیتا ایہہ وہار، وہاری اپنا تھم ورتائیا۔ جس ویلے میرے لنگھیا سی آر پار، شبد اشارے نال سمجھائیا۔ بھگتاں دی بنھنی دھار، دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیا۔ ساچا دسنا پیار، پریم پریم دے درٹائیا۔ سنگر دے گھر وچ ناتا جڑنا پڑکھ نار، ناری پڑکھ میل ملائیا۔ پرائی ریتی اکو وار کرنی خوار، کچی پنی دے ڈھائیا۔ سوہرے پیکے دوویں ہون شرمسار، پر بھ نے دھکا دتا لگائیا۔ بنا سنگر شبد ہور نہیں کوئی سنگار، سوہنا روپ نہ کوئے چڑھائیا۔ اوہ گرکھ سہنجی ٹیار، جو پر بھ نوں ایٹھے اوٹھے بھائیا۔ ایہہ پریمیاں دا پرشاد، بھگتاں دی داد، سنناں دا رواج، گرکھیاں دا کاج، کرتا رہیا کرائیا۔ ساچے بیڑے چاڑھ کے جہاز، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ راوی کہے

میں دیکھے چاول بھجے، بھٹیالے نال اپنی اٹھ ملائیا۔ گرگھ دیکھے پریم پریتی وچ رُجھدے، رُچی اکو نال ملائیا۔ اتھے کم نہیں کوئی بُدھ دے، مورکھ موڑھے چتر سگھڑ دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ راوی کہے میں دیکھے اندر فُرنے پُھردے، شیک جوڑ جُڑائیا۔ گرگھ سوادھان ہو گئے مُردے، خوشی اندروں اک پرگٹائیا۔ جس ویلے راہ جاندے دیکھے دُھر دے، ننگی پیریں بھججن واہو داہیا۔ مینوں پیار لہے اُتھوں سَنگُ دے، راوی رو کے دے دُہائیا۔ میں سندیشہ دیواں گرگھ سوئے سدا جُڑدے، جگ چوکڑی بیٹھے راہ تکائیا۔ بھگت دوارے آ کے بھگت بھگوان کولوں خالی کدے نہیں مُردے، سب دیاں جھولیاں دے بھرائیا۔ مورکھ مگدھ انجان جگت جگیا سو اویں جُھردے، پورب لہنے لیکھے وچ لگائیا۔ اُہناں دے بیڑے کدے نہیں رُڑھدے، راوی کہے جنہاں نوں میرے اندر بیڑے لیا چڑھائیا۔ اوہ دو جہان آکاشاں اُپر اُڈدے، پرکاشاں وچ سمائیا۔ اُہناں دے کارج کدے نہیں تھردے، جگت غریبی دُھر دی امیری دے دکھائیا۔ اتھے کھیل نہیں کوئی زور دے، باہو بل نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم اک سمجھائیا۔ راوی کہے میں ہوئی جہی کھول کے دیکھی اپنی اٹھ، کندھیاں اُتے دھیان لگائیا۔ جنہاں دے اندر صاحب سوامی رہیا وس، اوہ اندرے اندر واسطے رہے پائیا۔ پریم پیار دے اندر رہے نس، بھججن واہو داہیا۔ ساچے نام دا گاؤندے جس، صفتاں نال صلاحیا۔ جس دی دست اوسے دے اگے دیئے رکھ، چرن کولوں وچ لگائیا۔ منظور کرنا اوسے دا حق، جو حضور رہیا سمجھائیا۔ راوی کہے میں دیکھیا مالک پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ راوی کہے میں ہن تکیا پریم پیار دی پرشاد ہو گئے بھیدا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اگئی دیکھی کھیدا، سمجھ سکی نہ رائیا۔ بھگت بھگوان ناتا دیکھیا باپ بیٹا، پتا پوت خوشی منائیا۔ ہائے ہائے کردیاں لنگھ گیا مہینہ جیٹھا، ہاڑ اپنی لئے انگڑائیا۔ جن بھگتاں اگے کھانا پئے نہ ٹھیدا، منہ دے بھار نہ کوئے سُٹائیا۔ میں لے کے آئی نیندا، بھاجی دُھر دی جھولی پائیا۔ جگت جہان رہ جائے وینہدا، گرگھوں گرو سَنگُ سگن دے لگائیا۔ دیون والا سدا دیندا، جن بھگتاں جھولی رہیا بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سَنگُ وشنوں بھگوان، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ راوی کہے میرے لئی ایہہ لے کے آئے چوئدھی، چٹکی پرشاد میری جھولی پائیا۔ مینوں نظر آیا جس دے ہتھ وچ سی کھوئڈی، کھلے گئے رہیا

ورتائیا۔ میں اُس ویلے ڈردی نہیں ساں کوندی، میری اٹھ جگت شرمائیا۔ ہن میں اپنی ہنچھوواں دھار پونجھی، آسالی بدلائیا۔ بھگتاں اندروں آواز سنی توں ہی توں دی، میں میرا رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پورا دئے کرائیا۔ راوی آہ لے بھٹا اپنی چٹکی، تیری آسا پور کرائیا۔ توں سیوا کیتی ارجن گُردی، تٹا ٹھنڈا روپ وٹائیا۔ کرے آسا منسا پور دی، بھچھیا بھچھیا دتی ورتائیا۔ جس خواہش توں رہی لوڑدی، سو لیکھا دتا مکائیا۔ کجک ویکھ کھیل اندھ گھور دی، تیری اٹھ دتی کھلائیا۔ آگے پر بھ توں لوڑدی، جن بھگتاں رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔

☆ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

بالٹا کہے میں منگاں دات، جھولی سب دے آگے ڈاہیا۔ کیوں تہاڈا بنیا ساتھ، سیوا رہے کمائیا۔ میٹوں یاد آیا رڑکے والا پانی دا اک گلاس، جیہڑا گو بند چرن سیو کمائیا۔ ایہہ اُس توں پہلاں دی آس، جو نانک گیا سمجھائیا۔ جس سُن اگئی آواز، سندیشہ دتا درڑائیا۔ جس ویلے آوے پرکھ ابناش، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ بھگتاں دا دیوے ساتھ، سوہنا سنگ بنائیا۔ اندروں باہروں کرے صاف، پتت پُنیت دئے جنائیا۔ جنم جنم دے کُرم کرے معاف، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میں دو ہاڑ رہیا جھاک، بالٹا کہہ کے ڈھولے گائیا۔ گرکھاں دی نٹھدیاں بھجیاں گدی وینہدا واٹ، جو چلے واہو داہیا۔ اہناں دے اندروں میٹوں پر بھ دی نظری آئی ذات، سو ظاہر ظہور رہیا سمائیا۔ میں کردا رہیا تلاش، رین سبائی کھوج کھوج جائیا۔ بہتیاں وچوں تھوڑیاں دی مٹی ویکھی پیاس، جیہڑے ترشنا جگت مکائیا۔ میں نال تکیا سیوا کردا ترلوکی ناتھ، رام وششٹ اپنا پھیرا پائیا۔ ہولی ہولی اندرے اندر سب دی سندا رہیا بات، جو خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اسے کارن میں خالی ہو کے منگاں دات، جھولی بھگتاں آگے ڈاہیا۔ گرکھو تہانوں رہنا پیناں اچ دی رات، رین اپنا دھیان لگائیا۔ میں چاہندا تہاڈا لیکھا کھیا جاوے نال قلم دوات، جس توں آگے نہ کوئے مٹائیا۔ دُھر دا جڑدا ویکھاں نات، سگلا سنگ بے پرواہیا۔ مرن توں پہلاں تہاڈی کڈی ویکھاں جم دی پھاس،

فیلہ حق سناں چائیں چانیا۔ دیکھو میری نامنطور نہ کریو درخواس، درخواست آتک روپ جنایا۔ مینوں تہاڈے اُتے وشواش، وشا اپنا دتا سمجھایا۔ جس طرح میں تہاڈے نال ملایا ہاتھ، دست دست نال جڑایا۔ میرا منہ اُپر کھیل تکدا رہیا آکاش، دھرنی اُتے تہاڈے چرن سو بھاپایا۔ مینوں آواز آئی ایہہ میرے روپ دی سوہنی شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھایا۔ مینوں سب کچھ گیا بھاکھ، بھاکھیا دتی بے پرواہیا۔ باٹا کہے میں اک گلوں گستاخ، تہاڈے سیس اُتے چڑھ کے اپنا بھار لکھایا۔ پر تہاڈا دردی دیکھیا اکو تہاڈا باپ، پت پر میشور بے پرواہیا۔ جس نے مہر نظر نال میرا کھول کے تاک، سب کچھ دتا سمجھایا۔ اوہ تہاڈا تکیا داس، سیوکاں داسیوک سجن شہنشاہیا۔ آو سارے رل مل کے کر لینے اتفاق، مفاد رہن کوئے نہ پایا۔ جے کوئی نگریم تہاڈے کول بیگا پاپ، اوہ وی میرے وچ دیو لکھایا۔ میں چرن چم کے کہاں ایہدا درشن کرو ساکھیا، جو ستمکھ صاحب نظری آئی۔ اس دے پریم دا پیو آب حیات، امرت رس رہیا چکھایا۔ تہاڈا لیکھا سب دانگ جائے کاغذات، حساب کتاب آگے نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہانوں پریم نال کرے آداب، آداب اے عرض کہہ کے شکر منایا۔

رین کہے میں بن گئی رات، رتڑی اپنی لئی بدلایا۔ جن بھگتاں مٹی دھر دی بات، باطن حکم دتا سناپا۔ پڑکھ اکال دا دیکھیا تکیا ساتھ، ساتھی بے پرواہیا۔ لہنا دینا لیکھا دیوے قلم دوات، تعداد اپنی نال ملایا۔ سنت سہیلے دیکھ جماعت، میری خوشی دُون سوائیا۔ پریم پیار و جا کے رباب، سوہنی تار ستار ہلایا۔ نسا پوری ہوئی خواہش، سواس سواس ملی وڈیایا۔ تن مائی خاکی لیکھے لگی لاش، تلاش کرے نور خدایا۔ بھنڑی رین کہے جن بھگتاں شاباش، شاہ نواز دے سرناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کماپا۔ رات کہے موہے چاؤ گھنیرا، گھڑی پل ملی وڈیایا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملیا پت پر میشور میرا، مہروان دیا کماپا۔ سچ دوارے سوہنا لگایا ڈیرہ، ڈنڈوت اکو رہیا درڑایا۔ بھگت سہیلا بٹھ کے بیڑا، کھیڑا دھر دارہیا وسایا۔ جگت وکار میٹ کے جھیرا، جھگڑا مکایا جگت لوکایا۔ نظری آیا نیڑن نیڑا، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا داتار ہوئے سہاپا۔ رین کہے

میری رُت آیا سُہاون، دُھر درگاہی دیا کمائی۔ ویس وٹا کے پتت پاون، پتت پُنیت رہیا بنائی۔ بھگت سُہیلا پھڑ کے دامن، دامنگیر اک اھوائیا۔ دُھر درگاہی بن کے ضامن، جہاں توں رہیا چھڈائی۔ امرت میگھ برساکے ساون، بوند سوانتی گھ چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمرتھ پُرکھ دے وڈیائی۔ رات کہے میٹوں کہو بھنڑی رین، رحمت پر بھو رہیا کمائی۔ بھگتاں دا آیا لہنا دینا دین، دیونہار بے پرواہیا۔ میں درشن نکیا نین، اھ پرکھ گوسانیا۔ سجن ویکھ کے سین، میرے انتر وٹی ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اتا دانی اک اھوائیا۔ رات کہے میں سُنیا راگ، ڈھولے اگم جنائی۔ میں سب کچھ گئی تیاگ، اپنا آپ مٹائی۔ میں سوئی گئی جاگ، بن اگھاں اھ کھلایا۔ سنی اگئی آواز، سندیشہ رہی سمجھائی۔ جن بھگتاں کھیڑا ویکھ آباد، پت ٹہنی سرب مہکائی۔ وست اموک ملی داد، دُھر درگاہی آپ ورتائی۔ جس دانوکھا وکھرا سب توں سواد، رساں وچ نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گیت گوہند اک درڑائی۔ رات کہے میں دساں اپنی انک سُہیلی، سخی سچ دیاں درڑائی۔ پُرکھ اکال دین دیاں اکھ اگوچر اکو بیلی، بلدھاری نظری آئی۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر بن کے بیٹھے چیلی، سیوک اپنی سیو کمائی۔ اُس دی کھیل آد جگاد جگت نویلی، نو نو چار رہیا سمجھائی۔ بھگت سُہیلے سجن گرکھ رہیا میلی، ملاپ اپنے نال کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیاں ویکھ دکھائی۔ رات کہے میٹوں دیو ودھائی، وادھا پر بھ دا دیاں جنائی۔ جس دے نال جن بھگت کرن گڑمائی، ناتا دُھر دار ہے بنائی۔ اگے ہوئے نہ کوئے جدائی، جداروپ نہ کوئے دکھائی۔ جس دی ساچی سیو کمائی، بھجے واہو داہیا۔ اوہ دیونہار وڈیائی، مہر نظر اک اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر ہو کے ویکھ دکھائی۔ رات کہے میرا سارے گاؤ گیت، گنوت دیاں جنائی۔ جس دی اچرج ویکھی ریت، رہبر نور خدائی۔ بھگتاں نال تگی پریت، پریتم ہو کے جوڑ جڑائی۔ اندر دے کے سچ اصلیت، اصل اپنا آپ دتا سمجھائی۔ پرکھ کے سب دی نیت، نیتوان رہیا بنائی۔ سچ پریم دی تک طبیعت، توفیق اکو جھولی پائی۔ اپنا پریم بنا کے حق ملکیت، مالک دُھر دے دے دکھائی۔ نام ندھان دے نصیحت، تحم حق جنائی۔ سب دی تگی اکو ولدیت، والد پریم پُرکھ اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ رات کہے میں کی کی دساں، کہانی بے پرواہیا۔ جن بھگتاں نال ملا کے اگھاں، آخر اپنا آپ مٹائی۔ اوہناں دی چرنی ڈھٹھاں، جنہاں ساچی سیو

کمانیا۔ چرناں ہیٹھاں ہتھ رکھاں، دھوڑی خاک رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ رات کہے میرے کول آگیا بائا، اپنا پنڈھ مکانیا۔ جس دا پڑکھ اکال نال ناتا، دُھر دا جوڑ جڑانیا۔ سوہنی دیکھی اُس دی آسا، منسا وے ودھانیا۔ پر بھ ملن دی دیکھی خواہشا، خوشیاں وے ودھانیا۔ پریم پیار دیاں کرے باتاں، دُھر دی گل سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگانیا۔ بائا کہے میں دیکھے گرگھ، بھنڑی رین تیتوں دیاں جنانیا۔ جنہاں دے اندر پریم پیار دا ساچا سکھ، ست ست دا ڈھولا گانیا۔ جس ویلے میٹوں سیس لیندے چک، بھجن واہو داہیا۔ میں ہندا رہیا خوش، خوشیاں وچ سمانیا۔ انت اوہناں میٹوں لیا بچھ، پریم پریتی ہور ودھانیا۔ کرپا کر ابناشی اچت، چیتا بچھلا دتا کرانیا۔ بھگت سہیلے میل کے ست، سجن سچے دتے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتانیا۔ رات کہے کی ایہہ بھگت سجن، میٹوں دے سمجھانیا۔ بائا کہے ایہہ پوری کرن آئے منزل، منزل پنڈھ مکانیا۔ ایہہ صاحب پیارے ہر دل، عزیز روپ وٹانیا۔ جنہاں واریا اپنا من تن، دھن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ گرگھ سوہنے لگے پیارے چن، سورج چن نین شرمانیا۔ دھن وڈیائی جس جننی لئے جن، گودی گگھ سہانیا۔ جنہاں دی ختم ہوئی واسنا من، ممتا گئے مٹانیا۔ گھر دے وبار چھڈ کے کم، کامنا کوڑی دتی گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دیکھ دکھانیا۔ رین کہے میں سب کچھ تکیا، سوہنی اگھ کھلانیا۔ کھیل دیکھ پڑکھ سمرتھیا، میرے انتر وٹی ودھانیا۔ جیہڑا بھگتاں اندر و سیا، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ حق محبت وچ ہسیا، خوشیاں راگ الاانیا۔ جس دی سیوا کر کر گرگھ کدے نہ تھکيا، غفلت نیند نہ کوئے جنانیا۔ اوہناں لوڑ رہی نہ مدینہ مکیا، دُھر دا ج دتا کرانیا۔ ناتا جوڑ کے پتا پوت سکيا، سگلا ڈکھ دتا گوانیا۔ بائا کہے میں سر اُتے مول نہ اکیا، کوڑی دتی نہ کوئے ڈھانیا۔ راج نرین ورگے سر اُتے رکھيا، چلیا واہو داہیا۔ میں اُس ویلے بھگتاں دا پیار پر بھ دے چرناں وچ جا کے دسیا، سچ نال سنانیا۔ اوہ اندروں باہر آیا نٹھیا، پریم دا پیار کدے کرے نہ بے وفانیا۔ جس دے پیار اندر پھٹیا، او سے نے لیا اٹھانیا۔ اپنے سیس چکيا، سوہنی خوشی منانیا۔ پھیر بھگتاں اگے رکھيا، پریم پیار دی منگ منگانیا۔ اگے واسطہ سچا گھتیا، بنیتی دتی سنانیا۔ گرگھ اچ کوئی نہ جاوے نسیا، اپنا کھ بھوانیا۔ بھنڑی رین وچ ہونا سب نے اکتھیا، اگو گھر وے ودھانیا۔ اگے جنم جنم دے بٹنے رٹیا، جھوٹا گیڑ دے مٹانیا۔ تول تولے اپنے ساچے وٹیا، وٹنا دُھر دا دے

لگایا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان کرے رکھیا، رکھشک ہو کے سر اپنا ہتھ رکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، جنہاں دے انتر آتم وِسیا، اوہ وسدے کھیڑے نظری آئیآ۔

★ ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گڑ کہے میں بڑا مٹھا، مٹھاس اپنی دیاں دکھایا۔ بچے کہن ماتا نے دتا، راج ماتا نال ملایا۔ میں سچ سناواں کہانی قصہ، اپنا حال درڑایا۔ بچھلا آیا چیتا، سب کجھ دیاں سمجھایا۔ میں گوہند دا اوہ کھیل ویکھاں، جس پری انند دتی جدایا۔ ایہہ لہنے دا وڈا لیکھا، گہر گمبھیر رہیا مکایا۔ اُس ویلے دا سچ سندیشہ، ہر سنگت دتا سمجھایا۔ جس ویلے آوے نر نریشا، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جن بھگتاں چکے ٹھیکہ، ٹھا کر ہو کے گود بہایا۔ ماتا دی کجھ بھاگ لگے پیٹا، وجے سچ ودھایا۔ پُرکھ اکال بھگت بنا کے اپنا بیٹا، بیٹی اکو رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرناہیا۔ گڑ کہے میرے وِچ سوہنی مٹھاس، مٹھیاں دیاں جنایا۔ پورب جنم دی جنہاں آس، آسا توڑ نبھایا۔ سوہنا دیاں ساتھ، سگلا سنگ بناہیا۔ دھرم جناواں گاتھ، برہم کراں پڑھایا۔ بچیاں نال مل گئی اوہناں دی مات، پریم پریتی وِچ سماہیا۔ سانجھا ہو گیا نات، مٹی جگت جدایا۔ اوہنا بھر گیا کھات، بھنڈارا بھر پور دئے کرائیا۔ آگے دوویں بچھن تہاڈی وات، آوندیاں جانڈیاں ویکھ خوشی منایا۔ گڑ کہے اپنی ماتا پچھے اج دی رہ جانا رات، خوشیاں نال سنگ نبھایا۔ اکٹھیاں ہو کے ساڈھے پنج وجے میٹوں پاؤنا وِچ پرات، پانی نال ملایا۔ پریم دے آٹے دی رکھکے وِچ سوغات، ساچا جوڑ لینا جڑایا۔ پھیر گننا نال ہاتھ، پنج مل سیو کماہیا۔ پھیر لیاؤنا لوح دے گھاٹ، پتن اُتے لکایا۔ پرشادے بنانے صاف، اگنی نال سڑ کوئے نہ جایا۔ اکٹھے کر کے ساریاں بنا داس، سیوک روپ وٹایا۔ پھیر چک کے لیاؤنا پر بھ دے پاس، دوویں ماتا نال ملایا۔ پھیر بھوگ لگے چھکے پرشاد، سواد تہاڈا وِچ لکایا۔ نواں کھیڑا ہو جائے آباد، اُجڑیاں لئے وسایا۔ سوہنی دیوے دات، ہر سنگت مان وڈیایا۔ چرن پریتی بخشے نات، ناتا دُھر جنایا۔ بچیاں دی ماں نوں آگئی جاگ، پریم پریتی اک دکھایا۔ آگے سدا سنے فریاد، پورب لیکھا جھولی پائیآ۔ دو جہاناں بنا لئے ساک، اپنی گنڈھ جڑایا۔ لیکھا لکھ دے قلم دوات، میٹ سکے کوئے نہ رایا۔ کایا مائی پوچ پانچ کے کرے صاف، اندرون سٹھرے

دئے بنائیا۔ پورب گُرم کر کے معاف، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ سچ سورن گرنکھ پرکھے بن صراف، کسوٹی اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جس کارن تہاڈی بھٹیا چڑھیا پرشاد، اُس دا لیکھا دئے جنائیا۔ آگے بنی رہے جماعت، اک اک نال ملائیا۔ کھیل دکھاوے بچیاں نال مات، بھین بھراواں اکو روپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سُننہارا اپنی آواز، جواب وچ مارگ دئے بنائیا۔

گُڑ کہے بچیاں جمیاں دی میری مدی گُڑتی، ماتا خوشی نال مکھ لگائیا۔ ایہہ وست ملی دُھر دی، دُھر مستک لیکھا دئے چُکائیا۔ ایہہ ریتی ساچے گُردی، ہر سنگت میل ملائیا۔ اپنے نال ملا کے سرتی، من و اشا دئے کھپائیا۔ سوادھان ہوئے مُردی، مُردیاں لئے اٹھائیا۔ ایہہ کھیل اپنی لوڑ دی، لوڑیندا کارج رہیا کرائیا۔ گُڑ کہے ایہہ کھیل نہیں کسے ہور دی، ہر جو اپنا رنگ رنگائیا۔ تہاڈی کالکھ میٹے پنج چور دی، جھگڑا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ گُڑ کہے ماتا بچیاں نال کیتا پیار، سوہنی ریت بنائیا۔ وست امولک دے کے دھار، دھرم جڑ دتی لگائیا۔ اک گھر دا اک وہار، اک در و بے ودھائیا۔ اپنے بچیاں ورگا تہاڈے نال کرے پیار، سچیاں دے سچے ویکھ دکھائیا۔ آگے واسطے سب نوں کرنی پے نمسکار، نیوں نیوں سپیس جھکائیا۔ جس نے نہیاں ہیٹھاں بچے دتے سوال، گودی والی تہاڈی بھٹ کرائیا۔ منجیت جگدیشا دتے وار، وارث تہانوں دتا بنائیا۔ سوہنے مندر دتے اُسار، نو دوار و بے ودھائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئے اُجیار، بے جیکار سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا رہیا ملائیا۔ گُڑ کہے میں آیا وہار کارن، کرتا دیوے وڈیائیا۔ دُئی دوتی وچوں آیا مارن، مریاں نوں دیاں اٹھائیا۔ دُبدیاں نوں آیا تارن، بیڑے وچ چڑھائیا۔ سوہنا پریم آیا سکھالن، سکھیا سچ سمجھائیا۔ پریم نال آیا پالن، دوس رین ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دتا بنائیا۔ گُڑ کہے میٹوں چنگے لگے اکٹھے ماں پُت، پتا کول خوشیاں نال آئیا۔ اس توں وڈی سوہنی کیہڑی رُت، ہر دے سڑدے شانت کرائیا۔ اک دُوبے نوں ویکھ سارے ہوئے خوش، خوشی اپنی رہے جنائیا۔ آگے پردہ اوہلا رہے نہ لُک، گُردیو ماتا ساچی دتی سمجھائیا۔ اوہ سماں آیا دُھک، جس دا ویلا سارے رہے تکائیا۔ ہُن بچھن لگا مُدھ، دُھر دی نیہہ رہیا بنائیا۔ بھيو

رہن نہیں دینا گجھ، پردہ دینا اٹھایا۔ ماتا اپنیاں بچیاں لئے بچھ، بچیاں نال بچیاں لئے ملائیا۔ سب دی سانجھی ہو جائے تک، اکو نام وڈیائیا۔ اکو منزل تے پینڈا جائے تک، اگے بچھے نہ کوئے دکھایا۔ جس نے وچھوڑا بھل کے اپنے پُت، گرکھ بچے گود بٹھایا۔ دھرت دھول توں اپنے بوٹے پُت، اُپر آکاشاں دتے ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ گڑ کہے میٹوں چنگا لگانا، بندھن سوہنا نظری آئی۔ جن بھگتاں میل ملیا دھر دی ماتا، وڈا ماتا خوشی رکھایا۔ جس دا گوہند گر ساچا، شبد پوت وڈیائیا۔ دو جہاناں راجا، شہنشاہ اکھوایا۔ سیس رکھ کے تاجا، تخت تاج اٹھایا۔ سوہنا رچ کے کاجا، بچیاں نال ملائیا۔ بڈھری مائی سب دا خون کر کے سانجھا، دھار اپنی وچ سمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گڑ کہے میں سُنیا سوہنا ڈھولا، ماں پُتر رہے گایا۔ وچ رلیا ہور وچولا، راج نرین خوشی منایا۔ جس دے اندر رنگ گُلا چڑھیا ہولا، سوہنا رُپ وٹایا۔ اک نظری آیا تولا، امیر چند دھروایا۔ سب دا کرنا بھار ہولا، لیکھے لہنے وچ رکھایا۔ بھوویں میرا تیاں والا نہیں چولا، کایا ساڑ کے میٹوں ملی وڈیائیا۔ میں اُچی کوک پاواں رولا، بھگتاں دینا سُنایا۔ پھر لہنا نہیں مولا، مالک بے پرواہیا۔ جس دا گوہند نال قول، اقرار لیا لکھایا۔ سو آیا اُپر دھولا، دھر درگاہی ویکھ دکھایا۔ تہاڈا بھار کر کے ہولا، دُکھ درد دئے گوائیا۔ لہنا چکائے پریم پیار دا رونا، سوہنا اپنے وچ سمائی۔ سدا بچیاں دا گھڑا ماتا نے دھونا، ایہہ سیوا دھر دی بنی آئی۔ گیت ڈھولا سوہلا رل کے گاؤنا، گھر گبھیروٹی وڈھایا۔ گڑ کہے ساڈھے پنج وچے میرے اُتے نواں پاؤنا پونا، کورا سوا گز دکھایا۔ کول جل دا بھریا ہووے ڈوہنا، سوا سیر ددھ نال وڈیائیا۔ پنج واری باہروں دھونا، پریم پریتی سیو کمائی۔ پنجاں نے اک دوجے توں ہوئی ہوئی کھوہنا، ونڈ ویروے وار سمجھایا۔ ایہہ ور منگیا سی اچارج درونا، کرشن اگے سیس نوائیا۔ ایہہ ور منگیا سی کرن دان کرن لگیاں سونا، سوا من بھیٹ چڑھایا۔ جن بھگتاں سب کچھ لیکھے پاؤنا، کسے نوں دین دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گڑ کہے اوہ کھون والے کپڑے پنج، سچ دیاں سمجھایا۔ ایہہ کھیل بازی شطرنج، سار پاشا نظری آئی۔ جس قارو دے بھرے گنج، انت خالی ہتھ دکھایا۔ جس راجے رانے کیتے تنگ، شہنشاہ خاک ملائیا۔ جس دے نام دا اک مردنگ، ڈھولے رہیا سُنایا۔ جس سوہنی دات دینی ونڈ، ونڈ ویروے وار پائی۔ ساچا کھیل کرے بخشند، بخشش رحمت وچ سمائی۔ دوویں گوہند دے ہوون چند، اپنا سنگ رکھایا۔

کیشن سنگھ آیا وچ وند، راج نرین جوڑ جڑائیا۔ رنجیت کور ہووے سنگ، پنجائ مل کے جوڑ جڑائیا۔ وڈی ماتا دیکھے ایہہ انند، بچیاں نال خوشی پرگٹائیا۔ سوہنا بنے سنگ، چنتا سگل گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گڑ کہے میرے اندر کیہڑا رس، اکھاں نال نظر کسے نہ آئیا۔ جیہڑا رسنا نال لوے چکھ، او سے دیاں سمجھائیا۔ آگے توں ماں پُت رہن نہیں دینے وکھ، اگو گھر دینے وسائیا۔ تہاڈا ساریاں داسا نچھا کیتا حق، دُئی دی حکومت دتی بدلایا۔ دُھر داناتا ہوویا پک، پگی گنڈھ پوائیا۔ اس وچ رہے کوئی نہ شک، بھلکھے دئے کڈھائیا۔ بھگت دوارے سب نے مل کے جانا وس، واسطہ اگو نال رکھائیا۔ ماں پُتاں دی بدل نہ جائے کدی اکھ، پٹھ سکے نہ کوئے بدلایا۔ گرگھہ غریب نہانے ہاڑ کہے گوہند دے سوا لکھ، دُھر دی آواز دتی سمجھائیا۔ جنہاں دے انتر پر بھ ساچا رہیا وس، ہردم اپنا ڈیرہ لائیا۔ ایہہ ناتا بن گیا سچ، سچ و جی ودھائیا۔ سب دی پوری ہووے آس، آسا رنگ چڑھائیا۔ گڑ کہے میٹوں دیو شاباش، میں وچھڑیاں رہیا ملایا۔ کھچ کے لیایا سنگر پاس، اندرے اندر دتے ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گڑ کہے میرا لیکھا نال اگمی بانی، پُرکھ اکال دئے وڈیایا۔ گوہند ملیا سچا ہانی، گر سنگر دیا کمائیا۔ مہروان ہو کے کرے مہروانی، مہر نظر اٹھائیا۔ دیاوان ہو کے بنے دانی، دولت اپنی اک ورتائیا۔ سچ پیار دی دیوے نشانی، دو جہاناں نظری آئیا۔ پورب لہنا چکائے گن ندھانی، گنوتا سچ سکھدائیا۔ پورب لیکھا چکائے دو جہانی، لوک مات وجے ودھائیا۔ میرے وچ ملائے ٹھنڈا پانی، جوڑ دُھر دادئے جڑائیا۔ ساچے سیر دی دیوے پد نربانی، رس دُھر دا وچ رکھائیا۔ ساڈی چٹھدی ہووے جوانی، جو بن روپ پرگٹائیا۔ سیوا کر لے سچ مہانی، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ لیکھا ویکھ کے چارے کھانی، گرگھہاں راہ تکائیا۔ بھگت سہیلا سیری بھگوانی، بھاگ ساڈا دئے وڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ دکھائیا۔ گڑ کہے پانی دُدھ ہوویا ملاپ، ترے میلا سچ سُبھائیا۔ اگو آئی آواز، سندیشہ دُھر سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دُھر دا باپ، انبولت راگ الائیا۔ سچ سوامی کرن آیا انصاف، عدل عدالت اک دکھائیا۔ ترے گن مایا اتار کے پاپ، گرگھہ پنت پُنت روپ بنائیا۔ اگلا کھیل سچ تماش، بن طمع لو بھ دئے درڈائیا۔ جو گوہند گیا آکھ، سُنیہڑا سچ سمجھائیا۔ سو وقت سُنجننا ویکھے آپ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ کوڑی کریا میٹ کے تاپ، ترے گن ڈیرہ رہیا ڈھائیا۔ ساڈا سبجن بن کے ساک، سگلا سنگ

نبھایا۔ آٹا پا کے وچ پرات، پرتاپ بھگتاں رہیا ودھایا۔ پنجاں نوں دسے سوہنی جاج، پنچم مینا بے پرواہیا۔ مل کے دینا دُھر دا ساتھ، سوہنا سنگ بنایا۔ اندر گاؤنی آتم پر ماتم گاتھ، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ میری بچھلی پوری ہووے خواہش، آساناں وچے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا مکایا۔ گڑ کہے مینوں پانی وچ دتا گھول، پانی ددھ نال ملایا۔ تیج جیکارے دیو بول، وچے نام ودھایا۔ بن وزن توں تول وڈ تول، اتل وست اٹلایا۔ میں آٹے وچ جاواں مول، مل کے خوشی منایا۔ پنجاں ہتھیاں نال پھیر دینا پھول، حصہ دُھر دا سیو کمایا۔ میں ویکھاں کھیل اڈول، ست سچ وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیایا۔ گڑ کہے میری پکار لئی سُن، پر بھ اپنی دیا کمایا۔ سوہنا وقت سہیلا لیا چن، چاروں کُنٹ کھوج کھوجایا۔ پریم پیار اُبجا کے دُھن، گرکھاں لیا اٹھایا۔ ہوئی ہوئی مینوں ہن گن، بھار تھوڑا تھوڑا پاپا۔ سوہنگ جاپ دے ہلدے رہن بل، توں ہی توں ہی راگ الایا۔ میں آگیا بھگتاں دی وچ کل، کھونتا میل ملایا۔ سچ بھلوڑی گئی بھل، پتہ ٹہنی رنگ مہکایا۔ گرکھ کوئی نہ جاوے بھل، بھلیاں رستے دینا لگایا۔ سچ دوارا گیا کھل، بھکھیاں دے رجایا۔ کھان پین دا لگے کوئی نہ مل، قیمت کرتا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا دُھر دا سنگ نبھایا۔ گڑ کہے رل مل کے ہوئے اکتھے، اکو رنگ سمایا۔ شبد سندیشے سُنے دُھر دے پتے، پت پر میشور دے وڈیایا۔ اسیں سچے پکا لینے متے، مت اپنی دتی گوائیا۔ بھائی بھائی بن گئے سکے، ددھ پانی آٹا گڑ نہ کوئی جدایا۔ اکو برتن وچ سب نوں رکھے، سوہنا تھاں سہایا۔ ساڈے بھاگ ہو گئے اچھ، لکرماں ڈیرہ ڈھایا۔ بھگت سہیلے ویکھے سچے، ست سچ دھیان رہے لگایا۔ اسیں خوشیاں اندر ہسے، گیت گو بند الایا۔ اک دوجے نوں پتے دسے، بھو ابھید گھلایا۔ اسیں ہن ٹھنڈیاں توں ہونا تے، اگنی لوح اُتے تپایا۔ سانوں سٹاں وجنیاں اُتے پھٹے، سوانیاں ہتھیاں نال کڑھایا۔ پھیر اسماں پر بھ دے در تے ہونا اچھ، اپنا آپ دینا جلائی۔ جیہڑا سانوں گرکھ چھکے، شک اوسدے دینے گوائیا۔ ایہہ مالک دُھر دا حقے، حقیقت سب دی ویکھ وکھایا۔ مستک لیکھ مٹا کے لکھے، لیکھا اپنا دے پر گٹایا۔ جگ نیز کسے نہ دسے، کوڑ گڑیاری رہے گر لایا۔ جن بھگتاں آیا حصے، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ گرکھو تساں خوشیاں نال چھکنے پر شادے مٹھے، مٹھاس تھادے اندر دیاں لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ گڑ کہے اسیں رل مل کرنی سیوا، رل مل اپنا

آپ بھیٹ چڑھائیا۔ پُرکھ اکال مَنّا دیوی دیوا، دیوت سُر نال ملایا۔ اُسنت کرن بن رسنا جہوا، انبولت راگ سنایا۔ پت پر میثور پاؤنا لکھ ابھیوا، اگم اتھاہ
 وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتایا۔ گڑ آٹا پانی دُدھ کہے جس ویلے سانوں وجدی سگی، پنجاں انگلاں دی پٹھ رہی
 دہائیا۔ ساڈی سرت اٹھدی سٹی، خبردار رہی کرایا۔ پریم پیار نشانوں کدے نہ رُکس، اکو گل رہی جنایا۔ پورب پورب جنم دی جو گرگھاں دی منسا دی
 بھکھی، پریم نال دینی رجاہیا۔ جن بھگت سہیلے سارے بنونے پنچ مکھی، مکھ انتر ویکھ دکھایا۔ پر بھ دے وچھوڑے وچ رہے کوئی نہ دکھی، دکھیاں درد دینا
 گویا۔ چاروں گنت نظر آون سکھی، سکھ ساگر وچ سمایا۔ بھاگ لگاؤنا ماواں سکھی، جنیندی دینی وڈیائیا۔ پریم پریتی دینی سچی، کوڑی گنڈھ نہ کوئے
 بندھایا۔ جن بھگتاں دی سنگت کرنی اپی، اُچ اگم اتھاہ نال ملایا۔ ساریاں دی مل کے ساڈے ورگی ہونی رُپی، اکو رنگ سمایا۔ پچھلی جنم کرم دی جو لڑی
 پچھلی ٹی، اوہ وی گنڈھ دکھایا۔ گڑ کہے ساڈا پریم پیار رس کھا کے سب نوں ملے چھٹی، چھٹکارا جماں توں دتا کرایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی
 دنو دن ودھاؤندا جائے خوشی، خوشحالی بھگتاں وچ لکایا۔

★ ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

دکھن دشا کہے پر بھ کرپا کیتی آپ، دچھنا اپنی رہیا ورتایا۔ ساچی کوٹ کیتا پرتاپ، پرتیندھ اپنا تھم سمجھایا۔ دُھر دا نام دس کے جاپ، سندیشہ
 اکو دتا سنایا۔ پورب پورا کر کے بھوکھت واک، واقعہ ویکھا تھاؤں تھانیا۔ دکھن دشا کہے آد توں آدی اُبجیا میرا جاپ، وٹی اگم ودھایا۔ پُرکھ اکال دے کے
 ساتھ، جگ چوکڑی سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر کرتا ویکھ دکھایا۔ دکھن دشا کہے میں ویکھیا دین دیال، دیاندھ اکو
 نظری آیا۔ بھگت وچھل سدا کرپال، مہردان نور خدایا۔ مالک خالق دو جہان، ثالث ہووے تھاؤں تھانیا۔ جگت سہیلے گر چیلے لئے بھال، جگ چوکڑی ویس
 وٹایا۔ نام سندیشہ دے فرمان، دُھر دا تھم اک درڑایا۔ نت نوت کرے کھیل مہان، مہابلی اپنی کل دھرایا۔ جو دھا سوربیر بن نوجوان، نوبت اپنا نام کرے

شنوائیا۔ سخیاں دا بن کے دُھر دا کاہن، دو جہان اکو اک وکھائیا۔ آتم دا انتر بن کے رام، رمتا رمتا پندھ مُکائیا۔ سچ دوارے سہا کے اگم مکان، تھم رہیا
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل صاحب گوسانیا۔ دکھن دشا کہے پر بھ سب دی منے آکھی، آخر اپنا کھیل کرائیا۔ گر اوتاراں
 پیغمبراں دی بھوکھت واک، واقف کار آپے دے سمجھائیا۔ آد جگادی دُھر دا ساتھی، سگلا سنگ دے درڑائیا۔ دکھن دشا کہے ایراپت اُتے زین پاکھر سوہے
 کاٹھی، حماری ہم ساجن ویکھ وکھائیا۔ جس دے کول نام اگئی شبد سرُپ لائھی، برہمنڈاں کھنڈاں رہیا ڈرائیا۔ سو منزل پوری کر کے واٹی، اگلا پچھلا پندھ رہیا
 چُکائیا۔ سچ دوارا دھرم کھول کے ہائی، ونجارا ہو کے ونج کرائیا۔ تس دا لیکھا لہنا دینا جگت واسنا کئے نہ گلئیں باقی، شبدی شبد دُھر دی کار کما ئیا۔ سو صاحب
 سوامی انتر جامی پُرکھ اکالا دین دیا دیون آیا بن اکھراں والی پاتی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم اک ورتائیا۔ دکھن دشا کہے میں پر بھ دا
 ویکھدی رہی رُخ، اساڑ ہینہ میری دے گواہیا۔ جس نے بھگتاں دا میٹنا ڈکھ، دردیاں درد دینا مٹائیا۔ پریمیاں توں پریم پیالہ نہ جانا چھٹ، ابھمانیاں دامان
 دینا گوائیا۔ نو نو چار پچھوں میں ہوئی اچ خوش، خوشی نال دیواں سنائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال دین دیاں بیٹھا رہیا چپ، سنیہڑا گر اوتاراں پیر پیغمبراں ہتھ
 گھلائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں بن رکھوالا جگ گودی رہیا چک، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ دکھن دشا کہے سب توں دکھری نرالی جس دی ہونی رت، جگت رتڑی
 دے بدلایا۔ تہاڑے اندر بخش کے سچ سچ، ساچی و دیا دتی پڑھائیا۔ اُجل کر کے مات کھ، بھگت دینی جگت وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڑے مندروں اندروں جانا اُٹھ، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔

★ ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سولاں ہاڑ کہے میں آیا جگ، برہمنڈ کھنڈ دو جہان وٹی ودھائیا۔ جن بھگت سہیلے سجن لئے سد، دُور دُراڈے میل ملائیا۔ انتر آتم پریم پیار دا و جا کے
 ند، سوئی سرتی دتی اٹھائیا۔ کوڑی کریا ذات پات دین مذہب نہ کوئی حد، مایا ممتا موہ دینی تجائیا۔ گھر سوامی درشن کرنا اُپر شاہ رگ، بن نیتز نیناں نظری آئیا۔

جو آد جُگاد جُگ چو کڑی کرے کھیل سمر تھ، سمر تھ اگم کہانی اک سمجھایا۔ سو صاحب سہیلا جن بھگتاں دیوے ساچی وتھ، نام ندھانا سہری بھگوانا نام دست اموک جھولی پانیا۔ پری پی سجن گرکھ سنت سہیلے ہر بھگت دوارے رہے سج، در گھر ساچے سو بھا پانیا۔ رسنا جہوا سنگھ گردھارا رہیا بھج، گر کی مورت گر نور نظری آتیا۔ من واسنا انتر والی تج، در شٹی اندروں دتی بدلایا۔ بن مکے کھیوں ہونا ج، لاشریک نور خدایا۔ جنم جنم دا کوڑا رہے کوئی نہ داغ، مایا متا موہ نہ کوئے جنایا۔ نو سو پُرانوںے چو کڑی جگ دا بدلنہارا روان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ آد جُگاد جُگ جگ پر بھ دے حکم نال رہے جاگ، دو جہاناں اُبھل نہ کوئے بھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لگایا۔ سولاں ہاڑ کہے میلا ہویا بھگتن پیتا، متر پیارا دیاں ملایا۔ جس دی آد جُگاد جُگ چو کڑی نت نوت وکھری ریتا، شاستر سمرت وید پُران سارے ڈھولے جس رہے گایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیلا گھر ٹھانڈے بیٹھا پیتا، ترے گن اتنا اپنا حکم منایا۔ ہر گھٹ اندر وسنہارا چیتا، لہنا دینا سب دی جھولی پانیا۔ جس دے چھتر جھلے سیسا، سچھنڈ ساچے وجے ودھایا۔ لکھ چوڑا سی ویکھنہارا نیتا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر آتم پریمیاں دیوے نام رس دُھر دا پیٹھا، کوڑی کرپا من تن کایا مائی باہر کڈھایا۔ سولاں ہاڑ کہے گرکھو میرا تہاڈے نال ناتا، جُگ جُگ چلیا آتیا۔ آتم پر ماتم کھیل کھیلدا رہیا بدھاتا، ساچی دیوے صفت صلاحیا۔ جُگ چو کڑی شاستر سمرت وید پُران مار دے رہے جھاتا، نیتر نین نظر کسے نہ آتیا۔ بھگتاں اُتے کرپا کر پُرکھ سمراتھا، لیکھے لائے اچ دی راتا، جو چل آئے سرنایا۔ کھتری براہمن شودر ویش ہست کیٹ میل ملاواں بھین بھراتا، ڈئی دوتی رہن کوئے نہ پانیا۔ سرب جیاں دا پُرکھ اکال دین دیال پتا ماتا، ہر جن بن کے گرکھ ہو کے گر سکھ اگو گر لئے ہنڈھایا۔ جو دیونہارا بوند سوانتا، کوڑی کرپا جگت اگو اگت بھجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا انتر آتم آپ گھلایا۔ سولاں ہاڑ کہے میرا نام انمولا، شہادت گر اوتار پیغمبراں دینی بھگتایا۔ اگے پڑدار رہن نہیں دینا اوہلا، مکھ نقاب نہ کوئے رکھایا۔ لکھ چوڑا سی سرشٹ سبائی برہمنڈ کھنڈ اگو نام سناواں ڈھولا، ست سرور اگو رنگ دکھایا۔ گرکھو گر سکھو ہر جن ہر بھگتو سارے کر لو اقرار قول، دوت اندروں دینی کڈھایا۔ کوڑ کڑیاں جوٹھ جھوٹھ دا بھار کر لو ہولا، سچ سچ اپنے انتر لینی وسایا۔ بن ہر نامے رسنا جہوا پتی دند کوڑی واسنا پاؤنا رولا، آتم

برہم گیان سکے نہ کوئے درڑا ئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا ئیا۔ سولاں ہاڑ کہے میں کراں سواگت، سب نوں دیاں درڑا ئیا۔ پرہہ دا انتر آتم نندک مورکھ موڑھ ساقط، جو نیتز لوچن نین درشن پائیا۔ بھيو ا بھیدا سب دا لیکھا جانے پرہہ نہیں انجانت، پردہ اوہلا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچے نام دی پورب جہاں دی رکھی ہوئی تہاڈی جھولی پائے امانت، دست اموک دے ورتائیا۔ تئیں ایتھے اوتھے رہنا صحیح سلامت، مہروان سدا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہر بھگت دُور دُراڈا نیرن نیرا آون جاون دی رہے نہ کوئی ممانت، سچ دوارے دے وڈیا ئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سولاں ہاڑ کہے میں سب نوں دستاں خوشی، گرکھو لینا دھیان لگائیا۔ اکو نال کر لو رُچی، چار کُٹ دہ دشا اٹھ نہ کوئے دھائیا۔ تہاڈی انتر آتم ہو جاوے سُچی، من واسنا دُرم ت میل لینی دھوئیا۔ تہاڈی پوتر ہووے بدھی، انج دی سکھنی گھڑی دے گواہیا۔ ایہہ کوئی کھیل رمز نہیں کجھی، ستیاں رہی اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سولاں ہاڑ کہے دُور دُراڈے جو آئے چل، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں خوشی نال ہويا ایہناں ول، اندر وڑکے دے سمجھائیا۔ جس دی دیک جوت تہاڈے اندر رہی بل، اوہ مالک اپنا کھیل ورتائیا۔ جس دا نہچل دھام اٹل، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو سچ سنگھاسن نج آتم بیٹھا مل، بے پرواہ ہو کے ڈیرہ لائیا۔ ذرا نج نیتز تگوا اوہدے ول، ولولے سارے دے مٹائیا۔ انج دے آیاں دا سچے پریم دا ملے اگئی پھل، پھلی بھوت پنج تت دے کرائیا۔ انت سمیں قضا آون والی جائے ٹل، پُرکھ اکال مزہ اپنے نام چکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھکے ڈوگھی جھل، آپ اپنے رنگ رنگائیا۔ مات گرہ پھیر کسے نو اٹھاراں دھام نہیں لینا مل، جوتی جوت لئے سما ئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اتم لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سولاں ہاڑ کہے جن آئے سجن میت، متر پیارا دے وڈیا ئیا۔ کرپا کرے تہاڈی کایا کعبے مندر مسیت، شودوالا مٹھ پُرکھ سمرتھ اکو دے وکھائیا۔ سب دے نال سچی کرنی سکھو پریت، بن پریتی پریت میل نہ کسے ملا ئیا۔ پچھلی سب دی پچھے گئی بیت، اگے پُرکھ اکال شہنشاہی سمت دتا لگائیا۔ جس دا فرمان وقت نال ٹھیک، دو جہان نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جن بھگتاں کھیل دتے انڈیٹھ، ساچے مندر اندر وجاوے نام ودھائیا۔ دُھر دا ڈھولا نام اگئی سناوے گیت، رسنا جہوا بتی دند کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر پڑدا دے کھلا ئیا۔ سولاں ہاڑ کہے جو آئے در

دوار، پری پری روپ وٹائی۔ اوہناں دے اندر سے زرنکار، زرنگن بیٹھا سو بھا پائی۔ جو ہوئی ہوئی ہلائے تند ستار، سرتی شبد نال ملائی۔ سوہنے گردِ دیاں سنگھ دے سنے وچار، وچرکے دتے جنائی۔ ایہہ وی گوہند نال قول اقرار، گوداوری کنڈھا دئے گواہیا۔ جس دا دیا سنگھ نال سی بڑا پیار، اٹھاراں سال جوڑ جڑائی۔ ایسے کارن ہو یا اچ وبار، ووباری دتا سمجھائی۔ پورب جنم دا لہنا دینا دیونہار آپ کرتار، قدرت قادر ویکھ دکھائی۔ گرگھ گرگھیاں نالوں وچھڑے ملے یار، یاری دھر دی اکو لینی بنائی۔ جگت حکومت سدا دن چار، ایہہ وی خوشیاں وچ دکھائی۔ پُرکھ ابناشی ہو دیاں، اپنی سکھیا اک جنائی۔ سرب دا سانجھا کرنا اک پیار، پیاریاں پیار لینا پرگٹائی۔ پریت آگے گرگھو آگے نہیں کوئی ادھار، سودا نقدو نقدی کایا مندر اندر دئے جنائی۔ سولاں ہاڑ کہے میں ہر بھگتاں آیاں گرگھیاں توں جاواں بلہار، بلہاری جو اہناں دے گن گائی۔ جنہاں دے اندر وسیا سانجھا یار، سانجھی وارتا رہیا دکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریت دا جام ساچے پریمیاں نوں دئے پیال، پریم داناتا پر ماتم آتم نال جڑائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل آگم اپار، اکھ اگوچر آگم اتھاہ جس دی جگت بدھی سمجھ کسے نہ پائی۔

بانہہ کہے میں گئی پھڑی، پھڑن والے دیا کمائی۔ میٹوں پچھلی یاد آئی بڑی، میں بڑھاپے وچوں جوانی لئی بدلائی۔ لیکھا مکیا چمکوہر گڑھی، چمکدے ہیرے گرگھ لئے پرگٹائی۔ شہیدی دی شہادت وچوں کر کے بری، بری خانہ دتا دکھائی۔ جنہاں نال مل کے گوہند پر بھ دی سوہوے گھڑی، جگت گھڑیاں وقت نہ کوئے سمجھائی۔ میلا ہو گیا نال اوس ہری، جو ہر ہر دے رہیا سمائی۔ لیکھے لگی سیوا کری، کرماں دا لہنا جھولی پائی۔ گرگھ آتم کدے نہ مری، مُردا ہو نہ گور سمائی۔ اوسے دی سرن پڑی، جیسہڑا پرت کے اپنا ویس وٹائی۔ جس دے گھر قیمت پیندی کھری، کھوٹیاں کھرے دئے بنائی۔ پریم دی لاوے جھڑی، جھگڑے جنم دے دئے چکائی۔ بانہہ کہے میں بھگت دی اچی ہو کے کھڑی، کھنڈے کھڑگ نالوں نکھی نظری آئی۔ جس دی پریم دی زنجیر دکھری سب توں کڑی، کڑیاں دے کنگن رہیا بنائی۔ اوسے دے دوار تے ہر سنگت سوہنی کھڑی، جنہاں ختم کیتی لوکائی۔ بھے وچوں نکل کے ہوئی نڈری، کوڑا بھو نظر کوئے

نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا لگایا۔ بانہہ کہے میں دیکھیا پھڑدا، بن ہتھاں ہتھ لگایا۔ گرکھاں دا لہنا دیکھیا آگے دھردا، دھرنی دھرت دھول دئے گواہیا۔ پریمی پریم اندر ہندا دیکھیا بردا، بدلے دا بدلہ رہیا چکایا۔ بانہہ کہے جس دا بھگتاں بنا کم نہیں سردا، سجن ساچے دیکھ وکھائی۔ جیسہرا گوہند پچھے پچھے رہیا لڑدا، اہناں دی لڑی اپنے نال جڑایا۔ گھر وکھا کے سچا ہر دا، در دا میلا رہیا کرایا۔ لہنا چکا کے پُرکھ نار دا، نر نرائن ہوئے سہایا۔ لیکھا مکیا جُجھار والے جل دا، جھل دا ڈکھ نہ کوئے وکھایا۔ بھگتاں دے پریم پیار نال سینے سلدا، تیر انیالا اک چلایا۔ اندرے اندر شبد سرُپی سُنسہرے گھلدا، کیرٹی چوٹی ننھی لئے اٹھایا۔ اے وی لیکھا کچھ ول چھل دا، جیسہرا پردیاں وچ چھپایا۔ سماں آوٹا جس ویلے بھگت بھگوان نے ویکھنا پھلدا، بوٹا دو جہان مہکایا۔ سب دا لیکھا بن لکھتوں میرے نال چلدا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ جن بھگتو لہنا ہور دیکھو کل دا، جو بنا کلیوں دئے گواہیا۔ تہاڈی جو بن جوانی دا پرچھاواں کدے نہ ڈھلدا، جگوت نوت اپنے نال رکھایا۔ تہانوں بھیت نہیں ایس گوہند والے بل دا، جو بہتا ہو کے تھوڑا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ بانہہ کہے جس ویلے میتوں پھڑ کے گھٹیا، گھٹ امرت دتا پیا۔ میرا جگت جہان دانا تٹیا، شریکاں نالوں ہوئی جدایا۔ میرا کوڑ کڑیا راٹیا غصیا، متا موہ دتی تجایا۔ میں سچ سبھاؤ گوہند بچھیا، سیس چرناں اُتے لکایا۔ کیرٹی گلوں مالک ہو کے رُسیا، اندر لے رستے دتی جدایا۔ جے توں وسیں بھگتاں جُسیاں، کوڑی کرپا دے کھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنے دُھر دے دیکھ وکھایا۔ بانہہ کہے میتوں پھڑیا صاحب نے گھٹ، ہوئی جی انگلاں نال دبا۔ اگئی آواز نال کہا گرکھ ساچے سٹ، سٹیاں لواں اٹھایا۔ آگے آگئی میری رُت، پچھلی رُت دتی بدلایا۔ تہاڈا ویلا آیا ڈھک، سوہنا سماں دیاں سہایا۔ جے تہاڈے کول نہیں کچھ، نام بھنڈارے دیاں بھرایا۔ جس دا لیکھا کدے نہ جاوے مک، آد جگاد رہیا ورتایا۔ گرکھو تہاڈے اُتے اکو وار ہونا خوش، خوشی سب نوں دینا کرایا۔ ایس توں اگلا لیکھا ستاراں ہاڈی لینا بچھ، بنا بچھیاں بنا دسیاں اپنا آپ نہ کدے لکایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہوئی ہوئی تہاڈے اُتے رہیا سٹھ، نو سو پُرانوے چوکڑی دی میٹھی مٹھ، آپے رہیا کھلایا۔

روٹی کہے میں بدلایا روپ پر شادے مسے، مسل اپنی دینی بنایا۔ جیہڑے گوہند دے آئے سی حصے، اوہ پُرکھ اکال نوں دینے کھوایا۔ بنا بھگت دواویوں لبھن کیتھے، دو جہاناں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ایہہ سب رساں نالوں مٹھے، مٹھیاں دی مٹھاس رہے گوائیا۔ بنا پُرکھ اکال کسے نہ ڈٹھے، جگ نیتز نظر نہ کوئے لکایا۔ جن بھگتو تہاڈی پچھلی کیتی دے نکلے سٹے، سخر چوٹی دے چڑھایا۔ تہاڈے پچھلے لیکھے کر کے چٹے، چٹے بستر دتے پہنایا۔ جنہاں دی ماں کدی نہ پٹے، نیتز نیر نہ کوئے وہایا۔ مارگ دُھر دے جانا سدھے، رہبر ہو کے دیا کمایا۔ پریم پیار دے پونے گدھے، دو جہاناں وجے ودھایا۔ ایہتھے لوڑ کیہڑی نال پکے ردھے، سواد سوہنا نظری آئیا۔ کیوں پر بھو جگ جگ بھگتاں نال سکے ٹکڑے کھان گجھے، رویداس چمارا دے گواہیا۔ ایہہ وی اپنے حکم دی کھیل کرائی بدھے، بدھاتا دیونہار وڈایا۔ سکے ٹکڑیاں والیو تھیں وڈے ہو گئے کڈے، قسمت اپنی لئی بدلایا۔ او سے گوہند دی چرنی ڈگے، جیہڑا ڈگدیاں گلے لگایا۔ آگے ہونے مول نہ دغے، جگت دغے وچوں باہر کڈھایا۔ تہاڈا پر شاد کھا کے اوہ سوامی رہے، جو رازق رزق رحیم اکھوایا۔ جس نے پریم پیار اندر گرکھ سدھے، شد سندیشے سچ گھلایا۔ بے شک تہاڈے گلوں تھے جھگے، جھگڑے سارے دتے گوائیا۔ تہاڈے نام دا ڈنکا وجنا بنا ڈھول ڈگے، کُنٹ چار ہووے شنوایا۔ ایس پکوان دے پکے ہوئے مزے، رس ام رہے دکھایا۔ لیکھا ہو رہا باقی ابے آگے، اپنے ہتھ رکھایا۔ بھگت بھگوان پورب ہننے اندر بدھے، دینے وچ کھیل دکھایا۔ اُچے سُچے ہو کے بے، پر بھ سیتا دے بدلایا۔ تہاڈے اندروں اپنا نام خزانہ پٹ کے کڈھے، جو پڑدیاں وچ لوکایا۔ وست امولک اپنی لبھے، لاجھد اتک تہانوں دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت انگراستھان جیٹھووال ★

ہر سنگت کہے پر بھ تیری پہلی برسی، پچھرت لیا ملایا۔ بھگتاں دی من بھگوان عرضی، عرش پریتم دُھر درگاہیا۔ ڈکھیاں دا بن دردی، دردیاں ڈکھ وندایا۔ جگ چو کڑی تیتوں رہی لبھدی، گرکھ آتم رہی کُرائیا۔ سہندی رہی گرمی سردی، جگت وند وندایا۔ تیرے نام دے کلے رہی پڑھدی، ڈھولے

ر سنا گائیا۔ ویکھی کھیل نہ سچے ہر دی، ہر دے وچ نہ گیا سمائیا۔ انج کھیل بھگتاں دے گھر دی، گھر بار والے دے بنائیا۔ اِکے سر شئی تیری سیوا رہی کردی، ٹھاکر سیو نام کمائیا۔ انج حالت ویکھ ساڈے حال دی، ہر جن ہر دا دئے گواہیا۔ سانوں لوڑ نہیں جگت دھن مال دی، مایا ممتا دتی تجائیا۔ سانوں خوشی اُس پریم بھری دال دی، جو دلدریاں دلدر و نڈائیا۔ جس نوں کھادیاں زنجیری کٹ جائے جال دی، اگے دیوے نہ کوئے سزائیا۔ ایہہ بنیتی غریباں دے سوال دی، اپنے نال لینا ملائیا۔ مہر ویکھئے تیری دین دیال دی، دیاوان دینی وڈیائیا۔ جے پچھے نہیں ساں تیتوں جاندی، انج توں اپنا بھید دینا گھلائیا۔ بُھکھ رہے نہ پین کھان دی، ترشنا دئے مٹائیا۔ پر بھ سانوں اچھیا بچھیا مل جاوے تیرے دان دی، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ تیری صفت آد جگاد شاہ پاتشاہ سچے سلطان دی، جو بُھکھیاں رہیا ر جائیا۔ کڑ چھی کہے بھردے وچ دیگ، دغا رہن کوئے نہ پائیا۔ جیسہڑی منگ منگ گیا بہادر گرو تیغ، امتر اپنا دھیان لگائیا۔ گو بند ہو کے لکھ گیا لیکھ، بنا قلم دوات شاہیا۔ جنہاں نوں اپنے حکم اندر دتا بھیج، بھجن بندگی اکو دتی درڑائیا۔ اوہناں دے اندر مان آ کے سچ، جگت بسترے دینے تجائیا۔ پر بھ تیری ویکھے اوہ اگئی کھید، جس نوں کھلاڑی سکے نہ کوئے کھلائیا۔ تیرے پریم پیار دی کھا کے دال ہو جائیے سارے نیک، بدی رہن کوئے نہ پائیا۔ وڈے چھوٹے امیر غریب چارے ورن ہو جائیے ایک، اینکار تیری سرنائیا۔ ویکھیں کتے اپنے دوارے توں نہ دیویں چھیک، چھیکڑ ایہو منگ منگائیا۔ ست پریتی بخش ٹیک، ٹکے دھوڑی دینے لگائیا۔ تیرے پیار دا لہے ہیٹ، محبت بے پرواہیا۔ جس کارن صدے دتے بھیج، گر گھ سجن لے بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک وار تک کے میرے ول لے ویکھ، وکھری اپنی نظر تکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں آئیوں بھگتاں دیس، اپنا بدل کے بھیس، ریکھ بچھلی دینی مٹائیا۔

پریم پیار نال کہے جن بھگتاں بھلکا، بھل کے اپنی خوشی وکھائیا۔ میں درشن کیتا اُس سنگر دا، جو گر اپنا رہیا بدلایا۔ جو لہنا دینا دیوے دھر دا، دھر دھار ویکھ وکھائیا۔ جو سچھنڈ دوارے جا کے اپنے حکم اندر مُردا، دو جاسنگ نہ کوئے رکھائیا۔ سنت سہیلے سجن ساچے لوڑ دا، لکھ چوراہی ویکھ وکھائیا۔ بھيو مٹا کے مور تور دا، تُرت اپنا حکم منائیا۔ لہنا مٹا کے کوڑی کریا شور دا، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ کھیل کرے بھگت وچھل وچول دا، میل ملا کے دھر در گاہیا۔ جن

بھگتو جھگڑا رہیا نہ کسے رول دا، رونق اپنی اک جنایا۔ ڈھولا سنا دے ساچے ڈھول دا، اگئی ناد وجایا۔ بھلکا کہے میں اندروں سڑ کے تہاڈے اُتوں اپنا آپ گھول دا، گھول گھما کے سیو کمایا۔ ایہہ پڑکھ ابناشی جس دے تول تولدا، تولنہارا اِکو نظری آئی۔ میں سنیہڑا دیواں جیہڑا گرگھ میٹوں کھاوے اوہ ایہتے اوتھے کدے نہ ڈولدا، صدق صبوری دیاں بندھائی۔ پورا کیتا اقرار گر اوتار دے قول دا، اک اکیلا ہو کے روپ وٹایا۔ لہناکیا ایس دھول دا، جتھے بالمیک اِکی دن بھگھارہ کے جھٹ گیا لنگھایا۔ اچ او سے دے پریم دا بوٹا مول دا، مولا اپنا رنگ دکھایا۔ جن بھگتو مہر نظر نال تہاڈے پچھلے پردے نہیں پھولدا، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھنڈارا اپنی سمگری وچوں تہاڈا کھولدا جوت اِگری دے دکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کم کرے نہ کوئے ہن گول مول دا، بھگھیاں ساریاں دے رجایا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پڑکھ ابناشی سندیشہ دے ہر نرنکار، سچ سبھاؤ سرب سمجھایا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی آسا بھریا آگیا ستاراں ہاڑ، پھرت پرت اپنا روپ بدلایا۔ جس داراہ تکلے گئے گرو اوتار، پیغمبر اکھ اٹھایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان اِنجیل قرآن کھانی بانی جس دی کرے پکار، دوس رین ڈھولے سوہلے گایا۔ نیت نوت جگ چوکڑی لہدے گئے سنسار، نرگن سرگن ہو ہو ویکھ دکھایا۔ جس دا کوٹن کوٹ نام ہو یا اجیار، اکھراں نال کرے پڑھایا۔ جس دے پچھے شو دوالے مٹھ سہاوندے گردوار، مندر مسجد راہ تکایا۔ آد جگادی برہم برہادی شبد انادی کسے ہتھ نہ آیا نر نرنکار، نرگن بیٹھا مگھ چھپایا۔ جس دی بھوکھتاں وچ لکھ کے گئے وچار، سندیشہ دو جہان جنایا۔ جس نوں وشن برہما شو گنپت کرے نمسکار، کروڑ تیتیس سُرپت اند بیٹھا سیس نوایا۔ جس دا لکھ چوراسی کھانی بانی برہمنڈ کھنڈ سرب پسا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم جنایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ڈھر دھام انامی اک سہائے بھگت دوار، بھگت سہیلا کھیل کھلایا۔ ویکھنہارا اندر باہر گپت ظاہر، چو جنت سادھ سنت پردہ رہیا لاہیا۔ لکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ جوتی شبدی دھار سانجھیا، نرویر نرنکار نرگن اپنی کار کمایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کہے ہاڑ ستاراں آیا جگ، جگدی جوت ہوئے رُشائیا۔ جس نوں جگ چو کڑی رہے لہج، سو بے پرواہ اپنا نور کرے رُشائیا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، مہما اکھہ درڑائیا۔ بھگت سہیلے کر کے دکھ، دکھری دھار اک جنائیا۔ نج نیز کھول کے اٹھ، پرتکھ روپ دئے پرگٹائیا۔ وست امولک دے کے سچ، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ پریم پریتی اندر پئے ہس، کوڑی کر یا باہر کڈھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر پیر گئے دس، دس دسمیش دئے گواہیا۔ اُس دا لہنا دینا اچ، عاجز دیکھے چائیں چائیا۔ سنت سہیلے سجن سد، صدقے واری گھول گھمائیا۔ اُدھروں پہلی ہاڑ پیا ہس، خوشیاں نال سیس نوائیا۔ میں پر بھو تیرے بھگت دوارے باہر گیا ڈھٹھ، اپنا سیس جھکائیا۔ میرے دیکھ خالی ہتھ، کوک کوک دیاں ڈھائیا۔ نو نو چار تیرا جگت کھیڑا ہندا دیکھیا بھٹھ، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ تیری برہوں لگدی دیکھی سٹ، نگارہ وے نام خدائیا۔ میں نو ست جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت رہیا پ، بن بن پاندھی راہیا۔ میں لکھ چوڑا سی اندر آیا وس، گرہ گرہ اپنا پھیرا پائیا۔ میں کھوجا آیا حقیقت حق، زرگن سرگن دیکھ دکھائیا۔ میں وینہدا رہیا مندر مسجد مٹھ، شو دوالے پردہ آپ اٹھائیا۔ پنڈھ مُکا کے آیا تیر تھ تٹ، گنگا گوداوری سُرسی دئے ڈھائیا۔ چار کُنٹ دا خالی دیکھیا ہٹ، وست امول وچ نہ کوئے کائیا۔ سادھاں سنتاں کھیل دیکھیا بازی گر نٹ، سچ سوانگ نہ کوئے جنائیا۔ جوت پرکاش نہ لٹ لٹ، نورو نور نہ کوئے رُشائیا۔ ہردے ہر نہ رہیا وس، خالی دسی سرب لوکائیا۔ مایا متا اندر گئے پھس، جم دی پھاسی نہ کوئے تڑائیا۔ نظری آیا نہ وسیا گھٹ گھٹ، انتر کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دیکھ دکھائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میں آیا دُور دُراڈا، پر بھ بن کے پاندھی راہیا۔ کوئی ملیا نہ یار سا نجا، سگلا سنگ نبھائیا۔ میں جنگل بیلے ماریاں آوازاں، کوکاں دیاں ڈھائیا۔ پریم جڑیا نہ کوئے ناتا، مُجت سچ نہ کوئے کما ئیا۔ دہ دشا دا خالی دیکھیا کھاتہ، نو نو چار رہی گر لائیا۔ جھگڑے والیاں کردے باتاں، حقیقت حق نہ کوئے سمجھائیا۔ خالی دسیات آٹھا، نو دوارے پئی ڈھائیا۔ اندروں پردہ کسے نہ پاٹا، ایویں جھوٹھ رہے سمجھائیا۔ میں سب دیاں کر کے آیا چھانٹا، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ بن پر بھو توں پوریاں ہونیاں کسے نہ واٹاں، ادھ واٹے بیٹھی سرب لوکائیا۔ خالی دسیاں سیجاں کھاٹاں، آتم سچ نہ کوئے سہائیا۔ میریاں پھردیاں پھردیاں سولاں گزر گئیاں راتاں، رتی رت نہ کوئے سہائیا۔ جدھر تکیا نار کمذاتاں، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔

کوڑی کر یا بیندیاں ہا کاں، حکم حق نہ کوئے سنا ئیا۔ ساچا بنیا نہ کوئے کا کا، پتا پُرکھ اکال نہ کوئے جنا ئیا۔ ساچے پریم دا نظری آیا فاقہ، جھولی دھر نہ کوئے بھرائیا۔ کسے کم نہ لگیا کیتا پوجا پاٹھا، من ہنکاری دئے دُہائیا۔ تیرے دوارے آکے ڈھاٹھا، پر بھو منگاں اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پہلی ہاڑ کہے ویکھ میرا رنگ، رنگ رتڑے دیاں جنا ئیا۔ جنم جنم دی آسا منگ، پر بھ پوری کر وکھائیا۔ نو نو چار میں ویکھدا رہیا جو لوک مات گیا لنگھ، چو کڑی اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سچ ملیا نہ کسے انند، پرمانند نہ کوئے سما ئیا۔ بن تیرے کوئے نہ پاوے ٹھنڈھ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ میں تیریاں بھگتاں دے دوارے پھر کے آیا دے دے گنڈھ، سُنہیہڑے سچ سچ جنا ئیا۔ گر کھو رہو نہ آتم رنڈ، کنت سہاگی لینا منائیا۔ جس دا اکو سوہنا چھند، سوہنگ ڈھولا رہیا درڑائیا۔ میرا ایویں نہ جاوے مار یا پنڈھ، میری سیوا دُھر دے مالک آپ لگائیا۔ تہاڈے اندر رہن نہیں دینا گند، کوڑی کر یا دینی کڈھائیا۔ تہانوں بناؤنا اُس دے چند، جو اپنے چند ستارے نہاں ہیٹھ دبا ئیا۔ اگے کوئے رہن نہیں دینی ونڈ، وکھرا کھیل نہ کوئے بنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اپنے لیکھا لینا لگائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میرا جھکھیا متھا، مستک سیس نو اییا۔ چار کُنٹ میں پھر کے دیواں سب نوں متا، اچھی طرح جنا ئیا۔ میں جل تھل مہینل ویکھیا جھ کچھا، ٹلے پر بت کھوج کھوجائیا۔ میں جلدھار اندر نسا، پونا وچ پنڈھ مُکائیا۔ میں گرگھ پریمی لبھدا رہیا سچا، ست ستوادی کھوج کھوجائیا۔ میں ساڈھے تن ہتھ کا یا بھانڈا ویکھیا کچا، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میں ویکھیا آد رواجے، پر بھ بندنا سیس نو اییا۔ آد جگاد جو صاحب سوامی توں ساجن سازے، سچن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اندر باہر دے سب دے ویکھے کا جے، قطرہ قطرہ پھول بھلا ئیا۔ جن بھگتاں سُنہیہڑا دتا مار آوازے، دُھر فرمان سمجھائیا۔ جن بھگتو سری بھگوان و سیا اوس مانجھے، جیہڑا ماجھا آتم پر ماتم نال جڑائیا۔ جس دے ہتھ وچ اگلے اگے وادھے، پچھلے لیکھے رہیا چُکائیا۔ جس نوں مل کے ماں پو بھل جان دادی دادے، نانکیاں سنگ نہ کوئے بنا ئیا۔ لیکھا تک جائے بھو جن سوادے، رسنا جہوانہ کوئے ہلا ئیا۔ دینی پوے نہ مسجد اں وچ بانگے، انگلاں کتاں وچ نہ کوئے پائیا۔ پڑھنی پئے نہ کوئے نمازے، سجدہ سیس نہ کوئے جھکائیا۔ کرنا پئے نہ پوجا پاٹھے، پترا پترا نہ کوئے اٹائیا۔ وکنا پئے کسے نہ ہاٹے، ہٹو ہٹ نہ کوئے بھو اییا۔ اکو نظری آئے پُرکھ سمرا تھے، جس دے ہتھ وڈی

وڈیائی۔ جس دے گر اوتار پیر پیغمبر گاوندے گئے ساکے، کھانی بانی دے گواہیا۔ سو کھیل کرے پر بھ آپے، کل اپنا ویس وٹائی۔ پہلی ہاڑ کہے میٹوں بھل گئے میرے ماپے، جننی نظر کوئے نہ آئی۔ اکو اک نظری آئے پُرکھ ابناشے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ پہلی ہاڑ کہے میں آیا پھر کے، فرقے داری ویکھ دکھائی۔ سب دے کھوج کے آیا ہردے، پردیاں اندر ڈیرہ لائی۔ اوہ ویکھ کے آیا جیہڑے تپدے چردے، جگ چو کڑی اٹھ گھلایا۔ اوہ ویکھ کے آیا جیہڑے اندرے اندر بلدے، بلنی جگدیش نال کرایا۔ اوہ ویکھ کے آیا جیہڑے عاشق اکو دھر دے، آگے دی سار کوئے نہ پائی۔ اوہ ویکھے جیہڑے مایا متا اندر بلدے، دھیرج دھیر نہ کوئے بندھائی۔ اوہ ویکھ کے آیا جیہڑے جھوٹے لارے لاؤن دل دے، من واسنا ہوئے ہلاکایا۔ میں ویکھ کے آیا جیہڑے جگت خواہشاں نال کھردے، خوشیاں ڈھولے گایا۔ میں ویکھ کے آیا جیہڑے پریمی پیارے ساچے پر دے، پیا پریم راہ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم دے جنایا۔ ہاڑ کہے پر بھو میٹوں لے چل آگے، اگلا حال دیاں جنایا۔ جتھے تیرا نور نورانہ دیک جگے، اکو جوت ہوئے رُشانیا۔ نام پیالے ملدے لگے، امرت رس چوایا۔ بھگت سہیلے سجن لہے، دوجا نظر کوئے نہ پائی۔ جنہاں دے انتر آتم پریم بدھے، باہروں سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دے وڈیائی۔ پُرکھ اکال کہے میں دیاں سہارا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ تیرا میلا ستاراں ہاڑا، سو وقت گیا آئی۔ دوہاں سانجھا کراں پیارا، اکو رنگ رنگایا۔ آپ دکھاواں بھگت دوارا، اپنی اُنگی لوواں لگایا۔ نیتز نین کھول کواڑا، پڑدا دیاں اٹھایا۔ اگنی تپدا کر کے ٹھنڈا ٹھارا، سیتل دھار دیاں وہایا۔ سچ پریم دا دس نظارہ، نظریہ تیرا دیاں بدلایا۔ سوہنا دکھانا اک اکھاڑا، مجلس بے پرواہیا۔ دھر درگاہی ملاواں لاڑا، نر نرکار نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پلو رہیا اٹھایا۔ پہلی ہاڑ کہے میں آواں پچھے، پچھلا لیکھنا لیا۔ میرے کول سب دے حصے، حصیداری اپنی وچ چھپایا۔ جگت نیتز کسے نہ دے، لکھ چو راسی رہی گرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اُنگی لیا لگایا۔ پہلی ہاڑ کہے میں لے کے آیا رپوٹ، پھریا واہو داہیا۔ سب دے کر کے آیا چوٹ، اُبھل بھل نہ کوئے رکھایا۔ گھر گھر ساچی ویکھ کے آیا جوت، جو ظاہر باطن کرے رُشانیا۔ پڑدا چک کے آیا ورن گوت، ذات پات بھو گھلایا۔ جن بھگتاں دے کے آیا ہوش، ہوشیاری نال

سمجھائیا۔ سب دے اندر وڈا رہیا خاموش، اُچی کوک نہ کوئے سناٹیا۔ سارے تک کے آیا دوش، نردوش لیکھا اپنے ہتھ بناٹیا۔ مینوں سمجھ نہ سکیا کوئی چوڈاں لوک، چوڈاں طبق اٹھ نہ کسے گھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سکیا نہ کوئے سوچ، سوچ سمجھ نہ کوئے وڈیائیا۔ میں بھگتاں کھول کے آیا نیتز لوچ، اٹھ پر تھ گوسانیا۔ میں کر کے آیا ڈوگھی کھوج، برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ بھگت بھگوان دی لگی ویکھ کے آیا موچ، موجودہ ہو کے دیاں سناٹیا۔ پر بھو آگے دا جھگڑا رہن نہیں دینا روز روز، لیکھا اکو وار دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا میری جھولی دینا پائیا۔ ہاڑ کہے میں ہو گیا دلپا، دل اپنا اک دوڑائیا۔ نو کھنڈ دا بن کے چھلیا، پھیرا آیا پائیا۔ لکھ چوڑا سی ویکھ کے آیا گلیاں، بھھیٹا واہو داہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جنہاں نوں پریم دیاں پاتیاں گھلیاں، شبد سُنہیڑے نال جنائیا۔ اوہ سخیاں کسے نال نہ ویکھیاں رلیاں، ولیاں نالوں وکھرے ڈیرے لائیا۔ اوہناں نوں کوئے نہ جانو کلیاں، جنہاں دا مالک صاحب گوسائیا۔ اوہ ہر دے پریم نال پھلیاں، جس دا پت ڈالی ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میں برہوں ویراگن ویکھاں جھلیاں، جو برہوں وچھوڑے وچ رہے گر لائیا۔ میں تیر نالے نال ویکھیاں چھنیاں، جو شبد بانا رہیا لگائیا۔ میں ماٹی خاک وچ ویکھیاں رلیاں، چرن دھوڑی ککے مستک رہیاں لگائیا۔ میں وینہدا دیندیاں بلیاں، اپنا آپ بھیٹ دتا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اپنے وچ رکھائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میں تک کے آیا نظارہ، دین دنی ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا گر اوتار پیر پیغمبر لبھیا نہ کوئے کنارہ، پر بھ نے سبھے دتا وکھائیا۔ جتھے و سیا پرورد گارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جتھے اکو محم اکو شاہ سوارا، سکدارا اکو نظری آئیا۔ جتھے اکو نام اک جیکارا، اکو ڈھولا رہیا گائیا۔ اکو ونج اکو پارا، اکو ہٹ رہیا گھلایا۔ اکو ساجن میت مُرا، اکو سگلا سنگ بناٹیا۔ اکو لیکھا لکھنہارا، اکو لیکھے رہیا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا کھیل آپ سمجھائیا۔ ہاڑ کہے میں پچھا ویکھیا چار جگ دا دسیا حال، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ جو اُپجیا تِس نوں کھادھا کال، ککے والا رہن کوئے نہ پائیا۔ جیہڑا ڈھولے گاؤندا رہیا نال زبان، انتم نشان گیا گوائیا۔ جیہڑا وسدا رہیا ساڈھے تن ہتھ کا یا مکان، اُس دا مقام لوک مات نظر کوئے نہ آئیا۔ جیہڑا پر بھ دا دسدا گیا نشان، اشاریاں نال درڑائیا۔ جیہڑا بندا گیا کاہن، راس سخیاں والی پائیا۔ جیہڑا سمجھاؤندا گیا رام، رام رام وچ سائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میں ویکھ کے آیا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پھول پُھلایا۔ میں تک کے

آیا پیر پیغمبر امام، جو مسلے حق رہے درڑا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا اپنی جھولی پائی۔ پہلی ہاڑ کہے میں کھوجیا لوک مات، متا پر بھ دے نال پکائی۔ چار گنت دہ دشا ویکھ کے سب دے کھات، کھاتے پھول بھلائی۔ جس دا دینا دین آیا اچ دی رات، ہاڑ ستاراں لے وڈیائی۔ نو نو چار دی پوری ہووے خواہش، ترشنا رہے نہ رائی۔ لیکھے لگے پورب سواس، ساہ ساہ سمائی۔ جس دی کردے رہے تلاش، سو اپنا ویس وٹائی۔ جس نے اِکے نظر نال لکھ چوڑاسی ویکھ لئی بدمعاش، بدی اندر بدی رہے کمائی۔ بیخ ت کا یا مائی پتے ویکھے خاک، من مت بدھ کرے لڑائی۔ جگت ناتے ویکھے سجن ساک، بندھن کھوج کھوجائی۔ رُوح بُت ہندے ویکھے پاک، پاکی دا رُپ وٹائی۔ اک ست دے نال ہندا ویکھیا اتفاق، نفاق رہیا کڈھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اپنے وچ سمائی۔ پہلی ہاڑ کہے میں ویکھیا سنسار، پر بھ دا سماں دے گواہیا۔ جس دا انت نہ کوئے سُتار، شمع سب دی رہیا جگائی۔ جس دا حکم سدا جگ چار، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائی۔ جس دا حکم گرو اوتار، پیر پیغمبر منن چائیں چائیا۔ جس دا بھگتاں نال ادھار، نت نوت ویکھ وکھائی۔ جس دا بھوکتاں وچ جیکار، نعرے ڈھولے گئے لگائی۔ جس دی کردے رہے انتظار، سو مالک گیا آئی۔ جس کر کے خبردار، میری سیوا سچ لگائی۔ میں پھر کے جنگل پہاڑ، آیا چائیں چائیا۔ لہنا میرا جڑ جائے نال ستاراں ہاڑ، ودی سدی دی لوڑ رہے نہ رائی۔ سچ پریم دی کھڑکدی تار، ستار اِکو دے جنائی۔ گُفت شنید ہووے گُفتار، رسنا جہوانہ کوئے ہلائی۔ ساچے نور دا ہوئے اُجیار، کوڑ اندھیرا دے مٹائی۔ جس دا بھگتاں نال وبار، بھگوان بے پرواہیا۔ جس دے کول سرب اختیار، دُھر دا مالک پھیرا پائی۔ جیہڑا جوئیاں وچوں باہر، رُپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئی۔ جیہڑا لکھ چوڑاسی سخیاں دا سچا کاہن، پُرکھ اکال وڈی وڈیائی۔ جیہڑا جگ چوکرٹی دیونہار دان، داتا بے پرواہیا۔ جس نوں ساریاں مٹیا آد جگاد اِک پردھان، بھاوی سب دے اُتے لگائی۔ جس دا کھیل سدا مہان، مہما کتھ نہ کوئے درڑا ئیا۔ اُس دا رُپ ویکھ لوو اندروں باہروں کسے نظر نہ آئے وچ جہان، جہالت سب دے اُتے پائی۔ اِکو دیک جوت جگے مہان، جوتی جوت ہووے رُشائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی ویکھ وکھائی۔ پہلی ہاڑ کہے میں آیا اُس دوارے، جتھے دو جہان سیس نوائیا۔ جتھے وشن برہما شو سیوادارے، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ جتھے گرو اوتار پیغمبر منگن بھکھارے، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ جتھے کروڑ تیتیس بن و نچارے، سو دا ہٹ

رہے چلائی۔ جس دا نور اگم اتھاہ سدا اُجیارے، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رانی۔ جس دے بے پرواہی دے بھنڈارے، نت نوت رہیا ورتائی۔ جس نے کوٹن کوٹ جگ پار اُتارے، تھر نظر کسے نہ آئی۔ جس دے لکھ چوراسی جیو جنت سہارے، آتم پر ماتم وجے ودھائی۔ جس دے پریمیوں والے اکھاڑے، دُھر دے ڈھولے گیت سُنائی۔ جس دے اک ست نال مل کے انیک سو گئے ستاراں ہاڑے، ہاڑے کڈھدیاں ویکھ دکھائی۔ جنہاں نے نو نو چار جگ اپنے کئے دہاڑے، یاد یاد وچ لنگھائی۔ اچ اوہناں دے لینے دینے لیکھے پچھلے چُکنے اُدھارے، جھولی سب دی دینی بھرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ پہلی ہاڑ کہے سُن ستاراں ہاڑ مٹر، تیتوں دیاں جنائی۔ میں تیتوں دساں کیہڑے لکھ چوراسی وچوں گئے نتر، اپنا ولس بدلائی۔ جنہاں دے سر توں گرو آں اوتاراں پیر پیغمبراں دا چکھیا فکر، فقرہ اکو ڈھولا گائی۔ جو پر بھ دا کردے ذکر، ذاکر اِکے وچ سمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک ورتائی۔ پہلی ہاڑ کہے میں بھگتاں گھر وڈا، ہوئی ہوئی اپنا قدم ٹکائی۔ میں جدھر ویکھیا سوہنگ ڈھولا پڑھدا، دوجا اشٹ نہ کونے منائی۔ بھائیں کوئی بھکھا تہایا مردا، تن کپڑا اوڈھن نظر نہ آئی۔ بھائیں کوئی دُکھ سہے چر دا، کلج اگن ستائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کریا کھیل بے پرواہیا۔ پہلی ہاڑ کہے میں سب توں غریب ویکھیا اک نندو، نمائیاں توں نمنا نظر آئی۔ اوہدے اندر وڈ کے ویکھیا اوہدی آتم سیجا اُتے سٹا دینا بندھو، بندنا اکو سیس نوائی۔ اُس میتوں کہا اوہ پہلی ہاڑ سچن اِکے نوں منوں، ناتے سب دے دتے تڑائی۔ میں کوڑی کریا ساری بھنوں، پیراں بیٹھاں دتی دبائی۔ میں اوسے نوں سنیہہرا گھلون، جو دُبدیاں لئے ترائی۔ میں اوسے دے کول چلون، جو چلدیاں پھردیاں پار لنگھائی۔ میں اوسے دا دوارا ملوں، جو مل موتر میل دے دھوائی۔ میں اوسے دا بنوں پٹو، جو بال انجانے گود کھڈائی۔ میں اوسے دا جو دھا سور بیر بنوں کلو، جن اپنی کل ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری دیونہار میتوں وڈیائی۔ پہلی ہاڑ کہے میں وڑ گیا گھر بھکھیاں ننگیاں، جو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان رہے گائی۔ میں جا کے ہوئی جی اوہناں دے کولوں کچھ منگیا، اپنی آشا دتی جنائی۔ آو تہانوں اِشان کروا لیاواں وچ مائی گنگیا، دُرمت میل دیاں دھوائی۔ اوہناں میتوں ہسکے کہا جاہ خصم نوں کھانیاں رنڈیا، تیتوں دیاں جنائی۔ اسیں چڑھ گئے اوس ڈنڈیا، جتھے نہاؤن دھون دی لوڑ رہے نہ رانی۔ جن بھگت کہن ساڈے چرن دھووے

تیری ماتا گنگیا، گوداوری بیٹھی راہ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر ساڈے ہتھ لکایا۔ پہلی ہاڑ کہے میں روواں مار کے دہتھر، بہڑی بہڑی دیاں سنایا۔ اوہ میں کی کراں ایہہ سب پر بھ دے کول گئے اپڑ، بھجے واہو داہیا۔ اٹھسٹھ تیرتھاں نوں سمجھ کے پھپھر، بیٹھے گھ بھوایا۔ جے میں کسے نوں کچھ لاچ دتا بھگتاں نے میرے گھ تے ماریا تھپڑ، پچھلی پیریں دتا بھوایا۔ او کملیا تیتوں پتہ نہیں اسیں پر بھ دی ڈوری نال گئے جکڑ، ساڈا زنجیر نہ کوئے گھلایا۔ اسیں تُل گئے اوس تتر، جس دی دھڑی سیر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ سانوں آیا رکھن، راکھا صاحب گوسانیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے ورو لے مکھن، نام مدھانا اپنا پانیا۔ ساڈے بھانڈے نہیں اندروں سکھن، سچ ساکھی رہے سنایا۔ اسماں اوسنوں تکیا اپنی اکھن، جو اکھیاں والیاں نظر نہ آئیا۔ جو ساڈے ہر دے آیا وسن، واسطہ اپنے نال بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکایا۔ ہاڑ کہے میں اک دن بھگتاں گھر وڑ گیا کر کے بھیکھ، بھکھک اپنا ویس وٹایا۔ آو تھانوں لے چلاں وشن برہما شو دے دیش، جتھے وجے سچ ودھایا۔ اک بھگت نے میتوں کہا اوہ تیرے نالوں میرے چنگے کھیت، جتھے میرا ماہی نظری آئیا۔ اندرے اندر کرے ہیت، میتوں سب کچھ دتا سمجھایا۔ بھوایں بھکھ نال میرا خالی پیٹ، میری انتر آتما اوسے دے گن گانیا۔ اوہنوں میں جاندا ساڈا اکو کوٹ جنم دا اس دے نال کھید، کلجک انتم آپے رہیا ملایا۔ جس نے اپنی لوڑ خاطر سانوں لوک مات دتا بھیج، پھیر اپنا آپ دکھایا۔ کیوں نہ مانے ساڈی سچ، گھر آ کے ڈیرہ لایا۔ نیتز کھول کے اپنے ویکھ، دکھرا دھام دے جنایا۔ جس نے اپنے حکم نال سمت شروع کیتا پہلی چیت، شہنشاہ اپنا انک بدلایا۔ جس نوں لجدے ملا شیخ، پنڈت پاندھے گئے پھیریاں پانیا۔ جنہاں نوں منکیاں والی ٹیک، پھراں اٹاں نوں سیس رہے نوایا۔ کاغذاں دی ہندے بھیٹ، اکھراں دی کرن پڑھایا۔ اسیں تے وس گئے اوس دیس، جتھے وسے بے پرواہیا۔ سدا رہنا اوہدے کول ہمیش، بھگت دعوے نال کہن ساڈی کر نہ سکے کوئے جدایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ پہلی ہاڑ آ کے بہڑی بہڑی کر کے پیا رو، انجھو اکھاں وچوں وہایا۔ ہائے ہائے ایہہ کی گیا ہو، ہوکا دے کے رہیا سنایا۔ پر بھو نے ایہناں نوں کتھوں دے دتی اپنی لو، جگت اندھیرے گئے لٹایا۔ ایہناں دی انتر آتما گیا چھوہ، بانکے چھوہرے لئے بنایا۔ جگت جہان نالوں کر کے نرموہ، مُجبت اپنے نال جڑایا۔ دُرمت میل کوڑی دھو، پتت پُنیت

رہیا دکھانیا۔ مالک بن کے آپ سو، ہنگ برہم رہیا ملائیا۔ امرت آتم دھر دا چو، بوند سوانتی اک چکھانیا۔ ہاڑ کہے میں پہلے بھگت اک اک تکدا رہیا ہن
 دیکھیا تے بہتا بن گیا گروہ، میری چلے نہ کوئے چترانیا۔ میں پچھا تک کے دیکھیا مینوں یاد آ گیا جھبھی ستائی پوہ، جس ویلے سنسے سب دے دتے مکھانیا۔
 پُرکھ اکال اوہناں جوگا ہو، اوہناں دے اندر ڈیرہ لائیا۔ دھر دالے کے ڈھو آ ڈھو، دست اگئی دتی لکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل بے پرواہیا۔ پہلی ہاڑ کہے میں رو پواواں وین، ہنچھواں نیر وہانیا۔ میں تے آنہدا ساں میں بہت کچھ آؤنا کہن، پردے سب دے دینے بھلایا۔
 جاں گرکھاں دے اندر وڑ کے دیکھیا تیرے وچھوڑے دے پن وین، ویراگی بیٹھے نظری آئیا۔ جاں ایدھر اودھر تکیا ناتا جڑ گیا بھائی بھین، ذات پات ونڈ
 نہ کوئے دکھانیا۔ دھر دے بن گئے سجن سین، ناتا اکے نال ملائیا۔ اکے بھگت دوارے بہن، جتھے کسے دی چلے نہ کوئے چترانیا۔ جس دوارے اُتے گر
 اوتار پیر پیغمبر ڈھن، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل دیکھ دکھانیا۔ پہلی ہاڑ کہے سُن ہاڑ ستاراں یار، تیری
 مدد منگ منگانیا۔ میں گیا ساں مار کے لکار، اپنا بل پرگٹانیا۔ مینوں ایوں دسداسی جویں ادھے غفلت وچوں نہ ہوئے بے دار، سُنٹیاں اکھ نہ کوئے کھلایا۔
 کچھ پھر دے جگت وہار، کچھ دکھاں لئے اٹھانیا۔ کچھ منگن پچیاں پیار، کچھ دھن دولت کمایا۔ کوئی منگے نار جو بن ٹیاری، کوئی نار کنت جھولی ڈاہیا۔ جاں گھر گھر
 جا کے دیکھیا اوتھے کھیل اپار اُس دی دھار، جس دی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ مینوں اندر وڑدیاں کسے نے کر دتا خبردار، دھر فرمانا اک جنایا۔ مورکھا جس نے
 پنج وار سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بولیا جیکار، تِس دا لیکھا باقی رہن کوئے نہ پانیا۔ مہر نظر نال میں رہیا تار، ایہو وڈی وڈیاں پچھلا دیوں آیا
 ادھار، قرضہ مول چکھانیا۔ جے ایہہ ساچے در نہ سوہندے دربار، درگاہ ساچی نہ کوئے جنایا۔ پھیر کاہنوں بستر چٹے کر کے تیار، ایہناں نوں دیندا پہنایا۔
 جیہڑے گوبند دی نکلے وچوں دھار، دھرتی اُتے سوہنا پانیا۔ اچ اوہناں دا وہار، جگ چوکڑی پچھوں واری گئی آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پہلی ہاڑ چھڈ دے جھیرا، جھگڑا دیکھ جگت لوکانیا۔ مینوں نہیں پتہ پر بھ نے ایہناں دا ویہہ سو باراں بکرمی بنھیا بیڑا، تھت
 وار میری دئے گواہیا۔ جس نوں چرن لگایا اک وار کیراں، کرم کانڈ دا لیکھا دتا مکھانیا۔ سچ دوارا کھلا کر کے ویہڑا، وہندے وہن وچوں پار دئے لنگھانیا۔

جنہاں دی خاطر ماریا پھیرا، پھر دے تڑدے اپنی گود بہانیا۔ جنہاں نے کوڑ گڑیار دا ڈھاؤنا ڈیرہ، بھگت دوار اِکو دینا وسایا۔ جتھے ڈھولا توں میرا میں تیرا، دوجاگیت نہ کوئے سناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ ہاڑ ستاراں کہا میں سُن لیا سوال جواب، لیکھا نظر کوئے نہ آتیا۔ جنہاں دا پُرکھ اکال بن گیا باپ، پتا پُت دے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم دا دسیا جاپ، دوجی اور نہ کوئے پڑھانیا۔ تنہاں دا مٹ گیا روگ سنتاپ، مایا موہ دتا چُکائیا۔ اندروں کھول کے پردہ تاک، سوچھ سرُپی نظری آتیا۔ لیکھے لاوے تیج ت مائی خاک، سر سر دیوے مان وڈیائیا۔ جو سرنائی چل کے آئے آج، اتم اجل توں لئے بچائیا۔ جس نوں بُدھی سمجھ نہ سکے کوئے دماغ، حرفاں والی نہ کوئے پڑھانیا۔ جس نے سب دا بدل دتا سماج، اِکو مارگ دتا دکھانیا۔ سچ پریم دا کر کے کاج، اند اپنے نال بنائیا۔ دُھر دے بیڑے چڑھا کے جہاز، کوڑی نیا دتی ڈُبانیا۔ شبد اگئی مار کے آواز، واحد خدا رہیا دکھانیا۔ بن رسنا جہوا دے کے سواد، رس ساچا دتا چکھانیا۔ اندر وڑ کے کھولیا راز، رمز اپنی اک لگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ آیا دین وڈیائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میری وینہدیاں وینہدیاں بدل گئی رُچی، پر بھ رچنا دتی بدلانیا۔ مہر نظر نال اپنی ہر سنگت کر کے سچی، کوڑے ناتے دتے تڑانیا۔ بھاویں لکھ چوڑاسی وچوں اِکو مُٹھی، گنتی دے اپنے نال جڑانیا۔ ایہناں دی رمز نہیں رہی گجھی، چاروں گنت کرے شنوائیا۔ جنہاں دے اندر بھاونارہنی نہیں دوجی، اِکو کری حق پڑھانیا۔ جنہاں دی سریشٹ ہوئی نہیں بُدھی، سوہنگ ڈھولا لینا گانیا۔ جنہاں دی اِکو نال رُچی، دُھر دا میلا سچ سُبھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پر بھو میری اک بینی، تیتوں دیاں جنائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ دے رنگ بسنتی، اندرو اندر دینا رنگانیا۔ ایہناں نوں سکھا دے اپنی اِکو بھگتی، جو پنجاں توں کھسٹا دے جھڈانیا۔ بھاویں لکھ چوڑاسی تیتوں مندی، بن بھگتاں سچا پریم نہ کوئے کمائیا۔ میں کھیل ویکھی تیرے گو بند چن دی، جو گرگھ ساچے چند رہیا چکائیا۔ جنہاں نوں لوڑ نہیں کسے دھن دی، دھن دھن کہہ کے تیرا شکر منانیا۔ اوہناں دی پریتی چھپر چھن دی، محل اٹل گئے تجانیا۔ اوہناں نوں لوڑ نہیں گل سُنن کن دی، دُھن آتمک تیرا راگ رہے جس گانیا۔ اوہناں دی آشارہی نہ من دی، منسا گئے مٹانیا۔ اوہناں نوں لوڑ اِکو گل دی، سدا منگن تیری سرنائیا۔ اوہناں دی آس بوند سوانتی جل دی، امرت میگھ دینا برسائیا۔ اوہناں دی گھڑی تیرے بنا نہیں

لنگھدی، وچھوڑے دی کٹ جڈایا۔ مان سچ اوس آتم پلنگ دی، جس اُتے بہہ کے سو بھا پائیا۔ آواز سنا اوس مردنگ دی، جتھے ڈھولک بچھینا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی آسا پور کرائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے گرکھو نہ ڈریو، تہاڈا لہنا بچھلا نظری آئیا۔ دوجا اکھر کدی نہ پڑھیو، ایہو تہاڈی وڈیائیا۔ ایس دے مندر چڑھیو، جتھے ہووے نہ کدے جڈایا۔ ایس دے نال اڑ کے لڑیو، اپنا حصہ اپنی جھولی پائیا۔ جے چھپے تے دھونو پھریو، تہانوں طریقہ دیاں سمجھایا۔ پھرن توں پہلاں سارے اکھ اکو کریو، تہاڈے وچ دویت نظر کوئے نہ آئیا۔ ایسے دی پریتی وچ مریو، جو مریاں لئے جویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دئے چکایا۔ ہاڑ ستاراں کہے پر بھو بھگتاں دے وڑ جا اندر، ہن کڈا دے کھلایا۔ کی لینا اٹا پتھراں والے مندر، ساڈھے تن ہتھ اپنا نور کر رُشایا۔ بھاگ لگا دے اوس کندر، جتھے ہووے سچ رُشایا۔ اپنا قفل توڑ دے جندر، جن بھگتاں دی زندگی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ کٹایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں گو بند چلیا دسن، تیرا ویلا گیا آئیا۔ ویکھ کھیل پرکھ سمر تھن، میری انتر دئے ڈھایا۔ جو میت مرارے سجن، صاحب سوامی لئے اٹھایا۔ جنہاں تیری دھوڑی کیتا محبن، مجلس تیرے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کے کھیل رہیا پرگٹایا۔ ستاراں ہاڑ کہے گو بند نال ہو یا ملاپ، سوہنا وقت سہایا۔ اوس کرپا کیتی آپ، بھو دتا کھلایا۔ جیسہڑا میرا بنیا باپ، پرکھ اکال گوسانیا۔ اوسے دا بھگتاں نال ساتھ، ناتا لیا جڑایا۔ میتوں پروردگار گئے آکھ، جلوہ نور خدایا۔ اوہ لہنا دینا دیون آیا ہاتھ، دست بست پھڑایا۔ سدا سدا سہیلا بن کے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، دُرمت میل دھوایا۔ پتت پُنیت کر کے صاف، اپنا رنگ چڑھایا۔ پورا کر کے بھوکھت واک، سنت سہیلے رہیا ترایا۔ جنہاں نے گایا اگوکھ واک، ڈھولا شہنشاہیا۔ اہناں ہون نہ دیواں کسے دے محتاج، مہر نظر نال اٹھایا۔ ویکھو گر اوتاراں پیر پیغمبراں بدل گیا راج، رواج اپنا رہیا جنایا۔ سنجگ دا بیڑا تار کے جہاز، بھگت سہیلے لئے کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میتوں سوہنے چٹے لگے سفید، اپنا روپ آئے بدلایا۔ جس دا گو بند نال عہد، اقرار رہیا بھگتایا۔ جس دا بدلے نہ کوئے قانون قواعد، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جس دا جلوہ نور واحد، واکرؤ کہے خدایا۔ جس دا دھر فرمانا ہندا عائد، دو جہان نہ کوئے مٹایا۔ جس دے وچ نہ دُئی دویت،

شرع نہ کوئے لڑائیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، ہم ساجن روپ وٹائیا۔ سو بھگتاں دے آیا دیس، بھگت دوارے سو بھاپائیا۔ جس دا حکم اتم و شیش، وشو اپنی دھار درڑائیا۔ پہلی ہاڑ ہو یا پیش، پیشینگوئی رہیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا سرشٹ سبائی کوڑا بھیکھ، درشی سچ نہ کوئے جنائیا۔ میرا بھگت میرے وسیا دیس، دوجا در نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں بھگتو تہاڑی دیواں گواہی، پریم پریتی سچ جنائیا۔ اپنے اندروں میٹ دیو جھوٹھی شاہی، شہنشاہ دیارہیا کمائیا۔ ساچے بنیو پاندھی راہی، منزل اکو نور خدائیا۔ جس گو بند بوٹا پٹیا کاہی، سو تہاڑیاں جڑاں رہیا لگائیا۔ جس دے نام دی پئی دہائی، سو ڈھولا رہیا سنائیا۔ جس دا سمت چلیا شہنشاہی، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ جس دا جلوہ نورِ لاہی، نورو نور ڈمگائیا۔ جس دے حکمے اندر تباہی، طوبیٰ طوبیٰ کرے لوکائیا۔ جس نے بھگت سہیلے پھڑنے بانہی، غریب نمانے گود اٹھائیا۔ جس نے جوڑے چھیمبے نائی، جھیور اپنے انگ لگائیا۔ جو تہاڑی دین آیا صفائی، صفہ سب دی دے اٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے تہاڑے بستر چٹے دھوتے، دھوبی سنگر نظری آئیا۔ اس دی سوچ کوئی نہ سوچے، سمجھ وچوں سمجھ دے لگائیا۔ جس ویلے محمد رکھے سی روزے، نمازاں دی آیت دتی گائیا۔ اوس ویلے پروردگار اُس نوں نظر آیا سی اک گوشے، جو کلمہ رہیا درڑائیا۔ جس دے حکم اندر مانی موبے، مجلس اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھيو دے درڑائیا۔ جس ویلے محمد نے تکیا دستگیر، شاہ سلطان نظری آئیا۔ اوس دی الفی لیرو لیر، مکھ نقاب نہ کوئے لگائیا۔ اوس جھٹ بدل لئی اپنی تصویر، روپ انوپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کریا کھیل بے پرواہیا۔ جس ویلے جلوہ نور کیتا بدلی، اوڑا ویس وٹائیا۔ دُھر دا مالک بن کے عدلی، حکم اک سمجھائیا۔ جس ویلے محمد تیری ہووے بدلی، صدی چودھویں دے گواہیا۔ میں چل کے آواں مزلو مزلی، منزل اپنی ڈیرہ لائیا۔ طاقت رہے نہ کسے بل دی، بلہین دیاں کرائیا۔ سمرتھیا رہے نہ ول چھل دی، اچھل چھل اپنا دیاں درڑائیا۔ سب دی جوانی اتم ڈھلدی، بڈھیپا اپنا روپ وٹائیا۔ محمد اکسے نوں سمجھ نہیں گھڑی پل دی، مالک دُھر دا کی کی کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک درڑائیا۔ پروردگار اپنا بدل کے روپ، انوپ رہیا درڑائیا۔ بن کے سچا بھوپ، شہنشاہ سپس تاج لگائیا۔ جلوہ دے کے چارے کوٹ، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ اپنے آپ

دا سچ ثبوت، آپے رہیا سمجھایا۔ ویکھو تیاں والا کلبوت، جس دے نال چٹے بستر لئے جُھہایا۔ ایہہ میں اپنے بھگتاں نوں دینا وجود، جنہاں نوں وُضو دی لوڑ
 رہے نہ رانیا۔ جدھر ویکھن اودھر موجود، مفلِساں اپنی گود بہایا۔ میرے سمت دا ایہو ثبوت، گرکھ ساچے بھگت سہیلے صوفی سنت فقیر چٹی دھار لینے
 رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ ہاڑ ستاراں کہے مینٹوں چیتا آ گیا جس ویلے موسیٰ ڈگا کوہ طور، اپنا آپ مٹایا۔ جلوہ
 تک کے نور، نور وچ سمایا۔ اوہنوں نظری آیا اک حضور، جو حضرت بے پرواہیا۔ جس دا سچا سچ دستور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ مان تان میٹے غرور، غربت
 دے گویا۔ ساچے نام دا دے سرور، خُماری دے دکھایا۔ جو پتت پاپیاں بخش دیوے قصور، کسر اعشاریے نال اڈایا۔ اُس نے شبد دی دے کے تور، موسیٰ
 دتا سمجھایا۔ میں کھجگ انت آؤنا ضرور، اپنا پھیرا پانیا۔ جیسہڑے بھگت میرے مزدور، مُشقت اوہناں دی جھولی پانیا۔ ساچی درگاہ کر قبول، دُھر دے
 کعبے لینا ملایا۔ مالک بن کے حق محبوب، مُجت دینی سمجھایا۔ عرش فرش دس عروج، کعبہ اِکو دینا درڑایا۔ لوڑ رہے نہ ہزارا درود، بصری اسم نہ کونے گایا۔
 سب دے لیکھے کر موقوف، اپنا حکم دینا ورتایا۔ سچے پریم وچ ہو مصروف، اِکو لگن دینی لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا دینا
 مُکایا۔ موسے ویکھیا ورتدا بھانا، خیرانی اندرے اندر نظری آیا۔ اگے ویکھیا چٹا بانا، ست سفیدی دھار سمایا۔ شاہو بھوپ بن کے رانا، شہنشاہ رہیا سمجھایا۔
 جس نے کھجگ انت مٹانا، سنجگ ساچے دے وڈیایا۔ جس نے جگ چوکڑی لیکھ چکانا، دُھر دا لیکھا جھولی پانیا۔ جس نے ویس ویس وٹانا، جوتی جوت کرے
 رُشٹایا۔ جس نے بھگتاں رنگ چڑھانا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جس نے دسنا سچا گانا، سوہنگ کرے پڑھایا۔ جس نے ورتنا اپنا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس
 نے بنا دُھر دا کاہنا، نام بنسری اک سنایا۔ جس نے بنا سچا راما، سیتا سرتی لئے پرنایا۔ جس نے پہننا اپنا بانا، رُپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آیا۔ جس نے
 اپنے بھگت بناؤنے نشانہ، نشانہ جگت وچ اٹھایا۔ اہناں نوں چٹے بستراں دا دینا دانا، موسے ایہہ میری وڈیایا۔ پھیر بھر کے نام خزانہ، کلمہ اِکو دینا سمجھایا۔
 اوہناں دے گھر آوے بن کے مہمانا، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ بھاون لکھ چوراسی میرے بھگتاں نوں مارن طعنہ، اوہ تن من دا لیکھا دین گویا۔ اوہناں
 دے اندر وڈ کے دیواں سچ گیانا، جگت گیاناں توں پلے لین چھڈایا۔ اِکے وار اِکے دن اِکے گھڑی اِکے پل اوہناں دا اندرو اندر بدل دیواں زمانہ، ضامنی

اپنی وچ رکھائیا۔ میرے کول ناپن دا اوہ پیمانہ، جس دی ڈگری نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے جن بھگتو تئیں چٹے سوہنے، باہروں نظری آئیا۔ اندروں چھڈ دیو کوڑے رونے، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ بنا پُرکھ اکال تہاڈے پاپ کسے نہ دھونے، دُھر دا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ ساچے سکھ بنا گر کسے نہ آونے، اوتنا ویکھی جگت لوکائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولے جنہاں گونے، گھر گبھیر ملے گوسانیا۔ شبد سندیشے تہانوں دیوے اُنجا پونے، دوس رین رہی سٹائیا۔ جن بھگتو جس نے کٹے اونے گونے، لکھ چوڑا سی پھند کٹائیا۔ اک وار ستاراں ہاڑ کہے اوس دے آ جاؤ ساہنے، تہاڈا سماں دے بدلایا۔ جھوٹھی رہے نہ ترشنا کمانے، کام کرو دھ دے مٹائیا۔ جیسہڑا ور دتاسی بھیلنی نوں رام نے، اوس دا لیکھا تہاڈی جھولی پائیا۔ جیسہڑی کہانی دسی سی رادھا نوں شام نے، اوہ شمع تہاڈی دے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پر بھ منگ اکو منگی، مانگت ہو کے دیاں جنائیا۔ بھگتاں دی رہن نہ دیویں تنگی، تُرشی دینی مٹائیا۔ توں مالک بہہ ڈھنگی، طریقیاں وچ تیری لوکائیا۔ ایہہ تیرے جگاں جگاں دے سبندھی، وچھڑے ملے چائیں چائیا۔ ویکھیں اتم نہ انہاں چھڈیں، دیویں نہ جگت جدائیا۔ انہاں نو سو پُرانوے جنم تیری بھیت چڑھائی اپنی ہڈی ہڈی، مانس وچوں مانس روپ بدلایا۔ پر بھو بھگتاں بنا مات چلے نہ تیری گڈی، گداگر ہو کے گھر گھر پھیرے پائیا۔ تیرے نام نوں ساریاں کر کے رُدی، اپنے ڈھولے دتے جنائیا۔ دھن بھاگ پر بھو تیری جوت جگی، میرے گھر ہوئی رُشنائیا۔ جس ویلے نانک چاردا پیا سی مجھی، کھیتاں وچ اپنا دھیان لگائیا۔ اوس ویلے توں اوس دی بانہہ پھڑ کے سچی، ہلونا دتا لگائیا۔ نانک اوہ ویکھ ویہویں صدی، اخیر میرا سمت ملے وڈیائیا۔ جس ویلے بھگتاں پریم پریتی دینی اپنے وچوں ادھی، ادنیاں توں اعلیٰ لینے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رُگھرائیا۔ ہاڑ کہے بستراں والیو جاؤ جاگ، لہنے سب دے پھول بھلائییا۔ چٹے ہنس نہ بنیو کاگ، بگلیاں والا روپ وٹائیا۔ تہاڈے پچھے سری بھگوان نوں نہ لگے داغ، جو بھاگاں دا حصہ تہاڈی جھولی پائیا۔ تہاڈے نال مل کے سر شٹی دا بدل دینا رواج، دین مذہب دا لیکھا دینا چُکائیا۔ ساچے نام دا چلاؤنا جہاز، بیڑا اکو دینا دکھائیا۔ سچے پریم دا دس کے کاج، کرنی اکو دینی دکھائیا۔ جو کچھ دینا سو پہلی وار آج، اکی سال لاریاں وچ جھٹ لنگھائیا۔ تہاڈی خوشی میرا ٹھکیا ہو یا باغ، پت ڈالی دینی مہکائیا۔ گو بند بوٹا ہون نہیں دینا

برباد، شبدری ناد دینا سنائیا۔ جو سچ دوارے آئے بھاج، بھجن بندگی توں کھہڑا دینا چھڈائیآ۔ جس ویلے پنجاں جیکاریاں وچ مارو آواز، اندر ہو کے ہوواں سہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا کھیل تماش، طمع سب دی دے مٹائیآ۔ ہاڑ ستاراں کہے گرگھو اندر باہر گا لوگیت، گا ونہارا رہیا جنائیآ۔ کایا کعبہ تہاڈی مندر مسیت، شو دوالا اکو دتا بنائیآ۔ ٹھاکر سوامی مل لو میت، متر پیرا نظری آئیآ۔ جیندیاں جگ لو جیت، مریاں بچھوں مرن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ ساچے دھام وسو اتیت، ترے گن ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ لیکھا چک جائے ہست کیٹ، اپنی ہستی لو بدلائیآ۔ بے شک تئیں جنم کرم دے غریب، تہاڈے اچ نصیب دتے بدلائیآ۔ چٹے بستراں نال اکو دے کے سرب ترتیب، تار ستار دتی ہلائیآ۔ تہاڈی منزل میرا اخیر، آخر تہاڈے وچ سمائیآ۔ تئیں پاتشاہ تے میں تہاڈا وزیر، آد جگاد سیو کمائیآ۔ اچ خوشی ہویا تہانوں تک کے کبیر، کالی کسلی اتوں دتی لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خوشیاں نال دے وڈیائیآ۔ ستاراں ہاڑ کہے گرگھو کر کے جانیو نمستے، نمو نمو سیس نوائیآ۔ تہاڈے گھرانے رہن وسدے، بھاویں اُجڑے سرب لوکائیآ۔ تہاڈے اندر رہن ہسدے، خوشی غمی اکو رنگ سمائیآ۔ تہاڈے بھنڈارے بھرے رہن پر بھو دے جس دے، خالی سکے نہ کوئے کرائیآ۔ بھاویں جگت ولوں کنگلے غریب گکھ دے، اگے تہانوں لالاں نالوں چنگی دتی وڈیائیآ۔ جس ویلے میرے نام دامزہ تئیں چکھدے، سوہنگ ڈھولا ڈھر دا گائیآ۔ اوس ویلے میرے حکم سزا دین والے ٹھدے، حاکم ہو کے گکھ بھوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی ویکھ وکھائیآ۔ ہاڑ ستاراں کہے جن بھگتو سُنویا، سچ کہانی دیاں جنائیآ۔ اکو متو ڈھر دایا، یارانہ حق لو لگائیآ۔ بے خبر ہو جاؤ خبردار، سُنٹیاں دیاں اٹھائیآ۔ جس دا اکو بھگت دوار، بھگن بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا سدا جگ چار، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیآ۔ جس دا کسے نہیں کریا کوئی اعتبار، اچھل چھل سارے رہے گائیآ۔ سو آیا چل کے وچ سنسار، رُپ انوپا ویس وٹائیآ۔ کل کلکی لے اوتار، کلمہ اکو رہیا پڑھائیآ۔ جن بھگتو بیڑا کر جائے پار، جو چل آئے سرنائیآ۔ سوندیاں جاگدیاں پنج وار بولیا کرو میرا جیکار، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دھیائیآ۔ بیڑے سب دے کر جاواں پار، شوہ دریا نہ کوئے ڈُبائیآ۔ اپنے امرت دی دے کے دھار، ساتک ست دیاں ورتائیآ۔ مات گر بھ نہ آوٹا پوے ڈُونگھی غار، اندھ اندھیر نہ کوئے پھرائیآ۔ اپنے گل دے تہانوں بنا کے ہار، ہر دے اپنے وچ لوواں سمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہار سچی سرنائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے کرو قول اقرار، دوویں ہتھ اٹھائیا۔ بے مناتے منا اک نر نکار، دوجی اوٹ نہ کوئے نکائیا۔ بے وسناتے وسنا سچھنڈ دوار، دُوبے در کوئے نہ جائیا۔ بے ڈھولا گاؤناتے گاؤ گم اپار، تیاں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ بے دیپ جگاؤناتے جوت نر اکار، تیل باقی نہ کوئے رکھائیا۔ بے کرنا تے سچ پیار، کوڑا یارانہ نہ کوئے لگائیا۔ بے پینا تے مدھ خمار، نام پیالہ مکھ لگائیا۔ بے چڑھناتے مندر مینار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ بے ویکھناتے جلوہ نور اُجیار، دوسری اکھ نہ کوئے گھلائییا۔ بے لبھناتے مددگار، جو دو جہاناں پینڈا دئے مکائیا۔ اُچی بول کے کہے ستاراں ہاڑ، ہر دے حکم دیاں جنائیا۔ کوئی سجن نہ جانیو وچ اُجاڑ، ٹلیاں والی نہ کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتو درشن کرنا تے کرو بھگت دوار، اوہلا لگ رہیا نہ رانیا۔ جس نے چٹے بستر پہنا کے رنگ دتا چاڑھ، رنگیلا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سو سے تہاڈی بہتر ناڑ، ناڑی ناڑی ناد کرے شنوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ہاڑ ستاراں سُن بھگت جن بولے، سچ دیئے درڑائیا۔ بن اس دی کرپا سب دی نیا ڈولے، پار کنارے نہ کوئے لگائیا۔ جس دی انتر آتما آپ پر بھو مولے، دھیرج دھیر دئے بندھائیا۔ سچ دوار کُنڈا کھولے، پردے دئے اٹھائیا۔ گرکھ ایسے دے گاؤے ڈھولے، جس نوں ڈھول ہو کے ملے سچا ماہیا۔ آتم پر ماتم وسے کولے، آگے ہووے نہ کوئے جڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہن توں ہاڑ ستاراں بولیا سچ، سچ تیری وڈیائیا۔ اسیں ایسے دے وچھوڑے اندر رہے مچ، برہوں اگنی رہی جلائییا۔ ایہدی کرپا نال کلج وچوں گئے بچ، آئے چل سرنائیا۔ پر ساڈے سب دے خالی ہتھ، اوٹ اکو اک نکائیا۔ ہاڑ ستاراں پیا ہس، خوشیاں نال جنائیا۔ بے بھگتو پر بھ دی چرنی جاؤ ڈھٹھ، پھیر لیکھے دئے مکائیا۔ ایہہ کرنہارا لکھوں لکھ، لکھوں لکھ دئے بنائیا۔ سر شٹی ساری ہوگئی اس توں وکھ، تھوڑے میتوں تسیں نظری آئییا۔ جیہڑے سوہنگ ڈھولا گاؤندے جس، وید پُران گئے تجائیا۔ اندروں نیتراں والی کھول کے اکھ، بیٹھے دھیان لگائیا۔ ایسے مُجّت وچ ملیا پر نکھ، درشن کرو چائیں چائیا۔ آگے تہاڈی جھولی پا دیوے تہاڈا حق، پونجی سکے نہ کوئے چرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان پُرکھ سمرتھ، ہر سنگت در آئی اُتے رکھے ہتھ، سر تلی نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم جنم دی کرم کرم دی پوری کر کے آس، آسا والیو منسا سب دی پور کرائیا۔

ستاراں ہاڑ کہے بھگتاں دا وہار، بھگون دے درڑائیا۔ گرگھ ساچے لال، سنت سہیلے لئے اٹھائیا۔ جنہاں دے اُتے کفن دین لال، دین دیاں دیا کمائیا۔
 آگے دکھری چل کے چال، تھم دے سبھائیا۔ گرگھ روپ ہوئے گلال، سوہنا روپ وٹائیا۔ جنہاں دا پر بھو ہوئے دلال، وچولا اک اکھوائیا۔ انہاں پوہ نہ سکے
 کال، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ساچے بھگت پر بھ دے بن گئے لال، پتا اکو نظری آئیا۔ جاندی وار اوہناں دے سپس اُتے ایسے رنگ
 دی ہووے دستار، خود مختیار دے بنائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں لے کے جانا اوس دربار، جتھے وسے شہنشاہیا۔ بھل کے گرگھو ایہہ چھڈیو نہ کدے وہار،
 ساچی سکھیا دتی سبھائیا۔ ایہہ گرگھ دی دستار، ایہہ گرگھ دا پیار، ایہہ بھگت دا ادھار، ایہہ جوت دا اجیار، آد شکت دا شنگار، سوہنا روپ دینا چڑھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایس پگڑی دی خاطر خطرے تہاڈے دتے گوائیا۔

شہنشاہی سمت کہے میرے وچ بھگتاں دے ہونے وواہ، گرگھ گرگھ ناتا جوڑ بڑائیا۔ انہاں نے بننا گواہ، جو گنگا گوداوری جمنا سرتی پھیرا آئے پائیا۔
 اٹھسٹھ دا لیکھا آئے مکا، بھجے واہو داہیا۔ اوہناں دی شہادت دینی بھگتا، سوہنا وقت سہائیا۔ جنہاں دے تھم نوں موڑ نہ سکے خدا، خوشی وچوں خوشی لئے
 پرگٹائیا۔ جوڑ بڑیا نہ ہووے جدا، جز ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں نوں بھگتی دا مارگ دس کے سدھا، سدھے رستے دتا پائیا۔ پُرکھ ابناشی بن کے متا،
 میت مُرار ہوئے سہائیا۔ جنہاں دا دُھر درگاہوں لیکھا لکھا، اہناں دی ہوئے گڑمائیا۔ جنم جنم دا دیوے حصّہ، حصیداری دے دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، اکو وار دیوے سب نوں ساچی سکھا، سکھ ہو کے دُجے دی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔

☆ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

مہر نظر سچی اشیرواد، شیرخوار بچیاں دے وڈیاںیا۔ جنہاں دے اندر پریم دی بخشش داد، پریتی سچ درڑاںیا۔ نام جنایا ناد، شبد راگ الایا۔ ایہناں دا کایا کھیڑا ہون نہ دیوے برباد، ساڈھے تن ہتھ لیکھے لایا۔ کسے دے ہون نہ دیوے محتاج، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جنہاں خوشیاں نال کیتا ناچ، ڈھول ڈھمکا لیا وجایا۔ اہناں دے اندر کھولے راز، رحمت آپ کمایا۔ بچیاں نال پار کرائے اہناں دے استاد، جو خوشیاں وچ آئے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرناںیا۔ اشیرواد کہے پر بھ دیونہارامان، مہر نظر اک اٹھایا۔ جنہاں سداں نال گایا گان، وشنوں بھگوان ڈھولا دتا سناںیا۔ اہناں دا آیا ہويا پروان، پروانے ڈھر دے اپنے دتے پھڑاںیا۔ انت میٹ کے جم کی کان، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھایا۔ ساریاں نوں ہولی ہولی راتیں سٹیاں درشن دیوے آن، بچیاں رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاںیا۔ اشیرواد کہے میں دیکھیا ڈھولی، جو ڈگا خوب وجایا۔ جس دے اندروں نکلے پریم دی بولی، راگ خوشیاں وچ سناںیا۔ انہاں دا تول رہیا تولی، نام کنڈا ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سوہنا رنگ دے چڑھایا۔ ڈھول کہے میں بچے دیکھے نچے، قدم قدم نال وڈیاںیا۔ اندروں باہروں دیکھے ہسدے، بھنگڑا رہے دکھایا۔ پریم پیار دی پریتی دسدے، سوہنے گیت جنایا۔ کمر کسے سوہنے کسدے، روپ انوپ ویس وٹاںیا۔ جیہڑے ہری پُر وچ وسدے، اوہ ہر دوارے آکے اپنا رنگ بدلایا۔ اوہناں دے آون جاون لیکھے مک گئے جگ دے، جم کی پھاسی دتی تڑاںیا۔ تھوڑے سمیں بدلے آگے بھگتاں نال وسدے، چرن کول دیوے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا دیوے ساچا ور، ایہو کھیل پُرکھ سمرتھ دے، گھر آیاں دردی ہو کے پار لنگھایا۔ سبجگ کہے سمت چڑھیا شہنشاہ، جو شاہی رہیا بدلایا۔ دو جہاناں دیکھ وکھا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجاںیا۔ ہاڑ ستاراں رت سہا، بھگت دوار دے وڈیاںیا۔ اٹھاراں دوس دیکھ وکھا، گر اوتار پیغمبر لئے بلاںیا۔ ڈھر سندیشہ دے سنا، حکم اک الایا۔ سارے مل کے سپس لو جھکا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ پیغمبر و منگو حق دُعا، نیتزین اٹھایا۔ کرپا کرے بے پرواہ، پاربرہم ہر رگھراںیا۔ سارے رل کے کہو پر بھو مہربان، مہروان تیری سرناںیا۔ جس دا بچھنڈ مکان، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ جس دا جھلدا اک

نشان، ست ستوادی نظری آئی۔ اوہ کھیلے کھیل وچ جہان، نرگن داتا نور رُشانی۔ جس نے سب دا بدل دتا ودھان، وادھا اپنا دئے دکھائی۔ پہلوں گرکھاس
 نوں دے کے سچ گیان، گر منتر نام درڑائی۔ چرن کول کرا پرنام، مستک دھوڑی ٹکے لائی۔ شرع وچوں کڈھکے غلام، بردے اپنے لئے بنائی۔ پچھلے میٹ
 کے سماج رواج تمام، دُھر دا مارگ اک دکھائی۔ گرکھو رہو نہ کوئی آنجان، سدھ بڈھ اکو اک دکھائی۔ ایہہ تھم سری بھگوان، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائی۔ مٹنا
 پئے زمیں آسمان، برہمنڈ کھنڈ سپس جھکائی۔ ایہہ سوہنا بن لگا ودھان، واہوا و جنی جگت ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکائی۔
 سمرتھ پُرکھ ہر کرتار، اپنی دیا کمائی۔ سنجگ کہے میری بنھن لگا دھار، نیہہ لوک مات رکھائی۔ بھگتاں تیج رہیا سوار، مہر نظر اٹھائی۔ اندر وڑکے کرے سچ
 گفتار، نام ندھانا اک جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ سنجگ کہے کرپا کرن لگا بے پرواہ، دین دیال دیا کمائی۔ بھگت سہیلا
 ابناشی کرتا نور خدا، خدی سب دی رہیا گوائی۔ جیسہڑے جگ جنم کرماں نال ہوئے جدا، اوہناں دے لیکھے ویکھ دکھائی۔ آتم پر ماتم ہو کے رہیا ملا، تیاں والا
 جوڑ جڑائی۔ سچ سہیلے اک اکیلے ساچا شاہ رہیا سمجھا، سدھا مارگ دئے دکھائی۔ جنہاں دا ہر بھگت دوار ہونا وواہ، واگر و اوہناں وچ سمائی۔ بے نانک لانو پہلی
 چوتھی گیا گا، پر بھ ابناشی کنت ہوئے سہاگی روپ لئے وٹائی۔ دوہاں دا میلا سچ سبھا، جوڑی دُھر دی دئے دکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بن گواہ،
 شہادت دُھر دی اک بھگتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ سنجگ کہے میرا چلیا سچ رواج، ہر کرتا آپ چلائی۔ جیسہڑے
 سپس سوہوے تاج، تخت نو اسی بے پرواہیا۔ اوہ غریباں نوں رہیا نواج، نمائیاں گود اٹھائی۔ بھگتاں نوں بھگتی دا دے کے دانج، دولت مند دئے بنائی۔ سدا سہیلا
 آپ وسے ساتھ، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائی۔ سب دی پوری کرے آس، نراشا نظر کوئے نہ آئی۔ ایہہ ہر کا وبار خاص، جو خالص گرگھ لئے پرگٹائی۔
 جیسہڑے جنم کرم دی بھگتی وچوں ہوئے پاس، اوہناں دا اند کارج دئے دکھائی۔ نو کھنڈاں وچوں نو جوڑے پہلی ویر لہے آج، نو دوار دے لیکھے دئے
 مکائی۔ آتم دے بنا کے سچے سادھ، پر ماتما اپنا رنگ چڑھائی۔ سدا کھیڑے وسدے رہن آباد، خزاں روپ نہ کوئے دکھائی۔ پر بھ نے ساچی سا جانا گمی ساز،
 ساجن ہو کے ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ سنجگ کہے چار ورن دی دسی ریتی، راہ دُھر دا دتا جنائی۔ نہ مندر

نہ مسیتی، گیتا گیان انجیل قرآن نہ کوئے پڑھائیا۔ پریم پیار دی ساچی دس کے نیتی، نیتیان رہیا دکھائیا۔ اکو رنگ رنگ کے ہست کیٹی، چٹے بستر دئے چھہائیا۔ پریم پڑکھ پر ماتم آتم ساچی دسے پریتی، پریتم اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ستجگ کہے ہر بھگت دوار جوڑے جڑنے، سری بھگوان دیا کمائیا۔ جیہڑے ایتھوں جا کے درگاہ دے وچوں کدے نہ مڑنے، سچکھنڈ بہہ بہہ خوشی منائیا۔ اوہناں دے اندر اکو فرنے فرنے، سوہنگ ڈھولے لینے گائیا۔ ہن چار چپھیرے پینڈے نہیں پینے تڑنے، ستمکھ ہو کے درشن پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ ستجگ کہے میتوں خوشی ہوئی پر بھ ساچا کرے نکاح، نقاب لکھ توں دتا اٹھائیا۔ سوہنا سہنجننا دے وواہ، واہوا و بے ودھائیا۔ ساچا مارگ اک سمجھا، چار ورن دتا درڑائیا۔ جو پنج جیکارے دتے لگا، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دھئیائیا۔ اوتھے ملا قاضی پنڈت گرتھی دی لوڑ رہے نہ را، دھر دا حکم اکو نظری آئیا۔ ہر کاشد اند کارج دئے کرا، پنجاں تئاں ڈیرہ ڈھائیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ستجگ کہے پنج جیکارے گرکھ سچ لگاؤن گے۔ میری پریتی نیتی، لوک مات اک بناؤن گے۔ جیہڑے چڑھ گئے سخر اُپر ٹیسی، منزل اپنی پنڈھ مکاؤن گے۔ اوہ کھہڑا چھڈن پچھلی کہانی نیتی، اگلا اکو راہ دیکھ خوشی مناؤن گے۔ بھگت بھگوان دی ساچی ریتی، نیتیان ہو کے جگت چلاؤن گے۔ جگت سماج دی سچ پریتی، پریمی ہو کے آپ بناؤن گے۔ جیہڑی کھیل کسے نہیں ڈیٹھی، اوہ لوک مات درساؤن گے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے خوشی مناؤن گے۔ ستجگ کہے میں کھا کے کہاں قسم، سوہنگ اک جنائیا۔ پڑکھ اکال سب دا اسم، اعلیٰ اعظم نظری آئیا۔ جس دا تئاں والا نہیں جسم، جگت وجود نہ کوئے دکھائیا۔ جہدی مڑھی گور نہ ہووے بھسم، خاکی خاک نہ کوئے رلائیائیا۔ سوہنا مارگ آیا دسن، جن بھگتاں رہیا سمجھائیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دئے درسائیائیا۔ ستجگ کہے میرا پر بھو چلا وہار، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ بھگتاں دس سچ جیکار، میرا کارج پور کرائیا۔ چار ورن اکو دھار، کھتری براہمن شودر ویش دئے سمجھائیائیا۔ گرکھ گر سکھ کر تیار، بندھن دھر دا دے بندھائیائیا۔ جیہڑا جوڑا جڑے وچ سنسار، بن تیرے نام وچولا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ سہا کے اک دوار، بھگت بھگوان خوشی منائیا۔ جس نوں تیرے اتے نہیں اعتبار، اُس دا میل نہ کوئے ملائیائیا۔ میں سچ کراں پکار، کوک کوک

سناٹیا۔ پُرکھ اکال دینِ دِیال، دیندھ وڈیاٹیا۔ سَتجگ ساچے ساچا مارگ کر بحال، دُھر دی دھار دیاں بندھائیا۔ جنہاں بھگتاں نوں کھانا نہیں کال، آون جاون رہے نہ رائیا۔ بیٹھن سچ سچ دھرم سال، پُرکھ ابناشی چرناں ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹائیا۔ سَتجگ کہے میسوں آیا اک اند، میری ریتِ دتی بدلاٹیا۔ گرگھ ویکھے چند، ہوئی سچ رُشناٹیا۔ جنہاں دا خوشی بند بند، بندگی وچ سمائیا۔ دوہاں ڈھاہ کے بھرماں کندھ، دُئی رہے مٹائیا۔ سوہنگ گا کے ڈھولا چھند، اک دُوبے نال کری گڑمائیا۔ سوہنا بنیا لوک ماتی سنگ، سگلا سنگ گئے تجائیا۔ ایہناں نوں اگے ہون نہ دیواں ننگ، مہر نظر نال تراٹیا۔ ساچا چاڑھ کے نام رنگ، رنگت اپنی دے وکھائیا۔ مہروان سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ جگت ویاہ دا سوہنا دسیا ڈھنگ، دُھر دا نعرہ دتا جنائیا۔ ایہہ آد جگادی گر پیراں دی منگ، نسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رستہ دتا جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان اگے دے کے اپنا اند، اندھ و شواش دے مٹائیا۔ ہار کہے موہے چاؤ گھنیرا، چاروں کُنٹ خوشی منائیا۔ بدلی ہو کے رشتہ جڑیا تیرا میرا، میں ممتا دتی چکائیا۔ دھن بھاگ لکھ چوڑا سی چکلیا گیرا، گھر ساچے ملی وڈیاٹیا۔ ساڈھے تن ہتھ و سیا کھیڑا، سوہنا بنک سوہنا پائیا۔ ناری پُرکھ زندگی والا بیڑا، سنگر تیرے ہتھ پھڑائیا۔ ساڈا تتاں والا نہ رہے جھیڑا، جھگڑا گھر نہ کوئے بناٹیا۔ اک دُوبے نوں سمجھئے توں میرا میں تیرا، وچولا سب دا بے پرواہیا۔ ساڈا ہوئے نہ کوئی بکھیڑا، بکھڑا راہ نہ کوئے بناٹیا۔ انت تیرے کول سچ نیڑا، حقیقت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر درگاہی اگئی شیرا، شہنشاہ ہو کے اپنا میل لینا ملاٹیا۔

★ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ اکال کہے میں شبدی بھیجیا دوت، دُھر دا حکم سناٹیا۔ بھگت دوارے اندر جن بھگت ویکھ پنخ تت کا یا کلبوت، من مت بُدھ کھوج کھوجائیا۔ ایہناں دی ثابقی دا دے ثبوت، سچ سچ جنائیا۔ او سے ویلے ہو کے مصروف، بھجیا واہو داہیا۔ سو وچوں باراں دے ہر دے ویکھے مضبوط، اٹھاسی خیرانی وچ

نظری آئی۔ ہوئی جی اُس آن کے کہا خوب، خبر دتی پُچائی۔ سُن صاحب میرے محبوب، مہروان دیاں درڑائی۔ تُوں سوامی حاضر موجود، ساکھیاں نظری آئی۔ تیرے حکم اندر میں پھر کے آیا دُت، بھجیئا واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ شبد دُت کہے میں ہر گھٹ گیا پھر دا، بھجیئا واہو داہیا۔ سب دا ویکھیا ہر دا، پردہ دتا چکائی۔ گھرنا وچ بہتیاں دا من گھردا، صلاح نال صلاح رہے پکائی۔ کی حکم ہو یا پر بھ پر دا، فرمانا دتا جنائی۔ کس بدھ اگلا گیڑا گڑدا، دُھر دا گیڑ دے دکھائی۔ اچے مارگ اس دا چھڑدا، جو سانوں رہیا گھبرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائی۔ شبد دُت کہے اٹھاسیاں دی پکار، اٹھاں تئاں والے اندرے اندر دھیان لگائی۔ اچ ویلا آیا بدل دے وہار، ریتی نیتی نال ملائی۔ تیرے سمت دا پہلا دربار، دُھر درباری نظری آئی۔ ساڈی من سچی نمسکار، نمو نمو سیس جھکائی۔ جیسہڑی تُوں اکو بخشی دستار، اوڈھن رُپ دکھائی۔ باقی نہ ہندے ویکھ خوار، بہتیاں دی اندروں نکلی دھانیا۔ کرپا کر سچی سرکار، در تیرے عرض سنائی۔ اندر پریم دا دے شنگار، باہروں سنگناں نال خوشی دکھائی۔ نو دوارے دارس نو دین مار، کوڑی کر یا باہر کدھائی۔ ساچے بھگتاں کر پیار، ریتی اکو دے جنائی۔ لال کپڑا رویا دھاہاں مار، کوک کوک سنائی۔ خالی کوئی نہ مڑیا جیسہڑا آیا تیرے دربار، دُھر دے یار دے وڈیائی۔ میٹوں اپنے بھگتاں دے چرناں ہیٹھ لینا وچھال، گرگھہ اُپر لینے بہائی۔ موئی کہے گانی بسن ساخجے یار، تن خاکی دینی وڈیائی۔ میرے نال ملا کے بادام، گری چھہارے سوہنا میلا لئیں ملائی۔ مکھانیاں والا رس اپار، وچ مٹھا دینا لکائی۔ مہندی والا رنگ چاڑھ، اپنا رنگ دینا پرگٹائی۔ اک رُپیا جو بھگت دوارے نیہاں ہیٹھ رکھے دتا اُسار، اوہ گرگھھاں ہتھ دینا لکائی۔ ساچے پریم دا لکالاؤنا مستک خوشیاں نال، سوارتی کیسر سیس نوائی۔ اکو رنگ چاڑھنا شاہ کنگال، ناتھ انا تھاں ہونا سہائی۔ جنہاں دا وزن اپر اپار، وجہ نال سمجھائی۔ بیس توالے مٹھی دھار، بیج مہندی رنگ رنگائی۔ پنجاں دی کشمش نال لینی اٹھال، سوہنی بنت بنائی۔ ستاں دا ست بناؤنا یار، بادام چھہارا جھولی ڈھاپا۔ گری کہے میرا بند کھول دینا کوڑ، پردہ وچوں دینا چکائی۔ موئی کہے میرا اک اٹی دا وہار، کھٹی بھگتاں نال رلائی۔ لال رنگ کہے سوا گز میرا کپڑا لینا پاڑ، جن بھگتاں بیج سہائی۔ ایہہ نو وستو بھگتاں دے سگن دا وہار، چار ورنال اکو اک جنائی۔ دُھر دی دات سچی دستار، سیس اوڈھن دے بنائی۔ شبد دُت کہے میں چھیتی چھیتی سُن کے سرب پکار، پُرکھ ابناشی دتی جنائی۔

مرداں وچوں مرد سو وچوں دس جنہاں دا اندر رہیا اُدھار، تے اپنا آپ ڈلایا۔ اِسطریاں دا سو وچوں دو دا دیکھیا پیار، جیہڑی سُن کے خوشی منایا۔ ایسے کارن شبد سُت کہے میں ہویا مددگار، غریباں نال مل کے ویس وٹایا۔ جنہاں نوں در دواویوں دتا دُرکار، اُہناں نوں اپنے لیکھے لئے لگایا۔ سبناں نال مل کے تیرے در تے چلدا رہیا وبار، ووباری تیری سیو کمایا۔ خالی در توں نہ دُرکار، کوک کوک رہے گرلایا۔ ساڈا وزن مناں وچ نہیں سُٹار، گنتی تولیاں وچ رکھایا۔ منگدے منگ اٹھاراں ہاڑ، ہاڑا کڈھ کے دین دُہایا۔ صاحب سنگر جنہاں وسیا توں نال، اوتھے چلے نہ کوئے چترایا۔ اسیں سارے ہو کنگال، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ ساڈی سیوا کر بحال، گرگھیاں لئی کمایا۔ جس طرح میٹوں پیارے لگے تیرے لال، سوہنے سُنکھے بیٹھے سوہا پایا۔ اسیں وی اوہناں توں ہوئے قربان، آپ اپنا بھیٹ چڑھایا۔ منگتے کھڑے در دربان، در ٹھانڈے سیس نواپا۔ کرنی دے کرتے کر پروان، قُدرت دے مالک تیری اک سرناپا۔ اکلایاں اکلایاں دالے بیان، بیتی سچ دیئے جناپا۔ جس گھر توں وسے بھگوان، اوتھے کیوں نہ خوشی منایا۔ سُن کے حیران ہوئے تیرا فرمان، بہڑی کیوں سانوں دتی جُداپا۔ آگے واسطے اسیں ہوئے نہ بے ایمان، نشان گرگھیاں دیئے پرگٹاپا۔ توں سب دا اک امام، موہی مہندی رہی گرلایا۔ توں بھگتاں دا ساچا شام، گری بادام چُھہارے سیس جُھکاپا۔ توں سب توں مٹھارام، مکھانے نیوں نیوں لاگن پاپا۔ کشمش کہے توں گوبند نوجوان، جیہڑا نت نوت میٹوں بھوگ لگاپا۔ اک رُپیا کہے میرا سوڈا ہویا تیرے نال وچ جہان، بھگت دوارے دتا دپاپا۔ تیرا کھیل دیکھئے شاہ سلطان، شہنشاہ اِکو اوٹ رکھاپا۔ در دے بردے بنیئے غلام، نمرتا وچ سیس نواپا۔ بن تیرے چرناں کتے نہ ملے آرام، سا تک ست نہ کوئے کراپا۔ اسیں چھڈ کے جگت جہان، سرنی تیری ڈگے آپا۔ کرپا کر سیری بھگوان، صاحب تیری سرناپا۔ تیرے در توں خالی کوئی نہ جان، جو ہاڑ ستاراں درشن پاپا۔ پہلے سمت دا پہلا دے دے فرمان، فرما بردار ہو کے سیو کمایا۔ تیرے بھگتاں دی چرن دھوڑی منگدے دان، خالی جھولی آگے ڈاپا۔ توں غریب نمانیاں انا تھاں داکا ہن، دیناں دسیں وڈاپا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در تیری آس رکھاپا۔ نو وست کہن دسویں دے پتے، متر پیارے تیری آس رکھاپا۔ اسیں سب نے متے پکے کیتے، اک صلاح لئی بناپا۔ جیہڑی وستو گوبند کول رکھی سی وچ بہن لگے انگیٹھے، ندیڑ اندیڑ کے دئے گواہیا۔ بھوویں اُس نوں تھوڑے سمت پیتے، صدیاں دین

گواہیا۔ اِنج اوسے دی بناون آئے ریتے، ریتیان ہو کے سیو کمایا۔ جس نے گر سکھ اپنے جہے کیتے، کرنی دُھر دی اپنی جھولی پائیا۔ جھگڑا چکایا بیس اکیسے، سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ اُس دے چھتر ویکھیا سیسے، شہنشاہ بے پرواہیا۔ اسیں بالے نڈھے بن کے نپکے، نیوں نیوں سیس دتا جھکایا۔ ہے پر بھو تیرے درتے اسیں کوئی بھگتن آئے نہیں جگت تریکے، تیاں والی نہ کوئے لڑایا۔ پورے قول اقرار کر دے پچھلے کیتے، کرتب نال دے سمجھایا۔ جے تیرا حکم سُن کے گرگھ رہندے چُپ چیتے، پھیر لیکھا بدلن دی لوڑ رہندی نہ رایا۔ ہُن اپنے حکم دی آپے کر دے تصدیقے، دُھر فرمانا اک سناایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ دس وستو کہن اسیں چرنی گتیاں لگ، چرن چھوہ ملی وڈیائیا۔ خالی درتوں نہیں جانا بھج، اپنا گھ بھوایا۔ اسیں آگئے اُس دی حد، جیسہڑا ہداں رہیا مٹایا۔ جے ساڈی لجا نہ سکیا رکھ، پر تکھ روپ گوسانیا۔ پھیر کس دا درشن کریئے نال اکھ، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ اسیں خالی نہیں جانا مڑ کے سکھ، سُن دتا سناایا۔ سارے کہن رل کے چرناں اُتے گئے ڈھٹھ، مل کے اپنا آپ بھیٹ کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سانوں دیوے مان وڈیائیا۔ دس وستو کہے اساں لہیا دستگیر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے شرع دی توڑ زنجیر، بھگت سُمیلے لئے پرگٹایا۔ اُہناں دی اندرون بدل ضمیر، ضامنی اپنی ویکھ وکھایا۔ بھوایں کوئی شاہ ہووے بھوے کنگال تے بھوے امیر، سب دی وستو اکو جہی نظری آئی۔ پچھلے بولے اُتے پھیر دتی لکیر، تقریر نوں تحریر وچ دتا بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ دس وستو کہن اسیں آگئے اُس دے دست، جو سب دے سر تے ہتھ لگایا۔ جس نے چھن وچ سب دے اندر کر کے گشت، رُچی سب دی ویکھ وکھایا۔ سو وچ باراں لہے مست، دو دس دی ونڈ ونڈایا۔ باقیوں نوں تھوڑی تھوڑی اندر آگئی حسد، کی وکھرا حکم دتا سناایا۔ دین دیاں ہر گھٹ نواسی اوسے ویلے گیا سمجھ، اُبھل بھل رہی نہ رایا۔ پہلاں ایسے کارن کر کے رسنا نال ماری سی رمز، قلم شاہی نہ کوئے رکھایا۔ بنا لکھت توں کوئی نہ پٹیا جاندا قدم، زبانی کلامی نہ کوئے وڈیائیا۔ جن بھگتو انہاں دساں نال سب نوں لگنا سگن، سنگی اکٹھے دتے کرایا۔ دُھر درگاہی کر نہارا عدل، در آیاں لیکھا لیکھے وچ جنایا۔ پگی ریتی نال پچھلی ریتی بدل، دساں نوں دسویں گھر پہنچایا۔ جتھے مل کے اکو ڈھولا اکو غزل، سوہنگ گیت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی مہر دتی

لگائی۔ مہر لگی تے نہ کوئے سوال تے نہ کوئے جواب، جھگڑا نہ کوئے پرگٹائی۔ اِکو دے کے سچِ خطاب، خطا سب دی دتی گوائیا۔ سب دا پورا کر کے حساب، لہنا جھولی دتا لگائی۔ پر بھ دے حکم نوں کیہڑا سمجھے نواب، گلاں باتاں والی نہ کوئے پڑھائی۔ جس دے ہتھ برہمنڈ کھنڈ دو جہان داراج، اُس نوں بدھی اندر بند نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، بہنتیاں نوں ہون نہیں دتا اداس، تھوڑیاں نے کیتے سوال جواب، دوہاں دا وِچولا بن کے آپ، اپنا حکم دتا ورتائی۔

★ ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت اہر بھگت دوار جیٹھووال ★

خوشیاں نال کہے پر م پُرکھ دی ستاراں ہاڑی، ہر دے سارے رہے ہلایا۔ جس دا کھیل اوہو بنیا کھلاڑی، خالق خلق بے پرواہیا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ جیہڑا بنیا رہیا اشتہاری، پھڑیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جس نوں لہجہ دے گئے وارو واری، وارتا کتھنی کتھ دِرتائی۔ جس دا کھیل اگم پاری، بھیو ابھیدا ویکھ دکھائی۔ شاہ پاتشاہ سچا نرکاری، نرگن نر ویر نظری آئی۔ جو پورب لہنا دینا قرضہ رہیا اُتاری، جھولی سب دی رہیا بھرائیا۔ سماں بدل کے آگیا اپنی دھاری، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سب دی تیج رہیا سواری، صاحب سلطان وڈی وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائی۔ ستاراں ہاڑی کہے میں کڈھاں بھگتاں ہاڑا، اِکو وار جنائی۔ ایہہ او سے دا خوشیاں والا دہاڑا، جو گو بند پُرکھ اکال وِچ سمائی۔ ایہہ او سے دا دُلجا سوہنا لاڑا، جیہڑا بن پانیوں دتا پرتائی۔ جس نے کھنڈے پھڑ گویا دھاڑا، سیس تن بھیٹ چڑھائی۔ جس نے پُرکھ اکال دا لایا نعرہ، اتم لیکھا اُس دی جھولی پائی۔ ایہہ اوہو رُپ جُھارا، جو جُھر جُھر وکھائی۔ جس نے پرنائی نہ کوئے نار، سہاگی رُپ نہ کوئے وکھائی۔ شبد شہادت وِچ گیا کوارا، کور ہو کے اپنا رنگ بدلایا۔ بھاگوختی اُس ویلے کنیا سی اک ٹیاریا، سنیار بیٹی نظری آئی۔ جس دا کھیل اگم پاریا، پار برہم رہیا سمجھائی۔ اُس دے اندر اِکو اک وِچارا، آتم آتم کھوج کھوجائی۔ ساڈھے تن سال رسنا جہوا بول نہ سکی کوئی نعرہ، اُچی آواز نہ کوئے سنائی۔ دوئے جوڑ کردی رہی نمسکارا، نیوں نیوں سیس جُھکائی۔ گو بند گو بند کہہ کے مندی رہی پتا

پُرکھ اکال ہمارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیہا۔ جس نے کیتا سرب پسارا، وڈ پساری بے پرواہیا۔ جو بخشے سچ پیارا، پریتی اکو اک دکھایا۔ میرے انتر آتم دے ادھارا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سچ ست دا دے ہلارا، ہلونا اپنا نام دکھایا۔ میرا اور بنائے کنت بھتارا، ست دلارا اپنی جھولی پائی۔ میرا آشا بھریا نظارہ، نظر سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں بنیا پاندھی راہی، گہر گہیر لیا بنایا۔ جس گو بند نے بدل دتی سی شاہی، شہنشاہ دتے ہلایا۔ جس نے بچیاں دی بھیٹ چڑھائی، آپ آپا نال ملایا۔ اچ او سے بیٹے دی سی گڑمائی، جس دی سار کسے نہ پائی۔ جھگڑا کیتا جس لوکائی، دُھر دا تھم نہ کوئے منایا۔ گرگھو بے شک جے تہاڈی ماتا دی کھوں نہیں سی جنمیا تہاڈا بھائی، گو بند دا بیٹا تہاڈا پیتا نظری آیا۔ جیسہڑا پچھلے جنم کسے دا بنیا نہیں سی جوائی، کنیا کوار نہ کوئے پرنا یا۔ اچ او سے بھاگوانتی دی سی سگائی، جس دا پتا سکھرام نظری آیا۔ اودھم سنگھ ہو کے اپنا ویس وٹائی، کنیا دی اچھیا اپنے نال ملایا۔ جگت نیتراں نال کسے نہ دسائی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ہاڑ ستاراں کہے بھگتو میں ویکھن آیا نظارہ، آپ اپنا پندھ مکایا۔ ایہہ او سے دا دربارا، جو شاہ سلطان دُھر درگاہیا۔ ایہہ او سے دا دلارا، جس دا ثانی رُپ نہ کوئے وٹایا۔ ایہہ او سے دا ودھارا، جس دی بدھی اپنے ہتھ رکھایا۔ ایہہ او سے دا چھہارا، جس نوں شام گھنٹیا سیس نوایا۔ ایہہ او سے دا ادھارا، پورب لہنا جھولی پائی۔ ایہہ او سے دا اکھاڑا، جو ہردیاں خوشی بنایا۔ ایہہ او سے دا دھاڑا، جو ہنکاریاں ڈیرہ ڈھائی۔ ایہہ او سے دا واڑا، جو گرگھ منگن آئے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جس دا منگھاں والا نہیں سی سگن، وست امولک پر بھ نے آپ منگایا۔ جس دی پچھلی سی لگن، اُس دا میلا رہیا ملایا۔ بھگت سہیلے کر کے اکٹھے سجن، سوہنا جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں کرنا کھیل پارا، اپر پیر دے وڈایا۔ دُھر دا تھم سچی سرکار، منا چائیں چانیا۔ جس نے مُشکل کٹی دُشوار، سوکھارہ دتا بنایا۔ سو مہروان ہووے نرنکار، نرگن اپنی اکھ گھلایا۔ میرا لیکھا دے نوار، لہنا رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم جنایا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں سگن گدا ویکھنا کھ، بن ویکھیاں چین نہ آیا۔ بھاویں ساری سرشی کرے دکھ، پُرکھ اکال اپنی کار لئے بھگتایا۔ جس دے کول آد جگاد دا سکھ، دو جہاناں دے وڈایا۔ اُس دی سفل

ہونی لگھ، جو چھوٹے بالیاں بھیٹ چڑھائیا۔ جس دے دربار اندر رہے جھک، اوہ درباری ویکھ وکھائیا۔ اُس دا بوٹا نہ گیا سُنک، ہریا ہریاول چاروں طرف رہیا مہکائیا۔ جس دے وبار اندر ہوئی روک ٹوک، سوگ روپ بیٹھا بدلایا۔ اُس دی پُرکھ اکال اپنی مہر دی دیوے مہورت، موہت اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں ستاراں توں ہو گیا اُنی، اپنا انک لیا بدلایا۔ کرپا کرے گہر گمبھیر پر بھ گئی، گنوت وڈی وڈیائیا۔ جس نے پکار میری سنی، سُنئیاں لیا اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سمجھایا۔ ہاڑ ستاراں کہے کیوں پچھن دُآبیوں لے کے آیا وست، تھم کون کون درڑایا۔ کس نے ہتھ لگایا دست، اپنیاں انگلاں نال پُجھایا۔ کس بدھ دُآبے والیاں دا بنیا وفد، کٹھے لے کر اییا۔ کس بدھ گوہند سورا کرے مچ، اندرے اندر رہیا ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرناہیا۔ پچھن سنگھ بھاگوتی دا پچھلا نظر آئے تیا، جس دی انس روپ نہ کوئے وٹایا۔ اُس نے اس ننھی بچی نوں جھولی پایا، بھرا چھوٹے کولوں منگ منگایا۔ اس دا لہنا دینا میں اپنی جھولی پایا، نُن سچ دتا سُنایا۔ اُس دے منگن ویاہن دا لیکھا اپنے نال رکھایا، لہدا پھریا چنگا جوایا۔ جس ویلے سنگھ ججھار نے اپنا سیمس کٹایا، او سے ویلے کنیا دیہہ گئی تجایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جاندی واری شبد سُنایا، ڈھولا اکو اک بے پرواہیا۔ تیرا لہنا دینا اپنی جھولی پایا، بن وچولا ہونا سہایا۔ او سے دا اچ ویدا آیا، وقت دے گواہیا۔ جس دا پر بھ نے جوڑ جڑایا، دوجا سکے نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں پھر پھر آیا مڑ، اپنا پنڈھ مُکایا۔ میں لہدا تھکيا اوتار گر، کھوجیا چائیں چانیا۔ میٹوں مالک مل گیا دُھر، جو دُھر مستک ویکھ وکھایا۔ میری آسا نسا پوری کرے لوڑ، مہر نظر اک اُٹھایا۔ اوہناں وچھڑیاں دے جوڑ، جنہاں دی انتر خواہش بنایا۔ شبدی پریم پاوے ڈور، سوہنا تند بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرناہیا۔ سگن کہے کیوں پچھن لے خرید، تھم کون جنایا۔ ستمگھ ہو کے پر بھ نے درشن دتا دید، سُنہرٹا دُھر دا اک جنایا۔ نالے پیسیاں والی دسی رسید، لیکھا دُھر درگاہیا۔ جس دا سگن لگنا اک عزیز، پریمی پیارے مان وکھایا۔ جس دی سارے کرن اڈیک، اوہ لیکھا رہیا وکھایا۔ جس لال سنگھ نے کوری قمیض، چپوٹی ہو کے گوہند سیو کمایا۔ گوہند انت آخری دے کے گیا ٹیک، ٹکامستک اک پُجھایا۔ جس ویلے میں مالک بن کے آواں ایکے دا

ایک، اک وچ سمانیا۔ رَویداس چمارا کھئے میرے لیکھ، بھائی گرداس ملے وڈیا نیا۔ اُس ویلے نہ کوئے ملّا رہنا شیخ، نہ کوئے پنڈت نظری آئی۔ نہ کوئے
 گرنتھی بدلے بھیکھ، چھیمبائی نائی ملے اک نہ کوئے وڈیا نیا۔ اک اکلّا اکنکارا آپے لئے دیکھ، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دا اگم اتھاہ اوٹرا بھیت، سمجھ سکے کوئے
 نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم ورتانیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں آیا پھر دا تُردا، تُرت اپنا حکم منانیا۔ ویکھو کھیل سچے سنگر دا،
 گردیو اپنی دھار چلانیا۔ اپنی کرنی کدے نہ مُردا، قُدرت دا قادر بے پرواہیا۔ لیکھا جانے سنجوگ دُھر دا، جس کنیا دا فرنا اندرے اندر رہیا پُھر دا، فُورن اوسے
 دا جوڑ جُڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں ہُن دساں اکو گل، گل وکڑی سب نوں پانیا۔ جن بھگتو
 تہاڈے دوارے آیا چل، چلتر اپنا دتا دکھانیا۔ جیسہڑی دے دکھائی خوشی کل، رین اوسے دتا روانیا۔ جس دا حکم سدا اٹل، دُھر دی دھار رہیا جنانیا۔ ایہہ
 وی اوسے دا چھل، دُآبے والیاں لیا ہلانیا۔ جوت سروپی اندر رل، سُنیاں لیا اٹھانیا۔ جیسہڑا سگن پچھن نے دتا سی گھل، اُس دی گھال لیکھے لئے لگانیا۔ سوہنا
 پریم دا دیکے بل، بلدھاری لئے بنانیا۔ کرنی دا پورن پھل، جھولی وچ لکانیا۔ پال سنگھ گلاس لیا ونا اک جل، جلوہ گر دے وڈیا نیا۔ جس دے انتر کیسر جانا
 رل، قسمت دے بدلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت دیونہار وڈیا نیا۔ ہاڑ ستاراں کہے حاضر کر لوو بچے بچی، پچھلی آد نظری آئی۔ آگے
 گنڈھ رہے نہ کچی، کنچن روپ دیاں بدلانیا۔ اکو سمجھا کے دُھر دی پٹی، گرمت سچی دیاں درڑانیا۔ ہر سنگت سنگت ساہمنے کدے نہ ہووے اندروں تٹی،
 تپدیاں ہر دیاں شانت کرانیا۔ ایہہ کوئی چندو والی نہیں بھٹھی، بھگت دوارا نظری آئی۔ جس نے جنم جنم دی وچھڑی سنگت کیتی اکھی، اکتھیاں دے
 وڈیا نیا۔ جن بھگتو بچیاں نال برابر تہانوں ہتھ تے بنھنی موئی اٹی، تند سانجھا دینا پانیا۔ گری بادام پُجھارے جیسہڑی سانجھ کے دست رکھی، رکھنے تہاڈے
 وچ دینی لکانیا۔ ساچی مہندی نوں تکنا اٹھیں، جو اٹھیاں والیاں دے سمجھانیا۔ جس نوں میرے ورگا رنگ چڑھ گیا کملاپتی، اوہناں نوں دُو بے رنگ دی لوڑ نہ
 رہے رانیا۔ اوہ اکو دی بن گئے سانجھی سخی، دُو جی آس نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا نیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جیسہڑا
 جھوبیا نال کھنڈے، کھڑگ کھڑک نال کھڑگ چکانیا۔ ہُن بھگتاں دی آیا ونڈے، جس پاسے چاہو دیو لگانیا۔ جے کہوتے چاڑھ دیواں اُس ڈنڈے، جتھے

منزل بے پرواہیا۔ جے کہوتے اِس دا قطرہ قطرہ خونُ تہانوں وندے، مستک لئیے دیوے لگائیا۔ ایہناں بچیاں دی خاطر دیکھو بھگتو ہووؤ کدے نہ گندے، اندروں گندگی دینی کڈھائیا۔ میں ایہناں نوں اوس سان نال چنڈے، جتھے چنڈی بیٹھی سس نوایا۔ میں دوہری ویر تہاڈے ناتے ایہناں نال گنڈھے، جتھوں سکے نہ کوئے تڑائیا۔ کیوں ڈآبے والیاں راتیں کھائے منڈے، بھار سرتے چک کے لیا۔ کیوں رو رو گائے چھندے، ڈھولا سہج سُبھائیا۔ کیوں لال سنگھ ورگے ہو گئے ننگے، اپنا پڑدا دتا مٹائیا۔ رو کے کہن آ جاؤ بھگتو بن جائیے اوس پر بھو دے بندے، جو بنا بندگیوں پار لنگھائیا۔ جیسہرا تہاڈی آتم سیجا دے سوویں منجے، مجلس تہاڈے وچ رکھائیا۔ جے لیکھے لائے رویداس دے چہتر گنڈھے، سکے ٹکڑیاں کھا کے خوشی منائیا۔ نیز ویکھ کے ہو نہ جائیو اندھے، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔ تہاڈا اوس نال بنے سنگے، جو دُھر داسنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں سب کچھ آیا دسن، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ گرگھو تہاڈے ہر دے آیا وسن، واسطہ اک جڑائیا۔ کی ہویا جے تیغ بہادر پرگٹ کیتا مکھن، لُبانے دتی دُہائیا۔ میں جاندے بھگتاں نوں اچ آیا ڈگن، ہوکا دے کے لوں اٹکائیا۔ میں گرگھیاں وچ رہن نہیں دینا کوڑا چھٹن، کر دینی سچ صفائیا۔ پٹنے والا نال ملا کے کوڑی جڑ آیا پٹن، دُرمت میل دینی دھوایا۔ سچ بچھو تہاڈے وچ آیا وسن، وصل اکو دینا دکھائیا۔ اپنا تن وجود کر کے بھسم، جوتی جوت کری رُشنائیا۔ تہانوں بھجیدیاں نہیں دینا بھجن، اگے ہو کے لینا اٹکائیا۔ تہانوں کسے جوگا نہیں رہن دینا بھٹکن، اکو اوٹ دینی درڑائیا۔ تسیں میرے تیر نال ہونا پھٹے، سہج سُبھاؤ دتا چلائییا۔ تہاڈے اندروں دُئی دوتی کڈھنی وٹن، وٹنا اپنا دینا لگائیا۔ تسیں گو بند دے آگئے وطن، بچھو تہاڈی کیہرا کرے جدائیا۔ تہاڈا پُرکھ اکال سبجن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ رل مل کے سکھو وسن، پتا دے پت اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا دکھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں بھگت ہوئی ہوئی ویکھے تڑدے، اگے بچھے دھیان لگائیا۔ نو سو سٹھاں نے وچوں کہا کس کم لئی جڑدے، سمجھ کوئے نہ آئییا۔ تن سو بہتر اں کہا خالی ایویں مُردے، لارے لپے رہیا لگائیا۔ اٹھاراں سو بیاسی کہن اسیں ہو گئے اوسے گر دے، جو گورکھ دھندے رہیا مکائیا۔ پنج سو پینسٹھ کہن اسیں نہ جیوندے نہ مُردے، اگلا بچھلا بھیو نہ کوئے کھلائییا۔ ستاراں ہاڑ کہا میں سب دے فرنے ویکھے پُھردے، پُھرتی نال کھوج کھوجائیا۔ سہج نال آ کے کہا پر بھو بن تیری

کرپا ہتے جاندے رڑھدے، کیوں بیٹھا کھ چھپائیا۔ کیوں کھیل کریں اگمی چور دے، ٹھگن والا روپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال کہا جیہڑے میٹوں سچے لوڑدے، اوہناں نوں لوڑیندا سبج دیاں ملائیا۔ ستاراں ہاڑ کہا جیہڑے اک وارا تیرے اگے ہتھ جوڑ گئے، اوہناں نوں ایہناں نال ملائیا۔ بھوویں اندروں بول بول گئے، طعنیاں نال جنائیا۔ پر بھو اک واری تے تیرے کنڈے دا تول تول گئے، کیوں دوجیاں چھابیاں وچ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ سچ دوارے کھول گئے، سچ دوارے درشن پائیا۔ جے اوہ بھل کے اپنے آپ نوں رول گئے، میں جاندیاں راہیاں پار لنگھائیا۔ جنہاں دے اندر میرے نام دے وچ ڈھول گئے، میں ڈھولا اوہناں دا گیا گائیا۔ جن بھگتو ہن لیکھے پچھلے والے مخول گئے، ہن کھیسے گرکھ لینے بنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں وروں لئے، رُلدیاں نوں گود اٹھائیا۔ ایہہ قیمت وچ انمول لئے، جگت خزانے قیمت کوئے نہ پائیا۔ تسیں بھوویں انسرتی وچ ڈول گئے، میں ڈلیاں لوں ترائیا۔ بھوویں میرے بچے نہاں دے بیٹھاں اُپر دھول پئے، میں دھرم دی لاج رکھائیا۔ میرے کیتے قول اقرار نہیں جھوٹھ دے، میں جھوٹھیاں ڈیرے ڈھائیا۔ جیہڑے گرکھ میٹھوں روٹھ گئے، میں اوہناں لوں منائیا۔ جیہڑے خالی لے کے ٹھوٹھ گئے، گھر جان توں پہلوں دیاں بھرائیا۔ اوہ میرے بن کے پوت گئے، میں سپوت بنا کے دیاں دکھائیا۔ چار دشا اپنی کوٹ گئے، میں کٹلتا دیاں گوائیا۔ اوہ میرے تانے پیٹے دے سوت گئے، میں نشتیاں لوں اٹھائیا۔ اوہ میرے محل مینارے اوچو توں اوچ پئے، جنہاں دے اندر وڑ کے اپنا ڈیرہ لائیا۔ بے شک میرے جُجھار جھوج گئے، جھوجیاں نوں اپنے نال ملائیا۔ گوہند دے ددھ کدے نہیں پھوٹ گئے، بھٹیاں دا جوڑ جڑائیا۔ گرکھو تسیں میرے بھل نہیں توٹ گئے، میں گلشن دتی لگائیا۔ میرے شبہ سروپی برہمنڈاں کھنڈاں وچ دوت گئے، دوس رین دتے بھجائیا۔ تہانوں نہیں پتہ تہاڑے آپ ثبوت لئے، صدق صبوری اپنی تہاڑی جھولی پائیا۔ تہاڑے پنجاں تئاں والے ویکھ کلبوت لئے، آپ اپنا بھیت کرائیا۔ تہاڑے اصل نال سوڈ دئے، لہنے دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میٹوں آوے ہوکا، ہوکا دے کے دیاں جنائیا۔ جن بھگتو تہانوں مفت مل گیا موقع، جس نوں گر اتار پیر پینمبر دھیان لگائیا۔ جس دی رکھدے گئے اوٹا، اوڑک اوہو گیا آئیا۔ جیہڑا اندر وڑ کے مارے چوٹاں، چوٹی تے چڑھیاں لئے اٹھائیا۔ کیہڑی لوڑ گیان دینا وانگ گنکا طوطا، ترت اپنے نال ملائیا۔ گرکھو گر سکھ بن کے ہوو کوئے نہ ہوچھا، صدق

صُورِی تہاڑے اندر دینی لُکائی۔ بھائیں میرے بچیاں دا پا دیو مویچھا، مُشکل تہاڑی حل دکھائی۔ میں آیا تہاڑے گوشہ، کونا کونا دینا بھلایا۔ میں کھا کے تہاڑا توسا، سخم دی تاثیر دینی بدلایا۔ میں کدے نہیں کرنا دھوکھا، دھوکھے والیاں نوں دُکھدے دھونیں وچوں باہر کرائیا۔ ایہہ کوئی جگت والا نہیں کوٹھا، بھگت دوار سو بھاپایا۔ جس داراہ تکرے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق اٹھ اٹھائی۔ جتھے گر اوتار پیر پیغمبراں اپنا آپ آ کے جھوکا، جھک جھک سیس نوایا۔ جتھے چار جگ دارہیا نہ کوئی روسا، دیناں مذہباں والے اک دُوبے نال کر کے گئے صفایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا ورتایا۔ ہاڑ کہے نو وستو دسویں نال مل کے رہیاں گاؤں، سوہناگیت لایا۔ اسیں نو نوچار ویکھیا بھوں، بھمبل بھوسے وچ لوکایا۔ سب دے نال گدارہیا داؤ، دردی ہو کے درد نہ کوئے ونڈایا۔ جو پنجاں تیاں داگرُو آیا اُتے دھرتی گیا سوں، ستیاں پھیر نہ کوئے جگایا۔ ایہہ پُرکھ اکال دا پتہ نہیں کیوں جوت سرُپی چلیا روں، رونق بھگتاں نال لگایا۔ ممتا چکا کے میں تے ہوں، ہم ساجن لیا ملایا۔ پھڑ کے ہنس بنا کاؤں، کاگوں ہنس اڈایا۔ جنہاں نوں کتے نہ ملیا تھاؤں، اوہناں نوں اپنی گود اٹھایا۔ دُھر دا بن کے پتاماؤں، بال آنجائیاں ہوئے سہایا۔ نگر کھیڑاوسائے گراؤں، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ پھڑ پھڑ سیدھا مارگ دکھائے راہو، رہبر ہوئے نور خدایا۔ انج اوسے گوہند نوں چڑھیا چاؤ، شہیدی والے دید رہیا کرائیا۔ جے اسنوں چنگا سمجھو نیاؤں، پھر سگن دیو لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست کرنی کار کماہیا۔ سگن کہے میں کدی نہیں کسے داسکا، سچ سچیاں جنایا۔ جنہاں میرا جگ جگ ماریا پھکا، خوشیاں نال کھایا۔ انتم مار کے دھکا، لاڑی موت دے آگے دتا لایا۔ بھائیں کسے نے مندر مسجد شودوالے مٹھ سیس نوایا مدینہ مکہ، مقبریاں وچ دتے سوائیا۔ میں جگ چو کڑی کدے نہ اکا، عقل سب دی دتی بھوایا۔ اکو گوہند ویکھیا نال اٹھاں جس دی اکھراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ جن بھگتاں گرگھیاں پچھے اپنا سب کچھ دتا، انتم خالی ہتھ دیاں دکھایا۔ اوہ وی ناتا توڑ کے تیاں اٹھاں، جوتی جوت سماہیا۔ ہن پُرکھ اکال نال مل کے ہو گیا اٹھا، اکو روپ بدلایا۔ بھائیں سچ سمجھوتے بھائیں سمجھو ٹھٹھا، ٹھاکر ہو کے ٹھوکر رہیا لگایا۔ بھائیں کنا اپنی مت دا پکاؤ متا، مطلب حل نہ کوئے کرائیا۔ نہ کوئی چونکہ نہ کوئی چناچے نہ کوئی البتہ، علم اکو دئے پڑھایا۔ نہ ٹھنڈا نہ تیاں، نہ پھریا جائے نال ہتھاں، نہ دیکھیا جائے جگت اٹھاں، نہ ورو لیا جائے وچ لکھاں، گہر گمبھیر اپنے وچ چھپایا۔

جس دے بھیت دا نہیں کوئی پتہ، اُس دا لیکھا کسے نہ لکھا نہ کوئی جانے بچھا، نہ کوئی جانے اگا، بھید ابھید نہ کوئے کھلایا۔ سچ بچھو صاحب سَنگَر گُر سِکھاں نال نہ کدے کمائے دغا، دغے بازی اندروں دئے کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہاڈا ودھاوَن آیا اگا، بچھلا پندھ چُکایا۔ ہاڈ ستاراں کہے میرا صاحب اگئی کردا چوری، یرانے بھگتاں نال لگایا۔ پھڑ کے شبد اگئی ڈوری، ہوئی ہوئی رہیا جُڑایا۔ پریم پریتی نال جائے توری، تُرت اپنا حکم منایا۔ ساچے شبد چاڑھے گھوڑی، شاہ سوارا بے پرواہیا۔ جس دی کھیل دیکھی دوہری، نرگن سرگن رُپ وٹایا۔ جس منجیتے دی ماتا ونڈی نہیں سی اچے لوہڑی، اوہ لاڈا بن کے خوشی منایا۔ جس جگدیشے دی جگت نال تور کوئے نہ توری، تُرت اپنا حکم ورتایا۔ دوہاں دے بچھے بھگتاں دی کھیل بنا کے نویں نکوری، بھگت دوارا دتا وڈایا۔ ہُن باقی رہ گئی جوڑی، جس دا بچھے لیکھا آیا لکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سَنایا۔ دُھر دا حکم کہے میں دیکھنے جوڑ جُڑدے، دو جہاناں اکھ اٹھایا۔ دواریوں خالی کوئی نہیں مُردے، مُردے چندہ دئے کرایا۔ لیکھے جان اگئی دُھر دے، دُھر مستک کھوج کھوجایا۔ سَجَن ملائے اپنے لوڑ دے، ناتے کوڑے دئے تڑایا۔ ایہہ بھيو ابھید گہر گمبھیر گور دے، گور دئے سمجھایا۔ ایہہ ناتے نہیں کسے اور دے، عورت مرد اپنا رُپ دکھایا۔ ایہہ حکم نہیں کسے پنڈت پاندھے مجور دے، گرنتھیاں والی نہ کوئے پڑھایا۔ ایہہ کوئی بھانڈے نہیں کچ بلور دے، ٹھوکر لایاں اپنا آپ دین تجایا۔ ایہہ بیٹے اوس ہر ہور دے، جو ہر ہر دے وچ سَمایا۔ جیہڑے سوہنگ ڈھولا بولدے، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے سَنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈایا۔ ستاراں ہاڈ کہے سگن دا سگلا وبار، سچ دیاں جنایا۔ بھگتاں نوں اختیار، مختار نامہ انہاں ہتھ پھڑایا۔ سدا پرگٹ نہیں رہیا داتار، سَنمکھ درس کوئے نہ پایا۔ نو سو چُرانوے چوکڑی جگ بچھوں دیوے اس طرح دیدار، جوتی جوت رُپ بدلایا۔ بھگتاں نال کرے سچی گفتار، خوشیاں ڈھولے گایا۔ گرکھو تہانوں کٹنی نہ پئے وگار، ونکار کے اپنے نال ملایا۔ ایہہ موئی مہندی کرن آئی تہاڈا شنکار، بن کے بردی سیو کمایا۔ میٹوں تہاڈے تے اعتبار، جے تہانوں میرے اُتے اعتبار نہیں میں معافی منگ کے خوشی منایا۔ میں رُسیاں دا سدا یار، وچھڑیاں لواں جُڑایا۔ میں دُبدیاں نوں تارنہار، رُھدیاں نوں گود بہایا۔ جیہڑی سوہنی بچھے مریا سی مہیوال، اوس دے یرانے دی آسا پور کرایا۔ اچ اوسے دا ووار، جو ووار ہی ہو کے اپنا

حکم ورتائیا۔ جے تئیں چاہندے جے اِسنوں پورا کر لو سنسار، مینوں لوڑ رہی نہ رائیا۔ سچ پچھوتے سارے بیٹے بیٹیاں تہاڈے اُتوں دتے وار، اپنے کُٹمبھ دا ناتا نظر کوئے نہ آئی۔ میرا تہاڈے نال پیار، تئیں میرا کرو دیدار، میں سب دا سانجھیاں، تھگاں دا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ بھائیں قتل کرو نال تلوار، بھائیں سپیس دیو اُتار، بھائیں ایہہ سچ دی سمجھو دھار، تہاڈا وسدا رہے بھگت دوار، مینوں پُتراں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جنہاں پچھے میرا ڈنکا و جناجگ چار، برہمنڈ کھنڈ ہونے خبردار، وشن برہما شو کردے نمسکار، گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن مار دھیان، آپ اپنی اکھ گھلایا۔ ایہہ کوئی سگن دا نہیں وبار، ایہہ گڑھی چمکور نوں آیا کرن خبردار، سڑدیاں مردیاں نوں رہیا تھار، امرت میگھ اک برسائیا۔ لکھ چوراسی جوڑے بن دے گئے پُرکھ نار، چار گنٹ دہ دشا اپنا کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ ایہہ جوڑی کوئی نہیں جڑی، تہانوں دیاں سمجھایا۔ اے اک منڈا تے اک گڑی، گڑم گڑمیٹے دا روپ نہ کوئے بدلایا۔ گرکھو میری لائن تری، ترت دیاں سمجھایا۔ جیہڑی آتم ہووے نگری، میرے ساہنے کدی نہ آئی۔ میں چھڈ کے اند پُری، اند تہاڈے وچ رکھایا۔ جیہڑی وست میتھوں تھری، میں جھولی ڈاہ کے منگ منگایا۔ جے تہانوں لگے بُری، میں نیوں کے سپس نوایا۔ بھائیں آر پار پھیر دیو چھری، اپنی شرع نہ سکاں بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ جس کنیا دیاں پچھلیاں سدھراں، سادھو سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دیاں مندا رہیا اندرے اندر بندنا، بندگی والا بے پرواہیا۔ جس بچن کیتا نہ دندا، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ اے او سے پریم پیاری بچی دا ہووے منگنا، تہاڈے کولوں منگ کے دان انہاں دی جھولی پائیا۔ گرکھو کوئی ہووے اندروں تنگ نہ، تنگی دینی کڈھایا۔ میں وبار کردا سدا ڈھنگنا، بہہ بھیکھی روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جے بچہ ویکھوتے اوہ لڑکا، جیہڑا اپنا آپ گیا لٹکایا۔ جس نوں موت دا نہیں کھکا، بھے اور نہ کوئے جنایا۔ اوہ بنیا اوس رت دا، جس دی رتی رت سب نوں دے رنگایا۔ ایہہ پُتلا اوسے دے سچ دا، جو ساچی سیو کمائی۔ مارنا جوالنا میرا کھیل معمولی ہتھ دا، جے چاہوتے ہتھ نال تہاڈی بھیٹ دیاں کرائیا۔ میں کوئی بندہ نہیں جیہڑا پُتراں بنا مردا، بھگتاں نال میری وڈیایا۔ میرا بیڑا نہیں بھریا کوئی پاپ دا، پت پُنت رہیا بنایا۔ میں کچھ نہیں سمجھیا آپ دا، سب کچھ تہاڈی بھیٹ چڑھایا۔ جے تئیں سمجھ لو مطلب سوہنگ جاپ دا، پھیر تہاڈا میرا

فرق رہے نہ رانیا۔ سچ بچھو ستاراں ہاڑ ایہو آکھدا، آخر رہیا سنانیا۔ لیکھا ہویا گوہند بھوکھت واک دا، واقف کار تھانوں دے ملانیا۔ ایہہ پریکی ناتا جڑیا سچ دا، سچ ملے وڈیانیا۔ ایہہ کھیل پڑکھ سمرتھ دا، سمرتھ ہوئے سہانیا۔ جو ہر ہردے وچ وسدا، واسطہ اپنے نال جڑانیا۔ جیہہڑا روندیاں نال ہسدا، خوشیاں گیت الا نیا۔ ذرا بھگتو رس لے لو اوس پریکی رس دا، جو رستے رہیا دکھانیا۔ ایہہ مینٹوں وی پتہ جیہہڑا میری پریتی اندر پھسدا، اوہدی ہووے نہ کدے جدانیا۔ میں اکو وست تھانوں کولوں منگدا، اپنے سپس دا تاج تھانوں بھیٹ کرانیا۔ جے کوئی تھانوں طعنہ دے جگت دا، اوہ وی میری گودی دینا لگانیا۔ جے میں تھانوں کیتی ہوواں روڈا، مینٹوں روڈی خانہ دیو بنانیا۔ سچ بچھو میں تھانوں پریم اندر دگدا، نورو نور کراں رُشانیا۔ ایہہ سُبھاگ دہاڑا تھانوں ہویا اچ دا، عزت تھانوں رہیا بنانیا۔ جھگڑا مک گیا اچ تچ دا، سدھا ہو کے سیو کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگانیا۔ سر کہے اسیں اپنے سر دا دتا سلوارنا، سوا لکھ دی ریتی پور کرانیا۔ گوہند ست کدے نہ ہارنا، لوک مات کھے اندر سیو کمانیا۔ جس نے اکے نوں نمسکارنا، دو جی اوٹ نہ کوئے جنانیا۔ اچ اوسے اتوں کسے مائی بھین بھائی نہیں کرنا وارنا، گرگھو ایہہ وی ریت تھانوں ہتھ پھڑانیا۔ پال سنگھ تیرا پہلا اک پیارنا، پنجاں دی پنچے داری مہر دینی لگانیا۔ پھیر گرگھیاں دے ویکھنا پیارنا، پر بھ کپھری سیو کمانیا۔ گرگھو ایہتھے کرنی کوئی خار نہ، اکو رنگ جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگانیا۔ وارنے دے ناں سُن کے بول پی بڈھی دادی، دعوے نال سنانیا۔ گوہند پچھے تیرے ہتھ پھڑائی بازی، بازاں والیا بے پرواہیا۔ تیرے تھلے دسے نہ تازی، تختاں والے دتی چھپانیا۔ شرع دے لاون والا رہیا نہ کوئے قاضی، قاضیاں دے بدلے بھگت بیٹھے سو بھاپانیا۔ جنہاں نوں ویکھ کے میں ہوئی راضی، اپنی رمز جنانیا۔ میں بن کے سب دی مانگی، مانگتا سب دے نال رکھانیا۔ جے گرگھو کہہ دیو ہاں جی، میری بچھلی کیتی تھانوں جھولی وچوں نظری آنیا۔ میں اوہ دن ویکھنا جس ویلے میرے پوتے دے بھگت سہیلے بننے جانجی، خوشیاں نال بھگت دوارے آنیا۔ میں انہاں نوں پریم پیار دی ونڈنی بھاجی، جیہہڑی بھجن بندگی وچوں لئی پرگٹانیا۔ میرے ددھ نوں جاگ لگی نہیں کانجی، سوہنا صاف سستھارو پ جنانیا۔ جے بھگتو تئیں راضی، تے میں خوشیاں وچ سما نیا۔ میں اپنے بنس دی لا کے بازی، مڑ کے تھانوں نیہہ دھرانیا۔ تئیں میری من لو آکھی، میں آخر رہی جنانیا۔ جس گوہند نے سکھی بنائی اتے وسا کھی، اوہ وساہ

کے ستاراں ہاڑ گیا آیا۔ دیکھو بچھو بھل کے کریو نہ کوئے گستاخی، غصے دینے گوائیا۔ میرا بچہ کرن آیا تہاڈی راکھی، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ میٹوں آیں جاپدا ایہہ پنچے پیارے پچھلے ایہدے جماعتی، جیہڑے اکٹھے بہہ کے متا پکائیا۔ ہور دسیا جیہڑے سر سے وچ رڑھ گئے راتی، رت اپنی دے سہائیا۔ میں کی لہبیا جنہاں دی گڑھی چمکور ہوئی گھاتی، اوہ گھاؤ کھا کے داؤلا کے ایٹھے گئے آیا۔ میٹوں وی سنگرانے دی ڈھاب مارے آوازی، ہوئی ہوئی سنائیا۔ مہا سنگھ دی قلم دواتی، میٹوں اکھر رہی درڑائیا۔ جس دی یاد آگئی یادی، یدی رہی سنائیا۔ جو روپ بدل کے سیوا سنگھ آگیا پاندھی، اپنا پھیرا پائیا۔ بڈھی دادی کہے بھگتو اچ دی رات میں چاہندی تئیں سارے بناؤ سانجھی اک ہانڈی، خوشیاں نال مل کے حصہ پائیا۔ دُور دُراڈیاں سنگتاں بن جاؤ آندی گوانڈی، دُور نیڑا پنڈھ مکائیا۔ انہاں پچیاں دی ماں آ جائے گاندی، جس نے پہلے بیٹے بھیٹا دتے چڑھائیا۔ اوہ آکھے میں بھگتاں دی باندی، گرگھو تہاڈی سیو کمائیا۔ کیونکہ تئیں میرے بچے دے بنا جانجی، سوہنی جنج دینی سہائیا۔ تئیں سورن تے میں چاندی، تہاڈے نال مل کے اپنا روپ لواں بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میٹوں کچھ پچھا یاد رہیا کرا، ٹنٹ ٹنٹ کے رہیا اٹھائیا۔ بشن سنگھ دا پچھلا بھگت سنگھ تیجے تھاں وڈا دے بھرا، جو اٹاری وچوں چل کے ایٹھے پھیرا پائیا۔ اوہ وی دسیا رنجیت کور انہاں دی نکئی بھین گل وکڑی لیندی سی پا، خوشیاں نال مل کے جھٹ لنگھائیا۔ تہاڈے پچھلے بھنیویں دا اچ انند کارج دتا رچا، رُجھیویں سارے دتے مکائیا۔ وچ گوبند بن ملاح، شہادت گہری دتی پائیا۔ اندر وڑے نوں بھاریں بیوقوف سمجھوتے بھاریں سمجھو خُدا، خُدا مالک اپنا حکم ورتائیا۔ تہاڈے نالوں جس نے نہیں ہونا جُدا، وچھڑیاں میل ملائیا۔ او گرگھو خوشیاں نال سگن لو پا، جیہڑا سگن پاؤن توں پہلوں اپنا آپ بھیٹ گیا چڑھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا وارنا کرے نال چا، دوہاں دی جھولی دے لکائیا۔ گرگھ سنگھ دوواں دے سرتے ہتھ دے رکھا، سکھوں کہہ دے تیری بے پرواہیا۔ کیوں پردہ رکھیا چھپا، ہسدیاں نوں لیا روا، پینہ وچ لیا ٹھرا، رولا دتا پوا، آپ ہو کے بے پرواہ، خوشیاں وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو تہاڈے پریم دا ویکھے چا، اپنا چاؤ تہاڈے نال ملائیا۔

گر گھو میں تہانوں لاواں ٹکا، ٹکا اپنا نور بنایا۔ تہاڈا بن کے پتا، ساچی گود بیٹھایا۔ ساچے نام دا دے کے سکھ، سوہنی نکسال دتی دکھایا۔ کوڑا رس کڈھے پھکا، امرت رس دتا بھرایا۔ جنم کرم دی میٹ کے ترکھا، ترشنا دتی گویا۔ سارے سنگت دے دوارے تے وکا، امرت چھٹے رہیا برسایا۔ پنچے مل کے اپنے چھوٹے نوں لا دیو ٹکا، پریم پریم رنگ چڑھایا۔ بشن سنگھ توں دوہاں دی ہتھ لاؤنا پٹھا، پیار نال ٹکایا۔ پال سنگھ ونڈنا سچا حصہ، حصیدار دتا بنایا۔ اندر سنگھ ویکھ کھیل اندھٹھا، ڈھر دا دیاں دکھایا۔ پریم سنگھ اک نپیا کڈھ چٹا، سلوارنا دوہاں اتوں کرایا۔ بھگت سنگھ آوے پچھا، پچھلا لہنا دے چکایا۔ باقی ہر سنگت ساچے بھگتاں دی پریم پیار دی اچھا، جو چاہوے سو وار کے خوشی منایا۔ نال جیکارے بولنے امرجیت سرجیت جو تہاڈا پتا سو ساڈا پتا، بھائی بھین بن کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ سب دی جھولی پانیا۔

سلوارنا کہے میں اچ سب نوں کہاں، کہہ کے دیاں جنایا۔ میٹوں کوئی نہ وارے اتوں سوا، ایہہ صاحب دی بے پرواہیا۔ میں پورب لہنے دا لہنا لوواں، دینا آگے دیاں دکھایا۔ بھگتاں دی چرنی ڈھواں، مایا ممتا موہ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماپا۔ ہاڑ کہے میں ستاراں وجاون آیا ستار، سچ سُرنگی نال لیایا۔ پُرکھ اکال گوہند دی گفتار، خُفیا ہو کے سب نوں دیاں سنایا۔ دُتیا بھاؤ نہ رہے کوڑ پیار، اکو رنگ دیاں رنگایا۔ جن بھگتو تسیں نکلے پر بھ دی وچوں دھار، دھارنا اکو دتی دکھایا۔ رل مل کے سارے ایس وقت نوں لو سوار، سوہنا رنگ چڑھایا۔ بڈھی دادی کہے میٹوں خوشی نال وار لین دیو دو چار، میں چارے تہاڈی جھولی پانیا۔ جن تبراں دے تبراں تے تار، کایا قبر وچوں باہر کڈھایا۔ جن امبراں دے اُتے دتے چاڑھ، بھگتاں دی دے وڈیایا۔ اوہ سو مبراں دا سردار، کوڑے اڈمبر رہیا اڈایا۔ اوہ کایا مندریاں دا حقدار، گھٹ گھٹ اندر ویکھ دکھایا۔ ایہہ ریتی دکھری جگت سنسار، مارگ ڈھر دا رہی درڈایا۔ نو دس دا اک وہار، وویاری ہو کے رہیا جنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو تہاڈا بیڑا کر کے پار، سچ کنارے دے لگایا۔

نہ پٹنے داراج نہ دسے رعیت، نواں سال رہیا جنایا۔ پاتشاہ ہو کے جس گوبند دی سمجھی سی حیثیت، رانی چنیاں بھوگ لگایا۔ جس نال خوش ہوئی سی طبیعت، سخن کیتا سہج سُبھایا۔ ماتا میں کر کے جاواں اک وصیت، کیتھوں غریباں داچوگا میرے اگے دتا لگایا۔ اُس نے ہس کے کہا اصلیت، بچیا میٹوں بچہ پالن دی جاچ ذرا نہ رانیا۔ میری بنی نہیں کسے بچے والی ولدیت، گودی گکھ نہ کوئے وڈیایا۔ گوبند کہا میری اہیت، تیتوں دیاں سبھایا۔ جس ویلے کھیل کھیلاں وچ اصلیت، اصل اپنا روپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند کہا پٹنے رانی، ماتا تیتوں دیاں جنایا۔ تیرے چنیاں نال ٹھنڈا پانی، پی پی خوشی منایا۔ تیرا لیکھا دیواں وچ جہانی، دوہرا ویس وٹایا۔ اپنے پریم دی اک نشانی، بکھکھ ڈکھ تیرے ہتھ پھڑایا۔ جس ویلے آواں نال مل کے شاہ سلطانی، روپ انوپا ویس وٹایا۔ تیرے خزانے دی تیرے کول نہیں رہنی دُآنی، دوانی دا دعوا دائر کر رہیا چلائیا۔ اوس ویلے تساں میری کھان آؤنا مہمانی، پراہنے بن کے پھیرا پائیا۔ تساں کھوئے چھولے میں سناؤنی بانی، بان نرالا تیر لگایا۔ تساں میٹوں بچہ سمجھیا میں اپنا بناؤنا ہانی، اپنا میلا لینا ملائیا۔ پھیر دے کے پد زربانی، زربان پد دینا دکھائیا۔ انج اوسے دی کہانی، جس دی کہاوت جگت دے گواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سب دا جان جانی، ہر ہر دے کھوج کھوجائیا۔ راجے تیری آشنا نہ ہوئے نمائی، اندرے اندر دیکھ دکھائیا۔ توں بن گئی سگھر سبھی سوانی، مالک تیرا بے پرواہیا۔ انج توں بھنڈار تیرے ہتھ ان دانی، نانک نالوں چنگا تیرا مودی خانہ بنایا۔ میٹوں یاد تیری قربانی، پٹنا چھڈ کے بھھیٹا واہو داہیا۔ تیرے وچ نظر نہ آئی کوئی بے ایمانی، ستاراں ہاڑ تک اندر وڑ وڑ دیکھ دکھائیا۔ اگے دینی ہتھوں نہیں کوئی دوانی، دیوان خانہ تیرے ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے کولوں منگ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تیرے ہتھ دیواں بھنڈارا، بھنڈاری دیاں بنایا۔ تیرے نال بناں ورتارا، بھگتاں دی سیو کمائیا۔ جس تیرے پریمی وپر دا پئے پُھہارا، سوہنی رت سہایا۔ جس تیری بھین دا پچھلا چکھا اُدھارا، لیکھا دتا مکائیا۔ اگے نوں تیرا اندر کر کے بھارا، نام خزانہ تیری جھولی پائیا۔ ایہہ کوئی بھکھیاں دا نہیں دوارا، بھگتاں دا گھر بارا، جتھے توٹ کدے نہ آئی۔ جے اک رُپیا دے دندوں پھیر اٹاری والے دیکھدے کس طرح ایہہ تیرا میرا نظارہ، اشارہ ایہو سب نوں رہیا لگایا۔ بھگتو جے کرنا تے کرو سچ پیارا، پیار وچوں پریم نظری آئی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اوس کیرٹی دالے

کے سہارا، باہروں آیا بھگتاں دے دربار، نرکار ہو کے اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اپارا، اگم اتھاہ بے پرواہ
شہنشاہ لال سنگھ رہیا سمجھا، سماں تھوڑا تھوڑے توں تھوڑا پھیر اکٹھیاں لئے کرایا۔

★ ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ اکال کہے میرے ہاڑ نچے، اک ست ستاراں دیاں وڈیاں۔ اگوں ہاڑ ستاراں خوشیاں نال ہسے، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ دوہاں مل کے راہ اوس گوبند
دے تکے، جیہڑا آپا آپ گیا مٹایا۔ جو جوتی دھار سچھنڈ دوارے وسے، سنگھاسن آسن سوہا پانیا۔ جس دیاں آساں سارے بیٹھے رکھے، دو جہان اکھ
کھلایا۔ جس دے شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دے نہ سکی پتے، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دے گر اوتار پیر پیغمبر نام انملڑے
رتے، دُھر دے رتن دے بنایا۔ جس دا کھیڑا آد جگادنت نوت سدا وسے، ڈھاہ برباد نہ کوئے کرایا۔ جو یاریرانے والا ستھر گھٹے، ساتھی سنگ نہ کوئے
وکھایا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں اوسے دے درشن تکے، جو طاقت والا نظری آیا۔ پُرکھ اکال کہے اسیں تے ہو گئے اکٹھے، سب نوں دیاں مان وڈیاں۔ گوبند
اندرو اندری چرنی ڈھٹھے، ڈھیہہ پیا سرناںیا۔ پر بھو پچھلی حصیداری دے پاڑ دے پٹے، پٹنے والا دے جنایا۔ دین مذہب دے رہن نہیں دینے رتے، رٹن
اکو دے سمجھایا۔ جیہڑے ذات پات اندر پھسے، فیصلہ اکو دے سناںیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میتوں اوہ سب توں لگدے اچھے، جو جو بن ونت نظری آیا۔ گوبند کہا
کیہڑے، ہاڑ کہا جیہڑے پر بھ دی چرنی وسے، ناتے دوسر گئے ٹڑایا۔ پُرکھ اکال کہا میں اہناں ول رہیا تکے، بن اکھاں اکھ ملاںیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں خالی
ویکھے مدینے تکے، کعبے کملاپت نظر کوئے نہ آیا۔ گوبند کہے میں مندر شو دوالے مٹھ سارے چھڈے، کھہڑا لیا بھڈایا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دی پار
کیتی حدے، لیکھا دتا چکایا۔ ہاڑ ستاراں خوشیاں نال نچے پٹے، گدے واہو داہیا۔ اچی کوک کوک دے، سوہنے ڈھولے راگ سناںیا۔ گوبند ہوئی ہوئی
اودے سرتے مارے دھسے، تھکی رہیا لگایا۔ پُرکھ اکال نرگن ہو کے اندر وسے، جوتی جاتا نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل بے پرواہیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پر بھ میرے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیاںیا۔ گو بند کہے میرے دین دیا، دیندھ تیری سرناںیا۔ پُرکھ اکال کہے
 توں گو بند میرا اکو بالا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ ہاڑ ستاراں کہے میں تیری دیکھ کے اگئی چالا، حیرانی اندر دھیان لگائی۔ سری بھگوان کہے میں دسن آیا
 مارگ سکھالا، او جھڑ راہ نہ کوئے بھوآئی۔ گو بند کہے میں بھگتاں گرکھاں دی بن کے تلوار ڈھالا، دوویں دھڑے دتے بدلائی۔ ہاڑ ستاراں کہے میں دیکھیا
 تیتوں رکھوالا، جودھا سورپیر نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لحم اک ورتائی۔ ہاڑ ستاراں کہے شاہ پاتشاہ میرے سلطان، نر
 نرنکار تیری وڈیاںیا۔ داتا دانی مہروان، میری جھولی دتی بھرائیا۔ تیرا سورا نوجوان گو بند سُت شبدی ملیا آن، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ میرا ودھ گیا ایہتھے او تھے
 مان، ابھمان دتا مٹائی۔ ہن اوہن ہولی جہی میتوں کچھ دسیا آن، سنیہڑا دتا سٹائی۔ میری میرے صاحب نال کر پہچان، دوجے در نہ دیکھن جانی۔ جنہاں
 بنایا ست نشان، برہمنڈاں رہیا ہلائی۔ اوہ دیکھنہارا مار دھیان، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائی۔ ہاڑ ستاراں کہے پر بھ تیرا چنگا لگا گیان، جو اگیانیاں دئے
 جنانیا۔ گو بند کہے تیرا لحم میتوں پروان، پروانہ دُھر دا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہاڑ ستاراں کہے
 میں پر بھو دیکھیا تیرا جگت، دین دنی کھوج کھوجائی۔ گو بند کہے میں تیرا ڈھاہ کے عرش فرش، مندر اکو اک سہائی۔ پُرکھ اکال کہے جو میرے درس نوں
 رہے ترس، تہناں دی ترکھا رہیا بھجائی۔ ہاڑ ستاراں کہے جو رہے تڑپ، ویراگی روپ وٹائی۔ اہناں دا مارگ سدھی کر کے سڑک، سدھے رستے دتے پائی۔
 سچکھنڈ دوارے جانیاں کوئی نہ جاوے اٹک، وشن برہما شو سارے بہہ بہہ سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں بھگتاں دے پلے بھناں خرچ، جس دی توٹ
 رہے نہ رائیا۔ کسے نوں مندر جانا پئے نہ مسجد چرچ، چرچ اپنی اندرے اندر دیاں جنانیا۔ کسے دے کولوں نام دا لینا پئے نہ قرض، شبد خزانے دیاں بھرائیا۔
 جو گر اوتار پیغمبر کر دے گئے غرض، اہناں دا لیکھا جھولی پائی۔ بھگت ادھارنا پر بھ دا فرض، وادھو سیو نہ کوئے کمائی۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے اندھیر گرد،
 سبجگ سچ چند کرے رُشنائیا۔ اکو رنگ چاڈھ کے نار مرد، چٹی دھار دتی دکھائی۔ وہناں وچ ہون نہ دتے غرق، دُبدے لئے ترائی۔ گو بند پُرکھ اکال نال جو
 لائی شرط، ماچھوواڑا دئے گواہیا۔ اہناں دے کارن آیا پرت، جو پت پر میثور رہے دھیانیا۔ جنم جنم دا ہون نہ دتا حرج، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ ہاڑ ستاراں

کہے میری تھت وچ ونڈیا درد، دکھیاں دا دکھ اپنی جھولی پائیا۔ انہاں دے اندروں باہر کڈھ دتی مذہباں والی پُھری کرد، قصائی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا محم اک ورتائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میٹوں یاد آیا ویلا، وِہلا ہو کے دیاں سنائیا۔ جس ویلے گوہند پُرکھ اکال دا بنیا چیل، نو نو لاگا پائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے اوہ دن تھت سی میرا ویلا، دُجا دوس نہ کوئے جنائیا۔ دُبھ کاہی جنگل بیلا، بستر سونہنا لیا وچھائیا۔ تھلے مٹی دارکھ کے ڈھیلا، بھیلنی دارام کھوج کھوجائیا۔ قدرت دا قادر بن کے سجن سہیلا، اپنا رنگ چڑھائیا۔ دھام ویکھ کے اک نوِیلا، نوبت دُھر دی دتی وجائیا۔ جو بن متا جگ البیلا، سونہنا رُپ لیا پرگٹائیا۔ اچر کھیل اگئی کھیلا، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میرے پُرکھ اکال، وڈ داتے بے پرواہیا۔ میں درس کر کے تیرے گوہند لال، لالاں والے دتے تجائیا۔ جلوہ نُور تک جلال، جو بن ویکھ خوشی منائیا۔ نظری آئی حقیقت حلال، قاتل ہو کے دئے دکھائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، محبوب رہیا ملایا۔ پچھلا کر کے حل سوال، سونہنا مارگ رہیا دکھائیا۔ بھگت سہیلا ہو کے کرے پرتپال، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جو بنونتا نوجوان، نُور نُورانہ نُور پرگٹائیا۔ سور پیر مرد مردان، بلدھاری آپ ہو جائیا۔ لکھ چوڑا سی سخیاں دا کاہن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو پرگٹ ہو کے آیا برہمنڈ کھنڈ دو جہاناں وچ میدان، مرد کا چیل اپنی دھار جنائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی انسان، بُدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جس دا کھنڈا کدے بند نہ ہو یا وچ میان، نکھی دھار نہ کوئے بدلایا۔ اوہ بھگتاں دی کرن آیا کلیان، بن کلیاں پار لنگھائیا۔ انہاں دی ہلدی نہ ویکھے کوئی زبان، بن جہوا جس سنائیا۔ اندروں ثابت کر ایمان، دھرم اکو دتا دکھائیا۔ تہاڈا اشٹ سری بھگوان، پار برہم بے پرواہیا۔ جن بھگتو سوڈا لین نہیں جانا کسے دکان، در دوارا اکو دتا گھلایا۔ جس دی گر اتار پیر پیغمبر جگ چو کڑی مندے آن، اوہ تہاڈا مہمان ہو کے گھر گھر پھیرے پائیا۔ جس دا اکو نام دا سبیا دیوان، دیوان خانے سارے دئے مٹائیا۔ جو رحمت وچ رحمان، محبوب نُور خدائیا۔ جس دا صدق صبوری والا اسلام، اسم اعظم دئے دکھائیا۔ جو کائنات دیوے پیغام، پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ جس نوں محمد نیا امام، سو امام ویس وٹائیا۔ جس نوں سجدہ کرے تمام، طرح طرح سمجھائیا۔ جس دے بردے ہوئے غلام، چاکر رُپ بنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی شاہ پاتشاہ سچا بھگوان، پت پر میثور اپنا ویس وٹائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں نیوں نیوں کران سلام، سجدیاں

وِچ دیکھاں سرب لوکائیآ۔ میں خیران ہو گیا باہروں انساناں درگا انسان، اندر جوت نور رُشنائیآ۔ جو بھگتاں دیون آیا دان، داتا ہو کے جھولی پائیآ۔ نہکرمی
 ہو کے کرے کام، کرم کانڈ دے کھپائیآ۔ سینا سرتی میلے رام، رمیا اپنے انگ لگائیآ۔ بھو چکا گھنٹیا کاہن، بنسری نام دے سنائیآ۔ نانک نرگن سرگن دے
 نشان، نشانہ دُھر دا اک درڑائیآ۔ گوہند سورا حاضر حضور ابن تیاں ملے آن، آتم پر ماتم اپنا جوڑ جڑائیآ۔ جس دی چارے کھانی چارے بانی پرا پسنتی مدھم
 بیکھری گاؤندی گان، شبد اشاریاں نال الائیآ۔ جس دی ناد اناد دُھکان، راگ راگنی خوشی منائیآ۔ اوس دی کرے نہ کوئی پہچان، جوتی جاتا نوجوان، کھیلے کھیل
 دو جہان، داتا دانی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں ماراں لکارا، لوک پر لوک دیاں سنائیآ۔
 پاربرہم پت پر میثور آگیا وِچ سنسارا، نرگن ہو کے ویس وٹائیآ۔ جنہاں نوں گوہند دے کے گیا لارا، گرگھ اوہو لئے ملائیآ۔ جنہ تن آسو نوں جانا گوداوری
 کنارہ، ندیڑ دا لیکھا آؤنا چُکائیآ۔ اکیاں دا وارا، نواں دی جوت کرے رُشنائیآ۔ جنہاں وچوں سروپ سگھ لگا پیارا، ریشم سگھ اوس دا جوڑ جڑائیآ۔ کندن سگھ دا
 دینا ادھارا، آپ اپنا لیکھا جھولی دے بھرائیآ۔ اودھم سگھ دا دکھاؤنا اکھاڑا، ساچی سخیاں ناچ نچائیآ۔ نال ہونا کپور سگھ براڑا، اندروں باہروں پڑا دے چُکائیآ۔
 سوہنی دیکھن جانا گلزارا، اجیت سگھ دے گواہیا۔ نال ہونا سگھ دربارا، جو ملوآل ڈیرہ لائیآ۔ ست پُرکھ تے دو نارا، پر بھ دا لیکھا سچ سُبھائیآ۔ اک دلچیت تے
 اک کلدیپ، کُل دا لیکھا دے مکائیآ۔ پر بھ دے سر تے چھتر جھلنا اُتے سیس، جگدیش نظری آئیآ۔ ساجن تیری سچی چلاون جانا ریت، ریتی تیرے نال
 رکھائیآ۔ سب دا لیکھا پچھلا گیا بیت، باقی رہن کوئے نہ پائیآ۔ جس دی کردے گئے اڈیک، سو اتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھائیآ۔ جس دی صفتاں کردے
 گئے تمہید، واحد نور کرے رُشنائیآ۔ بھگت سہیلے صوفی سنت ویکھے عزیز، عاجز اپنی انگلی لائیآ۔ تہاڈے اندر وڑ کے اپنے ملن دی دس دیوے تمیز، طرح طرح
 سمجھائیآ۔ جے تہانوں بھگوان ملن دی ریجھ، جوتی جوتی جوت نال جڑائیآ۔ تسیں اوسے دا گاؤندے گیت، سوہنگ ڈھولا راگ سنائیآ۔ تہاڈا کایا کعبہ ایہو مندر
 مسیت، گرو دوارا اکو دتا جنائیآ۔ جہنوں پر بھ ملن دی امید، آسا منسا پور کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیآ۔ ستاراں
 ہاڑ کہے میں بھگتاں آتم ویکھی باوری، بوری ہو کے بھجے واہو داہیا۔ راہ لبھے کون دھام بیٹھا پُرکھ اکال عدلی، سچ عدالت اک لگائیآ۔ جس نے دو جہاناں کرنی

تبادلہ، بدلہ سب دادے چُکائیا۔ جس نے ہر سنگت بناؤنی سادگی، چٹے بستر تن پہنائیا۔ اوہناں نوں لوڑ رہنی نہ کسے راج دی، راجیاں دا راجا اِکو نظری آئیا۔ آساٹک جانی جگت سماج دی، دین مذہب نہ کوئے وڈیائیا۔ اوہ پریتی اُبھتی اِکو ویراگ دی، جو پُرکھ اکال شبدی ناد سُنائیا۔ اوہناں دی سُرتی کھیل کرنی وساد دی، بسمل ہو کے اپنا آپ مٹائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میری کہانی آج دی، بچھلی دتی نہ کوئے درڑائیا۔ تھت سُنہنجی بھگتاں نوں ملی دات دی، داتا دانی دیا کمائیا۔ خوشیاں نال نچے نچے اٹھاراں ہاڑ بچھوں گھڑی اُنی رات دی، اِک نو خوشی منائیا۔ جیہڑی کھیل پر بھو میرے بھاسدی، او سے دی وٹی ودھائیا۔ ایہہ سر شٹی در شٹی جس نوں نہیں جاچدی، اوہ جاچک ہو کے سیو کمائیا۔ ویکھو کھیل اوس باپ دی، جو پتا ہو کے پوت گودی رہیا اِکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ ہاڑ کہے اوہ میرے گوہند، گہر گمبھیر گوسانیا۔ میری آ کے لاه دے چند، چنتا چکھا دے مٹائیا۔ اپنے بھگت بنا لے اپنی ہند، بندرا بن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جھگڑا مُکا کے وشن برہما شو اند، سنگھاسن سوہنا دے سہائیا۔ تُوں داتا گنی گہند، بے انت نوڑ خدائیا۔ جے جگ چو کڑی تیرے نالوں وچھڑ کے گئے کھنڈ، اتم اپنا میل ملائیا۔ ہر بھگت دوارا جیٹووال نہیں پنڈ، پنڈاں توں پرے چھڈ کے نو درے، لکھ چوڑاسی وچوں لبھ کے کھرے، خیر خواہ ہو کے اپنے نال ملائیا۔ جو چرن آئے سوترے، مندر اگئی چڑھے، جتھے دھرم رائے نہ پھڑے، چتر گپت نہ لیکھ جنائیا۔ کنت سہاگی اِکو ورے، دُھر دا ڈھولا ساچا پڑھے، سچ دوارے جا کے چڑھے، جتھے کھنکا رہے نہ رانیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے کول جنے آئے اونے ہی بڑے، بہتیاں نالوں تھوڑے جو پر بھ نے اپنے نال جوڑے، اگے جوڑے جوڑے دتے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار اِک پرگٹائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے گرکھو اندر مارو جھات، تہانوں دیاں سُنائیا۔ گوہند کہے نہیں ایہہ میرا بھوکھت واک، شہادت دے گواہیا۔ پُرکھ اکال کہے نہیں ایہناں نال میرا پُرانا ساک، سچن لئے ملائیا۔ گرگھ کہن نہیں سانوں لبھا اِکو باپ، چاچے سارے دتے تجائیا۔ اندروں سب دیوں پرگٹ ہو گئی اِک آواز، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا جاپ، اتم پر ماتم جھگڑا رہیا نہ رانیا۔ رُوح بُت دوویں ہو گئے پاک، نانک نرگن سرگن دے گواہیا۔ جو گوہند سورا گیا آکھ، آخر اوہو کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھکم اِک ورتائیا۔ ہاڑ کہے جن بھگتو اندر اپنا پڑدا لوو کھول، میں خواہ مخواہ

تہانوں رہیا جنائیا۔ اوس گوبند دا سُنو بول، جو شبدری رُوپ وٹائیا۔ اوس پر بھو دے دسو کول، جو دُور دُراڈے میل ملائیا۔ دیکھو کتے مایا کارن نہ رہو انھول، بھل وچ نہ وقت گوائیا۔ ایہہ تولن آیا تول، دُھر دا داتا شہنشاہیا۔ جنم نہ گوائیو وچ مخول، مسکریاں والا رُوپ جنائیا۔ ہر کارُوپ نہ کوئی پنڈت جانے پاندھا نہ کوئی جانے رول، ملا شیخ گرنتھی پنٹھی سمجھ کسے نہ آئیا۔ ستاراں ہاڈ کہے میرے وڈ وڈبھاگ اوہ بھاگاں بھریا آگیا اُپر دھول، جو ہر گھٹ رہیا مول، گوبند دا پورا کرے قول، اقرار اپنے نال نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت آتم پریم رس دی دے کے ساچی پائل، نام ندھان سری بھگوان جام اکو دے پیائیا۔ ستاراں ہاڈ کہے میں گوبند نکیا ساتھ، ساتھی دُھر دا نظری آئیا۔ جس نے جُجھار نوں موڈیا بن پانی اک گلاس، آسا اپنی نال تکائیا۔ بچہ بچیاں والی نہ رکھیں آس بے آس، پُرکھ اکال تھم سرب گنتاس، دُھر فرمانا رہیا جنائیا۔ توں من لے میرا واک، میں کھول دیواں تیرا تاک، پھر میلا کراں نال اتفاق، ساک ایہو لواں بنائیا۔ میٹوں جگ چوکڑی کھیل کرن دی جاچ، میٹوں سارے مندے باپ، گرگھ بچے گودی لواں اٹھائیا۔ میرا اکو سمرن اکو پاٹھ، اکو تیرتھ اکو تاٹ، اکو ونجارا اکو ہاٹ، اکو میری ذات، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میری اکو آسا میری اکو خواہش، جگ چوکڑی کراں دیکھاں کھیل تماش، سخیاں نال مل کے پاواں راس، سیتا نال کٹاں بناس نانک نرگن ہو کے ہوداں اُداس، گوبند ہو کے ستھر سچ سولاں لواں وچھائیا۔ میرا بھوکتاں والا واک، میری بھگتاں والی پر بھات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطانا مست مستانہ والی دو جہانا، دوہرا اپنا ولس وٹائیا۔ ہاڈ کہے گرگھو اندروں چک دیو پردے، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ تئیں بن گئے اوس دے بردے، جو بن بندگیوں پار لنگھائیا۔ جس نوں بھگتو تئیں گوبند کہندے، سو دیارہیا کمائیا۔ تئیں اوس دی گودی چڑھدے، جیہڑا بچے نہیاں ہیٹھاں گیا دبائیا۔ تئیں جیوندے کدی نہ مردے، مُردیاں وچوں باہر لے رکھائیا۔ تئیں مالک اوس گھر دے، جیہڑا گھر انہ گوبند گیا بنائیا۔ تہاڈے بنا پر بھو دے کاج مول نہیں سردے، بن بھگتاں ہر جو کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک منائیا۔ جن بھگت کہن ہاڈ ستاراں سانوں نہ وڈیا، وڈی نہ دے وڈیائیا۔ جے سچ بچھیں اسیں سمجھ نہ سکے راء، من مت بدھ چلے نہ کوئے چترائیا۔ سانوں اکو اندر کسے نے دتا چاء، چاو گھنیرا دتا دکھائیا۔ بن اکھراں توں دتا پڑھا، ودیا اک سمجھائیا۔ چوٹ نگارے

دتی لا، سوئی سُرَت اُٹھائی۔ امرت آتم جام دتا پلا، نَجھَر جھرننا دتا جھرائیا۔ انحد نادى ناد دتا سنا، دُهن آتمک راگ الایا۔ بجر کپائی پڑدا دتا تڑا، دُئی دوتی میٹ مٹائی۔ آتم پر ماتم ہو کے اپنا تھم دتا سنا، سہج سُبھاؤ آپ درڑائی۔ جن بھگتو چٹے بستر پا، بھگت دوارے جانا آئی۔ اگے لیکھا بے پرواہ، جس دی شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ پھڑ پھڑ سب دی دُرمَت میل دے دھوا، تہانوں دھون دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پنج تت کایا مائی تہاڈی اندروں کرے صفا، دُرمَت دُور کرائیا۔ سوہنی رنگن لئے رنگا، رنگ رنگیلا شہنشاہیا۔ مندر دُھر دا دے سہا، وجے نام ودھائی۔ تِساں رل مل کے سب نے سوہنگ ڈھولا لینا گا، اون گون دا لیکھا دے مکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب کچھ لیا سُن، جو ستاراں ہاڑ اپنا دتا جنایا۔ میں جانا گن اوگن، لکھ چوراسی پھول بھلایا۔ جنہاں دے اندر بخشش اپنی دُهن، دُھر دی دھار سمجھائی۔ اوہ گرگھ سجن سہیلے سنت پیارے بھگتن پتے لئے چن، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائی۔ جس منزل نوں تڑفدے رکھ مَن، بیٹھے دھیان لگایا۔ کوٹن کوٹ پھس گئے وچ سُن، سادھیان وچ وڈ پار نہ کوئے لنگھائی۔ کوٹن کوٹ اپنا تن رہے بھن، اگنی اگ تپائی۔ کوٹن کوٹ جلدھارا اندر رہے رُل، تن پانی نال ٹھرائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں سب توں اتم سرب سریشٹ آن ویکھی بھگتاں والی گل، جس دا مالک اکو نظری آئی۔ جن بھگتو بن قیستوں بن پیسے دھیلے بن سونا چاندی بن جوہر لال موتی پتے، قیمت دتی پائی۔ لکھ چوراسی جگ جگ جیو جنت جگت جہان نچ نیز ہوئے اٹھے، دو لوچن کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں پر بھو ویکھ کے تیری کھیل، خالق دیاں جنایا۔ جنہاں نے دھرم راج دی چھڈاؤنی جیل، اکو سرن لگو سرنایا۔ جنہاں آتم پر ماتم چڑھاؤنا تیل، دُھر دا سگن منایا۔ اوہ ٹھا کر ویکھو سب دا سجن سہیل، سب دا سوامی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتایا۔ ہاڑ ستاراں کہے بھگتاں ملدا ویکھیا مان، سوہنی ملی وڈیائی۔ در دوارے گوداوری آئی جو بن رتی نال رکان، اپنا سپس نوائیا۔ میرے کول گو بند دا پیغام، جو انت آخری گیا سنا۔ جس دا کسے نوں لہیا نہ کوئے نشان، اوہ نشانے گیا لگایا۔ میں دُور دُراڈی تکیا بھگتاں نوں ملے دان، شہنشاہ رہیا ورتایا۔ میں اٹھ بھجی وچ میدان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پار کرائیا۔ آخری بھگت دوارے پہنچی آن، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ میں ویکھ ہوئی خیران، صدق ایمان گئی ڈولایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ گو بند کہے میرا شبدری رُپ، پنج تیت نہ کوئے وڈیایا۔ میرا کھیل چارے کوٹ، دہ دشا وچے شنوایا۔ لیکھا میٹنا جوٹھ جھوٹھ، ست سچ لینا پرگٹایا۔ گرگھ بناؤنا دھر دا پوت، پتا پوت جوڑ جڑایا۔ بھاگ لگاؤنا کایا کلبوت، کلمہ اکو دینا سکھایا۔ دھام دکھاؤنا اُچ منارا عرش عروج، محفوظ دینا سمجھایا۔ جس دی منزل اک مقصود، منزل سب دی دے مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ گوداوری کہے میری بھگت دوارے لتھی چند، چنتا دتی گوائیا۔ ویکھیا صاحب بخشند، داتا بے پرواہیا۔ دھار ویکھی گھر گمبھیر داتے دانی گو بند، شبدری ڈنکا ناد وجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ دکھایا۔ گوداوری کہے میں ویکھیا گودی والا، گود بھگتاں رہیا اٹھایا۔ مستی وچ متوالہ، ہستی وچ نرالا، جوتی جوت اکالا، دیناں دا دین دیا، گرگھیاں دا رکھوالا، سچ دکھائے سچی دھرم سالا، جتھے پوہ نہ سکے کالا، نہ سردی نہ گرمی نہ کوئی منکانہ کوئی مالا، نہ کوئی مندر نہ دھرم سالا، نہ کوئی شاہ نہ کنگالا، نہ کوئی دیپتی بالا، اکو جوت جگے اکالا، نورو نور رُشٹایا۔ نہ کوئی منگے کسے توں ہالہ، نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب نہ کوئی وجے تالا، نہ کوئی سجدہ، نہ آداب نہ کوئی کرے سلما، نہ کوئی اٹاری محل نہ کوئی دے محراب نہ اگنی جوت جگے جوالا، نہ کوئی شکت نہ کوئی شرع نہ کتاب، کاغذ قلم شاہی نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی حصہ ونڈ باب، نہ کوئی مہتر پیارا احباب، نہ کوئی سُرنگی وجائے نہ دے کوئی رباب، نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، نہ کوئی گاؤے ڈھولا گاتھ، نہ کوئی مستک نویں ماتھ، نہ کوئی دھوڑی لاوے خاک، نہ کوئی بند کواڑی کھولے تاک، نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذات، نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، نہ کوئی تیت نہ کوئی ناد، نہ کوئی شبد نہ کوئی دُھن، اکو گھر گمبھیر بے نظیر لا تصویر نظری آئیا۔ نہ کوئی کھانی نہ کوئی بانی، نہ کوئی راجا نہ کوئی رانی، نہ کوئی جل نہ کوئی پانی، نہ کوئی دُدھ نہ کوئی مدھانی، نہ کوئی رڑکن والی سوانی، نہ کوئی رکھن والی چار کھانی، جدھر ویکھاں جدھر مٹکاں اکو نظری آئے داتا دانی بے پرواہیا۔ نہ کوئی مرد نہ زانی، نہ کوئی عورت نہ کوئی خاوند، نہ کوئی چنھ دے نشانی، نہ کوئی بال بردھ نہ کوئی جو بن جوانی، نہ کوئی منکانہ کوئی گانی، نہ کوئی مستک نہ کوئی پیشانی، نہ کوئی پیسا دھیلا دے دوانی، نہ کوئی گوپی نہ کوئی کاہنی، نہ کوئی سپتا نہ کوئی رامی، نہ کوئی کتھانہ کہانی، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی جوتی جاتا اک اکانتا کرنی دا کرتا اکو نظری آئیا۔ نہ کوئی ٹکانہ کوئی بودی، نہ کوئی ویدی نہ کوئی سوڈھی، نہ کوئی بھل نہ کوئی ڈوڈھی، نہ کوئی

دُکھ نہ کوئی دست نہ کوئی چوگی، نہ کوئی نار بھتار کرے بھوگی، جدھر دیکھاں جدھر تٹکاں اِکو پُرکھ اکال جسدا میلا دُھر سنجوگی، در آیا بھگتاں اپنے نال ملائیا۔
 نہ کوئی پُستک نہ کوئی پوتھی، نہ کوئی مندر نہ کوئی کوٹھی، نہ کوئی گھ کَن نک نہ کوئی دِسے ٹھوڈی، نہ کوئی لوک نہ پر لوکی، نہ کوئی بندنا نہ سلوکی، نہ کوئی منزل
 گھائی دِسے اوکھی، جدھر دیکھاں جدھر تٹکاں اِکو داتا پُرکھ بدھاتا دیونہارا بھگتاں ساٹھا، ایٹھے اوٹھے بھگتاں سگلا سنگ نبھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں بھکتو تہانوں
 پُچھاں واتاں، کی گھروں چھڈ کے آئے پتاما، کی اپنے دیکھ کے آئے پوربلے جہاں دا کھاتہ، کی اپنا پردہ لاه کے آئے جو اندھیری راتا، کی اپنی آتما پر ماتما والا
 جوڑن آئے ناتا، کی ساچی سچی سون آئے جے کھاتا، کی امرت پین آئے جے باٹا، کی میٹن آئے جے واثا، کی میٹن آئے جے ذاتا پاتا، کی ایٹھوں لین آئے
 جے چنگی سوغاتا، جے تہاڈی ایہہ آسا، دے کے دھرواسا جھولی دیاں بھرائیا۔ گرکھ کہن اسیں پر بھو کوجھے کملے، ساڈی بدھی نہ کوئے چترائیا۔ پنچ وکار
 دِنے راتیں ساڈے اندر کردے حملے، زور اپنا رہے ودھائیا۔ اسیں مت ہین ہوئے بغلے، چلے نہ کوئے چترائیا۔ ساڈے بھید کھولے نہیں کسے اندر والے
 گھلے، وچلا لیکھا نہ کوئے چکائیا۔ اساں مندر مسجد ایں شودوالیاں مٹھاں وچ وجدے سُنے طبلے، انحد راگ نہ کوئے سنائیا۔ کوڑی کریا کلجک جھوٹھے دھندے کم
 لائے، رام نام نہ کوئے دھیائیا۔ بے شک کوٹن کوٹاں جننیاں پتر جم لے، بن بھگتاں جننی کم کسے نہ آئیا۔ اوہناں پنچ تت کایا پوش والے چم لے، چم در شی
 ہوئی گڑمائیا۔ جنہاں دے بیڑے گوہند سورے بٹھ لے، بٹھ کے اپنے کندھ اٹھائیا۔ اوہ اندروں چٹے باہروں بستراں والے حکم من لے، جھوٹھی منسا دتی
 مٹائیا۔ اوہناں بھگت دوارے آ کے دم لے، بھجے واہو داہیا۔ سچ پُچھو بھکتو تہاڈے جنم مرن دے غم گئے، جنہاں جہاں توں لیا جھڈائیا۔ تہاں پر بھ دے
 خزانے وچوں اوہ دھن لے، جنہاں نوں ٹھگ چور یار نہ کوئے چرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ تہاڈے پریم نوں دیکھ کب گئے، ہلن تھاون تھانیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دے لہنے جھولی پائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو سانوں تیری نہیں پرواہ، پردہ لاه کے دیئے جنائیا۔ جے تہیٹوں ساڈی لوڑ سانوں اندر وڑ
 کے سمجھا، دیکھیں کتے بھل کے باہروں نہ کریں پڑھائیا۔ اپنا رستہ سدھا ستا دینا دکھا، مست المست اپنی دھار جنائیا۔ ودیا دا نام والا بستہ ساڈے اندر دینا
 کھلا، سانوں پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے پر بھ تہیٹوں ساڈے ملن دا چاء، اندر وڑ کے گل وکڑی لینیا پائیا۔ تُوں جلوہ نور خدا، ساڈی خدی دینی گوائیا۔

ساڈے انتر اپنی بھر کے آب و ہوا، سب دا روپ دینا بدلایا۔ ساڈا ہو کے ساتھوں رکھیں نہ کوئی چھپا، پڑدا دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرم کانڈ دینا گوانیا۔ پُرکھ اکال کہے ستاراں ہاڑ پہلے، بچو میٹوں دے سناپیا۔ کون میرے دوارے تھلے، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ کون سہج سبھاؤ ملیا سہلے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کون ساچی گاڑی چڑھیا سیلے، سوہنا روپ بدلایا۔ کون اپنی کایا خزانے ہتھ مارے تھیلے، وست امولک کھوج کھوجا گیا۔ کون اپنی سرتی وچ ہوئے اگلے، گہر گسبیر سار نہ آئیا۔ جو کچھ کہنا سو اکو وار کہہ لے، مڑ کے کہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جو کچھ لینا بھگتاں جوگا اکو وار لے لے، دیونہار دیا کمائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں کچھ نہیں منگدا اکو میٹوں چاء توں بھگتاں وچ بہا لے، بہہ کے اپنی خوشی منایا۔ توں پریم پریتی اندر ڈھیہہ لے، ڈھیہہ کے انہاں دے اندروں کوڑے ڈیرے دینے ڈھانیا۔ توں ایہناں دی آتما نال پر ماتما ہو کے کھہ لے، شبدی رگڑ دینی لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ساچی دیا کمادانگا۔ جنہاں نوں میرے ملن دی لے، لہنے دینے انہاں دی جھولی پاوانگا۔ جنہاں نے میرے بھانے سہے، اوہناں نوں اپنی گود اٹھاوانگا۔ جیہڑے ڈب کے سر سے نیں، نوکا اکو نام چڑھاوانگا۔ جیہڑے کڈھ کے آگے اندروں میں، منسا انہاں دی پور وکھاوانگا۔ جیہڑے ہتھ جوڑ کے کہن ساڈے کول نہیں کوئی شے، شہنشاہ دُھر دے انہاں بناوانگا۔ جنہاں دا مندر کدے نہ ڈھسے، چھپر چھن نہ کوئے وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک جناوانگا۔ ہاڑ کہے پر بھو میٹوں آس لگدا جویں بھگت تیرے چنگے، دھیان نال ویکھ وکھانیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہو میری آئے ونڈے، نو نو چار کھوج کھوجا گیا۔ گو بند کہا میں چاڑھ دتے اوس ونڈے، جتھے ڈنڈوت کرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پیٹ واسطے کھان پین نہ منڈے، پانی واسطے وانگ جُجھار گلاس نہ کسے پھڑانیا۔ ایہناں نوں اپنی رنگن رنگے، کوڑا رنگ نہ کوئے وکھانیا۔ جن بھگتو بھگتاں وچ من واسنا رہن نہیں دینے گندے، نور نورانے گرگھ چند لینے پرگٹانیا۔ ویکھو نیتزہن نہ بنیو اندھے، اکھاں والیو تھانوں اکھاں نال وکھانیا۔ ایہہ کھیل سورے سربنگے، سورج چند نیوں نیوں سپس نوانیا۔ جس دا حکم ورتے برہمنڈ کھنڈے جیرج انڈے، اُتبھج سیتج سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ جنہاں آتے مہروان ہويا بھوایں اوہ ماڑے بھوایں اوہ چنگے، اکو رنگ رنگانیا۔ گوداوری کہے میں سیوا کرنی جس ویلے بھگتاں نے آونا میرے کنڈھے، کنڈھی

والا اپنے نال ملائیا۔ میں کسے دے تن وجود دیکھنے نہیں ننگے، سر توں پیراں تک اوڈھن اک پہنائیا۔ کھ نقاب رکھن اپنے سنگے، ڈھائی گٹھاں لمبی دتی جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار رہیا بھگتائیا۔ ہاڑ کہے گرگھو دیکھو نہ جانیو ہر، ہاردی دے لوکائیا۔ تسیں اوس پر بھ دی جڑ، جو جگ جگ بوٹے رہیا لگائیا۔ جس نے باہوں آندے پھڑ، درے دربار دتی وڈیائیا۔ تسیں کدے نہیں جانا مر، مر جیوت روپ وٹائیا۔ تہاڈا میلانا نال نرائن نر، نرکاں توں باہر کڈھائیا۔ تساں وسنا اپنے گھر، سچھنڈ دوارے جتھے بیٹھا شہنشاہیا۔ سب نے ڈھولا اکو لیا پڑھ، اکو دالاک دیکھے چائیں چائیا۔ گوداوری اپنی کٹی دا کھولن لگی لڑ، کٹی کٹی نالوں رہی کترائیا۔ میرا پورا ہوون لگا ور، صدیاں دے ورھے دتے مکائیا۔ میرا پورا کرے سفر، اپنا صفحہ دے اٹائیا۔ میٹوں خوشی ہوئی جس گوہند دے لگی مگر، اوسے نے لیا بلایا۔ دھن بھاگ جے میری پوری کر دے سدھر، صدقے واری گھولی گھول گھمائیا۔ میں بھگتو تہاڈا ضرور کراں قدر، گوداوری ہتھ جوڑ کے واسطہ پائیا۔ کیوں میرے اُتے تہاڈے مالک دی نظر، جو بے نظیر نظری آئی۔ جیہڑا کدی نہیں سڑیا گور وچ نہ پیا قبر، جگت منار نہ کوئے دکھائیا۔ اوسے نے میٹوں دتا صبر، سکھیا سچ سمجھائیا۔ جس داسدی روپ شیر بر، جن بھگتاں تیر اپنا رہیا بنائیا۔ جسدا واسا اُتے امبر، سو مبر گرگھاں نال رکھائیا۔ سرب کلا پیتمبر، بھوت بھوکھت کال دے گواہیا۔ جس نے کوڑا میٹنا جگت اڈمبر، اڈے بدی دے دینے گوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم ڈھر دا اک ورتائیا۔ گوداوری کہے گرگھو کی میرے دوارے آؤگے۔ پر م پڑکھ دے ساچے سکھو، کی میری سکھنا پور کراؤگے۔ گوہند دے اُجل مکھو، کی میرا مکھ اپنے رنگ چکاؤگے۔ خوشیاں نال کس بدھ اٹھو، بن کے پاندھی اپنا پندھ تجاؤگے۔ مہروان ہو کے تٹھو، پریم پریتی میری جھولی پاؤگے۔ گوداوری کہے دیکھو میرے نال مول نہ رسو، میں رو رو دیاں ڈھائیا۔ جے میٹوں سچ بچھو، تہاڈی خاطر میٹوں ملنا سچا ماہیا۔ جس دی تسیں اُچے کھوں، نادی سٹ لئے پرگٹائیا۔ میں تہانوں خوشیاں نال پھڑیا گٹوں، پنجاں انگلیاں نال دہائیا۔ آؤ گوہند دے ساچو پتو، میرا پت پر میثور دیو ملایا۔ اپنے چرن میرے وچ سٹو، میٹوں رڑھدی جاندی نوں لو ترائیا۔ پھڑ کے باہوں میٹوں باہر کھچو، میرا روپ دیو بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کھیل دے دکھائیا۔ گوداوری کہے اڈیکدی میٹوں سماں گیا لنگھ، میں بیٹھی راہ تکائیا۔ میٹوں اچ آون لگا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جیہڑا پڑکھ

اکال دا چند، چند گرگھ کرے رُشائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندگی اِکو دتی درڑائیا۔ بھيو گھلا کے ہنگ برہم، ہم ساجن لیا ملائیا۔ اپنے لا کے انگ، انگیکار اِک ہو جائیا۔ گوداوری کہے میں ویکھ کے ہوئی دنگ، خیرانی میرے اُتے چھائیا۔ اِس دے کول کيہرا ڈھنگ، جيسہرا سْتیاں رہيا اُٹھائیا۔ وِکا ہو کے نہ پاوے ڈنڈ، کيہری رمز بن سمجھ رہيا لگائیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ کملیئے میرا گوہند بھگتاں دوارے سدا ماردا رہندا پنڈھ، دوس رين پھر پھر سيو کمائیا۔ کچھ اوس دے کولوں منگ، تیری جھولی دیاں بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوداوری کہے میں اِک دوارے بنی منگت، بھگھاری نظری آئیا۔ گوہند پہلوں تاردے اپنی سنگت، سِری بھگوان نال جوڑ جڑائیا۔ کوئی رہن نہ پاوے پاندھا پنڈت، بودھ اگادھ دے سمجھائیا۔ کلج انت اخیری انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ اپنا نام جنا دے دُھر دا منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ بھوایں کلج وِچ پر بھو نوں ملیا نہیں کوئی سنت، کوجھیاں کملیاں نوں سنتاں دے سنت دے بنائیا۔ کیوں انہاں دا مالک توں مل گیوں ساچا کنت، آتم سیجا رہيا ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر بھو تیرا خوشیاں والا سمت، سماں اپنا رنگ بدلایا۔ سمت کہے نی گوداوری تیتوں میرا آگیا چیتا، جو گوہند گیا درڑائیا۔ اوس نے رو کے کہا میتوں تیرا اُبجیا پیتا، پریم اندروں دتا ہلایا۔ کیوں توں سب دا سانجھا نیتا، نیتیاں اکھوائیا۔ گرگھ پار کراونا تیرے کول ٹھیکہ، باقی دی ٹھیکیداری دتی گوائیا۔ تیرے راہ جاندياں کسے گرگھ نوں وکاراں والا لگے نہ ٹھيڈا، کوڑے روڑے دینے ہٹائیا۔ تیرا گرگھ توں آپے کہا تیرے جیڈا، اِکو رنگ دینا رنگائیا۔ ایہہ ہر کے بھگت کوئی واڑا نہیں بھيڈاں، جو سال چھینئی مہینے من کے اُن ہٹیاں وِچ وکائیا۔ ساریاں وسنا اِکو ديسا، جس ديس دا مالک بے پروا ہيا۔ ساچیاں بھگتاں نے سدا رہنا ہميشہ، لکھ چوڑا سی مرے جے مرے بھجے واہو داہيا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جن بھگتو تہاڈا لہنے وِچ لہنا پا کے پورا کرے لیکھا، لکھت بھوکھت نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنگ نرائن نر، ستاراں ہاڑ دا جھولی پا کے حصّہ، حساب پورا دے کرائیا۔

☆ ۲۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

تھاڑے گھر بھاگ لگاؤنا پتیں، خالی گھر رہن کوئے نہ پایا۔ سب دے کول چل کے آواں پیریں ننگیں تھلے نہ ہووے جتی، بیتھار تھ اپنی سیو کماٹیا۔ سب دی اپنے نال بنھ کے رچی، اپنی رچی دیاں دکھائی۔ جیسہڑی گوداوری سب توں بنی رہی سچی، اوہ تھاڈیاں پیراں بیٹھاں وتی دباٹیا۔ آگے بھگتاں دی دھار کر کے اگھی، اگن آتھن وتی وڈیاٹیا۔ تھاڈی اتم سریشٹ بیک کر کے بدھی، وشیشٹا اکو وتی بھراٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ لگاٹیا۔ ہر سنگت نہ منگو چھٹی، چھٹی نوں خوشی وچ لو بدلاٹیا۔ بڑیاں چراں بچھوں تھاڈی گنڈھی ٹٹی، ناتا دھر دا لیا بناٹیا۔ تھاڑے پریم پیار وچ تھاڈی کھا کے روٹی سکی، سکیاں ہرے رہیا کرآٹیا۔ تھاڈی دھار داتار وچوں بھٹی، پیار وچوں پیار رہی جناٹیا۔ تھاڈی من واسنا ہووے سچی، کوڑی کرپا رہے نہ رآٹیا۔ سنگر نوں مل کے اندروں رہے کوئی نہ دکھی، دکھیاں دا درد دینا گواٹیا۔ تسیں تاء دیندے جاؤ مچھیں، پر بھ ملیا بے پرواٹیا۔ در آئی بردھ بال جوان بھگتاں والی سنگت تاری سچی، سمجھ نال سمجھ وتی لگاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ لگاٹیا۔ چھٹی کہے میں خوشی وچ ہوئی تبدیل، تبادلہ دتا کرآٹیا۔ درگاہ دا مل گیا اک وکیل، بنا وکالت توں لیکھے رہیا چکاٹیا۔ جس دی بدلے نہ کدے دلیل، دلیل اپنی نال ملاٹیا۔ جنہاں دا اکو لگانا اکو در فصیل، راجدھانی نہ کوئے پرگٹاٹیا۔ پریم پیار بخش کے سچ تمیز، کوڑی طمع دے مکاٹیا۔ جن بھگتو تسیں بالے نڈھے ننھے بچے میرے عزیز، عاجز بن سیں نوآٹیا۔ بن قیمتوں تساں اُس نوں لیا خرید، جس دی قیمت نہ کوئے چکاٹیا۔ میں خوشی ہوواں کر کے تھاڈی دید، دیدہ دانستہ درشن پا کے بھگتاں اپنے وچ ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دارنگ چڑھائی۔ خوشی کہے میں دیواں خوشخبری، بے خبراں خبر جناٹیا۔ جن بھگتو اندروں کڈھ دیو بے صبری، صدق صبوری یعنی ہنڈھائی۔ بنا بھگت بھگوان آگے سب دی ہندی بے قدری، راجے رانیاں تخت نواسیاں دھکے ملن تھاواں تھانیا۔ جنہاں نوں پُرکھ اکال مل جائے دھر دا عدلی، عدالت اپنی دے جناٹیا۔ اوہناں دی رائے دھرم جوئیاں وچ کر نہ سکے بدلی، لکھ چوڑاسی نہ کوئے بھوآٹیا۔ بے شک تھاڈی میرے نال پریت تھانوں دے سجری، ایہہ پچھلی چلی آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس کارن سنگت ہر سد لئی، صدقے اوہناں جو چل

کے آئے پاندھی راہیا۔ تہاڑی آوندیاں جاندیاں دی ویل ودھ گئی، وادھا تہاڑے ہتھ پھڑایا۔ پُرکھ اکال دی سچی بن جد گئی، جدی اپنا رنگ چڑھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صرف آیا تہاڑے سنگ لئی، انگ اپنے لئے لگایا۔ بھگت سنگھ اٹھ دیکھ اپنے مہمان، سبھے دیاں دکھایا۔ ایہناں کول تیری جگت رشتیداری دا نہیں نشان، دُنیا والے سبجَن نظر نہ آئی۔ ایہہ اوہ میل جیہڑا میلیا سری بھگوان، میلی بنا کے خوشی منایا۔ جنہاں دے انتر پریم گیان، شبدی ڈھولے گایا۔ تُوں بھل گیوں پچھلا ایہناں دا عنوان، رُوپ رنگ ریکھ سمجھ کوئے نہ آئی۔ اک دن گوہند دا بھریا سی دیوان، مجلس گرگھاں وچ رکھایا۔ دیا سنگھ دے نال تُوں آئیوں بن کے چتر سُبجان، ہر دیوں سیس دتا نوائیا۔ اک چھوٹا بچہ جس اُتے تیرا پلّو پھریا آن، تُوں خوشی نال گود اٹھایا۔ اوس ویلے تیرے گھر کوئی نہیں سی سنتاں، بالے مل کے گوہند سیس دتا نوائیا۔ گوہند پچھیا ایہہ کاکا سوہنا چتر سُبجان، اندروں باہروں نظری آئی۔ تُوں ہوئی جہی کہا جے ایہہ دے دیں دان، تیری بے پرواہیا۔ گوہند اندر شبد اشارہ دتا آن، اگئی حکم ورتایا۔ تیتوں اک ویراں چھڈنا پئے جہان، ناتا لوک مات تڑایا۔ اوس ویلے ایہہ سارے گرگھ بیٹھے سی ستمکھ وچ میدان، خوشیاں نال درشن سنگر پائی۔ گوہند سبج سبھاؤ بولیا نال زبان، دُھر دی دھار دئے جنایا۔ جس ویلے میں مڑ کے آواں جو دھا سور شبدی بن بلوان، ویس اولڑا آپ وٹایا۔ تیرا خالی بھنڈارا بھراں دے کے دان، گودی گود دیاں سہایا۔ ایسے بچے نوں رکھاں تیرے نال، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ دیا کراں ہو کے دین دیاں، دیاندھ اپنا پھیرا پائی۔ کرنا کھیل اک مہان، مہما اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر مستک دیکھ دکھایا۔ بھگت سنگھ آہ دیکھ اپنے سبجَن، سبھے دیاں دکھایا۔ جیہڑے پریم پریتی اندر مگن، مگر لے لیکھے نال وڈیایا۔ ایہناں دے باہروں تئاں والے بدل گئے بدن، اندر اوہو نور رُشنائیا۔ ساچے دیک وائو جگن، جوتی نور نور رُشنائیا۔ بھوایں اوسے کر کے جو گندر دی شادی واسطے تُوں نہیں گیا سدن، گوہند آپے لئے منگایا۔ جس دے ہتھ انصاف عدل، عدل عدالت اک کمایا۔ اوس ویلے گوہند دوارے اک ملنگ آیا پچن، سوہنا ویس وٹایا۔ خوشیاں نال لگا ہسن، ہتھ دوویں آگے پھیلائی۔ پر بھو نہ میری بندگی تے نہ میرا بھجن، تن خاکی ماٹی پھراں نگن، پریم پیار دالا کے سگن، ایہناں بھیناں بھائیاں نال لئیں ملائی۔ گوہند کہا ست میرا تیرے نال بچن، تیرا بناواں سوہنا سریر کچن، رُوپ اپنا دیاں چڑھایا۔ بھگتاں نال بنا کے سوہنا سبجَن سگلا

سنگ نبھایا۔ اوسے داروپ جسونت سنگھ اوہناں بھیناں بھائیاں وچ آیا وسن، واسطہ ڈاڈھے دتا جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی آپ کمائیا۔ بھگت سنگھ بھائیاں بھیناں نہیں ایہہ تیرے رشتیدار، جگت کٹمبھ روپ نہ کوئے دکھائیا۔ ایہہ حقیقت وچوں حقیقی تیرے یار، شریکے والی گل نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئی روسا نہ کوئی غصہ نہ کوئی کھان پین دا وبار، دید نال کر کے دیدار اندروں باہروں خوشی بنائیا۔ سب توں پیارا پر م پُرکھ دا وبار، جس دی دھار دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا رہیا دکھائیا۔ بھگت سنگھ انج بھگتی دی اوہ دھار، جو بھگن رہیا پرگٹائیا۔ بے شک تیرے نال نہیں جُنڈی دے یار، جگ دے وچھڑے میل ملایا۔ بے شک ایہہ کھاپی کے نہیں ماردے لکار، اندرے اندر ڈھولے گائیا۔ تیرے پچھلے لہنے پچھے انہاں تیرا کیتا ستکار، کیوں انج تیرا پُت لاڑا بن کے سوہریاں گھر جائیا۔ ایسے کر کے پہلوں دتا نہیں کوئی ہلار، اندر وڑ کے رمز نہ کوئے لگائیا۔ گرگھو اٹھیں ویکھو ایہہ بھیناں بھراواں دا پیار، جو صدیاں وچ سکے نہ کوئے بنائیا۔ تئیں بھادیاں اک دُوجے دے نال دے نہیں جانکار، پر درشن کر کے گرگھو گرگھو ملے چائیں چائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد وڈیاں چھوٹیاں دا کردار ہے پیار، گھر بار اکو سرب دکھائیا۔

☆ ۲۸ ہاڑ شہنشاہی سمت اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد ☆

چری وچھنی کہے گھر گمبھیر گور، گوداوری نج نیز دھیان لگائیا۔ میں تکدی رہی زمیں اسمان رَو سس منڈل منڈپ ستارے امبر، لوک پرلوک ویکھ دکھائیا۔ آسا بھرواسا کر کے بیٹھی رہی وچ صبر، صدق آتم انتر اک بنائیا۔ کون ویلا شاہ پاتشاہ شہنشاہ جوتی دھار شبدی آئے بر، بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔ نرگن نرویر نرکار نرکار ست ستوادی کرے عدل، حکم فرمان اکو اک جنائیا۔ جگت جگ چو کڑی بھگت بھگوان ریتی نیتی دیوے بدل، سنت صوفی اپنے رنگ رنگائیا۔ من واسنا کوڑی کر یا ہوئے ہنگتا کر قتل، قدرت دا قادر کرنی دا کرتا ویکھ دکھائیا۔ میں ویکھدی رہی کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے مین، یتھایوگ یتھارتھ اپنی سیو کمائیا۔ پاربرہم پت پر میثور انتر جامی کون ویلا ویکھے اپنا وطن، بے وتناں بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ گر چیلدا شبدی دھار آئے رکھن،

رکھک ہو کے ہوئے سہایا۔ میں نچ نیتز لوچن نین درس کراں اکھن، سمرتھ پرتکھ الگھ روپ گوسانیا۔ میری آسانسا خواہش پوری کرے پڑکھ سمرتھن، مہما اکھ بودھ اگادھ دے درڑایا۔ میں دھوڑی ٹکاچرن کول مستک لاواں چندن، نمو نمو نمستے ڈنڈاوت کہہ کے سپس نواپیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نرگن سرگن ساتھ آئے دن، حق وسیرا نیرن نیرا انتر برہم نرنتر میل ملایا۔ وقت سہیلا سہنجنا سہاونی رت آئے ہسن، خوشیاں گیت ترے گن اتیت ترے بھون دھنی ڈھولا اکو گایا۔ گوہند دا پورا کرے بچن، انچن کنچن نرنچن نرکار وڈی وڈیایا۔ برہوں ویراگی پریم پیار اندر جو تڑپھن، بھٹکن اکنکن سب دی دے گواپیا۔ سرت سوانی شبد ہانی کر کے مردن، آتم پر ماتم پر م پڑکھ اپنے رنگ رنگایا۔ نیتز رووے نیر وہاوے گوداوری کہے گوردھن، جمنا کوک کوک سنایا۔ کرشن گراہٹ سنیا ارجن، تھر تھراہٹ سرب لوکایا۔ کایا مائی ساڈھے تن ہتھ صاف کرے برتن، صاحب سوامی انترجامی ڈرمت میل دھوایا۔ جگ چوکڑی نیت نوت بھگت سہیلا گرکھاں آوے پڑکھن، پریکھیا دیکھیا اپنے ہتھ رکھایا۔ جگ جنم دی میٹنہارا حرصن، ہوس حرص عرش فرش دے چکایا۔ گوداوری کہے میں خوشیاں نال درشن آواں پرسن، دید عید چند نور نور رُشناپیا۔ دین دکھی دردیاں دا ویکھے دردن، دیناں ناتھ انا تھاں گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گوداوری کہے بے پرواہ بے نظیر، جگت نظر کسے نہ آپیا۔ سچ مجوب لاتصویر، صورت حق نہ کوئے درڑایا۔ جگت کریا کوڑی کٹ شرع زنجیر، تدبیر اپنی دے سمجھایا۔ توں پاتشاہ شہنشاہ پیغمبر گر تیرے وزیر، وضاحت نال دے سمجھایا۔ میرا ویلا وقت بچیا اخیر، آخر فقرے رہی سنایا۔ گنگا گوداوری گنگا دھار وچوں رو کے کہا کبیر، کایا قبر شور مچایا۔ دستگیر نہ کر دیکر، ضمیر اندروں دے بدلایا۔ توں پاتشاہ میں حقیر فقیر، تیری در دلہیز سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مکایا۔ گوداوری کہے میرے صاحب سچ گوسائیں، ساول سندر تیری بے پرواہیا۔ میں بن کے پاندھی راہی، دوس رین بھجاں چائیں چانیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پھڑ پھڑ تھکی بانہی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جل تھل مہیئل دین گواہی، ڈھر دی دھار شہادت رہی بھگتایا۔ اکو یاد گوہند لیکھا لکھیا بن قلم شاہی، بن اکھراں گیا سمجھایا۔ سچ توفیق نور خدائی، خد مالک خالق دے وڈیایا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا ہر گھٹ تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھوجایا۔ تیرا لہنا دینا چکائے نیتز لوچن اکھ

گھلائی، آلس نندرا دئے مٹائیا۔ جس ویلے سمت آوے شہنشاہی، دُھر فرمانا دُھر دی دھاروں دئے پرگٹائیا۔ مالک محبوب ہو کے حقیقت دا بن کے ماہی،
 رواداری سب دی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوداوری کہے ہائے میرے بھگوان، ہو کے لے لے رہی
 جنائیا۔ کوٹن کوٹ میرے وچ کر گئے دان، داتے ہو کے سیو کمائیا۔ ہیرے لال جواہر موتیاں دی بنا کے کھان، خانہ اپنا گئے مٹائیا۔ سنجگ تریتا
 دواپر کھجک ویکھدی رہی جہان، نیز لوچن نین اگھ گھلائی۔ سخیاں والا تکدی رہی کاہن، بنسری والی نام دُھن شنوائیا۔ سینتا والا تکدی رہی رام، پنچبٹی اپنا پھیرا
 پائیا۔ نت نوت بنی رہی غلام، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ کلمے اشارے سُن دی رہی پیغام، پیغمبراں والی پڑھائیا۔ مخلوق دا مالک آوٹا امام، جلوہ نور نور رُشائیا۔
 بھگتاں دا پکڑے دام، دامنگیر ویس وٹائیا۔ حقیقت دا پیائے جام، رس اکو اک دکھائیا۔ دو جہاناں بدل کے نظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ گوداوری اُتے ہووے
 مہروان مہر نظر اک اٹھائیا۔ چرن دھوڑی دے کے مان، ابھمان دئے گوائیا۔ بھگتاں دا بھگتی دکھا کے نشان، نشانے سارے دئے بدلایا۔ لہنا دینا مُکا کے
 انجیل قرآن، شاستر سمرت وید پُران لیکھا لیکھے وچ لکائیا۔ نام سندیشہ دے کے دُھر فرمان، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ حیوان ویکھے انسان، اگیان اندھ
 کھوج کھوجائیا۔ سچ دوارے پنچے آن، انک کل دھاری اپنا ویس وٹائیا۔ بن اکھاں ویکھے مار دھیان، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گوداوری کہے میں ہوواں گد گد، ہوکا دے کے دیاں سٹائیا۔ جس ویلے صاحب سوامی بھگت سہیلے سجن سد، در دوارے تٹ
 کنارے ڈیرہ لائیا۔ میری خوشی دی رہے کوئی نہ حد، حدو دساری دے گوائیا۔ میں سُن کے نام اگتا ند، ندیاں دی دھار وچوں اپنا رُپ لوواں پرگٹائیا۔ میرا
 کسے نظر نہیں آوٹا کد، قداماں اُتے ڈھیہہ کے سیس نوائیا۔ بھگتاں دی ویکھ کے سوہنی جد، یدی اپنی جھولی خالی دیاں دکھائیا۔ کوڑی کریا جگت واسنا میٹ
 دے اگت، مایا ممتا ترشنا دے مٹائیا۔ تیری چرن سرن گئی لگ، اگلا پچھلا لیکھا دے مکائیا۔ امرت جل پیا مدھ، مدھر دُھن سُن من دے گھلائی۔ تیرا نام
 نگارہ جائے وچ، دو جہان کرے شنوائیا۔ گو بند بچن بچن کر سچ، سچ ست دے درڑائیا۔ میرا پردہ لئے کج، اوڈھن اکو سیس لکائیا۔ جویں رکھشا کیتی گج، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ سب کچھ بیٹھی تچ، تنکرا اپنا دے درڑائیا۔ تیرے بھگتاں دے چرنی جاواں ڈھٹھ، اٹھسٹھ مان مٹائیا۔ جگ چو کڑی بیٹھی رہی کر کے

ہٹھ، بے صبری صبر وِچ سہائیا۔ دھن بھاگ تُوں آئیوں میرے تٹ، کنارے وجی ودھائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، ونجارا ہو کے رہیا ورتائیا۔ پریم پیار وستو
 میری جھولی گھت، گہر گبھیر تیری سرنائیا۔ گو بند اشارہ کر کے گیا نال اکھ، نچ نیز کر رُشنائیا۔ سو صاحب سوامی ہو پر تکھ، انتر جامی لیکھا دے مُکائیا۔ میری
 جھولی پاؤنا میرا حق، پورب لہنا لیکھے دینا لگائیا۔ میں جلدھار پٹھراں دی ٹھوکر نال رہی ٹپ، بھجیاں واہو داہیا۔ کوٹن کوٹ جیو میرے وِچ اپنے لاہن
 آوندے پاپ، میں کسے دی دُرمت میل نہ سکی دھوائیا۔ تیرے بھگتاں توں سُن کے سوہنگ جاپ، میں اپنا جنم مرن بیٹھی بھلائی۔ دھن وڈیائی جے
 پرگٹ ہوئیوں آپ، اپنی دیا کمائیا۔ تیری چرن چھوہ نال ہوواں پاک، پنت پُنتِ رُپ وٹائیا۔ تیرا گو بند دا بنیا دُھر دا ساک، سجن اِکو رُپ وٹائیا۔ میری
 پوری کردے آس، آسا نسا اپنے نال ملایا۔ میٹوں تیرے اُتے وشواش، وشو اپنا رنگ چڑھائیا۔ توں داتا سرب گنتاس، سرب سوامی نظری آئی۔ پُرکھ اکال
 کہا سُن اگئی بات، باطن دیاں جنائیا۔ تینی اوتاراں عیسیٰ موسیٰ محمد گُرو دس تن چار اَسو دی منگدے گئے رات، بن قلم دوات اکھڑ اشاریاں نال رہیا درڑائیا۔
 جگ چو کڑی دا لہنا دینا حساب پورا کرے پریم پُرکھ پر بھ آپ، جس دا وڈ وڈا پرتاپ، ناؤں نرنکارا دُھر دا جاپ، جیون جگت جگت دے جنائیا۔ گوداوری
 کیوں رو رو رہی منگ، نیز نیناں نیر وہائیا۔ جیہڑا بنا کے گیا تیرا سنگ، سگلا لیکھا دے چکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ آوے لنگھ، پُری لوء پندھ چکائیا۔ سو صاحب دین
 دیال سدا بخشند، رحمت رحیم دے کمائیا۔ جو ناتا توڑ کے پُری انند، انند اپنا گیا بنائیا۔ جس دے نوری چمکدے چند، گرکھ جوت رُشنائیا۔ اوہ سوہنا بنا کے
 سنگ، تیرا تٹ کنارہ دے سہائیا۔ بے صبری وِچ پانہ ڈنڈ، اُچی کوک نہ کوئے سٹائیا۔ اوہ کسہنہارا اَسو اپنا اگئی تنگ، شاہ سوارا دیا کمائیا۔ نام نگارہ وجا کے
 مردنگ، مرد مردانہ دے اٹھائیا۔ جگ چو کڑی بھگت اُدھارن دا اوس کول سب توں وکھرا ڈھنگ، کرنی اپنی نال بنائیا۔ جیہڑا شستر بستر سوربیرتا نال کردا
 رہیا جنگ، کھنڈا کھڑگ کھڑگ نال کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ گوداوری نہ پارولا، رویاں ہتھ کچھ نہ آئی۔
 جس نے تیرے نال کیتا کولا، اقرار پورا دے کرائیا۔ جو آیا اُپر دھولا، دھرنی دھرت ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کریا دا بھار کرے ہولا، ہولی ہولی اپنا حکم سٹائیا۔
 نور خدائی ہو کے مولا، گھٹ گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ پردہ چکا کے دوتی اوہلا، بھرماں ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ نام شبد دے کے سوہلا، سو سوامی ہوئے سہائیا۔ جس دا

اِکُو نَاد اِکُو شَبَد اِکُو رَاگ اِکُو بُولَا، اِنْبُولْت اِنْبَا نَام جَنَايَا۔ سُو سَنُکَر سَاچَا تِیرَا پُوْر بِلَا نِهَنکَر مِی نِیَا وِچُولَا، وِچَلَا لِیکِھَا دے گَوَايَا۔ جِس نِے سِچ دَوَارَا کِھُولَا، بَھگَتَاں دے وِڈِيَايَا۔ اوہ اِنْت کِنْت بَھگُونْت تِیرَا لِیکِھَا چُکَاے تِیتُوں پَاوے اوس ڈُولَا، جِس دَا کِہَار نَظَر کُوئے نَہ آيَا۔ جوتِي جوت سَرُوپ ہَر، آپ اِنْبِي کِر پَا کَر، سِچ کَر نِي کَار کَمَايَا۔ گودَاوَرِي کہے پَر بَھُو کِي کُچھ دَسِيَا، دَہ دِشَا وِکِھ وِکِھَايَا۔ مِیرَا اِنْتَر اِنْتَر ہَسِيَا، ہَسْتِي دِتی بَدَلَايَا۔ کِي سِچ اوہ گوبِنْد شَبَدِي دَہَار آوے نَسِيَا، نَرِگَن اِنْبَا پِنْدَہ مُکَايَا۔ بَھگَتَاں کَرے اِکُٹھِيَاں، جَنگ وِچَھڑے مِیل مَلَايَا۔ پَر مِی اِنْدَر رَتِيَا، رَتِي رَت رَنگ دے چُڑھَايَا۔ جَنم کَرَم دے گُرکھ سَجَن سِچِيَا، سِچ سَمگَرِي جِھُولِي دِیوے پَايَا۔ مَان وِڈِيَايَا دے کَے وَاَنگ بِچِيَا، اِنْبِي گود لِنے اُٹھَايَا۔ لوں لوں اِنْدَر دَسے رِچِيَا، سَاڈھے تَن کَرُوڑ وِجے وِدھَايَا۔ گُرکھَاں بَھَانڈَا رِہَن نَہ دِیوے کُوئی کِچِيَا، کُوڑے تھِیکَر بَھَن وِکِھَايَا۔ مَا مَتَا مِیٹ کَے مَن تِيَا، گُر مَت اِکُو دے سَھجَايَا۔ کُوڑِي کَرِيَا دِي اِنْدَرُوں کَر کَے ہَتِيَا، سَت سِچ دے پَر گُٹَايَا۔ جِس نِے تِیرَا لَا اِنِيَا لَا بَن چَلے کَمَاں کَسِيَا، آر پَار دے لَنگھَايَا۔ سُو پُرکھ اِکَالَا دِین دِیَا لَا اِکَل کَل دَہَارِي مَالک سَمَر تِھِيَا، گَھٹ اِنْتَر وِکِھ وِکِھَايَا۔ جِس دے حَکْمے اِنْدَر بَر ہَمَنڈ کَھنڈ دُو جِہَان بَچھِيَا، سِر سَکے نَہ کُوئے اُٹھَايَا۔ جِس نِے پُٹَا پَاوَنٹَا پُرِي اِنْدَر تِجِيَا، پُٹَنکَر چَر نَاں ہِیٹ دَبَايَا۔ سُو تِیرِي رَکھَن آوے لِجِيَا، لَا جَاوَنْت سِچَا شَہَنشَا ہِیَا۔

بَن پُرکھ اِکَال پَر دَہ کَسے نَہ کِجِيَا، اوڈھَن سِیس نَہ کُوئے اُکَايَا۔ جوتِي جوت سَرُوپ ہَر، آپ اِنْبِي جوت دَہَر، نِہَنکَلک نَرَاں نَر، مِہَارَا ج شِیر سِنکھ وِشَنُوں بَھگَوَان، پَار کَر کَے بے پَر وَاہِي حَدِيَا، حَد تِیرِي دے سَہَايَا۔

★ ۲۹ ہاڑ شہنشاہی سمت اچیل سنگھ دے گرہ جموں ★

گودَاوَرِي کہے مِیں رَاہ تَنگَاں سِچ پَر بَھَاتِي، پَر بَھُو جِس نُوں دِیوے مَان وِڈِيَايَا۔ جِس پُرکھ اِکَال دِین دِیَا ل گوبِنْد مَن کَے آکھِي، آخِر اِنْبَا تَھَم وِر تَايَا۔ نَرِگَن نَرُویر نَرَاکَر نَرَاکَر بَن کَے سَا تَھِي، دُھَر دَا بِلِي سَکَلَا سَنگ نِہَنجَايَا۔ جِس دِي اِگَم اِتھَا بَن اِکھَرَاں وَا لِي پَاتِي، بَن سَطَرَاں رِہِي سَھجَايَا۔ اوہ وَا رَتَا کَھَا دَسے سَاچِي، سَت سَت دِر ڈَايَا۔ مِیتُوں يَاد آئی پِچھَلِي بَاتِي، بَا طَن پُر دَا دِیَاں اُٹھَايَا۔ تِیرَا کِھِيل پُرکھ اِنْبَانَشِي، شَاہ پَاتشَاہ تِیرِي سَر نَايَا۔ تِیرَا تَھَم بَھُو کَھَت وَاکِي، وِیَلَا

وقت دے سہائیا۔ دیاوان مہروان نظرے کرم کریں ناتھ انا تھی، دیناں گود اٹھائیا۔ سچ سہنجی سہاؤنی میری راتی، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جن بھگتاں دی پہلوں معاف کر کے جنم جنم دی گستاخی، غصہ گلہ دینا گوائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی لکھیا ہووے اُپر چھاتی، دُھر دی دھارا نال بنائیا۔ پریم پیار نال تکے کملاپاتی، پت پر میثور نور خُدائیا۔ جنم جنم دی بدل دے حیاتی، حاضر ہو کے ہو سہائیا۔ ہن کپھری کتھا تیری کاغذاتی، ساکھیات تیری بے پرواہیا۔ کپھڑا میل ہو یا اتفاتی، حکمے اندر اپنا حکم ورتائیا۔ پر بھو تیرے بھگت سدا تیرے جماعتی، دوجی پاٹھشالا وچ کرن نہ کوئی پڑھائیا۔ تیرا علم عالماں توں باہر صفاتی، بن سمجھ دینا سمجھائیا۔ لیکھا لکھیا نہ جائے قلم دواتی، دانشمندی نہ کوئے چترائیا۔ لیکھا چک جائے عشق حقیقی مجازی، لاجوابی اپنا حکم ورتائیا۔ من واسنا کوڑی کریا تیرے بھگتاں اندر نہ کرے خرابی، کھوٹے کھرے دینے بنائیا۔ اپنے پریم پیالے متوالے دے کر کے شرابی، نشہ اِکو دینا چڑھائیا۔ تیرے رس دا کھاون سچ کبابی، کایا کعبہ دینا گھلائیا۔ سچ مندر سہا محرابی، محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت اُدھارنا تیری دُھر دی وادی، وعدہ گوہند پور کرائیا۔ ممتا پوری ہووے اوس دادی، جو دعوے نال گئی درڑائیا۔ دُھر دی بان تیری آدی، عدل اِکو لینا کمائیا۔ گرگھ ہنس بنونے کاگی، کلمہ نام سچ جنائیا۔

گیت سناؤنا دُھر داراگی، انراگی آپ درڑائیا۔ ساچے بھگتاں بخش کے اِک آزادی، اجل توں لینا چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لائیا۔ گوداوری کہے پر بھ میری پورب ونڈی، حصیاں والی نظری آئی۔ کنڈھے والے جس ویلے جاوے کنڈھی، ویس انپا روپ وٹائیا۔ جن بھگت بنا کے سنگی، دُھر داسنگ رکھائیا۔ کوڑی کریا توڑ پابندی، مُشکل اوہناں حل کرائیا۔ سدھامارگ دس کے ڈنڈی، ڈنڈوت اِکو دینی سمجھائیا۔ آتم رہے کوئی نہ رنڈی، دوہاگن روپ نہ کوئے وٹائیا۔ من واسنا کڈھ کے گندی، امرت جام دینا پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا وکھ وکھائیا۔ گوداوری کہے پر بھو میری اِک ہور لگن، لگی دیاں جنائیا۔ تیرے بھگتاں نوں میں خوشیاں نال پاؤنا سگن، سوہنا ویس وٹائیا۔ نام خُماری پریم پریتی چاڑھنی رنگن، کُسنبھڑا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ سجن سہیلے لا کے انگن، انگیکار لینے بنائیا۔ جوتی دھار دے زرنجن، انجن اِکو دینا وکھائیا۔ دُھر دی دھار ساچا مجن، امرت جل کھ چوائیا۔ آتم پر ماتم کر کے مگن، مگر لا لیکھا دینا مکائیا۔ بچھوں بھيو گھلا کے اُپر گگن، گہر گسپیر دینا ملائیا۔ جنہاں دی ویل لگی ودھن، ہنس اُہناں دے

سُہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی دینی درڑائیا۔ گوداوری کہے میں تکدی رہی جگ چار، بن اکھاں دھیان لگائیا۔ جگت میل دھوندی رہی سنسار، سیوا سیو کمائیا۔ وینہدی رہی وِ بھچار، کوڑ کڑیار راہ تکائیا۔ سرشٹی روندی رہی زارو زار، درشٹی درشٹ نہ کسے گھلائیا۔ گرہستی آوندے رہے وارو وار، بن بن پاندھی راہیا۔ سادھ سنت رسنا جہوا بولدے رہے نال زبان، رام نام ڈھولا گائیا۔ ہے پر بھو بنا تیری کرپا ثابت ویکھیا نہیں کسے دا ایمان، عملماں وِچ نہ کوئے لوکائیا۔ شاہ سلطان ویکھے بے ایمان، بیوہ ہو کے دین ڈھائیا۔ میرے دھن بھاگ جے بھگونت تیرا بھگتاں دا ویکھاں خاندان، ہانی میری پور میں خوشی ہوواں جہان، اپنا رنگ بدلایا۔ جس ویلے تیرے بھگتاں دا سوہنا لگے دیوان، انتر آتم اک لو لائیا۔ میں سُننا سچ فرمان، جو فرنیوں باہر دے درڑائیا۔ جس نوں جانے نہ کوئے عوام، قلمماں نال نہ ونڈ ونڈائیا۔ توں دردی بن سلطان، ہونا سچ سہائیا۔ میں بردی بن غلام، در تیرے سپس نوائیا۔ کر بیتی منگاں دان، نیتز نیناں نیر دہائیا۔ ہے پر بھو تیرے بھگت بالے نڈھے پچے اے آنجان، ہوئی ہوئی اُپر لینا اُٹھائیا۔ انہاں دے اندر بخش اک گیان، بن تیرے دوسر سپس نہ کسے نوائیا۔ توں انہاں دا بن اوہ کاہناں دا کاہن، جس کاہن نے کاہن دتے پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ گوداوری کہے سگن والیاں وستو دس، گرکھاں ہتھ وڈیائیا۔ لال دستار سبے ہتھ، ہاڑ ستاراں دے گواہیا۔ اگھ وچوں اگھ کر کے وکھ، حکم دینا سمجھائیا۔ سچ روپ کر پرتکھ، بھرم دینا مٹائیا۔ جو گرگھ لئے سد، شبدی حکم جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ گوداوری کہے سگن اوہ سگلا، بھگت ملے وڈیائیا۔ جس نال مارگ ملے اگلا، پچھلا پندھ چکائیا۔ ہر جن رہے کوئی نہ کنگلا، نام بھنڈارا دے بھرائیا۔ پھرنا پئے نہ وِچ جنگلا، جوہاں وِچ نہ کوئے بھٹکائیا۔ دوارا کوئی نہ پئے منگنا، بھیکھی روپ نہ کوئے دکھائیا۔ گھر بار نہ پئے تجنا، ناتا گرہست نہ کوئے تڑائیا۔ دیاوان ہو کے گھر سوامی ملنا سجننا، سچ سُبھاؤ اپنے انگ لگائیا۔ جگ چو کڑی تیریاں بھگتاں بہہ کیتی تیری بندنا، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لہنا دے چکائیا۔ گوداوری کہے میں ویکھنی بھگتاں دی اوہ چھاتی، جیہڑی ہنونت گیا دکھائیا۔ گرکھاں دی ویکھنی اوہ راتی، جو نانک گیا درڑائیا۔ گر سکھاں دی ویکھنی اوہ جماعتی، گو بند کر کے گیا پڑھائیا۔ بھگتاں دی ویکھنی اوہ ساکھی، جو ساکھیاں بھگوان درشن پائیا۔ سب نے مل کے اک دی مٹی آکھی، وچوں دو جا لینا

سمجھائیا۔ گوداوری کہے پر بھو تیرے درتے آ کے کوئی نہ رہے پاپی، پنت پُنت دینے بنائیا۔ چار جگ دے لیکھ کھول کے دیکھ اپنی کاپی، جس دا رائیٹ رائیٹ ٹدھ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سنگ دینا دکھائیا۔ گوداوری کہے میں گرکھاں دا دیکھیا ہردا، اندر وڑ کے دھیان لگائیا۔ جنہاں دا وچھوڑا چر دا، چری وچھنے لئے ملائیا۔ جنہاں دے انتر گوہند پھر دا، بھجے واہو داہیا۔ جس دے پریم پیار اندر ہنچھو گردا، نیز نین چھہر لائیا۔ اوہناں اُتے تیرا ہتھ دیکھنا پھر دا، کس بدھ لئے لگائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں ویلا آیا اوس اگئی پر دا، جس دی شاہی سکے نہ کوئے بدلایا۔ حق حق حقیقت نبردا، جھگڑا چکاوے کوڑ لوکائیا۔ میں راہ تگاں اوس دلیر دلدار دلبر دا، جو دل دی حالت دے بدلایا۔ جو میرے کندھے اُتے آ کے کندھی والے وچھڑے میلدا، ملاپی ہو کے ہوئے سہائیا۔ ناتا کٹ کے رائے دھرم دی جیل دا، جیل خانہ کوڑا دے گوائیا۔ جھگڑا مُکا کے پاس فیل دا، اکو ڈگری ہتھ پھڑائیا۔ اوتھے مٹ جائے جھگڑا بھنڈارا کھیر دا، آسا ترشنا دے گوائیا۔ گوداوری کہے میں کھیل دیکھاں اوسے دی کھیل دا، جو خلاصے نال بھروسا دے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مالک ہو کے دیا کمائیا۔ گوداوری کہے سچ بھو ہن رہن نہیں دینا سبت، میں سچ دیاں درڑائیا۔ بھگتاں اُتے پر بھ مہر کرنی مُفت، بندگی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جگ چوکڑی تیری کردے رہے صفت، راگاں ناداں وچ صلاحیا۔ شرع وچ ہندے رہے گرفت، بندی خانہ نہ کوئے تڑائیا۔ دین مذہب حصے ونددے رہے نصف، سچ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ہے پر بھو توں سب دا مالک لکھ چوڑا سی نور اُبجیا وچوں تیرے گرہست، آتم پر ماتم وند وندائیا۔ تیریاں بھگتاں نوں تیرے ملن دا عشق، دوجی آس نہ کوئے دکھائیا۔ گوداوری کہے اگے گوہند میٹوں لارا لا کے گیا خسک، ہن ہون نہ دینی جدائیا۔ ستمکھ ہو کے تیرے کولوں لانا تلک، سوارتی کیسر پٹے والا دے گواہیا۔ میں پکا کر لیا لچ، سچ نچے نال رہی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹوں یاد چھھی پوہ والے دتے ٹکٹ، بن ٹکیاں دتے ورتائیا۔ تیرے بھگت پریمی دیکھاں تیرے نکٹ، نکٹورتی ہو کے ہو سہائیا۔ وچھوڑے والی کٹ دقت، دکھیاں درد لئے وندائیا۔ سچ بھروسہ دے صدق، چرن پریتی اک سرنائیا۔ درتے رہے کوئی نہ نندک، کوڑی کر یا دینی

کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پورا دینا کرایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن دھوڑی دینا دان، ایشان مجن اکو وار دینا کرایا۔

★ ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت استسنگ بھون رانی تالاب جموں شہر ★

صاحب سنگر سچا گیا آ، آد جگاد شبد انادی بے پرواہیا۔ جو ایٹھے اوٹھے دو جہاناں بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ وار تھت سوہنی پور نما رہیا سہا، ویلا وقت دے وڈیائیا۔ جموں نواسیو ذرا مار کے ویکھو دھیاں، بند کواڑی پردہ لاہیا۔ گھر گھر بیٹھا جوت جگا، نورو نور نور رُشائیا۔ شبد اگئی ناد رہیا وجا، دوس رین اٹھے پہر کرے شنوائیا۔ من واسنانال ہو کے جدا، آتم پر ماتم پلو گئے چھڑائیا۔ دھر دامالک نر ہر خالق سچ سندیشہ اکو رہیا سنا، جگ جیون داتا جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گھٹ اندر بیٹھا وڑ، دور دراڈا پندھ نہ کوئے رکھائیا۔ سنگر ساچا تہاڈے کایا مندر اندر، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساڈھے تن ہتھ ویکھے سوہنا مندر، نو دوارے پندھ چکائیا۔ بجر کپاٹی کھول کے ویکھے جندر، نورو نور نور رُشائیا۔ من واسنا دہ دشانہ دوڑے بھجے بندر، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ ساچا رس دیوے نج نندن، ساچا رس اک دکھائیا۔ جنم کرم لکھ چوڑا سی توڑے بندھن، بندگی اکو دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گھٹ اندر بیٹھا وڑ، سنگر سچا پاربرہم، پت پر میثور بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوکرٹی نہ جسمے نہ جائے مر، نورو نور نور رُشائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت نہکرمی ویکھے سرب کرم، کرم کانڈاں ڈیرہ دے ڈھاہیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کرپا من واسنا توڑے بھرم، بھانڈا بھے بھو بھنایا۔ پنخ تت کایا ماٹی ویکھنا ہڈ ماس ناڑی چرم، گرہ گرہ آپے پھول بھلائی۔ سچ سندیشہ نر نریشا سنگر پورا حاضر حضورا اکو سمجھا دے ذات پات برن، ورن گوت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ صاحب سوامی انترجامی ساچی پنخے اک سرن، چرن کول دھیان جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گھٹ بیٹھا اندر وڑ، گرہ گرہ اپنا آسن لائیا۔ سنگر پورا ہر گھٹ وسیرا، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ جس دے کول حق نیڑا،

جگ چو کڑی ویکھ وکھانیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کھیڑا، اندر مندر سو بھاپانیا۔ پتت پانی اُتے کرے مہرا، مہر نظر آپ ٹکانیا۔ بن کرنیوں کرتا پار کر جائے بیڑا، سنگر شبد وڈی وڈیانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سنگر شبد اند ساگر، گہر گبھیر نظری آتیا۔ بھاگ لگاوے کایا گاکر، مانس مانکھ ونڈ ونڈانیا۔ آتم پر ماتم دیوے آدر، من واسنا دُور کرائیا۔ کرپا کرے کریم قادر، قُدرت دامالک خالق شہنشاہیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمات میل دھوانیا۔ ساچا ونج کرائے بن سو داگر، ساچا سو دا اکو نام وکھانیا۔ سو سور پیر جودھا بہادر، جو سنگر پورے لگے سر نایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گھٹ اندر بیٹھا وڑ، نرگن نور نور ڈگمگانیا۔ سنگر پورا کہے جنہاں میرے ملن دی رکھی آس، انتر آتم دھیان لگانیا۔ میں سدا وساں پاس، جگت وچھوڑا پنڈھ مُکانیا۔ دیا باقی کملا پاتی کراں اک پرکاش، اندھ اندھیرا دیاں گوانیا۔ لیکھے لاواں پون سواس، ساہ ساہ سماںیا۔ جھگڑا مُکا کے پر تھمی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھانیا۔ درس وکھاواں ساکھیات، سوچھ سروپی اپنا روپ وٹانیا۔ ظاہر باطن کراں بات، بھو ابھیدا کراں رُشانیا۔ پورنماشی کہے میری پورنما والی رات، راتی سُتیاں شبد ہو کے دیاں وکھانیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران گاؤندے گاتھ، گیتا گیان کرے وڈیانیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ وسیرا سب دے وسے پاس، سگلا سنگ رکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھٹ ہو کے اندر بیٹھا وڑ، سنگر پورا ڈیرہ لایا۔ سنگر کہے میں سچ سوامی، مالک اکو نظری آتیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند اکھراں بولاں ہانی، نر اکھر دھار سمجھانیا۔ امرت آتم رس دیواں ٹھنڈا پانی، کول نا بھی آپ اُلٹانیا۔ لیکھا چکاواں چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج لوڑ رہے نہ رانیا۔ سُرتی شبد ملاواں ہانی، سیتا رام ہووے گڑمانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھٹ اندر بیٹھا وڑ، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن نج آتم پر ماتم ڈیرہ لایا۔ سنگر شبد کہے جس نوں میری لوڑ، اندر وڑ کے کھوج کھوجانیا۔ میرا روپ رنگ بھاگ کرے متھور، غریب نمائیاں گود اٹھانیا۔ ناتا توڑے پنج چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ ہوئے ہکانیا۔ چری وچھنی آتم پر ماتم دے جوڑ، ناتا دُھر دا دے بنایا۔ اکو تند بچھے ڈور، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اندھیرا چکھے اندھ گھور، ست دیپ ہوئے رُشانیا۔ منتر پھرے فرنا پھور، من نسا دے گوانیا۔ جوٹھ جھوٹھ کوڑی کریا دیوے ہوڑ، ہوکا اکو اک سنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سنگر سچا وسے ساچے گھر، گرہ مندر اندر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ سنگر شبد

دین دِیال، دیندھ اپنی دیا کمائی۔ ناتا توڑ کال مہاکال، مُجبت دُھر دی اک بندھائی۔ ساچی سخیاں ملے ساچا کاہن، گرہ مندر وجے ودھائی۔ پریم پریتی بخشے دان، دُھر دی دست اک ورتائی۔ سچ سنگھاسن دیوے آرام، من واسنا نہ کوئے ہلکائی۔ آون جاون جھگڑے مُکاوے تمام، لکھ چوڑاسی دے مٹائی۔ سچ وستو دے کے دُھر دا انعام، نام ندھانا جھولی پائی۔ اکو میلا ہووے سچے رام، جو رشتہ دُھر دا دے جنائی۔ بن سنگر پورے ہوئے نہ کسے کلیان، سچکھنڈ دوارے نہ کوئے بہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں مارگ رستہ دتے آسان، مہروان ہو کے مہر نظر نال ترائی۔ آپ بھاویں کچھ نہ کہنا، کہن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ ضرور پر بھ دا درشن کرنا اوس نیناں، جیسہڑی اکھ نہ کسے گھلایا۔ سچن بناؤنا اکو سینا، جو ساکھیات ہوئے سہایا۔ جس دے نال سدا سدا سد مل کے بہنا، گھر اکو ڈیرہ لایا۔ جو چکاوے جنم جنم دا لہنا دینا، دے دے خوشی منائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن کہن سُنن توں سب کچھ دے سمجھائی۔ بے شک کہن سُنن دی نہیں گل، بھو ابھید نہ کوئے جنائی۔ جے سبجے مُشکل ہو جائے حل، بن حلوے پوڑی کھوایاں ملے ہر رگھرائی۔ وچھوڑا رہے نہ گھڑی پل، آتم پر ماتم نہ ہوئے جدائی۔ دیک جوتی جائے بل، اندرے اندر ہوئے رُشنائی۔ دُئی دوتی مٹ جائے سل، صاحب اکو نظری آئی۔ پورب جنم دا جھولی پے جائے پھل، اس جنم دا لیکھا دے مُکائی۔ نہچل دھام دکھائے اٹل، سچ در اکو رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن کہن سُنن توں کایا کیڑ ویکھ دکھائی۔ کہن سُنن نالوں اندر دھیان چنگا، بن رسنا جہوا ملے وڈیائی۔ صاحب سنگر سدا بخشندا، شبدي رُپ بے پرواہیا۔ جگت نیز جہان اندھا، بھگت بھگوان اندر اکھ گھلایا۔ تہاڈے جیون دا انتم کنڈھا، ویلا نیڑے دے دکھائی۔ بنا پورے سنگر منزل پوڑی چڑھیا کوئے نہ ڈنڈا، ڈنڈاوت سچ نہ کوئے کرائی۔ آتم پر ماتم بن جائے دُھر دا سنگا، سگلا سنگ نبھائی۔ کایا مندر اندر ساچا تیر تھ ہو جائے گنگا، گوداوری جمناسرستی لوڑ رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن کہن توں کرنی ویکھ دکھائی۔ کہن سُنن دی ایہتھے کیہڑی لوڑ، بدھی والی نہ کوئے چٹرائی۔ جیسہڑا وچھڑیاں رہیا جوڑ، آتم پر ماتم میل ملائی۔ جس دی لگی نبھے توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائی۔ صاحب سوامی ہووے بندی چھوڑ، پھانسی جم دی دے کٹائی۔ گر اوتار پینمبر جس دی رکھدے گئے لوڑ، سو آسا پور پر بھ پورن بے پرواہیا۔ سرتی شبد بندھاوے ڈور، آپ اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،

بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ رسنا کہن دی کیہڑی بات، کہہ کہہ تھکی سرب لوکایا۔ بن سنگر پورے اندروں کھولیا کسے نہ تاک، پردہ پرے نہ کوئے ہٹایا۔ دھر دا جڑیا نہ کوئی ساتھ، سجن صاحب نہ انگ لگایا۔ انج ملن دا ہو گیا اتفاق، اتفاقا گیا آئی۔ وست امولک دیوے دات، داتا دانی دیا کمایا۔ شبد گھوڑے چڑھاوے راک، اسوا کو دئے دکھایا۔ جے جگت گورنری دا کیتا راج، حکم حاصل نال وڈیایا۔ اندر آتما پر ماتا دی رہی آواز، لوڑیندا ساجن نہ کوئے ملائی۔ پھر دارہیا وچ سماج، بھجیا واہو داہیا۔ تکدارہیا سنت سادھ، سادھنا سچ نہ کوئے جنایا۔ جو سوامی ہر گھٹ اندر ہو یا وساد، بسمل اپنا آپ کرایا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی دماغ، بدھی چلے نہ کوئے چٹرایا۔ بھگت ادھارن جس دا جگ چو کڑی رواج، رعایت نال پار دیوے کرایا۔ اوتھے کہن سنن دی کیہڑی گاتھ، جو اندر وڈیا مندر چڑھیا سب کچھ جانے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دئے اٹھایا۔ کہہ سن رسنا تھکی، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ لہ لہ سرشی ائی، بھجے واہو داہیا۔ بن ہر کرپا تے نہ کملاپتی، پت پر میثور سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ جنہاں نام دیوے زرگن زوریراک رتی، رتن امولک ہیرے دئے بنایا۔ سنمکھ ساکھیات درس کراوے اٹھی، اٹھ اٹھ نال ملائی۔ بھگت بھگوان دی بن جائے اوہ سخی، جس دی راس آد جگاد نظری آئی۔ بھوایں جگت مایا وچ ہووے لکھ لکھی، کروڑ کروڑی روپ وٹائی۔ پر بھ دوارے قیمت کوئے نہ لکھی، کوڈی ہٹ نہ کوئے وکایا۔ جے سنگر پورے گرگھ کہے میں کوئی گل دسی، دس کے دتا سمجھایا۔ ایہہ گل نہیں اچھی، بھگت بھگوان سدا وجدی رہے ودھایا۔ سرشی کہے وچھوڑا جل میں مچھی، گرگھ کہے وچھوڑے وچوں جوڑا جوڑے وچوں اکو نظری آئی۔ کہن سنن دی پڑھن کھن دی ایٹھے نہیں کوئی پٹی، پٹیداری ساری دتی گواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اکو پتی، سچ ساجن لئے ملائی۔ ٹھیک ہووے جے ملے ٹھاکر، اندر ٹھوکر دئے لگایا۔ بھيو گھلا کے کایا گاگر، امرت رس دئے چوایا۔ شبد گرو پرگٹ ہوئے بہادر، سوریر اکو نظری آئی۔ در آیاں گھر آیاں گرہ مندر دیوے آدر، آدرش اپنا اک جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ٹھیک ٹھاک سب نوں ویکھ وکھایا۔ ٹھیک ٹھاک سارے کھندے فقہ، فکریاں وچ گایا۔ چوٹی چڑھیا ویکھیا کوئے نہ سخر، منزل حق نہ کوئے جنایا۔ جگت و دیا پڑھ کے اکھر، دین دنی رہے سنائی۔ آپ اپنا کر کے وکھر، رہبر ملیا نہ بے پرواہیا۔ جس ویلے بھگت بھگوان دے آجائے پتن، پچھلا پندھ

مُکائیا۔ اوس ویلے صاحب آپ آوے پت رکھن، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ پھیر لوڑ نہ رہے کرن دی کوئی یتن، بیتھا یوگ بیتھارتھ یدپ اپنا رنگ دے رنگائیا۔ مڑ کے لے جائے اوس وطن، جس وطن وچوں بے وطن کر کے لوک مات دتا گھلائیا۔ پورنماشی کہے پھیر اندھیری رین نہ ہووے مسن، نوری چند ہووے رُشنائیا۔ پورنما کہے میں ایج آئی سب نوں دس، ہوکا دے کے رہی سُنائیا۔ باہر کوئی نہ جانیو لبھن، گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ جس نوں کہندے گوپال مورت مدن، گند منوہر لکھی نرائن گا گا خوشی منائیا۔ جس دے چرن کولان وچوں لبھو پدم، نشانی تتاں والی وڈیائیا۔ اُس دا بھگتاں دے کایا مندر اندر پہلا قدم، لنگھ دلیزوں اگے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن کہیاں سُنیاں سب کچھ آوے سمجھن، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ گورنر جی کدی ویکھیا جے نر، جس نوں نرائن ست کہہ کے سارے رہے گائیا۔ جس دا اکو سچھنڈ دوار سچا گھر، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جو سنت سہیلے رہیا پھڑ، اندرے اندر جوڑ جڑائیا۔ جو کایا مندر اندر جائے چڑھ، نو دوارے پندھ مُکائیا۔ جس توں وکار ہنکار رہے ڈر، پر کرتی سپس نہ کوئے اٹھائیا۔ جس دے حکمے اندر گر اوتار پیر پینمبر کھیل رہے کر، جگ چوکڑی اپنا ویس وٹائیا۔ سو صاحب سمرتھ جس دی مہما کتھ جگ چوکڑی چلاوے رتھ، سمرتھ سچ سکھائیا۔

جے اوس دا درشن کر لو نال اکھ، پھیر ہو جاو سرشی نالوں وکھ، نظری آئے اوہ پرکھ، جس نوں رسنا جہوانہ سکے دس، بن کہن توں ہو جاو اوس دے وس، اوہ انتر آتم دیوے رس، میٹ رین اندھیری مس، شبدی تیر نرالامارے کس، انیالا اکو اک چلائی۔

۱۰۲۶

۱۰۲۶

★ ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ا آر ایل شرما دے گرہ جموں ★

شمع کہے کوٹن کوٹ پروانہ میرے اُتے سڑدا، تن ماٹی خاک رُلائی۔ اک دوجے نوں ویکھ ویکھ مردا، اپنا آپ مٹائیا۔ بہتیاں وچوں کوئی وِرا دے سے پریکی سچے پریم پیار دا، پریتی اپنی دے درڑائیا۔ جو راہ تیکے مُجّت والے محبوب حقیقی یار دا، یارانہ دُھر دا اک لگائیا۔ سو مرن توں پہلوں انتر انتر اکو اک پُکاردا، تُوں ہی تُوں راگ الائیا۔ لیکھا چھڈ کے جت ہار دا، ناتا توڑ جگت وڈیائیا۔ گلشن چھڈ موج بہار دا، بسنت کولوں گھ بھوئیایا۔ راہ تیکے منزل اوس اگم

اپار دا، جس دا پوڑا نظر کسے نہ آئی۔ پُرکھ اکال پروردگار میلا منگے اوس نرنکار دا، جو نرکار اپنا آپ پرگٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شمع پروانہ اپنا حکم اک دکھائی۔ پروانہ کہے سُن شمع، دِپک تیتوں دیاں جنائی۔ میرا پریم پیار دا سوہنا سماں، سُوہانی رُت دے وڈیائی۔ میں چھڈ کے ہرکھ سوگ غماں، در تیرا ویکھ دکھائی۔ کوڑی کرپا لالچ رہی کوئی نہ طمع، متا موہ دتا مٹائی۔ میرا جو بن نیت نواں، جو تیری بھیٹ چٹھائی۔ میں سندیشہ اک کہواں، گیت گو بند لائی۔ میں اوسے دے اندر رہواں، جتھوں ہووے نہ کدے جدائی۔ اوسے دی سبجے سواں، جتھے سکے نہ کوئے اٹھائی۔ اوسے دی چرنی بہواں، جو مہر نظر نال ترائی۔ تیری بھیٹ کر کے اپنا دما، دیوانہ ہو کے شہادت دیاں دکھائی۔ میرا اس ہووے کما، کرم کانڈ دینا مٹائی۔ جگت واسنا نہ رہے منا، من کا منکا دتا بھوئی۔ دُور دُراڈا آیا بھٹا، بھجیا واہو داہیا۔ تیرے پرکاش نوں ویکھ کے ہویا اٹھا، بینائی میرے اُتے چھائی۔ میں وار کے اپنا تئا، تقدیر تدبیر نال لواں ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائی۔ شمع کہے سُن پروانے نادان، میں ست سچ دیاں درڑائی۔ میرے اُتوں کوٹن کوٹ اپنا آپ کر کے دان، تن ماٹی گئے تجائی۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، اندروں سمجھ کسے نہ پائی۔ ہتے مرے وچ اگیان، بھرمی بھرم بھلائی۔ اک دو چار نوں ملیا سچا اگیان، بودھ اگادھ دتا سمجھائی۔ اگنی سڑیا پروانہ ہووے نہ کدے پروان، پراں والا لیکھا کم کسے نہ آئی۔ انتر اندر کرو اک دھیان، برہم و دیا سچ پڑھائی۔ میرے اُتوں سڑن توں پہلوں تہاڈی آسا بنیتی پروان کرے بھگوان، مہروان اپنی جھولی پائی۔ پھیر تھیں پروانے چنگے نالوں انسان، دُھر دا حکم دیاں سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پروانہ کہے سُن دِپک جوت، تیرا اگنی تت نظری آئی۔ میرے اندر تیرے پریم پیار دی چوٹ، سُنیاں رہی اٹھائی۔ بھاویں سڑ گئے کوئی کوٹ، اپنا آپ مٹائی۔ میں آسا رکھی جانا اوس دی گود، جو سر اپنا ہتھ رکھائی۔ میں توں کسے اندروں دتا بودھ، کیتی سچ پڑھائی۔ بھاویں و دیا والے ہتے لوگ، شاستراں رہے سنائی۔ میں اکو دُھن آواز سنی دُھر سلوک، ڈھولا اگم اتھاہیا۔ جس دے چرن چُٹے موکھ، مکتی نیوں نیوں سپس نوائیا۔ اوتھے کسے دی چلے نہ کوئی سوچ، سمجھ نہ کوئے وڈیائی۔ جگت وچا نہ جانے کھوج، پردہ اوہلا نہ کوئے اٹھائی۔ مرن توں پہلاں جیہڑی میٹوں آئی مَوچ، مَوجودہ ہو کے دیاں سنائی۔ میں تیرے درشن کردا روز، دُور دُراڈا بیٹھا آسن لائی۔ اچ میری پگ گئی اودھ، ویلا انت

دے گواہیا۔ میرا تئاں والا سریر ہونا موت، اگنی دینا جلائیآ۔ میں ملنا اوس خونت، جو کنت کنتوہل سچا شہنشاہیا۔ جیہہڑا کدی نہ گیا اونت، بھگت بھگونت لئے پرگٹائیآ۔ بھاویں شمع دے کول پروانے بہت، بہتیاں وچوں اک دو چار اپنے لئے پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں نوں دتی اپنی ہوش، ہوس کوڑی دے بُجھائیآ۔ دیک کہے پروانے میتوں سارے کہندے چراغ، چراگاہاں وچ کراں رُشنائیا۔ اندھیر دا دھواں داغ، نورو نور ڈگمگائیآ۔ پریمیاں دا بنا ساک، سجن اک اکھوائیا۔ متراں دا کھولاں تاک، پردہ دیاں گوائیا۔ تیرا میلا ہویا نال اتفاق، جوڑا جڑیا سچ سُبھائیآ۔ لیکھا مکاونا دوس رات، بنا دیک دپ ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا دے چُکائیآ۔ پروانہ کہے سُن بلدی جوت، اگنی روپ نظری آئیآ۔ میں ویکھ کے لوک پرلوک، دو جہان کھوج کھوجائیآ۔ ساچی ملی نہ کتے موع، مجلس حق نہ کوئے درڑائیآ۔ رسنا جہوا مٹی دند گاؤن دے پریمی بہت، انتر آتم بھیٹ نہ کوئے کرائیا۔ بے شک تیرے اُتے سڑن دی ساڈی راؤنس، دُھر دی وادی مات لوک ویکھ وکھائیآ۔ بنا سچ پریت ساچی منزل سکيا کوئی نہ پہنچ، مقامے حق نہ کوئے ٹکائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ دیک کہے پروانیا میں چُکاں تیرا پردہ، کوڑی کریا دیواں جلائیآ۔ تیرا صاف کراں ہردا، مایا ممتا موہ مٹائیآ۔ تیرا میل ملاواں جو وچھڑیا چر دا، آتم دامالک بے پرواہیا۔ جو برہمنڈاں کھنڈاں اندر پھر دا، پُریاں لواں آکاش پاتالاں ویکھ وکھائیآ۔ جو مالک سچھنڈ دوار تھر گھر دا، حق مقامے ڈیرہ لائیآ۔ جس دا گیرا آد جگاد گڑ دا، جگ چوکڑی رہیا بھوائیا۔ جس دی عدالت اندر سچ نیڑا نبردا، جھوٹا جرم نہ کوئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لھم اک درڑائیآ۔ پروانہ کہے بے شک توں میرا کرم دیویں ساڑ، اگنی اگت جلائیآ۔ دُہائی دروہی خدائے دی کوک کے کہے تیہہ ہاڑ، ہاڑا کدھ کے اک جنائیآ۔ جنہاں پروانیاں دی گنی نہیں کسے کولوں مقدار، تعداد شمار نہ کوئے جنائیآ۔ اہناں وچوں اک دو چار دا کھیڑا ہووے آباد، بہتی آبادی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جنہاں سچ پریم اندر اپنا آپ کیتا برباد، بندی خانہ گئے تڑائیآ۔ اہناں نوں صوفی کہن شہاباش، سنت فقیر ڈھولے رہے سنائیآ۔ جھگڑا مکیا وچوں کائنات، کلمہ اکو حق حقیقت رہے گائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ پروانہ کہے بے شک اسیں ہتے، آپ اپنا گئے مٹائیآ۔ دیک کہے میں سارے ویکھے روندے، کوک کوک دین دُہائیآ۔ تھوڑے وچوں اوس دا ڈھولا گاؤندے، گہر

گسپہر اِکو آس تکائیا۔ اوہ ساچی سیجا سوندے، جتھے سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جنم مرن وچ نہ آوندے، ناتا چوراسی گئے تڑائیا۔ بھگت سدا بھگوان دے اکھواوندے، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ رُپ دھرنا کوڑا کوڑا گریار کانوں دے، ہنس مانک موتی چوگ چنگائیا۔ جھگڑے مکا دین ہوں توں دے، کوڑی طع دین مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پروانیاں وچوں پروانہ کوئی منظور، لیکھا ویکھے دُھر درگاہیا۔ جویں سوئی چڑھدیاں وچوں منظور ہويا منصور، نسا آسا اُس دی پور کرائیا۔ ایہہ پر بھ دا سچا دستور، جگ چو کڑی ویکھ وکھائیا۔ جے جلوہ دیوے کوہ طور، مونسے نوں منہ دے بھار سُٹائیا۔ جے پروانیاں تہاڈے اندر ہويا غرور، مغروری کم کسے نہ آئیا۔ سب نے ناتا چھڈنا تن وجود، تیاں تے نہ کوئے ہنڈھائیا۔ منزل چڑھ کے ویکھو عرش عروج، محراب شہنشاہیا۔ جتھے سڑ کے سواہ بن کے لیکھا نہ ہووے موقوف، حروف سکے نہ کوئے بدلایا۔ شمع اُتے ڈگن والے پروانے سارے دسن مصروف، بھججن واہو داہیا۔ کوٹاں وچوں دو چار جیسہڑے منگدے منز لے مقصود، مقامے حق بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اُہناں نوں کیہڑی لوڑ پڑھن ہزارا درود، کلکیاں نال کرن لڑائیا۔ جدھر ویکھاں اُدھر موجود، مُفساں اندر مُفساں، چاکراں اندر چاکر، شہنشاہاں اندر شہنشاہیا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے سچے پروانیاں دا دین ثبوت، جگ چو کڑی کھیل کھلایا۔ میخانے ہون محفوظ، جتھے دیوانے بیٹھے سوبھا پائیا۔ پیمانہ حق دیونہارا بار سوخ، جام دُھر دا اک پیائیا۔ جس دا پریم کرے نہ کوئی منسوخ، جگ چو کڑی نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پروانہ شمع جگت کہاوت، چند چکور نال ملائیا۔ جنہاں اُتے پر ماتم آتم کرے سخاوت، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ من منو آ نہ پئے بغاوت، کوڑی کریا نہ کوئے لڑائیا۔ پنجاں تیاں نہ کوئے عداوت، جھگڑا کوڑ نہ کوئے وکھائیا۔ اُہناں پروانیاں دی سب توں وکھری بناوٹ، رُپ انوپ دے درڑائیا۔ جنہاں نوں جلدیاں جلدیاں سڑدیاں سڑدیاں کوئی نہ ہووے رُکاوٹ، اگے ہو نہ کوئی پرتائیا۔ اُہناں دی جنم جنم دی مکے تھکاوٹ، پاندھی اپنا پندھ جان گوائیا۔ مات گر بھ دی رہے نہ علامت، عالماں کولوں علم نہ کرن پڑھائیا۔ تہناں دی دیوے آپ ضمانت، بندیکھانے وچوں باہر کڈھائیا۔ سو پروانہ جنم توں پہلوں مرن توں بعد صحیح سلامت، صاحب سوامی اپنے رنگ رنگائیا۔ سچے دیک اُتے سڑن دی کسے نوں نہیں ممانت، ہوکا دے نہ کوئے ہٹائیا۔ شمع نال پریم شخصیت دی سچی امانت، دُھر دی دست نظری

آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ پروانہ کہے شمع میں تیرے اُتوں ہوواں مُردا، اپنا آپ مٹائی۔ دِپک کہے پہلوں سُن
 سندیشہ اوس سَنگَر داء، جو اِکو اِک سمجھائی۔ جس دا حکم فرمان کدے نہ مُردا، دو جہاناں رہیا بھوایا۔ جو کھیل کرے اپنی لوڑ داء، لوڑیندا اپنا حکم ورتائی۔ جو جُگ
 جُگ وچھڑیاں جوڑدا، میلا میلے سچ سُبھائی۔ پریمی پیارے پریتم ہو کے اپنے نال توردا، تُرت اپنا رنگ رنگائی۔ سچ دوارا اِکو کھولدا، دُھر دی سکھیا کرے
 پڑھائی۔ سچ و نجارا بن کے تولدا، نام کنڈا ہتھ اُٹھائی۔ جتھے لیکھا نہیں کوئی رول داء، کوڑی کریا ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ بے شک پروانے توں اپنا آپ واری گھولی
 گھول گھولدا، تن ماٹی وچ سائی۔ جے حکم میں اوس دُھر درگاہی ڈھول داء، جو سوہنگ ڈھولا رہیا سُنائی۔ تیتوں گھر نظری آ جائے کول داء، دُور جان دی آس
 رہے نہ رائی۔ جو مہروان ہو کے پردے کھولدا، گھر وچ گھر کرے رُشنائی۔ جس دا دِپک پون ہو نال کدے نہیں ڈولدا، ساس نال نہ کوئے بُجھائی۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھید ابھیدا دئے کھلایا۔ شمع کہے پروانے ویکھ اوہ دِپ، جو دِپاں لو آں کرے رُشنائی۔ جس دے نال لکھ چوڑا سی روشن
 ہست کیٹ، گھٹ گھٹ رہیا ڈمگائی۔ اُس دی دھار اگئی انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائی۔ اوہ دِپک بالیا جائے نہ کدی کسے سیخ، ماچس نال نہ کوئے وڈیائی۔
 اوہ شمع ساچے پروانیاں نوں رہیا اُڈیک، جو بھگوان بھگت رہیا اُچھائی۔ جیہڑے سڑ مرنے اوسے دے گھر دے بن و سنیک، واسطہ اِکو نال رکھائی۔ اوہ
 دِپک تیرے مندر اندر نزدیک، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ جس دے نال آد جگادی سچ پریت، پریتم ہو کے ویکھ وکھائی۔ بہنتیاں وچوں اِک دو چار
 دِسن ٹھیک، جو پروانے بن کے ساچی شمع اُتوں اپنا آپ بھیٹ کرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دِپ کرے رُشنائی۔ شمع شمع دِپ دِپ
 پروانے پروانے سارے گاؤندے، گا گا رہے سُنائی۔ اکھراں والے شعر بناؤندے، نظماں نال وڈیائی۔ جگت اکھاڑیاں وچ جناؤندے، رسنا جہوا ہتی دند اپنا زور
 لگائی۔ اندر وڑ کے سچ پروانہ اپنا رُپ نہ کوئے وٹاؤندے، دیوانہ ہو کے مستی نام نہ کوئے چڑھائی۔ ساچا دِپک بن تیل باقی نہ مول جگاؤندے، جس دی
 دِوس رین ہوئے رُشنائی۔ سڑن توں پہلاں مرن اوسے دی جھولی نہیں پاؤندے، جس نے شمع پروانے دوویں دتے بنائی۔ جگت والی ریت بھگت بھگوان
 سکھاؤندے، نت نوت ویس وٹائی۔ کوٹاں وچوں دو چار اپنا لیکھا لیکھے لاؤندے، جنہاں دی لیکھ لکھت شہادت دئے گواہیا۔ باقی اپنا پندھ نہ مول مُکاؤندے،

پاندھی ہو کے بھجّجّن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پروانہ گرکھ اک وڈیاںیا۔ سچ پروانہ جس بن دا چاؤ، دپیک اُتے اپنا آپ دینا جلاںیا۔ سو منزل تکے بے پرواہو، جس دا کھیل بے پرواہیا۔ جو پھڑ باہوں لئے اُٹھاؤ، سُنّیاں لئے جگاںیا۔ جس دی نیا نوکا چلے ناؤ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے سیو کماںیا۔ جس دا دپیک بے تھائیں تھاؤں، گھٹ گھٹ کرے رُشناںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پروانہ ساچی شمع دوہاں دا لیکھا سدا سدا سد ویکھ دکھانیا۔ شمع کہے میں پروانے ویکھے بے شمار، نت نوت میرے اُتے پھیرا پانیا۔ میٹوں اک دو چار اُتے رہیا اعتبار، باقیوں نالوں ناتا لیا تڑانیا۔ بھاویں میرے پرکاش اندر ہندے خوار، خواہ مخاہ اپنا آپ مٹانیا۔ میں تکدا تھوڑیاں نوں ملدا دلیل دا دلبر یار، مہروان دیا کماںیا۔ ہتے ہندے ویکھے خوار، جنم مرن وچ پھیرے رہے پانیا۔ جنہاں دے انتر بخشیا حق پیار، سچ دتا درڑانیا۔ سو بیٹھے ٹھانڈے دربار، چرن کول ملے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت اپنا حکم ورتانیا۔ شمع کہے میں کلج ویکھی شرارت، شرعی سارے نظری آںیا۔ حرفاں دی پڑھن عبارت، اکھراں نال شنوآںیا۔ کوٹاں وچوں میں دو چار دی کرنی سفارش، بہتیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جنہاں نوں انتر دتی ڈھارس، کوڑی کر یا طمع مٹانیا۔ دیپ دیا دکھا کے اک خالص، خصوصیت اُس دی دینی سمجھانیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی لالس، لالچ رُپ نہ کوئے وٹانیا۔ جو بھگتاں دی نندرا لاہوے آلس، دلدریاں دا دلدر دئے گوانیا۔ ٹکے مستک لاه کے کالکھ، جوتی نور کرے رُشناںیا۔ ایٹھے اوٹھے بن کے ثالث، جھگڑا دئے مٹانیا۔ سچ پروانیاں دا بن کے وارث، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پروانہ شمع دیوانہ اتمینان نال دوہاں کھیل کھلایا۔

☆ ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت اودیا نند سوڈن پد منی دیوی دے گرہ جموں ☆

دیاوان سدا بھگوان، بھگت وچھل اکھوانندا۔ جگ چوکڑی نت نوت ویکھنہارا مار دھیان، لکھ چوڑاسی جیو جنت کھوج کھوجانندا۔ سچ پریتی دیونہارا دان، وست امولک جھولی پانندا۔ سرن سرنائی جو ڈگے آن، پھڑ باہوں گلے لگانندا۔ شبد اگئی دے گیان، بودھ اگادھ آپ سمجھانندا۔ آتم پر ماتم دکھا کے

سچ نشان، نشانہ اک پر گٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیندا۔ سری بھگوان سدا داتار، دیاوان اھوائیا۔ بھگت سہیلا وچ سنسار، لوک مات دے وڈیائیا۔ جس دی صفت گاوندے جگ چوکڑی چار، سبج تریتا دواپر کلجگ دے گواہیا۔ سندیشہ دیون شاستر سمترت وید پُران، بھید ابھیدا رہے کھلایا۔ تس دا ملنا بڑا آسان، گھر گھر وچ میلا سچ سُبھایا۔ ست سروپ اکو جان، وڈ شاہو بھوپ بھرم دے مٹایا۔ نج نیزہ بخش کے اک نشان، نشانہ دُھر دا دے دکھایا۔ سچ دوارے کر پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکایا۔ سری بھگوان سدا بخشند، بخشش رحمت آپ کمایا۔ داتا دانی گہر گمبھیر گنی گہند، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جنم کرم دی سگلی میٹے چند، چنتا چکھا دے گوائیا۔ امرت دھار وحا کے اندر ساگر سندھ، کوڑی کریا دے رڑھایا۔ بھو چکا کے جیو انڈ پنڈ، برہمنڈ دے دکھایا۔ بھو گھلا کے سُرپت اند، وشن برہما شو دُھر دا نور چکایا۔ بھگت سہیلے بنا کے انادی بند، بندرابن والا دے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سمرتھ دے وڈیائیا۔ سری بھگوان سدا دیال، دیاندھ اھوائیا۔ بھگت سہیلے ویکھے لال، سنت سجن لے اٹھایا۔ پھل لگا کے کایا ڈال، بسنتی رت دے بنایا۔ ناتا توڑ کے کوڑ گڑیار، کال مہاکال بھو مٹایا۔ ساچا مندر دکھا کے کایا دھرم سال، دروازہ اکو دے کھلایا۔ جتھے شبد اگنی انحد وجے تال، تلواڑے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ دپیک جوتی جوت نرنجن دیوے بال، آد نرنجن ہوئے آپ سہایا۔ جنم جنم دی لیکھے لائے گھال، گھائل تھانے لے پائیا۔ سری بھگوان سدا سدا بھگتاں دا سُننہارا سوال، جو سوالی ہو کے آئے انتر آتم اپنی جھولی ڈاھیا۔ ایہو مسل بے مثال، جو بنا مسلیاں لے پر گٹایا۔ جس سری بھگوان دا دیندے سرب احوال، اوہ حالت سب دی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سری بھگوان سرب گنوت، گنی گہند اھوائیندا۔ نام بھنڈارا دے کے منت، منتو سب دا حل کرائیندا۔ بھگت سہیلے بنا سنت، ست ستوادی اپنا حکم ورتائیندا۔ آتم پر ماتم بنا کے نارکت، سچ سُنجنی اک ہنڈھائیندا۔ نام چاڑھ کے رنگ بسنت، کوڑ گڑیارا روپ بدلائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیندا۔ میل ملا کے ساچی سنگت، دُھر دا سنگ جنائیندا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ودیا اکو اک درڑائیندا۔ ناتا تڑا کے سورگ بہشت جت، سچھنڈ دوارا اک سہائیندا۔ جس دا کھیل آد جگاد جگ چوکڑی انت، انتشکرن سب دا ویکھ دکھائیندا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پاربرہم پت پر میثور

بے انت، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیندا۔ سری بھگوان جن بھگتاں کولوں اگے کرائے نہ کوئی مٹت، سمت اندروں آپ بدلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جویں بدر الونا ساگ کھادھا بنا نمک، امرت رس وچ بھرائیندا۔ سری بھگوان سب دا متر، میت مرار نظری آئی۔ نرگن دھاروں آئے نکل، مات گربھ نہ پھیرا پائی۔ جن بھگتاں تن من ٹھانڈا کرے سیتل، اگنی اگ بھجائی۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے لئا کوئی پیتل، کنچن اکو رنگ رنگائی۔ بھو کھلا کے اندر باہر بھیت، پردہ دئے اٹھائی۔ ساچا میل کے دھر دا پریتم، پریتی اکو دئے دکھائی۔ بے شک لہدیاں لہدیاں مانس جنم دے انیک سال بیتن، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جس ویلے دھرنی دھرت دھول اُتے اپنی آپ دیوے پرکھن، پردیاں اندر پردہ دئے اٹھائی۔ نام ندھان سنائے کیرتن، بن رسنا جہوا پتی دند ہلایا۔ پھیر گرنکھ پیڑ رہے نہ کسے تن، دکھ درد دئے مٹایا۔ بٹھ لوے واسنا من، ممتا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ سوہنا پٹیاں دا چڑھے چن، اندھ اندھیر دئے گویا۔ رائے دھرم نہ سکے ڈن، چتر گپت نہ لیکھ دکھائی۔ نیتزہن رہے نہ کوئی اٹھ، ست پرکاش دئے پرگٹائی۔ ڈبدا بیڑا دیوے بٹھ، شوہ دریا نہ کوئے رڑھائی۔ کرپا کرے سری بھگوان، بھگتاں ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا جھولی پائی۔ سری بھگوان کہے میں سب دا مالک، بے پرواہ روپ وٹائیندا۔ آد جگادی خلق دا خالق، مخلوق ویکھ دکھائیندا۔ شبد سروپی بن کے ثالث، دھر دا حکم اک جنائیندا۔ کوڑی نندرا میٹ کے آلس، جوٹھ جھوٹھ پنڈھ چکائیندا۔ بھگت سہیلے کڈھ کے خالص، ذات پات ورن گوت ڈیرہ ڈھائیندا۔ دُرمت میل دھو کے کالکھ، نام ٹکا اک چکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری بھگوان صاحب سوامی ہر گھٹ ویکھ دکھائیندا۔ سری بھگوان کہے جو سچ بنیتی کرے ارداس، آسا من ہی من اُپجائی۔ سدا سدا سد رھواں اُس دے پاس، اپنا سنگ بنایا۔ ڈھولا دس کے دھر دی گاتھ، سوہنگ سو کراں پڑھائی۔ آتم پر ماتم بنا کے نات، کوڑی کریا دیاں کھپائی۔ اٹھے پہر رکھ اکو پر بھات، خوشی خوشی وچوں پرگٹائی۔ ساچی پٹی پڑھا کے جماعت، دھر دے حرف دیاں سمجھائی۔ جس دا لیکھا لکھ نہ سکے کوئی کائنات، قلم دوات نہ کوئے وڈیائی۔ جس دانور غروب ہو یا نہ کدی آفتاب، جوت جوت جوت رُشنائی۔ جو خلق دا خالق سب دا احباب، مُجبت وچ سمائی۔ تن وجود وجائے رباب، سُرنگی دھر دی اک ہلایا۔ سو بھگت سہیلا بھگتاں بنیا رہے غلام، فرما بردار اکو نظری آئی۔ جو وڈا وڈا امام، نوبت اپنا نام وجایا۔ سو سب دے پورے

کرن آیا کام، کا مٹی کوڑی دے گوائیا۔ جن بھگتاں دا نمک نہ کرے حرام، کھا کے مشکل حل سبجے دے کرائیا۔ گھر سرتی میلا کر کے رام، دُھر دی بنسری گھننیا دے وجائیا۔ جو بن ونا نوجوان، رُوپ انُوپ لئے پرگٹائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کھیڑا گرام، ساچے مندر بیٹھ سو بھاپائیا۔ میٹ مٹا کے اندھیری رین شام، دُھر دا نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں پیا کے امرت جام، جہاں توں لئے جُھڈائیا۔ جنہاں اوٹ رکھی اک بھگوان، دُو بے در نہ منگن جائیا۔ تیرتھ تٹ نہ کوئے اِشان، گھر سوامی ملے کاہن، مُشکل کرے آسان، درس دِکھاوے گن ندھان، آون جاون چکے جم دی کان، من شیطان رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سری بھگوان صاحب سلطان والی دو جہان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت دُو نگھی کندر ویکھ وکھائیا۔ سری بھگوان کہے جو میرا بن جائے بھگت، بھاگ دُھر دا جھولی پائیا۔ ناتا تٹ جائے کوڑے جگت، جگیا سو کراں جنائیا۔ انتر آتم دے کے شکت، شخصیت دیاں بدلایا۔ سُنہننا کر کے وقت، ویلا ویکھ وکھائیا۔ پندھ مُکا کے عرش فرش، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ جیسہڑی آد توں منگی شرط، شرطیہ اوہو بھگتاں نال پور کرائیا۔ کوڑی کریا دا پور نماشی کہے میرا سب نے رکھنا ورت، وار تا اگلی دیاں جنائیا۔ سوربیر مردانے بناواں مرد، مدد اپنی نال رکھائیا۔ بھگتاں دا ونڈاں درد، دردیاں دا درد جھولی لوواں پائیا۔ سری بھگوان کہے میرے نال مل کے ہندا نہیں کسے دا حرج، حرجاں سب دے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اپنا پورا کرن آیا فرض، فرائض سب دے ویکھ وکھائیا۔

۱۰۳۴

۱۰۳۴

★ ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت اچیل سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ★

کرم کانڈ دا جگت گیان، وِدیالوک مات وڈیائیا۔ آتم بودھ سری بھگوان، پر م پُرکھ اکھوائیا۔ جنہاں اُپر ہووے مہروان، نظرے کرم مہر اُٹھائیا۔ سچ پریتی بخشے چرن دھیان، یتنی اندروں دے بدلایا۔ سو سرنی چرنی ڈگے آن، آپ اپنا مان مٹائیا۔ تِس رکھنہارا والی دو جہان، مالک خالق نور خدائیا۔ وست اموک نام ندھانا دے کے دُھر دا دان، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ بھيو چکا کے زمیں اسمان، گنگ منڈل پردہ دے اُٹھائیا۔ گھر سوامی سچن ملے آن، باہر

لہجن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ پنج تت ترے گن ساچے در کر پروان، پروانہ اپنا دے پھڑایا۔ آتم پر ماتم دا مالک دُھر دا کاہن، ساچی سخیاں مل کے راس دکھایا۔ ٹھا کر سوامی بن کے دُھر دارام، سیتا سرتی لئے پرنا یا۔ محبوبِ محبت وچ بن کے اک امام، عملاں دا لیکھا دے چُکایا۔ ساچا سجدہ دے اک سلام، نمو نمستے اک درڑایا۔ جو انتِ اخیرِ کہا کرشن کاہن، بھگوت گیتا دے گواہیا۔ اٹھاراں دھیائے جگ کر دے گئے گیان، حرفِ حروف نال وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ آد جُگاد پُرکھ اکال دیوے ساچی سرنگت، گت مت اپنے ہتھ رکھایا۔ بودھ اگادھ آتم پر ماتم دے کے برہم مت، الکھ اگوچر اگم اتھاہ ساچی و دیا آپ پڑھایا۔ ناڈ بہتر نہ ابلے رت، اگنی تت نہ کوئے جلا یا۔ دھیرج دے سنتو کھ ست، ست ستوادى میل ملا یا۔ نچ نین کھول کے اکھ، گیان نیز اک پرگٹایا۔ کرم دھرم توں کر کے وکھ، محل اٹل اک سہایا۔ جس گرہ زِ رگن نور جوتی دیکھ بلے لٹ لٹ، اندھ اندھیرا نظر کوئے نہ آیا۔ شبد انادی راگ سنے انحد، دُھن آتمک راگ آپ درڑایا۔ سری بھگوان جو چرنی گیا ڈھٹھ، اٹھ تت من مت مایا موہ چُکایا۔ ناتا جوڑ کے سچو سچ، ست دوارا اک سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔ سرن پڑے جو صاحب گرہستی، دیاوان اپنی دیا کما یا۔ ۱۰۳۵

نام خُماری دے کے مستی، مست دیوانے لئے بنا یا۔ پریتم ہو کے ملے عرشی، عرش فرش دوویں پندھ مُکایا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھرتی، دھرنی دھول اپنے رنگ رنگایا۔ کھیل وکھائے ساچے گھر دی، جس گھر و بے اکو نام ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منزل وکھائے اوہ چڑھدی، جس دا پوڑا ہتھ کسے نہ آیا۔ سرن پڑے جو صاحب سوامی، انتر جانت ویکھ دکھایا۔ پت پر میثور انترجامی، بھيو ا بھیدا دے کھلایا۔ بن رسنا جہوا پتی دند سناے اگنی بانی، بان زِالا تیر چلا یا۔ جھگڑا مکائے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبج سیتج ڈیرہ دیوے ڈھایا۔ امرت آتم نچھر دیوے ٹھنڈا پانی، بوند سوانتی آپ چوایا۔ آتم پر ماتم ساچا میلا سرتی شبدی ہانی، گھر مندر و بے ودھایا۔ سو گرگھ گر سکھ ہر بھگت ہر جن سگھڑ سبجی بنے سوانی، گرہستی اپنا رنگ دے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی سرنایا۔ سری بھگوان جس سرن لئی تک، اوٹ اکو اک رکھایا۔ اوس دا نیڑا کرے حقیقت حق، لاشریک نور خدایا۔ نیز لوچن کھول کے اکھ، آخر اپنی منزل دے دکھایا۔ جس گرہ بیٹھا پُرکھ سمرتھ، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ سچ سچ دوارا کھول کے ہٹ، وستو اکو اک دے

ورتائیا۔ میل ملا کے کملاپات، پت پر میثور اپنی گود اٹھائیا۔ جنم کرم کرم جنم توں کر کے دکھ، گھر سہاونا اکو دئے سمجھائیا۔ جتھے آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا ہووے جس، دوجی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جتھے سنت سہیلے بھگت بھگوان صوفی فقیر کرن اکھ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جیہڑا گیان کرشن ارجن دتا دس، دوسر کسے نہ آیا ہتھ، سارے روندے نیز اکھ، ہنچھواں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سرن اک دکھائیا۔ سچ گرہستی پر بھ دی سرن، صاحب سوامی دیا کمائیا۔ نیز کھول کے ہرن پھرن، فُرنے پورے بند دئے دکھائیا۔ لہنا دینا چکا کے مرن ڈرن، آون جاون گیر کٹائیا۔ ساچی ترنی دتے ترن، انتارو پار لنگھائیا۔ جو پُرکھ اکال دین دیال پت پر میثور چرن پھرن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ سچ دوارے ٹھانڈے دربارے اوہ ورن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ ناتاٹٹ جائے ورن برن، ذات پات دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ اٹھاراں دھیائے بولکے کہے گیتا، اکھراں اکھراں نال وڈیائیا۔ سب دامالک اکو ٹھانڈا سینتا، سنگر ساچا بے پرواہیا۔ جس دی آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت اگمی ریتا، سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ جیہڑا ترے گن سدا رہے اتنا، ترے بھون دھنی اپنی کھیل دکھائیا۔ جس دا وسیرا اوچاں نیچاں، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ جس دا کلمہ نام حدیثا، حضرتان کرے پڑھائیا۔ جس دا لیکھا جگ چو کڑی کدے نہ بیتا، بھيو ابھیدا دئے گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمائیا۔ کرشن کہے میں ارجن دتی سکھیا، اٹھاراں دھیائے ملی وڈیائیا۔ نام ندھان دی پا کے بھچھیا، بھيو دتا گھلائیا۔ ساچا نام سری بھگوان کسے قلم شاہی نال لوک مات نہ لکھیا، سارے او سے دی صفت صلاحیا۔ جو سچ سرنائی آئے اُس دی کی کہانی تے کی وتھیا، کی کرے کوئے وڈیائیا۔ اوہ چھڈ کے سرشٹی کوڑی درشٹی ملے اکو تیا، جو متر پیارا آد جگاد اک اکھوائیا۔ جتھے مان بلدا وڈیاں نکیاں، اوچوں نیچوں اوچ اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ کرشن کہا گیتا سندیشہ دیوے سری بھگوان، جو بھاگ سب دا جھولی پائیا۔ باراں اکھشراں والا جگت گیان، واسد یوا سرب سمجھائیا۔ جو پر بھ دی چرن سرن ڈگے آن، اوہناں نوں پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ مہر نظر نال لے جائے اوس استھان، جس دی بھومکا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جتھے کاہناں دا وسے کاہن، نہ زمیں نہ اسمان، کوٹن کوٹ نمسکار کردے رام، دسر تھ بیٹے بیٹھے اکھ جھکائیا۔ اُس دا اکو اک نشان، اکو نور نوری مہان، دوجا روپ نہ

کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ بھگون کہے جو گرہستی آئے دوار، چرن کول سرنائیا۔ بن بھگتیوں دیواں تار، ایہو میری وڈیائیا۔ پتت پاپیاں کراں اُدھار، دُشٹ دُرچاراں اپنے رنگ رنگائیا۔ جو نار ہووے وِ بچار، کنت دُہاگن ویس وٹائیا۔ جس ویلے سرن ڈگے آن، مستک اُکا دھوڑی خاک رمائیا۔ اوس ویلے دے کے سچا دان، پورب لیکھا کرماں روگ مٹائیا۔ اگے ساکھیات میلا دُھر بھگوان، بھگون ہو کے اپنی گود اٹھائیا۔ جگ چو کڑی پچھوں کوٹاں وچوں کوئی ہندا پروان، جس اُپ اپنی دیا کمائیا۔ پر بھ سرن ایہو وڈا گیان، اس توں پرے نہیں کوئی دھیان، کرم کانڈ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا دئے چُکائیا۔ پر بھ دی سرن سب توں اتم جگتی، جگت جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ اوتھے لوڑ رہے نہ مکتی، مکت توں پرے ساچے گھر سچ دوارے دئے بہائیا۔ جتھے منزل بھگتاں دی مکدی، اگلا پندھ نہ کوئے جنائیا۔ اوتھے لوڑ رہے نہ کوئی پڑھنی تمک دی، ڈھولے گیت نہ کوئے سنائیا۔ نوری دھار نور نوں جُھکدی، نور نور وچ سائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی پردے اوہلے لگ دی، سنگمھ ہو کے رہیا سمجھائیا۔ جیسہڑی اتم پر ماتم نال گرہستی ہو کے دوجیاں تائیں پچھدی، دُہاگن نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا اپنی کھیل دکھائیا۔ گرہستی سرب دھرموں سے وسے باہرے ساتھ ایک، صاحب سوامی نظری آئیا۔ تسدی ساچی ٹیک، جو ٹکے مستک رہیا لگائیا۔ جس دے رُپ جگ چو کڑی انیک، نرگن سرگن اپنا پھیرا پائیا۔ سو بھگت سہیلا اک اکیلا ہر گھٹ رہیا پیکیہ، نج اتم بیٹھ ڈیرہ لائیا۔ اوس دے کول برہمنڈ کھنڈ دو جہاناں بھیت، بھيو دئے گھلائی۔ کی ہویا جے گیتا اٹھاراں دھیائے لکھیا لیکھ، تریلوکی ناتھ انا تھاں دتی وڈیائیا۔ پر بھ دی سرن سب توں اتم سریشٹ و شیش، جو وِشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جس دی اوٹ رکھدے وِشن برہما مہیش، شکر اکو اگھ گھلائی۔ سو صاحب سوامی انترجامی سہاونہارا سچے دیس، دھام اولڑے ڈیرہ لائیا۔ گرہستیاں نال گرہستی ہو کے رہیا کھیڈ، کھلاریاں نال اپنی کھیل بنائیا۔ چہنے ارجن نوں دتا بھیج، کرشن دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ تھان تھنتر کھوجدا، برہمنڈ کھنڈ دو جہان۔ سب دی سوچ آپے سوچدا، جانی جان مہروان۔ بھيو جانے لوک پر لوک دا، وڈ داتا گنی ندھان۔ لیکھا جانے اٹھاراں دھیائے اکھراں والے سلوک دا، سولاں کلا نوجوان۔ انتم مالک بن کے اپنی مَوج دا، دتا اک فرمان۔ جو مالک خالق پر لوک دا،

داتا دانی مہروان۔ جو بھگت سہیلا بن جائے اوس دا، چرن کول کرے دھیان۔ اوسدی منزل کوئے نہ روکدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محل
 اٹل سہائے اک مکان۔ اتم نرالا سب توں وکھرا گرہست، گہر گمبھیر گیا سمجھائی۔ جنہاں دے اندر پریم پیار دا عشق، ناری کنت خوشی منائی۔ ساکھیاں سچ
 سوامی جنہاں دا ایشٹ، دریشٹ گئے کھلایا۔ کھیل اوڑا انوکھا راما وششٹ، شاستر سمرت دین گواہیا۔ سرن لگیاں دی پرہ دی کول لسٹ، دکھری ونڈ اپنے
 ہتھ رکھائی۔ اہناں نوں کرم دھرم گیان دھیان دی دینی نہ پئے کشت، حصیاں وچوں حصہ نہ کوئے رکھائی۔ اہناں نوں لوڑ رہے نہ سورگ بہشت، اہناں
 دے پینڈے دے مکائی۔ اہناں دی آسا پوری کرے پرہو آپ نراچھت، اچھیا سب دی ویکھ وکھائی۔ چرنی لگنا بڑا اوکھا بہنتیاں وچوں ہتے جانڈے خشک،
 تھوڑیاں وچوں تھوڑے پریکی نظری آئی۔ پرما آتم دا سدا بھوگے آپ گرہست، انہوگی ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ ایہہ کوئی سو دا نہیں ٹانک جست،
 ہندسیاں والی ونڈ ونڈائی۔ سرنگت جو آئے جنم کرم دا کوڑ گڑیارا نندک، پرہ گہر گمبھیر بے نظیر اپنے رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد دیونہار وڈیائی۔ سری بھگوان سرن جو جائے ڈھٹھ، اہل بھل دے بخشائی۔ جنم جنم دی کرم دی دُرمت میل دیوے کٹ، پتت پتت دے
 وکھائی۔ نام اگمی شبدي لا کے سٹ، سوئی سرتی لئے اٹھائی۔ درس دکھا کے نچ نیتز اپنی اکھ، دونوں اکھاں دا لیکھا دے مکائی۔ میل ملا کے سچو سچ، سچ سمگری
 دے سمجھائی۔ بھگت بھگوان مل کے پین ہس، ہستی وچوں مستی ملے نور خدائی۔ اکے مندر اندر جان وس، وصل اکو اک جنائی۔ سب توں نیارے سب توں
 ہو کے وکھ، سب دے اندر اکو اک ویکھ ویکھ خوشی منائی۔ کرشن کاہن سچ سنہیہرا جو آخیری گیا دس، وہ دشا جگت سنائی۔ سری بھگوان پُرکھ سمرتھ، سب
 دے سنسے رہیا مکائی۔ جو اوس دی سرن گیا ڈھٹھ، لیکھا مک جائے ت اٹھ، کوڑی کرپا میٹے ساڑے جگت بھٹھ، آتم برہم دے جنائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سمجھن دی سچی رکھی قیاس، اندر اندر کایا مندر ویکھے مار جھات، بند کوڑی توں اگلا کھول کے تاک، جتھوں خواہش اُتے باہر
 آوے نال سواس، رسنا جہوا مل کے بانی بیکھری وچ شنوائیا۔

☆ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت اگرموہن سنگھ دے گرہ پٹھان کوٹ ضلع گرداسپر ☆

بھل کہن اسیں بن کے سوہنا ہار، باردک دین آئے ودھائیا۔ بھگت وچھل گرور گردھار، پاربرہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔ جگ چو کڑی وچھڑے میلے سجن یار، میت مرارے اپنا جوڑ رہیا جڑائیا۔ انتر آتم بخش اک پیار، سوئی سرتی لئے اٹھائیا۔ نج نیز دے دیدار، کوڑی ہوس دے مٹائیا۔ ڈھر دا مندر میٹوں وکھال، گرہ دیا باقی اکو ہوئے رُشنائیا۔ سنت سہیلے گرگھ ویکھ کے اپنے لال، لال گلا اپنا رنگ چٹھائیا۔ توں داتا دین دیال، دیاوان اکھوائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گھر پچھے مریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نال نال، جگت وچھوڑا پندھ کٹائیا۔ مائس جنم دی لیکھے لائے کیتی گھال، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ہار کہے میں چرنی گیا لگ، آپ اپنا لیا مٹائیا۔ مل کے صاحب سورے سربگ، میرے اندر وٹی ودھائیا۔ میں کوک سناواں جگ، دہ دشا ڈھولا اک الائیا۔ صاحب سوامی انترجامی بھگت سہیلے رہیا لہج، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا بھيو ابھیدا آپ گھلائی۔ کوڑی کرپا جگت واسنا پار کر کے حد، سچ دربارا نر نرنکارا اکو ویکھ وکھائیا۔ جس گھر پریم اندر دیکھ جوتی رہیا جگ، نورو نور کرے رُشنائیا۔ شبد اگئی انحد ناد رہیا وج، ڈھن آتمک راگ الائیا۔ بن مکے کعبیوں ساچے حجرے کرائے ج، محبوب مُجت سچ کمائیا۔ درشن دیوے اُپر شاہ رگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہار کہے جس ویلے میں لگا چرن، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ میرا اندروں گھل گیا ہرن پھرن، نج لوئن ہوئی رُشنائیا۔ میرا چکلیا مرن ڈرن، لکھ چوڑاسی پینڈا رہیا مکائیا۔ میں منزل اوس لگا چڑھن، جسدا راہ کھہڑا نہ کوئے درسائیا۔ میں اوس دا ڈھولا لگا پڑھن، جس دا نغمہ نام تعلیم وچ نہ کوئے درڑائیا۔ میں درشن لگا کرن، حرص ہوس دتی مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہار کہے میں ویکھیا نر نریش، نر نرنکارا اکو نظری آئی۔ جو نواسی سچکھنڈ دوارے ڈھر دے دیس، مقامے حق سو بھاپائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر دیندے گئے سندیش، کھانی بانی ڈھولے کلیمیاں وچ جنائیا۔ جس دا آتم پر ماتم اکو اُپدیش، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ جو ہر گھٹ اندر رہیا ویکھ، گھر گمبھیر بے نظیر گوسائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دیالا جوتی جاتا دھر کے ویس، اولٹرا روپ اک

پر گٹائیا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیئت، درشن دیوے نیتن نیت، نر نرائن بے پرواہیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے بجر کپائی لاه کے دتے بھیت، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ہار کہے میں اپنی بھینڈا دتی بلی، بلوان ہو کے سپس نوائیا۔ پر م پڑھ پت پر میثور ویکھیا دھنی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نظری آئیا۔ جس دی بھگتاں نال بنی، جگ چوکڑی اپنی گود اٹھائیا۔ ساچے سنتاں دی وڑ جائے اندر گلی، باہروں کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ گرگھیاں نال آتم پر ماتم روپ رلی، رنگ اکو اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی اکو بے پرواہیا۔ ہار کہے میتوں آوے ہاسا، خوشیاں نال جنائیا۔ پر م پڑھ کھیل تماش، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ داتا دانی گہر گمبھیر سرب گنتاسا، دین دیال وڈی وڈیائیا۔ منڈل منڈپ دو جہان سری بھگوان بن گوپی کاہن پاونہارا راسا، نام بنسری دھر دی دھن اگم آواز اک سنائیا۔ سنت سہیلا اک اکیلا جگ چوکڑی جن بھگتاں دیوے بھرواسا، بھرم بھلیکھا کوڑا دئے مٹائیا۔ آتم پر ماتم کھولے سد خلاصہ، پار برہم برہم میلا سچ سبھائیا۔ دیوان ہو کے دین دیوے داتا، داتا اپنی دیا کمائیا۔ سب دیاں پوریاں کرے خواہشاں، خواہش اپنی نال ملایا۔ صاحب سوامی پڑھ سمراٹھا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہار کہے میں اکو پریم پیار دا ویکھیا دھاگا، جو کلی کلی رہیا جنائیا۔ دُرمت میل دھوے داغا، پت پت دئے وکھائیا۔ نام سنائے دھر دی گاتھا، توں میرا میں تیرا کرے سچ پڑھائیا۔ جس دی وار گاوندے راسا، صفتاں نال صلاحیا۔ اوہ سوامی صاحب پڑھ ابناشا، ابناشی کرتا ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں جنم جنم دا پورا کرے گھاٹا، وادھا چرن کول دئے سرنائیا۔ بگھنڈ نواسی سچ دوار دھر دا سناوے ساکہ، جگت ویدیا نہ کوئے پڑھائیا۔ گرگھیاں اندروں کھول کے تاکا، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ نرگن نور نور جوت کر پرکاشا، شبدی ناد دھن شنوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ہار کہے میرے وچ بھل گلاب، گلشن سوہنا رہیا مہکائیا۔ میں سجدہ اوس نوں کراں آداب، بسمل ہو کے اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی سارے کہن گرو مہاراج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جیہڑا گر اتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا دات، نرگن سرگن جھولی دئے بھرائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے اندھیری رات، ست ستوادی اکو چند کرے رُشنائیا۔ چار ورن بناوے اک جماعت، کھتری براہمن شودر ویش وند نہ کوئے وندائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال سنائے

اِکُو گاتھ، گیت گوبند اگم اتھاہ اِکُو اِک جنائیا۔ غریب نمانیاں کوجھیاں کملیاں جگ جنم دیاں وچھریاں پچھے بات، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ نچ نیتر لوچن
 نین درشن دیوے اِک اِکانت، شاہو بھوپو سوچھ سروپی اپنا روپ دکھائیا۔ جنم کرم لیکھا لائے لوک مات، لہنا دینا اگلا پچھلا دے مٹائیا۔ چار گنت دہ دشا
 نظری آئے ساکھیات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا ہکم اِک ورتائیا۔ ہار کہے میں دینا ہوکا، ہکم دھر دا دینا جنائیا۔ سندیشہ دیواں
 چوڑاں لوکاں، چوڑاں طبق دیاں اٹھائیا۔ پر بھ ملن دا اِکُو موقع، لکھ چوڑاسی وچوں مانس جونی نظری آئیا۔ جس وچ من دے نہ سکے دھوکھا، بدھی چلے نہ
 کوئے چترائیا۔ بھاگ لگے ساڈھے تن ہتھہ کایا کوٹھا، مندر اندر وجے ودھائیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، بن پستک ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ جگت سادھنا وچ
 ہونا نہ پئے اوکھا، جس اُپر مہر نظر اِک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ہار کہے میں سب نوں دسا ہار جیت، گھٹ گھٹ
 دینا درڑائیا۔ پت پر میثور صاحب سوامی سچ پریت، سری بھگوان اِک سرنائیا۔ داتا دانی گہر گمبھیر بے نظیر ترے گن مایا کرے اتیت، ترے بھون دھنی اپنا
 رنگ رنگائیا۔ پنج تت کایا مائی پریم پیالے کرے ٹھانڈے سیت، نہجھر جھرنا امرت اِکُو اِک جھرائیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم دتے دھر دا گیت، چوڑاں ودیا نہ
 کوئے پڑھائیا۔ ٹھا کر سوامی گھر سجن ملے ٹھیک، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھا جانے راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان ہست کیٹ، گھٹ گھٹ اندر
 ویکھ دکھائیا۔ ساچا کلمہ کائنات دتے اِک حدیث، حضرت ہو کے کرے حق پڑھائیا۔ جنم کرم بدل دیوے نصیب، مہروان مہر نظر اِکُو اِک اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ ہار کہے جس میٹوں کیتا بھیتا، پریم پریتی اِک جنائیا۔ تس دا مالک اِکُو بنے کھیوٹ کھیٹا، بیڑا اپنے
 کندھ اٹھائیا۔ پورب جنم جس پچھلا رکھیا چیتا، اگے رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ مانس جنم لیکھے لائے لیکھا، چتر گپت حساب نہ کوئے دکھائیا۔ اندر وڈ کے
 صاحب سنگر کھولے بھیتا، پردہ اوہلا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ہار کہے جس میٹوں لیا گند، کلی کلی میل ملائیا۔
 میں صاحب سنگر لیا ڈھونڈ، جگت جہان کھوج کھوجائیا۔ جس دے کول امرت سہنجی سوانتی بوند، جگت ترشنا دے بھجائیا۔ کوڑی کریا آلس میٹے نیند، چیتن
 سرتی دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی ہوئے سہائیا۔ ہار کہے میں بہتا ہویا خوش، خوشیاں وچ جنائیا۔ جے کوئی میٹوں

لوے پُچھ، سچ سندیشہ دیاں درڑائیا۔ جو سب توں نرالا دکھرا نرویر ہو کے بیٹھا لگ، نرگن اپنا آپ چھپائیا۔ جس گوہند سورا بنایا اپنا ست، جوتی شبدی دھار کھیل کھلایا۔ سو کھیل کرے اپناشی اچت، بے پرواہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سوہنی سہاونی مولے اکو رت، بسنت اپنا روپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا در، جس گرہ مندر گھر وجے نام ودھایا۔ ہار کہے میں دیواں سچ ثبوت، سرب دیاں جنایا۔ پاربرہم پت پر میشور سب دا اک محبوب، محبت وچ سمایا۔ جس دا محل اٹل مندر اک عروج، عرش قرص دوویں ویکھ دکھایا۔ صوفی سنت فقیر سدا رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ لگایا۔ پھل کہن اسیں بھلوڑی وچوں نکل کے گئے جھونج، اپنا آپ بھیٹ کرایا۔ جن بھگتاں دے اندروں کڈھکے دوج، دتیا بھاؤ دینا مٹایا۔ گرکھاں آوے اکو سوہج، بدھی بیک روپ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرناپا۔ ہار کہے میری بیٹی انت اخیر، ارداس اکو دیاں جنایا۔ مالک خالق پیراں دا پیر، پیغمبراں دا امام نور خدایا۔ شرع دے کٹنہارا زنجیر، شریعت اندروں دے بدلایا۔ مٹا ونہارا جگت تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑایا۔ بنا اکھاں توں درسا ونہارا سچ تصویر، نور نور کرے رشناپا۔ جس دی مہما صفت کرے کبیر، کعبیاں وچ وجے ودھایا۔ سو سب نوں دیونہارا دھیر، دھیرج اک بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ ہار کہے میں سنگر آیا گرہ، گھر سچ ملے وڈیائیا۔ ساچے مندر اندر نرگن ہو کے بہے، سرگن میلا سچ سبھایا۔ شبد اگئی انتر نام ندھان اکو کہے، رسنا جہوا بتی دند وجے حق ودھایا۔ امرت آتم جام پیائے وہائے دھر دی نیں، وہن اپنے نال ملایا۔ جھگڑا چکا کے توں میں، مایا متا دے گواپا۔ سچ پریم دی بخش کے لے، کوڑی کریا دے مٹایا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سری بھگوان مل کے ڈھولا اکو کہے، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آپا۔ سنت سجن چرناں اپر ڈھسے، مائی خاکی دھوڑی مستک لگا اک رماپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا جھولی پاپا۔ ہار کہے میں اوہناں دا کراں دھن واد، جنہاں دھر دربارا دتا دکھایا۔ پر بھو دے آگے کراں فریاد، انتر آتھنا نال جنایا۔ صاحب سوامی انہاں دے کے جاویں داد، وست امولک جھولی پاپا۔ سچ پریم دی بخش کے یاد، جد اپنی وچ لینا ملایا۔ کایا کھیڑا سدا رہے آباد، گھر محبوب نظری آپا۔ اندر وڈ کے کھولنا راز، پردہ دینا اٹھایا۔ جھگڑا چک جائے جگت نماز، آواز اکو دینی لگایا۔ سرتی شبد کر کے کاج، میلا دھر دا لینا ملایا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینی مان وڈیائی۔ ہار کہے میری اِکو منگ، گہر گسپیر دیاں جنائی۔ پری پیاریاں چاڑھ اوہ رنگ، نام مچھٹی رُوپ وٹائی۔ آتمک دُھن
 وجا سچا مردنگ، انحد نادی ناد سنائی۔ سچ دوارا ویکھ لنگھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم سیجا سہا پلنگ، آسن سنگھاسن اپنی خوشی جنائی۔ نرگن نور اگمی چڑھا چند،
 جس دا کشا شکلا پکھ نظر کوئے نہ آئی۔ پری پیاریاں بھگتاں اپنا دے اوہ انند، جس انند وچوں انند پری والے گرکھ لئے پرگٹائی۔ خوشی کردے بند بند،
 بندگی اِکو اِک درڑائی۔ جنم مرن آون جاون لکھ چوراسی مک جائے پندھ، رائے دھرم نہ دے سزائی۔ آتم پر ماتم وچھوڑے وچ نہ ہووے رنڈ، کنت سہاگی
 ہو کے خوشی دینی دکھائی۔ آسا نسا پوری کرنی توں صاحب سدا بخشند، بخشنہار تیری بے پرواہیا۔ جے لیکھا نہیں پھیر وی گنڈھ، شبدی ڈوری تند بندھائی۔
 مہروان ہو کے لا انگ، انگیکار اِک اکھوئی۔ من واسنا کوڑی کرپا انتر رہے نہ گند، سنگندھ اِکو دینی بھرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا
 ساچا ور، جن بھگتاں اندر تیرے سچ پریم دی سدا وجدی رہے ودھائی۔

☆ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ سردول سنگھ دے گرہ پٹھان کوٹ ضلع گرداسپر ☆

بُھل کہے گرکھ بن اگمی پھول، سچ سنگدھی وچ بھرائی۔ من واسنا نہ جانا بھول، اُبھل دے وڈیائی۔ اپنا آد دا ویکھ مول، تیرا نور آتم پر ماتم نظری
 آئی۔ کٹ وچھوڑا کنت کنتوہل، گھر ساچے وچے ودھائی۔ سری بھگوان من اصول، نیم اِکو رہیا درڑائی۔ سچ وست کر وصول، وصل اِکو یار خدائی۔ دھوڑی ٹکا
 مستک لا ڈھول، ڈھر دا لیکھا دے چکائی۔ سچ پنکھوڑا لینا جھول، نام ہلارا دے دکھائی۔ پریم پریتی اندر ہونا مشغول، مشورہ اِکو اِک درڑائی۔ مائس جنم نہ جائے
 فضول، فضل رحمت دے کمائی۔ جنم کرم دامنگے نہ کوئے محصول، آگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ تیرا لہنا دینا لیکھا مکے ضرور، ضرورت جنم جنم دی کھوج کھوجائی۔
 ابناشی کرتا سدا سدا حاضر حضور، حضرت ہو کے دیا کمائی۔ جوٹھ جھوٹھ دا کٹ قصور، قسمت دے بدلایا۔ مایا ممتا توڑ غرور، سچ شعور دے دکھائی۔
 ہوئے ہنگتا نہ رہے فتور، نون سو اکھر اِک سمجھائی۔ جلوہ ملے جوتی کوہ طور، کتب خانیاں دی لوڑ رہے نہ رانی۔ سرب سوامی ہوئے مزدور، چاکر خادم سیو

کمائیا۔ انتر آتم کرے قبول، مہر نظر نال ملائیا۔ مُجبت دا مالک صاحب محبوب، موخانہ اک درسائیا۔ لیکھا چک جائے مشرق مغرب شمال جنوب، سمت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھا تک جائے کوڑ حدود، حد توں پرے ڈیرہ دے دکھائیا۔ جدھر دیکھے اُدھر موجود، گرگھ ستمکھ نظری آئیا۔ جگت لالچ کر دے نیست و نابود، کوڑی کریا جڑ اُکھڑائیا۔ لیکھے لائے تن وجود، وجہ نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لئے ملائیا۔ بھل کہے گرگھ اپنے اندر دیکھ سگندھی، سوگند کھا کے دیاں جنائیا۔ جس دے اُتے نہیں کوئی پابندی، پابند ہو کے بیٹھا بے پرواہیا۔ جو توڑنہارا خانہ بندی، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ واسنارہن نہ دیوے گندی، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ جوتی نور چکاوے چندی، چند سورج نین شرمائیا۔ مارگ سدھی دتے ڈنڈی، ڈنڈوت اکو اک درڑائیا۔ بیچ وکارا بھیکھ میٹے پکھنڈی، ست سنگی سنگر شبد دے جنائیا۔ منزل راہ ہووے نہ تنگی، ٹیڈھی بنک نہ کوئے اٹکائیا۔ تٹ کنارہ سہائے بھومکا چنگی، چاروں کُنٹ خوشی دکھائیا۔ صاحب سنگر جس دا دروازہ گئے لنگھی، اپنا پندھ مکائیا۔ اوتھے آتم رہے کوئے نہ اندھی، ست سروپ اکو نظری آئیا۔ اوتھے سادھاں دی نہیں کوئی منڈی، مویشیاں وانگ نہ کوئے بھوئیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا مانے رس انندی، اند آتم وچ پرگٹائیا۔ جنہاں دی پٹھ ہووے نہ تنگی، پشت پناہ بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سجن ہوئے سہائیا۔ بھل کہے گرگھ تیرے اندر سوہنارنگ، میٹوں نظری آئیا۔ جتھے وجے نام مردنگ، انراگی ڈھولے گائیا۔ پون پوناں پائے ٹھنڈ، امرت جھرنارہیا جھرائیا۔ بیج سہنجینی سہائے پلنگ، بن پاوا چول ٹکائیا۔ نوری نور چڑھا کے چند، اگم کرے رُشنائیا۔ سجن سہیلا ہو کے سنگ، دُھر دا میل ملائیا۔ ناتا توڑ کے جیرج اند، اُتبھج سیج لیکھا دے مکائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، گوپال دیال دیناں ہوئے سہائیا۔ وست امولک رہیا ونڈ، نام ندھانا جھولی پائیا۔ پنجاں کر کے کھنڈ کھنڈ، اندر باہر کرے صفائیا۔ کوڑ کڑیاری ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ پردہ لاه کے ہنگ برہم، پاربرہم اپنا آپ پرگٹائیا۔ چرن کول سرنائی دے کے انند، سرنگت اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی منزل دیکھ دکھائیا۔ بھل کہے میں دیکھاں گرگھو تہاڈی سوہنی بھلواری، پت تہنی خوب مہکائیا۔ جنہاں دا لیکھا لگا ستاراں ہاڈی، پورب ہاڈے کڈھے ملی وڈیائیا۔ لہنا گیا چرن چھہائی داڑھی، سر مستک ہتھ ٹکائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں آئی واری، وارتا بچھلی دے گواہیا۔ آگے ہوئے نہ کوئے

خواری، جنم مرن نہ کوئے جناییا۔ بھاویں پر بھہ نوں سارے کہندے جواری، دھوکھے باز نورُ خُدا ییا۔ جگ چو کڑی ہو یا رہیا بے اعتباری، اچھل چھل اپنا ناؤں دھرائیا۔ بھھل کہے دھن بھاگ جس تہاڈے نال لائی یاری، اپنی خاطر مل کے خوشی مناییا۔ تہاڈی آتما نہ رہے کواری، پر ماتم ہو کے آپ پرنا ییا۔ سچ پریم نال شنکاری، جو بن روپ اک چٹھائییا۔ مُجبت دی کر پُجاری، گھر ساچے لئی بلا ییا۔ دُھر دی دے خُماری، خواہ مخواہ اپنا رنگ رنگاییا۔ تہاڈے نال نہ کرے غداری، گداگر ہو کے سیو کمائییا۔ بھگت سہیلے جاوے تاری، چاروں طرف وچے ودھائییا۔ لہنا چُکا کے پُرکھ ناری، نر نرائن مان تان اک رکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ساچے پار لنگھائییا۔ بھھل کہے جن بھگتو تہاڈا صاحب رنگ رنگیلا، سچ رنگت وچ سما ییا۔ جو بن کے سچ وسیلہ، لوک مات ویس وٹائییا۔ پار کر کے امبر نیلا، زرگن نورُ کرے رُشنا ییا۔ سب دی ویکھنہار دیلا، اندر اندر پھول بھھلاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی بے پروا ہیا۔ جن بھگتو ویکھو کھیل سچے سنگر دا، جو ساچی سیو کمائییا۔ پورب لہنا ویکھ دُھر دا، وچھڑیاں جوڑ جڑائییا۔ اپنی کرنی کرن توں کدے نہ مُردا، غریب نمانے گلے لگاییا۔ بھاویں ہتھھاں پیراں نال نہیں تُردا، تُرت اپنا حکم جنا ییا۔ ساجن گرگھ میلے اپنی لوڈ دا، لوڑیندا اپنے نال جڑائییا۔ لیکھا چُکا کے اندھ گھور دا، سچ پرکاش کرے رُشنا ییا۔ ناتا تُڑا کے کوڑ کڑیاں چور دا، جگت ٹھگی توں لئے بچائییا۔ منتر دس کے اپنا فرنا پھور دا، پردہ اوہلا دے اٹھائییا۔ جو چرن پریتی کر کے اپنا آپ گھولدا، سو گھولی گھول گھمائی ویکھ دکھائییا۔ ساچے نام کنڈے ترازو اکو تولدا، دھڑی سیر وٹا نظر کوئے نہ آ ییا۔ لگھ چوڑاسی وچوں گرگھ سہیلے بھگت ورولدا، آپ آپا کھوج کھوجائییا۔ بھھل کہے میں سچ ست دُھر حکم نال بولدا، اپنی کتھانہ کوئے سنائییا۔ جیہڑا صاحب سبجگ دارا کھولدا، کنڈے اندروں دے کھلاییا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گھر دکھاوے گھر وچ کول دا، کلونت سری بھگونت جن بھگت کل اپنی دے بنائییا۔

☆ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت اکرم سنگھ دے گرہ نیشالا ضلع گرداسپُر ☆

گوہند کہے میں بچھاں وات، پُرکھ اکال سیو کمائیا۔ جگ جنم دا دیکھاں نات، پورب پورب پھول بھلایا۔ جنم جنم دا پورا کراں گھاٹ، گھاٹا بچھلا دیاں مکایا۔ منزل منزل اگلی دساں واٹ، درگھر ساچا اک سمجھایا۔ شبدی شبد سناواں دُھر دی گاتھ، انبولت بولت راگ الائیا۔ سچ بھنڈار دے کے دات، دولتمند دیاں بنایا۔ سرتی سرت کر اکانت، لو اکو اک دکھایا۔ سوہنی سہنجی بھنڑی رین دکھا کے رات، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ آتم پر ماتم کر کے یاد، میل ملاواں سچ سُبھایا۔ ساچا کھیڑا کر آباد، نام وجاواں اک ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوہند کہے میں لیکھا لاؤنا، پاربرہم پر بھ تیری سیو کمائیا۔ گرگھ سجن میل ملاؤنا، پت پر میثور تیری وڈ وڈیایا۔ آتم انتر بھو گھلاؤنا، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھایا۔ سچ سندیشہ نام سناؤنا، کراں حق پڑھایا۔ وچھڑیاں جگ میل ملاؤنا، ناتا کوڑ تڑایا۔ محل اٹل اک سہاؤنا، جوتی نور کر رُشٹایا۔ امرت ٹھانڈا جل پیواؤنا، رس اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ گوہند کہے میں کرنا خبردار، دُھر سندیشہ اک جنایا۔ سوئی سرت کرنی بے دار، غفلت نندرا رہن کوئے نہ پائیا۔ سندیشہ دینا دُھر دے یار، سُنہیہڑا اک سناپیا۔ بھگت سہیلے لینے اٹھال، جاگرت جوت کر رُشٹایا۔ نیتر لوچن نین کرو اک دیدار، پاربرہم پر بھ ساچا درشن پائیا۔ نو نو چار بچھوں آئی جس دی وار، وارتا سب دی دیکھ دکھایا۔ جس دے بچھے ہندے رہے خوار، لکھ چوڑا سی بھج بھج تھکے واہو داہیا۔ پریتم ملیا نہ سانجھیا، ست ستوادی نظر کوئے نہ آپیا۔ جس دی صفت کر کر کاغذ قلم شاہی گئے ہار، آد انت کہن کوئے نہ پائیا۔ جس نوں کھوجدے رہے سدا جگ چار، سبجگ تریتا دواپر کھجگ دیکھن چائیں چانیا۔ جس دی بھوکھتاں وچ گاؤندے وار، گر اوتار پیغمبر ڈھولے ناد جنایا۔ جس دے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بنے رہے اشتہار، اشتہاری بیٹھا رہیا لکھ چھاپیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا ہو کے ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشٹایا۔ جسدا نہ کوئی کھنڈا نہ تلوار، کھڑگ ہتھ نہ کوئے چکائیا۔ حکمے اندر کرے کار، شبد سندیشہ اک سناپیا۔ سنت سہیلے گر چیلے میلے آن، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ مایا متا موہ توڑا بھمان، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ آتم پر ماتم دے کے برہم گیان، بھانڈا بھرم دیوے بھنایا۔ ست دھرم دکھائے نشان، شرع وچ نہ کوئے لڑایا۔ ثابت دسے اک

ایمان، سری بھگوان اک سرناٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوہند کہے میں دسن آیا خلاصہ، بھو ابھیدا اک کھلایا۔ جس دے اُتے رکھ کے آئے بھرواسا، جگ چوکڑی بن ویکھیاں دھیان لگایا۔ جس نوں سارے مندے آئے باپا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس دا پرما تم آتم جڑیا سچا ناتا، دو جہاناں نہ کوئے تڑایا۔ جس دی ست ستوادی گاتھا، وشن برہما شو ڈھولے رہے گایا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر ٹیکن ماتھا، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ جس دی چرن چھوہ منگن تیرتھ تاتا، سر سرور راہ تکایا۔ جس دی سمجھ نہ سکے کوئی ذات پاتا، ورن گوت نہ ونڈ ونڈایا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ اکالا ویکھن آیا جگت تماش، جگت نیتز نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ گوہند کہے میں سچ سندیشہ دینا بول، ڈھولا اکو اک جنایا۔ پُرکھ اکالا تولن آیا تول، نام کنڈا ہتھ اٹھایا۔ سچ دوار رہیا کھول، چارے کُنٹاں پنڈھ مکایا۔ سنت سہیلے رہیا وروں، لکھ چوراسی پھول بھلایا۔ پورا کرن آیا قول، اقرار اپنا ویکھ دکھایا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھرنی دھول، دھول رہیا سمجھایا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، ملا شیخ مسانک سار کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سنیہرا اک سٹایا۔ گوہند کہے میں دساں سچ، ست ست دیاں درڑایا۔ پُرکھ ابناشی آیاوت، بے وطن اپنا پھیرا پائیا۔ جس دی نہ کوئی جگت والی اکھ، بن نیتز لوچن نین سب نوں رہیا تکایا۔ جس دے کول سنساریاں والی نہیں وتھ، نام بھنڈارا اک ورتایا۔ جس دے کول کوڑی مہا والا نہیں جس، سچ ست اکو اک درڑایا۔ جو بھگتاں اندر رہیا وس، بن ڈیریوں ڈیرہ رہیا لگایا۔ پریم پریتی اندر رہیا ہس، ہستی ہستی وچوں بدلایا۔ کوڑی کرپا کرے بھٹھ، اگنی تت دئے جلائی۔ مایا متا موہ ہنکار وکار وچوں لئے رکھ، مہر نظر اک رکھایا۔ دین دنی نالوں کر کے وکھ، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ ڈھر دی دھار دیوے ساچا حق، حاکم ہو کے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوہند کہے میں دساں سچ پیار، پریمی ہو کے دیاں جنایا۔ میرا انت اخیری اک وہار، وہاری ہو کے رہیا درڑایا۔ جیسہرا ہتھ نہ آیا کسے جگ چار، چوکڑی پھر دے مارے دھانیا۔ جس دا لیکھا لکھ نہ سکیا کوئی سنسار، بھو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ سو لہنا دینا دیونہار آپ نرنکار، نرگن اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی دھار اک بندھایا۔ گوہند کہے میں دیاں سچ حقوق، پریمیاں جھولی دیاں بھرایا۔ ناتاٹٹ جائے عاشق معشوق، گر سکھ گر نکھ گر گر اکو رنگ

رنگائیا۔ آر پار دی ٹک جائے حدود، آر پار ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سنت سہیلے کر محفوظ، سر اپنا ہتھ ڑکائیا۔ محل اٹل دس عرش عروج، اگو گھر دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان ہو کے دیناں گلے لگائیا۔ گو بند کہے میں بھگتاں دسنا بن کے وارث، دھر دا حکم جنائیا۔ جگ چوکڑی پچھوں اگو وار کراں سفارش، نت نت لوڑ رہے نہ رائیا۔ میری اکھراں والی نہیں عبارت، الف یے نہ کوئے پڑھائیا۔ میری اٹاں پتھراں والی نہیں عمارت، جھروکھے جگت نہ کوئے جنائیا۔ میری وکیلاں اپیلاں والی نہیں عدالت، حکم دھر دا اک سنائیا۔ کوڑی کرپا نہیں امانت، مایا متا موہ نہ کوئے وڈیائیا۔ مچلا بھرے نہ کوئے ضمانت، شہادت سکے نہ کوئے بھگتائیا۔ مہروان ہو کے جن بھگتاں رکھاں صحیح سلامت، ایہتھے اوتھے ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دے چکائیا۔ گو بند کہے میں بنا دس کے شبد گرو، ناتا تیاں والا تڑائیا۔ پُرکھ اکال دامارگ ہونا شروع، شرع دے بدلایا۔ جس دا اگو منتر پھرو، چار ورن کرے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم سدھی اکے نال جڑو، ادھ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ ساچا بھگت منزل چڑھ نہ پچھے مڑو، اگے بھجے واہو داہیا۔ گو بند کہے میں اہناں نال تروں، جو ترت میرا حکم من کے خوشی منائیا۔ لون وانگ کدے نہ گھروں، آد جگاد اگو رنگ رنگائیا۔ سو ماں وانگ کدے نہ جھروں، داتا ہو کے دو لتمند دیاں بنائیا۔ جگت وہن کدے نہ رڑھوں، کوڑی کرپا دیاں مٹائیا۔ اگنی اگ کدے نہ سڑوں، تپدیاں ٹھنڈے دیاں کرائیا۔ تیر تلوار نال کدے نہ لڑوں، شبدي حکم اک منائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے گرگھ سجن پھروں، لکھ چوراسی پھول بھلائیا۔ اہناں دی اندر مندر منزل چڑھوں، سچ سنگھاسن بہہ بہہ ڈیرہ لائیا۔ جو اچھیا سو دو جہان کروں، صلاح لین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کسے کولوں نہ ہروں، ہار جت اپنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سرب دامالک پرتپالک اگو بنوں، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جیہڑی ذات پات ونڈ کے گیا منو، من وچوں واسنا دینی گوائیا۔ ساچے بھگت سہیلے شبدي دھار وچوں جنوں، بن کے دھر دی جنیندی مائیا۔ کوڑی کرپا چار گنت دہ دشا ڈنو، دیواں سخت سزائیا۔ نیتزہن گرگھ رہن نہیں دینا اٹو، لوچن اپنا دینا گھلایا۔ گڑھ ہنکاری بھانڈے سب دے بھٹو، تیر انیالا اک چلائیا۔ سر شٹ سبائی اوس ویلے گر شبدي سچ منو، جس ویلے گھر بار سارے گئے تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گو بند کہے میں حکم دسنا جگدیش، جگدیش رہیا جنائیا۔ دو جہاناں جس دے سیس تے ہونا سیس، سر وچوں سر نظر کسے نہ

آئی۔ کلمہ دُھر داد سے حدیث، حضرت اک پڑھائی۔ لکھ چوڑا سی بدل کے ریت، نیت اپنی دے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائی۔ گو بند کہے میرا آخری کنڈھا انتم واٹ، سب نوں دیاں جنائی۔ جس ویلے وقت سہاؤنا گوداوری کنارہ تاٹ، اٹھ دیا کمائی۔ اک شبد سندیشہ دینا پڑھ سمراتھ، اگم اتھاہ جنائی۔ دُھر دا امرت لے کے ہاتھ، ہتھیلی اُتے لینا نکائی۔ رَویداس دا رَویا ہویا گلاس، بے آس آس پُجائی۔ لیکھا دے پڑھ ابناش، وشواش، سب داد دے دھرائیا۔ اُس توں اگے گرگھ رہے نہ کوئی اداس، نراسا رُپ نہ کوئے وٹائی۔ سوامی بن کے وساں پاس، انترجامی ہو کے ویکھ وکھائی۔ لیکھے لا کے لکھ چوڑا سی وچوں اک رات، جماعت بھگتاں دیاں بنائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ بیڑے چڑھا کے راتھ، رتھوا ہی بن کے دُھر دی سیو کمائی۔

★ ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ا مہندر سنگھ، درشن سنگھ دے گرہ پنڈ نیشالا ضلع گرداسپُر ★

سنگر شبد کہے شبدی دھار بناواں سکھ، تٹاں وچوں تت مٹائی۔ دُھر دا لیکھا دیواں لکھ، جس سکے نہ کوئے مٹائی۔ سب دا سنگر نظری آواں اک، دوجا اٹھ نہ کوئے وکھائی۔ ساچے پریم دی پریمیاں لاواں کچھ، انتر انتر دیاں ہلائی۔ وسیرا کراں اوہناں وچ، جو وچوں کوڑی کریا گئے کڈھائی۔ جنم کرم دی پوری کراں سک، سخر چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائی۔ سچ دوارے پواں دس، گھر مندر اک وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دے بدلائی۔ سنگر شبد کہے شبدی سکھ بناؤنا بچہ، رکت بوند نہ کوئے وڈیائی۔ نام ندھان دے کے سچا، سچ نال ملائی۔ مُجبت وچ رہن نہیں دینا کچا، کوڑی گنڈھ نہ کوئے وکھائی۔ رنگ چاڑھ کے اپنا تٹاں، تت اکو دینا وکھائی۔ درس دکھا کے بنا اکھاں، اکھ اپنے نال ملائی۔ ساچی سکھیا دُھر دی اکو دتاں، درشن جوت شبد سمائی۔ ہر جو ہو کے ہر دے وساں، ہاردک خوشی بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دے درڑائی۔ سنگر شبد کہے میں گر سکھ شبدی بناؤنا چیل، ناتا تت نہ کوئے رکھائی۔ بن مندر مسجد شو دوالے مٹھ ہندا رہے میلا، گھٹ بھیتہ جوڑ جڑائی۔ سوامی بن کے سجن سہیلا، انترجامی ہو کے ویکھ وکھائی۔ دھام اپنا دس ٹویلا، مندر دُھر دا دینا درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائی۔ سنگر شبد کہے گرگھ شبدی دھار وچوں

لینا کڈھ، ایہو وڈی وڈیاں۔ سچ پیار پریم پریتی وچ لڈاؤنا لڈ، انگیکار اک اکھوایا۔ دُھر دا نغمہ سناؤنا چھند، کلمہ اک پڑھایا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند دینا انند، رس دُھر دا دئے وکھایا۔ سچ ایشان کراؤنا بن تیر تھ تٹ گنگ، دُرمت میل دھوایا۔ بن رُوپ رنگ ہونا سنگ، اُنھو اپنی کھیل وکھایا۔ بن سورج چند چکاؤنا اوہ چند، جس دا پکھ سکے نہ کوئے بدلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، بھگت سہیلا ویکھ وکھایا۔ سنگر شبد کہے میں گرگھ بناؤنا شبدی مرید، مُردا گور نہ کوئے دباں۔ ڈاکٹر بن کے دُھر دا طبیب، اندروں طبیعت دینی بدلائی۔ سجن میت مُرار بن حبیب، تمیز اکو دینی درڑایا۔ مہر نظر نال کر عزیز، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ست وست توں رہن نہیں دینا کوئی غریب، وست امولک جھولی پائی۔ جگ چوکڑی جو تھوڑی تھوڑی دیندا رہیا ترتیب، حصیاں وچ ونڈ ونڈایا۔ کھانی بانی شرع شریعت وید پُراناں سناؤندا رہیا گیت، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ سو سنگر صاحب کھیل کرے عجیب، عجب نرالا ویس وٹایا۔ جس دی مٹی نہ پے کوئے عید، بقر عید رُوپ نہ کوئے وٹایا۔ سدھی اندروں کر دے دید، اکھ اکھ نال ملائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، سد دیونہار سرنائی۔ سنگر شبد کہے میں گرگھ شبدی بناؤنا سنت، جگت والی نہ کوئے پڑھایا۔ بھو والی نہیں کوئی بنت، بستر اکو تن چھہایا۔ دُھر سہاگ ملا کے کنت، دُھاگن ناتا دینا تڑایا۔ نام اکو دے کے منت، منتر سچ سچ سمجھایا۔ جس دے سہارے لکھ چوڑاسی جیو جنت، انتم اوہو دینا ملائی۔ جس نوں سرب کہن بے انت، بے پرواہ اکھوایا۔ جو آد جگادی بودھ اگادھا پنڈت، گر اوتاراں کرے پڑھایا۔ جس دی بدلی وچوں بدل کے آگیا سمت، سماں رہیا سمجھایا۔ جس دے درتے سارے کر دے منت، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ سو گرگھیں میٹنہارا چنت، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ من واسنا رہن نہ دیوے علت، دہ دشانہ کوئے بھوایا۔ اپنے ملن دی آپے دیوے ہمت، دُھر دا حوصلہ دے ودھایا۔ گرگھیں سنگر شبد پاوے قیمت، کرنی آپ چکایا۔ ایہہ کھیل وکھرا غنیمت، اتہاس سکے نہ کوئے سمجھایا۔ لیکھا سمجھے نہ کوئے تریا تریت، تار ستار نہ کوئے درڑایا۔ بھو جانے نہ کوئے زیب و زینت، شاہ شہان نہ کوئے جنایا۔ عالمین لیکھا سمجھا نہ کوئے آیت، علم علما نہ کوئے وڈیاں۔ دھار جانے نہ مذہب دینت، دین دُنی نہ کوئے وکھایا۔ بھو رہے نہ جل پنت، چند چکور نہ کوئے

صلاحیا۔ ایہہ کھیل نواں نُوینت، نو نو چار راہ ٹکائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے گُرقھ دو جہان کدے نہ آوے پینت، لعنت سکے نہ کوئے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوں بھگوان، کم کرے نہ کوئے کمینت، پاتشاہ ہو کے شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔

★ ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت انوشہرا مزہ سَنگھ سنت ہر نام سَنگھ دے ڈیرے ضلع گُرداسپُر ★

سب نال جو ملیا نال، انتر آتم پریم ودھائیا۔ صاحب سَنگَرُ ندر نہال، نیتز لوچن نین نچ دے گھلایا۔ ناتا توڑ کے کوڑا پنچ تیت ترے گن جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کایا مندر اندر سچّی دھرم سال، ہر ٹھاکر سوامی دے ملایا۔ اٹھے پہر دوس رین گھڑی پل شبدی دُھن و بے تال، انحد نادی ناد سَنائیا۔ داتا ہو کے دین دیال، دیناں انا تھاں اپنے گلے لگایا۔ اندر باہر گپت ظاہر کرے سنبھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سوچھ سرُپی سوت جاگت درس دے دکھال، جاگرت تریا اپنا رنگ رنگائیا۔ جس سَنگَرُ دی کردے بھال، سو پُرکھ اکالا دین دیالا جوت سرُپی جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کایا کھیڑا ویکھے گھر، ساڈھے تن ہتھ کھوج کھوجائیا۔ سب نال ہو یا بلاپ، ویلا وقت دے گواہیا۔ انتر اُتجے اکو چاپ، اجپا رُپ وٹائیا۔ کوڑی کریا مٹ جائے سنتاپ، سنساروگ رہے نہ رانیا۔ پورب جنم دارہے نہ پاپ، دُرمت میل دیوے دھوائیا۔ آتم پر ماتم اکو رنگ رنگے آپ، کُسمبڑا رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ سَنگَرُ گُرسکھ دُھر داناتا جوں پتا پوت باپ، ساچا ناتا اک جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لیکھے وچ رکھائیا۔ سب نال ہو یا جوڑ، اندر و بے نام ودھائیا۔ سَنگَرُ پریتی لگی نبھے توڑ، جگت وچ نہ کوئے تڑائیا۔ پنچ وکاراں دیوے ہوڑ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ڈیرہ ڈھائیا۔ ہوئے ہنگتا کڈھے روگ، ہنگ برہم اک درڑائیا۔ آتم پر ماتم ہووے دُھر سنجوگ، شبدی گُرمیلا سبھائیا۔ جس سَنگَرُ دی ساچی رکھی اوٹ، اوہ سَنگَرُ سمرتھ جس دی مہما اکھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی راگاں ناداں وچ ڈھولے رہی گائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال ابناشی کرتا پار برہم پت پر میثور تیرے ہر دے جائے وس، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ شبد انیالا تیر نرالا مارے کس، بجر کپائی چیر وکھائیا۔ اندروں کھول کے نچ نین اکھ، پرتکھ نظری

آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے رنگائیا۔ گرسکھ کہے میں سنتگر شبد نال جڑنا، جوڑی اکو نال بنائیا۔ ساچے مارگ اُتے تڑنا، جو تڑت دیوے سمجھائیا۔ من واسنا بند کرنا فڑنا، شبدی شبد وجے ودھائیا۔ اپنی منزل کولوں نہیں مڑنا، بھجنا واہو داہیا۔ مایا ممتا وچ نہیں رلنا، کوڑی کریا نہ کوئے پھسائیا۔ بن امرت پھل نہیں پلنا، سنمل روپ نہ کوئے دھرائیا۔ بہتیاں اکھراں والا نہیں پڑھنا جملہ، اکو ڈھولا لینا گائیا۔ بھو کھلاؤنا آد مڈھلا، قدیم دے جنائیا۔ اندر رہے کوئی نہ گنجھلا، گجھی رمز دے لگائیا۔ گننا پئے نہ اُتے انگلاں، ساچا ہندسا دے سمجھائیا۔ رلنا پئے نہ وچ چنغلاں، چنغلی نندیا دوویں دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گرسکھ کہے میں سنتگر لبھنا شبدی میت، جو شرع دے بدلایا۔ جس دے ہتھ ساچی ریت، ریتوان وڈی وڈیائیا۔ جو جھگڑا مٹا دے مندر مسیت، کعبیاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ترے گن مایا کر اتیت، تریلوکی لیکھا دے چکائیا۔ تن ماٹی خاکی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت دے بھجھائیا۔ چرن پریتی دے اکو رنگ وکھائے اوچ نیچ، رنگ راجان نہ کوئے جنائیا۔ آتم پر ماتم دے سیت، ڈھولا گھر گمبھیر گوسائیا۔ جس دی بن پُرکھ اکال دوجا کر نہ سکے تصدیق، سمجھ اک نہ کوئے سمجھائیا۔ جو اکو اک کرے تبلیغ، طبع دے بدلایا۔ پچھلی کرنی اُتے مارے لیک، اگے اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ اوس دے وچ ہووے سچ توفیق، جگت وکار طوبی طوبی کر کے دین دھائیا۔ اوہ سچھنڈ دا ہووے وسنیک، مقامے حق دا مالک نظری آئیا۔ دُور دُراڈا نظری آوے نزدیک، نیرن نیرا ڈیرہ لائیا۔ گرسکھ کہے اوس سنتگر شبد نال کرنی پریت، جو پریتم پرتاپ وچ پرت پرت اپنا ویس وٹائیا۔

★ پہلی ساون شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ملن وچھڑن دا چک گیا جھگڑا، جگت جگ والی نہ کوئے جدائیا۔ مارگ اکو رہ گیا اگلا، پچھلا پندھ مکائیا۔ چرن پریتی ناتا جڑ گیا سگلا، دُھر دا سنگ بنائیا۔ سچ دوارا جنہاں بخشیا بنگلا، گرکھ ہنس بیٹھے سو بھاپائیا۔ سچ پریم توں رہے کوئے نہ کنگلا، پریم بھنڈارا دے بھرائیا۔ پھرنا پئے نہ کسے جنگلا، جوہاں وچ نہ کوئے بھوئیا۔ سدا وکھاوے چار منگلا، وجدی رہے ودھائیا۔ بھلیکھا رہے نہ کوئی دھندلا، سچ پرکاش دے سمجھائیا۔ اندر رہے کوئی نہ گنجھلا، پردہ دے اٹھائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا رہیا ملانیا۔ وچھوڑا کہے میں بھگت دوار نہیں رہنا، اپنا آپ جانا چھپانیا۔ میل کہے میں ایسے درتے بہنا، اپنا آسن لائیا۔ وچھوڑا کہے میں اکو وار بھگتاں کہنا، دُھر دا حکم دینا سنانیا۔ میل کہے میں اوہناں دے درشن کرنا نیناں، جو نین سَنگَر بھیت چڑھانیا۔ وچھوڑا کہے میں جاندی وار گرگھاں دے چرنی ڈھہنا، ڈھیہہ کے سیس نوانیا۔ میلا کہے میں ایہناں دے اندر وڈ کے بہنا، اندر وڈ کے آسن لینا لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتانیا۔ میل وچھوڑا کہے جگ چوکڑی رہے وچھڑے، ملاپ آپ نہ کوئی کرانیا۔ مارگ پھردے رہے بکھڑے، ساچے راہ نہ کوئے چلائیا۔ بھگت بھگوان کولوں رہے نکھڑے، پھڑ باہوں اوہناں گلے لگانیا۔ سَنجگ تریتا دواپر کھجگ پھردے رہے کدھرے، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ لہنا دینا سب دا اکو تھاں مول نہ نکلے، لیکھا جھولی نہ کوئے پانیا۔ چوٹی چڑھیا کوئی نہ سخرے، منزل حق نہ کوئے پہنچانیا۔ دُھر دا ملیا نہ میت مَترے، پریتی پریم نہ کوئے ودھانیا۔ آتم سیجا خالی تے رہے بسترے، سُنجننا رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ پتہ نہیں ہن مل گیا کس طرہے، قسمت سب دی دئے بدلانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ میل وچھوڑا کہے گرگھو دیواں سچ سنا، سچ سبھاؤ درڈانیا۔ وچھوڑے دا آگے لینا کسے نہ ناں، ناواں اکو وار دتا کٹانیا۔ جنہاں دا میلا لیا ملا، ملی سچ در سچی وڈیانیا۔ پورب لیکھا دتا چکا، اگلا پنڈھ مکانیا۔ ساون شہادت دَوے گواہ، نیوں کے سیس جھکانیا۔ میگھلا برسے واہو داہ، بوندا باندی اپنی رہیا ٹکانیا۔ جنہاں نوں بچے لیا بنا، اوہناں دا بچپن اپنی گودی وچ رکھانیا۔ بخشش کر کے جنم جنم دے بخش دتے گناہ، گہر گسپیر ہوئے سہانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وڈیائی دیوے تہاڈی اوس بڈھی ماں، جو دُدھی دھار سب دے مکھ چوانیا۔

ری سخی سُن ساون آیا، سخاوت لے کے دُھر درگاہیا۔ ری سخی پتت پاون آیا، پتت اُدھاری بے پرواہیا۔ ری سخی بھیکھا دھاری باون آیا، پردے اوہلے اندر ویکھ وکھانیا۔ ری سخی ویکھ رامن آیا، رمیا ہو کے کھیل کھلانیا۔ ری سخی ویکھ سندر ساول آیا، مکند منوہر اپنا ویس وٹانیا۔ ری سخی انند مانن آیا، گہر گسپیر پھیرا پانیا۔ ری سخی دُھر دا میل ملاون آیا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ ویکھ سخی اوہ سنا کاہن، منموہنی رُپ وٹانیا۔

جس نوں گھنئیے کوٹاں گان، رام سیس جھکائیآ۔ جس نوں کوٹن رادھا کرن پرنام، بیٹھیاں سیس جھکائیآ۔ جس دے قدم چن کوٹن شام، بنسریاں والی دُھن
 الائیآ۔ جس نوں لبھدے وچوں بیابان، بندرا گوکل دئے دُہائیآ۔ ری سخی اوہ آگیا کاہن، جس دا نشان نظر کسے نہ آئیآ۔ جس دے کول آد جگادی آرام، سکھ
 سانت اک وکھائیآ۔ جس دے اُتے سب نوں مان، ابھمان رہیا مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ ری سخی اٹھ ویکھ گھنئیآ،
 گھر گبھیر پھیرا پائیآ۔ ری سخی اوہ تیری پکڑے بہیا، آپ اپنے انگ لگائیآ۔ ری سخی سچ چڑھائے دُھر دی نیا، نوکا اکو اک وکھائیآ۔ ری سخی اوہ مالک دُھر دا
 سنا، صاحب سلطان نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل رہیا وکھائیآ۔ نی سخی کی ساجن کہندا، کہہ کے گیا سنائیآ۔ توں
 سمجھل نہ سکی اپنا لہنگا، انگی انگ نہ کوئے چھہائیآ۔ کملیئے تیتوں نہیں پتہ کیہڑے ویلے سنگھاسن تیری سیجا بہندا، سکھ آسن ڈیرہ لائیآ۔ کی بچن امولک تیتوں
 کہندا، بن رسنا جہوا گائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کر وکھائیآ۔ ساون کہے میں آیا پھر دا، جگ چوکڑی ویس وٹائیآ۔ ری سخی تیتوں
 نہیں پتہ میں کیتے جگ تیرا صاف کردا رہیا ہر دا، اندر وڈ کے کیتی صفائیآ۔ تیتوں پتہ نہیں کیوں پیار لبھا دلبر دلدار دا، مہبت سچ کیوں جنائیآ۔ جیہڑا ساچا
 جھولا دیوے اک جھولنے والے ہلار دا، جس دا باڈھی نظر کوئے نہ آئیآ۔ ایسے کر کے روپ دھریا ترکھان دا، ونگے ٹیہڈے سدھے لئے کرائیآ۔ ایہہ لیکھا
 نہیں کسے آنجان دا، جو بھل وچ بھلیکھا دیوے پائیآ۔ ایہہ کھیل اوس بھگوان دا، جو کرشن ورگے بھگوان تریلوکی وچ نچائیآ۔ اوہ کرشن اک ننگے جہے خاندان
 دا، مہمان کر کے تہاڈی سیوا وچ لگائیآ۔ ساون کہے میں پچھلے پنگوڑے نہیں پچھاندا، ہتھوں دے جھولے والی ریت رہی نہ رائیآ۔ میں رنگ ماننا اوس مکان
 دا، جس نوں اٹ پتھر گارا نہ کوئے بنائیآ۔ ری سخی ایہہ ویلا تیرے امتحان دا، مہروان دیا کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک
 درڑائیآ۔ ری سخی ایہہ آیا گوپالا، گوکل بندرا بن تجائیآ۔ ری سخی ایہہ آیا اکالا، اکل کل وڈی وڈیائیآ۔ جس تیری کایا مندر بنائی سچی دھرم سالا، دھرم دوار اک
 سہائیآ۔ پریم پریتی مارگ دُھر دا دے نرالا، نرگن میلا سچ سُبھائیآ۔ ندیاں پار نہ کرنا پئے کوئی اچھالہ، جمنا دھار نہ کوئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی رتڑی دئے مہکائیآ۔ ساون کہے رتڑی آئی وڈ چنگیری، چنگی طرح جنائیآ۔ ساچی سخی صاحب دی چیری، چری وچھنی میل ملائیآ۔ ملدیاں

مُول نہ لگی دیری، جُگاں دا لیکھا دتا ڈھانیا۔ رین بچھلی چکے اندھیری، اگلا چند چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا رہیا ملائیا۔ ری سخی اُٹھ دیکھ کاہن، بن ہتھاں پیراں والا نظری آئیا۔ جس دی بنسری نام دُھن سچی مُسکان، مُشکل حل کرائیا۔ جس دے اگے منگنا آسان، سہج سُبھاؤ دے وڈیائیا۔ جس نوں سجے کرے دو جہان، نمستے وچ لوکائیا۔ اوہ چھڈ کے گوکل بندرا بن نشان، ساڈھے تن ہتھ اندر ڈیرہ لائیا۔ گھر سجن تک بھگوان، بھاگاں بھریئے بیٹھا آئیا۔ جگت جگت نہ رہیں نادان، وقت شکت اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی رُترئی نال ملائیا۔ ساون کہے میرا وقت سہیلا، رُترئی نال مہکائیا۔ سچ سخی تیرا سوہنا میلا، مل سجن خوشی منائیا۔ تیرا مندر اک ٹویلا، سوہنا دتا سبائیا۔ جتھے وقت نہ ہوئے ڈھیلا، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اپنا لہنا دینا لے لاء، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ مل پریتم رل کے بہہ لاء، بہڑی بہڑی نہ کر ڈھانیا۔ جو خوشیاں وچ کہنا سو کہہ لاء، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اندروں باہروں درس کر لائیا، بن نیناں نین ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دے درڑائیا۔ اُٹھ دیکھ سخی پر م پُرکھ دی راس، بن گوپی کاہن جنائیا۔ بن ہتھاں پیراں باہواں کرے ناچ، مکھ گھنگ نظر کسے نہ آئیا۔ سخی کاہن دیکھ کے کہے شاباش، شاباش تیری وڈیائیا۔ پورن پنی آس، پورب لیکھ چکائیا۔ کرشن تتاں نال کیتا کھیل تماش، پر بھ جوتی دھار اپنا بھو جنائیا۔ اوہ تن بستر پہندا رہیا لباس، ایہہ شبدی رُپ سائیا۔ اوہ جمن دے آؤندا رہیا گھاٹ، ایہہ تہاڈے اندر ڈیرہ لائیا۔ اوہ بھندا رہیا کاجی مکھی ماٹ، ایہہ بجر کپائی توڑ تڑائیا۔ اوہ سخیاں نال ملاؤندا رہیا ہاتھ، ایہہ آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ اوہ گوردھن چک کے کردا رہیا راکھ، ایہہ ایجھے اتھے دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ اوہ ہلکاریاں ہتھینس بھجدا رہیا ڈاک، ایہہ شبدی شبد جنائیا۔ اوہ ولیا چھلیا بندا رہیا چالاک، رادھا رُکمٹی انگ لگائیا۔ ایہہ تن مائی خاکی کوڑی چھڈ کے خاک، نور ظہور رہیا دکھائیا۔ اوہ تتاں والے جھولے جھولدا رہیا ساکھیات، سہارے دُجیاں اپنا آپ ہلائیا۔ ایہہ پر ماتم دا بن کے ساک، اتفاق اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی کرنی کر دکھائیا۔ ری سخی اوہ جھولا سونا چاندی، ہیرے موتی نال جڑائیا۔ اُس دے ڈھولے سخی جہوا گاندی، رسنا نال وڈیائیا۔ اُس دی سچ بستر والی سہاندی، کھٹیا نال وڈیائیا۔ اُس دی تتاں والی باندی، ہتھاں نال سیو کمائیا۔ اُس دے لُیرے بنے جانجی، جس نے گھر دی گھر کری گڑمائیا۔ اوہ تتاں دا سوالی، چھلیا جگت

اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اُبھیدا رہیا گھلایا۔ ری سخی ایہہ سخیوں دا مُرار، پنا مُرلی مُرلی رہیا وجایا۔ ری سخی پنا تئاں ایہہ کرے
 اُدھار، سرب اُدھاری بے پرواہیا۔ ری سخی جس دی سدا ساون والی بہار، پون ٹھنڈی رہیا وگایا۔ ری سخی جس دے جھولے دی چتکار، بن سونے چاندی
 ڈمگایا۔ ری سخی جس دی بیج بن لیف تلائی ہوئے تیار، آتم انتر رہیا سہایا۔ ری سخی جس دا ہتھاں والا نہیں پیار، شبدی شبد جوڑ جڑایا۔ ری سخی سو صاحب
 سوامی انتر جامی ملیا آن، سری بھگوان وڈی وڈیایا۔ اُٹھ ویکھ لے مار دھیان، اکھ اکھ نال ملایا۔ بالی بُدھ نہ رہے آنجان، سرتی سرت دے بدلیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دے سہایا۔ سُن سخی سچی اک بات، باطن دیاں جنایا۔ ساون کہے میری سہنجی رات، بھنڑی رین نال ملایا۔ اُٹھ
 وسیئے دھام اکانت، جتھے سورج چند نہ کوئے رُشایا۔ نہ کوئی رسنا جہوا والی کرے بات، اکھراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ نہ کوئی سبج نہ کوئی ساک، نہ کوئی
 گوال بالا نظری آئی۔ نہ کوئی دہی دُدھ والی بھات، نہ کوئی مٹکے سیس لکایا۔ نہ بچھنا پے اندھیری رات، نہ کوئی طعنے دے لوکایا۔ نہ کوئی پڑھنی پے
 جماعت، نہ کوئی ویدیا کرے لڑایا۔ نہ کوئی مندر کرنا پے تلاش، نہ کوئی مٹھاں کھوج کھوجایا۔ نہ کوئی بھے وچ لینا پے سواس، نہ کوئی نیناں نیر وہایا۔ نہ
 کوئی پیراں نال نچ کے پاؤنی پے راس، نہ کوئی ہتھاں والا تال وجایا۔ نہ کوئی بدلنا پے لباس، نہ کوئی ریکھا سکے بدلایا۔ نہ کوئی کجل پاؤنا پے اکھ، نہ کوئی
 ہندی لکامستک لایا۔ نہ کوئی ہتھ ڈاہ کے منگنا پے حق، نہ کوئی دیک والی تھالی لے پھرایا۔ نہ کوئی نک بلاک پاؤنی پے نتھ، مینڈھی سیس نہ کوئے گندایا۔
 نہ کوئی دندا سا ملنا پے سک، کوڑا رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ نہ کوئی عٹھے وچ کھاوے وٹ، نہ کوئی نین سکے بدلایا۔ نہ کوئی روسے وچ کہے کرشنا پچھے ہٹ،
 تیری لوڑ رہی نہ رایا۔ ایہہ اوس ویلے دی بات، جس ویلے نو وار رادھا سُن دتا اُٹایا۔ کرشن کہا میرا بھگوان آگے بدل دیوے رواج، مہران بے پرواہیا۔
 جو سخیوں دی پاوے راس، گرگھ سخیوں لے پرگٹایا۔ جنہاں دے اندر ملن دی پیاس، اک دھیان درڑایا۔ اہناں نوں نچن ٹپن گدن دی دس دے جانچ،
 جاک اپنے لے بنایا۔ اہناں دے مستک نوری جوت دھار مہتاب، محبوب مُجت وچ ویکھ دکھایا۔ ساچا پریمی بن کے احباب، اول دے نور خدایا۔
 جھولیاں والا کھول کے راز، ہلارا اکو دے لگایا۔ رمز سمجھ کے اپنی آپ، آپے حکم دے ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک

ورتائیا۔ رادھا کہے نرگن اوہ آیا سوامی، سوہنا روپ وٹائیا۔ نی بھگتاں دا بھگت انترجامی، پاربرہم بے پرواہیا۔ نی سخیئے جس دے کارن سرتے مٹکے چکدی رہی پانی، پنگھٹ اُتے پھیری پائیا۔ جس دے ہنورے مروڑے نال گاؤندی رہی بانی، شام شام کہہ کے راگ الائیا۔ جس دے کولوں اک پھیرے دی منگدی رہی دوانی، دُنیا والی راس جگت رچائیا۔ سخیئے اوہ تیرا کاہن ہو گیا فانی، جس دی دے نہ کوئے نشانی، پنج تئاں کری جڈائیا۔ آتیتوں دکھاواں جو سدا کرے مہروانی، گل لگاوے بال انجانی، بخشے اِکو چرن دھیانی، جس دے در منگ کے دینی نہ پئے دوانی، دوہرا اپنا رنگ رنگائیا۔ ری سخی میں دیکھیا تیرا ساول سندر، سوہنا نظری آئیا۔ کئیں نہ کوئی کُنڈل نہ کوئی مُندر، نہ کوئی ویس وٹائیا۔ ہائے میں کس طرح ایہدے ول کراں اُنگل، میرے نین رہے شرمائیا۔ ایہدا روپ اوپ پتہ نہیں ڈلھیا کیہڑے کُنڈن، سمجھ نہ کوئے رکھائیا۔ میں شرم دی ماری آئی منگن، اپنا گھ چھپائیا۔ ایہناں سخیوں نوں آئی بچھن نی دسو کہو جہا تہاڈا کُنڈن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیا۔ گرگھ گوپی کہے نی میں کی دساں، رادھائیتوں سمجھ اِجے نہ آئیا۔ جس نے ساڈے اندر لائیاں اکھاں، باہروں کیتی بینائیا۔ اسماں لبھیا مسماں مسماں، جو مسخرہ ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس نوں متھرا روندی رہی مل مل اکھاں، گوکل بندرا رہیا گر لائیا۔ جس نوں کھوجدے تیر تھ تئاں، تٹ کنارے سار کسے نہ پائیا۔ اوہ وسیا گرگھ کایا مٹاں، پنج تہ ت مٹی دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اِجھیدا رہیا کھلائیا۔ ری سخی کی اُس دا روپ، کچھ مینٹوں دے جنائیا۔ نی اوہ کس دا پوت، کون مات گودی رہی اٹھائیا۔ وسے کیہڑی کوٹ، کون کنارے ڈیرہ لائیا۔ کون سہاوے روت، کون رنگ چڑھائیا۔ گرگھ کہے کملیئے تیتوں کوئی نہیں سوچھ، تیتوں دیاں جنائیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دوج، گرگھ سخیوں اِکو رنگ رنگائیا۔ اوہ کسے دا نہیں پوت، پتا ماں نہ کوئے بنائیا۔ اُس دا کوئی نہ دیوے ثبوت، بھيو دسے نہ کوئے کھلائیا۔ اسیں اِکو سمجھئے اوہ سب دا مالک محبوب، مُجبت وچ ڈیرہ لائیا۔ جس دات نہ وجود، وسے عرش قرص عروج، حق مقامے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سخی کہے میں راس پاؤن لگی ہتھ دھراں کبھی، اپنا ویس وٹائیا۔ سبجے ہتھ وچ پھراں کبھی، پون ہلارا دیاں جنائیا۔ میں نیتز چک کے دیکھاں اٹھیں، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ نی میں کوڑا رنگ چڑھایا خرید کے وچوں ہٹی، اپنا رنگ بدلایا۔ میں بہانہ کر کے اپنے گٹ نوں بٹھی پٹی، کوڑا ویس

وٹائی۔ متھے لاکے لال رنگ رتی، اپنی رت لئی بدلایا۔ میں اندروں باہروں دیکھ کے رہی نہ پتی، میرا من گیا چڑایا۔ گر سکھ کہا نی رادھا اوہ تٹاں والا نہیں پتی، جو وشیاں وچ اپنا آپ گوانیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی گھٹ و سیرا جس وچ فرق ذرا نہیں رتی، گر گھ رتن امولک ہیرے دئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوپی کہے جس ویلے میں لک نوں دیاں مروڑا، گھنمر اپنی پائی۔ کرشن دا بنسری والا توڑا، میٹوں اندروں دئے ستایا۔ میرے پیر دا جوڑا، جوڑا اڈی دئے ہلایا۔ میرے گھ چوں نکلے دوہرا، سوہنا راگ سنایا۔ جس ویلے میں سچ پریم منگاں میٹوں کرشن جواب دئے کورا، میں گڑیاں دی گڑی گڑیاں ورگی نظری آئی۔ میرا اہے تک نہ گیا جھورا، جھردیاں جھردیاں ایہہ ویلا پہنچیا وقت گیا سہایا۔ جس دی پے گئی ساچی لوڑا، سو آیا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ راس کہے اک دن سخیاں کیتا اکھ، کرشن لیا منایا۔ کاہنا سانوں دس، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ کیوں سانوں کیتا وس، لجا جگت گوانیا۔ کیوں ملاویں اکھ نال اکھ، نیتز نین نین مٹکایا۔ ماریں وچھوڑے والی سٹ، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ تٹاں سخیاں مار کے کرشن دے پٹاں تے ہتھ، ہتھ اُتے دتے لگایا۔ کی تون تریلوکی وچ سکیں رکھ، کہ باہر وی دین کڈھایا۔ اون کہا ایہہ نہیں میرے وس، ایہہ جانے بے پرواہیا۔ میں تے صرف مارن والا مجھ، جگت کھیل وچ وڈیایا۔ خوشی نال تہاڈے آگے جاواں ڈھٹھ، کرشن کہہ کے رہیا سمجھایا۔ جس ویلے آوے میرا پُرکھ سمرتھ، کاہناں دا کاہن نظری آئی۔ نی سخیو تہانوں اوہ اپنا سوہنا ناچ دیوے دس، جو تہاڈے اندر وڑ کے تہاڈی کایا دئے بدلایا۔ تئیں ہو جاوے بس، اوہدی چرنی ڈگو واہو داہیا۔ تہاڈے رنگے ہو جان ہتھ، تہاڈی کجل پے جائے اکھ، نیتز نام کرے رُشنا۔ تہانوں آتم سیجا سون دا دے دئے حق، کوڑے ناتے دئے تڑایا۔ کملیئے تہاتھوں کدی نہ ہووے دکھ، بستر اکولے وچھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی راس دئے بنایا۔ راس کہے میں ویکھاں رسیا، رہبر نور خدایا۔ جس نوں کدی کسے نہ بدھا نال رسیاں، رستے وچ نہ کوئے اٹکایا۔ جیہڑا وسیا کدی نہ گوکل ورگیاں وستیاں، وستی اپنی دکھری اک پرگٹایا۔ جس دے نال دنداں والیاں گوپیاں کدے نہ ہسیاں، انتر آتم خوشی منایا۔ اودھروں ساون کہے اوہ ہونیاں اچّ اکٹھیاں، جو جگ وچھڑیاں بیٹھیاں دھیان لگایا۔ جنہاں دے اندر پریم دیاں رتیاں، رنگ رتڑا اپنا رنگ رہیا رنگایا۔ ایتھے کوئی حصے والیاں نہیں پتیاں،

پتیاں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ ساون کہے انج ویکھنا ناچ گانا، اپنی آس جنائیا۔ انج ویکھنا اوہ
 ٹکانا، جتھے سخیاں ملے وڈیائیا۔ انج ویکھنا اوہ نشانہ، جو نشانے رہیا لگائیا۔ انج ویکھنا اوہ کاہنا، جیہڑا کاہن رہیا بنائیا۔ انج ویکھنا اوہ بھگوانا، جو بھگت وچھل اکھوائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا عھم اک ورتائیا۔ ساون کہے میں مہینہ آواں پرت، سد سد وئیس وٹائیا۔ میری سو بھا اُتے دھرت، دھول
 وجے ودھائیا۔ میرا مان اُتے فرش، عرش خوشی دکھائیا۔ میں گرم توں کراں سرد، ٹھنڈک اک ورتائیا۔ پریمیاں دی ونڈاں درد، پیارا پریتم دیاں ملائیا۔
 سخیاں دی سناں عرض، آرزو آگے دھیان جنائیا۔ میرا کھیل ایہو اسچرج، جو بھگتاں اندر پریم جھولے دیاں جھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہر نظر اک اٹھائیا۔ ساون کہے پریم جھولا کرے جھلمل، جھلک اپنی رہیا دکھائیا۔ گرکھاں نوں دے پار اوس تل، جس تل پچھے پھردی رہی لوکائیا۔ جنہاں دا
 صاحب نال مل گیا دل، اوہ دلدار گئے منائیا۔ اہناں دے پریم غنچے گئے کھل، پت تہنی نال مہکائیا۔ اوہ بنا کرد چھری ہوئے بسمل، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سندیشہ دے جنائیا۔ گوپی کاہن راس پاؤن دی کھیل نکی، نکیاں وڈیاں دیاں جنائیا۔ جن بھگتو اس توں اُپر بڑی
 دُور سکھی، جو ساکھیاں دیاں سمجھائیا۔ جس دی پُرکھ اکال کول اگئی چٹھی، گوہند ہتھ پھرائیا۔ جس دی آون والی وار تھیتی، رت مہینہ اُس دی دے گواہیا۔
 جنہاں نے گوداوری کنڈھے جانا اوہ اپنی انتر کر لو سدھی، سدھا ہو کے رہیا جنائیا۔ جے کسے دی من داسنارہ گئی ونگی، پندراں دن پہلوں لسٹ وچوں دے
 کڈھائیا۔ پھیر نہ کہو جگت مثال مشہور زانیاں مت گچی، گردن کم کسے نہ آئیا۔ جیہڑی گوہند دی بن گئی اگئی، اوہ اکو روپ دے پرگٹائیا۔ اہناں دے
 اندروں اکو آواز نکلے مٹھی، دُھر دے ڈھولے ساچے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا رہیا سمجھائیا۔ ساون کہے میتوں سارے
 کہندے آیا ٹھنڈا، ٹھنڈک رہیا ورتائیا۔ گرکھو میرے کول وڈا ڈنڈا، پُرکھ ابناشی دتا پھرائیا۔ جیہڑا لیکھا گوداوری کنڈھا، تعلق میرے نال رکھائیا۔ بے شک
 بھواں میں تئاں والا نہیں بندہ، بندگی کر کے میتوں چار جگ ملی وڈیائیا۔ گرکھو کوئی رہن نہیں دینا وچ گندہ، من ہنکاری باہر دینا کڈھائیا۔ کوڑ گڑیاں
 نالوں ستگر چنگا رنڈا، بن گرکھاں سو بھاکدے نہ پائیا۔ جے تہاڈے من دے اندر ہے دنگا، اُس نوں باہر دینا کڈھائیا۔ ایس وقت نالوں ویلا ہور نہیں

سمجھنا چنگا، بھاریں کوٹن کوٹ جنم راجیاں گھر پائیا۔ تہاڈے پچھے چھڈ کے پُری انندا، گوداوری اُتے لیکھا گیا لکھائیا۔ اگے گوبند تتیاں والا سی بندہ، ہن شبدی
 رُوپ نظر کسے نہ آئیا۔ اگے باز ہتھ تے رکھدا سی پرندا، کھیل لوک مات جگت دکھائیا۔ ہن داتا بن کے گنی گہندا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی رہیا کمائیا۔ ساون کہے گرکھو جے تسیں نہیں نبھاؤن جوگے، ٹھنڈے ہو کے دیو جنائیا۔ پر بھو ساڈے بدل دے کایا
 چوگے، ایس جنم دا لیکھا دے چُکائیا۔ جگت جہان مٹ جائے ہرکھ سوگے، چنتا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپے رہیا
 دکھائیا۔ ساون کہے میری رُت سہاونی، سہنجن رُوپ وٹائیا۔ میں متاں رضا جو کھیل صاحب میرے بھاونی، بھانے وچ رہیا جنائیا۔ بھگت بھگن دی دھار
 ویکھاں آمنو ساہمی، ستمکھ ہو کے خوشی منائیا۔ جن بھگتو ساون کہے میرے پریم پیار ٹھنڈے دی لے لو ضامنی، ضامن ہو کے دیاں جنائیا۔ تہاں وست
 اموک اک پاونی، پوتر ہو کے دیو دکھائیا۔ تہاڈی ضرور پوری کرے بھاونی، بھانے وچ رہ کے خوشی لو پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر
 دا تھم اک رہیا ورتائیا۔ ساون کہے میری ویکھ گھٹا گھنگھور، بادل گھر گھر خوشی منائیا۔ من چنچل چت ٹھگوری رہے نہ چور، کوڑی کریا دے مٹائیا۔ مایا ممتا
 جائے دوڑ، ہوئے ہنگتاکھ چھپائیا۔ ریٹھات رہے نہ کوڑ، امرت رس بھرائیا۔ گرکھو تہاڈی جنم جنم دی بچھ گئی اوڑ، اوڑک اپنے نال ملائیا۔ وچ فرق نہ رکھیا
 ہور، ہور دا ہور رنگ چٹھائیا۔ ویکھو من واسنا نال نہ بنیو کمزور، گر شبدی ٹیک سمجھائیا۔ پر بھو کدی نہ جانیو وچھوڑ، جو وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ آد جگادی نبھے توڑ،
 ٹٹیاں رہیا جڑائیا۔ میرے پریم دا ویکھو نچوڑ، سماں تھوڑا بہتا گیا وہائیا۔ کوڑی کریا نوں دیو مروڑ، بل آتم اک ودھائیا۔ گھرنائوں دیو جھنجوڑ، دھکا دینا لگائیا۔
 تہاڈے اندر رُکے کوئی نہ روڑ، کوڑ گڑیارا دینا کھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا رنگ دے رنگائیا۔ ساون کہے گوپی کاہن مل کے پالو
 راس، سوہنا وقت سہائیا۔ اک دُوجے دے آ جاو پاس، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ ساچی مشعل کرو پرکاش، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ اک دُوجے تے کرو
 وشواش، اندھ وشواس دینا گوائیا۔ سچے پریم دا کرو ناچ، قدم قدم نال بدلایا۔ ویس وٹاؤن دی سکھو جاج، اندروں وکار دینا کڈھائیا۔ ساچے کاہن دا دینا
 ساتھ، جو سگلا سنگ نبھائیا۔ جیہڑی کرشن نے دسی نہ بات، سو گرکھ سخیو تہاؤں سوہنگ ڈھولا دتا پڑھائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو ساتھ، جگت ناتا

دِتا گوانیا۔ آتم پر ماتم دا کر کے اتفاق، دُھر دا میلا لیا ملائیا۔ سچ پریم دی دے کے سوغات، خالی جھولی رہیا بھرائیا۔ ساون رُتڑی سوہنی لگے برسات، ندیاں نالے رہی وہائیا۔ بوند باندی بوند سوانت، امرت جھرنے رہی جھرائیا۔ جن بھگتو ہو اکانت، پرہہ تکو سچ گوسائیا۔ نو نو چار پچھوں لہے ایہہ رات، ساون سدا رہے پرہات، سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ ویکھو کوئی بنیو نہ نار کمذات، گلکھنی دُہاگن روپ وٹائیا۔ تہاڈا پریکی پریم اُتے اُتے مشتاق، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ لیکھا کرن آیا بے باق، لہنا دینا دیوے تھاؤں تھانیا۔ داتا دانی گہر گمبھیر غریب نواز، رخشک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ساون کہے میں سہاونا ہويا آج، سخیاں دا کاہن ملیا سیس دا تاج، جس چوکڑی جگ بدل دتا رواج، بیڑا چلا کے نام جہاز، گرگھ ساچے پار کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گرگھیاں سوہنا دتے ناچ، کایا مائی ساڈھے تن ہتھ کاج، پریم پیار مُجبت دُھر دا طبلہ نال وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہنکنک نرائن نر، وکھری وکھائے اپنی راس، پریکی پیاریاں دی بُجھائے پیاس، آتم پر ماتم دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔

مور چکور گھنے بادل امبر رہے جھاک، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ بخشش وچ دُھر دا دان، جھولی سچ بھرائیا۔ توں سخی بن میں تیرا کاہن، سوہنی راس رچائیا۔ توں بالی نڈھی میں نوجوان، سوہنا کھیل وکھائیا۔ توں پریم پیاسی میں بھگت وچھل بھگوان، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ توں منڈل راسی میں کھیاں کھیل مہان، اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا بن کے سچا ساتھی، سچا سنگ نبھائیا۔ تیری سخیاں والی پکار، پریم پیار رہی جنائیا۔ میرا کھیل اگم اپار، اگٹری کار کمائیا۔ دوہاں دا میلا وچ سنسار، مات لوک وجے ودھائیا۔ تیرا لہنا دے کے ادھار، قرضہ دتا چکائیا۔ چرناں دا بخش پیار، پریتی رنگ رنگائیا۔ ساون دی بہار، سوہنی ٹھنڈ ورتائیا۔ بھگتاں دی گلزار، بھل بھلو اڑی اک مہکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سخیاں دا سردار، اگھیاں دا کلاکار، قُدرت دا قادر کرنی دا کرتا دیا کمائیا۔

☆ ۲۴ ساون شہنشاہی سمت الال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ☆

دھن واد تیرا شکر، رحمت بے پرواہیا۔ نرگن نرور ہو کے اپنی دھاووں آیا اتر، بے انت انت تیری بے پرواہیا۔ جس شبدی دھار گوبند بنایا پتر، پت پریشور ہو سہانیا۔ کیتا قول اقرار نہ گیوں مکر، ابھل اپنی دیا کمائیا۔ گرگھ دہاگن نار نہ ہون دتی چھڑ، کلکھنی کمذات نہ روپ وٹائیا۔ پریکی پیار وچ پریتم ہو کے گرگھاں چکے اپنے کچھڑ، گود سہنجی اک سہانیا۔ بھاگ ہن رہن نہ دتا پتر، ایکا رنگ لیا رنگائیا۔ لکھ چوراسی جوئی کٹ کے سوکر کوکر، گکرماں دا ڈیرہ دتا ڈھائیا۔ چار کٹ لکھا رہن نہ دتا کسے مکر، نقطیاں وچوں نقطہ رہیا پرگٹائیا۔ جنم جنم دا پیاسا ویکھ کے بھکھڑ، چاروں کٹ کھوج کھوج جائیا۔ وچھوڑے دردی دا ویکھ ڈکھڑ، ڈکھیاں دا ڈکھ ویکھ کے ہوئے سہانیا۔ جس دوارے تے سجھیاں وچ بھکھن، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی ہو کے جتھے بالے نڈھیاں آیا چکن، نیرن دور پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرور اپنا پھیرا پائیا۔ دھن واد کی اُس دا شکرانا، جو وشن برہما شو سیوا لائیا۔ تہاڈے پچھے گوبند دے کے گیا بیانا، بچے نہیاں ہیٹھ دباٹیا۔ تہانوں پیا کے گیا جاما، جس دی پیمائش نہ کوئے کرائیا۔ او سے دا لیکھا دیونہار بھگوانا، پر م پُرکھ خدائیا۔

☆ پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

پہلی بھادروں کہے میں گوداوری ویکھی ہسدی، بن دنداں خوشی بنائیا۔ پلک سوار کے اپنی اکھ دی، بن نیتز نین اٹھائیا۔ کھیل ویکھ پُرکھ سرتھ دی، بچے واہو داہیا۔ ایہہ کتھا کہانی سچ دی، گر اوتار پیر پیغمبر دین گواہیا۔ جمناسرتی گنگا نوں بہہ کے دسدی، دہ دشا رہی جنائیا۔ ویکھو گھڑی بنی پرہو دے جس دی، ویلے وقت نال وڈیائیا۔ اڑیو ایٹھے لوڑ نہ بدھ مت دی، من چنچل چلے نہ کوئے پترائیا۔ ایہہ کھیل حقیقت حق دی، دھر دا مالک ویکھ وکھائیا۔ وست امولک تکو اوس ہٹ دی، جتھے ونجارا نظر کوئے نہ آئیا۔ رمز سمجھو گھٹ گھٹ دی، جو گرہ بھیت رہیا درڑائیا۔ جگ چوکڑی جس نوں رہی لہدی،

دیناں وِچ بھجی واہو داہیا۔ جام پیالے پیاؤندی رہی امرت مدھ دی، رس خُماری جگت چڑھائیا۔ اٹھیں وِچھوڑا تکدی رہی الگ دی، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔
 برہوں اندر رہی دگدی، اگنی تت تپائیا۔ جگت کریا وینہدی رہی جگ دی، سرشٹی کھوج کھوجائیا۔ میٹوں اِکو دُھر دی رمز چنگی لگدی، جو پنا لگاں ماتراں دتی
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اِک ورتائیا۔ گوداوری کہے میں سٹی گئی اُٹھ، کسے اگنی دیا کمائیا۔ میرا میرے وِچوں لیا لٹ،
 آپ آپا گئی مٹائیا۔ کسے ہوئی جہی لیا بچھ، دُھر سُنہیہڑا اِک سُنائیا۔ اُٹھ ویکھ ہو خوش، کچھ تیتوں دیاں جنائیا۔ جیہڑا سہا کے گیا تیری رُت، انتم تیرتھ تٹ گیا
 وڈیائیا۔ جیہڑا وار کے اپنے سُت، گُرکھ دُلا رے رہیا بنائیا۔ جس دے کول سب کچھ، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ اُس دے کولوں پردہ کاہدا لگ، بھيو
 ابھیدا دے گھلایا۔ جس نے بدلایا اپنا رُخ، دو جہاناں پنڈھ مُکائیا۔ جس دا تیر نشانہ کدے نہ گیا اِک، انیالا آپ چلایا۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش
 رہے جھک، سجیاں وِچ لوکائیا۔ جس دا امرت جام گھٹ، چڑیاں باز تڑائیا۔ جس دی چوگ کدے نہ جائے کھٹ، لکھ چوڑا سی ہوئے سہائیا۔ جس دی گُرکھ
 گُر سکھ رکھن اوٹ، اوڑک شبدي رُپ وٹائیا۔ جس دی نام نگارے لگے چوٹ، وِشن برہما شو بیٹھے سپس جھکائیا۔ جس دا نور اگنی جوت، جلوہ اِکو اِک
 درسائیا۔ جس دی نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس دی بُدھی والی نہیں سوچ، اگنی مھم اِک سُنائیا۔ جس دے درشن نوں نیز
 لوچن رہے لوچ، سو لوک پر لوک ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام نِدھانا اگادھ بودھ، جگت وِدیا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دے گرہ اِکو مَوچ، سچھنڈ وجدی رہے
 ودھائیا۔ جس دے چرناں بیٹھاں چوڑاں لوک، سپس سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جس دا نام سچ جیکارا اِک سلوک، دُھر دا ڈھولا رہیا درڑائیا۔ جس دا مھم سکے
 کوئی نہ روک، بھانے وِچ خلق خُدا ئیا۔ جس دا کوئی نہ جانے دوش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مھم ورتائیا۔ گوداوری کہے کسے میٹوں
 دتا ہلارا، ہوئی جہی دتا اُٹھائیا۔ کملیئے ویکھ نہ نرنگارا، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دا گوہنڈ سُت دُلا ر، شبدي ناؤں وڈیائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ منارا، سچھنڈ
 ساچا سو بھا پائیا۔ جس دا آر پار سمجھ نہ کوئے کنارہ، ندیاں واہ نہ کوئے درڑائیا۔ جس دے درتے کوٹن کوٹ منگن پیر پیغمبر گُر اوتارا، در درویش رُپ
 وکھائیا۔ جس نوں وِشن برہما شو کرن نمسکارا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جس دا دھام اوڑا سب توں نیارا، نرگن نر ویر نر اکار جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جس دا

آد انت کسے نہ پایا پارادوارا، بے انت کہہ کے سارے گئے گائیا۔ سو کھیل کرے اگم اپارا، اکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سبھکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی بھکت وچھل گر دھارا، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ دُھر دا نام ساچا رام کھول کے اک دوارا، در دروازہ رہیا کھلایا۔ بھکت سہیلا اک اکیلا بھکتن مینا گر کھیاں امرت بخشے ٹھنڈی دھارا، اگنی تت رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دا لیکھ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا ویکھ دکھایا۔ گوداوری کہے میں اٹھ کے اٹھ لئی کھول، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ کون دوارے ٹھا کر سوامی میرا بابل رہیا بول، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا گوہند نال قول، دُھر سندیشہ اپنا آپ جنایا۔ جس دا کھیل سمجھے کوئی نہ پنڈت پاندھارول، ملا شیخ مسانک بھید کوئے نہ آئیا۔ جو سچ دوارے بیٹھاسدا اڈول، انبولت اپنا راگ الاٹیا۔ سو پُرکھ بدھاتا کرے کھیل اُپر دھول، دھرنی دھول دھرت ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ بھادروں کہے میں گوداوری لیندی ویکھی انگڑائی، کروٹ اپنی رہی بدلایا۔ جس دے اندر وٹی ودھائی، باہروں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ شبد سندیشہ سُن کے شہنشاہی، شام اپنا گئی بھلایا۔ خوشیاں نال ویراگن بن کے دے دُہائی، اُچی کوک کوک سنایا۔ میں اپنا ویکھاں گوہند سچا ماہی، جس دی مہما کسے نہ گائیا۔ جس دا جلوہ جوت نور رُشائی، شبدی ڈھولے رہیا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ گوداوری کہے گنگا میری اٹھ سہیلی، سچینے تیتوں دیاں جنایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم دُھر دا بیلی، جو بیلیاں وچ میلا لئے ملاٹیا۔ جس نے گوہند نال مل کے کھیل کھیلی، خالق خلق سمجھ کسے نہ آئیا۔ اُس نے دھار رہن نہیں دینی ٹولی، نرا کار نہکرمی ہو کے اپنی کار کماٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتایا۔ گوداوری کہے اٹھ ویکھ سُرستی، سُنئیے تیتوں دیاں جنایا۔ میرے پر بھ نوں ویکھیں چڑھدی مستی، مُشکل رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چو کڑی اکو ہستی، ہسڈیاں ہسڈیاں میلا لئے ملاٹیا۔ جس دیاں چرناں بیٹھاں بھگتاں دی بستی وسدی، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوتھے کتھا جہوا کوئے نہ وسدی، اکھراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ لوڑ رہے نہ رسنا رس دی، پانی دھار نہ کوئے واپایا۔ تیتوں قسم اوسے رب دی، جو ربی اُل ہو کے رہیا ملاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کماٹیا۔ گوداوری کہے اٹھ ویکھ بھین جمنا، ضامن ہو کے دیاں دکھایا۔ جس دے ملن دی رکھدی رہی تمنا، آسا آساناں ودھایا۔ جس توں بنا برتھا

جمن کما، نکمیںے کم کسے نہ آئی۔ جس دی یاد اندر لیکھے لگن دماں، ساہ ساہ سمائی۔ اوہ کھیل کرے اگما، اگمڑا ویس وٹائی۔ جیسہڑا ہتھ نہ آیا کایا مائی ساڈھے تن ہتھ چماں، چم درشی گیا گوائیا۔ جو نت نوت ویس وٹائے دیکھ کے اپنا سماں، سمت اپنا رہیا لگائی۔ جس دا کھیل سب توں نواں، نو نو چار سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم رہیا ورتائی۔ گنگا سُرستی جمن تے پئیاں اٹھ، گوداوری ول دھیان لگائی۔ بھینے سانوں لگی بھکھ، جگ چو کڑی ترشنا پور نہ کوئے کرائیا۔ سچ پریم پیار دا امرت دے گھٹ، تیرے کول نظری آئی۔ گوداوری اکھاں میٹ کے ہو گئی چپ، نیتز نیناں نیر وہائی۔ میٹوں اوس توں لین دیو بچھ، جو بچھلا لیکھا رہیا مکائی۔ جیسہڑا پُرکھ اکال دا بنیا پُت، گو بند شبدی روپ وٹائی۔ جو سب دے اندر بیٹھا لگ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جے اوہ مہروان ہو یا خوش، میں نیوں کے لاگاں پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا مکائی۔ تے کہن سانوں لگی پیاس، تر کھانہ کوئے بچھائی۔ گوداوری کہے تئیں میرا دیو ساتھ، سندیشہ دیاں درڑائی۔ میں اوس نوں دیاں آکھ، جو آخر سب دا پتا مائی۔ جس جُجھار نوں دتا نہیں گلاس، تر کھا سب دی رہیا بچھائی۔ اوہ چل کے آؤنا تہاڈے پاس، پچھلے لیکھے دے مکائی۔ پورے کرے بھوکھت واک، واقعہ سچ دے کرائیا۔ میں اڈیکاں اوہ رات، جس وچ رُتری دینی مہکائی۔ میرے نال مل کے کرنی بات، باطن بھو دیاں جنائی۔ بھگتاں نال جوڑنا ساک، صاف دینا بنائی۔ سب دا بن کے مائی باپ، دُھر دی گود لینا اٹھائی۔ جتھے کدے نہ لگے پیاس، تر کھا روپ نہ کوئے وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم رہیا سمجھائی۔ گوداوری کہے نی سنو کہانی اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ کرنا کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ جس دے کول اگمی و تھ، دو جہاناں رہیا ورتائی۔ سب دی جھولی پائے حق، حاکم ہو کے ہوئے سہائی۔ تئیں کھول کے دیکھو اپنی اکھ، ساکھیاں تہانوں دیاں دکھائی۔ جس نے بھگتاں دا کرنا پیکھ، گرکھاں رنگ چڑھائی۔ سرشی توں کر کے دکھ، محل اٹل دینے بہائی۔ دُھر دا ڈھولا دس کے سچ، اکو کرنی دُھر پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ گوداوری کہے میٹوں خوشی آئی اک، اک اک دیاں درڑائی۔ جس دی آساں بھری سک، سخر چوٹی دے چڑھائی۔ دُھر دا مالک بن کے پت، پتا پوت گود اٹھائی۔ گرکھ ڈلارے لے کے سکھ، سخیو میلا سچ سبھائی۔ ساچے پریم دی مار کے کچھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ دُھر دا وچولا بن کے وچ، سرتی شبدی لئے ملائی۔

اگلا لیکھا دیوے لکھ، پورب کرماں ڈیرہ ڈھانیا۔ چاروں کُنٹ پے دس، گرکھاں دے ودھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم اک ورتانیا۔ گوداوری کہے میں اوس دی رکھنی اڈیک، اکو دھیان لگانیا۔ جس دا لیکھا لے نہ وچوں کسے توارنج، جگت ودیانہ دے گواہیا۔ جس دی سدھی آتم نال پریت، پرما تم بے پرواہیا۔ جو بیٹھا دھام انڈیٹھ، سچکنڈ دوارے سوہا پانیا۔ جو آد جگاد جگت جگدیس، جگدیسر ناؤں دھرانیا۔ جس دی کوئی نہ کرے ریس، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوانیا۔ جس دا لہنا دینا لکھ چوراسی ہست کیٹ، اوج نیچ نہ کوئے دکھانیا۔ جو مالک شاہ سلطان امیر غریب، عاجز ویکھے چائیں چانیا۔ جس دی سمجھ سکے نہ کوئے ترتیب، بھیو ابھید نہ کوئے گھلایا۔ سو مالک نور نورانہ اک عجیب، جلوہ گر بے پرواہیا۔ جس دی گوبند نال بنا کلیوں ہوئی حدیث، بنا حضرت کری پڑھانیا۔ اکو تھم دی کر تاکید، تاکید نال سمجھانیا۔ جس دی لکھ نہ سکے کوئے تمہید، صفتاں وچ نہ کوئے وڈانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو کھیل رہیا دکھانیا۔ بہادروں کہے میں ہور سچھ لیا ویکھ، اٹھیں ڈٹھا حال سنانیا۔ جس دی نظر نہ آئے کوئی رکھ، روپ سکے نہ کوئے جنانیا۔ جس دا لہنا دینا نال دس دسمیش، دہ دشا ویکھ دکھانیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی رہے ہمیش، نہ مرے نہ جانیا۔ جس نوں سیس نواؤندے وشنوں برہما شو گنپت گنیش، اند اندرا سن نیوں نیوں لاگن پانیا۔ جس دے پچھے جھوج جھوج سارے ہوئے کھیت، رن بھومی اپنا آپ لکانیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر دسدے گئے تھوڑا بھیت، شد اشارے نال جنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتانیا۔ بہادروں کہے میں ویکھیا ہو کے اوہلے، سچ دیاں جنانیا۔ جو وسیا کایا مائی ساڈھے تن ہتھ چولے، چولی اپنا رنگ رنگانیا۔ شد اگمی ڈھولے بولے، جگت ودیانہ کوئے پڑھانیا۔ سچ دوار اکو کھولے، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ دکھانیا۔ کوڑی کریا میٹے سارے رولے، رونق اکو گھر دے دکھانیا۔ بھاگ لگا کے دھرنی اپر دھولے، دھول دے سہانیا۔ جو آد جگاد کدی نہ ڈولے، ڈولدیاں دے بچانیا۔ جو لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے وروولے، گرکھ سجن باہر کڈھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا تھم اک ورتانیا۔ بہادروں کہے گوداوری جانا جاگ، جگہ بجگہ دیاں جنانیا۔ تیرے ہونے وڈ وڈ بھاگ، بھاگاں بھریئے دیاں سمجھانیا۔ بنا تیل تٹی توں جگاؤنا اک چراغ، چراگا ہاں وچ ہوئے رُشانیا۔ تیرے دوارے آؤنا کنت سہاگ، بے پرواہ پھیرا پانیا۔ اپنا گرہ رکھیں کر کے صاف، سچ سندیشہ دیاں جنانیا۔ اکو اندرے اندر

کریں جاپ، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ بچھلا ویلا رکھیں یاد، جو گوہند گیا جنائیا۔ تیری سُنن آوے فریاد، فیصلہ اگلا پندھ مُکائیا۔ ساچا گرہ کرے آباد، کھیڑا اُجڑ کدے نہ جائیا۔ تیرے سوال دادے جواب، احباب ہو کے ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے کھیل دکھائیا۔ گوداوری کہے بھادروں میں سُنیا تیرا سندیشہ، وٹی سچ ودھائیا۔ گرہ آوے نر نریشا، بے پرواہ دُھر دا ماہیا۔ میں اوس دا درشن پیکھاں، جو کر کے گیا جُدائیا۔ اگے رہے نہ میرا کوئی لیکھا، بھرم بھلیکھا دے مٹائیا۔ سرشٹی وچوں میرا چکے ٹھیکہ، تیرتھ تٹ نہ کوئے وڈیائیا۔ میں جنما سُرستی گنگا نال کر لیا لیکھا، مشورہ اِکو لیا پکائیا۔ ساریاں رل کے اوس پر بھو دی انت اخیر لے لو ٹیکا، جو اِکو مستک رہیا لگائیا۔ کوڑا رہے نہ کوئی بھیکھا، سب نوں سچ دیو سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ گوداوری گنگا جنما سُرستی اِکھیاں ہو کے پئیاں ہسن، چارے کُنٹ گھ بھوائیا۔ اپنیاں نیتز کھول کے اکھن، پلک رہیاں اُٹھائیا۔ اوس پر بھو دا راہ رہیاں تنگن، جو اِکو داتا بے پرواہیا۔ وچھوڑے اندر لگیاں مچن، برہوں رہی ستائیا۔ اُچی کوک کوک بولن لگیاں پچن، سوہنگ ڈھولا سچا گائیا۔ پر بھ تُوں دُھر دا ساڈا سچن، وچھڑے لئے ملائیا۔ جگ چو کڑی اسیں کسے نوں دکھایا نہیں پا کے کجل، کجدھار نہ کوئے بندھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جیہڑے سانوں آ کے مات لوک لبھن، ساڈی آسا پور نہ کوئے کرائیا۔ بن تیرے سچ پریتی اندر اسیں کدی نہ ہوئیاں مگن، سچ پریتی نہ کوئے درڑائیا۔ سانوں یاد آیا ویہہ سو پندراں پکرمی اکیاں سکھاں نال تریبی پایا سگن، ساڈا ناتا لیا جڑائیا۔ گنگا کہے میتوں یاد روداسے والا کنگن، بُھل رہے نہ رائیا۔ جمنا کہے میرا لیکھا دینا اوس کاہن مدن، جو گمند منوہر نظری آئیا۔ اوہو لیکھا آئیاں منگن، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ ساڈا کسے کم نہ آیا جگ جگ کیتا یتن، بیتھا یوگ سب دی سیو کمائیا۔ پنا پر بھو تیرے سانوں کسے نہ کھڑیا تیرے وطن، ساچے گرہ نہ کوئے لکائیا۔ سچکھنڈ دا ملیا کوئی نہ پتن، ٹھیکیداری کوڑی دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا رہیا مُکائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو نڈھی پچی ننھی، تہانوں دیاں جنائیا۔ میرا نور اگمی چٹی، نرگن دھار کرے رُشنائیا۔ گوہند نال بندھاواں تہاڈی کٹی، پلا سکے نہ کوئے بھڈھائیا۔ جگت سرشٹی کر کے اٹھی، گرگھ تھوڑے نال ملائیا۔ دُھر دا مالک بن کے دھنی، نام دولت جھولی دیواں پائیا۔ جس نے جنی اوسے نوں بنی، ویلا وقت دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا

ویکھ دکھائیا۔ گوداوری کہے پر بھو کیہڑی کئی کیہڑا لڑ، پلو کون پھڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس دانہ کوئی سپیس نہ کوئی دھڑ، نہ کوئی شبدی رُوپ لئے پر گٹائیا۔ نہ
 جنمے نہ جائے مر، مڑھی گور نہ کدے سمائیا۔ سو سوامی ہو کے لئے ور، وارث اِکو اپنے دئے بنائیا۔ چل کے آئے دوارے گھر، دوارا اِکو دیاں دکھائیا۔ رُوپ
 دکھا کے نرائن نر، نر ہر اپنی کار کمائیا۔ نہ کوئی قلعہ کوٹ گڑھ، محل اٹل نہ کوئے دکھائیا۔ گوداوری ویکھ کے دھار تیری جل، نیر رُڑھدیاں لئے بچائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگڑی کار رہیا کمائیا۔ گوداوری کہے میں وی تگال راہ، رہبر ویکھاں نُور خُدائیا۔ جیہڑا پب میرے اُتے گیا ٹکا، پدماں
 وچوں لیکھا دئے مُکائیا۔ جس نُور رَسنا جہوا ہتی دند ربی نُور کہے خُدا، جوت جوت رُشنائیا۔ سو مالک خالق بن کے آئے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جس دا
 اِکو دُھر داناں، شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی جس دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنا رہیا دکھائیا۔
 گوداوری سُن اوہ ویلا آؤندا جاندا نیڑے، نُو سو پُرانوے جو کڑی پندھ مُکائیا۔ اپنے مٹر پیارے صدے جیہڑے جیہڑے، سچ سُننہڑا رہیا گھلائیا۔ اوس ویلے
 آون تیرے دیہڑے، ہیرا گھاٹ وجے ودھائیا۔ ساتھ گُرکھ بھگت ہون میرے، رنگ اِکو وچ سمائیا۔ لہنا دینا سرب نیڑے، لیکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ اگے
 سادھاں والے رہنے نہیں ڈیرے، پنا پُرکھ اکال اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ کلج گُرُو ویکھے جگت بتھیرے، چارے گنٹ بیٹھے ڈیرے لائیا۔ جنہاں نُور شبدی
 پونے گھیرے، گھرنا دینی مُکائیا۔ لیکھ لکھنا اِک ندیڑے، جو گوہند آسا گیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا آپ جنائیا۔ گوداوری
 کہے میں دیواں صدّا، نیوں نیوں بنیتی دیاں جنائیا۔ برہے تُوں وی آؤنا بھجا، وشنو تُوں وی تکنا مزہ، نیتز نین اُٹھائیا۔ شکر تُوں وی وچھاؤنا منجا، سنگھاسن
 اِک سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا وقت دئے سہائیا۔ میرا سدّا سُنو تیبی اوتار، سچ سب نُور دیاں جنائیا۔ پیغمبر سُنو میت مُرار، عیسیٰ
 موسیٰ محمد اِک دُہائیا۔ نانک گوہند ویکھنا کھیل اپار، دہ دشا حکم ورتائیا۔ بھگت اٹھاراں آؤنا پندھ وچار، بھجنا واہو داہیا۔ میرے دوارے آؤنا اوہ نرنکار، جس
 نُور نانک دھار نرگن نرگن کر کے گائیا۔ تِس دا سوہنا لگنا دربار، درگاہ ساچی رُوپ وٹائیا۔ جس دا وکھرا ہونا وہار، ودھار نہ کوئے لکائیا۔ پورب لہنا رہیا وچار،
 لیکھا جنم چکائیا۔ قرضہ دئے اُدھار، مقروض پھیرا پائیا۔ سچ دتے پیار، مُجبت وچ وڈیائیا۔ اگئی دس گُفتار، شبدی کرے پڑھائیا۔ اکیاں دا ونجار، ہٹ دئے

کھلایا۔ نواں دا شنکار، سوہنا روپ چڑھایا۔ امرت ساچی دھار، جھرن دے جھرایا۔ ساڈھے تن ہتھ دا وچار، رنگ ستّ سوہا پایا۔ کنگھا سچ سیس دستار،
 لیکھا دے درڑایا۔ کھنڈا ویکھ ٹیڈی دھار، پاسا دے اٹایا۔ بھنے چنیاں دا اہار، پریمی بھکھیاں دے کرایا۔ ڈھائی گز دا ڈپٹا پھڑ نرنکار، ڈھنیا پچھلا لیکھے لایا۔
 چھنّے اوس دا پچھلایا، جو سوا سیر ناما ٹھا کر ددھ پیایا۔ لال رنگ سوہنا دیوے چاڑھ، جو دھنٹا ٹھا کر رہیا منایا۔ سوارتی کیسر گوہند اک پیار، جو پنچاں ملے مان
 وڈیایا۔ سوا پاؤ تیل دا ادھار، گوداوری گوتم تیری ونڈ ونڈایا۔ نیتز روندنا آوے باز، نیناں نیر برسایا۔ اوس نیلے دی آوے آواز، جو شاہ سوارا پٹھ اٹھایا۔
 اوس دلہان دا کھڑے ساز، جو سجن ہو کے رہیا گایا۔ مادھو دا دھوے داغ، بندے دی بندگی لیکھے پایا۔ بھاگو دا میٹ کے داغ، بھگتاں نال ملایا۔
 گوداوری تیرا پورا کر کے ویراگ، برہوں وچھوڑا دے کٹایا۔ چرن پچھا کے پوری کرے آس، آشا پور وکھایا۔ سر دھرا گئی تاج، پنچم میلا سچ سبھایا۔
 سوہنا بنا کے تن لباس، ساچا نور کرے رُشانیا۔ بھگتاں نوں دے کے شاباش، شبے روز رنگ رنگایا۔ رويداس دا لیکھے لا کے اک گلاس، گلی دھر دی لیکھے
 لایا۔ آتم انتر و جا کے رباب، مدھر دُھن دے سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہووے سہایا۔ گوداوری کہے میٹوں اوس دیاں نت
 اڈیکا، جس دا ویلا نہ کوئے سمجھایا۔ جس نے بدل دینیاں سرب توارنیاں، ریتی اکو دینی بنایا۔ جس نے میٹنیاں کوڑیاں لیکاں، لالین گرگھ دینے وکھایا۔
 جس دیاں گر اوتاراں پیر پیغمبراں کرنیاں تصدیقاں، شہادت دے بھگتایا۔ جس دا سب توں وکھرا ہونا وسیقہ، جس دی کھت نہ کوئے مٹایا۔ جس دا دو
 جہان لکھ چوراسی گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال نہیں کوئی شریکا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آتم پر ماتم سب نوں دسنی سچ پریتا، پریتم اکو دینا ملایا۔
 گوداوری کہے اسماں وی اوس توں سکھنا دھر دا اک طریقہ، جو تریا تریمت ناری اپنے وچ سمایا۔ جو لیکھا سو ٹھیکا، ٹھیکر کوڑا دینا بھنایا۔ سب دی ویکھنہارا نیتا،
 اکو کرے کھوج کھوجایا۔ بھیو جانے جیو جی کا، ہر گھٹ و سیا ڈیرہ لایا۔ جس دا رس نہ ہووے پھیکا، جام اکو دے پیایا۔ جس دا ویلا وقت آخری کدے نہ
 بیتا، باطن سب کچھ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کما یا۔ گوداوری کہے جس ویلے آوے میرے کھنڈھا، کھنڈھی
 والا پھیری پایا۔ میٹوں دیوے اوہ اندا، جو پری اند وچ گیا جنایا۔ میٹوں دے اوہ چھندا، جو ستیا جاوے سمجھایا۔ میرا توڑ کے جاوے چندا، زندگی

اندروں جاوے بدلائیا۔ ساچے پریم دا پھیر کے رندا، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ ست رنگ دا دکھا کے ڈنڈا، ڈنڈاوت اِکو دے سمجھائیا۔ جس دا سوا اِنج دا کھنڈا، کھنڈر کرے سرب لوکائیا۔ بھگت سہیلا ہون نہ دیوے کوئی رنڈا، دُھر دا کنت میلا لے ملائیا۔ منمکھ کوڑا رہن نہ دے گندہ، سنت سہیلے لے جگائیا۔ بھو کھلا کے ہنگ برہما، پاربرہم پرہ پرہ دے اُٹھائیا۔ جھگڑا مکا کے خوشی غما، اِکو رنگ دے رنگائیا۔ گرگھاں اندر مایا ممتا رہن نہ دیوے طمع، ترشنا دے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوتی نور چاڑھ کے چنّا، ساچے چند کرے رُشنائیا۔ گوداوری کہے میں سوہنی خوشی مناوانگی۔ تن چار دی رات ڈھولے گاوانگی۔ دیکھ کے میت مُرار، سیس نوادوانگی۔ کر کے درس اپار، اپر پیر وچ سماوانگی۔ دس کے اپنی پکار، حال درڑاوانگی۔ رو کے ہنچھواں ہار، سوہنا اِک سہاوانگی۔ آپ آپا دیاں وار، وار تا پچھلی پھول بھلاوانگی۔ منزل رہے نہ کوئی دُشوار، دُشمن دوئی پرہ دی جھولی پاوانگی۔ میتوں جگت نہ کر خوار، اپنی بیٹی آپ سمجھاوانگی۔ کوڑی کریا جگت وہار، بن اکھاں اکھ شرماوانگی۔ ست رہیا نہ کوئے پیار، کلج کوڑ بھیت کھلاوانگی۔ ننگے نہاؤندے پُرکھ نار، پا واسطہ چرناں سیس اِکاوانگی۔ میرا لیکھا مکا دے وچ سنسار، تیر تھ تٹ تیرے چرناں ہیٹھ دباوانگی۔ بن تیرے نظر نہ آوے کوئی دوار، دربار اِکو اِک جناوانگی۔ جن بھگتاں کراں خبردار، خبر اپنی نال ملاوانگی۔ رل مل ملیو اوس یار، جس دا یارانہ جگت باہر جناوانگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگاوانگی۔ در تیرے اکھ جگئی۔ گوداوری سرنی لگئی۔ کھیل دیکھے تیری مزے دی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگاں گی۔ در تیرا اِکو منگانگی۔ پرہ موں موں نہ سنگانگی۔ کھیل چھڈ کے کوڑی کریا جگت اتندا دی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے اِکو آس رکھانگی۔ گوداوری آسا لینی رکھ، دُھر فرمان جنائیا۔ سب کچھ پُرکھ اکال دے ہتھ، دُسر چلے نہ کوئے چترائیا۔ حکم سندیشہ دینا سچ، سُنسہڑا اِک سمجھائیا۔ جس ویلے بھگت سہیلے تیرے کندھے بہن سچ، ساڈھے تن ہتھ اُپر ڈیرہ لائیا۔ توں سچ سُبھاؤ کول آویں بھج، پانی وچوں سوانی بن کے روپ وٹائیا۔ اِک بچن انوکھا میتوں دیواں دس، دھوکھا آگے رہے نہ رائیا۔ پڑھنا پئے نہ کوئی پوتھا پت، ورقہ جگت نہ کوئے اُلٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اِکو اِک سمجھائیا۔ گوداوری کہے میں آواں کیہڑی تھاں، تھنتر دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا جتھے لکھیا ہووے میرا

ناں، بن اکھاں تینوں نظری آئی۔ اوہدے اُتے رکھیں اپنی بانہہ، سجا ہتھ تھیلی اُپر لکائی۔ سہج نال تینوں لوواں ہلا، انتر انتر اپنا حکم منایا۔ پانی دی دھار
 وچوں لوواں پرگٹا، پرگٹ ہو کے اپنا کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن زرویر رہیا سمجھایا۔ گوداوری کہے میری بانہہ بڑی نکئی،
 پر بھو کول نظری آئی۔ پُرکھ اکال کہا اوہ ویکھ گوبند کول چٹھی، جو پچھلی رہیا دکھایا۔ جس دے اُتے لیکھ لیکھنی اوہ لکھی، جس دا لیکھا بے پرواہیا۔ سب
 توں چنگی دستی اوہ سکھی، دوسر اور نہ کوئے پتر آئی۔ جس نوں لبھدے مُنی رکھی، کنڈھے تیرے ڈیرے لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو
 صاحب رہیا سمجھایا۔ گوداوری کہے کی گرگھ میتھوں چنگا، خیرانی میرے اندر آئی۔ گوبند کہا اوہ ویکھ اوہناں دے چرن جھسدی گنگا، سُرسی دھوڑی ٹکا مستک
 لائی۔ جمن لبھدی پھرے اندا، خالی جھولی بجے واہو داہیا۔ جنہاں گرگھوں نوں اکو سنگر لگے چنگا، سرشٹی سارے گئے تجائی۔ اوہناں دامیل نال سورا سرینگا،
 بھے بھو سرب مٹائی۔ منزل چڑھ کے اوس ڈنڈا، جتھے ڈنڈوت دی لوڑ رہے نہ رآئی۔ اکو پُرکھ اکال ملیا سنگا، ساتھی شہنشاہیا۔ پار کنارہ بھگت سہیلا ساچا لنگھا،
 شتوہ دریا نہ کوئے رُڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترآئی۔ گوداوری کہے کی سکھ وچ وڈیائی، کچھ میٹوں دے سمجھایا۔ گوبند کہا
 اوہ جھلے نہ میری جدائی، توں بجے واہو داہیا۔ گر سکھ اپنا آپ رہے مٹائی، مان ابھمان نہ کوئے درسائی۔ توں تیر تھ تٹاں جگت ایشان رہی کرائی، دُرمت
 میل نہ کوئے دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قُدرت دا کرتا کھیل کرائیا۔ بھادروں کہے میں گوداوری ویکھی خوشی، خوشیاں دے گیت
 لائی۔ اپنے آپ نوں کر کے سُچی، سچ سنجم رہی بنائی۔ سب نوں دسدی رُکھی رُکھی، اشاریاں نال درڑائی۔ بھجی پھرے اڈی اُچی، چار کُنٹ پندھ مکائی۔
 رمز لاوندی جائے گجھی، سُنہیہڑا اک سُنائی۔ من مت ہنکار چھڈ دیو بُدھی، وِدیا وچ نہ کوئے پتر آئی۔ اوس دے نال سارے لا لو رُچی، جو رُسیاں رہیا منائی۔
 جس دی اودھ کدے نہ نکئی، جگ چوکڑی کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرم کانڈ رہیا مٹائی۔ بھادروں کہے میٹوں سارے کہندے
 بُرا بُرا ایس دا ہسڑ، اندرے اندر اگ لگایا۔ میں جگ جگ بھگتاں نوں چکاں کچھڑ، سوہنی سیو کمائی۔ کچھ لہنا پچھلا لالو دے پچھڑ، جو نانک سیو کمائی۔
 جس لیکھے لایا غریباں دا ٹکر، رُوداسے دے وڈیائی۔ جس دا سارے کردے شکر، شکرانے وچ لوکائی۔ جس نے نو سو پُرانوے چوکڑی جگ وچ اکو گوبند بنایا

پُتر، اپنی گود اُٹھائیا۔ کیتے قول توں نہ گیا کمر، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں نانک کہا مہابلی ہو کے آوے اتر، اتر پورب پچھم دکھن سمجھ کوئے نہ پائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویس اویسا رُپ وٹائیا۔ بھادروں کہے میٹوں سارے کہندے لگے چمسا، چم باہروں دے جلائی۔ میٹوں ویکھ ویکھ
 آوے ہاسہ، لعنت کوڑیاں دیواں پائیا۔ جنہاں دے اندر پر بھو دا سچ بھروسا، اہناں میری ڈھپ لگے نہ رائیا۔ جنہاں نے پریم پیار دا رس کھادھا، اوہ ترشنا
 گئے مٹائیا۔ جنہاں دا گوبند پتا پُرکھ اکال دادا، جگت روگ نہ کوئے ستائیا۔ جو ساچی نیا نوکا چڑھ گئے اوس جہازا، جسدا کرُوح بے پرواہیا۔ جسدا کھیڑا اک ابادا،
 نگری اک سہائیا۔ جس دا شبد اگئی واجا، انحد راگ سنائیا۔ جس نے وسایا جن بھگتاں اندر اوہ علاقہ، جس نوں عقل سمجھ سکے نہ رائیا۔ جتھے آوے کدے نہ
 فاقہ، بُھکھیاں بُھکھ دے مٹائیا۔ جس دا کھچے کوئے نہ خاکہ، نقشہ جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ بھادروں کہے میں اہناں دیاں پوریاں کراں آساں، جو آساں والے
 چل کے آئے پاندھی راہیا۔ گر کھو اس وچ فرق رتی نہیں ماشہ، کوڑی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوت سروپی پُرکھ ابناشا، گوبند شبدی دھار چلائی۔ جس دی گوپی
 کاہن پاوے راسا، مدھر دُھن سنائیا۔ جس دا سوہنا اوڑا سب توں ساکہ، جگت ساکھیاں دین گواہیا۔ مالک بن کے اکو آقا، عاقبت سب دی ویکھ دکھائیا۔
 گوداوری اُتے ویکھو عجب تماشا، سوہنا دے دکھائیا۔ نالے خوشیاں نالے ہاسا، ہستی وچوں لئے بدلایا۔ نالے گوبند دی برج سُنبو بھاشا، جس نوں نند لال گیا
 سیس نوایا۔ جسدا شبد بونجا کویاں مول نہ وچا، وچک ہو یا نہ کوئے جگت لوکائیا۔ اُس نے تہاڈے نال جوڑنا ناتا، ساک اکو بے پرواہیا۔ اگے سانجھا کر کے
 کھاتہ، کوڑی کریا ختم کرائیا۔ اکو دس کے پوجا پاٹھا، اکو میللا لئے ملائی۔ اکو بن کے دُھر دا بابا، ساچی گود دے لکائیا۔ جھگڑا مُکا کے پر تھی آکاشا، گگن گگنتر
 لیکھا دے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے کر کے واسا، نواس استھان اکو دے دکھائیا۔ بھادروں کہے میٹوں سارے کہندے
 بھیرا، جگت رسنا دے دُہائیا۔ سچ بچھو میں بھگتاں دا کدی نہیں چھڈنا کھیرا، گر کھیاں دے نال مل کے خوشی منائیا۔ ہن وی دس آیا نو سو چرانوے چو کڑی
 جگ دا گیا گیرا، پاندھی اپنا پندھ چکائیا۔ ویکھو من منسا نال کریو نہ جھیرا، جھگڑا دئی نہ کوئے جنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ وساؤنا پینا کھیڑا، کھڑکی اندروں لیئی
 کھلایا۔ کوڑی کریا چکے اندھیرا، سچ جوت ہووے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گاؤنا تیرا میرا، تُوں ہی تُوں راگ الائیا۔ ساچا بن کے گرُ چیلہ، چیلہ گرُ دینا

دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ بھادروں کہے گرگھو بستر پائیو چٹے، چٹک اپنا آپ بنائی۔ گوہند دُدھ کدے نہ بھٹے، امرت رُپ رہیا بدلایا۔ جس ویلے جل آوے تہاڑے گئے، چرن اپنے وِچ چھپایا۔ تئیں من مان گوا کے سارے بنیو نئے، وڈا وڈا نہ کوئے وڈیایا۔ پردیاں وچوں تہانوں دے، سوہنا سوامی نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا کرائیا۔ گٹا کہے جس ویلے پانی جائے لگ، میں حال دینا سنایا۔ گرگھو سوگند کھاؤ اسماں ناتا توڑیا جگ، کریا کوڑ تھایا۔ قسم کھا کے اک پریتی اندر گئے بھج، پُرکھ اکال اک منایا۔ بھین بھائی ساک سجن سارے دتے چھڈ، حکمے اندر سپس نواہیا۔ پر م پُرکھ دی بن گئی جد، بیتھارتھ اکو راہ تکایا۔ ہنس رُپ نہ بنے کگ، وشٹا کوڑ نہ کوئے پھولایا۔ پر بھ توں ہونا نہیں کدے الگ، آتم پر ماتم لیا جڑایا۔ پھیر تھوڑا آگے جانا ودھ، وادھا ہور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھایا۔ پانی کہے جس ویلے لگاں نال لتاں، لعنت کوڑیاں دینی پائی۔ اندروں بدل لو اپنیاں متاں، من واسنا دینی کڈھایا۔ جھوٹا ناتا سمجھو تہاں، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اپنیاں اندروں کھولو اکھاں، درشن تکو چائیں چانیا۔ ویلا وقت ملیا مسماں مسماں، مسلے حل لو کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا ویکھ دکھایا۔ پانی کہے میٹوں کسے نے وچوں کہنا جل، انتر دھیان لگایا۔ اوس دا پاپ جانا حل، جو تیبھیں سال وِچ کمایا۔ اوس دا کُگماں داکٹ کے پھل، پر بھ نے دیادینی کمایا۔ ایہہ کھیل نہیں ہونا گھڑی کوئی پل، فُرنے وِچ دئے جنایا۔ اوتھے کرنا نہیں کوئی چھل، اچھل چھل نہ کار کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ گوداوری کہے گرگھو اپنے چرناں دی لے کے آئیو دھوڑ، واسطہ رہی پائی۔ میری عرض مٹو ضرور، بنیتی رہی سنایا۔ تہاڑے کول حاضر حضور، ہر جو شہنشاہیا۔ میں آساں بھری مجبور، دُور دُراڑی راہ تکایا۔ تئیں جلوہ تکو نور، جوت جوت رُشٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگتو دھوڑی خاک بھرنی چٹکی، انک تیس تیس گنایا۔ میری اودھ جائے مکدی، تہاڑے آگے واسط پائی۔ ہن کھیل نہیں رہنی لگ دی، پر بھ پردے رہیا اٹھایا۔ دھار چلنی گوہند سٹ دی، جس دا پُرکھ اکال سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوداوری کہے گرگھو دھوڑ دی بھریو چونڈھی، میں گل وِچ پلو پائی۔ جس ویلے صاحب سلطانا اپنے ہتھ وِچ پھڑے کھونڈی،

اوہدے چرناں بیٹھوں لیئی اٹھایا۔ میٹوں جگ چوکڑی لہجی نہ ڈھونڈی، ہتھ نہ کسے جنایا۔ میں شرم دی ماری کسے نال نہ کوندی، تہاڈے آگے واسط پائیا۔
 تہاڈی شکل او سے ورگی ہو بہو دی، رُوح بُت اپنا رنگ رنگایا۔ جنہاں دے اندروں آواز آئے توں ہی توں دی، دُجا ڈھولا نہ کوئے گایا۔ پھیر خوشی ویکھو
 میرے لوں لوں دی، تہانوں ساہنے دیاں دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری رنگن دیو رنگایا۔ جن بھگتو دھوڑی نہ سمجھو خاک، مٹی
 رُپ نہ کوئے وٹایا۔ جس دے نال تساں ہونا صاف، بیک میٹوں دینا کرایا۔ دوہاں دا ہونا اتفاق، آگے نہ ہوئے جدایا۔ گوبند دا بھوکتاں والا واک، پورا
 دینا کرایا۔ پُرکھ اکال باپ، اکو لینا منایا۔ سوہنگ ڈھولا جاپ، نانک رہیا سمجھایا۔ توں میرا میں تیرا ساتھ، وجدی رہے ودھایا۔ ایٹھے جھکنے پر تھمی آکاش،
 سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ گوبیاں پاؤنی راس، اپنا ناچ دکھایا۔ رام نے کٹنا بناس، شہنشاہ دے وڈایا۔ چار کُٹ بنا بھگتاں اندر جگنا نہ کوئے چراغ، خالی دے
 سرب لوکایا۔ اوس باپ دی سنیو آواز، جو عیسیٰ موسیٰ کر کے گیا پڑھایا۔ ویکھو بھل وچ نہ ہو یوگستان، غصے وچ نہ کوئے لڑایا۔ جے جنم لیا تے درس کیا
 لے کے جانیو شاباش، ویلا گیا ہتھ نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا حکم اک ورتایا۔ دھوڑی کہے گرگھو میٹوں پھڑپو سبے چرن دے
 ہیٹھ انگوٹھے، انگلیاں دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ تہاڈے خالی بھر دیاں ٹھوٹھے، بھکھیاں بھکھ مٹایا۔ دوارا دُھر دا اکو سو جھے، ناتے کوڑے دیاں تڑایا۔ سو گرگھ
 سچا بو جھے، جس دا پردہ دیاں اٹھایا۔ بھرم چکا کے ایکا دُجے، دُؤ آیکے وچ ملایا۔ درس کرا کے نیر تپے، لوچن سچ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی سیوا رہیا سمجھایا۔ دھوڑ کہے میں کھیل ویکھنی دُھر دی، دُھر مستک لیکھ جنایا۔ دُھن سناؤنی اوسدی سُر دی، جو سُنیاں لے اٹھایا۔ دھار
 پرگٹاؤنی اوس گر دی، جو گودی لے اٹھایا۔ جس نے پار کراؤنی گوداوری مُردی، مُدتاں پچھوں پھیرا پائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کسے دیوت سُر دی، وشن برہما نہ
 کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرایا۔ دھوڑ کہے میں دساں انت اخیر، آخر دیاں جنایا۔ پر بھ دے چرناں وچ
 اودہ پیری، جس نوں پیر پیغمبر سجیاں وچ سیس نواپا۔ جس نے شرع دی کٹنی زنجیری، تعمیر اپنی دے بنایا۔ جس نے لیکھے لاؤنی شاہی حقیری، حقیر شاہ اکو
 رنگ رنگایا۔ جس نے بھگتاں نوں دسی سچ فقیری، فقرہ ڈھولا اکو دینا سناپا۔ منزل چاڑھ کے بھگت کسیری، کرماں دا لیکھا دینا مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک منائیا۔ بھادروں کہے جن بھگتو میری تہانوں نمستے، نمو کہہ کے دیاں جنائیا۔ تہاڈے کھیڑے رہن وسدے، وصل اکو یار خدائیا۔ تہاڈے انتر ویکھاں ہسدے، غمی خوشی وچ بدلایا۔ پنچ وکار ویکھاں نسدے، بھججن واہو داہیا۔ تہاڈے ڈھولے سناں جس دے، جو اکو راگ الائیا۔ تہاڈے نشانے ویکھاں پریمی اٹھ دے، جو انیالے تیر چلایا۔ جس نوں جگ چوکڑی سارے رہے لجدے، سو تہاڈا ہو کے ملیا چائیں چانیا۔ او سے دے دوارے پھدے، جو فیصلے حق سنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے پڑکھ سمرتھ دے، سمرتھ ہو کے تہاڈی وست تہاڈی جھولی پائیا۔

★ ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ بختیش سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ★

زرگن دھار پڑکھ اکال پیا اٹھ، جوتی جاتا نور الاہیا۔ سچھنڈ دوارا ہو یا خوش، تھر گھر وچی اک ودھائیا۔ وشن برہما شو گئے جھک، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال سپس نوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن دُھر دی رت، بن لوچن نین اٹھ کھلایا۔ بھگت سہیلے اک دُوبے نوں رہے پچھ، سچ دوارے خوشی منائیا۔ سنت ساجن بدل کے اپنا رُخ، آتم پر ماتم دھیان لگایا۔ گر گھ کر کے اجل گھ، نج نین رہے کھلایا۔ گر سکھ ساچا ڈھولا گاؤن اگمی تک، توں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی کہن ساڈا پینڈا رہیا تک، اچی کوک کوک سنائیا۔ جس نے پنچ تت کایا ماٹی ویکھنا بت، تتوت کھوج کھوجایا۔ جس دا اوہلا بھيو رہے نہ لگ، پردہ اور نہ کوئے جنائیا۔ سو پڑکھ اکالا دین دایلا کر پرکاش زرگن جوت، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام نگارہ اکو وجے چوٹ، دُجا تال نہ کوئے وکھائیا۔ جس نوں جھکدے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پیراں ہیٹھ اپنا آپ مٹایا۔ چوڈاں ودیا سمجھ نہ سکے اک سلوک، لیکھا لکھت نہ کوئے وڈیایا۔ جس دا بھانا سکے نہ کوئی روک، شاہ سلطاناں رہیا مٹایا۔ جس دی سچ دوارے زرگن دھار اگمی مویج، سرگن نظر کوئے نہ آئیا۔ جو گھٹ گھٹ انتر سب نوں رہیا کھوج، ہر دے انتر ویکھ وکھائیا۔ جو نام خُماری دیوے کرے مدہوش، مدھر دُھن اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ پڑکھ اکال زرگن زرویر، نراکار کھیل کھلایا۔ برہمنڈاں کھنڈاں اندر کرنہارا سیر، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ جس نوں گر و اوتار پیر پیغمبر

کہندے گئے گمبھیر گہر، بے انت بے پرواہ سچا شہنشاہیہ۔ جس دے چرناں کول ورتے کدی نہ قہر، اگنی تت نہ کوئے جلائیہ۔ جس نوں ملدیاں لگے کدی نہ دیر،
انتر انتر میلا سہج سُبھائیہ۔ جس دا نام ندھانا شبد اگئی شیر، بھبک دو جہان سُنائیہ۔ جو غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں اُتے کرے مہر، نیوٹیاں نے آسریاں اپنی
گود اُٹھائیہ۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سب دا لہنا دینا دے نیڑ، حق حقیقت دے دکھائیہ۔ جو کوڑی کریا جگت واسنا من تن رہیا چھیڑ، نو نو چار کھیل کھلایہ۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیہ۔ پُرکھ اکال کہے میرا نور اگما، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیہ۔ میرا نام ندھانا شبد مات لگھ کسے
نہ جٹا، پتا پوت نہ کوئے بنائیہ۔ میرا پیار ہتھ نہ آیا کسے ماٹی چٹا، تٹاں رنگ نہ کوئے دکھائیہ۔ میرے دوارے ہرکھ سوگ رہے نہ غما، چنتا روگ نہ کوئے
جنائیہ۔ آد جگاد جگ چوکڑی اپنی دھار وچوں اکو بھگت سہیلے جٹا، بن دُھر جنیدی مائیہ۔ اکو راگ سنا کے بناکٹاں، انتر آتم کراں پڑھائیہ۔ سچ خزینہ دے کے
دھنا، دُھر دا دھن دیاں درڑائیہ۔ نوری جوت چاڑھ کے چٹاں، کایا مندر اندر کراں رُشنائیہ۔ دُئی دویٹی کوڑی کریا مایا ممتا دین مذہب ذات پات مٹا کے بتا،
اکو آتم پر ماتم دیاں سبھائیہ۔ سچ سندیشہ بن زریشا نر نرنکار ہو کے گھلاں، دُھر فرمانا اک درڑائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
بے پرواہیہ۔ بے پرواہ کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرائیہ۔ وٹی ودھائی سچ دوارا، تھر گھر ڈھولا اکو گائیہ۔ سجدہ کرے گرو اوتارا، پیئغمبر نال ملائیہ۔ دیوت سُر کرن
نمسکارا، گن گندھرب رہے جس گائیہ۔ جگ چوکڑی بھججن وارو وارا، رَو سس اپنا پندھ مکائیہ۔ کرے کھیل بھگت وچھل سچا گردھارا، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیہ۔
جس دا لیکھا آد انت شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کھانی بانی نہ کوئے وچارا، بدھی چلی نہ کوئے چترائیہ۔ کاتب بنیا نہ کوئے لکھارا، حرف حرؤف نہ کوئے
درڑائیہ۔ جس نوں جلوہ نور نیا پرورد گارا، واحد لاشریک اکھوائیہ۔ جیسہڑا نام سندیشہ دیندا رہیا وارو وارا، زمیں اسماناں دو جہاناں کر پڑھائیہ۔ جس دا دُھر دربار
ٹھانڈا اک دربارا، دوجا گرہ نہ کوئے دکھائیہ۔ جس دا اکو مندر شودوالا مسجد گرو دوارا، مٹھ ونڈ نہ کوئے ونڈائیہ۔ جس گرہ اکو دیپ ہوئے اُجیارا، جوتی جوت
جوت رُشنائیہ۔ جتھے اکو نام جیکارا، بن رسنا جہوا ڈھولا رہیا سُنائیہ۔ جتھے اکو حکم ورتارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیہ۔ جس نوں گر اوتارا پیر پیئغمبر کہندے پُرکھ
اکال ہمارا، ہم ساجن کر کے گیا جنائیہ۔ جس دا بھوکھتاں وچ وچارا، شاستر سمرت دین گواہیہ۔ جس نوں کہندے کل کلکی اوتارا، نرگن نرؤیر نر اکار بھيو

کھلایا۔ جسدا انت نہ پاراوارا، بے انت کہے لوکایا۔ سو کھیل کرے اگم اپارا، اکھ اگوچر اپنی دھار چلایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پت پر میشور ہو اُجیارا، نور
نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ اپنا ویس وٹایا۔ جس نے چار کنت دہ دشا نو نو چار کرنا کھیل نیارا، بودھ اگادھاشد انادا برہم برہمادا دینا جنایا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنا حکم اک ورتایا۔ دُھر دا حکم اک ورتاؤندا اے۔ پُرکھ اکال دیا کماؤندا اے۔ تھر گھر دواریوں اپنا ست اٹھاؤندا اے۔
شبدی پُت آپ اٹھاؤندا اے۔ کر کھیل ابناشی اچت، چیتن سب نوں آپ کراؤندا اے۔ نو نو چار بچھوں سہاوی سہنجی اپنی رت، رُترئی اپنے نال
مہکاؤندا اے۔ چار کنت دہ دشا سچ سوامی ہو کے جائے ٹھہ، بھنڈارا نام اٹھ آپ ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سو بھا
پاؤندا اے۔ سچ دوارا کہے میں تکیا اک زرنکار، جوتی جاتا نظری آیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، چوکڑی ویس وٹایا۔ جس دا روپ اگم اپارا، جگ نیز نظر
کسے نہ آیا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں دینا رہیا ادھار، انتر انتر دھیان لگایا۔ جس دی گُفت شنید گُفتار، دُھر دا کلمہ کرے پڑھایا۔ جو مالک خالق پرتپالک
وڈ سکدار، شہنشاہ اکھوایا۔ جس دا بھانا میٹے کوئی نہ جو دھا سوربیر بلکار، بلدھاری نظر کوئے نہ آیا۔ جس دا راہ تکدے گئے پیغمبر گر اوتار، بن اکھاں اکھ
کھلایا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی پُرکھ اکالا دین دیال پروردگار سانجھیا آیا اپنی وار، وارث ہو کے ویکھ دکھایا۔ سب دا لہنا دینا پورب لیکھا جنم جنم دا
دئے اتار، قرض مقروض نہ کوئے رکھایا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا دیوے مار، جوٹھا جھوٹھا لیکھا دئے چکایا۔ ذات پات دین مذہب اوچ نیچ راؤ رنگ کر
خوار، سچ دوارا اکو دئے درڑایا۔ ساڈھے تن ہتھ تاکی کھول کواڑ، بجر کپائی پردہ دئے اٹھایا۔ ترے گن مایا میٹے گنی ہاڑ، امرت میگھ دئے برسایا۔ سرتی شبد
ملا کے دھار، دُھر دا میلا سچ سُبھایا۔ ساچا مندر دکھائے جتھے جوت جگے اگم اپارا، دیا باقی لوڑ رہے نہ رایا۔ سرشٹ سبائی دتے اک جیکار، آتم پر ماتم ڈھولا
دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ سچھنڈ دوارا کہے میں ویکھیا کرتا، قُدرت دا مالک نظری آیا۔ جس توں آد
جگاد جگ چوکڑی دو جہان ڈردا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جو نت نوت اپنا کھیل کردا، زرن گن سر گن پھیرا پانیا۔ جو نت نوت جگ چوکڑی کدے نہ مردا، مات
گر بھ نہ پھیرا پانیا۔ سو کرے کھیل اپنی دھار دا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ دکھایا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرے گر اوتار دا، جو بھوکھتاں وچ منگ منگایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا دِرڑا نیا۔ سِکھنڈ کہے میں ویکھیا اوہ بھگوان، جس دا بھيو کوئے نہ پانیا۔ جس دا جھلدا اک نشان، نشانہ اور نہ کوئے بنا نیا۔ جس دا اکو نام ندھان، دوجی سکھیا نہ کوئی سمجھانیا۔ جس دا دُھر اک مقام، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جس دا کھیل دو جہان، نرگن سرگن ویس وٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا محم اک سمجھانیا۔ سِکھنڈ دوارا کہے میں جگ جگ ویکھی ریت، ابناشی کرتے دتی دِرڑا نیا۔ کھیل ویکھدا رہیا ٹھیک، ٹھا کر ہو کے رہیا سمجھانیا۔ میں بہہ کے سدا اتیت، لیکھا ترے گن ویکھیا چائیں چانیا۔ لکھ چوراسی تکدا رہیا نیت، دُور دُرادا کھوج کھوجانیا۔ وینہدیاں وینہدیاں نو سو چرانوے چوکڑی جگ گئے بیت، بن بن پاندھی راہیا۔ گر اوتار پیغمبر رسنا جہوا پتی دند گا کے گئے گیت، دُھر سندیشے جگت سنانیا۔ شو دوالے مٹھ بنا کے مندر مسیت، گرودوار کر گڑمانیا۔ آتم پر ماتم ساچی ملے نہ کسے پریت، پریتم میل نہ کوئے ملا نیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں جھگڑا چکے نہ ہست کیٹ، دئی دویت نہ کوئے گوانیا۔ ساچا کلمہ پڑھے نہ کوئے حدیث، دُھر دا نام نہ کوئے جنانیا۔ جگت نشانہ وچ جہاناں اکھراں والی ویکھی وصیت، وسیقہ گر اوتار پیغمبر نظری آ نیا۔ بن سِکھنڈ دوارے ملے نہ کوئے اصلیت، اصل وصل سانجھے یار نہ کوئے کرانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا جنانیا۔ سِکھنڈ کہے میں دستاں جگ، نو نو چار پچھوں دیاں دکھانیا۔ ویکھے کھیل سورے سرگ، جو شاہ پاتشاہ رہیا ورتانیا۔ کلجگ کوڑی کرپا سرشٹ سبائی کیتی گت، ہنس نظر کوئے نہ آ نیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا لگی اگ، نجرنا امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ سچ سوامی انترجامی درس کرے نہ کوئی اُپر چڑھ شاہ رگ، ساچا جوڑ نہ کوئے جڑانیا۔ بن مکے کعبیوں پورا ہویا کسے نہ جج، حضرت سچ محرابے درس کوئے نہ پانیا۔ سنگر شبد ساڈھے تن ہتھ اندر کسے لیا نہ لہ، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکانیا۔ ذھن آتمک سنے کوئی نہ ند، ڈھولک پچھینے رہے کھڑکانیا۔ کلجگ کہے ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جو دُھر دا محم رہیا ورتانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں جوڑدے ہتھ، چرناں اتے ڈھیہہ کے ڈنڈاوت کر کے دھوڑی لگامستک رہے لگانیا۔ اوہ صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سب دا دیونہارا حق، حاکم ہو کے ویکھ دکھانیا۔ صدی چوڑھویں راہ سارے رہے تک، تقویٰ اک رکھانیا۔ بیس اکیس کہے میرا ویلا گیا لکھ، پینڈا لیا مکانیا۔ سری بھگوان نوجوان ساچے تخت بیٹھ پلنگ، جس دا پاوا چول نظر کسے نہ آ نیا۔ ست دھرم دا واک مردنگ، کوڑی کرپا دے کھپانیا۔ ہلارا دے

دے وچ ورجھنڈ، برہمنڈ دے اٹھائیا۔ گرگھ آتم رہے کوئی نہ رنڈ، بھگت سہیلے گر چیلے لئے ملائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند انتر آتم دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں شبدی سرتی ڈوری گنڈھ، تیرے نالوں نہ ہوئے جدائیا۔ بوند سوانتی دے کے پاٹھنڈ، اگنی تت دے بُجھائیا۔ کوجھے کملے غریب نمائیاں لا انگ، جو صاحب آئے تیری سرنائیا۔ لیکھا مُکا دے جیرج اند، اُتھج سیتج پھیر نہ کوئے پھرائیا۔ تیتوں مل کے پڑھنا پئے کوئے نہ چھنڈ، گرنتھاں والی نہ کوئی شنوائیا۔ جھکڑا مُکا دے برہم ہنگ، ہنگ برہم پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑی دے سے کایا مائی تن، پنچم پنچم لیکھا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر میل لے ملائیا۔ سچھنڈ کہے میں جگ جگ پینڈا ویکھیا گدا، سنجگ تریتا دوا پر گیا پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال پاربرہم پت پر میثور جگ جگ بھگتاں بچھدا، سنت سہیلے گلے لگائیا۔ صوفی فقیر گودی چکدا، الفی سوہنا رنگ چڑھائیا۔ ناتا جوڑ کے پتا پت دا، گرگھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جگت وکار اوہناں دا لٹدا، جس سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پیالہ دے کے اگئی گھٹ دا، امرت اکو دے پئیائیا۔ جس نال آون جاون لکھ چوڑا سی بچھنڈا، جوتی جوت وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ دکھائیا۔ سچھنڈ کہے میرے دُھر دے پروردگار، لاشریک تیری وڈیائیا۔ کرپا کر سانجھے یار، صاحب سوامی دیا کمائیا۔ کوڑی کریا ہووے پارکنار، لوک مات رہن نہ پائیا۔ کلج منزل رہے نہ کوئی دُشوار، اوکھی گھاٹی دینی ڈھاہیا۔ بھگت سہیلے سجن کر تیار، گرگھ مات اٹھائیا۔ اندر وڈ کے دے دیدار، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ شبدی ناد سنا سچّی دُھنکار، انراگی راگ جنائیا۔ جام پیالہ دے اپر اپار، جو تیر تھ تھان وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ گھر وچ گھر دیک دے بال، بن تیل باقی جوت ہووے رُشنائیا۔ اکو رنگ رنگا دے شاہ کنگال، آتم برہم بھیو کھلائیا۔ سنجگ ساچے بن دلال، وچولا ہو کے میل ملائیا۔ دُھر دا جلوہ دس جلال، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ جھکڑا مُک جائے کوڑ تمام، لیکھا رہے رائیا۔ سب نوں نظری آ جا اوہ امام، جس نوں محمد عیسیٰ موسیٰ گئے سیس نوئیا۔ پرگٹ ہو جا دُھر دے رام، جس رام نوں رام دسر تھ بیٹا مل کے خوشی منائیا۔ کھیل کردے دُھر دے کاہن، جس کاہن نوں بنسری والی کاہن دُھن سنائیا۔ سچ سندیشہ دے دے اکو نام، جس نام دی نانک نرگن صفتاں وچ کرمی لکھائیا۔ ساچا شستر دے دے جس دے نال بدل جاوے نظام، اندرے اندر کایا گاترے دینا لٹکائیا۔ تیرا کھیل ویکھیے وچ جہان، کلج بیٹھا ڈھیریاں ڈھائیا۔ جگت صدیاں ہوئیاں خیران، ودی

سُدی اٹھ شرمایا۔ سال مہینے دوس گھڑی پل سرب گُران، وار تھت دھیر نہ کوئے دھرایا۔ سب نوں اڈیکاں لنگھدیاں گئیاں تاریاں کلج انتم آؤنا سِری بھگوان، نہکٹک کل کلکی پھیرا پایا۔ کسے سمجھ نہ آئی ساڈھے تن ہتھ سمبل کیہرا مکان، جس مندر بہہ کے ہر مندر دئے سہایا۔ بنا بھگتیوں بنا شکتیوں انتر آتم دیوے برہم گیان، بن اکھراں کرے پڑھایا۔ ساچی منزل چڑھنا دسے آسان، پوڑی ڈنڈا ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ گھر سرتی گوپی مل جائے ڈھر دا کاہن، سیتا رام بناس نہ کوئے بھوایا۔ بنا سجدیاں کلیموں دسے پرنام، ڈنڈاوت اکو اک درڑایا۔ ساچا مندر دس اوہ مقام، جس مکان وچ بہہ کے مقبریاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اودھروں بچن سُن کے سچھنڈ بولیا بنا زبان، بھگتو تھانوں دیاں جنایا۔ بنا پر بھو دے چرناں ملے نہ کوئی آرام، ایہو گر اوتار پیر پیغمبر گئے سمجھایا۔ جس نوں ملنا بڑا آسان، کایا مندر اندر مل کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رحمت اپنی رہیا کمایا۔ سچھنڈ کہے میں ویکھیا لوک مات انوکھا سمت، شہنشاہی گیا آئی۔ جس دے آگے چار جگ کردے منت، نیتز نیناں نیر وہایا۔ آگے رہے نہ کسے دی کوئی ہمت، ہوصلے سارے رہے ڈھایا۔ جس دی دروہی پھری چارے سمت، سماں دئے گواہیا۔ کلج کوڑی کریا رہن نہیں دینی علت، مایا ممتا دینی مٹایا۔ گرکھاں دی خواری کرے کوئی نہ ذلت، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سچ پریم پیار دا ڈھر دادسے عشق، جس نوں حقیقی مجازی دوویں سیس نوایا۔ اندروں کھول دیوے درشت، پردہ دئے چُکایا۔ اکو نظری آئے اشٹ، جوتی جوت جوت رُشایا۔ بھگتاں نال مل کے آتم پر ماتم ساچی سیجا مانے اکو گرہست، گہر گمبھیر دیا کمایا۔ لیکھا چکا دے رام وششٹ، گرو گر چیلہ اپنے رنگ رنگایا۔ محم سنا کے ساری سرشت، کائنات کرے پڑھایا۔ جن بھگتو کسے کم نہیں آؤندا سورگ بہشت، بن پر بھ چرن ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ کوٹاں وچوں پار برہم پر بھ کول تھوڑیاں دی لسٹ، جو اپنے لیکھے جان مکایا۔ جنہاں دی کرنی کدے نہیں ہونی نشٹ، نہہکرمی دیونہار وڈیایا۔ اہناں گرکھاں وچوں گردھارا سنگھ کلاس فسٹ، فیصلہ ڈھر دا دتا سمجھایا۔ جہنوں جہاں نے کدی نہیں کرنا اریسٹ، دھرم رائے لیکھ نہ کوئے دکھایا۔ آگے کسے گر اوتار پیغمبر کیتا نہیں ٹیسٹ، مضمون ڈھر دا دتا پڑھایا۔ سمت ویکھنی نہیں کوئی ایسٹ ویسٹ، شرکن گر بن نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچھنڈ کہے میں ویکھاں لوک مات، سمت پہلے دھیان لگایا۔ بھگت وچھل پار برہم پت پر میثور

پروردگار ساچے بھگتاں دیندا اوہ دات، صوفی فقیراں رہیا پڑھائیا۔ جنہاں دی گرہ لیکھے لائے سہنجنی رات، پر بھات اپنی دے دکھائیا۔ آتم پر ماتم دس کے اکو ذات، جھکڑا ڈئی دے مٹائیا۔ بھگتاں دیونہارا شاباش، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، پورب لیکھا رہیا مکائیا۔ اندر وڑ سرب گنتاس، ست ستواد اپنارہ سمجھائیا۔ میں تیرا توں میرا سدوساں تیرے پاس، جوتی شبد ہووے نہ کدے جدائیا۔ تیتوں لبھنا پئے نہ وچوں کسے آکاش، زمیں اسمان نہ کھوج کھوجائیا۔ تیتوں کرنا پئے کوئی نہ پاٹھ، منتر اں والی نہ کوئے شنوائیا۔ نہاؤنا پئے نہ کسے تاٹ، تیرتھ دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ سہج سبائو جن بھگتاں لے جائے اپنے گھاٹ، سنگر ہو کے پینڈا دے مکائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں دیوے نجات، نچ نیتز اپنا درس دکھائیا۔ گرکھو تہاڈی صفت دا اکھر لبھنا نہیں وچوں کسے لغات، ساچا بھیو نہ کوئے گھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے مندر ہر جن دے سہائیا۔ سچکھنڈ کہے میں تگاں بھگت، بھگون بیتے نظری آئی۔ جنہاں ناتا چھڈیا کوڑا جگت، جگ جیون داتا اکو رہے منائیا۔ اہناں دا میرے نال رہیا نہ کوئی فرق، جوتی جوت جوت جوتی اکو نظری آئی۔ جنہاں نے کوڑی کریا کیتی ترک، ترت آتم پر ماتم میلا گئے ملانیا۔ نچ نیتز کرن درس، دوئے لوچن باہر وجے ودھائیا۔ اہناں دی جنم جنم دی مٹی حرص، ہوس دتی بھجائیا۔ مان وڈیائی دے کے اُتے فرش، فیصلہ دھردا دے سنائیا۔ جن بھگتو سچکھنڈ دوارے سدھے جانا ندھڑک، راہ وچ سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ڈھولا گاؤنا ندھڑک، جس نوں وشن برہما شو سیس نوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، جن بھگتاں اُتے کرے اپنا ترس، رحمت کر کے رحیم اپنے نال ملانیا۔

★ ۴ بھادروں شہنشاہی سمت اپارا سنگھ دے گرہ پنڈ سید پر ضلع امرتسر ★

پنج ت کا یا ماٹی سوہنا نگر، ترے گن میلا بے پروا ہیا۔ سچ وست نام امولک ملیا سگن، ست دوارے دتا اٹکائیا۔ زرگن نور جوتی دپیک جگن، نراکار کرے رُشنائیا۔ شبد اگئی وا بے وچن، انحد ناد کرے شنوائیا۔ سچ سرور کرو مجن، امرت اکو اک درسائیا۔ گرکھو من واسنا دیو بدل، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ صاحب سنگر تہاڈے کھیڑے کرے عدل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ پنج وکارا شبد کھنڈے نال کردا قتل، کوڑی کریا رہن کوئے نہ پائیا۔ ویکھو پرت کے پچھلا وطن،

جس وچوں ہوئی جدائیا۔ لکھ چوڑاسی مانس دیہی اندر تھانوں آیا صدن، شبد سنہیہڑا اک سنائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گرگھ سنت سہیلے پار لکھن، منزل پندھ مکائیا نو دوارے پھرنا چھڈو جگت پرہاس کوڑے جنگل، کندر کوڑی پار لکھائیا۔ واسنا بٹھ لو من بندر، ڈوری تند اک بندھائیا۔ بجر کپائی تڑا لو جندر، سنگر ملے سچ سبھائیا۔ گھر بھاگ لگا لو اپنے ساڈھے تن ہتھ مائی کھنڈر، سو بھاونت دے سبھائیا۔ اک صاحب دے لگو انگن، دوجے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نام مچھٹی چاڑھ لو رنگن، تن مائی اتر کدے نہ جائیا۔ پنا سنگر پورے توں دوجا در نہ جائیو منگن، لکھ چوڑاسی پھند نہ کوئے کٹائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا ڈھر دا چھندن، ساچا گیت اک الائیا۔ نرگن زرویر نرکار ڈوری بنھے اگئی تندن، سو تزدھاری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ من واسنا کوڑے توڑ دیو بندھن، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ ملے میل سورے سربنگن، صاحب سوامی اکو اک نظری آئی۔ ساچے پریم دا کر لو محبن، دندا سے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نام ندھانا پا لو کجل، نیتز نین دے بدلایا۔ سنگر نوں مل کے اندر چڑھ کے ویکھو اپنی منزل، منزل حق دے مکائیا۔ جتھے اکو ڈھولا اکو نام نغمہ اکو غزل، گھر گمبھیر بے نظیر رہیا سنائیا۔ سنگر کنڈے اُتے اپنا آپ چاڑھ کے ویکھو وزن، من سیر تولے ماشے رتی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی نگری دے سمجھائیا۔ ساچی نگری کایا کھیڑا، ساڈھے تن ہتھ مائی نظری آئی۔ جس دے اندر پُرکھ اکال دین دیال نرگن لایا ڈیرہ، جوت سروپ بن رنگ روپی شبدی ڈیرہ لایا۔ جس گرہ سے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ انتر آتم کھولے پردہ بھيو چکائے تیرا میرا، ہنگ برہم پار برہم اکو دے جنائیا۔ اکو گھر وکھائے گروگر چیرا، چیلگر شبدی روپ وٹائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا آون جاون کٹے گیرا، کال مہاکال لیکھا رہے نہ رائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی کھلا کرے ویہڑا، پار برہم پت پریشور پروردگار سانجھیا درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا ساچا نگر اک وکھائیا۔ ساچا نگر ویکھو کایا کعبہ، بن مرشد نظر کوئے نہ آئی۔ میل ملائے دو دوآبہ، آب حیات مست پیالہ سچ صراحی وچوں جام پیائیا۔ درس وکھائے دین دیالا ہر گوپالا، حق مقامے نور الہی لاشریک اکو نظری آئی۔ دیناں ناتھ درد دکھ بھے بھنجن دین دیالا، سرب سوامی پت پریشور مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ بھيو چکائے دیا کمائے پردہ لاپے شاہ کنگالا، راو رنگ راج راجان حقیر فقیر ضمیر اندروں دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچا نگر اک جنایا۔ ساچا نگر سارے لو جان، آپ اپنا ویکھ وکھایا۔ تئیں پنجاں تیاں والے نہیں انسان، ہڈ ماس ناڑی ویکھ نہ خوشی منایا۔
 نج نیز اپنے گھر تنو بھگوان، سچ سوامی انترجامی بیٹھا سو بھاپایا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کرے بیان، کھانی بانی ڈھولے گیت
 راگ سنگیت صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت بھگت سہیلے گرگھ سجن صوفی کرن دھیان، اشٹ دیو اکو اک منایا۔ جس دا
 اکھراں توں باہر نراکھراں اک گیان، بودھ اگادھ شبد اناد سچ کرے پڑھایا۔ جس دے حکمے اندر برہمنڈ کھنڈ پُری لوء سیوا کرن زمیں اسمان، روس سورج
 چند منڈل منڈپ راہ تکایا۔ جس دا سنجگ تریتا دواپر کلجگ سارے کر دے مان، نیوں نیوں سیس نوایا۔ لکھ چوڑاسی سخیاں دا کاہن، گھننیا نیا سنیا اکو
 بے پرواہیا۔ جس نوں بے انت بے انت کہہ دے کے گئے فرمان، وسنہارا سچ مکان، سچکھنڈ دوارے حق مقامے زرگن جوت نوری نور بیٹھا آسن لایا۔ جو
 مالک خالق دُھر دا امام، جو دسرتھ بیٹا اُپجائے رمیا رام، بنسریاں والے کاہن رہیا اُپجایا۔ سو صاحب سمرتھا جس دی مہما اکتھا، تہاڈے اندر وسا، نیز کھول
 کے ویکھو نور جلوہ اک مہان، ظہور کرے رُشانیا۔ ایہہ سوہنا مندر مکان نگر کھیڑا اک مہان، لبھیا کسے نہ بیابان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں ڈونگھی کنڈراں
 وچوں ہتھ کسے نہ آئی۔ ساچی نگری ساڈھے تن ہتھ، نو در بیٹھی ونڈ ونڈایا۔ جگت واسنا وچ ہتھ منہ نک پیر اکھ، سرون رہے لپچانیا۔ گدا لنگ کھیل پکھ،
 کھیل بے پرواہیا۔ جس دا رسنا جہوا بتی دند گاؤندے جس، اکھراں نال وڈیایا۔ اوہ میت مُرارا ہر نر نکارا ایکنکارا اکے نگر رہیا وس، گھٹ بھیتتر سو بھاپایا۔ کوڑ
 گڑیاری پار کر کے ویکھو اپنی حد، حدوڈ ساچی دے جنایا۔ من واسنا ساری کر دیو رڈ، عمل اکو دے درڑایا۔ اوس دے نال ویکھو وس، جو وصل ساچا دے
 کرایا۔ اُس نوں مل کے ہو نہیں جاندی بس، اگے اپنا بھید دے گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی نگری دے وڈیایا۔ ساچی نگری کا یا
 تت سریر، پر کرتیاں نال جوڑ جڑایا۔ جس دے اندر بیٹھا ڈاڈھا پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری جس دے ڈھولے گایا۔ جس دے کول نام کھنڈا سچ شمشیر،
 جو دھا سوریر اکھوایا۔ جس دا جلوہ جوتی جوت بے نظیر، جگ نیز نظر کوئے نہ پایا۔ جیہڑا منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا اخیر، آخر اپنا ویکھ وکھایا۔ جے اوس
 نوں مل پیو تہاڈا جھگڑا مک جائے تقدیر، کرماں دی ریکھ رہے نہ رانیا۔ گر سکھو اوہ شہنشاہ شاہ پاتشاہ تئیں اوہدے وزیر، بنا دوہاں توں حکومت سچئی کم کسے نہ

آئی۔ پُرکھ اکال دینِ دیال سدا اپنیاں بھگتاں ساچے سنتاں دی کردار ہے تعریف، ڈھولے شداں وِچ گائیآ۔ بے تئیں اپنی نگری وِچ اپنی رکھو سچ تشریف، تمہ کوڑی دیو گوائیا۔ تہاڈا مالک آپے دس دے اپنی پریت، پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوس دا جوگ ابھیاں عجیب، بنا نین میٹیاں توں اپنا میلا لئے ملائیآ۔ کیوں تہاڈی آتما دے وسے قریب، ناتا دُھر دا لئے جڑائیآ۔ سچے سنگر وِچ ایہہ توفیق، مہر نظر نال پار لنگھائیآ۔ گرگھو تہاڈی نگری دارستہ بڑا باریک، بن سنگر پورے راہے کوئے نہ پائیآ۔ بے شک تئیں ڈنڈیاں ویکھیاں بہت وپریت، پگڈنڈیاں اُتے بھجے واہو داہیا۔ جس ویلے صاحب سوامی تہانوں اپنے ملن دی نکی جہی دس دیوے ترتیب، طرح طرح نال سمجھائیآ۔ اوہ تہاڈا تئیں اوس دے دوہاں دا میلا ہو جائے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن وکھائیآ۔ ساچی نگری وِچ گرگھو کوئی بھگتن نہیں آونا تاریخ، ساچا لیکھا رہیا جنائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی نگری دے وڈیائیآ۔ نگری کہے میٹوں بے تئیں سمجھو سچی چار دیوار، فصیل بنائی بے پرواہیا۔ میں تہانوں ملا دیواں اندرون تہاڈا یار، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیآ۔ جیہڑا گت شنید کرے گفتار، رسنا جہوا ڈھولے گائیاں۔ سرت سوانی کرے خبردار، شد ہانی دے ملائیآ۔ جیہڑا امرت جل دیوے ٹھنڈا ٹھار، نجھر جھرن دے جھرائیا۔ جیہڑا سکھن ٹیڈھی بنک کرے پار، ایڑا پنگل پندھ مکائیآ۔ جیہڑا بجر کپاٹی کھول کواڑ، سہنس دل دے درڑائیآ۔ جیہڑا کرے پرکاش بہتر ناڑ، جوتی جوت جوت رُشائیآ۔ جیہڑا لے جائے سچ دوار، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دبائیآ۔ جیہڑا سُن اگم دا ڈیرہ دے نوار، جھیرا دہ دشا دے چکائیآ۔ جیہڑا سچ دوارے میل کرے کرتار، دُھر دھام وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی نگری سو بھاپائیآ۔ ساچی نگری کہے میری سوہنی بنت، پُرکھ اکال بنائیآ۔ کوٹاں وچوں وِلا جانے سنت، جس نوں ہر سچ دے سمجھائیآ۔ جس وِچ اکو نام نیا منت، اکو وجدی رہے ودھائیآ۔ جسدا نار اکو کنت، اکو سچ رہیا ہنڈھائیآ۔ اکو بودھ اگادھا پنڈت، اکو کرے پڑھائیآ۔ اکو لیکھ چکائے سورگ بہشت جنت، ساچا نگر دے سہائیآ۔ ساچا میل ملائے آدانت، انتشکرن اپنے رنگ سمائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، نگری دیوے مان وڈیائیآ۔ نگری کہے میرا گھر اچیرا، اُوچو اُوچ دیاں جنائیآ۔ جتھے سوامی وسے لا کے اپنا ڈیرہ، بن پاوا چول سچ سنگھاسن سو بھاپائیآ۔ جس دے چرناں دی کسے لبھے کدے نہ دھوڑ، دھوڑی کٹا ہتھ کسے نہ آئیآ۔ جس دوارے لئے کوئی نہ چنگی

نہ محصول، مایا موہ نہ کوئے جنایا۔ جو در آیا غریب نمانیاں کوجھیاں کملیاں کرے قبول، بنا کعبیوں حضرت دُھر دا میل ملائیا۔ دیکھو کتے اپنی نگری وچ وڑ
 کے نہ جانیو بھول، بھلیاں راہ سنگر پورے پھیر نہ کوئے دکھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی پُرکھ اکال دا ساچا رول، اصلیت سب نوں دے درڑایا۔ جس دا نام
 اشارہ اک معقول، مکمل دے سمجھایا۔ جے کوئی لہنا دینا پچھلا باقی نگری والیو کریو وصول، حق سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دُھر دی کرنی کار کمایا۔ نگری کہے میٹوں کہندے بستی، تٹاں والی جگت ملی وڈیایا۔ جس دے اندر پر م پُرکھ دی ہستی، کلجگ ہست کیٹاں وچ سمایا۔
 جس دی جوت اگئی جگدی، جاگرت نور کرے رُشایا۔ اوہ دیکھے کھیل اپنے اگے گھر دی، چاروں کُنٹ دُہایا۔ جس نوں گرکھاں دی آتم ویراگن ہو کے
 لہدی، بھجے تھاؤں تھانیا۔ اوہناں دی کھیل دکھائے پار حد دی، حدود اپنی دے سمجھایا۔ جتھے واتتی نہ لگدی، کرم گیر رہے نہ رایا۔ اکو نام ودھائی وجدی،
 دوجاگیت نہ کوئے سنا یا۔ جن بھگتو اوہ نگری سوہنی لگدی، جتھے گرکھ سوہنے نظری آیا۔ ایہہ کوئی کہانی نہیں اچ دی، گر اوتار پیر پیغمبر ایسے دے
 ڈھولے گایا۔ جے مَوچ دیکھنی تے دیکھو اُپر شاہ رگ دی، جتھے شہنشاہ کھیل رہیا کرایا۔ نگری کہے میں بھگتاں نال بھلدی ودھدی، وادھا اہناں نال جنایا۔
 میٹوں قسم او سے رب دی، جس دُنیا کائنات سرشٹی دتی رچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا رچایا۔ نگری کہے کھیل اپنے وچ
 وسدے دیکھاں ناگر، ناگرک دُھر دے نظری آیا۔ جنہاں نے پار کنارہ کرنا جگت ساگر، ڈونگھے وہن نہ کوئے وہایا۔ نرمل کرم ہوئے اُجاگر، دُرمت میل
 لینی دھوایا۔ سُر پیر بن بہادر، سنگر ساچا جوڑ جڑایا۔ میلا حق کریم قادر، قدرت دا کرتا دیکھ دکھایا۔ ساچی نگری دیوے آدر، آدرش اکو دے دکھایا۔
 کوڑی کریا رہن نہ دیوے بادل، جگت اندھیرا دے مٹایا۔ گرکھ رہے کوئے نہ پاگل، سرتی شبد نال ملائیا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، امرت جام دے پیایا۔ جو
 بن کے ونجارے آئے سو داگر، تنہاں نوں ایسے نگری وچوں سو دا جھولی دیوے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا رہیا کمایا۔ نگری
 کہے میں دیواں ہوکا، دُھر فرمانا شبد جنایا۔ خبردار ہو جاؤ چو داں لوکا، چو داں طبق دیاں ہلایا۔ جس پر م پُرکھ پر ماتم دا گر اوتار پیر پیغمبر دس دے گئے
 موقع، او سے دا ویلا گیا آیا۔ گو بند جا گیا لا کے ڈھونکا، شبدی حکم اک سنا یا۔ ساچی نگری وچ رہنا نہیں اوکھا، جے گو بند شبدی ہوئے سہایا۔ دیکھو کسے نال

نہ کریو دھوکھا، کوڑی کرنی نہ کوئے گڑمائی۔ اک اکال دی رکھو سارے اوٹا، جو دیال ہو کے دیا کمائی۔ جس دا سچ دوارا دُھر دا دھام اِکو کوٹھا، چھپر چھن نہ
 کوئے چھہائی۔ جس دا نور اگئی سچ پرکاش جوتا، آد زرنجن جوت زرنجن کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی نگری بھاگ لگائی۔
 نگری کہے پر بھولا دے بھاگ، اک میری عرضویا۔ جن بھگتاں دِپک جگے چراغ، سُرَت سوانی اُٹھا سونیا۔ دُرمت میل دھو داغ، انتر آتم امرت دھار
 چویا۔ پھڑ کے ہنس بنا کاگ، سچ دوارے دے ڈھویا۔ آتم اُپجا اک ویراگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائی۔ نگری کہے پر بھ
 کر دے اُجالا، دِپ جوت رُشنائی۔ ساڈھے تن ہتھ بنا دے پئی دھرم شالہ، شو دوالا مٹھ ایہو نظری آئی۔ جس گرہ ملے پر م پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری دیا
 کمائی۔ دُھر دا مارگ دس سکھالہ، سچ سُبھاؤ دے وڈیائی۔ چووی ہزار سواساں والا بھریا نہیں جاندا ہالہ، دسواں حصہ دسوندھ نہ کوئے کڈھائی۔ جنہاں توں
 بن جائیں آپ رکھا والا، اوہناں بھے دے مُکائی۔ سچ پریتی نبھ جائے تیرے نالا، ایہتے اوتھے دو جہان سکے نہ کوئے تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی نگری دے وسائی۔ ساچی نگری سچ وساوانگا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر وس وس، واسطہ اپنے نال جڑاوانگا۔ امرت دے دے کے رس رس، دُھر دا جام
 پیوانگا۔ پندھ مُکاواں نٹھ نٹھ، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ لیکھے لاواں تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ اپنے وچ چھپاوانگا۔ شبد اگئی
 لاواں سٹ، دُھر دا تال و جاوانگا۔ من کا منکا دیواں پلٹ، ترشنا دُور کراوانگا۔ ساچی نگری کھول کے ہٹ، سچ ونجارا اک سداوانگا۔ وست اموک نام رکھ،
 پریمی پیاریاں آپ ورتاوانگا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے دکھ، پر تکھ اپنا درس دکھاوانگا۔ سدا نچ نیتز کھلی رہے اٹھ، نیتز گیان آپ درڑاوانگا۔ زرنجن جوت جگا
 کے لٹ لٹ، اٹھے پہر آپ رُشناوانگا۔ دُئی دویتی میٹ کے پھٹ، بھانڈا بھرم بھو بھناوانگا۔ سب دی جان کے مت گت، گت مت اپنی آپ سمجھاوانگا۔
 نام نیچ کے دُھر دے وت، پھل امرت آپ کھواوانگا۔ جیہڑے ساچی نگری گئے وس، واسطہ اوہناں اِکے نال جڑاوانگا۔ پریم ڈوری نال بٹھاں کس، تند اِکو
 اِک دکھاوانگا۔ مہروان ہو کے پُرکھ سمرتھ، شبد گر ڈنک و جاوانگا۔ زراکار ہو پرگٹ، ساکار ونڈ ونڈاوانگا۔ پریم پیاریاں رکھاں پت، پت پر میثور جوڑ جڑاوانگا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، نگری تیری رنگ رنگاوانگا۔ نگری کہے پر بھو میں کملی کو جھی، تیاں والی نظری آئی۔ بن تیری کرپا

آوے کوئی نہ سو جھی، من مت بدھ چلے نہ کوئے چترائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا میٹوں طعنے دیندے لوکی، جھگڑیاں وچ لوکائیا۔ میں صدی چو دھویں کھجگ انت
 اخیر پے گئی سوچیں، کیہڑا سنگر پار لنگھائیا۔ ہتے گرو تے دیکھے وچ کوٹھی، کایا صاف نہ کوئے کراییا۔ کوئی پڑھ پڑھ دس پوتھی، شبد سنہیہڑا نہ کوئے
 سمجھائیا۔ دھن بھاگ توں ساچی نگری دا بن جائے کھوجی، نرگن ہو کے دیکھ دکھائیا۔ پڑھ اکال تیری صفت کر کے گئے ویدی سوڈھی، چارے وید دین
 گواہیا۔ میٹوں مل کے جگت واسنا دارہے کوئے نہ روگی، ہنگتا نیڑ کوئے نہ آئیا۔ تیرے چرناں نال مل کے بن جائے دُھر دا جوگی، جگت جوگ دیوے تجائیا۔
 تیرے دوارے توں نام پدارتھ لے کے ساچی روزی، جگت ترشنا بھکھ دے مٹائیا۔ توں مالک پریتم پیارا محبوب مُجبت والا چوجی، نرالی اپنی کھیل کراییا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی نگری دیکھ دکھائیا۔ ساچی نگری دا بڈھے کیتا دکھیان، رسنا نال جنائیا۔ نگری توں پرے نگر اک مہان، جس دا نقشہ
 نہ کوئے دکھائیا۔ جس نوں گر اتار پیر پیغمبر دسدے گئے وچ جہان، اشاریاں لال درٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی نگری سدا
 وسایا۔ ساچی نگری آد جگادی جگت، ہر کرتے آپ بنائیا۔ جس نگری وچ وسے گرگھ بھگت، سنت سجن ڈیرہ لائیا۔ اوس دوارے دُھر دا مالک آوے پرت،
 پت پر میثور پھیرا پائیا۔ شبد جیکارا نعرہ دو جہاناں بول ندھڑک، سچ فرمانا دے جنائیا۔ سدھا مارگ دسے اگئی سڑک، رہبر ہو کے راہ دکھائیا۔ ساچی نگری
 جاندا گرگھ کوئے نہ جائے اٹک، راہ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ ایہہ منزل دُشوار اوہناں واسطے سخت، جیہڑے بھلے بے پرواہیا۔ گرگھیاں دا سہاونا سوہنا سدا وقت،
 وار تھت دے گواہیا۔ جیہڑی نگری تگواں پر فرش، عرش ایہو روپ بدلایا۔ ساچے نام بنا کوئی نہ دیوے ایس دا خرچ، سچا آسن نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی نگری دے ودھائیا۔ ساچی نگری کہے میٹوں آئی خوشی، سچھنڈ وٹی ودھائیا۔ تھر گھر دوارے لگی رچی، رچنا دُھر دی دیکھ
 دکھائیا۔ گرگھیاں آتم پئی سچی، سنگر چرن دھیان لگائیا۔ من واسنا گئی کٹھی، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ آتم منائی پورب جنم دی رٹھی، روسا دتا گوائیا۔ جھگڑا مُکا
 کے کھیل سچ ترکٹی، کوٹ اپنی دے دکھائیا۔ جتھے کرنی پے نہ کوئی بُتی، بنا جماناں توں جمان نظری آئیا۔ اوتھے خواہش رہے نہ پتیں، نارکت نہ کوئے
 وڈیائیا۔ اکو رمز لگے کجھی، تیر نشانہ رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی نگری اٹھاوے سٹی، شبد ہلونا اک لگائیا۔ نگری کہے میرے جو

وسدے وسنیک، وڈے چھوٹے بڈھے نڈھے نظری آئی۔ صاحب سنگر اوہناں دے اندر دے اک تمیز، تمنا کوڑی دینی گوائیا۔ تیرے ملن دی سارے رکھن اُمید، آساں وچ راہ تکائی۔ دیا کر مہروان آپ عجیب، عجب طرح سمجھائی۔ تیرے وچ ایہہ توفیق، کوڑی تہمت دینی گوائیا۔ تیرے پریم پیار اندر بیٹھے امیر غریب، غربت سب دی دے مٹائی۔ ساچے نام دی بن اکھراں والی کٹ دے رسید، جس دے اکھر نہ کوئے سمجھائی۔ بنا کلمیوں دے دے اوہ حدیث، جس نوں الف یے سمجھ سکے نہ رائی۔ جو کچھ سمجھیں ساڈے واسطے مفید، اوہ مفت جھولی دینا پائی۔ ساچی نگری غفلت وچ رہے کسے نہ نیند، انتر آتم آلس دے گوائیا۔ صاحب سنگر جے تیرا نام کوئی پریم وچ آن کے سکدا نہیں خرید، مہروان ہو کے جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، دُھر دی نگری جوت انگری، پر م پرکھ دی سچ سمگری، دست امولک دیدے کایا گولک دُھر دھامی شبد انامی آپے جھولی پائی۔ نگری کہے میں بھکھار، درویش روپ وٹائی۔ کرپا کر میرے زرنکار، زویر تیری سرنائیا۔ توں صاحب سوامی بخشنہار، تیری بخشش بے پرواہیا۔ دُبدے پاہن دیویں تار، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ ساڈے گن اوگن نہ وچار، کلج کوڑی کرپا رہی ستائی۔ اسیں پڑھ پڑھ تھکے وید چار، شاستر سمرت دھیان لگائی۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دیکھے سنسار، تیر تھ تٹ گنگا گوداوری جمنا سرتی پھیرا پائی۔ پر بھوکتوں نہ ملیا سانجھیاں، نچ نیتر کتے نہ ہو یا دیدار، من واسنا ہوئے خوار، آتم پر ماتم پر ماتم آتم دُھر دا میل نہ کوئے ملائی۔ ساچی نگری تیرا دربار، جتھے اکو جوت ہووے اجیار، دُھر دا شبد سچّی دُھکار، امرت برکھے ٹھنڈی ٹھار، سخیاں میلا کنت بھتار، گر چیل ا اک دوار، دُوجے کرنی نہ پئے نمسکار، ڈنڈاوت اکو نظری آئی۔ دُھر دا مندر دے دکھال، جتھے وسے آپ اکال، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ساچی نگری سپس نوئی۔ ساچی نگری کہے میں جاواں اوس نوں جھک، جو دُھر دا مالک ا اک اھوائیا۔ جس نوں ملیاں پینڈا جاوے مک، رستیاں وچ نہ کوئے بھوائیا۔ اپنی گودی لئے چک، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ اوس دوارے دیوے سٹ، جتھوں باہر نہ کوئے کڈھائی۔ جس گرہ وسے بھگت سہیلے گرکھ ساچے سٹ، ست ستوادی ہوئے سہائی۔ اوس نگری دی مولے اگمی رت، پت ٹہنی اپنا رنگ دکھائی۔ گرکھو جے کوئی اچھیا تے ہور لو بچھ، سب نوں سب کچھ دیاں سمجھائی۔ انتر باہر دا اوہلا نہیں کوئی لگ، برہمنڈاں کھنڈاں وچ پردہ دیاں اٹھائی۔ سنگر شبد اپنے کول

رکھے سب کچھ، اتوٹ اٹھ بے پرواہیا۔ جس دا بھنڈارا آد جُگاد جُگ چو کڑی دو جہاناں کدے نہ جاوے مک، اگم اتھاہ بے پرواہ ورتائیا۔ جناں چر تئیں نہ ہوو خوش، انتر آتم نہ وجے ودھائیا۔ اوناں چر نہیں ہونا چُپ، بھائیں انکت سوال اگے دیو رکھائیا۔ بھگتاں دی مہما گر سکھاں دی صفت کدے نہیں جاندی مک، سنتاں دی سد وڈیائیا۔ جے اک نگری دے بدلے بڈھے نے کہا اٹھ، او سے نگری نوں دتا سمجھائیا۔ جس نگری وچ سنگر جائے تھہ، اوتھے توٹ رہے نہ رائیا۔ بنا پیسیاں دھیلیاں توں پر بھ دے نام دی پئی لٹ، بنا ڈانگاں سوٹیاں توں لٹ کے اپنیاں جھولیاں لو بھرائیا۔ سنگر سور پیر نوجوان شبدی ڈنڈے نال تھادے اندروں تھادا وکار باہر کڈھے کٹ، کٹیا تھادی صاف دے کرائیا۔ تھادی نگری دی سدا موی رہے رت، ساچے نام دی وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی نگری وجائے نام نگارہ، ڈنکے چوٹ اکو اک لگائیا۔

★ ۵ بھادروں شہنشاہی سمت اکیسر سنگھ دے گرہ میثم پرا خرد ★

گر گھ کھی کہے میرے جاگے بھاگ، ہر بھگت ملے وڈیائیا۔ گھر ٹھا کر پایا سوامی کنت سہاگ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، امرت آتم جام پیائیا۔ اُپجا کے جاوے اک ویراگ، گرچرن پریتی سچ اک درڑائیا۔ بُجھا کے جاوے کوڑی ترشنا آگ، مایا ممتا موہ گوائیا۔ نام ندھان جنا کے جائے ناد، دُھن آتمک راگ الائیا۔ سوئی سرت اٹھائے مار آواز، کوڑی کریا پردہ لاہیا۔ بھيو کھول کے دے راز، ورن برن ڈیرہ ڈھائیا۔ مائس جنم رکھے لاج، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سہنجنے دے وڈیائیا۔ بھگت کھی کہے میں گاواں خوشیاں ڈھولا، پر بھ دا نام دھيائیا۔ گر شبدی بنیا اک وچولا، جو وچھڑیاں لئے ملائیا۔ ساچا نام سنائے سوہلا، گُفت شنید بھيو گھلائیا۔ من منو آنہ پاوے رولا، چنچل مت دے گوائیا۔ بھيو چکا کے پردہ اوہلا، ساکھیاں اپنا درس دے دکھائیا۔ اُلٹا کر کے نابھ کولا، امرت جھرنائے جھرائیا۔ مہروان ہو کے پار کرائے بن عملاں، نہکرمی ہو کے کرماں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوارے دے مرنا، مر چپوت روپ وٹائیا۔ ساچی ترنی دے ترنا، بھو جل پار لنگھائیا۔ نج نیزت کھول کے ہرنا پھرنا، جوتی درس نور الاہیا۔ ساچی منزل دے

چڑھنا، جگت واسنا پندھ مُکائیا۔ اکو نام دسے پڑھنا، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈیائیا۔ کُلی کہے میں ویکھ کے ہوئی نہال، خوشیاں وچ سمائیا۔ جس نوں کہندے دین دیاں، غریب نمائیاں کو جھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ کُلی لکھ بنا کے دُھر دی دھرم سال، سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی بیٹھا سو بھاپائیا۔ دیناں ناتھاں پچھنہارا حال، مہر نظر بے نظیر اک اٹھائیا۔ لیکھے لائے جنم جنم دی کیتی گھال، پورب لہنا جھولی پائیا۔ سچ پریتی جوڑے نال، نالش کوڑی دے گوائیا۔ ناتا توڑ کے انتم کال، کلمہ اکو دے سمجھائیا۔ نام بھنڈارا دے سچا دھن مال، دُھر دے دھنی دے بنائیا۔ گرگھ کوئی کدے نہ ہووے کنگال، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دیونہار وڈیائیا۔ کُلی کہے میں پچھلا کی دیواں احوال، نیتز پیکھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کُلی کہے میرا جاگیا کرم، نہکرمی دیا کمائیا۔ میرا مٹایا بھرم، بھانڈا کوڑ تڑائیا۔ لہنا چکایا ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم دے کے سرن، سرنگت دتی سمجھائیا۔ سنت سہیلے آیا پھرن، لکھ چوڑا سی وچوں دیکھ وکھائیا۔ دُھر دی کرنی آیا کرن، کرتا پُرکھ ویس وٹائیا۔ جس دوارے چھبائے چرن، چرنودک امرت جام پپائیا۔ اوہ گرگھ جیون توں پہلاں مرن، مرن توں بعد جیون لین بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، در گھر ساچے دے وڈیائیا۔ کھٹاں کُلی کہے میری نمسکار، نمستے کہہ کے سپس نوایا۔ دُھر دا مالک پروردگار، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ آد جگاد توں بھگتاں دا خدمتگار، گرگھٹاں دی سیو کمائیا۔ جگت وکاراں وسیا باہر، پریم پیار اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ گرگھ کُلی کہے میرا آپا گیا جھک، ہنگتا رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا پینڈا گیا ٹک، منزل ملی بے پرواہیا۔ جو بھگت ادھارے اپنے سٹ، سٹ ستوادى جوڑ جڑائیا۔ سو میری مولے آن کے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ میں دیکھ کے ہوئی خوش، غمی دتی تجائیا۔ جو بخشنہارا سچ سچ، سٹ ستوادى اکو رہیا در سائیا۔ میرے گرہ گیا سچ، اپنا پندھ مُکائیا۔ نرمل کر کے جائے وچوں بدھ، نسا من ممتا موہ مٹائیا۔ دے کے جاوے ساچی سدھ، سدھا مارگ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ گرگھ کُلی کہے میرا پورا ہو یا لیکھا، لیکھنی لکھ نہ سکے رائیا۔ اندر رہیا نہ کوئے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ جگ چو کڑی سیری بھگوان بھگتاں نال کھیلے کھیداں، سنجگ تریتا دو پردے گواہیا۔ جیہڑا کسے ہتھ نہ آوے وچوں ویداں،

مندراں وچ میل نہ کوئے ملائیا۔ اوہ سوامی اچھل اچھیدا، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کر پریم پیار جنہاں بخشے اپنے بھیتا، اھیو دئے کھلایا۔ گھر جنا کے ساچا دیسا، پردہ اولہا دئے اٹھایا۔ دیاوان ہو کے گرہ میرا آپ پیکھا، سچ مندر وٹی ودھایا۔ پریم پیار دی دیوے بھیتا، بھجن بندگی نام ندھانا اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ویلا وقت سہایا۔ کھی کہے میری پوری ہوئی کامنا، ترشنا رہی نہ رانیا۔ دُھر دا ٹھا کر بنیا ضامنا، جہاں توں لئے جھڈایا۔ میل ملاوے ساچے رامنا، رام رچیم جوڑ جڑایا۔ بھاگ لگا کے ساچے کھیڑے گرامنا، گرہ مندر ویکھ دکھایا۔ کوڑی میٹ کے ترشنا طامنا، پریم پریتی اک جنایا۔ گرکھاں دی پوری کرے بھاونہ، بھاؤ اپنا لئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھی کھ کہے میں ڈھولا سچا گاونا، جس گاویاں ملے بے پرواہیا۔

★ ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ا بھگوان سنگھ دے گرہ سید پُر ★

جگت جگیا سوآں واسطے اکھراں والی چٹھی، کاغذ قلم شاہی نال وڈیایا۔ پُرکھ اگم اپنی دھار حرفاں وچ کدی نہ لکھی، روپ رنگ رکھ نہ کوئے جنایا۔ جس دے حکم اندر دو جہاناں وچ بدلن والی متی، نرگن سرگن دوویں روپ جنایا۔ جس دے حکمے اندر سمت سمتی لنگھدے گئے بیس اگی، سرگن نرگن بھيو کوئے نہ پانیا۔ جس دی دھار نرگن نرویر نراکار نکی، جگت نیز نور نظر کسے نہ آیا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ کوئی مُنی رکھی، من مت بدھ بھيو نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک ورتایا۔ جگت جگیا سو چٹھی ویکھے اکھرا، اکھاں نال وڈیایا۔ پُرکھ اکال اپنی دھار رکھے نراکھر، بے پرواہ اپنے وچ سمایا۔ جس نے حکمے اندر دو جہاناں کرنا پدھر، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال سگن گگنتر اکو حکم سنایا۔ جس نے من واسنا کوڑی کریا ہوئے ہنگتا مایا متتا میٹنا غدر، ترے گن رہن نہ دیوے کوئے لڑایا۔ ساچے تخت بیٹھ کے آتم پر ماتم کرنا عدل، انصاف اکو اک جنایا۔ چار ورتاں اٹھاراں برناں دُھر دی دسنی ساچی منزل، منزل پچھلا پندھ مکایا۔ کوڑی کریا کر کے قتل، سچ سچ دینا سمجھایا۔ بھگت سہیلے کھڑنے اپنے وطن، بے وطن پار لنگھایا۔ سچ کنارہ وسنا پتن، بیڑے اک چڑھایا۔ اوہ دُھر دی چٹھی جگت و دیا والیاں آئی دسن، نام سنیہڑا اک سنایا۔ کسے لاؤن نہیں دینا اجن پنجن، بھانڈے بھرم

دے بھنایا۔ پُرکھ اکلا سب دا اِکو دُھر دا سَجَن، کوڑے ناتے دے تڑایا۔ اٹھسٹھ نالوں گُر سرنائی ساچا مَجَن، دُو جات نہ کوئے منایا۔ جگت وِکارا میٹے اگن، امرت میگھ برسایا۔ جتھے ناد اگئی وِجَن، ڈھولک چھینا نہ کوئے کھڑکایا۔ جتھے جگت دوار رہے کوئی نہ حدن، دسم دوا ری ادھ وِج بیٹھی سو بھاپایا۔ جس گھر گُر اوتار پیر پیغمبر سارے کمبن، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جتھے پنج ت کا یا چولے والے گُر وِکدے نہ جمن، شبدی جوت وِجے ودھایا۔ جتھے درِ شئی سرِ شئی اِشٹی رہے کوئی نہ بندھن، رسنا جہوا بٹی دند ڈھولا کوئے نہ گایا۔ کرے کھیل سورا سرنگن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتایا۔ چٹھی دا سمجھ سکے نہ کوئی سر لیکھ، سمند ساگر نیز نیناں نیر وہایا۔ جگت لوچن کوئی نہ سکے ویکھ، ایہہ حکمے دتا درڑایا۔ جے پر بھ نال مل کے ہو جائے ابھید، پھیر پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ بنا اکھراں توں سمجھ لئے اوس دی ریکھ، جس دی ریکھ رنگ روپ نہ کوئے درڑایا۔ جس دا آد جگادی اِکو انک ایک، ایلنکارا بے پرواہیا۔ سب نوں اوس دی رکھنی پئے ٹیک، سُننہرے گھر گھر رہیا پُچایا۔ جھوٹا رہن نہیں دینا بھیکھ، کوڑی کریا دینی مٹایا۔ جنہاں وکھاؤنا اپنا دیس، ساچے گھر لینا بہایا۔ اوتھے اِکو نام وِشیش، دُو جی اور نہ کوئے پڑھایا۔ پُرکھ اکلا دین دِیالا سدا رہے ہمیش، تخت نو اسی ساچے تخت سو بھاپایا۔ ایہہ چٹھی نہیں بھلیاں بھٹکیاں نوں دیون آیا سندیش، سوئی سرتی رہیا اٹھایا۔ جنہاں نے اچے تک نو دوارے پار نہیں کیتا گیٹ، گیٹ آوٹ کر کے سب نوں باہر دے کڈھایا۔ اگے ہُن نہیں کرنا کسے دا ویٹ، دُھر دا حکم آپ سمجھایا۔ جو شہنشاہی سمت وِج ہو گئے لیٹ، لیٹر اُہناں نوں رہیا پُچایا۔ ایہتھے کوئی نام بھگتی والا لگا نہیں ریٹ، پھٹے دوا ریاں اُتے نہ کوئے لٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک سمجھایا۔ چٹھی کہے سُنو حکم اگم، سب نوں دیاں جنایا۔ اپنا اپنا بسترہ لو بٹھ، ڈنکا وِجے بے پرواہیا۔ اِکو کھیل ہونا سری بھگون، دُو جا رہن کوئے نہ پایا۔ جنہاں دے سروتے سُن دے نہیں سرون، بدھی وِچار نہ کوئے وکھایا۔ اُہناں نوں دینا ضرور ڈن، من ہنگتا دینی مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتایا۔ چٹھی کہے میرا وکھرا سب توں مضمون، مجموعہ رہیا سمجھایا۔ پُرکھ اکال دا چلنا اِک قانون، بے قائدگی ساری دے مٹایا۔ اوسے دے بردے ہو جاؤ ممنون، جو مایا ممتا موہ وِچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا رہیا سمجھایا۔ چٹھی کہے میرا سمجھ نہ

سکيا کوئی نقطہ، زیر زبر نظر کسے نہ آيا۔ میں راہ تکدی رہی نو سو پُر انوے چوکڑی جگ مُدتا، دو جہاناں دھیان لگایا۔ کون ویلا ہووے کلج پینڈا جائے مکدا، لیکھا لیکھے دئے لگایا۔ میں منگاں اِکو نام سوہلا ڈھولا پُر کھ اکال دی اگئی تک دا، جو تخم تاثیراں دئے بدلایا۔ جس نوں گر اتار پیر پیغمبر سجدیاں وچ جھکدا، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ جس داتیر نشانہ کدے نہ اکدا، دو جہاناں ڈیرے دیوے ڈھانیا۔ اوہ کاغذاں والیاں اکھراں کدے نہ بچھدا، جو صفت دی کرن پڑھانیا۔ اوہ کھیل جانے لکھ چوراسی رُوح بُت دا، زرگن سرگن میل ملانیا۔ اوہ امرت میگھ بر سے اپنے گھٹ دا، چھبر اک جنایا۔ جے کتے میل ہندا تہاڈا وانگ بھگت پُت دا، بھگون تھوڑے اکھراں وچوں اِکو اکھر جاندا سمجھانیا۔ ایہو کھیل سچ تے سچ دا، ساہمنے ہو کے پردہ گیا پانیا۔ ہُن اگے لیکھا رہن نہیں دینا لُک دا، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سادھاں سنتاں ساریاں شبد اشارے نال دینا ہلانیا۔ کوئی اوہلا رہن نہیں دینا گجھ دا، پھڑ کے منزل ویکھنی تھاؤں تھانیا۔ جے کوئی بنے مالک اوس رت دا، جو رتڑی سب دی رہیا مہکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی دُھر دی کھیل دکھانیا۔ چٹھیاں کہن اسیں آیاں دو، دوویں حکم سنانیا۔ گر کھیاں نوں مل گئی اوس دی سو، جو ہنگ برہم رہیا سمانیا۔ پر بھ توں وچھڑے رہے رو، راتی ستیاں مارن دھانیا۔

جنہاں دی آتما نال پر ماتم گیا چھوہ، اوہ شہنشاہ نال مل کے اپنا رنگ بدلانیا۔ اہناں نوں بنا اکھاں توں اندر آگئی لو، سنگر دا شبد پڑھن چائیں چانیا۔ ویکھو تہاڈے نال کوئی کرنا نہیں جے دھرو، پہلوں دکھا کے پھیر کر دینی صفانیا۔ بھوویں تسیں کوٹن کوٹ وینہدے سادھاں دے گروہ، جو آیا بن کے مالک پچھبی پوہ، اوہ سب دی انتر آتما کھوج کھوجانیا۔ شبد اشارے نال نام جیکارے نال سب نوں سناوے سچّی سو، لگیا کوئے رہن نہ پانیا۔ ہُن کوئی وڈیا رہن نہیں دینا کھڈاں وچ وانگ گوہ، بچھوں پھڑ کے باہر دین کڈھانیا۔ جنہاں نوں مل گیا پر م پُر کھ پر ماتم اوہ، اوہ کیوں بیٹھن کھ لکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سخن رہیا سنانیا۔ چٹھیاں کہن اسیں آیاں اکٹھیاں، دُھر دے مالک دتا پُچانیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ سخیاں، جو ہر کنت رہیاں ہنڈھانیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ مجھیاں، جو بنا جل اپنا آپ مٹانیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ سسیاں، جو تھلاں دین دُھانیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جو دیناں مذہباں وچ پھسیاں، من دی کرن لڑانیا۔ جو پھر دے کلج ہٹیاں، ساچا نام جھولی کوئے نہ پانیا۔ جنہاں نے اکھیاں اُتے بدھیاں مایا دیاں پٹیاں، حاضر حضورا نظر کوئے

نہ آئی۔ جنہاں منکے منکے والیاں مالاں رٹیاں، رٹا اندروں نہ کوئے مُکائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جیہہڑیاں سَنگَر شبد نال گتیاں پھٹیاں، گھاؤ ڈوگھے رہیا لگائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جو پھرن بازی گر وانگ نٹیاں، گھر گھر ناچ نچائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جو کنت سہاگ پریتم نال وِسیاں، آتم پر ماتم سیجا رہیاں ہنڈھائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جو سَنگَر نوں ویکھ کے پچھا دے کے نسیاں، شبد گرو سار کوئے نہ آئی۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جو ساڈھے تِن ہتھ کایا اندر وِسیاں، واسطہ اِکو نال جڑائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جیہہڑیاں اوڑے اوڑے والیاں پڑھدیاں پٹیاں، الف یے قلمناں نال بنائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جیہہڑیاں اوس دے پریم وِچ رتیاں، رتی رت رہن نہ پائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ مومبتیاں، جیہہڑیاں جوت زرنجن نال کرن رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا پرگٹائیا۔ چٹھیاں کہن سانوں کون پڑھدا، کس نوں دیئے سمجھائیا۔ جو صاحب سَنگَر دے چرن دوارے دی منزل چڑھدا، اہناں نوں اکھر اکھر نظری آئی۔ جو مالک دا ہويا بردا، بندیکھانے گیا تڑائیا۔ اہناں دا آپے صاف سوتھرا ہو جائے ورقہ، جل پانی اکھر نہ کوئے مٹائیا۔ ایہو تہاڈے وِچ اے فرقا، جو فیصلے والا فیصلہ حق رہیا سٹائیا۔ جے صاحب سَنگَر دا سچ دوارے زرنجن نوں وِچ کیتا ہندا درسا، اکھر بھل کدے نہ جائیا۔ ایہہ اے بنا مہرتوں بھانا ورتا، جو آپ رہیا جنائیا۔ اس توں اگلا ہوتا پردہ، بنا بھگتاں نہ کسے کھلائیا۔ جو منزل اگئی چڑھدا، آون جاون پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی چٹھی آپ پُچائیا۔ چٹھی کہے کسے نہیں ویکھیا چٹھی رسین، جو جگت میز اتے گیا ٹکائیا۔ ایہہ رسنا سدا سب نوں آئی کہن، کہہ کہہ رہی جنائیا۔ جے تہاڈا کھلیا ہندا نچ نیتز تیانین، پھر آپے ہو جاندی پڑھائیا۔ سَنگَر شبدی زرنجن سرگن دھار ہن سادھاں دا آیا ٹیسٹ لین، ایسٹ ویسٹ سارے کھوج کھوجائیا۔ جو چنگے ہو کے بیسٹ تنما لین، تہناں نوں دیوے مان وڈیائیا۔ نہیں تے کر کے اریسٹ وحا دیوے اگلے وہن، جتھے رائے دھرم دئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد وِچ شبدی حکم ورتائیا۔ چٹھیاں کہن ساڈا لکھن والا نرالا، نر اکار بے پرواہیا۔ جس دا مضمون بے مثالا، مثال وِچ نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا پڑھنا نہیں سکھالا، جگت نیتز دین دہائیا۔ جیہہڑا ہتھ نہ آئے لبھیاں بھالا، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ جیہہڑا منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا آخیر ساڈھے تِن ہتھ سچی دھرم سالا، دھرم دوارے ڈیرہ لائیا۔ جو لہنا دینا دیونہار شاہ کنگالا، شاہ پاتشاہ اک اھوائیا۔ اپنے اندروں پردہ چک لورومالا، جو روم

روم اندر ڈنکا رہیا لگایا۔ پھیر اکھر نظر نہ آوے کوئی کالا، چٹی دھار دے پرگٹایا۔ جس وچ پہلا جواب تے دوجا سؤالا، سؤال جواب اپنا دے سمجھایا۔ کلج جگت اندھیر دے ترکالا، اندھ اندھیرا چاروں گنٹ چھایا۔ جس نے سٹیاں آپ اٹھلا، ہلارا دتا لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ چٹھی اُتے ایس کر کے کیتے نہیں دستخط، اگئی حروف نہ کوئے جنایا۔ اچھل چھل کر کے کملاپت، پت پر میثور کھیل کرایا۔ کسے نہ سمجھاوے بنا دھر دے بھگت، نراکھر نہ کرے پڑھایا۔ جس دا کھیل نہیں ہونا بس، بستے سب دے رہیا بندھایا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال لکھ چوڑاسی اندر باہر گپت ظاہر رہیا نس، آوندنا جاندا نظر کسے نہ آیا۔ تساں جگت کاغذاں والے بستے مارے کچھ، کلج کوڑے کوٹھے اندر گئے آیا۔ اوہ دوویں چٹھیاں تہاڈے ہتھاں وچوں گتیاں بیچ، بنا گرکھاں اہناں نوں اپنی چھاتی نہ کوئے لگایا۔ ایہو کھیل اوس رب سچ، جو سچ کر کے رہیا دکھایا۔ لاؤن نہیں دینا کوئی من مت بدھ والا ایچ پیچ، پنجاں والی کرنی نہ کوئے لڑایا۔ جیہڑے گرکھ سنگر دے چرناں وچ بیٹھے سچ، اہناں نوں ساجن ہو کے نظری آیا۔ دھر دا حکم آد جگاد جگ چوڑی کوئی کر نہ سکے رد، دے عمل وچ دیکھے سرب لوکایا۔ بنا سنگر کرپا سکے نہ کوئی سمجھ، بیہو ابھید نہ کوئے درڑایا۔ سیانیاں نوں اشارے والی رمز، نقطہ اکو دے جنایا۔ دھر دا مالک خالق پر تپالک پروردگار سانجھیاں یار اینکار اک اکلا بن کے لکھ چوڑاسی خصم، خالص اپنا حکم درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پیچ تت کایا ماٹی کھیل نہیں وجود جسم، محبوب مہروان نور نورانہ نور خدایا۔

★ ۵ بھادروں شہنشاہی سمت اڈیری والا تارا سنگھ دے نوت ضلع امرتسر ★

(دھرم ساللا وچ سنت کچھمن سنگھ اندروں باہر نہیں نکلیا)

گرکھ کہا میرے چنتا من، سنساروگ نہ کوئے مٹایا۔ پیچ وکارا لگی اگت تن، دوس رین رہی جلائی۔ کوڑی کرپا خواہش واسنا کوئی نہ سکے بٹھ، شبدی ڈوری تند نہ کوئے بندھایا۔ شاستر سمرت وید پُران سُن سُن تھکے کن، آتم پر ماتم پردہ کوئے نہ لاپیا۔ ساچا نور جوت چڑھیا مول نہ چن، اندھ اندھیر نہ

کوئے مٹائیا۔ کراں بینتی دوئے جوڑ بٹھ، بندگی واسطہ ڈنڈوت اِکو اِک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھید دئے گھلایا۔ من منوآ وہ
دشا رہیا بھج، اٹھے پہر اپنا پندھ مٹائیا۔ کوڑی واسنا اندر رہیا رنج، رچنا دیکھے چائیں چائیا۔ جِناں چر سَنگَر شبد نہ ملے سچ، ڈوری پریم نہ کوئے بندھایا۔ اوناں چر
بھاگ لگنا نہیں کایا ماٹی کچ، گھر ساچے نہ وجے ودھایا۔ مہروان ہو کے سَنگَر اندروں کھول دیوے اٹھ، پردہ دیوے لاہیا۔ پھیر من واسنا آپے ہو جائے سَتھر
نہیں سٹ، سر اور نہ کوئے اٹھایا۔ دیاوان دیا کرے پُرکھ سمرتھ، صاحب سلطان اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جاندیاں جاندیاں تہاڈا من تہاڈے کر جائے وس،
واسطہ تہاڈے نال رکھایا۔ کرے نیڑا حقیقت حق، فیصلہ اِکو اِک سمجھایا۔ گھر سوامی ملے ٹھا کر ہس ہس، ہستی وچوں ہستی دئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، من منوآ ویکھ دکھایا۔ من منوآ جائے جھک، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس ویلے صاحب سَنگَر دی پڑھ لئے بن رسنا جہوا اندر تک،
تخم تاثیر دئے بدلایا۔ جگت خواہشاں دا پینڈا جائے ٹک، نو دوارے ڈیرہ دیوے ڈھایا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر سوہنا ملے سکھ، سکھ ساگر دئے جنایا۔ لیکھے
لگے مانس جنم منگھ، من دی ممتا دئے مٹایا۔ جنم جنم دا گیرا مٹے ڈکھ، لکھ چوڑا سی گیرا دئے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرتی شبدی جوڑ
جڑایا۔ من کہے میرا نہیں کوئی مان تان، میں بھگتاں دیاں جنایا۔ جنہاں نوں سَنگَر آپ لئے پہچان، پہچان اپنی دئے سمجھایا۔ اندر دے کے سچ فرمان، سچ
سندیشہ اِک الایا۔ کوڑی کریا میٹے وچ جہان، جہالت دوتی والی دئے گوائیا۔ من کہے میں سدا شیطان، انساناں بناواں حیوان، کھڈیاں دے اندر دیواں پائیا۔
جنہاں دے گھر گرگھ ہون مہمان، جنہاں دے اندر جوتی جلوہ نور مہمان، شبد ناد وجے ڈھنکان، ڈھولا ڈھر دا راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، من چنچل دئے بنایا۔ من چنچل کہے میں بڑا ٹھگ، کلج سنتاں رہیا ٹھگایا۔ اندر لاکے پنچت کایا اگت، کایا کلی دتی جلائی۔ اٹاں پتھراں اندر
وڑھیا بھج، اپنا کھ چھپایا۔ جنہاں دے شبد اگئی ناد رہیا وچ، اوہ گرگھیاں نوں ملن چائیں چائیا۔ ہر سنگت ملیاں بنا کئے کعبیوں ہو جائے حج، حضرت ساکھیات
درس دیوے دکھایا۔ گرگھ تیرے اندروں من دی ممتا دئے کڈھ، شبد کھنڈا اِکو وار پھرایا۔ راتی سٹیاں دے جاگدیاں درشن دیوے رنج رنج، رجو طموں
ستو لیکھا دئے چکایا۔ کوئی سنساریاں والا لاؤنا نہیں اچ بچ، بھنڈاریاں والا بھنڈار دینا ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی اتم

میل ملائیا۔ من کہے میری کون جانے منسا، مایا ممتا موہ وچ لوکائیا۔ میں کاگ بناواں ہنسا، ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جس نے بھرم وچ پائی جنتا، بنا منزل توں کرے پڑھائیا۔ جس دے اندر ہوئے ہنگتا، کوڑے اندر بیٹھا کھ چھپائیا۔ جے سنگر دے نام دی کول ہندی سدا، ساہنے ہو کے دیندا دکھائیا۔ ایہہ کھیل گھر گھر من دا، کرے جگت لڑائیا۔ گر سکھ توں روپ اوس پر ماتا دے اگئی چند دا، جس دا چاندنا نو کھنڈ پر تھی کرے رُشائیا۔ پرکھ اکال دین دیاں سنگر پورا آد جگاد گرکھاں پریمی پیاریاں اندر ہو کے بیڑا بٹھدا، من وکاری ہنکاری ڈندا، انتر آتم پر ماتا دے دکھائیا۔

★ ۵ بھادروں شہنشاہی سمت اڈیری والا بوہڑ دے تھلے ضلع امرتسر ★

ایہہ جگہ کہے میٹوں درخت نہ سمجھو بوہڑ، بہڑی بہڑی بہڑی کر کے دیاں جنائیا۔ گرکھو اپنی آتما اوس پر ماتا نال لو جوڑ، جو گرو گوبند دا بنیا پتا مایا۔ پھر تھانوں کسے گرو دی رہنی نہیں لوڑ، پنڈاں نگران وچ بھجنا پئے نہ واہو داہیا۔ تہاڈا امرت رس مٹھا ہو جاوے ریٹھا رہے نہ کوڑ، کوڑی کریا باہر دتی کڈھائیا۔ گھر اپنے تک کے ویکھو غور، گھر گمبھیر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گرکھاں نوں بل کے سب دا مانس جنم جاوے سور، نانک گوبند سب نوں کر کے گئے پڑھائیا۔ جے کوئی بھل کے آجاوے ٹھگ چور، اُس نوں پھڑ کے گلے لو لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو دے جنائیا۔ جگہ کہے میرے تھلے بوہڑ دی جڑ، ڈوگھی نظری آئیا۔ گر سکھو مانس دیہی اپنے گنگن ویکھو چڑھ، جتھے منزل بے پرواہیا۔ جس گھر سنگر پورا جاندیاں باہوں لئے پھڑ، نہ کہ چندرے مار کے اندر کھ چھپائیا۔ سنگر شبد سب دے اُتے سدا کرپا رہیا کر، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ سب دا مالک تے سب دے وسیا گھر، گھٹ خالی نظر کوئے نہ آئیا۔ جنہاں نے نانک سنگر دی ویدیا لئی پڑھ، اوہ سجنناں نوں سجن ملن چائیں چائیا۔ کھ چھپاؤن نالوں چنگا جانا مر، بن پیار مجت مانس جنم کم کسے نہ آئیا۔ رو کے پکارے دھول دھرنی دھر، دھول دے ڈھائیا۔ دھن بھاگ جے گرکھ سچے میرے اُتے رہے کھڑ، بہہ بہہ کے آسن لائیا۔ ایہہ وی پچھلا تریتے جگ دا ور، پیتا رام دے کے گئے گواہیا۔ جتھے کدی واسنا آئی سی دوکھن تے کھر، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھانیا۔ بوہڑ کہے میرا آیا بڈھاپا، اوہ بڈھیو نڈھیو بچھو سب نوں دیاں جنانیا۔ پُرکھ اکال سب دا ماپا، اِکو اک اکھوانیا۔ جو رُوح بُت دوویں کرے پاکا، اندر باہر کرے صفائیا۔ جو اندر وڑ کے کھولے تاکا، بجر کپائی کُنڈا دے کھلایا۔ پریمیاں دا پریمیاں نال بناوے ساتھ، ایہو گوہند امرت جام پیا کے گیا سمجھانیا۔ کسے کم نہ آوے رگڑیا ماتھا، جِناں چر مستک وچ خوشی نور نظر نہ آئیا۔ مانس جنم ایہو گھاٹا، جو گرگھاں کولوں گر سکھ بیٹھے مکھ بھوانیا۔ اس توں بعد سب نوں پینی چوراسی دی واٹا، بن گوہند پار نہ کوئے لنگھانیا۔ ایہہ کوئی چکیاں خراساں تے بیسن والا نہیں آتا، پُر نال پُر دتے رگڑانیا۔ ایہہ پر م پُرکھ دا پر م تماشا، بن پورے سنتاں سمجھ کوئے نہ پانیا۔ گرگھو تہاڈے پریم دا سانوں بڑا بھروسا، جنہاں راہ وچوں روک کے ایٹھے بہانیا۔ میں سب نوں دساں اک اکال دے نال جوڑ دیو ناتا، ناتے دُوبے دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ پھر تہاڈے اندر کدی وی پنج چور نہ مارن ڈاکا، من مت بڈھ کرے نہ کوئے لڑانیا۔ لیکھے لگ جائے تن ماٹی خاکا، خالص خالصہ سوئی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم رہیا سنانیا۔ بوہڑ کہے میٹوں جانے کوئی بڑھنیا، میری سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرا مالک اوہ جو سب دی تارے نیا، نوکا نام اُتے چڑھانیا۔ بھگتاں دا پریمی بن کے پکڑے بہیا، کیوں گوہند اپنے سنگ رکھانیا۔ جس نوں سینے رہیا لگا، گوہند جیہڑا ڈگیاں ڈھٹھیاں گلے لگانیا۔ جس دا پیار سچ سچا، بچتہ اپنے نال جڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سنگر ہوئے سہانیا۔ ایہہ جگہ کہے میٹوں مٹی نہ سمجھو دھوڑ، گھاس پھوس والی نظری آئیا۔ گرگھو اکتھے ہو کے گاؤ پر بھ دے گیت تسیں چتر سنگھ سچے موڑھ، اِکو رُپ نظری آئیا۔ جوٹھا جھوٹھاناتا چھڈ دیو کوڑ، اتمینان نال پریمی مل کے پریم سنگر لو بنانیا۔ ایہہ دُھر دا حکم سنگر شبد دا دستور، دست بدست سب نوں لئے اٹھانیا۔ دھن بھاگ تہاڈی وڈیائی اسیں سارے مشکور، شکرے وچ خوشی رہے منانیا۔ ہن آگے جانا اس واسطے مجبور، چھٹی دینی چائیں چانیا۔ دھن بھاگ جے آیاں کولوں ہو گیا ہووے قصور، اوہ وی آگے جھولی ڈاہیا۔ کیوں میں تہاڈا ساریاں دا مزدور، اندروں باہروں تہاڈے اندر مالک حضور، ایسے کر کے وجدی رہے ودھانیا۔ تہاڈی یاد رہے ضرور، درخت بوہڑ دے گواہیا۔ تہاڈے اندر پر بھ دا نظری آوند ا رہے نور، شبدی وجدی رہے ودھانیا۔ تسیں سارے وڈیاں گناں دے بھر پور، جنہاں دے اندر گرو گوہند ساچی دست اپنا نام دتا لکانیا۔ تن سو سٹھ

سال بچھوں ایہہ تھاں ضرور ہووے مشہور، نشانہ ست رنگ نظری آئی۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سب نوں کرنا پئے قبول، کامل مُرشد دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا دکھائی۔ بوہڑ کہے میرا پکارے ٹاہن ڈالی پت، شاخاں دین ڈہائی۔ گر سکھو اِکو یلو کملاپت، جو پت پر میثور ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اوسے دے چرناں جاؤ ڈھٹھ، جو دُھر دامالک نظری آئی۔ بوہڑ کہے جہنوں خوشی ہوئی ویکھ کے گرگھاں دا اِکھ، جو اِکھے ہو کے اِکو رنگ سمائی۔ جے سچ بچھوتے باہروں تئاں والا جٹ، اندر پر بھ نے نام بھنڈارا دُھر دا ہٹ دتا گھلایا۔ بھائیں تھانوں ایہتھے بیٹھیاں نوں لگدا ہووے وٹ، بھادروں دا ہسٹ رہیا ستایا۔ پھر وی ساریاں نے اِکو جہا لہ جانا کھٹ، جنہاں دا کھٹکا رہے نہ رایا۔ اندروں دُئی دویتی دی کڈھ دیو وٹ، بھانڈا بھرم دینا بھنایا۔ تھڈے اندر جوت جگے لٹ لٹ، اِکو نور ہووے رُشانیا۔ شبد اگئی لا کے سٹ، سوئی سرتی رہیا اٹھایا۔ پریم پیار اندر مل کے اِک دو جے نال بولو سچ، کوڑی کریا دینی تجائی۔ بوہڑ کہے ہن ساریاں دی آشنا اندروں کہے ہن کر جابس، ویلا سوہنا دتا سہایا۔ میٹوں وی ایہو آس، تئیں میرے نال مل کے میرا ساتھ دینا بنایا۔ نالے پانی داپیا کے ٹھنڈا گلاس، بوند سوانتی دتی ورتایا۔ ایسے کر کے بوہڑ کہے ساریاں نوں اِکو جہی شاباش، مٹی کہے میں اڈ اڈ لاگاں پائی۔ اگے ہن آون والی رات، ویلا وقت دئے گواہیا۔ ساچے پریم دی سارے لے کے جانیو سوغات، آندھیاں گواڈھیاں دینی ورتایا۔ ویکھو بھل کے گرگھ نال گر سکھو ہووے نہ کدے ناراض، ناراضیاں دا گوبند ساتھ نہ کدے نبھائی۔ جیہڑا کھیل ہویا آج، ایہنوں سمجھے نہ کوئی سماج، دُھر دا کھیل بے پرواہیا۔ بند کڈے کیتیاں کدی بند نہیں ہندا جواب، جواب طلبی سب توں لئے کرائیا۔ ایہہ صفتاں والا نہیں خواب، دُھر سندیشہ دُھر دا رہیا جنایا۔ جس سُرنگی دی تار وجدی نہیں مل کے نال رباب، کھی اندروں دئے بھوایا۔ ایہہ کوئی پڑھن والی نہیں کتاب، دُھر دا فرمانا گرگھاں پریم ودھایا۔ سارے مل کے بن جاؤ احباب، محبوب مُجبت وچوں نظری آئی۔ ایہہ تھاں سہنجا ہویا بوہڑ بنیا پاک، کیوں گرگھ بیٹھے ڈیرہ لایا۔ سچ بچھو گوبند چار ورنان بنا کے گیا اِکو ساک، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سارے مل کے کر لو اتفاق، آیاں مہماناں نال دغانہ کوئے کمائی۔ کسے کم نہیں آونی ایہہ کھٹیا کھاٹ، آسن سنگھاسن نہ ملے کوئی وڈایا۔ سب توں اتم سریشٹ پریمیاں نال مل کے کرنی بات، جو باطن ظاہر بھيو گھلایا۔ سب دی پنجاں تئاں والی ہونی

انت وفات، تن ماٹی دینی تجایا۔ بوہڑ کہے میرے تھلیوں سارے اکٹھے رہن دی سکھ کے جانیو جانچ، اک دُوبے دی سیو کمائیا۔ تہاڈے پریم پیار دا سخن سُن کے واک، جو سری سو تہاڈی سیوا دتی کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دامالک اِکو نظری آئی۔

★ ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پنچ تت کایا ماٹی کہے میرے نرنکار، پاربرہم پت پریشور تیری بے پرواہیا۔ آد جگادی نرگن سرگن تیری دھار، شبد انادی رُپ وٹائی۔ وشن برہما شو دے آدھار، ترے گن مایا پنچ تت کری گڑمائیا۔ اپ پنچ وائے پر تھی آکاش کھیل اپار، ہڈ ماس ناڈی بوند رکت من مت بدھ میلا دتا ملایا۔ جنم کرم انتر آتم پر ماتم کھیل نیار، نرگن نرکار اپنی کار کمائیا۔ دھرت دھول آکاش پرکاش پُری لوء برہمنڈ کھنڈ ورجنڈ کر تیار، ترے گن اپتے ٹھانڈے پیتے اپنی رچن دتی رچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگم اتھاہ بے پرواہ لکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ پنچ تت کایا ماٹی خاک رچنارچ، لکھ چوراسی جیو جنت دتی وڈیایا۔ آتم پر ماتم اپنا نور دے سچ، ست جوت کری رُشنائیا۔ انگ لنگ نک منہ نیر نین اگہ ہتھ، سمر تھ پگ جوڑ دتا جڑائی۔ تیرا کھیل مہان اکھ، صفتاں وچ نہ کوئے سمجھائی۔ کایا گڑھ اندر آپ وس، بنک دوارا دتا سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ تن وجود پنچ تت کر تیار، لوک مات لیا پر گٹائی۔ مہروان کرپا دھار، صاحب سلطان دیا کمائیا۔ انتر جوت اُجیار، باہر بستر شنگار، اپنا بھید دتا کھلایا۔ سہنجنی نیقی نال کر تیار، تن بستر دتا پہنایا۔ جس دا اک اک تت کرے پکار، بند بند توں ہی توں ہی راگ الایا۔ اِکو تانا اُتچے سوتر وزناں وچ بھار، اِکو تار تار نال جڑایا۔ اِکو کار یگر کرے تیار، طرح طرح نال بنایا۔ تند کہے جس ویلے میرا رُپ ہووے تیار، سوہنا رنگ رنگایا۔ میں آواں وچ سنسار، اپنا ویس وٹایا۔ جگت چلے وپار، ونج کرے لو کایا۔ بدھی دا وستھار، من چنچلتایا۔ ٹھگ چور یار سادھ سنت گرو اوتار پیغمبر میرے خریدار، خریدن چائیں چانیا۔ کوئی میٹوں پہن کے پر بھو تیرے چرناں دا کرے پیار، اٹھے پہر انتر آتم لو لائی۔ کوئی میٹوں اوڑ کے ٹھگاں چوراں دی کرے کار، وکاراں اندر اپنا آپ گوائیا۔ میں سرشی دا ویکھ کے حال، بینتی کراں

اگے دِیال، جو اکال مالک سب دا نظری آئیآ۔ جگ چوکڑی پیتے نو نو چار، میری کسے نہ پائی سار، درداں نال نہ سنی پکار، دکھیاں دکھ نہ کوئے گوائیا۔ میں رو رو گیا ہار، ساچی چرن دھوڑی نہ ملی چھار، خوشی والی نہ کھڑی گلزار، پت ٹہنی نہ کوئی مہکائیآ۔ نانک نرگن سرگن جنیو پاؤن لگے عرض کیتی اگے داتار، تند تند دی پاویں سار، تیرا کھیل اگم اپار، آدانت تیری وڈیائیآ۔ گرکھاں دا آدھار، بھگتاں دا شنگار، صوفیاں دا پیار، سنتاں دا ستکار، ہرجن اپنے رنگ رنگائیآ۔

دُھر درگاہی آئی آواز، شبدي دھار کھولیا راز، ایہہ کھیل جگت تماش، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیآ۔ جس ویلے کھجگ ہوئی اندھیری رات، ساچی دسے نہ کوئی پر بھت، آتم سیجا سوئے نہ کوئی کھاٹ، انتر آتم پردہ نہ کوئی اٹھائیآ۔ اوس ویلے دیواں ساتھ، ہوواں سہائی انا تھاں انا تھ، دینن اپنے گلے لگائیآ۔ دُرمت میل دیواں کاٹ، جنم جنم دی میٹاں واٹ، گھاٹ اکو دیاں دکھائیآ۔ تند تند دی جاناں بات، جو اپنی رسنا جہوار ہے آکھ، ساکھیاں ہو کے دیا کمائیآ۔ ایہناں دی پوری کراں آس، کوڑ وچھوڑا کراں ناس، ساچی دھار اک سمجھائیآ۔ بھگتاں نال بناواں ساتھ، اگے دوار کراواں داس، پریمیاں دے لگن ہاتھ، دُھر دا جوڑ جڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ دکھائیآ۔ تند کہے میٹوں کوئی نہ سمجھو نگا جہا دھاگا، پریم سب نوں دیاں جنائیآ۔ مایا نال لگ کے مایا دا مول تیاگا، مایا وچ مل کے اپنی کیتی صفائیآ۔ میرے اندر وچیا پریم دا اک واجا، دُھن اگم دتی سنائیآ۔ توں اہناں دی رکھیں لاجا، جو بستر بنا کے اپنے تن چھہائیآ۔ تیرا مالک خالق پرتیالک ثالث پُرکھ ابناشا، سری بھگوان آد پُرکھ بخشنہار سرنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے دِرڑائیآ۔ دھاگا کہے میرا بننا سوہنا پردہ، کپڑ کہے لوکائیآ۔ میں وی اوسے در دا بردا، جس لکھ چوراسی دتی اُپجائیآ۔ میرا نچ اوسے گھر دا، جس دا گھرانہ شہنشاہیا۔ جس دی وشن برہما شو سیوا کردا، گر اوتار پیغمبر لاگن پائیآ۔ میں اوسے دا حکم مندا، جگ جگ سیو کمائیآ۔ اچ سبھاگ دہاڑا دھن دھن دا، سر جھکا کے تند رہیا جنائیآ۔ میں لیکھا چکاواں اہناں دے ماٹی تن دا، جو بستر میرا تن سہائیآ۔ کسے کارن ایہہ کھیل بنیا سری بھگوان دا، بھاگ بھریاں ملے وڈیائیآ۔

ایہہ کوئی روزگار نہیں بنایا پین کھان دا، بھگتاں دتی وڈیائیآ۔ امریک سنگھ دا لیکھا اوس جمان دا، جس گرہ توں کچا تند منگ منگائیآ۔ پورب لہنے نہکرمی ہو کے کرماں آپ پچاندا، اُبھل اُبھل رہے نہ رائیا۔ تند کہے میں بھکھا اوس دان دا، جو میرا پردہ لئے بنائیآ۔ تند کہے میں پیاسا اوس نشان دا، جو نشانہ سچ دے

جھلایا۔ ایہہ کھیل اُہناں نوں پار لنگھان دا، جیہڑے در آدرشن پائیا۔ ایہہ لیکھا نہیں گلاں والی میزان دا، حساب میٹر نہ کوئے جنایا۔ ایہہ لہنا انسان بھگوان دا، ودوان سمجھ کوئی نہ پائیا۔ پہلا حصہ رنگنا اوس ست رنگ نشان دا، جو سرشی اُتے غریباں نوں گلے لگایا۔ پھر کھیل ورتے بھگتاں تن پہنان دا، دھارا اک سمجھایا۔ اِکو لیکھا بردھ بال نوجوان دا، اُوچ نیچ راؤ رنگ دُھر دا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان دا، دُجا سمجھ کوئے نہ پائیا۔

★ ۱۸ بھادروں شہنشاہی سمت ا ویدانت سمیلن کپور تھلا ★

ویدانت سمیلن کہے کپور تھلے والیو ہو جانا وانگ کپور، کایا کپی اپنی صاف کرایا۔ جس آتم پر ماتم نوں مندے اک نور، اوہ اِکو نور نظری آئی۔ ہر گھٹ اندر آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوڑاسی وِچ بھر پور، انڈج جیرج اُنہج سبتیچ چارے کھانی ڈیرہ لائیا۔ انتر باہر بھیترا سدا حاضر حضور، باہر رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آتم برہم اِکو اک درسائیا۔ کپور تھلے والیو اپنا آپ لینا کھوج، کایا ماٹی پھول بھلایا۔ تہاڈے انتر ست آتما دی نرمل جوت، جو ست سچ کرے رُشنائیا۔ جس دی نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دی بدھی سوچ نہ سکے سوچ، من واسنا بھرم نہ کوئے بھلایا۔ انتر انتر اپنی ٹھکانے کر لو ہوش، حواس لو سمجھایا۔ جیہڑی تہاڈے اندر رہ کے بیٹھی رہے خاموش، ستمکھ ہو کے سچ سندیش دے سنائی۔ جس دے اندر لوک پر لوک، دو جہاناں اوسے دارُپ نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا نور آتم برہم دے درسائیا۔ کپور تھلے والیو ویلا وقت لینا سنبھال، کوڑی کریا چاروں گنت دے دُہائیا۔ تہاڈے انتر برہم گیان دا بھنڈار بے مثال، اتوٹ اٹوٹ رہیا چھپایا۔ بے سمجھی کر کے رہو نہ کوئے کنگال، اپنا پردہ اوہلا لینا اٹھایا۔ اپنے آپ نوں ست سچ کر کے برہم تت کر کے لینا مان، جس دا ایٹھے اوٹھے آد جگاد جگ چوکڑی اِکو نور اِکو ظہور اِکو کرے رُشنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جس دی صفت گائے وِچ سنسار، اوہ آتم پر ماتم ساکھیاں اپنا نور رہیا

درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آتم پردہ پردے اندر دے چُکائیا۔ کپور تھلے والیو جانا جاگ، سنت مہاتما رہے جنائیا۔ جس دا تئیس کرن آئے تیاگ، تیاگی ہو کے دیو جنائیا۔ تہاڈے اندروں اچے بُجھیا نہیں چراغ، جو بن تیل باقی رہیا ڈگمگائیا۔ تئیس اوس دا آغاز، جو سدا دیوے ساتھ، دوجا رنگ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ مندر کایا اندر شاہ پاتشاہ دیا کمائیا۔

★ ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ سادھاں نال بچن کپور تھلا ★

صاحب سنگر کول سچ طریقہ، انتر آتم دے جنائیا۔ بھیو جانے جیو جی کا، پردہ اوہلا دے اٹھائیا۔ ست سرُپ وکھائے نیکن نیکا، نج نیتز لوچن نین اٹھ کھلائیا۔ جس پر بھو دی گرکھ کرے اڈیکا، آتم پر ماتم راہ تکائیا۔ سو سوامی انتر جامی بخشنہارا سچ پریتا، پریتم ہو کے دیا کمائیا۔ مہر نظر نال بدل دیوے نیتا، نیتوان لئے بنائیا۔ پنچ تت کایا مائی ترے گن گنی کرے ٹھانڈا سینا، امرت میگھ برسائیا۔ دھام وکھائے اک انڈیٹھا، گرہ مندر در دروازہ اک کھلائیا۔ جھگڑا مکا کے ہست کیٹا، رُپ انوپ دے درسائیا۔ نام رس چکھا کے میٹھا، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ پھیر لوڑ رہن نہ دیوے شاستر سمتر وید پُران پڑھن دی گیتا، گپت اپنا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہرجن ساچے جوڑ جڑائیا۔ آد جگادی سچا راہ، پُرکھ اکال آپ جنائندا۔ شبدی شبد بن ملاح، سنت سہیلے پار لنگھائندا۔ منزل پوڑے دے چڑھا، اگم اتھاہ اپنی دیا کمائندا۔ ساچا مندر دے وکھا، جگت اندھیر مکائندا۔ شبد اگمی ناد انادی دے وجا، دُھن آتمک راگ سنائندا۔ نرگن دیا باقی کملاپاتی جوتی جوت دے جگا، نور نورانہ ڈگمگائندا۔ جنم کرم دی اوستھا دے بدلا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائندا۔ بنا پیسیاں توں مارگ ستا دے وکھا، مہر نظر نال پار کرائندا۔ اشارے نال اشارہ دے درڑا، نظارے نال نظارہ آپ سمجھائندا۔ مینارے نال منارا کرے رُشنا، ست سہنجنا سو بھا پائندا۔ کوڑی کرپا جگت کنارہ کوئی نہ لاوے ڈھاہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملائندا۔ سنگر شبد گھر گسپیر، آد جگاد نظری آئندا۔ ویکھنہارا کھیل پنچ تت کایا سریر، تن مائی خاکی کھوج کھوجائندا۔ جس دا جلوہ بے نظیر، جگت نیتز درس کوئے نہ پائندا۔ جس دی منزل چوٹی

اخیر، آخر اِکو لھم ورتائیندا۔ جس نوں مل کے خوش ہو یا کبیر، دُھر دا ڈھولا اِک درڑائیندا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پیراں دا پیر، پروردگار جلوہ اپنا اِک دکھائیندا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا شرع شریعت کٹ زنجیر، ذبح پنج تت وکار کر دکھائیندا۔ جس نوں سارے کھندے لالتصویر، مَصوّر جگت رُوپ نہ کوئے درسائیندا۔ اوہ تہاڈا بادشاہ تئیں اوہدے وزیر، جس ویلے چاہے اُس ویلے اپنے نال ملائیندا۔ اوہ درویشاں دا درویش حقیراں دا حقیر فقیراں دا فقیر، فقرہ اِکو نام سنائیندا۔ جس دے ہتھ سچ آد جگادی اگئی تدبیر، چوڑاں وِدیا سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا راہ اِکو اِک دکھائیندا۔ سچا راہ جس جن دسے کھول کے راز، رحمت آپ کمائیا۔ پھیر کپھری لوڑ پڑھن دی نماز، وضوآں والا لیکھا دیوے ڈھائیا۔ گھٹ سوامی بھیت پرگٹ ہووے آپ، وڈ پرتاپ اپنا دئے جنائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اِکو چاپ، دُوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دسے ساتھ، پاربرہم برہم میللا سچ سُبھائیا۔ ترے گن مایا کوڑی کریا ہوئے ہنگتا میٹ روگ جگت سنناپ، ست است پردہ دئے کھلائیا۔ جنم جنم دے کٹ کے پاپ، دُرمت میل دیوے دھوائیا۔ مہروان ہو کے درس دیوے ساکھیاں، جوتی جاتا ہو کے نظری آئی۔ رُوچ بُت دوویں کر کے پاک، پتت پُنیت پوتر کر کے پاون دئے بنائیا۔ جنہاں نوں پر بھ دے ملن دی نہیں آئی جاچ، سنگر پورا اندر وڈ کے آپے دئے سمجھائیا۔ بند کوڑی کھول دیوے تاک، بجر کپائی پردہ دئے اُٹھائیا۔ جدھر ویکھو اُدھر ساتھ، اندر باہر اِکو رُوپ سمائیا۔ جس نوں جُھکدے پر تھی آکاش، گگن منڈل پُری لوء آکاش پاتال وِشن برہما شوگر اتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ سو مالک خالق ثالث تہاڈے ساتھ، گو بند گر اِکو بے پروا ہیا۔ رسنا جہوا بٹی دند پڑھ پڑھ رہے واچ، واچک ہو کے وِدیا نال پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سُبھاؤ گر گھاں پیاریاں میللا لئے ملائیا۔ سنگر پورا جے کرے کرپا، کرپن اپنے گلے لگائیا۔ جنم جنم دی رہے نہ پیتا، لکھ چوڑا سی دئے کٹائیا۔ سب توں اچا اتم سریشٹ ناتا گر سکھ دا، لکھ چوڑا سی کم کسے نہ آئی۔ بن سنگر پورے سنگر کسے نوں نہیں دِسداء، جنناں چر نچ نیتز لوچن نین نہ کرے رُشنائیا۔ جگ چو کڑی لہنا دینا جس جس دا، لوک مات دیوے تھاؤں تھانیا۔ ناتا جوڑ کے پتا پوت پت دا، پت پر میثور اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا اندر کرپال ہو کے کرم کانڈ دے لیکھے دئے مکائیا۔ کرپا کہے میتوں کوئی نہیں منگدا، جگت لالچ وِچ لوکائیا۔ کایا چولی کوئی نہیں

رنگدا، نام مچھی رنگ چڑھایا۔ سنگرُو در دوارا کوئی نہیں لنگھدا، جو نواں دواریاں توں اگے نظری آئی۔ جتھے اِکو شبد اگمی وجداء، ڈھولک پچھینا نہ کوئے کھڑکائی۔ جتھے امرت جھرناملے اوس رس دا، جیہڑا رس گوبند گرکھاں گیا پیا۔ اوتھے پرکاش نہیں کسے رس دا، نرگن جوت ڈمگائی۔ اوتھے نظارہ نہیں کوئی جگت والی اٹھ دا، نچ نیز ہوئے رُشائیا۔ سچ بچھو تہاڈا پر ماتا تہاڈے وچ وسدا، آتم سبجا رہیا ہنڈھایا۔ بھوایں جگت جہان بہہ رنگاں وچ دسدا، وِدیا والی کرن پڑھایا۔ پر ساکھیات کسے درس کرایا نہیں اوس کملاپت دا، جو پت پر میثور ہو کے اپنے گلے لگایا۔ ایہہ کھیل نہیں کسے دے وس دا، پُرکھ اکال دین دیاں اپنی وست اپنے وچ چھپایا۔ جس ویلے لہنا دینا دینا ہووے حق دا، حقیقت وچوں سچ دے دکھایا۔ ایہتھے وچار نہیں منمت دا، بدھی والی نہ کوئے وڈیایا۔ جو صاحب سنگر دے چرناں اُتے ڈھٹھدا، اوہو اپنا آپ مل کے اُس دے وچ چھپایا۔ پھیر جھگڑا کوئی نہ رہے چوڑا سی لکھ دا، مات گربھ دس دس ماس نہ کوئے تپایا۔ جنہاں نوں صاحب سنگر سچا راہ دسدا، سرتی شبد نال جڑایا۔ اندر پردہ رہے نہ کوڑ گڑیاری وٹ دا، بھانڈا بھرم دیوے بھنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کرپا کہے میں بڑی کرپال، سدا گرکھاں سیو کمایا۔ میلا ملاواں نال دین دیاں، جو دیندھ اکھوایا۔ ۱۱۰۶

جس دے دوارے اُتے کدی پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ اِکو نظری آوے بے مثال، جس دی مسل نہ کوئے بنایا۔ جس طرح دھرتی اُتے نویں جگ دا ہون لگا استمال، ایسے طرح دُنیا دی سرشتی دی کائنات دی اندروں رُچی دے بدلایا۔ پہلوں آوے زوال شاہ ہون کنگال، چار گنٹ دہ دشا وچے تال، پھیر بھگتاں لئے اٹھال، سنتاں دے جلال، گرکھاں سُنے حال، گرکھاں کرے پر تپال، چال اوٹری اک چلایا۔ مارگ دے اک سکھال، چھری کرد نال ہونا نہ پئے حلال، مہر نظر نال تاری جائے بڈھے بردھ بال، جو بن اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وقت سہاونا بھگتاں نال رکھایا۔ جس ویلے من خیال ہووے سنتشت، تڑٹی رہے نہ رایا۔ جنہاں دے سنگر پورا ہتھ دھرے اُتے پُشت، پناہ چرناں دے دکھایا۔ اوہناں دا لیکھا مک جائے اوہ انگشت، جو انگوٹھے ورگا رہے گایا۔ سنگر داتا دان دیونہارا مُفت، پیسا دھیلا قیمت نہ کوئے رکھایا۔ لین والا جے ہو نہ جاوے سست، سبھے جھولی دیوے بھرایا۔ سنگر شبد آد جگادی دُرست، جس نوں سارے سیس نواپا۔ مہر کر کے چھن وچ تہاڈے اندروں کوڑی کرپا کر لئے گرک، پنجاں وکاراں باہر

دیوے کڈھائیا۔ تہاڈا من وِکاری رہے نہ تُرک، تُرت اپنا رنگ چڑھائیا۔ شبدِ ملاواں کر کے مُرت، گھر سُہاگی کنت دے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا وِچ سب کچھ جھولی پائیا۔ رسنا کہے میں ضرور کہا دھن، جہوا والی وڈیائیا۔ بچن سُنے کن، سروتے لئے جگائیا۔ خوشی ہوئی تن، پنجاں تئاں وجی ودھائیا۔ جِناں چر سَتگر دے ہتھ نہ پھڑایا من، سائتک سَت نہ کوئے کرائیا۔ نرِگن جوت نہ چڑھیا چن، اندھ اندھیر نہ کوئے گوائیا۔ بھاویں سارے سناؤندے تہاڈا رُپ ہنگ برہم، پاربرہم وِچ نہ کوئے ملائیا۔ کیوں کلجگ اندھیری ہوئی شام، گھنٹیا سب توں بیٹھا کھ چھپائیا۔ اُچی گاؤندے سارے رام رام، مل کے رمتا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا اندر باہر ویکھ دکھائیا۔ کرپا کرن والا سدا داتا، دیاوان اکھوائیندا۔ آد جگادی پتاما، بھگت سُہیلے گرگھ گود اٹھائیندا۔ سچ پریتی جوڑ کے ناتا، کوڑی کرپا جگت مٹائیندا۔ ساچے نام دی دس کے گاتھا، اکھ وکھراک پڑھائیندا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان دیوے ساٹھا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جنم وِچ دیوے بھروسا، جنم توں بعد سچکھنڈ کرے نواسا، آتم پر ماتم اپنے وِچ ملائیندا۔ جنم جنم دی کرم کرم دی پوری کر کے خواہشا، سواس سواس ساہ ساہ آپ سائیندا۔ سدھی سرل سمجھن والی سمجھا کے بھاشا، بھوکھت دا لیکھا اپنے ساٹھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہائی انا تھ انا تھ، دین دیناں اپنے رنگ رنگائیندا۔ جان دی اجازت تن دی چھٹی، من اپنے ہتھ رکھائیا۔ جیہڑی دھار پریم پیار اندروں بھٹی، پت ٹہنی اُس دی دے مہکائیا۔ دست پریم دی کدی نہ جائے لئی، ٹھگ چور یار نہ کوئے چرائیا۔ سَتگر دست نہ کدے ککھٹی، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ انتر آتما نہ رہے سٹی، شبدِ ہلوانے نال جگائیا۔ تسیں کوئی کرن نہیں آئے بُتی، درشن دا دیدار دے دکھائیا۔ تہاڈی اوس نال جوڑے رُچی، جس نوں گو بند کہہ دے سارے رہے گائیا۔ تہاڈی بُدھ بیک ہووے سُچی، درِشی اُچی آپ بنائیا۔ ایہہ کوئی رمز نہیں کجھی، سائمنے ہو کے رہیا سمجھائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے بُدھی، جگت عقل نہ کوئے وڈیائیا۔ اشارہ مارے رُخی رُخی، رُخصت دین توں پہلوں رُخساراں اُتے نور دے چڑھائیا۔ جے گرگھ بننا ککھی، مُفت پریم جھولی لینا پائیا۔ جس دے نال ایہتھے اوتھے رہو سکھی، جدوت نیڑ نہ آئیا۔ مڑ کے آؤنا پئے نہ مات ککھی، انڈج جیرج اُتھج سیتج چارے کھانی نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رُخصت دے کے خوشی منائیا۔ تہاڈے نیتز کہن ساڈے اندر پیاس، پریمی پریتم دے

سمجھائیآ۔ جس دی یاد اندر چلن سواس، کیوں بیٹھا کھ چھپائیآ۔ جس دے نال مل کے پئے راس، گوپی کاہن دوویں رُوپ نظری آئیآ۔ جس دی منزل دُور
دُراڈی واٹ، پندھ اگلا دے کٹائیآ۔ اندر باہر گپت ظاہر نظری آوے صاف، سگلا ساتھی سچ سکھدائیآ۔ جس کارن آگیا تیرے پاس، بھجے واہو داہیا۔ ست سچ
ملے دھرواس، بھرواسا اکو نظری آئیآ۔ اندھیرے وچوں لبھے پرکاش، جوتی نُور ہووے رُشنائیآ۔ اھ کہے میں انتر دی گاتھانہ سکاں آھ، بولن والی جہوا بند
کرائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیتتر بھیتتر کھوج کھوجائیآ۔ نیتز کہن نین رُوپ ہو کے رہے تک، سدھا اک دھیان لگائیآ۔ کیوں ساتھوں
ہویا دکھ، وچ رہندیاں مکھ چھپائیآ۔ ساڈی جھولی پا کے حق، خالی دے بھرائیآ۔ اپنے کر لے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیآ۔ سرشٹی اُتے لبھ لبھ گئے تھک، کھوج
کھوج اپنا آپ مٹائیآ۔ ہُن ساڈی ہو گئی بس، واسطہ تیرے آگے پائیآ۔ پریکی پیارا پریتم ہو کے بن دنداں پیو ہس، ہستی اپنی دے جنائیآ۔ تیرے سچ پریم دا
سوہنا ویکھاں رس، رستہ اپنا دے کھلایآ۔ جس گھر سجن سوامی رہوں وس، گرہ مندر اندر پردہ دے اٹھائیآ۔ میں تیرے پریم پیار مُجبت اندر چرناں جاواں
ڈھٹھ، ناتا توڑ کے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش، من مت بُدھ لیکھا دیاں چُکائیآ۔ تیر نرالا مار کس، انیلا آپ اٹھائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا چنگا نہیں
لگدا رہنا دکھ دکھ، اکو گھر بہہ کے اپنی خوشی دے دکھائیآ۔ اھ کہے میرے اندر ہور عرض، بیتی دیاں سنائیآ۔ تُوں پورا کر فرض، مہروان ہو سہائیآ۔ میٹوں
تیرے ملن دی غرض، دُوجی آس نہ کوئے رکھائیآ۔ میرے اُتے کر ترس، سہانک ہو شہنشاہیا۔ میں تیرا منگاں درس، دید اکو نظری آئیآ۔ جنم جنم دی رہی
بھٹک، جگ چو کڑی راہ تکائیآ۔ آگے کوئی نہ پوے اٹک، کوڑی کریا باہر دے کڈھائیآ۔ پنجاں وکاراں دارہے نہ کٹک، ہنگتا نہ کوئے لڑائیآ۔ ملاپ وچ رہے نہ
کوئے فرق، فیصلہ دُھر دا دے سنائیآ۔ میں جگت واسنا کیتی ترک، وشیاں وچوں وشا تیرا رُوپ لیا تکائیآ۔ تُوں مالک خالق اُتے عرش، فرش آ کے ہو سہائیآ۔
تُوں سوربیر مردانہ جو دھا مرد، مد گیر اکو نظری آئیآ۔ جگت واسنا میٹ دے گرد، من غدر اندر نہ کوئے جنائیآ۔ اھ کہے میٹوں تیرے ملن دی درد، دُکھی
دا وچھوڑا دے کٹائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر انتر آسا سچ پور کرائیآ۔

★ ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ سوامی پرمانند کاہن پُری نال بچن کپور تھلا ★

نہ سوریہ ہو نہ شیشہ، پرتی بنب نظر کوئے نہ آیا۔ کس بدھ نظر آئے اوہ جگدیشا، جو میں روپ میں رہیا جنایا۔ جس نے لکھ چوراسی جیو جنت پرگٹ کیتا، وشن برہاشو لیا اُچجایا۔ جس دا دھام انڈیٹھا، حق مقامے سو بھاپایا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران صفت کرے گیتا، برہم دئے وڈیایا۔ جو نہ مریا نہ جیتا، جیون مُت نہ کوئے کرایا۔ نہ ٹھنڈا نہ تپا نہ سیتا، اگنی اگت نہ کوئے تاپا۔ جو نہ ہست نہ کیٹا، روپ رنگ نہ کوئے دکھایا۔ اوس دی کتھے لگے پریتا، پریتم ہو کے ملے چائیں چانیا۔ جس دا ملن والا حرفاں والا نہیں وسیقہ، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دی بدھی دسن والی نہیں کوئی ترتیا، وکاس سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جس دا کھیل عجب عجب، بے انت بے انت اکھوایا۔ جس دانہ کوئی نام نہ کلمہ نہ حدیثا، جو حضرتاں کرے پڑھایا۔ جس دا کال کدے نہ بیتا، جگ سمجھ کسے نہ آیا۔ جس نے اپنا آپ تے سب کچھ کیتا، کرنی دا کرتا اک ہو جایا۔ جو سدا سدا رہے اتیتا، ترے گن بندھن نہ کوئے پاپا۔ جو گپت ظاہر وسے بھیتر بھیتا، سمنڈ ساگر زمیں اسمان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اندج جیرج اُتبیج سیتج کھانی بانی سرب رہیا سانیا۔ جو سب دی پر کھنہارا نیتا، گھٹ گھٹ اندر ویکھ دکھایا۔ سو جوت سروپ بن رنگ روپ سچ سوامی ست بھوپ وسنہارا دشا کوٹا، کیٹھی کٹیا اندر بہہ کے آسن لایا۔ جتھے سورج چند شیشے دا ہووے نہ کوئی وکاس، پاسا سکے نہ کوئے بدلایا۔ نہ کوئی دوس تے نہ کوئی رات، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی سادھو آں والی جماعت، وگیان سکے نہ کوئے درڑایا۔ نہ کوئی لیکھا نہ حساب، نہ کتاب کوئی پڑھایا۔ جتھے اکو اک پرتاپ، نہ کوئی رسنا نہ کوئی جاپ، نہ کوئی پُن نہ کوئی پاپ، نہ کوئی پتا نہ کوئی مات، نہ کوئی سجن نہ کوئی ساک، نہ کوئی مندر نہ کوئی تاک، نہ کوئی پنج تت مائی پتلا دے خاک، نہ کوئی سوال نہ جواب، نہ کوئی متر نہ احباب، نہ کوئی تار ستار وجائے رباب، سچ سندیشہ نر زیشا نرویر ہو کے نراکار آپ سناپا۔ جس ویلے شیشہ چند سورج سوریہ نہ اُدے ہو یا پرکاش، گگن منڈل نظر کوئے نہ آیا۔ جس دانہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، جنیندی روپ نہ کوئے وٹایا۔ مہاتما جی اسیں اوس دی مچھدے بات، جو گلاں باتاں وچوں باہر ڈیرہ لایا۔ جس دا نور اکو واحد، لاشریک خلق خدایا۔ جس نے سرب آتما دا اپنے نال رکھ کے نواس، آس سب دی پور کرایا۔ جے تہاڈے اندر ہو یا پرکاش، سبھے سبھے سب نوں

دینا سمجھائی۔ ذرا اوس شبد دی دسو آواز، جو بنا تند ستار رہیا ہلایا۔ جو آتما پر ماتما روپ کہے میں ہاں ہووانگا آپ، اپنا حکم ورتایا۔ اوس میں دے وچوں
میں بنیا ساک، سجن جگت اکھوایا۔ ایہہ کھیل اولڑا تماش، تھوڑا جہا دینا سمجھایا۔ نہ جل تے نہ پانی ہائیٹ، نائیٹ دا نہیں کوئی اتفاق، سب دا لیکھا ہويا
بے باق، بھيو اپنا دینا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، گھٹ گھٹ اندر جوت دھر، نر نر نکار نر اکار آتم برہم کرے رُشنايا۔ سور یہ شیشہ کس بنایا، اوہ ویکتی دیو
سمجھایا۔ کس نے تیاں نال آدھار رکھایا، سرگن روپ بدلایا۔ جس نرگن نر نکار اپ تیج وائے پر تھی اکاش کھیل کھلایا، من مت بدھ دتی وڈیایا۔
پر کرتیاں نال جوڑ جڑایا، مایا ممتا گنڈھ جنایا۔ اوس ہیں دا ہیں روپ دیو سمجھایا، جو ہنگ برہم توں پار برہم نظری آيا۔ نہ کوئی ایہہ انگلی والا چھایا، نہ کوئی تیاں
والی مایا، اکو اک دینا درڑایا۔ ایسے کارن تھانوں ایہتے سد بہایا، جے تیاں اپنا آپ آتما پر ماتما بن اکھاں درشن پایا، بن ہتھاں سیو کمایا، بن رسنا جس گایا،
اُس دا روپ دیو جنایا۔ جس دے وس سرب لوکایا، دو جہان بھجے واہو داہیا، سارے جس نوں بیٹھے سپس نوایا، گھٹ گھٹ اندر جس نے ڈیرہ لایا، سو پُرکھ
ابناشی شاہو شاباشی دیو سمجھایا۔ بھرم بھرانٹ بھلیکھا رہے نہ رایا، ست سروپ دیو درساہ، اکانت اکو نظری آيا، بہہ بھانتی بھيو دے چکایا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپے ویکھ وکھایا۔ سورج شیشہ دوویں مارن دھاہ، بہڑی بہڑی کر کے رہے سٹایا۔ سانوں پتہ نہیں اوس پر ماتما دا کیہڑا
نال، کس تھان بیٹھا سو بھاپایا۔ حکمے اندر سارے سیوار ہے کما، بھجے واہو داہیا۔ وچھوڑا جوڑا اوہو رہیا بنا، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھایا۔ جو سب دا رہبر بن
کے دے راہ، سب نال میل لے ملا، آتم پر ماتم پردہ دے اٹھا، میں توں میں وچوں لے جگا، جاگرت جوت کرے رُشنايا۔ سفن اوستھا دے گوا، صاف اپنا
رنگ وکھایا۔ جنہاں بھگتاں نے مل کے اوس دا ڈھولا لیا گا، اوہ تریا پد گئے سما، باقی ناتا گئے ٹڑایا۔ جیسہڑی منزل چڑھ کے ویکھی اُس دا کرو بیاں، جتھے
توں میں دا نہیں کوئی ناں، ہیں ہم نظر کوئے نہ آيا۔ خوشیاں نال دینا گا، سمجھ نال دینا سمجھا، بدھی سرب ویاپی نوں لینا اٹھا، آتما پر تاپی نوں لینا جگا،
جاگرت جگتی دینی جنایا۔

☆ ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت اوتار سنگھ دے گرہ شیخ پُرا ضلع کپور تھلا ☆

سنگر شبد کدے نہ دیوے صلاح، مالک گل دیوے ملائیا۔ ساچی منزل دے چڑھا، اگلا بچھلا پندھ مُکائیا۔ شبد اگئی ناد دُھن آتمک راگ دے سنا، من
 وانا جگت ترشنا کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ امرت آتم پریم پیالہ رس جام دے پیا، نُجھر جھرنا اک جھرائیا۔ سوئی سرتی دے اٹھا، ست ہلونا اک لگائیا۔ جوتی نور
 کر رُشنا، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ آتم پر ماتم گر چیل دے ملا، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ اکو مندر اکو بھومکا ساچا تھاں دے دکھا، دکھری ونڈ نہ کوئے
 ونڈائیا۔ بن اکھراں والا دے کے ناں، ناؤں نرنکارا دے سمجھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی مہروان محبوب مُجت وچ دیادے کما، دین دیال
 دیندھ ٹھاکر سوامی انتر آتم پر ماتم رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ بھیتر کھوج کھوجائیا۔ شبد گرو دارستہ
 ایک، ایکنکار دتا درڑائیا۔ سچ پریتی بخشے ٹیک، دوجی اوٹ نہ کوئے جنائیا۔ سچ سُنہنجا دکھا کے دیس، پردہ اوہلا دے چُکائیا۔ جتھے نظری آئے اک نریش، شاہ
 پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی اوٹرا ویس، ست سروپی بے پروہیا۔ مہروان ہو کے نو دوارے توں اگلا دے بہیت، اندھ اندھیر دے چُکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت ادھاری سدا ہمیش، نت نوت اپنی کار کمائیا۔ سنگر شبد سدا سنگ، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ جو دیونہارا اگم
 اند، پرمانند وچ سائیا۔ جوتی نور چاڑھ کے چند، سیتل دھار کرے رُشنائیا۔ سچ دوارے اندر لنگھ، پردہ اوہلا دے چُکائیا۔ آتم سیجا دیکھ پلنگ، سچ سنگھاسن سوہا
 پائیا۔ اپنے پریم دا وجائے اک مردنگ، مرد مردانہ لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ سنگر شبد دیونہار داتار،
 دیاوان اکھوائیا۔ کھیلے کھیل جگ چوکڑی چار، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ آپ کھلائیا۔ دھرنی دھرت دھول پاوے سار، پار برہم پت پر میشور بھیو ابھیدا آپ
 کھلائیا۔ سنت سہیلا بھگت وچھل گردھار، گرگھ گر اپنے رنگ رنگائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر دیونہار دیدار، ست سروپی شاہو بھوپتی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا متر
 پیارا دیکھ دکھائیا۔ جے کوئی انتر انتر بنے بھکھار، دست امولک دیوے اگم اپار، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم پریمیاں دا پیار، پریم ہو کے
 اپنے وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اکو اک پرگٹائیا۔ ساچا راہ اکو رستہ، رہبر سارے گئے سمجھائیا۔ سنگر حکمے اندر گرگھ جائے

ہسدا، جگت وکارا آگے نہ کوئے اٹکائیا۔ ڈھولا گاوے اوسے دے جس دا، جو صفتاں دا مالک صفت صلاحیا۔ پردہ لاه لئے اگئی اٹھ دا، دوئے لوچن ناتا لئے
 تڑائیا۔ سچیاں پریمیاں پیاریاں سنتاں نوں بھگوان آپے پھرے لبھدا، جگ جگ لوک مات آپے پھیرا پائیا۔ ایہہ میل جگت جہان سب دا، مانس جنم وڈے
 وڈیائیا۔ جھکڑا چک جائے سرشی والی حد دا، درشی اندر دی دے کھلایا۔ اوہ سنت سہیلا بن قداماں آگے ودھدا، بھجے واہو داہیا۔ پریتم نوں پیارا لگدا، چائیں
 چائیں جنہاں دا لہنا اہناں توں بنا پچھیاں جھولی پائیا۔ اپنے کول آپے سددا، شبد صدا اک سنایا۔ سچے پر بھو نوں چنگا لگدا، جن بھگتاں کایا اپنے رنگ رنگدا،
 وچھڑے رہیا ملایا۔ من واسنا ناتا توڑ کے جگ دا، درس وکھاوے اپنے سروپ ست سرگ دا، شاہ رگ اُپر ڈیرہ لایا۔ راگ سناوے اگئی ناد انحد دا، بن تال
 تلواڑیوں دے وجایا۔ بھاویں گھر گھر جوت زرنجن دیک جگدا، بن سنگر پورے نظر کوئے نہ آئیا۔ بھاویں روز پیالہ پیو مدھ دا، امرت جام مکھ نہ کوئے لگایا۔
 سنگر دارستہ گرکھاں نال پھدا، منمکھ بنے پاندھی کوئی نہ راہیا۔ جیہڑا اوس دا نام ست ست وچوں ہو کے چیدا، لیکھا مکے تین تپ دا، لہنا چکے اپنے اپ دا،
 گھر ویکھے اوس بپ دا، جو باپ گو بند پڑکھ اکال گیا منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رستہ کایا مندر اندر دے سمجھایا۔ رستہ کہے میں بڑا
 سدھا، پڑکھ اکال دتی وڈیائیا۔ سنگر ہتھ پھڑا کے بدھا، بدھ اپنی دتی جنایا۔ شبدی میل ملا کے گھر نجا، نج نیز کرے رُشنائیا۔ سنگر پورا گر سکھ اٹھا، اٹھا کے
 کہے اٹھ مل اداں، اندر باہر گپت ظاہر اکو نظری آئیا۔ سہج نال بجر کپاٹی دا کھول دیوے جندا، زندگی وچوں زندگی دے بدلایا۔ کیوں اوہ داتا گھر گسپھر گئی
 گہندا، کایا کندر وچوں ساچا مقبرہ محراب والا دے دکھایا۔ جس محل اٹل اندر رہندا آتما دا پرما تماروپ گو بندا، زرنگن نور جوتی جاتا سو بھاپایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رستہ دارا راہ دا ملاح اکو اک دے سمجھایا۔ اندر خوشی ہستے دند، مسکراہٹ ہلاں اتے آئیا۔ پریمیاں دا پریم والا انند، بند بند
 وجے ودھایا۔ زرنگن نوری چک کے چند، ست ست کرے رُشنائیا۔ وکارا ہووے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکایا۔ سرت سہاگن نہ ہووے رنڈ، ڈھر دا
 کنت میلے سچا ماہیا۔ لیکھا چکے وچ ورجنڈ، برہمنڈ چرناں ہیٹھ دہایا۔ سنت سہیلا اوہ منزل جائے لگھ، جس دا پاندھی پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ آگے صاحب سوامی
 انترجامی ملے بخشند، پڑکھ اکالا دین دیالا اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گرہ ساچے مندر خوشی اپنی دے دکھایا۔ دند کہن

کیوں سانوں آیا ہاسہ، کی انتر وجی ودھائیا۔ انتر کہے میں دیکھیا اوہ تماشاء، جو جگت نیتز نہ کوئے درسائیا۔ مینوں اوہ آیا بھرواسا، جس نے بھرم دا ڈیرہ دتا ڈھائیا۔ اندر کھیل پڑکھ ابناشاء، نرگن نرکار سو بھاپائیا۔ جو سب دیاں پوریاں کرے آساں، نراسا کوئے رہن نہ پائیا۔ جو لکھ چوراسی اندر برہم پاربرہم ہو پرکاشا، پرکاشت کرے سرب لوکائیا۔ جس دا کھیل پون سواسا، ساہ ساہ سمائیا۔ جس دا مندر او سے دی راسا، گوپی کاہن سرتی شبدی ناچ نچائیا۔ اوہ رستے چڑھن دی بخشے اوہ داتا، جس دات نال داتار سبھے پردہ دئے اٹھائیا۔ آتم سیجا سوہے کھانا، سنگھاسن اکو وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر وچ گھر خوشی دئے پرگٹائیا۔ خوشی کہے میں بہتی خوشال، میری سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرا میل اوس نال دین دیاں، جو دیاندھ سب دے اُتے دیا کمائیا۔ جس دے دوارے اُتے کھائے نہ کسے کوئی کال مہاکال، جوئی جنم نہ کوئے بھوئیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن نمسکار، نمو نمو کہہ کے سجدیاں وچ سر گئے جھکائیا۔ اوس دا حکم دھر شبد نام سنگر اک دلال، ونج وپارا اکو رہیا جنائیا۔ سنت سہیلے گر لکھ سجن لکھ چوراسی وچوں لئے بھال، چار کُنٹ دہ دشا اتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ سچ آتما دا دے کے احوال، مسل دسے بے مثال، مسلہ اگلا دئے سمجھائیا۔ ساچی پریتی دا کر کے بنا کاغذاں توں انکال، وارث دھر دے دئے بنائیا۔ کیوں گر سکھ گر لکھ گر سنگر دے اوہ سچے لال، جنہاں دی ہٹ بازار قیمت کوئے نہ پائیا۔ اوہ سچکھنڈ دوارے بہن سچی دھرم سال، جتھے آد جگاد جگ چوکڑی بن تیل باقی اکو جوت کرے رُشنائیا۔

★ ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ا جاگیر سنگھ دے گرہ ببا بستی شکار پُر ضلع کپور تھلا ★

سچکھنڈ دوارے کھیل پڑکھ سمر تھ، مہما اکتھ نہ کوئے کتھائیندا۔ گر اوتار پیغمبر جوڑ کے ہتھ، بن ہتھیاں سیس سرب جھکائیندا۔ پڑکھ اکال دین دیاں سب سچھ تیرے ہتھ، تیرا بھانا نہ کوئے اٹائیا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال تیرے چرناں بیٹھاں رہے وس، پر تھی آکاش گگن گگنتر منڈل منڈپ انت کوئے نہ آئیندا۔ وشن برہما شو شبدی دھار سارے رہے نس، روس سیو کمائیندا۔ مایا ت تیرا کھیل اگئی و تھ، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیندا۔

چارے کھانی دے کے حق، چارے بانی راگ الاینڈا۔ جگ چوکڑی سنجگ تریتا دوپر کلجک پاندھی بن کے گئے تھک، تیرا انت کوئے نہ آئیندا۔ چار کُنٹ دہ
دشا سب دا دیونہارا حق، حقیقت اپنی اک جنائیندا۔ توں صاحب سوامی انتر جامی گھٹ گھٹ انتر بھیتر رہیا وس، جوت پرکاشا پُرکھ ابناشا دیا باقی کملا پاتی نُور
نرنجن ڈمگائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران تیرا صفتاں والا دس نہ سکے خلاصہ، بھيو اھیدا پردہ نہ کوئے اُٹھائیندا۔ دو جہان سری بھگوان پت پر میثور تیری
رکھ کے بیٹھے آسا، بھرواسا اکو اک نظری آئیندا۔ صدی ویہویں پر م پُرکھ پر ماتم آتم پاربرہم برہم ویکھ تماشا، تت وکارا جگت ہنکارا من مت بدھ سرب
گر لائیندا۔ راہ تکی سر سروور اٹھسٹھ جل تھل مہینل تھ کنارہ، سمند ساگر ٹلا پر بت نین اُٹھائیندا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ لکھ اگوچر تیرا کھیل نیارا، نرگن نر ویر
نر اکار نر نکار تیرا ثانی نظر کوئے نہ آئیندا۔ کاغذ قلم شاہی نہ لکھنہارا، کاتب صفت نہ کوئے صلاحندا۔ سجدہ کر کر تھکا سرب سنسارا، ڈنڈوت بندنا پنڈھ نہ کوئے
مکائیندا۔ بھوکھتاں وچ چرچا کر کے آئے تیرا پروردگارا، سانجھے یار ڈھولا نغمہ نام ندھان اک جنائیا۔ کلجک انت سری بھگوانت سر شٹی در شٹی ہویا اندھکارا،
کوڑی کریا گرہ گھر گھر ساڈھے تن ہتھ مندر اندر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ سنگر شبد نہ کسے وچچارا، بھرے بھلا سرب سنسارا، مایا ممتا موہ ہوئی ہلکائیا۔ قدرت
قادر کرتے تیرا کرے نہ کوئے پیارا، ایشٹ دیومنے نہ کوئے نرگن نر نکارا، ست سروپ نظر کسے نہ آئیا۔ دیوت سرنیتز روون زارو زارا، گن گندھرب ساچا
گیت نہ کوئے سنائیا۔ دپیک ست ہوئے نہ کوئے اُجیارا، مندر مسجد شو دوالے مٹھ ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ نیا نوکا لگے نہ کسے کنارہ، ساچا تٹ سو بھا کوئے نہ
پائیا۔ تیرے در جھکدے پر بھوتینی اوتارا، عیسیٰ موسیٰ محمد مارن نعرہ، نانک گوہند بول جیکارا، شبدی ڈھولا رہے گائیا۔ کرپا کر سر جنہارا، چاروں کُنٹ دھواں
دھارا، ساچا رہیا نہ کوئی متر پیارا، انتر آتم پر ماتم تیرا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جلوہ نُور نہ کوئے اُجیارا، حاضر حضور نہ کوئے دیدارا، امرت آتم جل ملے نہ ٹھنڈا
ٹھارا، شبد انادی سنے نہ کوئی انحد اگئی دھنکارا، نرگن جوت چمکے نہ کوئی چتکارا، محل اٹل نہ کھولے کوئی بند کواڑا، سچ دوارے گھر وچ گھر تیرا درس کوئے نہ
پائیا۔ ناری ملیا نہ کنت بھتارا، آتم سیجا سٹی نہ پیر پسارا، نظر آیا نہ اوہ نظارہ، جو بے نظیر لا تصویر تیرے نال ملایا۔ سر شٹ سبائی کوڑی کریا لگا اکھاڑا، ترے گن
اگنی تٹی ہاڑا، بہتر ناڑ نہ وجے تاڑا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سری بھگوان تیرے اگے ساڈا ہاڑا، صدی چودھویں آوندا جائے انت

کنارہ، گوہند بولدا جائے جیکارا، نام ندهانا پُرکھ اکالا دین دِیالا اِکو گائیا۔ تھدھ بن کوئی نہ پائے سارا، جگت جہان جیو وچارا، آر پار نہ جانے کنارہ، ساچے بیڑے نہ کوئی چڑھائیا۔ من ہننتا ڈھکیاں ڈکھ لگے بھارا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار بردھ بال جواناں اندر مارے لکارا، کوڑی ترشنا برہما وشنا شنکر شو نہ کوئے ہٹائیا۔

توں آد جگادی برہم برہادی شبد انادی سانجھیا، نور خدائی پروردگارا اینکار اکل کل دھارا، دھرنی دھرت دھول تیرا راہ تکائیا۔ تیرا گرہ مندر ٹھانڈا دربارا، سچھنڈ سوہے ساچا گھر بارا، جس گرہ بیٹھا اپنا آسن لائیا۔ تیرے چرن کول نمسکارا، پورب قرضہ دے ادھارا، در منگن گر اوتارا، پیغمبر جھولی ڈاھیا۔ پُرکھ ابناشی ویکھنہارا، گھٹ گھٹ واسی کرے کارا، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک گھر گمبھیر اپنی دیا کمائیا۔ شبدی دیوے اک اشارہ، ویکھومات لوک نظارہ، من ممتا جگت جیو ہویا گوارا، ساچے نام دا گاہک نظر کوئے نہ آئیا۔ کسے گھر ملے نہ میت مُرارا، نانک نرگن سرگن نظر نہ کوئی وچ سنسارا، ڈھر دا ایشٹ درشتی اندر سرشتی گئی بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گر اوتار پیر پیغمبراں رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن سجدہ، مقامے حق سیس نوایا۔ تیرا کھیل اگم گھر دا، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیتھوں ڈردا، سر سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ ہوں سیوک تیرا بردا، خادم روپ وٹائیا۔ سر تیرے قدماں دھردا، ٹکامستک دھوڑی لائیا۔ توں آد جگاد جگ چوکڑی نردھناں اُپر کرپا کردا، غریب نمانے گلے لگائیا۔ تیرا روپ اوس ہر دا، جو ہر گھٹ رہیا سمانیا۔ توں آتم پر ماتم سب دے پلو پھڑدا، نام ڈوری نال بندھائیا۔ توں گھر گھر اندر وڈدا، دسم دواری بہہ کے خوشی منائیا۔ نہ جیوندانہ مردا، مڑھی گور نہ کوئی دباہیا۔ جگ جگ ویس انیک کردا، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ اپنا نام انوکھا وکھرا کلمہ پڑھدا، جس دا حرف الف یے نہ کوئی سمجھائیا۔

تیرے دواریوں خالی کوئی نہ مُردا، خالی بھنڈارے دیویں بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو پیغمبر گر اوتار، نرگن دھار دیاں جنائیا۔ جگ چوکڑی میرا کھیل اپار، وشن برہما شو سمجھ کسے نہ آئیا۔ بے انت بے انت سارے کہہ کے گئے پکار، نیوں نیوں سیس نوایا۔ حکمے اندر کراں کار، حکمی حکم منائیا۔ تیس بالے ننھے نڈھے میرے بچے برخوردار، عزیز نظری آئیا۔ گلاں والا نہیں تکرار، شبدی حکم منائیا۔ گوہند نال میرا اقرار، ماچھوواڑا دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے بیس اکیسا ہووے پار، لہنا دینا سب دا دیاں چکائیا۔ شبد اگئی ڈنکا وجا کے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ دیاں اٹھائیا۔

سَت سچ دا دے گیان، دُھر دی کراں پڑھائیا۔ پرم پُرکھ دا پریتی والا نشان، لوک پرلوک دیاں جُھلایا۔ سب دی رکشا کراں آن، جو انتر آتم میرا دھیان لگایا۔ گو بند سورا نوجوان، مرد مردانہ شبد ویس وٹایا۔ جس دا محم چلے زمیں اسمان، آد جگاد نہ کوئے اُلٹایا۔ جیہڑا لکھ چوڑاسی دا اپنا سخیاں والا کاہن، نام بنسری دے وجایا۔ جس نوں محمد نیا امام، حضراتاں دا حضرت بے پرواہیا۔ جس نوں نانک نرگن کہا سری بھگوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سو صاحب سہیلا اک اکیلا نرگن نرکار نرور اپنی سرشٹی ویکھے آن، بھیکھی درویش اپنا روپ وٹایا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ کوئے انسان، بدھی ہوئے نہ کوئے بلوان، عقل عاقل نہ کوئے وڈایا۔ بھيو ابھیدا کھولے کرپا کر مہان، گرکھاں پریمیاں پیاریاں بھگتاں سنتاں صوفیاں اندر بولے شبدی نوجوان، لکھ چوڑاسی کنڈے تولہار دیاوان، دین چاروں کنٹ ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی انتر آتم کھوج کھوجایا۔ گر اتار پیغمبر کہن پر بھو تیرا سہنجا ہووے وقت، واحد تیری وڈ وڈایا۔ اٹھ ویکھ اپنا جگت، سرشٹی لوک لوکایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں پرکھ اپنے بھگت، بھگوان اپنا پردہ لاہیا۔ تیرا راہ تکی دھول دھرت، نیتز نین نیر وہایا۔ تیری گو بند نال شرط، دُھر دی گنڈھ پوایا۔ نرگن ہو کے آواں پرت، سچ سندیشہ دیاں سنایا۔

چار ورن اٹھاراں برن سب تے کراں ترس، پاہن پاتھر پار کرایا۔ گرکھاں میٹاں حرص، انتر آتم رنگ رنگایا۔ دُھر دا میگھ دیواں برس، جگت ترشنا دیاں بُجھایا۔ کوڑی کریا میٹ کے کٹک، سچ سچ دیاں سمجھایا۔ جو پر بھ ملن نوں رہے تڑپ، سچ سبھاؤ دیاں ملائی۔ جو منزل اندر رہے لٹک، رستہ اکو دیاں وکھایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش رہن نہ دیواں فرق، فیصلہ اکو وار سنایا۔ دین مذہب ذات پات دا جھگڑا کر کے ترک، ترت اپنا محم سمجھایا۔ کھیل کر کے عرش فرش، دین دُنی کھوج کھوجایا۔ کلج کوڑی میٹ کے ہوس، حرص دینی گوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا محم اک سمجھایا۔

گر اتار پیغمبر کہن پر بھو ویکھ اندھیرا تارک، تیرا ناؤں ساچا چند نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے وچ اوہ توفیق، جس دا بھيو کوئے نہ پانیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیری کرن اڈیک، چوڑاں لوک چوڑاں طبق دھیان لگایا۔ ساچا کلمہ نام دس اک حدیث، لکھ چوڑاسی تیری کرے پڑھایا۔ صدی دیہویں تیری اک اُمید، آمد اپنی دے جنایا۔ تیری صفت کرے کیا کوئی تمہید، کایا لیکھ نہ کوئے لکھایا۔ ٹوں مہروان داتار سوامی اپنی کر بختیش، سنگر رحمت اپنی جھولی پانیا۔ مورکھ مگدھاں

موڑھ موڑھاں اپنے پریم دی دے دے سچ تمیز، کوڑی طع دے گوائیا۔ توں ہر گھٹ و سیا دُور دُراڈے نظری آ نزدیک، اگلا پچھلا پندھ مُکائیا۔ تیرے نام دا ڈھولا سارے گادوں اِکوگیت، گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت دے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو اوتار گُر پیغمبر، پیغام اپنا دیاں سُنائیا۔ سرب کلا بھر تمبھر، بھر پور بے پرواہیا۔ میرا جگت انوکھا سوَمبر، آتم پر ماتم کراں کُڑمائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ اڈمبر، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیا۔ ویکھو کھیل مہینہ ستمبر، گوداوری بیٹھی اگھ اٹھائیا۔ جس دانام ندھان اِکو سُننا منتر، منتو سارے حل کرائیا۔ جو سرب جیاں بدھ جانے انتر، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے گگن گگننتر، برہمنڈ پردے دے اٹھائیا۔ جس دارُپ اِک زرنتر، زرویر نور خُدا ئیا۔ جو سرب سوامی دُھر دا کنتن، پاربرہم سہج سکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گُر اوتار پیغمبر جُھکھیا سپس، چرن کول سرنائیا۔ توں ٹھاکر سوامی ہر جگدیش، سچھنڈ نواسی تیری وڈی وڈیائیا۔ تیرے حکم دی سارے کرن اڈیک، بیٹھے راہ تکائیا۔ تیرا بھیونہ جانے کوئی توارنخ، اکھراں وچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کیوں تیری کرے نہ کوئے تصدیق، شہادت سکے نہ کوئے بھگتائیا۔ تیرا کھیل عجب عجیب، زِالم عالم سمجھ نہ کوئے جنائیا۔ تیرے ہتھ جگاں دی ترتیب، سنجگ ترتیتا دواپر کلجگ آپے رہیا بدلایا۔ توں لیکھا جانے امیر غریب، اعلیٰ ادنیٰ ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی کرماں والا لیکھا عجیب، کھت بھوکھت اپنے نال کڈھائیا۔ تیرا سب توں وکھرا زِالاگیت، رسنا جہوا بٹی دند نہ کوئے سُنائیا۔ تیرا دھام مقام بن مندر مسجد شو دوالے مسیت، مٹھ روپ نہ کوئے وٹائیا۔ توں بیٹھا سدا اتیت، ترے گن تیری کھیل نظری آئیا۔ اتم صدی چو دھویں رہی بیت، چو داں و دیا دے ڈھائیا۔ بدھی ہوئی پلیت، پاک پوت نہ کوئے بنائیا۔ ساچی نظر نہ آوے نیت، نیتزین نہ کوئے رُشنائیا۔ کایا کوئی دے نہ ٹھانڈا سیت، اگنی ت رہی جلا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ویکھ اپنا کھاتہ، سب دا لیکھا دے جنائیا۔ کی لہنا دینا باقا، صدی سد یوی دے سمجھائیا۔ کی کھیل تیرا تماشا، ورجنڈ رہیا وکھائیا۔ کی دیونہارا داتاں، داتار ہو ورتائیا۔ کی پوریاں کرے خواہشاں، خصوصیت دے سمجھائیا۔ منڈل پاوے راساں، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید دے گھلائیا۔ پُرکھ اکال حق درڈھاؤندا اے۔ سچھنڈ دوار حکم سناؤندا اے۔ گُر اوتار پیغمبر آپ

جناؤندا اے۔ شبد اگئی دُھر دی دھار، ہر کرتا آپ پرگٹاؤندا اے۔ جس نے لکھ چوڑاسی کیتا پساہ، سو صاحب سوامی ویکھ وکھاؤندا اے۔ جس دا حکم چلے
 جگ چار، سبج تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھاؤندا اے۔ جو نرگن سرگن لئے اوتار، کایا ماٹی تن ہنڈھاؤندا اے۔ سو کھیل کرے اگم اپار، کلجگ اتم ویس
 وٹاؤندا اے۔ جوتی جاتا پُر کھ بدھاتا ہو اُجیار، نُوَر نُوَرانہ ڈمگاؤندا اے۔ سمبل وسے دھام نیار، ساڈھے تن ہتھ بنک وڈیاؤندا اے۔ شبد انادی بول جیکار،
 برہم برہمادی آپ اٹھاؤندا اے۔ واک بھوکھتاں پاوے سار، پورب لیکھا اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔ کوڑی کریا روگ نوار، ست سچ اک سمجھاؤندا اے۔
 سمت شہنشاہی کرتیار، سمت سب دا آپ بدلاؤندا اے۔ رحم کر پروردگار، رحمت وچ کھیل کراؤندا اے۔ نوبت وجے دو جہان، ڈنکا اکو نام سناؤندا اے۔
 راؤ رنگاں کرے خبردار، آلس نندر سب دی میٹ مٹاؤندا اے۔ چارگنٹ دہ دشا ہوئے خوار، شاہ سلطاناں خاک ملاؤندا اے۔ سر سکے نہ کوئے اٹھال،
 حکم دُھر دا اک مناؤندا اے۔ اتم کرے آپ سنبھال، سب دا مالک اک اکھاؤندا اے۔ گر اوتار پینمبر تئیں بنیو نہ کسے دے دلال، جگت دلالی میٹ
 مٹاؤندا اے۔ تہاڈا بنیتی والا سوال، اپنے وچ چھپاؤندا اے۔ کلجگ کوڑا میٹ کے کال، نہکلنک کل ورتاؤندا اے۔ مُریداں بچھنہارا حال، مُرشد ہو کے ویکھ
 وکھاؤندا اے۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، بچیا نظر کوئے نہ آؤندا اے۔ صدی چوڈھویں جھلے کوئے کسے نہ جھال، کوڑی مجلس ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ مایا ممتا آئے
 زوال، زنج کر سرب وکھاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا دین احوال، سو اول اللہ نُوَر الاہی کھیل کھلاؤندا اے۔ جس دا جلوہ نُوَر جلال، جاگرت جوت
 ڈمگاؤندا اے۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پاؤندا اے۔ کوڑ گڑیا را میٹے نشان، نشانے گوہند تیر چلاؤندا اے۔ جس دا صفتاں وچ بیان، سو
 بھوکھتاں پور کراؤندا اے۔ جس دا سب توں وکھرا اپنا پرچیاں والا امتحان، سو لکھ چوڑاسی عملاں ویکھ وکھاؤندا اے۔ سارے سُن لولا کر کان، نہہکرمی اپنا کرم
 کماؤندا اے۔ جس دے بردے بنے غلام، غلامی زنجیر سرب کٹاؤندا اے۔ اوہ مالک خالق پرتپالک اک امام، اعلیٰ اپنا اک جناؤندا اے۔ جس نے کرنا کھیل
 تمام، تانس سب دی میٹ مٹاؤندا اے۔ جگت رہن نہیں دینا خیران، ہر داسب دا پھول بھلاؤندا اے۔ جس نے دسرتھ بیٹا گھلیا رام، سو رام حکم مناؤندا
 اے۔ جس نے بنسری والا گھلیا کاہن، سو کاہن اپنی دُھن سناؤندا اے۔ جس نے نانک گوہند جھلایا نشان، سو نشانہ دُھر دا اک درڑاؤندا اے۔ سو کلجگ

انت سری بھگونت پت پر میثور کرے کھیل مہان، مہما اپنی اپنے وچ چھپاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل آپ کراؤندا اے۔ دھر دا کھیل کرے نرنکار، بے پرواہ وڈی وڈیاں۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پچھوں لئے اوتار، نرور ہو کے پھیرا پائیا۔ سب دا لہنا دئے ادھار، قرضہ مقروض دئے چکائیا۔ اگلا لیکھا ونج وپار، بن سو دیوں ہٹ چلائی۔ ایکو نام بھر بھنڈار، اٹوٹ اٹوٹ دئے دکھائی۔ گر اوتار پیغمبر سارے کرو وچار، دھر دا تھم اک سمجھائی۔ کسے دارہنا نہ کوئی اختیار، مختار نامے سب دے منسوخ دئے کرائیا۔ اگے تھم اک نرنکار، دو جہاناں لئے منائی۔ جس دی کوئی نہ پائے سار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سپس نہ کوئے اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ویکھ کجگ اندھیرا اندھ، چاروں گنٹ چھائی۔ ساچی منزل کئے نہ کوئی پندھ، دھر دھام نہ کوئی جنائی۔ کوڑی کریا جگت وکارا تن مائی خاکی اندر بھریا گند، تیرا نام اند نظر کسے نہ آئی۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاوے کوئی نہ چھند، رسنا کجگ گنتیاں نال ہلکائی۔ ملے میل نہ سورے سرنگ، الپک دین دہائی۔ کایا چولی کوئی نہ سکے رنگ، مجیٹھی روپ وٹائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسپس سارے ہوئے دنگ، خیرانی ساڈے اندر آئی۔ جو پر بھ ملن دا طریقہ دس کے آئے ڈھنگ، کجگ جیو سارے گئے بھلائی۔ ہوئے ہنگتا ہوئی ہنگ، برہم میل نہ کوئے ملایا۔ خوشی بدل کے وچ غم، چنتا چکھا رہی جلائی۔ مایا کارن روون چھم چھم، نیناں نیر رہے وہائی۔ اپنا بیڑا سکے نہ کوئی بنھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ وکاراں بھریا ساڈھے تن ہتھ تن، سنگر شبد سچ نہ کوئے کمائی۔ کوئی بنھ نہ سکیا واسنا من، متا موہ نہ کوئے چکائی۔ تیرا بنیا کوئی نہ جن، جنیندی مائی ملی کسے نہ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کاتی ویکھ دکھائی۔ پُرکھ اکال کہے میں ہر گھٹ واسی، گرہ گرہ کھوج کھوجائی۔ گر اوتار پیغمبر جو میرا نام سنہیہڑا دے کے آئے پاتی، شبدی ناد سنائی۔ میں سب دا لیکھا منگنہارا باقی، ویلا وقت گیا آئی۔ لکھ چوراسی پردہ پھولنا تن خاکی، انڈج جیرج اتبھج سیتج چارے کھانی پھول بھلائی۔ اگے رہن نہ دیاں عاتی، عقل سب دی دیاں بھلائی۔ گر لکھ سنت سہیلے ویکھاں بجر کپائی کھول کے تاکی، مایا متا موہ چکائی۔ اہناں جام پیالہ دیاں بن کے ساتی، ساکھیات ہوواں سہائی۔ درس دیاں سنتیاں راتی، جاگدیاں نرگن نور نظری آئی۔ جو میرے ملن دا بنیا رہیا اہلاشی، آسا سب دی پور کرائیا۔ جو چرن دھیان لگاوے انتم پاکی، پت

پوت کر دکھایا۔ ست دوارا کھول کے ہائی، گھر اکو دیاں جنایا۔ منزل چاڑھ اگئی گھائی، سچکھنڈ دوار دیاں دکھایا۔ جتھے جوت جگے بن دیوے باتی، نرگن نور کرے رُشانیا۔ پُرکھ اکال بیٹھا آپ ابناشی، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ گر اوتار پیغمبر سارے دیکھو اپنے ساتھی، سچ سُبھاؤ دیاں ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کھیل رہیا دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ساچے پتا، پت پر میثور تیری اک سرنائی۔ تیرا جگ چو کڑی کوئی نہ جانے قصہ، قسم سکے نہ کوئی سمجھایا۔ سبجگ تریتا دوا پر کجگ ساڈی جھولی پا کے اپنے نام دا حصہ، حصیداری جگت وچ بنایا۔ سانوں تیرے اُتے بھروسہ توں دتا ڈھر دانسچا، نسچنت ہو کے سارے رہے جنایا۔ لہنا دینا چکاوے جس جس دا، بچیا رہن کوئی نہ پائی۔ توں لیکھے سب دے لکھدا، بن حرف حروف قلم شاہیا۔ ایہہ ویلا ہار جت دا، جت ہار تیری وڈ وڈیائی۔ تڈھ بن لیکھا انت نہ کوئی نچھدا، لہنا سکے نہ کوئے مُکائی۔ ہُن ویلا نہیں تیری پٹھ دا، اپنی کروٹ لے بدلایا۔ راہ تک اوس گرکھ گر سکھ دا، جو سدھا تیرے وچ سمائی۔ توں مالک اوس ہتکاری ہت دا، آتم پر ماتم لے جڑائی۔ جھگڑا مُکا دے سدانت دا، نچ نیتز کر رُشانیا۔ پریم پیالہ دے اپنی سک دا، سخر چوٹی لے چڑھائی۔ دین دیاں جگت نیتز بھاویں توں کسے نہیں دسد، جن بھگتاں سنمکھ نظری آئی۔ جو تیرے چرن دوارے وکدا، اوس دی قیمت دینی پائی۔ دو جہان دیکھ کجگ انت آخری پٹدا، ساتک ست نہ کوئے کرائی۔ تیرا بھانا پر بھوکدے نہ مٹدا، گر اوتار پیغمبر سپس جھکائی۔ توں کھیل جانے پتھر روڑے اٹ دا، تیرے ہتھ وڈی وڈیائی۔ کسے حرف نہ پڑھیا گوبند والی اوس چٹ دا، جو چٹی دھار وچوں بن حرفاں دتی پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا شہنشاہیا۔ کرتا کہے میں قدرت دا کرتا، نہکرمی نظری آئی۔ سب دا پورا کراں اُدھار، کجگ اودھ رہی وہائی۔ تن اسوراہ تکے سانجھے یار، یارانہ پچھلا توڑ نبھائی۔ اگلا کھیل اپر اپار، اپر پیر ہو کے دیاں جنایا۔ جس دا لکھن والا نہیں وستھار، وتھیا وچ نہ کوئے درڑائی۔ اوہ خفیہ خصم دا کھیل نیار، بھسم نال دیوے سمجھائی۔ جس چرن کول دی اگئی چھار، سار شبد نال ملائی۔ جن بھگتاں دا بیڑا کر کے پار، جگت دی کوڑی نیا دے ڈبائی۔ ایس توں اگلا اوہ وہار، جس نوں سمجھے نہ کوئی سنسار، سوار تھی پرمار تھی بھیسو کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل کرنیہار، کرنی دا کرتا اپنا تھم ورتائی۔

★ ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ سرُپ سنگھ دے گھر منگوپُر ضلع کپور تھلا ★

پُرکھ اکال کہے میں مالک عُلّا آقل، بے عقل کراں لوکائیا۔ میرا کھیل بے مثال ساکل، سکول معقول نہ کسے سمجھائیا۔ نواب شاہ آتل، طلب بے طلب دیاں دکھائیا۔ نورے ظہور ذہن نشیں اُباتل، شمع غل چراغ دیاں سمجھائیا۔ وسیہیل آسمانے باتل، مُقدّمے نور خُداِیا۔ رحمتے رحیم زماٹل، زمیدل زمانے زما اکھوائیا۔ گزارشے نواتل تلکھے مُہاتل، مُطمئن بے پرواہیا۔ قضائے قاتل بے وفائے آتش، نوشے نبی بے نشان اکھوائیا۔ کلمائے عبادت مُحیتے صداقت آئینے رفاقت، شاعرے شبھا شخصیت بے پرواہیا۔ رونمائے رہا ظہیرل آوند اورشن غروبے آفتابے نور الاہیا۔ مُطلقے محو مبارکے انتہا صاحبے سلھا اصغر ظہیرل زماں اکھوائیا۔ محبوبے رُشنا پیغمبرے صدا محمدے ادا واحدے خُدا تکبری جُدا مُسبری فدا امبری مالک اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دو جہاں، رحمت کرے رمزے انساں، شاہنے وہاں جہاں نظر کوائے نہ آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، مہانے مہا تعجب خیرانے ہر جگہ ضبط سکے نہ کوائے کرایا۔

★ ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ولی اللہ واحد ولل رُبا و لنین نیستو رماں مسیہ بے پرواہیا۔ حمد و خُدا تیری دُعازب لزا زکا تیفنا بشیرے نور خُداِیا۔ رویاو رہنما کو یاو نعمہ دو جہان مہاں محبوب محو اک اکھوائیا۔ دستے دراز نمستے نماس غمستے آغاز فرشتے ادا محمدے بے نقاب بے نقطے ناین الٰہی مبین علمے خُدا خُداے عالم جُستجو جُدا جامے سدا اکھوائیا۔ سحرے سبّا علی اُلماں حسینل پسران سلل رہیراں سلاؤل سلامت صحیح اک اکھوائیا۔ سجدے بہرہ دُخترے پہرہ بے صبرے آب حیا مقبرے سدا باغے بہار ڈرہ ڈرہ سماِیا۔ وقتے وہاں بے وقتے نہاں سکتے کلاں مردے مرداں گوہندے نہاں دہندے دراں نانکے سراں آدمے حوا خادے طبع تعمیرے تامل خُداے کامل بشیرے عامل شاعرے شُجا رتبه آلیشان نظری آئیا۔ عاجزے قدماں بوسے دربداں ستارے چندے رُشنا کلہندے گمنا نہ طعارفے تمنا نہ

آرے مُتَبَتًا صِدَاقَتِ صِدَائِ لِيَاقَتِ نِيَايِسِ وَضَاخَتِ چِشْمِيئِي خِدْمَاتِي مَخْلُوقِ آفْتَابِ عُرُوجِ شَمِيئِي مَنزَلِ مَقْصُودِ صِفْتِي بَاہِرِ ظَاہِرِ نَائِسِ مَحْدُودِ وَزِيہَتِ وَزَالِ بے مثالِ نَظَرِي آيَا۔ مَہْمَدِ گُوشِ خَاتِنِي خَامُوشِ يَاتِنِي مَدِہُوشِ عَظِيمِ نَرُوشِ خَاكِي جِسْمِ رُوشِ پُوشِ رَاستہ اِکُو اِکِ جَنَائِيَا۔ کَلْمِ جُلْفَاکَارِ اِلَاہِيئِي اِظْہَارِ مَحْبَانِ چَمِتْکَارِ عَالِمِ جَابِدَانِي تِيرِ قَدَمِ قُرْبَانِ نَظَرِي آيَا۔ جُوتِي جُوتِ سَرُوبِ ہَرِ، آپِ اِپِنِي جُوتِ دَہَرِ، نَہْکَلَنکِ نَرَانِ نَرِ، مَہَارَاجِ شِيرِ سَنگِہِ وَشَنُوقِ بَہْگُوانِ، لِيکِہَا جَانِ اِنْسَانِ حَيَوَانِ، پَرْدِہِ فَاشِي دُو جَہَانِ، کَرْدَمِ عِيَاشِ شَاہِي شُثْرَاں کَفَايَتِ اِشَاتِ اسَايَتِ اِچْہَايَتِ آتَمِ پَرْمَاتَمِ مَہِرِوانِ اِکْھُوَايَا۔ چُودَاں طَبَقِ طُلْبَانِيَاں عَاقِلِ اَکْلا دِلَاکِلِ دُونِيں کَہِيَلِ آسِيْنَا شُرْکَنِ گَرَبِنِ شَانِ بے پَرِواہِيَا۔ حَرَفِ حَرُوفِ کَلَامَا نَظَرِے نُورِ اِمَامِہِ صِدَائِ سَدَايِيغَامَا آوازِے بَانگِ اِلَاہِيَا۔ قَادِرِ قُدْرَتِے قَاتِلَانِہِ مَہْمَدِ دَسْتِ بَنْدُوقِے دَرِے آدَابِ عَرزِے آرزُوقِے مَنسَفَانَا عَامِ دِيوانِہِ دَانِستہ دِيَدِ نَظَرِي آيَا۔ دُوزِے بَہِشْتِے غُلامَانَا وَعَدِے نُورِے مِلِے سِرِي بَہْگُوانَا گُنِ نَدِہَانَا صَاخَبِ نَظَرِي آيَا۔ مَہَارَاجِ شِيرِ سَنگِہِ وَشَنُوقِ بَہْگُوانِ، پُورِبِ دَا کَہْدَا جَايے بِيَانَا، اَکْلا کَہِيَلِ ہُورِ مَہَانَا، گُوبَنْدِ دَا لَبْرِيَزِ ہُنْدَا جَايے پِيَانِہِ، سَاقِي سَاکْھِي سَاقْھِي سَمْرَاقْھِي بے پَرِواہِ رَاہِ تَکَايَا۔ جِس دَا گُودَاوَرِي دے اُتے بِيَانَا، تِيرِ چَلِيے دَا سُوہَنگِ نِشَانِہِ، سَوَرِنِ چَانْدِي کَہْنڈِے دَا رُوبِ مَہَانَا، گُرِ گُرِ سَکْھِ اِکُو وِچِ سَمَايَا۔ جِس نِے اِپِنَا اُکُنِ نَہِيں دِيْنَا نِشَانِہِ، کَہِيَلِنَا کَہِيَلِ وِچِ جَہَانَا، نَدِہَانَا رُوبِ نِے کُوئِي دِٹَايَا۔ سَتِ دَا بَنھِنَا گَانَا، اَگَمِ دَا پَہِنَا بَانَا، دِرِشْتِي چَمِ دَا کَہِيَلِ تَجَانَا، بَرِہَمَنْدِ وِکِيے تَہَاؤں تَہَانِيَا۔ پَچْھَلَا بَدَلِ گِيَا زَمَانِہِ، گُرِ اُوتَارِ پِيَنگِ مَہْرِ ہُوئِي حَيْرَانَا، ہَتھُوقِ دِيَنَانِ مَذِہَبَانِ دِي چُھِٹِ گِي کَمَانَا، پُرِکَہِ اَکَالِ بِنَاؤُنَا اِکُو خَانْدَانَا، تَصَادَمِ کَرِے کَرِے سَرِبِ لُوکَايَا۔ مَہَارَاجِ شِيرِ سَنگِہِ وَشَنُوقِ بَہْگُوانِ، جُوتِ سَرُوبِ بَہَاوِيں عُمَرِ وِچِ اَنجَانَا، عَمَلِ وِچِ اِمَامَانِ دَا اِمَامِ نَظَرِي آيَا۔

رَاوِي کَہِيے مِيرِے اُتے کُوئِي نِے کَرِيو گَرِيَا زَارِي، گَرِہِ گَرِہِ دِيواں جَنَائِيَا۔ مِيٹُوقِ يَادِ پَنْدَرَاں پُوہِ دِي اوہِ دِہَاڑِي، جِيہِڑِي مِيرِے کَہْنڈِے وِجِي دِوہَايَا۔ جُگَاں جُگَاں دِي پَچْھَلِي سَبِ دِي لُتھِي اُدھَارِي، لَہِنَا آيَا مُکَايَا۔ مِيرِي سُدِہِ بَدِہِ بُھَلِ گِي سَارِي، مَنِ چَلِي نِے کُوئِي چَٹْرَايَا۔ سِيوا کَرِ نِے سَکِي اُوکَنہَارِي، گُنَاہِ گَارِ دِي دِي دُہَايَا۔ چَرِنِ بَہِيٹِ کَرِ نِے سَکِي کَچْھِ دُوَارِي، نِيوں نِيوں نِے لَاگِي پَانِيَا۔ کِيوں اَرَجِنِ گُرِ مِيٹُوقِ وِچُوقِ ہُوئِي جَہِي سِيَنْتِ مَارِي، سَہِجِے دِٹَا سَہْجَايَا۔ اَگے آؤنِ وَالي وَارِي،

وارتا پر بھ دی بے پرواہیا۔ تُوں ہتھاں پیراں والی نہیں کوئی لاڑی، نک نتھ سہاگ نہ کوئے دکھایا۔ تُوں چار جگ رہی کواری، تیرا کنت نظر کوئے نہ آیا۔
 اٹھ دیکھ پر م پُرکھ دی کھیل نیاری، نر نرکار اپنی دھار چلایا۔ جس نے تیرے نالوں گرکھاں دی سنگت رکھی پیاری، سکھ سُنہیہڑے شبدی رہیا پُچایا۔ جنہاں
 دی وسدی رہنی واڑی، وارتا چلے وِچ لوکایا۔ جنہاں دی لیکھے لگنی دہاڑی، قیمت جھولی دیوے پائی۔ تُوں کنڈھے اُچھل کے دیکھیں کناری، کنیاں والا رُوپ
 بدلایا۔ تیتوں دکھاواں اُہناں دے سرتے چھی کھاری، جو سُمند ساگر سارے پار گئے کرائیا۔ امرت پھل کیلا جس ویلے کرشن لایا سی دنداں نال داہڑی،
 سُدامے وجی ودھایا۔ اوس ویلے اُس دی پپر کپیتی سی چُباڑی، کرک کوٹھی درد واہو داہیا۔ کیلے کہا تُوں جوت اوہ نرکار، جو سب دا سانجھا نظری آیا۔
 میرے دوویں پاسے اکو جہارس، کیوں ونڈی دتی پائی۔ جے اِکے وار اندر لیندو رکھ، میٹوں وجدی رہندی ودھایا۔ کرشن ہوئی جی اپنے گل نوں دب، اندر
 دتا دکھایا۔ نال کہا کاہنا دے کاہن دے ہتھ ایہہ سب، ست سچ دیاں درڑایا۔ میں اوس دی جد، جو نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ جس ویلے آوے پُرکھ
 سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اُس تون پہلوں تَساں گر ارجن دے چرناں دی بنا وتھ، نوئے چندو تہانوں بھیٹ کرائیا۔ ارجن نے لاؤنا نہیں ہتھ، اکھ نال نہ
 اکھ ملایا۔ کیوں تہاڈا لہنا دینا حقیقت والا حق، پت پر میثور دے چُکایا۔ کیلے کہا سانوں اوہ ویلا دس، رمز اک سنایا۔ کرشن کہا جس ویلے گر اوتار پیغمبر
 پر بھ دے چرنی جان ڈھٹھ، ہٹھ رہن کوئے نہ پائی۔ تیرتھ تک جائے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سرتی چرن بہہ بہہ خوشی منایا۔ لہنا دینا تک جائے سب،
 سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کلج دی آخری حد، لہنا دینا دیکھ دکھایا۔ بھگت پریم انتر رکھ، رکھیا کرے چائیں چانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیتوں دوہاں پاسیاں
 تون اکو وار اٹھائے چکھ، سرشٹی تون ہو کے دکھ، بھگتاں نوں دتے سچ، ہر دے انتر جائے رچ، بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنچن رُوپ دے بنایا۔ مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے لیکھے لئے گھت، لہنا ہور نہ لئے وت، مول چُکا کے ڈالی پت، پت پتونتا اپنے رنگ سمایا۔

نیلے دی آشا کرے پکار، میری پوشاک دے بدلایا۔ تیرے بھگتاں دا پیار، میرے اندر پائل رہیا وجایا۔ تیری آؤن والی بہار، کھڑن والی گلزار، نہار
 سوہنی رہی سہایا۔ توں دُکھیاں دا دلدار، مکھیاں دا سردار، شاہ پاتشاہ تیری وڈیایا۔ میرے سرتے بنھنی اوہ دستار، جس دی کھت رہے جگ چار، نیلا کہے
 میں وی کہاں میٹوں ملیا اوہ نر نکار، جس گو بند اپنی گود لیا اٹھایا۔ مکھیرنا کہے میں مکمل ہو کے خبردار، میرا نام رہے جگ چار، کلیاں وچ صفت نہ کوئے
 صلاحیا۔ میرا مالک شاہ آسوار، جس دی نظرے دو دو چار، منز لے مقصود دیوے چاڑھ، گرہ اکو دے دکھایا۔ موتی جوتی دا چکار، شیشے ست دا وہار، بھمن
 فرمائش دا کرن اظہار، نمائش وچ نظر کوئے نہ آیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سبھے دے شاباش، پوری کراں آس، سد رکھاں چرناں پاس، میٹوں
 چیتے جھجھار دا اوہ گلاس، غلامی ساری دیاں کٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نہ، کھیل ویکھن نوں بے تاب، روپ دھر گرو
 مہاراج، ست دھرم دا بدل رواج، راج سماج کاج سارے دے بدلایا۔ سیس جگدیش سوہوے تاج، سجدیاں وچ ہوئے آداب، نمستیاں وچ لہے ماتھ،
 ستے توں ستا بن قیمت اپنا نام جھولی دیوے پایا۔ جس دی پنا حرفاں توں کتاب، دو جہاناں گلشن وچوں گرگھ بھل گلاب، مُریداں وچوں مُرید مُرشداں
 وچوں مُرشد پریمیاں وچوں پریم گرگھ لہے آپ، آپ اپنی دیا کماہیا۔ نو نو چار دا اتفاق، لیکھا لہنا کرے بے باق، ویکھنہارا بھوکھت واک، واقعہ وقت اپنے
 ہتھ رکھایا۔ گرگھ بن نہ دیوے کوئی گستاخ، سدھا اٹا چلاو نہار جہاز، مُفساں دا مُفلس غریباں دا غریب آداباں دا آداب، ادب اپنا اک جنایا۔ جس دے
 گرہ نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب، نہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، نہ کوئی تارا چند نہ کوئی آفتاب، نہ کوئی راگ دُھن وچے رباب، نہ کوئی سجن متر احباب، اکو
 بھگتاں یاد، یاد یاد وچ رکھایا۔ پیاریاں دیون آیا خطاب، پریمیاں دا بن کے محتاج، نواب داتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 عملاں دا دیوے آب، دامن اپنا دے پھڑایا۔

☆ ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

آرزو اے محمد خاستے گوہند گوشے ترکند ترکشے کمان شیرے رحمان رہر بے زبان آلمیں مہبان زبئیل اسمان قاعدے علمان نوابے سلطان ختابے دو
 جہان نوابے ارشان مُشتاکے ولیان گُشاکھے نادان پسرے عوام نوشے کلام مدہوشے جام خاموشے تمام ولدیتے پیغمبران اصلیتے ازمان نویتے قربان وحدتے
 ایمان عبادتے سیان رفاقتے گریبان، محبوب بے پرواہیا۔ گوہندے دیدہ محمدے عید ارسولے ر سجدے محبوبے پاکیزہ عرو بے عریشہ توفیقے حدیثا رفیقے خدیشا
 خادیعے عالیشان نظری آتیا۔ محمدے نماز گوہندے آغاز شاعرندے مُتاج دہندے دہناز رونمائے آکاش امبرے پرکاش ستمبرے ایتھاس بینائی وکاس آکاشے
 فرش عامے اطلاع بے پرواہیا۔ گوہندے گوئید محمد انید خدائے ترتیب فزائے عجیب شمعے قریب درسائے دہید حمدو حمید احمدو نزدیک نانک غریب تاشرے
 نصیب مہاشرے وزید قربانے کرم الای کدارے قدرت نظری آتیا۔ محمدے عیاں گوہندے اماں سے ہندے طوفاں پاکے گرباں دھولے دھیاں مولے خدا
 رابطہ نہاں نگہبان عالم جہانے دو نظری آتیا۔ کاتبے کتب مخاطبے مفت بیانتے درست ایمانتے ارس پیغامتے قُرس سلامتے مُرش ہوصلے ہوس اعظمے اسم نشانے
 عالی شوقین خاوند مخلوق آقل بیئیل مُقدس مقامے مقید اظہورل ظاہر اظہارے خلق خدایا۔ جملائے الفاظ محمدے ایشاعت گوہندے عنایت خدائی کفایت
 بلکھے جرات قسمے کائنات کاسدے واحد واضح وضاحت وزینن اک جنایا۔ آفتابے طلوع مالکے خاکی بُت رُوح خالقی نور ہوہو گوہندے آغاز سمتے شروع
 مبینائے مارگ مدینہ خارج حسن حسینہ کتارش کتیول کتارت نبیول سفارش محمدل عبارت گوہندے تعارف مقبرے وزارت خبرے زیارت نرفتے اُدارت کفرتے
 ہلاکت گرکھے سداکت مجتے نزاکت نبیول نظام پپرل پیغام شجائے شاعران نجاتے نواہ خد خدائے گواہ پناہستیوں نورے نشیر حاضرے ہواں ترجمیں گراں
 مجرمے عوام کفرتے کلام مُرشدے مردامادی نر زامادی دوویں کھیل کرایا۔ محمدے عزیز گوہندے تمیز خدائے حمید حمدو عاسد گوشے گنید ترکشے ترتید برعکس
 حمید نقشے نوید نگارے درید مُزاہرے جویب اشارے عالمانہ ہنرے علم آپ جنایا۔ خدائے طرزیں حکمے ازیں شاکرے نویں آخرے توہین خدائے مبین لوکائی
 مسکین بے وفائی لایمن صفائے یقین یقیئل التا محمدے رضا گوہندے دُعا اکالے سہا دیالے دریاں مُشتاکے ازاں گُستانے گداں دردے ہماں بلندے اواں

خاوندے خدا بھگتاں نہ کرے جُدا، مُدعا سب دا اپنے ہتھ رکھائیا۔ لائہندے دریا ساگرے اُچھلا خاکے مبتلا اِتفاقے آیا بے پرواہی ساکے سب دے دے دے بدلائیا۔ ہمیشہ ہماں روشن نماں اوشن سماں آب ہوا کھتیت کھتوا، کھاتے سب دے ویکھ وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، اپنے بھانے رہیا سمائیا۔ ماجھے والیاں دی مجلس رہیا لگا، گوہند والی بُھل رہیا بخشا، انمول انمل رنگ رہیا چڑھا، قول اقرار پورے رہیا کرا، گوہند گودی رہیا سہا، گوداوری روندی رہیا ورا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ازموڈے ازماکش گوہندے رہعائش قیامے عطاات مقامے نہات بے نظر نظرے کرم اٹھائیا۔

گوداوری چشم نیرے آرزو قدم بوسی وحدتے ہضرتے پیرتن خاموشی انتر لوچی روداسے موچی پنڈت دوشی گریبانے گوہیر نظری آئی۔ اکیاں اِتہادے مٹرکے ملاحظے گر بنے اسادھے شمالے جُمعدے جموہ جنوبل اِعتادے سبوال صداتے کریبول خُدا تے جامے ضرار دے جنائیا۔ نامے مُرگب رُوے مُجبت آرزو اے شفقت انسانی اُپے شفا نغمیں نہاں، ترانے دے جنائیا۔ کاتے گرباں مخاطبے مہاں حاجتے گوہندے مُجبت محمدے اسماں، عدالتے عدل عادل اِکو نظری آئی۔ گوداوری گزشتہ مُستحقے فرشتہ مزاحمتے عشقا نیامتے درشتا دائرہ مقامے نفسے غلامی حفسے امامی تپشے ناکامی گوشے جوانی شاہے سلطانی گوہندے قُربانی مُدعا خلتے نادانی ختم سلسلے روحانی ہاشمے ربانی طلبائے طالب طالبے طلبا تعلیم بدست عالم نظری آئی۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، شبد خُماری وِچ مست، لیکھا جانے کیٹ ہست، حسد کوڑی دے گوائیا۔

گوداوری کہے میری نمسکارا، نمو نمستے سب نوں کہہ کے دے جنائیا۔ جن بھگتو نہ میرا تھ رہیا نہ کنارہ، کنڈھا نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی امرت جل وہن والی دھارا، دھول کھیل نہ کوئے وکھائیا۔ نو نو چار میں لہدی رہی سہارا، بن نیتز نیناں اٹھ اٹھائیا۔ سچ پچھو میٹوں لہیا نہیں نرنکارا، جو نرگن نرؤیر

نظری آئی۔ بنا گوہند دتا نہیں کسے نے لارا، اشارے نال نہ کوئے سمجھایا۔ جو مالک خالق پر تپالک سب دا لاڑا، دُلحا بے پرواہ نظری آئی۔ جس دا بھگتاں نال اکھاڑا، دُوجی راس نہ کوئے رچایا۔ میں ملیا اوس دا چرن دوارا، جتھے دوارکا والے بیٹھے سپس نوایا۔ ایہو مندر گھر گرہ ہمارا، ہم ساجن خوشی منایا۔ میں نیز رو رو ماراں لکارا، سب نوں دیاں سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمایا۔ گوداوری کہے میں اکو وار پر بھ دی رمز سمجھ لئی گجھی، شبد اشارہ دتا جنایا۔ بھگتو نرمل کر لو اپنی بدھی، بدی اندروں دے گویا۔ جس پریم دی جڑ سمت شہنشاہی وچ لگی، بوٹا سوہنا دے سہایا۔ سنگرُ ہم کدے نہ جانو رڈی، واسطہ پا کے رہی سنایا۔ اس دا کھیل اچھیں پچھیں، بہڑی بہڑی کر کے دیاں دہایا۔ میں کوئی وہناں وچ وہن والی نہیں ندی، جس وچ کلبک جیو کوڑا کرکٹ وٹسا رہے سٹایا۔ میری دھار پانی وچوں ہو کے باہر گوہند چرناں نال لگی، لگن اپنی دیاں جنایا۔ میرا تن وجود بدن ویکھی بنا بستراں کدی نہ ہوئی ننگی، پر بھ اوڈھن پردہ اکو رہیا رکھایا۔ سچ دساں ایہہ گرو آں ورگی نہیں بے گدی، گداگر بنیا دُھر درگاہیا۔ جس دی موج وچ نو نو چار چو کڑی لنگھی، بھجی واہو داہیا۔ اوہ دو جہان پھر دا پیریں ننگی، حاضر حضرت شہنشاہیا۔ جس دی گوہند کول سندھی، دُھر دا لیکھا دتا درڑایا۔ اوس دی اکھ ہوئی نہیں کدی اندھی، اندھ اندھیرے دے مٹایا۔ بھگت دواریوں کیہڑی بھومکا چنگی، جس اُتے بھجا چائیں چانیا۔ جتھے وسے جمنا سُرستی میری بھین گنگی، گنگو والا لیکھ نظر کوئے نہ آئی۔ نال ملیا گوہند سورا ڈھنگی، جو بھجنگی نہیاں ہیٹ دباہیا۔ جیہڑی منگ پچھے نہیں سی منگی، اوہ وی دیاں سناہیا۔ مینوں جن والی نہیں کوئی سی امی، می منما گھ نہ کوئی چھہایا۔ میں مہم رضا اندر اس دی منی، منسا وچ سیو کمایا۔ میں دُھر سندیشے سندی کتیں، کنیا کواری ہو کے دیاں گواہیا۔ میں جگ چو کڑی بنی نہیں کسے دی وئی، کنت سہاگ نہ تیج ہنڈھایا۔ گوہند ورگا ملیا نہیں کوئی دھنی، جو دھن دولت کوڑی دے رڑھایا۔ جس دا وسیرا پنا چھہر چھنی، شہنشاہ نال مل کے ۔۔۔۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ غمی، چنتا روگ نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئے بھیکھ پکھنڈ دمسھی، کوڑی کریا نہ کوئے ودھایا۔ نہ کوئی بستر تیج منجی، سولاں ستھر اک وچھایا۔ نہ کوئی آتم روپ ہنگ برہمی، پاربرہم جوت رُشایا۔ نہ کوئے گنگن سہارا امبراں والا تھمی، مالک خالق مل کے خوشی منایا۔ نہ کوئے پریمی سجن نہ کوئے دوست تی، تن وجود ناتے گیا تڑایا۔ اکو جوت جوت اندر رمی، رام دارام مل کے رام روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گوداوری کہے گرکھ ساچے ہیرے، چرن کول دُھر دا گھاٹ، گوبند کوڑے ہیرے گیا سٹائیا۔ جنہاں چھپے کئی واٹ،
 واتاورن رہیا بدلایا۔ بھيو چھپا کے پر تھی آکاش، کھیل اپنی رہیا کھلایا۔ بھگت دوارے کر کے نواس، نواں جگ دتا بدلایا۔ ایٹھے آ کے میری پوری ہندی
 آس، گوداوری رہی سٹائیا۔ تئیں کتھوں کرنا تلاش، میٹوں دیو جنایا۔ جتھے شو جی آئے چھڈ کے کیلاش، برہما لوک برہم تجایا۔ شکر منگے اک نواس،
 وشنوں سیو کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہون داس، دیدہ دانستہ درشن پائیا۔ بھگت سہیلے مل احباب، مہبت وچ ڈھولے رہے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ گوداوری کہے میٹوں مل گئی اوہ گودی، جس دی گوتم راہ تکایا۔ جس نے کھیل کھلایا ویدی سوڈھی، دُھر دا شبد اک
 سمجھایا۔ جس نوں نیا سب نے پریتم چو جی، چوچ نرالے رہیا کرایا۔ جس دا کھیل آد جگاد لوک پر لوکی، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ جس دے نام اندر پڑھنی
 پے کوئے نہ پو تھی، پُستک لوڑ پے نہ رایا۔ اوس دی سوچ پریم وچ کسے نہ سوچی، من واسنا بھجے تھاؤں تھانیا۔ میں خیران ہوئی گھر گمبھیر دی ویکھ
 خاموشی، جو خواہ مخاہ سب نوں رہیا بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویس اولڑا رہیا وٹایا۔ گوداوری کہے میرے سدھراں والے آرام،
 امانت اس دی نظری آئی۔ جس دے پیغمبر بنے غلام، گر اوتار سیس جھکایا۔ جس دا ڈنکا دو جہان، وجے نام خدایا۔ جس دا ننا نہیں آسان، احساس
 بھگتاں رہیا جنایا۔ جس دا کھیل نہیں عام، عوام رہیا جنایا۔ تئیں سمجھو رمز تمام، طمع کوڑی دیو مٹایا۔ مشکل رہے کوئی نہ کام، کلام اکو دیو سمجھایا۔ ساچا
 منگو چرن دھیان، دوجی لوڑ رہے نہ رایا۔ گوداوری کہے میں سمجھ نہ سکی بال انجان، بالی بدھ بھيو کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 لیکھا اپنا دئے دکھایا۔ گوداوری کہے ساڈھے تن ہتھ سب نے اترنا تھلے، اس دی سمجھ کسے نہ آئی۔ جو وسدے اچی چوٹی اُپر اپنے حق محلے، شاہ رگ توں اُپر
 ڈیرہ لایا۔ ایہو سندیشہ دینا پر بھ نے ڈلے، الگ ہو کے دینا جنایا۔ جیہڑے حکم کدے نہیں گھلے، اوہ اگلیاں دینے سٹایا۔ گوبند زخم اجے نے الے، الے
 اللہ والیاں دینی دھایا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے کہن بٹلے، شتاباش جگت لوکایا۔ سب دے سرتے پینے کھلے، خالی نظر کوئے نہ آئی۔ گوداوری اُپر سوہنے
 اوہ تلے، جو طلب سب دی پور کرایا۔ جیہڑا گوبند چھایا ہیٹھ پلے، اہناں پلک نہ ہوئے جدایا۔ گر کھو کدے نہ سمجھو اسیں اکلے، اک دامالک اینکار نظری

آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گوداوری کہے میں خزانہ دیکھیا اوہ گودام، اتوٹ اٹٹ نظری آئی۔ میرا اوس دے دل دھیان، جو بیابان ہوئے سہائی۔ میرا اوس دے در اِشان، جو دُرمت میل رہیادھوئی۔ جس دانام گن ندھان، اوگن لیکھے رہیا چُکائی۔ ایس توں وڈا ہور نہیں کوئے استھان، سب نوں دیاں سمجھائی۔ حکم مٹو ہووے پروان، من واسنانہ کوئے لچائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ گوداوری کہے میں سدا رہی جگ گوگئی، جگت بول نہ کوئے جنائی۔ جن بھگتو تن اَسو نوں دال کھانی سب نے موگئی، مُغلاں والی شاہی دینی بدلایا۔ تہاڈے اندر لگنی کُنجی، جیسہڑی سنتاں کولوں کھوہ کے اپنی اُنگی لئی لٹکائی۔ پورب جنم دی ملنی پونجی، بچ کے ہونا سہائی۔ ایہہ وست ہتھ نہیں آونی لہیاں ڈھونڈی، جیسہڑی مُفت دینی ورتائی۔ رسنا رس چھڈ جائے مٹھاس والی بوندی، بوند امرت سوانت دینی چوئی۔ لہر مٹا کے حضرت نُوح دی، رُوح بُت دیکھ وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دے وڈیائی۔ گوداوری کہے میں جمنا نال گیاراں سال پہلاں کیتی بات، ویلا بُھل کدے نہ جائی۔ بھاگاں والی آونی رات، بھگن دے وڈیائی۔ تیری پوری کرے آس، نراسا دے گویا۔ سرب سوامی ہو کے ساتھ، جگ ساتھن لئے ملائی۔ خیران ہوئے تریلوکی ناتھ، جو تیرے اندر تاریاں گیا وکھائی۔ سچ سہا کے ساچی کھاٹ، خاطر اپنی دے سمجھائی۔ اکو وار دے کے دھرواس، بھرم بھو دے چُکائی۔ میرا اوس اُتے وشواس، گوہند گیا سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائی۔ گوداوری کہے جس ویلے رَویداس نے بھرنا اک گلاس، امرت دُھر دا نظری آئی۔ میری بھجھنی پیاس، حرص دینی گویا۔ بھگتاں دیکھنا ساتھ، گرکھاں نال کُڑمائی۔ اکو نظری آونا گھاٹ، جو گھاٹے سب دے لیکھے پایا۔ میری پچھلی کئی واٹ، وٹیاں نال نہ کوئے لڑائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت سرُپ لہنا دینا آپ، باپ ہو کے دیا کمائی۔

مٹھا بول سوامی بولے ایک، شبدا گئی نام درڑائی۔ بھگتاں دے کے بھاؤنا والی ٹیک، بھے بھو بھرم سرب مٹائی۔ جگ چو کڑی جنم کرم دا بدل دیوے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ آتم پر ماتم کھول دیوے بھیت، پردہ رہن کوئے نہ پایا۔ رُپ درسائے نیتن نیت، نچ نین کرے رُشنائی۔ کلج اگن نہ لاوے

سیک، تتی بھاہ نہ کوئے تپائیا۔ مالک ہو کے نر نریش، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ نراکھر دیونہار اُپدیش، اُنپشد لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھگڑا نک جائے جگت کتیب، کُتب خانہ نہ صفت صلاحیا۔ دغا رہے نہ جھوٹھ فریب، فیصلہ حقیقت حق درڑائیا۔ سنت سہیلے بنا کے نیک، بدی اندروں دئے گوائیا۔ ایہہ خوشیاں والا بھگتاں سوہنا سہاونا چیت، شہنشاہی ڈھولے گائیا۔ دوارا وسنا اِکو دیس، دشا دِسنتر دئے گواہیا۔ جھگڑا چکنا مایا پردیش، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ سب توں وکھرا کر کے ویس، رُپ اوٹرا آپ پرگٹائیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما مہیش، شکر شاکر ہو کے سیس نوائیا۔ ہُن اگے کوئی نہ کہو پورن سنگھ وچ جوت پرودیش، پریشور اپنا رُپ لیا بدلایا۔ تن اسوتوں وکھری ہونی کھیڈ، سووت جاگت اِکو رُپ سماپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مٹھا بول دئے سمجھائیا۔ مٹھا بول بولے سوامی تہاڈا، دُھر دی دھار جنائیا۔ مالک دو جہان ہو کے ڈاہڈا، ڈورُو ڈنکا رہیا وجائیا۔ جس دی جگ چوکڑی رہنی یادا، یادداشت اپنی دئے بنائیا۔ جس نوں واگرو رام خدا کہندے گاڈا، گارڈین، سب دا نظری آپیا۔ جس دا ام اتھاہ شبد اناد اگمی واجا، سرتال نہ کوئے درڑائیا۔ جس دا کھیل بن مکے کعبہ، بن تٹاں ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کر وکھائیا۔ مٹھا بول بولے اینکار، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ سجتناں دا پیت مُرار، پت پریشور بے پرواہیا۔ آتم دا ادھار، برہم دا شنکار، نرتر نور بے نظیر نظری آپیا۔ پریم دا آبتار، گلشن دی بہار، شاہی شباب ربی احباب بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انبولت راگ جنائیا۔ مٹھا بول کہے میں مٹھا ویکھیا رس، رستہ دو جہان درڑائیا۔ اکھراں والا گیا جس، سطران والی گئی پڑھائیا۔ تلکن والی گئی اٹھ، پرکھن والی نہ کوئی پترائیا۔ ساچا کھیل انوکھا ویکھیا دکھ، جو بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ جس ول مہر نظر کر کے لیا تک، دو جہاناں لہنا دتا مُکائیا۔ صحیح سلامت حقیقت پا کے حق، حکومت پچھلی دتی بدلایا۔ شبدی گودی نرگن چک، دھام اوٹڑے دئے ٹکائیا۔ جتھے اِکو نام ست، دوسری رسنا سکے کوئی نہ رٹ، جھگڑا نظر کوئے نہ آپیا۔ مالک صاحب کملاپت، ویکھنہار پُرکھ سمرتھ، ساچے در دئے وڈیائیا۔ مٹھا بول بولے ہس، توں میرا میں تیرا دوہاں دے رہیا کوئی نہ وس، وصل یار اِک جنائیا۔ مُجبت پیار اندر پھس، جیون جگت جگت ہووے بس، لیکھا چکے جوڑن والے ہتھ، نمستے مکے رگڑن والی نک، تت اپنا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اِک جنائیا۔ مٹھا بول کہے میں دُھر دا راگ سنگیت، گر اوتار

پیغمبر سمجھ کسے نہ پایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میری اوس دے نال پریت، جو پریت سب دا نظری آئی۔ جس دا ڈھولا بدل نہ سکے گیت، اکھراں والی ونڈ نہ
 کوئے ونڈائی۔ جس دی مذہباں توں پرے ریت، نہ کوئی مندر نہ مسیت، مسلے کر نہ کوئے سمجھائی۔ جس دی سمجھے ریت نہ کوئے گریٹ، کامل مرشد بھو
 کوئے نہ آئی۔ جو وسے گرہ اپنے بن وسنیک، دُھر دے دھام سو بھاپائی۔ جس دی کوئی نہ جانے ہار جیت، اندازیاں وچ کدے نہ آئی۔ اوس دے ہتھ اوہ
 توفیق، جو طوبیٰ طوبیٰ سب نوں دے کرائی۔ جس دا کلمہ اک مفید، مُفت دے لٹائی۔ جھگڑا رہے نہ کوئے بقر عید، سیس بھیٹ نہ کوئے دکھائی۔ پڑھنی پئے
 نہ کوئے مجید، گرہ قرآن نہ کوئے وڈیائی۔ قلمناں نال لکھنی پئے نہ کوئے تمہید، جھلیاں وچ جوڑ نہ کوئے جڑائی۔ سر کرنا پئے نہ کوئے شہید، شہادت تن نہ
 کوئے بھگتائی۔ اوس دے چرن کول آشا پُرامید، نراسا رہن کوئے نہ پائی۔ جس دا تھم سدا قدیم، قدرت قادر رہیا چلائی۔ جس دا شان اک عظیم، اجل
 توں لئے بچائی۔ جس دی نانک گوہند لیندے گئے تعلیم، بن مکتب پڑھ پڑھ خوشی منائی۔ جس دی الف نہ کوئی نقطہ نظر آئے سین، رمزاں رمز نہ کوئے
 لگائی۔ جس دی اوڑا ایڑا ایڑی سسا ہا دھار سمجھے نہ کوئے مہین، جو بھو کوئے نہ پائی۔ جے کوئی اکھراں والا کہے میٹوں پر بھتے پکا یقین، ایہہ وی ایس
 پر بھو دی توہین، جس نے اپنا بھیت اپنے وچ لیا چھپائی۔ جو گر اوتار پیغمبراں جوڑے جوڑے دیوے نر مدین، تئاں والے لنگ دے پر گٹائی۔ اوہ اکو کہن آمین
 آمین، امام امامہ سیس جھکائی۔ اُس دا مٹھا بول سب نوں کرے تلقین، ولی رہے نہ کوئے حسین، ادھین دیکھے سرب لوکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ مٹھا بول کہے میں دیکھیا لگدا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ گر اوتاراں پیغمبراں دیکھیا بچھدا، حکمی حکم سنائی۔ دکھائے کھیل
 کچھ تے کچھ دا، کچھ مچھ نہ کوئے چترائی۔ دو جہان لیکھا جس دا تچھ دا، تھم تاثیر ساری دے بدلایا۔ مان ہنکار رہنا نہیں کسے مچھ دا، مشکل حل نہ کوئے
 کرائی۔ دیک جگنا اوس سہنجی لکھ دا، جس نوں گوہند دے وڈیائی۔ جس دا تیر نشانوں کدے نہ اگدا، نام ندھانا اک چلائی۔ ہن لیکھا بنیا پتا پت دا، تئاں
 والی نہ کوئے جدائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو مہینہ اَسو چڑھے شکھ دا، نیوں نیوں سارے سیس جھکائی۔ شہنشاہی سمت کہے میں شیر وانگو بگدا، بھبک تیرا
 نام لگائی۔ روکیاں کسے کولوں نہیں رُکدا، سر تیرے قداماں دتا جھکائی۔ اپنے مارگ پینڈیوں کدے نہیں گھسدا، بھجاں واہو داہیا۔ ایہہ لیکھا پر بھو اُس دا،

جس دی اُست کرے لوکائیا۔ جیہڑا جگ چوکڑی بدل کدے نہیں ہسدا، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سُنہیہڑا اک سُنائیآ۔ مٹھا بول کہے میں ویکھی اوہ مٹھاس، جیہڑی رسنا جہوانہ سکے سمجھائیآ۔ جس دا بُدھی نہ کرے قیاس، عقل عاقل نہ کوئے پتھرائیآ۔ جس دا کھیل ویکھ تماش، میرے اندر وجی ودھائیآ۔ جس گرہ ہوواں نہ کدی اُداس، چنتا دتی مٹائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جس دی شاخ، پت ٹہنی رُپ وٹائیآ۔ سو صاحب سوامی نرمل جوت کرے پرکاش، پت پر میثور ویس وٹائیآ۔ ایس وجود نوں ساریاں کہنا شتابش، جو کلبوت کلمہ سب نوں گئے پڑھائیآ۔ جسے گوپی کاہن والی دسنی راس، سرتی شبدی ناچ نچائیآ۔ جسے سینا سرتی رکھنی پاس، رام بناس دینا تجائیآ۔ جسے محمد کلمہ کر کے پاک، پاکیزہ رُپ دینا بدلایآ۔ جسے عیسیٰ موسیٰ روشن کر کے آفتاب، آفت سب نوں دینی دکھائیآ۔ پیغمبر گر اوتار رہن دینا نہیں کوئی برخلاف، خلیفے پچھلے دینے مٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نور کرے پرکاش، جوتی جاتا ڈگگائیآ۔ مٹھا بول کہے میں دسناں کیہڑی بولی، ست سچ نہ کوئے سمجھائیآ۔ سرشی درشی اشئی پاؤندی رولی، رویا رام نظر کسے نہ آئیآ۔ جسدا پردہ کھلنا ہوئی ہوئی، آہستہ آہستہ دانائی دئے گوائیآ۔ جس دا شبد بنیا دُھر دا ڈھولی، ڈورُو ڈنکا دئے وجائیآ۔ جسے پورن والی بدل کے چولی، پر میثور ہو کے کھیل کھلایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے چکائیآ۔ مٹھا بول کہے میں سُنیا نغمہ، گہبان آپ جنائیآ۔ جو گر اوتار پیغمبراں دیوے نغما، نام طمع وچ پھرائیآ۔ اُس دا کھیل ویکھنا سگواں، جو ساہمنے ہو کے دئے سمجھائیآ۔ ایہہ پُرکھ اکال دین دیاں لوک مات آیا نہیں کوئی منگواں، کرائے دار نہ رُپ وٹائیآ۔ جس دا دِپک اِکو جگنا، دو جہان مناوے سگنا، ست سچ ہووے رُشنائیآ۔ جس نے پار لنگھاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، رنگ چڑھاؤنا خاکی بدنا، بدلی اندروں دئے کرائیآ۔ جس دی دھوڑ اِکو جنا، دُھر دا میلا ساچے سبجنا، بھانڈا گرھ ہنکاری بھجنا، بھاولی نیوں نیوں لاگے پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلایآ۔ مٹھا بول کہے میں سُن کے ہویا ککا بکا، حقیقت حق رہیا جنائیآ۔ جس دا لیکھا باہر مدینہ مکہ، مقامے حق ڈیرہ لایا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر بولن سب سارے اچھا، سجدے وچ سیس جھکائیآ۔ اُس دا کھیل ویکھنا مساں مساں، مست ٹھاری نال ملایا۔ جس نے پوریاں کرنیاں اچھاں، آساں نال ملایا۔ سندیشہ دینا دہ دشا، حصہ اپنا آپے پائیآ۔ جس نے بھگتاں دتا کدے نہیں پچھا، پچھڑے آگے دئے لگایا۔ جدھر تکے اُدھر

کرے رچھا، رچھک ہووے تھاؤں تھانیا۔ سرشٹ سبائی کوڑی مٹھا، مٹھیا دے لوکائیا۔ جنہاں دالے کے آیا دھر دا چٹھا، انڈھا آپے لئے جھڈائیا۔ سمت شہنشاہی دا پہلے سمت دا ویکھو سٹہ، سٹے والی بازی دے گوائیا۔ دُوبے سال کھڑکنا روڑا اٹا، اٹ اٹ دے دُہائیا۔ تیجا سال زمیں اسمان دُہتھڑا مار کے پٹا، پٹانی رہن کوئے نہ پائیا۔ چوٹھا کہے میٹوں ادھا ملیا حصہ، حساب سب دا دینا مکائیا۔ آگے پر بھ دا نوست دا بدل جانا خطا، خطرہ رہن کوئے نہ پائیا۔ نظری آونا سب نوں اکو پتا، پت پر میثور نور خدائیا۔ چالیاں دناں نوں گھر گھر بیٹھیاں سب نوں آونیاں چھکاں، یاد کر کر دین دُہائیا۔ گرگھاں دے اندر پینیاں کھچاں، شبد ہلارے نال اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مٹھا بول اکو دے جنائیا۔ مٹھا بول کہے میں بولاں بولی کیہڑی، کون راگ الایا۔ پُرکھ اکال کہا جیہڑی گو بند چھیڑ چھیڑی، اوہ دے سمجھائیا۔ بول کہے میں ویکھاں اوہ اندھیری، جو نیزاں والیاں اندھے رہی بنائیا۔ جیہڑے کردے میری میری، میں ممتا وچ بھجن واہو داہیا۔ اہناں دی ڈبن والی بیڑی، ملاح نظر کوئے نہ آئیا۔ کوئی نہ سمجھیا کس نے پائی پھیری، قسمت کون رہیا بدلایا۔ ایس بولی نال کھیل اک ہور چنگیری، جو چنگیاں مندے دے بنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کیہڑا لاؤن والا ڈیری، ڈیرے دی کرے سرب صفائیا۔ ماجھے والیو تہاڈا مجموعہ، مجلس بھگتاں نظری آئیا۔ تہاڈے پریم دا سرشٹی دا بن گیا ہو آ، ہوکیاں وچ لوکائیا۔ کسے مندر مسجد شودوالے مٹھ رہن نہیں دینا کو آ، کاگ کوک کوک گر لائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہانوں نام پیالہ اوہ پیالے پو آ، جس پوئے نال اک دا ہو کے سوا سوا لکھ کہہ کے گیا سمجھائیا۔

☆ ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

رنگ راگ رہے تڑپ، گن گندھرب کنر پچھپ سیس نوایا۔ مدھر دُھن رہی اٹک، تال تلواڑا دے دُہائیا۔ سرشٹی خواہشاں رہی لٹک، سہارا سچ نہ کوئے جنائیا۔ صدی چو دھویں چلے نال مٹک، قدم قدم نال ٹکائیا۔ شہنشاہی سمت بن کے چٹک، چٹورے سب دے ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دے حکم دی ہون نہیں دینی ہتک، ہتیا ہوئے لوکائیا۔ گو بند کوئی چوچا نہیں بطخ، شاہاں دا شاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ نظری آئیا۔ اس توں وڈا ہور حکم نہیں کوئی سخت، سخن سچ

نہ کوئے جنائیا۔ جس نے وار کے جگرے لخت، لیکھا دتا بنائیا۔ جس دا کاغذاں والا نہیں بھوکھت، ساکھیات رہیا سمجھائیا۔ جس دا پریم پیار انوکھا عشق، عاشق معشوق سمجھ سکے نہ رائیا۔ سو بھگتاں دیونہارا تلک، ٹکا اپنا نام لگائیا۔ پورب جنم دی میٹ کے حرس، کوڑی ہوس رہیا گوائیا۔ رحمت وچ کر کے ترس، ترشنا رہیا بھجھائیا۔ جس خاطر آیا فرش، خطرے وچ پاوے لوکائیا۔ ایہہ پر بھو دا سنگناں والا برس، گر اوتار پیغمبر نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس وچ آون نہیں دینا فرق، لحم اکو اک وکھائیا۔ بھادیں چوواں طبق چوواں لوک برہمنڈ کھنڈ سارے ہو جان غرق، ہر کا نام غیب نہ کوئے کرائیا۔ جس دی بنا پرکھیا توں سب نوں یاد آونی پرکھ، پاک اکو نظری آئیا۔ امیدیں والا برکھ، آساں بھریا بھجے چائیں چائیا۔ ویکھاں کھیل جگت، جگتی بے پرواہیا۔ ناتا ویکھاں بھگت، جو آتم پر ماتم میل ملائیا۔ ایہہ سکھاں دا ویلا میٹوں دسے وقت، جس وقت سارے اندر اندر پر بھ دا دھیان لگائیا۔ سرشٹی دا چک کے تخت، تختے دے اٹھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدي دھار اندر گرخت، پریم پیار اندر کرے بخت، گرگھ بچیاں وانگ گود اٹھائیا۔

چرن داسی دا منظور تولا، دھر شبد دے وڈیائیا۔ جو کچھ کرنا سو درتے کر لے، کرم کانڈ دا گیارہے نہ رائیا۔ دھر سوامی اپنا ور لے، جو داہرؤ واحد نور خدائیا۔ منزل اگئی اپنی چڑھ لے، بن پوڑی ڈنڈے دے چڑھائیا۔ ست ستوا دی پلو پھر لے، جس نوں سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہنار پئی سرنائیا۔ چرن داسی پر بھو بنا ہر سنگت، سنگ اگلا لئے نبھائیا۔ نام اگئی چاڑھ رنگت، جس دا روپ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ شبد بھگھارن بیٹھی منگت، آسا جھولی دے بھرائیا۔ کوڑی کرپا اندروں کڈھ کے وکار ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تیتوں مل کے کسے دی کرنی پئے نہ منت، سیس جھکے نہ کسے لوکائیا۔ پرکھ اکال دین دیال اپنے پریم دی دے اوہ ہمت، جس نوں ہیمکنڈ والا تیرے چرناں اُتے بھیٹ چڑھائیا۔ تیرا روپ نظری آئے بنا دشا سمت، چار گنٹ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کلج کوڑی کرپا بھگتاں نال کرے کوئی نہ علت، علم عالم نہ کوئے چترائیا۔ جگت خواری نہ ہووے ذلت، آبرو دھر دی دینی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ چرن داسی انتر آتم، برہم پار برہم دیا کمائیا۔ جس دا جوت دھار وچوں ہو یا جنم، مرن

توں بعد اوسے وِچ سمایَا۔ لیکھا رہے کسے نہ کرم، گکرماں ڈیرہ دیوے ڈھائیَا۔ داستان کہانی رہے نہ کوئی بھرم، بھرانٹ دے مُکائیَا۔ سچ دوارے دی بخش کے سرن، سرنگت اِکو دے سمجھائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ دکھائیَا۔ چرن داسی بنے کیہڑا، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیَا۔ کلجک مایا متا چھڑیا جھیرا، جھگڑا کرے لوکائیَا۔ کوٹن کوٹ جگت سادھوآں لایا ڈیرہ، بیٹھے دھونیاں تائیَا۔ سارے کہن میرا میرا، تیرا توں نہ کوئے جنائیَا۔ ست است دا کرے نہ کوئی نکھیرا، بھل بھل وِچ لوکائیَا۔ شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن کہانی بانی سب نوں پایا سنسار والا گھیرا، گھنمن گھیری وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیَا۔ پُرکھ اکال دین دیال جناں چر نہ کرے اپنی مہرا، نظر مہر اک اُٹھائیَا۔ اوناں چر نہ کوئی گرو نہ کوئی چیرا، چیلارو روپ نہ کوئے بنائیَا۔ پھرت پھرت سب ماردے پھیرا، مات گربھ ویس وٹائیَا۔ بن صاحب سوامی انترجامی بنے لائے کوئی نہ بیڑا، لکھ چوراسی جھیرا نہ کوئے چُکائیَا۔ گرنکھ گرسکھ ہرجن چرن داسی بن دا وقت آگیا نیڑا، اندھیرا کوڑ دے مٹائیَا۔ سچ دوار کرائے وسیرا، جس گرہ وچھڑ کوئے نہ جائیا۔ نام پدارتھ اِکو بھنڈارا دیوے بتھیرا، اتوٹ اتوٹ آپ ورتائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا لیکھے لائیَا۔ چرن داسی سُن لے دُھر دی جگتی، جُگاں بچھوں دیاں جنائیَا۔ بھل کے کدے نہ منگیو مکتی، مکتی کم کسے نہ آئیَا۔ تہاڈی اوتھے لاواں سرتی، جتھے سُنٹیاں نہ کوئے اُٹھائیَا۔ اِکو نور اکال مورتی، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ نام ندھان اگئی تورتی، تریا سار سیس نوئیَا۔ ایہہ کھیل حاضر حضور دی، جو اشاریاں نال لئے ترائیا۔ محنت ملے پورب جنم مزدور دی، مزدوری بچھلی جھولی پائیَا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی جوٹھ جھوٹھ کوڑ دی، کوڑی کریا نہ کوئے دکھائیَا۔ چرن داسی روپ اگئی اوس نور دی، جو نور نورانہ شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے ملائیَا۔ چرن داسی کدے نہ لئے بچگی، ہوکیاں وِچ ہائے نہ کوئے لگائیَا۔ پریم پیار دی بخشے سسکی، تار ستار اپنے نال جڑائیَا۔ جس دی دھار اِکو دسدی، دوچار روپ نہ کوئے دکھائیَا۔ اُسدی رمز اگئی کھچدی، سُنٹیاں لئے اُٹھائیَا۔ جس دھڑ دے لنگھ جائے وِچ دی، آر پار لیکھا دے مُکائیَا۔ ایہہ کھیل مالک اِک دی، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیَا۔ جن بھگتو تہاڈی بازی اتم جت دی، ہار والا ہر تہاڈے کول کدے نہ آئیَا۔ ایہہ کھیل اوس پت دی، جس نوں پتا گوہند کہہ سُنائیَا۔ ایہہ وچار پچھلے ہت دی، پریمی پیاریاں جوڑ جڑائیَا۔ ایہہ کھیل اوس اندھ دی، جو جگ نیز نظر کسے نہ آئیَا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سوامی دیا کمائی۔ چرن داسی ویکھ اپنا چولا، چوہل کرے بے پرواہیا۔ پردہ رہے کوئی نہ اوہلا، نقاب کھ نہ کوئے
 اٹکائی۔ منو آمن نہ پاوے رولا، جھنجٹ اور نہ کوئے لوکائی۔ اکو مالک ملیا مولا، موئی رت دئے دکھائی۔ بھگتاں بھار کر کے ہولا، سرشٹی دئے دباہیا۔ دُھر دا
 سنا گئی ڈھولا، ڈھول اپنا رہیا وجائی۔ جگ چوکڑی کیتا اقرار قولا، کول نین پور کرائیا۔ پچھلا ویلا وقت لنگھ گیا وچ مولا، مسکرا بن کے جھٹ لیا لنگھائی۔ ہن
 سب دے سر مارنا اوہ پاؤلا، جو پر م پُرکھ بیٹھے بھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دی کرنی دئے بھگتائی۔ چرن داسی سارے بن جاؤ نال
 چاء، چاؤ گھنیرا گھر گھر دیاں دکھائی۔ کلجک سرشٹی وچوں لا لو اپنا داء، شبدی دھار دیاں سمجھائی۔ بنا پُرکھ اکال توں سچا ہور نہ کوئی ملج، کھیوٹ کھیٹا نظر
 کوئے نہ آئی۔ جس دے چرن لگ کے لنگھ جاؤ جل تھل اسگاہ، سمند ساگر پلا پر بت نہ کوئے اٹکائی۔ تہاڈا کی گھٹدا جے "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان" لو دھیا، دھیان اکو نال لگائی۔ آپے لکھ چوڑاسی توں پٹو دئے چھڈا، چھٹکارا جہاں توں دئے کرائیا۔ اوس دھام اوٹڑے دئے بہا، جتھے رام بہہ کے
 اپنا رام منائی۔ ویکھو کتے تٹاں والا نہ سمجھو انسان، آسان رستہ رہیا دکھائی۔ جس نے اک وار چرن دھوڑی دا کر لیا ایشان، جنم وچ پھیر نہادون دی لوڑ رہے
 نہ رائی۔ اوس دی آتما لے نال اوس بھگوان، جو بھاگ سب دے رہیا بنائی۔ سمت شہنشاہی دا ویکھو انمان، پھیر ساریاں نوں آؤنا گیان، جھکدے زمیں
 اسان، پر بھونے ہو کے بے پہچان، نو اٹھاراں کھ لینا چھپائی۔ جس ویلے جگت رہیا نہ کوئی ودوان، سچا لے نہ کوئی امام، کارج بنے نہ کوئی کام، شاہ نواب نہ
 دے غلام، پکوان بختہ نہ کوئے طعام، دُعائے در دیدے خُدا در شٹی نور نہ کوئے رُشنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن داسی ہر سنگت ہو سہا، رہبر اپنا
 بنے آپ خُدا، خُدا اپنی دیا کمائی۔

ہر شبد کہے دُھر حکم جنابے اعلیٰ، فرمان فرما بردار سرب جنائی۔ ایہہ کھیل اگم خُدا تعلق، مُطلا سب نوں رہیا کرائیا۔ لیکھا جانے ماجی ہالہ، حالات جانے
 تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے وچ چھپائی۔ ہر شبد کہے ایہہ کھیل اگئی رام، جو رمنا رمنا ویکھ دکھائی۔ جو لیکھا جانے تمام،

طرح طرح سمجھائیا۔ جس دا پیغمبراں دتا پیغام، اوتار کرن شنوائیا۔ سو داتا نوجوان، عادل ہو کے دیکھ دکھائیا۔ حکمے اندر حکمران، حکمی حکم سرب منائیا۔ حق
 اشارہ اک طوفان، گرہبان دیکھ دکھائیا۔ لیکھا جانے مسیح بیان، مسد مسلسل دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل اک
 دکھائیا۔ مسیح کہے سچ خدائے کھیل وائیڈ، وڈو دیکھے سرب لوکائیا۔ جگت ہنکار کرے ڈائیڈ، ڈن ڈو نہ کوئے سمجھائیا۔ شبدی ہارس ہووے رائیڈ، ڈوونکی موونکی
 کلجک جیو دیکھ دکھائیا۔ سلکٹ کرے اپنی سائیڈ، ڈیفیکٹ کر گریکٹ دئے مٹائیا۔ دیکھنہار سرب بہانڈ، بھو ابھیدا کھول گھلائی۔ مائینس سب نوں کرے مانڈ،
 پھگر زیرو روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ مسیح کہے حق خدائے کھیل گریکٹ، گرہ دو جہان دیکھ دکھائیا۔
 برہمنڈ کھنڈ بند کرے وچ بریکٹ، باہر رہن کوئے نہ پائیا۔ جس گر اوتار پیغمبر کیتے سلکٹ، جگ چوکڑی دئے وڈیائیا۔ جس دی جوتی دھار ایلکٹریشن کوئی نہ
 جانے ایلکٹ، سچ سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ لیکھا جانے ایسٹ ویسٹ، نار تھ ساؤتھ کھوج کھوجائیا۔ اُس دا حکم اکو بیسٹ، جو بلے وانگ بھوائے سرب لوکائیا۔
 جس نے سنت سہیلے جن بھگت دیکھنے اپنے گیسٹ، در دوارے دیوے وڈیائیا۔ لکھ چوراہی جیو جنت سارے کرنے اریسٹ، دھر دی ڈیوٹی اکو لائیا۔ نام
 کھنڈے کرنے گریشٹ، انتر باہر سکے نہ کوئے بچائیا۔ بہنا پئے نہ کسے اُتے ڈیسک، چیر میٹر نظر کوئے نہ آئی۔ کسے نوں کہنا پئے نہ لائق جسٹ، صفتاں وچ
 نہ کوئے صلاحیا۔ مارکس ملنا نہیں کسے فسٹ، سینڈ تھرڈ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہار سرب لوکائیا۔ مسیح کہے میرا
 محبوب، مہبت وچ سمائیا۔ جس دا بن شمع والا عروج، زرگن نور زشائیا۔ جو سب نوں رکھے محفوظ، پردے وچ لوکائیا۔ اُس دا نور کدی نہ ہو یا غروب، غربت
 میٹے سرب لوکائیا۔ جس دی صفت کرے ہزارا درود، حضرتاں رہیا سمجھائیا۔ سو خدائے خد ہو یا موجود، مجرم دیکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بگوان، سدا سدا سد مہروان دیکھنہارا تھاواں تھانیا۔

نو اٹھاراں ویلا نہیں وقت گھڑی کلاک، واک اوٹ سب نوں دے کرائیا۔ کلجک جیو جلمین مچھلی مینڈک دے فراگ، کلجک کوڑی کیریا کیچڑ وچ رہے گرلائیا۔ من واسنا ہو گئے ڈاگ، اچی کوکن تھاؤں تھانیا۔ پُرکھ ابناشی شبد اگئی ہتھ وچ پھڑ کے راڈ، حکمی ڈنڈے دے ڈرائیا۔ سب نوں یاد کرائے واحد لاشریک اکو گاڈ، پاربرہم بے پرواہیا۔ رائے دھرم گھر ڈیٹین کر دیوے وچ اکو وارڈ، نمبراں والے بیڈ دے سمجھائیا۔ شبدی شبد لا کے اُپر گارڈ، گڈ مارنگ سب نوں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔

☆ پہلی آسُو شہنشاہی سمت اہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

شبد اگئی جو ہوئی تقریر، دو جہان رہے جس گائیا۔ گر اوتاراں پینمبراں کیتی تحریر، کاغذ قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ بھگت سہیلے تلن بے نظیر، جگ نیتز بند کرائیا۔ گرگھ انتر کچھ اک تصویر، روپ انوپ حق درڑائیا۔ جو دیونہارا باداشیر، مہر نظر اک لکائیا۔ سو بدل دیوے تقدیر، دس تدبیر بے پرواہیا۔ میل ملا کے ویرن ویر، گرگھ گرگھ جوڑ جڑائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ حقیر، شہنشاہ اکو رنگ دکھائیا۔ انتر آتم نہ ہوئے دگیر، منسا من نہ کوئے بھوائیا۔ ست پریم دی پا زنجیر، کوڑی شرع دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تصویر کہے میتوں کوئی نہ جانے شخص، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جس گرگھ اندر صاحب دا ہووے عکس، نور ظہور دے دکھائیا۔ اُس دا من نہ رہے سخت، دُرمت میل دھوائیا۔ سہنجننا ہووے وقت، ملے مان وڈیائیا۔ سہائی وچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ پورا کارج کرے فقط، فقرے اِکے نال صلاحیا۔ مانس جنم نہ پئے وخت، دُکھ دلدر دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تصویر کہے میں ویکھ نقشہ، ست سچ دیاں درڑائیا۔ جس وچ نہیں کوئی خدشہ، بھے بھرم نہ کوئے بنائیا۔ جنم وچ نہ آئے حادثہ، حیثیت سکے نہ کوئے بدلایا۔ ویکھنی پئے نہ کوئی زراستا، آہستہ آہستہ دے وڈیائیا۔ میلا ملیا دُھر دے ساتھ دا، سگلا سنگ بنائیا۔ ایہہ لہنا گوہند دے واک دا، جو بھوکھتاں وچ درڑائیا۔ تیرا ناتا اوس دے باپ دا، جو تیغ بہادر رہیا سمجھائیا۔ تُوں بھتیجا اُس دے سالے ساک دا، جس دا لیکھ نہ

کوئے درڑائیا۔ ایہہ داؤ اگئی اوس گھات دا، جس دا گہرا زخم نہ کوئے سمجھائیا۔ ایہہ ویلا اوس رات دا، جس ویلے گوہند ملی وڈیائیا۔ تُوں تریٹھ سالہ سی جاگدا، راتی سُنٹیاں خارش رہی ستائیا۔ اودھروں محکم ہويا اکال دا، شبدي راگ الائیا۔ ویکھ نُور میرے لال دا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ تُوں اپنا آپ سمجھالدا، سوٹا بیري لیا اُٹھائیا۔ چاروں گُٹ اُٹھ اُٹھ جھاکدا، ویکھیں تھاوں تھانیا۔ محکم ہويا انوکھے واک دا، واقع دتا درڑائیا۔ تیرا لہنا اگلے واٹ دا، وقت دتا سُنائیا۔ جس ویلے میلا ہونا شبدي گوہند پُرکھ اکال باپ دا، پت پر میثور پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ تصویر کہے میں کی دساں حال، حالت پچھلی دیاں گوائیا۔ جتھے نہ کوئی جواب نہ سوال، فقرہ فکر والا نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئی سنگی ساتھی نال، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ اوہ کھیل اگئی پُرکھ اکال، ہر کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ دیناں بندھپ ہو دیاں، دینن اپنی دیا کمائیا۔ شبد اگئی سکھیا اک سکھال، دُھر دی کری پڑھائیا۔ تیرا میلا گوہند نال، لالن رنگ دیاں چڑھائیا۔ سچ دوارا دھرم سال، دُھر دروازہ دیاں گھلایا۔ جس گرہ وسے دین دیاں، شاہ کنگال ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بردھ کہے پر بھ آیا بڑھاپا، من مت بُدھ چلے نہ کوئے چترائیا۔ جگت مٹن والا ساکا، ناتا توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم تیرا رُپ ظاہر کھچیا نہ جائے خاکہ، ست نظر کوئے نہ آئیا۔ نیتز پڑھی نہ جائے کوئی کتابا، ویدا حق نہ کوئے سمجھائیا۔ جلوہ نُور نہ کوئے مہتابا، جوتی جوت نہ کوئے ڈگگائیا۔ میتوں تیرے ملن دی آسا، دُجی اوٹ نہ کوئے دکھائیا۔ دین دیاں دے بھرواسا، شبدي محکم سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہا شتاباشا، مہر نظر نال ترائیا۔ تیتوں دکھاواں کھیل تماشا، خالق خلق وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ ساچا خاکہ کیہڑا رُپ، پُرکھ اکال دے جنائیا۔ سری بھگوان کہا اوہ کسے ہتھ نہ آوے چارے کوٹ، وہ دشا ویکھ نہ کوئے پائیا۔ جس ویلے مالک خالق بن کے آواں منظبوط، شبدي شبدي دھار پر گٹائیا۔ پھیر سہاواں ساچی رُت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جوتی دھار شبدي سُن کھیل کرا کے پنچ تت کایا بُت، تتوت دیاں وڈیائیا۔ تیرے کولوں فوٹو کھچا کے ہوواں خوش، خوشی تیری غمی وچوں بدلایا۔ پہلوں ملیاں گھر جنمنا جگت پُت، پھیر شبدي سُن لوواں پر گٹائیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لُک، نقاب نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ مان وڈیائی دیواں ایک، ایکا دھار بندھائیا۔ سچ پریتی رکھنی

ٹیک، ٹکا مستک دیاں جُھہائیا۔ دھرم سُت بن کے نیک، نیتی اپنی لینی اُچھائیا۔ بُدھی رہے سدا بیک، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ مالک ہو کے نر نریش، دو جہاناں دیکھ وکھائیا۔ تیرے پریم دا لہنا دینا دیاں وِشیش، وِشو اپنا روپ پرگٹائیا۔ پہلوں لکھ کے دُھر دا لیکھ، لیکھا پچھلا نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ وڈیائی کہے میں ویکھنا اوہ پیارا، جو پریمی پریم نظری آئیا۔ جس دا کھیل اگم نیارا، نراکار رہیا کرائیا۔ جس دا دکھرا جگت وِہارا، وِوہاری رہیا سمجھائیا۔ جس دا اُج محل اٹل منارا، سچھنڈ بیٹھا سوہا پائیا۔ جو کھیلے کھیل وِج سنسارا، سنساری ہو کے خوشی منائیا۔ سو لیکھا جانے دُھر دربارا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹائیا۔ لیکھا کہے میں پچھلی کرنی تصدیق، شہادت اگم دیاں بھگتائیا۔ تن آسُو دی آون والی تاریخ، توارخ ساری دیاں بدلایا۔ جس دی کرن سرب اڈیک، ویکھے لوک خدائیا۔ بھگتاں کرنا انتر آتم ٹھانڈا سیت، سرشٹی اگنی تت جلائی۔ ڈھولا گا کے اکوگیت، گوہند سبھے لینا منائیا۔ دُور دُراڈا وسنا نزدیک، اندر باہروں پنہدھ چُکائیا۔ ساچی دس کے اک توفین، توحفے گھر گھر دینے پُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ تن آسُو کہے میں کرنی اک ارداس، عرض دینی سنائیا۔ جس دا جگ چو کڑی کھیل تماش، سبجگ تریتا دواپر کھجگ گیا ہنڈھائیا۔ جس نوں نرگن جوت کہندے پرکاش، سچھنڈ نو اسی شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو آد جگادنت نوت گر اوتاراں پیغمبراں پوری کردا آس، شبد انادی ڈھولے گیت سنائیا۔ جو لکھ چوڑا سی گھٹ گھٹ اندر سدا وِسما، بسمل اپنی دھار سمجھائیا۔ جو بن نیر لوچن نین آلس نندرا رہیا جاگ، دُھر سندیشے شبد منائیا۔ جو سرشٹی درشٹی ایشی بدل دیوے رواج، رہبر بن کے ویس وٹائیا۔ جس دا لیندے رہے بھوکھتاں وِچ خواب، سو خالص ہو کے پھیری پائیا۔ جس نوں کردے رہے آداب، سجدیاں وِچ سپس جُھکائیا۔ اوہ سب نوں دین آیا سوغات، جو گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت بیٹھے دھیان لگائیا۔ دوسر ہون نہ دیوے کسے محتاج، لوڑیندا سا جن دیا کمائیا۔ ویکھے کھیل آپ تماش، بھيو ابھیدا پردہ دے اٹھائیا۔ اکیاں لے کے اک جماعت، ضامن ہو کے خوشی منائیا۔ نو در کھول کے تاک، پردہ دئی دے اٹھائیا۔ تن آسُو دی آخری کہے رات، اُچی کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے بنائیا۔ تن آسُو دی رات کہے میری بنا شمع توں کچھ لئی تصویر، شمع اپنی آپ جنائیا۔ ایہہ سدا واسطے بھگتاں دی بن جائے جاگیر، اُجڑے کھیڑے

دئے وسائیا۔ پھیر لہنا چئے نہ کوئے پیر، گھر بیٹھیاں دیاں آسا پوریاں کر دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سب دی اندروں بدل دیوے ضمیر،
ضامن ہو کے لئے ترائیا۔

تنّ اَسُو کہے جس ویلے بھگت بھگونت زرگن سرگن فوٹو لئی کھچ، کھچ اندرے دیواں پائیا۔ اہناں دے وڑ جاواں وِچ، جنہاں دے وِچ بیٹھا
بے پرواہیا۔ پھیر لہنا کسے کس، قسمت گیا بدلایا۔ سب نوں نظری آجائے اینکار اک، جھگڑا چکے لوکائیا۔ جو آد جگادی پت پر میثور پت، پاربرہم نور
خدائیا۔ گوہند دھار پئے دس، پاسا سب دادئے اُٹائیا۔ جن بھگتاں جگت جہان سدا رہے جت، جیون جنم اپنے لیکھے لئے لگائیا۔ سب دے گھر وِچ تصویر
ہووے اک، اک اک نال اک مل کے اکو روپ سائیا۔ دھار نظری آوے گرو سکھ، سکھ گرو گرو گوہند میلا میلے سچ سُبھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں
بھگوان، دو جہاناں آپے کارج لئے نچھ، بھگت سہیلیاں صوفی سنت فقیراں کدی نہ دیوے پٹھ، کروٹ اپنی لئے بدلایا۔ جو پریم پیار اندر گئے وک، اوہناں
دی جنم کرم دی قیمت دئے چکائیا۔ جو لیکھا بن اکھراں دتا لکھ، زراکھر تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت پریم پیار اندر رہن نہ
دیوے کوئی وتھ، وِتکرا دئی نہ کوئے جنائیا۔

☆ ۳، ۴ اَسُو دی رات ساڈھے باراں وجے شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گوداوری کہے تنّ چار اَسُو دی رات آگئی سچ، سمند ساگر دھار خوشی منائیا۔ میں پلٹ کے دیکھاں اپنی اکھ، بھگت سہیلے پر تکھ نظری آئیا۔ جھولی ڈاہ
کے منگاں اپنا حق، بنیتی سچ سنائیا۔ اپنی چرن دھوڑی میرے اندر دیو رکھ، جلدھارا وِچ سائیا۔ میں اپنا روپ کر کے وکھ، بھجائاں واہو داہیا۔ درشن کراں
پُرکھ سمرتھ، جس دا کھیل بے پرواہیا۔ جو گوہند گیا دس، سو ویلا گیا آئیا۔ اگے ناتا ہووے پک، کوڑ گڑیار نہ کوئے دکھائیا۔ چرن دوارے جاواں دس، گھر

ساچے خوشی منائیا۔ پریمیوں نال مل کے لوں ہس، جو سچ پیار اندر اپنی ہستی گئے مٹائیا۔ ساچا ماناں اگئی رس، جو رستہ دُھر دادے دکھائیا۔ ویلا پھیر نہیں
 ملنا وت، وطن اپنا ویکھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ گوداوری کہے جن بھگتو تہاڈی لے کے چرن دھوڑ، دھوڑ
 جگت دیاں وڈیائیا۔ درشتی سب دی ہووے موڑھ، ایشی ایشی دیاں درڑائیا۔ اکو مالک دس کے حاضر حضور، سنیہرے دُھر دے دیاں سٹائیا۔ تہاڈے نال
 رہنا میٹوں سدا منظور، پچھلا وچھوڑا دتا مُکائیا۔ جگت واسنا کرنا نہیں کوئی قصور، قسم کھا کے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال مٹنا سچ دستور، دوسر اور نہ کوئے وڈیائیا۔
 جس دانام اپنے تھم اندر ہونا مشہور، مشورہ جگت نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنا رہیا دکھائیا۔ گوداوری سچ دس تیرے
 سدے گئے آ، اپنا پندھ مُکائیا۔ اٹھ سوانی اشارے نال دکھا، دکھ دکھ گنائیا۔ جس وچ بھل رہے نہ را، اُبھل دے وڈیائیا۔ گوداوری بیٹھی سیس جھکا، نیز
 نیناں نیر وہائیا۔ اپنی آرزو رہی سنا، خواہش رہی دکھائیا۔ گو بند میرے اُتے تلی چرن اوہ چھہا، جس دی شہنشاہ شہادت آپ بھگتائیا۔ ایہہ سب کچھ دیاں سنا،
 بن رسنا جہوا گائیا۔ میٹوں خوشی ہوئی ویکھ کے ربی نور خُدا، میں خادم عزیز اک اکھوائیا۔ تیرے شبد سنیہرے جنہاں دتے پہنچا، سو بیٹھے ڈیرے لائیا۔
 وشنوں آیا چھی نوں انگلی لا، لچھن اپنے رہیا جنائیا۔ برہما سرتی دی پھڑ کے بانہہ، نیناں نیر وہائیا۔ شکر پاربتی دھوڑی ٹکے مستک رہے لگا، تن بھبوت خاک
 رمائیا۔ تیری اوتار توں ہی توں ہی رہے گا، دوجا راگ نہ کوئے لائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد من تیری رضا، درے دربار بیٹھے سیس جھکائیا۔ گر دس تیرا ڈھولا
 رہے گا، پُرکھ اکال تیری بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے مجلس رہے دکھا، موجودہ ہو کے سوبھاپائیا۔ میری جل دھار اپنا روپ بیٹھی بدلا، سگھر سوانی سچھی نظری
 آئیا۔ درشن تگاں آسا بھریا چا، نراسا روپ نظر کوئے نہ آئیا۔ دوئے جوڑ کر بنیتی منگاں اک دُعا، دو جہاناں والی تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ پون تھنڈی آوے
 ہوا، دو دو دھار نظری آئیا۔ جگ چوکڑی دے جگت جگت گواہ، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ میٹوں کچھ گو بند گیا سمجھا، رمز اگئی اک لگا، شبدی شبد بھيو
 گھلایا۔ ساچی تھت گیا درس، تن چار اسو دی رات لینا لاہ، لائبھ اکو گیا سمجھایا۔ سو ویلا وقت سہنجنا سوامی گیا آ، آبرو میری دے بنائیا۔ تیرا شہنشاہی سمت
 ہو یا رواں، رواں کر سرب لوکائیا۔ میں اکو وار سب نوں کہاں، کہہ کے دیاں سٹائیا۔ بنا پُرکھ اکال دوجا لینا نہیں کسے دما، بنا دماں توں دامن ہتھ نہ کوئے

پھڑائی۔ کوڑی کریا سب نے تجنی طمع، تانس دینی مٹائی۔ بنا سیری بھگوان دوجا اشٹ مننا ہو جائے منع، مانس منگھ دیاں سمجھائی۔ جس دا پرکاش کوٹن کوٹ
 نٹاں، گھر گھر رہیا سمائی۔ سو مالک خالق اکو سب دا بنا، بن کھنڈ ہوئے آپ سہائی۔ جس نے لکھ چوراسی جیو جنت جنا، آد جگاد بنے جنیندی مائی۔ اُس رہن
 نہیں دینا کوئی ہما تئا، حصیاں وچ نہ کوئے ونڈائی۔ جس نے گگن رہایا بن تھماں، زمیں اسمان ہوئے سہائی۔ سو کھیل کرن آیا نواں، نواں رنگ دے دکھائی۔
 جس دا ویلا وقت نہیں لماں، نو نو چار بیٹھا پندھ مُکائی۔ اوہ بدلنہارا سماں، سمجھ وچوں سمجھ دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر تھم
 سندیشہ اک سنائی۔ گوداوری کی تیرے آگئے پچھلے ساتھی، ویکھ کے دے سنائی۔ گوداوری کہے توں پر بھ پُرکھ ابناشی، بے پرواہ آد جگاد نظری آئی۔ سارے
 من کے شبد اگئی آکھی، آخر بیٹھے ڈیرے لایا۔ سیوک سیوک بن کے داسی، سیس جگدیس رہے جھکائی۔ تیرے اُتے سارے بن وشواسی، وشو تیرا روپ
 ویکھ دکھائی۔ پورب پچھلی دس ساکھی، ساکھیاں دے سمجھائی۔ توں گھر گمبھیر داتا دیونہارا داتی، دیاوان وڈی وڈیائی۔ تیرا کھیل بہہ بدھ بھانتی، گوہند تیرا حکم
 رہیا سمجھائی۔ گوتم بیٹھا انتر انتر مارے جھاکی، سر اُپر نہ سکے اٹھائی۔ مادھو پیراگی جو بندہ خاکی، بندگی والا دتا بھلایا۔ نیلا تیرا سُنہنجا راکی، راکب ہو کے
 پھیرا پائی۔ دلبار لاہن آیا اپنی اداسی، چوتھا سُن رہیا ہلایا۔ بازار کے اپنی بازی، بازار والیا تیرا درشن پائی۔ گوداوری کہے میں سب نوں تیرے حکم دی
 بھیجی بھاجی، دُھر سندیشہ پچھلا دتا سنائی۔ سارے دوارے آگئے خوشیاں نال راضی، رضا تیری وچ بیٹھے سیس نوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سب دا لیکھا دے مُکائی۔ گوداوری کہے جن بھگت آگئے اکی، جنہاں دا لیکھا اکل کل نظری آئی۔ سنجگ تریتا دواپر کجگ دے وچھڑے ساتھی، سبھے
 لئے ملائی۔ جنہاں گوہند دی مٹی نہیں سی آکھی، اوہ وی رہیا ترائی۔ تن چار اَسو دی سہا کے راتی، رتن امولک ہیرے گرگھ رہیا بنایا۔ جگ چو کڑی میں
 تیرے سُنہیڑے سُن دی رہی پاتی، گر اوتار پیر پیغمبر پترکا تیری جگت گئے سنائی۔ پر بھو تیرا درس ستمگھ نہ پایا کملا پاتی، کول نین ویکھ نہ خوشی منائی۔ میں
 سب دے ساہنے دتاں تیری ساکھی، جو گوہند تیرے نال مل کے میٹوں رہیا جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ گوداوری
 تیرے نال پب رہیا چھوہ، پبلک دے جنائی۔ کوڑا جگت نہیں رہنا موہ، مُجت اکو بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال سب دے کولوں سب کچھ لینا کھوہ، کھوہا کھوہ ہووے

لوکانیا۔ جگت سادھاں دا رہن نہیں دینا گروہ، غرق دینے کرائیا۔ پریمیاں نال کرنا نہیں دھروہ، دُھر دے وچھڑے لینے ملائیا۔ میں سچ دستاں جن بھگتو
 پر بھ دے چرن دوار میں آگئی پھبھی پوہ، ودی سدی ہور نہ کوئے رکھائیا۔ ستائی نوں تہاڈے جوگی گئی ہو، ہوکا دے کے رہی گائیا۔ میٹوں باہر لہیو نہ کو،
 جنگلاں نیلے اٹاں پٹھراں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس نے دو جہان چرن ٹھوکر نال لئے جوہ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دے وچھوڑے اندر برہمنڈ کھنڈ
 سارے رہے رو، روندی ویکھو لوکانیا۔ جس نے اپنے بچے گرگھ نہیں سکے لگو، لقمہ کرے خدائیا۔ ساچا تھم گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو سرب سُنو، سُنیہڑے
 وچ جنائیا۔ سب دا مالک اپنیاں نیناں نال اک چُنو، جو نیناں توں بچھے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ انگلیاں پوٹیاں اُتے اپنے جگ گنو، سنجگ تریتا دواپر کجگ سب دے
 حساب دیاں دکھائیا۔ گنتی وچ کدے نہ بھلو، دُھر دا تھم اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سُنیہڑا اک سمجھائیا۔ گوداوری کہے ایہہ
 آگیا والا گودی، گروآں دا سنگر نظری آئیا۔ جس نے کوئی رہن نہیں دینی سُنٹ بودی، ٹکے پچھلے دینے مٹائیا۔ مالک بن کے دُھر دا چوجی، چوج اپنے دئے
 دکھائیا۔ جس دا اکو خانہ خالص مودی، مڈتاں توں رہیا چلائییا۔ اوس نے سرشٹی دی قیمت نہیں پاؤنی اک کوڈی، خاکی خاک دئے ملائیا۔ جس دے تھم نال
 میں برہمنڈاں کھنڈاں وچ پٹ دینی ڈاؤنڈی، دُھر دا تھم اک سُنائیا۔ دنو دن سرشٹی ویکھنی روندی، رُسیاں نہ کوئے منائیا۔ گرکھاں دی آتم اکو ڈھولا گاؤندی،
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دھیائیا۔ گرگھ سنگھ پنج نام دے دے جیہڑے تیری قلم لکھ کے خوشی مناؤندی، پنجاں دے اُتے پنجہ دیواں لائیا۔
 جن بھگتو خوشی ویکھو من بھاؤندی، بھوجل وچوں پار دیاں کرائیا۔ قیمت پے جائے اُس تھاوں دی، جس تے بیٹھے سو بھاپائیا۔ وڈیائی مل جائے میرے ناؤں
 دی، جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی اوتار پیغمبر گئے گائیا۔ مہر ہو جائے سچی چھاؤں دی، اگنی اگت نہ کوئے جلائییا۔ گوداوری کہے میں ایسے نوں دھیان دندی،
 دھیان دھیان وچ رکھائیا۔ ایسے دے ڈھولے گاؤندی، گا گا خوشی منائیا۔ جن بھگتو ویکھو سرشٹی سرب سوندی، تہانوں رہی اٹھائیا۔ تہانوں ایہدے امرت
 دھار نال نہاؤندی، ست ست ورتائیا۔ دُنیا کائنات بُدھی ہوئی کاؤں دی، ہنس روپ نہ کوئے وٹائیا۔ تہانوں لوڑ رہے نہ کسے پتا ماؤں دی، پُرکھ اکال ملیا
 بے پرواہیا۔ ایہہ وی کوئی غرض سری بھگوان نوں اپنے گوں دی، جو گاؤں گاؤں وچوں اکتھے رہیا کرائیا۔ پھیر وی سو کرے جو اپنے آپ بھاؤندی، پاربرہم

پر بھ بے پرواہیا۔ ایہدی کھیل قدرت والے نیاؤں دی، نیاکاری اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک منائیا۔ پنج نام کہن ساڈے اُتے لگ گیا پنجے، پنج پروان لئے کرائیا۔ جس دے حکم دا شبدي دھار اک ڈنڈا، ڈنڈوت سب نوں دے سمجھائیا۔ گر کھو ساڈھے تن ہتھ اتر آوتھلے کنڈھا، نیتز نیناں پنڈھ مکائیا۔ حکم ورتن لگا وچ برہمنڈاں، ٹھوکر نال سنائیا۔ تساں اے تک نہیں ویکھیا پرکھ اکال دا دنکا، جو دغے بازی سب دی دے کھپائیا۔ حکمے اندر رہن نہ دیوے کوئی گندہ، گندگی کوڑی دے مٹائیا۔ نیتز رون لگی گنگا، سرتی جمن دے ڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سب دا حال ہونا مندا، مند پوے لوکائیا۔ خوشیاں وچ ہسے ست رنگ والا سترنگا، جس ست دھرم لینا بچائیا۔ جس نے جن بھگتو تھائے جہاں نوں دینا ڈنڈا، بھے اکو وار دکھائیا۔ ایہہ وی کھیل گرو گوبندا، جو گنی گہندا رہیا جنائیا۔ ستاں رنگاں وچوں جیسہڑا رومال سی اک چھندا، چٹی دھار سو بھاپائیا۔ اوہ ہوئی جہی گوبند نوں مل کے کہندا، سچ سچ سنائیا۔ توں کیوں نہیں ساچے تخت اُتے بہندا، کیوں کھنڈیاں کریں لڑائیا۔ گوبند کہا اے میں بھانا اوس دا سہندا، جو حکم رہیا منائیا۔ جس ویلے پرکھ اکال سچ سنگھاسن اُتے ڈھندا، ست آسن روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھائیا۔ ست رنگ سوٹی مٹی نہ لکڑی جانوں بیری، جن بھگتو برہوں چوٹ لگائیا۔ جس پچھے پرکھ اکال نے ماری پھیری، پھرت پھرت لئے ملائیا۔ آگے دیر لگنی کیہڑی، گیڑا اپنا دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ ڈنڈا کہے میں بڑا چٹک، چٹورے سب دے بھن دکھائیا۔ چاروں کنت چٹھاؤنا کٹک، کایا کٹیا وچوں سارے لینے ہلائیا۔ وہ دشا پئے بھٹک، اگنی تت نہ کوئے بھجھائیا۔ میں پر بھ دے کول بہنا بے کھٹک، کھٹکے وچ لوکائیا۔ بنا ڈنڈے توں حکم کدے نہیں ہندا سخت، ہتے بھجن بندگی دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ اک دا آگیا وقت، بہتیاں دی ہونی صفائیا۔ گوداوری تیری گوبند والی شرط، نیتز ویکھ پور کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب کچھ رہیا بخش، رحمت اک درسائیا۔

ڈنڈا کہے میٹوں گوہند کہا توں چنگا، سوہنا نظری آئیآ۔ اگوں روپیا کنگھا، نیر نیئاں نیر وہائیآ۔ میرا پر بھو ویکھ اک اک دندا، جو اپنا آپ گھسا کے تیرے
 سپس دی کرے صفائیآ۔ میں تیرے اُپر خوشیاں نال بہندا، دوس رین سوہا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے جنائیآ۔ گوہند کہا
 سُن کنگھے، میٹوں دیاں جنائیآ۔ میٹوں کئی کئی دن رہنا پیندا وچ جنگے، کمر کسانہ کوئے کھلایآ۔ کنگھے کہا سچ بچھیں پر بھو میٹوں سارے ورتدے بندے، قیمت
 ٹکیاں والی پائیآ۔ میں چاہندا توں میٹوں اوس تھاں ٹنگے، جتھے نظر کوئے نہ پائیآ۔ گوہند کہا تیٹوں گرکھاں دا دیواں سنگے، سگلا سنگ نبھائیآ۔ گوداوری نے
 اوسے ویلے منگ لئی منگے، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ جس ویلے گوہند مڑ کے مار کے آویں پندھے، اپنا پندھ مکائیآ۔ میٹوں دسدا تیرے بھگت پر بھ نال مل کے
 سب توں دسنے چنگے، کوڑا نظر کوئے نہ آئیآ۔ میں چوہندی تیرا ایہہ کنگھا اہناں دے کرم کانڈ دے روگ کڈھے، تن ماٹی ہڈاں کرے صفائیآ۔ نیکیاں نوں کر
 دے وڈے، وڈیاں دے وڈے تیرے وچ ملایآ۔ کنگھا کہے میرا درشن کر کے سب نوں آیا کرن گے اوہ مزے، جو رساں والی رسنا رس نہ کوئے جنائیآ۔
 جس ویلے تن چار آسو دی رات ساڈھے باراں وجے، میں اپنی وجہ دینی سمجھائیآ۔ گرکھو میرے ورگے بن جاؤ بنگے، بگ بپڑا روپ نہ کوئے دکھائیآ۔ تیس
 اوس دی چرنی لگے، جیہڑا لگیاں دی توڑ نبھائیآ۔ سمجھ جاؤ ویلا ابے، اچ دی رات پھیر کدے نہ آئیآ۔ جو آیا سو کر کے گیا دغے، دولتیاں وچ گیا پھسائیآ۔
 تہاں آگے میرے ہتھ بدھے، بنا ہتھھاں توں سپس نوائیآ۔ تہانوں ملنا اوہ پدے، جو پت پر میثور اپنے چرناں وچ رکھائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان
 سب دا لہنا دینا دیوے حقے، حق دُھر دا دے جنائیآ۔ کنگھا کہے گوہند دا اوہ اگئی کھنڈا، جو کھنڈ کھنڈ کرے لوکائیآ۔ جس دے اُتے "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان لکھیا چھندا، مشندگی سب دی دے گوائیآ۔ لیکھا مُکا کے اُتے سیتج جیرج انڈا، انگ اپنے لئے لگائیآ۔ جس گوداوری نوں گوداوری وچوں ماریا
 ڈنڈا، ٹیڈھی مکھی دتی چھہائیآ۔ اوہ ویکھن آیا کھیل بہہ رنگا، ویس اویسا روپ وٹائیآ۔ جن بھگتاں لیکھے لا کے ناڑی چٹا، دم دما ہوئے سہائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیآ۔ کھنڈا کہے میرا ویکھو کھڑکا، کھڑگاں دیاں ہلایآ۔ جوں جوں ہندا جانا تڑکا، تڑ تڑ کرے لوکائیآ۔ جن
 بھگتو تہانوں کوئی نہ رہے دھڑکا، سنگر شبد ہوئے سہائیآ۔ اوہ مالک تہاڈے گھر دا، گرہ گرہ ویکھ دکھائیآ۔ اوہ روپ اوتار نر دا، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جس دے

کھنڈے کولوں دو جہان ڈردا، بھجے وچ لوکائیا۔ میں اوس دوارے دا بردا، سوا اِنچ اپنا رُوپ وٹائیا۔ گو بند مینوں سال پچھوں اِک دِن سی باہر کڈھدا، پھیر لیندا بند کرائیا۔ انت گوداوری دے وچ رکھدا، امانت دتی ٹکائیا۔ جیہڑا لہجیاں کسے نہیں لہج دا، شبدی رُوپ سمائیا۔ اوہ کھیل کر الکھ دا، پرتکھ ہو یا سہائیا۔ کھنڈا کہے میں ویکھ سرشٹی نوں ہسدا، ہستیاں رہیا مٹائیا۔ ذرا مزہ تلو گو بند دے بھٹھ دا، جو بھٹھیالا بن کے چنے رہیا بھنائیا۔ ڈھائی گز دُپٹے وچ رکھدا، ڈھنیا اپنا آپ وکھائیا۔ جگت رُوپ دھر کے اِک جٹ دا، جٹا جوٹ سارے دے کھپائیا۔ بھنڈارا کھول کے اپنے ہٹ دا، حق سب دی جھولی پائیا۔ جن بھگتو جیہڑا تہاڈے اندر وسدا، اوہ میرے اُتے اپنا نام رہیا لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھنڈا کہے میں اوسے کنگھے دے نال پھبدا، جس نال مل کے وجے ودھائیا۔ چنا کہے اپنے جنم دِن اُتے سدا سی سوا سیر ونڈدا، ساڈھے باراں وجے رات اپنے پریمیاں دی جھولی پائیا۔ بنا سترّاں توں دُوجے ہتھ نہیں سی کدے رکھدا، پنجاں مل کے کھیل کھلائیا۔ اگلا حکم پُرکھ سمرتھ دا، سب نوں گیا درڑائیا۔ اوہناں وچوں اِک چنا جو باقی سی بچدا، اوہ اپنیاں دنداں ہیٹھ دہائیا۔ جس ویلے کنارہ آیا گوداوری تٹ دا، وقت ویلا دے وڈیائیا۔ اوس ویلے گوداوری دی گود وچ اِک چنا سٹدا، سٹ کے خوشی منائیا۔ گوداوری کہا ایہہ کھیل دس سچ دا، تیرے چرناں سپس جھکائیا۔ گو بند کہا جیہڑا بھگتاں کولوں سی بچدا، اوہ میں کھا کے شکر منائیا۔ اگے واسطے تیرے وچ ڈھکدا، پردہ دتا پائیا۔ جس ویلے میل ہووے میرا تے میرے پُرکھ سمرتھ دا، گرکھاں بھکھیاں نوں اِکو وار دیاں رجائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بنا بھگتاں کسے کولوں نہ رجدا، سا تک ست نہ کوئے وکھائیا۔ جس دا کھیل باہر حد دا، حد د ساری رہیا گوائیا۔ جس دا پریم اگئی رس مدھ دا، امرت اِک جنائیا۔ جو نامے دے دوارے ٹھا کر پھبدا، پاہن پاتھر خوشی منائیا۔ جس دے صدق بھروسے اُتے ڈھٹھدا، بیٹھا سپس نوائیا۔ اوہ دھر کے رُوپ سمرتھ دا، ستمکھ سوہنا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کہے نامے کھیل توری، تُرنت دیاں جنائیا۔ بھر ددھ کٹوری، سکتلتا دتی مٹائیا۔ تیرے باپ توں دی میں چوری، پریتی تیرے نال نبھائیا۔ بھئی اگم دی اوہ ڈوری، جو سکے نہ کوئے تڑائیا۔ انت بہترّاں دی بنی جوڑی، ست دو وجنی ودھائیا۔ بھگت دوار دا اِکو ڈنڈا تے اِکو پوڑی، اِکو مندر دینا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک وکھائیا۔ نامے کہا میرا چھٹا سوا

سیر، بے صدقیاں صدق دوائیا۔ گوہند کہا ایہہ وی میری مہر، پیٹھلو ہو کے ہوواں سہائیا۔ جھٹے کہا کیوں مینٹوں اک وار دتا لیرٹ، دوجی وار رسن نہ کوئے لگائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے کلجگ انت ہو یا اندھیر، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیا۔ میں نرگن ہو کے آوٹا پھیر، پھیرا اپنا لینا پائیا۔ تیرا لہنا دینا نیڑ، لیکھا مول چُکائیا۔ سرشٹی دا وزن کر کے سارا سوا سیر، لہو مجھ پی کے آپ اپنے وچ خوشی منائیا۔ میرا ناؤں شبدی ہونا شیر، سنگھ بھبک اک درڑائیا۔ بلدھاری بنا کیہر، دو جہان ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی چھیڑ کے چھیڑ، اشٹی دینے بھلائیا۔ تیرا لہنا انتم گوہند نال ندیڑ، گوداوری وچوں سوا سیر جل باہر کڈھائیا۔ وچ رکھ کے اپنی شمشیر، کھنڈا دیوے بھوائیا۔ جس نے سارے کرنے زیر، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سب دا لیکھا دئے نیڑ، لہنا رہن کوئے نہ پائیا۔

چھٹا کہے میں ویکھیا رنگ لال، جو نامے ٹھا کر دتا چڑھائیا۔ سندھو نالوں ودھ کمال، سو بھا رہیا پائیا۔ اُس کیتا اک سوال، بینتی دتی جنائیا۔ پر بھو تیری کی پہچان، پردہ دے اٹھائیا۔ ابناشی کرتے کہا کلجگ انتم ہوواں مہروان، رُپ انو پا رُپ وٹائیا۔ شبد سرُپی دیواں اک گیان، جن بھگتاں کراں پڑھائیا۔ لال رنگ بنے ندھان، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ نرگن رُپ ہو کے سری بھگوان، بھاگاں والے گرگھ لواں بنائیا۔ تیرا بنا کے اک نشان، نشانہ تینٹوں دیاں وکھائیا۔ سب توں اُپر تینٹوں دے کے مان، ممتا دیاں چُکائیا۔ سچ جان بنا رنگاں توں آد جگاد سری بھگوان، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔

لال رنگ کہے راج نرین اوس ویلے سی اک براہمن دا پُت، نو سال اوستھا نظری آئیا۔ اک دن ہو کے اُس خوش، ٹھا کر لال رنگ چٹا بنائیا۔ آگوں بولیا مول نہ بُت، پتھر رنگ نہ کوئے لگائیا۔ بال اوستھا ہو یا چُپ، اندرے اندر کھوج کھوج جائیا۔ سچ پریم دی سکھنا لئی سکھ، نیتی لئی بدلایا۔ بے توں سوامی

ابناشی اچت، کیوں بیٹھا کھ بھوایا۔ حکم ہو یا جس ویلے اپنی دھاروں آواں اٹھ، نرگن نور کراں رُشنا یا۔ گو بند میلا ساچے سَت، سَت دُلا رے مل کے خوشی منایا۔ اوس ویلے لوں پُچھ، پورب لہنا ویکھ وکھایا۔ پریم پیار لال رنگ دی مَوَلے رُت، کوڑے رنگ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جنہاں نوں اپنی گودی لیا چک، اوہ چار کُنٹاں خوشیاں رہے منایا۔

کیسر کہے میں سوارتی، کُگا بھگتاں دینا لگایا۔ جنہاں دامالک اِکو دُشنا کملاپتی، پت پر میثور ہر گوسانیا۔ جنہاں دے اندر پریم پیار دی رکھ دینی اوہ رتی، جس توں رتن امولک اپنا آپ بیٹھے چھپایا۔ جیسہڑی ریت گو بند شبدی دھار نہیں دسی، حصیاں وِچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ بھگتاں نوں وکھاؤنی اہناں دی اٹھیں، جو اکھاں والیاں اپنی گود بہانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سَت وست گرکھاں اندروں لہجی، ڈبی اپنی بند کرایا۔

گو تم کہے گوداوری دا کنارہ، میٹوں نظری آیا۔ گوداوری کہے تیرا اُدھارا، میں بیٹھی راہ تکایا۔ گو تم کہے میرا تیل بتی دا اُجیارا، سوا پاؤ سوا سال جھٹ لنگھایا۔ گوداوری کہے ہن چھڈ ایہہ وِہارا، وِہار تیتوں دیاں درڑایا۔ جے اک وار پریم پُرکھ نوں کر لئیں نمسکارا، دیوے بتی دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ جس دارتیں تکیا نظارہ، نظر دتی بدلایا۔ اوہ آیا وِچ سنسارا، وڈ سنساری پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سمجھایا۔ سوا پاؤ کہے میں کی کی کرنا تیل، کرتی نظر کوئے نہ آیا۔ جن بھگت سہیلے پر بھ نے اپنے نال لئے میل، دُگھی کندر نہ کوئے بھوایا۔ میں انت اخیری آکے ہو گیا فیل، میری چلی نہ کوئے چڑھایا۔ نشانے چڑھیا نہ کسے گلیل، تیر کمان نہ کوئے کھپانیا۔ پُرکھ اکالا ملیا جن بھگتاں آپ نویل، نرکار نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبھے لیکھا دتا مکایا۔ تیل کہے گرکھو کوئی لوڑ تیل نہ بتی، دیا جگ نہ کوئے جگایا۔ جنہاں مل گیا کملاپتی، پت ڈالی رہیا مہکایا۔ سنمکھ درس کرو اکھیں، نیتز لوچن خوشی منایا۔ سکھی دھار بنو سچّی، کوڑی کریا باہر کڈھانیا۔ نام ندھانا ملیا اوہ رتی، جس دی رتن سمجھ کوئے نہ آیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ گوداوری کہے گو بندے پرنام، پر م پُرکھ سرنائیا۔ میرے ہسے مکے تمام، روگاں دتا چُکائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ وست امولک دے کے دان، سنت سہیلے رہیا ترائیا۔ سرشٹی ہوئی حیران، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ گنٹ دشا دے ویران، پت ڈالی نہ کوئے مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوداوری کہے میرا دیا سنگھ نال وہار، بچھلا لہنا نظری آئی۔ جس نال گو بند کیتا پیار، پریمی میٹوں گیا دکھائیا۔ اُسدا ناتا ٹنٹا سی وچوں سنسار، سمت پہلا دئے گواہیا۔ میں رو کے کیتی پکار، پر بھ ساچے دتا سنائی۔ میٹوں اوس دا گھ وکھال، جو کھیاں وچوں نظری آئی۔ اُس دا لیکھا دے ٹال، توں داتا دانی نظری آئی۔ پُرکھ ابناشی ہو کرپال، مہروان دیا کمائیا۔ بستر وچھاؤنا لئے وچھال، دُھر دا حکم اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گوداوری، گرگھ میرا دُھر دا پت، آد جگاد دیاں وڈیائیا۔ جس دے بچھے آہ ساڈھے تن ہتھ دا جھولی پاواں بُت، بچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ آگے ہو کے خوش، گرگھ لیا بچائیا۔ جنانا چہ چاہاں گودی رکھاں چک، چھیتی تت نہ کوئے تجائیا۔ بن میری کرپا پینڈا کسے نہ جائے مک، گرکھاں سچ دیاں سنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے میٹھوں رہے بچھ، رائے دھرم چتر گپت بیٹھے سیس نوایا۔ آگے رہاں سدا تہاڈے اُتے خوش، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ گوداوری نال میٹ کے تہاڈا دُکھ، دُکھیاں دا درد ونڈائیا۔ لکھ چوراہی وچوں تھوڑے پریمی کھیسے مُٹھ، جو پنجاں انگلاں وچ دبا ئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سہائے اپنی رت، رُخ دیکھے جگت لوکائیا۔

گوداوری کہے نی میں تجیا نیر، وہناں وچوں پو لیا جھڈائیا۔ میں دیکھیا اوہ پیر، جو پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ جس دی اصل سچ تصویر، نور نور رُشنائیا۔ شرع دے کٹ کے زنجیر، شریعت رہیا بدلایا۔ لیکھا چُکا کے امیر غریب، امر اپد رہیا بہائیا۔ لہنا دیکھ کے شاہ حقیر، دُھر دا حکم دئے درڑائیا۔ کھیل کر کے بے نظیر، نظر دئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر حکم چلائی۔ گوداوری تیرے سدے آئے جو ایٹھے، بچھلا پنڈھ مُکائیا۔ اوہ سارے لگے لیکھے، لکھی شاہ دئے بنائیا۔ اک بچن رکھیں چیتے، میٹوں دیاں درڑائیا۔ دیناں مذہباں دے چکنے ٹھیکے، جھگڑا مٹے لوکائیا۔ ہوئی ہوئی رائے دھرم

دی چاڑھ دینے بھیسے، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ تھوڑے پاؤنے اپنے پیٹے، چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا
 اک اکھوائیا۔ گوداوری اک چڑھن لگا طوفان، دُھر دا لحم اک سنائیا۔ شبد ڈنڈا ہون لگا پردھان، پردھانگی اک دکھائیا۔ کنگھا ویکھن لگا گھمسان، گھنمن گھیر
 اک لگائیا۔ کھنڈا مناؤن لگا اک آن، آن فان دی صفادے اٹھائیا۔ ڈھائی گز ڈبٹا کرن لگا حیران، اوڈھن سیس نہ کوئے اٹھائیا۔ چنا بھجا کہے کسے نوں ہتھ
 نہیں آؤنا میرا نشان، بھکھی مرے لوکائیا۔ چھنہ کہے کسے پریم نال جل نہیں کراؤنا پان، ترشنا سچ نہ کوئے مٹائیا۔ لال رنگ کہے ساچا رنگ ویکھنا نہیں وچ
 جہان، کوڑی کریا کوڑ لوکائیا۔ کیسر کہے میں سوارتی بھگتاں ہويا پروان، پریم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ سوا پاؤ کہے میں بلیا نہیں وچ کسے شمعدان، گرکھاں گرہ گرہ
 جوت ہووے رُشائیا۔ گوداوری کہے دھن وڈیائی تیری سری بھگوان، جو سب دی آسا پور کرائیا۔ میں ویکھنا تیرا اکو میدان، جس وچ مددگیر دوجا نظر
 کوئے نہ آئیا۔ چارکٹ جیو جنت گرلان، کوٹن کر بلے دین دُھائیا۔ ریڑکا چھکے زمیں اسمان، سلیمان پیغمبر سیس نوائیا۔ ہر دا پہلے ہر اک افغان، مسان بھومی
 خوشی منائیا۔ گوداوری کہے بھگتاں نوں ملے اوہ دان، جس نوں گو بند کرے پروان، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرنی اپنی اک رکھائیا۔

لال رنگ کہے میرا گرکھ والا پیار، پٹے دھار وچوں نظری آئیا۔ جس ویلے سرشٹی ہووے دو چار، سمجھاں سمجھ دے بھلائییا۔ پھیر کھیل کرے کرتار،
 کرتا پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ پٹے شہر جا کے وچ بازار، بازی اپنی دے اٹھائیا۔ پچھلا لہنا کراوے یاد، یاد اگلی دے سمجھائیا۔ اجڑیا کھیڑا کرے آباد، گلشن ساچا اک
 مہکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگلا اپنے ہتھ رکھے راز، پردے دُھر دے وچ اٹھائیا۔
 پیلا رنگ کہے میں سوا گز، غزنی وچوں آئیا۔ مُغلاں نوں دسیا ج، حاجت دتی سمجھائیا۔ نو نو دالا کے بچ، روکڑ دتی دکھائیا۔ گرمی کھوپرے ہو کے
 بند، امرت جل چھپائیا۔ مار کے آؤنا اپنا پندھ، پاندھی ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ ضرور ملے صاحب بخشند، جو سب دا صاحب گوسائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، نواں چاڑھن والا چند، بنا چند کرے رُشائیا۔

گوداوری کہے میں بھگتو تہاڈے آگئی وچ، وچے وچ خوشی منایا۔ نو اپنے کن لو کچھ، دوویں ہتھ اُپر رکھایا۔ ویلا وقت لو نچھ، سوہنا رہیا سمجھایا۔
 لحم نال آگے دین نہیں دینی پٹھ، پچھا سکے نہ کوئے بھوایا۔ تہاڈے پچھے ہر سنگت لینا کچھ، چرناں وچ لکایا۔ تسیں سارے اندروں ہو جاؤ اک، دوجا
 روپ نہ کوئے دکھایا۔ بنا واسنا جاؤ ٹک، ٹک ٹکی اکو اک لگایا۔ کسے پوجنا نہیں پتھر اٹ، بتاں سیس نہ کوئے جھکایا۔ اک اک بوئد امرت پاؤ چھٹ،
 نوویں نو نو وار چرناں اُتے سُٹایا۔ گوداوری پچھلی کڈھ کے دکھائے اپنی چٹ، گو بند لیکھا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا رہیا
 چُکایا۔ نو نو وار گنگا جل دینا پا، گوداوری خوشی منایا۔ گوداوری کہے ساری سنگت لئے ترا، تار نہار ہوئے سہایا۔ اکو اک لو دھیا، دھیان اپنے وچ سمایا۔
 جنم داروگ لو مٹا، چنتا چکھا دئے جلائی۔ مانس جنم لیکھے لو لگا، لگن اکو اک دکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لو منا، منسا دوجی باہر کڈھایا۔

نو نو وار پاؤنا جل، گوداوری ویکھ خوشی منایا۔ تہانوں گھڑی نہ وچھڑے پل، کدے نہ ہووے جدایا۔ نوواں پچھے سنگت ہر دوارا لئے مل، سمجھنڈ
 ساچے وچے ودھایا۔ اک دوجے اندر جاؤ رل، دئی دویتی لیکھا ڈھایا۔ گرکھاں پچھے گرکھ پھل، ایہہ پر بھ دی بے پرواہیا۔ تن چار آسو دی رات کہے ساچا
 لے لو پھل، امرت رس رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جانے تھاوں تھانیا۔ جل کہے میں گوداوری دھار، اندرے اندر خوشی
 منایا۔ گرکھاں دا پریم پیار، بھگون بھگتاں نال جڑایا۔ نیز اکھاں دا دیدار، لوچن ویکھ وچے ودھایا۔ سنگتاں دا وہار، کوڑی جنتا دا سنگار، ہنکار سرشٹی دئے
 کھپایا۔ بھگتاں کر اعتبار، کچھ لیائے دوار، گو بند دا ادھار، قرضہ موُل جھولی پائی۔ آگے نہ ہوئے وگاڑ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، صاحب سلطان نظری آیا۔ پانی کہے میں ٹھنڈا ٹھار، ٹھنڈیاں دیاں کرایا۔ جن بھگتو پر بھ دے چرن سچا گرودوار، گرہ مندر اکو سو بھاپایا۔ اکو جوت
 نور چنتکار، جس نوں سکے نہ کوئے بھجھایا۔ اکو شبد دھنکار، جس دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو کھیل کرے کرتار، قدرت قادر پھیرا پائی۔ نو نو دا ودھار، نو در

لیکھا دیوے ڈھانیا۔ جنہاں بھگتاں دا اپنی گنتی وچ کر لیا شمار، شُبہ اُہناں دا دتا چُکایا۔ جس لیکھے نوں لکھ سکدا نہیں کوئی اخبار، اکھراں وچ نہ کوئے صلاحیا۔
اُس دا ہونا اک وبار، وبار بے پرواہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں بن رکھوال، پکھ پال نظری آئیا۔

لکھ نقاب سارے کر لو پردہ، انتر انتر دھیان لگایا۔ اندر ویکھو مالک اپنے گھر دا، جو گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جو آد جُگادی کھیل کردا، نت نوت ویکھ
وکھایا۔ جو شبد اگئی اچردا، نادی دُهن جنایا۔ جو کر کے قول کدی نہیں مکر دا، ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ناتا جوڑ کے پتا پتر دا، گر لکھ سہج لئے ملائیا۔ جو زرِ گن
دھاروں زرویر ہو کے اُتر دا، نہ کھنک وِس وٹایا۔ ہُن ویلا اوس دے شکر دا، باقی سنسے دیو گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر داستگ اک
رکھایا۔ لکھ نقاب کہے میں جلوہ ویکھاں نوری، ہر نورانہ نظری آئیا۔ جو بھگتاں کٹے مجبوری، مُشکل حل وکھایا۔ چرن کول دے حضوری، حاضر ہو کے لئے
سمجھایا۔ جن بھگتوئے کٹے مستک لائیو دھوڑی، دُھر دی ملے مان وڈیایا۔ کوڑی کریا نہ رہے مغروری، ہنکار دینا مٹایا۔ تہاڈے انتر نام اوہ کستوری، جس دی
سگندھی انتر نظر کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال سرب کلا بھر پوری، خالی بھانڈے دے بھرائیا۔ سچ دواریوں لے کے جانیو مزدوری، جو جگ جگ سیو کمایا۔ تہاڈا
لہنا دینا ضروری، ضرورت پچھلی ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا ندھان دیا کمایا۔ نقاب کہے میں کوڑی کریا کولوں کیتا پردہ، انتر
انتر ویکھ وکھایا۔ جگت جہان اگنی سڑدا، مایا متا رہی تپایا۔ دھن وڈیائی جو "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان" ڈھولا پڑھدا، دُھر دا نام دھیایا۔ کلجک
انت آخری بھانا جردا، ناتا کوڑا جگت تڑایا۔ اُس دا صاف کرنا ہردا، ہر ہردے دینا وسایا۔ بھيو گھلا کے زرویر نر دا، نر ناکار دینا ملائیا۔ جیہڑا گوداوری ویلا
تکيا چر دا، چری وچھنے جوڑ جڑایا۔ جس کارن گوہند شبدی دھار رہیا پھردا، در در گھر گھر ویکھ وکھایا۔ اوہ لہنا دینا جن بھگتو اچ نہر دا، لیکھا لیکھے وچوں جھولی
پائیا۔ کلجک کاج دنو دن ویکھو وگر دا، ساچا راہ نہ کوئے سمجھایا۔ جن بھگتاں رس ملنا انتر نبھر دا، امرت جھرنا دے جھرائیا۔ گوہند نال ملیا کوئی نہ وچھڑدا،
وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ بھرم لاه دیو اگلے فکر دا، فقرہ اکو دتا سنایا۔ ڈھولا سکھ لو اکو پر بھو دے ذکر دا، جس نے کوٹاں ذکرے دتے چرائیا۔ سنت سہیلا وِرا

نتردا، آپ اپنا کر رُشنا یا۔ مزہ لے لو پری پیارے متر دا، جو مٹھیا دسے لوکایا۔ گرہ ویکھ لو چوٹی مینارے سخر دا، درگاہ ساچی دے دکھایا۔ جھگڑا مک
 جائے جگت والے عشق دا، مہیئل دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچا دے کھلایا۔ نقاب کہے ویکھو اکو نقطہ، زیر جبر دی لوڑ رہے
 نہ رانیا۔ جتھے اگلا بچھلا پیڈا مکدا، مکمل ملے وڈیا یا۔ سری بھگوان بھگتاں بچھدا، پھر باہوں گلے لگایا۔ جس دا پلو کدے نہ چھٹدا، چھٹے سرب لوکایا۔ رنگ
 مانو اوس دی رت دا، جو رتڑی رہیا مہکایا۔ ویلا ویکھو اوس دے پت دا، جو گوبند شبدی کھیل کھلایا۔ جیہڑا اپنے مارگ اتوں کدی نہیں گھسدا، جگ چو کڑی
 ویکھ دکھایا۔ ہن پردہ اوہلا نہ رہیا لگ دا، ستمکھ ہو کے رہیا سمجھایا۔ جے کوئی گلہ ہووے کسے دکھ دا، اوہ وی دینا سمجھایا۔ پُرکھ ابناشی شیر اگئی ہو کے
 نکدا، نام بھبک اک سنا یا۔ سارے مطلب سمجھ لو اک تک دا، بھانڈے بھرم دے بھنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیشے نال
 سمجھایا۔ نقاب کہے ہن دھوڑی ویکھی لگدی، چنگلی چنگ نال لگایا۔ ایہہ ریتی دکھری جگ دی، جگ جیون داتے دتی سمجھایا۔ گھڑی سکھنی ہوئی اچ دی،
 بھگتاں ملی وڈیا یا۔ گوداوری خوشیاں وچ بھجدی، گوبند گوبند رہی سنا یا۔ نیز لوچن نین درشن کر کر رجدی، رضا وچ خوشی منایا۔ بھگت سہیلے رہی لہدی،
 جگ چو کڑی کھوج کھوجا یا۔ تن چار اوسو دی رات اہناں وچ بیٹھی بھجدی، جنہاں اپنا فیصلہ لیا مکایا۔ منزل لنگھ گئی اپنی حد دی، گھر ساچے سو بھاپایا۔
 خوشی نال نچدی، ٹپے کدے چائیں چانیا۔ سب نوں پھرے دسدی، سنیہڑے حق سنا یا۔ میں بھگت دوارے دسدی، بھگتاں نال وڈیا یا۔ سرشتی ویکھنی چار
 گنٹ مچدی، مچلا ہو کے مچل دیوے لوکایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دی، سمجھ کسے نہ آ یا۔ در آیاں گر اوتاراں پیغمبراں وشن برہما شو بھگتاں دسدی، وہ دشا
 سنا یا۔ اگلی کھیل کسے نہیں وس دی، بستری سب دے گول کرا یا۔ کتھارہنی نہیں کسے بھٹ دی، رنا صفت نہ کوئے وڈیا یا۔ دھاڑ پینی اگئی جٹ دی، جو
 جگت دے ہلایا۔ جس دی اڑچن سدا اک وٹ دی، وٹ وچوں دے کڈھایا۔ جس دی تھاپی سدا سبجے ہتھ پٹ دی، پٹی سب نوں دے پڑھایا۔ جو سنا
 سو گوداوری کہے میں دسدی، ہس رہی جنایا۔ جے ٹھاری ویکھو اک اکھ دی، پرتکھ نظری آ یا۔ گر لکھ پریکا مول کدے نہ بچدی، پریتی ساچی سچ لگایا۔
 اوتھے من دی آسا مول نہ نچدی، جتھے بھروسا دتا بنایا۔ آتم پر ماتم پیار اندر پھسدی، داسی ہو کے سیو مکایا۔ جن بھگتو ہن کھیل تھوڑے چہے ہٹھ دی،

بیٹھے اُتلے دوویں دے مٹائیا۔ گوداوری کہے ایہہ کھیل کسے کارن اکھ دی، اکٹھیاں دے جنائیا۔ جیہڑی جگت دوار کسے کولوں نہیں سی ڈھٹھدی، سبھے دے اُکھڑائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان کھیل دیکھو پُرکھ سمرتھ دی، جو سماں دے بدلایا۔

☆ ۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گوداوری کہے میٹوں گوہند دا ملیا گودام، ہیرا گھاٹ ہیرے رہیا دکھائیا۔ جس دا خزینہ جگت رہیا گنام، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ اوسدا دیکھکے اگم نشان، نشانے سارے گئے بھلائییا۔ دو جہاناں تک نظام، نام ندھانا رہیا سمجھائییا۔ جس دا نور ربی امام، کامل مرشد بے پرواہیا۔ جس نوں ملنا نہیں آسان، جگ چوکڑی دین گواہیا۔ جس دا گوہند دیوے پیغام، پیغمبراں رہیا سنائییا۔ جس دا کھیل دیکھ تمام، طمع دتی مٹائییا۔ جس ناؤں سن کے "مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان"، سوہنگ روپ سمائییا۔ جن بھگتاں دیکھ دیوان، دیوانخانے کھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائییا۔ گوداوری کہے میں دیکھیا اوہ ہیرا، جس دے ہر دے ہر سمائییا۔ تکیا اوہ نیرا، جو امرت روپ وٹائییا۔ جانا اوہ پیرا، جو پیغمبراں کرے پڑھائییا۔ لیکھ تکیا اوہ تحریرا، جو گوہند گیا لکھائییا۔ بچھیا اوہ کسیرا، جو براہمن مول مکائییا۔ کول وِسیا دیکھیا کسیرا، جو کلمہ ڈھولا اک سنائییا۔ سری بھگوان دا سچ و تیرہ، بن و تکر یوں رہیا جنائییا۔ جیہڑا ہتھ نہ آیا فقیرا، فقرہ رہیا پڑھائییا۔ میں حیران ہوئی پر بھ دے ہتھ وڈیاں تدبیرا، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھائییا۔ جس دی شرع پا کے زنجیرا، اتم آپے رہیا کٹائییا۔ بے دھڑک ہو کے گہر گبھیرا، گور ہو کے ڈیرہ لائییا۔ بھرم بھلیکھا پائے تت سریرا، اندر بیٹھا نرگن نور جوت رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھلمے اندر خوشی منائییا۔ گوداوری کہے میں دیکھیا اوہ گھاٹ، جتھے گھاٹا رہے نہ رائییا۔ میں تکیا اوہ ساتھ، جو سگلا سنگ نبھائییا۔ ملیا اوہ رگھناتھ، جو رگھبسنس دے وڈیائییا۔ سُنیا اوہ جاپ، جو آتم پر ماتم میلا رہیا ملائییا۔ دیکھیا اوہ پاک، جو پتت پاپی دے ترائییا۔ ملیا نال اتفاق، سبھے جوڑ جڑائییا۔ گوہند والا واک، بھوکھت لیکھے لائییا۔ بھگتاں دا بن کے باپ، پتا پوت گود اٹھائییا۔ سب دا لہنا دینا پورب کر بے باق، باقی اپنی جھولی پائییا۔ دوجانہ دے نجات، نچ مندر دے

دکھائی۔ گوداوری کہے میری بھگتاں تائیں شاباش، خوشیاں نال سنائی۔ آگے وساں تہاڈے پاس، چرناں سیو کمائی۔ تہاڈی پروان میٹوں راکھ، دھوڑی اپنے وچ
 سمائی۔ سرشٹ سبائی دا دیکھو فساد، پھسیا نہ کوئے چھڈائی۔ کلج کوڑ کڑیاں بنے جلا، کھنڈا کھڑگ ہتھ چکائی۔ سجدہ رہے نہ کوئے آداب، نمستے سپس نہ
 کوئے جھکائی۔ دُنی دا دین ہونا برباد، بازی سب دی دے اٹائی۔ بھگتاں دا گلشن مہکے باغ، باغیچہ دُھر دا دے لگائی۔ جگ چو کڑی آگے دیوے نہ کوئے
 جواب، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سپس نوائی۔ بن گرکھاں ہویا نہ کسے ملاپ، وچھڑی جگت لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم ورتائی۔
 گوداوری کہے ہیرا گھاٹ لگا سوہنا، سچ ملی وڈیائی۔ جتھے گرکھ اکو ہونا، ہونی موت دیوے نہ کوئے سزائی۔ جنم مرن وچ پئے نہ رونا، روندیاں نیر نہ کوئے
 وہائی۔ کوٹن کوٹ نام نہ پئے گاؤنا، نام جیکارا اکو اک سنائی۔ اپنا آپ نہ پئے بھلانا، ابھل دیوے سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا
 حکم اک ورتائی۔ گوداوری کہے میں رات مول نہ سٹی، غفلت وچ ندرنا نہ کوئے رکھائی۔ میں دیکھدی رہی اوہ رتی، رتڑی اپنی بہار رہی بدلائی۔ میں
 بھگتاں دے در در گھر گھر کڈی رہی بُتی، بھجی واہو داہیا۔ سرشی دیکھی سٹی، سٹیاں نہ کوئے اٹھائی۔ میری رمز اشارے والی مول نہ رکی، رتے گھر گھر
 دتے پچائی۔ پنچ پنچ پرکھی، پر پنچ دتا گوائی۔ جس پریم دی میں صدیاں توں بھکھی، سو اپنی ترشالی بُجھائی۔ میں کندھاں کوٹھے منزل چڑھدی رہی
 اچی، بن پوڑی ڈنڈے ہتھ لگائی۔ اپنے نشانیوں مول نہ اکی، جو تیر انیلا گوبند دتا پھڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔
 گوداوری کہے میں گرہ گرہ پایا پھیرا، بھٹی واہو داہیا۔ ساچا تک کے اک سویرا، صُح دتی سہائی۔ سہنجنا جان کے امرت ویلا، امرت جام گھ لگائی۔ جن
 بھگتو کوئی نہ سمجھیو میں اکیلا، اک اک دے نال اینکار و سیا تھاؤں تھانیا۔ اس نوں کدی نہ سمجھیو وہلا، دوس رین ساچی سیو کمائی۔ چلداں پھر دیاں کرے
 میلا، سووت جاگت رنگ چڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمر تھ پُرکھ بے پرواہیا۔ گوداوری کہے میرا ناتا تٹا نالوں گندگی، کلج اچھیا دتی
 تھائی۔ اکو کرنی پر بھ ساچے دی بندگی، جو بندھن دے تڑائی۔ جس نوں ملیاں دوسر رہے نہ کوئے مُشندگی، مُشکل نظر کوئے نہ آئی۔ جس نے لیکھے لاؤنی
 ہر سنگت تیری زندگی، زندہ اپنے وچ کرائیا۔ اگلی کھیل نہیں کوئی ہند دی، ہند سے سب دے دے بدلایا۔ ایہہ کھیل شبدی بند دی، جو بندی پٹی دے

اُڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا حکم منائی۔ گوداوری کہے میں دستاں انت آخیری، سرب دیاں سمجھائی۔ جس دے کول میری پیری، شاہ حقیری ویکھ وکھائی۔ اوہ رہن نہ دیوے کوئی دِگِیری، اُداسی کوڑی دے مٹائی۔ بے شک آگے گلی آون والی بھڑی، مارگ اوکھا نظری آئی۔ پھیر وی بھگتو تہاڑی بنی رہنی پیری، پر تہاڑے ہتھ رکھائی۔ ہن کوئی بنا نہیں رُپ کیری، شیراں دا شیر نظری آئی۔ تھوڑی جہی دنداں ہیٹھ جیہ دب کے وٹ لو دیری، درد سب دے گوائی۔ "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان"، نالوں چنگی نہیں فقیری، اکے فقرے اندر فکر سارے دے مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ گوداوری کہے مل گیا اوہ گوہند، مہاراں اتوں نظری آئی۔ جس میٹی میری چند، چنتا دتی گوائی۔ میں حاضر کیتی اپنی زند، زندگی جیون ایسے دی جھولی پائی۔ اس دے چرناں توں چنگا نہیں کوئی وسن والا پنڈ، شہر گراں نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا ہوئے سہائی۔ گوداوری کہے میرا پریم والا سندیشہ، گرکھو دیاں جنائی۔ پر بھ دا پریم منگو ہمیشہ، ہم ساجن لو بنائی۔ بھگت اُدھارن جس دا پیشہ، پیشتر آپے رہیا جنائی۔ زرگن سرگن دھار نریشا، نر نرائن شہنشاہیا۔ اُس دے کول سب دا لیکھا، پردہ سکے کوئے نہ پائی۔ انتر کڈھنا بھرم بھلیکھا، سچ مٹا اکو ماہیا۔ جس دا گوہند شبدی دھار بیٹا، پتا پُرکھ اکال اکھوائی۔ سو صاحب کرن آیا پتا، پریم پریتی وچ سمائی۔ گوداوری کہے بے تہانوں پچھلا نہیں چیتا، چتاوئی دے کے سب نوں رہیا ہلایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی ایکا، رُپ انوپا ویس وٹائی۔

★ ۱۵ اَسو شہنشاہی سمت ۱ سنگھاسن اُپر دلی ★

گر اوتار پیغمبر کرن ارداس، سچھنڈ دوارے سپس نوائی۔ پاربرہم پت پر میثور پُرکھ ابناش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ویکھ اپنا کھیل تماش، خالق خلق پھول بھلایا۔ گن ندھان سچ وست نہ کسے پاس، لکھ چوراسی جیو جنت سرشٹ درشٹ ہلکائی۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا دین دنی کیتی اُداس، ساتک ست نہ کوئے ورتائی۔ چارگنٹ دہ دشانو ست دے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے رُشنائی۔ جھگڑا ویکھیا دین مذہب ذات پات، اُوچ

پنچ بھو کوئے نہ آئی۔ پاربرہم تیری کوئی نہ گاوے ساچی گاتھ، رسنا جہوا بٹی دند ڈھولے گیت سٹائی۔ آتم پر ماتم دسے نہ کسے ساتھ، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائی۔ ساچی منزل پوڑی چڑھے کوئے نہ گھاٹ، گھر وچ گھر خوشی نہ کوئے منائی۔ بن گوپی کاہن سچ دوارے دیکھے کوئی نہ راس، بنسری نام نہ کوئے سٹائی۔ وست امولک کا یا گولک نام بھنڈارا ملے نہ دات، خالی دوارے رہے گر لائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم دیکھ دکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیرا اگما راز، رازق رحیم نظر کوئے نہ آئی۔ سرشٹ سبائی درشٹی اندر نہ ہوئے کوئی وساد، بسمل روپ نہ کوئے وٹائی۔ من واسنا کوڑی کریا ہوئے خراب، حق جناب درس کوئے نہ آئی۔ ساچا سجدہ کرے نہ کوئے آداب، نمستے نمو سپس نہ کوئے جھکائی۔ شبد آگم دھن سنے نہ کوئے آواز، انادی ناد نہ کوئے جنائی۔ ملے میل نہ ست ستوادی ایکا واحد، دئی دویٹی ڈیرہ کوئے نہ ڈھائی۔ ساچا حکم نام کرے کوئی نہ عائد، کوٹن کوٹ صفتی ڈھولے رہے گائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم دیکھ دکھائی۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوارے رہے جھک، کر بنیتی حق سٹائی۔ پرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی زویر زکارا زکار اٹھ، چار کٹ دہ دشا دیکھ دکھائی۔ من واسنا کوڑی کریا پی لٹ، سچ وست نہ کوئے جنائی۔ کلجگ جیواں بھاگ گئے نکھٹ، پردہ اوہلا بھید نہ کوئے اٹھائی۔ اہل دسے کسے نہ گھ، دُرمت میل بھری لوکائی۔ سفل ہوئے نہ کوئی گھ، بھگت جنیندی نظر نہ آئے مائی۔ کرپا کر ابناشی اچت، چیتن ہو کے کھوج کھوجائی۔ سدی سدیوی دیکھ اپنی رت، نو نو چار گئے وہائی۔ سجن سہیلے آ کے پچھ، مرید مرشد لے اٹھائی۔ پردہ اوہلا رہے نہ لک، لقمہ دیکھ جگت لوکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائی۔ گر اوتار پیغمبر رہے دس، سچکھنڈ دوارے سپس نوائی۔ ابناشی کرتے ساڈے کچھ نہ رہیا وس، واسطہ پا کے دین ڈھائی۔ تیرے حکمے اندر لوک مات آئے نس، سنجگ تریتا دواپر کلجگ جگت ہنڈھائی۔ تیرا نام سندیشہ کہانی بانی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن وچ آئے دس، اکھراں والی کر پڑھائی۔ بودھ اگادھ شبد اناد تیرا کھیل پرکھ سمرتھ، مہما اکھ اکھ درڑائی۔ دو جہان نوجوان مرد مردان تیرا ڈنکا رہیا وچ، راؤ رنگ راج راجان جگ جگ گئے سٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کاتی کھوج کھوجائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن ٹھاکر سوامی، شاہ پاتشاہ تیری سرنائی۔ آد جگاد جگ چوکڑی انترجامی، لکھ چوڑاسی گھٹ بھیترو دیکھ دکھائی۔ کلجگ جیو کوئے نہ جانے گن ندھانی، تیرا گئی انیلا زالا

نہ کوئے لگائیا۔ بھرے بھلے چارے کھانی، اندج جیرج اُتبیج سیج ساچا میل نہ کوئے ملائیا۔ امرت رس ملے نہ کسے ٹھنڈا پانی، نجھر دھار نج گھر نہ کوئے
 چوائیا۔ سرتی شبدی ملے نہ سچا ہانی، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ جم دی چکے نہ کسے دی کانی، آون جاون گیڑ نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھہ ویکھ انت اخیر، صدی چو دھویں دے ڈہائیا۔ ساچا نظر نہ آئے کوئی پیر، پرا پسنتی مدھم
 بیکھری دے ڈہائیا۔ تیرا کھیل جانے نہ کوئے بے نظیر، نظر سکے نہ کوئے بدلایا۔ چار ورن چار گنت چار دشا من ممتا لگی بھیر، مارگ سچ نہ کوئے پر گٹایا۔
 ہوئے ہنگتا دسے پیر، کوڑا درد نہ کوئے گوائیا۔ حکمے اندر شبدی دھارا گھت وہیر، واہوا تیری بے پرواہیا۔ بھرے بھلے سنت فقیر، فقرہ حق نہ کوئے سنایا۔ دو
 جہاناں دیوے تیرے ہتھ تدبیر، چو داں طبق دے سمجھائیا۔ چو داں لوک کٹ زنجیر، شرع شریعت دے بدلایا۔ لیکھا جان امیر وزیر، حقیر فقیر کھوج
 کھوجایا۔ سب دی اندروں بدل دے ضمیر، ضامن ہو کے ہو سہائیا۔ تیرے حکمے اندر جھگڑا اک کشمیر، کرشن کاہن گیا لکھائیا۔ رام لکھ کے چٹے اُتے کالی
 کپیر، لعنت سب نوں گیا پائیا۔ محمد ویکھ تیری تصویر، طوبی طوبی کر سنایا۔ توں واحد لاشریک، توفیق تیرا نور خدائیا۔ گوہند بن سچ عزیز، نیوں نیوں سیس گیا
 جھکائیا۔ بنا پُرکھ اکال ساچی دیوے نہ کوئے تمیز، طمع وچ سرب لوکائیا۔ جھگڑا پیا حکمے ہر جگدیش، جگدیشر آپے ہو سہائیا۔ نو نو چار رہیا پیس، سیس سکے نہ
 کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھٹ گھٹ اندر ویکھ نیت، نیتوان نیتی دے بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی انت عرضوی، آرزو
 بنیتی سچ سنایا۔ شجھ بن دوجا دسے اور نہ کوئی، کعبے رو رو دین ڈہائیا۔ بنا پُرکھ اکال ملے نہ ڈھوئی، ڈھولے سارے رہے سنایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیری کرنی
 کرتے پُرکھ ہوئی، قدرت دے قادر تیری اک سرنایا۔ سرشٹی درشٹی بن تیری کرپا موئی، مورکھ مگدھ آنجان دسے لوکائیا۔ سوئی سرت نہ اٹھاوے کوئی،
 کلج کاگ رہیا گر لائیا۔ پیغمبر کہن تیرے نام دروہی، یامین اکو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دھر دا دے سمجھائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن تیرے در دوار سجدہ، صاحب سلطان تیری سرنایا۔ توں آد جگادی دو جہاناں حکمے اندر کھیل کردا، برہمنڈ کھنڈ رہیا بھوائیا۔ زرگن سرگن زریور
 زراکار ہو کے روپ دھردا، پنچ تت خوشی منایا۔ شبد اگئی نام ندھان ڈھولا پڑھدا، زراکھر بن اکھراں دے سمجھائیا۔ گھٹ گھٹ اندر جوت سرُپ ہر کے

وڑدا، واہوا اپنی کھیل کھلایا۔ نہ جیندا نہ کدے مردا، جوتی جوت ڈمگایا۔ وشن برہما شو سدا سدا سد میری سیوا کردا، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک سچکھنڈ درگاہ ساچی اوس اگئی گھر دا، جتھے دیا باقی کملاپاتی نظر کوئے نہ آئی۔ جس دوارے منزل پوڑی کوئی نہ چڑھدا، بے مقام تیرا مقام نہ کوئے سمجھایا۔ توں شاہ سلطان نوجوان آدجگادی اک امام، عامل اکو نظری آئی۔ کلج کھیل ویکھ پت پریشور آپ تمام، طمع وچ سرب لوکایا۔ در در گھر گھر ہو یا حیران، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ ساچا اشٹ نہ کسے ملیا رام، سرتی سیتا نہ کوئے پرناپا۔ من واسنا سارے ہوئے غلام، بندھن سکے نہ کوئے تڑاپا۔ نوکھنڈ پر تھی بدل دے آپ نظام، نوبت دھر دانام وجایا۔ ساچا کلمہ اکو دس کلام، نام نغمہ دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر جوڑ کے ہتھ، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ توں صاحب سوامی انترجامی اینکار اک سمرتھ، پروردگار تیری اوٹ رکھایا۔ نت نوت ویکھنہارا حقیقت حق، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ مہروان ہو کے محبت وچ بدل دے اکھ، نج نیتز نور کر رُشانیا۔ کلج کوڑی کایا دے پلٹ، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ سچ دوارا دھرم کھولدے ہٹ، کھتری براہمن شو در ویش اکو رنگ دے رنگایا۔ آتم پر ماتم پار برہم دے کے برہم مت، ویدیا دھر دی دے سمجھایا۔ توں میرا میں تیرا سرشی درشی اندر گاوے جس، دوجا راگ نہ کوئے الاپا۔ تیرے وچھوڑے اندر سارے ستر لین گھت، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں نال رہے بول، جیکارا اکو نام لگایا۔ پروردگار سانجھے یار پُرکھ ابناشی نام کنڈے ساچے تول، سرشٹ سبائی اپنے ہتھ رکھایا۔ دے وڈیائی جیو جنت سنت سہیلے اُپر دھول، دھرنی دھول دھرت اپنا لھم ورتایا۔ ہر گھٹ انتر آتم پر ماتم ہو کے مول، مولا اکو دے سمجھایا۔ جگ چوکڑی پورب پورا کر دے قول، اقرار اپنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا دے مکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری اکو اوٹ، دوجی آس نظر کوئے نہ آئی۔ کلج کوڑی کرپا سرشی وچوں کڈھ دے کھوٹ، کرم کانڈ دے مکایا۔ سچ دوارے نرمل کر پرکاش اگئی جوت، اندھ اندھیر رہے نہ راپا۔ ساچے پریم دی بخش دے موکھ، مُفت اپنا نام ورتایا۔ گپت ظاہر کھول دے لوچن لوچ، نین تيجا دے سمجھایا۔ من واسنا رہے کوئی نہ سوچ، بدھی بیک دے کراپا۔ انتر انتر بدل دے کوئی کوٹ، کوٹن کوٹ اپنے رنگ سماپا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی دیا کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر م پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیایا۔ توں آد جگادی ٹھاکر سوامی دین دیاں، دیاندھ تیری بے پرواہیا۔ سچ دوارے بن ہلکارے آئے مہردان، محبوبُ مجت وِچ تیرے آگے سپس نوایا۔ دُھر دا دے اک فرمان، فرما بردار ہو کے سیو کمایا۔ کلجگ کوڑی کر یا مٹے نشان، نشانہ اِکو دے جھلایا۔ چار گنٹ دہ دشا کر پرکاش اگئی بھان، نُور نُور نُور رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت مہر نظر اُٹھایا۔ سری بھگوان کہے سُنو گر اوتار پیر پیغمبر، نرگن نرگن دیاں جنایا۔ میرے سمت دا پہلا سو مبر، سو بھاکارن دتا رچایا۔ جگت سر شتی ویکھ اڈ مبر، اڈرا کھیل دتا پر گٹایا۔ سرب کلا ہو پر تمبھر، بھر پور ہو کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب سبھی رہیا درڑایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساچا ویکھو نرگن نر ویر دا نقشہ، دُھر درگا ہی دے جنایا۔ کسے نوں کوئی رہے نہ خدشہ، خالق خلق ویکھے شہنشاہیا۔ میرے حکم دا شد اگئی اِکو حادثہ، حیثیت سب دی دے مٹایا۔ ست سرُپ آتم پر ماتم دسنا خالصہ، ذات پات دین مذہب آگے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ مایا ممتا موہ ہنکار وکار رہے نہ لالسا، نظم نظام دینا بدلایا۔ سرب سوامی پار برہم پت پر میثور کوڑی نندرالاہ کے آلسا، خبردار کرے لوکایا۔ سچ دوارے سب دا بننا تالٹا، صاحب سوامی ہو کے ویکھ دکھایا۔ جو بن قلم شاہی لکھنہار عبارت، بن اکھراں کرے پڑھایا۔ جس دے کول چلے نہ کوئے سفارشا، حکمے اندر حکم رہیا منایا۔ جھگڑا مک جائے کلجگ کوڑی غار دا، نرگن نُور کرے رُشانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وقت سوہے تہاڈے اگئی یار دا، جس یارڈے دا ستھر گئے ہنڈھایا۔ جن بھگتاں ویلا وقت چکے خوار دا، خواہ مخواہ نہ کوئے لڑایا۔ جگ چو کڑی جو وگڑے کاج سوار دا، سو صاحب سنگر ہوئے سہایا۔ لہنا مک جائے کلجگ کوڑ ہنکار دا، جوٹھ جھوٹھ کرے صفایا۔ سنجگ اپنا آپ سوار دا، نرگن دھار لے انگڑایا۔ کس ویلے حکم ملے سچے نر نکار دا، دُھر سندیشہ دے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو اگئی لال، شدی دھار جنایا۔ جس دا کھیل حکمے اندر کال مہاکال، کلجگ ویکھنہار لوکایا۔ جو سب دے منہار سوال، حق عدالت اک لگایا۔ سب دی لیکھے لاوے پورب کیتی گھال، گھالنا سب دی کھوج کھوجایا۔ نو نو چار کرے بحال، بیہتر اپنا حکم منایا۔ زمانہ ویکھو حکمے اندر حال، ماضی دا لیکھا دے چکایا۔ جلوہ نُور تکو جمال، ضامن ہو کے لئے چھڈایا۔ پر م پُرکھ دا کھیل کمال، کامل ہو کے دے جنایا۔

جس دا شاستر سمرت وید پُران بھوکھتاں وچ دیندے رہے احوال، سو اول اللہ پرگٹے نور خُدا ئیا۔ جس دا لیکھا بے مثال، مُسل سکے نہ کوئے بنا ئیا۔ سو ساچی سچ کر کے بھال، بھگت سہیلے لئے اُٹھائیا۔ شبدي شبد بن دلال، ونج وپار اک کرائیا۔ پر بھ نوں ملنا دتے راہ سکھال، مارگ اکو اک درڑائیا۔ ہوئے ہنگتا رہے نہ کوئی دیوار، بھانڈا بھرم دے بھنائیا۔ نظری آئے سب دا سانجھا یار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا میللا لئے ملا ئیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے ہتھ سچ توفیق، تہمت کوڑی دیاں مٹائیا۔ جگت رہن دیواں نہ کوئے فریق، فرقیوں کراں صفائیا۔ ساچے سچن بنا رفیق، رحمت اپنی حق کمائیا۔ ورن برن دس تہید، طمع کوڑی دیاں چکائیا۔ ڈھر دے نام دی صفت تمہید، سچ دیاں سمجھائیا۔ پر بھ ملن دی دیاں اُمید، انتر کراں رُشنائیا۔ بھگت سہیلے بنا عزیز، آون جاون دیاں کٹائیا۔ جنم مرن دارہے نہ کوئی مریض، مجلس ساچی دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی ہو سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ سوامی واہوا، واہوا تیری بے پرواہیا۔ توں آد جگادی شہنشاہ، سچھنڈ نو اسی نظری آئیا۔ جگ چو کڑی حکم رہیا ورتا، گر اوتار پیغمبر حکمے وچ پھرائیا۔ جگ چو کڑی رہیا ہنڈھا، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ کلجگ انتم گیا آ، اپنا پنڈھ گیا مکائیا۔ چار کٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیا۔ جیو جنت مارن دھا، نیتز رووے سرب لوکائیا۔ انت ہووے نہ کوئے سہا، بدی توں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر پلّو گئے جھڈا، حکم ملیا بے پرواہیا۔ بن تیری کرپا مدد آور نہ کوئے خُدا، خُدی سکے نہ کوئے مٹائیا۔ سب دی بیتی اک دُعا، دوئے جوڑ سیس نو ائیا۔ تیرے بھانے اندر رہ کے منیئے تیری رضا، رازق رحیم تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ وبا، سچ شاہ دے دکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ دے رنگ، آتم پر ماتم سب نوں دے سمجھائیا۔ پنج ت خاکی بدن سریر سارے رہے ہنڈھا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش جوڑ جڑائیا۔ تیرا نور جوتی جوت سرب رُشنا، آد زرنجن ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو دے گھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا بھیکھ اولٹا، جگ چو کڑی سمجھ کسے نہ آئیا۔ دو جہاناں ویکھاں اک اولٹا، سچھنڈ دوارے بہہ کے خوشی منائیا۔ نیت نوت جن بھگت پھڑا کے شبدي پلڑا، ڈوری اپنی گنڈھ پوائیا۔ جگت جہان کلجگ انتم من واسنا ہو یا جھگڑا، جھک ملے نہ نور خُدا ئیا۔ مایا ممتا واسنا اندر رلڑا، رمیا رام نہ کوئے جنائیا۔ دیک جوت سچ پرکاش کسے نہ بلڑا، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا ندھان ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار

پینغمبر کہن پر بھ تیرا حکم فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ تُوں ایہتھے اوتھے دو جہاناں مہردان، مہبان بیدوتیری اک سرنایا۔ تُوں نیت نوت دُھر دارام، رمیا ہو کے رہیا سمایا۔ تُوں سچ سوامی درشتی سرشتی والا کاہن، گھننیا ہو کے کھوج کھوجایا۔ تُوں نوری جلوہ اک امام، پروردگار بے پرواہیا۔ تُوں نانک نرگن سرگن کھیل مہان، گوہند گود رہیا اٹھایا۔ تیرا لیکھا سمجھ سکے نہ کوئی جیو وچ جہان، چوڈاں و دیا سمجھ کوئے نہ آئی۔ اسیں سارے ہوئے حیران، حیرانی سب دے اندر آئی۔ سرشت سبائی ہندی دے ویران، ویرانی گھر گھر روپ پرگٹایا۔ جس سمیں داسندیش دے کے آئے جہان، سو سیری بھگوان ویلا گیا آئی۔ تیرے ہتھ برہمنڈاں کھنڈاں دی کمان، حکمے اندر گر اوتار پینغمبر پیر وشن برہما شو رو سس پر تھمی آکاش منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ بھجن تھانیا۔ تیرے درتوں کوئی نہ جائے نراس، تُوں سب دی پوری کریں آس، کلج انتم کھیل ویکھ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ وچ بھرواس، سمنڈ ساگر ٹلے پر بت پہاڑ چوٹی کھوج کھوجایا۔ جگت جیو ویکھ بدمعاش، بدی سب دی دے گوائیا۔ سب کچھ تیرے پاس، پریم پیار مُجبت محبوب ہو کے دے ورتایا۔ کچھ لہنا دینا وید ویاس، بیاس کنڈھے بہہ کے گیا جنایا۔ جس دی و دیا وچ کسے نہ آئی قیاس، قسم دی قسمت دتی بدلایا۔ سرشتی دا تیرے اُتوں چکلیا گیا وشواس، وشیاں وچ ڈبی گئی سرب لوکایا۔ ایہہ وی تیرا کھیل خاص، جس دی خصوصیت خوش ہو کے نہ کوئے جنایا۔ دھن بھاگ جو ساڈے جگاں دے پورن ہون لگے خواب، جو بھوکتاں وچ بھاکیا گئے درڑایا۔ اسیں ویکھنے خاکی شاہ اندھے نواب، سیس رہنا نہیں کسے تاج، تخت نواسی تخت دینے اٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہاناں دے اک آداب، عبادت سب دی دے بدلایا۔

★ ۱۶ اَسو شہنشاہی سمت ۱ اوتار سنگھ نال نرنکاری کالونی دئی ★

بھیو چک جائے ہنگ برہم، پاربرہم اپنا روپ انوپ دے درسایا۔ جھگڑا مک جائے ہڈ ماس نارٹی چم، دئی دویت رہن کوئے نہ پائیا۔ لیکھا مک جائے ہرکھ سوگ چننا غم، خوشی اکو دے پرگٹایا۔ اوہ ست سنگت سچے سنگر دا آد جگاد داکم، کرنی داکرتا آپ کرایا۔ مایا ممتا موہ ہنکار وکار میٹ دیوے پنج تت

تن، ہوئے ہنگتا رہن نہ پائیا۔ جس ستسنگ نوں سُن کے پھیر مات گربھ نہ پوے جم، چوڑا سی ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ ستسنگ سُنو سدا اتیت، ترے گن لیکھا دے مُکائیا۔ جھگڑا نک جائے ہست کپٹ، اوچ پنچ نہ کوئے دکھائیا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں کھتری براہمن شوڈر ویش دے اکو ریت، دئی دویت نہ کوئے پرگٹائیا۔ انتر آتم صاحب سنگر کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت دے بُجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دس کے ساچا گیت، گھر گمبھیر پردہ دے اٹھائیا۔ گھر سجن ٹھا کر ملے میت، صاحب سوامی نظری آئیا۔ ساچے ستسنگ دی آد جگاد جگ چوکری ریت، منتمکھ گرگھ دے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا ستسنگ دے سمجھائیا۔ ساچا ستسنگ دکھائے انتر تن، نج نیز اٹھ کرے رُشائیا۔ بھانڈا پھوڑ کے کوڑ بھرم، دو جہان انتر آتم دے سمجھائیا۔ گھر وچ گھر دکھائے اپنا وطن، گرہ مندر خوشی جنائیا۔ گرگھ لال ہیرا امولک بنے رتن، جو ستسنگ سُن کے سنگر ساچے سیس جھکائیا۔ سچ دوارا گھاٹ ملے اوہ پتن، جس دا کھیوٹ کھیٹا سچ ملاح اکو نظری آئیا۔ چنتا سوگ رہے نہ ہر کھن، غمی غم دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ستسنگ گرگھیاں نال رکھائیا۔ ستسنگ سرب دا ملاپ، ایتا اکو دے جنائیا۔ پُرکھ اکال واکرُو خدا گاڈ اللہ اکو جناوے دھر دا باپ، پتا پت پریشور بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ کے ساک، سگلا سنگ دے بنائیا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، پردہ اوہلا دے اٹھائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، اکو برہم دے پرگٹائیا۔ منو آ من نہ رہے گستاخ، جھگڑا کوڑا دے گوائیا۔ ستسنگ اندر سنگر نظر آوے ساکھیاں، سنتمکھ بیٹھا سوہا پائیا۔ جس دی شبد اگنی آواز، بن رسنا جہوا دے سمجھائیا۔ جھگڑا چک جائے روزہ نماز، مندر مسجد شوڈوالا مٹھ سنگر چرن دوارا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ستسنگ سدا اپنا رنگ دکھائیا۔ ستسنگ سرب دا سکھ، سکھ آتم دے جنائیا۔ جگت ترشنا میٹے بُکھ، مایا متا موہ گوائیا۔ درس دکھاوے جو سنگر بیٹھا لگ، پردہ اوہلا دے مٹائیا۔ پریم پیار اندر گر سکھ گر گر اک دوجے نوں جاون بُکھ، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ گرسنگت ستسنگت اندر آون جاون دا پینڈا جائے نک، مُفت سنگر دیا کمائیا۔ جے کوئی اگلا مارگ لئے بچھ، اوہ وی سبھے دے درڑائیا۔ نام ندھان سنا کے اکو تک، تخم تاثیر دے بدلایا۔ اپنی گودی لئے چک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ستسنگ سد دیوے مان وڈیائیا۔ ستسنگ سرب توں چنکا، گر اوتار پیر پیغمبر گئے جنائیا۔ گرگھیاں دے چرناں بیٹھاں

وینہدی گنگا، جمناسُستی گوداوری لاگے پائینا۔ جنہاں دے انتر آتم پریم نام دُھن سچا مردنگا، دوس رین وجے ودھائیا۔ اوہناں دا مالک خالق پرتپالک سورا
 سرنگا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ستنگر اِکو نظری آئیا۔ جس دا نام اگئی کھنڈا، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیا۔ جس دی اِکو منزل اِکو پوڑا اِکو ڈنڈا، سچھنڈ دوارا سبھے دے
 جنائیا۔ ستسنگ بندگی وچوں بندنا سمجھا کے بناوے بندہ، بندی خانہ دے تڑائیا۔ گرگھیاں وچ مل کے منمکھ موں رہے نہ اندھا، ستنگر نیز گیان دے درسائیا۔
 گھر وچ گھر جوت پرکاش ہووے اوہ چندا، جس نوں سورج چند دوویں سپس جھکائیا۔ ساچے پریم دا ملے اوہ اندا، اندا اِکو اک اِکنکار نرنکار وچ سمائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستسنگ سب دا روپ ایکا دے بنائیا۔ ستسنگ کہے میٹوں گرگھ ورا کردا، پریم پریتی نال نبھائیا۔ جو بردا بنے ستنگر گھر
 دا، گر شبد کرے کمائیا۔ اوہ نر بھجے ہو کدے نہ ڈردا، بھو سرب جائے تچائیا۔ میلا ہووے اوس نرنکار ہر دا، جو ہر ہر دے رہیا سمائیا۔ جو سچ دوارے اندر وڑدا،
 مقامے حق بہہ خوشی منائیا۔ جو ستسنگ اندر صاحب ستنگر داسد ڈھولا پڑھدا، سو پار برہم سبھے اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچا ستسنگ گرگھیاں نال ملائیا۔ ستسنگ کہے میں ملاواں ستنگر، جو سب دا مالک نظری آئیا۔ جس دا آد جگاد لیکھا لہنا دینا ہووے دُھر، دُھر مستک کھوج
 کھوجائیا۔ جو جگ جنم دے وچھڑیاں لئے جوڑ، پھڑ باہوں گود بیٹھائیا۔ جو سچ پریتی لگی نبھاوے توڑ، انتم آپے ہوئے سہائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھور، ست
 جوت کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا کے پنج چور، پردہ اوہلا دے اٹھائیا۔ اپنے نال سدا سنگ نرنکار نرویر لئے تور، ترت اپنا جوڑ جڑائیا۔ سچے ستنگر داسدا منتر فرنا
 پھور، رمز اِکو اک دکھائیا۔ لیکھا مک جائے مور تور، مہما اپنی دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا ستسنگ ست پُرشاں نال
 سمجھائیا۔ ستسنگ کہے میں سدا ستوا، ست سچ دیاں درڑائیا۔ میرا کھیل آد جگاد، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیا۔ میرا روپ برہم برہما، برہمانڈ کراں رُشنائیا۔
 میں سناواں حکم سندیشہ دُھر دانا، گر ستنگر کرے شنوائیا۔ پردہ اوہلا کھولاں راز، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جنہاں گرگھیاں ستسنگ ساریاں مل کے کیتا ایک
 ساتھ، اِکو ستنگر دیاں دکھائیا۔ جو پاوے سار انا تھاں ناتھ، دیناں دیا کمائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر اپنی سناوے شبد اگئی بات، باطن ظاہر دے وڈیائیا۔ اِکو پٹی اِکو
 پڑھاوے جماعت، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک اِکو پوڑی اِکو منزل چڑھائے گھاٹ، گھاٹے سب دے پور کرائیا۔

ستسنگ کہے سب دامالک اِکو پُرکھ سمراتھ، جو سمرتھ سوامی سب دامالک نظری آئیآ۔ ستسنگ کہے میں گرکھاں سدا میت، متراں دامتر نظری آئیآ۔ میں جھگڑا مُکاواں اُوچ نیچ، اِکو رُوپ دیاں سمجھائیآ۔ اِکو کلمہ اِکو نام دساں حدیث، اِکو حضرت دیاں دکھائیآ۔ اِکو ڈھولا سمجھاواں گیت، گہر گمبھیر پردہ دیاں اُٹھائیآ۔ گرگھ نال گرگھ ملن دی دساں تمیز، طمع ترشنا دُور کرائیآ۔ پریم پیار اندر کراواں اِک دُوچے دے عزیز، مُجبت وِچ مُجبت ناتا دیاں جُڑائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ستسنگ گرکھاں نال رچائیآ۔ ستسنگ کہے میٹوں کردے سدا گرگھ، جو ستگر اندرے اندر رہے دھیائیآ۔ جنہاں جنم کرم دارہنا نہیں کوئی دُکھ، دین دُنی دوویں لیکھے پائیآ۔ اوہناں دے انتر آتم اِک پریم پیار داسکھ، ساتک ست نظری آئیآ۔ دوس رین موئی رہے رت، پت تھنی خوشی منائیآ۔ ستسنگ کہے میں سب دے اُتے خوش، جو خوشیاں نال اپنا ستگر رہے دھیائیآ۔

★ ۱۷ آسوشہنشاہی سمت اِشن سنگھ دے گرہ گرگاؤں ★

پُرکھ اکال کہے میرا شبدی رُوپ شیر بڑ، مہما میرے وِچ سمائیآ۔ جس دے اندر جگ چوکڑی دا بھر پور پیالہ صبر، بے صبری کرے لوکائیآ۔ جو آد جگاد گر اوتار بھکت بنائے بڑ، گھرانہ اِکو اِک سمجھائیآ۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھے من واسنا قبر، قبرستان خلق خدائیآ۔ سو نور ظہور کر کے اُپر امبر، اول اپنی کھیل کھلائیآ۔ دو جہاناں نام دُھن شبد سنا کے مدھر، ناد انادی راگ الائیآ۔ در شئی اِشٹی کر کے پدھر، صاف ستھرا اپنا حکم سمجھائیآ۔ اپنے نام دا آپ کراوے قدر، قدرت دا کرتا نظری آئیآ۔ حکمے اندر کھیل کرا کے غدر، گداگر شاہ سلطان دے بنائیآ۔ ساچے تخت تخت نواسی بہہ کے کرے عدل، عدالت دُھر دی اِک لگائیآ۔ جیون جگتی جگت جہان دیوے بدل، دھواں دھار ویکھے سرب خدائیآ۔ جگ چوکڑی لنگھدیاں لنگھدیاں نیڑے آگئی منزل، منزل حق دے دکھائیآ۔ جیو جہان سیس تے کوکے اجل، عزیز گرگھ تھوڑے لئے بنائیآ۔ لوک پرلوک برہمنڈ کھنڈ کر کے وزن، ترازو اپنے ہتھ اُٹھائیآ۔ لہنا دینا جانے خاکی بدن، تن ماٹی ویکھ دکھائیآ۔ رُوپ انوپ دھر کے کھیل کرے منوہر مدن، مدد اپنی اپنے ہتھ رکھائیآ۔ سنت سہیلے سچ دوارے آوے سدن، سدا اِکو نام جنائیآ۔ بھاگ لگا

کے کایا مائی ہڈن، رتی رت رنگ رنگا۔ کوڑی کریا اندروں آئے وڈھن، پنت پُنیت دے بنا۔ من وکاریاں آیا چھڈن، ناتا دُھر دالے تڑا۔ حکم دے کے اُپر گگن، گر اوتار پیغمبر رہیا جنا۔ اپنی سرشی نوں لگدی ویکھو اگن، اگلے پچھلے سارے جوڑ جڑا۔ کلجک کایا لگا بدلن، ست ستوادی بھیکھ وٹا۔ پُرکھ ابناشی ہوون لگا مردن، مرد مردانہ ویکھ وکھانیا۔ نیتز رون لگا گوردھن، چھبر دھار نیناں نیر وہانیا۔ نمسکار کرن لگا ارجن، کرشن کاہنا سنگ وکھانیا۔ پُرکھ اکال سب دی پُٹھی کرن لگا زردن، ندی نالے رہے گر لایا۔ کھیل ہونا اک اسچر جن، اچرچ اپنا رنگ پر گٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ مہر نظر کہے میں جگاں پچھوں اٹھدی، ناتا پُرکھ اکال جڑا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں اُتے تھدی، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھانیا۔ میٹوں کوٹاں وچوں لوڑ اکو مُٹھ دی، جو زرگن سرگن سرگن اپنا آپ اپنے وچ سما۔ میٹوں خواہش اوس اگمی رت دی، جو رُتری پر بھو آپ مہکانیا۔ میٹوں تلاش اوس اگمی پُت دی، جو سری بھگوان شبدی سٹ لیا اٹھانیا۔ میں سبجک تریتا دواپر کلجک رہی پچھدی، گر اوتاراں پیغمبراں نال صلاح پکانیا۔ میں شاستر سمرت وید پُراناں نال رہی رُسدی، آپ اپنا کھ بدلایا۔ میٹوں پیاس لگی رہی امرت جام گھٹ دی، اٹھسٹھ تیر تھ نہ کوئے مٹانیا۔ میں کھیل ویکھدی کوڑی کریا جگت لٹ دی، لوٹے مسجدوں والے کھوج کھوجایا۔ میں سادھاں سنتاں دے چرن رہی گھڈی، جنگل نیلے بھجی واہو داہیا۔ جدھر دیکھاں میٹوں کھیل نظری آئی پُھٹ دی، دُھر دا جوڑ نہ کوئے جڑا۔ سرشی خواہش رہی لٹ دی، لٹنا گھر گھر سو بھاپانیا۔ میری روندیاں روندیاں منزل اتم گدی، وقت سہیلا گیا آیا۔ میں اہناں دے مُنہ وچ تھکدی، جیہڑے پر بھ نوں گئے بھلایا۔ میں سمجھ سمجھاواں اک تک دی، جو تخم تاثیر دے بدلایا۔ میں اہناں نوں گودی چُکدی، جو بھگت بھگوان ڈھولا گانیا۔ میری پریم دھار کدے نہ سکدی، وہن ساگر سمند رہے شرمایا۔ میں منزل چوٹی ویکھی اُچ دی، اُوچو اُوچ نظری آیا۔ میں کتھا کہانی سنی سچ دی، سچ ساجن لے ترا۔ میں ہن کسے کولوں نہیں پچھدی، اکو پُرکھ اکال منایا۔ لوڑ رہی نہ داہڑی مجھ دی، زرگن نور نظری آیا۔ شکل رہی نہ چوندی گت دی، مینڈھی سپس نہ کوئے جنا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا دتی پور کرایا۔ آسا کہے میں آساوند، اصل اکو راہ تکانیا۔ دھن بھاگ جے یلیا اوہ خاوند، جو خالص رنگ چڑھانیا۔ کھکے اندر ہوواں پابند، ناتے کوڑے سرب تڑا۔ سچ پریم دامانا اوہ انند، جو

انند انند وچوں پرگٹائیا۔ نوری جوت دا ویکھاں چند، دِپک اور نہ کوئے ٹم ٹمائیا۔ اِکو ڈھولا گاواں چھند، سنسیاں والی کمی پڑھائیا۔ سچ دوار جاواں لنگھ، جتھے بیٹھا شہنشاہیا۔ ست سروپی سچ پلنگ، پاوا چول نہ کوئے دکھائیا۔ سدا سدا سدا وسنہارا سنگ، سگی اِکو اِک بنائیا۔ آسا کہے میری آسا ہوئی نہ بھنگ، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ سُنیا نام شبد مردنگ، مردنگا اِکو رہیا جنائیا۔ میرے پھر کن لگے انگ، انگی انگ لئے انگرائیا۔ شبد اُٹھن لگا ترنگ، تریا نیوں نیوں لاگے پائیا۔ صاحب بلیا اِک بخشند، بخشنہار سچ گوسانیا۔ جس نوں گاؤنا پئے نہ نال بتی دند، اندرے اندر رہیا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ترشنا رہیا بُجھائیا۔ ترشنا کہے میں رہی بُچھ، اپنا آپ مٹائیا۔ میٹوں سب کُجھ گیا سُبھ، سو جھی دتی بے پرواہیا۔ میں سچ پریتی اندر گیا رُجھ، دوس رین ہوئی شنوائیا۔ میرا اپنا آپ رہیا نہ کُجھ، کو جھی کملی ڈھولے بن ڈھولک رہی سُنائیا۔ جس نے رمز اشارہ کیتا کُجھ، آلس نندرا دتی اُٹھائیا۔ میرا رہیا کوئے نہ ڈکھ، روگ سوگ نہ کوئے ستائیا۔ اُبجیا اِک سُکھ، سُکھ ساگر روپ وٹائیا۔ میرا اپنا آپ ہويا چُپ، خاموشی بیٹھی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سہائیا موی رت، رتن امولک گرگھ رہیا دکھائیا۔ رت کہے میں ویکھنا اوہ رتن، جس دی رتی رت نظر نہ آئیا۔ جس نے پرت کے جانا اپنے وطن، گھر ٹھانڈے خوشی منائیا۔ گھر ساچے گھاٹ بہنا پتن، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ پوجا پاٹھ دا کرنا پئے نہ کوئی یتن، بیتھار تھ اِکو اِک ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا قیمت دیوے پائیا۔ قیمت کہے میں جگ جگ ویکھ تھکی، مایا متا وچ لوکائیا۔ میرا حق نہ چکایا کسے حتی، حقیقت سچ نہ کھوج کھوجائیا۔ گر اتار پیغمبر میرے نال رکھدے رہے پتی، حصیداری جگت بنائیا۔ میں پر بھ دا کھیل ویکھ ویکھ جگ چوکڑی ہسی، ہستیاں والے دتے کھپائیا۔ میں جگت مایا پریم نال بدھے رسی، رستے سب دے رہی بھلائیا۔ میں اشارے کردی رہی وچوں وکھی، دکھرا اپنا اہم منائیا۔ میں کاہن نالوں وچھوڑ کے سخی، بندرابن دتی رُلائیا۔ میں گر اتاراں پیغمبراں پڑھا کے پٹی، پٹنے والا دتا لڑائیا۔ میں سب دی انتر آتم تیر نشانے نال پھٹی، پھٹڑ گھائل کیتی لوکائیا۔ میں من واسنا کھول کے ہٹی، ہٹوانے راجے رانے دتے مٹائیا۔ میں سب دے کولوں بھراونی چٹی، چیتن سرتی نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اِکو متی، جو مت متانتر سارے جان تجائیا۔ مت کہے میں جگ چوکڑی کردی آئی تلاش، چار گنٹ کھوج کھوجائیا۔

جگ چو کڑی وینہدی آئی دھرواس، ودیا نال کر پڑھائیا۔ سُنہیہرے نال بُجھاؤندی آئی آس، آسا خواہش نال رلائیآ۔ کسے نوں سمجھ نہ دتی اپنا آپ، عقل نال دتی چترائیآ۔ انت ویکھ اندھیری رات، کجگ میری وجی ودھائیآ۔ ناتا توڑ کے پتا پت باپ، کوڑی کریا دتی دکھائیآ۔ گرو چیلاندرنوں رہن نہ دتا صاف، کوڑی کریا وچ پھسائیآ۔ آتم پر ماتم ست نہ جییا کسے جاپ، رسنا جہوا جگت ہلائیآ۔ سب دے اندر وڑ کے دتا آکھ، آخر حکم سنائیآ۔ جگت ودیا والے کرگستاخ، مارگ او جھڑ دتے پائیآ۔ ایہہ وی کھیل پڑکھ ابناش، جو مالک ہو کے رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں کر کے اپنا واس، داستان اپنی رہیا سنائیآ۔ جنم جنم کر کے راس، کرم کرم رہیا مٹائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پوری کر کے آس، آسا اصل اپنے وچ سمائیآ۔

★ ۲۱ اَسُو شہنشاہی سمت اچیل سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ★

سمت کہے کرپا کری پڑکھ ابناش، ابناشی کرتے دیا کمائیآ۔ زرگن نور جوت کر پرکاش، سرگن میلا سہج سُبھائیآ۔ شبدری دھار کھیل تماش، دو جہاناں حکم ورتائیآ۔ ناؤں سندیشہ دے کے پات، پتن والے لئے اٹھائیآ۔ جگ چو کڑی دی پوری کر کے آس، دھرواس اپنا اک جنائیآ۔ کنڈھی والے ہون نہ دیوے بے آس، آسا سب دی خوشی منائیآ۔ جگ چو کڑی دا سب توں پہلا لکھیا جائے اتہاس، جموں سنگت ملے وڈیائیآ۔ جنہاں نال چلنا رواج، راہ مارگ اک پرگٹائیآ۔ سرشٹ سبائی ہونا خاک، خالص گرگھ لئے اٹھائیآ۔ ایہہ پورب لہنا رام کرشن دا واک، واقعہ کشمیر وچوں بھگتائیآ۔ جس دی جگ چو کڑی سنی نہیں کسے آواز، سو شبدری حکم اک پرگٹائیآ۔ جن بھگتو تئیں اُجڑے نہیں سدالئی ہوئے آباد، آبادی تہاڈی نوں دتی بنائیآ۔ جنہاں دے پچھے پر م پڑکھ دا کھلنا راز، پردہ اوہلا دینا اٹھائیآ۔ تہاڈے سنگ مل کے جتھے کیتا نواس، استھان بھومکا ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک منائیآ۔ ڈھر دا حکم کہے میں بڑا عجیب، عجب زالا نظری آئیآ۔ جگ چو کڑی بدلدا آیا نصیب، قیمت سب دی ویکھ دکھائیآ۔ شاہاں کر غریب، غریباں دیاں وڈیائیآ۔ نت نوت دے ترتیب، طرح طرح دیاں سمجھائیآ۔ جس دی جگ چو کڑی گر اوتار پیغمبر کردے گئے اُمید، اوہ آمد اپنی رہیا دکھائیآ۔ اہے پہلا سمت

رہیا بیت، سماں سب نوں دے اُٹھایا۔ ساڈھے تین سال پچھوں جس دے سب نے گاؤنے گیت، سو گھر گمبھیر اپنا کھیل کرایا۔ تہاڈے نال چلائی سوہنی ریت، ریتوان ہويا سہایا۔ تئیں پر بھ تے کریو پرتیت، اوہ پر ماتا ہو کے تہاڈی آتمائے رنگایا۔ ست دست امولک کر بختیش، بخشش اِکو دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ لکایا۔ ہتھ کہے میں سب دار کھوالا جگ جنم دی ویکھاں آسا، ترشنا پردہ اُٹھایا۔ جو کھیلے کھیل پُرکھ ابناشا، برہمنڈاں کھنڈاں پھرے ڈھایا۔ بھگتاں دا ہووے سا تھا، سنگتاں ملی وڈیایا۔ پریم دا ہووے احاطہ، گرکھ ڈھولے گایا۔ کلجگ اندھیری راتا، سرشٹی ملے سزایا۔ پرگٹ ہو کے جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشایا۔ گرکھاں اندر کر کے واسا، دھیرج دھیر رہیا بندھایا۔ تہاڈے پچھے اگلیاں پچھلیاں دا بدل دیواں پاسا، سار پاشا دیاں اُلٹایا۔ پھیر خوشیاں نال کر لُو ہاسا، گھر گھر نام صلاحیا۔ سبجناں نال سبجناں مل کے کریو باتاں، اچرج کھیل بے پرواہیا۔ نظر آوے اِکو پتاما، پُرکھ اکال دُھر درگاہیا۔ تہاڈا تھوڑیاں دناں دا فاقہ، اگے فکر سارے دے گویا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھوڑا جہا رکھ کے رازا، راضی خوشی سب نوں دے وسایا۔

خدا کے متعلق نہ کرے کوئی مطالعہ، مطلقاً مطلب نہ کوئے جنایا۔ اوہ نورے ظہور سلطانے شاہ عالیہ، عالمے علم علوم عمل نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ دو جہانے والیا، ولی عہد پیغمبر پیر اُپجایا۔ جس دا قلم شاہی الف یے کرے نہ کوئے بیانیاں، عبارت سفارش نہ کوئے وڈیایا۔ سو واحد لاشریک بے نظیر اکھوانیا، فقراے فقر نہ کوئی سمجھایا۔ جو صوفیاں مستی دیوے ہستی وچ دیوانیاں، نغمہ ناد اک سنایا۔ کلمہ حق دتے ایمانیاں، رسول سچ پڑھایا۔ جلوہ جلال شرع رُشائیاں، محفل محبوب بے پرواہیا۔ درگاہ ساچی دکھاوے سچ نشانیا، چوڑاں طبق سیس نوایا۔ جس دا کھیل سمجھ نہ آوے انسان حیوانیا، طلبا تعلیم نہ کوئے درڈایا۔ جو سچ خدائے کھیل کرے کمالیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نظرے کرم مہر اُٹھایا۔

دجال دی قوم ربی نور، الہی جلوہ نظری آئی۔ جس دا لیکھانہ معلوم، محرم بن کے سکے نہ کوئے سمجھائی۔ جس داشبدی رُپ معصوم، ننھا آپے لئے پرگٹائی۔ جس دا حکم اک معقول، قبلے از کرے پڑھائی۔ جس نے پڑھنا نہیں کسے مکتب وچ سکول، ساکن گاؤں سکے نہ کوئے جنائی۔ اُس دا دُھر درگاہی اصول، اصلیت اپنی دئے سمجھائی۔ کائنات دسے حکم اک معقول، مکمل اپنا آپ جنائی۔ نبیاں دا نبی بن کے پاک رسول، صاحب سلطان دئے سمجھائی۔ سب دی کرنی کر وصول، وصل اپنا حق دکھائی۔ دین دُنی کر محروم، خالی کاسے دئے پھرائی۔ سچ خدائے دس قانون، کلمہ اکو اک جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ کرے رُشنائی۔ جس دا جنم ہووے گرہ زدید، گنہ بے پرواہی۔ جتھے اکو وار پڑھی گئی عید، روزہ حق دتا رکھائی۔ جس دی صفت کرے مجید، قرآن گرہ رہیا بھلائی۔ اُس دی شہادت اک تصدیق، تصور اکو دئے جنائی۔ تس دا وقت آیا قریب، مکے کعبے وچے ودھائی۔ سب دی غفلت کھلے نیند، آلس دیوے مٹائی۔ جس دی رسول پیغمبر کرن تائید، تاریخ وچ شنوائی۔ صدی چودھویں جس دی کرے اڈیک، کامل مُرشد پھیرا پائی۔ جس دی الف یے کرے تمہید، اکھراں وچ پڑھائی۔ سو کھیل کرے عجیب، دھام نرالا دئے سہائی۔ جس دا ہمسایا دسے اکو قریب، امیر غریب دوویں دئے تجائی۔ جس دا اکو کلمہ اکو حدیث، حضرت اکو نور خدائی۔ دوجی اور نہ کوئے تمیز، طمع کوڑ نہ کوئے جنائی۔ اوہ گرہ بڑا باریک، جگت نیتز نظر کوئے نہ آئی۔ ون آئی دسے ٹھیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دھام اک گھلایا۔ دجال کہے میں آؤنا جلدی، چار گنٹ کراں جنائی۔ کائنات اگنی ہووے بلدی، دین مذہب ونڈ ونڈائی۔ کوڑی کھیل ہووے کل دی، قدرت قادر ویکھ دکھائی۔ میٹوں سوانی تٹاں والی کوئی نہ جندی، گودی گود نہ کوئے بیٹھائی۔ میری ڈھال اوس اگنی چند دی، جس نوں تارا چن سیس نوائی۔ ایہہ کوئی سنن والی نہیں کہانی کن دی، دُھر فرمان اک درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی نگری اک اُچھائی۔ دجال کہے میں ضرور جماں، خاکی بُت نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی ابا سمجھے میری نہ کوئی جانے اماں، می مؤل نہ کوئے درڑائی۔ نہ کوئی سیر رس دوجی دھار دیوے ماما، گلے پھڑ نہ کوئے لگائی۔ نہ کوئی کائنات سرشٹی والی ہووے طمع، جور و زور نہ ویکھ دکھائی۔ دُھر دا کھیل کراں اگما، بے انت بے پرواہ دیاں سمجھائی۔ حکمے اندر آواں بھٹا، دو جہاناں پندھ مکائی۔ جس نوں واحد نور اکو کہندے اللہ، عالم رہے سنائی۔ اوہ مالک خالق اک

اِکلا، کلمے رہیا پڑھائیا۔ میں اوس دی دھاروں نوری نور ہو کے بنا، جوتی جوت ڈمگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل آپ ورتائیا۔ دجال کہے میری سب توں وکھری جد، بن تت پوشاک چلی آئی۔ جس دی چوڑاں طبقات توں باہر حد، آر پار نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا لما اچا کوئی نہ سمجھے کد، قدرت دا قادر کھیل وکھائیا۔ جس نوں چار کُٹ دہ دشا کوئی نہ سکے لہ، کھوجیاں کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ جس دا مالک اِکو نور نورانہ رب، ربیال رحمان بے پرواہیا۔ اوہ حکمے اندر لئے سد، دھول خاک پاک دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محبوب ویکھ وکھائیا۔

خاکی بُت چڑھیا سولی، رُوح روحانی صلح گل وچ سمایا۔ جس دا جلوہ نور چوتھا پد چوتھا اسمانی، اسم اعظم اِکو ویکھ وکھائیا۔ حق مُجبت وچ حقیقت دی دتی قربانی، کوڑا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ گرہ گھر در ملیا اوہ لاثانی، جس دی مسل مثال نہ کوئے بنائیا۔ اوہ نور نور نورانی، حق دوارے سو بھاپائیا۔ جس دی دھر دی آواز نشانی، مُریداں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ سولی چڑھ گیا خاکی بُت، جو خاکی خاک سمایا۔ جس خدا دا بنیا خد پُت، اوہ پتا پُت اِکو نظری آئی۔ دُنیا بھاویں کہے کچھ، عقلاں والے ڈھولے گائیا۔ سچ اوسے دی دھار وچ گیا لگ، جس نے اُس دا نور دتا اُچجائیا۔ جتھے نہ کوئی رُوح تے نہ کوئی بُت، نہ کوئی پتا نہ کوئی پُت، تن وجود نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا رنگ وکھائیا۔ سجدہ سچ سد اوس رسول، جو رسم والا نظری آئی۔ جس نوں خداوند خد کرے قبول، کامل مُرشد لئے پرگٹائیا۔ اوس دا سچ ہووے اصول، اصلیت دئے وکھائیا۔ جس نوں سجدہ کیتیاں سر نہ جائے فضول، فضل رحمت نال پار لنگھائیا۔ اُس دا اِکو ہووے قانون، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ نُقطہ دتے اوہ نوں، جو گنیاں دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سجدہ سدا سدا درسائیا۔ سجدہ کہے میرا اوس نوں سلام، جو سلاما لیکم دئے سمجھائیا۔ دھر دا کلمہ دتے کلام، کائنات کرے پڑھائیا۔ نور نورانہ نظری آئے امام، امن اپنا دئے سمجھائیا۔ مہر نال نظر بدل دیوے تمام، طمع دیوے مٹائیا۔ رسول پاک ہو کے بنا لئے اپنے غلام، کوڑی غُربت دئے مٹائیا۔ اوس دے درے دربار قدمے کدار سجدہ پروان، جو پروانہ دھر درگاہ دا دئے پھڑائیا۔ خدا

پرستوں کا ہو گا سچ انجام، خُذ خُدا دیا کمائیا۔ رُوے روحانی لے آہ امام، عمل پاک دے دُئیائیا۔ سچ دھرم دکھائے اکِ اسلام، اسمِ اعظم دے جنائیا۔ پاپ
 اپرادھ میٹ کے تمام، رُوچ بُت دوویں صاف کرائیا۔ شیطان دا بدل کے نظام، آب حیات جام دے پیائیا۔ اس جنم دا ہون نہ دیوے نقصان، مہر نظر اکِ
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر باہر ویکھ دکھائیا۔

☆ ۲۲ آسوشہنشاہی سمت انشا سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ☆

دجال کہے میرا نور نورانہ، پُشت در پُشت مالک اکو نظری آئیا۔ میرا وسیرا زمیں اسماناں، چار کُنٹ رُشنائیا۔ ساچا کھیل مست دیوانہ، مسرت وچ دُئیائیا۔
 حکمے اندر ہو پردھانا، فرمانا اکِ جنائیا۔ مُرشد مُرید ویکھ مار دھیانا، پردہ دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار اکِ دکھائیا۔ دجال
 کہے میرا دُھر دا عہد، عہد نامہ اکِ دکھائیا۔ مین زمیں اسماناں کرنی جدوجہد، ظاہر باطن حکم منائیا۔ میرا کھیل جانے کوئی شاید، شرع وچ نہ کوئے سمجھائیا۔
 میرا میلا نال واحد، جو واہوا اپنی کار کمائیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر مُشاہد، مشوریاں نال چلائیا۔ او سے دی اکِ حمایت، جو ہم گرہ بیٹھا سو بھاپائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قُدرت قُدرتن ویکھ دکھائیا۔ دجال کہے میرا سمجھ نہ کوئے وجود، وجہ حق نہ کوئے جنائیا۔ میرا رُپ میرا محبوب، مخراب
 اکو رہیا دُئیائیا۔ جس دا حرفاں والا نہیں ثبوت، بے حرف رہیا رُشنائیا۔ جس دی منزل سچ مقصود، مقصد اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دُھر دی دھار اکِ بنائیا۔ دجال کہے مین دستاں سچ دُست، دروہی سچ خُدائیا۔ تیرا مالک جدی پُشت، پُشت در پُشت نظری آئیا۔ جو کدے نہ ہو یا
 سست، غفلت وچ نہ رُپ بدلایا۔ سو مہروان مہر کرے مُفت، بن دماں دم لیکھے لائیا۔ کایا کعبہ ویکھ کے ارش، عرش دے دُئیائیا۔ کوڑی کرپا رہن نہ دیوے
 تُرش، تُرک ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ اکو رنگ لال گُلا چاڑھے سُرخ، رُپ انوپارنگ رنگائیا۔ جس دی سمجھ نہ پائے کوئی وچ دان عقل موڑھ مورکھ، و دیا وچ نہ
 کوئے سمجھائیا۔ سو نور نورانہ اکو نورت، نوین اپنی کار کمائیا۔ جس دی جُگاں پچھوں ہون لگی مہورت، مہرے سارے دے بدلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس

دی رکھدے گئے ضرورت، ظاہر ظہور و پس وٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا حکم ورتائی۔ دجال کہے میں آیا کچھ کہن، کہہ کہہ سمجھائی۔ جس نے نقشہ نکیا آین، انا تھا روپ بدلایا۔ کلج کوڑی کرپا مٹ جائے رین، رین دھوڑی مستک ٹکالائی۔ جھکڑا نک جائے ساک سین، سجن اکو حق منائی۔ دوجا دسے نہ کوئی طرفین، طرف حرف نہ وند وندائی۔ سچا مالک اک سکھین، سکھ ساگر وچ سمائی۔ بالمیک نے لیکھا لکھیا بھلکھے والا وچ رمان، بنا دھر دے رام توں رام چین والیاں سمجھ کسے نہ آئی۔ محمد کہا وچ قرآن، کرورتا جگت لوکائی۔ عیسیٰ کہا شاہسلائے، علماں باہر پڑھائی۔ موسیٰ کہا مسائے، مسلیاں وچ نہ کوئے سمجھائی۔ نانک کہا زائے، ز اوتار وڈی وڈیائی۔ گوبند کہا کھیل مہائے، مہما اکھ کھ نہ کوئے سمجھائی۔ سچ خدا اک مہائے، میول رحمان اک نظری آئی۔ گرڑ لیکھا لکھیا وچ پرائے، پر پنکھ نہ کوئے جنائی۔ علی لیکھا لکھیا وچ ولیائے، زمانے زماں نور خدائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی دھار اک بندھائی۔ دجال کہے میں نہ جڑ نہ کوئی جڑو، روپ رنگ نہ کوئے دکھائی۔ کلمہ نماز نہ کوئے وضو، سجدہ سپس نہ کوئے جھکائی۔ لوٹا دھار نہ کوئی رجوع، انگلاں ارکا تائیں پانی نہ کوئے پھرائی۔ میری رمز نہ کوئی بھجو، بدھیوان نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا مالک کھیل دکھائی۔ دجال کہے میں ہوواں جذب، جذبہ اپنے وچ چھپائی۔ خدا خدائی ہووے غضب، غرض کوڑی نہ کوئے بنائی۔ گر اوتار پیغمبر ہون تعجب، توجہ وچ دیکھے لوکائی۔ میری ذات دین نہ کوئے مذہب، اوچ پنچ نہ کوئے بنائی۔ سچ اشارے والی رمز، رحمان فرمان الایہا۔ اہناں آوے سمجھ، جو سمیں وچ واحد وچ سمائی۔ میں کھا کے کہاں قسم، قسمت سب دی دے بدلایا۔ مڑھی گور کر کے دوویں بھسم، خاک دینی اڈائی۔ ثابت رہے نہ کوئی جسم، جت ہار نہ کوئے دکھائی۔ این سب توں دکھری زالی نوری دس کے قسم، ظہور اکو دینا دکھائی۔ جس دا لیکھا کدے نہ آیا وچ لکھن، کاتباں قلم نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ہر روپ سمائی۔

☆ ۲۲ اسو شہنشاہی سمت اپنڈ بابو پُر ہر سنگت ☆

ہر جوت شبد ناد، اگم اگم جنایا۔ جس گرہ وشن برہما شو ہون وساد، سپیس سکے نہ کوئے اٹھایا۔ نرگن نروریر نرکار اپنی اگمی آس، راز دئے گھلایا۔ بن رسنا جہوا چلے اوہ آواز، جو ست ستواد کرے شنوایا۔ پت پر میثور دی شبدی ست سچی اولاد، اول اکو اک اُپجایا۔ جتھے نہ کوئی سوال نہ جواب، حرفاں والی نہ کوئے پڑھایا۔ نہ کوئی جملہ نہ کتاب، نہ کوئی کاتب قلم شاہیا۔ نہ کوئی گر اوتار پیغمبر استاد، نہ کرے کوئے پڑھایا۔ نہ کوئی تیج تترے گن خاکی بُت بنی بنیاد، تتاں والی نہ کوئے وڈیایا۔ پت پر میثور دی اپنی ذات، ذات صفاتی حکم خدایا۔ جس نال کھیڑا وسایا کیتا آباد، سچکھنڈ ساچا دئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دھر سندیشہ آپ پر گٹایا۔ سچ شبد دھر داست، ست ستوادی نظری آئی۔ آد جگادی ابناشی اچت، چیتن ستالی پر گٹایا۔ کھیل کر کے بن مائی بُت، دھر دی دھار سچ اُپجایا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بدھ کوئی نہ سکے بُجھ، سمجھ وچ نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ شبد دئے سمجھایا۔ سچ شبد اناد انادی ڈھول، بن ڈھمکے ڈنک وجایا۔ جوتی دھار وچوں رہیا بول، روپ رنگ نہ کوئے دکھایا۔ جدھر ویکھو اُدھر پئے بول، گھر گھر سو بھاپایا۔ برہمنڈاں کھنڈاں زمیں اسماناں جیو جہاناں رہیا مول، مول اپنی کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دھر شبد آواز آپ پر گٹایا۔ ہر شبد کہے میں دھر دی دھار، نرگن نروریر نرکار نظری آئی۔ میرا تتاں والا نہیں کوئی آکار، ایکنکار وتی وڈیایا۔ میرا سچ سچ جیکار، گھر ساچے وجے ودھایا۔ میری آواز جگ چوکڑی سننن گرو اوتار، پیغمبراں رمز وچ رمز جنایا۔ میری بے حرفاں والی گفتار، نر اکھر کرے پڑھایا۔ میرا وزن وجود نہیں کوئی مقدار، مقصد اپنا اک سمجھایا۔ جس گرہ مندر سچکھنڈ دوارے اکو جوت نور اُجیار، پروردگار نور خدایا۔ او سے وچوں آواں باہر، بن رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ جس شبد نے برہمنڈ کھنڈ محل اٹل دتے اُسار، وشن برہما شو دتے اُپجایا۔ کروڑ تیتیس کر پیار، سُرپت اند لیا ہلایا۔ اوہ آواز سب نوں کرے خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ جہاں چر منزل چڑھ کے مقامے حق نہ ویکھے اوہ یار، جو دلدار سب دا سچ گوسانیا۔ اوناں چر شبد دی اک تک دا کسے کولوں بُجھیا نہ جائے راز، نمازاں وچ نمودار سپیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دُھر سندیشہ شبد لیا پر گٹائیا۔ شبد کہے میں بولاں اوہ نعرہ، جو نر نرائن اپنے وچوں پر گٹائیا۔ میرا دکھرا دھام نیارا، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میرا
 کھیل اگم اتھاہ بے پرواہ وچ سنسارا، سگل سرشی رہیا سمجھائیا۔ میرا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، بے رنگ بے انت کہہ کے سارے سپس نوایا۔ سب نوں
 اشاریاں نال دستدار رہیا دُھر دا اک نظارہ، نگارہ اپنا نام وجائیا۔ ساچی جوت وچوں ہو یا اجیارا، آپ اپنا روپ بدلایا۔ گھر گھر بہہ کے ڈھولا گاواں اک نر نکارا،
 گھر تھارا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری بنت دتی بنایا۔ شبد کہے میری بن گئی بنت، بول اپنا آپ دتا جنایا۔ میرا مالک خالق
 پرتپالک پُرکھ اگم اتھاہ سری بھگوان ساچا کنت، پروردگار سچ گوسائیا۔ جس نوں سپس جھکاؤندے پیغمبر گرو اوتار سنت، نمستے نمو کہہ کے سجریاں وچ خوشی
 منایا۔ سچھنڈ دوارے دھام نیارے جوت اجیارے ہر نر نکارے میری بنائی بنت، تیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سچ جیکارے نام ادھارے وجدے آد انت،
 سلوک الوک الوک اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دتا ور، شبدی بول انبولت لیا اپجائیا۔ شبد بول کہے میرا دُھر دا ہونگا،
 ہوئے نظر کوئے نہ آئیا۔ جتھے اکو راگ توں ہی توں ہی دا، اوس دھار وچوں پرگٹ ہو کے برہمنڈ کھنڈ دتا بنایا۔ جتھے جھگڑا نہیں کوئی دئی دا، اکو اک
 نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھول کے راز، جوت دھار وچوں اپجائیا۔ شبد کہے میں نرگن دھار ہو یا پرگٹ، بنی جگت نہ
 جنیندی کوئی مایا۔ کدی گیا نہ کسے مرگھٹ، مڑھی گور نہ کوئے دبا ئیا۔ سچ دوارے کھول کے ہٹ، ہٹ ہٹوانا ہو کے خوشی منایا۔ میرے انتر انتر سچ وست
 اموک دتی رکھ، پرگھ دتا سمجھائیا۔ چرن دوارے دُھر دا دے کے حق، پُرکھ اکال دتا سمجھائیا۔ اوس دے پریم پیار دی سچی خواہش جس وچ سری بھگوان پیا
 ہس، اوس ہسی وچ میری ہستی دتی پر گٹائیا۔ جتھے لکھن پڑھن والے و دیا و دیار تھی ہو جان وس، بدھی سمجھ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، شبد آواز واضح کر کے وضاحت نال سمجھائیا۔ تسیں جے ساڈے کولوں آئے کچھ لین، لہنا پچھلا ویکھ وکھائیا۔ بھادیں تہاڈا کرشن سچا سین، دوا پر دئے
 گواہیا۔ اوس ویلے بھادیں تہاڈے کول سنجے والا نہیں سی نین، جو دُوروں ویکھ خوشی منایا۔ تساں دو نیتز وھا کے نیر پایا وین، ویراگ وچ سنایا۔ کچھ اندروں
 لگا کہن، رسنا جہوانا نال ملا ئیا۔ اک سنیا سی تہانوں بھرم وچ پا کے سونا بناؤن والی وکھائی رسین، کھنڈے اُتے رگڑ دتی لگایا۔ لالچ دتا جا کے اس دی لے لے

کامدھین، جیہڑی اٹھے پہر دُدھ نال رجاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا دین، جنم جنم کرم کرم پورب پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سنگر کرپا سرت شبد جاگے، شبد سنگر روپ بدلایا۔ پھڑ کے ہنس بنائے کاگے، کاگ ہنس دے وکھائیا۔ جو کرپا کر کے من واسنا اندروں تیاگے، باہر دے کڈھائیا۔ سنگر کرپا جویں سونا اُتے سہاگے، سوہنا رنگ بدلایا۔ ایہہ کوئی کچے تند نہیں ٹنن والے دھاگے، پریتی دُھر دی نظری آہیا۔ جو جگت وہار چھڈ دیوے سماجے، ناتا کوڑ تڑائیا۔ اوہ انتر آتم دُھن شبد سنے اوہ راگے، انحد ناد کرے شنوائیا۔ امرت آتم رس پیئے جل ٹھانڈے، نچھر جھرنا دے وہائیا۔ نرمل جوت جوت کرے پرکاشے، نرنجن جوت ڈگمگائیا۔ دھیرج دھیر دھروائے دھرواسے، بھرواسا اپنے نال بندھائیا۔ سرت شبد ملاؤن دی جنہاں نوں خواہستے، خواہش اُہناں دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملائے سچ سُبھائیا۔

★ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت اپیارا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداسپر ★

دجال کہے میرے نوری رہا، جو بیوی خاوند اِکو نظری آہیا۔ جس دے حکمے اندر بچھا، بندگی بندنا بندوبست لوکائیا۔ اوس دا ملن والا سدا، جو سدا گھر گھر دے سُنائیا۔ جس دا دُھر دربار اِکو پدا، حقیقت حق خُداہیا۔ جس دا پین والا دبا، دعوے سب دے دے مٹائیا۔ جو کوڑی صفہ اُٹھاوے سبھا، صُبح شام کھوج کھوجائیا۔ وچالے رہن نہ دیوے کوئی گبا، غبن خزانے سارے باہر کڈھائیا۔ جس دا بازو انگ نہیں کوئی سجا کھتا، خبر کرے بے خبر لوکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے دھتا، دُھر دا دھوبی بن کے کرے صفائیا۔ صوفیاں سنت فقیراں نال کرے نہ دغا، دغیازی ویکھے خلق خُداہیا۔ سب دا لیکھا جانے اُپر شاہ رگا، رگ رگ کھوج کھوجائیا۔ دُھر دا نیہوں مُجّت وِچ ویکھے لگا، لاگت دیوے چائیں چائیا۔ ناتا توڑ کوڑ سرشٹی جگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس دا روپ ہونا سوہنا بگا، بگ بپڑے دے مٹائیا۔ جس دا چرن کول اگمی پگا، پت پر میثور نور خُداہیا۔ جس دا نام ندھان امرت رس مزہ، مجلس دُھر دی دے وکھائیا۔ جو کوڑ کُٹمب دیوے سدا، دُھر فرمانا اِک سُنائیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن سمجھ نہ سکی وجہ، وزن کر کے تول نہ کونے تُلانیا۔ جس دے حکم اندر بدل

جانی سب دی طح، طبیعت دے بدلایا۔ سپس جھکاؤنا آب ہوا، حیوان انسان لیکھا دے مکایا۔ سچ دوارے دسنی اک دُعا، عارف سفارش دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتایا۔ دجال کہے کوئی رہن نہیں دینا دیگر، یکا یک کھیل ورتایا۔ تھم ملنا اک شیکھر، سنسے دے مٹایا۔ کھیل ہونا تیر، ترشنا دے بھجھایا۔ سچ سوامی ملنا میتر، متر پیارے لئے اٹھایا۔ جس دی دھار وچ جگ چوکڑی بیتن، سو صاحب ویس وٹایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اڈیکن، بیٹھے راہ تکایا۔ تس دا ویلا وقت سہنجا آیا تریکن، ثرت اپنا پھیرا پانیا۔ جو سچھنڈ نواسی درگاہ ساچی سچ دوارے و سنیکن، دھام اولٹا سو بھا پانیا۔ اُس دی کرے کیا کوئی پرکھن، پرکھیا وچ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر تھم ہر ہر دے دے سنایا۔ دجال کہے میں بدلن لگا دائرہ، قایم مقام دیاں سمجھایا۔ کھیل ورتنا اک قاہرہ، گرم پھول بھلایا۔ روپ ہونا ظاہر، ظہور کرے رُشنا یا۔ ناد ہونا بہرہ، دُھن نہ کوئے سمجھایا۔ صدی چوڑھویں اکو وار ویکھنا کائنات مُشاعرہ، مُشکل وچوں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت جگت دے دکھایا۔ دجال کہے میرا کوئی نہ مذہب دین، دعوے دار نہ کوئے اھوایا۔ میرا مالک اک آمین، امام نور خدایا۔ میں بردا درے دوار دربارے مسکین، سر اپنا رہیا جھکایا۔ اکو کلمہ کر تسکین، تبصرے سارے دیاں مٹایا۔ شانے دکھا کے اک عظیم، عاجز ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ رنگ چڑھا کے اگم نوین، نو پھول بھلایا۔ میرا مالک نہ نرتے نہ مدین نہ خاوند تے نہ خواطین، مہین سب توں نظری آیا۔ نہ اسمان تے نہ زمین، نہ خالق وچ خلق ہو کے جانے اپنی توہین، مالک بن کے اک کریم، جرائم سب دے ویکھ وکھایا۔ بنا حرؤفاں دس تعلیم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دھار اک پرگٹایا۔

★ ۲۳ اُسو شہنشاہی سمت ۱ بلونت کور دے گرہ پنڈ بابو پورا ★

دجال کہے میں ویکھیا دُھر دربارے اک دراء راستہ براستہ اکو نظری آیا۔ جتھے کوئی نہ دسے شرع، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ مالک اکو اگمی کھڑا، خالص اپنا نور کر رُشنا یا۔ جس دا مضمون کسے نہ پڑھا، جو لکھت پڑھت رہیا سمجھایا۔ گھرانیاں وچوں سب توں بڑا، وڈ وڈا شہنشاہیا۔ جس دی سمجھ نہ سکے

کوئی چوٹی جڑا، مدھ بھیجو کوئے نہ آئیا۔ سو حکم فرمان سناوے اک کھرا، نرا کھر ویکھے سرب لوکانیا۔ جو آد جگاد کدے نہ مرا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ سو سوامی ہریادولی وچ ہووے ہرا، ہر گھٹ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اپنا اک ورتائیا۔ دجال کہے انجیل قرآن نکی جہی دلیل، دلاسیاں والی نظری آئیا۔ جس وچ پیغمبر نبی رسول کردے گئے اپیل، درخواست سارے گئے سنائیا۔ مالک خلق خالق خلیل، خدائے خد تیری سرنائیا۔ حکمے اندر کردے گئے تعمیل، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اصل دی اصلیت دسدے گئے اصل، وصل حق یار سمجھائیا۔ کھول کے بول کے تول کے دس نہ سکیا کوئے تفصیل، پردہ فاش نہ کوئے کرائیا۔ حکمے اندر حکم جناوندے گئے یقین، ذات اپنی ذات وچ ملائیا۔ خلق خدائی اوہناں کہے آفرین، جو آفت کولوں اپنا آپ نہ سکے بچائیا۔ گر اوتار پیغمبر سدا پر ادھین، پر م پُرکھ حکمے اندر پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردے اوہلے وچ چھپائیا۔ دجال کہے میں ویکھیا مقام قائم، جو قیامت تول لئے بچائیا۔ رحمان رحمت کرے رحم، رہائشگاہ اک دکھائیا۔ جتھے قضا دا نہیں سہم، بھے بھو نہ کوئے پرگٹائیا۔ کوڑی کرپا دا مٹے وہم، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ نقطہ نظر نہ آوے غین، غفلت گور نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نور نور اک پرگٹائیا۔ دجال کہے میں ویکھنی اوہ دید، جو دیوے بتی گئی بچھائیا۔ مکنی اوہ عید، جو عدم تشدد دے مٹائیا۔ ویکھنے اوہ عزیز، جو اسم اکو رہے منائیا۔ اوہناں دسنی اوہ تمیز، کرنی سچ پڑھائیا۔ محبت وچ بخشیش، رحمت وچ صفائیا۔ دے کے ست رسید، رسیدہ رسوا ویکھ دکھائیا۔ جس دی کردے گئے تائید، طاقتور دینا ملائیا۔ جس دا نام صفت حمد و حمید، حافظ سارے رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اک اکھوائیا۔

★ ۲۳ اسوشہنشاہی سمت ا دیدار سنگھ دے گرہ بابو پورا ★

نام سندیشہ ملے ڈھر دارُقع، سندیشہ شہنشاہیا۔ رہراں والا پنڈھ مکا، مکمل حکم سنائیا۔ سو صاحب سوامی اٹھا، نرویر نور رُشنائیا۔ کوڑ وکار ہنکار میٹے غُصہ، نندک نندیا نال مٹائیا۔ بھگتاں پوتر پاک کر کے جسا، جسم ضمیر دے بدلایا۔ بچن کرے کوئی نہ رکھا، ست تاثیر دے بدلایا۔ پردھان ہو کے آپ

پرسکھا، کھینے سارے سرن لگائیا۔ دو جہان رہے مول نہ لکا، پردیاں وچوں پردے دے اٹھائیا۔ ساچی سمجھ جنا کے اک ٹکا، تکی نشانے سارے دے مٹائیا۔ سہاوانی سہنجی کرے رُتا، رُتری رتناں والی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب سوامی ہوئے سہائیا۔ سوامی انترجامی انتشکرن دسنہار سندیش، سدا سدا سد اپنی آپ سنایا۔ دُھر فرمانا اک نریش، نر نرکار وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا سچھنڈ ساچے دیس، سیکنٹھاں توں پرے ڈیرہ لایا۔ مات لوک پرہ دا نہیں پردیس، بھگتاں آتم نال پرویش، پرورش کرے تھاؤں تھانیا۔ اپنا کھیل کرے وشیش، جس نوں سمجھے نہ کوئی گیش، برہا شکر سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھم اپنا آپ ورتایا۔ دجال کہے میں سب کچھ لیا دیکھ، دید دید نال ملایا۔ نظری آیا واحد ایک، اینکار نور خدایا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن باہر اولٹا بھیکھ، رُپ انوپا ویس وٹایا۔ سمجھ نال سمجھائے نہ کوئی ریکھ، رنگ وچوں رنگت نہ کوئے جنایا۔ جس نوں سارے کردے آدیس، عدل انصاف دا راہ تکایا۔ سو جگ چوکڑی میٹنہار کلیش، قسم سوگند اپنی دیوے پانیا۔ جس دا لیکھا پنا اکھراں توں لکھیا دسمیش، نام دشملو اک لگایا۔ جس دا پتہ صفحہ جوڑیا نہیں جاندا کسے نال سریش، چکنا رُپ نہ کوئے بدلایا۔ جس دے حکمے اندر پیغمبر ہوئے درویش، در دوارے الکھ جگایا۔ جس نے جگت حکمے اندر کیتا پلچھ، مشورے والی صلاح نہ کوئے بنایا۔ اوس نوں کہندے پورن وچ پرویش، پرویش نہیں پورن پر میثور رُپ نظری آیا۔ جس نے لیکھا ویکھنا ملا شیخ، شرع شریعت کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردے اوہلے دے اٹھایا۔ دجال کہے میں اوسے وچ جذب، جس دا جذبہ نہ کوئے سمجھایا۔ جس نوں سرشی ہائے اف کہے غضب، بھيو اھید نہ کوئے پانیا۔ جس دا دین نہیں کوئی مذہب، ذات پات نہ ونڈ ونڈایا۔ فرقیں والا نہیں متعصب، مطلع کر کے دے سمجھایا۔ پریم پیار اندر نہیں حسد، ہستیاں دے بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا وفد، لوک مات رہیا پھرایا۔ تس صاحب دا آد جگاد جگ چوکڑی اکو جہا ادب، اعلیٰ ادنیٰ سیس نوایا۔ سو پروردگار سانجھا یار چکن والا قدم، قدیم دے قاعدے قانون دے بدلایا۔ جس دا نظر نہ آوے بدن، بدنیت سارے دے کھپایا۔ اوہ لوک پر لوک برہمنڈ کھنڈ کر کے وزن، تولا ہو کے تول تُلایا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے لہہ کے سجن، گر لکھ لئے ملایا۔ سچ پریتی نام نُماری وچ کر کے مگن، مگر لا لیکھا دے مکایا۔ کلج پوہ نہ سکے اگنی اگن، اگلی منزل دے دکھایا۔

چرن دوار وکھا کے اُپر گگن، درگاہ ساچی دئے وڈیا ئیا۔ سچ دوارے دے کے سگن، سگلا سنگ بنا ئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر سندیشے آیا سدن، سدا اِکو اک سمجھائیا۔

★ ۲۳ اَسُو شہنشاہ سمت اُنشا سنگھ، میلا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ★

دجال کہے مالک اک مدینہ، مغلگ ویکھے سرب لوکائیا۔ جس دا قدم حق مدینہ، برے حق دئے سمجھائیا۔ جس دا نور اگئی حسینہ، حُسن نور اک رُشائیا۔ جس دا اپنا آپ سچ پشمینہ، پوشاک دُھر دی اک ہنڈھائیا۔ جسدا وچار ا بے نہیں ہویا کمینہ، دُئی دویت نہ کوئے وکھائیا۔ اوس دا شہنشاہی سمت وچوں بدلن والا مہینہ، کنگ کرماں ویکھے تھاؤں تھانیا۔ شاہ سلطاناں آون والا پسینہ، پسلی پسلی دئے دُہائیا۔ سب نوں یاد آئے اوہ کریمہ، جو کلمان اک پڑھائیا۔ راہ تگے نر مدینہ، نیز اٹھ اٹھائیا۔ دھر کن لگے وچ سینہ، اگئی اگ جلا ئیا۔ جھگڑا ویکھنا وچ دیناں، مذہباں وچ لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگئی کھیل اک وکھائیا۔ دجال کہے میں ویکھنا جدوجہد، جگ وچ خوشی منائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں دا پورا ہو گیا عہد، عہد نامے اپنے پورے لئے کرائیا۔ اگے پتہ نہیں کیہرا ہوے شاید، شمع کون ہوئے رُشائیا۔ کس نوں ملے حمایت، ہم ساجن ملے وڈیا ئیا۔ کون کرے عنایت، بخشش جھولی پائیا۔ جس نے پر لوک کرنی پیمانہ، نام پیمانہ اک اٹھائیا۔ سچ دوارا دسنی رہائش، آرام گاہ اک وکھائیا۔ جس دی شبہی دھار اگئی سوت اک پیدائش، اگے پیدا کر کے ویکھے لوکائیا۔ اوہ سب دی کرن آیا آزمائش، عجب نرالا ویس وٹائیا۔ ویکھنہارا جگت جماعت، جمع تفریق حساب رہیا لگائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں نال کرے روایت، رعیت نال لئے ملا ئیا۔ مان وڈیائی دیوے سدا ئت، شجر ا نصب جگ چو کڑی پھول بھلا ئیا۔ باقی سب نوں لائے ضربائت، ضرب اِکو نام سمجھائیا۔ لیکھا لکھے نہ کوئے قلم دوائت، دعوے سب دے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ فرمانا اک سنا ئیا۔ دجال کہے میں ہو کے ویکھنا نپواں، اُپروں ہیٹھاں دھیان لگائیا۔ کسے گھر نہ جگنا دیا، شمع نور نہ کوئے رُشائیا۔ مالک لبھنا نہیں کوئی جیواں، جگت چو دین دُہائیا۔ میں بلہاری اوس توں تھیواں، جو ٹھوکر رہیا لگائیا۔

جسنے ونڈ ونڈاؤنی ساڈھے تن ہتھ سیواں، سٹے دینے سوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ دجال کہے میں دیکھنی دغا بازی، اُلٹی سدھی نظری آئیآ۔ تکنے سور پیر غازی، جودھے جگت وڈیائیا۔ دیکھنے مور کھ مگدھ پاچی، جو بیٹھے کھ بھوائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تکنی آرباں والی آبادی، عبادت خانے کھوج کھوجائیآ۔ دیناں مذہباں دیکھنی شادی، جو من واسنا کرن گڑمائیا۔ پیغمبر پیر دیکھنے حاجی، جو حجریاں وچ سیس نوآئیآ۔ شرع وچ دیکھنے نمازی، جو روزے رکھ کے بنے قصائیآ۔ پنڈت پاندھیاں دیکھنی وادی، جو وعدہ کر کے گئے بھلائیآ۔ گرنتھیاں پنتھیاں دیکھنی ساکھی، جو ساکھیاں نہ درشن پائیآ۔ انت کسے دی کسے کولوں نہیں ہونی بند خلاصی، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیآ۔ جس نے پیر پیغمبر چاڑھے پھاسی، پھٹیاں اُتے لٹکائیآ۔ جس نے گر اوتاراں نام دی دتی سی آراضی، یج یجن تھاوں تھانیا۔ ہن بچھلا لیکھا رہن نہیں دینا ماضی، مزیں والی جائے لوکائیآ۔ سری بھگوان دی کسے نال نہیں نراضی، کرماں دی دے سزائیآ۔ لیکھا جانے حقیقی مجازی، عشق عاشق معشوق دوویں دیکھ وکھائیآ۔ لہنا جانے نانک والا بغدادی، بگلگیر ہم خدائیآ۔ تار ستار جانے ربانی، جو مردانے دتی وجائیآ۔ گوہند کھیل دیکھے پنجابی، پنچم پردہ دے اٹھائیآ۔ برہمنڈاں کھنڈاں اندر رہن نہیں دینا کوئی باغی، بغلاب پیرا روپ نہ کوئے دکھائیآ۔ سری بھگوان کسے دی مگے نہ کوئے امدادی، لوڑوند نہ کوئے جنائیآ۔ اپنا کھیل کرے شتابی، شامت سب دی سرتے آئیآ۔ نرگن جوت کوئی موہتی نہیں متابی، جو کایا اندر کرے رُشنائیا۔ اس دا کھیل وڈ حسابی، حسبے زیل دیکھ وکھائیآ۔ لیکھا جان ایدھیا پرانگی، پُرانے پورنے دے کھپائیآ۔ لیکھا مُکاوے کوڑ تیاگی، دغے بازی کھوج کھوجائیآ۔ پردہ لاہوے جگت نمازی، ماشا اللہ دیکھ وکھائیآ۔ جگت خواری جگت بربادی، جگہ جگہ دُہائیآ۔ انت دے وارسا دا بننا اکو واگی، ایرا وغیرا رہن کوئے نہ پائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد سروپی لاوے کلابازی، کُل عالم دیکھ وکھائیآ۔

☆ ۲۳ اسو شہنشاہی سمت ا دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ☆

اٹ کہے میں اپنے نال رلاواں پتھر، پر بت چوٹی دینی ہلایا۔ کوڑی کریا جگت ویکھنی ستر، ستر والا ستر دے وچھایا۔ جس دا نام ندھانا اکو اکھر، اکھاں والیاں اٹھیں دیاں دکھایا۔ اوہ فقیریاں توں باہر و سنوالا فقر، فقط اپنی کھیل کرایا۔ جس دی دھار ستر بہتر، جگ چوکڑی دے گواہیا۔ جو اپنے وقت توں کدے نہ جائے پچھڑ، ویلے وقت دے وڈایا۔ سو تھم اگتا آیا دس، دہ دشا کرے پڑھایا۔ جگت کریا ویکھ کے آیا ہسن، ہستی بستی وچ چھپایا۔ جگت وکار آیا مسن، چرناں ہیٹھ دباہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لہنا رہیا چکایا۔ اٹ کہے میرا پتھر نال ہونا ملاپ، میلا ڈھر دا لئے بنایا۔ جگت وکارا میٹنا پاپ، پتت رہن کوئے نہ پانیا۔ روعے روجاں کرنا پاک، دُرمت میل دھوایا۔ سچ عدالت ویکھنا اک انصاف، عدل عادل دے جنایا۔ بن ہر گناہ کرے نہ کوئے معاف، مُفت مہر نہ کوئے جنایا۔ حقیقی سنے نہ کوئے فریاد، فقرہ فقرہ نہ ونڈ ونڈایا۔ کھوج کھوجے نہ کوئی دماغ، دیوانہ جگت روپ وٹایا۔ دجال کہے میں اوسے دا پت تے اوسے دا داماد، دامن وچ ضامن کامل اکو نظری آیا۔ سُن کے اوہ آواز، کھول کے اندروں راز، پریم دتی شباش، نیم دی پوری آس، ہم دا کھیل تماش، گنٹ دا کر پرکاش، بیکنٹھ چوں کر اداس، سچکھنڈ دا دس حالات، احوال اپنا دتا درڑایا۔ بندی بند دا کھول کے تاک، لیکھا لہنا کر بے باق، نام ندھان مار آواز، محتاج اپنا لیا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ تھم رہیا سمجھایا۔ اٹ کہے میرا پتھر جوڑا، جوڑی جوڑی رہن کوئے نہ پانیا۔ اوس پر بھو دا وقت تھوڑا، جو تھڑے تھڑے اپنی گود بہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پونی کت کے گئے نہیں وچوں گوڑھا، کلمہ اکھراں نال لکھ کے گئے سمجھایا۔ سب دا مالک پرتپالک خالق دس کے زر زور، ظاہر ظہور گئے سمجھایا۔ جس دا بالا نڈھا نرگن دھار دجال ہونا چھوہرا، شہرت سب دی ویکھ وکھایا۔ جس دا بدلن والا فیلا گھوڑا نہیں کوئی مہرا، شاہ وزیر ہار جت نہ کوئے بنایا۔ اوس دا منتر فرنا پھورا، فرنے سب دے دے گویا۔ اوہدا مندر شودوالا مٹھ مسیتاں نالوں وکھرا دوہرا، راہ دو رہن کوئے نہ پانیا۔ جتھے ہووے نہ کدے وچھوڑا، وچھڑیاں لئے جڑایا۔ جیسہرا پُرکھ اکال دین دیال تیاں والا سریر چھڈ کے کدے نہ بنے بھگوڑا، بھگوڑا ہو کے تہاڈے وچ سماہیا۔ اگے ترکھان بن کے پھریا تیسرا ہن شبدی لہار ہو کے چکھن والا ہتھوڑا، ہتھو ہتھ ویکھے

لوکانیا۔ گر سکھو ایہہ بچن کوئی نہ مٹو کوڑا، کوڑ کوڑے دے مٹائیا۔ پر بھہ دا کھیل بڑا وسیع لما چوڑا، مسیح ورگے بیٹھے سیس جھکانیا۔ جس دا اِکو شبدی سُت بانکا
چھو ہرا، شور سارے دے مچائیا۔ جس نے نیہاں ہیٹھ دبا یا سنگھ فتح نال زورا، زیر زبر نال کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو کھولے
تھوڑا تھوڑا، پردہ ہوئی ہوئی اٹھائیا۔

☆ ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۱ بیبی ننتی دے گرہ بابو پُر ☆

ہر شبد کہے میں قربانواری صدقہ، جو صدمہ رہیا مٹائیا۔ کھیل ویکھ پُرکھ اکال نوری رب دا، خوشیاں رہیا منائیا۔ جس نوں صفتاں وچ دسدا رہیا کد
کا، قدیم توں قلم شاہی وڈیائیا۔ جس دا لیکھا برہمنڈ کھنڈ رہنا سچ دا، برہمانڈ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا نام ندھان رُپ چند پرچنڈ کا، چندال دے مٹائیا۔ جو آد
جُگاد آتم پر ماتم ہو کے ہنڈھدا، کُنڈی نام دی ہتھ پھڑائیا۔ جگت جگ جنم وچھڑیاں سچ پریتی گنڈھدا، دُھر دا میلا میلے سچ سُبھائیا۔ پرکاش دیوے اپنے
نوری چند دا، نرگن جوت کرے رُشائیا۔ بھانڈا پھوڑ کے ہنگ برہم دا، پار برہم اپنا آپ دکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہرکھ سوگ غم دا، چنتا چکھا مٹائیا۔ دُنیا دینا
دے کے ہڈ ماس ناڑی چم دا، چم درشتی دے بدلایا۔ دوارا دس کے اک اگم دا، اگمڑی کرے پڑھائیا۔ جو سب توں دکھرا بھگتاں دا بھگوان جگت جہان مند،
سوگھٹ گھٹ رہیا سامیا۔ ہن ویلا نہیں بہتا کھانا ان دا، من ممتا لو بھوائیا۔ پریم کرو اوس شبدی دھار نورانے چن دا، جس نوں چند چاندنی سیس نوایا۔ جس
نوں پُرکھ اکال اِکو جندا، جنیندی بنے دُھر دی مایا۔ اوہ سروتا نہیں کسے کن دا، سرون ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، فرمان
فرمان وچوں بدلایا۔ شبد کہے پریم پُرکھ اُتے سب نوں پے گیا شُبا، شبے روز رہی گر لایا۔ حق سمجھے نہ کوئی مدعا، مُدت توں گر اوتار پیغمبر آئے سمجھائیا۔
جس دا لیکھا بھيو اندر رہنا نہیں گجھا، گجھی رمز نال اٹھائیا۔ جس دا راہ تک کے گیا مہاتما بُدھا، بُدھی والے دین دُہائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ کہا آوے
بُدھا، سُدھ کرے سرب لوکانیا۔ جس دے حکمے اندر نانک گوہنڈ کہا پینڈا مُکا، مکمل کرے صفائیا۔ اوسدا بن اکھراں والا رُقہ، شبدی شبد سچ سناٹیا۔ جس دا

تتاں والا نہیں جُسا، جُگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ سیس دھڑ نہ چوٹی مچھاں، نورو نور نور رُشنا پائیا۔ اگم اتھاہ سب توں اوچا، اوچو اوچ بے پرواہیا۔ سو بھگتاں دے دیکھن آیا کوچا، گلی گلی پھول بھلایا۔ چھیل چھیل نوجوان ملوکا، سخت گرخت اپنی دھار چلایا۔ لیکھا جانے نہ کوئی ہون آہوتا، ملا والی آواز نہ کوئے جنایا۔ خاکی تن لہے نہ کوئے بھوتا، پر مہنس نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل شہنشاہیا۔ شبد کہے میں لکھنا لیکھ شباب، شہانہ روپ وٹایا۔ کلمیوں باہر آداب، ادب اک سمجھایا۔ ستار بن رباب، تن بھیت دینی وجایا۔ محبت وچ میل احباب، اگلا باب دینا پڑھایا۔ لیکھا جان کے طول عرض مکعب، مشطیل ونڈ ونڈایا۔ دھردر گاہی بن نواب، نوبت حق دینی وجایا۔ کسے دا چلنا نہیں سوال جواب، جواب طلبی ہووے تھاؤں تھانیا۔ بھگتاں نوں دے خطاب، خطا سب دی دُور کرایا۔ گلشن وچ گل ویکھ کے گرگھ گلاب، غلام بردے اپنے لئے بنایا۔ پریم پیار اندر بدل دیوے مزاج، مذہب دی شرع دے کٹایا۔ پڑھنی دے اک کتاب، جو کتب خانیاں وچوں باہر رکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ چلا کے اک سماج، سمیں نال سماں دے بدلا پائیا۔

★ ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۱ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ★

شبد دھار کھیل انوکھا، اکل کل دھاری آپ کرایا۔ جیو جگت جہان جگت ویکھ کے موقع، فرمان دربان اک سنایا۔ لکھ چوراسی ویکھ پرکھ کھرا کھوٹا، پردہ پردے اتوں اٹھایا۔ کون سری بھگوان دی رکھ اوٹا، اوڑک اکو راہ تکایا۔ کلجگ انت اوہ دھرم رائے کول نہ جائے بے دوشا، بدو بدی دے نہ کوئے سزایا۔ اُس دا لہنا پار چوڑاں لوکا، لوک پرلوک وچے ودھایا۔ جس گایا "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان" سلوکا، سو صلح نال اپنے وچ سماپا۔

★ ۲۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۱ کیشن سنگھ دے گرہ اڑ پنڈی ★

سنگھاسن کہے میں کدے نہ وہلا، خالی سچ نہ کوئے دکھایا۔ میرا اوس دے نال ہو یا میلا، جو جوتی شبدی دھار بے پرواہیا۔ جس دا گوہند اکو چیل، برہنڈ کھنڈ ویکھ دکھایا۔ بھگتاں دا بن سہیلا، بھگون ہو کے دیا کمایا۔ وسنہارا دھام نویلا، نراکار سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ

سنگھاسن سو بھا پائیا۔ سنگھاسن کہے میرا اوس دے نال ملاپ، جو مل کے وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دا دو جہان پرتاپ، پرت کے اپنا پھیرا پائیا۔ سدا سہیلا
 وسے ساتھ، دُھر دا سنگ بنا ئیا۔ سدا نظری آوے ساکھیات، سنگھ بیٹھا ہر رگھرائیا۔ دُھر دی دیندا رہے سوغات، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ میں خالی
 ہوواں نہ کدی دوس رات، گھڑی پل میری وجدی رہے ودھائیا۔ میرا اوس دے نال بنیا ساک، جو سجن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دُھر دا سنگ اک بنا ئیا۔ سنگھاسن کہے میں کھیل دتاں سنگین، سنگھ نظری آئیا۔ جس دا لیکھترے تر تین، تر پت رہیا کرئیا۔ وڈیائی دے کے اُتے
 زمین، فرش سو بھا پائیا۔ بھگتاں دیونہارا یقین، بھروسہ اک بندھائیا۔ مثال میٹ جل میں، ملت اپنی اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ سنگھاسن سدا سدا سد بیٹھا سو بھا پائیا۔ سنگھاسن کہے میں کدے نہ ہوواں خالی، خالق خلق دیاں سمجھائیا۔ میرا مالک اکو والی، ولیاں دا ولی بے پرواہیا۔
 جو سچ دوارے ساچی سچ کرے پرتپالی، سب دا اک گوسائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں اندر باہر گپت ظاہر جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کرے رکھوالی، ٹلے پربت ہوئے
 سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیکھے جوت اکالی، اکل کل اپنی کھیل کھلائیا۔

☆ پہلی سنگ شہنشاہی سمت ۱ (بکرمی ۲۰۲۲) (عیسوی ۱۹۶۵) (سن ہجری ۱۳۸۵)

☆ پنڈ گھونڈ (بھاؤ گھنک پُری) (پاکستان) پچھلے لیکھے دے لہنے وچ کھت

ویہہ سو بکرمی کہے میری سنی فریاد، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمائیا۔ پنج جیٹھ دی میری اگئی آواز، سنی دُھر درگاہیا۔ زرگن زرویر نراکار کھول
 کے راز، پردہ دتا اٹھائیا۔ شبد اگئی ساجن ساز، ست ستوادی دھار چلائیا۔ حکمی حکم بدلا کے رواج، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ جھگڑا مُکا کے روزہ نماز، جیکارا اکو
 اک سنائیا۔ سجدیاں والا مُکا کے آداب، نمستے اکو دئے درڑائیا۔ دُھر دا مالک حق جناب، حقیقت دیکھے تھاواں تھانیا۔ گھنک پُری شہنشاہی سمت ست ستوادی
 پھیر کرے آباد، نام نگارہ اک وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ویہہ سو بکرمی کہے میرے وڈ وڈ بھاگ، پُرکھ اکال

دیا کمائیا۔ گھر گھر بُجھا کے چراغ، دیا باقی دتا مٹائیا۔ کوڑی کریالا کے آگ، اگنی اگت دتا تپائیا۔ پورا کر کے بھوکھت واک، سمت شہنشاہی دتا بدلایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ وجائے دُھر درگاہی اكوناد، نام ندھانا دئے جنایا۔ گرو اوتار پیر پیغمبر ہون وساد، بھگت سنت گرگھ گر سکھ فقیر صوفی نیز نین اگھ کھلایا۔ دو جہاناں ویکھنہار حالات، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ گھنک پُری پوری کر کے آپ آزاد، عاجز اپنے چرن لکائیا۔ مایا ممتا موہ کر کے برباد، ظلم ستم دتا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا بھگتائیا۔ ویہ سو بکرمی کہے میں سمت ویکھیا شہنشاہی، جگ چوکڑی رہیا بدلایا۔ جس دی اگنی سال دین گواہی، شہادت اپنی رہیا بھگتائیا۔ چاروں کُنٹ وجی اک ودھائی، ڈنکا نام سنایا۔ دلی دربار نیہہ دیوے دھرائی، حکم چلے بے پرواہیا۔ اگلا کھیل اگم اتھاہی، پُرکھ ابناشی اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دوارا ویکھ وکھائیا۔ گھونڈ نہیں ایہہ شیر گھرانہ، شیراں داشیر کھیل کرائیا۔ جس دے حکمے اندر ہو یا ویرانہ، ویری روپ نہ کوئے وٹائیا۔ کسے بھرنانہ پیا آبیانا، دُھر دا دھکا اک لگائیا۔ اگلا کھیل ہونا مہانا، مہابلی ویکھ وکھائیا۔ سبجگ ست دھرم دا جتھے جھلنا ست نشانہ، نشانے کوڑے دتے مٹائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پہلی کنگ سمت شہنشاہی لکھا کے چلیا اوہ پروانہ، جو پر م پُرکھ پر ماتم سرب جیو آتم حکم سنایا۔

سرب آتم پر ماتم سندیش، زرگن زرگن حکم جنایا۔ سمت شہنشاہی حکم ایک، اینکار دئے وڈیایا۔ نیز لوچن نین سب نے لینا ویکھ، وشا سب دی دئے بدلایا۔ ڈھیری ڈھاہ کے مسانک ملا شیخ، شناخت سب دی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھونڈ پنڈ بھگتاں دے کے ٹیک، لگا مستک رہیا لگائیا۔ گھونڈ پنڈ کہے میں گیا گھبرا، ویہ سو بکرمی یاد آئی۔ جس ویلے حکم دتا شہنشاہ، سب دی صفہ دینی الٹائی۔ گھر گھر خالی کاگ دینے اڈا، چنچھی چوگ نہ کوئے بھرائیا۔ محل اٹل نہ کوئے رُشنا، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیایا۔ دھام سہلڑا اک اکلڑا سچ دوارا دینا وساء، وشو اپنی کار کمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگلا لیکھا پہلی کنگ ہر سنگت رات دس وجے دئے لکھا، لکھت بھوکھت بھاؤ اپنے نال سمجھائیا۔

☆ گھونڈ دے بڈھے مُسلمان سُلکھن دے نال تے اوہدی بھین دے نُوت ☆

علی دے مَتر پیارے سُلکھن، ولیاں ولی دے وڈیاںیا۔ خُدا تعالا تیری اعظمت آیا رکھن، مہر نظر اُٹھایا۔ تن دفعہ تیرے کولوں کھادھا سی کھن، پنڈ گھونڈ دے گواہیا۔ اک ویراں لسی لگا سی چکھن، صلح پریم نال لگایا۔ پھر پڑدے نال لگوں ڈھکن، مہاراج شیر سنگھ ہس کے تیرا ہتھ دتا اُٹایا۔ اوس دے کارن تیرے نال مل کے آیا وسن، پریم پریتی توڑ نبھایا۔ تیرا عذاب آیا کٹن، رُوح بُت دوویں پاک کرایا۔ لے کے جائے اوس جُے وطن، جس مقامے حق جلوہ نُور خُدا یا۔ رحیم رحمان درساوے اوہ پتن، جس دا کنارہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا رہیا چُکایا۔ سُلکھن تیرا جذبہ پریم، نیتی نیتی وچوں بدلایا۔ اوس دا پورا کرن آیا نیم، جو راتی سُنھیاں وچ سمجھایا۔ پچھلے جنم دا لہنا دین، مقروض رہیا چُکایا۔ تیرا تھوڑا ناتا سی نال حسن حُسن، کربلا رُپ وڈیا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ سُلکھن تیرے پچھے لے کے آیا تشریف، مہروان مہر نظر اُٹھایا۔ تیرے کرم دی کر کے جائے تصدیق، حکمے نُور خُدا یا۔ تیری بے شک عُمر بھاویں ضعیفُ ضعیف، ہڈیاں وچوں بڈھاپا رُپ وٹایا۔ تیری قیمت والی تعریف، پیغمبراں نال وڈیا یا۔ تیتوں ویکھ کے اک عزیز، سر اپنا ہتھ لگایا۔ تیری جان کے پچھلی تمیز، طمع دتی بدلایا۔ جیہڑا کر رہیا سی اڈیک، ویلا وقت دے گواہیا۔ اُس دی دے نہ کوئے تصنیف، مُصنّف نظر کوئے نہ آیا۔ گھونڈ دی نشانی اک قرآنے شریف، گرہ قدیم دادے بدلایا۔ سچ دی سدا پریت، کوڑ نالوں کوڑ ناتا گیا تڑایا۔ تُسیں پہلوں پاکستان دے وسنیک، ہن ہند دے سپاہی تہاڈی شہادت رہے بھگتایا۔ تہاڈے کول کھڑے قریب، دوس رین سیو کما یا۔ خُدا دے کارن ہوئی ایہہ بختیش، جو تیرے کول بہہ کے صفہ سب دی رہیا اُٹایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دے کے جائے اوہ بھیکھ، جیہڑی انت مقبریاں وچوں باہر کڈھایا۔

☆ پہلی کنگ شہنشاہی سمت اہر بھگت دوار جیٹووال ☆

کنگ کہے سمت شہنشاہی دا مُشکل نال گیا ادھ، ادھ واٹے ویکھی لوکائیا۔ میں ویکھ کے ہویا گد گد، خوشیاں وچوں خوشی بے پرواہیا۔ چھ ماہ پچھلے سد، کول بہا کے پچھ پچھائیا۔ کی کچھ کیتا میٹوں دیو دس، پردہ رہے نہ رائیا۔ چھیوے روپے اپنی اکھ، نیتز نیناں نیر دہائیا۔ اسیں تھوڑا تھوڑا پورا کیتا اپنا حق، حکم نیا شہنشاہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا پچھلا میٹ کے شک، پردہ دتا اٹھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا رہے نٹھ، بجے واہو داہیا۔ سر شئی دی در شئی دا بنا کے بھٹھ، بھٹھیا لا لہیئے تھاؤں تھانیا۔ کسے اگئی حکم دتا جھٹ، سندیشہ سچ سنا گیا۔ ذرا پرت کے ویکھو اکھ، پرتکھ روپ گوسانیا۔ جو تیر انیالا مارے کس، قسم کھا کے پار لنگھائیا۔ تیس کر یو مول نہ بس، بستے سب دے پھول بھلایا۔ کلج کوڑی کایا پئی پس، دردی درد نہ کوئے ونڈایا۔ پُرکھ اکال دا بھلیا جس، چار جگ دین گواہیا۔ خالی سب دے ویکھو ہتھ، نہتھیں دے لوکائیا۔ ہر دے ہر کوئی نہ رہیا رٹ، رٹے گھر گھر رہیا دکھائیا۔ سچ کنارہ نظر نہ آوے تٹ، ٹٹیاں جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ چھ ماس کہن اسیں تھوڑی جی اپنے حصے دی لا کے بیٹھے سٹ، ماتر اشارے دتا سمجھائیا۔ ادھ وچکاروں کنگ توں دینا اپنا ٹک، ٹکیاں والے دینے مٹائیا۔ جگت رہن نہیں دینی کوئی وٹ، وٹنیاں والی نہ کوئے سگائیا۔ کنگ کہے میں مارنا اوہ پھٹ، پھٹیاں اُتے جنازے دینے لگائیا۔ جگت منارا جائے ڈھٹھ، ڈھیری خاک دکھائیا۔ میری پہلی اوہ حد، جتھے وٹی سچ ودھائیا۔ جس دا حکم کوئی نہ سکے دب، دب بے وچ نہ کوئے ڈرائیا۔ جس نوں سارے رہے لہ، لباں اُتے زبان پھرائیا۔ نوری کہندے رب، جلوہ بے پرواہیا۔ پرگٹ ہووے جھب، جھپٹ اک لگائیا۔ کنگ کہے کھیل اوس دا اب، ویس انیکا روپ وٹائیا۔ سچ دوارے رہیا پھب، فیصلہ حق سنا گیا۔ دو جہاناں بن کے نج، ضمانت وچ رکھے لوکائیا۔ کسے لاؤن نہ دیوے اج تیج، لکھ چوڑاسی سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اپنے حکمے اندر لئے بدھ، بندھن اکو پائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ سکے رد، حکمی حکم نہ کوئے اٹھائیا۔ اوہ جگ چوڑی دا پچھلا لیکھا بہی کھاتہ رہیا کڈھ، بن حرفاں حرف پرگٹائیا۔ دو جہاناں پار لنگھ، انگن اپنے سوبھا پائیا۔ کسے کولوں وست نہ لئے کوئی منگ، مانگت کرے لوکائیا۔ سر شئی ہووے دنگ، حیرانی وچ گھبرائیا۔ کنگ کہے کس بدھ چھیڑن والا جنگ، جنگجو بہادر شہنشاہیا۔ جس دا نام فرمانا بیرنگ، مہر ثابت نہ کوئے کرائیا۔ بلوونا دے کے شاہ فرنگ، فقیریاں وچ اڈائیا۔ شبدی

گھوڑ ترنگ، تڑت لئے دوڑائیا۔ جس کارن مار کے آیا پندھ، پُری گھنک چرن چُھہائیا۔ لکھ چوڑاسی کھٹے کر دئے دند، جیبھ سکے نہ کوئے ہلائیآ۔ شاہ سلطاناں پھر کے انگ انگ، من واسنا لئے انگڑائیا۔ اندھیر ویکھے وچ برہمنڈ، ورجھنڈ دئے ڈہائیا۔ سب نوں کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا اک اُٹھائیا۔ جو چھڈ کے گیا پُری انند، اوہ انند سب دے دئے مٹائیا۔ جس نے بالے نیہاں ہیٹھاں رکھے کندھ، اوہ کندھے سب دے دئے اُکھڑائیا۔ جگت ڈہاگن نار دسے رنڈ، رنڈیپا گھر گھر پھیری پائیا۔ کلج کوڑ کڑیا راکتک وچ چڑھن والا جنج، سجن ساتھی نال رلائیآ۔ تھوڑا جہا اشارہ دتا بھائی منجھ، بھولے بھاؤ گیا سمجھائیا۔ گرکھو اوس ویلے کریو کوئی نہ رنج، ڈکھاں والا درد نہ کوئے مٹائیا۔ تھادی ڈوری پر بھ دا پنگ، پتلی لکھ چوڑاسی دئے نچائیا۔ جس دا ڈھولا شبد سندیشہ اکو چھند، شہنشاہ بے پرواہیا۔ کوڑیاں کرماں دی ڈھٹھ جائے کندھ، کلماں وچوں کلے دئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل شہنشاہیا۔ شہنشاہی سمت کہے میرے مہینے گزرے چھ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ میری کسے نہ لئی ہے بہے، الف یے نہ کوئے سمجھائیا۔ میری بُجھی پیاس والی نہیں تہ، ترکھا رہی ستائیا۔ میں چار کُنٹ کسے دا لگا رہن نہیں دتا نینہ، یاری یار نہ کوئے ہنڈائیا۔ ابے ماجھے دی تھوڑی اڈی کھیہہ، خبر سب نوں رہیا ستائیا۔ جناں چر نہ ہووے تھیہ، تھڑھے صاف نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ چھ مہینے کہن اسیں تھوڑی جہی لائی اپنی شکت، حکم نیا بے پرواہیا۔ سانوں ماجھے وچوں لجا آگئی ویکھ کے دوارا بھگت، نیتز نین لئے بدلایا۔ گو بند پچھے آیا ترس، گرکھ لئے اُٹھائیا۔ تھوڑی باقی ہور حرص، اوہ وی رہے جنائیآ۔ پرکھ اکال دا دینا قرض، مقروض سیس بھکائیا۔ اگلا کھیل ویکھو اسپرج، اسپرج روپ وٹائیا۔ سب دی پٹھی کرنی نزد، سارپاش سمجھ نہ پائیا۔ سب نوں لاؤنا اک ورگ، وکھرے وکھرے لینے اُٹھائیا۔ جناں چر ویکھاں نہ بسترے مرگ، مگرلی پوری نہ ہوئے لکھائیا۔ جس کارن مڑ کے آیا پرت، جوت سروپی پھیرا پائیا۔ سچھنڈ دواریوں لے کے فرد، سنت سہیلے لئے اُٹھائیا۔ چھیاں مہینیاں اندر اُہناں دی ونڈ کے درد، حصہ اپنی جھولی لیا لکائیا۔ اگے کنگ ہتھ پھڑا کے چھری کرد، قتل گاہ دتی وکھائیا۔ گھنک پُری دے ارد گرد اڈنی اوہ گرد، جو گرہا پلو سب دے دئے جھڈائیا۔ انت لیکھا آخری اوس بردھ، جس دا بدلہ آیا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں اپنے ہتھ وکھائیا۔ کنگ کہے میدنوں یاد سمت اوہ بیس، جس وچ ملی وڈیائیا۔ جس

دے سال پیٹے اکیس، گر اوتاراں پیغمبراں لہنا دتا مُکائیا۔ سانجھی دس کے اک حدیث، کلمہ حق پڑھائیا۔ دُھر دی اگئی جنا کے ریت، ساچا گیت اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سمجھائیا۔ کنگ کہے چھ مہینیاں لایا بہت زور، میٹوں تھوڑا نظری آئیا۔ میں نو کھنڈ پر تھی گھر گھر واڑنا اوہ چور، جو چوری چوری سب نوں لئے اٹھائیا۔ وہ دشا اندھیرا کرنا گھور، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن مچاؤنا شور، شور گل سرب لوکائیا۔ لیکھا تھوڑا جہا پشور، پشت پناہ ہتھ دیاں لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ کنگ کہے میں ویکھنے سب دے کرم، کانڈاں وچوں پھول بھلایا۔ میں میٹے اوہ بھرم، جو پڑیاں وچ چھپائیا۔ میں ویکھنے اوہ چرم، جنہاں داماں کوئے نہ کھائیا۔ میں ویکھنے اوہ برن، جنہاں دی سرن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا صاحب ہوئے سہایا۔ کنگ کہے میں حکم مننا عادل، عدلی اک جنائیا۔ میں دھام ویکھنا باتل، بیتل نظری آئیا۔ میٹوں کوئی نہ کہو قاتل، قطرہ قطرہ خون سب دا ویکھ خوشی منائیا۔ میٹوں چار جگاں پچھوں کہنا وڈا چتر، جس سرشٹی دتی ہلایا۔ میرا سندیشہ دُھر دا پتر، پتریاں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ چوڈاں لوکاں رہن نہیں دینی آکڑ، انکڑیاں وچ نہ کوئے گنائیا۔ جو میرے صاحب اُتے ہو یا شا کر، شکریہ اک منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے کھلایا۔ کنگ کہے میرا کھیل ادھ توں آگے، اگلی کار جنائیا۔ کوڑے رہن نہیں دینے بغلے بیٹے، پڑے دینے مٹائیا۔ حرفاں والے رہن نہیں دینے پٹے، اکو کرنی سچ پڑھائیا۔ ماتا دی گود وچ کھینڈن نہیں دینے نچے، ایہو میری پترائیا۔ میں پر بھ دے واک کرنے سچے، سچیاں رہیا سمجھائیا۔ گر کھو گر شبد دھار وچ رہو نہ کچے، کاجی مائی کم کسے نہ آئیا۔ ویکھو گھنک پُری دے گھرانے ڈھٹھے، جتھے ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ ایہو پینے چاروں گنٹ رٹے، سر سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ پہلی کنگ اُچی کوک کوک دتے، حکم حکم بے پرواہیا۔ جو لیکھ اگئی نہ ہر دتے، وہ دشا رہیا درڑائیا۔ مایا ممتا وچ رہن نہ دیوے پھسے، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کسے نوں چڑھن نہ دیوے ریل گاڑی بسے، بسترے سیس اُتے لکائیا۔ کنگ کہے میری سہنجی سنگراند، جو سمت شہنشاہی رہی وڈیائیا۔ سرشٹی اندر پاؤنی بکھاند، دکھ دکھ حکم سنائیا۔ کسے نوں سون نہیں دینا سرھاند پواند، سکھ آسن نہ کوئے وچھائیا۔ جوترا لاؤن نہیں دینا کسے داند، ہالیاں ہل نہ کوئے پھرائیا۔ سہاگی گت رہن نہیں دینی

کوئی پراند، کجل دھار نہ کوئے جنائیا۔ لیکھا مکنا تارا چاند، اکو نور ہوئے رُشنائیا۔ پُرکھ ابناشی بدن والا سوانگ، سوانگی ہو کے دئے وڈیائیا۔ جس دی صدیاں توں کردے گئے تا نگھ، ماس برکھ گنت گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا محکم اک جنائیا۔ پُری گھنک کہے میٹوں یاد آیتن اَسو دا وقت، ویہہ سو تِن بکرمی دئے گواہیا۔ جس نے کھیل کھیلنا وِچ جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ اوہ کھیل کرن آیا فقط، فقرے اپنے رہیا بنائیا۔ جس نے بن اکھراں توں کیتے دستخط، حرُوف حرُوف ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا محکم اک ورتائیا۔ پُری گھنک کہے جس میرا سہایا دوار، دُجی وار کھیل وکھائیا۔ میٹوں تھوڑا جہا آیا اعتبار، دھیرج دھیر دتی بندھائیا۔ جس نے لکھیا آر پار کراں خوار، سَنکھ سانت نہ کوئے کرائیا۔ اوہ ملیا مالک دلدار، سا جن بے پرواہیا۔ میٹوں کر کے گیا خبردار، ہوئی جہی سمجھائیا۔ پہلوں تیرے اتوں شروع کیتا وبار، ویہہ سو بکرمی پنچ جیٹھ دئے گواہیا۔ جوتی جامہ دھار کے وِچ سنسار، اپنا کھیل دتا ورتائیا۔ اوہ مار کے اک رمز والی لشکار، چک اگئی گیا چکائیا۔ میں مُجبت وِچ ہوئی بے دار، اپنی اٹھ گھلائیا۔ دوئے جوڑ کر نمسکار، سیس جگدیس لیا جھکائیا۔ بھیت دس سچ نرنکار، پردہ دے اٹھائیا۔ تیرے در بنی بھکھار، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہوئی جہی میٹوں دتا سکھال، سکھیا سچ درڑائیا۔ میں دیناں بندھپ سدا دیاں، دینن ہوواں سہائیا۔ توں میرے پچھے گھالی گھال، گھر بار سارے خالی دتے کرائیا۔ میں اپنے سمت وِچ تیرا کر وبار، توہار سوہنا دیاں سہائیا۔ اگلی کر اگئی کار، کرنی نال پرگٹائیا۔ گھنک پُری، میٹوں دئی بنا لین دے نکا جہا دربار، دربار سارے دیاں مٹائیا۔ ساڈھے تن سال انت اخیر تیری ونکار، وگاری سارے دیاں بنائیا۔ پنچ کنگ پنچ لاؤنا آپ نرنکار، جو پنچے لیکھ تن چار اَسو دی رات دتے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگئی کھیل رہیا ورتائیا۔ کنگ کہے میں ویکھنا اپنا زور، بل بل وچوں پرگٹائیا۔ نال تکنا پر بھ دا فرنا پھور، جو فرنیاں وِچ سب نوں رہیا اٹھائیا۔ شرع دا ویکھنا شور، شریعت دی شرم لڑائیا۔ کل دا کالا ویکھنا اندھ گھور، جو کلہیاں رہیا بھلائیا۔ جن بھگتاں دا اکو ویکھنا بول، جو سوہنگ ڈھولے رہے گائیا۔ جیہڑے گرگھ پر بھ دے کنڈے داتل گئے تول، قیمت تولیاں ماشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ اوہ سچکھنڈ دوارے دے رتن انمول، قیمت اکو وار دتی چکائیا۔ کنگ کہے میں کرماں دا ویکھنا گھول، کرماں دی دینی سزائیا۔ سنت سہیلے سچ وِچ رول، وِچوں باہر کڈھائیا۔ گرگھو، پنچ پنچیاں

وانگ نہ جانیو جگت مخول، مسخرہ روپ نہ کوئے بنایا۔ تہاڈے ساہمنے سب دے پردے دینے پھول، چار گنٹ کھوج کھوجایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں رکھنے اوہ نرول، جیہڑے نرے نرور نوں سیس جھکایا۔ باقی دھرت مات دھول دی سوا کے گود، دھولاں مار کے لینے ڈھاہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اوہناں دے وسنا کول، جنہاں نوں اپنی کل لیا بنایا۔

کنگ کہے میں ویکھن آیا قدرت، قدیم دا دھیان لگایا۔ گر اوتار پیغمبراں توں میتوں مل گئی فرصت، ویہلا ہو کے خوشی منایا۔ سب نوں جگت جہان وچوں مل گئی رخصت، پڑکھ اکال حکم سنایا۔ آگے اکو سب دا ہونا مُرشد، مُردیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرایا۔ کنگ کہے میرا قدم دیکھو پہلا پیر، پہر پہر ونڈ ونڈایا۔ سرشٹی درشٹی ہووے قہر، اشٹی مکھ بھوایا۔ جھگڑا دیکھو جگت غیر، گہرا گھاؤ دیاں لگایا۔ وسیا کوئی نہ رہے شہر، شاہ خاک دیاں بنایا۔ طرز سنا کے اکو بحر، ڈھولا بے پرواہیا۔ اگنی اگ لگا کے ڈپہر، مجلس دیواں لوکایا۔ صرف بھگتاں دی منگاں خیر، جھولی ڈاہ کے سیس نوایا۔ پر بھوکدی پتراں نوں کسے نہیں دتا زہر، رسیاں نوں ماپے گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرماں توں لینا بچایا۔ کنگ کہے میں نو سو پُرانوے جگ دا آدی، عادت اپنی دیاں جنایا۔ سدا سمت شہنشاہی وچ کراں بربادی، بدلے دیواں تھاوں تھانیا۔ میتوں تھوڑی چنگی لگے آبادی، جو عبادت وچ بیٹھے سیس نوایا۔ اوہناں دی آتم سب توں چنگی ہیگی، جو چنگیاڑے اگن دے بُجھایا۔ میں بھگتاں نوں بنا کے سچے تیگی، پڑکھ اکال نال ملایا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے کر کے وڈھاگی، بھاگ اوہناں دا دیاں سمجھایا۔ جیہڑے میرے صاحب توں ہوئے باغی، بغلے بپ دیاں کھپایا۔ میں سدا چاہندا اکو پتا ہووے تے اکو ہووے دادی، دعوے سب دے دے مُکایا۔ جو مالک دُھر دا آدی، ادنیاں گلے لگایا۔ اوس دا بناواں ساتھی، جو سجن شہنشاہی جنایا۔ جنہاں کنگ کہے میری نہیں مٹی آکھی، آخر اکھیاں توں اوہلے دیاں کرایا۔ جن بھگتو کھول کے دیکھو اپنی تاکی، طاقتور بیٹھا تہاڈے اندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک دیکھ وکھایا۔ کنگ کہے میں جگ جگ لیندا بدلہ، بدیاں نوں دیاں

کھپائیا۔ مینٹوں گیاراں سو سال سارے کہندے پگلا، بچھلی وارتا واراں وچ گائیا۔ کیوں میں راجیاں رانیاں کراں کنگلا، سلطاناں خاک ملائیا۔ شاہاں پھراواں وچ جنگلاں، حیواناں وانگ بھجائیا۔ کسے دے رہن جوگا رہن نہ دیواں بنگلا، بغل بسترے دیاں بٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اک لگائیا۔ کنگ کہے میری جگ جگ سیوا سچی، نو نو چار دے گواہیا۔ میں دھار رہن نہیں دتی کدے کوئی کچی، کچی کچل کے کچیاں جاواں کھائیا۔ اک ویراں منگ منگی تھوڑی جہی سلطان لکھی، سخی سٹیاں سُننے وچ جھولی ڈاہیا۔ اوہنوں شرع دی پڑھا کے پٹی، پٹیاں توں دتا ہلائیا۔ تھوڑی جہی جگا کے موم بٹی، ننھی کری رُشائیا۔ اک نکی جہی بات دسی، دست نال دست ملائیا۔ میری کھیل انت ہونی سب توں وکھی، وکھری دھار پرگٹائیا۔ کنگ وچ کھیل کرنی اک اچھی، اچھی طرح سمجھائیا۔ سر شٹی پیرنی جوں ویلے وچ بچھی، پسچاتا پ نال گر لائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت ریتی بٹھ کے شبد نال رسی، رستیاں وچوں بستے دینے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنگ نرائن نر، لیکھا ویکھ کے اک لکھ ہزار اسی، آسا سب دی پور کرائیا۔

☆ ۲ کنگ شہنشاہی سمت اٹھا کر سنگھ دے گرہ جیٹھووال ☆

شہنشاہی سمت کہے میرا سمیاں والا گمیا پندھ، پاندھی برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ نویں جگ دانواں چڑھیا چند، نو نو چار چرن چھہائیا۔ لیکھا جان شاہ فرنگ، فارس عارف دیاں ہلائیا۔ اگنی اگم ڈڑا ترنگ، طرف دوطرف ویکھ وکھائیا۔ شبدی چلہ نام کمند، کمر کسا بے پرواہیا۔ کوڑی کریا توڑ گھمنڈ، من ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جھگڑا مُکا کے سل پوجس کریر جنڈ، اکو نور دیاں چکائیا۔ کچھ لیکھا باقی رہندا وچ جھنگ، حکمے اندر دے بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ سمت کہے میرے کنگ دا ویکھو کرم، کرماں والیاں لئے ترائیا۔ سر شٹی نوں ویکھ کے وچ بھرم، بھر میاں دے بھلائیا۔ جگت وکار والا لا کے ورن، ورن برن جھگڑا دیاں مٹائیا۔ جن بھگتاں دے کے دھر دی سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ کچھ لہنا ارجن والا تارن ترن، ترن تارن توت ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے حرف جگت مکتب نہ پڑھن، ودیا وچ نہ کوئے سہائیا۔ اوہناں دے کارن شبدی دھار آیا پھرن، پھڑ پھڑ دے سزائیا۔ نام

کٹارے آیا لڑن، نوجوانا مرد مردانہ ویس وٹائی۔ نواں گھاڑن آیا گھڑن، بن ٹھٹھیا رابے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کرن آیا پرن، پرتیندھ ہو کے دیکھ دکھائی۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت سب دا دیکھیا چال چلن، چلتر اں وچ دیکھ دکھائی۔ دُھر دا لیکھا لکھیا شاہی نال قلم، کلمیاں توں باہر دتے پرگٹائی۔ جس دا بُدھی وچ وکاس نہ کیتا علم، عالم نہ کوئے وڈیائی۔ انت اخیرِ رہن نہیں دینی کوئی چلم، چم درشی ساری دتی گوائیا۔ جیہڑا جگت کوڑی لڑائی دی دیکھدا رہیا فلم، اوہ فیصلیاں وچ سمجھائی۔ پیار نال کسے نہ دینا ملن، وچھڑیاں جوڑ نہ کوئے جڑائی۔ راتی سُنیاں نہ دینا ہلن، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ کلج کوڑ کڑیاری وڈی دُونگھی پاؤنی چلھن، باہر سکے نہ کوئے کڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کنگ کہے میں منگ لئی اوہ کتاب، پُرکھ اکال اگے بنیتی دتی سُنائی۔ جس وچ جگ چوڑی گر اوتار پیغمبراں دا حساب، لیکھا لکھیا بن قلم شاہیا۔ جس دا پہلا ورقہ تے پہلا باب، احباب دے سمجھائی۔ جس دا صدیاں توں لیندے آئے خواب، خالص اپنا روپ دے پرگٹائی۔ حکمے اندر شاہ نواب، شہنشاہ اپنی کار بھگٹائی۔ کنگ کہے پتہ نہیں کی لیکھا میرے پچھوں ہونا بعد، بغداد دا لیکھا سچ سُبھائی۔ میری رمزاں والی آواز، سدا اک سُنائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدی انادی کڈھ کے اک لغات، بن صفحیاں صفحے دے اٹھائی۔ سمت کہے پچھلا کھیل ہو یا سماپت، پلوسارے گئے جھڈائی۔ پُرکھ اکال دا نام ہو یا ستھاپت، سنھتا دیوے تھاوں تھانیا۔ اکو پوجا دتے پاٹھت، پڑھیاں دے پڑھائی۔ اکو کلمے نام عبادت، علموں باہر عالماں دے سمجھائی۔ اکو پر ماتا آتما کرے سواگت، دوجا سنگ نہ کوئے ہنڈھائی۔ بھو چکا کے حقیقی معرفت، مُجبت تہاڈی دے سمجھائی۔ جتھے چلے نہ کوئے سفارش، مہر نظر نظر اٹھائی۔ بھو جانے نہ کوئے عارف، و دیا وچ نہ کوئے وڈیائی۔ دُھر دی دھار اگئی عبارت، عبرت نال دے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھرتا بن کے دیش بھارت، بھاری آپ حکم ورتائی۔ سمت کہے میرا کسے نہ سمجھیا سماچار، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائی۔ اندر آئی نہ کوئے وچار، بُدھیوان نہ کوئے وڈیائی۔ دُھر دا مضمون لا قانون کسے ہتھ نہ آئے کسے وچ اخبار، بے خبراں خبر نہ کوئے سُنائی۔ من واسنا کلج کوڑے دا کر اعتبار، اپنا آپ دے مٹائی۔ جن بھگتاں دسیا اکو سب دا سانجھیا، جو یارڈا ستھر ویکھ دکھائی۔ جس دی منزل سب توں دُشوار، اوکھی گھاٹی نہ کوئے چڑھائی۔ کر کرپا جس کرے آپ پیار، پر م پُرکھ ہو کے آپ دیا کمائی۔ پھر باہوں لئے اٹھال،

جگ و چھڑے میل ملائیا۔ لیکھا چھپا کے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ سبکھنڈ دوارا دکھاوے اوہ سچ دربار، جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ اوتھے کسے دی کرنی نہ بھال، کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جدھر دیکھو ادھر نال، نلائقاں نوں لائق دئے بنائیا۔ ایہو پر م پڑکھ دا کھیل کمال، جو کملیاں کوجھیاں گلے لئے لگائیا۔ سرشتی دی درشتی کر کے حلال، حلوہ منڈا سب دا دئے بنائیا۔ جیہڑا لہنا کرشن دا نال گوال، گوالا ہو کے گوآں سیو کمائیا۔ اُس دا آگے آؤن والا احوال، جو واتا ورن دئے بدلائیا۔ سب دا لہنا دینا کر کے بحال، لیکھا لیکھے وچوں مٹائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سمت سمتی دیکھے آن، مہروان اپنا پھیرا پائیا۔

★ ۵ کنگ شہنشاہی سمت ادھیر پڑ دئی دربار دی نیہہ رکھن سمیں ★

پنج کنگ کہے میرا مالک نرنکار، دو جہاناں ملکیت اپنے ہتھ رکھائیا۔ آد جگاد سچی سرکار، دُھر دی دھار حکم پر گٹائیا۔ جگ چوکڑی وچ سنسار، نت نوت ویکھ دکھائیا۔ نو نو چار کر کے پار، پر م پڑکھ پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت دیکھ اکھاڑ، دہ دشا کھوج کھوجا جئیا۔ پیغمبر گرو ویکھ اوتار، بھگت سہیلے بھيو چکائیا۔ اشٹ درشت ویکھ ووار، بہجھانتي ونڈ ونڈائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انخیل قرآن، پردے رہیا اٹھائیا۔ ہر گھٹ اندر ویکھے مار دھیان، بن اکھاں ویکھ دکھائیا۔ سمت شہنشاہی کر پردھان، لوک مات دتی وڈیائیا۔ حکم دُھر دا اک فرمان، فرما بردار دتا سمجھائیا۔ نو ست ہوئے حیران، حیرانی گھر گھر نظری آئیا۔ سچیاں بھگتاں بخش اک گیان، اگیانی کرے ہلکائیا۔ دھرم دوارے دے کے مان، ممتا دتی مٹائیا۔ ست سچ دکھا نشان، نشانہ اکو دتا جنائیا۔ ڈھولا دس کے "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان" بھاگ سب دا دتا بدلائیا۔ کھیلے کھیل نوجوان، نوبت اپنا نام وجائیا۔ سچ دوارا کر پروان، پر م پڑکھ ہوئے سہائیا۔ دئی دربار کھولیا آن، آنن فانن ویکھے سرب لوکائیا۔ شبدی جو دھا ہو بلوان، بلدھاری ویکھ دکھائیا۔ نام کھنڈا کھچ آگم کمان، چلہ تیر انیالا اپنے ہتھ رکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے اک میدان، مدد گیر نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کنگ کہے میں ہویا

خوشحال، پنج پروشے ملی وڈیاںیا۔ صاحب سنگر دین دیاں، دیا دتی کماںیا۔ بھگت سہیلے گرگھ سوہنے لال، لال رہیا وڈیاںیا۔ سچ دوارا دکھا کے دھرم سال، بھگت بھگوان ہوئے سہاںیا۔ پوربلا پورب ویکھ میدان، دھرتی دھرت رہیا وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ پنج کنگ کہے میٹوں یاد آوندا چیتا، چیتا ونی نال جناںیا۔ اتھے اگی دن کرشن سوئدا رہیا اُپر ریتا، دوجا سنگ نہ کوئے دکھانیا۔ دوجا تکدا رہیا پُرکھ اکال داشدی بیٹا، جو حکمی محم سناںیا۔ جس دا کوئے نہ جانے لیکھا، کاغذ قلم نہ لکھے شاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ پنج کنگ کہے میٹوں یاد آئی اوہ دھار، جو دھرنی دئے گواہیا۔ تن دن کرشن ستا سی منہ دے بھار، دکھن دشا کونا ونڈ ونڈانیا۔ مستک رگڑ کرے نمسکار، سپس گردن اُتے لگانیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، ترلوکی ناتھ دئے گواہیا۔ اگمی دسدا چمتکار، جلوہ شہنشاہیا۔ زرگن روپ تیرا زرنکار، مالک اک اکھوانیا۔ ساچا بخش اوہ پیار، جس نوں ویکھے نہ کوئے لوکانیا۔ تیتویں سال دا ایہہ وار، عمر اوستھا آو انکڑیاں وچ ونڈ ونڈانیا۔ پُرکھ اکال ہو دیاں، باہوں پکڑ گلے لگانیا۔ اوہ ویکھ کھیل کمال، کملاپت دئے جناںیا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، دیاوان ہوئے سہاںیا۔ کلج اتھم ست سچ بناواں اُچ دوار، جتھے دوارکا واسی سپس جھکانیا۔ جمنات ٹن پکار، دیوے مان وڈیاںیا۔ دُھر دے سجن میت مرار، وچھڑے گرگھ جوڑ جڑانیا۔ سرشی درشی کھول کواڑ، جگت کواڑ بند کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ پنج کنگ کہے کرشن کہائے ترلوکی ناتھ، لوک تن وڈیاںیا۔ بردا تیرا چاک، سیوک سیوک کماںیا۔ گوپیاں والی راس، سخیاں نال وڈیاںیا۔ گوالیاں رکھاں پاس، بھجاں واہو داہیا۔ تیری اکو یاد، انتر انتر سماںیا۔ دھوڑی لگا خاک، مستک سو بھاپانیا۔ جوڑ کے دوویں ہاتھ، سپس دتا جھکانیا۔ توں میرا رگھناتھ، رہر بے پرواہیا۔ دُھر دا دینا ساتھ، آد جگادی سنگ نبھانیا۔ کلج ہووے اندھیری رات، گنت چار اندھیرا چھانیا۔ ساچی دے نہ کوئی پرہات، نورو نور نہ کوئے رُشانیا۔ پُرکھ اکال کہا میں پرگٹ ہوواں ساکھیاں، جوتی جوت ڈمگانیا۔ جنہاں جگ چوکڑی رہیا آکھ، بھگتاں دیاں وڈیاںیا۔ مانس جنم وچ دیواں شباں، سر اپنا ہتھ لگانیا۔ میرا تئاں والا نہیں ہوناں لباس، نورو نور جلوہ بے پرواہیا۔ گو بند ہونا گھاٹ، پتن اکو دیاں سمجھانیا۔ نو نو چار دی میٹاں واٹ، واٹاں دُور کرائیا۔ دھرم دوارا کھول کے ہاٹ، جگت ہٹوانے دیاں کھپانیا۔ کرشن تیری ضرور پوری کراں بات، بے وطنان دا وطن دیاں وسایا۔ سچ دوارا کر کے

آباد، آبادی سرشتی دی دیواں گھٹائی۔ میرے کول سب توں دکھری انوکھی جانج، جاچک اپنے لوں ترائی۔ لگن نہ دیواں کوئے آنج، اگنی اگ نہ کوئے تپایا۔ اُس ویلے سمت شہنشاہی کنگ مہینہ اُپر دوس ہووے پانچ، پنچم میلا سہج سُبھائی۔ جس دواویوں ساری سرشتی بنی اک نکی جہی برانچ، حکمنامے چاروں گنت سُنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائی۔ پنچ کنگ کہے کرشن گدگد، گدی اپنی دتی تجائی۔ میٹوں بھل گئی یادواں والی اوہ جد، یدپ تیرا کھیل ویکھ وکھائی۔ اوس ویلے گر اوتاراں پیر پینمبراں اساں سب کچھ دینا چھڈ، چھڈنی جگت لوکائی۔ اکو لنگھ کے پار حد، دوارے دُھر دے سو بھا پائی۔ کوٹن کوٹ وار تے سریر گئے لد، چولی جگت مات ہنڈائی۔ تیرا کھیل پُرکھ سرتھ، بے انت بے پرواہیا۔ زرگن دھار وکھاؤنا اوس اگنی اکھ، جس دارُپ رنگ ریکھ نہ کوئے وکھائی۔ ابناشی کرتا ویکھ - - - - - سبھے دتا جنائی۔ جگ چوکڑی سب کچھ میرے وس، واسطہ اپنے نال رکھائی۔ سب دا لہنا دینا کر کے بس، بستے بستریاں وچ بندھائی۔ ہر بھگت گرکھ سہیلے کر اکھ، اکٹھیاں دیاں وڈیائی۔ سچ دربار دی نیہہ رکھ، پیار دی جڑ دیاں پرگٹائی۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرا بھگتاں والا پکھ، بھلیاں دیواں سزائی۔ گرکھاں دی سیوا دا ایہہ پچھلا رس، رستہ سرشتی دے وکھائی۔ جس دے نشانے اُتے صدی پچھوں خرچ ہونا سوا لکھ، نشانہ دھرم اک جھلایا۔ کسے دارہن نہیں دینا کوئی وس، وسکار سرب لوکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پورب لہنا ویکھ وکھائی۔ پنچ کنگ کہے میرا کرو قدر، قدرت دا قادر رہیا ملائی۔ جو پوری سب دی کرے سدھر، صدمہ رہیا چکائی۔ جس نے سب دا لیکھا دینا بدل، بدلی کرے لوکائی۔ اوس دا دھام اولٹا انصاف والا عدل، عدالت اک لگائی۔ کوڑی کریا کر کے قتل، مقتول کجگ لئے بنائی۔ گرکھ ہیرے بنا کے رتن، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائی۔ کسے دا کوئی چلن نہیں دینا یتن، یتھارتھ اپنا حکم ورتائی۔ تن سال سکھ نال کسے نوں دینا نہیں وسن، وسیع کر کے حکم منائی۔ جن بھگتاں بھگوان دوارے نیہہ آیا رکھن، جگت والی نہ کوئے وڈیائی۔ مانس جنم دا اخیرى وکھا کے پتن، پتیریاں وچوں باہر کڈھائی۔ انتم لے کے جائے اوس وطن، جس دے وچوں ہوئی جدائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دی بھگتی والی آیا نیہہ رکھن، جس دی جڑ نہ کوئے اکھڑائی۔

پنچ کنگ کہے میٹوں سوہنا لگے وہار، خوشیاں والی گھڑی سہائیا۔ دشا دکھن شروع ہووے اُسار، اٹ باہری سیس جھکائیا۔ نو اِنچ دا جس پیار، نیوں
نیوں سیس جھکائیا۔ اندر لہنا وارو وار، ملے مان وڈیائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، رکھے نال پیار، پیار دے بندھن پنجاں لیکھاں وِچ بند کرائیا۔

پنچ شبد لکھنے نال پیار، پیار دُھر دا دئے بنائیا۔ جنہاں اُتے ہووے "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان" جیکار، بے جیکار سنائیا۔ سَت سَت دی
ساجی کار، کرنی دا کرتا آپ کمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، دھرم دوارے دی نیہہ دا اک شنگار، وگار دُوجے دی دئے مٹائیا۔

اٹ کہے میری نمسکار، پنچ کنگ ملی وڈیائیا۔ آئی چل سچے دوار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سمت شہنشاہی اپر اپار، حکم رہیا جنائیا۔ توں لگنا بھگتاں
دے اوس دربار، جنہاں دا دوارا بند نہ کوئے کرائیا۔ جگ چوکڑی وسدا رہنا گھر بار، گھرانہ اکو دینا دکھائیا۔ جنہاں دا یارانہ نال نرنکار، کوڑے ناتے گئے
تڑائیا۔ اوہناں دا پیار پریم منارا دینا اُسار، جو اصل وچوں اصل دئے سمجھائیا۔ جس دا صدی پچھوں سدھراں والا ہونا وہار، سد سد کرم سد چاروں کنت
نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، میری سیوا لیکھے لائیا۔

اٹ کہے میری اک بنیتی، بنو کر سنائیا۔ جن بھگتاں دی سوہے پنتی، سنگت بے پرواہیا۔ میں درتے آئی منگتی، بھگھارن ویس وٹائیا۔ میٹوں لوڑ نہیں
کسے ان دی، ترکھانہ کوئے ترسائیا۔ میٹوں آسا اکو چن دی، جو آد جگاد کرے رُشنائیا۔ میں اوسے دا حکم مندی، متتاں کر کر سیو کمائیا۔ جن بھگتاں دا بیڑا
بُھدی، بُھ کے بنے دیواں لگائیا۔ میٹوں لوڑ نہیں چھپر چھن دی، شہنشاہ اگے سیس جھکائیا۔ میٹوں کچھ اکو گل دی، گل پو پو کے دیاں درڑائیا۔ جن بھگتو
دھن اوہ آتم جو پر ماتم دا در ملدی، مالک اکو رہی منائیا۔ اگے طاقت رہی نہیں کسے دے بل دی، ولینے چھلیئے دینے مٹائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان،

اگے میں واسطہ پاؤندی کد دی، رین سبائی سیس جھکایا۔ پر بھوتینوں لوڑ کپڑی کسے دل دی، شبدی تھم نال سب دی جڑ دے اکھڑایا۔ مہاراج شیر سنگھ
وِشنوں بھگوان، تیری کھیل اگئی پل دی، پلک اندر خلق دے بدلائی۔

اٹ کہے میں آئی ویراگن، برہوں اندر نیر وہایا۔ ہوئی وڈ وڈ بھاگن، ملیا بے پرواہیا۔ بھگتاں آئی آکھن، ستیاں رہی جگایا۔ جن بھگتو میں تہاڈی
سیوا کرن والی اوہ ساتھن، دُھر داسنگ بنایا۔ تہاڈے اندر جلوہ نوری ویکھ کے باطن، میرے باہر وجی ودھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سچ دوارے
جن بھگتاں بخشے سچ نواسن، نمستے کہہ کے اکو منگ منگایا۔

۱۲۰۰ اٹ کہے گرکھو میرے اُتے سارے لاؤ پنچہ، پنچ آب دی بدلی دتی کرایا۔ نالے لیکھا مکے دھار بونجا، باون دے گواہیا۔ سیس جھک جائے نال اکونجا،
اکاون دھوڑی خاک رمانیا۔ سچ پریم دا انتر آتم پے اوہ سہنجہ، جس نوں سکے نہ کوئے تڑایا۔ گرکھ دھار رہے نہ کوئے دورنگا، اکو رنگ دے رنگایا۔ ملے
میل سورا سربنگا، سوربیر جوڑ جڑایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، میرا لیکھا دے چکایا۔

اٹ کہے گرکھو پنچے والے میتوں لائیو پنچے پوٹے، خوشیاں نال چھہایا۔ میں اکو رنگ ویکھاں وڈے چھوٹے، نوجواناں وچ وجے ودھایا۔ انتر من
رہے مول نہ کھوٹے، ست سچ ملے وڈایا۔ کوڑی کریا دے ہونے ٹوٹے، ٹکڑیاں وچ ونڈ ونڈایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں بنا کے اپنے
پوتے، گو بند پتر دی گود بہایا۔

★ ۱۰ کنگ شہنشاہی سمت ادھیر پُر دلی ★

بھگت دیوالی دِپِکِ بلوئے، بال بال رُشنائیا۔ سچ سمگری اِکو ہوئے، سَت سَت اِکو وڈیائیا۔ سچ پرکاش سدا تریلوئے، لوک الوک سہائیا۔ پریم پریتی انتر موہے، مُجّت بے پرواہیا۔ دوئے ایک رُوپ تن انتر ہوئے، دُو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگت دیوالی جانے کوئے، جگ چوکڑی سار کوئے نہ آئیا۔ رام رام نوں دیوے ڈھوئے، پرنام وِچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوالی اِک وکھائیا۔ بھگت دیوالی کہے میرا جگدا دِپِکِ، دِپِکِ کرے رُشنائیا۔ میری اوس دے نال پریت، جو پریتم پت پریشور رہیا وکھائیا۔ میں ویکھیا لنگھ کے سچ دہلیز، منزل پندھ مُکائیا۔ جس دی جگ چوکڑی رکھی ریجھ، بن نیتز نین اُکھ اُٹھائیا۔ سو ملیا صاحب حبیب، طبیب نور خدائیا۔ جلوہ تک عجب، حیرانی وِچ تکائیا۔ جس دا لیکھا شاہ غریب، غیراں کرے جدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوالی اِک وکھائیا۔ دیوالی کہے میں بھگتاں جوگی، جگ جگ راہ تکائیا۔ جنہاں نوں صاحب سچے دی آگئی سو جھی، گرہ مندر ہوئی رُشنائیا۔ اُہناں دی پُو جا کرن لوکی، پرلوک وحی ودھائیا۔ کھیل ویکھ کے ٹھاکر موبی، مجلس اِکو گھر سہائیا۔ جس دیوالی نوں ویکھ کے گئے ویدی سوڈھی، نانک گوہند اُکھ گھلائیا۔ سو دِپِکِ لو پرکاش دیوے اوہدی، جس دی جوت نہ کوئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوالی دئے درڑائیا۔ بھگت دیوالی کہے میں سدا رہاں دن رات، دوساں والی نہ ونڈ ونڈائیا۔ اٹھے پہر رکھاں پرکاش، پریم نور رُشنائیا۔ دِپِکِ وچوں دِپِکِ دی دیواں لاٹ، لاٹ کراں رُشنائیا۔ جن بھگتاں دی بیٹاں واٹ، ادھ واٹا پندھ مُکائیا۔ منزل وکھا کے گھاٹ، گھاٹے پور کرائیا۔ آتم دی دس کے ذات، پر ماتم دیاں ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ دیوالی کہے میں آئی وِچ سنسار، دیوے بتی سب دے گل کرائیا۔ میرے شہنشاہ دا شہنشاہی ووار، ساچی شمع نہ کوئے جگائیا۔ کھیڑے اُجڑے وِچ سنسار، بیڑے کوڑے دیاں دُبائیا۔ بھگتاں کراں پیار، پریمیاں لیاں اُٹھائیا۔ جنہاں "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان" بولیا جیکار، اُہناں دیواں مان وڈیائیا۔ دیا باقی کملاپاتی بال کے اگم اپار، تیل بتی بنا دتا کائیا۔ سو جگدا رہے سد بھگتاں والی پرہات، نور اِکو اِک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سچ کرے رُشنائیا۔ بھگت دیوالی کہے میٹوں لوڑ نہیں دیا بتی، تیل والی نہ آس

رکھائیا۔ میں بھگتاں نوں ملاؤنا دھر دا کملاپتی، جس نوں ملیاں جوت نہ کوئے بُجھائیا۔ ایہو کھیل لگے ہچھی، اچھی طرح درڑائیا۔ جن بھگتاں کراں پئی، محم دساں بے پروا ہیا۔ جن بھگتو سچ دیوالی ویکھو اپنی اُس اٹھی، جو اکھیاں دے پچھے اٹھی دتی لگائیا۔ جتھے اندھیر رہے نہ رتی، دوس رین ہوئے رُشنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی دے کے اک متی، مطلب گرگھاں حل کرائیا۔

دیوالی جگت کہے میں چک کے ویکھیا پردہ، نین اکھ نال بدلایا۔ لیکھا جانا گھر گھر دا، ویکھی سرب لوکائیا۔ دپک تیل باقی نال تکیا بددا، تھوڑے سمیں لئی رُشنائیا۔ جگت جہان دپک جلداء رین سبائی تلی حال دُہائیا۔ جنہاں اُتے بھانا ورتنا کجک کل دا، کالکھ ٹکے نہ کوئے مٹائیا۔ لیکھا ملنا کوڑے پھل دا، کراماں دی ہوئے سزائیا۔ شیر بگنا دو جہان وڈی جھل دا، جھلک اپنی دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت دیوالی دے بُجھائیا۔ جگت دیوالی کہے ہتے دیوے ہوئے گل، روشن نہ کوئے کرائیا۔ ماٹی دا پیا نہ کوئے مل، قیمت نہ کوئے چُکائیا۔ سچ نہ تلیا تُل، لہنا ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ من واسنا گئے بھل، بھرم بھری لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت دیوالی گھر گھر دے دُہائیا۔ جگت دیوالی کہے ساچا ویکھو جگدا اکو دیا، جو دیوانخائیاں کرے رُشنائیا۔ اُس دے ویکھن دا کر لو ہیا، ہمت نال اپنا آپ اٹھائیا۔ ساچی دپک جگاؤن والی بن جاؤ تریا، تریمت اپنا روپ بدلایا۔ مل کے پریمی پتے پریا، دپک جوت کرے رُشنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں اتم ہیا، ہر جو ہر ہر دے سمجھائیا۔ اگے بھوگنا سب نے اپنا کیا، قیمت سکے نہ کوئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جگت دیوالی رہیا سمجھائیا۔ جگت دیوالی کہے میٹوں آؤندا رہیا ڈر، ڈر ڈر رہی سنائیا۔ خوشی ہوئی نہیں گھر گھر، تھوڑیاں وچوں ہتے رہے پچھتائیا۔ منزل ویکھیا نہ کسے چڑ، ست دپک نہ کوئے چکائیا۔ خالی ویکھ کے قلعے گڑھ، میں اندروں کراں دُہائیا۔ ایوں بھاسدا جویں سب دی اکھرن والی جڑ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ دیا دپک رہیا کوئی نہ بل، بلدی اگت نہ کوئے بُجھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن بھگتاں ساچا دتا کسے نہ پھل، کوڑ گڑیاں دیوے گل رہیا کرائیا۔

☆ ۱۱ کنگ شہنشاہی سمت اسپت رشی آشرم، ہر دوار یو۔ پی۔ ۰ ☆

وشنوں کرپا کری آپار، اپر پھر دھار چلائی۔ گنگا گنگوتری گنگ ورتی دے آدھار، درشت دیا کمائی۔ حکم اگم اتھاہ سندیشہ سچ ووبار، شبد انادی ناد وجائی۔ آساترشنا منشا ویکھ سنسار، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائی۔ برہما برہم تتوت جگت پساہ، سرشتی رنگ رنگائی۔ راج جوگ جگت بھگت بھوگ ویکھ سکدار، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا بودھ اگادھ درٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شن وشنو ویش اپنا حکم ورتائی۔ وشنوں گنگا دے گیان، اگلا مارگ درٹائی۔ جس دا اکھراں توں باہر وکھیان، نراکھ دے گواہیا۔ ست سرپ کھیل وشنوں بھگوان، مہروان دیا کمائی۔ جٹا جوٹ مہا بلوان، شنکر شاہ سرنائیا۔ دھر فرمانا حکم دھر نوجوان، نام ڈنکا اک وجائی۔ جس دا شاستر ساکھیات اوہ کرن بیان، و دیا بل وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گنگا گہر گمبھیر بے نظیر لا تصویر اپنی دھار اُجائی۔ وشنوں دھار گنگا جل، پانی امرت روپ پرگٹائی۔ جس دی سار کوئی نہ پاوے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پربت تھل، سمند ساگر پردہ نہ کوئے اُٹھائی۔ کلمے اندر حکمی رہی چل، چلت چلت پرچلت رنگ رنگائی۔ جس دا حکم اوہ دا میل، بھاؤ بھید بھو اپنے وچ چھپائی۔ کھیل اندر گھل، بھاگیر تھ نال کڑمائی۔ سپت رکھ انتر آتم پر ماتم دھار رل، بے مثال مسل بنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ دتی سرنائیا۔ وشنوں دھار وشنو کلیان، جل دھارا امرت روپ پرگٹائی۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، مہابلی سرنائیا۔ بھومکا سچ استھان، چرن کول سرنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران دین بیان، صفتاں نال صلاحیا۔ واک بھوکھت بنا کھت وچ سرشت اندرشت اپنے وچ چھپائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار اک درٹائی۔ گنگا کہے میں سچی دھار اوہ گنگ، جس نوں گہر گمبھیر دے وڈیائی۔ جس دا روپ نہ کوئی ریکھ رنگ، رنگ رنگیلا سب نوں ویکھ وکھائی۔ جس دواویوں لئی منگ، مانگت ہوئے جھولی ڈاہیا۔ میرے انتر انتر بھر کے پریم اند، اند اپنا دتا جنائی۔ میں ڈھولا گا کے چھند، توں میرا میں تیرا اک آواز انادی ناد الایا۔ سچ پرکاش چاڑھ کے چند، نوری جوت جلوہ کر رُشائی۔ چلی اوس دے سنگ، جو سگلا سُبسنس بنس ترائی۔ ست دوارے آئی اوہ کندھ، جیسہڑی بھاردواج اپنے اندر لئی ٹکائی۔ وشنو امرت لئی من، منسا وچ سمجھائی۔ سپت سنن بنا کن، اگئی ہوئی شنوائیا۔ سارے کہن دھن دھن، شنکر وڈ وڈیائی۔ وشنوں آیا

سنہ، ستمگھ سو بھا پائی۔ نہکرمی جنائے اوہ کرم، کانڈاں وچوں باہر کڈھائی۔ جس دے وہن وچ نہیں کوئی بھرم، بھاؤ بھو اکو نظری آئی۔ جسدا ذات پات گوت نہیں کوئی ورن، برن نہ ونڈ ونڈائی۔ سچی ست سچ اکو سرن، مارگ اک دکھائی۔ ساچی دھرنی اُتے دھرن والا دھرم، دیاوان بے پرواہیا۔ پر م پُرکھ دا لیکھا کسے کھت وچ آوے نہ پڑھن، و دیا وچ نہ کوئے سمجھائی۔ جو رکھی رشی بن رشتو توں سچ دوارے منزل چڑھن، نج نیز گیان لوچن درشن پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائی۔ گنگا کہے میرا مان نال بھاگیرتھ، بھگتاں دیاں وڈیائی۔ کلج انت تک رہنا میرا تیرتھ، تھان وچ سو بھا پائی۔ پوتر پُنت ہونا نیرت، نرمل نرادھار رُپ پرگٹائی۔ ست دھرم بھرنا پیر رس، رسنا اندرے اندر دیاں جنائی۔ من واسنا کوڑی کریا کرنی وس، دُرمت میل اندروں باہر کڈھائی۔ جنہاں سپت سرنگ درشن پایا بنا اکھ، آخر منزل ویکھ دکھائی۔ اوہناں دی آد جگادی اکو پلھ، سگلا سنگ بنائی۔ جو کچھ مہاتما دتا دس، بیان گرنتھاں والا سنائی۔ اس توں اگے بہتا ہور گنگا دا جس، حیصیت وشنوں نال رکھائی۔ شکر سنگ نہ ہووے بس، بحث مبحث نہ کوئے وڈیائی۔ جس تہ اُتے وشنوں بھگوان آپ ہووے پرگٹ، نرگن نور جوت رُشائی۔ سپت ریشیاں دیوے اوہ اگئی مت، من مت بدھ توں باہر بودھ اگادھ جنائی۔ دُھر دا کھیل جگت تماش، طمع دے رُڑھائی۔ سچ دوار سچ پرکاش ہری ہر آپ، پرتاپ اپنے نال وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آدی گاتھ انت ساتھ ویکھے بے پرواہیا۔ سچ بھومکا سچ استھان، دھرنی دھرت دھول خوشی منائی۔ جس گرہ وسے سری بھگوان، کایا مندر اندر ڈیرہ لائی۔ ست دھرم جھلائے نشان، دو جہان دے دکھائی۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال مئن آن، وشن برہما شو ڈھولے گیت لائی۔ نام دھن ست دان جتھے ملے مان، ابھمان رہے نہ رائی۔ جتھے آتما دا مالک پر ماتما ملے ساچا کاہن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اوتھے کیوں نہ ملے سکھ آرام، شانتی اپنا واتا ورن لئے بدلایا۔ اکو دُھر سندیشہ سچ دیوے پیغام، حکم حق سنائی۔ بھومکا کہے میں تکیا اوہ رام، جو رام رام وچ سمائی۔ جس دا مَجت والا جام، امرت رس چکھائی۔ چار کُٹ دہ دِشا ایتھے اوتھے گہبان، ہر گھٹ انتر لکھ چوڑا سی جو جنت انڈج جیرج اُتبھج سیتج ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھرتی سدا اوہ کرے پروان، جتھے رشی مہارشی مُنی مُنیشتر بیٹھے آسن لائی۔ دھرتی کہے میں سوہنی دھرت، بھاگاں والی اپنا بھاگ رہی ونڈائی۔ جس دوارے دوارکا واسی آیا پرت، نرگن

نرؤیر نرکار نرکار دیا کمائیا۔ جنم جنم دی کرم دی میٹی حرص، حرس دتی مٹائیا۔ سچ پریم پیار اندر کیتا ترس، رحمت سچ کمائیا۔ ایتھے کھیل ہونا بعد اک
 برکھ، وار تھت ایہو ملے وڈیائیا۔ سچے سادھو آں ہونی پرکھ، وشنوں بھگوان اپنا روپ لئے بدلایا۔ گنگا نے بول کے کہاندر ہڑک، شبد اگئی آواز سنایا۔ چار
 ورن اٹھاراں برن آتم پر ماتم پر بھ ملن دی سدھی سڑک، مارگ اکو نظری آئی۔ سرشی دا ویکھنا کٹک، پریمیاں دا پرگٹ ہونا ایشٹ، دریشٹ سب دی سو بھا
 پائی۔ لہنا چکنا رام و ششٹ، واسنا سنگدھی رام نام اپنی مہک لئے مہکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھرنی آد جگادی ویکھ وکھائی۔ دھرنی
 کہے میرے اُپر دھرم دوار، سہاونا سہنجنا نظری آئی۔ جتھے میل کرے کرتار، قدرت دا قادر ویکھ وکھائی۔ پریمیاں دا پیار، پیاریاں دا ادھار، ستیاں دا ستکار،
 بیتاں دا جیکار، شکر ترسول دا ونجار، وشنوں وشنو دا ادھار، گنگا امرت رس دھار، پاربرہم پت پر میثور ویکھے کھیل بے پرواہیا۔ ٹلے پرت نیر نین رہے
 اٹھال، جنگل جوہ پیلے کرن خیال، ساچی بھومکا بنے ساچی دھرم سال، دھرم دوارا سبجگ ساچا اپنا روپ وٹایا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، دیناں بندھپ دینا ناتھا
 ہوئے دیال، چتر گپت لیکھ سکے نہ کوئی وکھائی۔ رائے دھرم کولوں کرے بحال، سر اپنا ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھرنی
 سوہنی ویکھ وکھائی۔ دھرنی کہے میٹوں کوئی نہ جانیو مٹی خاک، گنگا دھار دیاں وڈیائیا۔ جن بھگتو کھول کے ویکھو اپنا تاک، بجر کپائی پردہ اٹھائی۔ نرگن نور سچ
 تکو پرکاش، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ امرت آتم ویکھو آب حیات، جو حیاتی دئے بدلایا۔ سچا میل جانو اوہ ساتھ، جو سگلا سنگ نبھائی۔ جس نوں نمستے
 کر کے مندے رہے رگھپت رگھناتھ، رگھناتھ رگ رگ وچ سمانیا۔ اوس دے نور دا ہونا پرکاش، اپنیاں بھگتاں دی ویکھنی اک جماعت، دویت دئی ونڈ نہ
 کوئے ونڈایا۔ ساچی دھرنی ہوئے رعایت، وشنوں بھگوان کرے عنایت، پریمی پیاریاں دی ویکھے رہائش، بنا پیانیوں کرے پیمائش، انتر آتم ویکھ وکھائی۔ خوشی
 ہووے نہایت، کوڑی کریا دی ہووے کفایت، سماعت اپنا تھم اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی دھرتی دھرم استھان دئے وڈیائیا۔
 دھرنی کہے میرا وڈا بھاگ، سری بھگوان دتا بنایا۔ جس دا بھجنا نہیں کدے چراغ، پریم دا دیک کرے رُشائیا۔ دُرمت دا لگنا نہیں کوئی داغ، بھرماں والا
 بھرم نہ کوئے وکھائی۔ کچھ لیکھا بھسند کاگ، سبجگ تریتا دوا پردے گواہیا۔ جتھے گنگا دی رچنا رچی آد، انت آپے ویکھ وکھائی۔ جس دا کھیل وچ برہما، برہما

سپتہراں دے وڈیاںیا۔ چارے اپنے وچ کر وساد، ست ستواد وچ لگائیا۔ اوسے دی بچھلی داد، وست امولک دے دکھائیا۔ جیہڑی کلج کوڑی کریا کارن گئی گواج، پردیاں وچوں باہر دے کدھائیا۔ من واسنادی میٹ کے آنج، اگنی تت دے بُجھائیا۔ کایا ماٹی دیکھ کے کانچ، ساڈھے تن ہتھ پھول بھلائییا۔ کچھ لہنا دینا ایہناں رکھیاں نال انج دی رات، راتی رُتڑی رنگ رُتڑی دے گواہیا۔ ساری رین رہے پر بھات، آپ اپنا رُپ بدلایا۔ جس دا لیکھا وچ نہیں کسے کتاب، کتب خانیاں وچوں ہتھ نہ کوئے پھڑائییا۔ جس پر م پُرکھ دی بنا اکھراں والی لغات، آد جگاد اپنے وچ چھپائییا۔ سو دیکھنہارا سوہنا سماج، سمجھ وچوں سمجھ دے بدلایا۔ دھرنی کہے میں منگاں منگدی رہی جگ چوڑی آد، ادنی ہو کے سپس نوائیا۔ جن بھگتاں ملے سچا ساتھ، سنگی ساچے دیکھ دکھائیا۔ اوس دی پوری ہونی آس، آہستہ آہستہ ملے مان وڈیاںیا۔ بترا ایہہ وی کوئی کارن خاص، رُپ لال لال رُپ دارنگ دتا چڑھائییا۔ اک نال اک میل کے اپنا آپ، آپے وچوں آپا لینا پر گٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی دھرتی سوہنی دھول سچ بھلوڑی جاوے مول، کول گرگھ لئے اُپجائییا۔ دھرنی کہے میں دیکھیا تکیا نال اکھ، بن نیناں نین کھلائییا۔ پر بھوکسے توں نہیں دکھ، گھٹ گھٹ بیٹھا سو بھاپائییا۔ گنگا سب نوں رہی دس، ہوکیاں نال جنائییا۔ بھگتاں دا کدی نہیں رہیا حق، سری بھگوان سب دے لہنے دے مکائییا۔ جتھے سپتس رکھی بیٹھے رہے ہس، ہستی ہستی وچ ملائییا۔ سوہن اوہ دھام جانا دس، سوہنا اپنا رُپ بدلایا۔ جس ویلے سرب مہاتما سنتاں سنگیاں دا ہویا اکھ، اگلا لیکھا ہور دیاں درڑائییا۔ بھاگ دیکھی اٹھسٹھ، ویراگ سب دا کھوج کھوجائییا۔ سہاونا اک تٹ، کنارہ وشنوؤں نظری آئییا۔ شکر کھول کے اپنی جٹ، جٹا جوٹ لینے اٹھائییا۔ سب دی اکو ہونی مت، مت متا تر دے گواہیا۔ دھرنی کہے ایہتھے ملدا اوہ بھگت، جو آتم پر ماتم نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھومیکا اپنے رنگ رنگائییا۔

☆ ۱۵ کنگ شہنشاہی سمت ا دلی ہر بھگت دوار بناؤن دے سمیں، پنڈ دھیر پڑ دلی ☆

پندراں کنگ کہے میرا آگیا سماں، سمت شہنشاہی وجے ودھائیا۔ دو جہاناں توڑ کے طمع، ممتا چھڈی سرب لوکائیا۔ سرشتی درشتی پاؤنی وچ غماں، گہر گبھیر تھم ورتائیا۔ سچا مارگ دسنا نواں، نو نو چار حکم سنائیا۔ سوگند کھا کے سچ کہواں، قسم نال درڑائیا۔ اپنی کرنی توں کدے نہ بھواں، بھاؤنی ویکھاں تھواں تھائیا۔ کوڑ گڑیاریے کر کے جمع، جماں دے ہتھ دیاں پھڑائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دی میٹ کے شمع، سچ دیپک کراں رُشنائیا۔ جگ جنم دا لیکھ سب توں لوواں، لہنیدار ہو کے پھیرا پائیا۔ پریم پیار دا لیکھا ڈواں، ساجن ساچے میل ملائیا۔ اگمی تھم کراں رواں، روانگی پروانگی نال ملائیا۔ خوشیاں وچ سہنجی نپند سواں، ڈکھاں وچ ویکھاں سرب لوکائیا۔ اکو صاحب دے چرنی بہواں، باقی کراں انت صفائیا۔ اکو پڑکھ دی چرنی ڈھواں، ڈھاہ ڈھیری دین دنی دیاں مٹائیا۔ سورپیر مرد مردان جودھا ہو کے ڈھواں، اکھاڑا ویکھاں تھواں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ویلا رہیا سہائیا۔ پندراں کنگ کہے میٹوں چاؤ گھنیرا، بن راگاں ناداں وجی ودھائیا۔ میرا سوامی ٹھاکر ملیا نیرن نیرا، بن پیراں پنڈھ مکائیا۔ جس نے دو جہان دا دکھایا اگمی گہرا، پردہ دتا چکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ حکمے اندر حکمی جھیرا، ڈھر فرمانا اک سمجھائیا۔ جگت و سیا نہ دے کھیرا، اُکھیرا دے دین دنی لوکائیا۔ جس پر میثور نوں کردے رہے بکھیرا، اوہ بختا وراں دی کرے صفائیا۔ جس داسد اگمی پنا پنجاں انگلاں توں وجے لپھیرا، چوٹ اگمی اک لگائیا۔ نوست کرے اندھیرا، زرگن نور نہ کوئے رُشنائیا۔ شبدی شبد پائے گھیرا، حکمی تھم بھے دکھائیا۔ کوڑی کرپا نوں سامبھن والا اکو بتھیرا، باقی سب دی کرے صفائیا۔ سچ دوار دا کھلا ویہڑا، بھگتاں دے وڈیائیا۔ سچ جھوٹھ دا کر نکھیرا، دکھ دکھ دے بٹھائیا۔ جس دانام سنگھ شیرا، شیر ہو کے بھبک دے سنائیا۔ کلج سادھ سنت فصلاں والا ویکھ بٹیرا، جال اپنالے پھیلایا۔ اکو تھم دا لا اُکھیرا، صفحہ دے اٹھائیا۔ حقیقت وچوں کر نہارا حق نبیرا، سچ توفیق بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا بنائیا۔ پندراں کنگ کہے میٹوں ہتے کھندے کارتک، کرت کرماں والی گائیا۔ میرا لیکھا کوئی نہ سمجھے آر تھک، ارتھ بھاؤ نہ کوئے لگائیا۔ سمجھ پائے نہ کوئی شاستر، شاستر پردہ نہ کوئے چکائیا۔ رمز جانے نہ کوئی آستک، اشاریاں وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ لیکھا بھجھے نہ کوئی ناستک، نشیاں وچ خوشی نہ کوئے منائیا۔ پندراں کنگ کہے میں پر م

پُرکھ دا یاچک، آد جُگاد جُگ چو کڑی اگئی سیو کمائی۔ بنا گوہند دے میرا بنیا کوئی نہ واچک، چار جُگ سمجھ کسے نہ آئی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی میرے بوبار اُتے پیش ہندی رہی درخوشت، جُگ چو کڑی لکھت وار سمجھائی۔ اگتا کھیل میرا دستک، واسطہ سب دے نال رکھائی۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت سہیلے ویکھاں پارس، سچ سروپی کھوج کھوجائی۔ علماں وچ بن کے آیا عارف، قلماں وچوں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ تیئی اوتار سمجھ نہ سکے وچ بھارت، عبارت صحیح نہ کوئے لکھائی۔ جو آیا سو کردا گیا سفارش، صفتاں نال وڈیائی۔ نین کھلیا نہ کسے مہاپارکھ، تیجا نیز نہ کوئے جنائی۔ سمجھ نہ آئی کسے سواستھ، سواس سواس بیٹھے ساہ سُکائی۔ میرا کھیل چلدا رہیا براست، راستا اپنے وچ لکائی۔ تھوڑا جہا لہنا دینا نال شیش باشک، وشنوں ساگو پانگ سہائی۔ جیہڑا اک اک دا اپاشک، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو ویلا رہیا سہائی۔ پندراں کنگ کہے میرا سارے تنگن راہ، رہبر اکو ویکھ وکھائی۔ پیر پیغمبر گر اوتار منگدے گئے دُعا، بن ہتھاں جھولیاں اگے ڈاہیا۔ امرت ویلا سہاوندے گئے صُبح، سوہنی رُت وڈیائی۔ اپنی بدلدے گئے طبع، نیز نیناں نیر وہائی۔ دروہی دروہی کردے گئے رہا، خُد خدا تیری سرنائی۔ بے شک لوک مات وچ پنجاں تئاں والا ملیا عہدہ، صفتاں نال صلاحیا۔ ساڈا لیکھا چار جُگ اک گروہ دا، انتم میلا سچ سبھائی۔ کھج لیکھا ویکھ کوڑ دھروہ دا، سارے تیرے اگے سیس جھکائی۔ پر بھو اک قطرہ بخش اپنی لو دا، جو چو داں لوک پر لوک کرے رُشنائی۔ ساچا ناتا بخش اپنے موہ دا، کوڑی ممتا دے مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ پندراں کنگ کہے میں وی تگاں اوہ کد دا، قدیم توں دھیان لگائی۔ لیکھا ویکھیا پچھلی حد دا، حدو دتی مُکائی۔ ڈھولا سُن کے اکو چھند دا، میری وچی سچ ودھائی۔ پینڈا گلیا کوڑے پندھ دا، قدم قدم دا لیکھا دتا مٹائی۔ لہنا لینا اک انند دا، جو انند اندر پُری والا گیا سمجھائی۔ پرکاش ویکھنا اوس چند دا، جس نوں تارے چند سیس جھکائی۔ نظارہ تکنا اوس برہمنڈ دا، جس نوں وشن برہما شو ویکھ اپنی خوشی جنائی۔ حکم تکنا سورے سربنگ دا، سب دے لہنے دینے اپنے چرناں وچ لکائی۔ جس دا لیکھا کدے نہیں اگے بند دا، جُگ جُگ بندنا بندگی اپنی آپ لئے پرگٹائی۔ جیہڑا کسے کولوں نہیں منگدا، دیونہارا اک اکھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ پندراں کنگ کہے میں شہنشاہی سمت دا سمیں والا مہینہ، مہابلی میتوں دیوے وڈیائی۔ میں پھرنا وچ لوک تیناں، ترے گن مایا دینی اٹھائی۔ میں شاہ سلطاناں

کایا دینا پسینہ، پیشانیاں اُتے ہتھ پھرائیا۔ سب نوں مُشکل ہووے جینا، جیون وچ موت ساہمنے نظری آئیآ۔ سکھ دا دسے نہ کھانا پینا، دکھاں درداں وچ لوکائیآ۔ میں پر م پڑکھ دا پیرا کوئی نہیں کمینہ، کمینیاں دے کمینے سارے دینے کھپائیآ۔ اکو گو بند سورا پاکھ اسو اُتے پاؤنہارا زینہ، جس سینے دینے ہلائیآ۔ دین دیال صاحب کِرپال سب کچھ آپے کینا، قیما قیما ویکھے لوکائیآ۔ بھگتاں بنا کے اپنا سچ دا دھر نگینہ، قیمت اپنے گھر دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پندراں کنگ کہے میٹوں یاد آئی نو نو چار، جگ چوکڑی دے گواہیا۔ سندیشے دین گر اوتار، پیغمبر گئے سمجھائیآ۔ جس ویلے آوے کلکی اوتار، مہندی اپنا روپ وٹائیآ۔ بھوکھتاں دا سردار شاہاں دا نر نکار، جوتی جاتا نور خدائیآ۔ جس دا اکو اک دربار، دوجا در نہ کوئے گھلائیآ۔ کوڑی کریا کر کے خبردار، بے خبراں دے اٹھائیآ۔ اکو نام کھنڈا کھڑگ لے کے تلوار، تعلیم سب دی دے بدلایآ۔ اوچ نیچ ذات پات کوڑی کریا پدھر کر کے ہموار، ہم ساجن اپنے ویکھ دکھائیآ۔ ستیاں نوں کر کے بے دار، غافلاں دی غفلت وچوں اکھ دے بدلایآ۔ تھوڑا رہیا لیکھا پندراں کنگ کرے اوس دلی دربار، جس دا کرشن اکی دن اپنا دھیان لگائیآ۔ جس دا منزل والا منار اک توں دو توں ہو جائے چار، چار دا وہار اپنے ہتھ رکھائیآ۔ ساری سرشی نوں کر کے خبردار، ہوکا دیوے تھاوں تھانیا۔ ہن لکھا رہنا نہیں وچ سنسار، پردہ اپنا دینا اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنی میری ونڈ ونڈائیآ۔ پندراں کنگ کہے میٹوں سارے کہو شاباش، میں جگ چوکڑی دا سنیہرا دتا سنائیآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی آسا رکھ کے اپنے پاس، انتم دتی پرگٹائیآ۔ اگلا کھیل پڑکھ ابناش، ابناشی کرتا حکم نال منائیآ۔ میری خوشی بھگتاں ساتھ، ساتھی سوہنے دتے بنائیآ۔ پریم پریتی دا جوڑ کے نات، کوڑے رشتے دتے چھڈائیآ۔ گر کھو اچ سوہنی آئی پر بھات، اپنا رنگ بدلایآ۔ بے شک تیسرے تے رہے رات، پڑکھ اکال برہمنڈاں کھنڈاں وچوں تھادا پریم پور بلا کھچ کے اپنے نال لیائیآ۔ جے اکٹھا کیتا تے میٹوں بخش ایہہ سوغات، سنگدھی چار کُنٹ مہکائیآ۔ میرا سوہنا ہو گیا مزاج، خوشی اندروں خوشی رہی دکھائیآ۔ جتھے ست دھرم دا چلنا اک رواج، دوجی رواداری نہ کوئے بنائیآ۔ جس نوں ودیا والا سمجھ نہ سکے کوئے دماغ، کتب خانیاں والی لغات نہ کوئے درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنا وقت رہیا سہائیآ۔ پندراں کنگ کہے جن بھگتو خوشیاں نال میرا کریو وہار، میں دو جہاناں دیواں سنائیآ۔ ایہہ در نہیں ایہہ گھر نہیں ایہہ دلی نہیں ایہہ

دلاں دا دربار، جو دلبری یار رہیا ملایا۔ بھگتاں دا بازار، بازی سب دی دے اُلٹایا۔ جس نے بنایا اپنے کمار، کامنا پور بلا پورب وکھ وکھایا۔ جنہاں دا کوٹاں وچوں تھوڑا شمار، انگنتی وچوں گنتی لئی پرگٹایا۔ ایہہ کوئی ٹکیاں والا نہیں وپار، سو دا پریم ہٹ وکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا وکھایا۔ پندراں کنگ کہے اچ سوہنا لگے دہاڑا، تیوہاراں وچوں تیوہار وویہاری نظری آئی۔ میرا جگ جگ دا پورا ہو یا لارا، لاوارث نوں وارث دتا بنایا۔ میرے پریم دا ملیا میٹوں پیارا، پریمی ہو کے پریم دتا ورتایا۔ پر بھو دیاں بھگتاں دا بن لگا دربار، درباری جتھے اکو سو بھاپایا۔ جس دا سب نوں تلنا پئے نظارہ، نظاماں دے مالک نظام چھڈ کے سیس جھکایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نے بول کے دُھر جیکارا، اٹ اٹ دینی لگایا۔

اٹ کہے میری سنیو عرض، ارجن گرو میری دے گواہیا۔ رام داس سرور اُتے میری اوس نوں پئی غرض، اوس دی غرض اچ میرا سنگ نبھایا۔ اوس دی منگ دکھیاں دا اکو ونڈن والا درد، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ جس دے کول آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوراسی فرد، فیصلے حق حق سنایا۔ جو دھا سور پیر مردانہ مرد، نت نوت وکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا مکایا۔ اٹ کہے میری مٹو اک ارداس، جن بھگتاں دیاں جنایا۔ تسیں میرا دینا ساتھ، دُھر دا سنگ بنایا۔ گرو ارجن پوری ہووے آس، آشناں ملایا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرا تھ، سمرتھ دے سرنایا۔ میرے اُتے ضرور لکھیو "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے" دی سچی گاتھ، سنجگ دی ساچی سچ پڑھایا۔ میری پوری ہو جائے آس، اگے آسا ہور بنایا۔ پھیر سدا بنیا رہے ست دا وشواس، وشیاں والی نہ کوئے لڑایا۔ ایہو منگ گرو ارجن منگی خاص، خواہش بچھلی یاد آئی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کسے ہون نہ دیوے نراس، نو اس سب دا اپنے نال رکھایا۔

اٹ کہے میٹوں پہلوں رکھو دشا دکھن، دچھنا سب دی جھولی پائیا۔ کیوں تئیں پر بھ دے بھگت بن کے میرے اندر آئے سن، واسطہ اکو نال جڑایا۔ پریم پریتی وچ آئے ہسن، کوڑی کریا غمی مٹایا۔ میں تہانوں لگی دسن، سچ سچ سمجھایا۔ مات لوک دا تہاڈا بناواں اوہ وطن، جتھے بے وطن دا ہوئے سہایا۔ دھر دا دکھاواں پتن، نیا نوکا نام چڑھایا۔ تہاڈی پت پت پر میثور آپے آئے رکھن، میں شہادتاں نال دیواں گواہیا۔ لیکھا تک جائے اتر پورب پچھم، پسچا تاپ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ اٹ کہے میں سب نوں دیاں اسپس، اصل اصل نال ملایا۔ تہاڈا مالک اک جگدیش، جگ جیون داتا شہنشاہیا۔ ساچے پریم دی کرے بخشیش، رحمت پیار جھولی پائیا۔ انتر انتر کر اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھایا۔ کایا مائی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت دیوے بُجھایا۔ جن بھگتاں چلا کے دھرم دی ریت، دھرم دا دھرم دے دکھایا۔ پتت پاپی کر پنت، پوتر لے بنایا۔ جھگڑا چکا کے اوچ نیچ، راؤ رنگ اکو در سہایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے نام دا چاڑھ کے رنگ مچھٹھ، چٹی دھار سب دی ویکھ دکھایا۔

۱۲۱۱

۱۲۱۱

اٹ کہے میری انت انیری اک اطلاع، سچ نال سنا یا۔ سب دا مالک اکو اک ملاح، بیڑا دھر دا نام چلا یا۔ آتم پر ماتم دے راہ، رہبر نور خدا یا۔ جو جگ جنم دے وچھڑے ہوئے جدا، اتم اپنے وچ ملا یا۔ کرپا کر صاحب مہرواں، مہر نظر اٹھایا۔ دو جہاناں والی شہنشاہ، ست ستوادی ویکھ دکھایا۔ سچ پریم نال جنہاں سیوالی کما، کامنا سب دی پور کرا یا۔ اگے جہاں توں لے جھڈا، ضامنی اپنی وچ رکھایا۔ سدھا سچکھنڈ دوارے لے کے جاوے ساچے تھان، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت جوت لے ملا، ملاوٹ ہو نہ کوئے بنا یا۔ سچ دوار سچ گود گو بند نال لے سوا، جتھے ستیاں نہ کوئے اٹھایا۔ اوتھے نہ کوئی پتا تے نہ کوئی ماں، اکو پڑکھ اکال نظری آ یا۔ اٹ کہے میں سچ کہواں، کیوں میں جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنے اندر رہی لکایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پچھے دتا سماں، سماپت کیتی سرب لوکایا۔

اٹ کہے میٹوں ہتھ لاوے پہلوں سب توں چھوٹا بچہ، میں چھوٹیاں توں وڈے دینے بنائیا۔ ایس دوارے تے آ کے کوئی نہ رہ جائے کچا، کچیاں دے پکے دینے دکھائیا۔ جس نوں پر م پڑکھ پر ماتما دا نہیں پتہ، پت پر میثور اوہنوں دینا ملایا۔ جتھے لیکھا سب دا اکو جہا رکھا، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مہروان پریمیاں پیاریاں نوں دیکھے اپنی اوس اکھا، جیسہڑی اکھ جگت نظر نہ آئی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چھوٹا بالا ایکا جان کے سچا، سچ سنگت دی سیوا دئے لگایا۔

☆ پہلی گھر شہنشاہی سمت اہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

آگیا پر بھ غریب نواز، زوریر نرکار بے پرواہیا۔ سچ دوار دا کھول دروازہ، در اپنا اک دکھائیا۔ جس نے پار کرنا لوکھا لنگڑا اپاہجا، غریب نمائیاں گلے لگایا۔ جگ جنم دا دھونا داغا، دُرمت میل صاف کرائیا۔ شبد اگئی سناؤنی آواز، جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن صفت صلاحی سارے رہے سنائی۔ میل ملاؤنا ست پڑکھ ابناشا، ابناشی اپنا اپنے وچ سمایا۔ جن بھگتاں پریم کرن دی دتے جاچا، یاچک اندروں لئے ہلایا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ مائی کاچا، کنجن گڑھ دئے بدلایا۔ جس دا بنیا رہے آد جگاد جگ چوکڑی راکھا، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ اہناں پور بے جنم دیاں پوریاں کرے آساں، آسا اپنے وچ چھپایا۔ چرن کول اُپر دھول دے کے اک بھروسا، بھانڈا بھرم بھو دتا بھنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، - - - - آگیا اوہ جس دی آتم کرے اڈیکا، من مت بده سمجھ نہ کوئے آئی۔ جس دی صفتاں توں باہر پریتا، پریتم بے پرواہیا۔ بھگت ادھارنا جس دی ریتا، جگ جگ لئے ملایا۔ لیکھا مُکا کے اوچاں نیچاں، راؤ رنک ڈیرہ ڈھایا۔ پردہ لاه کے اپنا بیچو بیچا، سچ سبھاؤ دیکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ آگیا آگے دا والی، لیکھے پچھلے رہیا چکایا۔ ہتھاں توں خالی، بھگتاں دی پریم پریتی اپنی جھولی وچ رکھایا۔ دو جہان دا والی، وارث ہو کے ہوئے سہایا۔ ساچے پیار دی انتر دے کے لالی، لال گرگھ لئے پرگٹایا۔ جنہاں نوں نیناں نال تئے آد شکت جوت جوالی، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا ویکھ دکھائیا۔ آگیا جیہڑا کٹنہار وچھوڑا، وچھڑیاں لئے ملائیا۔ جیہڑا آتما پر ماتما دا سدا اکٹھا رکھے جوڑا، جوڑی وچوں نہ ہوئے جدائیا۔ جن بھگتو جگاں نالوں ایہہ سماں تھوڑا، جو تھوڑے دناں وچ مکائیا۔ جس نے سسے اُپر لایا ہوڑا، زرگن سرگن ویکھ دکھائیا۔ بھگت پریم اور کا اورا، بھیا بھیدا رہیا چھپائیا۔ لکھ پوراسی وچوں بن کے چورا، چوری چوری بھگت لئے جگائیا۔ اِنج ویکھن آیا اوہ اجیت تے اوہ زورا، زور اندرے اندر پرگٹائیا۔ کلنی والے دا اوہو توڑا، جو گھسان وچ اپنا رنگ بدلایا۔ ایہہ کھیل اگئی جوتی شبدی دوہرا، تٹاں والی نہ کوئے گُرمائیا۔ ساری سرشٹی نوں درشٹی انت جواب دے کے کورا، سنت سہیلے لئے ملائیا۔ چار گنت جن بھگتاں دیوے پریم دیاں گھنگھوراں، برہمنڈ کھنڈ ویکھ خوشی منائیا۔ تہاڈے نالوں پر بھ نوں تہاڈی بھتی لوڑا، لڑیندے سا جن لئے جگائیا۔ جنہاں انتر زرنتر دے کے نام اکو فرنا پھورا، فرنے سارے دتے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ ہو کے بے پرواہی وچ سمائیا۔ آگیا ہر دے دا مالک، ملکیت بھگتاں ویکھ دکھائیا۔ آگیا دو جہاناں دا ثالث، زرگن زور ویر ویس وٹائیا۔ آگیا جوت سرُوپ شبدی دھار خالص، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آگیا جس نے جگ جنم دی نندرا لاہی آلس، اصل اپنا رُوپ پرگٹائیا۔ آگیا ایتنے او تھے دو جہاناں پر تپالک، سر اپنا ہتھ رکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردے اوہلے دئے چکائیا۔ آگیا اگم اتھاہ، الکھ اگوچر بے نظیر نظری آئیا۔ جو جگ چوکڑی سب نوں لاؤندا رہیا داء، اپنا بھیا نہ کسے سمجھائیا۔ تھوڑا تھوڑا جھولی پا کے ست ستوادی ناں، ناؤں زرنکار سندیش دتا سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سیس گئے جھکا، نمستیاں وچ ڈھولے گئے گائیا۔ بے انت بے انت کہہ کے گئے خُدا، توں ہی توں راگ الائیا۔ حق حقیقت گئے سمجھا، بھوکھتاں وچ شنوائیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی زرگن دھار بن ملاح، بیڑا ڈھر دا ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتو تہا تھوں کدی نہ جاوے پتو چھڈا، جنم جنم دے ٹٹیاں رہیا ملائیا۔ سچ دوار دی نیہہ آیا دھرا، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے بنانے گواہ، جو کھجگ انتم شہادت دین بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سدا چرناں وچ لئے وسا، واسا آتم پر ماتم نال رکھائیا۔

کھتا چرن کہے بلہاری بلہاری، بلہار ملی وڈیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں میری آئی داری، وارتا پچھلی دیاں سنا۔ وشن برہما شو کر نمسکاری، اوتار پیغمبر گر سیس نوایا۔ بھگت سنت دھوڑ منگن چھاری، صوفی خاکی خاک رمایا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی کھیل اپر اپاری، پت پر میثور آپ کرایا۔ جس دا لیکھا کھیا نہ کسے لکھاری، قلم شاہی اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ توں مالک خالق آد جگاد وڈ سنساری، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں وڈ سیکداری، بھوپت بھوپ بھوپ اکھوایا۔ جس دا رُوپ انوپ نہ پُرکھ تے نہ ناری، جوتی جوت ڈگگایا۔ جس دا سچ دوار سچکھنڈ مقامے حق اٹل مناری، چھپر چھن نہ کوئے پُھہایا۔ جتھے در درویش نہ کوئے درباری، سیوک سیو نہ کوئے کمایا۔ رَس نہ کوئے اُجیاری، منڈل منڈپ نہ کوئے دکھایا۔ اوہ کھیل کرے کرتار مہروان اپنی دھاری، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھایا۔ داتا جودھا سوربیر وڈ بلکاری، نرکار بھو چکایا۔ جس دا راہ تکدے گئے گر اوتار پیغمبر زندگی ساری، تئاں والا چولا تن ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو کھیل رہیا دکھایا۔ سچا چرن کہے میتوں کہو شاباش، میں اپنا آپ لیا بدلایا۔ کعبے دی پوری کر کے آس، آسا والے نال ملایا۔ جس دا اگلا کھیل تماش، سمجھ سکے نہ کوئے جیو لوکایا۔ جس نے لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت اندروں ویکھنا بد معاش، پردیاں وچوں پردے پھول پُھلایا۔ سرتی شبدی گوپی کاہن کر کر ویکھنی راس، کون نوآ منوآ بھو چکایا۔ جس نے رُوچ بُت خاک ویکھنا پاکی پاک، پتت پاون پردہ لاہیا۔ جسنے سچ سوامی انترجامی بن کے تکنا ساک، سجن سہیلا کون اکھوایا۔ سو پریم پریتی اندر چڑھ کے اُپر راک، راکب ہو کے کھوج کھوجایا۔ جس سرشٹی کرنی بے تاب، ہر ہر دادے ہلایا۔ گوہند دا اکو بھوکھت واک، جو ماچھو واڑے پُرکھ اکال گیا جنا۔ سبے چرن دا جگت والا توڑ کے نات، انتر انتر آس رکھایا۔ کھبے وچ تیرے پیار دا ہووے واس، واسطہ سدھا بھگتاں نال رکھایا۔ شبدی شبد کر کے بچن بلاس، بہیل ہو کے دتا سنا۔ پُرکھ اکال مار کے تھاپ، گوہند دتا ہلایا۔ جس ویلے نرگن دھار تیرا دُھر دا ہو کے آواں باپ، پت پر میثور پھیرا پاپا۔ نو نو چار ویکھ گستاخ، بھو ابھید دیاں گھلایا۔ آسا کدے نہ ہووے نراس، پر بھاس لیکھا دیاں چکایا۔ بن تیرے میرے گوہند کوئی نہ جانے بات، شبدی شبد نہ کوئے شنوایا۔ ایہہ سب توں دکھری رات، جوڑت کلجک وچ سبجگ دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کھتا چرن کہے میری بدل گئی ہستی،

ہس رہیا جنائیا۔ میرے اندر پرگٹ ہو گئی اوہ مستی، جو مستانہ بھگتاں رہیا بنائیا۔ سچ پریتی مل گئی سستی، بھجن بندگی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ گھر ٹھا کر مل گیا پریتم عرشی، جو لیکھا دئے مکائیا۔ جو بھگتاں دا سدا غرضی، غرض مند ہو کے دیکھے تھاؤں تھانیا۔ غریب نمائیاں دی سُن بینی غرضی، آرزو سب دی کھوج کھوجائیا۔ بے شک باہروں تئاں والی وردی، اندر جلوہ نور خدائیا۔ ایہہ سر پر خانہ باورچی، تہاڈا نام بھنڈارا تیار کر کے تہانوں رہیا ورتائیا۔ لکھ چوراسی وچوں اکونجا سو کیتا بھرتی، دوجیاں دا بھلکا دتا مکائیا۔ گیاراں لکھ دا بنا دردی، دکھیاں وچوں دکھ لئے مٹائیا۔ باقی کھیل ویکھنی جگ دی، من واسنا وچ پھرائیا۔ کھتا چرن کہے میں ہر سنگت ویکھنی سجدی، جو سجن مل کے خوشی منائیا۔ گھڑی سہنجنی ہوئی اج دی، پہلی گھر دئے گواہیا۔ تہاڈی پریتی جائے ودھدی، اندر وڑ نہ کوئے اٹکائیا۔ تہاڈی خوشی ہووے رگ رگ دی، راگ اپنا گئے سنائیا۔ زندگی لنگھ گئی پچھے وچھوڑے والی حد دی، آگے کرے نہ کوئے جدائیا۔ جنہاں دی آتم پر ماتم نال بچھ گئی، اوہ نڈھے پچے بالے اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ کھتا چرن کہے میٹوں یاد آیا اوہ وقت، سٹی رین دئے ڈھائیا۔ جس ویلے گوہند اکیلا سٹا فقط، فقرہ اکو ڈھولا گائیا۔ بے شک توں وسیا اُپر عرش، میں فرش ڈیرہ لائیا۔ میٹوں اپنیاں پچیاں اُتے آگیا ترس، جو گرگھ لئے بنائیا۔ اپنے تن دے تیرے اتوں وار دتے ندھڑک، خوشی غمی نہ کوئے بنائیا۔ آگے مارگ دے دے اکو سدھی سڑک، سانجھے یار نور خدائیا۔ تیرے پریم وچ نہ ہووے کوئی اٹک، ادھ وچکار نہ کوئے پھرائیا۔ میری تیرے نال شرط، سبھے دیاں سمجھائیا۔ بے مڑ کے آواں پرت، پت پر میثور تیتوں نال ملائیا۔ اہناں پریمیاں پیاریاں دا دینا قرض، جو کھنڈے دی دھار آیا سوائیا۔ جو دھاسو ربیر مردانہ مرد، تھدھ بن دوجا اور نہ کوئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہس کے کہا میرے کول جگاں جگاں دی فرد، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ جس ویلے ساری سرشتی ہونی نپڑد، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ ست دھرم ہونا غرق، ست سچ نہ کوئے جنائیا۔ مانس روپ ہونا کھر کھرک، کوڑی کرپا کھیہ اڈائیا۔ اوس ویلے پریمی پیاریاں دینا درس، زرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جنم جنم دی میٹنی حرص، ہوس دینی بُجھائیا۔ پریمی پیاریاں اُتے کر کے ترس، سر اپنا ہتھ اٹکائیا۔ کوئی دیر نہیں لاؤنی سال مہینے برکھ، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ اندرے اندر نچ نیز دینا فرق، فُرنے نال جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرنائیا۔ کھتا چرن

کہے میں آگے گیا ودھ، وادھا بھگتاں نال رکھائیا۔ گھر گھر بیٹھیاں سناؤنے اوہ چھد، جو چھنداں وچوں سو بھاپائیا۔ اگلے پینڈے دی گمنی حد، کرماں دا کانڈ چکائیا۔ پر ماتمانلوں رہن نہیں دینے الگ، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ پھڑ کے ہنس بنونے گگ، جو چل آئے سرنائیا۔ درس کراؤنا اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ نام سناؤنا شبد انحد، حد کوڑی باہر لنگھائیا۔ امرت جام پیاؤنا مدھ، نخبھر جھرنارہیا جھرائیا۔ دیکھ جوت جائے جگ، گھر گھر ہوئے رُشنائیا۔ دوہاں دا تال اِکو جائے وج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ کھتا چرن کہے میں بڑا سدھا، سدھے رستے دیاں پائیا۔ کسے کم نہیں آؤنیاں نو ندھاں اٹھاراں سدھاں، بھگتاں چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ آتم پر ماتم ملن دی دساں بدھا، سوہنگ ڈھولا اِک پڑھائیا۔ رس دیواں گھر نجا، امرت دھار وہائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم ملاواں اوہ پتا، جس نوں پت پر میثور کہہ کے سارے رہے گائیا۔ جس گود اُٹھاؤنا وڈا نکا، بال جواناں ہوئے سہائیا۔ جس دا سنجگ چلنا ساچا سکھ، باقی سب دی کرے صفائیا۔ سب نوں بھل جائے پچھلا پچھا، پشچاتاپ وچ لوکائیا۔ جن بھگتاں پر بھو کرے آپ رچھا، رچھک ہو کے ویکھے تھاوں تھائیا۔ جس کھیل کھلائی مچھاں کچھاں، جل تھل مہینل و سیا بے پرواہیا۔ اوس دیاں بھاویں جگت والیاں نہیں اکھاں، لکھ چوڑا سی ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا مکائیا۔ کھتا چرن کہے میری ویکھو چڑھت، چڑھدی کلا دیاں وکھائیا۔ لکھ چوڑا سی توڑ کے کوڑ گڑیارے دھرت، دھڑے وچوں دھڑا دیاں بنائیا۔ پچھلی سب دی پوری کر کے لکھت پڑھت، آگے پر بھ دا تھم سناٹیا۔ سب دی بازی انتم ہوئی جولائی شرط، شرطیہ پور کرائیا۔ بیس اکیسا کھیل نہ رہیا فرق، جگدیشا وجے ودھائیا۔ جس دا تھم سندیشہ فرمان عرش فرش، سنیہہڑے سچ سناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ کھتا چرن کہے میرا ودھدا جائے بل، بلی بلوان دتی وڈیائیا۔ میں بھگت دوارے آگے آگے آیا چل، بھجیا واہو داہیا۔ سرشٹ سبائی نال کر کے چھل، اچھل چھل اپنا پھیرا پائیا۔ پریمیاں انتر انتر رل، مل کے ویکھی وجدی سچئی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری تیج رہیا رکھائیا۔ کھتا چرن کہے میٹوں سارے کہندے کھتا، خبر دُھر دی دیاں سناٹیا۔ سرشٹ سبائی گھر گھر کرنا رب ربا، ربی بھيو کونے نہ پائیا۔ شاہ سلطاناں بدل دینی تب، طبیعت ٹھیک نہ کونے کرائیا۔ میں جگت کھیل کرن نوں بڑا کتا، نو کھنڈ کراں لڑائیا۔ میں ونڈ ونڈنی نہیں کوئی مُسطیل مُربہ، گول مول نہ کار

کما ئیآ۔ میں دُنیا نُوں کٹنا وچوں گسبھا، دو پھاڑ دینا کرائیآ۔ اِکی سال محکم اندر رہیا بدھا، پچھے پچھے چلیا تھاؤں تھانیا۔ دھن وڈیائی میرے پر بھ نے میٹوں دتا
 سدا، صدقے واری گھول گھائیآ۔ میں درشن پایا اوس شبدی شیر بگا، جو دسم دوا ری سب نوں تینکیاں رہیا لائیآ۔ اوس توں اگے کوٹاں وچوں کسے نہ دیکھیا
 مزہ، مجلس بہہ کے خوشی نہ کوئے بنائیآ۔ جوٹھیاں جھوٹھیاں سب نوں دینی سزا، سجا چرن پچھے لیا بدلایآ۔ کسے نال کرنا نہیں کوئی دغا، فریڈیاں والا فریب نہ
 کوئے دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ کھتا چرن کہے میں ہن نہیں رہنا پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے دینیاں
 بدلایآ۔ جن بھگتاں دے اندر کرنی سیر، گھر گھر وچ پھیرا پایآ۔ ساچے پیار دی دے کے لہر، لہنا دینا ورتائیآ۔ بھو گھلا کے گسبھیر گہر، گور دینا سمجھائیآ۔
 جس دی مہما صفت بودھ اگادھ کوئی گا نہ سکے شاعر، کلیاں وچ نہ کوئے وڈیائیآ۔ جس داسب توں دکھرا نرالا اکو شہر، چار دیوار نہ کوئے بنائیآ۔ اکو ڈھولا
 گائے اپنے بحر، چھتی راگ نہ کوئے سمجھائیآ۔ جس داکسے دے نال نہیں کوئی ویر، بھانے وچ بھانا دے دکھائیآ۔ جن بھگتاں نوں پا کے اپنی مہر والا خیر،
 خیر خواہ اپنے لئے بنائیآ۔ پین نہ دیوے کوئی پیالہ زہر، کوڑی کریا اندروں باہر کڈھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے جگائیآ۔
 کھتا چرن کہے میں چار کٹ آؤنا گھم، گھمن گھیری دیکھنی جگت لوکائیآ۔ مانس مانو مانکھ دیکھنے گن، اوگن لیکھا نال جنائیآ۔ سب دی پکار آؤنی سُن، اندر اندر
 دھیان لگائیآ۔ بھگت سہیلے آؤنے چن، جو سدھے پر بھ نوں رہے منائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مکائیآ۔ کھتا چرن کہے جن
 بھگتو یاد رہ جائے پہلی گھر، چار جگ وچے ودھائیآ۔ جس وچ بھگتاں دی پوری ہووے سدھر، سدے دے کے لئے اٹھائیآ۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کر کے
 قدر، قدرت دامالک بے پرواہیا۔ ساچے تخت بہہ کے کرے عدل، انصاف اکو اک جنائیآ۔ بے شک کائنات جائے بدل، سرشٹی درشٹی دے بدلایآ۔ جن
 بھگتاں اندروں من واسنا کر کے قتل، کوڑی کریا باہر کڈھائیآ۔ سچ کنارہ دکھا کے اک پتن، پت پر میثور پار لنگھائیآ۔ جس دے ملن نوں کوٹن جنم کر دے
 رہے یتن، اوہ یتھارتھ گیا آئیآ۔ تھانوں اپنے نال لے جائے اوس وطن، جتھوں بے وطن نہ کوئے کرائیآ۔ جتھے آتم پر ماتم اکو روپ ہو کے وسن، دو جارجنگ
 نہ کوئے پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کما ئیآ۔ کھتا چرن کہے میری چڑھدی دیکھو کلا، کل اپنی دیاں ورتائیآ۔ سرشٹی نوں

سرشتی دادے کے پچھلا پھلا، پورب لہنا رہیا مُکائی۔ حکمے دا کر کے ہلا، حالت دیاں بدلائیا۔ کسے دا نعرہ علی اللہ، علامت سب نوں دیاں دکھائی۔ چار کُنٹ کُنٹ چار چار ورن کر کے اچھل اچھلا، ول چھل اپنی دھار دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم پھڑا کے ہلا، پلک اندر بھگتاں دے اٹھائی۔ کھبا چرن کہے جن بھگتاں بدل دینی پلک، پل پل ویکھ دکھائی۔ ناتا توڑ کے کوڑی خلق، خالق دینا ملایا۔ پورب چکا کے قرض، لہنا دینا دوایا۔ اگلا کھیل اسچرج، اسچرج لیلادے ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھوڑا لیکھا اشاریاں نال سمجھائی۔ کھبا چرن کہے میتھوں سُن لو خبر، بے خبراں دیاں جنایا۔ شبدی شیر بن کے بڑ، بھریاں ساریاں دے بھنایا۔ واسا کرا کے مڑھی قبر، گوراں دے وڈیایا۔ جن بھگت بنا کے اپنے بڑ، وچھڑے لئے ملایا۔ سچ پریتی دادے کے صبر، پیالہ اکو دے پئیایا۔ درس کرا کے اُپر امبر، امر اپنے وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ کھبا چرن کہے میں دیاں سندیشہ، سُنٹیاں سُنٹیاں جگت اٹھائی۔ پت پریشور اک نریشا، نر نرائن وجی ودھائی۔ جس دا جوت سرُپ شبدی لیکھا، بھیکھی بھیکھی بنایا۔ مچھ داہڑی نہ کوئی کیسا، نہ کوئی موئڈ مُنڈائی۔ ماں پت نہ بیٹی بیٹا، انگ ساک نہ کوئے درڑائی۔ نرگن جوت دُھر دانیتا، نر نرنکار سچا شہنشاہیا۔ جو کھجک اتم کھیلن آیا کھیدا، آپ اپنی کھیل بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در در گھر گھر پھول بھلایا۔ کھبا چرن کہے میں بھگتاں اندر جانا وڑ، راتیں سُنٹیاں چوری کمائی۔ اوس منزل جانا چڑھ، جتھے جگت اگھ نہ کوئے تکائی۔ سچ پریم وچ جانا جڑ، رُپ اپنا لینا بدلائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے لڑ، کئی اکو دینی دکھائی۔ بنک سہا کے کایا گڑھ، ساڈھے تن ہتھ دینی وڈیایا۔ لیکھا چکا کے چیمتن جڑ، سوکھم اکو نظری آئی۔ جس دا لہنا اوسے دا ور، گھر اپنا دے سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک ہوئے سہائی۔ کھبا چرن کہے جنہاں رو رو کیتا ورلاپ، نیتز نیناں ہنچھو وہائی۔ اوہناں دے کوٹن کوٹ جنم دے کٹے پاپ، دُرمت میلِ دتی دھوایا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پاک پوت دتے کرائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جیون جگت دتی سمجھائی۔ پتا پوت دا جوڑ کے نات، دُھر دا سنگ بنایا۔ درس دکھا کے ساکھیاں، سگلا لیکھا دتا مٹایا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا لیکھا واپ، واپک ہو کے کھوج کھوجائی۔ جن بھگتاں دی پریم پیار دی سوہنی چڑھدی ویکھی برات، خوشیاں نال طعنے ترانیاں وچ گائی۔ اندروں مُبت وچ مُشتاق، مُشکل گئے

بھلایا۔ گوہند نوں چیتا آیا اوس پر بھاس، جتھے آسن سنگھاسن سو بھاپایا۔ پُرکھ اکال دا اکل کلا والا واک، واقعہ سچ دے جنایا۔ تنہاں دا میلا ہویا نال اتفاق، اتادک آپے لئے ملایا۔ جیہڑا لیکھارہ گیا باقی پہلی وساکھ، سو پہلی گھڑ دتا بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ملایا۔ کھتا چرن کہے میں ہرجن ویکھے مدے، ملنی جگدیش کرایا۔ بھاؤ جانے ڈونگھے دل دے، رازاں وچوں راز پر گٹایا۔ نظارے ویکھنے اوس پر دے، جتھے ہندی سدا رُشٹایا۔ جتھے پھل اگئی کھل دے، غنچ روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے جانے ال ال دے، الہی اپنا بھو گھلایا۔ کھتا چرن کہے میں کرنے سرب تلاش، حکم دُھر دا سیو کمایا۔ بھگتاں وچوں تھوڑے لبھنے خاص، جو خواہش اندروں رہے ودھایا۔ جنہاں دا پر بھ دی یاد وچ سواس، سو صاحب نال ملایا۔ ناتا توڑ کے مات گربھ واس، نو اٹھاراں لیکھ مُکایا۔ وست دے اگئی دات، جھولی اتم دے بھرایا۔ بھگتاں نال ملا کے سچ جماعت، پٹی بھگن والی دینی پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہووے آپ سہایا۔ کھتا چرن کہے بھگتو کوئی نہیں کرنی سوچ، سوچیاں ہتھ کچھ نہ آیا۔ جس دا درشن رہے لوچ، سو لوچا پور کرایا۔ تہانوں ملدا رہے روز، سوت جاگت نظری آیا۔ پریتم نال مل کے مانو مَوج، مجلس اپنی لینی بنایا۔ تہانوں جس نے لیا کھوج، تہاڈی کھوج دتی گویا۔ نیتز کھول کے تگن نال ہوش، حوصلہ دے ودھایا۔ نام پریتی اندر کر مدہوش، مدھر دُھن رہیا سُنایا۔ خوشیاں وچ آ کے جوش، پٹے نچے کدے واہو داہیا۔ اگے تہاڈے پر بھو نہیں رہنا خاموش، خواہ مخواہ تہانوں لئے جگایا۔ اوہنوں اپنے بھگتاں ملن دا بڑا شوق، دو جہاناں ویکھے تھاوں تھانیا۔ اوہنوں اتم پر ماتم ناتا بناؤن دا مزہ اوہ خاؤنت، جو خطرے توں باہر کڈھایا۔ جس دی گرگھ ناری کدے نہ جاوے اوُنت، جگ چو کڑی نشانہ دے گھلایا۔ سو پُرکھ بدھاتا نرگن ہو کے گیا پنچ، نرکار دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد لیکھا دے چُکایا۔ کھتا چرن کہے میں سب نوں کراں پیار، پریمیاں پریم جنایا۔ جنہاں نوں ملیا ساچا یار، کوڑے یرانے گئے تڑایا۔ اکو بول کے حق جیکار، حقیقت پردہ لاہیا۔ اکو ویکھ کے سچ دربار، جگت دوارے ڈیرہ ڈھانیا۔ جیہڑے وچھوڑے والے دن چار، کٹے سچ سُبھانیا۔ دلی جا کے بنایا اوہ دربار، جس درباری خاک دینے رلائی۔ جس نے چھبھی پوہ مارنی للکار، حکمی حکم منایا۔ نرگن نر ویر آ گیا اوہ نرکار، جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر صفتاں وچ گئے سُنایا۔ جے اکھراں اُتے آیا

نہیں اعتبار، جوت سروپی دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت ویکھ وکھائیا۔ کھتا چرن کہے میں ہر سنگت ویکھیا، اشارہ انتر آتم
 کھوج کھوجائیا۔ سچ پریتی اندر رہے گا، ڈھولا اکو اک سنائیا۔ نیر نیناں رہے وحا، بیہبل روپ وٹائیا۔ باہاں اُپر رہے اٹھا، وچھوڑے وچ دین دُہائیا۔ پُرکھ
 ابناشی دیاکما، دیاندھ دے وڈیائیا۔ سچ سوامی گیا آ، آگیا وچ آگے لئے رکھائیا۔ جس دی گر اوتار منگدے گئے دُعا، طوبی طوبی کہہ سنائیا۔ جس نوں کہندے
 رہے سچا پاتشاہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے جگائیا۔ کھتا چرن کہے میں ویکھی سنگت اوہ، جنہاں دی
 اُست گر اوتار رہے گائیا۔ جنہاں دے اندر اکو دی ہوئی لو، جگت اندھیرے سرب مٹائیا۔ جنہاں دی آتم پرما تم نال گئی چھوہ، ناتا بدھاتا نال رکھائیا۔ مایا
 ممتا ہوئے ہنگت گئے کھوہ، کوڑی کرپا پرے ہٹائیا۔ اہناں نال سنگر کدے نہ کرے دھرو، اپنے نالوں ہوئے نہ کدے جدائیا۔ اوس دھاگے وچ لئے پرو، جو
 رویداس چمارے دتا پھرائیا۔ تہاڈے اندر وڈ کے ضامن گیا کھلو، خالص اپنا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سوامی دیا کمائیا۔
 کھتا چرن کہے میں ویکھے ست رنگ نشانے نو، نواں رنگ رہے وکھائیا۔ جیہڑا دئی دوارے آیا بھوں، بھوجل پاوے سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں لیکھا مُکا کے
 ہنگت ہوں، ہنگ برہم دتا سمجھائیا۔ اہناں دی انتر آتم سیجا جائے سوں، سوہنا سنگ بنائیا۔ گرگھ آگے کوئی رہے نہ کاؤں، کاگاں ڈار نہ کوئے رلائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے بن کے دُھر دا پتا ماؤں، بال انجانے گود اٹھائیا۔ کھتا چرن کہے میں جھلدے ویکھے نشان، نشانہ اپنا رہے وکھائیا۔
 جنہاں دے اندر آیا گیان، گن گہر گبھیر گائیا۔ ڈھولے گاؤندے وچ میدان، نادت کرے شہنشاہیا۔ اوہ پتر سگھڑ سیان، سنت سہیلے نظری آئی۔ جنہاں دا
 لیکھا وچ جہان، جہالت دے مٹائیا۔ توڑ کے مان اہمان، سچ پریتی دتی سمجھائیا۔ کھتا چرن کہے جس درشن کیتا آن، آنا فنا جرماں دا لیکھا دے مٹائیا۔ در
 آئے سارے پروان، پروانیاں وانگ سڑن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہاڈے اندر جگ جائے اوہ شمع دان، جس دی تیل بٹی نہ کوئے بدلایا۔ جن بھگتو وچھڑیا
 نہیں وچھڑیاں دی کرن آیا پچان، مہروان ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر جن ساچے اپنے وچ لکائیا۔ کھتا چرن کہے
 میں ویکھی لنگھدی چو کڑ، چو کڑیاں اپنا روپ بدلایا۔ بنا پر بھو توں بھگتاں دی کٹی کسے نہ او کڑ، اوڑک سارے پٹو جان چھڑائیا۔ سو بھگت سری بھگوان

دوارے پہنچن، بنا پہنچ توں بھگت نہ کوئے اکھوایا۔ کلجک سادھ کلجک دی بن کے سوکن، اکھراں دی کرن لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا اکو نظری آئی۔ کھتا چرن کہے بھگتو میں چراں پچھوں دسن آیا تدبیر، طرح طرح سمجھایا۔ سب توں پہلا کھتے چرن نال لگیا کبیر، کعبیاں گیا بھلایا۔ تک کے جلوہ نورانی اوہ تصویر، جس دی مصور نہ کوئے کھچایا۔ بدل گئی ضمیر، امیر وزیر مٹی شاہیا۔ جدھر تکیا اکو اک فقیر، فقرہ اکو اک سنایا۔ جس نال کدے نہ ہووے دلگیر، تٹاں وچوں ت نہ کرے جدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیر وچوں بدلایا۔ کھتا چرن کہے فرید نے کیتی مچھندگی، مشکل اپنی حل کرایا۔ منگی دات خیر پا دے بندگی، بندنا دے سمجھایا۔ بخشش کر اپنے انند دی، انند دے پرگٹایا۔ حرص مٹ گئی کوڑی سنگ دی، پردہ لے چکایا۔ ترشنا مٹ گئی متام دی، موہ دے گویا۔ لوڑ رہی نہ تن دی، ہڈیاں کھل سکایا۔ پیاس نہ رہی جل دی، ترکھانہ کوئے ہلکایا۔ وڈیائی رہی نہ بل دی، جو بن نہ رنگ چڑھایا۔ خبر نہیں ہے کل دی، تیرا کلمہ نہ کوئے سمجھایا۔ جے رمز میری تیرے نال رلدی، رستے لے لگایا۔ میری جوانی جائے ڈھلدی، بن تیرے نہ کوئے ہنڈایا۔ تیری کھیل اچھل اچھل دی، دل چھل وکھ خوشی منایا۔ میری آسا سننہہرا گھلدی، گھال تھایں لے پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دے چکایا۔ جس ویلے فرید برہوں وچ لگا مرن، مر جیوت روپ وٹایا۔ پُرکھ ابناشی کھتا لا کے چرن، چرنودک اندرے دتا پئیایا۔ گھل گیا ہرن پھرن، نظرے نور رُشایا۔ اکو ڈھولا لگا پڑھن، تُوں ہی تُوں صلاحیا۔ منزل لگا چڑھن، ڈیرے گیا ڈھایا۔ دوارے لگا کھرن، سنگت سو بھاپایا۔ درشن لگا کرن، کر کر خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیایا۔ کھتا چرن کہے میں بھگتاں جوگا، جگ جگ میل ملائیندا۔ جیہڑے تٹاں والے بدلدے چونڈ، چولا اہناں کھوج کھوجائیندا۔ میرا انتر آتم سچا ہوکا، ہو بہو نعرہ اک سنائیندا۔ پردہ پا کے ہور لوکا، لگیا بھيو آگھلائیندا۔ جنہاں دا جگت جنم دا ویلا آجائے موقع، مُفت اہناں جوڑ جڑائیندا۔ پر بھو نوں ملنا کدے نہ سوکھا، سُکھ وچ سُکھ نہ کوئے پرگٹائیندا۔ کلجک انت پڑھنا پئے کوئے نہ پوتھا، پانی وچ لاؤنا پئے نہ غوطہ، تیر تھ تٹ نہ کوئے نہائیندا۔ چھڈنا پئے کوئے نہ کوٹھا، جنگلاں وچ نہ کوئے بھوائیندا۔ گھر دیاں نال کرنا پئے نہ کوئے روسا، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر اپنی نظر اک اٹھائیندا۔ کھتا چرن کہے میں سدا

حضور، حضرت دیاں ملائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بن مشکور، شکر یہ کہہ سنائیا۔ ست سچ دا میلا ست دستور، جوٹھ جھوٹھ نہ کوئے جڑائیا۔ تہاڈے اندر اگئی نور، جلوہ نور رُشنائیا۔ تہاڈے انتر اگئی نور، تریا ناد کرے رُشنائیا۔ تہاڈے انتر اوہ سرور، تہاڈے انتر بھنڈارا سب بھرپور، پر بھ ابناشی دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دینا مکائیا۔ کھبا چرن کہے میں سب نوں دیواں اسپس، آساں بھریا خوشی دکھائیا۔ سچ پریم دی سچ بختیش، پر بھ جھولی دیوے پائیا۔ اگے چل دی رہے ریت، جگ چوکڑی وجے ودھائیا۔ سوہنگ ڈھولا گانا گیت، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ جھگڑا چک جائے مندر مسیت، کایا کعبہ ہوئے شنوائیا۔ پڑھنی پئے نہ قرآن مجید، وضوآں وچ نہ وقت گوائیا۔ جس چرن نوں چھوہ کے تریا فرید، عید دتی کرائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں دیونہار اسپس، اصل دے اصل اپنے نال ملائیا۔ کھبا چرن کہے میں انت سندیشہ کہنا، رسنا جہوا ہتی دند سنائیا۔ ہر بھگونت نج لوجن ویکھنا نیناں، نیناں والیونین بدلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہر سنگت روپ جانا بھائی بھینا، پتا پڑکھ اکال اکو لینا منائیا۔ دھر دا شبد سب داساک سجن سینا، کوڑا ناتا گیا تڑائیا۔ ہر سرنائی درگاہ ساچی ساچے دھام سکھنا بہنا، لکھ چوراسی پلو لینا چھڑائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے ست ست وچ ملائیا۔ کھبا چرن کہے حکم سُنو فرمان، فرما برداری دیاں جنائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا سنگر چرن کرو پر نام، شبد کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ غفلت وچ نہ رہو نادان، آلس وچ نہ وقت گوائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم مہان، پر بھ نوں مل کے اپنا لیکھا لینا مکائیا۔ آتم پر ماتم دا اک گیان، اگیان اندھیرا دے مٹائیا۔ امرت آتم پین کھان، ترشنا بھکھ دے بُجھائیا۔ سچ دوارے دے بنا سرب مہمان، بچھنڈ جانا چائیں چائیا۔ جتھے ملے اک بھگوان، بھگتاں دا خیر خوائیا۔ جوتی نور نور مہان، جوتی نور لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ دیوے آن، جگت انھیاں نیتز دے گھلائیا۔ گھڑ کہے میں کرنے مگن، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ کلج کوڑی کرپا بُجھاؤنی اگن، مایا متا موہ چکائیا۔ ساچے نام دا انتر آتم لاؤنا سگن، رس اکو اک دکھائیا۔ سنت سہیلے جانا صدن، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم رہیا سنائیا۔ گھڑ کہے میں دیواں سچ سندیش، پڑکھ اکال حکم سنائیا۔ شاہ پاتشاہ نر نریش، نر نرکار بھيو گھلائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کرن ادیس، سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ نمو نمو وشن برہما شو کہے گنیش، کروڑ تیتیس لاگے

پائیا۔ کلمہ پڑھدے مُلا شیخ، مسانک دین دُہائیا۔ جن بھگت کہن نیتن نیت، نج گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ سو صاحب سوامی کھیلنہارا کھیل، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ سنجگ تریتا دوپر آپے بھیج، بھجن بندگی دے درڑائیا۔ جوتی جلوہ نوری دے کے تیج، شبدی ناد دُھن شنوائیا۔ آتم پر ماتم پردہ لاه سہاؤنی تیج، سچ دوارا دے وسائیا۔ کوڑی کریا مایا متا ہوئے ہنگتا کر کے کھیل، ناتا جگت دے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گھڑ کہے میں دستاں بھگتاں میت، متر پیارا اک درڑائیا۔ جس نے کلج اندر سنجگ بدلنی ریت، ست ستوادی دیا کمائیا۔ لہنا دینا چکاؤنا ہست کیٹ، اوچ پنچ ویکھ وکھائیا۔ آتم پر ماتم دسنی اک پریت، ایشٹ دریشٹ اکو دے سمجھائیا۔ کایا مائی کرنی ٹھانڈی سپت، اگنی اگت دے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ گھڑ کہے میں دستاں بھیو اولا، برہمنڈاں کھنڈاں دیاں سنائیا۔ جس نوں کہندے نوری اللہ، عالمین نور خدائیا۔ جس دا دو جہاناں پھڑنا پلا، پاربرہم پر بھ ویس وٹائیا۔ جس دا کھیل جلاں تھلاں، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت سو بھاپائیا۔ لکھ چوراسی اندر رلا، انڈج جیرج اُتہنج سبتج اندر ڈیرہ لائیا۔ جس دا دیک جوت گھر گھر گرہ گرہ بلا، نورو نور کرے رُشنائیا۔ جس دا شبد اگنی اکو ہلا، ہلت پلت اکو دوویں ویکھ وکھائیا۔ جس نے سچھنڈ دوار تخت نو اسی ہو کے ملا، تھر گھر اپنا چرن ٹکائیا۔ سو ویس انیکا کر کے آوے ول چھلا، اچھل چھل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ جس نے جگ چوکڑی سنجگ تریتا دوپر کلج نام سندیشہ شبد گھلا، کلا کلمیاں وچ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ گھڑ کہے میں سناواں چوواں لوک، برہمنڈ کھنڈ جنائیا۔ جس دا آد جگاد اک سلوک، ڈھولا گاوے تھاؤں تھانیا۔ جس دی دو جہان مانن مَوچ، پُری لوء خوشی منائیا۔ جس دا بھانا سکے نہ کوئے روک، جگ چوکڑی رہیا بھوائیا۔ جو گھٹ گھٹ اندر جگاون آیا جوت، دیا باقی کملا پاتی اک درسائیا۔ جس دی سوچ نہ سکے کوئی سوچ، من مت بدھ نہ کوئے چترائیا۔ جس نوں بھگت سہیلے رہے لوچ، نج نیز اٹھ گھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اولہا دے اٹھائیا۔ گھڑ کہے میں بھید دستاں پُرکھ ابناش، ابناش رہیا سمجھائیا۔ جس نے سنت سہیلے بناؤنے داس، بھگون ہو کے بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ جس دا لہنا دینا اُپر پر تھی آکاش، گگن گگنتر سو بھاپائیا۔ جس دی شبد اگنی نرگن راس، سرگن گوپی کاہن نچائیا۔ جس دا کھیل برہمنڈ کھنڈ پر بھاس، نواس ستھان اک اُپجائیا۔ سو ویکھنہارا کھیل تماش، جوتی جاتا شہنشاہیا۔ لکھ چوراسی

جانہارا حالات، عادت سب دی ویکھ وکھانیا۔ پردہ لاه کے لوک مات، کوڑی کریا صفحہ دے اٹھانیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو رنگ رنگانیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ کے اِکونات، نج نیتر کرے رُشانیا۔ پون سواسی ویکھ کے ساس، سواساں دے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ چوڑی ویکھ وکھانیا۔ گھڑ کہے میں دستاں بھیت انیک، انک کل دھاری رہیا جنانیا۔ جس دی کلجگ اتم رکھدے گئے ٹیک، ٹکے مستک نال لگانیا۔ سو سوامی انترجامی جوتی جاتا بدل کے بھیکھ، شبدی ڈنکا رہیا وجانیا۔ جس دا رُپ رنگ نہ کوئی رکھ، زرویر پُرکھ سدا اکھوانیا۔ سچکھنڈ و سیا ساچے دیس، مقامے حق رہیا جنانیا۔ نام ندھانا دے سندیش، سنیہرے گھر گھر رہیا سنانیا۔ جس دی سب نے رکھنی ٹیک، دوجا اشٹ نہ کوئے منانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ہوئے سہانیا۔ گھڑ کہے میں دیواں دُھر فرمان، پروردگار رہیا جنانیا۔ چوڑاں طبق ہون خیران، چوڑاں و دیا مارے دھانیا۔ چوڑھویں صدی ہووے کھیل مہان، خالق خلق دے درانیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چرن کول کرن دھیان، نمو نمو تیری سرانیا۔ دُھر دا کلمہ اک بیان، بن اکھراں رہیا درانیا۔ الف یے نہ کوئے لکان، نُقطہ نظر نہ کوئے وکھانیا۔ مالک خالق پرتپالک سب دا اک امام، عملاں دا عامل بے پرواہیا۔ جس دے گر اوتار پینمبر بنے رہے غلام، بردے ہو کے سیو کمانیا۔ جس دا جلگت نیتر لے نہ کوئے نشان، مصور تصور کر نہ کوئے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک جنانیا۔ گھڑ کہے میں سندیشہ دیواں اخیر، آخر دیاں جنانیا۔ کرپا کرے گنی گھیر، گھر گور پردہ رہیا اٹھانیا۔ جس دا کھیل بے نظیر، نظر سب دی رہیا بدلانیا۔ جس نے کٹنے شرع زنجیر، دین مذہب دے مٹانیا۔ جو آد جگادی دُھر دا پیر، پینمبراں کرے پڑھانیا۔ جس دا لیکھا شاہ حقیر، اولاد نہ کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک نور خدانیا۔ دُھر دا مالک پروردگار، بے عیب دیا کمانیدا۔ سچ دوارا کھول کواڑ، پردہ اوہلا آپ چکانیدا۔ شبد اگنی و جا رباب، احباب اپنا حکم ورتانیدا۔ جس دا کرے نہ کوئے اصحاب، صاحب سلطان کھیل وکھانیدا۔ جو آد جگاد سے اک محراب، محبوب اِکو ڈیرہ لائیدا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد نیا واحد، واہوا اپنی کار کمانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن ز، زہر اپنی کھیل وکھانیدا۔

نہ ہر کھیل کرے کرتار، قُدرت کرتا دیکھ دکھائیا۔ جس دا لیکھا سب توں باہر، گپت ظاہر نہ کوئے سہائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں انجیل قُرآن
 کرے پکار، کوک کوک رہی سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کرنی دا کرتا آپ دین دِیال، دُجا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ جگ چوکڑی جس سیوا لائے گرو اوتار،
 پیغمبراں پیغام اک جنائیا۔ سو کجگ اتم دیکھے دیکھنہار، بے عیب نور خُدا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کما ئیا۔ گکھر کہے میں
 سب نوں کہنا سچ، سندیشہ اک جنائیا۔ کوڑی کریا دیو چھڈ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ جس دے نالوں ہوئے اڈ، اُس دا پلُو پھڑو چائیں چائیا۔ بن پر ماتا آتما خالی ہڈ،
 کایا ماٹی کم کسے نہ آئیا۔ درشن تکو اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ مکائیا۔ گھر اگئی سُنو ند، جو دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ ہوئے ہنگتا بھانڈا جائے بھج، بھجن
 بندگی اکو دے درڑائیا۔ من واسنا جائے تچ، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ بن مکے کعبیوں کرو جج، گھر پیغمبر بے پرواہیا۔ نچ نیتز درشن کرو رنج، پوجا پاٹھ رہے
 نہ رائیا۔ امرت جام پیالہ پیو مدھ، نچھر جھرنائے جھرائیا۔ آتم سیجا بہنا سچ، جتھے سویا نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 نال ترائیا۔ گکھر کہے میں بھگتاں دسنا اک پیار، پریمیاں والا جنائیا۔ گرگھو باہر نہ ہوو خوار، گھر بیٹھا سچا ماہیا۔ جے تکو جلوہ تے جلوہ نور اُجیار، اندھ اندھیر
 نہ کوئے دکھائیا۔ بحر کپائی پرے ہٹائے دیوار، دوار کا نواسی وچوں نظری آئیا۔ جس نوں ملیاں رہے نہ کوئے وچار، وچرن دا لیکھا دے مکائیا۔ گھر سجن ملے
 اوہ نرنکار، جس نوں نرگن کہہ کے سارے گائیا۔ وصل کرو اگے یار، گھر سُنھننے سچ ہنڈھائیا۔ بھگت سہیلا میت مُرار، مہتر پیارا نظری آئیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دے چکائیا۔ گکھر کہے گھر دیکھو سوامی، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ جو آد جگاد انترجامی، انتر آتم دیکھ دکھائیا۔ اُس دی سُنو
 اگئی بانی، جو بان انیالا رہی چلا ئیا۔ امرت پیو ٹھنڈا پانی، سر سرور دے نہائیا۔ لیکھا چکے چارے کھانی، چارے بانی دے گواہیا۔ شبد ملاوا ہووے ساچا بانی،
 سُرَت سوانی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے جڑائیا۔ گکھر کہے جن بھگتو نیتز کھول لوو اکھ، اکھراں والی چھڈو پڑھائیا۔
 سرب سوامی تکو پرتکھ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا چار جگ گاوندے آئے جس، شاستر سمرت صفت صلاحیا۔ سو تہاڈے اندر رہیا وس، واسطہ آتما
 نال رکھائیا۔ منزل چڑھ کے دیکھو گھر داہٹ، پردہ لوو اٹھائیا۔ نرگن جوت جگے لٹ لٹ، نورو نور نور رُشنائیا۔ شبدی سُنو اگئی انحد، اناہت تان وجائیا۔ تھیں

اُس پُرکھ دی جد، جس دے نالوں نہ ہوئے جدائیا۔ آتم پر ماتم کدے نہ ہووے الگ، دکھرا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ تہاڈی جھولی پئے جائے اوہ حق، جس دی حقیقت دئے گواہیا۔ سری بھگوان اُتے کدے نہ کرو شک، سہنسے دینے مُکائیا۔ جنہاں دے ہر دے جائے وس، واسطہ اِکو نال رکھائیا۔ کوڑی کریا رین اندھیری مٹے مس، مستک جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دئے مُکائیا۔ گھڑ کہے میں تکدا اوہ نظارہ، جو بے نظیر رہیا دکھائیا۔ جس دا سبھے کوئے نہ دائرہ، دعویٰ نہ کوئے درڑائیا۔ جتھے رسنا جہوا بٹی دند والا نہیں کوئی نعرہ، کوٹن کوٹ نام نہ کوئے وڈیائیا۔ جتھے لوچن نین اکھ والا نہیں اشارہ، سنگیت نال نہ کوئے سمجھائیا۔ جتھے اکھراں والا نہیں کوئے کاتب لکھارا، نراکھرا اپنی دئے گواہیا۔ جتھے نہیں کوئی گر اوتارا، پیغمبر تن نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو در دئے سمجھائیا۔ گھڑ کہے جن بھگتو ویکھو غریب نوازا، جو غریب نمانیاں جگ جگ دئے وڈیائیا۔ جس دا سچ دوار دا اک دروازہ، درگاہ ساچی دھام دکھائیا۔ جتھے نہ کوئے دین مذہب نہ کوئے سماجا، شرع شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئے پوجا نہ کوئے پاٹھا، نہ کوئے گیت نہ کوئے گاتھا، نہ کوئے تیرتھ نہ کوئے تاتا، سر سروور نہ کوئے نہائیا۔ نہ کوئے منزل نہ کوئے واٹا، نہ کوئے کتھا کہانی باتا، نہ کوئے دوس نہ کوئے راتا، نہ کوئے پتا نہ کوئے ماتا، نہ کوئے بالک گود اٹھائیا۔ نہ کوئے مندر مسجد شو دوالا ماٹھا، نہ کوئے گوپی کاہن پاوے راسا، نہ کوئے سینتا رام کٹے بناسا، نہ کوئے در در الکھ جگائیا۔ نہ کوئے مکہ کعبہ حاجا، نہ کوئے میل دو دو آبا، نہ کوئے پن نہ صوابا، نہ کوئے سرنگی نہ ربابا، تار ستار نہ کوئے ہلایا۔ نہ کوئے شاہ نہ شہابا، نہ کوئی رسم نہ کوئے کاجا، نہ کوئے راگ انحد واجا، سُرتی سُرت تال نہ کوئے وجائیا۔ اِکو کھیل پُرکھ سمرا تھا، نرگن نور جوت پرکاشا، سچ دوارے کرے واسا، بھومکا اور نہ کوئے بنائیا۔ سو بھگتاں بن کے داتا، دیوے نام سچ سوغاتا، کلج مٹے اندھیری راتا، سچ سنائے اِکو گاتھا، توں میرا میں تیرا دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم کھولے خلاصا، نرگن نور کرے پرکاشا، سچ چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لہنا دیوے چکائیا۔ گھڑ کہے جن بھگتو تک لوو اوہ محبوب، جو مُجت وچ سمائیا۔ جس دا اک عرش تے اُچ عروج، اسے اعظم نور خدائیا۔ جس دی منزل سچ مقصود، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ جس دی صفت کرے ہزارا درود، کسماں نال گائیا۔ جس دا نہ کوئے تن نہ وجود، نہ کوئے تپاں والا ثبوت، اشارے نال نہ کوئے

دکھائیا۔ جو آد جگاد اپنی کھیل وچ مصروف، جس دا حکم نام کرے نہ کوئے مؤقوف، حدیث حضرت نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو کھیل کھیلے بے پرواہیا۔ گھڑ کہے پر بھ کھیلن آیا کھیل وچ خلق، دین دُنی ویکھ دکھائیا۔ پردہ لاه کے اُپر فلک، فیصلہ حق دئے سنائیا۔ لیکھا جانے حقیقی مجازی عشق، نرگن سرگن پردہ دئے اُٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگونت صوفی سنت فقیر ویکھے درشٹ، دِشا سب دی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا حکم منائیا۔ گھڑ کہے میں ویکھیا اک بھگونت، بھگون ہر رگھرائیا۔ لکھ چوڑاسی دا نظری آیا کنت، کنت کنتوہل وڈی وڈیائیا۔ جس دی صفت کردے سنت، سجن ڈھولے گائیا۔ جس دانام اگتا اک بسنت، رت رتڑی دئے مہکائیا۔ جس داکدے نہیں ہو یا انت، جگ چوڑی ویس وٹائیا۔ جو گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ جو بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نت نوت ویکھ دکھائیا۔ جس نے کھجگ اتم سنجگ دھار بناؤنی ساچی سنگت، ہر جن ساچے لئے ملائیا۔ دُوبے در نہ ہوئے منگت، دیونہار آپ اکھوائیا۔ جن بھگتاں ناتا توڑ کے سورگ بہشت جٹت، چرن کول دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ہر جن ویکھ دکھائیا۔ گھڑ کہے میں واری گھولی، اپنا آپ گھول گھمائیا۔ جس صاحب نے دو جہاناں اکو دسی بولی، انبولت راگ سنائیا۔ سب دے انتر آتم پر ماتم نرگن جوت جگت وچولی، دُوبے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنہاں دی درشتی اندروں کھولی، پردہ دتا اندروں اُٹھائیا۔ اوہ من واسنا کدے نہیں پاؤندے رولی، جہوانال نہ کوک دُہائیا۔ اوہناں دی سرتی شبدی اندرے اندر موی، مولا ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اُٹھائیا۔ گھڑ کہے جن بھگتو جانا جاگ، سمت شہنشاہی دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال دھوونہارا دُرمت میل داغ، کوڑی کر یا دئے مٹائیا۔ ناتا توڑ کے جگت سماں، سچا مارگ دئے دکھائیا۔ آتم پر ماتم اُتجے اک ویراگ، دُوجی آس رہے نہ رائیا۔ گھر وچ گھر سنائے اپنی آواز، دُھر دا ڈھولا آپ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ممتا موہ دئے مٹائیا۔ گھڑ کہے جن بھگتو موہ ممتا دینی میٹ، کایا ماٹی صاف کرائیا۔ من واسنا سنگر چرنی کر کے بھیٹ، بھانڈا بھرم لینا گوائیا۔ گر داتا سنگر کھیوٹ کھیٹ، جگ جگ بیڑا رہیا چلائییا۔ گھر سوامی تکنا نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سو بھاپائیا۔ جس داتتاں والا نہیں ویس، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جس نوں لوڑ نہیں سانگو پانگ ہنڈھاون شیش، سیجا جگت نہ کوئے بنائیا۔ جو آد جگاد رہے

ہمیش، ہم ساجن نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا میلے سہج سُبھائی۔ گھڑ کہے میرا نو سو پُرانوے چو کڑی جگ بچھوں لیکھے لگا مہینہ، پہلے پروشٹے ملے وڈیائی۔ جن بھگتاں ہووے ٹھانڈا سینہ، اگنی تت بُجھائی۔ بھاگ اِکو جہانز مدینہ، دُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ سب نے پر بھو دے ہونا ادھینا، جو آد انت ہوئے سہائی۔ پُرکھ اکالا کوئی دیون والا نہیں کمینہ، کملاپاتی شہنشاہیا۔ جگ چو کڑی جن بھگتاں بنے وسیدہ، وصل اپنا دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ ہو جائیا۔ گھڑ کہے جن بھگتو لے لوو لہنا، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جس دا حکم اِکو رہنا، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ صدی چو دھویں بھانا سب نے سہنا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائی۔ جگت محل اٹل کوڑ کڑیا رُج ڈھہنا، چار کُنٹ ہوئے صفائی۔ دہ دشا کرے ناچ لاڑی موت ڈینا، دُور وڈکا اپنا نال وجائی۔ ناتا ٹٹنا مات پت بھائی بھین ساک سبج سینا، نار کنت سبج نہ کوئے ہنڈھائی۔ جنم جنم دا سب نوں لیکھا پینا دینا، اگے ہو نہ کوئے چھڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا رہیا دکھائی۔ گھڑ کہے میٹوں نظری آوند اِک عدل، اِنصاف دو جہاناں دئے کرائیا۔ جس کھج کوڑی کریا دینی بدل، ساڈھے تن سال ونڈ ونڈائی۔ جوٹھ جھوٹھ کر کے قتل، مقنول دیکھے تھاوں تھانیا۔ دو جہاناں تکے پتن، تٹ کھوے شہنشاہیا۔ کون گر اوتار پیغمبر پت آئے رکھن، لوک مات ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اِک درڑائی۔ دُھر فرمانا اِک درڑاویگا۔ پُرکھ اکال حکم سناویگا۔ وشن برہما شو اٹھاویگا۔ تینی اوتار پکڑ ہلاویگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ کھلاویگا۔ نانک گو بند ڈنک وجاویگا۔ بھگت اٹھاراں پنڈھ چکاویگا۔ سبجگ تریتا دواپر کھج کر کے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام درساویگا۔ لیکھا دیکھ کے جیرج انڈ، اُتسج سیتج پھول بھلاویگا۔ دو جہاناں میٹ کے پنڈھ، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹ دباویگا۔ دُھر دا ڈھولا اِکو چھند، شہنشاہ ہو کے آپ پرگٹاویگا۔ خالق مالک پرتیالک سورا سربنگ، صاحب سلطان حکم ورتاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، من واسنالا کے جنگ، جگہ جگہ حکم ورتاویگا۔ جگہ جگہ کہے ہونا تبدیل، تبدیلی پر بھ کرائیا۔ جس دا کھیل آکاش زمین، ضمیمہ دئے سمجھائی۔ جگ چو کڑی کرے ترمیم، صفحہ دئے اٹائی۔ جس دے گر اوتار پیر پیغمبر مسکین، ادنیٰ ہو کے سیو کمائی۔ جس دا لیکھا پُری لوک تین، چو داں طبقال دئے بھوائیا۔ جس دا حکم اِکو عالمین، عالماں علم نہ کوئے وڈیائی۔ جس نوں کھندے قادر کریم، قُدرت کرتا شہنشاہیا۔ جس دا حق

مقامے اک عظیم، اعظم نورِ الٰہیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُس نوں سب نے کہنا آفرین، طوبیٰ توب ڈھولے گائیہ۔ گھڑ کہے ساریاں کرنی
 طوبیٰ طوبیٰ، طلبیاں وچ پڑھائیہ۔ ساچی کرے نہ کوئے سوہا، صحبت چھڈے جگت لکائیہ۔ کوڑی کرپا ہوئے لگا روگا، حق طیبیل نہ کوئے سمجھائیہ۔ سب نوں
 بُھل جائے رکھن والا روزہ، وضو نماز نہ کوئے درڑائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی ستا دئے اٹائیہ۔ گھڑ کہے میں کرن آیا تصدیق،
 شہادت دیاں بُھگتائیہ۔ اگے وقت تھوڑا نزدیک، چالی دن دین گواہیہ۔ جگت واسنا ہونی فریق، فرقیں وچ ونڈ ونڈائیہ۔ جس دی دھار وڈی باریک، سمجھے کوئے
 نہ جگت چترائیہ۔ کرے کھیل لاشریک، شرکت وچ لوکائیہ۔ جس دے ہتھ وڈ توہین، سو توحفے رہیا پُچائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا کھیل
 دئے دکھائیہ۔ گھڑ کہے کھیل ویکھنا سب نے اگلا، اگوں دیاں سمجھائیہ۔ جگت جہان ہونا پگلا، بولا روپ وٹائیہ۔ ناتا پر ماتم ٹٹنا سگلا، ڈھر داسنگ نہ کوئے جنائیہ۔
 شاہ سلطان پھرنا وچ جنگلاں، سر تاج نہ کوئے ٹکائیہ۔ کسے نوں رہن نوں ملنا نہیں بنگلا، بگلیاں وانگ کوڑی کرپا دئے کھلایہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اپنی کھیل رہیا ورتائیہ۔ گھڑ کہے پر بھ کھیل کھلاؤنا، کھلا دیاں سمجھائیہ۔ جگت جہان زمیں اسمان وچکار لڑاؤنا، رل دیاں نہ کوئے بچائیہ۔ مندر مسجد
 شو دوالے مٹھ ڈھاؤنا، گرو دوار نہ کوئے وڈائیہ۔ ڈھر دا حکم اک ورتاؤنا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیہ۔ صدی چو دھویں سکھ دی نیند کسے نہ سونا، دروہی محمد رہیا
 سنائیہ۔ بیس اکیسا گوبند پار کراؤنا، نانک وجدی رہی ودھائیہ۔ وید ویاسا لیکھا پور کراؤنا، بھوکھتاں دئے سمجھائیہ۔ ڈھر دا مالک اکو نظری آؤنا، چار گنٹ ہووے
 رُشنائیہ۔ انتم سب نے ڈھولا ڈھر دا گاؤنا، کھتری براہمن شو در ویش اک پڑھائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، ڈھر دی کار
 آپ بُھگتائیہ۔

گھڑ کہے کوئی سمجھیا روپ نہ نہہکنک، سمبل نگر سار کسے نہ آئیہ۔ جتھے پُرکھ اکال دا وجے ڈنک، شبدي چوٹ رہیا سنائیہ۔ حکم دے کے راؤ رنگ، دو
 جہان رہیا اٹھائیہ۔ اگے رہوے نہ کوئے کسے شنک، سنسے دئے مٹائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کلکی ویکھ دکھائیہ۔ کل کلکی ہر اوتارا،

اوتر اپنا بھیکھ وٹائیآ۔ جس نوں دو جہان کرے نمسکارا، برہمنڈ کھنڈ سپس جھکائیآ۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دے کے گئے اشارہ، راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ جس
 دا آد انت نہ پاراوارا، بے انت بے پرواہیا۔ جس دا کھیل سرب توں نیارا، زرگن زرویر آپ بھگتائیآ۔ سو کھج انت سری بھگونت دھر دا کنت ویکھن آیا دو
 جہان اکھاڑا، خالی اپنا پھیرا پائیآ۔ نال رلا کے شبدی لاڑا، لکھ چوراسی لئے پرنائیا۔ پاوے سار جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، سمنڈ ساگر ٹلے پر بت کھوج کھوجائیآ۔ جن
 بھگتاں دس کے اک دوارا، در دروازہ دئے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا مالک نظری آئیآ۔ سب دا مالک سری
 بھگوان، بھگتاں دئے وڈیائیآ۔ سنت سہیلے کر پچان، زرگن سرگن جوڑ جڑائیآ۔ آتم پر ماتم دے گیان، پردہ دئی دتا اٹھائیآ۔ ساچی سخی نظری آئے دھر دا
 کاہن، نام بنسری اک سنائیآ۔ سینا سرتی کدے نہ وچھڑے رام، رمیا سنیانیا لئے چڑھائیآ۔ سچ پیغمبر دیوے اک پیغام، کلمہ کائنات سمجھائیآ۔ زرگن سرگن بھیو
 ابھیدا کھول کے امرت پیائے جام، رس اکو اک ویکھ وکھائیآ۔ جنہاں گھر سوامی ملیا آن، اندرے اندر کرے رُشنائیا۔ لیکھا ٹک گیا جم کی کان، رائے دھرم نہ
 دئے سزائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگونت اکو رنگ وکھائیآ۔ بھگت بھگونت اکو رنگ رنگاوانگا۔ گرگھ ساچے سنت، دھر دے سجن
 جوڑ جڑاوانگا۔ میلا کر کے نار کنت، کنت کنتویل اک وکھاوانگا۔ نام سنیہرا دے کے منت، منتر اکو اک چپاوانگا۔ گرگھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم
 پاربرہم وچ سماوانگا۔ دھر دا میلا کر کے اُس سنگت، چار ورنناں اکو گھر بہاوانگا۔ جتھے دُجے در ہونا پوے نہ منگت، خالی بھنڈارے سرب بھراوانگا۔ آن
 جان لکھ چوراسی لیکھا چک جائے جیرج انڈج، اُتبھج سبتج پندھ مکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر وچ ڈیرہ لاوانگا۔ پر بھ اپنی
 دیا کمائیگا۔ زرگن جوتی جوت رُشنائیگا۔ کوڑی کرپا کھوج کھوجائیگا۔ شبد چوٹ اک لگائے گا۔ آلیوں ڈگے بوٹ اٹھائیگا۔ ناتا توڑ کے لاڑی موت، اپنی گود سہائیگا۔
 مالک بن کے دھر دا خونت، کنت کنتویل سب سہائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں جوڑ جڑاویگا۔ لگی توڑ نبھاوانگا۔ کر پرکاش اندھ
 گھور، زرگن نور نور رُشناوانگا۔ ناتا توڑ کے پنج چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار میٹ مٹاوانگا۔ من منوانہ پاوے شور، بدھی بیک کر اوانگا۔ کوڑی کرپا بھانڈا
 پھوڑ، شبدی ڈنک اک سناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے اپنے گھر وساوانگا۔ بھگت سہیلے سوبھا پاؤن گے۔ گر چیلے رنگ رنگاؤن

گے۔ ڈھولا اِکو اِک گاؤن گے۔ سچھنڈ دوارے بہہ کے خوشی مناؤن گے۔ جوتی جوت وِچ سماؤنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر ساچا اِک وساؤن گے۔ در گھر ساچا اِکو وسیگا۔ بھگت بھگونت مل کے ہسیگا۔ آتم پر ماتم وِچھوڑے وِچ کدے نہ نسیدگا۔ سچھنڈ دوارے بہہ بہہ سبیگا۔ جوتی جوت جوت جلیگا۔ نہ کوئے ورن نہ کوئے گوت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سروپی اپنی دھار وِچ گھیگا۔ اپنی دھار پر گٹاوانگا۔ جوتی جوت رُشناوانگا۔ شبدی شبد بھيو گھلاوانگا۔ جن بھگتاں کر کے دُھر دا ادب، آداب اِک سمجھاوانگا۔ ناتا چھڈ دیو نال جگت، آتم پر ماتم رنگ چڑھاوانگا۔ سچ دوارے اپنا رکھ لو قدم، قدم سب دا پنڈھ میٹ مٹاوانگا۔ کسے کم نہیں آؤنا کایا مائی تن، تئاں ناتا کوڑ جناوانگا۔ جن بھگتاں انت سمیں نرِگن دھار ہو کے آواں صدن، سندیشہ اِک سناوانگا۔ درس کر کے ہو جاؤ مگن، مگر لا لیکھا سرب مُکاوانگا۔ اگے پوری کر کے منزل، منزل اُتے پچاوانگا۔ جتھے کدے نہ آوے اجل، جمان توں انت پچھاوانگا۔ اوہ سنت بھگت صوفی سچن، جنہاں فقیراں نوں فقرہ اِک پڑھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا سچ گھر، گرہ مندر اِک سہاوانگا۔ گرہ مندر اِک سہاویگا۔ اندرے اندر دیپ جوت رُشناویگا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، کوڑ کُٹب جوڑ جڑاویگا۔ سچ ملاوا کر کے اُس اگئی جوت، جوت جوت وِچ سماویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی جیو جنت وِچ مات لوک، لکواں پردہ آپ اٹھاوانگا۔

۱۲۳۱

۱۲۳۱

★ ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سو پُرکھ نرنجن تیرا کھیل سمرتھ، سوامی انترجامی تیری بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے ہس، بھگت سنت خوشی منایا۔ دُھر دربارے بول اِک الکھ، ڈھولا سولہاگیت الایا۔ نرِگن دھار رہے دس، جوت شبد وجے ودھایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان محکم سنایا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، وست اموک اِک ورتایا۔ جگ چو کڑی پینڈا مُکایا نٹھ، سچجگ تریتا دوا پر کلجگ آپ ہنڈھایا۔ سر شئی در شئی ویکھی سارے جگ، جگ جیون داتا کھوج کھوجایا۔ نو

کھنڈ پر تھی ست دیپ لگی اگ، اگنی اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ مکے کعبے کردے حج، حضرت میل نہ کوئے ملائیا۔ منزل ملی نہ کسے حق، حقیقت اندروں بیٹھے گوائیا۔ سچ پریم نہ مانیا رس، رستہ بُھلیا سرب لوکائیا۔ شرع شریعت اندر گئے پھس، دین مذہب کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم نالوں ہو کے دکھ، مایا ممتا پردہ رہی پائیا۔ کلج کوڑی کریا کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلو جھڈا گئے نٹھ، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ پھری دروہی مندر مسجد مٹھ، شو دوالے گر دوار دین دُہائیا۔ گنگا گوداوری جمنائستی نیتزیر ورو لے اگھ، اٹھ سٹھ اپنا حال سنائیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سوامی وسنہارے گھٹ گھٹ، گرہ بھیتڑ کھوج کھوجائیا۔ ساچا ملے نہ کوئے رس، امرت جام کھ نہ کوئے لگائیا۔ من کامنا ہوئے سارے وس، لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ سوامی، پت پر میثور تیری اک سرنائیا۔ چار جگ تیرا ڈھولا گایا شبدی ہانی، راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ امرت رس دسیا ٹھنڈا پانی، اگنی اگ دے بُجھائیا۔ سرت ملاواں شبدی ہانی، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ زرگن نور جوت جگے رُوحانی، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوئی نظر نہ آئے سچ نشانی، پردہ کوڑ نہ کوئے اٹھائیا۔ کلج سادھ سنت شاستر سمرتاں والی پڑھن کہانی، کہہ کہہ سرشٹ سنائیا۔ کسے نہ ملیا پد زربانی، زربان پد نہ کوئے سمائیا۔ انت ہوئی سرب پریشانی، پشچاتا پ وچ سمائیا۔ راج راجان کرن بے ایمانی، دھیرج ست نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پروردگار، پرورش تیری نظری آئیا۔ دُجا کوئے نہ مددگار، جو دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ ترلوکی چکے نہ کوئی بھار، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ کوڑا ناتا ویکھ سنسار، بھرے بھلے لوکائیا۔ سچ ملیا نہ میت مُرار، سخی سجن نہ کوئے ہنڈھائیا۔ دُتر اتریانہ کوئے پار، دُتیا بھاؤ نہ کوئے گوائیا۔ ساچا کلمہ کرے نہ کوئے وچار، سچ نام نہ کوئے سمجھائیا۔ رسنا پڑھ پڑھ ہوئے خوار، ڈھولے سوہلے جگت لائیا۔ انتر آتم ملیا نہ کوئے پیار، پریتم پریم نہ کوئے کمائیا۔ کلج جیو کلکھنی ہوئی نار، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ کوڑی کریا جگت و بھچار، گھر گھر پھرے واہو داہیا۔ مایا ممتا موہ ہنکار، گرہ گرہ کرے لڑائیا۔ ناتا ٹٹا کنت بھتار، ساچی سیو نہ کوئے کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سب نوں ہوئی خیرانی، کلج انتم دے گواہیا۔ ساچی جوت جگے نہ کسے پیشانی، مستک نور نہ کوئے رُشنائیا۔ سادھ سنت مایا ممتا کرن

بے ایمانی، بیوہ روپ بیٹھے بنائیا۔ کوئی نہ سمجھے تیری سرشتی فانی، فیصلہ حق نہ کوئے درڑائیا۔ جگ چوکڑی لیکھا کھ کھ تھکی کانی، قلم شاہی نال ملائیا۔ بھرے بھل گئے جگت و دیا و دوانی، چوڈس چند نہ کوئے چکائیا۔ تیری منزل دی نظر نہ آوے کسے نشانی، پردہ اندر نہ کوئے اٹھائیا۔ کرپا کر شاہ سلطانی، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ جس دی پچھے جگ چوکڑی کر کے آئے قربانی، کر بلا دئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن سجدہ، سیس جگدیش جھکائیا۔ تیرے دوارے سب کچھ ڈردا، بھے بھو وچ سمجھائیا۔ بنا بھگت تیرا ناں کوئے نہ پڑھدا، پڑھدی ویکھی جگت لوکائیا۔ ساچے مندر کوئی نہ چڑھدا، ست دوار نہ سو بھاپائیا۔ ڈھر دا درس کوئے نہ کردا، نیتز لوچن اکھ گھلائی۔ کسے بھیو نہ پایا اپنے گھر دا، گھر وچ گھر نہ کوئے وڈیائیا۔ سچ پریتی پریتم تیرے نال کوئے نہ کردا، مطلب بھری جگت لوکائیا۔ کسے لیکھا سلجھیا نہ چوٹی جڑ دا، آدھ وچکار بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ تیرا روپ اگئی نرائن نر دا، نر ہر تیری سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دینا وسائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری اوٹ، اوٹک اک جنائیا۔ تیرا سچ دوارا ٹھانڈا کوٹ، گرہ مندر سو بھاپائیا۔ جتھے جگے اکو جوتی جوت، دیاہتی نہ کوئے رُشنائیا۔ جتھے نہ کوئی سمجھ نہ کوئے سوچ، اکو حکم شہنشاہیا۔ نہ کوئے لیکھا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق نہ چلے کوئے چترائیا۔ اکو نام سچ سلوک، ڈھولا ڈھر دا راگ الائیا۔ ساچے بھگتاں بخشے موع، موجودہ ہو کے ہوئے سہائیا۔ گر کھیاں کرنی پوے نہ کھونج، جنگلاں وچ نہ وقت گوائیا۔ نیت درشن دینا روز، روزہ نماز نہ کوئے وڈیائیا۔ ڈیرہ لاؤنا کونا گوش، گرہ مندر سو بھاپائیا۔ اپنے ملن دی دے کے ہوش، ہوشیار ہو کے ہوشیار دینے بنائیا۔ لہنا مکا کے لوک پر لوک، پر م پرکھ ہونا سہائیا۔ جنم جنم دارہن نہیں دینا روگ، لکھ چوڑا سی بھند کٹائیا۔ آتم پر ماتم کرنا ڈھر سنجوگ، وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ چنتا غم نہ رہے سوگ، ڈکھ درد دینا گوائیا۔ سچ پریم دا دے کے بھوگ، بھسمڑ اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دینی سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو بے پرواہ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسیں جگ چوکڑی دیندے آئے صلاح، شاستر سمرت وید پرائناں نال سمجھائیا۔ سب دا داتا خالق پرتپالک اک ملاح، بیڑا مجھدار پار کرائیا۔ جس داست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اکو ناں، ناؤں نر نکارا سرب درڑائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان سری بھگوان جن بھگتاں دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ لکھ چوڑا سی وچوں کڈھے پھڑ کے بانہہ، جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار چرن سرن سرناٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیرا سہارا، صاحب تیری سرناٹیا۔ کلجگ انتم وکھ کنارہ، نیا اپنی لینا
چڑھائیا۔ جتھے اکو نام اکو جیکارا، اکو راگ شنوائیا۔ اکو مندر اکو ہر دوارا، اکو گرہ وجی ودھائیا۔ اکو نور جوت اُجیارا، اکو شبد راگ الاٹیا۔ اکو بھگتاں دے اکھاڑا،
دو جاناچ نہ کوئے نچائیا۔ اکو سو بھاونت سوہے لاڑا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی پچھوں تیرا وجیا اک نگارہ، نوبت اپنا نام وجائیا۔ سجدہ کرے گرو
اوتارا، پیغمبر سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل اگم اپارا، اپر پیر تیرے ہتھ وڈائیا۔ دھر داسا جن میت مُرارا، متر پیارا سچ سکھائیا۔ ساچا دسا دے اوہ دوارا، جتھے
دوارکا واسی بیٹھے سو بھاپائیا۔ سچ ایدھیا دا ملے اوہ سہارا، جتھے یدھ کرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ رام رام دا ملے پیارا، رام رام نظری آٹیا۔ پیغمبراں دا پیغمبر
ملے سہارا، بے نظیر شہنشاہیا۔ گرو آں دا ستگر ملے رکھوالا، رکھک تھاؤں تھانیا۔ آد شکت دا نور ملے جوالا، جوتی جوت ڈمگائیا۔ ساچا مارگ دے سکھالا، سکھ
ساگر وچ سمائیا۔ پار کردے شاہ کنگالا، جو چل آئے سرناٹیا۔ توں کیہرا پچھلا دینا احوالا، گرنٹھاں والی پڑھائیا۔ تیرا شبد اشارہ سب توں نرالا، نر اکار لینا
پرگٹائیا۔ جن بھگت بنا کے اپنا بالا، بالک اپنی گود اٹھائیا۔ سچ درسا کے اکو دھرم سالا، دھرم دوارا دینا سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے نمسکارا، نمو نمو سیس
جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ہر جن ہر ہری بن رکھوالا، ہر ہر دا وکھ دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
جگ چوکڑی اپنی چلے اولڑی چالا، چالاکی نال بندے خاکی لئے بھلاٹیا۔

۱۲۳۲

۱۲۳۲

